

Giới thiệu Huyết Hận

Bạn đang đọc truyện Huyết Hận của tác giả NCT5022 trên trang đọc truyện online.

Chung cư An Khánh về đêm trông có vẻ rất yên lặng.Nhưng dưới tầng hầm bí mật của nó thì náo nhiệt vô cùng, vì dưới đó là “Địa hạ lôi đài” – 1 võ đài nằm ngoài pháp luật của các võ sĩ thể giới ngầm1 võ đài nằm chính giữa, bao quanh nó là những sợi dây căng trông như sàn đấu quyền anh.Trên lôi đài đã có vài người.Bốn góc lôi đài là bốn cây cột cao trên mỗi cây cột đó có bố trí một cái chòi canh nhỏ.Bốn người mặc giáp chống đạn, che mặt, lưng đeo súng trường có kính ngắm đang leo lên chòi canh.Xung quanh lôi đài, các hàng ghế khán giả đã chật cứng, tiếng reo hò vang dội.Trên lôi đài, 2 võ sĩ đang chuẩn bị cho trận đấu.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Địa Hạ Lôi Đài

Chung cư An Khánh về đêm trông có vẻ rất yên lặng

Nhưng dưới tầng hầm bí mật của nó thì náo nhiệt vô cùng, vì dưới đó là “Địa hạ lôi đài” – 1 võ đài nằm ngoài pháp luật của các võ sĩ thể giới ngầm

1 võ đài nằm chính giữa, bao quanh nó là những sợi dây căng trông như sàn đấu quyền anh.Trên lôi đài đã có vài người.Bốn góc lôi đài là bốn cây cột cao trên mỗi cây cột đó có bố trí một cái chòi canh nhỏ.Bốn người mặc giáp chống đạn, che mặt, lưng đeo súng trường có kính ngắm đang leo lên chòi canh.Xung quanh lôi đài, các hàng ghế khán giả đã chật cứng, tiếng reo hò vang dội.Trên lôi đài, 2 võ sĩ đang chuẩn bị cho trận đấu.

Giọng của MC oang oang:

“Kính thưa quý vị, tối nay sẽ là trận quyết đấu giữa Nhất Quyền và Cuồng Sát, thể loại đấu sinh tử ,không chấp nhận bỏ cuộc, hai võ sĩ sẽ đấu đến khi còn 1 người sống sót, võ sĩ nào có ý định đào tẩu khỏi lôi đài sẽ bị xạ thủ bắn hạ, trận đấu vô cùng kịch tính, còn 10 phút nữa sẽ bắt đầu, mời quý vị đặt cược thật nhanh, chỉ còn 5 phút để đặt cược”

Tên MC lại nói tiếp:

“Nhất Quyền, năm nay 22 tuổi, đã từng hạ 26 đối thủ, 1 ngôi sao mới tỏa sáng ; Cuồng Sát 28 tuổi, từng hạ 399 đối thủ, hiện là đương đại quyền vương của Địa hạ lôi đài, tỉ lệ đặt cược là Nhất Quyền 1- Cuồng Sát 4”

Trên lôi đài, 2 đối thủ đang nhìn nhau.Nhất Quyền cao 1m80, nặng 75 kg, cơ bắp săn chắc với các bắp thịt dài ở tay và chân, rõ ràng là căn cốt không tầm thường, khuôn mặt vuông lạnh lùng với đôi mắt như đang nhìn về 1 hướng xa xăm.Hoàn toàn trái ngược với Nhất Quyền, Cuồng Sát cao hơn 2m, thân hình đồ sộ cơ bắp cuộn cuộn như một con gấu, khắp người hằn là những hình xăm ma quái và chết chóc, gương mặt khủng bố với cái đầu trọc và nhiều vết sẹo chằng chịt, những sợi gân nổi lên ở cổ và đỉnh đầu càng làm tăng thêm sự khủng bố của hắn.Miệng hắn không ngừng gào thét chửi rủa đối phương trong khi thân hình lại đang phô trương cơ bắp hoành tráng về phía khán giả.Cứ mỗi câu khiêu khích của hắn cất lên khán giả lại vỗ tay, reo hò không ngớt.

Nhất Quyền bỗng nhìn về 1 phía khán đài, hướng về lão già mặc áo khoác đen nói:

“Trận này là trận cuối cùng, sau trận đấu này tôi và ông không ai nợ ai nữa”

Lão già khẽ gật đầu

“3 ... 2 ... 1 ... trận đấu bắt đầu”.Những chấm sóc viên nhanh chóng nhảy khỏi lôi đài.

Nhất Quyền bây giờ mới đem mục quang nhìn chăm chú vào đối thủ.Hắn khẽ nói thầm”xương sườn số 4 đã từng bị gãy, bả vai phải đã từng bị trật khớp, tên này thuận tay trái ...”.Cuồng Sát nhanh chóng áp sát tung 1 quyền như sấm sét, Nhất Quyền khẽ lách sang 1 bên tránh được, đám khán giả không nhìn được “ò” một tiếng rõ to.Nhất Quyền tựa hồ không quan tâm, khẽ đếm “Một” “Hai” “Ba” “Bốn”... Cuồng Sát vẫn tấn công liên tục, nắm đấm ngàn cân của hắn như muốn đập tan Nhất Quyền ra từng mảnh.Nhất Quyền tránh né liên tục, miệng vẫn khẽ đếm “Bảy, Tám, Chín”.Khi vừa đếm đến 9, Nhất Quyền thấy nắm đấm ở ngay trước mắt, hắn vội đưa tay đỡ.”Rầm” một tiếng, thân hình hắn bị hất văng ra góc đài.Hắn nắm lấy sợi dây căng bên hông võ đài, đứng dậy, miệng lại khẽ nói “Tìm ra từ huyết của ngươi rồi”.Cuồng Sát không bỏ lỡ cơ hội, chạy đến truy kích, thoáng chốc nắm đấm vĩ đại của hắn lại ở trước mặt Nhất Quyền.Nhất Quyền lùi lại làm dây đài căng như cánh cung rồi mượn lực đó bay thẳng về phía Cuồng Sát.Khán giả như chết lặng, đây chính là giây phút quyết định.”Bịch” một tiếng, Nhất Quyền đã tránh được đòn của Cuồng Sát và tung một nắm đấm vào ngực gã, một vết hõm sâu xuất hiện.”Rắc” .. “Rắc” ... “Rắc” ... người ta đếm được tổng cộng 9 tiếng động như có 1 cái gì đó gãy vỡ, xương của Cuồng Sát.Cuồng Sát đứng như trời trồng, xương ngực bị gãy đâm ra ngoài ***g ngực, máu phun như suối, hiển nhiên là 1 chiếc xương gãy đã xuyên qua tim hắn, chết ngay lập tức.

Tên MC sau 1 lúc há hốc mồm im re như thằng câm, đã định thần, cái miệng lại liếng thoắng

“Nhất Quyền nhất kích tất sát đã hạ sát được Cuồng Sát, trận đấu kết thúc, Nhất Quyền thắng tuyệt đối”

Ở khán đài vang lên tiếng thở dài tiếc nuối, hiển nhiên là của những người đã đặt cược cho Cuồng Sát, số người này chiếm đến 9/10

Nhất Quyền đến bên lão già áo đen hỏi

“Thắng được bao nhiêu?”

“3 triệu USD” lão già trả lời, lại móc ra một cọc tiền dày cộm “Phần của ngươi đây”

“Cho ông cả” Nhất Quyền quay lưng bỏ đi

Lão già thở dài “Ta biết sẽ không giữ được ngươi mà, nhớ lời hứa của ngươi đấy, không tham gia Địa hạ lôi đài nữa”

“Yên tâm” tiếng Nhất Quyền vọng lại, hắn đã đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Nhất Quyền

Dường như hắn được sinh ra là để đánh nhau và giết người

Nhất Quyền không phải tên thật của hắn. Chỉ là ký danh khi tham gia Địa hạ lôi đài

Hắn cũng chẳng biết tên thật của mình là gì nữa, nhưng hắn vẫn cần 1 cái tên, lão già áo đen đã đặt cho hắn 1 cái tên

Quá khứ của hắn như 1 tầng mây mù mịt không ánh sáng nào xuyên qua nổi

Hắn chỉ nhớ được 6 năm về trước, còn trước đó nữa thì hoàn toàn chẳng nhớ gì

6 năm trước ...

1 thiếu niên đang ngồi trong con hẻm tối tăm và nhóp nhép. Đầu của hắn rất đau, dạ dày cồn cào vì đói, nhưng hắn chẳng nhớ được gì. “Minh là ai?” “Tại sao mình lại ở đây?” thiếu niên không ngừng lẩm bẩm. Chợt từ xa 3 bóng người đang đến, dáng đi liêu xiêu tựa hồ say rượu.

Thấy hắn, 1 tên kêu lên

“Ồ, 1 thằng nhóc, ở đâu lại đến địa bàn của bọn ta”

“Mặt mũi xanh xao nhưng cũng anh tuấn quá đi, đáng đáp thư sinh nữa thật hợp khẩu vị ta” – Tên thứ 2 tiếp lời

Nhìn hình dáng bọn chúng hiển nhiên là lũ du côn, hơn nữa lại còn là dân đồng tính (gay)

“Đề bọn ta cho chú sung sướng, ngoan ngoãn nhé”, tên thứ 3 nói rồi cả bọn cùng xông vào lột phẳng quần áo của thiếu niên

Một cảm giác tức giận vô cùng nổi lên, thiếu niên vùng quyền đánh vào đầu một tên côn đồ, tên này lập tức văng ra, nằm im không động đậy

2 tên kia cảm thấy ớn lạnh chạy lại xem đồng bọn ra sao thì thấy hắn đã tắt thở, mũi miệng đều chảy máu, đầu mềm nhũn – hiển nhiên là xương sọ đã vỡ nát.

Chúng đồng thanh la lên: “Thằng khốn, đi chết đi” rồi rút dao lao vào thiếu niên

Lại thêm 2 tiếng động khô khốc, chỉ còn thấy thiếu niên đang đứng, 2 tên kia cũng như đồng bọn của chúng bị vỡ sọ chết ngay lập tức. Trên ngực thiếu niên có 2 vết thương khá sâu, máu chảy ròng ròng.

Từ phía xa của con hẻm, 1 lão già đã thấy tất cả, lão vô cùng kinh ngạc, sau đó trấn tĩnh chạy đến nắm tay thiếu niên. “Đi theo ta” – lão dắt thiếu niên chạy như bay ra khỏi con hẻm. Không biết đã qua bao nhiêu đường hẻm quanh co, cuối cùng lão dừng lại trước 1 căn hộ cũ kỹ, chậm chậm mở cửa. Đó là nhà của lão, lão dắt thiếu niên vào, mở mấy lon đồ hộp cho hắn ăn, tìm 1 bộ quần áo để hắn thay.

Lão già này tên gọi là Diệp Thiên Cân, thời còn trẻ từng là võ sĩ đường phố. 1 lần bị đánh bại, thương tích khiến lão không thể tham gia đấu võ được nữa, lão đành an phận sống bằng nghề cá cược lòi đài cho đến bây giờ.

Nhìn thấy thiếu niên xuất quyền, lão chợt nảy ra ý hay: lòi cuốn hắn trở thành võ sĩ, lão thành ông bầu nhất định kiếm được khẳm khá.

Lão lại gặp may, thiếu niên không nhớ gì về quá khứ, không biết làm gì để sống, đã chấp nhận đề nghị của lão ngay, lão cũng đặt cho thiếu niên 1 cái tên, gọi là Khải Nguyên. Khải Nguyên vốn là tên con trai lão nhưng nó đã chết vì dùng ma túy quá liều. Lão cũng ước chừng thiếu niên khoảng 16 tuổi để ghi trong giấy đăng ký tham dự lòi đài.

Mấy ngày sau, lão bắt đầu huấn luyện thiếu niên Khải Nguyên nhưng cơ hồ không phải huấn luyện gì nhiều, hắn tựa hồ như đã biết võ công từ trước, bộ pháp và kỹ thuật tấn công rất tinh xảo.

Quyền pháp của Khải Nguyên bá đạo vô cùng, một quyền mang theo 9 đạo quyền kinh, khi bị quyền đánh vào, 9 đạo quyền kinh đó sẽ gây chấn lực 9 lần, liên tục phá hoại trong thể nội người trúng quyền, chấn lực sau lớn hơn chấn lực trước 2 lần, hơn nữa Khải Nguyên có thể điều khiển 9 đạo quyền kinh gây tổn thương tại những vị trí hắn muốn. Chẳng trách Cuồng Sát dù cơ nhục phi thường, võ sĩ bình thường không thể đả thương được, nhưng lại không chịu nổi một chiêu của Khải Nguyên.

Tuy nhiên, Khải Nguyên chỉ biết thi triển mà không biết tên gọi và xuất xứ của các loại võ công hắn đang sử dụng, nên Diệp Thiên Cân đặt tên cho quyền pháp đó là “Cửu phá bạo quyền”. Ngoài quyền thuật ra, Khải Nguyên còn biết 1 thứ bộ pháp kỳ quái, và một thứ cang khí hộ thể, nhờ cang khí đó hắn mới tiếp được 1 quyền của Cuồng Sát mà vẫn vô sự, nếu là người khác cho dù đỡ được e là xương tay cũng phải gãy nát.

Đầu tiên, lão già Diệp Thiên Cân đem Khải Nguyên đi thi đấu võ đài đường phố. Những võ sĩ đường phố nào phải đối thủ của hắn, suốt 3 năm trời Khải Nguyên toàn thắng, trận đấu không kéo dài quá 5 phút. Diệp Thiên Cân còn nhận ra là Khải Nguyên có trí tuệ thông minh vô cùng và mục quang nhãn thần vô cùng tinh tế, chỉ quan sát 1 thời gian ngắn là nhìn ra nhược điểm của đối thủ và vạch ra hướng tấn công 1 chiêu đưa đối thủ vào tử địa. Như trận đấu với Cuồng Sát, chỉ không bao lâu hắn đã nhìn ra khuyết điểm chết người của đối thủ và dựa vào đó nhất kích sát tử. 3 năm đấu võ đài đường phố, hắn đã kinh qua hơn 300 trận, hạ sát hơn 100 đối thủ, số còn lại trọng thương hoặc tàn phế.

Thế rồi bọn võ sĩ đường phố không dám đấu với Khải Nguyên nữa, Diệp Thiên Cân đành đem hắn tham dự Địa hạ lòi đài, một võ đài cao cấp hơn. Địa hạ lòi đài này là do 1 tổ chức xã hội đen thế lực cực lớn lập ra, là nơi các đại tài chủ đem các võ sĩ của mình ra thí, cá cược, lợi nhuận thu về không sao kể xiết.

Diệp Thiên Cân liều mạng đem toàn bộ tài sản kiếm được từ võ đài đường phố ra đánh cược cho trận đấu đầu tiên của Khải Nguyên. Kết quả là Khải Nguyên không phụ kỳ vọng của lão, 1 quyền hạ sát đối thủ. Từ đó, Diệp Thiên Cân lấy ký danh cho Khải Nguyên là Nhất Quyền, giống như là đặc tính của hắn - chỉ dùng một quyền hạ sát đối thủ.

Khải Nguyên không những giúp lão thắng cược lòi đài mà còn giúp lão thu nhận một số võ sĩ có tiềm năng khác. Một lần cùng lão đi ăn uống, hắn đã chỉ 1 thiếu niên đường phố mà nói với lão “Căn cốt rất tốt, nên thu nhận”. Lão làm theo lời hắn chiêu dụ thiếu niên đó, sau này gã đó trở thành Thần Phong, đệ nhị võ sĩ của lão.

Một hôm, Khải Nguyên hỏi lão: “Địa hạ lòi đài hiện tại ai là vô địch?”

Lão đáp “Cuồng Sát”

“Giúp ta thách đấu với hắn” Khải Nguyên liền nói

Lão cảm thấy không ổn, dường như Khải Nguyên có ý định ly khai. Lão bèn hỏi: “Ngươi dự định làm gì?”

Khải Nguyên chỉ cười đáp “Tham dự Sinh tử quyết, sau đó du hành giang hồ, tìm hiểu về thân thể của chính mình”

Căn bản Thần Phong không thể bằng Khải Nguyên được nên khi Khải Nguyên có ý định ly khai, lão phải bắt hắn hứa không tham gia Địa hạ lòi đài nữa, Khải Nguyên cũng chấp nhận. Dựa vào tính cách của hắn, Diệp Thiên Cân tin là hắn sẽ giữ lời.

Khải Nguyên đã đi xa, Diệp Thiên Cân lại thờ dài, lão nói thầm “Con thật sự là thần long, ta như vừng cạn sao giữ con được, thân thể của con quả thật không tầm thường, không chừng lại là một bí mật kinh thế”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Sinh Tử Quyết

Sinh tử quyết ...

Cái tên đã phản ánh lên sự khốc liệt của nó

Trong cuộc chơi này, những người tham gia sẽ chém giết nhau liên tục trong vòng 7 ngày đêm sau đó những người còn sống sót dựa vào “điểm số” mà nhận phần thưởng

“Điểm số” đó dĩ nhiên kiếm được từ việc sát hại đối thủ khác

Hàng ngàn camera được đặt khắp nơi sẽ ghi hình lại và truyền về cho ban tổ chức và khán giả

Đương nhiên cuộc chơi này cũng có cả đặt cược, khán giả sẽ đặt cược và theo dõi trực tiếp hành động của đối tượng mình đặt cược, thật là hấp dẫn.

Tổ chức xã hội đen Kỳ Lân chính là người tổ chức sự kiện này, sự kiện được tổ chức mỗi năm một lần. Thông thường thì Sinh tử quyết diễn ra ở một hẻm núi hay khu rừng hoang vu hẻo lánh, nhưng năm nay là lần thứ 10 tổ chức Sinh tử quyết nên cuộc chơi sẽ diễn ra ở 1 thành phố nhỏ bị bỏ hoang

Khải Nguyên bước vào quán bar Địa Ngục, đến cạnh một tên bảo vệ và nói với hắn

”Sống có gì vui, chết có gì buồn”

Tên bảo vệ nhận ra đúng mặt khẩu liền dắt Khải Nguyên đến 1 thang máy và bấm 1 dãy số bí mật, thang máy từ từ đóng lại và đi xuống

Thang máy mở ra, trước mặt Khải Nguyên là 1 cái bàn giấy và 2 nữ nhân xinh đẹp trang điểm bắt mắt đang ngồi ở đó

Một nữ nhân đi ra, kéo ghế mời Khải Nguyên ngồi

Bất chợt, Khải Nguyên xuất thủ nắm chặt cổ tay nữ nhân đó, nữ nhân khẽ kêu rên

“Đau ... xin tiên sinh bỏ tay tôi ra “

Khải Nguyên cười “Căn cốt và mạch đập thế này rõ ràng là người biết võ công, hơn nữa tu vi không tệ, một chút thế này cũng kêu đau sao”

Nữ nhân nhăn mặt “Chút võ công mèo ba cẳng này thật khiến tiên sinh chê cười, xin bỏ tay ra cho”

Khải Nguyên bèn bỏ tay nữ nhân ra, nói: “Ta muốn tham gia Sinh tử quyết”

“Mời tiên sinh cho biết quý danh” – nữ nhân đang ngồi ở bàn giấy nói

“Diệp Khải Nguyên”- hắn đáp

“Tiên sinh đăng ký hạng mục gì, A,B,C,D hay S” – nữ nhân sau khi ghi xong tên của hắn lại hỏi

“Hạng mục A,B,C,D,S là sao? Xin giải thích rõ hơn” Khải Nguyên hơi ngạc nhiên

Nữ nhân đứng gần Khải Nguyên bèn nói 1 hơi:

“S,A,B,C,D là mức độ trang bị mà tiên sinh sẽ đem theo khi vào Sinh tử quyết. Ở hạng mục D tiên sinh không được phép mang gì theo. Hạng mục C tiên sinh được mang theo tất cả các vũ khí lạnh như dao, kiếm, dao găm,... Hạng mục B tiên sinh được mang vũ khí lạnh và tất cả vũ khí nóng có cơ số đạn không quá 50 nhưng không được mang vũ khí sát thương diện rộng như bom, súng phóng lựu, súng phóng tên lửaHạng mục A tiên sinh được đem tất cả mọi loại vũ khí lạnh và nóng.Hạng mục S cũng giống như hạng mục A nhưng tiên sinh được mang theo thêm 1 phương tiện di chuyển tùy ý.”

“Lỡ ta đăng ký hạng mục S rồi mang theo 1 chiếc xe tăng thì sao” Khải Nguyên bật cười

“Được phép, nếu như tiên sinh có xe tăng” nữ nhân ngồi bàn giấy nghiêm túc trả lời

“Các hạng mục có mức phí đăng ký khác nhau.Hạng mục D miễn phí, hạng mục C 1000 USD, hạng mục B 10000 USD, hạng mục A 100000 USD còn hạng mục S thì 500000 USD”- nữ nhân đó lại nói tiếp

Khải Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta đăng ký hạng mục D”.Xưa nay hắn giết người toàn bằng quyền đầu, hoàn toàn không dùng đến vũ khí.

2 nữ nhân lộ vẻ thất vọng nhưng cũng không quên ghi vào sổ “Diệp Khải Nguyên – hạng mục D”

“3 giờ chiều mai tiên sinh đến cao ốc Kim Cương để tập trung” 2 nữ nhân nói

Khải Nguyên đăng ký xong bèn đến thang máy, nhấn nút đi lên

3 giờ chiều hôm sau, hân đến điểm tập trung, một đám đông khoảng vài trăm người đã ở đây sẵn, cả nam lẫn nữ ai nấy đều mặt lạnh như tiền, không ai nói với ai câu nào. Một số người mang theo ba lô, vali, hiển nhiên trong đó là những vũ khí của họ, họ không muốn lộ ra trước mặt người khác

Khải Nguyên đến gần 1 tên râu ria, vai u thịt bắp mặc áo rằn ri khề nói “Huỳnh đài, trung liên M249 hỏa lực mạnh thật nhưng hơi cồng kềnh, đem nó theo coi chừng bất lợi đó”

Ánh mắt tên này liền hiện ra vẻ ngạc nhiên pha với giận dữ, hân liền bước đi chỗ khác

Một nữ nhân khoảng 30 tuổi nửa mặt xăm hình bông hồng gai góc đứng gần đó tò mò hỏi:

“Sao anh biết là trung liên M249”

“Ba lô của hân dài khác thường, lại xếp đồ chật căng nên qua những vết cấn tôi nhìn thấy những đường nét đặc trưng của khẩu súng đó cũng như loại đạn của nó” – Khải Nguyên đáp lời

“Vậy tôi mang theo vũ khí gì anh biết không” – nữ nhân có vẻ trêu đùa Khải Nguyên

Khải Nguyên nhìn nữ nhân 1 lúc rồi nói

“Một súng ngắn DE357, một dao găm, một sợi dây thắt cổ, 1 kim tiêm chứa thuốc độc ...”

Nữ nhân vẻ mặt lộ ra một biểu hiện kỳ lạ nói “Thật là một con quái vật, không lẽ hân có con mắt nhìn xuyên mọi thứ ... “, nói xong liền bỏ đi sang chỗ khác

Khải Nguyên khẽ cười, nghĩ thầm “Trên người cô ta có mùi thuốc súng đặc trưng của loại đạn 357 - hân là trước khi đến đây cô ta đã đi đâu đó tập bắn, vết chai ở ngón tay cho thấy cô ta cho thấy cô ta từng sử dụng loại dây cước chuyên dùng để siết cổ, người dùng loại dây này hiển nhiên là tay ám sát chuyên nghiệp thì lẽ nào lại không có dao găm và kim tiêm thuốc độc, giấu đầu lộ đuôi thật là dở quá”. Trong 3 năm đầu Địa hạ lời đài không ít lần hân bị ám sát nên bọn sát thủ đối với hân quả là quá quen thuộc

Nghĩ đến đó thì 1 đoàn xe đến, những người tham gia kể cả Khải Nguyên bị bịt mắt và đưa lên xe, họ cũng không phản kháng gì vì biết đây là nguyên tắc để giữ bí mật địa điểm diễn ra Sinh tử quyết. Xe chạy một lúc khá lâu thì đến nơi, đoàn người được đưa xuống, tháo băng bịt mắt, một nam tử mặc áo vest đen – hiển nhiên là người của tập đoàn Kỳ Lân, nam tử này cầm loa thông báo:

“Đã đến khu vực Sinh tử quyết, xin quý vị lưu ý là Sinh tử quyết sẽ chính thức bắt đầu vào 6 giờ sáng ngày mai. Xin mời quý vị vào thành phố, tùy ý chọn vị trí trú ẩn, lưu ý là không được tấn công người khác trước giờ bắt đầu Sinh tử quyết, cũng không được phá hủy camera, ai vi phạm sẽ bị xử thua cuộc. Trường hợp có ý phá rối Sinh tử quyết, đội đặc nhiệm của chúng tôi sẽ can thiệp. Hãy nhớ 6 giờ sáng mai Sinh tử quyết sẽ bắt đầu”

Ngừng một lát nam tử lại tiếp:

“Sau khi Sinh tử quyết bắt đầu, 168 giờ sau Sinh tử quyết sẽ kết thúc, quý vị nào sống sót xin tập trung ở đây để được đưa về và nhận thưởng. Chúng tôi sẽ đợi quý vị trong 3 giờ, ai không đến sẽ bị bỏ lại và mất quyền lợi nhận phần thưởng”

Đoàn người liền chuyển thân đi vào thành phố, Khải Nguyên chậm chậm cất bước, hân chui vào một con hẻm rồi gia tăng cước bộ nhanh chóng mất hút trong con hẻm tối om đó.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Động Lòng

Khải Nguyên đứng trước một ngôi nhà cũ kỹ bụi bặm, hân đá tung cửa, đi vào tìm một chỗ tương đối sạch sẽ ngồi xếp bằng, mắt nhắm lại, tựa như đang ngồi thiền

Hân tuyệt đối không phải đang ngồi thiền, cũng không phải ngủ mà là đang từ từ hưởng thụ cảm giác đó

Cảm giác đối mặt với hiểm nguy

Hắn thích loại cảm giác này vì nó đem lại cho hắn sự hưng phấn khó tả

Hắn tham gia Sinh tử quyết không phải vì tiền, là vì muốn tìm cảm giác đối mặt với hiểm nguy cũng như muốn khám phá thêm những bí ẩn khác của con người hắn

6h:30 sáng, Sinh tử quyết đã bắt đầu nhưng Khải Nguyên vẫn ngồi im bất động

Một người từ cửa đi vào tay cầm dao găm sáng lóa, hắn tưởng Khải Nguyên vẫn đang ngủ, không bỏ lỡ dịp may hiếm có liền vung dao đâm xuống

Chợt, Khải Nguyên mở mắt ra, đứng dậy xoay mình trong nháy mắt đã ra đằng sau lưng gã cầm dao, hắn giáng một quyền vào giữa sống lưng gã này. Tên cầm dao lập tức văng ra, nằm bất động, xương sống gãy nát, đương nhiên là không thể sống nổi

Khải Nguyên nhếch mép cười “Khi người cách ta 10m ta đã nghe thấy rồi, tưởng ta đang ngủ thật sao” sau đó liền quay lưng bỏ đi, nhưng liền quay lại cúi xuống lục soát xác gã cầm dao

“Con dao này quả thật sắc bén phi thường, đúng là hàng tốt, ta cứ lấy sẽ có lúc cần” hắn giắt dao vào thắt lưng rồi nhanh chóng bỏ đi

12h00 trưa ngày thứ nhất

Nhờ giác quan linh mẫn Khải Nguyên đã phát hiện và hạ sát thêm 3 đối thủ nữa, trong đó có 2 tên sử dụng hỏa khí: 1 tên bắn tia và 1 tên sử dụng súng máy quân dụng M4. Hắn đoạt lấy lương thực, thuốc chữa thương và nước uống của chúng rồi đem xác chúng ném vào 1 căn phòng, đóng cửa lại.

Hắn cũng không quên lột giáp chống đạn của tên dùng súng M4 mặc vào người, tuy có cang khí hộ thể nhưng quả thật tốc độ của đạn quá nhanh, nếu bị bắn lên e rằng khó thể vận công hộ thể kịp.

Trên đường đi, Khải Nguyên cũng gặp tác phẩm của những người khác, hắn dành chút thời gian quan sát những tử thi đó và rút ra đánh giá về đối thủ chưa gặp mặt của mình

16h30 ngày thứ nhất

Khải Nguyên nấp sau 1 góc tường đưa mắt quan sát xung quanh

Tất cả có vẻ bình thường

Nhưng chợt hắn nhìn thấy 1 tia sáng phản chiếu không bình thường

Bằng giác quan nhạy bén cũng như sự thông minh phi thường, hắn biết đó là gì, liền lui lại nấp kỹ hơn

Hắn đã phát hiện 1 tên bắn tia khác nhưng khoảng cách quá xa, không nên liều lĩnh. Hắn chợt nảy ra 1 ý, đi đường vòng tránh phạm vi quan sát của xạ thủ rồi tiếp cận tiêu diệt.

Xạ thủ từ trên cao quan sát dĩ nhiên tầm nhìn rất rộng nhưng có nhiều góc khuất không nhìn thấy được.

Khải Nguyên di chuyển linh hoạt, lợi dụng những góc khuất, 10 phút sau đã đến được tòa nhà trên đó tên xạ thủ vẫn đang say sưa quan sát, không hay biết gì. Nhẹ nhàng theo những bậc cầu thang lên sân thượng, cuối cùng Khải Nguyên nhìn thấy tay xạ thủ. Hắn có dáng người không cao, đang nằm bò sát đất lia ống ngắm tìm mục tiêu. Không một tiếng động, Khải Nguyên đến sát gần xạ thủ, bất thần xuất thủ nắm lấy cổ hắn xách lên, tay kia giáng một quyền vào ngực tên này

Quyền vừa chạm ngực xạ thủ bỗng dừng lại. Quyền kinh như sấm sét chợt tiêu biến. Thu phát kinh lực tùy ý, tu vi của Khải Nguyên quả thật không đơn giản

“Là nữ nhân à?” Khải Nguyên hơi ngạc nhiên

Nữ nhân nọ nhân lúc hắn vẫn còn ngạc nhiên liền tung cước đá vào hạ bộ của hắn, kỳ lạ thay, Khải Nguyên vẫn không có phản ứng gì

“Bốp” một tiếng, nữ nhân như đá phải một khối kim loại, từ chân truyền lên một cảm giác đau đớn, tê dại.

Khải Nguyên lại cười nhạt. Đấu võ ngoài vòng pháp luật thì đương nhiên mọi chiêu thức đều hợp lệ, kể cả những chiêu thuộc loại hạ lưu, hắn đương nhiên phải luyện cang khí để đối phó với tình huống này, cú đá đó của nữ nhân sao có thể làm khó hắn được, tay hắn liền siết mạnh hơn, nữ nhân ngạt thở vùng vẫy liên tục.

Chợt, hắn nói lòng tay ra, miệng nói

“Tống Mỹ Huyền – quán quân karate toàn quốc không ngờ cũng có hứng thú kiếm tiền tại Sinh tử quyết”

Trước mắt Khải Nguyên bỗng hiện ra hình ảnh một thiếu niên đang nằm trên giường bệnh với các ống truyền dịch, một cô gái đứng trước giường thiếu niên đó, chính là nữ nhân trong tay hắn. Hắn kinh ngạc buông tay ra, nữ nhân ngã xuống sàn, giường đôi mất đầy sợ hãi nhìn hắn.

Khải Nguyên không ngờ mình có thể đọc ký ức của người khác bằng cách chạm vào họ, quả thật cơ thể hắn đúng là còn nhiều điều bí ẩn. Dị năng này hắn mới phát hiện ra, vẫn chưa thể điều khiển nó được

“Liều mình tham gia Sinh tử quyết kiếm tiền chữa bệnh cho em, thật cảm động, không đáng chết” Khải Nguyên nói

“Làm sao ... làm sao ông lại biết?” thiếu nữ vẫn còn kinh ngạc hỏi

“Tôi có xem trận chung kết của cô trên truyền hình nên nhận ra cô, còn việc của em cô thì đừng hỏi, tôi không trả lời đâu” Khải Nguyên khẽ nói

Hắn liền đi 1 vòng quanh sân thượng, bên cạnh 1 đồng gạch vụn có 1 người nằm bất động, hắn liền vung quyền đánh vào đầu người đó rồi tiến lại nói với thiếu nữ

“Tuông rằng tham gia Sinh tử quyết là trò đùa sao, tên bắn tia bị cô đánh còn chưa chết nữa, kẻ bắn tia nào cũng mang theo súng ngắn phòng thân, chút nữa hắn tỉnh lại sẽ bắn cô từ sau lưng đấy”

“Còn nữa, đừng gọi tôi là ông, tôi chỉ mới 22 tuổi thôi” Khải Nguyên liền tiếp lời

Mỹ Huyền lặng im nhìn hắn không nói nên lời

Khải Nguyên lại nói: “Trong 6 năm qua cô là người đầu tiên được tôi tha đấy”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Khổ Đấu Nhẫn Giả

Khải Nguyên dùng tay nắn lại khớp chân cho Mỹ Huyền, nắn xong hắn liền nói:

“Võ công và sát nhân là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau, võ công cao chưa chắc đã có gan xuống tay hạ sát”

“Ông ... à không ... anh ... là sát thủ phải không?” Mỹ Huyền vẫn còn sợ hãi hỏi

“Kẻ nào phạm đến tôi hoặc gây nguy hiểm cho tôi đều phải chết” Khải Nguyên cười đáp

Khải Nguyên chợt nhận ra này giờ hắn nói nhiều hơn bình thường đến mấy lần, dường như hắn có chút hảo cảm với thiếu nữ này.

Gương mặt Mỹ Huyền ánh lên vẻ đẹp ngây thơ, thuần khiết; hắn không muốn gương mặt đó sẽ trở thành gương mặt của một tử thi

Khải Nguyên đề nghị

“Mỹ Huyền, cô nên đi chung với tôi, cô sẽ có cơ hội sống sót rời khỏi Sinh tử quyết”

Hắn lại tiếp

“Tiền thưởng của tôi, tôi sẽ cho cô hết để chữa bệnh cho em cô, coi như tôi làm 1 việc tốt, loại người như tôi kiếm tiền không khó, cô đừng ngại”

Nội tâm Mỹ Huyền chợt có chút giằng co, Tống Vũ em cô cần được mổ tim, nhưng số tiền của người này lại là tiền kiếm được từ việc giết hại người khác – đồng tiền đầm máu

Như đọc được suy nghĩ của cô, Khải Nguyên nói:

“Tiền bản chất không xấu, chỉ có người dùng nó vào việc xấu, nếu tự cô có thể sống sót ra khỏi đây thì tiền thưởng của cô không phải là đồng tiền đầm máu sao. Đồng tiền đó cứu được sinh mạng em cô thì nó không có gì xấu cả. Nghĩ kỹ lại đi”

Thì ra hắn nhận lúc Mỹ Huyền mãi suy nghĩ, lảng lảng nắm lấy tay cô, sau một hồi cố gắng cũng đọc được suy nghĩ của cô. Khải Nguyên đang cố gắng phát triển dị năng mới của hắn, nhưng hắn cũng nhận ra là khi sử dụng dị năng này tinh thần hắn bị hao tổn rất nhiều

Hai người lại cất bước đi. Trón ở một chỗ chờ đối thủ đến không bao giờ là ý kiến hay.

Đến gần một tòa nhà bị đập phá lỗ chỗ, Khai Nguyên cảm thấy có gì đó bất thường, hắn dừng lại quan sát. Dường như chẳng có ai cả, hắn không nghe thấy tiếng động gì, bất giác lại đưa mắt quan sát một vòng.

Mỹ Huyền chợt hét hoảng la lên “Sau lưng anh !”

Khải Nguyên cũng cảm thấy một luồng gió lạ đang đến bên mạn sườn mình, hắn nhanh chóng vận cang khí hộ thể. “Choang” – tuy da thịt không bị thương nhưng mạn sườn hắn đau ê ẩm, hắn nhanh chóng quay lại, nhìn thấy một người mặc đồ đen bó sát, che mặt, tay cầm đoản kiếm katana.

Nhẫn giả Nhật Bản, tu vi cao nữa là đằng khác

Khải Nguyên vùng quyền tấn công tới, nhưng nhẫn giả nọ rất nhanh nhẹn đã lộn người ra sau tránh được, đồng thời phóng ra 3 phi tiêu hình sao vào ngực hắn

“Phập, phập, phập” phi tiêu cắm vào giáp chống đạn của Khải Nguyên, không sao xuyên qua người hắn được

Cứ thế, Khải Nguyên và nhẫn giả đấu với nhau liên tục gần cả giờ. Một bên không đánh trúng bên kia, một bên đánh trúng nhưng không đủ thương được đối thủ, nhưng nhìn chung Khải Nguyên yếu thế hơn. Vừa phải xuất quyền vừa phải vận công hộ thể, thể lực hắn mặc dù hơn người nhưng cũng đang bị nhẫn giả làm hao mòn dần, trái ngược lại, nhẫn giả tựa hồ như thể lực vô tận, liên tục di chuyển, nhào lộn như bóng ma, vùng đoản kiếm đâm vào Khải Nguyên.

Mất thấy Khải Nguyên đã kiệt sức, nhẫn giả bèn tung sát chiêu, hắn như hóa làm 2 người, tấn công Khải Nguyên từ 2 hướng khác nhau.

Khải Nguyên bị đánh ngã lăn ra đất, đoản kiếm của nhẫn giả đã ở ngay cổ họng hắn, nhẫn giả leo lên người hắn dùng cả 2 tay đè lưỡi kiếm xuống cổ họng hắn

Nhẫn giả không kiềm được sự đắc ý nói

“Cho dù ngươi có khí công hộ thể xem ngươi đối phó thế nào, chỉ lát nữa thôi ngươi sẽ bị ngạt thở không thể vận công tiếp được nữa, đến lúc đó đầu của ngươi sẽ là chiến lợi phẩm của ta”

Nhẫn giả lại nói tiếp:

“Nếu như ngươi muốn đánh ta thì khi ngươi vừa vận công, hộ thể khí của ngươi sẽ suy giảm, lúc đó lưỡi kiếm này sẽ lập tức cắt phăng đầu của ngươi ngay, ha ha, trước sau gì cũng phải mất đầu”

Thấy Khải Nguyên gặp nguy, Mỹ Huyền liền trợ lực, xuất cước nhằm vào lưng nhẫn giả đá tới. Thân hình nhẫn giả khẽ động, cơ quan trên người gã lập tức bắn ra mấy mũi phi tiêu về phía Mỹ Huyền. Mỹ Huyền trước giờ chỉ đấu trên sân trải thảm, chưa gặp tình huống này bao giờ, liền bị trúng phi tiêu ngã xuống.

Nhẫn giả lại đắc ý: “Con bé này, chút nữa ta giải quyết tên này xong sẽ đến lượt ngươi, chào ôi, bộ sưu tập của ta lại sắp có thêm đầu của một nữ nhân dễ thương”

Bỗng nét mặt Khải Nguyên chợt nở nụ cười khó hiểu, nhẫn giả cũng thoáng kinh hoàng, nhẫn giả chưa kịp định thần thì phi tiêu đang cắm trên ngực Khải Nguyên đột nhiên bị một lực đạo bí ẩn đẩy bay ra cắt ngay vào cổ nhẫn giả.

Nhẫn giả liền buông tay ra, theo phản xạ nhảy lùi lại, tay ôm lấy cổ họng, máu tuôn như suối từ 3 vết cắt sâu

Khải Nguyên không bỏ lỡ cơ hội, đứng dậy ngay, toàn lực giáng một quyền vào đầu nhẫn giả, nhẫn giả vô phương chống đỡ

Một tiếng động khô khốc vang lên, đầu của nhẫn giả đã bị đánh vỡ nát, hắn trở thành một tử thi rất kinh khủng nằm trong vũng máu.

19h00 ngày thứ nhất tại tổng đàn của tổ chức Kỳ Lân

“Nhất Quyền quả nhiên lợi hại, nhẫn giả của các ông đã bị hắn hạ sát, đại biểu của các ông đã chết, các ông thua rồi” một trung niên tóc bạc mặt có vết sẹo dài cười nói

“Tên vô dụng” – gã người Nhật ngồi gần đó rít qua kẽ răng, ném vali trên tay về phía trung niên, 1 trong 2 vệ sĩ của trung niên liền đưa tay bắt lấy

“Yakuza xưa nay rất giữ chữ tín, không cần đếm” trung niên ra lệnh cho 2 vệ sĩ bên cạnh hắn

22h30 ngày thứ nhất, ở một căn nhà đồ nát khác cách nơi nhẫn giả yakuza thảm tử chừng vài trăm mét

“Cô tỉnh rồi à” – là giọng của Khải Nguyên

Khải Nguyên lại nói tiếp

“Phi tiêu đó có độc, may mà trên người hắn có thuốc giải, nhiều loại thuốc thế kia may mà cho cô uống đúng loại”

“Làm sao anh biết đâu là thuốc giải?” Mỹ Huyền tò mò khẽ hỏi

Khải Nguyên hít một hơi dài nói:

“Người dùng độc sợ nhất là bị trúng độc, phi tiêu sắc bén thể kia lại cất giữ trong người sơ xuất tí là trầy da nhiễm độc ngay, trên người hắn có nhiều loại thuốc đương nhiên có cả thuốc độc và thuốc giải độc, nhưng vị trí cất giấu các loại thuốc khác nhau, tôi lấy thứ thuốc ở vị trí dễ lấy ra nhất cho cô uống xem sao, may mà đúng là thuốc giải, cô vừa uống mấy phút sau triệu chứng nhiễm độc liền giảm ngay”

“Nếu không phải thì sao ?” Mỹ Huyền lại hỏi

Khải Nguyên cười đáp với vẻ không nghiêm túc tí nào

“Nếu không phải thì cho cô uống tất cả luôn, hoặc là cho cô uống máu của hắn, trước khi đến đây chắc hắn đã uống thuốc giải độc rồi, trong máu của hắn chắc vẫn còn chất thuốc giải đó”

Nghe đến đó Mỹ Huyền chợt có cảm giác buồn nôn, gượng dậy quay mặt đi nôn mửa không ngớt

“Ha ha, đúng là phụ nữ có khác” Khải Nguyên cười lớn

Hắn bỗng nhiên xuất thủ ôm lấy Mỹ Huyền vào lòng khẽ nói:

“Ngủ đi, hôm nay cô cũng mệt rồi, tôi sẽ thức canh cho cô”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Đối Thủ Hạng Mục S

7h00 ngày thứ 2

Mỹ Huyền thức giấc, cô không thấy Khải Nguyên đâu cả.

Ba lô vẫn còn đó, trong đó vẫn căng đầy các lon đồ hộp và nước uống đóng chai

Một cảm giác lo sợ đến với Mỹ Huyền, không lẽ nào hắn đã gặp chuyện chẳng hay rồi. Không phải, nếu đêm qua hắn thực sự bị tập kích thì cô không thể nào được an toàn như hiện giờ.

Không lẽ Khải Nguyên bỏ rơi cô. Mỹ Huyền lại lo sợ, cô lần trong áo khoác lấy ra một khẩu súng ngắn, cầm chặt nó bằng cả 2 tay

Khẩu súng này vốn là của tên bắn tia trên sân thượng, Khải Nguyên đã lấy và đưa cho cô để phòng thân

Thời gian cứ thế trôi qua, khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, Mỹ Huyền nhìn thấy một bóng người theo ánh nắng ban mai hắt lên tường, bóng người đó đang tiến đến căn phòng cô đang ở trong đó. Cô nín thở, nấp vào 1 góc, khi kẻ đó tiến vào phòng cô liền nhảy ra, chĩa súng vào kẻ đó và bóp cò.

“Cạch” – súng không nổ, Mỹ Huyền hoảng sợ, nhưng khi nhìn thấy người vừa tiến vào phòng nổi sợ liền tiêu biến đi

Vì đó là Khải Nguyên, hắn mang về 1 túi đồ, không rõ là gì trong đó

Hắn ôm bụng cười

“Cô bé ngốc ơi, súng chưa lên đạn, chưa mở khóa an toàn thì làm sao bắn được”

Mỹ Huyền chợt thấy xấu hổ, cô đỏ mặt nói nhỏ

“Tại anh đó, tự nhiên lại bỏ đi, lần sau nếu còn làm tôi giật mình như thế này nữa thế nào tôi cũng bắn nhầm anh”

Khải Nguyên lại nhe răng cười

“Không sao, tính đến giờ tôi bị bắn cũng cả trăm lần rồi thế mà vẫn sống đấy thôi”

Khải Nguyên lại tiếp:

“Tôi đi thăm mấy vị hàng xóm của chúng ta, cũng thu hoạch một ít”

Mỹ Huyền ban đầu không hiểu những lời hắt nói, sau vài phút chợt hiểu ra, cô dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Khải Nguyên

Khải Nguyên không để ý đến cô nói:

“Tổng cộng hạ được 11 tên trong đó có 7 tên có vũ khí nóng, hiện tại khu vực này cũng còn được an toàn 1 chút”

Hắn lấy trong túi đồ ra một cặp bộ đàm, đưa cho Mỹ Huyền 1 cái rồi nói:

“Cầm lấy, sau này nếu khi tôi đi khỏi có việc gì không ổn thì cứ dùng nó gọi tôi, tôi sẽ quay về ngay”

Thật sự thì tối hôm qua khoảng 3 giờ sáng Khải Nguyên mới ra đi, thời gian này cũng là lúc những đối thủ khác đang ngủ hoặc đang mệt mỏi, kém tập trung vì thức đêm nên hắn dễ dàng hạ được chúng. Khải Nguyên không dùng quyền vì dùng thứ này sẽ gây ra một số tiếng động ngoài ý muốn, đánh động những đối thủ khác. Hắn dùng 1 khẩu súng ngắn có gắn bộ phận hãm thanh, thứ này hắn tìm được trên xác của nhân giả, đúng là nhân giả thời hiện đại có khác. Đôi gày của nhân giả cũng là loại chế tạo đặc biệt, khi di chuyển rất êm, gần như không phát ra tiếng động. Thứ này quả thật là một bộ đôi hoàn hảo cộng thêm trí giác linh mẫn giúp Khải Nguyên trở thành 1 kẻ ám sát thực thụ.

Khải Nguyên khui 1 lon đồ hộp đưa cho Mỹ Huyền và nói:

“Đến lúc đi rồi đấy. Hôm nay chúng ta sẽ sử dụng chiến thuật khác”

“Chiến thuật khác là thế nào?” Mỹ Huyền tò mò hỏi hắn

“Hôm nay ta sẽ kiểm 1 tòa nhà kín đáo nào đó, ở đó nghỉ ngơi lúc ban ngày, đêm xuống mới đi tìm chúng”- Khải Nguyên trả lời

Do chuyển đi sớm đêm qua kết quả mỹ mãn nên hắn mới ra quyết định này.

Cuối cùng hắn cũng tìm được một chung cư. Xung quanh chung cư đó là một dãy những chung cư khác, cái nào cũng ảm đạm và im lìm. Hắn và Mỹ Huyền lên chung cư đó, chọn 1 căn hộ ở vị trí kín đáo.

Bước vào phòng khách, hắn liền đóng cửa sau đó ngồi xếp bằng nhắm mắt lại, Mỹ Huyền cũng ngồi xuống bên cạnh hắn

Một lúc sau, nghe tiếng Mỹ Huyền hỏi: “Tôi phải ngồi như anh suốt ngày sao?”

Khải Nguyên vẫn không mở mắt ra, miệng trả lời “Làm gì cũng được, nhưng đừng rời khỏi phòng này, cũng không nên gây âm thanh lớn quá”

Mỹ Huyền liền đứng lên đi xem xét khắp căn hộ. Cô đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, lập tức nghe tiếng Khải Nguyên quát “Muốn ăn đạn sao lại đứng đó, đóng cửa lại, nhớ kéo rèm nữa”

Mỹ Huyền trong lòng không vui, trước đây chưa có ai lớn tiếng với cô như vậy, nhưng cô vẫn làm theo lời hắn, lúc này hắn chính là cái phao cứu sinh của cô, cô chỉ biết nương dựa vào hắn.

Chợt, Mỹ Huyền phát hiện điều gì đó, cô không dám la lớn, chạy lại bên Khải Nguyên vỗ vai hắn nói “Đằng kia ... đằng kia có 1 chiếc xe tăng”

Khải Nguyên đứng là có nghe tiếng động cơ ở phía xa, hắn lại cửa sổ nhìn về hướng Mỹ Huyền chỉ

Quan sát xong, hắn tiến về phía Mỹ Huyền, gõ nhẹ vào đầu cô

“Ngốc à, đó không phải xe tăng, chỉ là 1 chiếc xe bọc thép Hummer thôi, loại xe này không có đại pháo, chỉ có 1 khẩu đại liên 6 nòng thôi. Chà, chúng ta gặp phải đối thủ loại S rồi”

Khải Nguyên lại nói tiếp:

“Hummer có trang bị hệ thống điện tử rất tinh vi, chúng ta chỉ cần lại gần nó 10m lập tức bị hệ thống cảm ứng nhiệt của nó phát hiện và khóa mục tiêu ngay, sau đó khẩu 6 nòng sẽ nhả đạn, chắc chắn là mục tiêu sẽ thủng lỗ chỗ như miếng phở mai. Lớp thép bọc bên ngoài của nó cực chắc, đạn thường không xuyên qua được”

“Vậy phải làm sao đây, lỡ nó chạy ngang qua phát hiện chúng ta thì sao” – Mỹ Huyền có vẻ khẩn trương

Khải Nguyên nhăn mặt đáp:

“Phải hạ nó thôi, nhưng chúng ta lại không có vũ khí hạng nặng Không sao! Tôi có 1 cách nhưng hơi liều lĩnh và cần sự phối hợp của cô”

“Phối hợp như thế nào ?” Mỹ Huyền hỏi hần

“Cô cứ ở đây, khi nghe tôi ra hiệu trên bộ đàm lập tức lấy súng bắn về phía nó, bắn xong quay lưng chạy ngay, tốt nhất là cách xa tầm bắn của nó 2 lớp tường trở lên. Phần còn lại cứ để tôi lo” Khải Nguyên nói một cách rõ ràng

Rồi hần lại hỏi “Nếu như cô chạy chậm bị nó bắn chết, cô có hận tôi không”

“Không. Không có anh thì tôi đã chết từ hôm qua rồi. Cho dù chút nữa phải chết, là do tôi kém cỏi, tôi không có lý do để hận anh” Mỹ Huyền đáp một cách cứng cỏi

“Tốt! Ở đây chờ tín hiệu của tôi, à, đừng quên mở khóa an toàn nữa nhé” – nói xong Khải Nguyên liền mở cửa chạy đi

Còn lại một mình Mỹ Huyền cảm thấy lo sợ và hồi hộp vô cùng, cô lấy khẩu súng, mở khóa an toàn rồi nắm chặt lấy nó, tay kia nắm chặt chiếc bộ đàm

Chỉ 10 phút sau, trên bộ đàm vang lên tiếng Khải Nguyên “Hành động !” – Mỹ Huyền liền làm theo lời hần, mở cửa sổ nhắm về phía chiếc xe bọc thép bắn một phát “Đoàng”

Lập tức khẩu súng 6 nòng xoay về phía cô, cô lập tức quay lưng chạy ra cửa, vừa chạy được mấy bước đã nghe tiếng súng nổ dồn dập. Một viên đạn xuyên tường bay sượt qua mặt bông rất, cô hoảng hốt phóng nhanh qua khỏi cánh cửa, sau đó nằm rạp sát đất, cô đã cách chiếc xe đó 2 lớp tường. Tim đập nhanh, mồ hôi tuôn ra, cô tiếp tục bò ra càng lúc càng xa tầm bắn của xe bọc thép.

Bỗng, tiếng súng ngưng bật, Mỹ Huyền hiểu là Khải Nguyên đã thành công nhưng cô quá sợ hãi không dám ra xem hần đang làm gì

Thì ra Khải Nguyên nhân lúc khẩu súng 6 nòng đang bắn Mỹ Huyền đã chạy như bay lại gần, khi người ngồi trong xe phát hiện sự có mặt của hần thì hần đã nhảy lên mũi xe tung 1 quyền đánh gãy khẩu đại liên 6 nòng

Tên ngồi trong xe hoảng hốt, điều khiển xe chạy như bay, lạng qua lạng lại muốn hất Khải Nguyên xuống. Khải Nguyên vừa hoảng sợ vừa giận dữ bám chặt lấy mũi xe. Những con đường ở khu vực này hơi hẹp, xe tông phải nhiều chướng ngại vật, cuối cùng đâm sầm vào một tòa nhà, làm đổ vỡ hết một nửa phía trước rồi ngừng lại. Từ mũi xe, Khải Nguyên nhảy xuống, đứng bên hông xe dùng toàn bộ sức lực xô mạnh, chiếc xe lắc lư rồi lật nghiêng.

Hần thở dốc nói “Con rùa đã bị lật ngửa, xem ta gỡ mai rùa của người rồi đem người ra làm thịt này”

Nói xong liền ra sức công phá cửa xe, hần muốn đem tên ngồi trong xe ra cho gã đó 1 quyền

Cửa xe kiên cố vô cùng nhưng hần đang giận dữ, hần công phá liên tục vì biết rằng chỉ lúc nửa thoi bản lề của cửa xe sẽ chịu không nổi nữa. Quyền kinh ào ạt đánh vào chắc chắn ảnh hưởng không ít đến tên đang ở trong xe. Tên này thế nào cũng bị nội thương không nhẹ.

Lúc cửa xe gần bung, chợt hần nghe tiếng trực thăng, lẽ nào lại là 1 tên hạng mục S nữa, Khải Nguyên cũng mặc kệ, tập trung tinh thần và sức mạnh đánh ra một quyền làm bản lề bị chấn gãy, cửa xe lập tức văng ra

Khải Nguyên thò tay vào, tóm lấy người trong xe. Đó là một nam nhân khoảng hơn 40 tuổi, béo mập, trên mép tên này có một vết máu rõ là đã bị nội thương do dư kinh của Khải Nguyên.

Tên béo chưa cam tâm chịu chết, hần rút trong áo khoác ra một khẩu tiểu liên rất ngắn chĩa về phía Khải Nguyên định bắn, đây chính là loại súng UZI nổi tiếng của Israel.

Khải Nguyên hừ nhẹ một tiếng, tay kia liền chụp lấy cổ tay nam nhân béo, vặn gãy cổ tay gã, khẩu UZI rơi xuống đất. Chưa đã tức, Khải Nguyên giáng lên mặt tên này hơn chục bạt tai khiến khuôn mặt béo tròn của hần phút chốc trông giống đầu heo

Chợt nhớ đến chiếc trực thăng mà hần đã nghe thấy, Khải Nguyên vùng quyền lên, nhắm vào đầu gã béo.

“Diệt tiên sinh, thủ hạ lưu tình !”

Không biết từ đâu, 8 người mặc áo đen xuất hiện, họ ăn mặc giống như lính đặc nhiệm, đội nón sắt và mặt nạ chống độc che kín diện mạo, trên lưng áo chống đạn của họ có thêu hình biểu tượng của tổ chức Kỳ Lân. Đây chắc là đặc nhiệm của tổ chức Kỳ Lân. Chiếc trực thăng mà Khải Nguyên nghe tiếng cũng là của họ

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Nữ Sát Thủ

Khải Nguyên dừng tay, ném nam nhân béo xuống đất nói:

“Các vị là Kỳ Lân đặc nhiệm? Không biết tôi phạm phải lỗi gì khiến quý vị phải đến đây?”

Một người đáp:

“Diệp tiên sinh không phạm quy gì cả, chỉ là ... Mã tiên sinh đây đã phát tín hiệu bỏ cuộc, chúng tôi phải đến đưa ông ta về, Diệp tiên sinh đừng làm khó chúng tôi”

Khải Nguyên biết 8 người này thân thủ bất phàm, đấu với cả 8 người cùng lúc thật là thất sách

Khải Nguyên lại nói:

“Ta vốn nghe nói Sinh tử quyết không chấp nhận bỏ cuộc mà”

Một người trông có vẻ thấp hơn những người khác trong đội một chút đi đến trước mặt Khải Nguyên nói

“Hạng mục A,B,C,D không được phép bỏ cuộc nhưng hạng mục S thì được, có lẽ chúng tôi quên nói cho tiên sinh điều này, xin thứ lỗi”

Luật là do con người đặt ra, cũng do con người thay đổi, đồng tiền có ảnh hưởng rất mạnh, cái lưỡi thì không xương ; Khải Nguyên đương nhiên biết điều đó

“Diệp tiên sinh vẫn được tính điểm như là đã hạ sát được đối thủ hạng mục S, tiên sinh không phải lo sợ thiệt thòi” – người này lại tiếp

Khải Nguyên tức giận vô cùng nhưng dần xuống, mặt lại nở nụ cười

“Hehe, vậy còn mấy người hạng mục S nữa, nói luôn đi để ta còn tránh, không khéo lại mất công vô ích lần nữa”

Người đứng gần Khải Nguyên nói

“Không ai cả, Mã tiên sinh là người duy nhất đăng ký hạng mục S”

Khải Nguyên đột ngột xuất thủ nắm lấy cổ tay người đứng gần hắn, người này kêu la

“Ôi, đau, tiên sinh này, lại thế nữa”

Không ngờ nữ đặc nhiệm nọ lại là cô gái Khải Nguyên gặp lúc đi đăng ký Sinh tử quyết

Khải Nguyên cười lớn, bỏ tay ra

“Ta đã sớm nhận ra cô, thôi thế này, các vị đặc nhiệm và quý ông họ Mã có thể đi nhưng cô phải ở lại nói chuyện với ta 1 lúc”

Nữ đặc nhiệm gạt đầu, tháo mặt nạ ra, đúng là nữ nhân hôm đó bị Khải Nguyên nắm tay

Nhìn thấy hắn không có vẻ gì ác ý nên đám đặc nhiệm Kỳ Lân cũng gạt đầu chấp nhận, họ đem tên béo họ Mã đi nhưng không quên nói với hắn

“15 phút thôi nhé tiên sinh, chúng tôi không được phép ở lại đây lâu”

“Được thôi, 15 phút cũng đủ rồi” Khải Nguyên cười nham nhở đáp.

Thấy nụ cười đó đám đặc nhiệm đều liên tưởng là hắn muốn ... Cũng không sao, họ đều là người giang hồ, không câu nệ điều đó lắm, nhất là cô gái kia đã chấp nhận rồi, đâu lý do gì họ lại quản việc của người khác.

“Sao ngài lại nhận ra tôi vậy?” Nữ đặc nhiệm hỏi

“Mùi nước hoa của cô đã tố giác cô đó. Phụ nữ thật là ... Đi ra chiến trường mà vẫn không quên xức nước hoa, ha ha ha” Khải Nguyên vừa nói vừa cười

“Chỗ bị ngài nắm hôm nọ vẫn còn đau đấy, ngài thật đáng ghét” Nữ đặc nhiệm nói, giọng có vẻ nũng nịu

“Cổ tay đau hay tim đau đấy “ Khải Nguyên lại trêu chọc cô ta. Lúc hắn sắp giết được tên béo họ Mã thì lại bị cô ta và đám người của cô ta phá rối, giờ hắn phải trêu ghẹo cô ta một lúc cho đã tức

“Cô mặc bộ đồ này coi bộ còn hấp dẫn hơn mặc trang phục văn phòng nữa. À, quên mất, tên cô là gì ?” Hắn lại tiếp

Bộ đồ đặc nhiệm bó sát người, dĩ nhiên là những đường cong đặc trưng của phụ nữ đều phơi bày ra hết. Nữ đặc nhiệm cảm thấy ngượng ngùng, khuôn

mặt cô đỏ ửng, tim đập loạn xạ

Cô khẽ đáp “Nhã Ca, Triệu Nhã Ca”

“Nhã Ca là tên một phân đoạn trong Kinh thánh, chắc hẳn cha mẹ cô là người mộ đạo. Qua cách sử dụng nước hoa, ta thấy dường như cô từng là 1 tiểu thư. Nhưng sao cô lại thành sát thủ thế này ... Ôi cuộc đời !!!” Khải Nguyên nói giọng có vẻ cảm thán

Nhã Ca lặng im, đôi mắt trong veo ước chừng đang ẩn chứa nhiều xúc cảm, có lẽ có những ký ức mà cô không muốn nhắc đến nhưng lại bị nam nhân này nói ra. Cô không thể không thán phục kiến thức và sự suy luận tuyệt vời của Khải Nguyên

Khải Nguyên thấy mình lỡ lời, nhìn thấy người đẹp có vẻ như muốn khóc, hắn chợt hối hận. Hắn ôm cô vào lòng, tức thì những giọt nước mắt trong như hạt sương liền tuôn ra, hắn cũng nhân cơ hội này đọc ký ức của cô. Đọc xong ký ức đó, hắn chợt xúc động ôm chặt lấy Nhã Ca hơn, những ý định xấu này giờ đều biến mất cả. Hắn ôm cô đứng im một lúc thật lâu.

Hắn nghĩ một hồi rồi nói: “Ta không biết làm sao để xóa hết những đau khổ trong tâm hồn cô, nhưng ta luôn hy vọng cuộc sống của cô luôn được vui vẻ”

“Đa tạ tiên sinh” – Nhã Ca khẽ nói, đôi mắt đẹp lại nhìn Khải Nguyên

Chợt có người đến, là 1 trong những đặc nhiệm lúc này, tên này cầu nhàu

“Đến giờ rồi, chúng ta phải đi thôi Triệu ti ơi, còn tiên sinh này nữa, làm gì mà Triệu ti phải khóc vậy”

Nhã Ca liền rời khỏi vòng tay của hắn, nói nhỏ với Khải Nguyên

“Nếu anh có thể sống sót rời khỏi Sinh tử quyết, em mong được gặp lại anh”

Rồi, cô lại chạy đi

“Nhất định ta sẽ sống sót !Ta cũng muốn gặp lại cô” Khải Nguyên nghĩ thầm, nhìn theo bóng dáng của Nhã Ca

“Huynh dài thật lợi hại, trong đội Triệu ti nổi tiếng lạnh lùng, nghiêm khắc, thế mà lại bị huynh chọc đến khóc sụt sùi như con mèo ướt. Bữa nào chỉ giáo cho đệ nha” tên đặc nhiệm phá rồi kia nói rồi cũng quay lưng chạy đi mất

Khải Nguyên lại quay về tìm Mỹ Huyền, hắn cảm giác như vừa mất đi một cái gì đó, nhưng hắn cũng biết bây giờ không phải lúc dành cho cảm xúc, hắn đang ở trong Sinh tử quyết

Hắn đi đến hành lang, trước mắt hắn căn phòng hắn và Mỹ Huyền đã từng ở bị bắn phá tan hoang. Hắn lại lo âu, không biết Mỹ Huyền có vô sự không.

Từ một góc hành lang, một bóng người lẳng lẽ xuất hiện, chĩa súng vào Khải Nguyên và bóp cò. Khải Nguyên như có mắt mọc sau lưng liền nhảy sang một bên tránh. Người đó liền bắn tiếp mấy phát nữa nhưng Khải Nguyên như bóng ma cứ nhảy qua nhảy lại theo một phương pháp kỳ lạ, tránh được hết. Phương pháp này vốn là của tên nhẩn giả, Khải Nguyên học lóm của hắn không ngờ cũng có thể sử dụng một cách khá tốt

Tên bắn lén liền quay lưng bỏ chạy, Khải Nguyên cũng đuổi theo hắn. Hắn chạy lên cầu thang, Khải Nguyên cũng đuổi theo.

Chợt, tên bắn lén lại xuất hiện, lần này có thêm một người nữa. Một tay tên bắn lén cầm súng chĩa vào Khải Nguyên, tay kia kẹp cổ khổng chế một người. Người bị khổng chế là Mỹ Huyền, còn người bắn lén Khải Nguyên không ngờ lại là nữ nhân mặt xăm bông hồng hắn gặp lúc tập trung ở cao ốc Kim Cương

Nhận ra người quen, Khải Nguyên liền nói

“Ồ. Không ngờ lại là cô – nữ sát thủ”

Nữ sát thủ nọ cũng cười “Anh mà loạn động tôi sẽ giết cô ta”

Rồi, bất ngờ lại bắn Khải Nguyên thêm mấy phát. Khải Nguyên sớm có chuẩn bị đã vận cang khí, đạn chạm vào người hắn cứ như chạm phải tấm thép dày, đều văng ra cả.

Chớp mắt, Khải Nguyên đã đến gần nữ sát thủ, hòng súng không chĩa vào Khải Nguyên nữa, lại chĩa vào thái dương của Mỹ Huyền. Khải Nguyên đành dừng lại, không dám tiến lên nữa.

Nữ sát thủ ném ra một cặp còng số 8, nói : “Đeo cái này vào chân anh, tôi sẽ thả cô ta ra”

Khải Nguyên lại cười lớn “Tôi đâu có ngu, tự còng chân mình xem như tôi khó sống với cô rồi, tôi mà chết thì cô cũng sẽ giết cô ấy thôi”

Chợt, Khải Nguyên lại kêu lên “Ồ hay, súng hết đạn mà cũng đòi uy hiếp người khác à”

Nghe những lời này sắc mặt sợ hãi của Mỹ Huyền bỗng có biến đổi, nhanh như chớp Mỹ Huyền liền tống cùi chỏ về phía sau, trúng ngực nữ sát thủ làm thị đau đớn nói lòng tay đang kẹp cổ cô ra, Mỹ Huyền liền xoay người dùng tay chém vào cổ nữ sát thủ. Tất cả sự việc này diễn ra cực nhanh

“Đoàng” – súng bị cướp cò, nhưng chẳng bắn trúng ai cả

Nữ sát thủ nằm im bất động trên sàn nhà, Mỹ Huyền chạy đến bên Khải Nguyên đâm vào ngực hắn nói

“Súng còn đạn mà anh dám bảo là hết, suýt nữa hại chết tôi rồi”

“Không nói thế cô có dám kháng cự không, ả đang tập trung quan sát tôi, vốn là thời cơ tốt của cô, thế mà lại không dám hành động, làm tôi phải nghĩ ra kế để khích tướng”-Khải Nguyên phân trần

Rồi hắn lại nói “Để tôi xử lý ả này, cô không quen giết người thì đứng sang bên đi, à, nếu cần cứ nhắm mắt lại”

Hắn tiến gần nữ sát thủ định nắm cổ tay xách lên.Bỗng dừng tay nữ sát thủ chuyển động, cầm vật gì đó đâm vào tay Khải Nguyên

Khải Nguyên chụp tay nữ sát thủ, nhanh chóng bẻ gãy cổ tay ả, vật nọ rơi xuống sàn, thì ra là một ống tiêm trong đó có chất lỏng màu xanh lục.Khải Nguyên liền dùng chân đạp bẻ nát ống tiêm đó

“Đúng là con rắn, đến chết vẫn còn độc, không thể tha được” Khải Nguyên nói xong dùng 1 tay giữ lấy thân mình nữ sát thủ, tay kia vặn cổ ả ra đằng sau, ả chết ngay lập tức

Hắn lại nói với Mỹ Huyền “Súng đạn chẳng là gì, đừng quá sợ hãi nó thì tự nhiên đối phó được thôi”

“Tôi đâu có cái máu lạnh của anh” Mỹ Huyền nói giọng có vẻ hơn giận dỗi

“Nhân từ với đối thủ là tự hại chính mình” nói xong Khải Nguyên khoát vai Mỹ Huyền bước đi

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Mỹ Nhân Cứu Mạng

“Tên: Diệp Khải Nguyên

Hạng mục : D

Thành tích

Ngày thứ nhất: hạ sát 17 người

Ngày thứ hai: hạ sát 3 người

Ngày thứ ba: hạ sát 22 người

Ngày thứ tư: hạ sát 11 người

Ngày thứ năm hạ sát 7 người

Ngày thứ sáu: hạ sát 4 người

Ngày thứ 7:đang cập nhật “

Nhã Ca nhìn màn hình máy tính, đã gần 5 ngày nay cô không ngừng nghĩ về hắn có cơ hội cô lại theo dõi hắn qua camera.

“Khải Nguyên, chỉ còn chút nữa thôi, anh làm được mà.” Nhã Ca thầm nghĩ

22h30 ngày thứ 7

Khải Nguyên lặng im ngắm nhìn Mỹ Huyền đang ngủ gần đó.Đến giờ thì trên người hắn cũng đã có mấy vết thương, ngực quần băng trắng toát ,hiển nhiên thương tích không nhẹ.Nhưng hắn vẫn còn sống

Chiến thuật hôm nay của hắn là trốn, trốn và trốn.

Hắn đang cùng Mỹ Huyền ẩn thân trong mật thất của 1 ngôi biệt thự. Mật thất này không dễ gì tìm ra được đã vậy còn phải biết mật mã mới mở cửa được, may mà Khải Nguyên thiên phú thông minh đã tìm ra vị trí của mật thất và tìm được mật mã để mở cửa qua những di vật của chủ nhà để lại, thật là chỗ trốn tuyệt vời

Hắn ôn lại 1 lượt những ngày qua

Ngày thứ 2 vì quá hao tổn sức lực phá xe bọc thép nên hắn không tự tin lắm, sau khi hạ nữ sát thủ vài tiếng sau hắn chỉ hạ thêm một tay súng lơ ngơ đang tìm chỗ ẩn nấp

Ngày thứ 3 hắn dẫn Mỹ Huyền đại khai sát giới đi nửa vòng thành phố tìm diệt đối thủ bằng súng và quyền đầu. Báo hại hôm đó Mỹ Huyền ới mưa liên tục, mặt mũi xanh mướt thảm hại

Nhưng đêm đó hắn lại gặp cao thủ. Một nam kiếm thủ Nhật Bản đi cùng một nữ kiếm sĩ Trung Hoa. Kiếm sĩ Nhật xuất chiêu nhanh, hiểm còn kiếm sĩ Trung Hoa thì chiêu thức tinh xảo, biến hóa vô cùng. Kiếm sĩ Nhật chém thùng cang khí hộ thể của Khải Nguyên, làm hắn bị thương không nhẹ nhưng hắn cũng nhanh trí dùng cang khí khóa chặt kiếm của đối thủ trên ngực hắn rồi nhát quyền sát tử.

Nữ kiếm sĩ thấy đồng bọn thảm tử mất bình tĩnh, chiêu thức rối loạn, chỉ 1 lúc sau bị Khải Nguyên bẻ gãy kiếm, cô ta cương liệt dùng đoạn kiếm gãy tự sát làm hắn cũng bất ngờ.

Có lẽ họ là 1 cặp uyên ương, hắn cũng cảm thấy rất hối tiếc đã sát hại họ. Mỹ Huyền thấy cảnh tượng đó liền ngất xỉu, còn hắn cũng phải tìm chỗ trị thương nên ngày thứ 3 kết thúc như thế

Ngày thứ 4 hắn dùng bom giết được 1 nhóm 8 người. Nhóm này dường như là người của quân đội hay cảnh sát gì đó, hắn tìm được một sổ thẻ bài biến dạng trong đồng hồ điện gạch vụn và xác người bị xé nát. Quả bom đó cũng là chiến lợi phẩm hắn thu được hôm trước sau khi hạ một tay súng râu ria, dường như là người Ả rập. Đêm đó hắn lại săn được thêm 3 tên nữa

Ngày thứ 5 hắn không chủ động tìm đối thủ, sử dụng linh giác phát hiện những kẻ đi vào khu vực của hắn rồi phục kích tiêu diệt họ. Đổi lại hắn cũng bị thêm vài vết thương ở vai và bắp tay

Ngày thứ 6, hắn vốn biết những người còn sống sót đến hôm nay thân thù không tầm thường, hắn vốn muốn tránh nhưng cũng không tránh khỏi **ng độ. Từ sáng đến tối tổng cộng 4 trận, lãnh thêm một vết thương không nhẹ ở bụng. Hắn gấp lại tên râu ria dùng súng M249, không ngờ tên này võ nghệ cũng khá, lại sử dụng dao găm rất linh hoạt. Khải Nguyên bị thương nên cang khí hộ thể suy giảm, bị tên râu ria đâm trúng bụng nhưng hắn cũng theo thể “Thiên địa đồng vong” trả lại tên này 1 quyền chí mạng. Cang khí hộ thể tuy yếu nhưng không mất tác dụng hoàn toàn, vết thương không sâu lắm nhưng mất máu khá nhiều. Mỹ Huyền cũng bị thương, cô bị một dao đâm trúng đùi. Khải Nguyên trong bụng cũng tiếc đứt ruột, cặp đùi xinh đẹp của mỹ nhân lại bị tổn thương như thế quả thật đáng tiếc

Ngày hôm nay, ngày thứ 7 hắn gần như kiệt sức, đành phải trốn tránh. Hắn đã trốn ở đây hơn 20 giờ đồng hồ, vẫn vô sự.

7h00 hôm sau

Sinh tử quyết kết thúc

Khải Nguyên dẫn Mỹ Huyền ra khỏi mật thất, hướng đến điểm tập kết

2 người bước đi không vững, dựa vào nhau nặng nề tiến từng bước.

Đi độ 1 giờ, đã cách điểm tập trung 1km, Khải Nguyên đạp phải một cái bẫy, liền bị thông lọng buộc chặt chân, treo ngược lên cao. Một cái bẫy cổ điển nhưng do quá mệt mỏi hắn không phát hiện được

Chủ nhân của cái bẫy liền xuất hiện, đó là một nam nhân độ hơn 30 tuổi cao 2m, mình mặc áo thun không tay, lộ ra 2 bắp tay cơ bắp cuộn cuộn

Mỹ Huyền nói như van xin

“Sinh tử quyết kết thúc rồi, ông giết chúng tôi cũng không được tiền thưởng, xin hãy thả chúng tôi đi”

Nam nhân nói “Ta có thể tha mạng cho cô nhưng hắn thì không thể”

Nói xong bắt thần xuất thủ đánh Mỹ Huyền ngất đi

Khải Nguyên đang bị treo bỗng cười lớn

“Thiếu tá Alant Fusion lực lượng Delta không ngờ cũng ở đây”

Nam nhân đáp: “Nhân quang không tệ, vì sao lại nhận ra ta”

Khải Nguyên nói: “Kiểu vẽ mặt nguoi trang này là đặc trưng của Delta tôi sao lại không nhìn ra, tôi bị treo ngược trên cao nên thấy được thê bài trên ngực ông, trên đó có chữ Alant Fusion, bên cạnh có ký hiệu cấp bậc, là thiếu tá”

Alant nói:

“Ta và đội của ta vì tìm bắt nguoi nên mới vào đây, hiện tất cả đội viên đều tử nạn trong đó chắc không ít là do nguoi giết, giờ chỉ còn ta, ta đoán nguoi sẽ theo đường này trở ra nên mới phục kích ở đây, quả nhiên cuối cùng cũng gặp nguoi”

Alant lại cười đắc ý:

“Giờ không ai cứu nguoi đâu , kêu la vô ích thôi.Nguoi nên biết là ta đã truy tìm nguoi 6 năm nay rồi”

6 năm ... Không lẽ gã thiếu tá này có quan hệ với đoạn ký ức bị mất của Khải Nguyên

Hắn vội nói:

“Tôi không nhớ rõ chuyện 6 năm trước, chẳng hay tôi có gì đặc tội với ông?”

Alant lấy ra một cái hộp trữ lạnh nhỏ, liền nói:

“Không nhớ cũng phải thôi, lúc đó trí nhớ của nguoi chưa ổn định mà”

Khải Nguyên cảm thấy tò mò, hẳn quên mất sự khó chịu do bị treo ngược, hạ thấp giọng nói

“Tôi bị thương nặng thế này lại rơi vào tay ông ... Đằng nào cũng không thoát nổi ... Ông có thể kể cho tôi chuyện đó không ... Rút cục 6 năm trước tôi từng là thế nào ?”

Alant cười lớn

“Được, ta sẽ nói cho nguoi biết.”

Hít một hơi sâu, Alant nói

“Nguoi thực ra không phải là nguoi”

Khải Nguyên sững sờ ...

Alant không để ý biểu hiện của gã , nói tiếp

“Thực sự nguoi được tạo ra bởi công nghệ sinh sản vô tính.Còn như thế nào thì ta không rành lắm.Mấy khoa học gia đó nói nhiệm sắc thể của nguoi được tổng hợp từ nhiệm sắc thể của nhiều cường giả nổi tiếng mà bọn ta lấy được.Sau khi tạo thành cơ thể cho nguoi, họ lại dùng xung điện để ghi vào vỏ não nguoi hơn 30 loại công pháp cực mạnh.và kiến thức tổng hợp về thế giới.Nhưng, hệ thần kinh của con người quả thật là phức tạp, khó thể kiểm soát được ... nên đã xảy ra sai sót. “

“Sai sót thế nào ?” Khải Nguyên hỏi, có vẻ sợ hãi

Alant trầm ngâm nói

“Các mẫu vật tạo ra không có khả năng tư duy, bọn ta dùng những phản xạ có điều kiện để huấn luyện và điều khiển chúng.Như thế cũng ổn.Nhưng nguoi lại là mẫu vật duy nhất có khả năng tư duy, cũng là mẫu vật tốt nhất được tạo ra.Trong quá trình huấn luyện nguoi đột nhiên nổi điên, tấn công các huấn luyện viên và đào thoát khỏi căn cứ.Bọn ta không thể tìm ra nguoi suốt 6 năm.Gần đây, khi nguoi hạ được tên võ sĩ Cuồng Sát đó liền trở nên nổi tiếng, nhờ đó bọn ta mới tìm ra nguoi.Nguoi biết không, trận đấu đó thị trường thành phố cũng có xem và ghi hình lại, tình cờ bọn ta xem được băng hình đó liền nhận ra nguoi.Bọn ta dò hỏi về nguoi và cuối cùng theo nguoi đến đây”

“Vậy, tổng cộng ngoài tôi ra có bao nhiêu mẫu vật khác được tạo ra” Khải Nguyên hỏi

“16, tính cả nguoi là 17, ngày đó bọn ta đặt tên cho nguoi là T17.Nguoi thuộc về chương trình nghiên cứu bí mật nhằm tạo ra siêu cấp chiến sĩ.Chương trình này được tổ chức ở khu vực 51”- Alant nói

“Ông định làm gì với tôi ?” Khải Nguyên thấy đôi phương đã đem những bí mật đó ra nói hết, trong lòng cũng hoảng sợ

Alant nói với giọng không mấy thiện cảm

“Đương nhiên không thể hủy bỏ vì nguoi là mẫu vật ưu việt nhất.Ta sẽ đem nguoi về cho họ dùng xung điện tẩy não nguoi và sau đó họ sẽ thiết lập riêng một chương trình để điều khiển nguoi”

Như thế có khác nào giết chết hẳn, Khải Nguyên vô cùng đau đớn, trong lòng hẳn một nỗi lòng thù hận không gọi tên được đã hình thành

“Ta sẽ tiêm thuốc mê đặc biệt để khống chế ngươi rồi đem giấu đi, trong mấy ngày nữa khi không còn ai chú ý đến nơi đây ta sẽ gọi phi cơ đến đem ngươi đi” Alant vừa nói vừa lấy trong hộp trữ lạnh ra một ống tiêm

Khải Nguyên thờ dài nói

“Ông hãy hứa với tôi là không làm hại Mỹ Huyền”

Alant đáp

“Ta tạm thời sẽ giữ cô ta, khi ngươi được đưa đi ta sẽ thả cô ta ra”

Khải Nguyên nhắm mắt lại nói: “Làm đi”

Alant từ từ hạ sợi dây xuống, tay cầm kim tiêm đưa lên cổ Khải Nguyên

Khải Nguyên tưởng như mình đã chết, bỗng dưng nghe một tiếng động nhỏ, rồi một chất lỏng gì đó bắn vào mặt hắn

Hắn mở mắt ra, Alant nằm bất động dưới đất, đã chết, đầu có một lỗ thủng do đạn bắn, có người đã dùng súng giảm thanh bắn gã thiếu tá này. Hắn nhìn thấy người đó

Người đó là Nhã Ca.

Nhã Ca đợi ở điểm tập kết không thấy hắn, Nhã Ca đã đi tìm hắn và khi thấy hắn bị Alant treo ngược, sắp sửa chích thứ gì đó vào cổ, cô đã bắn hạ Alant

Chợt Khải Nguyên thấy đầu óc quay cuồng, do nãy giờ hắn bị treo ngược mà ra, hắn nhắm mắt lại rồi không còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Nhất Dạ Phong Lưu

Khải Nguyên tỉnh lại

Hắn đang ở trong một chiếc xe, xe đang chạy

Hắn nghe mùi nước hoa quen thuộc

Nhã Ca đang ở bên cạnh hắn, nhìn vào đôi mắt cô hắn thấy được dường như Nhã Ca đã khóc

Khi người đẹp vì ta mà rơi lệ có nghĩa là họ đã có cảm tình với ta, Khải Nguyên đương nhiên biết điều đó

Các vết thương của hắn được băng bó lại một cách cẩn thận, chắc là Nhã Ca đã làm điều này

Mỹ Huyền đang nằm trong xe, chưa tỉnh lại nhưng vẫn còn sống

Khải Nguyên gượng ngồi dậy, vòng tay ôm Nhã Ca vào lòng, khẽ nói:

“Cảm ơn cô, ta nợ cô 1 mạng, nhất định sẽ không quên, khi có cơ hội ta sẽ báo đáp cô”

Nhã Ca cũng nói với âm lượng vừa đủ cho Khải Nguyên nghe

“Em không cần anh báo đáp, chỉ cần anh không quên em, như thế đối với em là đủ rồi”

“Hai người đang đi về đâu ?” tên lái xe bỗng dưng quay đầu lại cười hỏi

Cả Nhã Ca và Khải Nguyên bỗng thấy bối rối, hơi cúi mặt xuống. Tay Khải Nguyên vẫn ôm lấy Nhã Ca, Nhã Ca cũng thả lỏng người, dựa vào bờ vai hắn

“Không phá hai người nữa đâu, cứ tự nhiên đi” tên lái xe cười cười rồi quay lại tiếp tục công việc của hắn

Khải Nguyên lại dùng dị năng đọc suy nghĩ và ký ức của Nhã Ca, Những hình ảnh lần lượt hiện ra. Mấy ngày qua Nhã Ca vẫn luôn theo dõi hắn qua camera, mỗi lần hắn bị thương cô lại khóc, việc này làm Khải Nguyên cảm động vô cùng

Hắn nhớ lại những lời của thiếu tá Alant, bất giác lại thờ dài, chắc chắn sau này hắn còn gặp nhiều rắc rối với tổ chức đó nữa.

Không khí quá im lặng, Khải Nguyên lại nói nhỏ với Nhã Ca

“Cô cứu tôi không sợ tổ chức trách phạt sao ?”

“Em không nói, Tiểu Tuấn không nói, đâu ai biết là em cứu anh, băng hình camera ghi lại cũng do em giữ mà Anh cũng được tính như là trở về đúng thời gian” – Nhã Ca trả lời

“Đệ không nói đâu nhưng huynh phải hứa sẽ chỉ dạy đệ phương pháp của gái đặc biệt của huynh nha” tên lái xe – Tiểu Tuấn nói, Khải Nguyên cũng bội phục tên này, thỉnh giác quả thật là tốt

“Không thành vấn đề, chỉ sợ người không linh hội được” Khải Nguyên cười đáp

Thì ra tên lái xe đó là tên đặc nhiệm phá rối, hắn tên là Lâm Tuấn, người trong đội gọi là Tiểu Tuấn, vốn là tên nhỏ tuổi nhất và vui tính nhất trong bọn.

Tổng đàn tổ chức Kỳ Lân

Gần 300 người tham gia Sinh tử quyết, chỉ có 6 người có thể trở về được, nếu tính luôn tên béo họ Mã là 7

Lúc này, cả 6 người cùng đứng ở đây, ai nấy đều im lặng chờ nghe kết quả

Đại diện tổ chức Kỳ Lân, trung niên tóc bạc mặt sẹo cầm tờ giấy, đồng dục đọc

“Hạng nhất: Diệp Khải Nguyên – sống sót và hạ được 65 người, giải thưởng 35 triệu USD”

.....

“Hạng 6: Tống Mỹ Huyền – sống sót, không hạ được người nào, nhận giải khuyến khích 10000 USD”

Các vệ sĩ của trung niên lần lượt đem những vali trong đó chứa tiền thưởng, theo thứ hạng lần lượt trao cho từng người

Khải Nguyên nắm tay Mỹ Huyền kéo cô ra một góc, tay giật lấy vali của cô rồi lại ấn vali của hắn vào tay cô, miệng nói

“Cầm lấy này, tôi chúc em cô sớm bình phục và luôn khỏe mạnh”

“Cảm ơn anh ... “ Mỹ Huyền nói giọng có vẻ xúc động

Khải Nguyên quay lưng đi được mấy bước, lại nghe Mỹ Huyền nói “Khoan đã”

“Em có món quà này tặng anh, anh không được từ chối đâu, nhắm mắt lại đi” Mỹ Huyền nói, giọng hơi ngập ngừng

Khải Nguyên bèn nhắm mắt, Mỹ Huyền đi đến bên hắn, đặt lên miệng hắn một nụ hôn nồng nàn. Khải Nguyên cũng ôm lấy cô, hôn ngấu nghiến đôi môi xinh đẹp. Hai người quấn lấy nhau một lúc khá lâu, những thành viên tổ chức Kỳ Lân thấy vậy bên vồ tay tán thưởng, Mỹ Huyền ngượng đỏ mặt bèn buông Khải Nguyên ra

“Đó có thể không phải nụ hôn đầu tiên của anh, nhưng là nụ hôn đầu tiên của em đấy” Mỹ Huyền khẽ nói với hắn, nói xong dúi vào tay hắn một mẩu giấy rồi quay lưng chạy đi

“Đó cũng là nụ hôn đầu tiên của ta, ta sẽ không quên ... “ Khải Nguyên thầm nghĩ, bỏ mảnh giấy vào túi, hắn biết trong đó chắc là địa chỉ của Mỹ Huyền

“Huynh thật là đào hoa đó nha” Lâm Tuấn nói

Khải Nguyên cũng chỉ cười đáp lại rồi bỗng nhìn thấy Nhã Ca đứng gần đó

Hắn đến bên cô nói nhỏ “3 ngày nữa, khách sạn Quân Vương, giúp ta trị thương”; nói xong quay lưng bỏ đi mất

Trước khi tham gia Sinh tử quyết Khải Nguyên vốn có sẵn vài triệu USD kiếm được từ võ đài nên sinh hoạt của hắn không đến nỗi quá tồi

Sau khi rời tổng đàn Kỳ Lân hắn đến thuê phòng tại khách sạn Quân Vương, một khách sạn 5 sao sang trọng. Hắn định dưỡng thương tại đó. Nếu như vào bệnh viện điều trị thì tổ chức thần bí kia sẽ có thể truy ra được nên hắn mới vào khách sạn tự mình dưỡng thương. Hắn hẹn Nhã Ca đến vì hắn phát hiện cô ta cũng biết khá nhiều về y thuật, có thể giúp hắn trị thương

Nhưng cơ thể của Khải Nguyên kỳ lạ hơn hẳn nghĩ, chỉ qua một ngày vết thương đã khô, khép miệng và mọc vảy, đến sáng ngày thứ 3 thì khỏi hoàn toàn. Khải Nguyên đã biết mình là một quái nhân được tạo ra từ phòng thí nghiệm giờ lại biết thêm là khả năng tự phục hồi của hắn thật là dễ sợ

Buổi chiều hôm đó hắn ra ngoài, vào một thư viện lớn tìm kiếm thông tin nhưng không thu thập được gì về dự án siêu cấp chiến sĩ và khu vực 51. Chán nản, nhìn qua cửa sổ thấy trời đã tối, hắn lại về khách sạn

Khải Nguyên lên phòng của hắn, mở cửa bước vào. Trong lúc Khải Nguyên đang khóa cửa lại bỗng hai bàn tay mềm mại bịt chặt lấy cặp mắt của hắn, mũi hắn ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc

“Nhã Ca, bỏ ta ra nào” Hắn cười nói

“Đáng ghét, lại bị phát hiện nữa rồi. Có phải lại là do nước hoa không?” Nhã Ca nói giọng nũng nịu, bỏ tay ra khỏi mắt hắn

Nhã Ca mặc bộ váy trắng trông đẹp và quyến rũ vô cùng, sự mỏng manh của chất liệu như phô bày hết vẻ đẹp của người mặc nó

“Không sai, còn 1 chi tiết nữa là bàn tay mềm mại của cô” Khải Nguyên đáp lời

Nhã Ca bèn lấy một đồng sách báo, ném đến trước mặt hắn, giọng có vẻ giận

“Cái gì đây? Bị thương như thế mà vẫn còn háo sắc. Không sợ ảnh hưởng đến vết thương à?”

Thì ra đồng sách báo đó gồm có 1 quyển “Ngực nữ tâm kinh” mấy quyển Playboy và Penthouse, chục cuốn porn magazine tiếng Nhật, lại thêm không ít đĩa DVD thật là kim cô kỳ thư, Khải Nguyên lần đầu tiếp xúc với người đẹp, không biết nên làm gì mới mua chúng để ... học hỏi kinh nghiệm. Không ngờ giấu kỹ thế vẫn bị phát hiện ra

Hắn liền cởi áo, đem bộ ngực trần nở nang cho Nhã Ca xem, miệng nói

“Vết thương nào cơ?”

Nhã Ca cực kỳ kinh ngạc tiến đến sờ tận tay vào ngực hắn, giọng nói có vẻ không tin:

“Rõ là 3 ngày trước vết thương sâu như thế kia mà, anh làm cách nào vậy?”

Khải Nguyên hờ hững nói

“Chẳng làm sao cả, tự nó lành thế thôi”

Nhã Ca nói với hắn

“Em vốn tưởng ít nhất 1 tháng nữa anh mới hồi phục, anh thật là 1 con quái vật”

Khải Nguyên lại nở nụ cười tà dị, nói nhỏ cùng Nhã Ca

“Ta mua đồng đồ đó vốn là để đối phó với cô đấy”

Nhã Ca nói:

“Thì ra hẹn em đến đây không phải để trị thương cho anh, mà là đưa em vào bẫy”

Khải Nguyên lại cười

“Có người vẫn biết là bẫy thế mà vẫn vào đấy thôi”

Nói rồi liền động tay ôm Nhã Ca vào lòng, vừa vuốt ve vừa cời y phục của cô, chỉ một lát sau trên mình Nhã Ca chỉ còn chút nội y. Nhã Ca chống cự 1 lúc nhưng sau đó ngưng lại, cô nói

“Em đã đến đây rồi thì không lẽ nào lại chạy mất, thả em ra nào, em có món quà này muốn tặng anh”

Khải Nguyên bèn bỏ tay, thả Nhã Ca ra. Hắn đang liên tưởng đến “món quà” mà Mỹ Huyền tặng hắn

Nhã Ca tiến lại chỗ chiếc đàn dương cầm – vốn là vật chỉ có trong các phòng VIP của khách sạn Quân Vương. Cô mở nắp đập phím ra, khẽ dạo một hồi rồi đánh một bản nhạc

Khải Nguyên lặng im đứng nhìn người đẹp gần như lửa thể đang chơi đàn. Hắn vừa thưởng thức tiếng nhạc vừa thưởng thức thân hình tuyệt mỹ của cô. Thân hình của Nhã Ca tuyệt đẹp như thể người mẫu, chỗ cần tròn thì tròn, chỗ cần thon thì thon, nước da trắng như băng tuyết thật là động lòng người. Cảnh tượng này thật mỹ lệ vô cùng

Bản nhạc kết thúc, Khải Nguyên vẫn đứng như vậy một hồi, sau đó hắn định thần trở lại, ôm Nhã Ca vào lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng

nàng.Khoảnh khắc đó như kéo dài vô tận, Khải Nguyên chợt đổi cách xưng hô khẽ nói với Nhã Ca

“Lúc Mỹ Huyền hôn anh, em có ghen không?”

Nhã Ca nói, giọng có vẻ buồn

“Không.Em vốn là hoa tàn liễu rũ, người ta là băng thanh ngọc khiết em sao có tư cách ghen với người ta.Em chỉ biết lúc này đây, anh đang ở bên em, thế là em hạnh phúc rồi”

Khải Nguyên cười

“Trái tim em nó lại bảo anh là em có hơi ghen đó, nhưng không sao, anh hứa là khi nào ở bên anh em đều được hạnh phúc”

Khải Nguyên nhẹ nhàng bế Nhã Ca đặt lên giường, ôm hôn cô một hồi nữa, nhân tiện xuất thủ tháo bỏ những chướng ngại cuối cùng.Sau đó hắn đem những chiêu thức mới học được ra diễn tập một lần.Trong phòng xuân ý tràn trề, những tiếng động mê người phát ra suốt đêm

Khô cho mấy vị khách phòng kế bên, một phen mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Bí Mật Của Thiếu Nữ

Thiếu nữ vẫn chưa tỉnh dậy

Vấn Thiên ngồi cạnh thiếu nữ, nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét thanh tú trên khuôn mặt cô, trong lòng lo âu suy nghĩ. Chàng biết chắc rằng mình khó lòng vượt qua được kì thi sát hạch. Nhưng không sao, chàng đã có mối quan hệ rất tốt với 1 thủ hộ giả của thư viện Marshall, chàng vẫn có thể lưu lại thư viện Marshall vài ngày nữa bằng mặt thất của Lãnh Huyết. Trong những ngày đó, chàng tự tin rằng có thể thuyết phục Lãnh Huyết đưa chàng vào thư viện 1 lần nữa để chàng có thể lấy được những tư liệu cần thiết.

Bình minh đã xuất hiện, những tia nắng ban mai chiếu rọi qua cửa sổ.

Vấn Thiên đến nhà ăn, ăn thật no nê rồi lén lút lấy 1 số đồ ăn thức uống mang về. Chàng không đến tập trung cùng những học viên khác mà lên trở về tòa nhà E1, rồi đi lên căn phòng mà Lãnh Huyết đã chuẩn bị cho chàng.

Thiếu nữ đã tỉnh dậy, nhưng vẫn ngồi im không nói năng gì

Vấn Thiên bước vào, để thức ăn ở gần chỗ thiếu nữ, nhưng cô ta lại vung tay định gạt đi

Vấn Thiên nhanh chóng chụp tay thiếu nữ lại, thờ dài nói

“Khó lắm tôi mới lấy được số thức ăn này đó “

Thiếu nữ nhìn Vấn Thiên, tức giận nói

“Ngươi đã làm gì ta ? Có phải ngươi đã hạ độc với ta rồi ? Vì sao ta không thể ra khỏi cánh cửa đó được ? “

Vấn Thiên lắc đầu

“Không phải độc chất, cũng không phải là do tôi làm, cái thứ mà cô đã trúng phải gọi là Huyết long. Cô vẫn sống bình thường, chỉ là không sử dụng võ công được, cũng không thể đánh hay giết người được thôi. Mỗi lần cô có ý định làm những việc đó sẽ bị đau đớn vô cùng, rất thể thảm. Nơi này đã được bố trí cấm chế, chỉ có tôi mới có thể tùy tiện ra vào mà thôi “

Thiếu nữ có vẻ không tin, cô đứng dậy định tấn công Vấn Thiên, bỗng từ ngực trái truyền lại cảm giác đau đớn dữ dội như muốn xé nát trái tim cô ra. Thiếu nữ ôm ngực lăn lộn dưới sàn nhà trông rất thể thảm.

Vấn Thiên thờ dài

“Đã nói rồi mà ... “

Thiếu nữ hoảng sợ, không dám nghĩ ngợi gì nữa, con đau liền dịu đi. Cô nhìn Vãn Thiên với ánh mắt oán giận rồi lăn ra khóc ầm ỉ. Vãn Thiên ôm thiếu nữ vào lòng, định dỗ dành để cô nín khóc. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, thiếu nữ hoàn toàn không có 1 mảnh vải trên người, còn tiểu huynh đệ quái ác của Vãn Thiên lại theo thói quen biểu tình đòi quyền tự do, không biết vô tình hay cố ý lại xâm phạm vào địa phận thần bí của thiếu nữ. Thiếu nữ đỏ mặt, ngung khóc, cố đẩy Vãn Thiên ra rồi dùng tay che chắn những vị trí trọng yếu trên người

Vãn Thiên thấy thế nghĩ thầm

“Che gì mà che chứ, có chỗ nào trên người cô ta mà mình chưa thấy qua đâu “

Vãn Thiên cảm thấy tội nghiệp, bèn về phòng lấy vài bộ quần áo của chàng đem qua cho thiếu nữ. Nhìn những động tác vụng về, hấp tấp của thiếu nữ lúc mặc y phục, Vãn Thiên không nhịn nổi liền nở 1 nụ cười đầy tà ý

Thiếu nữ đã mặc xong y phục, xuân quang trên người đã được che đầy lại toàn bộ. Vãn Thiên ngắm nhìn cô ta một lúc rồi hỏi

“Cô tên gọi là gì ? Thuộc môn phái nào ? “

Thiếu nữ tức tối đáp trả

“Vì sao phải nói cho người biết chứ ?”

“Không nói thì thôi vậy, nếu cô không chịu nói, tôi sẽ tiếp tục vui đùa với cô đấy. Không chừng sẽ cường gian cô thật đó” – Vãn Thiên câu nhậu

Chàng đến gần thiếu nữ, ôm cô ta vào lòng, luồn tay vào trong y phục của cô mà vuốt ve mon trớn. Thiếu nữ phản kháng dữ dội, nhưng chỉ ít phút sau, dường như nhận ra mình không thể thoát khỏi đôi tay rắn chắc như thép của Vãn Thiên, cô đành buông xuôi để mặc cho nam nhân này muốn làm gì thì làm. Những giọt nước mắt lại tuôn rơi, tiếng khóc rầm rức lại phát ra.

Vãn Thiên cảm thấy dùng phương pháp này không có tác dụng, bèn dừng lại, lấy tay lau nước mắt cho thiếu nữ. Chàng nhìn thiếu nữ bằng ánh mắt dịu dàng, khẽ nói

“Dù sao, cô cũng phải có 1 cái tên chứ. Tên tôi là Lâm Vãn Thiên, thế còn tên cô là gì ? “

Thiếu nữ bất giác nói

“Huyền Vũ. . .”

Vãn Thiên cười nham nhở nói

“Huyền Vũ ,cái tên thật là ấn tượng. Có phải nghĩa là con rùa đen thật lớn trong tứ linh chăng ? Sao cô không lấy tên là Chu Tước, là phượng hoàng lửa, sẽ đẹp hơn nhiều “

Huyền Vũ liếc xéo Vãn Thiên, nói

“Người mới là con rùa đen lớn đó. Chu Tước là tên của tí ti của ta “

Vãn Thiên trầm nghĩ

“Chắc chắn còn 2 người nữa là Bạch Hổ và Thanh Long, không biết thân thù của họ thế nào. Huyền Vũ dường như có tu vi thấp kém nhất trong bọn, thế mà đã đánh mình tôi ta như thế này . . . Sau này gặp phải Thanh Long , Bạch Hổ thì mình chỉ còn cách chạy trốn. “

Vãn Thiên ngồi im suy nghĩ hồi lâu.

“Muốn làm cho Huyền Vũ nói ra thân phận của cô ta và mục đích thật sự khi cô ta đến đây, xem ra không thể không giờ nguy kế. Phải tìm ra thứ mà cô ta sợ nhất trên đời rồi dùng thứ đó uy hiếp cô ta mới được. Nữ nhân sợ gì nhất nhỉ, có lẽ là sợ bị cưỡng gian, nhưng Huyền Vũ lại khá kiên cường, cô ta khóc lóc vậy nhưng vẫn can đảm chịu đựng. À, có thể là cách này, không sợ chết, không sợ bị cưỡng gian, không biết cô ta có sợ trở nên xấu xí không nhỉ “

Vãn Thiên nghĩ xong, làm bộ thờ dài nói

“Tôi thua cô rồi. Xem ra tôi không có cách gì khai thác được thông tin từ cô cả. Lãnh Huyết đã nói, nếu tôi không làm được việc đó thì phải giao cô lại cho anh ta “

Huyền Vũ tò mò hỏi

“Lãnh Huyết là ai ? Có phải là nam nhân mặc hắc y, khuôn mặt lạnh lùng như tảng băng đó không ? “

Vãn Thiên gật đầu

“Ban đầu anh ta định tra khảo cô theo phương pháp của anh ta, nhưng tôi thấy không nỡ, mới bảo anh ta giao cô cho tôi xem sao. Nếu biết được tôi đã bỏ tay với cô, anh ta sẽ bắt cô về tự tra khảo lấy”

Huyền Vũ kiên cường nói

“Bất quá là chết thôi chứ gì. Dù bị đánh đập như thế nào ta cũng không khai ra đâu”

Vấn Thiên làm vẻ mặt khiếp sợ nói 1 tràng dài

“Anh ta nói với tôi rằng sẽ không giết cô mà sẽ lột lớp da mặt của cô ra, sau đó cắt đứt gân tay, gân chân. Nếu cô vẫn không chịu khai, anh ta sẽ quăng cô vào ô kiến lửa cho chúng cắn xé những vết thương trên người cô. Nếu sau đó cô vẫn chưa chết, anh ta sẽ cắt lưỡi rồi quăng cô ra đường. Lúc đó cô sẽ trở nên rất thống khổ, muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong, không chừng người trong tổ chức của cô cũng sẽ bỏ rơi cô luôn. Thế là cô chịu khổ 1 cách oan uổng mà chẳng được gì cả”

Lời nói của Vấn Thiên có vẻ như đã có tác dụng, Huyền Vũ toàn thân run rẩy, mồ hôi đổ ra ướt cả trán. Cô ta từng chứng kiến những xác chết bị treo trong mật thất, đương nhiên là hiểu được sự tàn bạo, khốc liệt của Lãnh Huyết, cũng hiểu được rằng những lời Vấn Thiên nói là thật. Huyền Vũ sợ hãi òa lên khóc nức nở như 1 đứa trẻ. Vấn Thiên ngoài mặt làm ra vẻ xúc động nhưng trong lòng cười thầm, chàng hiểu rằng chàng đang đạt được mục đích của mình.

Vấn Thiên lại ân cần lau nước mắt cho Huyền Vũ, giọng nói có vẻ quan tâm

“Hiện giờ chỉ có tôi có thể giúp được cô thôi. Hãy nói cho tôi sự thật, sau đó tôi sẽ có thể thuyết phục Lãnh Huyết hóa giải Huyết long cho cô, và thả cô ra”

Trong lúc nói, Vấn Thiên lặng lẽ ôm lấy Huyền Vũ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc và khuôn mặt của cô như muốn xoa dịu sự lo âu, sợ hãi trong lòng Huyền Vũ. Huyền Vũ cần mỗi suy nghĩ thật lâu, rồi bất chợt đổi cách xưng hô, hỏi Vấn Thiên

“Anh là thế nào với Lãnh Huyết? Thân phận thật sự của anh là gì? Tôi biết chắc anh không phải là người của chính phủ Mỹ, nếu như anh là người của chính phủ, anh sẽ đem tôi giao cho các cơ quan điều tra của họ chứ không xử sự như thế này”

Vấn Thiên cười nói

“Tôi cũng giống như cô, là đạo tặc, chính xác là đào mộ tặc chuyên trộm cổ vật từ các lăng mộ cổ. Tôi tiềm phục ở căn cứ Marshall với mục đích chỉ là trộm 1 số tư liệu về địa lý và khí tượng để phục vụ cho việc làm ăn của tôi. Tôi cũng từng bị Lãnh Huyết bắt được, nhưng anh ta lại tha cho tôi và bảo tôi giúp đỡ anh ta. Tôi cũng đang liều lĩnh ở đây cố tìm cách chiếm được lòng tin của Lãnh Huyết để lấy được những tư liệu đó rồi sẽ cao chạy xa bay”

Lời nói của Vấn Thiên dĩ nhiên là sự thật, nên chàng diễn đạt rất tự nhiên và trôi chảy, Huyền Vũ cũng cảm thấy tin tưởng 7,8 phần. Cô lại hỏi Vấn Thiên khá lâu về cổ vật Trung Hoa và lịch sử, dĩ nhiên đây vốn là kiến thức mà Vấn Thiên tâm đắc nhất nên chàng trả lời cực kì trôi chảy. Cuối cùng, khi đã cảm thấy có thể tin tưởng được Vấn Thiên, Huyền Vũ nhìn chàng hồi lâu rồi ngập ngừng lên tiếng

“Tôi là người của U Minh tuyệt địa. Tôi được giao nhiệm vụ đoạt lấy chiếc hộp mà anh đã thấy. Tôi cũng không biết nó là thứ gì, dùng để làm gì nữa. Tất cả chỉ có vậy thôi”

Vấn Thiên mừng rỡ, nhưng không biểu hiện ra nét mặt. Chàng vẫn ôm Huyền Vũ trong tay, dịu dàng an ủi cô hồi lâu rồi bước ra khỏi phòng, đi xuống mật thất tìm Lãnh Huyết. Một lúc sau, Vấn Thiên trở lại hồ hồ nói

“Anh ta đã đồng ý sẽ không làm gì phương hại đến cô. Đến khi nhiệm vụ của anh ta kết thúc, có thể anh ta sẽ thả cô đi”

Huyền Vũ hỏi

“Còn việc hóa giải Huyết long thì sao?”

Vấn Thiên lắc đầu

“Không thấy nhắc đến, nhưng chắc là lúc thả cô đi, anh ta sẽ hóa giải cho cô”

Vấn Thiên ngồi xuống ngay bên cạnh Huyền Vũ, ôm lấy cô, dịu dàng lấy những thức ăn mà chàng đã mang đến dứt cho Huyền Vũ ăn, động tác chu đáo như chăm sóc 1 đứa trẻ. Đúng là chàng có thể tùy tiện cưỡng bức Huyền Vũ bất cứ lúc nào, nhưng Vấn Thiên lại muốn chiếm được trái tim của cô ta, sau đó để cô ta tự động dâng hiến cho chàng, như thế sẽ thú vị hơn là dùng vũ lực. Nhất là lúc này Vấn Thiên đang bị thương, việc nam nữ này ảnh hưởng không tốt đến vết thương, không thể tùy tiện được. Huyền Vũ không nói gì, chỉ nhìn Vấn Thiên bằng ánh mắt nghi hoặc pha lẫn chút xúc động.

Đến tối hôm đó, trong phòng có thêm 1 chiếc giường và 1 bộ bàn ghế. Vấn Thiên đã lên lút mang những thứ này về từ ký túc xá. Vấn Thiên bỏ hàng giờ vẽ lại những đồ hình kì quái của Lãnh Huyết theo trí nhớ của chàng, nhưng đến tận khuya chàng vẫn không ngộ ra được gì, bèn vò nát tờ giấy. Huyền Vũ đang nằm trên giường, có vẻ như đã ngủ say, bộ ngực phập phồng theo từng hơi thở trông thật hấp dẫn vô cùng.

Vấn Thiên thấy vậy liền leo lên giường nằm cạnh Huyền Vũ, ôm lấy thân thể ấm áp của Huyền Vũ vào lòng. Không biết vô tình hay cố ý, bàn tay của Vấn Thiên lại đặt đúng ngay trên ngực Huyền Vũ. Chàng định nhắm mắt đi ngủ thì Huyền Vũ tỉnh dậy, khẽ kêu lên

“Không được nằm ở đây ... “

Vấn Thiên cắn nhẹ vào vành tai cô ta, khẽ nói

“Chỉ có 1 chiếc giường, tôi cũng không thích ngủ dưới đất “

Huyền Vũ lại hỏi

“Không tìm được thêm 1 chiếc giường nữa sao ? “

Vấn Thiên phì cười

“Cô nghĩ đây là đâu chứ. Tôi chỉ có thể đem giường của tôi đến đây, còn của người khác, sao có thể tùy tiện mang đi được”

Huyền Vũ không nói gì nữa, nhắm mắt lại. Vấn Thiên cũng nhanh chóng đi vào giấc mộng. Huyền Vũ vẫn chưa ngủ nhưng không thể nào thoát khỏi vòng tay của Vấn Thiên được, đành nằm im chịu trận. Trong tâm trí cô không hiểu sao lại nghĩ rằng nằm trong lòng nam nhân này thật là dễ chịu, Huyền Vũ lắc đầu như cố gắng gạt bỏ suy nghĩ này, khuôn mặt dần đỏ lên. Nam nhân này thật lạ lùng, lúc thì tỏ ra háo sắc, vô lại, nhưng lúc lại ân cần dịu dàng chăm sóc cô, thật là không thể hiểu nổi.

Ngày hôm sau, Vấn Thiên ngoài những lúc ra ngoài lấy thức ăn, gần như không ra khỏi phòng. Chàng ngồi vẽ những đồ hình kì quái rồi vò đi, sau đó lại trầm ngâm suy nghĩ, có lúc lại vung vẩy tay chân như mô phỏng vài động tác chém đốn, đâm ngang rất cơ bản của kiếm thuật. Sau nửa buổi chiều ngồi xếp bằng luyện công, Vấn Thiên bắt đầu chuyện trò với Huyền Vũ bằng thái độ coi mờ, vui vẻ, cũng không quên ôm ấp, chiếm chút tiện nghi của cô. Huyền Vũ không nói gì, mặc kệ chàng trai trẻ ngồi đọc thoại, cũng không phản kháng gì khi bị Vấn Thiên ôm vào lòng. Dường như cô đang tập làm quen với cuộc sống bị giam cầm này.

Đã đến ngày thi sát hạch. Sáng sớm hôm đó, Vấn Thiên thức dậy, ăn mặc chỉnh tề rồi rời khỏi phòng, đến nhà ăn tìm những học viên khác, nhập bọn cùng họ đi đến nơi khảo thí. Chàng tỏ ra rất ung dung, mặc kệ những lời xì xào bàn tán của những học viên khác. Chỉ có Yên Thủy là không nói gì, cô nhìn Vấn Thiên bằng ánh mắt kì quái.

7:00 AM

Một nhóm giảng viên đến, cầm những phong bì to, dày cộm trong tay và những dụng cụ, thiết bị khác sẽ dùng trong cuộc thi sát hạch. Vấn Thiên không cảm thấy lo lắng gì, nhưng lại có chút nuối tiếc. Dù sao, Yên Thủy cũng có thể tính là một nữ nhân, nếu bị loại khỏi học viện Marshall, Vấn Thiên khó lòng có thể tiếp xúc với người đẹp này nữa.

Mặc dù Yên Thủy vẫn còn căm ghét Vấn Thiên, nhưng chàng không thể phủ nhận mình đã có một số hảo cảm đối với cô gái này. Thân thể Yên Thủy nếu so với Huyền Vũ thì quả thật là thua kém, khuôn mặt cũng không quyến rũ bằng, nhưng Vấn Thiên lại thích tính cách ngang ngạnh, mạnh mẽ của Yên Thủy. Một phụ nữ khó chinh phục mới đem lại cho nam nhân thú vui của sự chinh phục, và nam nhân nào cũng đều có thú vui đó, không chỉ riêng mình Vấn Thiên. Chàng cũng có ý định định liệu lĩnh hái đóa hoa có gai này một phen xem sao.

Một giám thị cầm mảnh giấy nhỏ trên tay đọc lớn

“Lâm Vấn Thiên “

“Có ... Úi da ... Có mặt” – Vấn Thiên hô to theo tác phong quân đội, nhưng việc này vô tình lại động đến vết thương làm chàng cảm thấy đau nhói.

Đám học viên xì xào

“Không học hành, tập luyện gì cả, lại bị kêu lên đầu tiên, anh ta bị loại chắc rồi “

“Cậu được đặc cách thông qua kì thi này“ – Vị giám thị nói

“Hà ! Có việc này sao ... “ - Không chỉ Vấn Thiên mà tất cả học viên cùng đồng thanh thốt lên

Một nam nhân trẻ tuổi tóc đen, khuôn mặt lạnh lùng mặc quân phục sĩ quan không biết từ đâu xuất hiện. Nam nhân này bước đến đứng trước đám học viên, giọng nói lạnh như tiền

“Lâm Vấn Thiên đã phát hiện được địch nhân xâm nhập vào căn cứ Marshall, lại còn tiêu diệt được 5 tên, có thể tính như đã lập được 1 chiến công không nhỏ. Các người nói xem, anh ta có nên được đặc cách hay không ? “

Vấn Thiên đương nhiên nhận ra đó là Lãnh Huyết. Yên Thủy cũng vậy, nhưng cô không nói năng gì. Không ngờ Lãnh Huyết lại có thể ra mặt giúp đỡ Vấn Thiên lộ liễu như vậy.

“Còn ai có ý kiến gì không ?” – Lãnh Huyết lạnh lùng nhìn 1 lượt tất cả đám học viên

Một học viên rụt rè nói

“Liên tục bỏ giờ như vậy, làm sao có thể có đủ kiến thức ... Còn nữa, thái độ vô kỉ luật đó ... “

Lãnh Huyết quát mắt nhìn người đó nói

“Kiến thức thu thập trực tiếp trên chiến trường còn tốt hơn gấp trăm lần so với ngồi nghe giảng lý thuyết hay là bò lê lét bắn vào những tấm bia vô tri đó.”

Đám học viên bị sát khí và sự lạnh lẽo trên khuôn mặt Lãnh Huyết dọa cho chết khiếp, có miệng mà cứ như câm, chẳng ai còn dám nói tiếng nào. Lãnh Huyết lại nhìn Văn Thiên, bảo chàng

“Trở về đi. Ngày mai, hãy đến tập trung cùng các học viên khác. “

Văn Thiên chẳng đại gì ở lại. Chàng nhanh chóng chạy về khu nhà E1, bước chân tung tăng như biểu lộ sự mừng rỡ. Vừa về đến phòng, Văn Thiên liền ôm lấy Huyền Vũ mà hôn lấy hôn để lên mặt cô, khiến cho khuôn mặt Huyền Vũ đỏ bừng lên. Văn Thiên lại trò chuyện, tâm sự – hay đúng hơn là gần như độc thoại cả buổi sáng với Huyền Vũ, với vẻ phấn khích khó tả.

Nhìn vẻ mặt hớn hở của Văn Thiên, Huyền Vũ trong lòng thâm đau xót. Hiện giờ cô đang lâm vào hoàn cảnh tù túng, bị giam cầm, làm sao còn tâm tình để mà nói chuyện, vui đùa nữa. Ngoài ra còn phải kể đến việc thân thể trong trắng của Huyền Vũ hàng ngày vẫn bị Văn Thiên xâm phạm. Địa vị của Huyền Vũ trong U Minh tuyệt địa khá cao, trước giờ chưa có ai dám đối xử với cô như vậy. Sự xâm phạm của Văn Thiên đã làm tổn thương lòng tự trọng của Huyền Vũ một cách nghiêm trọng. Huyền Vũ không tỏ ra tức giận, chống đối nữa, vì cô biết làm như thế sẽ kích thích sự háo thắng của Văn Thiên, chàng trai trẻ sẽ tiếp tục khi phụ cô nhiều hơn nữa. Cô cố gắng tỏ ra lạnh lùng, thờ ơ, mong sao Văn Thiên sẽ nhàm chán mà buông tha cho cô.

Văn Thiên dĩ nhiên là nhận ra điều đó, chàng một mặt vẫn chăm sóc Huyền Vũ một cách chu đáo, tận tình mặt khác vẫn tiếp tục ôm ấp Huyền Vũ một cách tình tứ, ôn nhu như thể đối xử với người yêu của mình. Nước chảy đá mòn, rồi sẽ đến lúc tảng băng trong tim Huyền Vũ phải tan ra, để rồi trái tim đó sẽ thuộc về chàng.

Độc thoại chán chê, Văn Thiên lại ngồi xếp bằng luyện công. Huyền Vũ ngồi quan sát chàng, khuôn mặt không lộ ra chút cảm xúc nào. Cô cũng phải công nhận rằng khuôn mặt của Văn Thiên có 1 sức hút đặc biệt tỏa ra từ vẻ đẹp tổng hợp từ tính hoa của 2 chủng tộc. Về mặt đó lúc này trông rất anh tuấn, nam tính, kết hợp cùng thân thể nở nang cường tráng của chàng tạo nên 1 sự mê hoặc khó tả. Huyền Vũ lại nhớ đến ánh mắt tà dị của Văn Thiên lúc chiếm tiện nghi của cô. Ánh mắt đó có chút đáng ghét, nhưng dường như lại tỏa ra một mị lực mà nữ nhân khó thể chống lại được. Có đôi lúc, ánh mắt đó long lanh như chứa đựng một thâm tình sâu đậm, như 1 lời hứa hẹn mà nữ nhân rất thích nghe.

Văn Thiên vẫn nhắm mắt, nhưng bằng Huyết nhãn, chàng đã biết được Huyền Vũ đang chăm chú ngắm nhìn mình. Chàng chỉ cười thầm rồi chăm chú dùng Huyết nhãn quan sát khắp nơi. Chàng mở rộng không gian ý thức của mình ra hết cỡ rồi thâm tính toán. Hiện giờ, Huyết Nhãn của Văn Thiên chỉ có thể quan sát trong bán kính khoảng 100 mét, nhưng như thế là quá đủ. Với khả năng đặc biệt này, Văn Thiên có thể cảm nhận thấy mọi sinh vật, dù cho sinh vật đó bị ngăn cách với chàng bao nhiêu lớp chướng ngại đi nữa.

Văn Thiên thầm cảm ơn tạo hóa đã ban cho chàng những cơ duyên hiếm có như vậy. Chân khí tự động lưu thông, nằm ngủ vẫn có thể luyện công như thường; lại có thêm Huyết nhãn có thể phát hiện ra bất cứ đối thủ nào, dù cho đối thủ đó có ẩn nấp tài tình đến đâu; đó là chưa kể đến 3 chiêu Huyết kiếm không thể xem thường. Chắc chắn trong tương lai, tu vi của chàng có thể tiến xa hơn nữa, không còn e ngại bất cứ đối thủ nào.

Đến khi trời tối, Văn Thiên mới mở mắt, đứng dậy. Chàng thử cử động mạnh một chút rồi mừng rỡ khi cảm thấy chỗ vết thương không còn đau nữa. Dường như thương thế của chàng đang bình phục với tốc độ rất nhanh. Văn Thiên nhớ ra cả ngày nay mình vẫn chưa ăn gì, chàng bèn đi đến nhà ăn, đem về khá nhiều thức ăn cho mình và Huyền Vũ. Ăn xong, Văn Thiên bỗng nảy ra 1 suy nghĩ táo bạo.

“Vi sao lại không thử đến thư viện Marshall một lúc nhỉ, đám cảnh vệ đã thấy mình đi cùng với Lãnh Huyết đêm đó rồi, chắc là họ sẽ không ngăn cản mình nữa đâu. Hơn nữa, nếu như bọn cảnh vệ không chịu để mình vào, với Huyết nhãn, mình có thể dễ dàng phát hiện được họ, chắc chắn sẽ tránh được tầm nhìn của họ. Cứ thử một phen xem sao”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Manh Mối

Khải Nguyên ngắm nhìn Nhã Ca đang ngủ trên giường. Không biết từ lúc nào hắn cảm thấy thích nhìn người đẹp đang ngủ, chắc là thói quen đó hắn có được từ những ngày sống bên Mỹ Huyền

Một lúc lâu sau, Khải Nguyên dùng tay vỗ vào mông người đẹp

“Dậy nào mèo lười, sáng rồi”

Nhã Ca mở mắt, nhìn mặt cầu kính – nhưng điệu bộ của cô trong mắt Khải Nguyên lại rất đáng yêu

“Anh thật là ... Cả đêm qua làm người ta mệt chết đi được, giờ mới ngủ được một chút anh lại kêu dậy. Định đuổi em đi hả? Tay chân em bị anh làm cho rã rời hết không đi đâu được”

Khải Nguyên cười khỏ

“Anh chỉ muốn đi ăn sáng cùng em. Thôi được cũng không sao, em cứ ở đây, anh sẽ đi mua đồ ăn đem về”

“Anh về mau nhé” Nhã Ca nói, mắt lại nhắm nghiền

Khải Nguyên nói giọng có vẻ trên chộc

“Em còn muốn ... nữa hả ? Được, anh sẽ đi nhanh về cùng em tiếp tục”

Nhã Ca mở mắt ra, la lớn

“Anh định hại chết em hả. Mới lần đầu đã thế này, sau này người ta sao dám cùng anh ... nữa chứ”

Khải Nguyên đáp “Đùa thôi mà” rồi mở cửa đi ra ngoài

Nhã Ca nhắm mắt lại, tự nói với mình “Đúng là một con quái vật. Chẳng lẽ anh ta không biết mệt mỏi là gì sao.”

Nhưng cô đang yêu con quái vật đó.

Một lúc sau, Khải Nguyên mở cửa vào, tay xách bọc đồ ăn. Nhã Ca đã dậy, đang ngồi trước bàn trang điểm. Hắn bỏ bọc đồ ăn xuống, ôm hôn Nhã Ca, Nhã Ca không chống cự gì, cùng hắn thưởng thức nụ hôn đó

“Anh xem này, mắt người ta thâm quầng cả rồi” Nhã Ca nói giọng giận dỗi

“Trông càng quyến rũ hơn đấy chứ” Khải Nguyên cười, hắn lại nói “Thôi, ăn sáng nào”

Trong lúc đang ăn sáng, chợt nhớ ra điều gì, hắn hỏi Nhã Ca:

“Em ở tổ chức Kỳ Lân lâu chưa ?”

“11 năm, từ lúc em 9 tuổi đến giờ” Nhã Ca đáp

“Không phải, năm nay em 23 tuổi, vậy là em ở tổ chức đó được 14 năm mới đúng” Khải Nguyên vừa nhai vừa nói

“Sao anh lại biết em 23 tuổi” Nhã Ca ngạc nhiên, bỏ miếng bánh đang ăn ra nói

“Người sành rượu chỉ cần nhấp một ngụm là biết rượu được ủ bao nhiêu năm, phương diện này cũng vậy” Khải Nguyên đáp nhanh, đương nhiên hắn không muốn để lộ cho ai biết dị năng của mình

“Thật đáng ghét mà, em muốn trẻ hơn một tí anh cũng không cho” Nhã Ca lại giận dỗi

Khải Nguyên không đùa nữa, nghiêm giọng hỏi:

“Em có từng nghe nói về cái gọi là Khu vực 51 chưa ?”

Nhã Ca sắc mặt có biến đổi, cũng trả lời

“Em có nghe đồn đại chỗ đó là nơi chính phủ Mỹ thử nghiệm vũ khí bí mật. Nhưng thật ra em cũng không biết gì hơn. Anh định làm gì lại hỏi em việc đó vậy ?”

Khải Nguyên nắm lấy tay Nhã Ca, dùng dị năng kiểm tra một lần, quả nhiên cô không giấu hắn, vậy là Nhã Ca cũng không biết gì hơn, hắn nói cho qua chuyện

“Chỉ là tò mò thôi”

Hắn lại hỏi Nhã Ca

“Kỳ Lân tiên sinh chắc là biết việc này đúng không”

Nhã Ca cũng nghiêm túc trả lời hắn

“Kỳ Lân tiên sinh đúng là biết rất nhiều bí mật, nhưng em chỉ là cấp dưới, không rõ ông ta biết được bao nhiêu về việc này”

Khải Nguyên lại hỏi

“Em được ông ta nuôi dưỡng từ nhỏ, chắc là em cũng thất thân với ông ta phải không?”

Nhã Ca đáp, giọng có vẻ cay đắng

“Ông ta nào dám Vạ ông ta dữ hơn cộp lại quản lý cực kỳ chặt chẽ, ông ta có muốn cũng vô phương thực hiện. Lúc em trưởng thành, tổ chức giao cho em thi hành nhiệm vụ mỹ nhân kế vì đại cục của tổ chức, em đành phải thất thân”

Nhã Ca ngưng một lát lại nói tiếp

“Từ lần đó em thay đổi, trở nên lạnh lùng, vô cảm. Tổ chức cũng không giao cho em nhiệm vụ kiểu đó nữa, em chuyển sang đội đặc nhiệm, nhiệm vụ chủ yếu của em là bảo vệ cho các yếu nhân của tổ chức, nhưng các vị đó thấy em lạnh lùng quá cũng không dám làm gì”

Nhã Ca lại quay sang nhìn vào mắt hắn

“Nhưng từ khi gặp anh, em bỗng nhiên thay đổi. Không biết vì sao anh vừa gặp lại hiểu được em nhiều như thế, có lẽ đó là duyên trời định. Từ khi gặp anh, em luôn nghĩ về anh, em biết cảm xúc của em đã trở lại, từ giờ trở đi tất cả cảm xúc của em là dành cho anh”

Khải Nguyên nói với giọng trầm ấm đầy tình cảm

“Cho dù ra sao đi nữa, anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em”

Khải Nguyên lại nói ra một lời hứa

“Khi có cơ hội, anh sẽ giúp em tìm ra kẻ đã sát hại cha mẹ em và giúp em tiêu diệt hắn”

“Sao anh lại biết được cả việc này” Nhã Ca vô cùng ngạc nhiên

“Khi ngủ em đã nói mơ, anh không ngủ nên nghe hết” Khải Nguyên lại bịa ra một lý do để che giấu đi năng lực của hắn, hắn quả thật thông minh vô cùng

“Cảm ơn anh. Nếu anh không chê, đời này em nguyện ở bên anh” Nhã Ca nói, giọng chất chứa nhu tình vô tận

“Trễ rồi, em phải đi. Em sẽ sớm gặp lại anh”. Nhã Ca nói, liền vội vã thay đồ, bước ra khỏi cửa

Còn một mình trong phòng, Khải Nguyên nghĩ thầm “Đã có 1 manh mối, Kỳ Lân tiên sinh ... Ta phải làm sao để lão cáo già này chịu nói ra đây, á chà, không đơn giản”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Tiếng Sét Ái Tình

Khải Nguyên trả phòng khách sạn, hắn đến trung tâm kinh doanh địa ốc bỏ một khoảng tiền lớn ra mua một biệt thự nhỏ ở ven đô. Đúng là người nhiều tiền thì được đối xử khác, các thủ tục hoàn thành nhanh chóng đến không ngờ. Hắn cũng đặt mua 1 chiếc đàn dương cầm dành riêng cho Nhã Ca

Xong xuôi, hắn đến tổng đàn Kỳ Lân nhắn địa chỉ mới của hắn cho Nhã Ca. Vừa thấy hắn, Lâm Tuấn và mấy tên đặc nhiệm hắn biết mặt liền xúm lại chọc ghẹo, Nhã Ca thẹn quá nên không ra gặp hắn, cũng không thành vấn đề, Khải Nguyên biết rằng Nhã Ca sao chạy khỏi tay hắn nổi

Khi ra khỏi tổng đàn Kỳ Lân, hắn có cảm giác có người đi theo mình, thì ra là Lâm Tuấn, cái tên tiểu tử đó.

Lâm Tuấn chạy đến trước mặt Khải Nguyên nói:

“Huỳnh đài, quên lời hứa rồi sao ?”

“Không đâu, ra quán cà phê kia đi, ta truyền cho cậu ít khẩu quyết” Khải Nguyên cười khỏ, cái tên nhóc mới lớn này làm phiền hắn quá đi

Gọi thức uống xong, Khải Nguyên khoanh tay nhỏ giọng hỏi

“Cậu định đối phó với ai ?”

“Đệ ... đệ ... có thích 1 cô tên gọi Xuân Hà nhưng cô ấy cũng lạnh như Triệu tử vậy, đệ không biết làm sao ... “ Lâm Tuấn ấp úng nói

“Không thành vấn đề, bây giờ tìm cách đưa cô ấy đến đây gặp ta, rồi ta sẽ giúp cậu tìm phương pháp” Khải Nguyên nói

“Được, đệ có cách gọi cô ấy ra nhưng huynh phải hứa là không cướp cô ấy của đệ nhé”

Lâm Tuấn gãi đầu nói

“Yên tâm đi” Khải Nguyên nói giọng chắc chắn

Lâm Tuấn liền chạy biến đi, lát sau dẫn theo một thiếu nữ bước vào quán cà phê. Thì ra là người quen, chính là nữ nhân ngồi bàn giấy Khải Nguyên gặp hôm đăng ký Sinh tử quyết

“Diệp tiên sinh gọi tôi đến có gì cần dặn” Xuân Hà nói

Khải Nguyên nghĩ ngợi một tí rồi đáp

“Ta muốn nhờ cô chuyển cho Nhã Ca một vật. Đám nam tử kia cười đùa dữ quá làm ta không tin tưởng, phải phiền đến cô”

Nói xong hắn liền lấy giấy bút viết cái gì đó rồi gấp lại đưa cho Xuân Hà. Xuân Hà theo thói quen đưa tay tiếp lấy, liền bị hắn giữ chặt lấy

Lâm Tuấn kinh hãi, lại là phương pháp này, có khi nào Khải Nguyên sẽ lại cướp mất Xuân Hà của hắn, hắn nhìn Khải Nguyên ánh mắt đau khổ

Khải Nguyên nét mặt nghiêm trang, điềm tĩnh nói từng chữ

“Nhớ đấy, đưa tận tay Nhã Ca, không được mở ra xem”

“Tôi biết rồi, tôi không tò mò đâu, bỏ tay tôi ra nào” Xuân Hà nhăn mặt

Khải Nguyên bỏ tay cô ta ra

Xuân Hà lại nói tiếp

“Tay tiên sinh có cái gì như luồng điện ấy, chạm vào làm tôi tê cả người”

Khải Nguyên cười

“Tiếng sét ái tình đó, nhưng ta đã dùng nó với Nhã Ca rồi, cô không việc gì đâu”

Xuân Hà không nói gì nữa, liền bỏ đi

Lâm Tuấn lè lưỡi nói:

“Thật sự trong tay huynh có tiếng sét ái tình sao ?”

“Có đấy, nhưng ta không cướp mỹ nhân của cậu đâu, đừng lo” Khải Nguyên đáp

Rồi hắn lại lấy tờ giấy, bỏ cả nửa giờ ra viết cái gì đó chi chít trên cả 2 mặt, viết xong gấp lại đưa Lâm Tuấn rồi nói

“Bí kíp đây, coi xong làm theo, đảm bảo thành công”

Nói xong liền bỏ đi, Lâm Tuấn ngồi mở tờ giấy ra xem, không biết trên đó viết gì mà lúc thì hắn đỏ mặt, lúc thì trầm ngâm, lúc lại lè lưỡi ra chiều kinh ngạc, lúc lại ho như bị sặc

.....

Khải Nguyên dọn về nhà mới đã 5 ngày

Tài khoản của hắn chỉ còn 3 triệu USD, nhưng vẫn đủ cho hắn sống đầy đủ cả chục năm

Nhã Ca vẫn không đến tìm hắn, hắn cũng ngạc nhiên, không lẽ sau đêm đó cô ta sợ hắn quá không dám đến nữa.

Đang nghĩ ngợi, nhớ nhưng thì có tiếng chuông cửa, Khải Nguyên phóng như bay ra, không phải Nhã Ca, là Mỹ Huyền, tay cô xách 1 chiếc vali

Hắn mở cửa, dẫn Mỹ Huyền vào phòng khách

Mỹ Huyền đưa vali về phía hấn, nói

“Em của em đã phẫu thuật thành công, đang phục hồi, đây là số tiền còn dư, em trả lại anh”

Mặc dù có hơi thiếu tiền nhưng Khải Nguyên vẫn nói

“Tôi đã cho cô rồi, mau lấy lại đi”

Mỹ Huyền nói:

“Tiền đã làm xong nhiệm vụ tốt đẹp của nó rồi, giờ nó nên quay lại chủ cũ, làm một nhiệm vụ tốt đẹp khác”

“Là gì ?” Khải Nguyên hơi ngạc nhiên

“Số tiền này có thể giúp anh sống thoải mái suốt đời, như thế anh sẽ không phải giết người nữa” – Mỹ Huyền trầm tư nói

Khải Nguyên cảm động, thật là một cô gái thiện lương và trong sáng, hấn đưa tay tiếp lấy vali, miệng nói

“Thế thì tôi nhận lại vậy”

“Món quà của cô ... đến giờ tôi vẫn còn nhớ nó đấy” Khải Nguyên nói rồi chỉ trong nháy mắt đến bên Mỹ Huyền, ôm hôn cô

Mỹ Huyền không phản kháng, ôm hôn hấn đắm đuối, rồi cô lại nói

“Giờ em phải về thu xếp việc gia đình, anh đừng bỏ đi nữa đấy, em sẽ lại thăm anh”

Khải Nguyên cười, tiễn cô ra cửa. Trong lòng hấn thực sự khó xử. Cả 2 đều đẹp, mỗi người một vẻ khác nhau, cả 2 đều yêu thương hấn, hấn biết chọn ai bỏ ai

Nghĩ mãi cuối cùng hấn tự nhủ

“Nhã Ca, hoàn cảnh của em thật đáng thương, từ nhỏ đã mất cha mẹ, lại bị cuộc đời vùi dập, tôi sẽ mang hạnh phúc cho em như tôi đã hứa. Mỹ Huyền, dù sao em vẫn còn cha mẹ, em trai, chắc là em sẽ đau khổ nhưng rồi em sẽ quên được tôi mà, em sẽ sống một cuộc sống tốt”

Vài giờ sau, lại có tiếng chuông cửa, Khải Nguyên chậm chạp bước ra. Lần này không ngờ lại là Nhã Ca. Nhã Ca mang theo 1 túi hành lý lớn

“Gặp em anh không vui à ?” Cô hỏi hấn

“Nhớ em quá nên mấy ngày nay anh suýt chết vì buồn đấy” Khải Nguyên nở nụ cười đáp

Nhã Ca hồn nhiên nói với hấn

“Em nghi việc rồi, giờ em cũng không có nhà để về nữa. Em sẽ ở đây, được không ? À, còn nữa, anh phải nuôi em đấy, có được không”

“Nuôi 10 người như em cũng được” Khải Nguyên cười lớn nói, nói xong thấy mình hơi hổ, hấn bèn giúp Nhã Ca xách hành lý đi vào

“Họ để em đi dễ dàng vậy sao ?” Khải Nguyên hỏi

Nhã Ca nói, giọng hơi ngượng ngập

“Họ biết em sẽ không phản bội họ, hơn nữa, lúc em nói lý do, ai cũng cười và đồng ý cho em đi cả”

Khải Nguyên hơi tò mò

“Em nói lý do gì thế ?”

Nhã Ca mặt ửng hồng đáp

“Em nói em sẽ đi lấy chồng ... “

Khải Nguyên cũng cười, ôm Nhã Ca vào lòng.

Bằng dị năng đọc suy nghĩ của người khác trước mắt hấn hiện lên một giáo đường lớn, cha xứ đang làm lễ thành hôn cho đôi vợ chồng trẻ. Cô dâu mặc áo cưới trắng, tay cầm bó hoa, đó là Nhã Ca, còn chú rể trông rất đẹp trai trong bộ vest trắng là Khải Nguyên.

Thật là một giấc mơ đẹp

Hắn nói với giọng ôn nhu

“Anh sẽ đem lại cho em hạnh phúc vì em đáng được hưởng nó”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Trộm Long Tráo Phụng

Khải Nguyên sắp xếp cho Nhã Ca ở một căn phòng trống trong biệt thự của hắn, nhưng Nhã Ca không chịu, cô đi thẳng vào phòng hắn, đặt túi hành lý xuống

Thế là hắn đành để cô ở chung phòng với hắn

Khải Nguyên chau mày nói:

“Em ở chung phòng với anh thế này, lỡ sau này chúng ta giận nhau thì sao ?”

Nhã Ca nhỏ nhẹ nói với hắn

“Anh đã hứa đem hạnh phúc đến cho em, cũng bao gồm cả không được làm em giận”

Khải Nguyên cười khò rồi lại giúp Nhã Ca sắp xếp đồ đạc.

Hắn thầm nghĩ “Mỹ Huyền sao có thể tìm đến đây được, chắc là đã đến tổng đàn Kỳ Lân hỏi han tin tức rồi, không chừng tiểu tử Lâm Tuấn đó đã chỉ cho cô ta, tên đại gái này thật là ... , ổng công ta giúp hắn”

Khải Nguyên cũng hạ quyết tâm, nếu Mỹ Huyền lại đến, hắn sẽ cư xử thật lạnh lùng với Mỹ Huyền, sẽ nói những lời làm cô đau lòng, để cô có thể sớm quên hắn đi

.....

Nhã Ca đã sống với Khải Nguyên hơn 2 tháng

Họ như đôi vợ chồng son, ai nhìn thấy cũng phải ghen tị

Dù đã qua phong trần nhưng Nhã Ca vẫn giữ được phong cách thanh nhã của tiểu thư đài các, hơn nữa ăn nói cư xử cũng ý tứ, thông minh Khải Nguyên không có gì phật ý về cô cả, càng ngày hắn càng yêu thương cô hơn

Cuộc sống như thế này, Khải Nguyên không bao giờ muốn trở lại làm cỗ máy giết người vô tri như những “anh em” khác của hắn. Hắn cũng biết là chỉ có tiêu diệt tổ chức thần bí kia hắn mới được yên ổn

Chỉ có một điểm không ổn ở Nhã Ca là cô không biết nấu ăn, những gì cô cố gắng nấu hầu như rất dở tệ, hoặc không ăn được, Khải Nguyên đành giành lấy công việc nấu nướng, hắn cũng dành thời gian dẫn Nhã Ca đi ăn tiệm

Đến một hôm, Nhã Ca muốn đi mua sắm, Khải Nguyên đã từng đi với cô vài lần, trong lòng vẫn còn ớn lạnh cảnh kẹt xe, chen lấn ở trung tâm mua sắm, hắn giả bộ đang ngồi xếp bằng luyện công. Nhã Ca thấy hắn như vậy cũng không quấy rầy nữa, đành đi mua sắm một mình. Hắn cũng cảm thấy không phải, định bụng tối nay sẽ dẫn Nhã Ca đi đâu đó chơi để đền bù

Còn lại một mình, Khải Nguyên ở trong nhà luyện tập bộ pháp khinh công hắn lĩnh ngộ từ tên nhân giả, dù chưa bắt chước được hoàn hảo như nhân giả nhưng hắn cũng làm được ít nhất 7 phần

Khải Nguyên tập một lúc thì nghe tiếng chuông cửa, hắn lấy làm lạ, không lẽ Nhã Ca không đi mua sắm nữa. Khải Nguyên ra mở cửa, hắn gần như chết đứng khi thấy người ở bên ngoài. Lại là Mỹ Huyền, lần này cô ta xách theo 1 túi hành lý, khó cho hắn rồi

Mỹ Huyền không đợi hắn nói gì, tự động bước vào nhà nói

“Em mới cãi nhau với cha mẹ, em sẽ ở đây một thời gian”

Rồi, cô bước vào một căn phòng còn trống tự thu dọn riêng cho mình

Khải Nguyên thực sự không biết làm sao, có miệng mà chẳng nói được lời nào. Rồi hắn cố dùng vài câu vụng về đuổi khéo nhưng Mỹ Huyền làm như không nghe thấy, thu xếp đồ đạc xong lại xuống bếp nấu cái gì đó. Khải Nguyên không biết từ khi nào cô gái này lại trở nên mạnh bạo, dạn dĩ như vậy

Khải Nguyên thực sự bó tay, hắn nghĩ thầm “Chút nữa Nhã Ca về, kêu cô ta đối phó vậy”. Rồi lại ngồi xếp bằng nhắm mắt.

Đến gần tối Nhã Ca mới về, trái ngược với dự kiến của Khải Nguyên, Nhã Ca không tỏ ra tức giận, ghen tuông mà lại vui vẻ bảo Mỹ Huyền cứ ở lại tự nhiên, sau đó còn nếm món ăn Mỹ Huyền nấu, khen ngon rồi bảo Khải Nguyên cùng ngồi ăn. Khải Nguyên mặt mũi không biểu hiện gì nhưng trong lòng có một cảm giác vô cùng ngại ngùng, khó xử.

Nhưng từ lúc gặp Nhã Ca, Mỹ Huyền đột ngột thay đổi, im lặng đến đáng sợ. Cô không nói gì với Khải Nguyên, chỉ dùng ánh mắt nhìn hắn, Khải Nguyên cũng không biết được ánh mắt đó muốn nói gì, cũng không có tâm tình để dùng dị năng dò xét

Cuối cùng, Khải Nguyên thu hết can đảm đánh ra con bài quyết định, hắn nói 1 hơi

“Mỹ Huyền à, thật ra trước khi gặp cô ta đã gặp Nhã Ca và 2 người chúng ta đã có cảm tình không ít rồi, bắt quá khi ở trong Sinh tử quyết không có Nhã Ca bên cạnh ta mới dùng cô để thay thế tạm... Việc này có thể gây cho cô hiểu lầm gì đó, ta xin lỗi... Nếu được thì cô hãy về nhà đi, và cũng nên quên ta đi, ta cũng không tốt đẹp gì đâu.”

Khóe mắt Mỹ Huyền chợt xuất hiện hai giọt lệ, cô đứng dậy, bỏ vào phòng. Nhã Ca cũng đứng dậy nói với Khải Nguyên

“Em hiểu, nhưng anh không cần phải làm thế”

Nói xong liền đi vào phòng Mỹ Huyền, 2 người nói chuyện 1 hồi lâu.

Khải Nguyên cũng không có tâm trạng để nghe 2 người nói, hắn ra bên ngoài đi dạo đến khuya mới về. Khi về hắn thấy Nhã Ca đang ngủ trong phòng của Mỹ Huyền, không dám vào đó gọi Nhã Ca ra, hắn đành ngủ 1 mình.

Hôm sau, đối với Khải Nguyên mọi việc vẫn rối tung. Nhã Ca vẫn tự nhiên như mọi ngày, Mỹ Huyền cũng vẫn ở lại nhà hắn nhưng không nói lời nào với hắn, vẫn vào bếp làm món ăn cho hắn và Nhã Ca. Lúc không nấu ăn, Mỹ Huyền lại chui vào phòng đóng cửa lại, Nhã Ca cũng hay vào đó nói chuyện với Mỹ Huyền còn Khải Nguyên ngược lại, cố ý lẩn tránh. Hắn mong Nhã Ca có thể thuyết phục được Mỹ Huyền bỏ đi.

Cứ thế, đã qua hơn 1 tháng, tình hình không có gì thay đổi. Hàng đêm Khải Nguyên vẫn ngủ cùng Nhã Ca nhưng hành sự không được tự nhiên như trước

Trưa hôm đó, có khách đến nhà hắn, là Lâm Tuấn và Xuân Hà. 2 người họ đã thành đôi, Khải Nguyên thấy thế trong lòng cảm thấy vui vẻ hơn liền nói

“Tiểu tử này thật tệ, được mỹ nhân rồi liền quên mất ông mối”

Lâm Tuấn cười, có vẻ xấu hổ

“Quên sao được, hôm nay đệ đến mời huynh đi uống 1 chén, à, Triệu ti đầu, huynh gọi chị ấy đi luôn cho vui”

“Em không đi đâu, anh cứ đi cùng họ đi” tiếng Nhã Ca vọng lại

Khải Nguyên liền lên xe của Lâm Tuấn, họ đến một nhà hàng sang trọng, chọn bàn trên sân thượng, quả là vị trí tốt

Xuân Hà nói với Khải Nguyên, giọng hơi e thẹn

“Tiên sinh quả thật là cao tay, muội thấy Tiểu Tuấn đột nhiên thông minh nhạy bén hơn thường khi, lại rất hiểu tâm lý của muội, phong cách cũng thay đổi nữa, cuối cùng hỏi mãi mới lời ra là do tiên sinh chỉ điểm”

Lâm Tuấn cũng tán thưởng

“Huynh thật xứng danh Tình thánh”

Khải Nguyên nhớ đến 2 nữ nhân ở nhà, cười khỏ

“Tình thánh cái gì cơ chứ, giờ ta muốn làm Từ thánh đây, thôi uống đi nào”

Thì ra trong mảnh giấy Khải Nguyên đưa Lâm Tuấn có những lời đại loại như là

“Xuân Hà trước đây từng yêu đơn phương 1 nam nhân, sau đó không được đáp lại nên cô ta mới như vậy. Cô ta thích mẫu người như thế này: Người phải biểu hiện như thế này: Phải tạo ra một số tình huống như thế này: Trong tình huống ... người phải cư xử như thế này. ... Đến lúc ... người phải nắm tay cô ta. Đến lúc ... hãy mạnh dạn hôn cô ta, bị tát cũng cứ hôn. Đến khi cô ta chủ động hôn người là người đã thành công rồi đó. Cô ta lạnh lùng thế nhưng rất dễ bị tổn thương, không được bỏ rơi cô ta, nếu không ta sẽ mượn của người 2 hồn bị đó.

Tái bút: Xuân Hà, nếu đọc được tờ giấy này còn không biết bảo Tiểu Tuấn đãi ta uống rượu”

Còn mảnh giấy Khai Nguyên đưa Xuân Hà nhờ chuyển đến Nhã Ca, chỉ có 5 chữ “Gà cho anh được không?”

Khai Nguyên bằng dị năng đã đọc tâm sự của Xuân Hà và bằng trí tuệ tuyệt đỉnh của mình đã vạch ra kế sách tất thắng cho Lâm Tuấn ... nhưng giờ đây hắn không biết làm sao để giải quyết việc của 2 nữ nhân Nhã Ca và Mỹ Huyền.

Khai Nguyên uống đến khuya mới về, hắn thấy ngôi nhà của hắn đèn tắt tối om, hắn cũng hơi lo liền bước vào, hắn hỏi

“Có chuyện gì thế ?”

“Không sao đâu anh, chỉ là cầu chì bị đứt thôi để đến sáng thay cũng được mà”

Một thân người từ trong bóng tối ôm lấy Khai Nguyên, đã hắn nhận ra đó là Nhã Ca

“Anh thay đồ đi rồi lên giường ngủ, hôm nay em muốn anh gần gũi em trong bóng tối, chắc sẽ thú vị hơn đấy”

Nhã Ca buông hắn ra, đi đâu mất

“Còn ... Mỹ Huyền, cô ta đâu ?” Khai Nguyên hỏi

“Cô ấy bỏ đi rồi, chắc giờ đã về đến nhà rồi” tiếng Nhã Ca lại vang lên

Khai Nguyên như trút bỏ gánh nặng, lại thêm tác động của men rượu, hắn liền mò mẫm đóng cửa lại rồi nói

“Lúc cô ta còn ở đây, anh thấy mất tự nhiên nên chăm sóc em cũng hơi sơ sài, lần này để anh đền bù em vậy”

“Đền bù thì cũng vừa vừa thôi, đừng như lần đó nếu không chắc em không dám gần anh nữa đâu” Nhã Ca nói, giọng có vẻ hơi xấu hổ

Khai Nguyên tiến lại bên chiếc giường của hắn và Nhã Ca, trong bóng tối hắn thấy làn da trắng mịn người con gái đang nằm trên đó, mùi nước hoa quen thuộc. Hắn liền tiến lại “chăm sóc” Nhã Ca một cách thật cuồng nhiệt. Nhã Ca cũng phản ứng lại không kém phần nóng bỏng nhưng lạ một điều là cô ta lại im lặng, không nói lời nào.

Khai Nguyên cũng không quan tâm, cứ tiếp tục thực hiện công việc của hắn, bao nhiêu dồn nén lâu nay liền phát tiết ra hết

Khai Nguyên lại đưa tay lên phía hai quả đồi của Nhã Ca, chuẩn bị đại chiến hiệp hai, lúc này, hắn cũng hơi tỉnh rượu, liền phát hiện một cảm giác lạ, ngay lập tức Khai Nguyên dùng dị năng kiểm tra rồi la lớn lên

“Ôi trời ơi !!!”

Hắn liền đưa tay lên công tắc đèn. Đèn sáng. Người nằm cạnh Khai Nguyên không phải Nhã Ca. Nhã Ca đang nấp ở gần đó. Người cùng hắn “giao chiến” này giờ lại là Mỹ Huyền.

“Không ngờ em lại dùng kế Trộm long tráo phụng gạt anh “ Khai Nguyên cười khỏ nói

Nhã Ca khẽ phân trần

“Em biết cô ấy thực lòng yêu thương anh, anh cũng thật sự có cảm tình với cô ấy mà, để 2 người như vậy em thật sự không nỡ, nên mới dùng hạ sách này, anh có giận em không”

Khai Nguyên không giận, mà lại cảm động. Hắn nói với Mỹ Huyền

“Em có hối hận không ?”

“Không, em cam tâm tình nguyện mà, em đã nghĩ kỹ rồi, em thực sự rất yêu anh, em chấp nhận” – Mỹ Huyền nói trong nước mắt

Rồi, Mỹ Huyền lại nói: “Như vậy sau này anh sẽ không đuổi em đi nữa, phải không ?”

“Ừ”

Khai Nguyên thờ dài đáp, hắn nhìn thấy vết máu hồng hồng trên tấm trải giường.

Đằng nào cũng đã lỡ rồi, hắn định tắt đèn thì Mỹ Huyền nói “Đừng tắt đèn, em muốn nhìn thấy khuôn mặt anh”

Khai Nguyên lại ôm Mỹ Huyền đại chiến thêm hiệp nữa

Đến khi Mỹ Huyền đã ngủ, Khai Nguyên tiến lại bế Nhã Ca đặt lên giường, miệng nói

“Dám gạt anh, xem anh trừng phạt em này”

Nhã Ca bẽn lễn nói

“Anh thực là quái vật mà, mình em gánh vác công việc hàng đêm thật mệt chết đi được, giờ có thêm 1 người nữa, hy vọng em sẽ bớt mệt nhọc hơn trước”

Khải Nguyên đưa tay lên ngực Nhã Ca, hỏi

“Em có đau khổ không ?”

“Không, được thấy anh hạnh phúc chính là hạnh phúc của em rồi” Nhã Ca dịu dàng nói

Khải Nguyên không biết nói gì hơn, có được người phụ nữ như vậy quả là ông trời đối xử không tệ với hắn

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Kỳ Lân Tiên Sinh

Hôm sau, Khải Nguyên dậy khá muộn

Mỹ Huyền không biết đã đi đâu, còn Nhã Ca đang nằm bên cạnh hắn

Nhã Ca như biết hắn định hỏi gì, liền nói

“Mỹ Huyền chỉ đi ra chợ mua thức ăn thôi, không đi mất đâu, anh đừng lo”

Khải Nguyên thờ dãi nhìn Nhã Ca nói

“Thật là không phải, anh đã để em chịu thiệt thòi rồi”

Nhã Ca chớp mắt nhìn hắn nói

“Anh đừng quá bận tâm, hãy cứ sống vui vẻ, em và Mỹ Huyền cũng thân thiết như chị em rồi, em phải cảm ơn anh đã mang đến cho em 1 cô em gái mới đúng”

Khải Nguyên không nói gì nữa, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn, lại ôm Nhã Ca vào lòng

Những ngày sau đó cuộc sống của hắn quả thật vui vẻ, trút được gánh nặng trong lòng, lại được 2 mỹ nhân quan tâm chăm sóc. Hàng xóm của hắn lúc trước đã nhìn hắn với ánh mắt ganh tỵ giờ họ lại nhìn hắn với ánh mắt ganh tỵ bội phần hơn

Nhưng Khải Nguyên vẫn luôn canh cánh nỗi lo về tổ chức thần bí. Tiên hạ thủ vi cường. Hắn muốn tìm đến tổ chức đó trước khi họ lại tìm ra hắn.

Alant đã chết, tổ chức đó lại mất dấu Khải Nguyên lần nữa, tạm thời hắn được yên ổn. Hắn nhân thời gian này tự tăng cường công lực bản thân và truy tìm thông tin về tổ chức đó

Khải Nguyên cuối cùng cũng nghĩ ra phương pháp làm cho Kỳ Lân tiên sinh chịu nói. Phương pháp đó là dùng dị năng đọc ký ức và suy nghĩ của ông ta. Muốn vậy hắn phải gặp được ông ta trước đã, sau đó phải tìm cách chạm vào người ông ta đủ lâu

Khải Nguyên tự tin vào sự thông minh của mình, hắn sẽ làm được

Một buổi sáng, hắn ra ngoài mà không nói cho 2 người đẹp biết, một mình đi đến tổng đàn Kỳ Lân

Đám đặc nhiệm bảo vệ tổng đàn vừa thấy hắn liền nhao nhao lên

“Tĩnh thánh kia”

“Tĩnh thánh đại ca, đi uống cà phê với đệ nhé”

“Đừng đi với hắn, đi với tôi nè”

“Đi cafe chán lắm, tình thánh đại ca, đi uống với đệ vài chén đi”

.....

Hình như chuyện tình của Lâm Tuấn và Xuân Hà đã thổi phồng hắn quá đáng, Khải Nguyên cười khổ, nghiêm giọng nói

“Để sau đi, hôm nay ta có việc quan trọng muốn thương lượng với Kỳ Lân tiên sinh”

Bọn đặc nhiệm liền đi báo cáo, ít lâu sau, một tên nói với Khải Nguyên

“Kỳ Lân tiên sinh đã đồng ý, xin mời Tình thánh đại ca theo tôi”

Phòng làm việc của Kỳ Lân tiên sinh ở tầng cao nhất của cao ốc. Khải Nguyên cuối cùng cũng bước vào đó, hắn nhìn thấy trung niên tóc bạc đang ngồi khoanh tay như thể đợi hắn

Khải Nguyên cười xã giao nói

“Xin chào Kỳ Lân tiên sinh”

Rồi đưa tay ra, Kỳ Lân tiên sinh cũng đưa tay ra bắt tay hắn. Hắn nhân cơ hội này giữ chặt tay ông ta, miệng làm bộ nói

“Ồ, Kỳ Lân tiên sinh không ngờ cũng là cường giả”

Miệng nói vậy, Khải Nguyên giả vờ đầu lực tay với ông ta, ngầm dùng dị năng dò xét

Quái lạ, Khải Nguyên không thấy gì hết, tất cả những gì hắn thấy là một trời tối đen vô tận

Kỳ Lân tiên sinh cười nhạt

“Chàng trai trẻ không ngờ lại dùng Nguyên thần vấn dò xét lão à”

Khải Nguyên kinh ngạc, bỏ tay ra. Không ngờ lại không thể đọc suy nghĩ của lão cáo già này

Kỳ Lân tiên sinh lại nói tiếp

“Nguyên thần vấn chỉ dò xét được người có năng lực tinh thần thấp hơn mình thôi, nếu năng lực tinh thần bằng nhau thì xác suất 50-50, còn như năng lực tinh thần của đối tượng cao hơn của người dùng Nguyên thần vấn thì vô phương

Khải Nguyên vô cùng kinh ngạc, hỏi

”Cái đó gọi là Nguyên thần vấn à ? Ông cũng biết nó sao ?”

Kỳ Lân tiên sinh cười

“Ta có nghe qua phương pháp này chứ không biết thi triển nó. Nhưng năng lực tinh thần của ta hơn cậu là chắc chắn. Cậu không dùng cách đó được đâu”

Rồi lão lại nói

”Đa số người tìm ta để mua bán những tin tức bí mật, xem ra cậu muốn cướp hàng của ta thì phải. Không sao, hôm nay có khuyến mãi đặc biệt, cậu tiếp được 1 chiêu của ta, ta liền nói cho cậu 1 bí mật”

Nói xong, lão đưa tay lên, trong tay xuất hiện một quả cầu trong suốt. Quả cầu này dường như được tạo thành từ những luồng không khí không ngừng dịch chuyển. Kỳ Lân tiên sinh ném quả cầu về phía Khải Nguyên

Quả cầu bay trong không khí nhưng dưới đất chỗ nó bay ngang qua gạch lát sàn bị chấn động nứt vỡ cả, các mảnh gạch vụn bay tung tóe rõ ràng quả cầu này mang một kinh lực khủng bố vô cùng

Khải Nguyên cả kinh vội vận công hộ thể, một tiếng nổ vang lên, căn phòng bị chấn động, vôi vữa và gạch vụn bay tứ tung. Bọn đặc nhiệm bên ngoài nghe vậy định xông vào ứng cứu, Kỳ Lân tiên sinh nói lớn

“Ta không sao, không ai được vào”

Bọn đặc nhiệm nghe vậy không dám làm gì, chỉ đứng yên bên ngoài, ngay cả nhìn lên cũng không dám.

Khải Nguyên dựa vào tường đứng dậy, đôi mắt đỏ ngầu phát ra một tia nhìn dễ sợ, miệng có một dòng máu chảy ra, rõ là đã bị nội thương, hai tay hắn từ từ đưa lên, từ hai bàn tay hắn chợt xuất hiện hai quả cầu giống như của Kỳ Lân tiên sinh chỉ khác là 1 quả cầu trong suốt còn một quả cầu dường như

tạo thành từ khí đen.Hắn vung tay đẩy 2 quả cầu đó về phía Kỳ Lân tiên sinh.Hai quả cầu của Khải Nguyên quán lấy nhau, chuyển động theo quỹ đạo xoắn ốc như một con ốc.Kỳ Lân tiên sinh cũng kinh sợ, 2 tay tạo ra 2 quả cầu cũng y hệt như vậy dùng cùng phương pháp đẩy ra.

“Âm” một tiếng nổ kinh thiên động địa, căn phòng của Kỳ Lân tiên sinh bị phá hủy hoàn toàn, tường nứt hết cả, Khải Nguyên bị chấn động đẩy lui ra sau, nhưng vẫn đứng vững; Kỳ Lân tiên sinh vẫn đứng yên tại chỗ

Kỳ Lân tiên sinh nói

“Khá lắm, không ngờ cậu lại sử dụng được Âm dương giao thoa chưởng, lại tiếp được 2 chiêu của ta”

Khải Nguyên chùi vết máu trên mép, hỏi

“Thực sự ông còn có chiêu thứ 3 không?”

Kỳ Lân tiên sinh thùng thình đáp

“Còn, nhưng nếu ta phát chiêu đó, cậu chết chắc”

Khải Nguyên cũng biết công lực hần thua Kỳ Lân tiên sinh, không dám liều, bèn nói

“Theo lời hứa ông phải nói cho ta 2 bí mật, còn chiêu thứ 3 sau này ta sẽ tiếp”

Kỳ Lân tiên sinh dẫn Khải Nguyên vào 1 phòng khác, sau đó nói

“Cậu hỏi đi, 2 câu thôi đấy”

Khải Nguyên nói 1 lượt

“Câu thứ nhất: Ông biết những gì về khu vực 51? Câu thứ 2: Ông biết gì về dự án siêu cấp chiến sĩ của chính phủ Mỹ?”

Kỳ Lân tiên sinh cười, cầm bình trà trên bàn rót ra tách, nhấp một ngụm nói

“Câu thứ nhất, Khu vực 51 là nơi thử nghiệm vũ khí hóa học và sinh học bí mật của chính phủ Mỹ, ta chỉ biết nó nằm trong một sa mạc, không biết chi tiết địa điểm.Có 1 nhà báo tên là Lôi Viễn Khương của tờ báo Thần Chung đã từng điều tra về khu vực 51 trong 3 năm, dường như có thu hoạch, nhưng 3 năm trước anh ta lại đột nhiên biến mất không dấu vết.Những gì ta biết là do anh ta nói lại trước khi biến mất”

Lại ngưng một lúc để uống trà, Kỳ Lân tiên sinh nói tiếp

“Câu hỏi thứ hai.Siêu cấp chiến sĩ thực ra là những quái vật được tạo ra từ phòng thí nghiệm, có sức mạnh hủy diệt kinh hồn, chúng được tạo ra bằng công nghệ sinh học, nghe đâu có dùng cả nhiễm sắc thể của sinh vật ngoài hành tinh.3 năm trước đã từng có 1 tên như vậy xuất hiện.Hắn được thả vào dãy núi Khatula để đối phó với bọn khủng bố Alzead lần trốn ở đó.Chi 1 tên thôi đã hạ sát toàn bộ 1100 tên khủng bố và tên thủ lĩnh tổ chức đó là Abdul Raziel.Nhưng sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hình như hắn bị tổn thương nặng quá không phục hồi được nên người sai hắn đi đã phát lệnh tự hủy diệt.1 quả bom hạt nhân loại nhỏ.Không một hạt bụi được tìm thấy.Cái này cũng do Lôi Viễn Khương nói với ta”

Sau đó ông ta lại cười nói

“Ta thích cậu rồi đó, ta cũng có 1 khuyến mãi nữa tặng cậu nhưng không liên quan đến siêu cấp chiến sĩ và khu vực 51, cậu muốn nghe không”

“Muốn” Khải Nguyên liền nói

Kỳ Lân tiên sinh nói 1 tràng dài

“Năng lực tinh thần là một khái niệm rất khó nắm bắt.Ta cho cậu 1 số ví dụ: những người có khả năng thôi miên; tiên tri; nhìn thấy hay thậm chí là điều khiển được ma quỷ; có khả năng sử dụng pháp thuật hô phong hoán vũ; điều khiển được các nguyên tố nước,lửa, điện ... tất cả đều là do năng lực tinh thần.Năng lực này là dị năng bẩm sinh do có những loại sóng não đặc biệt nào đó mà ra.Người có dị năng này cực hiếm, ngàn người có một nhưng không phải ai cũng phát hiện và điều khiển được năng lực đó cũng nên số người sử dụng được năng lực tinh thần càng ít, số người có năng lực tinh thần đủ mạnh để thi triển các dị thuật sát thương chỉ có thể nói là triệu người có một.Ta và cậu nằm trong số đó”

Lão nhìn nét mặt kinh ngạc của Khải Nguyên rồi lại tiếp

“88 năm trước xuất hiện 1 ma đầu dị thuật và võ công cực cao, giết người vô số, hắn thích tìm giết những người thành danh trong giới võ thuật.Những người thuộc giới võ thuật rất sợ hắn.Họ đã hợp tác, cùng liên thủ để đấu với hắn, kết quả là giết chết được ma đầu này.Nhưng giới võ thuật tổn hại quá nhiều, rất nhiều môn công phu không còn truyền nhân và bị mất đi.Ma đầu đó sử dụng chưởng pháp mà ta và cậu đã thi triển.Chưởng pháp này là tinh hoa của dị thuật và võ công, dung hợp cả 2 môn này để kích phát một nguồn năng lượng tạo thành sát thương cực lớn.Ta do gặp duyên may nên tìm được bí kíp của ma đầu , bí kíp đó chỉ có 1, cậu làm sao lại biết môn công pháp này?”

“Ta vốn là nhìn ông thi triển, trong đầu liền hiện ra, tay liền làm theo, có thể gọi là học lăm cũng chẳng sai” Khải Nguyên thành thật nói

Kỳ Lân tiên sinh thờ dài nghĩ thầm “Ngộ tính cực cao, quả thật đáng sợ”

Rồi lão lại hỏi:

“Ai dạy cậu Nguyên thần vấn vậy ?”

Khải Nguyên đáp

“Không ai cả, ta tự tìm ra thôi”

Mặt Kỳ Lân tiên sinh có vẻ kinh dị, lão nặng nề nói

“Tập luyện công pháp đã khó, sáng tạo công pháp càng khó hơn, cậu đúng là thần long, mới ít tuổi mà đã lợi hại thế rồi, sau này thực sự ta cũng không tưởng tượng nổi”

Rồi lão lại nói giọng chân thành

“Ta mong có thể hợp tác với cậu, ta thực sự không muốn có đối thủ như cậu”

“Cái này phải suy nghĩ đã, tôi chỉ dám chắc với ông rằng ông không phạm đến tôi thì tôi không phạm đến ông, thế thôi” Khải Nguyên cứng cỏi đáp

“Được, cậu có thể về” Kỳ Lân tiên sinh nói, tiễn Khải Nguyên ra cửa

Khải Nguyên vừa đi vừa thầm nghĩ “Lôi Viễn Khương, lại là một manh mối, ta nhất định phải tìm hiểu”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14: Vô Lại Bức Cung

Khải Nguyên về đến nhà

Bộ dạng hắn thật là toi tã, quần áo rách bươm như hành khất, nhưng nội thương đã tự phục hồi

Khải Nguyên định lên vào nhà thay áo để giữ chút thể diện trước mặt nữ nhân của hắn, nhưng lại bị Nhã Ca phát hiện, Mỹ Huyền cũng chạy đến

Nhã Ca vui vẻ trêu chọc hắn

“Anh mới đi của gái về phải không, làm sao để bị đánh te tua vậy ?”

Mỹ Huyền không nói gì, sờ khắp người hắn xem có chỗ nào bị thương không. Khải Nguyên nói nhỏ với cô

“Không việc gì đâu, em còn sờ nữa anh sẽ không khách khí đâu, sẽ cùng em đấu 1 trận đến tận sáng mai mới thôi”

Mỹ Huyền đỏ mặt nói

“Làm thế lỡ em mệt quá ngất xỉu thì sao ?”

Khải Nguyên cười

“Thì ghi vào sổ nợ hôm sau lại đòi”

Mỹ Huyền xấu hổ không nói nên lời. Khải Nguyên ôm cả 2 vào lòng nói

“Con của chỉ có 2 càng, anh cũng chỉ có 2 tay, dùng để ôm 2 em là vừa đủ rồi, làm sao mọc được cánh tay thứ 3 để ôm cô nào khác”

Nhã Ca cười bảo hắn

“Không chừng anh có thể mọc được cánh tay thứ 3 đấy, vì anh vốn là quái vật mà”

Nghe đến chữ “quái vật” Khải Nguyên cũng rùng mình, Nhã Ca hay nói đùa gọi hắn là quái vật, vô tình lại nói trúng vào tâm sự của hắn. Nhưng nét mặt hắn cũng không có gì thay đổi, lại cùng 2 người đẹp đùa giỡn một hồi. Hắn nghĩ thầm

“Quái vật thì quái vật, làm 1 con quái vật phong lưu chẳng tốt sao”

Khải Nguyên lại nói

“Thật ra hôm nay anh đi tìm Kỳ Lân tiên sinh, thách đấu với ông ta một trận, thật là thư giãn gân cốt”

Nhã Ca rùng mình nói:

“Ngay cả Kỳ Lân tiên sinh anh cũng trêu vào, rõ thật là ... , anh sao lại thích tìm đến rắc rối thế nhỉ, em đoán chắc là ông ta đã nương tay với anh.”

Khải Nguyên mạnh mẽ nói

“Cường giả muốn phát triển thực lực phải qua phương pháp thách đấu với các cường giả khác, anh muốn trở thành cường giả vô địch để có thể bảo bọc Nhã Ca và Mỹ Huyền của anh suốt cuộc đời”

2 người đẹp lặng im, lòng cảm động vô cùng, dùng đôi mắt long lanh nhìn Khải Nguyên

Khải Nguyên lại bắt tay vào công việc. Hắn tìm trong danh bạ điện thoại số của tòa soạn báo Thần Chung, sau đó lấy điện thoại di động gọi cho số đó

“Alô, tòa soạn báo Thần Chung xin nghe” một giọng nữ dễ thương cất lên

“Xin chào, xin cho tôi gặp phóng viên Lôi Viễn Khương của quý báo, nếu anh ấy không có ở đó thì xin nhắn dùm là tôi đã kiếm được tài liệu anh ấy cần, bảo anh ấy 6 giờ đến nhà hàng Túy Hồng Trần gặp tôi ở sân thượng” Khải Nguyên giả vờ nói một hơi rồi cúp máy

Sau đó số điện thoại của báo Thần Chung liên tục gọi hắn nhưng hắn không bắt máy.

5 giờ chiều, hắn lại lên Nhã Ca và Mỹ Huyền đi ra ngoài, đến nhà hàng Túy Hồng Trần, lên sân thượng chọn một bàn, kêu món ăn và rượu rồi ngồi nhâm nhi. Khải Nguyên mặc bộ vest đen, trông hắn bí ẩn vô cùng

6 giờ, điện thoại lại reo, hắn không rút điện thoại ra khỏi túi, hắn biết đây là cách đối tượng dùng để xác định được hắn

Một cô gái tóc ngắn đáng người mảnh khảnh, khuôn mặt thanh tú, mặc áo sơ mi trắng, váy dài màu đen liền đến ngồi ngay đối diện hắn, nói:

“Lôi Viễn Khương nhờ tôi đến lấy tài liệu giúp anh ta, xin tiên sinh giao cho tôi”

Khải Nguyên đưa tay ra, giả vờ bắt tay theo phép lịch sự, sau đó liền dùng dị năng.

Hắn bật cười nói nhỏ đủ để cô gái nghe

“Máy ghi âm siêu nhỏ, lại giấu trong áo ngực. Không đưa nó ra tôi sẽ không nói gì hết”

Cô gái ngạc nhiên hỏi:

“Sao anh biết được”

Khải Nguyên nham nhở đáp

“Ngực của cô hơi nhỏ, lại giấu máy ghi âm, nhìn 2 bên không đều, 1 bên hơi cộm lên nên tôi phát hiện ra ngay, phải chi ngực cô to hơn chút nữa thì tôi cũng bỏ tay rồi”

Cô gái đỏ mặt, liền đi vào toilet, lúc sau đặt một vật nhỏ bằng móng tay trên bàn, Khải Nguyên lại nói

“Không thành thật, còn 1 cái nữa trong túi xách của cô, không mau đem ra”

Cô gái lục túi xách, lấy ra một máy ghi âm khác để trên bàn

Khải Nguyên cầm 2 máy ghi âm lên, dùng tay bóp nát rồi nói

“Cô là em gái của Lôi Viễn Khương, tên gọi Lôi Uyên Thi đúng không ?”

Cô gái ngạc nhiên cực độ, không ngờ đối phương cao tay đến như vậy.

Khải Nguyên trầm giọng nói

“Căn bản, Lôi Viễn Khương không thể đến đây, vì thông tin tôi mang đến đây có tên là : sự thật về cái chết của Lôi Viễn Khương”

Cô gái nghe xong liền gục mặt xuống bàn, ngất xỉu, Khải Nguyên mừng rỡ, thật là cơ hội hiếm có để hắn đọc ký ức của cô ta. Nhưng hắn lại chỉ thấy 1 trời tối đen.

“Khi thật, mới này vừa làm được mà, hình như phương pháp này chỉ dùng được với người đang tỉnh táo thôi thì phải” Khải Nguyên lầm bầm

Khải Nguyên suy nghĩ vài phút liền gọi tính tiền rồi diu cô gái xuống lầu, gọi 1 chiếc taxi tiến thẳng đến 1 khách sạn gần đó

Khi Uyên Thi tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm trên giường, tay chân bị trói vào chân giường, trên người không có mảnh vải nào. Khải Nguyên ngồi gần đó, trên người chỉ mặc có chiếc quần ngắn

Khải Nguyên thấy cô ta đã tỉnh bèn nằm đè lên người cô ta, tay không ngừng xoa bóp lung tung, miệng nói

“Mau nói ra cho tôi biết Lôi Viễn Khương trước khi mất tích có giao cho cô vật gì ? Nếu không chịu khai tôi sẽ cưỡng bức cô đó”

Thần thương của hắn không biết vô tình hay cố ý lại cọ sát vào bụng của Uyên Thi

Uyên Thi đương nhiên nào chịu nói ra, nhắm mắt lại luôn mồm gào thét chửi rủa Khải Nguyên. Khải Nguyên vừa chạm vào cô ta đã sử dụng dị năng, hiện tại tâm trí hắn vẫn tập trung lục tìm trong ký ức của Uyên Thi, tay vẫn loạn động sờ mó cô ta liên tục. Một lúc sau, thấy cô ta kêu la dữ quá làm hắn mất tập trung, hắn bèn nói

“Phòng này cách âm cực tốt, ta cũng dặn phục vụ không làm phiền, cô có kêu đến năm sau cũng chẳng ai cứu đâu”

Ký ức con người quả thật mờ nhạt như biển, sự việc này lại xảy ra khá lâu nên Khải Nguyên chẳng biết tìm ký ức đó ở đâu, trước mắt hắn hiện ra vô số ký ức của Uyên Thi nhưng không phải là cái hắn đang tìm. Hắn ngộ ra là chỉ có ký ức đối tượng đang nghĩ đến là hắn mới nhìn ra một cách nhanh chóng thôi, Uyên Thi lại cố tình không nghĩ đến ký ức đó thật khiến hắn tức chết, kiên cường thì cũng vừa vừa thôi chứ

Cả tiếng đồng hồ sau, tinh thần hắn mệt mỏi vô cùng, liền dừng tay nói

“Cả người cô toàn là xương, sờ mó chút thôi mà mỏi tay ghê, ta nghĩ giải lao tí, chút nữa sẽ dùng phương pháp khác”

Hắn định cầm tù Uyên Thi đến khi tìm ra ký ức đó nhưng nghĩ đến Nhã Ca và Mỹ Huyền đang đợi ở nhà, liền thôi

Nghỉ chừng 20 phút, hắn lại tiếp tục tra khảo Uyên Thi, Khải Nguyên thoát ý hoàn toàn, cố ý cho Uyên Thi thấy thần thương của hắn đang vung lên theo thể “Nhất trụ kinh thiên”

Hắn cố ý đem thần thương đến gần cửa mật động, cọ qua cọ lại một hồi. Thần thương như cá gặp nước liền phát dương quang đại trở thành thần long thương. Uyên Thi thấy vậy la hoảng lên

“Không được, đồ vô lại, không được”

Thật sự thì Khải Nguyên cũng không định cưỡng gian Uyên Thi, hắn thấy làm đến vậy cô ta vẫn không khai, liền suy nghĩ. Hắn nghĩ: nữ nhân chẳng phải là có 2 cái động sao, tiến vào động này thì gọi là cưỡng gian, thế thì ta tiến vào động kia, không tính là cưỡng gian mà có thể làm cho cô ta khai ra

Khải Nguyên liền chuyển hướng thần thương tiến nhập đệ nhị động. Một tiếng la thảm phát lên, Khải Nguyên đắc ý bèn chuyển động một hồi, Uyên Thi kêu la không ngừng, cuối cùng chịu thua, nói

“Mau dừng lại đi, ta chịu khai ra rồi”

Khải Nguyên rút thần long thương ra, tay đặt lên ngực cô ta, phát động dị năng, miệng liền nói

“Nói mau, đồ rút cục là vật gì”

“1 chiếc laptop, nhưng có mật khẩu bảo vệ, ta cũng không xem được trong đó có thông tin gì nữa, 3 năm nay ta cố thử nhưng vẫn không tìm ra mật khẩu đó, ta cũng không dám đưa người khác, vì đó là thông tin quan trọng, ta cũng sợ họ làm hư nó”

Khải Nguyên đứng dậy, mặc quần áo vào rồi nói

“Hôm nào ta sẽ đến nhà cô lấy, giờ ta phải đi, này giờ đây trời bị lỏng đi khá nhiều rồi đó, chút nữa cô tự mở ra được, quần áo cô ta để trong tủ kia, hy vọng lúc cô đang mở trời không gặp phải tên háo sắc nào, mà có gặp cũng chẳng sao, thấy thân thể xương xẩu của cô hắn mất hứng liền, tự nhiên bỏ đi thôi”

Khải Nguyên định mở cửa đi, lại nghe Uyên Thi kêu lên

“Khoan đã”

Hắn quay lại cười khà ố

“Gi thế, đừng nói là cô đã động lòng với ta, muốn ta cưỡng gian cô hay sao ?”

Uyên Thi mặt đỏ bừng, nói:

“Ngươi thực sự biết về cái chết của Viễn Khương phải không ?Nói cho ta anh ấy vì sao mà chết”

Khải Nguyên suy nghĩ.” Cô gái này khá là sắc sảo đó, lợi dụng cô ta cùng mình điều tra tổ chức thần bí kia không phải ý hay sao.”

Hắn liền nói

“Anh cô bị sát hại tại vùng núi Khatula, người sát hại anh cô là 1 tên quái vật nằm trong dự án siêu cấp chiến sĩ của Khu vực 51.Ta cũng đang điều tra về Khu vực 51.Ta chỉ biết bấy nhiêu đó thôi”

Vô tình hắn lại gặp may, vùng núi Khatula nằm ở khu vực Trung Đông, Viễn Khương trước khi mất tích có nói với Uyên Thi là anh ta đến Trung Đông điều tra, Uyên Thi vừa nghe Khải Nguyên nói liền tin ngay

Khải Nguyên liền bỏ đi, khi về đến nhà thì Nhã Ca và Mỹ Huyền đang đợi hắn, hắn giải thích qua loa là đi tìm chỗ luyện võ, 2 người đẹp cũng không nghi ngờ gì

Đến khuya hôm đó hắn lại gần gũi 2 người đẹp một cách cuồng nhiệt làm cho hôm sau họ trở thành 2 con mèo lười, đến gần trưa mới dậy nổi

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Kế Hoạch Trộm Bảo

Khải Nguyên đã dạy trước Nhã Ca và Mỹ Huyền khá lâu rồi

Nhưng hắn nhớ lại đêm qua, cảm thấy mình có hơi quá lố, bèn để 2 người ngủ tiếp, hắn ngồi xếp bằng luyện công

Khi hắn mở mắt ra, Mỹ Huyền hình như lại đi chợ rồi, hắn thấy Nhã Ca đang dọn dẹp nhà cửa, trông thật giống 1 hiền thê

Khải Nguyên liền đứng dậy phụ giúp Nhã Ca, xong việc hắn và Nhã Ca ra phòng khách pha trà uống.Khải Nguyên nhớ ra 1 việc, bèn hỏi Nhã Ca

“Em biết thuật dị dung không”

“Em biết, nhưng cái này phải có nhiều vật liệu đặc biệt mới làm được” Nhã Ca trả lời

Khải Nguyên lại hỏi

“Em đi mua vật liệu đó được không ?À, em có thể mở khóa cửa và kết sắt được không”

Nhã Ca cười hỏi lại hắn

“Anh định đi ăn trộm à, không phải là muốn đi trộm hương đầy chứ ?”

Khải Nguyên cười

“Hương sắc thì ở nhà có xài không hết còn phải đi trộm sao, anh định trộm 1 bảo vật, em có giúp anh không ?”

Nhã Ca thờ dãi

“Anh thật sự thích chuốc lấy rắc rối, thôi được, chiều nay em sẽ đi mua vật liệu dị dung cho anh, còn mở khóa thì anh tìm Tiểu Tuấn ấy, nó chuyên về cái này, em không được đào tạo bản lãnh đó”

Khải Nguyên nói:

“Chưa cần phải đi trộm ngay hôm nay, nhưng em cứ mua về để dành sẵn, chiều nay phiền em một chuyến, đến tối anh bồi thường cho”

Nhã Ca mặt lại đỏ lên, đánh yêu hấn

“Đáng ghét, suốt ngày cứ nghĩ đến chuyện ấy, anh thật là quái vật mà”

Lần này Khải Nguyên không cảm thấy gì hết, hấn đã tự công nhận mình là quái vật.

Ăn cơm trưa xong, Nhã Ca liền đi. Khải Nguyên và Mỹ Huyền ở nhà. Mỹ Huyền ngã người dựa vào lòng Khải Nguyên, khẽ hỏi

“Em muốn sinh cho anh 1 đứa con, có được không?”

Khải Nguyên cũng đờ người, hấn biết nhiễm sắc thể trong người mình là tổng hợp của hàng đồng người khác, hình như lại có nhiễm sắc thể của sinh vật ngoài hành tinh, hấn không biết sau này con hấn sẽ giống ai, không khéo lại là 1 quái vật con thì khổ

Thấy Khải Nguyên có vẻ ưu tư, Mỹ Huyền lại nói

“Không phải em muốn trói buộc anh đâu. Em cũng biết là em không đẹp bằng chị Nhã Ca, em cũng không giỏi giang khéo léo như chị ấy, em chỉ muốn làm điều gì đó để chứng minh tình yêu của em với anh. Xem ra ngoài việc nấu ăn cho anh hàng ngày em chỉ có thể vì anh mà sinh con thôi”

Khải Nguyên nói dứt khoát

“Được, nhưng để sau này. Hiện giờ em vẫn còn quá trẻ, hơn nữa nếu em mang thai, Nhã Ca chắc chắn là sẽ mệt mỏi lắm đấy. Anh hứa là đến lúc thích hợp anh sẽ bảo em sinh cho anh 1 đứa bé thật dễ thương, em chịu không nào”

Mỹ Huyền hạnh phúc gật đầu

Khải Nguyên cũng làm mặt vui vẻ nhưng trong lòng ngao ngán. Hấn chưa từng có 1 người cha, cũng không biết phải làm cha như thế nào, hấn mới tồn tại trên đời gần 7 năm, tuy là kinh nghiệm đánh đấm và chuyện nam nữ không thua ai nhưng lĩnh vực này lại mù tịt. Chuyện nam nữ chỉ cần hấn xem phim ảnh, sách báo vài giờ là học được ngay, còn làm 1 người cha tốt thì không biết phải học ở đâu. Không lẽ lại đi hỏi Nhã Ca. Hấn tự nghĩ: thời gian còn dài, cứ từ từ tính.

Khải Nguyên gọi điện cho Lâm Tuấn, bảo Lâm Tuấn đến nhà hấn. lát sau, Lâm Tuấn liền đến. 2 người bàn bạc 1 hồi. Lâm Tuấn dường như rất có hứng thú với việc trộm bảo vật, dù chưa biết đó là thứ gì đã đồng ý ngay.

Khải Nguyên cũng nhờ Lâm Tuấn truy tìm địa chỉ của Uyên Thi, Lâm Tuấn nghe thế liền tưởng Khải Nguyên tính đi trộm hương chứ không phải trộm bảo, cũng tán đồng. Lâm Tuấn chưa đi trộm hương lần nào, nay cũng muốn thử 1 lần cho biết

Mấy hôm sau, lúc Mỹ Huyền đang bận rộn nấu nướng, Khải Nguyên kéo Nhã Ca vào trong phòng đóng cửa lại rồi hỏi

“Theo em một người cha tốt là thế nào?”

Về phương diện xã hội và cuộc sống thì Nhã Ca biết nhiều hơn Khải Nguyên và Mỹ Huyền, nên hấn mới tìm đến cô

Hấn lại nói

“Anh vốn là cô nhi, không có cha mẹ nên chẳng biết thế nào mới là 1 người cha tốt”

Nhã Ca chợt trầm tư một lúc, dường như cô nhớ lại kỷ niệm lúc còn nhỏ, mắt long lanh tựa như muốn khóc, cô nói giọng đầy xúc động

“Cha em có thể gọi là 1 người cha tốt. Ông không bao giờ uống rượu hay đối xử tệ với mẹ con em, lại còn quan tâm đến mẹ em rất nhiều, ông cũng dạy em nhiều đạo lý làm người nữa. Có thời gian rảnh là ông lại dành cho gia đình, gần như không làm gì riêng cho bản thân. Cha mẹ em vốn là bác sĩ, em những tưởng bác sĩ là nghề nghiệp cứu người không kết oán với ai, thế mà một đêm, bọn người xấu đến tìm ông. Ông chỉ kịp mở cửa sau bảo mẹ và em đi trốn sau đó bị chúng giết chết. Chúng đuổi theo mẹ và em, mẹ em vì che chở cho em không bị trúng đạn cũng bị chúng bắn chết. Em may mắn ngã phải 1 rãnh nước nên chúng không thấy, mới được sống sót đến giờ. Sau đó em gặp được Kỳ Lân tiên sinh, ông ta thấy tư chất em tốt mới thu nhận nuôi dưỡng, nhưng tính ra ông ấy không thể nào so sánh được với cha em”

Khải Nguyên nắm lấy tay Nhã Ca an ủi

“Anh xin lỗi đã gọi lại kỷ niệm không vui. Đời này anh nguyện chăm sóc em thật tốt để bù đắp lại nỗi đau em đã phải chịu đựng”

Rồi Nhã Ca lại hỏi

“Có phải anh muốn em sinh cho anh 1 đứa con không?”

Khải Nguyên rùng mình đáp

“Hiện giờ chưa phải lúc đâu, đến lúc anh sẽ bảo em sinh con cho anh”

Nhã Ca hỏi tiếp, ánh mắt nhìn hấn có vẻ giận

“Hiện giờ em đang ở độ tuổi tốt nhất để có con, anh còn ngại gì nữa, không lẽ anh sợ vì em và con mà anh không thể đi tìm thêm người phụ nữ khác được?”

Thật là câu hỏi khó, Khải Nguyên thờ dãi

“Thật ra không phải thế, anh quả thật có chuyện khó nói”

Rồi, hấn quyết định đem toàn bộ bí mật về thân thể hấn kể hết cho Nhã Ca, nhưng không đem bí mật về dị năng của hấn ra nói.

Nhã Ca nghe xong cũng lấy làm kinh hãi, cô nói

“Giờ thì em đã hiểu vì sao lúc đó anh lại hồi phục nhanh như vậy. Không ngờ thân thể anh lại là bí mật quá kinh người”

Khải Nguyên vuốt tóc cô

“Nếu bây giờ em cảm thấy ghê sợ anh, em có thể ly khai, anh sẽ rất buồn nhưng không cản em đâu”

Nhã Ca ôn nhu nói cùng hấn

“Em đã chọn anh rồi thì dù anh có là Ma vương tái thế em cũng nguyện cùng sống cùng chết với anh, ở bên anh trọn cuộc đời”

Khải Nguyên xúc động ôm chặt lấy Nhã Ca, họ cứ ôm nhau như vậy đến khi Mỹ Huyền lên tiếng gọi cả 2 ra ăn cơm

“Đừng nói cho Mỹ Huyền biết. Khi có cơ hội anh sẽ giải thích với cô ấy” Khải Nguyên dặn dò

“Em nhớ mà” Nhã Ca nói

Vài tuần sau khi bức cung Uyên Thi, Khải Nguyên quyết định đi trộm “bảo vật”

Hấn chỉ nói cho Nhã Ca biết, không nói gì với Mỹ Huyền. Khuya hôm đó hấn cùng Lâm Tuấn được Nhã Ca dị dung, 2 người ra đi, Nhã Ca trông theo khe thờ dãi

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Ánh Sáng Cuối Đường Hầm

Trước 1 căn hộ có 2 người đang thập thò

Khải Nguyên đặt tai lên vách tường nghe ngóng

Xong, hấn bảo Lâm Tuấn

“Không có người ở nhà, đệ có lầm không vậy, đây đúng là địa chỉ của Lôi Uyên Thi chứ”

Lâm Tuấn gãi đầu

“Đúng mà, sáng nay còn thấy cô ta ở đây, chắc là tối nay cô ta đến nhà bạn trai ngủ rồi”

Lâm Tuấn tiến lại gần cửa, dùng que sắt đặc chế của hấn chọc vào lỗ khóa. “Cách” “cách” “cách” 3 tiếng, cả 3 lớp khóa ngoài đều bung ra, Khải Nguyên và Lâm Tuấn bước vào, vào rồi thận trọng khép cửa lại

Lâm Tuấn nói giọng nhỏ như kiến chỉ đủ cho Khải Nguyên nghe được

“Mấy cái khóa còn con đó sao làm khó thần thám là đệ đây được”

Họ vốn là người có luyện võ công nên thính giác linh mẫn hơn người, nói rất nhỏ nhưng vẫn nghe rõ

“Chia nhau ra, ta tìm tầng dưới để tìm tầng trên, thấy gì đáng chú ý liền báo cho nhau” Khải Nguyên nói

Lâm Tuấn liền theo cầu thang bước lên lầu

Khải Nguyên lục soát 1 vòng tầng trệt, tìm thấy 2 cái laptop, hắn mở máy lên xem thử, chúng không bị khóa mật khẩu, trong đĩa cứng hầu như không có gì quan trọng. Lấy làm còn hơn bỏ sót, Khải Nguyên cho tất cả vào bao

Chợt, hắn nghe tiếng nhỏ xíu của Lâm Tuấn truyền từ trên lầu xuống

“Đại ca, lên đây coi nè”

Khải Nguyên chạy lên thì thấy Lâm Tuấn đang đứng trước 1 cái kết sắt

Kết được đặt âm trong tường, bên ngoài được che bởi 1 bức tranh phong cách khó hiểu

Lâm Tuấn không hổ danh thần thám đã nhìn ra kết sắt này

Khải Nguyên cũng lục hết 1 vòng trên lầu nhưng không phát hiện gì đặc sắc

Lâm Tuấn thì đang xem xét kết sắt, xem một hồi hắn chau mày

“Là Thiên hạ tòa, loại kết sắt nổi tiếng khó mở, khóa điện tử mật mã 15 số, may mà lão gia có đem ít đồ nghề”

Hắn liền lấy trong túi đeo lưng ra 1 cái khoan, lấy 1 mũi khoan nạm kim cương nhân tạo gắn vào. Khải Nguyên sợ hắn khoan thủng kết sẽ phạm đến cái laptop bèn nói

“Không được, vật ở trong rất dễ vỡ, dùng cách này không được”

Lâm Tuấn lại lấy ra một cái mỏ hàn đặc biệt, có thể tạo ra ngọn lửa nóng 2000 độ C nung chảy mọi loại sắt thép. Khải Nguyên cũng lắc đầu. Thiết bị điện tử rất dễ bị hư tổn, làm thế có lấy được laptop đó ra cũng như không

Lâm Tuấn cũng lờ mờ đoán ra, bèn hỏi

“Là con chip hay cái gì tương tự thế phải không đại ca?”

Khải Nguyên gật đầu

Lâm Tuấn lại lấy trong người ra 1 hộp nhỏ, trong đó có chất bột trắng, cũng lấy ra 1 cây cọ vẽ nhỏ, dùng cọ phết ít bột vào bàn phím nhập mật mã của kết sắt. Sau đó hắn dùng 1 cây đèn pin kỳ lạ phát ra ánh sáng xanh lam chiếu lên bàn phím đó

“Oh **** !” hắn kêu nhỏ

“Sao thế?” Khải Nguyên hỏi

“Chủ nhân của kết sắt thay đổi mật khẩu rất nhiều lần, hầu như số nào cũng bị bấm, làm sao mò ra mật mã đây” Lâm Tuấn méo mặt

Khải Nguyên thử bấm mấy con số điện thoại hắn nhìn thấy trong nhà nhưng không đúng, hắn lại gần bàn làm việc lấy giấy bút ngồi tính ra những con số khác từ những số hắn đã tìm được nhưng vẫn không đúng mật khẩu

3 giờ sáng, thầy trò Khải Nguyên bó tay nhìn nhau

“Con ả này thật sự quá quái, đặt mật khẩu gì khó tìm thế” Lâm Tuấn than

“Mò chút nữa đi biết đâu gặp may, nếu không ra nữa chỉ còn cách lấy xe cần cẩu khiêng về” Khải Nguyên nói

Hai người lại mò mẫm với những con số

“Mò mẫm gì thế, để ta đọc mã số cho” một giọng nói vang lên từ sau lưng Khải Nguyên và Lâm Tuấn, giọng của Uyên Thi

Thì ra cô ta đã về, thấy cửa bị mở khóa, đã lảng lạng vào nhà, nhân lúc 2 người đang mò mò không để ý mà tiến đến sau lưng

Hiện cô ta đang cầm súng ngắn chĩa vào họ

Khải Nguyên thì không sợ, hắn có cang khí và bộ pháp quý dị của nhẵn giả rồi, hắn chỉ lo cho Lâm Tuấn, tên này không mặc giáp chống đạn, nếu Lâm Tuấn có chuyện gì hắn biết ăn nói sao với Nhã Ca và Xuân Hà đây

“Giờ tay lên không ta sẽ bắn” Uyên Thi vung vẩy khẩu súng đe dọa

Khải Nguyên và Lâm Tuấn liền làm theo, Khải Nguyên lén theo phương pháp của Âm dương giao thoa chương tạo ra 1 quả cầu nội lực nhỏ bằng hòn bi rồi vô thanh vô tức bắn về cổ tay của Uyên Thi

“Bụp” 1 tiếng nổ nhỏ, cổ tay Uyên Thi đau buốt, súng liền văng ra, Lâm Tuấn nhanh chóng lén người đến chụp lấy

“Chỉ bằng khẩu súng này mà đòi làm khó ta sao” Khải Nguyên cười nói

“Là nguoi !” Uyên Thi nói giọng tức tối

Khải Nguyên dùng dị dung để tránh việc bị camera ghi hình chứ hẳn biết là vẫn bị Uyên Thi nhận ra

Hắn vốn định trộm labtop đó nhưng giờ đây Uyên Thi đã về nhà, hắn lại tính dùng phương pháp cũ lần nữa

Hắn bảo Lâm Tuấn:

“Đệ về đi ,gần sáng rồi, mình ta đối phó cô ta được rồi”

Lâm Tuấn mặc dù muốn xem Khải Nguyên “đối phó” ra sao nhưng vẫn làm theo lời hắn

Lâm Tuấn vừa đi, Uyên Thi mở miệng như muốn hét lên kêu cứu, Khải Nguyên trong chớp mắt đã ôm chặt lấy cô ta, dùng miệng hắn lấp lấy miệng cô ta

Cái này có thể tính như là 1 nụ hôn, thấy Uyên Thi có vẻ bình tĩnh, hắn mới buông cô ra

Khải Nguyên phân trần

“Ta và cô cùng đối phó chung với 1 kẻ địch, ta thấy chúng ta nên hợp tác thì hơn”

Uyên Thi giận dữ hỏi

“Lần trước cường bức ta, lần này dẫn đồng bọn đột nhập vào nhà ta, liệu ta có thể hợp tác với nguoi ?”

“Có thể, vì trên đời này chỉ có ta mới giúp cô giải mã labtop đó thôi”Khải Nguyên nói

“Dựa vào đâu, ngay cả mật mã mở kết sắt nguoi còn mò không ra nữa là” Uyên Thi chế nhạo hắn

Khải Nguyên hỏi

“Mật mã đó cô mới đổi hôm qua phải không”

“Phải, mỗi ngày lại đổi 1 lần đấy, tìm ra nổi không” Uyên Thi nói có vẻ xem thường hắn

Khải Nguyên lại chỗ kết sắt bấm 15 chữ số, cửa kết liền mở ra

Hắn nói: “Thế nào ?”

Lúc ôm Uyên Thi, Khải Nguyên đã thi triển Nguyên thần vấn, may mà ký ức đó mới hình thành chưa đến 1 ngày, hắn có thể tìm ra.

“Làm sao anh có thể tìm ra vậy” Uyên Thi chột đời cách xưng hô

“Đơn giản vì ta tuyệt đỉnh thông minh “ Khải Nguyên đáp một cách cao ngạo

“Tuyệt đỉnh háo sắc thì có” Uyên Thi làm bầm

“Oan gia à, hôm đó ta thực sự chưa cưỡng bức cô mà, sao bảo ta háo sắc” Khải Nguyên khổ sở nói

“Còn nói nữa, báo hại ta hơn 3 ngày liên tục không dám ngồi thoải mái 1 chút, còn nữa, khắp nguoi ta đều thâm tím cả” giọng cô gái vẫn còn giận

Khải Nguyên lấy labtop đó ra khỏi kết sắt, cắm điện, mở máy.Hắn lại hỏi Uyên Thi

“Bức tranh xấu xí đó cô mua ở đâu vậy”

Uyên Thi trả lời hắn

“Đây vốn là phòng của anh Viễn Khương, bức tranh đó là do anh ấy vẽ ra, kết sắt cũng là do anh ấy mua, trước khi mất tích anh ấy đột nhiên gọi ta lại, cho ta biết mã số kết sắt thế thôi”

Khải Nguyên quan sát bức tranh lập thể kỳ cục đó cả nửa giờ rồi nói

“Căn bản đây không phải là một bức tranh”

Hắn đập vỡ khung kính, lấy “bức tranh” ra rồi đem sấm soi dưới ánh sáng, cuối cùng hắn reo lên

“Ra là thế”

Rồi liền nhập vào laptop 1 dãy ký tự

Màn hình hiện ra chữ “Access granted “ (truy cập được chấp nhận)

Uyên Thi ngạc nhiên há hốc mồm nhìn Khải Nguyên

Khải Nguyên giải thích

“Đó không phải tranh lập thể hay trừu tượng mà là tranh ảo giác, không phải mặt trước mà là mặt sau. Tóm lại nếu cô lấy bức vẽ đó ra, nhìn mặt sau của nó cô sẽ có một bức tranh ảo giác, nhìn chăm chú vào nó rồi từ từ di chuyển vị trí thì ảo giác 3 chiều đó sẽ hiện ra chính là mặt khẩu mở khóa laptop”

“Anh thấy gì?” Uyên Thi hỏi

“Người sói, tiếng Anh là lycanthrope, cũng là mật mã mở khóa laptop” Khải Nguyên đáp

Trong laptop chỉ có 1 tập tin chứa dữ liệu, Khải Nguyên mở tập tin ra xem, thấy dòng tiêu đề của nó là “Những vũ khí bí mật đang được phát triển”

Cuối cùng hắn đã tìm được ánh sáng cuối đường hầm.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 17: Bế Tắc

Tài liệu đó quả thật rất dài, Khải Nguyên và Uyên Thi giành nhau xem trông rất buồn cười. Cuối cùng Khải Nguyên bèn dùng phương pháp hù dọa quen thuộc của hắn, Uyên Thi mặc dù uất ức nhưng sợ hắn sẽ làm như lần trước nên đành tránh sang 1 bên để Khải Nguyên xem trước

Khải Nguyên xem thấy có nhiều tư liệu về các vũ khí mà hắn chưa từng nghe qua như: đại pháo photon, chất kích độc phân hủy nhanh PX1, virus giết người hàng loạt Grunt, những loại súng trường lực công phá siêu mạnh có thể bắn xuyên mấy lớp giáp chống đạn, bom thông minh, robot sát thủ siêu nhỏ, ... nhưng vẫn chưa thấy gì về Khu vực 51 và siêu cấp chiến sĩ

Đến gần cuối tài liệu, hắn tìm thấy tiêu đề về Khu vực 51, liền đọc ngấu nghiến

“Khu vực 51

Vị trí: sa mạc Nevada, không có vị trí chính xác, không chỉ có 1 vị trí

Tọa lạc: khoảng 700m dưới lòng đất

Đơn vị quản lý và phát triển: tập đoàn UNC

Nhân số: khoảng 500 người gồm nhân viên và bảo vệ

Được thành lập trong thời gian chiến tranh lạnh

Bao gồm 3 phân khu A,B,C và phân khu trung tâm sắp xếp theo hình sao 3 cánh (giống biểu tượng hãng Toyota)

Phân khu A: phát triển vũ khí hóa học

Phân khu B: phát triển vũ khí sinh học

Phân khu C: nơi nghỉ ngơi của nhân viên, văn phòng, kho đông lạnh, kho vật dụng

Phân khu trung tâm: trạm điều khiển trung tâm, nhà máy điện

Khu vực 51 được bảo vệ bởi lực lượng Delta, những đặc vụ tinh nhuệ nhất của quân đội

Ngoài lực lượng Delta, còn có USM – lực lượng quân sự riêng của tập đoàn UNC

Khu vực 51 nhận được tiếp tế từ bên ngoài bằng 1 phương pháp rất đặc biệt, hiện vẫn chưa rõ”

Dưới đó là 1 số hình ảnh, Khải Nguyên nhìn thấy những ống thủy tinh khổng lồ, trong mỗi ống đó có 1 sinh vật đang được bảo quản trong dung dịch đặc biệt, xung quanh ống là hệ thống dây cáp và ống dẫn chẳng chịt, sinh vật đó là gì thì Khải Nguyên không nhìn rõ được vì ảnh quá mờ, hắn đoán đó có thể là những anh em khác của hắn. Cũng có một bản sơ đồ căn cứ, Khải Nguyên nhìn chăm chú, sau đó liền học thuộc

Ngay sau tư liệu về Khu vực 51, chính là dòng tiêu đề “Dự án siêu cấp chiến sĩ”

“Dự án siêu cấp chiến sĩ

Phụ trách dự án: Khu vực 51, tiến sĩ Anna Britz, tiến sĩ William Wallace, ...”

Một loạt cái tên, trong đó có 1 cái tên làm Khải Nguyên chú ý: bác sĩ Triệu Thiên Quốc. Nhưng cái tên đó đã được cố ý gạch ngang bằng 1 đường màu đỏ. Khải Nguyên lại đọc tiếp

“Siêu cấp chiến sĩ là những chiến binh được tạo ra bằng công nghệ sinh hóa và biến đổi gene, chúng cũng mang trong mình những loại virus giết người hàng loạt hoặc độc chất vô phương cứu chữa. Có thể gọi chúng là quái vật”

Khải Nguyên đọc đến đó lại ớn lạnh, không lẽ hắn cũng mang trong mình virus đó sao, nếu như vậy thì những người xung quanh hắn sẽ như thế nào. Hắn lại đọc tiếp

“Siêu cấp chiến sĩ đầu tiên – F1 chính là những đặc vụ tình nguyện, họ được biến đổi gene và tiêm 1 số hóa chất đặc biệt để gia tăng sức mạnh. Thất bại hoàn toàn, không có sống sót

Siêu cấp chiến sĩ F2: tạo ra từ động vật với cùng phương pháp với F1, sống sót 10% , sức chiến đấu tăng 15 lần nhưng không thể kiểm soát, toàn bộ bị hủy bỏ

Siêu cấp chiến sĩ F3: những đặc vụ nhiễm virus G36, cơ bắp phát triển vượt bậc, sức chiến đấu tăng lên 20 lần, sống sót 100% , không thể kiểm soát , bị hủy bỏ

Siêu cấp chiến sĩ F4: sử dụng kết quả của F3, cấy ghép não, sống sót 100%, não bộ thoái hóa theo thời gian

Siêu cấp chiến sĩ F5: F4 sử dụng thêm thuốc hỗ trợ AX33, biến dị nhờ phóng xạ, sức chiến đấu tăng 30 lần, có thể kiểm soát bằng phản xạ có điều kiện

Siêu cấp chiến sĩ F6: sử dụng công nghệ hoàn toàn khác 5 đời đầu, là sự kết hợp của công nghệ sinh sản vô tính và chọn lọc gene, được mang thai bởi phụ nữ nhân loại, thất bại hoàn toàn, 100% mẫu vật không sống quá 3 tháng

Siêu cấp chiến sĩ F7: cùng công nghệ với F6, nhưng có thêm cải tiến riêng của William Wallace, được tạo ra hoàn toàn từ ống nghiệm từ giai đoạn nhiễm sắc thể , tế bào gốc, phôi thai được nuôi dưỡng cho đến khi phát triển hoàn toàn trong bể chứa dung dịch TX11. F7 có hình dáng hoàn toàn giống con người, sức chiến đấu không rõ, 100% sống sót, không có khả năng tư duy, điều khiển bằng phản xạ có điều kiện. Hiện vẫn đang được cải tiến”

Sau đó là hình ảnh minh họa, chỉ có 1 hình được cho là của siêu cấp chiến sĩ F5. Một quái vật hình dáng giống người, đi 2 chân, không có da, lớp cơ thịt màu đỏ khùng bố, tay có những móng vuốt dài đến cả mét, đầu được đeo 1 mặt nạ điện tử đặc biệt không rõ có tác dụng gì.

Trông như 1 con quỷ vừa thoát khỏi địa ngục

Đến đó là kết thúc của tư liệu, Khải Nguyên liền tránh sang một bên để Uyên Thi đọc, hắn nghĩ ngợi một lúc lâu rồi lẳng lặng ra khỏi nhà Uyên Thi.

Trên trời mây đen mù mịt, trong lòng hắn cũng như có 1 áng mây đen u ám

Không biết tay nhà báo Lôi Viễn Khương làm sao lại có được những tư liệu này

Biết nhiều quá cũng là 1 cái tội, Lôi Viễn Khương chắc là đã bị thù tiêu vì thế

Trên đường về hắn nghĩ mãi vẫn không hiểu ra dụng ý của cụm từ “không có vị trí chính xác, không chỉ có 1 vị trí”. Hắn cũng lấy làm may là hắn chắc thuộc thể hệ F7 nên không được trang bị virus hay chất độc – các thứ ghê gớm đó.

Một điều không ngờ là 30 phút sau, Uyên Thi mới đọc được phân nửa tư liệu thì xảy ra sự cố, 1 tia sét đánh vào nhà cô ta, điện áp tăng đột ngột làm chiếc laptop bị chập mạch, toàn bộ dữ liệu bị mất.

Khải Nguyên không hay biết điều đó. Hắn về nhà, gấp Nhã Ca liền bế cô vào giường để “dền bù” cho đêm qua. Mỹ Huyền đang dọn dẹp ở gần đó thấy

vậy liền trốn vào phòng nhưng cuối cùng cũng bị lôi ra

2 người đẹp then thùng xấu hổ nhưng tựa hồ như mong đợi, thế là Khải Nguyên “đền bù” cho cả 2. Xuân ý liền tràn ngập khắp căn nhà.

Công cuộc điều tra của Khải Nguyên tựa như vừa có manh mối, lại vừa bế tắc

Manh mối là sa mạc Nevada, tập đoàn UNC

Bế tắc là không biết làm sao mới tìm được căn cứ đó, sa mạc này rộng lớn thứ nhì thế giới, nó quá mênh mông, không thể nào lục tung nó lên để tìm khu căn cứ đó. Đó là chưa kể những khó khăn do địa hình sa mạc gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Đồ Máu Cứu Mỹ Nhân

Mưa ngoài trời cũng dần nhỏ hạt rồi tạnh hẳn

Khải Nguyên cũng làm xong việc của hắn, hiện là ban ngày, không phải lúc nghỉ ngơi nên hắn cũng nương tay với 2 mỹ nhân. Nếu cường nhiệt quá 2 nữ nhân lại hóa thành mèo lười nằm trên giường không chịu dậy thì việc nhà ai làm đây.

Nhã Ca mở cửa đi ra ngoài, lát sau cầm 1 phong thư bước vào nói

“Lúc nãy em có nghe tiếng chuông cửa nhưng mà đang làm bồn phận cùng anh, không ra được, người đó chắc đợi lâu quá bỏ đi rồi, để lại 1 phong thư”

Mỹ Huyền nói

“Em hình như cũng nghe thấy nhưng đang trong tình trạng này làm sao ra được”

Khải Nguyên lười biếng bảo:

“Nhã Ca, em đọc đi, xem nó viết gì rồi nói lại anh”

Nhã Ca liền đọc rồi sau đó cười bảo

“Quả thật anh ra ngoài đi của gái mà, nét chữ mềm mại rõ ràng của nữ nhân, đang mưa cũng đến tìm anh rồi lại dầm mưa đợi, cô ta lại hẹn anh 6 giờ tối nay ở sân thượng nhà hàng Túy Hồng Trần nữa, thật lãng mạn”

Mỹ Huyền cũng cười

“Cô gái nào mà đại thế, em cũng chẳng ghen, cứ để cô ta ở với anh mấy ngày cho biết mùi khổ sở”

Khải Nguyên ngẫm nghĩ “Không lẽ lại là cô ta? Ta đã giải mã cho cô ta rồi, còn tìm ta để làm gì? Mà sao cô ta lại tìm được đến đây?”

Hắn bèn nói

“Oan cho anh quá Nhã Ca, hay là tối nay em đi cùng anh, anh muốn chứng minh là anh trong sạch”

Nhã Ca cười chọc hắn

“Định mượn tay em để đá người ta đi đúng không, thôi em không đi đâu, là do anh gây ra thì anh tự giải quyết”

Khải Nguyên bèn quay sang Mỹ Huyền cầu cứu

“Mỹ Huyền em đi cùng anh nha, được không?”

Mỹ Huyền cười với hắn

“Được thôi, em cũng muốn xem nữ nhân mới của anh xinh đẹp thế nào”

Xưa nay Mỹ Huyền không từ chối hán điều gì, lần này cũng vậy

6h tối, Khải Nguyên và Mỹ Huyền đến điểm hẹn. Không khó khăn gì hán đã nhìn thấy Uyên Thi đang ngồi đợi hán, tẩu xảo sao lại ngồi đúng bàn hôm đó.

Uyên Thi liền hỏi: “Cô ấy là gì của anh...?”

Khải Nguyên hững hờ đáp “Vợ của ta đó, xinh đẹp hơn cô gấp mấy lần, lại chiều chuộng ta hết mực”

Mỹ Huyền ngồi cạnh hán nghe thế mặt liền đỏ ửng

Uyên Thi cười nhạt

“Tổng Mỹ Huyền, đệ nhất mỹ nhân của làng karate, xem ra anh cũng có phúc đó”

Khải Nguyên chỉ còn biết nói

“Nhân quang tốt đấy, nhưng làm sao cô lại tìm ra nhà của ta?”

Uyên Thi lấy ra 1 tấm thẻ để lên bàn

“Thẻ tín dụng của anh, đi ăn trộm còn làm rơi đồ, anh đúng là tên trộm ngốc”

Khải Nguyên cười mỉu, tay thu lại tấm thẻ, miệng nói

“Ta không có làm rơi, chắc cô đã lên lấy của ta, thôi cứ nói thẳng đi, cô tìm tên trộm ngốc này có việc gì?”

Uyên Thi nói giọng nghiêm trọng

“Tôi muốn làm 1 cuộc giao dịch với anh”

Khải Nguyên cũng lấy làm ngạc nhiên

“Giao dịch thế nào?”

Uyên Thi nói

“Anh giúp tôi tìm ra Khu vực 51 và trả thù cho anh trai tôi, tôi sẽ trả thù lao cho anh tương xứng”

Khải Nguyên xua tay

“Ta còn hơn 10 triệu USD chưa xài hết, chẳng cần đến tiền của cô”

“Anh đã hứa là sẽ hợp tác với tôi mà, sao lại nuốt lời” Uyên Thi hỏi gặng

Khải Nguyên cãi

“Ta đâu có nói là hợp tác với cô đi đối phó với bọn người của Khu vực 51, ý ta lúc đó là hợp tác với cô giải mã cái laptop đó, việc này đã hoàn thành rồi”

Uyên Thi có vẻ tức giận, nhưng đã nén giận nói

“Anh hãy giúp tôi trả thù cho Viễn Khương, khi xong việc tôi sẽ trở thành nữ nhân của anh đến khi anh không cần tôi nữa thì thôi. Giao dịch thế anh thấy được không?”

Khải Nguyên lại lắc đầu

“Mỹ Huyền của ta căn bản là đẹp hơn cô, ta còn 1 người vợ nữa còn đẹp hơn Mỹ Huyền nữa, 2 người yêu thương chiều chuộng ta vô cùng nên ta nào có cần gì đến cô, nên nhớ ta tuy háo sắc thật nhưng không phải cái gì cũng ăn đâu”

Uyên Thi dường như đã tức giận và tuyệt vọng cùng cực, liền lấy trong túi ra 1 con dao sắc rồi nói

“Anh là hy vọng cuối cùng của tôi, nếu anh không giúp tôi, tôi sẽ chết cho anh xem”

“Chết đi, tôi đang muốn xem đấy” Khải Nguyên nói giọng vô tình

Uyên Thi liền làm thật, lấy dao đâm vào cổ, Khải Nguyên không ngờ cô ta lại làm thật, không ra tay ngăn cản kịp

“Ái chà ,không ngờ cô ta làm thật” Khải Nguyên nhăn mặt rồi liền đến xem xét

Vết thương quả thật khá sâu, xem ra Uyên Thi không phải là tự sát giả, Khải Nguyên nghĩ thầm: “Vết thương thế này, mất máu nhiều quá, nếu không có cách nào làm máu ngưng chảy chỉ vài phút là cô ta mất mạng”

Liền nghĩ ra 1 cách, Khải Nguyên lấy con dao trên tay Uyên Thi ra, tự cắt vào tay hấn rồi nhỏ những giọt máu của hấn vào vết thương của Uyên Thi.Quả đúng như Khải Nguyên dự tính, máu liền ngưng chảy.Dường như máu của Khải Nguyên có 1 loại tế bào đặc biệt giúp chữa lành thương tích.

Khải Nguyên nói với những người xung quanh

“Cô ta không sao đâu, tôi đã cầm máu cho cô ta rồi, mau gọi giúp tôi 1 chiếc taxi”

.....

Uyên Thi tỉnh dậy, cô vẫn chưa chết.Khải Nguyên và Mỹ Huyền đã đưa cô về nhà hấn, hiện cô đang nằm trên giường của hấn

Lúc ở trên taxi, Khải Nguyên cũng chỉ giải thích sơ qua với Mỹ Huyền về Khu vực 51, hấn chỉ nói đó là 1 tổ chức tội ác mà hấn muốn đối phó, Mỹ Huyền biết cá tính thích mạo hiểm của Khải Nguyên nên không hỏi nữa, chỉ thờ dài

Hiện trong phòng chỉ có Nhã Ca và Khải Nguyên, Nhã Ca đã băng vết thương lại cho Uyên Thi, đặt cô ta nằm trên giường.

Nhã Ca cười bảo với Khải Nguyên

“Thứ máu quái vật của anh thật lợi hại, không ngờ lại có thể dùng để cứu người”

Khải Nguyên cũng đùa

“Hôm nào anh sẽ cho em 1 ít, để em cũng trở thành quái vật như anh, cả Mỹ Huyền nữa, chúng ta sẽ trở thành 1 gia đình quái vật”

Rồi, Nhã Ca lại hỏi câu hỏi chính

“Cô gái này có quan hệ gì với anh vậy, sao lại tự sát vì anh ?”

Khải Nguyên cũng méo mặt, hấn đem hết mọi chuyện liên quan đến Uyên Thi kể cho Nhã Ca nghe, nghe xong Nhã Ca bảo

“Người ta tội nghiệp như vậy mà anh còn hiếp đáp người ta, sau đó lại cự tuyệt người ta, anh thật là ác”

Khải Nguyên nhăn mặt gãi đầu

“Tại cô ta ngang bướng quá, anh định giáo huấn cô ta 1 ít không ngờ lại ra thế này”

Nhã Ca nói

“Con nhím tuy có gai nhọn nhưng thịt rất mềm, cô gái này ngang ngạnh như vậy nhưng rất dễ bị tổn thương, anh gây ra chuyện thì phải tự giải quyết lấy sao cho ổn thỏa”

2 người đang nói chuyện thì Mỹ Huyền mở cửa bước vào, nghe được liền cười nói

“Cô ấy có trở thành nữ nhân của anh bọn em cũng không ghen đâu, trái lại còn mừng nữa, xem ra 2 người bọn em vẫn chưa phải là đối thủ của anh, cần phải tìm thêm người liên thủ may ra mới được”

Nghe xong Khải Nguyên liền thộn mặt ra trông rất ngộ nghĩnh, không ngờ Mỹ Huyền ở với hấn, càng lúc càng bạo dạn như thế

Mỹ Huyền ngưng một lát, nhìn Uyên Thi rồi nói

“Nói thật ra dung mạo cô ấy còn đẹp hơn em nữa, người hơi ốm 1 tí thì đã sao, mình đây cũng là 1 loại vẻ đẹp của phụ nữ đó”

Khải Nguyên phát hiện Uyên Thi đã tỉnh liền bảo Nhã Ca và Mỹ Huyền tránh đi để hấn nói chuyện riêng với Uyên Thi, 2 người đẹp liền đi

Khải Nguyên cười khỏ nói

“Hóa ra cô tỉnh lại nãy giờ rồi, chắc là đã nghe hết”

Uyên Thi không nói gì, nước mắt tuôn rơi như mưa, Khải Nguyên cũng bó tay không biết phải dỗ cô ta làm sao

Hấn làm bộ bắt mạch cho Uyên Thi, thực ra lại thi triển Nguyên thần vấn.Khải Nguyên khẽ an ủi

“Cha mẹ cô mất sớm, anh em cô nương tựa nhau mà sống, nay anh cô bị sát hại rồi, còn mình cô bơ vơ trước cuộc đời, thật đáng thương. Ta không nên

đùa giỡn quá đáng với cô như vậy, ta xin lỗi.Đừng khóc nữa mà, ta sợ nước mắt của phụ nữ lắm đó.Hứa với ta, về sau không hành động đại dốt như vậy nữa, được không ?”

Khải Nguyên chợt nghĩ ra 1 phương pháp, lần đầu tiên gặp Nhã Ca, hắn cũng trêu cho cô khóc, rồi lại dùng phương pháp này.Thời kệ, trước mắt đỡ cô ta cái đã rồi tính sau

Hắn liền ôm Uyên Thi thật chặt, Uyên Thi cũng tựa vào bờ vai của hắn khóc một hồi lâu rồi dần thôi.

Bỗng dưng, Uyên Thi yếu ớt hỏi Khải Nguyên

“Thật ra anh có quan hệ gì với Khu vực 51 ?”

Khải Nguyên cũng không nỡ gạt cô ta, đúng hơn là không có tâm tình nghĩ kẻ gạt Uyên Thi, hắn nói

“Sự thật là ... ta và con quái vật sát hại anh cô chính là anh em”

Uyên Thi tròn mắt nhìn Khải Nguyên, khuôn mặt xanh xao của cô hiện ra một sắc thái kỳ lạ

Khải Nguyên nói tiếp

“Ta không phải là người, hơn 6 năm trước ta được tạo ra ở Khu vực 51, nhưng ta có điểm khác bọn anh em của ta nên bọn người tạo ra ta không thể điều khiển ta, thế là ta trốn thoát rồi lưu lạc đến đây.Sau đó ta gặp được 2 nữ nhân của ta và sống rất hạnh phúc, ta biết bọn họ vẫn truy tìm ta, muốn bắt ta về cải tạo lại thành quái vật giết người không có lý trí như bọn anh em của ta.Ta không cam tâm, ta muốn giết tất cả bọn họ, chỉ như thế ta mới có thể trở lại làm người, được sống yên ổn hạnh phúc”

Rồi hắn lại nói nửa đùa nửa thật

“Hiện tại cô nên ở đây dưỡng thương vài ngày, sau khi sức khỏe khá rồi có thể trở về nhà, nếu về nhà sợ nhìn thấy kỷ vật của anh cô rồi lại buồn thì có thể dọn đến đây ở chung với ta.Nhà ta vẫn còn phòng trống, ta không tính tiền thuê nhà đâu.Ta cũng có thể bảo bọc cô như đã bảo bọc 2 nữ nhân của ta”

Uyên Thi im lặng, không nói gì rồi lại nhắm mắt chìm vào giấc ngủ

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Bái Sư

Vài hôm sau, Uyên Thi đã bình phục, vết thương trên cổ cũng không để lại sẹo, chỉ thoáng thấy 1 vết đỏ mờ mờ.Máu của Khải Nguyên quả thật là linh được.

Khải Nguyên cũng không biết chắc sau này cô ta có phải là có thêm khả năng tự phục hồi cực nhanh của mình không nữa.Hắn liền nghĩ ra 1 cách, giả vờ vô ý làm Uyên Thi bị 1 vết thương nhỏ rồi quan sát, vết thương bình phục với tốc độ bình thường, vậy là không phải.

Uyên Thi bình phục rồi, cô ta chỉ cảm ơn Khải Nguyên ít câu rồi bỏ đi.Khải Nguyên cũng lấy làm mừng, vậy là thoát được 1 oan gia.Nhưng mấy ngày sau Uyên Thi lại xách đồ dọn đến, làm hắn mừng hụt

Vừa thấy Khải Nguyên, Uyên Thi liền nói

“Anh từng bảo là tôi có thể ở đây, đúng là khi tôi về đến nhà nhìn thấy kỷ vật của Viễn Khương lòng thấy buồn vô hạn, tôi sẽ không về đó nữa, tạm thời sẽ ở nhà anh.Trông anh thân thủ không tệ lại có vợ biết võ công, ở đây chắc là tôi sẽ an toàn hơn”

Khải Nguyên hơi tức, thân thủ hắn vậy mà chỉ dùng 2 chữ “không tệ” là sao, hắn cũng muốn nói là lúc đó hắn chỉ an ủi Uyên Thi thôi chứ không có ý bảo cô ta đến ở, nhưng lại thấy không nên cự tuyệt nữ nhân này nữa không khéo cô ta lại tự tử nữa, thế là lại thôi.Hắn dọn cho Uyên Thi 1 căn phòng trống dưới tầng trệt còn hắn và 2 nữ nhân của hắn chuyển lên ở trên lầu, mọi sinh hoạt vẫn bình thường

Uyên Thi hàng ngày gần như không ra khỏi nhà, chỉ lấy laptop lên Inte tìm kiếm gì đó, rồi lại đánh máy, đến giờ lại ra ăn chung với bọn Khải Nguyên.

Khải Nguyên lấy làm lạ bèn hỏi

“Cô không đi làm sao? Không lẽ cô sợ bọn người Khu vực 51 đến nỗi không dám ra đường?”

Uyên Thi đáp

“Tôi không nhất thiết phải lên tòa soạn, ở văn phòng hay ở đây cũng vậy thôi, tiền nhuận bút họ sẽ chuyển vào tài khoản của tôi. Các bài báo bình thường tôi ngồi nhà cũng viết được. Tôi không phải là sợ bọn họ, chỉ là tâm tình không tốt nên không muốn ra ngoài thôi”

Khải Nguyên lại trêu chọc

“Còn bạn trai cô thì sao, không lẽ cô không gặp anh ta luôn sao?”

“Tôi chưa có bạn trai” – Uyên Thi cúi mặt nói nhỏ

Khải Nguyên có dùng Nguyên thần vấn với Uyên Thi mấy lần nhưng hắn không dò xét về vấn đề này, dĩ nhiên là không biết. Nghe vậy Khải Nguyên liền cười

“Cô khó tính quá nên mấy chàng trai sợ không dám theo, thoải mái chút đi cho dễ sống”

Uyên Thi nghe vậy liền tức lên, ném cây bút trong tay vào mặt Khải Nguyên nhưng hắn chỉ vung tay nhẹ là chụp được. Như nghĩ ra vấn đề gì đó, Uyên Thi liền đề nghị

“Anh dạy võ công cho tôi được không?”

Khải Nguyên nhe răng cười

“Võ công của tôi vốn chỉ dành cho nam nhân luyện, hơn nữa lại là võ công vô lại. Cô học rồi sẽ trở nên vô lại giống tôi, không chừng lại muốn cưỡng bức tôi, thế thì khổ cho tôi lắm”

Hắn lại nở nụ cười nham nhở nói

“Thực ra mà nói... tôi cũng từng kiểm tra cơ thể cô rồi, tư chất yếu ớt luyện võ khó có thành tựu. Nếu vẫn muốn học cô nên tìm Nhã Ca, cô ấy có thể chỉ dạy được cho cô đó”

Chợt Khải Nguyên nhớ ra 1 chuyện, Kỳ Lân tiên sinh vẫn còn chiêu thứ 3 của Âm dương giao thoa chưa dùng, không chừng lại hơn thế nữa. Gần đây hắn cũng tiến bộ không ít, sao lại không tìm đến ông ta, biết đâu lại có thu hoạch tốt

Nghĩ rồi liền làm ngay, Khải Nguyên lại đến tổng đàn Kỳ Lân. Lần này hắn tự động lên thẳng phòng của Kỳ Lân tiên sinh, bọn bảo vệ cũng không có ý ngăn cản

Hắn thấy Kỳ Lân tiên sinh đang ngồi ung dung hút xì gà, liền cười chào ông ta và nói

“Lần trước thiếu ông 1 chiêu, hôm nay tôi đến trả nợ đây”

Kỳ Lân tiên sinh liền tắt thuốc, nói

“Chiêu này thi triển ở đây không được. Nếu có lòng thì đi theo ta”

Kỳ Lân tiên sinh dẫn Khải Nguyên lại bãi đỗ xe, lấy xe chở hắn đi đến 1 khu rừng rồi nói

“Nơi đây cũng tạm ổn”

Khải Nguyên và lão ra khỏi xe, đi một lúc đến 1 bãi đất trống trải, lão bèn bảo

“Ngươi sẽ tiếp chiêu này ở đây”

Khải Nguyên cũng liền chuẩn bị, vận nội công hộ thể, tay lại tạo 2 quả cầu nội lực

Kỳ Lân tiên sinh liền xuất chiêu, đánh về phía mặt đất dưới chân lão. Một làn sóng chấn động liền ào ạt tiến đến Khải Nguyên. Khải Nguyên ném 2 quả cầu nội lực vào làn sóng đó nhưng không chặn được nó. Khi làn sóng đến chân Khải Nguyên, hắn liền dùng khinh công nhảy lên để tránh, thì dưới đất tự nhiên nứt ra, hàng chục quang cầu tỏa ánh sáng trắng sáng rực liền bay lên tập kích Khải Nguyên. Hàng chục tiếng nổ lớn phát ra, Khải Nguyên rơi xuống, quần áo tả tơi, cả người bốc khói. Hiển nhiên Kỳ Lân tiên sinh đã nương tay, nếu lão ta xuất toàn lực Khải Nguyên e là đã hóa thành heo quay

Hắn chống tay đứng dậy, nhổ ra 1 bụm máu rồi nói

“Chiêu hay lắm, tên nó là gì thế”

Kỳ Lân tiên sinh cười đáp

“Diệt địa, vẫn còn 1 chiêu nữa tên gọi là Hủy thiên, có muốn xem không ?”

Khải Nguyên xua tay nói

“Xem thì không vấn đề nhưng đừng có đem chiêu đó đánh ta, quần áo ta rách hết rồi trúng chiêu nữa chắc là thành con nhộng mất”

Kỳ Lân tiên sinh cười

“Không chịu nổi thì cứ nói ra, có gì đâu mà ngại, thôi được, ta sẽ cho ngươi xem”

Tay lão ta liền phát sáng, lão vung tay bắn 1 luồng sáng lên trời, chỉ ít giây sau hàng chục quang cầu từ trên trời rơi xuống chỗ Khải Nguyên đứng, hấn liền vất chân lên cổ thì triển khinh công tránh né. Mặc dù tránh được hết nhưng dư chấn đã khiến Khải Nguyên lão đảo muốn ngã

Hấn la làng

“Hôm nay đủ rồi, không chơi với ông nữa, mau đưa ta về”

Kỳ Lân tiên sinh cười rồi lấy xe đưa Khải Nguyên về tận nhà, không quên lấy 1 bộ đồ cho hấn thay. Nhìn hấn bước vào nhà lão lại nói thầm

“Mặc dù ngươi không thừa nhận nhưng thu được đồ đệ như ngươi vì sư ta cũng thấy rất sáng khoái”

Kỳ Lân tiên sinh vừa về, Khải Nguyên lại dắt Nhã Ca đi vào rừng. Dắt Nhã Ca theo chủ yếu để cho cô thấy hấn không đi của gái, cũng muốn cho cô xem công lực của hấn.

Khải Nguyên cố gắng bắt chước, tuy hấn làm được cả 2 chiêu nhưng chỉ tạo ra 3 quả quang cầu, không sáng bằng của Kỳ Lân tiên sinh. Lực sát thương khá mạnh nhưng cũng chưa bằng Kỳ Lân tiên sinh, tuy vậy cũng đủ để Nhã Ca ngạc nhiên thán phục

Nhã Ca liền nói với hấn

“Thật là chiêu thức khủng bố, mai mốt anh tập chiêu này phải cẩn thận, không nên để người khác nhìn thấy, tập xong nhớ phải xóa hết dấu vết”

Khải Nguyên khoát tay lên vai Nhã Ca nói

“Em chắc cũng biết không ít võ công tinh xảo, nếu được thì em cứ thi triển để anh học hỏi”

Nhã Ca nói

“Võ công em như mèo ba cẳng, không dám đem ra múa rìu trước mắt thợ”

Khải Nguyên lại năn nỉ, cuối cùng Nhã Ca cũng phải nhượng bộ, bèn nói

“Anh thử dùng chiêu tấn công em xem, đừng dùng lực mạnh quá em đỡ không nổi đâu”

Khải Nguyên nói

“Anh nhớ mà, em cứ yên tâm”

Khải Nguyên bèn phát xuất ra 1 quang cầu nội lực ánh sáng âm đậm bắn về phía Nhã Ca

Điều kỳ lạ là Nhã Ca lại đưa cả 2 tay lên như muốn bắt lấy, 2 tay xoay vòng tạo nên một luồng xoáy vô hình đẩy quang cầu bay ngược lại. Khải Nguyên phải tránh né quang cầu của chính mình, trong lòng cũng bội phục

Nhã Ca lại nói với hấn

“Giờ em với anh chơi trò rượt bắt, xem anh có bắt được em không”

Khải Nguyên nghe cũng có vẻ thú vị, đồng ý ngay. Nhưng hấn lập tức phát hiện điều gì không ổn, bộ pháp của Nhã Ca cũng bình thường nhưng mỗi lần hấn sắp bắt được cô lại xoay người trượt qua tay hấn làm hấn bất huyệt. Có lúc hấn tưởng như chạm vào Nhã Ca nhưng đó chỉ là hư ảnh, Nhã Ca thật đã dịch chuyển sang cách đó 1 chút. Cứ thế Khải Nguyên cứ chạy vòng vòng vô ếch cả giờ trông rất hài hước. Khải Nguyên chợt nghĩ ra biện pháp, bèn dùng đến khinh công bộ pháp của hấn giả, hấn như biến thành 4 người tấn công Nhã Ca từ 4 phương vị, cuối cùng cũng ôm được cô vào lòng

Khải Nguyên vừa nói vừa thở

“Cuối cùng cũng bắt được em rồi”

Nhã Ca cũng hơi thẹn bèn bảo hấn

“Em đã nói võ công em dở như mèo ba cẳng thế mà anh cũng đòi xem”

Khải Nguyên nở nụ cười quái gở

“Con mèo này chạy giỏi thật, mãi mới bắt được, xem anh trừng phạt em đây”

Nói xong tay liền loạn động muốn cởi y phục của Nhã Ca ra. Nhã Ca không phải là chưa từng bị hấn cởi y phục bao giờ, hiện tại thấy hấn muốn gần gũi ngay ở đây bèn la hoảng

“Không được ... Về nhà rồi làm không được sao ... Ở đây em ngưng lắm Á ... “

Phản kháng vô hiệu, trận chiến đã bắt đầu

Xong việc, Khải Nguyên hỏi nhỏ

“Cảm giác thế nào? Rất thú vị phải không ?”

Nhã Ca thẹn đỏ mặt

“Anh thật là háo sắc, làm người ta xấu hổ muốn chết nhưng mà ... cảm giác này cũng thật là mới lạ. Mai một anh không được làm thế nữa, nếu không em sẽ giận đấy”

Khải Nguyên ôm lấy Nhã Ca, khẽ nói vào tai cô

“Thật ra em có thể tránh được, nhưng lại có ý để bị anh bắt, thế là không tốt đấy nhé”

Nhã Ca cũng rất ngạc nhiên không ngờ nhãn quang của Khải Nguyên lại tinh tường như thế, cô có ngờ đâu là hấn dùng Nguyên thần vẫn biết được

2 người ra khỏi khu rừng Trở về nhà, Khải Nguyên lại ngồi xếp bằng nhắm mắt đem những tư chiêu thức của Nhã Ca ra phân tích. Đến hôm sau hấn lại gọi Nhã Ca đến diễn lại 1 lượt. Dù vẫn còn hơi vụng nhưng hấn bắt chước rất khéo, Nhã Ca cũng phải tán phục

Khải Nguyên nhớ đến nguồn gốc của Âm dương giao thoa chương, liền nghĩ thầm

“Ma đầu đó quả thật lợi hại không ngờ lại sáng tạo ra công pháp có sức hủy diệt kinh khủng thế này, ta cũng nghi ngờ trong cơ thể ta có 1 phần của hấn, nếu không làm sao ta lãnh hội được dễ dàng như vậy”

Riêng phần Uyên Thi, dù được Nhã Ca chỉ dẫn tận tình nhưng võ công tiến triển vô cùng chậm, Khải Nguyên đành bảo Nhã Ca dạy cô ta 1 số khinh công để chạy trốn khi cần thiết

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20: Âm Mưu

Ngày qua ngày, năm cũ sắp qua đi, năm mới đang đến

Khải Nguyên luyện 2 chiêu mới cũng đã có thành tựu, đã phát xạ được tổng cộng 7 quang cầu, tuy vẫn chưa bằng Kỳ Lân tiên sinh nhưng hấn cũng có cải tiến riêng của mình, 7 quang cầu có thể đánh vào 7 mục tiêu khác nhau chứ không phải chỉ tấn công 1 phạm vi nhất định

Uyên Thi tâm tình cũng cởi mở hơn thính thoảng cũng đùa với Khải Nguyên 1 chút. Khải Nguyên cũng hay đùa giỡn kiểu vô lại với cô ta, làm cô ta vừa giận vừa thẹn

Có lẽ hấn đang dần dần xem cô ta là nữ nhân thứ 3 của hấn

Khải Nguyên cũng thử tìm thông tin về tập đoàn UNC. Hấn rất dễ dàng tìm được thông tin đó nhưng tập đoàn UNC lại là 1 tập đoàn đa quốc gia lớn nhất thế giới với hàng triệu nhân viên, hoạt động chủ yếu trong lĩnh vực tài chính và công nghiệp. Hấn tin rằng đó chỉ là 1 cái vỏ bọc, nhưng không biết được đằng sau vỏ bọc ấy thực ra là cái gì.

Có 1 biện pháp rất liêu lĩnh là tự đem thân mình ra dụ người của Khu vực 51 xuất hiện rồi bắt họ để điều tra thêm nhưng Khải Nguyên chưa dám thực

hiện vì giờ đây hắn đã có gia đình, hắn không muốn liên lụy đến nữ nhân của hắn

Mọi việc tựa như dặm chân tại chỗ cho đến khi 1 vị khách đặc biệt đến nhà Khai Nguyên

Đó là Kỳ Lân tiên sinh, Nhã Ca và Mỹ Huyền biết Kỳ Lân tiên sinh có chuyện quan trọng muốn nói nên tránh đi. Trong phòng khách chỉ còn 2 người, bầu không khí tự nhiên có vẻ căng thẳng

Khai Nguyên nhăn mặt mở lời trước

“Không phải ông đến đây với ta nữa chứ”

“Không, chỉ là sư phụ đến thăm đồ nhi, không được sao?” Lão đáp

Khai Nguyên mặc dù chưa bái lão làm sư phụ nhưng cũng không quên việc lão chỉ điểm công pháp cho mình. Hắn cũng không nói hay tỏ thái độ phải đối. Hắn thờ dài

“Bình thường chỉ có ta tìm ông, hôm nay ông lại tìm ta, chắc là chuyện cực kỳ quan trọng”

Kỳ Lân tiên sinh rút trong túi áo ra 1 tấm ảnh đưa cho Khai Nguyên, nói “Xem đi”

Khai Nguyên tiếp lấy tấm ảnh, hắn như bị 1 luồng sét đánh trúng. Ảnh của siêu cấp chiến sĩ F5. Móng vuốt của quái vật này đang xuyên qua cơ thể 1 người

Hắn buột miệng nói

“Siêu cấp chiến sĩ F5 ! Tấm hình này được chụp ở đâu thế ?”

Kỳ Lân tiên sinh có vẻ ưu tư khác thường

“Phân đàn của ta ở Iran cách đây ít ngày gặp phải nó, chỉ trong 1 giờ bị giết sạch toàn bộ, và cả toán cứu viện do chính phủ Iran phái đến nữa, toàn bộ bị giết rất thảm khốc”

Lão ta lại nhìn Khai Nguyên nói

“Ngươi vừa gọi nó là siêu cấp chiến sĩ F5, phải chăng ngươi cũng biết về nó ?”

Khai Nguyên nhanh chóng đáp

“Ta từng đọc được 1 tài liệu mật do Lôi Viễn Khương viết, biết được nó là 1 quái vật được tạo ra ở Khu vực 51”

Sau đó hắn bèn dùng trí nhớ tuyệt vời của mình đem toàn bộ tư liệu về siêu cấp chiến sĩ F5 đọc hết ra cho Kỳ Lân tiên sinh nghe

Lão ta trầm ngâm suy nghĩ, mặt lão trông như già thêm mấy tuổi. Lão dùng thanh âm sắc thái nghiêm trọng nói

“Sắp tới nó sẽ xuất hiện ở đây, không chỉ 1 tên đâu”

Lão lại kể 1 hồi

“Tình hình thế giới hiện nay thì các cường quốc đang có những mâu thuẫn rất lớn về kinh tế, tài nguyên và lãnh thổ. Sắp tới ở thành phố Tự Do của chúng ta sẽ diễn ra 1 hội nghị nguyên thủ toàn cầu, an ninh đang được thắt chặt, nhưng nguồn tin của ta cho biết 1 vụ ám sát lớn sắp xảy ra. Ta cũng đoán là chúng sẽ thả những quái vật đó để sát hại các nguyên thủ, kích phát 1 cuộc chiến tranh lớn, có thể là thế chiến thứ 3. Phân đàn tại Iran vừa báo cáo cho ta âm mưu đó thì lập tức vài giờ sau tất cả bị sát hại”

Khai Nguyên không hiểu lắm về chính trị, mặc dù hắn có 1 chuyên gia đang ở nhà hắn là Uyên Thi nhưng trước giờ hắn chỉ lo chọc ghẹo cô ta chứ không hề hỏi cô ta về vấn đề này

Khai Nguyên hỏi 1 câu rất ngây ngô

“Cho dù nguyên thủ bị ám sát đi nữa, thì mọi người đều biết là do bọn quái vật đó làm, như thế thì cả thế giới sẽ hướng về tổ chức thần bí đã tạo nên bọn chúng, sao lại có chiến tranh ?”

Kỳ Lân tiên sinh giải thích

“Giả sử nguyên thủ Mỹ bị sát hại, bọn chúng sẽ cải tang vật lại tại 1 nước khác, chẳng hạn như là Iran. Khi bọn chúng trưng ra hình ảnh quái vật được phát triển ở Iran, đó sẽ là 1 cái cớ tốt để Mỹ đánh Iran. Khi cuộc chiến đó xảy ra, các đồng minh của 2 nước này cũng sẽ vào cuộc, còn phần bọn chúng thì chỉ việc đổ thêm dầu vào lửa; chúng sẽ tạo ra những cuộc tấn công khác chẳng hạn như giả dạng làm quân Anh giết quân Nga hay giả dạng quân Pháp đánh căn cứ của Bắc Triều Tiên, hay là bắn 1 tên lửa tới tận từ lãnh thổ Đức vào Trung Quốc, thế là 1 cuộc chiến toàn cầu sẽ nổ ra”

Trí tuệ thông minh của Khải Nguyên lại phát huy tác dụng, hần reo lên

“Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi”

Cuối cùng hần cũng hiểu được cụm từ “không chỉ có 1 vị trí” nghĩa là gì

Kỳ Lân tiên sinh không biết, cầu nhàu hần

“Hiểu thì hiểu, làm gì cao hứng thế “

Khải Nguyên liền nói

“Ta rất thích đánh nhau mà, ông cũng biết điều đó”

Kỳ Lân tiên sinh nói

“VẬY ta tìm người để hợp tác quả là không tìm nhầm người”

Khải Nguyên nói “Không nhầm đâu”

Hần nghĩ thầm “Nếu đã là âm mưu của Khu vực 51 thì lần này ta nhất định phải xuất hiện, mong là có thu hoạch đáng kể. Hy vọng lần này ta bắt sống được 1 tên để tra hỏi”

Tự dưng hần lại nhớ đến việc đã từng "tra hỏi" Uyên Thi, lại nở nụ cười tà dị

Kỳ Lân tiên sinh quay lưng bước ra cửa, nghe thanh âm của ông ta truyền lại

“Xem như người đã đồng ý, 3 ngày nữa ta sẽ bố trí cho người. Chuẩn bị cẩn thận đấy”

Khi Kỳ Lân tiên sinh đi rồi, Khải Nguyên đi tìm Nhã Ca bàn bạc. Hần kể câu chuyện đó cho Nhã Ca.

Nhã Ca nghe xong liền nói

“Em rất lo cho anh, mặc dù F5 là thể hệ lỗi thời hơn anh nhưng không có nghĩa là không nguy hiểm, anh hãy để em theo anh được không ?”

Khải Nguyên trong lòng rất cảm động trước sự quan tâm của Nhã Ca dành cho hần, hần nắm tay cô nói

“Được, thân thủ của em rất khá, sẽ giúp được anh rất nhiều”

3 ngày sau Khải Nguyên và Nhã Ca lại đến gặp Kỳ Lân tiên sinh

Hần cũng nói dối với Mỹ Huyền và Uyên Thi rằng hần đưa Nhã Ca đi du lịch vài ngày.

Kỳ Lân tiên sinh sắp xếp cho Khải Nguyên và Nhã Ca có mặt trong đội cận vệ của thị trường thành phố. Ông ta cũng đem hàng loạt vũ khí cho họ chọn, Khải Nguyên chỉ chọn 1 khẩu súng ngắn và dao đặc chế, Nhã Ca cũng chọn 1 khẩu tiểu liên MP5 nhỏ gọn có bộ phận ngắm laser.

Ngày khai mạc hội nghị nguyên thủ, khu vực hội nghị khắp nơi treo đầy cờ hoa, cảnh sát và đặc vụ quân đội đi tuần tra khắp nơi, trên nóc các cao ốc thấp thoáng những tay bắn tỉa sẵn sàng hạ gục những kẻ xâm nhập

Vô số nhân viên an ninh lập rào chắn chặn đoàn người biểu tình phải đổi, tuy chưa xảy ra xô xát nhưng cảnh chen lấn trông thật là hỗn tạp

Nguyên thủ các nước đi ra từ những chiếc xe bọc thép đặc biệt, xung quanh là những cận vệ vẻ mặt lạnh lùng, mặc vest đen, thân thủ hơn người. Các nguyên thủ đưa tay lên chào đám ký giả, cười xã giao để đám ký giả chụp hình rồi nhanh chóng bước vào hội trường

Khải Nguyên và Nhã Ca cùng đi với đám cận vệ của thị trường thành phố Tự Do. Khải Nguyên mặc bộ vest đen, đeo kính râm trông vừa anh tuấn vừa thần bí, lại đi chung với Nhã Ca dung mạo đẹp mê người, sắc thái lạnh lùng tạo nên một đôi kim đồng ngọc nữ ai cũng phải chú ý.

Hội nghị khai mạc, các nguyên thủ lần lượt đọc diễn văn, phát biểu ý kiến

Hội nghị diễn ra từ 9h sáng cho đến gần tối vẫn chưa xong

Từ sáng đến giờ Khải Nguyên nghe những tay chính trị gia đó nói chuyện, đã cảm thấy buồn ngủ, đôi mắt đã mở hết nổi, may mà hần đeo cặp kính râm nên không ai nhìn thấy. Ai cũng tưởng hần đang đứng canh gác và bảo vệ cho nguyên thủ, nhưng thật ra hần ngủ gật từ nãy giờ, ngủ đứng hoàn toàn, may mà không ngã. Giả sử có ai va phải hần, chắc là hần sẽ ngã lăn ra. Nhã Ca vẫn còn thức, kiên nhẫn quan sát mọi động tĩnh

Bỗng Khải Nguyên tỉnh dậy, quay đầu nói khẽ với Nhã Ca

“Chúng đến rồi đó”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Siêu Cấp Chiến Sĩ

Khải Nguyên đang ngủ thì chợt vài phân tử của 1 mùi quen thuộc bay vào mũi hắn đánh thức hắn dậy. Mùi của máu và tử vong 6 năm qua hắn không ngừng đánh giết trải qua mấy trăm trận nên mùi này không còn lạ gì nữa. Khứu giác của hắn đặc biệt tinh tường, những cao thủ khác ở trong phòng hội nghị không ngửi thấy gì. Bọn quái vật vô tri chỉ biết giết và giết theo 1 chương trình lập sẵn nên không hề tỏa ra chút sát khí nào, họ vô phương cảm nhận.

Khải Nguyên nắm tay Nhã Ca, nhẹ bước đi ra khỏi phòng hội nghị, hắn lôi từ trong áo ra 1 tấm sơ đồ của tòa nhà, xem xét rồi nói

“Tầng hầm, kho đông lạnh gần nhà bếp. Bọn chúng đang ở đó”

Họ liền nhanh chóng di chuyển đến cầu thang, bước xuống tầng hầm, một thảm cảnh hiện ra. Nhiều xác người không nguyên vẹn đang nằm ở đó, xác của đầu bếp và nhân viên phục vụ, trong đó cũng có xác của mấy đặc vụ canh gác tầng hầm. Cửa kho đông lạnh đã mở toang. Khải Nguyên và Nhã Ca thấy ớn lạnh toàn thân, liền theo thói quen rút súng ra, Khải Nguyên tiến vào kho đông lạnh, Nhã Ca đứng bên ngoài quan sát. Khải Nguyên chỉ thấy trước mắt nhiều tảng thịt đông lạnh lớn đang được treo bằng những cái móc sắt, đi thêm mấy bước hắn nhìn thấy 1 vũng máu và xác không đầu của 1 người đầu bếp, không có con quái vật nào ở đây

Khải Nguyên bước ra nói với Nhã Ca

“Hồng rồi, bọn chúng đã thay đổi vị trí. Chúng ta mau trở lại phòng hội nghị”

Khải Nguyên đầu có ngờ thứ hắn tìm đang ở ngay trên đầu hắn, bọn quái vật đã chui vào lỗ thông gió, đang tiến đến mục tiêu chính của chúng

Sự thật là bọn chúng đã ở đây cả tuần trước, được ngụy trang thành những tảng thịt đông lạnh. Siêu cấp chiến sĩ F5 không có da nên nếu chúng có người lại và được đông lạnh trông không khác gì 1 tảng thịt, các nhân viên an ninh không nhận ra được. Tên đầu bếp mất đầu chính là tay trong, hắn đã giải thoát cho bọn quái vật nhưng việc đầu tiên bọn sinh vật này làm là giết chết hắn.

Khải Nguyên và Nhã Ca đang di chuyển thì nghe có tiếng súng nổ, tiếng người la hét từ trong phòng hội nghị

Khi họ bước vào thì thấy 1 tên siêu cấp chiến sĩ F5, trông còn khủng bố hơn hình chụp, mặt nó như 1 cái đầu lâu có phủ 1 lớp cơ, hàm răng nhọn nhe ra như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả, 10 ngón tay có 10 móng vuốt dài cứng như thép.

Chỉ chớp mắt nó đã giết hơn 10 đặc vụ bảo vệ, bọn đặc vụ còn lại chia làm 2 nhóm, 1 nhóm xả súng điên cuồng vào quái vật, nhóm kia hộ tống các nguyên thủ rời khỏi phòng hội nghị. Quái vật này dường như không sợ súng, lớp cơ dày của nó rắn chắc phi thường đạn bắn không xuyên qua được, nó chợt nhảy 1 bước nhảy cực dài đến trước mặt 1 đặc vụ áo đen, móng vuốt nhắm người này chém 1 nhát, đặc vụ xấu số liền bị tách làm đôi, chết rất thảm. Quái vật lại từ từ tiến lại chỗ 1 đám đặc vụ khác, họ vừa lùi vừa xả súng điên cuồng vào nó, không ít viên đạn chạm vào hộp sọ của quái vật nhưng liền bị dội lại, hộp sọ nó dường như làm bằng thép vậy. Chỉ chục giây sau quái vật đã dồn bọn đặc vụ vào góc tường, móng vuốt lại vung lên cắt nát người họ như cắt đậu hũ.

Khải Nguyên bảo Nhã Ca lui lại, nói xong liền xông thẳng đến trước mặt quái vật giáng vào đầu nó 1 quyền chí mạng. 1 tiếng “Coong” phát ra, tay Khải Nguyên liền tê dại, cảm giác y hệt như lúc hắn giáng quyền vào chiếc xe bọc thép của tên họ Mã. Quái vật bị tấn công cũng liền dùng cánh tay đầy vuốt sắc của nó chém thẳng vào Khải Nguyên

Khải Nguyên nghiêng người tránh, lại tung quyền vào ngực quái vật. “Rắc”, có tiếng xương gãy nhưng quái vật tựa như không biết đau đớn, tấn công càng điên cuồng hơn làm hắn phải tránh né liên tục

Ở ngoài phòng hội nghị liền phát ra nhiều tiếng la thảm và tiếng súng, Khải Nguyên thừa hiểu là lại có 1 con quái vật khác xuất hiện. Không có thời gian cho con quái vật này nữa.

Khải Nguyên liền đến bên 1 tên đặc vụ đang hoảng sợ nói với hắn

“Có lựu đạn không?”

Tên này run run móc trong người ra 1 trái lựu đạn. Khải Nguyên chụp lấy, rút chốt, chuyển thân chạy đến chỗ quái vật. Hắn nhảy lên, nhét nguyên trái lựu đạn sắp nổ vào miệng quái vật rồi tung 1 quyền vào cổ họng quái vật. Quyền này làm quả lựu đạn chui tọt vào bụng quái vật, Khải Nguyên tung cước vào ngực quái vật rồi mượn lực phản hồi nhảy ra xa, chạy như bay về phía cửa

“Uỳnh” một tiếng.Sức công phá của lựu đạn đã xé đôi quái vật, nhưng nó vẫn chưa chết hẳn, nửa thân trên lại dùng tay ra sức bò về phía Khai Nguyên

“Thật kinh khủng” Khai Nguyên thầm nghĩ, liền rút dao đâm mạnh vào cổ họng quái vật ghim chặt nó xuống sàn nhà.Mặc cho nó gãy chết, Khai Nguyên nhanh chóng ra khỏi phòng hội nghị, tiến về phía có tiếng la hét.

Khai Nguyên dừng người khi trước mắt hắn là 4 siêu cấp chiến sĩ F5 đang điên cuồng tấn công, đám đặc vụ tập trung lại thành 1 vòng tròn che chắn cho nguyên thủ ở giữa, nã đạn liên tục về bọn F5 nhưng không hiệu quả.Nhã Ca cũng đang ở trong đám người đó.Tuy vừa tiêu diệt thành công 1 tên nhưng Khai Nguyên cũng cảm thấy ngán ngẫm khi phải đối đầu với 4 tên 1 lúc.Hắn chen qua đám đặc vụ đến bên cạnh Nhã Ca, cô đang thay đạn,

Hắn nói với cô

“Em thử bắn vào mắt chúng xem”

Nhã Ca gạt đầu, thay đạn xong bèn ngắm thật kỹ rồi bắn 2 phát vào mắt 1 tên quái vật F5, máu từ hốc mắt nó bắn ra, quái vật này đã bị mù nhưng vẫn đáng sợ.Nó điên cuồng lao vào đám đặc vụ tấn công loạn xạ, máu thịt bắn tung tóe.

Khai Nguyên nắm tay Nhã Ca dắt cô lùi lại, miệng bảo

“Không ngờ làm vậy nó càng điên cuồng hơn, tiếc là chỗ này hẹp quá không dùng chất nổ được”

Nhắc đến chất nổ hắn liền nhớ ra, không phải quang cầu nội lực của hắn cũng có sức sát thương cao như chất nổ sao.Hắn liền đưa khẩu súng đang cầm cho Nhã Ca, vận toàn bộ công lực lên tay tạo ra quang cầu sáng rực bắn về phía quái vật

“Oành” một tiếng nổ lớn phát ra, ngực quái vật bị rách toang, thấy rõ xương cùng nội tạng, máu tuôn ra như suối, nhưng quái vật F5 vẫn đứng vững, bất thần từ trong miệng nó phun ra 1 khối chất lỏng bắn về phía đám đặc vụ

Khai Nguyên chỉ kịp la

“Có độc”

Mấy đặc vụ trúng phải chất lỏng đó người họ liền bốc khói, chỉ giây dựa một lát sau đó bị ăn mòn đến tận xương, từ xác của họ, khói độc bay lên mù mịt.Những đặc vụ còn lại liền lấy trong người ra mặt nạ phòng độc đeo vào cho yếu nhân, Khai Nguyên và Nhã Ca liền ngưng bế hô hấp.

Khai Nguyên nghe tiếng chân người chạy rầm rập, cứu viện bên ngoài đã đến, hàng trăm lính đặc nhiệm mặc giáp chống đạn, đội nón sắt, mặt đeo mặt nạ phòng độc, trang bị hỏa lực mạnh tiến vào.Mấy lính đặc nhiệm cũng ném cho đám đặc vụ bảo vệ yếu nhân những mặt nạ phòng độc chuẩn bị sẵn, Khai Nguyên và Nhã Ca cũng nhận được, liền mang vào

Một lính đặc nhiệm có vẻ như là chỉ huy lớn tiếng bảo

“Đưa yếu nhân đến sân đáp trực thăng, sẽ có trực thăng đến ứng cứu”

Bọn đặc vụ liền chuyển thân dìu yếu nhân đi theo lối cầu thang hướng về sân đáp trực thăng trên sân thượng của tòa nhà.Lính đặc nhiệm nổ súng, hỏa lực của họ mạnh hơn hỏa lực của bọn đặc vụ cận vệ, những viên đạn xuyên qua người bọn quái vật F5, máu bắn như mưa, bọn F5 cũng không phải dễ bị hạ, liền chuyển hướng tấn công.Khai Nguyên cho là đám lính đặc nhiệm có thể đối phó được, liền dẫn Nhã Ca đi theo đám đặc vụ

Chỉ 5 phút sau tất cả đã có mặt trên sân thượng, bọn đặc vụ đứng thành vòng tròn bảo vệ yếu nhân, một người cầm bộ đàm gọi trực thăng

Nhìn xuống dưới, Khai Nguyên thấy ở bên ngoài không biết từ lúc nào đã xuất hiện hơn 10 quái vật F5, hàng ngàn cảnh sát và nhân viên an ninh ở ngoài đang tập trung đối phó với đám quái vật đó

Khai Nguyên chợt có cảm giác nguy hiểm đang cận kề, hắn la to

“Hồng rồi, đám quái vật đó không phải là lực lượng ám sát chính, lực lượng ám sát chính đang ở đây”

Đặc vụ nghe vậy liền gia tăng phòng bị, chỉ 3 phút sau 1 chiếc trực thăng màu đen trang bị 2 đại liên 6 nòng và 1 dàn tên lửa xuất hiện, mọi người thờ phào nhẹ nhõm

Khai Nguyên lại la lên

“Không phải trực thăng của mình đâu, cẩn thận”

Từ trên trực thăng 3 người nhảy xuống, 2 nam 1 nữ, 2 khẩu đại liên 6 nòng của trực thăng cũng hướng về phía đám đặc vụ, nòng súng xoay nhẹ, có vẻ như sắp nã đạn

3 người mới xuống mặc đồ đen bó sát người, khuôn mặt lãnh đạm vô cảm.Khai Nguyên liền đoán chúng chính là siêu cấp chiến sĩ F7.Hắn liền la to cố ý để cho người trên trực thăng nghe thấy

“F7 phải không?”

Từ trong trực thăng có tiếng đáp

“Nhìn quang khá lắm, xem ra người biết không ít.Đằng nào người cũng chết để ta nói ra luôn cho người khỏi phải làm con quỷ hồ đồ.Đó không phải F7 mà là F8”

Khải Nguyên lạnh cả người, Nhã Ca cũng biểu hiện sắc thái sợ hãi.Hắn liền cổ trắn tỉnh hỏi tiếp

“F8 à ?Vậy có F9 không, sao không đem ra luôn?”

Tiếng nói từ trên trực thăng

“Có F9 nhưng vẫn chưa hoàn thiện 100% chưa sử dụng được”

Đám đặc vụ dù đang khẩn trương cũng ngó người ra không hiểu Khải Nguyên và tên ở trên trực thăng đang nói gì.

Khải Nguyên lại cười khà khà nói lớn

“Anna Britz, không ngờ bà lại tự thân chỉ huy chiến dịch này, quả là can đảm”

Tiếng nói trên trực thăng vọng xuống về ngạc nhiên cực độ

“Người là ai, sao lại nhận ra ta ?Người cũng là người của chúng ta à? Mã số của người là gì ?”

Khải Nguyên vẫn đang đeo mặt nạ phòng độc, người trên trực thăng đương nhiên không nhìn ra mặt thật của hắn

Khải Nguyên vẫn giữ vẻ ung dung đáng sợ, đưa tay chỉ vào trực thăng nói

“Mặc dù sử dụng thiết bị bóp méo giọng nói, nhưng ta vẫn nhận ra đó là giọng nữ nhân, hơn nữa lại là giọng của bà, Anna Britz, ta cũng nói cho bà luôn, ta không phải người của tổ chức mà là kẻ có thâm thù huyết hận với tổ chức của bà, ta chính là tử thần của các người”

Giọng nói của Anna Britz có vẻ tàn độc

“Người chết chắc rồi. T24, T25,T33 giết tất cả cho ta”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Ác Chiến

T24, T25 là tên của 2 nam siêu cấp chiến sĩ, còn T33 là tên của nữ siêu cấp chiến sĩ

Vừa nghe lệnh chúng bèn phóng nhanh đến chỗ đám yếu nhân, 3 đặc vụ cận vệ liền lao ra cản lại, số còn lại dùng thân mình che chắn cho yếu nhân

2 khẩu đại liên 6 nòng gắn trên trực thăng cũng khai hỏa.Bọn đặc vụ liều mình che đạn cho các nguyên thủ, chỉ chớp mắt đã chết hơn chục tên nữa.Bọn đặc vụ nổ súng bắn trực thăng nhưng không sao bắn xuyên qua được lớp vỏ thép dày và kính chống đạn

Khải Nguyên hiểu là hắn phải hạ chiếc trực thăng trước, liền vung tay phát xạ 2 quang cầu, phá hủy ngay 2 khẩu đại liên nguy hiểm đó.Trực thăng trúng phải quang cầu cũng hơi chao đảo, Anna Britz cũng hơi sợ bèn điều khiển trực thăng bay lên cao hơn

Khải Nguyên thấy tạm ổn bèn quay sang 3 tên F8.Chỉ chưa đầy 1 phút 3 đặc vụ đã bị hạ, nằm im lìm không rõ sống chết.

Từ trực thăng, tiếng của Anna Britz lại phát ra

“Giết tên đó trước, tập trung toàn lực vào hắn”

“Tên đó” hiển nhiên là Khải Nguyên, chỉ chớp mắt 3 siêu cấp F8 đã chuyển động, nhanh như chớp chạy đến bên hắn, vung quyền tấn công

Khải Nguyên cũng đưa song quyền lên tiếp lấy quyền đầu của 2 nam nhân F8, nhưng vẫn còn 1 tên nữa, bụng hắn liền bị quyền của nữ nhân F8 đánh trúng, cả thân người bị hất văng ra. Vừa chạm đất Khải Nguyên liền vung tay phát xạ quang cầu về phía chúng

Bọn F8 quả thật đáng sợ, chúng di chuyển cực nhanh đến nỗi mắt thường khó thấy kịp. Gần như tàng hình, chỉ để lại những bóng mờ vốn là lưu ảnh của chúng. Quang cầu của Khải Nguyên liền đánh hụt.

Bọn đặc vụ cũng nổ súng bắn 3 siêu cấp F8 nhưng làm sao có thể bắn trúng được, đạn bay tứ tung suýt tí lại trúng Khải Nguyên. Khải Nguyên liền la lớn

“Đẹp súng của các người đi, không làm gì được chúng mà chút nữa là bắn trúng ta”

Bọn đặc vụ liền ngưng bắn, nhưng vẫn chìa súng lăm lăm. Khải Nguyên đang lúc nói chuyện lại bị 3 tên đánh trúng 1 lần nữa. 3 đánh 1 không chột cũng què. Hắn uất ức nhỏ ra 1 ngụm máu rồi đứng lên thủ thế. Chợt trong đầu hắn xuất hiện 1 ý nghĩ lạ, dường như hắn ngộ ra được gì đó, 1 chiêu thức mới đang được hình thành.

Anna Britz từ trên trục thẳng ra lệnh

“T24, T25, sử dụng vũ khí”

2 tên nam siêu cấp chiến sĩ F8 liền phát động cơ quan, 2 lưỡi dao sắc liền hiện ra trên cổ tay chúng, rõ là đã đến lúc dùng chiêu sát thủ. Cả 3 siêu cấp chiến sĩ lại xông lên cùng lúc, từ 3 vị trí khác nhau công kích Khải Nguyên

Khải Nguyên nghiêng người qua lại tránh được 2 tên nam nhân, nhưng lại bị T33 đánh trúng ngực, 1 dòng máu liền tuôn ra từ khoe miệng hắn. Nhà Ca quan sát thấy Khải Nguyên yếu thế cũng liền nhảy ra trợ lực. Phút chốc đã đến bên cạnh, tựa lưng vào Khải Nguyên thủ thế. Khung cảnh này thật vừa đẹp vừa bị trắng vô cùng. 3 tên siêu cấp F8 cũng tạm ngưng để quan sát đánh giá đối thủ mới

Khải Nguyên khẽ nói

“Em đối phó với nữ nhân đó đi, đánh không được thì cố cầm chân cô ta 1 lúc, anh sẽ lo 2 nam nhân thật nhanh xong rồi lại hỗ trợ em”

Nhà Ca gật đầu. Cùng lúc đó 3 tên chiến sĩ F8 liền tấn công tiếp.

Nhà Ca nhắm ngay nữ nhân đánh ra 1 quyền, nữ nhân T33 liền tránh né, sau đó chuyển hướng tấn công Nhà Ca thay vì Khải Nguyên. Quyền đầu của 2 nữ nhân chạm nhau, Nhà Ca liền thấy cánh tay đau đớn tê dại. Cô liền tục tránh né.

Khải Nguyên đánh với 2 nam nhân có vẻ cân sức hơn, tay liên tục vừa đánh vừa đỡ, trong đầu lại nghĩ về công pháp. Chỉ 1 lúc sau, dường như đã nghĩ ra, hắn nở nụ cười tà dị, quyền đầu mang theo lưỡi dao của T24 và T25 đánh tới hắn cũng không tránh né

Khi 2 lưỡi dao đã ở trước ngực, từ khắp người Khải Nguyên liền tỏa sáng, bên ngoài liền xuất hiện 1 quang cầu bao quanh cơ thể hắn. T24 và T25 đánh trúng quang cầu, quang cầu liền phát nổ làm 2 tên này bị chấn lực hất văng ra, 2 lưỡi dao cũng bị nứt rồi gãy nát

Nhà Ca đấu với T33 cũng rất khó khăn, liên tục tránh né và đỡ đòn, tay cô như sắp gãy, cô vẫn cắn răng chịu đựng. Đám đặc vụ cũng nhìn trận đấu 1 cách mê mải, quên mất mình đang phải bảo vệ yếu nhân

Khải Nguyên liền thừa thắng truy kích chỉ phút chốc đã cùng 2 nam nhân đánh nhau hơn chục chiêu, Khải Nguyên vận hết toàn lực gia tăng tốc độ công kích, 2 nam nhân cũng dùng hết tiềm năng của chúng. Khải Nguyên đánh trúng 2 đối thủ không ít quyền nhưng cũng bị đánh lại còn hơn số ấy. 2 nam nhân dường như không biết đau, mặc dù bị trúng quyền nhưng không vì thế mà chậm lại, tấn công càng lúc càng nhanh. Người xem chỉ thấy 3 cái bóng thoắt ẩn thoắt hiện đang quấn lấy nhau, không phân biệt nổi ai là ai. Khải Nguyên cảm giác là quyền đầu của hắn không đủ sức sát thương 2 nam nhân này

Khải Nguyên liền nghĩ ra cách gia tăng lực công phá cho quyền đầu của hắn. Khi quyền đầu gần đánh trúng đối phương hắn liền tạo ra quang cầu ngay trên quyền đầu của hắn, quyền đầu đánh trúng thì quang cầu cũng phát nổ, sức công phá tăng lên mấy lần. Chiêu này liền tỏ ra hiệu quả, 2 nam nhân trúng phải quang cầu quyền đầu này liền bị văng ra, áo ngoài rách nát lộ ra vết lõm sâu trên ngực, rõ là bị thương không nhẹ, tốc độ của chúng cũng giảm rõ rệt. Dù sao chúng vẫn là sinh vật sống, không biết đau không có nghĩa là bất tử. Nhưng phương pháp này cũng khiến Khải Nguyên hao tổn thể lực và năng lực tinh thần khá nhiều.

Anna Britz thấy T24 và T25 sắp bại bèn ra lệnh

“T24, T25 giữ nguyên vị trí, T33 sử dụng vũ khí chuyển sang mục tiêu chính”

T33 liền không màng đến Nhà Ca, quay người di chuyển đến chỗ đám yếu nhân, 2 cổ tay xuất hiện 2 lưỡi dao. Các vị nguyên thủ cũng tỏ rõ nét kinh hãi, có vài vị dưới chân đã có 1 vũng nước, rõ ràng đã sợ đến tè ra quần. Đám đặc vụ như tỉnh mộng, nổ súng liên tục vào nữ nhân T33 nhưng nữ nhân đã tránh né được hết, càng lúc càng tiến lại gần. Lưỡi dao đâm về phía nguyên thủ Mỹ nhưng cận vệ của nguyên thủ này đã nhanh chóng đưa thân mình ra đỡ lấy, lại dùng tay khóa chặt lưỡi dao không cho T33 rút ra. Nữ nhân này liền dùng toàn lực vung tay kia dùng lưỡi dao chém tên đặc vụ trung thành đó làm 2 mảnh, rồi lại đâm tiếp vào mục tiêu. Lưỡi dao đã đến sát ngực yếu nhân, một bàn tay từ đầu xuất hiện nắm chặt cổ tay nữ nhân, lưỡi dao không sao tiến tới dù chỉ 1 phân. T33 phản xạ cực nhanh, dùng lưỡi dao trên tay kia đánh tới người đó nhưng cũng lại bị khóa chặt

Người vừa đến là Kỳ Lân tiên sinh, cuối cùng ông ta đã xuất hiện

Khải Nguyên vừa đánh vừa nói giọng trách móc

“Đến giờ ông mới chịu hiện thân, này giờ ta bị chúng đánh sắp thành đầu heo rồi”

Kỳ Lân tiên sinh cười, vẫn giữ chặt tay của T33

“Mỹ nhân của người không chịu ở nhà, lại lên trốn trong cốp xe người đến đây. May mà gặp ta nên mới toàn mạng không thôi đã bị bọn dị nhân đó chém nát rồi”

Từ chỗ cầu thang lên tầng thượng, vài người nữa hiện thân. Là đám đặc nhiệm của Kỳ Lân tiên sinh. Khải Nguyên nhìn thấy Xuân Hà đang dìu Mỹ Huyền, trên đùi Mỹ Huyền là 1 vết thương đã được băng bó, dựa theo vết máu dính trên băng thì vết thương khá sâu. Rõ là khổ, mỹ nhân này sao lại đi theo hắn làm gì không biết. Mỹ nhân bị tổn thương làm lòng căm thù của hắn càng gia tăng.

Đám người thủ thấy cứu viện đến liền mở cờ trong bụng, bọn đặc vụ cũng mừng rỡ ra mặt

Khải Nguyên liền phát xuất toàn lực tung người lên không trung lao về T24 và T25, quang cầu quyền đầu rực sáng nhắm vào đầu 2 tên này đánh xuống. 2 tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, T24 và T25 đã trở thành 2 cái xác mất đầu ngã vật ra sau

Anna Britz thấy vậy cũng kinh hãi phát lệnh

“T33 bỏ vũ khí, rút lui”

T33 liền phát động cơ quan, 2 lưỡi dao liền rời khỏi cổ tay, nữ nhân này cũng nhanh chóng quay người bỏ chạy với tốc độ cực nhanh

Kỳ Lân tiên sinh nở nụ cười quái dị, trên tay lão xuất hiện 1 quang cầu, lão phát xạ quang cầu về phía nữ nhân

Quang cầu như có mắt, dù nữ nhân thay đổi phương hướng liên tục, quang cầu cũng thay đổi phương hướng bám theo sát gót. 1 tiếng nổ vang lên, nữ nhân T33 ngã xuống nằm im bất động.

Anna Britz tức giận kích hoạt hệ thống tên lửa trên trực thăng bắn 2 quả tên lửa về phía sân thượng, đây là vũ khí tối hậu của bà ta

Khải Nguyên và Kỳ Lân tiên sinh phản xạ nhanh như chớp, cùng lúc bắn ra quang cầu hướng về phía tên lửa. 2 tên lửa trúng quang cầu liền nổ tung trên không, khói lửa mù mịt, mảnh vụn văng khắp nơi.

Trực thăng ở quá gần vụ nổ cũng bị ảnh hưởng, nó chao đảo rất mạnh rồi rơi xuống đâm sầm vào mặt đất

Khải Nguyên nhớ ra là phải bắt sống Anna Britz để tra hỏi, liền mình nhảy từ trên sân thượng xuống, hắn bám vào các gờ tường hầm địa rồi rơi đáp xuống, chạy như bay đến chỗ trực thăng rơi

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Tù Binh

Khải Nguyên đến bên chiếc trực thăng méo mó, gỡ cánh cửa sắt bị biến dạng ra rồi chui vào

Hắn đã nhìn thấy Anna Britz

Ngực bà ta bị 1 thứ gì đó xuyên qua. Thứ đó là móng vuốt của siêu cấp chiến sĩ F5

Thì ra lúc trực thăng rơi xuống vô tình phần đầu trực thăng lại đè lên 1 tên siêu cấp chiến sĩ F5, trong lúc giây chết tên này quơ tay loạn xạ, móng vuốt dài và sắc nhọn của hắn đã đâm xuyên qua lớp kính chống đạn, xuyên vào ***g ngực Anna Britz. Anna Britz đang mắc kẹt trong khoang lái của trực thăng, hơn nữa lại thắt dây an toàn nên vô phương tránh né.

Nhưng bà ta vẫn còn sống, đang hấp hối

Người sắp chết có lẽ có nhiều điều muốn nói

Khải Nguyên nhìn khuôn mặt của bà ta, tuy đã ngoài 40 nhưng ắt hẳn lúc còn trẻ bà ta cũng là 1 mỹ nhân. Hiện tại khuôn mặt ấy đang xanh xao vì mất máu nhiều. Không hiểu sao Khải Nguyên lại thấy khuôn mặt đó có vẻ thân thuộc, dù bà ta đã cố đưa hắn vào chỗ chết nhưng hắn lại không cảm thấy oán

hắn bà ta

Hắn muốn gỡ móng vuốt ra khỏi người bà ta nhưng Anna Britz bảo hắn

“Nếu gỡ nó ra, máu sẽ chảy nhanh hơn, ta còn chết nhanh hơn nữa”

Khải Nguyên thử cắt tay hắn lấy máu nhỏ lên vết thương của bà ta nhưng vô hiệu, móng vuốt của F5 có chứa chất độc làm máu không đông, hơn nữa tâm mạch của bà ta lại bị tổn thương quá nặng, máu đã mất khá nhiều, phương pháp của hắn không có tác dụng

Anna Britz lại yếu ớt nói

“Cả đời ta nghiên cứu tạo ra bọn chúng, nay lại chết vì bọn chúng quả là số trời”

Khải Nguyên bỏ mặt nạ ra, nhìn Anna Britz nói

“Trước khi chết bà cũng nên làm vài việc tốt, hãy nói cho ta vị trí của Khu vực 51”

Bà ta dùng sức tàn lấy sợi dây chuyền đang đeo trên cổ đưa cho Khải Nguyên nói

“Đến học viện Virginia tìm Kelly, nó sẽ dẫn ngươi đến đó”

Rồi bà ta lại nói giọng xúc động

“Ta nhận ra ngươi, ngươi là T17, hơn 6 năm qua cuối cùng ta cũng gặp lại ngươi”

Khải Nguyên nói giọng đầy phẫn nộ

“Đúng, ta từng là T17 nhưng giờ không phải, giờ ta là 1 con người tên là Diệp Khải Nguyên, các người tạo ra ta nhưng ta vẫn có ý thức và tình cảm riêng của ta, các người không có quyền định đoạt số phận của ta, các người đừng hòng bắt ta trở lại làm cái thứ quái vật vô tri đó”

Anna Britz thở dài

“Ngươi là 1 mẫu vật đặc biệt. Ta nhớ ngày đó, lúc ngươi vừa mở mắt, hệ thần kinh vừa hoạt động, người đầu tiên ngươi nhìn thấy chính là ta. Ta cũng không ngờ ngươi lại gọi ta là mẹ và ôm ta, lúc đó ta rất xúc động. Từ T1 cho đến T16 đều không có ý thức, không hiểu sao ngươi lại có ý thức hoàn chỉnh như vậy, có lẽ đó là 1 bí mật của tạo hóa, không thể nào giải thích được. Rồi ta nghe tin ngươi đào tẩu, ta nửa muốn đem ngươi về lại nửa muốn để ngươi ở ngoài để ngươi có thể được sống như 1 con người thực sự”

Khải Nguyên ngập ngừng hỏi

“Từ F1 đến F7 tôi đã biết ... nói cho tôi biết ... F8 ... F9 rút cục là như thế nào ?”

Anna Britz đáp

“F8 và F9 được tổng hợp bằng các loại nhiễm sắc thể khác với F7, F7 thiên về lực công kích còn F8 thì thiên về tốc độ, F9 lại là tổng hợp của 2 yếu tố này nhưng chưa hoàn thành”

Giọng bà ta nhỏ lại, miệng lại ho một tràng, máu từ trong miệng bà ta theo tiếng ho bắn vào người Khải Nguyên. Giây phút cuối cùng của Anna Britz đang đến

Bà ta lại nói tiếp, có vẻ khẩn trương

“T33 cũng là tâm huyết của ta, nó cũng 1 mẫu vật đặc biệt, như thế nào thì sau này ngươi sẽ rõ. Ta có linh cảm là nó chưa chết. Ta là người duy nhất có thể điều khiển nó, khi ta chết rồi, không có người điều khiển, nó sẽ trở nên vô hại. Hứa với ta ngươi sẽ không giết nó ... Không được giết nó ...”

Khải Nguyên cũng trầm ngâm một lúc, hắn là Anna Britz có cảm tình đặc biệt với T33, đó là lý do bà ta phát lệnh cho T33 rút lui mà không làm thế với 2 tên kia. Không biết T33 có gì đặc biệt mà bà ta phải xin tha mạng cho nó vậy.

Anna Britz rút trong ngăn chứa đồ ra 1 cuốn băng ghi âm đưa cho Khải Nguyên, bà ta nói trong hơi thở càng lúc càng yếu

“Nếu T33 còn sống ngươi hãy cho nó nghe cuốn băng này, nó sẽ làm theo lời ngươi. Nếu nó còn sống ngươi hãy giúp ta chăm sóc nó, đừng để nó lại rơi vào tay tổ chức”

Anna Britz lại ho một tràng dài, lập đi lập lại câu nói

“Đi tìm Kelly, đưa nó ra khỏi đó .. đi tìm Kelly ... tìm Kelly ... “

Giọng nói nhỏ dần rồi im bặt, Anna Britz đã chết. Bình xăng của trực thăng đã bị vỡ, xăng chảy đầy mặt đất. Khải Nguyên lấy bật lửa ra đốt cháy 1 tờ giấy rồi ném vào vùng xăng đó. 1 đám cháy liên bốc lên thiêu hủy chiếc trực thăng và thi thể của Anna Britz

Các nguyên thủ đã được đưa đến nơi an toàn, hội nghị bị hủy bỏ. Hôm sau các vị nguyên thủ đều lên chuyên cơ về nước

Khải Nguyên cũng lấy xe đưa 2 mỹ nhân của hắn về, quả như Anna Britz nói, T33 không chết, chỉ bất tỉnh. Khải Nguyên cẩn thận còng tay chân cô ta lại bỏ vào cốp xe mang về. Trái ngược với dự đoán của Khải Nguyên, khi tỉnh lại T33 không tỏ ra hung hăng hay điên cuồng, chỉ ngồi im bất động. Khải Nguyên muốn để cô ta ở chỗ Kỳ Lân tiên sinh, liền gọi điện cho lão nhưng lão từ chối, lão nói

“Ta sẽ cho người 1 biệt thự lớn hơn, có tầng hầm bí mật để người bảo quản nó. Thứ này ta không dám giữ”

Khải Nguyên chấp thuận, liền dọn về nhà mới.

Hắn vẫn thu xếp như cũ, để Uyên Thi ở tầng trệt còn hắn và 2 nữ nhân của hắn ở tầng 1. Khải Nguyên để T33 dưới tầng hầm để tiện việc nghiên cứu và không ai chú ý. Cô ta cứ ngồi im bất động, không ăn cũng không uống nên Khải Nguyên phải dùng dịch truyền để duy trì sự sống cho T33. Khải Nguyên cũng không biết nên nghiên cứu thế nào, không lẽ lại mổ T33 ra xem cấu tạo cơ thể thế nào, nên hắn tạm thời cứ để yên như vậy

Vấn đề đau đầu của hắn là Nhã Ca và Mỹ Huyền đều bị thương, sợ ảnh hưởng đến vết thương nên không chịu tiếp xúc hàng đêm, cũng không chịu ngủ chung với hắn

Mỹ Huyền cười bảo hắn

“Anh ráng chịu khổ chừng một tháng, khi em và chị Nhã Ca hồi phục sẽ lại cùng anh như trước thôi mà”

Nhã Ca cũng cười chọc hắn

“Bất quá không nhịn thêm được thì anh tìm Uyên Thi cũng được mà”

Khải Nguyên nhăn nhó

“Không cùng nhau làm việc đó được thì thôi, đằng này còn không chịu ngủ cùng anh nữa là sao ?”

Nhã Ca nói

“Anh vốn là rất háo sắc, cho dù nói không gần gũi nhưng nằm chung với anh một lúc thì tay chân anh lại loạn động, rồi cái gì đến cũng sẽ đến thôi. Bởi vậy chúng em cũng không dám ngủ chung với anh đâu”

Ban ngày vẫn đối xử với hắn bình thường, đến tối Nhã Ca và Mỹ Huyền lại rút vào phòng, khóa cửa lại. Khải Nguyên đành ngủ 1 mình. Bên ngoài trời lại đổ mưa lớn sấm chớp ầm ầm, hắn vừa nhắm mắt được 1 lúc lại nghe tiếng thét của Uyên Thi, liền tỉnh lại, nhanh chóng chạy đến phòng cô ta. Nhã Ca và Mỹ Huyền đã đóng cửa, lại đang chìm trong giấc ngủ nên không nghe thấy

Khải Nguyên tông cửa xông vào, hắn nhìn thấy Uyên Thi đang co rúm người trốn trong chăn, bèn lên tiếng hỏi

“Uyen Thi, có chuyện gì với cô vậy?”

Uyen Thi nét mặt sợ hãi đáp

“Tôi rất sợ tiếng sấm, khi Viễn Khương còn sống, những lúc như vậy tôi thường ngủ cùng anh ấy ... Khi không còn anh ấy bên cạnh, tôi chỉ biết trốn trong chăn như thế này thôi”

Khải Nguyên nói

“Để tôi tìm Nhã Ca và Mỹ Huyền bảo họ ngủ cùng cô cho đỡ sợ nhé”

Rồi hắn lên phòng 2 người gọi cửa nhưng Nhã Ca và Mỹ Huyền đã ngủ, mà cho dù còn thức họ cũng tưởng là hắn lại đến “đòi hỏi” cũng sẽ không mở cửa

Gọi mãi không được, Khải Nguyên đành đi xuống nói với Nhã Thi

“Họ ngủ mất rồi, cô chịu khó ngủ 1 mình nhé, chỉ chút nữa là hết mưa thôi mà”

Rồi hắn lại vào phòng nhắm mắt ngủ tiếp. Khải Nguyên gặp phải ác mộng, mơ thấy mình bị hàng trăm siêu cấp chiến sĩ F8 tấn công không sao chống đỡ được. Hắn liền tỉnh giấc, thấy mình mẩy ướt mồ hôi, thật là giấc mơ đáng sợ

Một tia sét lại lóe lên, theo ánh sáng đó Khải Nguyên lơ mơ thấy một thân người đang nằm trong chăn của hắn. Hắn liền tung chăn lên, nhận ra đó là Uyên Thi. Thì ra Uyên Thi quá sợ hãi nên đã mạnh dạn chui vào phòng Khải Nguyên, thấy hắn ngủ nên cô càng bạo gan, chui vào chăn của hắn

Tính háo sắc của Khải Nguyên lại nổi lên. Hắn liền nhào tới ôm lấy Uyên Thi, tháo bỏ y phục của cô, tay loạn động sờ mó liên tục vào những vị trí nhạy cảm. Khải Nguyên nghĩ thầm “Là do cô tự tìm đến đây, đừng trách ta nhé”

Uyên Thi cố gắng chống cự nhưng gong kim của Khải Nguyên quá chắc, không thể nào thoát ra được, đành nằm im chịu trận. Một lúc sau, dưới sự kích động của Khải Nguyên, mồ hôi của cô đã tuôn ra khắp người, mặt đỏ lên, hơi thở dồn dập, cô cũng quàng tay ôm lấy người hân, vuốt ve bộ ngực rắn chắc của hân. Khải Nguyên biết Uyên Thi đang cao hứng, động tác càng quyết liệt hơn

Uyên Thi ngã người vào Khải Nguyên nói nhỏ trong tiếng thở gấp

“Bỏ em ra đi, em đã nguyện ý cùng anh làm việc tốt rồi, nhưng em muốn chủ động, mau bỏ em ra”

Khải Nguyên thấy bộ dạng của cô ta liền tin là Uyên Thi không gạt mình, bỏ cô ta ra. Uyên Thi vừa thoát khỏi gong kim thép liền ngồi lên người Khải Nguyên vừa vuốt ve hân vừa đùa nghịch với thân thương bảo bối của hân. Tay cô ta vừa chạm vào thân thương, thân thương bèn biến hình thành thân long thương, thi triển ngay chiêu “Nhất trụ kinh thiên”

Uyên Thi liền nhắm mắt

“Không ngờ nó lại hung dữ đến thế, làm em sợ quá”

Khải Nguyên cười vẻ khả ố

“Bề ngoài vậy thôi, thực ra nó rất hiền, nó muốn chào em đó mà”

Uyên Thi xấu hổ, quay mặt đi không dám nhìn nữa, tay lại cào vào ngực Khải Nguyên đến chảy máu. Khải Nguyên bắt thân xuất thủ, 2 tay giữ chặt Uyên Thi vào đúng vị trí, thân mình lại chuyển động đem thân long thương vào mặt động. Một tiếng la thảm liên phát ra, Uyên Thi đổ gục lên ngực Khải Nguyên, mắt rom rớm lệ, cô nói giọng trách cứ

“Thật là đau muốn chết đi được, người ta còn chưa chuẩn bị xong mà”

Khải Nguyên cảm thấy buồn cười, rõ ràng là xử nữ, ngay lần đầu tiên đã muốn chủ động rồi

Khải Nguyên bèn cười khổ nói

“Chần chừ mãi chừng nào mới chuẩn bị xong, có khi còn muốn đào tẩu nữa”

Nói rồi 2 tay lại giữ chặt Uyên Thi, đem cô chuyển động lên xuống nhịp nhàng. Uyên Thi miệng vẫn kêu la khe khẽ, nhưng chỉ một lúc sau cô lại động thân cùng Khải Nguyên phối hợp theo nhịp điệu đó.

Một hồi sau, Uyên Thi nhắm mắt kêu

“Em không xong rồi ... mau dừng lại đi”

Khải Nguyên cũng thấy có cảm giác ẩm ướt truyền lại từ thân long thương của hân, hân hiểu là Uyên Thi đã lên đến cao trào, chẳng những không dừng mà lại càng chuyển động nhanh hơn. Uyên Thi la thảm thêm tiếng nữa rồi lại gục vào ngực hân.

Uyên Thi nhìn gương mặt của Khải Nguyên dịu dàng nói

“Thực ra em rất ghét anh, ngay lần đầu gặp nhau anh đã có ý định cưỡng bức em rồi, nhưng sống gần anh thì thấy anh cũng không đến nỗi đáng ghét, rồi tự lúc nào em bỗng dung luôn nghĩ về anh. Nhưng anh lại có 2 người vợ xinh đẹp thế bản thân em cũng tự thấy mình không xứng, cũng không dám ngó ý gì cùng anh”

Khải Nguyên liền nói

“Sống trên đời thì phải thoải mái, dám yêu dám hận mới gọi là sống”

Rồi hân đưa tay vuốt ve 2 quả đồi nhỏ nhưng rất săn chắc của Uyên Thi nói

“Ngực của em đã lớn hơn trước 1 tí rồi đó, nào, chúng ta làm lại lần nữa”

Mặc cho Uyên Thi phải đối, Khải Nguyên ôm lấy cô đại chiến thêm mấy hiệp nữa. Uyên Thi thở không ra hơi, thều thào nói

“Em mệt sắp chết rồi ... Để em nghỉ ngơi đi ... Em đã biết anh lợi hại rồi”

Khải Nguyên thấy bộ dạng của cô ta cũng thấy tội nghiệp, bèn ngưng tay, hân cười nói

“Mới lần đầu cùng nhau đã muốn bắt anh làm tọa kỵ, thôi, giáo huấn em đến đây thôi”

Uyên Thi không nói gì, nhắm mắt lại, chỉ một lát sau đã ngủ. Khải Nguyên nhìn Uyên Thi ngủ 1 lúc cũng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ

Hôm sau, tình hình càng xấu hơn, Nhã Ca và Mỹ Huyền vết thương vẫn còn đau, Uyên Thi mới gần hân 1 đêm đã không thể bước khỏi giường. Khải Nguyên cũng thấy ân hận, hình như hân hơi mạnh tay với cô gái này. Khải Nguyên tự mình đem com nước lại tận phòng Uyên Thi như để chuộc lỗi. Uyên

Thì cũng nhìn hán bằng đôi mắt đầy thiện cảm nhưng người cô vẫn còn mệt mỏi như muốn rã ra. Nhã Ca và Mỹ Huyền biết việc của hán và Uyên Thi cũng không ghen tuông, lại chộc hán cả ngày. Hình như họ đã có chuẩn bị trước cho việc này rồi.

Đêm đến, Nhã Ca và Mỹ Huyền lại trốn vào phòng khóa cửa. Phòng Uyên Thi không khóa cửa nhưng thấy bộ dạng của cô Khải Nguyên cũng không dám làm gì, liền đi ra để cô nghỉ ngơi. Hán đoán ít nhất 3 ngày nữa hán mới có thể tiếp tục cùng Uyên Thi, đành vào phòng, nằm xuống giường nhưng mãi chưa ngủ được

Tự dưng hán nhớ đến T33 – tù binh mới của hán, không phải cô ta cũng là nữ nhân sao, lại là nữ nhân xinh đẹp hết sức nữa, sao lại không thử với cô ta nhỉ

Một phần lý trí của Khải Nguyên bảo hán không nên, nhưng cơn ma hão sắc trong người hán bảo là cứ việc, chẳng nào T33 cũng im lìm bất động như vậy, có làm gì với cô ta cũng chẳng ai biết, mà biết thì đã sao.

Tắt đèn nhà tranh cũng như nhà ngói

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Người Dẫn Đường

Khải Nguyên theo lối cầu thang bí mật xuống tầng hầm

T33 vẫn ngồi im bất động, ở gần cô ta là 1 giá treo túi dịch truyền, dây dẫn của túi dịch truyền đang cắm vào tay cô ta. Ánh mắt vô hồn của cô ta như đang nhìn vào 1 nơi xa xăm, Khải Nguyên đến cô ta cũng không có phản ứng gì

Khải Nguyên quan sát cô ta một hồi, sau đó liền đưa tay về phía ngực cô ta. Quả thật là cực phẩm, mọi chỉ số đều hoàn hảo như bức tượng thần Vệ Nữ, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng, mái tóc đen xõa ngang vai, đôi mắt xanh tuyệt đẹp. Nhưng cô ta cứ im lặng, không động đậy, như thể có khác gì 1 con búp bê, thật là mất hứng

Khải Nguyên chợt nhớ đến cuốn băng ghi âm mà Anna Britz đưa cho hán. Biết đâu nghe xong cuốn băng đó cô ta có gì thay đổi. Hán bèn chạy lên lấy cuốn băng đem xuống mở cho T33 nghe

Chỉ nghe giọng của Anna Britz vang lên

“T33, từ giờ ta không còn là chủ nhân chính của ngươi nữa, người này sẽ là chủ nhân chính của ngươi, ngươi phải phục tùng mọi mệnh lệnh của người này”

Nội dung của cuốn băng ghi âm chỉ có bấy nhiêu

Rõ là cuốn băng này bà ta đã làm ra để có thể giao T33 cho người khác điều khiển. Khải Nguyên hiểu là không thể để cuốn băng này vào tay người khác, liền lấy ra khỏi máy và bóp nát. Hủy cuốn băng ghi âm xong, Khải Nguyên bèn nhìn xem T33 có gì thay đổi không

Cặp mắt vô hồn của T33 chợt như có thần, cô ta quay mặt về phía Khải Nguyên nói

“Rõ. Xin đợi lệnh chủ nhân”

Khải Nguyên vô cùng ngạc nhiên, không ngờ T33 lại có thể nói chuyện. Quả là đặc biệt, đúng như lời Anna Britz nói, hán cũng muốn biết T33 còn có điểm gì đặc biệt khác. Chợt nhớ là T33 2 ngày nay chưa ăn uống gì, hán lại chạy lên lấy 1 số thức ăn cùng nước uống đem đến cho T33

Hán ra lệnh

“Uống 1 ly nước rồi ăn đi”

T33 liền làm theo lệnh. Nhìn cô ta ăn, Khải Nguyên có cảm giác cô ta giống y hệt 1 nữ nhân, ăn uống cũng từ tốn nhẹ nhàng.

Khi T33 ăn uống xong, Khải Nguyên liền nói

“Có phải cô sẽ làm theo bất cứ mệnh lệnh gì của ta ?”

T33 nhìn hấn trả lời “Vâng, thưa chủ nhân”

Khải Nguyên về mặt tà dị nói

”Vậy còi hết y phục của cô ra, không sót 1 thứ gì, xong rồi quay mặt về phía ta, đứng yên”

T33 làm theo lệnh không chút chần chừ, chỉ chớp mắt cơ thể hoàn mỹ đó đã hiện ra trước mắt Khải Nguyên, hấn nhìn chăm chăm 1 lúc rồi chỉ vào chiếc bàn và ra lệnh

“Nằm xuống đó”

T33 nhanh chóng nằm dài lên bàn. Khải Nguyên cũng nhanh chóng tiến lại, nằm đè lên người cô ta, sờ mó tứ tung. Nhưng T33 nét mặt vẫn lạnh băng vô cảm, không nói lời nào, cũng không biểu hiện cảm xúc gì. Khải Nguyên loạn động 1 lúc, thấy hơi mất hứng bèn nói

“Nói cái gì đi chứ, cảm thấy thế nào cứ nói ra đi”

“Tôi không biết, chủ nhân, tôi không làm được” T33 vẫn dùng giọng nói lạnh lùng

“Kêu la hay rên rỉ gì cũng được mà” Khải Nguyên về mặt khổ não nói

“Tôi không biết làm, chủ nhân, xin ra mệnh lệnh khác” T33 nói

“Đường như Anna Britz không huấn luyện cho T33 về việc này”, Khải Nguyên cũng mất sạch hứng thú, không còn tâm trí thực hiện tiếp việc hấn muốn làm, liền dừng tay lại.

Mặc dù không biểu lộ cảm xúc, cũng không nói gì nhưng qua hơi thở của cô ta, Khải Nguyên cảm thấy có gì đó không ổn. Đường như cô ta cũng đang bị nội thương nhưng lại không nói ra. Phải rồi, trùng quang cầu của Kỳ Lân tiên sinh, không chết nhưng sao có thể vô sự được

Hấn bèn dừng lại, ngồi cạnh T33 vẫn nằm trên bàn, hấn bèn hỏi 1 câu dễ hơn

“Trong người cô cảm thấy thế nào, à, tức là cô thấy có khỏe không, có gì không ổn không?”

”Thưa chủ nhân... tôi cảm thấy rất đau... trong người tôi cảm thấy rất mệt mỏi” T33 trả lời giọng ngắt quãng

Cũng không sai, cô ta đã bị nội thương, khi đến đây còn bị Khải Nguyên bỏ đói khát gần 2 ngày, cũng không hề ngủ, hấn là hiện giờ đang suy nhược. Làm việc ấy với cô ta lúc này chẳng khác nào giết cô ta.

“Vậy là được, ít ra cô ta cũng có tri giác, cũng biết đau, biết mệt, cũng khá giống con người. Giờ phải làm sao dạy cô ta suy nghĩ 1 ít thì tốt hơn” Khải Nguyên trầm nghĩ.

Khải Nguyên suy nghĩ 1 lúc lâu rồi hỏi cô ta

“T33 là tên bọn họ đặt cho cô, ta không thích, để ta đặt cho cô tên khác được không?”

“Chủ nhân cứ gọi tôi theo ý thích của ngài” T33 trả lời

Khải Nguyên lại suy nghĩ rồi nói

“Cái mặt cô lạnh như băng ấy, ta cho cô 1 chữ Lạnh, à, còn nữa, mắt cô màu xanh nhạt nhìn đẹp như mặt nước hồ mùa thu, gọi là Thu Thủy đi, giờ tên cô là Lạnh Thu Thủy, tên đẹp đấy chứ, chịu không?”

“Vâng thưa chủ nhân, từ giờ tên tôi là Lạnh Thu Thủy” T33 xác nhận

“Giờ ta ra lệnh cho cô, cái gì không biết lập tức phải hỏi ta, hỏi xong nghe ta trả lời phải nhớ lấy. Còn nữa, nếu cô phải quan sát mọi thứ, mọi người xung quanh, tập làm theo giống họ. Nếu trong người có gì đau đớn khó chịu phải nói với ta ngay, rõ chưa” Khải Nguyên nói

“Vâng thưa chủ nhân, tôi sẽ cố gắng” Thu Thủy đáp với giọng lạnh lùng

Tri thức vốn bắt nguồn từ hỏi và bắt chước. Nhân loại tìm kiếm tri thức vốn là qua việc hỏi và trả lời câu hỏi cũng như bắt chước người khác. Khải Nguyên nghĩ vậy, bèn ra lệnh cho cô ta làm như vậy, muốn thông qua đó khai mở tri thức cho cô ta. Hấn cũng giải thích và bắt Thu Thủy diễn tả 1 số cảm xúc nhưng cô ta làm có vẻ còn gượng gạo, nhìn thật khó coi

“Thật như 1 đứa trẻ, cái gì cũng phải dạy” Khải Nguyên tự nhủ

Dù sao Thu Thủy cũng mang hình dáng con người, hơn nữa lại là nữ nhân xinh đẹp, để cô ta ở dưới hầm này thật không nỡ, Khải Nguyên liền kêu cô ta mặc quần áo vào rồi đem cô ta lên phòng hấn rồi ra lệnh cho cô ta đi ngủ. Hấn cũng nằm gần cô ôm ấp 1 hồi mới chịu nhắm mắt ngủ.

Đến sáng ra, không ngờ Nhã Ca lại dậy sớm, xuống phòng Khải Nguyên định gọi hấn dậy ăn sáng, vừa mở cửa cô nhìn thấy Khải Nguyên đang ôm 1 nữ

nhân mà nằm ngủ, chính là nữ nhân 2 hôm trước vừa đánh nhau với cô.

Nhã Ca liền dựng Khải Nguyên dậy, hỏi hấn

“Anh đang làm gì vậy ?Cô ta sao lại ở đây ?Anh vừa làm cái việc ấy với cô ta phải không ?”

Không đợi Khải Nguyên trả lời, Nhã Ca la âm lên

“Hôm đó anh bị cô ta đánh học máu còn chưa sợ à?Không biết cô ta nguy hiểm à ?Để cô ta ở đây lại không khóa giữ, lỡ cô ta nhân lúc anh ngủ giết anh thì sao ?”

Khải Nguyên nói

“Cô ta chỉ ngủ ở đây thôi, anh chưa làm gì cả.Em ghen với cô ta à ?”

Nhã Ca dậm chân nói

“Đúng là em còn giận việc cô ta đánh em bị thương nhưng em không ghen với cô ta.Em chỉ lo cái tính háo sắc dẫn anh đến chỗ nguy hiểm thôi”

Khải Nguyên cười nham nhở

“Cô ta hại anh không được gần Nhã Ca của anh ít nhất 1 tháng nên anh bắt cô ta ngủ ở đây làm gối cho anh ôm xem như đền bù đó thôi.Cô ta lạnh như băng, lại không biểu hiện cảm xúc, anh sao làm việc ấy được, em đừng lo.Còn nguy hiểm à, không sao, anh đã thu phục được cô ta rồi, hiện giờ cô ta tuân theo lệnh của mình anh thôi, không sao đâu”

Rồi, để chứng minh, Khải Nguyên ra lệnh

“Dậy mau”

Thu Thủy liền trở dậy, chỉ trong chớp lát đã đứng trước mặt Khải Nguyên, nói với hấn

“Chủ nhân có mệnh lệnh gì cần sai bảo?”

Khải Nguyên cười vẻ mặt tà dị chỉ vào Nhã Ca ra lệnh

“Bắt cô gái kia lại cho ta, coi hết y phục của cô ta ra”

Thu Thủy liền thi hành, mặc dù vẫn còn bị nội thương nhưng tốc độ vẫn nhanh như chớp, phóng đến trước mặt Nhã Ca, giữ cô lại rồi đè Nhã Ca xuống sàn nhà mà thoát y.Nhã Ca tay vẫn còn đau, vô phương chống lại bèn la oai oái

“Em tin rồi, mau bảo cô ta dừng lại”

“Dừng tay” Khải Nguyên nói, Thu Thủy cũng dừng lại, bỏ Nhã Ca ra

Nhã Ca vừa thoát ra, mặt đỏ bừng chỉnh lại y phục.Cô tò mò hỏi Khải Nguyên

“Rút cục cô ta là thế nào vậy ?Làm sao anh điều khiển được cô ta ?”

Khải Nguyên chậm rãi giải thích

“Cô ta là thể hệ F8, thể hệ tiếp theo thể hệ của anh, chuyên về tốc độ; còn thể hệ F7 của anh chuyên về lực công kích.Anh cũng nghe nói F9 là tổng hợp của 2 đặc tính này ... Cô ta chỉ nghe lệnh của Anna Britz – chính là người ở trên trục thẳng, Anna Britz trước khi chết có để lại 1 đoạn băng ghi âm mà anh quên mất.Đoạn băng đó thu âm lời Anna Britz bảo cô ta làm theo lời người cho cô ta nghe đoạn băng.Anh mở cho cô ta nghe cô ta liền làm theo lệnh anh.”

Nhã Ca ngậy người vì ngạc nhiên

“Đơn giản vậy sao ?Liệu có gì gian trá không ?”

Khải Nguyên nói

“Đúng vậy, cô ta tò ra rất ngây ngô chân thật, chỉ biết làm theo mệnh lệnh, không tự suy nghĩ được, thì làm sao nói dối chứ, nên anh tin.Anh cũng thử để cô ta gần mình xem có gì gian trá không, vẫn không việc gì”

Khải Nguyên lại nhìn Thu Thủy hỏi

“So với hôm qua thế nào, còn đau nữa không ?”

Thu Thủy liền đáp

“Thưa chủ nhân, hiện đã giảm một mồi so với hôm qua, đau đớn trong người cũng giảm chút ít”

Khải Nguyên lấy trong hộp tủ gần đó ra 1 con dao rọc giấy rồi bảo Thu Thủy

“Đưa tay ra”

Thu Thủy không do dự, liền đưa cánh tay trắng như ngọc về phía Khải Nguyên, hắn bèn dùng dao cắt 1 đường lên cánh tay đó. Từ vết cắt máu liền chảy ra nhưng nhanh chóng đông lại. Miếng vết thương khô rất nhanh

Khải Nguyên bảo Nhã Ca

“VẬY là cô ta có khả năng tự hồi phục cũng giống anh. Có nghĩa là F8 có kế thừa những ưu điểm của F7, nếu vậy F9 còn đáng sợ hơn nữa, nếu gặp phải nó phải phá hủy phần đầu của nó mới giết được”

Nhã Ca hỏi hắn

“Có cách nào phân biệt chúng không?”

Khải Nguyên lắc đầu

“Không, hình dáng chúng giống hệt con người, chỉ có thể phân biệt qua số hiệu. Anh đoán thế này: từ T1 đến T17 là anh chính là thế hệ F7, từ T18 đến T33 là cô ta là thế hệ F8, F9 có lẽ là T34 trở đi”

Nhã Ca hỏi tiếp

“Sao anh biết cô ta là cuối cùng của thế hệ F8?”

Khải Nguyên nói

“Đoán thôi, các số hiệu cũng không giống nhau, anh cảm nhận thấy T25 nhanh hơn T24 1 chút, nếu vậy T33 chắc phải là mẫu vật tốt nhất và cũng là mẫu vật cuối cùng của thế hệ F8 vì Anna Britz trước khi chết có xin anh tha mạng cho cô ta, rõ ràng là rất quý cô ta. Thế hệ F9 vẫn chưa hoàn thành nên cô ta cũng là mẫu vật tốt nhất của họ”

Hắn lại nói

“Nếu đánh nhau 1 đối 1 với cô ta, anh cũng không dám chắc là mình thắng. Anh phải học được chiêu quang cầu truy sát của Kỳ Lân tiên sinh mới may ra thắng được. Chắc chút nữa anh phải đi tìm ông ta thôi”

Nhã Ca lại thờ dài, không nói gì nữa

Thực sự nếu như cách đây 1 năm, Khải Nguyên không thể nào đánh bại được 1 tên F8 bất kỳ chứ đừng nói là 2 tên 1 lúc. Nhưng hắn được Kỳ Lân tiên sinh chỉ điểm và ngộ ra 2 chiêu quang cầu võ công mới nên mới cùng lúc hạ sát 2 tên F8 số hiệu T24 và T25, hơn nữa khinh công và võ công của hắn hiện đã tăng không ít

Ăn sáng xong, Khải Nguyên liền chỉ vào Nhã Ca rồi bảo Thu Thủy

“Ta ra lệnh cho cô phải nghe lời người này, người này cũng như ta, có gì không biết là phải hỏi ngay, có gì không ổn phải báo ngay, rõ chưa”

Thu Thủy đáp

“Vâng, thưa chủ nhân”

Mỹ Huyền ngồi gần đó thấy vậy bèn cười không ngớt, Khải Nguyên cũng hơi ngượng, bèn bảo Thu Thủy

“Bỏ chữ “vâng” đó đi, thay từ “chủ nhân” bằng từ “anh”, không được xưng “tôi” mà phải xưng là “em”, làm được không?”

Thu Thủy tiếp thu rất nhanh

“Thưa anh, em hiểu rồi”

Mặc dù có vẻ chưa ổn nhưng vẫn tạm chấp nhận được. Khải Nguyên nói với Nhã Ca

“Anh đặt tên cho cô ta là Thu Thủy, em cứ gọi như vậy, việc dạy dỗ cô ta anh cũng giao cho em. Em cứ tập cho cô ta hiểu những sinh hoạt của con người và tập cho cô ta suy nghĩ, cứ xem như em đang dạy dỗ 1 đứa trẻ. Nghe Anna Britz nói cô ta rất đặc biệt, anh cũng muốn xem thử thế nào”

Thật ra Khải Nguyên cũng chẳng biết phải giáo dục Thu Thủy thế nào, thực sự kiến thức về cuộc sống của hắn cũng chưa nhiều. Thế là hắn đem việc đó

giao lại cho Nhã Ca.

Khải Nguyên chợt nhớ đến người mà Anna Britz bảo hắn đến tìm, Kelly là tên 1 nữ nhân, có thể lại là con gái của bà ta. 2 ngày nay hắn không nghĩ đến việc này, nếu như Kelly thực sự là con gái của Anna Britz, khi bà ta chết rồi có khi nào tổ chức đó lại đến đem cô ta đi không. . . Không được, hắn phải tìm ra Kelly trước họ, Kelly là người duy nhất có thể dẫn đường cho hắn đến được Khu vực 51.

Khải Nguyên liền bảo Thu Thủy đi ra, sau đó nói cho Nhã Ca biết về Kelly. Dặn dò Nhã Ca việc ở nhà xong, hắn liền gọi điện cho sự phụ không chính thức của hắn, bảo ông ta tìm cho hắn 1 chỗ trên chuyến bay tốc hành đến Virginia. Quả thật người có tiền và thế lực có khác, chỉ 5 phút sau Khải Nguyên đã đặt chỗ trên 1 chuyến bay tốc hành 1 giờ nữa sẽ khởi hành. Hắn chỉ kịp mặc đồ, mang theo thẻ tín dụng rồi ba chân bốn cẳng chạy đi đón taxi ra phi trường

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Con Gái Của Anna Britz

Hơn 6 tiếng đồng hồ sau, Khải Nguyên có mặt ở Virginia, hắn rút 1 số tiền từ máy rút tiền tự động rồi vẫy 1 chiếc taxi đến học viện Virginia. Nửa tiếng sau hắn đã có mặt tại đó

Khải Nguyên xông thẳng vào phòng giáo vụ, nói với người quản lý văn phòng

“Ông có thể cho tôi gặp Kelly Britz được không, mẹ cô ấy vừa mất, tôi có chuyện quan trọng cần gặp cô ấy”

Người quản lý văn phòng liền tra sổ sách, rồi nói

“3 ngày nay Kelly không đến trường, anh đến ký túc xá tìm xem sao”

Khải Nguyên lại chạy như bay ra, đón taxi đến ký túc xá, hắn rất lo sợ, không lẽ hắn lại chậm chân hơn bọn người đó

Đến ký túc xá, Khải Nguyên lại xông vào phòng của người quản lý, nói

“Tôi cần gặp Kelly Britz gấp, mẹ cô ấy vừa mất”

Người quản lý tra cứu trên máy tính rồi nói

“Cô ấy ở phòng C502, anh lên đó tìm cô ấy đi”

Khải Nguyên không kịp nói cảm ơn đã phóng như bay. Hỏi thăm các sinh viên 1 hồi, hắn đã biết phòng vị trí C502, lại ba chân bốn cẳng chạy đến

Phòng C502 nguyên là nằm ở khu ký túc xá nữ, hôm nay lại có 1 nam nhân hỏi hỏi tìm đến, các nữ sinh viên ai cũng nhìn hắn với ánh mắt lạ lùng. Khải Nguyên lại đang mặc 1 bộ vest đen, trông phong thái vừa anh tuấn vừa thần bí của hắn không ít nữ sinh viên đã dán chặt mắt vào hắn

Khải Nguyên tìm được phòng C502, cái phòng quái quỷ này không ngờ lại nằm tận trên tầng 5, hắn gõ cửa ầm ầm, ít phút sau 1 nữ sinh viên mở cửa

Khải Nguyên liền nói ngay

“Tôi muốn gặp Kelly Britz, có chuyện gấp”

“Kelly ra ngoài từ 3 ngày trước, vẫn chưa về” nữ sinh viên đó nói

“Cô ta đi với ai ?” Khải Nguyên cả kinh hỏi

“Cô ta đi với bạn trai cô ta và nhóm bạn của người đó” Nữ sinh viên đáp

Khải Nguyên cũng bốt lo

Nữ sinh viên lại đi ra ban công nhìn xuống, 1 lúc sau vẫy Khải Nguyên lại, lấy tay chỉ vào 1 đám sinh viên cả nam lẫn nữ

“Cô ấy mới về kia”

Khải Nguyên tranh thủ tối đa thời gian, nhảy từ tầng 5 xuống, dựa vào lan can và các gờ tường hăm dọa rơi để đáp xuống. Cảnh tượng quả là ngoạn mục, tất cả sinh viên có mặt tại đó nhìn hấn với vẻ kinh ngạc cực độ.

Đáp xuống đất rồi, Khải Nguyên liền tiến lại đám sinh viên ăn mặc lập dị, hét to lên

“Kelly Britz !!!”

Một nữ sinh viên có vẻ có phản ứng với tiếng kêu của hấn, Khải Nguyên liền nhanh như bóng ma tiến đến nắm lấy tay cô ta. Khải Nguyên nhìn khuôn mặt của nữ sinh viên đó, thấy khuôn mặt này khá giống Anna Britz. Cô ta mặc áo khoát ngoài màu hồng, trong là áo thun ngắn cùn cùn bó sát, quần jean bạc màu bụi bặm, mái tóc cô ta màu nâu đỏ, đôi mắt nâu có vẻ vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, nước da trắng hồng, thân người đầy đặn, cũng có thể xem là 1 mỹ nhân. Khải Nguyên liền hỏi lại lần nữa

“Cô là Kelly Britz đúng không ?”

Nữ sinh viên gật đầu, Khải Nguyên liền nắm tay cô ta, kéo cô ta đi theo hấn, đám bạn của cô ta liền nhao nhao lên, một nam sinh viên khá to con bước đến trước mặt Khải Nguyên giơ nắm đấm dọa

“Bỏ bạn gái tao ra nếu không sẽ ồm đòn đấy nhóc con ạ”

Khải Nguyên dường như rất dị ứng với 2 chữ “nhóc con”, hấn mở miệng chửi

“Ngươi mới là nhóc con đó, thằng khi đột”

Nắm đấm của tên này liền giáng xuống mặt Khải Nguyên. “Bình” một tiếng, tay tên sinh viên như đánh trúng khối thép đặc, đau như sắp gãy. Khải Nguyên nắm cổ áo hấn nói

“Yếu như sên cũng đòi chọc ông nội ngươi đây, hôm nay ta không có hứng giết ngươi nhưng sẽ cho ngươi nằm bệnh viện ít tháng cho vui”

Rồi thuận tay ném tên đó đi, nam sinh viên này nặng ít nhất 100 kg bị Khải Nguyên ném như ném khối bông gòn, bay như điều đứt dây đến khi đập mặt vào tường rơi xuống bất tỉnh.

Khải Nguyên “hừ” 1 tiếng quát mắt nhìn đám còn lại, bọn này liền lui lại ngay, có tên lui lại gấp quá tự vấp té bò lăn ra đất trông rất buồn cười. Hấn liền ôm Kelly trong tay, bế cô ta chạy như bay ra cổng. Ra đến bên ngoài, Khải Nguyên 1 tay giữ Kelly, 1 tay mở cửa chiếc xe hơi gần đó, túm lấy người trong xe ném ra ngoài rồi mang Kelly vào xe, nổ máy chạy đi.

Cô ta kinh hoàng hỏi hấn

“Anh là ai, anh đang đưa tôi đi đâu đó ?”

Khải Nguyên vừa lái xe vừa đáp

“Tôi là người do mẹ cô cử đến đưa cô đi khỏi đây”

Kelly la lên

“Anh nói dối, lúc vừa về tôi gặp người của mẹ tôi ở trước cổng, tôi báo họ đợi tôi thu xếp đồ rồi vào ký túc xá liền gặp anh, anh không phải người của mẹ tôi. Mau thả tôi ra”

Cô ta chống cự liên tục làm Khải Nguyên suýt lạc tay lái, hấn liền vận hộ thể công tăng cường sức chịu đựng, lại tăng tốc. Kelly thấy Khải Nguyên là 1 nam nhân liền giờ ngay chiều chuyên dùng để đối phó nam nhân, đánh vào hạ bộ của hấn, nhưng lại thấy tay ê ẩm như vừa đánh trúng 1 khối thép. Khải Nguyên hơi bực bèn thẳng gấp, lột áo khoác cô ta ra xé thành 1 sợi dây trói tay chân cô ta lại rồi ném ra băng ghế sau, xong xuôi bèn nổ máy chạy tiếp. Hấn chạy 1 lúc nữa, nhìn kính chiếu hậu thấy 1 chiếc xe đang đuổi theo. Khải Nguyên bèn mở cửa sổ, đưa tay ra phát động quang cầu bắn về chiếc xe đang truy đuổi hấn. Chiếc xe bị trúng quang cầu, bị hất tung lên rồi lật ngửa, những chiếc xe chạy sau nó không thắng kịp thể là đâm sầm vào. Khải Nguyên lại tăng tốc, hướng về phía sân bay. Kelly nằm ở băng ghế sau thấy vậy cũng kinh hoàng không dám la hét gì nữa.

Đến gần khu vực sân bay, Khải Nguyên liền dừng xe, mở trói cho Kelly, hấn ra khỏi xe dẫn cô ta đi theo hấn.

Khải Nguyên vừa đi vừa nói

“Tôi phải nói sự thật cho cô rõ, sự thật là mẹ cô đã chết rồi, trước khi chết mẹ cô có ủy thác cho tôi đến đem cô đi. Bọn người đó chính là bọn người đã hại mẹ cô đó. Để tôi cho cô xem bằng chứng là mẹ cô đã ủy thác cô cho tôi”

Hấn lấy dây chuyền của Anna Britz đưa cho Kelly, Kelly nhận ra đúng là vật tùy thân của mẹ cô liền tin hấn, không có biểu hiện chống đối nữa. Cô chớp mắt hỏi hấn, giọng như muốn khóc

“Mẹ tôi ... mẹ tôi đã chết rồi sao? Vì sao ... lại như vậy”

Khải Nguyên thở dài rồi đáp

“Mẹ cô bị tai nạn mà chết, nhưng nếu không phải do bọn chúng ép mẹ cô, thì bà ấy cũng không phải bị như vậy”

Thật sự Khải Nguyên mới chính là người bắn hạ máy bay của Anna Britz, dẫn đến cái chết bà ta, nhưng hắn sao có thể nói thật được, đành nói 1 cách mập mờ như thế.

Khải Nguyên dẫn Kelly đến sân bay, mua 2 vé máy bay về thành phố Tự Do. Hắn cũng gấp may, 30 phút sau là có 1 chuyến bay đến thành phố Tự Do, lại chưa hết chỗ. Lúc hắn về đến thành phố Tự Do thì trời đã tối. Kelly khóc mãi cũng thôi, mắt đỏ hoe, mi mắt như sưng lên, tay cô ta vẫn giữ chặt sợi dây chuyền của mẹ. Khải Nguyên cũng thấy tội nghiệp cô ta, chỉ thở dài rồi gọi taxi đưa cô ta về nhà hắn.

Nhã Ca và Mỹ Huyền đã ngủ, Uyên Thi đang nằm trong phòng, còn Thu Thủy thì ngồi ở phòng khách như đang đợi hắn.

Khải Nguyên vừa về đến cửa cô ta liền ra mở cửa cho hắn. Khải Nguyên thấy vậy cũng đoán là Nhã Ca bắt cô ta đợi nên không hỏi gì, chỉ bảo Thu Thủy vào phòng hắn nghỉ ngơi. Khải Nguyên cũng thu xếp 1 phòng trên lầu 2 cho Kelly, vốn cô ta đi cùng hắn chỉ mang theo mỗi bộ đồ đang mặc nên cũng không cần thu xếp đồ đạc gì.

Khải Nguyên bảo Kelly đi ngủ rồi xuống phòng của hắn, để nguyên bộ đồ đang mặc nằm xuống giường suy nghĩ 1 hồi rồi nhắm mắt ngủ say sưa, tay không quên ôm eo của Thu Thủy.

Sáng hôm sau, Khải Nguyên dậy rất sớm, Thu Thủy cũng dậy nhưng lại không làm gì, chỉ ngồi im đợi lệnh. Khải Nguyên bắt cô ta dọn dẹp phòng cho hắn rồi lên tìm Kelly.

Kelly vẫn đang ngủ, chiếc áo cô ta mặc quá ngắn, để lộ phần bụng và chiếc eo thon xinh đẹp,

Khải Nguyên thấy thế thầm nghĩ “Chẳng biết xu hướng thời trang gì quái lạ thế, sinh viên mà ăn mặc cứ như dân nữ, thật là nhếch nhếch”

Nhìn người đẹp ngủ cũng là sở thích của Khải Nguyên, hắn không đánh thức Kelly dậy, chỉ ngồi đó nhìn cô ta ngủ cho đến khi cô ta tỉnh dậy giương đôi mắt mở to nhìn Khải Nguyên. Tình huống này thật là tình ngay lý gian.

Hắn liền xua tay nói

“Tôi không có làm gì cô đâu, lúc tôi vào cô đang ngủ, tôi không nỡ đánh thức nên ngồi đợi thế thôi”

Kelly liền hỏi Khải Nguyên

“Anh dường như biết chi tiết về cái chết của mẹ tôi, anh có thể kể cho tôi rõ ràng không?”

Khải Nguyên trầm ngâm 1 lúc rồi nói

“Mẹ cô đang làm việc cho 1 tổ chức bí mật, tổ chức này hình như cũng không tốt lành gì. Mấy ngày trước ở đây có 1 hội nghị nguyên thủ, chắc là cô có biết, họ bắt mẹ cô chỉ huy 1 cuộc tấn công ám sát các nguyên thủ đó. Nhưng lực lượng bảo vệ quá mạnh, mẹ cô bị tử nạn trong chiến dịch này”

Kelly lại hỏi

“Mẹ tôi được chôn cất ở đâu? Anh có thể dẫn tôi đến đó không?”

Khải Nguyên lắc đầu

“Mẹ cô lúc đó đang ở trên trực thăng, sau đó trực thăng bị bắn rơi, tôi đến kịp để nghe được lời ủy thác của bà ấy. Mẹ cô vừa qua đời, ít phút sau, trực thăng phát nổ...”

Kelly gục mặt xuống, lệ lại tuôn ra. Khải Nguyên cũng liền nắm tay cô ta, thi triển dị thuật của hắn, hắn muốn lúc này tranh thủ tình cảm của Kelly để cô ta hợp tác với hắn.

Kelly lại hỏi trong nước mắt

“Vậy, anh là ai? Vì sao anh lại nhận lời ủy thác của mẹ tôi?”

Khải Nguyên thở dài, câu hỏi tuy ngắn nhưng lại khó vô cùng, hắn quyết định kể sự thật nhưng không kể toàn bộ, hắn đáp

“Tôi là 1 siêu cấp chiến sĩ F7 được mẹ cô tạo ra, số hiệu là T17, 1 cách nào đó mẹ cô cũng như là mẹ ruột của tôi, tôi không thể từ chối”

Kelly mở to đôi mắt ngạc nhiên nói

“Tôi từng nghe mẹ tôi nói về dự án tạo ra con người từ phòng thí nghiệm, không ngờ lại là anh. Thật là kỳ diệu”

Khải Nguyên lại thở dài

“Không hay vậy đâu, 33 mẫu vật chỉ có tôi là có ý thức, tình cảm thôi, còn lại đều là những cỗ máy giết người vô tri”

Khải Nguyên lại nói

“Giờ tên tôi là Diệp Khải Nguyên, cứ gọi tôi là Khải Nguyên cũng được, tôi không biết tổ chức đó bắt cô để làm gì, nhưng chắc là ý định không hay đâu, tạm thời cô cứ ở đây, sẽ an toàn hơn”

Khải Nguyên hỏi

“Mẹ cô làm việc cho tập đoàn UNC phải không?”

Kelly trả lời

“Đúng vậy, tôi chỉ biết mẹ tôi nghiên cứu công nghệ mới cho tập đoàn ấy, gần đây mẹ tôi chỉ nói với tôi là bà ấy đang tham gia dự án tạo ra con người từ phòng thí nghiệm”

Khải Nguyên chợt nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi

“Còn bố cô đâu? Nếu được tôi sẽ dẫn cô tìm ông ấy”

Kelly lại rơi nước mắt nói

“Lúc tôi vừa vào học viện được mấy tháng, bố tôi bị tai nạn đã mất rồi. Mẹ sợ ảnh hưởng đến việc học cũng không gọi tôi về dự đám tang. Ông ấy được chôn cất ở nghĩa trang của tập đoàn UNC”

Khải Nguyên nghĩ thầm “Không chừng bố cô ta cũng chết vì bọn quái vật ấy, chơi dao có ngày đứt tay mà ... nhưng cô ta thật là đáng thương.”

Gây dựng cảm tình này giờ đã đủ, Khải Nguyên liền vào ngay câu hỏi chính

“Cô biết gì về UNC và Khu vực 51?”

Kelly đáp giọng rất tự nhiên, rõ là không nói dối

“UNC là 1 tập đoàn công nghệ và tài chính lớn, trụ sở chính đặt ở Thụy Sĩ, còn Khu vực 51 là sao, tôi không biết gì về nó cả?”

Tay Khải Nguyên vẫn nắm chặt tay Kelly, Nguyên thần vẫn đang được triển khai, cô ta không nói dối hẳn

Vậy là cô ta không biết gì về Khu vực 51

Anna Britz đã lừa hắn rồi. Anna Britz chỉ muốn hắn bảo vệ con gái bà ta, không muốn chỉ hắn đến Khu vực 51

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Sinh Mệnh

Khải Nguyên thấy Kelly thực sự không biết gì về Khu vực 51, liền bỏ đi, không quan tâm đến cô ta nữa.

Hắn chuyển sự chú ý đến Thu Thủy, hắn bắt cô ta xem truyền hình, dẫn cô ta ra ngoài quan sát cuộc sống, và quan trọng nhất là bắt cô ta phải đặt câu hỏi. Thu Thủy tiếp thu rất nhanh, chỉ trong 1 ngày đã đặt ra mấy chục câu hỏi làm Khải Nguyên trả lời không kịp, hắn chỉ trả lời 1 số, còn lại hắn bảo Thu Thủy về hỏi Nhà Ca. Xem như hắn không thành công trong lĩnh vực giáo dục vậy

Hôm sau, Uyên Thi đã phục hồi, Khải Nguyên cũng mừng rỡ ra mặt, nhưng vì thể chất của Uyên Thi khá yếu nên Khải Nguyên tự nhắc mình là phải rất nương tay với cô ta. Khải Nguyên đã giao hẳn Thu Thủy cho Nhà Ca, nhưng ban đêm vẫn để cô ta trong phòng hắn ... làm gối. Nhà Ca và Mỹ Huyền không thể bồi tiếp hắn, với Uyên Thi hắn lại phải nhẹ tay, không có cái gối này hắn khó mà ngủ được ngon giấc

Kelly buồn rầu vài ngày rồi cũng thôi, lối sống Mỹ lại trở lại, cô ta không nói gì với ai hàng ngày cứ bỏ đi, đến khuya mới về. Khải Nguyên không ngờ cô ta thoát khỏi vòng quản lý của nhà trường lại trở nên quá lố như vậy, nhưng hắn cũng không để tâm.

Mấy ngày sau, Khải Nguyên cũng tìm Kỳ Lân tiên sinh nhờ ông ta chỉ điểm về phương pháp điều khiển quang cầu, Kỳ Lân tiên sinh chỉ cho hắn 1 câu khẩu quyết

“Cảm nhận sinh mệnh của đối thủ, dùng sinh mệnh của mình phát động tinh thần điều khiển quang cầu truy đuổi”

Khải Nguyên không hiểu gì nhưng vẫn ghi nhớ, hắn trở về suy nghĩ mãi, rút cục “sinh mệnh” là thế nào, phải làm sao để “cảm nhận”. Cả hôm đó hắn cứ ngồi thờ ra, suy nghĩ mãi, nhưng vẫn chưa ngộ ra gì

Đến tối hắn vẫn suy nghĩ, đến khi mệt mỏi lần ra ngủ. Trong giấc ngủ chợt chòn hắn có cảm giác có người đang **ng vào thân thể hắn

Khải Nguyên tỉnh dậy phát hiện hắn đã bị thoát y hoàn toàn, ngồi trên người hắn là Kelly, cô ta chỉ mặc nội y, đang vuốt ve thân thể hắn, trông có vẻ gọi tình vô cùng. Hắn bèn kêu lên

“Cô làm gì vậy ?”

Kelly cười, không chút xấu hổ đáp

“Anh là 1 nam nhân, hơn nữa trông rất điển trai, cơ thể không lực lưỡng lắm nhưng rất là chắc gọn, hắn là năng lực ấy cũng không tầm thường, tôi cảm thấy thích nên muốn thử xem năng lực của anh thế nào”

Kelly đơn giản là sống theo lối sống Mỹ, không ngại ngừng câu nệ như lối sống phương Đông. Cô ta không phải là xử nữ cũng như không ngại lộ ra sự ham muốn của mình

Khải Nguyên cười khỏ, rõ ràng suýt chút nữa là hắn bị cưỡng gian, mặc dù đối với 1 số người điều này rất là thú vị, nhưng hắn không hề thích. Hơn nữa sau khi ăn quả lừa của Anna Britz, hắn càng có ác cảm với Kelly hơn. Háo sắc thì háo sắc, nhưng không phải cái gì cũng “ăn”

Hắn nhắc cô ta ra khỏi người, đặt qua 1 bên, hắn nói

“Nhưng tôi căn bản là không yêu thích cô, sao có thể làm việc này được”

Kelly lại cười, nói với giọng lẳng lơ

“Anh nói dối đấy, vật đó của anh thì không biết nói dối đâu, đến đây nào”

Khải Nguyên tức điên người

“Nó là nó, tôi là chủ nhân của nó, giờ tôi không muốn cho nó hành sự đấy”

Rồi lại tập trung tư tưởng điều khiển thần thương thu nhỏ lại.

Kelly thấy vậy cười ngặt

“Anh bị liệt rồi sao, rõ là khổ, bị liệt thế mà lại có 4 bà vợ, làm sao kham nổi đây”

Khải Nguyên tức quá bèn tát cho cô ta mấy cái rồi nói nặng lời

“Cô đúng là dâm nữ mà, nếu cần đàn ông quá thì cứ ăn mặc hở hang ra đường vẫy tay 1 lát là có cả đồng, sao lại gây rắc rối cho tôi, cô mau biến khỏi đây”

Kelly bị chạm đến tự ái, liền bỏ đi, chỉ 1 lát sau cô ta mang theo ít đồ đạc rồi mở cửa đi ra khỏi nhà

Khải Nguyên làm bầm “Đi luôn càng tốt”

Hôm sau Khải Nguyên như thoát 1 cục nợ, cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Hắn suy nghĩ mãi về khẩu quyết nhưng vẫn không ngộ ra gì, bất thần lại nhìn những nữ nhân trong nhà hắn. Nhã Ca, Mỹ Huyền và Uyên Thi đang tỏ ra đặc biệt thích thú với Thu Thủy, hắn là gần đây Thu Thủy có tiến bộ rất nhiều. Khải Nguyên không muốn quấy rối sự vui vẻ của họ lại ra ngoài tìm chỗ luyện công

Nhưng lần này hắn gặp xui, chỗ luyện công quen thuộc của hắn lại có người đến, nhìn thấy hắn thi triển tuyệt kỹ đã la to 1 tiếng rồi bỏ chạy, hắn liền truy đuổi người đó, đến khi nhận ra đó là 1 đứa trẻ bèn dừng lại. Đứa trẻ tội nghiệp vừa chạy vừa la toáng “Ma, có ma ... có ma ...”

Khải Nguyên đành phải bỏ về, hắn tự nhủ “Quả là đất chật người đông mà, lại phải tìm chỗ khác rồi, hay là ta luyện tập ban đêm nh”

Lúc này, ban đêm Khải Nguyên thực sự rảnh rồi, dùng thời gian đó luyện công còn gì tốt bằng

Khải Nguyên bỏ thời gian đi vòng vòng thành phố, tìm những chỗ thích hợp. Ban đêm hắn quấn khăn che mặt đi đến chỗ hắn đã lựa chọn để luyện công. Hắn cũng thay đổi chỗ liên tục, không đêm nào giống đêm nào

Đêm đó, sau khi gây chiến 1 hiệp với Uyên Thi, hắn liền ra khỏi nhà, hướng đến 1 khu nhà bỏ hoang sắp bị đập bỏ. Khải Nguyên tập 1 lúc, phá nát nhiều bức tường rồi nhận ra là hình như có người đang ở khu nhà hoang này, có lẽ là 1 tên lang thang. Hắn bèn đi 1 vòng, phát hiện 1 kẻ đang thập thò núp sau 1 cửa sổ bụi bặm. Thấy hắn, kẻ đó như muốn chạy, Khải Nguyên túm lấy tên đó, xách cổ tên lang thang này lên, quyền đầu vung lên như muốn sát nhân diệt khẩu nhưng rồi lại dừng lại

Khải Nguyên cũng đang do dự, hắn từng giết không ít người, nhưng đó là địch thủ của hắn. Kẻ này không có sức kháng cự, chỉ vô tình nhìn thấy hắn thôi, căn bản không phải là có tội. Dưới ánh trăng Khải Nguyên nhìn thấy dung mạo của tên lang thang, hắn ngạc nhiên nói

“Là cô à, sao lại ra nông nỗi này?”

Tên lang thang Khải Nguyên nắm trong tay lại là Kelly, khuôn mặt xinh đẹp đó giờ trông rất dơ bẩn, từ người cô ta cũng phát ra 1 mùi hôi hám

Kelly nói

“Là anh sao? Tôi không cần anh quan tâm, nếu muốn giết tôi thì giết đi!”

Khải Nguyên thả cô ta xuống, lại hỏi

“Nếu tôi không làm thì mẹ cô cũng để lại cho cô tài khoản của bà ấy mà, vì sao cô lại trở nên như vậy?”

Kelly đáp, giọng ảm ức

“1 tuần trước, tôi đến ngân hàng thì họ bảo là tài khoản đã bị khóa vô thời hạn. Không có tiền trả tiền nhà, tôi đành phải ra đường sống lang thang!”

Khải Nguyên nhìn cô ta với ánh mắt kỳ lạ, thấy ánh mắt đó Kelly bèn nói 1 hồi

“Anh tưởng tôi có thể làm cái việc ấy mà kiếm tiền sao, đúng là tôi có thể nhưng tôi cũng có tự trọng của tôi. Tôi có thể dễ dãi gần gũi nam nhân nhưng phải là người tôi thích, tôi chọn. Tôi thả sống lang thang, ăn đồ thừa người ta đổ đi còn hơn là đi làm gái!”

Khải Nguyên cũng động lòng, nữ nhân này tuy cũng là dân nữ nhưng còn giữ chút tư cách, hắn liền nói

“Tôi sống ở phương Đông, vốn đã quen lối sống phương Đông, tôi nhận là hôm đó tôi có quá đáng, tôi xin lỗi, cô hãy theo tôi về. Nhưng đừng làm như vậy nữa, tôi thực sự không thích đâu!”

Không để Kelly trả lời, hắn liền nắm tay cô ta dắt về nhà. Từ đó Kelly cũng ít ra ngoài, thường ở trong phòng không rõ làm gì. Khải Nguyên cũng không biết nên làm sao với cô ta, đành mặc kệ và chú tâm vào công việc của hắn.

Vài tháng trôi qua, Thu Thủy cũng tiến bộ thấy rõ, cô ta đã biết biểu lộ những cảm xúc cơ bản, biết tự làm những gì cô ta cho là cần thiết, có thể nói ra ý kiến của mình, nhưng suy nghĩ của cô ta vẫn còn đơn giản. Khải Nguyên lấy làm ngạc nhiên bèn hỏi Nhã Ca

“Em làm thế nào vậy?”

Nhã Ca cười với hắn

“Giống như dạy dỗ trẻ con thôi mà, em xem cô ấy như là con của em, còn làm thế nào thì em cũng khó mà diễn đạt cho anh hiểu, chỉ có thể nói trong vài chữ: giáo dục bằng tình thương yêu!”

Mỹ Huyền cũng giáo huấn hắn

“Anh cũng nên nghĩ đến người khác 1 chút, ai cũng có hoàn cảnh riêng, ai cũng có gia đình, người thân, sau này anh cũng đừng ra tay tàn ác quá. Nhớ lại hồi ở Sinh tử quyết, anh cũng đã tha chết cho em được mà, sau này anh cũng nên như vậy, ai tha được thì tha, đừng giết tận sát tuyệt!”

Khải Nguyên trầm ngâm 1 lúc lâu rồi hỏi 1 câu ngắn ngủn

“Sinh mệnh là gì, làm sao để cảm nhận sinh mệnh?”

Nhã Ca trả lời

“Mỗi sinh vật đều có sinh mệnh, sinh mệnh chính là linh hồn của tạo vật, mọi tạo vật đều được tạo ra với mục đích khác nhau. Linh hồn lúc mới được tạo ra luôn trong trắng thánh thiện nhưng qua thời gian nó bị cuộc sống và tội lỗi nhiễm bẩn. Linh hồn là thứ quý giá nhất trên đời, không gì có thể mua được. Anh cứ nhắm mắt lắng lòng mình lại để nghe mọi tiếng động của cuộc sống, sẽ cảm nhận được linh hồn, sinh mệnh của mọi vật!”

Khải Nguyên như ngộ ra, hắn trầm ngâm cả ngày. Có lẽ hắn từng hủy diệt sinh mệnh nhiều hơn là nghĩ về giá trị của nó nên không ngộ ra được sinh mệnh là gì

Q.1 - Chương 27: Ma Thần Sơ Hiện

Khải Nguyên nhắm mắt lại.

Tai hắn nghe rõ từng tiếng động, hắn dùng tinh thần khổng chế thính giác loại bỏ đi những tạp âm.

4 nữ nhân thấy hắn như vậy cũng liền im lặng không nói chuyện nữa, Thu Thủy theo thói quen định hỏi nhưng Nhã Ca ra hiệu cho cô im lặng.

Khải Nguyên chợt nghe rõ tiếng tim đập, tim của những nữ nhân xung quanh hắn. Từng trái tim như có 1 thông điệp gọi đến hắn.

Trái tim của Nhã Ca thì dịu dàng đắm thắm, đầy tình thương yêu.

Trái tim của Mỹ Huyền trong sáng, thánh thiện.

Trái tim của Uyên Thi bộc lộ sự yếu đuối, cần được che chở.

Còn trái tim của Thu Thủy lại ngây thơ, vô tư, dường như không biết lo lắng gì.

Phải chăng đó là sinh mệnh? Phải chăng Khải Nguyên đã cảm nhận được sinh mệnh?

Khải Nguyên liền mở mắt ra ôm Nhã Ca vào lòng nói giọng nhẹ nhàng.

“Cảm ơn em, cuối cùng anh cũng đã cảm nhận được sinh mệnh.”

Từ lúc cảm nhận được sinh mệnh, Khải Nguyên chợt có 1 cảm giác lo âu, không hiểu vì sao và không diễn tả được. Chẳng lẽ đó là linh tính 1 chuyện không hay sẽ xảy ra. Không để cho mình yếu đuối, Khải Nguyên tự hứa rằng cho dù có là chuyện gì, hắn cũng sẽ vượt qua, sẽ bảo vệ cho những nữ nhân của hắn.

Linh tính đó không sai.

Chuyện xảy ra là: Khải Nguyên bị tập kích.

2 hôm sau, đang lúc đêm khuya Khải Nguyên đang ngủ chợt tỉnh giấc vì nghe thấy 1 số âm thanh nhỏ phát ra xung quanh nhà của hắn, mũi cũng ngửi thấy 1 thứ gì đó bất thường trong không khí.

Nhã Ca, Mỹ Huyền, Uyên Thi vẫn say ngủ nhưng Thu Thủy cũng có cảm giác như hắn, liền bật dậy ngay.

“Là thuốc mê” Khải Nguyên cảm thấy hơi chóng mặt, bèn nín thở, ra khỏi giường, lấy 1 số đồ đạc trong nhà ném vỡ cửa sổ.

Thu Thủy cũng đi theo hắn, làm động tác tương tự.

Xung quanh nhà Khải Nguyên chợt sáng lên, hàng trăm ánh đèn pha chiếu rọi khắp nơi, sáng lóa mắt. Khải Nguyên cũng nhìn thấy chừng trăm tên lính đặc nhiệm mang mặt nạ phòng độc đang bao vây quanh nhà hắn.

Khải Nguyên nói nhỏ ra lệnh cho Thu Thủy.

“Đem 3 người đó theo lối cầu thang bí mật xuống tầng hầm”

Thu Thủy liền thi hành ngay. Khải Nguyên cũng nhớ đến Kelly nhưng lại nghĩ chắc là cô ta ở trên tầng 2 không bị ảnh hưởng gì.

Hắn tập trung tư tưởng chống lại cơn buồn ngủ rồi nhảy ra khỏi cửa sổ, thi triển chiêu Hủy thiên lên đám đặc nhiệm. Hàng chục quang cầu từ trên không trung rơi xuống, tiếng nổ đinh tai, trong phạm vi sát thương, hơn 20 tên ngã xuống, nhưng đám còn lại liền giương súng bắn về phía Khải Nguyên. Khải Nguyên vận công hộ thể nhưng khắp người vẫn thấy đau nhói, có lẽ thuốc mê làm giảm khí công hộ thể của hắn, cũng có thể là do bọn chúng dùng loại đạn có sức sát thương cao.

Dường như bọn chúng chỉ quan tâm đến mình Khải Nguyên, thấy hắn nhảy ra khỏi nhà tất cả liền hướng súng về phía hắn mà bắn, không có ý định xông vào nhà. Khải Nguyên thấy vậy bèn cố ý chạy xa ra, bọn đặc nhiệm bí ẩn này cũng liền đuổi theo.

Biết mình khó duy trì được lâu, Khải Nguyên lại phát chiêu Diệt địa, hàng loạt tiếng nổ vang lên, hắn đã loại khỏi vòng chiến phần nửa số đối thủ. Một

bóng đen thân ảnh nhanh như điện từ nhà Khai Nguyên lao về phía bọn đặc nhiệm, hạ được chục tên nữa. Khai Nguyên hiểu đó là Thu Thủy, cô ta đem 3 người kia xuống hầm rồi liền ra tiếp viện Khai Nguyên.

Chợt 2 tên đặc nhiệm phóng ra khỏi đám, 1 tên hướng về Khai Nguyên, tên kia nhắm vào Thu Thủy. Nhìn thân pháp của chúng Khai Nguyên than thầm “Siêu cấp chiến sĩ F8, chính là bọn họ, phen này khổ rồi”

Bọn đặc nhiệm còn lại không nỡ súng nữa, lại triển khai đội hình bao vây Khai Nguyên và Thu Thủy. Thu Thủy cũng trúng phải thuốc mê, do thể chất hơn người nên không gục ngã, nhưng động tác của cô ta cũng chậm hẳn lại, liên tục rơi vào thế bị động. Khai Nguyên còn thảm hơn, hấn vốn không nhanh bằng Thu Thủy, lại sử dụng khá nhiều công lực và tinh thần nên gần như đuối hấn, liên tục bị trúng đòn.

Xa hơn 1 chút, có 2 người đang đứng cạnh nhau quan sát trận chiến, dưới bóng đêm mờ mờ không trông rõ mặt có vẻ như chính là người chỉ huy của cuộc đột kích này. 1 người liên tục thì thầm qua bộ đàm, dường như đang ra lệnh cho 2 tên F8.

Tên F8 đang đánh nhau với Khai Nguyên bất chợt phát động vũ khí, 2 lưỡi dao sáng lóa chém đến Khai Nguyên, Khai Nguyên liền đưa tay đỡ, vì khí hộ thể của hấn đã suy giảm nên trên tay liền xuất hiện 2 vết cắt sâu, máu theo vết thương tuôn ra. Siêu cấp chiến sĩ F8 liền thừa thắng truy kích, 2 lưỡi dao theo 2 hướng khác nhau đâm về phía ngực Khai Nguyên

Khai Nguyên nghiêng người tránh được 1 lưỡi dao, còn lưỡi dao kia đã đâm trúng ngực hấn, tuy không xuyên qua người, cũng không trúng tâm mạch, nhưng vết thương không nhẹ, máu tuôn ra xối xả. Khai Nguyên thừa cơ cũng đánh trả 1 quang cầu quyền vào đầu tên F8, nhưng công lực của hấn đã suy giảm nghiêm trọng nên không hạ sát được tên này, chỉ đá thương hấn. Nhưng so với Khai Nguyên thương thế của tên F8 chẳng là gì. Bên kia, Thu Thủy cũng thất trận, bị đánh ngất xỉu nằm dưới đất, trên người cô ta cũng có mấy vết chém khá sâu

Khai Nguyên gục xuống, hấn cố lấy sức tàn gượng dậy, miệng nói lớn

“Không phải muốn bắt ta sao, thế thì đến bắt đi, ta không còn sức chống lại các người nữa rồi”

Nhìn bộ dạng của hấn hiển nhiên là hấn nói thật. Khai Nguyên cũng còn hy vọng sẽ có người đến cứu nên đang cố gắng câu giờ.

“T31, T32 dừng tay lại” 1 trong 2 bóng người ở xa nói, 2 tên F8 liền dừng tay, đứng yên bất động.

Khai Nguyên mặc dù đang mơ hồ, sắp hôn mê nhưng vẫn suy nghĩ, nếu bọn người Khu vực 51 đã biết tung tích của hấn từ lâu thì sao đến giờ mới tập kích. Rõ ràng họ chỉ mới vừa biết tung tích của hấn, làm sao họ lại biết, sau vụ ám sát yếu nhân Khai Nguyên đã thay đổi chỗ ở rồi, hơn nữa đều rất cẩn trọng khi ra ngoài mà. Trong đầu Khai Nguyên liền hiện ra 1 ý nghĩ, hấn nói

“Cô ta đã chỉ điểm cho các ông phải không?”

1 bóng người tiến đến gần Khai Nguyên, Khai Nguyên nhìn ra đây là 1 lão già khoảng hơn 60 tuổi, người ốm o, đầu hói, cặp mắt trông gian xảo vô cùng

Lão già nói

“Thông minh lắm, cuối cùng cũng phát hiện ra, nhưng trễ rồi”

Bóng người kia cũng tiến lại gần Khai Nguyên, hấn nhận ra đó là Kelly, cô ta đã bán đứng hấn

Lão già lại nói

“Lần này bọn ta không muốn bắt ngươi, mà muốn tiêu hủy ngươi. Bọn ta đã hiểu là không thể điều khiển được ngươi, ngươi chính là mối đe dọa lớn cho tổ chức, không thể bỏ qua được”

Kelly nói với lão già

“Đằng nào hấn cũng coi như xong rồi, chú Will, khoan diệt hấn vội, cháu còn có việc muốn hỏi hấn”

Lão già gật đầu, quay người lui ra xa, dặn dò bọn đặc nhiệm cái gì đó

Kelly ngồi xuống cạnh Khai Nguyên nói nhỏ đủ để cho hấn nghe

“Lê ra, nếu hôm đó anh chịu ngủ với tôi thì chắc cũng không xảy ra cơ sự này đâu. Không chừng tôi lại tiếp tục bị anh gạt, lại tiếp tục cộng tác với anh”

Khai Nguyên không nói gì, ánh mắt lạnh lùng vẫn nhìn Kelly, cô ta lại nói tiếp

“Tôi vừa đi khỏi nhà anh được vài hôm thì tài khoản bị khóa, tôi chợt nhớ đến chú Will, liền liên lạc với ông ấy nhờ giúp đỡ. Dù là người trong tổ chức, nhưng chú Will vẫn là bạn thân của cha mẹ tôi, từ lúc tôi còn nhỏ đến giờ chú ấy đối xử với tôi rất tốt. Chú Will đã cho tôi xem băng hình do camera ghi lại. Mặc dù lúc đó anh đã che mặt, nhưng cách sử dụng quả cầu năng lượng đó thì tôi nhận ra ngay. Lúc ở Virginia anh cũng sử dụng quả cầu năng lượng đó mà, nhớ không? Tôi nhận ra anh mới chính là hung thủ sát hại mẹ tôi, lại còn muốn lợi dụng tôi để hại chú Will và những người trong tổ chức. Anh thật nham hiểm. Tôi và chú ấy đã tương kế tựu kế để anh rơi vào bẫy này, giờ thì anh đừng mong thoát. Cũng đừng mong lão già kia đến cứu anh, lão đã ra nước ngoài hôm qua rồi, chúng tôi đợi lão đi rồi mới đột kích anh”

Khải Nguyên cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, nhưng cô ta nói đúng, hấn vẫn là hung thủ sát hại mẹ cô. Hấn lấy chút hơi tàn giọng nói

“1 mạng đổi 1 mạng, cứ việc ra tay đi”

Nói rồi, như mất tất cả sức lực, hấn ngã lã ra hôn mê

Kelly quay lại nhìn lão già, hỏi lão

“Làm sao mới có thể giết được tên này”

Lão già cười

“Hiện giờ đến cả 1 đứa trẻ cũng có thể giết được hấn, cháu muốn tự tay trả thù cho mẹ cháu không”

Kelly lắc đầu

“Không, cháu không thích tay mình dính máu, chú ra tay đi, cháu sẽ đứng xem cái chết của hấn”

Từ người của Khải Nguyên chợt phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nhưng những người xung quanh hấn không để ý thấy được

Lão già ra lệnh

“Tất cả đơn vị, bắn vào tên này, không hạn chế số đạn

30 đặc nhiệm còn lại liền nổ súng vào Khải Nguyên. Điều kì lạ lại xảy ra, cơ thể Khải Nguyên tự nhiên lại là 1 vầng ánh sáng trắng, đạn chạm vào vầng ánh sáng này chợt biến mất không tung tích

Mắt hấn mở ra, trên 2 mắt hấn xuất hiện 2 luồng sáng trắng lấp lờ trông có vẻ quỷ dị

Lão già kinh ngạc la lên

“Không thể được, sao có thể như vậy được, T31, T32, chém nát hấn ra cho ta”

T31 và T32 liền tấn công, nhưng lưỡi dao của chúng chạm vào quang sáng xung quanh cơ thể Khải Nguyên liền dừng lại, lưỡi dao đỏ rực lên rồi bị nung chảy. Đạn của bọn đặc nhiệm cũng bị như vậy mà biến mất không tung tích

Tất cả người có mặt ở đó đều kinh hãi cực độ, không ngờ lại có chuyện như vậy, gã này rõ ràng sắp chết không ngờ lại trở nên đáng sợ như vậy

Khải Nguyên nở nụ cười, giọng nói tà dị

“Lũ sâu bọ các ngươi mà đòi tiêu diệt bản tọa à, địa ngục đang chờ các ngươi đó, để ta tiễn 1 đoạn”

Nói rồi tay chụp lấy T31 và T32, bọn chúng liền bốc khói, chỉ phút chốc bị vầng sáng trên tay Khải Nguyên thiêu đốt chỉ còn 2 bộ xương cháy đen, Khải Nguyên ném 2 bộ xương đi, nhìn xung quanh rồi nói

“Nên bắt đầu từ ai đây, à, tên già hỏi kia, này ngươi dám ra lệnh giết ta phải không, bản tọa bắt đầu từ ngươi vậy”

Lão già kinh sợ quay lưng bỏ chạy, 1 luồng sáng trắng từ tay Khải Nguyên bắn đến, khắp người lão xuất hiện 1 ngọn lửa màu trắng quỷ dị vô cùng, lão vùng vẫy gẫy dựa được 1 lát liền ngã lã ra, đã bị đốt cháy thành than

Kelly run run hỏi

“Ngươi thật sự là ai? Thế này là thế nào?”

Khải Nguyên nói lớn

“Chỉ có cường giả mới có thể hỏi đến danh tự của ta, các người không xứng, chút nữa đi hỏi Diêm vương nhé”

Mái tóc của Khải Nguyên tung bay theo gió, từng sợi tóc như phát ra ánh sáng ma quái, làm hấn trông như 1 ma thần tái thế. Hấn nhìn bọn đặc nhiệm đang run sợ, nói giọng sắc lạnh

“Đến lượt các người”

Nói xong, ánh mắt hấn lại sáng rực lên hơn bao giờ hết, từ người bọn đặc nhiệm những ngọn lửa trắng ma quỷ liền bốc ra, chỉ trong chừng 1 phút chúng đã hóa thành tro bay theo gió

Ánh mắt của Khải Nguyên càng lúc càng rực sáng, những tên đặc nhiệm đang nằm dưới đất, cả chết và bị thương tất cả đều phát hỏa rồi bị đốt cháy thành tro bụi. Hiện trường giờ chỉ còn Khải Nguyên đang bay lơ lửng cách mặt đất vài tấc, Thu Thủy vẫn nằm im bất động và Kelly đang đứng chết trân.

Ánh mắt của Khải Nguyên nhìn Kelly nói

“Đến lượt ngươi”

Kelly thấy trong người nóng bừng, nóng như bị quăng vào lò thiêu, một luồng khói từ thân thể cô ta bốc ra. Nhưng chợt cô ta thấy mình trở lại bình thường, ngạc nhiên đưa mắt nhìn Khải Nguyên. Khải Nguyên lúc này chợt biểu hiện rất lạ

Hắn nói như thể đang nói với 1 người vô hình

“Ngươi bảo ta tha cho cô ta à ? Được thôi, ta ở nhờ cơ thể ngươi, cũng không nên cự tuyệt”

Rồi Khải Nguyên quay lại nhìn Kelly quát

“Cút mau, trước khi ta đổi ý”

Kelly như tỉnh mộng, liền cầm đầu mà chạy

Khải Nguyên lại tiếp tục độc thoại

“Ngươi hỏi ta là ai à ? Nể ngươi cũng là 1 cường giả, ta cũng muốn nói chuyện chơi 1 chút. Nói ở đây không tiện, chúng ta vào trong nội tâm của ngươi nói chuyện nào”

Nói rồi, Khải Nguyên ánh mắt vẫn sáng rực, đứng im không động đậy

Trong nội tâm của Khải Nguyên hiện ra 2 người, 1 là Khải Nguyên còn người kia là một bóng trắng không nhìn rõ mặt, phát ra khí tức rất đáng sợ - đó là ma thần vừa nãy đã chiếm hữu thân xác của Khải Nguyên.

Chính ma thần này đã cứu mạng của Khải Nguyên cũng như trong chốc lát giết hơn trăm người bao gồm cả 2 siêu cấp chiến sĩ F8

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Tâm Sự Của Thiên Ma

Khải Nguyên nhìn ma thần, ngạc nhiên cực độ

“Thực sự ông là ai ? Ông đã ở trong người tôi bao lâu rồi?”

Ma thần ung dung nói

“Ta cũng có tên, nhưng đó là người khác đặt cho ta, ta không thích, ngươi hãy gọi ta là Thiên Ma, ta thích tên này hơn. Từ lúc ngươi được sinh ... à không ... được tạo ra, bốn tọa đã ở trong người ngươi rồi”

Ma thần không để ý tới sự ngạc nhiên của Khải Nguyên, lại tiếp tục câu chuyện

“Ta sinh ra vào thế kỷ 15 ở 1 gia đình quý tộc phương Tây, từ nhỏ đã có dị năng. Người đời xem ta là phù thủy, ma quỷ nên truy sát ta không ngừng. Gia đình ta cũng vì bảo vệ ta mà nhà nát người chết. Nên ta rất hận bọn người tự cho mình là chính đạo, hành động của chúng không khác gì ma quỷ. Ta vượt qua muôn ngàn khó khăn để sinh tồn và tự cường, ta cũng đi khắp nơi học hỏi võ công thiên hạ để phối hợp với dị năng tạo ra công pháp vô địch để tự bảo vệ bản thân và tiêu diệt những kẻ đáng chết đó. Nhưng chúng quá đông, giết được 1 tên lại phải đối phó thêm với hàng chục tên khác. Cuối cùng ta lưu lạc sang phương Đông, ở đây họ không xem dị năng của ta là yêu thuật mà xem đó là đạo thuật gì đó. Ta đã học từ họ phương pháp tu luyện và cải tiến thành phương pháp của riêng ta. Phương Đông đúng là mảnh đất tốt để dung dưỡng ta”

Thiên Ma dùng 1 lát rồi lại kể tiếp

Ta tích cực tu luyện mong có thể đến được cảnh giới phi thăng trở thành thần tiên bắt từ bắt diệt nhưng thể xác con người quá yếu đuối, cứ sau hơn 100 năm ta lại phải thay đổi thể xác khác. Linh hồn ta lang thang, tìm những thai nhi có thể chất và năng lực tinh thần phù hợp để nhập vào. Nhưng thể xác phù hợp rất hiếm, có lúc sau khi linh hồn thoát xác ta phải lang thang gần 20 năm mới tìm được thể xác thích hợp. Trải qua mấy trăm năm ta phải thay thể xác đến 3 lần cuối cùng cũng tìm được thể xác hoàn mỹ nhất, đã có thể đột phá, bước qua vòng sinh tử luân hồi, chân đã chạm vào đến ngưỡng cửa phi

thắng.Nhưng lúc tới quan trọng ta lại bị bọn khốn đó đánh lén, làm cho linh hồn bị tổn thương nặng nề, thân xác bị phong ấn.Đã qua khỏi vòng luân hồi nên linh hồn ta không thể bị tiêu diệt, vì tổn thương nặng quá nên ta đành phải chia linh hồn thành nhiều phần, ẩn mình tiềm tu phục hồi.Người vô tình có được 1 phần linh hồn của ta, ta cũng không hiểu vì sao 1 phần linh hồn ta lại ở trong thể xác của người.Nhưng thể xác của người là mảnh đất tốt để hạt giống linh hồn ta nảy mầm”

Khải Nguyên sợ hãi hỏi

“Ông định chiếm hữu thể xác của tôi à ?”

Ma thần cười, nói với giọng rất tự nhiên

“Ta không thèm, thể xác bị phong ấn của ta còn tốt hơn thể xác người mấy lần nữa, nhất là nó đã qua mấy lần tôi luyện.Nếu như dùng thể xác của người ta phải đem nó đi tôi luyện lại, việc này rất khó khăn, ta không ngu dại đâu.Nói thể này, thể xác của người là chậu đất, linh hồn ta là hạt giống, khi hạt giống đã nảy mầm, cây con cũng cứng cáp thì phải đem cây con ra chỗ đất màu mỡ mà trồng”

Khải Nguyên hỏi

“Nếu vậy khi linh hồn ông ra khỏi thể xác tôi, tôi có bị làm sao không ?”

Thiên Ma điềm nhiên

“Không sao cả, ta và người là quan hệ cộng sinh chứ không phải ký sinh, khi ta rời khỏi người, người cũng y như trước thôi, chẳng tổn hại gì.Mà từ lúc mới hình thành thì thân xác người vốn là do linh hồn người điều khiển, ta chỉ là khách trọ, ta lo tu luyện không quản việc của người nên người không nhận thấy sự có mặt của ta. Ban đầu ta đã định tiềm tu, không hiện thân, đến lúc thích hợp sẽ lảng lảng rời khỏi người trở về thể xác chân thực của ta.Khi người sắp bị giết bắt quá ta đành ra mặt điều khiển thể xác người phát động hết tiềm năng đột phá hiểm cảnh.”

Rồi Thiên Ma lại cười lớn

“Phong ấn thể xác ta cũng sắp tự giải trừ rồi, ngày phục sinh của ta sắp đến, khi ta phục sinh rồi sẽ cho người xem thể xác chân thực của ta.Linh hồn ta cũng đã cứng cáp rồi, lúc này cũng chính là lúc ta nên rời khỏi thể xác của người, để đi tìm thể xác thực sự của ta”

Khải Nguyên lại hỏi

“Khoan đã ...Nghe nói 88 năm trước xuất hiện 1 ma đầu đáng sợ, có phải đó là ông không ?”

Ma thần trả lời giọng đầy nổi oán thán

“Không sai, chính là ta.Năm đó ta đột phá luân hồi thành công, liền trong vòng 8 năm đi khắp nơi tiêu diệt hơn 10 ngàn cao thủ các nước, có lẽ vì thế nên chúng mới liên thủ đối phó với ta, tiếc rằng trong lúc ta đột phá cảnh giới, sắp phi thăng lại bị chúng phá Ân oán là gì, một lời sao có thể nói hết.Cứ giết nhiều người thì gọi là ma đầu sao?”

Thiên Ma lại nói

“À, xin lỗi lúc này ta dùng gần hết toàn bộ sức mạnh tinh thần và thể xác của người rồi, trước giờ ta không biết bảo lưu thực lực là gì cả, phải ít nhất 1 tháng sau người mới phục hồi lại được.Thôi ta đi đây, lúc ta phục sinh chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn”

Khải Nguyên bừng tỉnh, thân thể đang lơ lửng đột nhiên hạ xuống, từ người hắt 1 luồng sáng trắng bay ra, tiếng gió gào thét như muốn nói “Hẹn gặp lại”

Phải chăng đây là 1 giấc mơ, Khải Nguyên tưởng như đã kiệt sức hoàn toàn.Thu Thủy cũng đã đứng dậy được, cô diu hắt vào nhà.Khải Nguyên vừa đi vừa nghĩ đến ma thần, tính ra thì Thiên Ma cũng là sư tổ của hắn, thật là 1 kẻ đáng sợ.Thế giới này đúng là có những bí ẩn không sao giải thích nổi

Vào phòng khách, Khải Nguyên ngồi xuống rồi hỏi Thu Thủy

“Lúc này cô có thấy gì không ?”

Thu Thủy trả lời hắn

“Em không bị ngắt đi, nhưng em cảm thấy đau quá không cử động nổi, em cũng nhìn thấy anh phát ra ngọn lửa trắng thiêu cháy hết bọn họ”

Khải Nguyên thờ dãi, hắn mong đó chỉ là ác mộng nhưng ngoài hắn, Thu Thủy cũng chứng kiến sự việc đó, Thu Thủy không biết nói dối

Khải Nguyên vẫn ở lại ngôi nhà đó đến khi Kỳ Lân tiên sinh trở về, hắn kể lại việc bị tập kích nhưng không kể về ma thần, và nhờ ông ta tìm chỗ ở mới cho hắn.Kỳ Lân tiên sinh trầm ngâm 1 lúc rồi nói

“Người không nên ở lại thành phố này nữa, tốt nhất là nên ra nước ngoài, ta sẽ sắp xếp cho người 1 biệt thự ở Singapore”

Kỳ Lân tiên sinh lấy trong két sắt ra 1 xấp giấy rồi nói

“Đây là bản sao của bí kíp đó, người giữ lấy mà tu luyện, hãy cẩn thận”

Rồi lại đưa Khai Nguyên 1 vali lớn

“Dùng tiền mặt hơi bất tiện, nhưng thẻ tín dụng thì có thể bị truy ra, trong biệt thự ở Singapore có 1 két sắt rất tốt để người bảo quản. Địa chỉ và chìa khóa của biệt thự cũng ở trong vali này. Thứ này ta để dành để phòng sau này có sa cơ cũng còn đường sống, nay giao lại cho người”

Rồi lão quay lưng lại nói

“Ồ đôi có gặp nhau thì có chia tay, người đừng lưu luyến nữa, lập tức khởi hành

Khai Nguyên lập tức dẫn các nữ nhân của hắn khởi hành

Singapore là 1 đảo quốc nhỏ nhưng rất đẹp, không khí trong lành, môi trường quả thật được bảo vệ rất tốt, đúng là nơi thích hợp để ẩn cư. Dân số lại đa phần là người Châu Á nên Khai Nguyên cũng cảm thấy dễ thích nghi với cuộc sống, hắn cũng cảm thấy thoải mái như lúc ở thành phố Tự Do.

Khai Nguyên nhớ lại những lời Thiên Ma đã nói với hắn, hoàn cảnh của hắn cũng khá giống Thiên Ma nên hắn cũng có sự đồng cảm với ma thần này, hắn nghĩ hắn vẫn may mắn hơn ma thần là có những nữ nhân yêu thương hắn. Thiên Ma quả thật đáng sợ đến không thể tưởng tượng nổi, chỉ với linh hồn chưa hoàn thiện mà ma thần đã phát động được sức mạnh chỉ trong phút chốc đốt cháy sinh mệnh hàng trăm người, hàng trăm cường giả. Không biết khi Thiên Ma phục sinh sẽ còn đáng sợ thế nào, không chừng có thể hủy diệt cả 1 quốc gia hay cả thế giới nữa.

Khai Nguyên lại có những ngày an nhàn, hắn tận dụng tối đa thời gian để chăm sóc các nữ nhân của hắn và hoạch định 1 kế hoạch phản công lại Khu vực 51

Nhưng hắn vẫn chưa biết vị trí của Khu vực 51, Anna Britz và William Wallace đã chết, Kelly đã bỏ đi, không lẽ lại đợi Khu vực 51 phát động 1 chiến dịch nữa. Khai Nguyên tập trung tất cả những chi tiết lại tư duy phát hiện ra giờ hắn chỉ còn 1 manh mối rất mơ hồ. Đó là vùng núi Khatula, nơi 1 tên siêu cấp chiến sĩ không rõ thế hệ nào đã từng xuất hiện. Không chừng người dân ở đó có thể cung cấp thông tin gì đó cho hắn. Hắn cũng chọn Uyên Thi làm người đồng hành trong cuộc tìm kiếm mới này. Nhưng Khai Nguyên chưa định ra ngày bắt đầu, những ngày tháng an nhàn này thật tốt, hắn rất hạnh phúc và không nỡ phá vỡ chuỗi ngày hạnh phúc đó.

Công lực của Khai Nguyên cũng phục hồi lại, dường như mỗi lần bị trọng thương hay cạn kiệt sức lực thì sau khi phục hồi lại, công lực của hắn cũng tăng trưởng không ít. Bản chất của cường giả chân chính là vậy.

Hiện tại, Khai Nguyên đang ngồi trong 1 quán cà phê sang trọng với Thu Thủy. Hắn đang bắt cô làm 1 bài tập đó là quan sát và đánh giá những người xung quanh. Nếu nhìn biểu hiện bề ngoài, không ai có thể biết Thu Thủy đã từng là 1 cô máy vô tri, giờ đây biểu hiện của cô ta trông rất giống con người, nhưng kinh nghiệm sống không phong phú lắm.

Dáng vẻ của Thu Thủy lại xinh đẹp vô cùng, hơn nữa 3 người vợ của Khai Nguyên cũng rất là biết chọn trang phục, không ít đàn ông đều phải nhìn Khai Nguyên với ánh mắt ghen tị, nếu họ mà gặp thêm 3 người vợ của hắn chắc là sẽ tức ói máu mất

Khai Nguyên chỉ 1 cô gái ngồi bàn gần cửa sổ hỏi Thu Thủy

“Cô quan sát được gì từ cô gái đó ?

Thu Thủy trả lời rất hồn nhiên

“Hình như cô ấy đang đợi chồng hoặc người yêu, em thấy cô ấy cứ bấm điện thoại mãi, vẻ mặt có vẻ bồn chồn”

Khai Nguyên cười nói

“Giỏi lắm, nhãn quang không tệ, khi về ta sẽ thưởng cho cô, cô thích gì nào”

Thu Thủy trả lời không do dự

“Sôcôla, hoặc kem, lần đó chị Uyên Thi dẫn em đi ăn, rất ngon, em rất thích”

Nhìn chung ... phụ nữ đa số là thích của ngọt thì phải ...

Người đàn ông cuối cùng cũng đến, đó là 1 tay cao to, da ngăm đen, tóc xoăn. 2 người đó nói chuyện 1 lúc lâu, Khai Nguyên thấy người đàn ông đưa cho cô gái 1 vật gì đó. Khai Nguyên nhìn thấy có vẻ khá nghi, bèn nói nhỏ với Thu Thủy

“Cô về nhà trước đi, nhớ về thẳng nhà đấy, không được đi lung tung”

Thu Thủy vẫn như trước giờ, ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh của Khai Nguyên. Cô ta đứng dậy, quay người đi thẳng không hề nhìn lại, không ít cặp mắt liền dán theo bước chân nhịp nhàng đó.

Khi Thu Thủy đã đi rồi, Khai Nguyên ở lại quan sát cặp nam nữ đó. Hắn không để lộ biểu hiện gì, giả vờ như đang theo dõi chương trình trên chiếc TV đặt gần đó, nhưng mục quang vẫn bám chặt họ.

Vật mà hắn thấy có vẻ như là 1 quả bomb. Mặc dù nó được bọc lại nhưng những nét hằn trên lớp vải bọc lại lộ ra những chi tiết của 1 mạch điện tử. Vật đó lại là 1 hình khối hộp khá lớn nên Khải Nguyên đoán đó có thể là 1 trái bomb. Cho dù không phải thì cứ chỉ lên lút của đôi nam nữ cũng đáng để hắn quan tâm.

Tự đắm đầu vào rắc rối hình như là bản tính của Khải Nguyên

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Kẻ Khủng Bố

Cô gái bỏ vật nọ vào túi xách, rồi lại nói chuyện với nam nhân kia 1 lúc lâu. Khải Nguyên có nghe thấy họ nói chuyện nhưng họ lại dùng thứ ngôn ngữ mà hắn không hiểu được. Ở Singapore, chủ yếu người ta nói chuyện với nhau bằng tiếng Hoa và tiếng Anh, Khải Nguyên biết 2 ngôn ngữ này, nhưng ngôn ngữ của đôi nam nữ kia thì hắn hoàn toàn không biết.

Đôi nam nữ gọi tính tiền rồi rời đi. Khải Nguyên cũng đặt 1 tờ tiền xuống bàn rồi bám theo họ. Hắn giữ khoảng cách rất xa đôi nam nữ nhưng mục quang tinh anh vẫn bám chặt từng cử động của họ. Đôi nam nữ đang đi vào 1 chiếc xe hơi rồi lái đi, Khải Nguyên vẫn đi bộ bám theo, đường sá hơi đông nên họ không di chuyển nhanh được

Đôi nam nữ dừng lại ở 1 khách sạn lớn. Người đàn ông ở trong xe chờ, còn cô gái bước vào khách sạn. Khải Nguyên cũng theo lối cửa hông khách sạn mà vào, hắn bám theo sát gót cô gái ấy. Đường như biết bị bám theo, cô gái bèn chui vào thang máy, ấn nút đóng cửa lại rồi lên tầng cao nhất. Tầng này chưa có khách đến ở, hoàn toàn vắng vẻ

Cửa thang máy vừa mở ra, cô gái kinh hãi khi thấy Khải Nguyên đang đứng chờ trước cửa thang máy. Nguyên là nữ nhân vừa đóng cửa thang máy, Khải Nguyên đã theo lối cầu thang bộ gần đó, vừa thấy không bị ai nhìn liến thì triển khinh công như bay, cô gái chưa đi hết nửa đường hắn đã ở đó chờ sẵn

Khải Nguyên nhìn chằm chằm vào cô gái. Cô gái này mặc áo 2 dây màu đen váy ngắn cùng màu, cao khoảng 1m7, da ngăm đen, trông rất khỏe khoắn, đôi mắt đen, to, chiếc mũi cao cùng đôi môi thanh tú tạo ra 1 nét đẹp rất đặc trưng. Cô gái có vẻ rất bối rối, tay đưa vào trong túi xách như muốn lấy vật gì ra

Khải Nguyên cười nói

“Súng ngắn hãm thanh hả, lâu rồi tôi chưa được ăn đạn, trong người cũng ngứa ngáy, cô cho tôi vài viên xem”

Vài tiếng động khô khốc vang lên, khẩu súng từ trong túi xách đã khai hỏa bắn vào Khải Nguyên nhưng chỉ làm áo hắn rách mấy lỗ, từ những chỗ rách, cơ nhục của hắn hiện ra, hoàn toàn lành lặn, 1 vết bầm cũng không có. Cô gái đó lấy làm kinh hãi, bắn thêm chục phát nữa nhưng vẫn không có gì xảy ra

Khải Nguyên nhe răng cười

“Hết đạn rồi nhé cô em, nãy giờ cô bắn 20 viên, hắn đó là loại súng ngắn Glock, à, cái áo này giá hơn 100 USD đấy, bị cô bắn hỏng mất rồi, bồi thường cho tôi mau”

Cô gái da ngăm ánh mắt lay động, định làm 1 việc gì đó nhưng lại bị Khải Nguyên nhanh như chớp ôm chặt lấy, khống chế hoàn toàn. Hắn giật túi xách của cô ném đi rồi cười

“Mục tiêu của cô không ở đây, cho nổ bom không phải lãng phí sao, trái bom đó cũng phải vài ngàn USD đó, hơn nữa tính mạng cô chỉ có 1, sao lại liều lĩnh thế”

Khải Nguyên lại nói như đang đùa giỡn

“Tôi không phải cảnh sát, chỉ là không nỡ nhìn người đẹp chết tan xác thôi, hơn nữa cô cho nổ bom ở đây sẽ liên lụy không ít người đó. Thôi, có gì cứ từ từ nói, muốn giết ai thì kiếm kẻ đó bắn vài phát, cần gì làm vậy”

Nói rồi tay liền tiến đến dây áo của cô gái, nhanh chóng cởi áo cô ta ra. Hắn sợ cô ta giấu thiết bị kích nổ trong người nên phải làm thế, cũng nhân tiện lợi dụng tình huống để thỏa mãn tính háo sắc của hắn. Cô gái chống cự rất quyết liệt, dường như dùng hết mọi chiêu thức để đối phó với nam nhân nhưng vô hiệu, gãi vô lại trước mặt cô như là người làm bằng sắt thép, đánh vào hắn chính mình lại bị đau. Khải Nguyên dùng Nguyên thần vẫn trên cô ta, như phát hiện điều gì đó, hắn lại la khẽ

“Áy, đừng cắn lưỡi tự sát chứ”

Nói rồi lại dùng cái miệng của hấn lấp lấy miệng cô ta, cô gái cũng phản ứng rất nhanh, dùng răng cắn lấy lưỡi hấn, cũng may là cái lưỡi của Khải Nguyên cũng không phải tầm thường nếu không chắc là cũng bị đứt lìa mất rồi

Khải Nguyên đẩy cô ta ra nói

“Thua cô rồi, tôi thả cô ra xem cô có dám tự sát nữa không, cắn lưỡi tự sát rất là đau đớn đó, nếu chẳng may không chết sau này sẽ bị cầm suốt đời, ăn uống cũng không được, khổ sở không thể tả”

Cô gái vẫn không nói 1 lời, dùng ánh mắt ngạc nhiên và kinh hãi nhìn Khải Nguyên, hấn bèn nói tiếp

“Tôi biết cô thuộc tổ chức Alzead, còn trẻ tuổi mà dũng cảm thế tôi cũng phục, nhưng tôi không thích thấy cô chết vô ích. Cô giết được vài kẻ thù, sẽ lại mọc thêm vài chục kẻ thù nữa, xem cô có mấy chục cái mạng mà giết hết chúng không?”

Cô gái lại càng kinh ngạc, hỏi Khải Nguyên

“Làm sao anh biết được ?Tôi thấy anh cũng không có vẻ giống cảnh sát hay là kẻ thù của tổ chức, vậy anh là ai ?”

“Là 1 kẻ rảnh rỗi thích xen vào chuyện của người khác, tôi nhìn trái bom mà biết cô thuộc tổ chức đó, cách chế tạo bom của tổ chức Alzead rất là đặc biệt, không thể lẫn lộn”

Khải Nguyên dĩ nhiên là không thể lộ ra về Nguyên thần vấn, bèn bịa ra 1 lý do có vẻ tin được

Cô gái áp ứng

“Tôi chỉ định cài bom để tiêu diệt kẻ thù, không định đánh bom tự sát. Nhưng nếu phải chết, chết vì cuộc Thánh chiến tôi cũng lấy làm vinh dự, sau khi chết tôi sẽ trở thành anh hùng, linh hồn tôi sẽ được lên thiên đàng, gia đình tôi sẽ được tổ chức chăm sóc, tôi không phải lo “

Khải Nguyên nói 1 tràng

“Thánh chiến cái con khi mồm gì không biết, tranh giành đất đai và quyền lực cứ nói thẳng ra cho dễ nghe. Tôi cũng gặp những kẻ Thánh chiến, từ vì đạo như cô lúc sắp chết, chỉ thấy họ khóc mẹ kêu cha, luôn mồm gào thét không muốn chết, vết thương trên người máu tuôn như suối, ruồi nhặng bu đầy, đau đớn cực độ, thiên đàng cái nỗi gì chứ, còn hơn là xuống địa ngục nữa. Anh hùng quái gì chứ, bất quá họ cũng chỉ tưởng nhớ cô vài ngày rồi cô sẽ rơi vào quên lãng như 1 viên gạch lát đường cho họ thôi, bất quá họ chỉ cho gia đình cô vài đồng đủ sống chừng mấy ngày rồi gia đình cô cũng vẫn khốn khổ thôi, các em cô sau này lớn lên cũng sẽ bị tổ chức lợi dụng rồi cũng chết thảm như cô thôi”

Cô gái nghe xong vẻ mặt biểu hiện sự giằng co tư tưởng rất phức tạp, cô khóc to lên

“Tôi không tin, anh nói dối, anh gạt tôi”

Khải Nguyên làm vẻ mặt điềm nhiên

“Nói dối cô làm gì, sự thật nó hơi khó nghe, đành chịu vậy”

Khải Nguyên đến bên quả bom rơi dưới đất, hàng đồng dây nhợ, hấn không biết phải tháo gỡ ra sao, liền nghĩ ra 1 cách, dùng quang cầu dị năng của hấn cùng lúc đốt cháy tất cả dây điện, thế là quả bom trở nên vô hại. Cô gái thấy vậy bèn nín khóc, kêu to

“Đó là cái gì thế, anh có phép thuật sao ?”

Khải Nguyên cười

“Phải, tôi là thần tiên đây, thấy cô cũng không đáng chết nên hiện thân cứu cô đó.”

Rồi hấn nói

“Giờ cứ để quả bom này ở đây, cô xuống dưới ra xe tàu thoát đi, xem như cô hoàn thành nhiệm vụ rồi, bom không nổ xem như là xui xẻo thôi, không ai trách phạt cô đâu, tối nay báo người phụ trách của cô ra quán bar Đêm Thiên Đường gặp tôi”

Cô gái vừa đi khỏi, Khải Nguyên cũng ung dung đi xuống rồi hấn la to “Có bom ! Có bom ở đây !”

Mọi người bèn chạy tán loạn, Khải Nguyên cũng chuẩn mắt, cô gái nọ nhân lúc hỗn loạn cũng tàu thoát được

Khải Nguyên ghé cửa hàng thời trang mua 1 cái áo khác giống cái hấn đang mặc rồi mới về nhà. Khải Nguyên nghĩ tổ chức Alzead từng bị siêu cấp chiến sĩ tấn công, thủ lĩnh trước đây của tổ chức đó cũng bị siêu cấp chiến sĩ giết hại nên chắc là họ sẽ cung cấp cho hấn thông tin gì đó có giá trị. Về gần đến nhà, hấn cũng không quên mua kem và sôcôla thưởng cho Thu Thủy như hấn đã hứa.

Nhìn Thu Thủy mừng rỡ như 1 đứa trẻ được quà, Khải Nguyên cũng thấy vui, hấn hỏi han, chọc ghẹo 3 người vợ 1 lúc rồi giúp họ làm thức ăn. Suốt

ngày hán không có biểu hiện gì khác thường, trời vừa tối liền thay đồ đến quán bar Đêm Thiên Đường

Khải Nguyên ngồi 1 lúc thì tự nhiên có 4 người tiến lại ngồi bên cạnh hán, hán nhận ra 1 trong số đó là cô gái lúc sáng. 1 người nói với hán

“Xin mời ông ra cửa sau”

Khải Nguyên liền đi theo họ ra cửa sau, sau cánh cửa này là 1 con hẻm vắng vẻ. 1 người lại dùng tay lục soát khắp người Khải Nguyên tìm vũ khí nhưng Khải Nguyên nào có mang theo. Thấy có vẻ ổn, 1 người khác liền gọi điện thoại rồi ít phút sau 1 chiếc xe du lịch cửa kính màu đen không thấy được bên trong trờ tới, Khải Nguyên bị đẩy lên xe. 1 người dùng dải băng đen có vẻ như muốn bịt mắt hán. Hán cũng hơi bức mình nhưng nhìn sang cô gái, ánh mắt cô gái như bảo hán cứ yên tâm, sẽ không sao nên thôi, hán để cho họ bịt mắt hán

Xe chạy một lúc rồi dừng lại, Khải Nguyên được dẫn vào 1 tòa nhà, đi 1 lúc nữa hán được dắt đến 1 căn phòng, rồi dải băng bịt mắt được tháo ra

Trong phòng không có gì, chỉ có 1 ngọn đèn tròn trên trần, 1 cái bàn, 2 chiếc ghế, Khải Nguyên ngồi xuống rất tự nhiên. 5 phút sau, cửa mở ra, 1 người đàn ông râu ria đội khăn theo kiểu Hồi giáo bước vào

Khải Nguyên nở nụ cười xã giao, đưa tay ra bắt tay ông ta đáng vẻ rất thân thiện.

Người đàn ông tự giới thiệu

“Tôi tên là Sultan Fanir, người đại diện của tổ chức tại châu Á.”

Khải Nguyên cười nói

“Tôi biết, các ông có rất nhiều nghi vấn đối với tôi, tôi xin hỏi trước 1 câu nhé. Hơn 3 năm trước có phải thủ lĩnh Abdul Raziel của các ông bị giết ở vùng núi Khatula bởi 1 con quái vật không?”

Người đàn ông vẻ mặt kinh ngạc hỏi

“Ông là ai? Làm sao ông biết được việc đó?”

Khải Nguyên vẻ mặt nghiêm trọng

“Tôi cũng đang lần theo dấu vết con quái vật đó đây, tính ra thì chúng ta có cùng kẻ thù, có thể hợp tác được, tôi sẽ nói cho ông biết những gì tôi biết, ông cũng làm vậy nhé. Chúng ta bắt tay làm tin nào”

Khải Nguyên đưa tay nắm lấy bàn tay của người đàn ông đó, cử chỉ thân thiện này cũng làm cho ông ta có thêm thiện cảm đối với Khải Nguyên. Hán cũng kể việc bị Khu vực 51 truy sát, nhưng lại nói lý do là vì tìm được 1 tài liệu mật của họ, chứ không nói gì về thân thế của hán

2 bàn tay rắn rỏi vẫn giữ chặt lấy nhau, Khải Nguyên hỏi

“Ông có biết hình dạng của quái vật đó không?”

Sultan bèn ngẫm nghĩ 1 lúc

“Có, 1 người sống sót kể lại nó rất giống con người, nhưng tốc độ lại nhanh hơn ma quỷ, rất khó bắn trúng, bắn trúng cũng không biết đau, quả là rất đáng sợ. Nó được thả xuống căn cứ trong đêm tối, đã vô thanh vô tức sát hại hơn 1 nửa số người ở đó trước khi bị phát hiện”

Khải Nguyên hỏi tiếp

“Vậy chắc là F8, không rõ số hiệu T mấy, có phải nó được trang bị 2 lưỡi dao ở cổ tay không?”

Sultan đáp

“Đúng vậy, khuôn mặt nó rất đáng sợ, cứ như là mặt quỷ ấy, 2 con mắt vô hồn cứ như không phải mắt người sống. Hơn 500 người chiến đấu với nó vất vả lắm mới hạ được, không ngờ trong người nó lại có bom nữa, thủ lĩnh Abdul chết là vì quả bom đó”

Khải Nguyên bèn đem những gì hán biết về Khu vực 51 và siêu cấp chiến sĩ ra nói cho Sultan biết. Nghe xong, ông ta bèn thờ dài

“Thì ra là thế. Sa mạc Nevada ... Không chừng cái căn cứ bí mật đó lại là Khu vực 51”

“Căn cứ bí mật? Ông có biết vị trí của nó không?” Khải Nguyên mừng rỡ

Sultan bèn kể

“5 năm trước thủ lĩnh Abdul chúng tôi thực hiện 1 vụ đánh bom ở Mỹ, sau khi thành công ông ấy và 1 số thuộc hạ chạy trốn sang vào sa mạc Nevada để ẩn thân và xóa các dấu vết. Vốn quen với địa hình sa mạc từ nhỏ nên họ không gặp khó khăn gì. Abdul phát hiện 1 núi đá có hình thù vuông vức kì lạ, trông xa giống như 1 cái mặt quỷ, sau đó ông ấy nhìn thấy 1 chiếc trục thẳng đến núi đá đó, núi đá liền nứt làm đôi để lộ 1 miệng hầm rất lớn, trục thẳng

bay vào đó thì ngọn núi cũng khép lại. Abdul chỉ có vài thuộc hạ đi theo nên không dám xông vào đó. Ông ấy cũng nói là quanh khu vực căn cứ có loại từ trường rất lạ, làm la bàn không xác định được phương hướng. Sau đó ông ấy bị phát hiện và bị tập kích nhiều lần ở trong sa mạc đó, kẻ thù cứ như từ dưới đất chui lên. Cuối cùng chỉ còn 1 mình ông ấy sống sót ra khỏi sa mạc Nevada.”

Khải Nguyên đã thu được thông tin hần cần, hần nói với Sultan

“Cảm ơn ông, hy vọng sau này chúng ta sẽ luôn hợp tác tốt đẹp như thế này”

Họ nói thêm vài câu xã giao nữa rồi Khải Nguyên được đưa trở lại quán bar Đêm Thiên Đường. Lúc ra khỏi xe, Khải Nguyên vẫy cô gái lại hỏi

“Tên cô là gì, cho tôi biết được không?”

“Lana Alzur” cô gái đáp, mở to đôi mắt nhìn Khải Nguyên, lại hỏi “Liệu sau này chúng ta có thể còn gặp nhau không?”

Khải Nguyên nói với cô ta, giọng ôn tồn

“Không chắc, nếu có duyên thì tự nhiên sẽ gặp lại nhau thôi. Con đường cô đã chọn rất nguy hiểm đấy, sau này cô phải rất cẩn thận. Còn nếu có lỡ thích tôi thì tôi khuyên cô nên quên đi, tôi có 3 bà vợ, 1 nàng hầu rồi, không phải là đối tượng tốt đâu. Nếu lúc ở khách sạn tôi có nói gì không hay về tôn giáo của cô thì cho tôi xin lỗi nhé, tôi không có ác ý gì đâu”

Lana nói có vẻ vô tư

“Theo phong tục của chúng tôi, đàn ông có 7 vợ cũng không sao mà, anh mới chỉ có bấy nhiêu đó thì thiệt mà đã lo xa thế rồi, tôi chỉ cảm thấy anh hơi đặc biệt, chưa hẳn là thích anh đâu”

Khải Nguyên bề mặt không nói gì nữa, vẫy tay chào cô ta rồi bỏ đi. Trời cũng đã gần sáng, thế nào về nhà hần cũng bị tra hỏi 1 trận nên thân.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 30: Chiêu Binh

Khải Nguyên vừa về đến nhà đã nhìn thấy 3 nữ nhân đang ngồi chờ hần đáng về vừa sốt ruột lại vừa lo lắng.

Vừa thấy hần, họ liền nhào đến vây quanh hần

Nhã Ca hỏi hần

“Anh đi đâu? Mau nói thật đi. Đừng nói với em là anh đi luyện công. Thu Thủy đã nói lại với em rồi, cô ấy nói là trước khi cô ấy đi cô ấy có thấy anh anh nhìn ngắm 1 cô gái khác rất kỹ. Chắc là tối qua anh đi tìm cô gái đó rồi đúng không?”

Uyên thì lại mắng hần

“Lần trước anh đem Kelly về suýt nữa bị cô ta hại chết, chưa chưa tạt háo sắc sao? Nếu như bình thường thì em cũng không quản anh, nhưng anh không nhớ là chúng ta đang bị truy sát sao?”

Mỹ Huyền không nói gì, dùng ánh mắt trách móc nhìn Khải Nguyên.

Khải Nguyên khô sở giải thích

“Cô gái ấy là người của tổ chức khủng bố Alzead, cô ấy định thực hiện đánh bom. Anh chỉ ngăn cản vụ đánh bom đó thôi. Còn buổi tối anh đi gặp người phụ trách của Alzead, cũng thu hoạch được khá nhiều”

Rồi hần đem chuyện về Khu vực 51 ra kể. 3 nữ nhân liền im lặng. Lát sau, Nhã Ca lên tiếng

“Anh định 1 mình xâm nhập vào đó sao?”

Khải Nguyên nói

“Không, anh biết rằng nơi đó phòng thủ rất nghiêm ngặt, hơn nữa lại có cả chục tên F8 nữa, vào đó có khác gì tự tìm cái chết. Anh định tranh thủ cảm tình của tổ chức Alzead, cùng họ mở 1 cuộc tấn công vào đó. Nhưng chắc là phải rất lâu sau mới thực hiện được”

Rồi hắn lại híp mắt cười

“Tôi qua anh đã để các em chịu thiệt thòi, giờ anh bồi thường các em vậy”

Nói rồi liền chuyển thân đứng dậy, ôm ngay Nhã Ca vào lòng, Uyên Thi và Mỹ Huyền nhanh chân chạy thoát. Khải Nguyên lại cười nói

“Cho 2 em chạy đây, xem tối nay có thoát nổi không”

Nói rồi liền ôm Nhã Ca tiến thẳng vào phòng, Nhã Ca nét mặt ửng hồng nhìn hắn nói khẽ

“Đang là ban ngày ban mặt mà anh cũng ... Nhớ nhẹ tay với em 1 chút nha, em không muốn trở thành mèo lười đâu”

Khải Nguyên đặt Nhã Ca xuống giường, thoát y cô rồi tiến hành chinh phạt. Đến khi Nhã Ca kêu thôi hắn mới dừng lại nói với cô

“Càng lúc em càng xinh đẹp ra, anh thật muốn gần em mãi không thôi”

Nhã Ca ôm lấy hắn nói

“Em cũng muốn ở bên anh mãi mà thôi, nhưng càng gần anh em lại sợ, em sợ sẽ mất anh, em cũng sợ mình sẽ chết, không được ở bên anh nữa”

Khải Nguyên thở dài nói

“Không ai phải chết cả, anh cũng sẽ không chết, chỉ có bọn người đó là đáng chết thôi”

Rồi hắn hỏi Nhã Ca

“Triệu Thiên Quốc là tên của cha em phải không?”

Nhã Ca giật mình hỏi hắn

“Đúng vậy. Anh tìm ra điều gì về cái chết của cha em phải không?”

Khải Nguyên nói

“Anh tìm được 1 bản danh sách những người có liên quan đến Khu vực 51, trong đó có tên của cha em nhưng nó được gạch ngang bằng đường màu đỏ. Rất có thể cha em đã hợp tác với họ trong thời gian đầu nhưng sau đó không hợp tác nữa nên mới bị diệt khẩu”

Nhã Ca lặng im không nói, đôi mắt long lanh như chứa nhiều tâm sự. Khải Nguyên vẫn ôm lấy cô, hắn nói khẽ

“Anh đã từng hứa giúp em trả thù cho cha mẹ, nay lại biết kẻ thù đó là Khu vực 51, anh sẽ tiêu diệt tổ chức đó cho đến người cuối cùng”

Nhã Ca nói với giọng xúc động

“Em thực sự muốn sống 1 cuộc sống bình yên bên anh, nhưng số phận chúng ta đã như vậy, chúng ta không thể trốn tránh mãi, đành phải đối mặt với nó”

Khải Nguyên chậm rãi nói

“Sau khi tiêu diệt được Khu vực 51, anh sẽ dẫn tất cả mọi người đến 1 nơi không ai biết chúng ta, không ai có thể tìm ra chúng ta, đến lúc đó chúng ta có thể sống an nhàn cả đời”

Nhã Ca gật đầu, nhìn Khải Nguyên, đôi mắt có những giọt lệ long lanh. Một lúc sau cô mặc đồ vào rồi rời khỏi phòng, tiếp tục với những công việc chăm sóc nhà cửa thường ngày của cô.

Khải Nguyên vẫn nằm đó suy nghĩ. Hắn chợt nhớ đến Thiên Ma. Ma thần này dường như có 1 ít thiện cảm với hắn. Không biết chừng nào ma thần này mới phục sinh, không biết khi phục sinh xong hắn sẽ làm gì. Khải Nguyên cũng nảy ra ý định lợi dụng Thiên Ma để diệt trừ Khu vực 51, ma thần này rất thích giết người, chắc chắn nếu hắn đề nghị thì ma thần sẽ đồng ý ngay. Nhưng rồi Khải Nguyên lại thôi, thực sự thì Thiên Ma quá phức tạp, không thể hiểu nổi và cũng không nên dây dưa với ma thần này.

Khải Nguyên đến bên máy tính trong phòng hắn, mở máy gửi mail cho Kỳ Lân tiên sinh, nhờ ông ta mua giúp 1 lô vũ khí cũ gọi cho tổ chức Alzead. Hiện giờ nước Nga đang thanh lý các loại vũ khí của thập niên trước, vũ khí này tuy lỗi thời nhưng tổ chức Alzead đang rất cần nó, Kỳ Lân tiên sinh cũng quen biết không ít tay buôn lậu vũ khí chắc là ông ta cũng thực hiện việc này dễ dàng. Nửa tiếng sau, Kỳ Lân tiên sinh hồi âm nói là đã mua cho hắn 1 lô súng ống và sẽ vận chuyển đến cho Alzead. Khải Nguyên cũng yên tâm, hắn tắt máy tính rồi ra khỏi phòng

Khải Nguyên vừa quay lại đã nhìn thấy Thu Thủy, cô đang đứng ngay cửa phòng hắn. Thu Thủy liền hỏi hắn, vẫn với giọng nói ngây thơ

“Lúc này anh và chị Nhã Ca làm việc gì thế? Việc này thực sự rất lạ, trông cứ như là đang đánh nhau nhưng lại không phải. Em thực sự không biết, anh có thể chỉ cho em được không?”

Khải Nguyên ngó người ra, lúc này vội vã chắc là hắn đã quên đóng cửa phòng, Thu Thủy chắc là đã nhìn thấy hắn cùng Nhã Ca. Thân pháp của cô ta cao hơn hắn, nhất là lúc đó hắn lại đang chú tâm làm việc ấy cùng Nhã Ca nên không phát hiện ra được cô ta. Cũng may mà cô ta không xông vào hỏi trong lúc hắn đang hành sự.

Khải Nguyên bèn cười khở

“Việc này rất phức tạp, sau này ta sẽ dạy cho cô, không phải bây giờ. À, cô chỉ được học từ ta thôi, không được hỏi hay bảo người khác dạy cô nhé”

Thu Thủy trả lời

“Em biết rồi. Em vẫn còn ngốc quá nên anh không chịu dạy em phải không? Em sẽ cố gắng hơn nữa, nhất định sẽ học được”

Khải Nguyên ngượng đến mức muốn kiểm cái lỗ nào đó dưới đất mà chui vào, hắn bảo Thu Thủy đi ra. Thu Thủy quả thật tiến bộ rất nhiều, tiến bộ đến mức làm hắn bó tay. Hắn thầm nghĩ “Chùng nào cô thực sự giống 1 nữ nhân thực thụ, nhất định ta sẽ cùng với cô, bây giờ thì chưa được”. Nhưng xem ra kế hoạch “dạy vợ từ thuở còn thơ” của Khải Nguyên sắp thành công rồi

Mấy hôm sau, Kỳ Lân tiên sinh gửi email báo cho Khải Nguyên là đã chuyển vũ khí đến cho Alzead. Tổng cộng Khải Nguyên tốn mất hơn 1 triệu USD tiền mua và vận chuyển vũ khí, nhưng để mua được cảm tình của con người thì số tiền đó vẫn còn rẻ.

Nhưng người của tổ chức Alzead vẫn chưa đến gặp Khải Nguyên. Hắn lại phải chờ đợi. 1 tuần, rồi 10 ngày trôi qua, không có gì xảy ra

Sáng hôm đó, Khải Nguyên cảm thấy buồn bực, hắn đến quán cà phê quen thuộc ngồi giết thời gian. Đang thả hồn trong suy tư, tính toán thì chợt có người đến ngồi bên cạnh hắn. Đó là Lana, lần này cô ta mặc bộ váy trắng có đính kim tuyến trông giống như 1 nàng công chúa. Khải Nguyên cười hỏi

“Cô đến tìm tôi à?”

Lana đáp

“Đúng vậy, sau vụ đó họ truy tìm chúng tôi rất gắt gao, đến giờ mới có thể ra gặp anh được”

Hiển nhiên là sau vụ đánh bom hụt cảnh sát đã gia tăng phòng bị, họ phải đợi gần nửa tháng đến khi phòng bị của cảnh sát được nói lỏng mới dám lộ diện.

Lana lại nói

“Chúng tôi đã nhận được số hàng anh gửi, chúng tôi rất cảm kích”

Khải Nguyên nheo mắt

“Cảm kích gì, tôi chẳng qua chỉ tiện tay giúp đỡ chút ít thôi, à, còn cái áo của tôi nữa, cô vẫn chưa đền cho tôi đấy nhé”

Lana cười hỏi

“Anh bỏ hơn 1 triệu USD tài trợ cho chúng tôi mà còn phải đòi cái áo 100 USD sao?”

Khải Nguyên nhăn mặt

“1 triệu đó là cho tổ chức của cô, nợ riêng của cô và tôi vẫn phải tính, chưa kể tôi chưa đòi nợ cô đã cắn lưỡi của tôi đấy”

Lana nói

“Nếu thế thì tôi không trả đấy, anh làm gì nào? Hôm nay tôi muốn anh dẫn tôi đi đâu đó chơi trong vài tiếng đồng hồ, anh có đồng ý không?”

Khải Nguyên dĩ nhiên là không thể từ chối. Hắn và Lana lái xe ra bãi biển đi dạo 1 lúc, rồi 2 người lại ngồi trên bãi cát ngắm từng đợt sóng đánh vào bờ

Khải Nguyên nhìn vào mặt Lana nói

“Phải chi cô không phải khủng bố thì hay biết mấy”

Lana nói với giọng đầy tâm sự

“Anh biết không, hôm nay là sinh nhật của tôi đấy”

Khải Nguyên nói 1 cách vô thức

“Tôi thì không có cả sinh nhật, tôi cũng không biết mình sinh ngày nào nữa kia”

Lana lại lý sự

“Nếu vậy ngày nào anh cũng có thể tổ chức sinh nhật, không tốt sao. Tôi cũng chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cả, hay là anh và tôi cùng tổ chức sinh nhật ngay bây giờ đi”

Khải Nguyên lấy tay vẽ 1 cái bánh kem trên cát, nói

“Ồ đây không có bán bánh, tôi vẽ cái bánh này tặng cô đây, có được không ?”

Lana cũng vẽ 1 cái bánh kem khác đẹp hơn cái bánh Khải Nguyên vẽ 1 tí, cô cười

“Tôi cũng tặng lại anh cái bánh này”

Khải Nguyên lẳng lặng xuất thủ vòng tay ôm lấy chiếc eo thon của Lana, Lana cũng không có biểu hiện gì phản đối, lại dựa đầu vào vai hắn, cô thủ thi

“Ồ đất nước chúng tôi, phụ nữ không có quyền được chọn nam nhân cho mình, ngay cả khi ra đường cũng phải che mặt, thật là bất công, số phận của chúng tôi lại phải do người khác định đoạt, không được làm theo ý mình. May mà tôi đang hoạt động bí mật ở nước ngoài nên cũng được tự do chút ít”

Khải Nguyên lại nói câu triết lý quen thuộc của hắn

“Sống ở đời, miễn sao phải được tự do thoải mái, dám yêu dám hận thế mới là cuộc sống”

Rồi họ lại im lặng nhìn nhau hàng giờ liền. Ánh mắt tự thân nó đã là 1 thứ ngôn ngữ.

Rất lâu sau, Lana lên tiếng

“Tôi quên mất, ngày mai Sultan muốn gặp riêng anh, chúng tôi sẽ đón anh lúc 7 giờ tối, tại địa điểm cũ. Chờ tôi về đi, tôi vẫn còn việc phải làm, hẹn gặp lại anh sau”

Khải Nguyên lấy xe chở cô ta về quán cà phê nơi họ đã gặp nhau. Lana lên 1 chiếc xe hơi sẵn và đi mất. Khải Nguyên cũng trở về nhà, suy nghĩ về cuộc hẹn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Tập Kết

Tối hôm sau, Khải Nguyên đến điểm hẹn trễ 30 phút

Lần này, trước khi ra khỏi nhà hắn gọi 3 nữ nhân lại, báo cáo với họ về chuyến đi sắp tới của mình, họ lại căn dặn hắn 1 hồi mới chịu để cho hắn ra khỏi nhà

Khải Nguyên vào quán bar Đêm Thiên Đường, lập tức hắn được người của Alzead dẫn ra lối cửa sau. Mọi việc xảy ra tương tự lần trước, chỉ khác là Khải Nguyên không bị bật mắt, một nam tử còn đưa cho hắn 1 chai rượu để nhắm nháp.

Lần này, điểm đến lại là 1 khu phố Hồi giáo, Khải Nguyên được đưa vào 1 căn nhà trông có vẻ bình thường, rồi được dẫn lên 1 căn phòng có trải 1 tấm thảm rất đẹp, 2 người đã chờ sẵn ở đó. 1 trong 2 người là Sultan, người kia khoảng 30 tuổi, khuôn mặt điển trai, nhân thân tinh anh, bộ ria mép được cắt tỉa kỹ càng.

Sultan giới thiệu

“Đây là Omah Raziel, con trai của cố thủ lĩnh Abdul Raziel, hiện giờ anh ấy đang là 1 thủ lĩnh quân sự của tổ chức”

Khải Nguyên và Omah bắt tay nhau, nói vài câu xã giao, rồi Khải Nguyên hỏi

“Chẳng hay gần đây quý vị có kế hoạch tập kích nào không ?”

Omah lại chất vấn Khải Nguyên 1 lần nữa về cái chết của cha anh ta và Khu vực 51, rồi anh ta nói

“Tôi khác cha tôi, cha tôi thường tấn công các mục tiêu dân sự, ông muốn gia đình của bọn đang chiếm đóng quê hương tôi và vùng Đất thánh không được ăn ngon ngủ yên, qua đó phá hoại tinh thần chiến đấu của chúng Tôi lại thích tấn công các mục tiêu quân sự, trực tiếp tắm máu kẻ áp bức đồng bào tôi.Mục tiêu càng mạnh, tôi càng muốn tiêu diệt”

Khải Nguyên hỏi anh ta

“Anh có muốn trả thù cho cha anh không ?”

Nhắc đến trả thù, mắt Omah mở to, giọng nói kích động

“Khi kẻ thù đã sát hại thân nhân của chúng ta, chúng ta phải tắm trong máu của chúng mới có thể rửa được mối hận này, tôi cũng muốn mở 1 cuộc tấn công vào căn cứ đó.Nhưng việc này là việc lớn, chúng ta phải bàn bạc kỹ”

Sultan liền bước ra khỏi phòng để Khải Nguyên và Omah nói chuyện

Omah nói

“Hiện giờ tôi có 300 người đang hoạt động bí mật ở Mỹ, trong đó có hơn 100 người là thành viên tinh nhuệ có thể điều động, chẳng hay tiên sinh có bao nhiêu người ?”

Khải Nguyên nói

“Chỉ có 1 người là tôi đây, nếu cần tôi có thể gọi thêm khoảng vài chục bằng hữu tham gia, chỉ riêng tôi có thể cùng lúc đối phó hàng trăm cao thủ”

Omah cười nói

“Tiên sinh có phóng đại quá đáng không ?”

Khải Nguyên lại quả quyết

“Không, nếu không tin anh có thể hỏi Lana, cô ta từng thấy thân thủ của tôi rồi.Nhưng trăm nghe không bằng 1 thấy hiện giờ anh có thể thử”

Omah dẫn Khải Nguyên đến 1 bãi đất nơi đây là 1 bãi phế liệu, rất nhiều xe hơi và xe tải cũ nằm la liệt, tiếng kim loại va vào nhau, tiếng cưa sắt và tiếng máy hàn rất ồn ào.Omah vẫy tay ra hiệu, liền xuất hiện khoảng 20 người tay cầm 1 thứ đao cong rất lạ.Khải Nguyên cúi áo trao cho Omah, để lộ khuôn ngực trần rần chắc, cười nói

“Bắt đầu đi”

20 người cùng lúc tấn công, Khải Nguyên không đánh trả, chỉ ngậm vận hộ thể khí, 20 thanh đao đánh vào người hắn, không mấy may suy suyễn, một tên cầm đao chém vào đầu Khải Nguyên nhưng thanh đao liền nảy ra, bị mẻ mất 1 miếng.Khải Nguyên cũng xuất thủ, dùng đôi tay thép của hắn đoạt đao của từng tên ném xuống đất, phút chốc đã đoạt được 20 thanh đao.

Khải Nguyên lại nói với Omah

“Lấy súng bắn tôi thử xem”

Omah lấy khẩu súng hầm thanh bắn Khải Nguyên vài phát, đạn chạm vào người Khải Nguyên như chạm vào tấm thép, liền dôi lại mất tích.Khải Nguyên liền phát ra 1 quang cầu về phía 1 chiếc xe cũ, 1 tiếng nổ vang lên, chiếc xe cũ này bị hất tung, rơi xuống móp méo rất thảm hại.20 người lúc này tấn công Khải Nguyên trọn mắt lè lười nhìn hắn về mặt rất kinh ngạc

Omah ngạc nhiên, nói vài câu tiếng Ả rập, chắc là chửi thề gì đó, rồi anh ta lại nói

“Anh là ma quỷ à, chỉ có ma quỷ mới làm được như vậy”

Khải Nguyên cười đáp

“Cái anh đang thấy không phải là ma thuật mà chính là cảnh giới tối cao của võ thuật phương Đông”

Omah nói với giọng ngạc nhiên

“Tôi cũng từng nghe nói, cũng từng thấy phim ảnh diễn tả điều này, đến nay mới được chứng kiến tận mắt, thật là kỳ diệu.Ngoài anh ra trên đời còn bao nhiêu người có thể làm được như thế ?”

Khải Nguyên liền trả lời

“Thiên ngoại hữu thiên, cao thủ như tôi cũng không ít, nhưng họ thường ẩn cư ở các vùng hẻo lánh, ít lộ diện cho thế nhân gặp, tôi biết ít nhất còn có 2 cao thủ có công lực hơn tôi gấp bội phần, là sư phụ và sư tổ của tôi”

Omah lại dẫn Khải Nguyên trở lại căn phòng lúc nãy, tiếp tục bàn bạc. Anh ta lấy ra 1 tấm bản đồ, chỉ cho Khải Nguyên xem 1 vùng được khoanh tròn bằng màu đỏ

Omah nói

“Theo như lời kể của cha tôi, căn cứ đó nhất định nằm ở khu vực này. Chiều theo địa hình thì nó nằm giữa sa mạc Nevada, phải mất 2,3 ngày đường để đi đến đó. Cha tôi còn cho biết trong khu vực đó có những thiết bị cảm biến được giấu rất kỹ nhằm phát hiện kẻ xâm nhập, cũng có hàng trăm địa đạo bí mật từ khu căn cứ ra bên ngoài, chúng sẽ sử dụng những địa đạo đó để tấn công chúng ta”

Khải Nguyên ngẫm nghĩ 1 lúc, vẻ mặt có nét đăm chiêu, hần nói

“Nếu như quân lính của chúng theo địa đạo đó tấn công chúng ta, chúng ta cũng có thể dùng lại địa đạo đó để vào căn cứ của chúng. Cửa chính là ngọn núi mặt quỷ, chúng ta không biết cách mở, cũng như chắc chắn là chúng phải phòng bị nghiêm ngặt ngõ đó rồi, đương nhiên chúng ta không thể đi lối ấy”

Omah nói

“Ý kiến hay, rất liêu lĩnh, hợp với tính cách của tôi. Chúng ta sẽ đến khu vực đó, tìm kiếm 1 trong các địa đạo này và xâm nhập bằng ngõ đó”

Khải Nguyên nghiêm giọng

“Vào được đó rồi, lực lượng trong đó còn đáng sợ hơn nữa, sẽ có khoảng chục tên quái vật giống như tên từng hạ sát cha anh, cũng có những loại quái vật khác nữa”

Omah cắt lời

“Chỉ cần vào trong đó là được, tôi đã mua mấy trái bom hạt nhân cỡ nhỏ, có chết trong đó chúng tôi phải kéo theo không ít tên địch chết theo. Chấn động do bom nổ có thể chôn vùi hoàn toàn khu căn cứ đó. Chúng ta sẽ không làm ăn lỗ vốn đâu”

Omah lại cười tự đắc nói tiếp

“Chôn vùi khu căn cứ đó rồi danh tiếng tôi sẽ nổi lên như 1 vị anh hùng, cả dân tộc sẽ nhớ đến tôi, khi gặp cha tôi trên thiên đường, tôi có thể tự hào mình không phải là đứa con vô dụng. Tôi còn khoảng gần chục người anh em ruột, họ quá nhút nhát không dám trả thù cho cha tôi, cứ để họ ở nhà mà làm cái việc nối dõi ấy, mình tôi đi làm 1 chiến binh vinh quang thực thụ như cha tôi vậy”

Khải Nguyên nghĩ thầm

“Có chết thì chết 1 mình anh đó, lúc nào cũng nghĩ đến việc đánh bom tự sát đồng quy vu tận, ta còn nữ nhân của ta nữa, sao có thể cùng chết với anh được”

Rồi hần tự nhắc mình

“Nếu thấy anh ta sắp chết ta phải chạy cho thật xa kéo chết chung với anh ta thì uống. Nam tử quan trọng ở chí khí, thua keo này miễn là vẫn sống thì ta bày keo khác, tội gì lúc nào cũng phải có tư tưởng chết chung với kẻ thù”

2 người lại bàn bạc 1 hồi lâu nữa, Omah quyết định

“2 tuần nữa hẹn gặp anh tại thị trấn Sandtown phía bắc Nevada, chúng tôi nhất định sẽ đến, gặp nhau rồi chúng ta sẽ cùng tấn công căn cứ đó”

Khải Nguyên nắm lấy tay Omah

“Nhất ngôn vi định !”

Khải Nguyên ra 1 bưu điện gọi điện về cho Kỳ Lân tiên sinh, cuộc đối thoại diễn ra không lâu, Kỳ Lân tiên sinh hứa sẽ gửi cho hần 1 số người đến Sandtown 2 tuần sau

Khải Nguyên về đến nhà thì trời cũng gần sáng. Vàng dương sắp nhô lên từ phương Đông, ánh sáng ban mai sắp đẩy lùi bóng đen của màn đêm, 1 ngày mới sắp bắt đầu

Mỹ Huyền, Nhã Ca và Uyên Thi vẫn đang ngồi đợi hần về, dường như đêm qua họ không ngủ, nét mặt ai nấy đều có vẻ sa sầm, nghiêm trọng. Khải Nguyên thuật lại tất cả diễn biến cuộc đàm phán đêm qua, nét mặt 3 nữ nhân như tái hần, họ trầm ngâm suy nghĩ

Cuối cùng vẫn là Nhã Ca lên tiếng trước

“Em sẽ đi cùng anh, em đã thề luôn cùng sống cùng chết với anh, lần trước lúc bọn siêu cấp chiến sĩ tấn công em cũng ở bên cạnh anh, anh cũng thấy là em không vô dụng mà. Anh cũng nên mang Thu Thủy theo, thân thủ cô ấy còn cao hơn em và anh nữa, nhất định sẽ giúp được chúng ta không ít”

Khải Nguyên gật đầu, hắn nói với Mỹ Huyền và Uyên Thi

“Thề lục và kinh nghiệm chiến đấu của 2 em không cao lắm, 2 em nên ở nhà chăm sóc nhà cửa đợi bọn anh về.Nếu đã lâu quá bọn anh không về, nếu gặp được người đàn ông tốt các em có thể lấy chồng khác, không cần vì anh mà ở góa cả đời đâu”

Uyen Thi và Mỹ Huyền nước mắt như mưa, gục đầu vào ngực Khải Nguyên khóc mãi không thôi

Khải Nguyên lại an ủi

“Anh đã chết ngay đầu mà lại khóc lóc thế này.Nín đi nào.Uyen Thi này, không phải anh sắp giúp em trả thù cho Viễn Khương sao, đừng khóc nữa.Còn Mỹ Huyền, hơn 1 năm nay em đã rời xa gia đình rồi, em cũng nên về thăm lại họ, em trai của em nhất định là nhớ em lắm đó.Bản chất của anh hơi vô lại nên nhất định số của anh sẽ sống rất thọ, các em đừng lo, hơn nữa đây đâu phải lần đầu anh dấn thân vào hiểm cảnh, nếu phải chết anh đã chết từ rất lâu rồi, anh nhất định sẽ trở về nhà”

3 nữ nhân khóc lóc mãi cũng thôi, họ lại càng quấn quýt lấy Khải Nguyên như sợ sẽ mất hắn.Hàng đêm họ cũng chiều chuộng hắn nhiều hơn nữa, chiều chuộng hết khả năng của họ.Khải Nguyên cũng rất hạnh phúc, có được những ngày ân ái mặn nồng như vậy cho dù ngày mai phải đi vào chỗ chết hắn cũng không hối tiếc.Mỹ Huyền luôn cố ý gần gũi hắn sau cùng, ánh mắt cô như chứa nhiều tâm sự không nói ra được

10 ngày đã trôi qua, đêm hôm đó Mỹ Huyền lại gần gũi với Khải Nguyên.Sau khi ôm ấp môn trôn cô một hồi, Khải Nguyên theo thói quen lại với tay định lấy hộp condom từ trong ngăn kéo đầu giường nhưng Mỹ Huyền chặn tay hắn lại

Cô nói

“Hôm nay anh không được sử dụng thứ đó”

Khải Nguyên hơi ngạc nhiên

“Bình thường anh cũng không thích dùng, nhưng nếu anh nhớ không nhầm thì thời gian này là thời gian rất nhạy cảm của em đúng không ?”

Mỹ Huyền thờ dài đáp

“Em biết, em vẫn muốn có với anh 1 đứa con, cho dù nó có là quái vật dị dạng ra sao nữa em cũng chấp nhận”

Khải Nguyên im lặng, Mỹ Huyền lại buồn bã nói tiếp

“Mấy ngày nữa anh đi rồi, không biết bao giờ mới về, em ở nhà chờ đợi anh chắc sẽ mòn mỏi buồn bã mà chết mất thôi, không chừng em lại nghĩ quẩn mà tự quyền sinh nữa kia.Nếu có mang đứa con của anh, đó sẽ là động lực để em có thể sống tiếp, dù thế nào đi nữa em cũng sẽ sống và nuôi dạy con nên người.Anh có định cự tuyệt em không ?”

Khải Nguyên thờ dài ưu tư rồi gật đầu, hắn lại ôm lấy Mỹ Huyền hành sự cuồng nhiệt y hệt như lần đầu đã từng với cô ta.Uyen Thi cũng muốn sinh con cho Khải Nguyên nhưng hắn không đồng ý, cho rằng thể chất cô quá yếu, thế là cô khóc mãi, Khải Nguyên phải mất cả đêm dỗ dành an ủi mới ngưng.

2 ngày sau, Khải Nguyên dẫn theo Thu Thủy và Nhã Ca lên máy bay sang Mỹ, họ lại mất thêm nửa ngày đi xe nữa mới đến được Sandtown

Sandtown là 1 thị trấn nhỏ, chưa đến ba chục nóc nhà.Lẽ ra thị trấn này không bao giờ được thành lập nếu như người ta không tìm thấy mỏ vàng và những mỏ khoáng sản khác gần đó.Thị trấn này gần như không có pháp luật, cảnh sát và các thể lực đại diện cho luật pháp cũng rất ngắn nơi này, thật là điểm hên lý tưởng cho những kẻ khủng bố.

Khải Nguyên thuê phòng lớn tại 1 motel, nằm trên giường 1 lúc, hắn lại thấy chán nên dẫn Nhã Ca xuống quầy bar nhỏ ở motel ngồi uống rượu, riêng Thu Thủy vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ ngay, lại có vẻ như là ngủ rất ngon giấc.Rượu ở đây thật đậm đà khác thường, không biết vì rượu thực sự nồng, hay là vì có hồng nhan tri kỷ bên cạnh nên hắn mới thấy rượu nồng.Hắn uống hết ly rượu, nhìn vào mắt Nhã Ca, như muốn nói điều gì, lại thôi.Nhã Ca cũng dựa vào hắn, đôi mắt cô như tỏa ra những làn sóng cảm xúc vô tận.Tiếng nhạc cổ điển phát ra từ chiếc máy hát cũ, cả không gian và thời gian như ngưng đọng lại

Sáng hôm sau, Khải Nguyên đi dạo vòng quanh thị trấn, hắn không khó khăn gì nhận ra Omaha đang 1 căn nhà trong thị trấn đi ra, hắn cười chào Omaha nói

“Bằng hữu, đến sớm quá nhỉ”

Omaha cười to

“Anh cũng vậy, thật là 1 người biết giữ chữ tín”

Khải Nguyên hỏi

“Anh đem theo bao nhiêu người ?”

Omah đáp rất tự nhiên

“Khoảng 70 người, đều là cận vệ của tôi, bắn súng bách phát bách trúng cả 2 tay, đâm chém cũng không tệ”

Khải Nguyên cười rồi về trả phòng, dẫn Nhã Ca và Mỹ Huyền lại chỗ của Omah. Nhìn thấy họ Omah lộ vẻ ngạc nhiên

“2 người thôi sao ? Lại là nữ nhân nữa”

Khải Nguyên cười

“Nữ nhân thì sao ? Nữ nhân của tôi đánh đâm không tệ đâu, rồi anh sẽ thấy. Tôi vẫn còn 1 nhóm trợ thủ nữa xuất phát từ thành phố Tự Do, không biết họ đã đến chưa...”

Omah liền nói

“Hôm qua bọn tôi cũng trông thấy 1 nhóm người châu Á khoảng mười mấy người, họ đang ở motel kia kìa”

Khải Nguyên và Omah liền đi đến đó, cũng không khó khăn gì để nhận ra Lâm Tuấn cùng đám đặc nhiệm của Kỳ Lân tiên sinh phái đến. Hắn nhìn mặt

“Tiểu tử này, vùng đất chết này đệ đến làm chi ?”

Lâm Tuấn có vẻ ung dung

“Ban đầu ông ấy không gọi đệ, nhưng khi đệ biết là huynh cần chi viện liền xin đi theo, Xuân Hà cũng đi cùng đệ nữa, có phải chết đệ cũng không sợ”

Khải Nguyên thờ dài không nói gì nữa, lại dẫn nhóm đặc nhiệm đi đến điểm tập trung.

Nhóm của Khải Nguyên trang bị vũ khí hiện đại, còn nhóm của Omah đa số sử dụng AK47 và súng chống tăng RPG, cũng có vài thiện xạ trang bị súng bắn tỉa SVD. Lana cũng ở trong nhóm đó, cô nhận ra Khải Nguyên nhưng lại thấy 2 nữ nhân đi cạnh hắn, liền quay đi, cũng không nói gì với Khải Nguyên.

Omah không biết làm cách nào đã kiếm được phương tiện di chuyển, nhưng lại là thứ xe quân dụng cổ lỗ sĩ, đã lỗi thời. Thấy ánh mắt thất vọng của Khải Nguyên, Omah bèn nói

“Mấy thứ này cũng không tệ đâu, hơn nữa khu vực đó có từ trường mạnh, có đem phương tiện hiện đại đến thì chúng cũng trở thành sắt vụn thôi, mấy thứ cổ lỗ sĩ thuần cơ học không có mấy móc điện tử này lại được việc”

Tranh thủ tối đa thời gian, gần 100 con người chia nhau lên những chiếc xe cũ kĩ đó, khởi hành ngay buổi sáng hôm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Thị Trấn Của Người Chết

Sa mạc...

Ở nơi đâu cũng toàn cát và đá, cái nóng kinh người

Từng cơn gió thổi qua, không làm dịu bớt cái nóng mà như đốt cháy làn da của kẻ lữ hành

1 đoàn xe gần 20 chiếc đã âm thầm di chuyển trong sa mạc này 2 ngày rồi

Ở băng ghế sau của chiếc xe thứ 2, Khải Nguyên đang ngồi đó, tay ôm Nhã Ca, cạnh hắn là Thu Thủy vẫn không biểu lộ vẻ gì mệt mỏi, ánh mắt vô tư dõi theo từng cồn cát. Ở hàng ghế trước là Lana và người lái xe, không biết vô tình hay cố ý Omah lại sắp xếp cho Lana ngồi chung xe với Khải Nguyên. Nét mặt Lana vẫn không có gì khác lạ nhưng ánh mắt lại biểu hiện 1 cảm xúc gì đó rất lạ lùng

Đến trưa ngày thứ 3, họ gặp 1 cơn bão cát sức gió thổi cực mạnh. Cả đoàn xe đành dừng lại chịu trận, chờ cơn bão cát đi qua

Cơn bão cát đi qua, hàng trăm con người chui ra từ đồng cát, miệng phun nhò phi phi, phương tiện di chuyển của họ đã bị bão cát chôn vùi, họ đành thu

xếp hành lý, cuộc bộ dưới ánh mặt trời như thiêu đốt

Nhóm của Khải Nguyên có vẻ như rất mau mệt, họ nặng nề lê bước để lại những dấu chân sâu trên mặt cát, trái lại người của Omah có vẻ như quen với điều kiện khắc nghiệt của sa mạc, vẫn bước đi bình thường, họ cũng cử người sang giúp đỡ nhóm người của Khải Nguyên

Omah cảm la bàn trên tay, chau mày nói

“Chúng ta đã vào khu vực từ trường mạnh rồi, căn cứ đó nhất định ở quanh đây, mọi người chú ý xem có nhìn thấy 1 ngọn núi đá kỳ dị trông như đầu quỷ không nhé”

Mọi người dừng lại nghỉ 1 lúc rồi lại khởi hành, lúc này nhóm của Khải Nguyên đã không còn phân biệt được phương hướng nữa, chỉ hoàn toàn dựa vào nhóm của Omah. Thình thoảng Omah lại bắn vào những vật mà anh ta nghĩ đó là cảm biến, cũng phá hủy được không ít thiết bị cảm biến đó.

Đêm xuống, tất cả tập trung lại nghỉ ngơi, Omah nói

“Phải cẩn thận phòng bị, tối nay chắc chắn chúng ta sẽ bị tập kích”

Vài tiếng sau, bằng ống nhòm hồng ngoại Khải Nguyên nhìn thấy vài chục bóng đen đang âm thầm bò qua các đồi cát tiến đến chỗ họ nghỉ ngơi. Một trận đầu súng ác liệt liền diễn ra, Khải Nguyên cũng sử dụng 1 khẩu AK47, hẳn không muốn hao tổn công lực trước khi xâm nhập được vào Khu vực 51. Chừng nửa tiếng sau, nhóm tấn công bèn rút lui, biến mất sau những đồi cát cứ như là những bóng ma. Một tiếng động kỳ lạ theo gió truyền đến, Omah nghe ngóng 1 lúc rồi la lên

“Chết rồi, là lốc xoáy, thứ này còn tệ hơn bão cát nữa, tất cả nằm xuống”

Quả nhiên sau đó là những tiếng gió thét gào, rồi mọi người thấy 1 vòi rồng từ đang tiến rất nhanh về phía họ, sức gió còn mạnh hơn cơn bão cát lúc trưa. Có 1 số người đã bị lốc xoáy cuốn bay đi. Từ dưới mặt đất không ngờ lại có những sợi dây kỳ lạ bị lốc xoáy thổi bay lên, bị cuốn theo quỹ đạo xoắn ốc của cơn lốc tiến thẳng về phía đoàn người. Omah la lớn

“Rắn sa mạc, rất độc, cố gắng không để cho chúng cắn chúng ta”

Tất cả như bưng bình, cố gắng tránh né những con rắn đang theo cơn lốc xoáy cuốn đến. Khải Nguyên bất thần cảm thấy thân mình hẳn như bị nhấc khỏi mặt đất, liền bị cơn lốc cuốn bay đi, hẳn thấy bà vai đau nhói rồi không còn biết gì nữa

Khi tỉnh dậy, Khải Nguyên thấy trời vẫn chưa sáng, hẳn đang nằm trong 1 hốc đá, bên cạnh hẳn là Thu Thủy, từ đôi mắt xanh xinh đẹp, những giọt nước mắt đang tuôn ra. Khải Nguyên vừa vui mừng vừa kinh ngạc, Thu Thủy đã có thể khóc, lại khóc vì hẳn

Khải Nguyên dượng dậy hỏi

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Thu Thủy lau nước mắt đáp

“Em không biết nữa, em thấy anh sắp bị cơn lốc cuốn đi nên định kéo anh lại, nhưng cũng bị cuốn theo. Lúc em tỉnh dậy, thấy anh nằm im bất động, hơi thở rất yếu, em gọi mãi anh cũng không tỉnh dậy. Em liền đem anh đến đây để tránh gió cát. Em rất sợ, nếu anh chết em cũng không biết phải làm gì. May mà anh vẫn không sao, em rất vui mừng”

Khải Nguyên kéo áo xuống, trên vai hẳn là 1 vết cắn, có lẽ 1 con rắn sa mạc đã cắn trúng hẳn lúc hẳn bị lốc xoáy cuốn đi, có lẽ loại té bào đặc biệt trong người hẳn đã giúp hẳn hóa giải chất độc, nếu không hẳn mạng hẳn cũng chẳng còn. Nhưng vì độc tính khá mạnh, không thể hóa giải ngay nên hẳn mới bất tỉnh lâu như vậy.

Khải Nguyên hỏi

“Cô vừa khóc đấy à? Làm sao cô lại có thể khóc được?”

Uyên Thi đáp bằng giọng nói trong trẻo và ngây thơ

“Em cũng không biết, thấy anh như vậy mắt em chợt tuôn ra nước mắt, thế là em khóc thôi”

Khải Nguyên ôm lấy Thu Thủy, để cô tựa vào ngực hẳn, hẳn nói

“Ta không sao, cô cứ yên tâm, giờ ngủ đi, sáng mai chúng ta phải đi tìm bọn họ”

Sáng hôm sau, Khải Nguyên chỉ thấy toàn cát và cát, không 1 dấu vết gì của đoàn người. Không biết Nhã Ca giờ ra sao, lòng hẳn chợt nhói đau, hẳn dựa vào mặt trời xác định phương hướng rồi dẫn Thu Thủy đi về phía Nam, mong sao có thể tìm thấy Nhã Ca và đoàn người của Omah.

Khải Nguyên đi mãi, đến trưa, hẳn đã thấm mệt, cái nóng gay gắt như thiêu đốt, cổ họng khô khốc. Hẳn nhìn sang Thu Thủy, cô cũng không khá hơn hẳn nhưng vẫn lê bước theo sát hẳn. Khải Nguyên cảm thấy hối tiếc vì đã không mang theo chai nước nào bên mình hẳn, tất cả nước hẳn đã để trong ba lô, đã bị chôn vùi dưới đồng cát mênh mông, không sao tìm lại được. Đồng hồ trên tay chỉ 2 giờ trưa, cũng may mà hẳn không dùng đồng hồ điện tử, nếu

không thì không sao biết được giờ giấc nữa rồi. Cái nóng càng lúc càng ác liệt, ánh nắng chói chang. Khải Nguyên thầm kêu khổ, không lẽ hẳn lại phải chết khô trong sa mạc, khi vẫn chưa mấy may đặt chân đến Khu vực 51.

Thu Thủy chợt kêu lên

“Nước kia, em thấy những ngôi nhà nữa, ở đằng kia”

Khải Nguyên nhìn theo hướng cô ta chỉ, hẳn chợt hiểu đó chỉ là những ảo tượng tạo thành do hiện tượng khúc xạ ánh sáng. Hẳn thờ dài

“Không phải đâu, đó chỉ là những ảo tượng thôi, đừng để ý đến chúng nữa”

4 giờ chiều, Thu Thủy lại nhìn thấy một ốc đảo, theo phản xạ cô liền chạy như bay đến, Khải Nguyên cũng không ngăn cản kịp, đành thu hết sức chạy theo cô ta. Ốc đảo càng lúc càng rõ dần. Khải Nguyên đã nhìn thấy những thực vật đặc trưng, những cây xương rồng, chà là, những bụi cỏ ứa màu, hẳn liền tăng tốc độ. Ốc đảo này là thật, hơn nữa lại có người sống ở đó. Khải Nguyên thấy 1 thị trấn nhỏ có vẻ im lìm vắng lặng

Thị trấn dường như bị bỏ hoang, những ngôi nhà có vẻ điêu tàn và bám đầy cát bụi, Khải Nguyên cũng nhìn thấy 1 máy bơm nước kiểu cũ vận hành theo nguyên tắc đòn bẩy, hẳn liền tiến lại thử. Sau khi kéo đẩy 1 hồi, 1 dòng nước liền tuôn ra, Khải Nguyên liền nhào đến uống thật thỏa thích, Thu Thủy cũng vậy, họ cứ tiếp tục bơm nước lên uống đến khi không thể uống nổi nữa.

Khải Nguyên đi vào thị trấn, những ngôi nhà trong thị trấn có kiến trúc của thập niên 50, 60 gì đó, đồ đạc trong nhà cũng cùng phong cách này. Khải Nguyên mở cửa tiến vào 1 ngôi nhà, Thu Thủy cũng theo sát hẳn, hẳn đặt tay lên 1 chiếc bàn, xem xét 1 lúc rồi nói

“Có người ở đây”

Tại Khải Nguyên chợt nghe thấy 1 tiếng động nhỏ tựa như là tiếng bước chân phát ra từ phía sau nhà, hẳn liền tiến đến, phát hiện 1 bóng người. Khải Nguyên đến gần người đó, rồi chợt la lớn lên

“Ôi trời ơi”

Người này có đủ tay chân, nhưng khuôn mặt lại méo mó biến dạng đến đáng sợ, trên chiếc đầu trọc của ông ta, nhiều khối bướu lớn mọc lên, đôi mắt ti hí và **c ngầu. Khải Nguyên hơi hoảng sợ, không lẽ lại là 1 thú quái vật của Khu vực 51

Từ những căn nhà khác, hơn chục người nữa bước ra, họ đều trông rất kinh dị, có người da dẻ lở loét, thỉnh thoảng lại rỉ nước vàng, có người miệng méo xệch, hàm răng không khép lại được, nước dãi chảy lòng thòng, có người lại không có mũi, ở vị trí đó là 2 cái lỗ sâu hoắm. Khải Nguyên rút súng ra, chĩa vào họ nhưng vẫn chưa bóp cò

Từ đám người dị dạng đó, 1 ông lão đi ra, ông ta đi bằng đôi nạng gỗ, đôi chân như teo tóp lại, nhưng mặt mũi nhìn giống người bình thường. Ông lão nói

“Đừng bắn, họ cũng chỉ là những con người thôi, không phải ma quỷ hay quái vật đâu”

Rồi ông ta lại nói

“Trông anh không giống bọn họ lắm. Đã lâu lắm rồi, ngoài bọn họ ra, không ai đến đây cả”

Khải Nguyên cất súng vào bao, hỏi ông lão

“Chuyện này là thế nào vậy? Những người này sao lại bị như thế? Còn “bọn họ” là ai?”

Ông lão đưa tay mời Khải Nguyên vào 1 ngôi nhà, chỉ cho hẳn 1 chiếc ghế để ngồi, rồi ông ta bắt đầu câu chuyện

“Chúng tôi đang chết dần mòn ở đây, hiện tại chỉ còn bấy nhiêu người, nhưng 1 năm sau chắc chẳng còn ai”

Ông lão vói tay lấy chiếc tủ thuốc gần đó, vắn thuốc hút mấy hơi rồi lại tiếp

“Cha ông chúng tôi đến lập nghiệp ở đây từ đầu thế kỷ 20, nơi đây vốn là 1 thị trấn nhỏ, rất ít giao tiếp với bên ngoài. Nhưng hơn 40 năm trước họ đã đến. Họ mang theo rất nhiều công nhân, hàng chục ngàn người. Lán trại của công nhân cách đây vài cây số. Thị trấn trở nên nhộn nhịp hẳn lên, nhưng đó lại là bắt đầu của sự hủy diệt”

Khải Nguyên hỏi ông ta

“Có phải những người đó xây dựng 1 căn cứ dưới lòng đất không?”

Ông lão đáp

“Phải. Hàng đoàn xe tải và máy bay của quân đội chở vật liệu đến, khuấy động cả sa mạc. Chỉ trong 3 năm, công trình đã hoàn thành. Họ cũng tổ chức 1 buổi tiệc cho công nhân nhưng lại hạ độc trong đó, chỉ sau 1 đêm hơn 10 ngàn công nhân không ai còn có thể thức dậy nữa. Họ cũng đến đây bắt chúng tôi chích 1 thứ thuốc, họ nói đó là vắc xin phòng bệnh. Nhưng sau đó, hơn một nửa số người trong thị trấn đã chết, những người sống sót mắc phải những căn bệnh quái lạ như anh đã thấy, chúng tôi đang chết dần ở đây. Họ không cho chúng tôi ra ngoài, cũng như không ai trong chúng tôi có thể ra ngoài

được. Thành thạo họ lại đến cho chúng tôi ít lương thực, lấy mẫu máu rồi lại đi. Chúng tôi như những con chuột thí nghiệm vậy. 40 năm trôi qua, chúng tôi đã chết gần hết, chỉ còn lại 1 số, nhưng họ cũng đang chết dần”

Khải Nguyên thở dài nói

“Chúng tôi đến đây để tấn công và phá hủy khu căn cứ đó, nhưng không có tiếp viện từ nó, mọi người ở đây sẽ chết, đúng không?”

Ông lão nét mặt u uất nói

“Căn cứ đó là hang ổ của quỷ dữ, nếu có thể thì các anh cứ phá hủy nó đi. Còn chúng tôi, anh cũng đừng quan tâm, thật ra chúng tôi đã chết từ 40 năm trước rồi, ở đây không ai còn sống đúng nghĩa cả”

Khải Nguyên thở dài nói

“Sau khi chúng tôi phá hủy khu căn cứ, có lẽ chúng tôi sẽ để lại cho các ông 1 ít lương thực, đó là tất cả những gì chúng tôi có thể làm”

Ông lão như nhớ ra điều gì, ông ta liền nói

“Nếu anh muốn tiến vào căn cứ đó an toàn, tôi có biết 1 đường hầm có thể vào được bên trong khu căn cứ, đó là 1 trong những lỗ thông hơi của khu căn cứ đó. Có vẻ như bọn họ không để ý đến cái lỗ thông hơi này cho lắm”

Ông ta đưa tay chỉ cho Khải Nguyên 1 dãy núi

“Ở phía trên đỉnh ngọn núi này, anh sẽ tìm thấy nó”

Khải Nguyên cảm ơn ông lão rồi ra ngoài tìm Thu Thủy

Khải Nguyên và Thu Thủy mang theo 1 số nước uống rời khỏi thị trấn, đến gần tối họ đã tiếp cận được chân núi. Họ tìm 1 hốc đá để trú thân, định bụng sáng mai sẽ leo lên, bắt đầu cuộc tìm kiếm.

Chợt Khải Nguyên chau mày chỉ tay vào 1 vách đá ở đằng xa, nói rất nhỏ

“Ở phía kia có người, lúc này hình như họ có sử dụng đèn, ta thấy ánh sáng lóe lên. Chúng ta hãy đến đó, nhưng phải thật nhẹ nhàng, vẫn chưa rõ đó là địch hay bạn”

Trong đêm thanh vắng của sa mạc, Khải Nguyên và Thu Thủy lặng lẽ leo lên vách đá đó. Hắn nhìn thấy khoảng vài chục người đang nghỉ ngơi tại đó. Trong đêm tối lơ mơ, Khải Nguyên nhìn thấy 1 bóng dáng trông khá quen, hắn liền mở miệng nói

“Omah đó phải không?”

Người đó liền trả lời, đúng là giọng của Omah

“Là Khải Nguyên đấy, tôi nói không sai mà, anh ta vẫn còn sống, mọi người mau đến đây”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 33: Đột Kích

Một bóng người chạy như bay đến ôm lấy Khải Nguyên, hắn nhận ra hương thơm quen thuộc của Nhã Ca. Khải Nguyên ôm chặt lấy Nhã Ca, đặt lên đôi môi cô 1 nụ hôn thấm thiết. Họ quấn lấy nhau 1 lúc lâu rồi Khải Nguyên nắm tay Nhã Ca đi về phía đoàn người

Mọi người đều đã tỉnh giấc, họ ngồi xung quanh Khải Nguyên hỏi han hắn về những gì đã xảy ra

Khải Nguyên kể

“Hôm đó tôi bị lốc xoáy cuốn đi, lại không cẩn thận bị rấn cắn nữa, sau đó tôi hoàn toàn bị lạc, tưởng như sẽ chết khô trong sa mạc. Nhưng số tôi vẫn còn may, tôi đi 1 hồi gặp được 1 thị trấn nhỏ nằm trong ốc đảo. Có vài người ở thị trấn này, họ là những nạn nhân của Khu vực 51, bị tổ chức đó dùng làm vật thí nghiệm, cơ thể biến dạng trông rất đáng thương. Họ cũng đã chỉ cho tôi 1 lối đi có thể đột nhập vào căn cứ Khu vực 51, lối đi đó nằm trên

đỉnh ngọn núi này.Tôi vừa đến đây lại gặp được mọi người, thật là may mắn”

Omah nói

“Từ lúc gặp phải lốc xoáy đến giờ, tổng cộng chúng tôi bị tấn công đến 17 lần.Nữ nhân của anh quả thật không tệ, việc anh bị mất tích dường như đã kích phát thêm khả năng chiến đấu của cô ta.Cô ấy bắn súng rất tốt, cận chiến thật tuyệt vời, thật đúng là 1 chiến binh thực thụ, tôi cũng phải khâm phục”

Khải Nguyên hỏi

“Anh có tìm ra địa đạo bí mật của chúng không ?”

Omah trả lời giọng tức giận

“Tìm ra cả chục cái đấy chứ, nhưng chúng tôi vừa tiến vào chúng đã cho nổ bom cài sẵn phá sập địa đạo đó.Chúng tôi cũng mất 15 chiến sĩ vì thế, bù lại hôm nay cũng tiêu diệt được hơn 100 quân lính của chúng.Đến chiều hôm nay chúng lại thả 1 thứ quái vật không da, tay đầy móng vuốt tấn công chúng tôi, chúng tôi phải dùng đến súng chống tăng để bắn hạ lũ quái đó.Chúng tôi cũng tìm thấy ngọn núi mật quỷ nhưng lực lượng bảo vệ ở đó quá mạnh, đành phải chạy trốn đến đây, bọn bảo vệ đó cũng không đuổi theo chúng tôi”

Khải Nguyên biết quái vật mà Omah nói chính là siêu cấp chiến sĩ F5.Hắn liền hỏi Omah

“Bây giờ chúng ta còn được bao nhiêu người ?”

Omah lẩm nhẩm 1 lúc rồi đáp

“Nhóm của anh còn sống sót 5 người, nhóm của tôi còn sống sót 30 người, giờ tính luôn anh và nữ nhân đi cùng anh, tổng cộng 37 người”

Chưa xâm nhập được căn cứ đã tổn thất hơn nửa số quân, Khải Nguyên thở dài rồi tiến về nhóm người châu Á.Lâm Tuấn và Xuân Hà vẫn còn sống, nhưng họ đang bị thương, có vẻ như là do móng vuốt của quái vật F5 gây ra.Thấy Khải Nguyên, Lâm Tuấn có vẻ muốn đứng dậy, nhưng vết thương trên vai hắn lại đau, hắn nhăn mặt rồi ngồi xuống

Khải Nguyên cười nói

“Tiểu tử ngốc, giờ đã biết hối hận chưa”

Lâm Tuấn nói rất khảng khái

“Không hối hận, nếu đệ cứ ở nhà mãi làm sao có thể thấy được những cảnh tượng hiếm có như vậy, khả năng chiến đấu sao có thể tăng tiến được”

Khải Nguyên nói

“Nói hay lắm, ta sẽ giúp các người trị thương”

Nói rồi liền gỡ băng của bọn họ ra, rút dao tự cắt tay hắn đem máu nhỏ lên vết thương của họ rồi băng lại, 2 người họ rất ngạc nhiên nhưng vẫn tin tưởng Khải Nguyên.Khải Nguyên bảo Lâm Tuấn và Xuân Hà nghỉ ngơi rồi lại thức nói chuyện với Omah đến sáng

Khi mặt trời vừa ló dạng, Khải Nguyên dùng một viên đá vẽ ra sơ đồ của Khu vực 51, hắn cẩn thận giải thích cho Omah, những người khác cũng bu lại xem.Khải Nguyên dùng tay chỉ vào sơ đồ, phân tích

“Đây là phân khu A, còn đây là phân khu B,C; ở giữa là phân khu trung tâm.Phân khu A phát triển vũ khí hóa học còn phân khu B phát triển vũ khí sinh học phân khu C lại là nơi nghỉ ngơi của nhân viên; văn phòng, kho đông lạnh, kho vật dụng gì đó cũng nằm ở đây; phân khu trung tâm là quan trọng nhất; trạm điều khiển trung tâm, nhà máy điện đều nằm ở đây “

Omah cắt lời Khải Nguyên

“Tin tình báo của anh thật lợi hại, chúng tôi hiện có 3 quả bom hạt nhân cỡ nhỏ, chúng ta sẽ đặt 2 quả ở phân khu A và B, quả còn lại đặt ở phân khu trung tâm.Anh thấy sao ?”

Khải Nguyên nói

“Từ từ đã, đúng là phải đặt bom như anh nói.Nhưng quan trọng nhất là làm sao đến được đó mà đặt bom.Chúng ta nên chia làm 2 nhóm, 1 nhóm tình nguyện tấn công chiếm giữ phân khu trung tâm, 1 nhóm tấn công phân khu C, tiêu diệt hoặc vô hiệu hóa bọn nhân viên và bảo vệ.Phải giữ liên lạc qua bộ đàm để có thể phối hợp ăn ý.Sau khi làm xong 2 bước này, chúng ta sẽ tiến hành ngắt điện, vô hiệu hóa toàn bộ hệ thống của chúng rồi đặt bom ở phân khu A và B, sau đó trở lại phân khu trung tâm đặt 1 quả nữa rồi tẩu thoát.”

Mắt Omah sáng rực lên, anh ta nói lớn

“Ý kiến rất hay, nhưng làm sao phân biệt phân khu nào là A,B,C ?”

Khải Nguyên ngẫm nghĩ 1 lúc rồi đáp

“Đúng là không phân biệt được, vậy ta thay đổi kế hoạch 1 tí, tất cả toàn lực tấn công chiếm giữ phân khu trung tâm, chiếm được phân khu trung tâm rồi chúng ta sẽ tìm ra đâu là phân khu A,B,C.Nhanh chóng ngắt điện rồi vẫn làm theo kế hoạch cũ, vô hiệu hóa phân khu C, đặt bom, rồi ra khỏi chỗ này”

Mọi người nghe xong liền lui ra chuẩn bị, Khải Nguyên đến chỗ Lâm Tuấn hỏi

“Vết thương thế nào rồi?”

Lâm Tuấn trả lời

“Phương pháp của huynh thật thần kỳ, mới có mấy giờ mà vết thương đã khô, khép miệng, giờ đệ có thể cử động bình thường rồi”

Xuân Hà không nói gì, chỉ cúi gầm mặt xuống có vẻ xấu hổ.Cô ta bị thương ở ngực, đêm qua Khải Nguyên trị thương chắc là đã vô tình chạm phải 2 quả đồi của Xuân Hà.Thấy tất cả đã ổn, Khải Nguyên nhắc Lâm Tuấn

“Chút nữa vai trò của đệ rất quan trọng đấy, nhớ phải luôn theo sát phía sau ta, không được chạy lung tung”

1 giờ sau, tất cả khởi hành.Chỉ tìm kiếm nửa giờ, họ đã thấy 1 miệng hầm được ngụy trang khá kĩ.Không do dự tất cả liền tiến vào, tuốt người trong đường ống thông hơi đó cho đến khi rơi xuống 1 tấm lưới sắt lớn.Sau khi quan sát kỹ càng, Khải Nguyên nhận ra họ đang ở ngay trên phân khu trung tâm, thật tiện lợi.Những chiến binh liền chui ra từ lỗ thông gió, phát động cuộc tấn công.

Phân khu trung tâm là 1 tháp lớn hình trụ, có 3 tầng, được nối với 3 phân khu kia bằng những cây cầu sắt khá lớn.Tầng dưới cùng là nơi đặt máy phát điện, trên đó là trạm điều khiển trung tâm, trên cùng là văn phòng của người quản lý và các chốt bảo vệ.Tất cả 30 tên bảo vệ đều tập trung ở đây, chúng đang thưởng thức cà phê buổi sáng thì từ lỗ thông gió, 1 người đàn ông chui ra.Bọn bảo vệ kinh ngạc nhưng vẫn theo thói quen đã được huấn luyện, lấy súng bắn vào người đàn ông đó.Nhưng người đàn ông này như được làm bằng sắt thép, đạn bắn không chết, khẩu súng máy hăm thanh trên tay anh ta lập tức đáp trả, thoáng chốc đã bắn hạ hơn 10 tên.Từ những lỗ thông gió khác, những họng súng đen ngòm liền thò ra, nhả đạn.Trong vòng 1 phút 30 tên bảo vệ đã biến thành những cái xác lỗ chỗ lỗ đạn.Nhìn qua cửa kính, Khải Nguyên đã thấy bóng dáng 3 phân khu kia, trên bức tường phía bên ngoài được sơn những ký tự A,B,C kích thước rất lớn, có thể trông thấy từ xa.

Omah liền phân phó Lana và 1 số người nữa tạo thành 1 nhóm 20 người đến chiếm phân khu C, còn lại Omah, nhóm của Khải Nguyên và 9 vệ sĩ của Omah tiếp tục tiến đến phòng điều khiển trung tâm

Cửa phòng điều khiển trung tâm là 1 cánh cửa thép dày đến 40 cm,nặng hàng chục tấn, đã được đóng chặt.Hắn là người ở đó đã nghe tiếng súng và khóa chặt cánh cửa này.Khải Nguyên lăm bầm chửi rủa

“Đồ con rùa thôi tha, ta cho các ngươi chui vào mai rùa này, thế thì ta đến chỗ máy phát điện tắt nguồn điện đi xem các ngươi làm sao mở được cánh cửa này ra”

Nói rồi, nhóm người của Khải Nguyên và Omah liền nhanh chóng xuống cầu thang tiến về phòng chứa máy phát điện.

Họ cũng gặp vài cánh cửa sắt có khóa điện tử, nhưng chúng không dày lắm, Khải Nguyên dùng quyền đầu đấm mạnh vài cái, cánh cửa bung ra.Chỉ chừng 10 phút sau, hắn đã đến được phòng máy.Trước mắt Khải Nguyên là 1 tổ hợp máy phát điện khổng lồ, hắn tìm 1 hồi cuối cùng phát hiện ra 1 bảng điện tử lớn có vẻ như là bảng điều khiển của máy phát điện.Omah cũng lại gần xem xét

Omah chỉ vào 1 vật hình trụ to bằng bắp tay, nói

“Đây chính là cầu chì trung tâm, phá hủy nó thì cả căn cứ này sẽ mất điện”

Khải Nguyên không nói không rằng, liền động thủ, túm lấy khối cầu chì đó giật ra khỏi bảng mạch.Những tia điện xẹt ra làm tay hắn tê dại, nhưng hắn vẫn không bỏ ra, cố chịu đựng thêm 5 phút nữa, cuối cùng Khải Nguyên đã lấy được khối cầu chì đó, ném xuống sàn.Cả căn cứ liền tối om, hệ thống đèn khẩn cấp chạy bằng ắc quy liền được bật, ánh đèn màu đỏ lòm trông rất quỷ dị.Nguồn điện bị ngắt, những cạm bẫy trong căn cứ liền trở nên vô dụng

Khải Nguyên không ngờ là hắn đã phạm phải 1 sai lầm không thể cứu vãn, mãi về sau hắn mới biết được.

Omah lấy bộ đàm ra, nói 1 hồi bằng tiếng Ả rập rồi quay về phía Khải Nguyên, vẻ mặt vui mừng

“Đã chiếm được phân khu C, thiệt hại 8 người, đã hoàn toàn khống chế 200 nhân viên và bảo vệ ở đó”

Bị mất điện, khóa điện tử bị vô hiệu, những cánh cửa sắt không còn đáng ngại nữa, chỉ dùng sức đẩy chúng ra là có thể mở được.Nhưng cánh cửa ở phòng điều khiển trung tâm lại nặng hàng chục tấn, khó mà di chuyển được.Khải Nguyên đến phòng điều khiển trung tâm gõ gõ vào cánh cửa thép, cố ý nói to

“Ồ trong đó vui vẻ nhé đồ con rùa, xem ngươi làm sao mở được cánh cửa này”

Omah cũng lên tiếng thóa mạ bằng ngôn ngữ Ả rập, rồi nhìn Khải Nguyên cười ha ha

Chợt từ bộ đàm trên tay Omah, vang lên tiếng la hét thất thanh, rồi tiếng súng. Omah mặt tái hẳn, nói với Khải Nguyên

“Có gì đó không ổn rồi, chúng ta mau đến phân khu C, nhưng phải phá hủy hẳn cầu chì này không cho chúng gắn lại”

Khải Nguyên liền vung tay đập nát cầu chì dưới đất. Omah cũng lấy 1 ba lô khá lớn ném vào giữa đồng máy phát điện, rồi tắt cả rồi đi. Khi ra khỏi phân khu trung tâm, Omah liền nói

“1 quả bom đã được đặt, chúng ta qua phân khu C xem sao rồi đặt 2 quả nữa vào phân khu A, B là xong”

Họ đi qua cầu sắt, đến phân khu C

Trước mắt họ là 1 thảm cảnh thật kinh khủng. Vô số xác người nằm la liệt. Xác của những nhà nghiên cứu, xác của bọn bảo vệ, và cả xác của nhóm người Omah đã phải đi. Tất cả họ đều bị đâm thủng người hoặc bị chém nát bởi 1 vật gì đó rất sắc. Đây chắc hẳn là kiệt tác của bọn F5, không chỉ 1 tên, có lẽ là hàng chục tên

Khải Nguyên cũng lơ mơ đoán ra được việc gì xảy ra. Lúc hắn tắt nguồn điện, có lẽ đã làm chập mạch hệ thống, xung điện kiểm soát não bộ của bọn quái vật đã bị hỗn loạn, bọn quái vật đó hẳn là đã nổi điên lên, tấn công tất cả những vật thể sống mà chúng thấy, bao gồm cả những người đã tạo ra chúng. Đối phó với 1, 2 tên quái vật F5 không phải vấn đề nhưng cùng lúc đối phó tất cả bọn quái vật ở đây thật là vấn đề nan giải. Vẫn chưa biết tình trạng của bọn F7 và F8 ra sao, nếu chúng cũng điên loạn như lũ F5 này, chỉ có 1 từ để nói: chết chắc

Khải Nguyên đi 1 vòng xem xét, hắn phát hiện thấy Lana đang ngồi dựa vào tường, bụng cô ta thủng 1 lỗ khá lớn từ trước ra sau, máu tuôn ra ướt đầm cả người, Lana đang hấp hối

Khải Nguyên tiến lại, ngồi bên cạnh cô ta, nắm bàn tay trắng trẻo giờ đã xanh xao và dính đầy máu đó. Lana như hiểu hắn muốn nói gì, cô yếu ớt nói

“Bọn quái vật không da ... chúng từ 1 trong 2 phân khu tiến vào ... hơn chục tên ... chúng đã đi rồi ...”

Khải Nguyên nói với giọng trầm ấm pha lẫn u buồn

“Cô có tâm nguyện gì không?”

Lana nói

“Nhiều lắm ... nhưng giờ không kịp nữa rồi ... anh có thể ... hôn tôi được không?”

Khải Nguyên cúi mặt xuống, đặt lên đôi môi đầm máu của Lana 1 nụ hôn khá sâu, vị mặn của máu trên đầu lưỡi như làm lòng hắn thêm đau xót, dù Lana không phải nữ nhân của hắn nhưng nhìn người đẹp chết thảm như thế ai lại chẳng đau lòng

Omah và những người khác lặng im đứng nhìn, ánh mắt họ ánh lên sự xúc động và căm thù tột độ

Lana lại nói đủ để cho mọi người nghe thấy

“Những địa đạo đó ... cũng ở trong phân khu này ... mọi người mau rời đi ...”

Rồi cô áp mặt vào tai Khải Nguyên nói thầm

“Tôi cũng thích anh đấy ... anh có biết không ... cảm giác đó thật tuyệt ... nụ hôn đầu tiên của tôi đấy ...”

Giọng nói yếu dần, hơi thở của Lana cũng ngưng hẳn. Khải Nguyên ôm thi thể của Lana lên, đặt cô nằm trên 1 băng ghế, rồi quay lại nhìn Omah và mọi người. Ánh mắt hắn nhìn lên những tia máu thật đáng sợ

Omah nói

“Ai sợ thì cứ theo lối địa đạo trở lên, ai không sợ thì tiếp tục theo tôi, chúng ta phải phá hủy hoàn toàn khu căn cứ này, không thể để cái chết của những người anh em chúng ta trở nên vô ích”

Không ai bảo ai, tất cả đều hướng ánh mắt nhìn về phía Khải Nguyên và Omah như muốn nói: “Chúng tôi không sợ, chúng tôi sẽ sát cánh cùng các anh”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 34: Địa Ngục

Sâu trong tận cùng của phân khu C là 1 cánh cửa thép, nhưng nó đã được mở ra

Đằng sau cánh cửa thép là 1 gian phòng rất rộng, hàng chục chiếc xe chuyên dụng đi trong sa mạc được để ở đó. Trong căn phòng cũng có rất nhiều thông đạo lớn nhỏ khác nhau, lớn thì 1 chiếc xe có thể đi qua được, nhỏ thì chỉ đủ để 1 người lom khom bò qua, đây chính là các địa đạo bí mật mà lực lượng bảo vệ Khu vực 51 đã dùng để tấn công đoàn quân của Khải Nguyên và Omah

Khải Nguyên nói với Lâm Tuấn

“Đệ và Xuân Hà lấy 2 chiếc xe ra khỏi căn cứ này. Có 1 thị trấn nhỏ gần đây, 2 người hãy ở đó đợi chúng ta. Nếu hơn 24 giờ sau chúng ta không đến thì hãy mau rời khỏi sa mạc. Còn nữa, những người trong thị trấn tuy dị dạng khó coi nhưng vô hại, đừng làm gì ảnh hưởng đến họ”

Lâm Tuấn cũng muốn ở lại, nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của Khải Nguyên, hắn không dám nói gì thêm, cùng Xuân Hà lấy 2 chiếc xe lái đi

Khải Nguyên nói với Omah

“Chúng ta sang phân khu A trước, phân khu B có thể có nhiều quái vật khác, để sau cùng”

Omah cũng đồng ý, họ liền bước đi

Phân khu A gồm có nhiều căn phòng lớn, chứa trong những căn phòng đó là những bể hóa chất, những thiết bị to lớn có hình dáng kỳ lạ dùng để chưng cất, tổng hợp các hóa chất, phòng thí nghiệm, và nhiều thiết bị khác mà Khải Nguyên không biết dùng để làm gì. Cũng có 1 số bảo vệ và nhà khoa học ở nơi này, nhưng họ chỉ còn là những cái xác, bọn quái vật F5 cũng đã xuất hiện ở đây. Omah ném ba lô chứa bom vào kho hóa chất, rồi tất cả rời đi, tiến đến phân khu B

Phân khu B bao gồm 3 gian phòng rất lớn nối với nhau bằng hệ thống hành lang. Khi cánh cửa vừa mở ra, trước mắt mọi người là những thù phạm đã tàn sát ở phân khu C. Họ thấy 3 quái vật F5 đang đi lang thang trong hành lang.

Vừa thấy người, 3 quái vật đã nhào lên tấn công, 1 cận vệ của Omah đi trước mặt Khải Nguyên liền trở thành mục tiêu, người này chỉ kịp bắn vài phát trước khi móng vuốt sắc nhọn đó xuyên qua người. Khải Nguyên liền vận công, bắn ra 1 quang cầu vào quái vật trước mặt, 1 tiếng nổ vang lên làm rung chuyển khu hành lang, quái vật đã bị nổ mất nửa thân trên, phần còn lại của nó ngã xuống, máu và những dung dịch nhầy nhụa tuôn ra.

1 quái vật khác lao đến tấn công Omah, nhưng anh ta phản ứng rất nhanh đã né được nhát chém chết người đó. Móng vuốt quái vật cắm sâu vào tường thép, trong lúc nó đang loay hoay nhổ móng vuốt ra, Omah nhanh chóng rút từ sau lưng ra 1 khẩu shotgun nã liên tiếp vào đầu quái vật. Loại súng này sức sát thương rất mạnh, lại bắn ở cự ly rất gần, không chỉ 1 viên. Đầu quái vật bị vỡ nát, máu phun thành vòi. Quái vật thứ 3 thì lại trở thành mục tiêu cho khẩu súng chống tăng của 1 cận vệ, hành lang lại rung chuyển 1 lần nữa, quái vật đã tan xác thành nhiều mảnh thịt vụn.

Hết đoạn hành lang đó, con đường chia làm 3 lối dẫn đến 3 căn phòng có ký hiệu khác nhau : N,D,A.

Mọi người chần chừ 1 chút rồi tiến vào căn phòng có chữ N. Cánh cửa vừa mở ra, trước mắt họ là tổ kén và những quả trứng khổng lồ của 1 sinh vật nào đó. Không khó khăn để họ tìm ra sinh vật đó. 1 con bướm đen khổng lồ đang đậu trên trần nhà. 2 cận vệ của Omah liền nhắm vào con bướm đó nổ súng. Con bướm khổng lồ trứng đạn, từ chỗ bị bắn có 1 chất dịch màu vàng chảy ra, rồi nó bay loạn xạ khắp phòng trước khi chết hẳn. 2 cận vệ đã bắn con bướm bất cẩn trúng phải phản bay ra từ cánh của con bướm, họ bất giác cảm thấy ngứa, đưa tay lên mặt gãi. Nhưng máu thịt nhầy nhụa lại tuôn ra, từng thớ thịt trên mặt họ như bị tan chảy, mục rữa, rơi xuống đất. 2 cận vệ kêu gào thảm thiết, lăn lộn dưới đất. Cặp cánh của con bướm đang gãy chết vẫn đập liên tục, những đợt bụi phấn theo đó bay ra. Omah, Khải Nguyên và những người còn lại liền quay lưng chạy thật nhanh ra cửa rồi kéo cánh cửa thép lại.

Vừa khép xong cánh cửa, họ lại nghe 1 âm thanh rất lớn. Cánh cửa căn phòng A bị hất tung ra, gần 20 con quái vật F5 lao vào họ. Không ai bảo ai, tất cả liền tách ra, chiến đấu bằng tất cả sức mạnh mà họ có thể có

Omah lấy ra thêm 1 khẩu shotgun nữa, anh ta dùng khả năng tránh né điêu luyện của mình để thoát khỏi những móng vuốt của 1 con quái vật F5, 2 khẩu shotgun trên tay kê vào đầu con quái vật mà nhả đạn. Khi cái đầu hình dáng kinh tởm của quái vật bị bắn tung, Omah đạp văng xác nó ra rồi mượn lực đó lộn về phía sau tránh khỏi máu và chất dịch nhầy nhụa đang bắn tới.

Nhà Ca và Thu Thủy lại đang ở trong vòng vây của 4 tên quái vật. Họ dùng chính móng vuốt của quái vật để chống lại chúng. Bộ pháp tránh né của họ làm cho 2 tên quái vật ở trước mặt họ lại đánh trúng 2 tên kia. Bị đau đớn, 2 quái vật vừa trúng đòn liền tấn công lại chính đồng bọn của chúng. Bọn chúng điên cuồng chém giết lẫn nhau đến khi cả 4 cùng gục ngã với ***g ngực rách toạc và nội tạng đổ ra ngoài

Khải Nguyên dụ 2 quái vật theo hắn đến sát góc tường rồi bất thần nhảy lên phát xạ 2 quang cầu vào chúng. 2 quái vật bị sức mạnh khủng khiếp của quang cầu xé thành 4 mảnh. 2 nửa thân trên dường như chưa chết hẳn. Khải Nguyên dùng chân dẫm nát đầu 1 tên, rồi xoay người phát 1 quang cầu phá nát đầu của quái vật thứ 2. Mặc dù mang 1 đôi giày khá kín đáo nhưng Khải Nguyên vẫn theo thói quen chùi chân liên tục vào sàn nhà. Máu của bọn F5 quả thật là kinh tởm. Mắt thấy 1 quái vật F5 đang phóng người về phía Nhà Ca, Khải Nguyên liền phát xạ thêm 1 quang cầu nữa đánh nổ tung tên này lúc hắn vẫn còn lơ lửng trên không

Nhóm thuộc hạ của Omah đã bắn hạ được 2 quái vật nhưng họ bị tổn thất nặng nề, chỉ còn 2 người sống sót dựa lưng sát tường, nã đạn như điên vào 2 quái vật khác đang tiến về phía họ. Khi móng vuốt sắc bén đã xuyên qua người họ, họ dùng hết sức tàn rút chốt những quả lựu đạn mang trên người. Tiếng nổ lớn lại vang lên, khói lửa và mảnh vụn bay tứ tung, 1 góc hành lang đã bị biến dạng thảm hại, 2 thuộc hạ đó đã cùng với quái vật tan thành những mảnh thịt vụn, không thể phân biệt đâu là thi thể họ, đâu là xác quái vật nữa.

Vẫn còn 6 quái vật F5 nữa, không hiểu sao chúng lại cùng lúc lao lên tấn công Khải Nguyên. Chắc bọn này cũng cảm nhận được Khải Nguyên là đối thủ mạnh nhất, cần ưu tiên hạ trước. Khải Nguyên không may mắn hoảng sợ, liền phát xạ 2 quang cầu đánh nổ tung 2 quái vật gần hắn nhất. Hắn tránh được móng vuốt của 2 tên quái vật nữa, trước khi bị 2 quái vật còn lại chém trúng người. Dù có khí công hộ thể nhưng trước ngực Khải Nguyên vẫn xuất hiện 2 vết cắt không sâu lắm. 4 quái vật lại bao vây Khải Nguyên, cùng lúc tấn công từ 4 phía. Khải Nguyên nhanh chóng tạo ra quang cầu bao quanh cơ thể hắn. Một vụ nổ lớn lại xảy ra, ánh sáng chói lóa mắt. 4 quái vật tấn công Khải Nguyên đã bị sức ép của vụ nổ đẩy bay ra, ngực của chúng nát bấy, xương cốt và nội tạng dường như đã bị vỡ nát. Nhưng chúng vẫn chưa chịu chết hẳn, vẫn cố gắng dùng hết sức tàn bỏ về phía Khải Nguyên. Omah liền chạy đến, dùng 2 khẩu shotgun trên tay bắn nát đầu 4 tên quái vật, đến khi đầu bị bắn nát chúng mới chịu chết hẳn.

Khải Nguyên tiến vào căn phòng A, hắn nhìn thấy còn rất nhiều quái vật F5 khác đang ở trong ***g kính, được ngâm trong dung dịch đặc biệt có màu xanh lá. Dường như bọn này vẫn chưa hoàn chỉnh. Omah cũng đến. Khải Nguyên và Omah không nói lời nào nhưng lại rất hiểu ý nhau, 2 người liên tục bắn phá những ***g kính rồi đem xác của bọn F5 chất thành 1 đồng lớn. Omah rút chốt ném tất cả lựu đạn anh ta mang theo vào đồng xác của quái vật F5 rồi cùng Khải Nguyên chạy như bay ra ngoài, khép chặt cửa lại. 1 loạt tiếng nổ vang lên, trần nhà rung chuyển dữ dội. Căn phòng A và bọn F5 chưa hoàn chỉnh đã bị hủy diệt.

Chỉ còn lại 4 người. Khải Nguyên, Nhã Ca, Thu Thủy và Omah. Họ đang phân vân không biết có nên vào căn phòng D hay không.

Omah đưa 1 vật cho Nhã Ca rồi nói:

“Minh tôi sẽ tiến vào, tôi sẽ mang theo quả bom, nếu tôi có chuyện gì, 3 người hãy mau bỏ chạy. Đây là thiết bị kích nổ. Khi dùng nó, chỉ có 10 phút để thoát ra khu vực an toàn. Nhớ kỹ đấy.”

Omah tiến lại cánh cửa, dùng đôi tay rắn chắc của anh ta kéo cửa mở ra rồi tiến vào căn phòng D. Khải Nguyên nín thở hồi hộp. Rất lâu sau, lại nghe tiếng của Omah vọng ra

“Không có quái vật ở phòng này, nhưng có rất nhiều ***g kính”

Khải Nguyên liền chạy đến. Nhã Ca và Thu Thủy liền bước theo hắn. Căn phòng D chứa hàng trăm ***g kính, mỗi ***g kính chứa 1 người hoàn toàn trần truồng, được ngâm trong dung dịch bảo quản màu xanh dương nhạt, có cả nam lẫn nữ. Xem ra đây có thể là siêu cấp chiến sĩ F7, F8 hoặc có thể là F9 nữa. Không có ai ở trong căn phòng này. Rất có thể bọn siêu cấp chiến sĩ này vẫn chưa hoàn chỉnh hoặc chưa được kích hoạt, xem ra đây là thời cơ tốt nhất để hạ bọn chúng

4 người liền nhanh chóng bắn phá những ***g kính, đạn hết, họ dùng báng súng và quyền đầu để phá tiếp. Phá hủy lúc nào cũng tiến hành rất nhanh hơn so với sáng tạo. Chỉ vài phút họ đã hủy gần phân nửa số ***g kính. Khải Nguyên nhìn thấy ở cuối căn phòng có 1 ***g kính không giống những ***g kính khác. Cho rằng đó là F9, hắn liền tiến lại định bụng sẽ phá hủy ***g kính này trước rồi mới quay lại phá hủy tiếp những ***g kính khác.

Trong ***g kính đó là 1 người đàn ông trung niên tóc trắng, mắt nhắm nghiền, cơ nhục trông rất hoàn hảo đang được bảo quản trong 1 chất khí. Các siêu cấp chiến sĩ đều có khuôn mặt rất trẻ, người này có thể không phải là siêu cấp chiến sĩ

Càng đến gần người đàn ông, Khải Nguyên lại có 1 cảm giác sợ hãi không thể giải thích nổi. Người đàn ông này cũng làm hắn có cảm giác thân thuộc như đã từng gặp từ trước. Hắn cứ đứng yên sững sờ nhìn người đàn ông trong ***g kính

Omah và 2 nữ nhân của Khải Nguyên cũng đã phá gần hết số ***g kính, chỉ còn 1 dãy cuối cùng, khoảng 7 hay 8 cái gì đó.

Bất chợt, đèn sáng lên, từ những chiếc loa phóng thanh trong góc phòng vang lên giọng nói

“Chào mừng các vị đến địa ngục”

Từ những ***g kính chưa bị phá hủy chợt xảy ra dị biến, dung dịch nhanh chóng được rút cạn, những dây dẫn sáng rực lên, rồi người trong ***g kính mở mắt ra, dùng tay đập vỡ ***g kính thoát ra ngoài. Cánh cửa thép dày cũng đóng chặt lại. 4 người Khải Nguyên đã rơi vào bẫy

Giọng nói trên loa phóng thanh có vẻ tiếu nhạo

“Chỉ còn lại 3 chiến sĩ F7, 5 chiến sĩ F8 thôi sao, thật là đáng tiếc, giả như cái máy ấy khởi động nhanh 1 tí thì không đến nỗi tổn thất như vậy”

Khải Nguyên cũng hơi kinh hãi. Đối phó với 1 chiến sĩ F8 đã không dễ dàng gì, lần này lại những 5 tên, tuy chúng không có vũ khí nhưng 5 tên hợp công quả là không dễ đối phó. Hắn liền bắt thần phóng người về phía góc phòng, tay tạo ra 2 quang cầu chuẩn bị phát xạ

Tiếng nói trên loa phóng thanh lại vang lên

“Tiêu diệt chúng cho ta”

Cả 8 tên liền lao lên, 3 tên F7 tiến về phía Nhã Ca và Thu Thủy, 1 tên F8 tiến đến Omah, 4 tên F8 còn lại nhanh như 4 bóng ma lao về phía Khải Nguyên.

Khải Nguyên đã có chuẩn bị, quang cầu liền phát xạ, hấn lại nhắm mắt tập trung tinh thần điều khiển quang cầu truy đuổi mục tiêu, phương pháp này được Kỳ Lân tiên sinh gọi là Truy mệnh thuật, đây cũng là lần đầu tiên Khải Nguyên sử dụng phương pháp này để chiến đấu. Khi tập luyện, hấn tạo ra quang cầu nhỏ hơn rất nhiều, mục tiêu là những sinh vật nhỏ như côn trùng, chuột và chim.

2 quang cầu cùng lúc đánh trúng mục tiêu, 2 siêu cấp F8 rơi xuống như điều đứt dây. Khải Nguyên thấy trước ngực nhói đau, hấn mở mắt ra thấy quyền đầu của 2 tên F8 khác đang ở trên ngực mình, Khải Nguyên lùi lại nhỏ ra 1 ngụm máu. Không để Khải Nguyên hồi sức, 2 tên F8 liền tấn công tiếp, 2 tên trúng quang cầu cũng lồm cồm đứng dậy, phóng đến chỗ Khải Nguyên đứng. Khải Nguyên cố vận công tạo thành quang cầu bao quanh người hấn, định dùng lại phương pháp đã hạ 2 tên F8 của Anna Britz để đối phó với đám F8 này. Nhưng hấn đã tính sai, khi Khải Nguyên mới vận công được nửa chừng lại trúng đòn, nội thương càng trầm trọng hơn, hấn bị đánh văng về phía sau. 2 tên F8 trúng quang cầu cũng nhanh chóng bồi thêm mấy đòn nữa, lần này Khải Nguyên thật là thê thảm. 4 tên F8 đánh hấn văng qua văng lại cứ như người ta đang chơi đá banh vậy.

Khải Nguyên cố gắng vận hết toàn lực tạo ra quang cầu quyền đầu đánh trả. Hấn cố ý chọn mục tiêu là 2 tên F8 đã bị trúng quang cầu vì chúng chậm hơn 2 tên kia 1 chút. Phương pháp này liền tỏ ra có hiệu quả, 2 tiếng nổ vang lên. 2 tên F8 dừng hấn lại, ngực chúng lồm sồm, khóe miệng rỉ máu, có vẻ như bị thương rất nặng. Nhưng 2 tên còn lại cũng nhân cơ hội đó giáng cho Khải Nguyên không ít đòn chí mạng. Khải Nguyên nằm lăn ra đất, hơi thở mệt nhọc, thổ huyết không ngừng, ngực hấn đau như thể xương cốt gãy nát. Nhưng Khải Nguyên vẫn còn tỉnh, hấn bắt lực nhìn 2 tên F8 đang tiến tới mình.

Thu Thủy cũng rất khó khăn mới hạ được 2 tên F7, tuy chúng chậm hơn cô nhưng sức chịu đựng lại rất bền bỉ và lực công kích của chúng thật là đáng sợ. Hạ được 2 tên F7, Thu Thủy cũng trúng phải mấy quyền. Thấy Khải Nguyên lâm nguy, cô liền liều mình tiếp cứu. Thấy Thu Thủy lao đến, 2 tên F8 liền chuyển hướng tấn công. Quyền cước đánh ra như vũ bão, Thu Thủy đã bị thương, tốc độ cũng chậm hấn lại, chỉ chống đỡ tránh né được 1 lúc liền bị đánh đến tối tăm mặt mũi. 1 lúc sau, Thu Thủy cũng bị đánh văng ra, nằm cạnh Khải Nguyên, tay cô ôm lấy ngực, nội thương khá trầm trọng. Cô cố gắng gượng dậy nhưng rồi lại ngã xuống nằm cạnh Khải Nguyên.

Nhã Ca đánh với tên F7 còn lại, thân pháp của cô đã giúp cô tránh được không ít đòn. Nhưng tên F7 tựa hồ không biết đau, đánh hấn thế nào hấn cũng vẫn sờ sờ ra, không có biểu hiện gì cả. Tên F8 gần đó đã nhanh chóng hạ gục Omaha, liền chỉ viện đồng bọn. Chỉ chốc lát sau Nhã Ca cũng bị hạ gục.

Giọng nói trên loa phóng thanh lại vang lên

“Dừng lại”

Rồi người đó lại nói tiếp, giọng đầy căm phẫn

“Tuồng có mình các người biết dùng đường ống thông gió à, ta bị nhốt ở trong phòng điều khiển trung tâm 1 lúc cũng liền tìm cách chui vào lỗ thông gió. Lúc các người đi khỏi, ta liền ra ngoài phục hồi lại hệ thống phát điện. Các người đã phá hủy gần hết tâm huyết của ta, để các người chết đi thật là tốt cho các người quá, ta muốn các người sống không được mà chết cũng chẳng xong. Bắt chúng lại cho ta”

Bọn siêu cấp chiến sĩ liền giữ chặt tay chân của 4 người, rồi đứng im bất động. 1 lúc sau cánh cửa sắt mở ra, 1 người đàn ông khoảng hơn 50 tuổi, mái tóc đen bù xù bước vào. Người này tiến lại bảng điều khiển, nhấn nút, những chiếc cùm tay liền hiện ra trên tường. 4 người nhanh chóng bị còng vào đó.

Người đàn ông lại bỏ đi đâu đó, lúc về mang theo 1 kim tiêm và ống nghiệm chứa 1 chất lỏng màu tím. Hấn cười đắc ý nói

“Để ta thử chất độc mới này lên các người xem thế nào nhé. Trong lúc đợi quân tiếp viện đến, ta ở đây xem các người đau đớn chắc là sẽ thú vị lắm đây”

Ánh mắt của Khải Nguyên bắt chợt lại nhìn về phía ***g kính có chứa trung niên tóc bạc. Hấn kinh hãi khi thấy ***g kính đã trống không. Trung niên đó không biết đã đi đâu. Trong lúc đang đánh nhau, Khải Nguyên có nhìn thấy ông ta vẫn ở trong ***g kính, hình như ông ta cũng mới vừa thoát ra.

Rút cục đó là ai? Vì sao ông ta lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 36: Hấp Huyết Quỷ

Tập đoàn UNC là tập đoàn tài chính, công nghiệp lớn nhất thế giới, có lịch sử hơn cả trăm năm

Nó được tạo thành từ việc kết hợp thế lực và tài chính của 3 đại gia tộc lớn nhất và thần bí nhất của khu vực châu Âu. 3 ký tự U, N, C được viết tắt từ tên của 3 đại gia tộc: Urlan, Nervy, và Cedric. Đại gia tộc Urlan có thế lực lớn nhất nên ký tự U được viết trước nhất. 2 đại gia tộc còn lại thế lực thua gia tộc Urlan 1 chút, họ cũng đã thống nhất để Ruger Urlan – tộc chủ gia tộc Urlan làm chủ tịch tập đoàn UNC. Đằng sau mối quan hệ này là những bí mật không ai có thể khám phá nổi

Trụ sở của UNC tại Thụy Sĩ là 1 tòa building hơn trăm tầng, cũng là cao ốc cao nhất thế giới. Hàng chục ngàn con người sinh sống và làm việc ở đây tạo thành 1 quang cảnh tấp nập vô cùng

1 thanh niên chưa đến 30 tuổi, mái tóc vàng được vuốt keo cẩn thận, mặc bộ comple màu tro đang đứng trong phòng làm việc của anh ta. Căn phòng này rất rộng, nó kín mít, tối om và được trang trí bằng nhiều cổ vật, đao kiếm, áo giáp, trông bí hiểm và quý dị vô cùng. Khuôn mặt lạnh lùng của thanh niên đang nhìn vào bản báo cáo trước mặt. Đó chính là thiếu chủ của gia tộc Uraln – Kevin Uraln. Kevin vừa đọc xong bản báo cáo về Khu vực 51 do người trợ lý đưa đến, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh băng không biểu lộ cảm xúc

Kevin lạnh nhạt hỏi

“VẬY là đám khủng bố đó đã phá hủy hoàn toàn Khu vực 51, giết chết tất cả những nhà nghiên cứu của chúng ta ?”

Trợ lý của Kevin đang đứng bên cạnh đáp

“Vâng, đúng như vậy, theo những dấu vết để lại thì đó chính là tổ chức Alzead, đi cùng chúng là 1 nhóm người không rõ lai lịch, trang bị vũ khí rất tối tân. Nhóm tiếp viện chúng ta phải đến cũng bị bọn chúng tiêu diệt, không 1 người sống sót”

Kevin hỏi vặn

“Không tra ra được nhóm trợ thủ của Alzead là ai sao ?”

Viên trợ lý nét mặt bối rối

“Căn cứ thí nghiệm đã bị chôn vùi hoàn toàn, các dấu vết cũng bị hủy diệt gần hết, chúng tôi thực sự không làm được gì hơn”

Kevin không nói thêm gì, đuổi người trợ lý ra khỏi phòng. Khi chỉ còn 1 mình, Kevin nghĩ thầm

“May mà thế hệ siêu cấp chiến sĩ F9 đã được đưa ra khỏi đó, cũng không đến nỗi mất tất cả. Ta vẫn có thể tiếp tục dự án đó, nhưng lại phải tốn 1 khoảng tiền không nhỏ.”

Thật sự thì Kevin và những lãnh đạo khác của UNC không hề biết gì về sự có mặt của Khải Nguyên. Những người phụ trách Khu vực 51 đã không báo cáo lại việc đề xướng T17 - Khải Nguyên hơn 6 năm về trước, càng không báo cáo lại những chiến dịch truy bắt bất thành. Bây giờ thì những người đó chỉ có thể báo cáo cho Diêm vương mà thôi.

Kevin đang suy nghĩ thì cửa phòng mở ra, 1 lão già người dong dong cao, để 1 bộ ria mép dài bước vào. Lão già này chính là quản gia của Kevin. Lão cung kính nói

“Thiếu chủ, đã đến lúc dùng bữa, tất cả đã chuẩn bị xong”

Kevin nói:

“Đem vào phòng cho ta”

Lão quản gia mở cửa, đẩy 1 băng ca dài được che đậy kín mít bằng 1 tấm khăn lớn vào rồi giờ tấm khăn ra. Không ngờ trên băng ca không phải thức ăn lại là 1 thiếu nữ da trắng rất đẹp, mắt nhắm nghiền, hơi thở vẫn đều đều, dường như đã bị đánh thuốc mê.

Kevin ôm thiếu nữ lên, há rộng miệng để lộ 2 chiếc răng nanh trông rất kinh khủng, hắn ta cắn mạnh vào cổ thiếu nữ, thiếu nữ đau đớn liền bưng tỉnh, kêu thét và giãy dụa không ngừng. Kevin vẫn ôm chặt thiếu nữ, tham lam hút lấy dòng máu nóng đang tuôn ra từ cổ thiếu nữ, chỉ 1 lúc sau thiếu nữ đã bị hút sạch máu huyết trong người, mềm oặt rồi rũ người ra, Kevin cũng buông tay, thả xác thiếu nữ rơi xuống sàn nhà. Hắn ta đưa tay lên miệng chùi mép, ra chiều khoái trá

Quản gia than

“Kiếm được thức ăn vừa miệng thiếu gia thật khó, may mà 1 tháng thiếu gia mới cần ăn 1 lần nếu không lão chẳng biết phải làm sao”

Kevin cười nhạt rồi bảo quản gia mang xác thiếu nữ đi. Gia tộc Uraln là hậu duệ của ma cà rồng, toàn bộ thành viên của gia tộc không ăn thức ăn của nhân loại mà phải hút máu từ người sống để tồn tại, khẩu vị của Kevin thuộc loại kén chọn nhất, hắn chỉ hút máu của những thiếu nữ trẻ, xinh đẹp. Sau hàng ngàn năm tiến hóa, gia tộc Uraln không bị ánh sáng mặt trời làm tổn thương như những ma cà rồng thông thường khác, họ có thể ra ngoài ánh sáng mặt trời nhưng họ không thích điều đó lắm, cũng như ánh sáng mặt trời sẽ làm giảm đi đáng kể sức mạnh của họ. Gia tộc Uraln như vậy, 2 gia tộc kia cũng chắc chắn không phải là người bình thường

Khu vực 51 bị phá hủy, không còn bị truy sát, Khải Nguyên bây giờ có thể sống 1 khoảng thời gian an nhàn bên nữ nhân của hắn. Hắn đã sống an nhàn được hơn 4 tháng rồi. Nhưng tập đoàn UNC vẫn còn đó, vẫn là 1 mối lo ngại không thể bỏ qua được.

Khải Nguyên cũng bỏ những ưu tư đó, để thưởng thức cuộc sống. Nhưng hắn vẫn không quên tập luyện, sáng nào cũng cùng Thu Thủy hoặc Nhã Ca chạy bộ mấy vòng quanh thành phố, còn việc luyện công hắn cũng rất cẩn thận, hàng ngày ở nhà hắn chỉ nghiên cứu bí kíp của Thiên Ma, mỗi tháng 1 lần hắn lại mua vé máy bay đến nước khác, tìm những khu vực hoang sơn hẻo lánh, ở đó luyện tập hàng tuần, xong rồi mới đáp máy bay trở về. Hắn cũng

dẫn Thu Thủy đi theo để trông chừng và giúp hấn những công việc lật vật hàng ngày.

Hiện tại, ở 1 trên bãi biển vắng, Khải Nguyên đang đuổi theo Nhã Ca, trông họ thật vui vẻ.Đuổi bắt chừng nửa giờ, cuối cùng Khải Nguyên cũng bắt được Nhã Ca, hấn ôm cô vào lòng hôn ngấu nghiến đôi môi hồng xinh đẹp

Nhã Ca nét mặt ửng hồng nói nhỏ với hấn

“Lần này là anh thực sự bắt được em, em đã dùng hết bản lĩnh rồi đó, muốn “phạt” em thế nào cũng được nhưng không được làm ở đây, lỡ có người nhìn thấy, xấu hổ lắm”

Khải Nguyên lại nở nụ cười tà dị

“Phải đợi đến khi về nhà sao ...”

Nói xong tay lại loạn động, luồn tay vào trong áo Nhã Ca vuốt ve sờ mó.Nhã Ca vùng vẫy 1 lát rồi nói trong tiếng thở gấp

“Gần đây có 1 khách sạn nhỏ, nếu anh thực sự không thể đợi đến khi về nhà thì ta lại đó, ở đây không được sạch sẽ lắm, em không chịu đâu”

Họ liền ra xe, chạy đến khách sạn đó, lấy phòng. Vừa lên phòng, Nhã Ca đã chạy vào phòng tắm để tẩy rửa mồ hôi và cát bụi của cuộc chơi đuổi bắt vừa rồi.Khải Nguyên cũng vào theo, vừa tắm rửa vừa tranh thủ thưởng thức hương sắc, đợi Nhã Ca tắm xong, hấn ôm cô lên giường tiến hành chiến tranh.Hai thân người lại quấn lấy nhau cùng chuyển động theo 1 tiết tấu ngày càng nhanh dần.Xuân ý tràn ngập căn phòng, những giọt mồ hôi tuôn ra trên khuôn mặt và thân thể Nhã Ca làm cô trông lại càng quyến rũ hơn nữa.

Mây tan mưa tạnh, Nhã Ca vẫn ôm lấy Khải Nguyên, khẽ nói với hấn

“Đáng ghét, lần nào anh cũng hăng hái như vậy làm em mệt chết đi được”

Khải Nguyên lại trêu

“Một bằng lần đầu em cùng anh ở khách sạn Quân Vương không ?”

Nhã Ca xấu hổ gục mặt vào người Khải Nguyên nói

“Lần đó thật là ác mộng, mấy ngày sau em vẫn còn đi chưa vững, anh còn làm như thế nữa em sẽ giận anh, sẽ không nhìn mặt anh nữa đâu”

Khải Nguyên định trêu chọc tiếp nhưng lại thôi, hấn để Nhã Ca nằm trong lòng hấn nghỉ ngơi 1 lúc nữa rồi trả phòng, lái xe về

Đang ở trên xe, Nhã Ca lại nhớ ra 1 việc, cô nói

“Gần đây em thấy Thu Thủy nhìn anh với ánh mắt rất lạ, có lẽ cũng đến lúc rồi đó, anh cũng từng thân mật với cô ấy không ít rồi, giờ cũng nên thu xếp cho cô ấy”

Khải Nguyên thờ dãi

“Chắc cô ấy vẫn xem anh là chủ nhân của cô ấy, chứ chưa hấn là nảy sinh tình cảm gì đâu, cứ đợi 1 thời gian nữa, cái gì đến sẽ đến”

Khải Nguyên về đến nhà.Bụng của Mỹ Huyền dạo này lớn dần ra, cô đã có thai.Khải Nguyên cũng không gần gũi cô nhiều như trước nữa, mỗi lần gần gũi hấn đều rất nhẹ nhàng, sợ ảnh hưởng đến thai nhi.Nhã Ca và Uyên Thi cũng hồi hộp đợi chờ đứa bé ra đời.Nếu đứa bé không bị dị dạng gì thì họ có thể yên tâm sinh con cho Khải Nguyên.Uyên Thi cũng thay Mỹ Huyền làm công việc nội trợ bếp núc, cô nấu không ngon bằng Mỹ Huyền nhưng cũng rất khéo tay, không thể chê vào đâu được.Khải Nguyên cũng để ý thấy Thu Thủy rất hay ngắm nhìn hấn, khi hấn nhìn lại vào mắt cô, cô lại giả vờ như đang nhìn về hướng khác.Tình yêu là cảm xúc phức tạp nhất của con người, Thu Thủy cũng từng khóc vì hấn, không lẽ giờ cô ta lại nảy sinh thứ tình cảm đó.

Khải Nguyên lấy xấp bí kíp ra đọc 1 lúc rồi lại ngược nhìn lên, Thu Thủy vẫn nhìn chăm chăm vào hấn.Hấn bỏ xấp giấy xuống, hỏi Thu Thủy

“Mặt ta dính gì à ?Hay trông rất buồn cười ?Sao cô cứ nhìn ta hoài vậy ?”

Thu Thủy thật thà đáp

“Em cũng không biết nữa, mặt anh vẫn bình thường, nhưng em có cảm giác muốn nhìn anh thế thôi, nếu cả ngày không được nhìn anh tự nhiên em lại thấy như thiếu vắng cái gì đó”

Khải Nguyên hơi giật mình, điều này có nghĩa là Thu Thủy cũng nảy sinh 1 thứ tình cảm với hấn, nhưng liệu thứ tình cảm còn non nớt này có phải tình yêu hay không.Chiếm hữu Thu Thủy thì quá dễ, nhưng tâm lý và tình cảm của Thu Thủy chỉ mới được hình thành không lâu, làm như thế không biết sẽ ảnh hưởng đến cô ta như thế nào.Càng lúc Khải Nguyên càng thấy cô ta thú vị, nhưng có lẽ vẫn chưa phải lúc thích hợp để Thu Thủy trở thành nữ nhân của hấn. Nữ nhân của hấn ngoài việc đáp ứng nhu cầu dục vọng của hấn còn phải cùng hấn tâm ý tương thông, chia sẻ những vui buồn trong cuộc sống, Thu Thủy vẫn chưa làm được điều này.

Trong lúc Khải Nguyên còn đang nghĩ ngợi, Thu Thủy lại nói với hấn

“Em cũng thích được anh ôm vào lòng nữa, cảm giác rất dễ chịu. Có lẽ dạo này em không tốt hay sao, không thấy anh ôm em nữa. Em đã làm gì không đúng phải không?”

Khải Nguyên lại gạt mình, hần tiến lại ngồi cạnh Thu Thủy, ôm cô vào lòng nói

“Thế này đã được chưa? Đúng là ta có hơi thiếu quan tâm đến cô, ta xin lỗi cô vậy”

Thu Thủy cũng ngả người tựa vào lòng Khải Nguyên, mắt cô ánh lên niềm hạnh phúc. Cô vòng tay ôm lấy Khải Nguyên, áp sát khuôn mặt của cô vào mặt hần, rồi đặt lên đôi môi của hần 1 nụ hôn vụng về. Khải Nguyên không phản kháng gì, môi hần quấn lấy đôi môi của Thu Thủy, thưởng thức nụ hôn đầu tiên của 1 người con gái cũng là 1 khoái cảm đặc biệt. Chợt hần lại nghĩ đến Lana, nụ hôn đầu tiên của Lana cũng lại là nụ hôn vĩnh biệt, thân thể xinh đẹp đó giờ đã vùi chôn trong sa mạc mênh mông cùng Khu vực 51, Khải Nguyên lại bất giác thờ dài, ra chiều thương tiếc

Thu Thủy thấy hần thờ dài, liền ngưng lại nói với hần

“Em làm thế anh không vui phải không? Em thấy anh vẫn thường làm như vậy với các chị, làm như thế gọi là hôn phải không anh? Em xin lỗi, chưa được anh đồng ý đã tự tiện hôn anh”

Khải Nguyên chậm rãi nói

“Không có gì đâu, sau này muốn làm gì cô cứ nói trước với ta 1 tiếng, đừng tự tiện như vậy nữa”

Nói đến đây thì 3 nữ nhân của hần lại đi vào, thấy vậy họ trêu chọc Khải Nguyên liên tục làm hần ngượng đến nỗi muốn kiếm kẻ nứt nào trên tường mà chui vào trốn. Thu Thủy cũng không nói gì, chỉ cúi gằm mặt xuống, vậy là cô ta cũng biết xấu hổ.

Khải Nguyên nói vài lời gỡ gạc

“Nhã Ca, em chỉ toàn dạy Thu Thủy những thứ xấu thôi, giờ lại còn trêu chọc anh nữa, thật đáng ghét quá đi”

Nhã Ca cũng không phải tay vừa, liền đáp lại

“Mấy thứ đó cô ấy học từ anh thì có. Anh đó, mới bắt được cô ấy về đã đem cô ấy vào phòng làm gối ôm ngủ, giờ còn trách ai nữa. Còn nói là em đáng ghét, ừ thì đúng là em đáng ghét, thế thì tối nay đừng ôm em nữa nhé”

Khải Nguyên thực sự bó tay, hần nói

“Thôi, anh đi ra ngoài đi dạo đây”

Nói xong liền thay đồ, mở cửa, bước ra khỏi nhà. Vừa đi hần vừa nghĩ thầm

“Nữ nhân thật là rắc rối, thế mà ta lại có những 3, à không, 4 cô. Thật là phiền quá đi”

Nhưng thực sự Khải Nguyên lại rất thích dán thân vào phiền toái

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 37: Quyền Vương Đại Hội

Khải Nguyên dạo chơi bên ngoài 1 lúc rồi trở về nhà. Hần lại lấy xấp bí kíp ra xem tiếp. Mấy nữ nhân không đùa với hần nữa, Thu Thủy vẫn ngồi im nhìn hần.

Nhưng hần không hiểu gì cả, nửa đầu bí kíp viết về phương pháp tu luyện dị năng, tinh thần lực thì hần còn hiểu, nửa sau bí kíp viết thứ gì đó rất là tối nghĩa hần không hiểu nổi. Cái gì mà “nguyên thần”, “chân nguyên” rồi lại “nội đan”, “lĩnh khí”, ... Hình như là pháp môn tu đạo. Thiên Ma cũng từng nói với Khải Nguyên là ông ta đã từng đến phương Đông tu đạo sau đó mới sáng tạo ra công pháp. Khải Nguyên không biết gì về pháp môn tu đạo, bởi vậy hần hoàn toàn bó tay với nửa sau của bí kíp, chỉ có thể dùng trí tuệ tuyệt vời của hần để ghi nhớ, hoàn toàn không ngộ ra phương pháp tu luyện nào

Khải Nguyên xếp xấp giấy lại, bỏ vào két sắt. Lúc này hần không bị truy sát nữa nên việc đi lại cũng thoải mái, không phải e dè như trước. Hần quyết định sáng mai sẽ về thành phố Tự Do, hỏi sư phụ hần – Kỳ Lân tiên sinh xem sao, chỉ mất vài giờ đi máy bay thôi, cũng không bất tiện lắm.

Nghĩ là làm, sáng hôm sau Khai Nguyên từ biệt nữ nhân của hắn rồi ra phi trường đáp máy bay về thành phố Tự Do, Thu Thủy đòi đi theo Khai Nguyên nhưng hắn không cho, ánh mắt cô ta lộ vẻ hơi buồn nhưng vẫn ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh.

Sau vài giờ bay, Khai Nguyên đã về đến thành phố Tự Do, hắn liền đón taxi đến chỗ Kỳ Lân tiên sinh. Lần này, Khai Nguyên lại phải đợi mấy giờ đồng hồ liền mới gặp được Kỳ Lân tiên sinh. Vừa gặp ông ta hắn đã hỏi ngay

“Nửa sau của bí kíp đó tôi xem không hiểu gì. Ông có thể giải thích cho tôi được không? Thế nào là ‘nguyên thần’, lại còn ‘nội đan’, ‘linh khí’, ‘chân nguyên’, ... gì đó nữa, thật là 1 mớ bòng bong, rồi mù chẳng hiểu gì cả”

Kỳ Lân tiên sinh thong thả đáp

“Không hiểu cũng phải thôi, nửa sau bí kíp đó ta còn chưa lĩnh hội hết được nữa, làm sao chỉ cho ngươi”

Khai Nguyên ngạc nhiên tròn mắt nhìn ông ta

Kỳ Lân tiên sinh lại tiếp

“Nguyên thần” có thể hiểu chính là linh hồn của ngươi, “chân nguyên” chính là nguồn năng lượng mà ngươi sử dụng để tạo ra quang cầu, khi ngươi cảm thấy năng lượng đó giống như suối nước chảy qua khắp các mạch máu, cơ bắp của ngươi tức là ngươi đã đạt đến Minh Hỏa chi cảnh. “Linh khí” tức là năng lượng của thiên nhiên, trời đất, là vô tận, nếu hấp thu được sẽ có thể bổ sung không ít cho công lực hiện tại. “Nội đan” là kết tinh của năng lượng dưới dạng chất rắn, là kết quả cao nhất của tu luyện, ta chỉ nghe nói chứ chưa thấy bao giờ. Ta chỉ có thể giải thích bấy nhiêu, còn lại ngươi phải tự ngộ ra lấy mới tu luyện được”

Khai Nguyên hỏi ông ta

“Tất cả có những cảnh giới nào, ông đã tu luyện được đến cảnh giới nào rồi?”

Kỳ Lân tiên sinh nói 1 hồi

“Cảnh giới đầu tiên là Bạch Quang, tức là mới bắt đầu không chế được năng lượng dị năng, tạo thành quang đạn để phát xạ.

Sau đó là cảnh giới thứ 2 Liệt Quang tức là có thể cùng lúc phát xạ nhiều quang đạn, sức công phá gia tăng, có thể giết người.

Cảnh giới thứ 3 gọi là Thần Quang, có thể điều khiển quang đạn tùy ý truy kích đối thủ.

Cảnh giới thứ 4 gọi là Minh Hỏa, tức là đem năng lượng dị năng tạo thành ngọn lửa trên tay hoặc cơ thể để gia tăng lực công kích, cái này ngươi luyện gần thành rồi đó.

Cảnh giới thứ 5 gọi là Thiên Hỏa, có thể phát xạ ngọn lửa đỏ ra như phát xạ quang đạn, nhưng ngọn lửa không có hình thù gì hoặc là hình cầu

Cảnh giới thứ 6 gọi là Liệt Hỏa, ngọn lửa đã có hình dáng đặc trưng, có thể thiêu đốt mọi vật, sát thương cao gấp 10 lần Thiên Hỏa

Cảnh giới thứ 7 gọi là Âm Hỏa, không cần động tay chân, dùng nguyên thần tập trung dị năng, kích phát Thiên Hỏa từ không gian xung quanh thiêu đốt kẻ thù

Cảnh giới thứ 8 là Vô Hỏa, cũng giống như Âm Hỏa, nhưng ngọn lửa vô sắc vô hình, thiêu đốt nguyên thần của đối thủ

Cảnh giới thứ 9 là Thôn Thiên, có thể tự do phi hành trong không gian, thu nạp năng lượng của thiên nhiên tăng cường công lực cho mình

Cảnh giới thứ 10 lại được gọi là Âm Thiên, tự dung hòa mình vào thiên nhiên, có thể tùy ý di chuyển đến đâu cũng được trong chớp mắt, có thể ẩn mình vào trong thiên nhiên như vô thanh vô tức không ai phát hiện ra

Còn 2 cảnh giới sau nữa là Nghịch Thiên và Vô Thiên thì chắc chỉ là truyền thuyết thôi, theo bí kíp nói thì ở cảnh giới Nghịch Thiên nguyên thần có thể phá vỡ luân hồi, còn Vô Thiên thì thoát khỏi sự ràng buộc của thể xác, trở nên bất tử bất diệt, 1 cách khác có thể gọi là phi thăng. 2 cảnh giới này ngay cả người viết ra bí kíp này còn chưa luyện được đến nữa mà”

Khai Nguyên nghe xong liền ngẫm nghĩ

“Thiên Ma có thể vô thanh vô tức thiêu đốt linh hồn của mấy tên siêu cấp chiến sĩ đó tức là ông ta đã đạt đến cảnh giới thứ 8, à không, ông ta có thể hóa thân thành luồng ánh sáng bay mất vậy là cảnh giới thứ 10 mới đúng. Theo lời ông ta nói thì ông ta từng phá vỡ luân hồi, vậy là cảnh giới thứ 11. Không biết việc phục sinh có làm giảm công lực của ông ta không nữa, mà cho dù giảm 1 ít ông ta cũng còn quá lợi hại”

Kỳ Lân tiên sinh lại nói

“Cảnh giới tu luyện của ta là Liệt Hỏa, 10 năm trước ta đã đạt được. Nhưng ta hoàn toàn không có chút ý niệm gì về cảnh giới thứ 7, chắc là cả đời ta chỉ dừng lại ở đây thôi. Ngộ tính của ngươi cũng rất cao, hy vọng sau này sẽ có thành tựu tốt hơn ta”

Rồi ông ta lại rút ra 1 tờ giấy đưa cho Khải Nguyên xem, miệng nói

“Mấy ngày tới, sẽ có 1 sự kiện rất náo nhiệt, người cũng có thể xem là 1 cường giả, nếu không tham gia thì cũng nên đến xem”

Khải Nguyên tiếp lấy tờ giấy, hần đọc thấy 4 chữ tiêu đề “Quyền vương đại hội”, hần bỏ tờ giấy xuống, nhần mặt

“Cũng giống như Sinh tử quyết của ông tổ chức thôi.”

Kỳ Lân tiên sinh lắc đầu

“Không thể so sánh như vậy được, Đại hội quyền vương này tập hợp rất nhiều cường giả của giới võ thuật thế giới, quy mô tổ chức lớn hơn nhiều, lại do tập đoàn UNC tổ chức nữa. Hơn nữa, hình thức thi đấu là bốc thăm chia bảng đấu từng trận, chứ không phải chém giết nhau loạn xạ như Sinh tử quyết. Ta cũng được thư mời tham gia dưới tư cách giám khảo, người cũng nên đi theo để học hỏi kinh nghiệm và thưởng thức sự phong phú của võ học thế giới”

Khải Nguyên nghĩ thầm

“Đã liên quan đến UNC làm sao ta có thể bỏ qua. Hơn nữa có khả năng Thiên Ma cũng sẽ xuất hiện ở đó, Kỳ Lân tiên sinh không giải đáp hết thắc mắc của ta, không chừng nếu gặp được Thiên Ma ông ta sẽ chỉ điểm cho ta không ít”

Hần liền nói

“Tôi đồng ý”

Kỳ Lân tiên sinh chậm rãi nói rõ từng chữ

“Ta cũng có cảm giác 1 chuyện lớn sắp xảy ra, Quyền vương đại hội này có điểm gì đó không ổn, người đi cùng ta thật là tốt quá. 5 ngày nữa người đến bến tàu số 27 ở Singapore, sẽ thấy 1 du thuyền lớn đậu ở đó, cầm mảnh giấy này đưa cho người gác, họ sẽ cho người lên thuyền. Du thuyền sẽ chạy thẳng đến đảo Ragas nơi tổ chức Đại hội quyền vương. Hẹn gặp người ở đó”

Khải Nguyên gật đầu, cắt mảnh giấy vào trong túi áo, lại nói chuyện thêm với Kỳ Lân tiên sinh 1 chút rồi trở lại sân bay, đáp máy bay về Singapore

Khải Nguyên về đến nhà liền đem chuyện Quyền vương đại hội thuật lại cho nữ nhân của hần nghe. Sắc mặt họ lộ vẻ không vui, nhất là Mỹ Huyền, lúc này cô đang hoài thai, chắc chắn là cô rất muốn Khải Nguyên ở bên cạnh cô, nhưng cô cũng không ngăn cản hần

Khải Nguyên nở nụ cười hỏi các nữ nhân của hần

“Có ai muốn đi cùng anh không nào ?”

Nhã Ca thờ dài nói

“Anh thật thích tìm đến rắc rối mà. Em không thích đến cái nơi đầu đá hỗn loạn đó. Hơn nữa em phải ở nhà chăm sóc Mỹ Huyền, không đi với anh được đâu”

Uyên Thi cũng nói

“Em cũng không muốn đi, chị Nhã Ca không biết nấu nướng, nếu em không ở nhà việc ăn uống của Mỹ Huyền ai lo, không lẽ lại bắt cô ấy vác cái bụng to như vậy xuống bếp nấu ăn sao”

Mỹ Huyền ngược đôi mắt buồn lên nhìn Khải Nguyên nói

“Em cũng không muốn anh đi. Nhưng bản chất của anh là cường giả, em sao có thể giữ anh lại được. Anh đi nhớ trở về sớm, cũng phải tự bảo trọng. Nếu anh thực sự cần người đi cùng thì có thể mang Thu Thủy đi theo, lúc này chỉ có cô ấy là thực sự rảnh rỗi thôi”

Nghe vậy, Thu Thủy liền cúi mặt xuống ra vẻ xấu hổ, trông rất đáng yêu. Thực sự mà nói Thu Thủy đánh nhau thì không tệ nhưng làm các việc nội trợ thì vụng về vô cùng. Bởi vậy dần dần cô gần như không được giao việc gì cả, hàng ngày chỉ đi tập chạy với Khải Nguyên hoặc giúp 3 nữ nhân của Khải Nguyên những việc không cần đến sự khéo léo mà thôi. Ngay cả những khi đi vào hoang sơn luyện công cùng Khải Nguyên, gần như hần chỉ giao cho cô việc mang vác hành lý và trông chừng cho hần, còn việc ăn uống hàng ngày hần đều tự lo lấy

Khải Nguyên nói

“Cũng được, vậy Thu Thủy sẽ đi theo anh. Mỹ Huyền, em ở nhà phải an dưỡng cho tốt, không được lo lắng quá, có hại cho sức khỏe. Lần này anh không tham gia đánh nhau, chỉ ngồi xem náo nhiệt thôi, không có gì phải lo lắng cả”

5 ngày sau Khải Nguyên chỉ mang theo 1 ít quần áo, dẫn theo Thu Thủy đến bến tàu số 27

Không khó khăn gì để nhận ra chiếc du thuyền đó, đó là 1 du thuyền khổng lồ gồm 5 tầng, được treo 1 băng rôn lớn có dòng chữ “Quyền vương đại hội lần thứ nhất”, phía dưới lại có dán thêm dòng chữ trông rất sốc “Chỉ hoan nghênh cường giả, không tiếp đón kẻ yếu đuối”

Khải Nguyên vừa đến cầu tàu thì 1 nhóm bảo vệ mặc âu phục đen chặn hấn lại hỏi

“Tiên sinh có giấy mời không?”

Khải Nguyên móc túi áo lấy mảnh giấy đưa cho họ, họ xem xong liền gật đầu nói

“Hóa ra tiên sinh thuộc về tổ trọng tài, thật là thất lễ, xin mời tiên sinh lên thuyền, còn quý cô đi cùng tiên sinh là ... “

Khải Nguyên ngắt lời

“Vợ của ta đó, có thể đi cùng ta được không?”

Thu Thủy nghe vậy, sắc mặt liền ửng hồng, lại cúi mặt xuống không nói gì

Đám bảo vệ cười

“Không vấn đề gì cả, tiên sinh thật lãng mạn, trên thuyền còn rất nhiều phòng trống, chúng tôi cũng không làm khó dễ ngài đâu”

Rồi lại đưa cho Khải Nguyên 1 tấm thẻ lớn, có gắn 1 chìa khóa

“Đây là phòng của tiên sinh. Tiên sinh và phu nhân chắc là ở cùng phòng mà, đúng không ạ?”

Khải Nguyên lên thuyền, tìm đến phòng của hấn, hấn ném vali hành lý xuống giường rồi bảo Thu Thủy

“Chỗ này rất rộng, cô phải theo sát ta, không được tự ý chạy lung tung đó.”

Khải Nguyên bảo Thu Thủy ở yên trong phòng rồi mở cửa bước ra ngoài đi 1 vòng quanh du thuyền. Du thuyền này quả thật rất rộng lớn, có đủ cả cửa hàng mua sắm, nhà hàng, quầy bar, phòng giải trí, hồ bơi, tiện nghi và sang trọng không kém gì khách sạn 5 sao. Hấn lại trở về phòng, leo lên giường ôm Thu Thủy nằm nghỉ ngơi. Khải Nguyên đem nội dung bí kíp ra ôn lại 1 lần nữa, nhưng lại cũng không có phát hiện gì mới

Đến tối, du thuyền mới bắt đầu khởi hành. Khải Nguyên cũng dắt Thu Thủy đến nhà hàng ăn tối. Những người tham dự khác và thành viên ban giám khảo cũng có mặt. Khải Nguyên cũng quan sát thấy cốt cách họ không tầm thường, nhưng lại không tiện nhìn lâu. Đối với cường giả thì không khó để phát hiện có người đang quan sát mình. 1 cái nhìn có thể bị hiểu như là 1 lời thách đấu, lúc này Khải Nguyên không muốn sinh chuyện với các cường giả tham dự Quyền vương đại hội. Hấn đặc biệt chú ý đến 1 nam nhân mặc áo khoác đen có mũ sụp xuống mặt đang ngồi ở 1 góc, nam nhân này dường như phát ra 1 khí tức u ám rất kỳ lạ, bàn tay đầy những vết sẹo chứng tỏ đã từng ác đấu không ít trận.

Khải Nguyên ăn xong lại dẫn Thu Thủy ra boong tàu ngồi hóng mát. Thu Thủy ôn nhu dựa vào người Khải Nguyên, hấn cũng cảm nhận từ thiếu nữ này 1 hương thơm rất dịu dàng. Ánh mắt Thu Thủy nhìn hấn như hàm chứa hàng ngàn đợt sóng nhu tình bất tận. Sóng biển dạt dào, sóng tình miền man, tựa hồ làm cho lòng người ngắt ngảy

Đang đắm chìm trong đại dương tình ái, Khải Nguyên lại ngửi thấy 1 thứ mùi quen thuộc theo gió truyền đến. Mùi của máu. Đúng như Kỳ Lân tiên sinh từng nói, Quyền vương đại hội này đúng là ẩn tàng những âm mưu bí hiểm

Khải Nguyên liền xoay người phóng đến chỗ mùi máu vừa phát ra, Thu Thủy cũng bám theo sát gót hấn

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: Thần Bí Sát Nhân

Khải Nguyên tìm thấy xác của 1 người đàn ông. Hấn cũng nhìn thấy hung thủ nhưng trời quá tối, không nhìn rõ mặt. Vừa thấy hấn, hung thủ đã bỏ xác nạn nhân ra, nhảy qua lan can biến mất dạng.

Khải Nguyên liền xem xét tử thi của người đàn ông, phát hiện thấy trên cổ ông ta có 1 vết cắt sâu, mất máu quá nhiều mà chết. Người đàn ông này thân thể cường tráng, có thể cũng là 1 cường giả. Vậy thì kẻ sát nhân chắc hẳn là phải có tu vi rất cao mới có thể dễ dàng khống chế và hạ sát người này nhanh như vậy.

Vài phút sau, một đám bảo vệ đến, Khải Nguyên than thầm, thật là tình ngay lý gian

Nhưng không ngờ đảm bảo vệ xem xét tử thi 1 lúc rồi lại chất vấn Khải Nguyên 1 hồi, cuối cùng họ nói

“Chúng tôi biết tiên sinh không phải là hung thủ. Trên người tiên sinh không hề có dấu vết ấu dả cũng như vết máu nào. Tiên sinh mau trở về phòng, sẽ an toàn hơn”

Rồi họ khiêng xác của người đàn ông đó đi. Khải Nguyên vẫn đứng yên tại chỗ, thầm nghĩ “Vụ giết người này chắc là có liên quan đến Quyền vương đại hội”

Vài giờ sau người ta phát hiện thêm mấy thi thể nữa, tình trạng tử vong cũng giống như vậy, bị cắt đứt cổ họng bởi 1 vật sắc, hoặc bị đâm xuyên qua tim mà chết. Những người bị giết đều là võ sĩ tham gia Quyền vương đại hội. Một số võ sĩ tham gia Đại hội quyền vương tỏ ra lo lắng. Họ tập trung lại thành nhóm, luôn đi cùng nhau, không dám 1 mình đi đến những chỗ vắng vẻ nữa.

Đa số các võ sĩ lại cho rằng hành động sát nhân đó là hành động của những tên tiểu nhân bỉ ổi, âm toán sát hại đối thủ để thuận lợi hơn trong Quyền vương đại hội sắp tới. Riêng Khải Nguyên thì nghĩ ngược lại, hẳn có cảm giác đây chính là bắt đầu của 1 âm mưu nào đó

Đến sáng hôm sau, không có người nào bị giết, sự căng thẳng của mọi người cũng giảm bớt 1 phần. Khải Nguyên được gọi tham gia buổi họp báo của tổ trọng tài. Hắn đề Thu Thủy trong phòng, 1 mình đi dự cuộc họp đó. Khải Nguyên đề ý thấy 1 số vị trọng tài thoạt trông có vẻ bình thường nhưng nhìn lâu lại thấy thần thái của họ rất tinh anh, rõ ràng là cao thủ thâm tàng bất lộ. Cuộc họp kéo dài đến trưa, chủ yếu phổ biến quy định và cách xử lý các tình huống. Họ cũng có nói đến những vụ sát nhân đêm qua và kêu gọi mọi người đề cao cảnh giác

Cuộc họp kết thúc, Khải Nguyên rời phòng họp đến nhà hàng mua 1 ít thức ăn mang về phòng cùng ăn với Thu Thủy. Ăn xong hắn lại đi vòng vòng quanh du thuyền chủ yếu là để nghe ngóng xem có vụ sát nhân nào xảy ra nữa không. Nhưng đến gần tối vẫn không có gì xảy ra, kẻ sát nhân dường như chỉ hành động vào ban đêm.

Khải Nguyên đến nhà hàng ăn tối thật sớm, sau đó lại mua đồ ăn mang về cho Thu Thủy. Hắn định bụng tối nay sẽ truy bắt cho bằng được tên sát nhân thần bí đó. Đúng như hắn dự đoán, 3 giờ sau liên tục xảy ra 3 vụ giết người nữa. Tên sát nhân lần này rất táo bạo, hắn đột nhập vào tận phòng để hạ sát các đối thủ. Khải Nguyên cũng cảm thấy bó tay, chiếc du thuyền này rộng lớn như vậy, có rất nhiều chỗ tên sát nhân có thể ẩn thân, tìm hắn thật giống như mò kim đáy bể. Nhưng, không bao giờ bỏ cuộc lại là tính cách của Khải Nguyên, hắn cứ lùng sục khắp các góc ngách của du thuyền cho đến tận nửa đêm

Đến nửa đêm, Khải Nguyên nghĩ ngơi vu vơ 1 hồi rồi lại đi nhăm vào chỗ để thuyền cứu sinh trên boong tàu lúc nào không hay. Vô tình hắn nhìn xuống chân, phát hiện 1 điều kỳ lạ. Trên đầu hắn chỉ có 1 ngọn đèn tròn phát ra ánh sáng nhàn nhạt, vậy mà dưới chân hắn lại có đến 2 cái bóng

Khải Nguyên bắt gặp mỉm cười, hắn cất tiếng nói

“Ta biết ngươi ở đây, mau xuất đầu lộ diện đi”

Cái bóng thứ 2 liền hóa thành 1 người toàn thân mặc đồ đen che kín mặt, không nói không rằng vung 1 thanh đoản đao sáng lóa nhằm vào cổ Khải Nguyên tấn công. Khải Nguyên nhanh chóng nghiêng người tránh rồi đánh trả lại 1 quyền. Quyền của hắn rất nhanh nhưng không hiểu sao lại đánh hụt, hắn lại nhanh chóng vung tay muốn chop lấy người áo đen, nhưng người này lại trơn tuột như 1 con cá trê, hắn không thể nào bắt được. Người áo đen lại biến mất trước mặt Khải Nguyên, sau đó hiện ra ngay sau lưng hắn, vung tay điểm vào 1 vị trí trên lưng hắn. Khải Nguyên cảm thấy nhói đau, hắn định vung tay tấn công đáp trả nhưng không hiểu sao lại không thể cử động, hắn cố gắng vận công phát ra dĩ năng nhưng cơ thể hắn lại tựa như 1 khúc gỗ, không có phản ứng gì

Lưỡi đao sắc bén lại nhanh như chớp chém vào cổ Khải Nguyên, hắn cảm nhận được tiếng gió sắc lạnh, trong lòng thầm kêu khổ. Không thể cử động, không thể phát động dĩ năng, hắn giống như 1 con dê đang chờ bị giết thịt. Khi lưỡi đao chạm sát cổ Khải Nguyên, thân thể hắn không ngờ lại phát sinh dị biến. 1 luồng sáng trắng hiện ra, bao bọc toàn thân hắn, toàn thân hắn phát sáng lấp lờ như là đang bốc cháy, lưỡi đao đã chạm vào cổ hắn, nhưng không thể tiến thêm nữa. Từ chỗ bị đánh lên, 1 luồng ánh sáng trắng phát ra, chỉ chốc lát sau Khải Nguyên có thể cử động bình thường. Không ngờ, lúc cận kề với cái chết hắn lại bộc phát tiềm năng, đã thực sự đột phá lên cảnh giới thứ 4 – Minh Hóa. Vừa có thể cử động được, Khải Nguyên liền vung tay đánh trả người áo đen nhưng người này lại tránh được.

Người áo đen biết không làm gì được Khải Nguyên, liền quay lưng bỏ chạy với tốc độ chóng mặt, phi thân lên cột buồm định phóng đi mất. Khải Nguyên không đuổi theo, chỉ nở 1 nụ cười bí hiểm rồi phát xạ quang cầu truy đuổi sát gót hung thủ. Một tiếng nổ vang lên, hung thủ rơi xuống sàn tàu, tên này cố gắng đứng dậy nhưng đi được vài bước lại ngã lăn ra, quang cầu của Khải Nguyên đã mạnh hơn lúc trước khá nhiều, mặc dù võ công của người áo đen khá cao, đã thoát chết, nhưng chắc chắn là đã bị nội thương nghiêm trọng.

Trời bắt đầu đổ mưa, tiếng nổ vừa rồi có khá nhiều người nghe thấy nhưng họ cho rằng đó là tiếng sấm, không ai lên boong tàu xem có chuyện gì xảy ra. Khải Nguyên tiến lại gần, người áo đen cố gắng bò về phía lan can, định nhảy xuống biển nhưng Khải Nguyên đã nhanh chóng đạp lên lưng người đó, lập tức không chế. Hắn leo lên người hung thủ ngồi, đánh thêm vài quyền vào mặt làm cho hung thủ tựa hồ ngất đi rồi tháo bỏ che mặt của hung thủ ra.

Lớp che mặt vừa được tháo ra, Khải Nguyên nhận ra đó là 1 thiếu nữ rất đẹp, khoảng 20 tuổi, khuôn mặt trái xoan mang vẻ đẹp đặc trưng của châu Á, nhưng vẻ mặt cô ta lại mang sắc thái lạnh lùng bất cần, đôi mắt 1 mí, đôi mày lá liễu như tô điểm thêm vẻ đẹp lạnh lùng ấy, đôi môi mỏng của thiếu nữ đã tái đi, từ khóe miệng nữ nhân này 1 dòng máu rỉ ra. Khải Nguyên bắt gặp lại cái tiếng cười to, vẻ mặt tà dị vô cùng

Cô gái đó nhìn Khải Nguyên, cất tiếng nói yếu ớt nhưng rất kiên quyết

“Giết thì giết đi, đừng hòng ta khai bất cứ gì cho ngươi”

Khải Nguyên vẫn giữ nụ cười quái gở đó, nói

“Cô không cần khai, ta cũng đã biết cả rồi.Huyết Sát là 1 tổ chức thần bí ở Trung Quốc, ra tay rất tàn ác, không ngờ cô mới 18 tuổi đã làm sát thủ được 5 năm, lại là thành viên của Huyết Sát”

Thiếu nữ rất ngạc nhiên, không nói lời nào, mở to đôi mắt nhìn Khải Nguyên.Khải Nguyên lại tiếp

“Lần này tổ chức phái cô đi hạ sát 12 võ sĩ, chắc hẳn là có 1 tay cá cược nào đó không muốn số võ sĩ này thượng đài nên đã bỏ tiền ra thuê sát thủ thanh toán họ.Tay cá cược này là ... ồ không ngờ lại là lão già khốn nạn đó, may mà lão không muốn người thanh toán ta, nếu không ta cũng không bỏ qua cho lão”

Hiển nhiên là hắn đã dùng Nguyên thần vấn lên nữ sát thủ này, hiện giờ Khải Nguyên đang đọc vanh vách những gì cô ta đang suy nghĩ, làm cô gái rất kinh sợ

Cô gái nhắm mắt lại, cất tiếng gào thét

“Ngươi là ma quỷ, đừng nói nữa, muốn giết ta thì ra tay đi”

Khải Nguyên lại động tay, kéo dây khóa áo của cô gái, 1 bộ ngực săn chắc liền hiện ra, hắn thò tay vào đó mò mẫm 1 lúc rồi lấy ra 1 tập hồ sơ nhỏ, trong lúc mò tìm hắn cũng cố ý sờ nắn bộ ngực đó không ít lần.Khải Nguyên xé nát tập hồ sơ, miệng nói

“Không nhớ hết danh sách mục tiêu cũng thôi làm sát thủ, ta xé hồ sơ này xem cô làm sao còn có thể giết người nữa.Còn cô thì ta không giết, chắc là sẽ đùa với cô 1 lúc rồi trả tự do cho cô”

Nói rồi hắn lại nắn bóp bộ ngực ấy 1 cách thô bạo, từng giọt mưa rơi xuống đọng trên người cô gái lại làm tăng thêm vẻ yếu đuối vốn có, Khải Nguyên cũng không phải là quân tử, hiện giờ hắn đang để đôi tay hưởng thụ cảm giác xuân sắc từ thiếu nữ.Rồi hắn cúi xuống đôi môi của thiếu nữ, đặt lên đó 1 nụ hôn ngẫu nhiên, tay hắn cũng đổi vị trí, giữ chặt quai hàm không cho thiếu nữ cắn lưỡi tự tử hay là cắn vào miệng hắn.

Hôn xong, Khải Nguyên lại cười, đứng dậy nói

“Xong việc rồi, ta trả tự do cho cô đó”

Thiếu nữ nói với giọng cảm xúc cực độ

“Tên dâm tặc, ta thề nếu ta còn sống, ta phải giết cho bằng được ngươi mới thôi”

Khải Nguyên lại cố ý đùa giỡn

“Dâm tặc ta đây rất khó chết đó, lỡ không giết được ta thì sao ?”

Thiếu nữ nghiến răng nói

“Ta sẽ truy đuổi ngươi đến chân trời góc bể, ta không tin lúc nào ngươi cũng có thể phòng bị được”

Khải Nguyên vẫn ung dung

“Không sao cả, được người đẹp chiếu cố thật là điểm phúc của ta.Nhưng ta cũng báo trước, lần thứ 2 bắt được cô ta sẽ vui đùa với cô lâu hơn nữa rồi mới thả ra, còn lần thứ 3 trở đi ta sẽ bắt nhốt cô cường gian 3 ngày 3 đêm rồi mới thả, cô liệu mà tính toán cho cẩn thận đấy”

Nói xong Khải Nguyên liền quay bước bỏ đi mất, nữ sát thủ cũng bỏ dậy, tìm 1 chỗ kín đáo nằm dưỡng thương, trên mặt cô ta xuất hiện 2 dòng nước, không rõ là nước mưa hay nước mắt

Đã xử lý xong hung thủ, Khải Nguyên yên tâm về phòng thay đồ rồi ôm Thu Thủy ngủ 1 giấc đến sáng.

Nhưng sáng hôm sau, lúc hắn dẫn Thu Thủy đến nhà hàng ăn sáng thì lại nghe mọi người xì xào bàn tán về việc gì đó

Hiếu kì, Khải Nguyên tiến lại hỏi người bồi bàn

“Lại có thêm việc gì thế ?Nãy giờ chắc là anh đã nghe hết, có thể kể cho ta được không ?”

Người bồi bàn sắc mặt kinh dị đáp

“Đêm qua, lại có thêm người bị giết, lần này hung thủ cắt rời đầu nạn nhân, lấy sạch máu trong người, không để lại 1 giọt, thật là khủng khiếp”

Khải Nguyên hỏi

“Sự việc xảy ra lúc nào ?”

Người bồi bàn đáp

“Chắc là lúc gần sáng, mấy người bạn của nạn nhân tình cờ phát hiện ra xác, xác vẫn còn nóng chắc là mới bị giết không lâu”

Khải Nguyên nghĩ thầm “Không thể là cô ta, đêm qua cô ta bị trọng thương, đến đi cũng đi không nổi nữa là giết người. Vậy chắc chắn là vẫn còn 1 hung thủ khác. Nhưng mà ta đã tra xét rồi, rõ ràng cô ta chỉ hành sự 1 mình. Vậy hung thủ này là ai nhỉ? Thật là nhức đầu”

Rồi hắn lại nghĩ

“Ra tay tàn ác thế chắc là bất chúc phong cách của hung thủ thứ nhất, nhưng tại sao lại lấy hết máu huyết của nạn nhân? Hắn cần số máu đó để làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 39: Ma Nữ Đa Tình

Trên du thuyền, bầu không khí trở nên khủng bố hơn bao giờ hết.

Một số cao thủ phần nọ tuyên bố sẽ tìm cho ra chân tướng của hung thủ, đêm hôm ra trừng trị để an ủi vong linh của những người đã bị sát hại, họ phân chia thành nhiều nhóm, tuần tra khắp du thuyền, lục soát mọi nơi mà họ cho là khả nghi

Khải Nguyên tự dung lại cảm thấy lo sợ cho nữ sát thủ. Đêm qua hắn đã đánh cô ta trọng thương, nếu giờ lại bị phát hiện thì cô ta chỉ có chết.

Dù sao đó vẫn là 1 nữ nhân xinh đẹp, Khải Nguyên không muốn cô ta chết. Khải Nguyên gia nhập vào đoàn người tìm kiếm, hắn quyết tâm tìm ra cô ta trước họ. Nhưng thiếu nữ đó quả thật là 1 tay ẩn nấp bậc thầy, những người truy tìm cô ta lại không phải là dân chuyên nghiệp, suốt cả ngày họ vẫn chẳng phát hiện được gì. Khải Nguyên đoán là cô ta không đi đâu xa được, chỉ ẩn thân đâu đó quanh quần chỗ đêm qua hắn phát hiện cô ta, nhưng hắn không tiện tìm kiếm ở khu vực đó

Trực giác và khả năng cảm nhận sinh mệnh lại ngầm bảo Khải Nguyên rằng đang có 1 thứ sinh mệnh rất lạ ở trên du thuyền này, hắn cũng tập trung tinh thần để phát hiện, nhưng sinh mệnh đó tựa như lúc ẩn lúc hiện, không sao biết được vị trí chính xác. Khải Nguyên thực sự đau đầu, hắn không nghĩ ra nổi trên đời này lại có 1 thứ sinh vật như vậy. Sinh mệnh đó tựa hồ bộc lộ sự tham lam, đói khát, nhưng chỉ ít giây sau đã biến mất tăm như chưa từng tồn tại.

Khải Nguyên chỉ tìm kiếm cùng mọi người vài giờ sau đó lại về phòng đóng cửa lại, dùng dị năng cảm nhận sinh mệnh để truy tìm tung tích nữ sát thủ. Nhưng du thuyền quá rộng lớn, Khải Nguyên đã phải mất gần cả ngày trời dò tìm từng khu vực một, cuối cùng mới phát hiện được 1 sinh mệnh yếu ớt và cô độc đang ở trong kho chứa vật dụng trên boong tàu. Cái kho này cũng cách chỗ Khải Nguyên **ng độ nữ sát thủ chừng vài chục mét, xem ra cô ta đang ẩn thân tại đó. Thuật ẩn thân của cô ta quả thật là cao siêu, những võ sĩ truy tìm đã lục soát cái kho này 1 lần vào buổi sáng nhưng không phát hiện ra được. Nhưng cho dù cô ta có thể ẩn giấu đi hơi thở và thân ảnh của mình, vẫn không thể nào che giấu được sinh mệnh, vì vậy Khải Nguyên vẫn cảm nhận được sự có mặt của cô ta.

Đến khuya, Khải Nguyên đến kho vật dụng, nhẹ nhàng không một tiếng động, hắn cũng hô hấp rất khẽ. Tay vừa chạm vào cửa kho, Khải Nguyên liền nghe 1 tiếng la thất thanh, hắn liền đẩy cửa bước vào.

Trong kho xuất hiện một bóng người tay đang nắm chặt lấy 1 bóng người khác. Người bị nắm chính là nữ sát thủ đã bị Khải Nguyên đánh trọng thương. Khải Nguyên nhanh chóng bật công tắc đèn lên rồi la lớn

“Mau bỏ cô ta ra !”

Người kia liền bỏ nữ sát thủ xuống rồi quay lại nhìn Khải Nguyên. Khải Nguyên thấy đó là 1 nữ tử khá diễm lệ, nhưng nước da cô ta lại xanh tái 1 cách kỳ lạ cứ như là bị bệnh. Ngũ quan của cô ta trông rất thanh tú, bộc lộ khí chất cao quý, nhưng đôi mắt thâm quầng, đôi môi tím nhợt và nước da xanh tái lại làm cho vẻ đẹp đó có thêm phần ma quái. Khải Nguyên nhìn thấy đôi mắt của cô ta, không ngờ đôi mắt đó lại đỏ ngầu như máu, trông đáng sợ vô cùng. Khải Nguyên có cảm giác cô gái này chính là sinh mệnh kỳ lạ mà hắn cảm nhận được. Hắn bắt giắc lại kêu lên

“Ôi trời ơi, là thứ quái quỷ gì thế này”

Nữ nhân đó lại từ từ há rộng miệng ra để lộ 2 chiếc răng nanh trắng nhọn trông rất khủng khiếp, gào lên 1 tiếng the thé rồi phóng đến tấn công Khải Nguyên

Khải Nguyên cũng biết đây là đối thủ không tầm thường liền vận toàn lực chống đỡ. 2 quyền đầu chạm nhau, Khải Nguyên bị chấn lực đẩy lui lại phía sau cả chục bước. Hần kinh ngạc nghĩ thầm

“Nữ nhân nào mà lại mạnh thế kia, mạnh còn hơn ta nữa, không lẽ cô ta chính là ma quỷ?”

Hần liền phát động dị năng tạo thành ngọn lửa chập chòn bao quanh toàn thân rồi lại lao đến tấn công. Thân hình của nữ nhân cũng khẽ động rồi từ 2 cánh tay của cô ta, 2 luồng hắc khí ngùn ngụt phát ra. Nữ nhân không e ngại gì, lại vùng quyền lên tiếp chiêu của Khải Nguyên.

Khải Nguyên cảm thấy 1 cảm giác đau đớn tê dại truyền lại từ cánh tay của hắn, hắn loạng choạng lui ra sau mấy bước. Nữ nhân ma quái lại thừa thắng truy kích, chỉ phút chốc đã đến cạnh Khải Nguyên giáng cho hắn mấy quyền như bão táp. Khải Nguyên mắt nố đom đóm chỉ biết chống đỡ theo bản năng, lại càng bị đánh trúng thê thảm hơn. Chỉ chốc lát hắn đã trúng hàng chục quyền, cuối cùng bị nữ nhân ma quái đó đá văng ra xa cả chục mét.

Khải Nguyên gượng đứng dậy, phát ra 1 quang cầu bằng tất cả công lực còn lại của hắn, quang cầu xé gió bay đến, chỉ chớp mắt đã đánh trúng ngực nữ nhân. Nữ nhân lui lại mấy bước, chùi máu vừa ứa ra từ khóe miệng, ánh mắt nhìn Khải Nguyên có vẻ ngạc nhiên. 2 tay nữ nhân lại cử động, về ra trong không trung 1 đồ hình kỳ dị, từ đồ hình đó, 1 quả cầu hắc khí liền bay ra, nhằm thẳng vào Khải Nguyên. Quả cầu hắc khí vừa bay vừa biến đổi hình dạng, chỉ chớp mắt đã hóa thành 1 cái mặt quỷ rất nhe nanh trông rất dễ sợ, tiếng hắc cầu xé gió nghe như tiếng ma kêu quỷ gào. Khải Nguyên kinh hoàng, vội vận công lên 2 tay, cố gắng tiếp chiêu. Tay hắn chuyển động tạo thành 1 vòng xoáy, cố gắng làm quả hắc cầu chuyển hướng. Quả hắc cầu bay xẹt qua mạn sườn Khải Nguyên nhưng dư lực nó để lại làm Khải Nguyên cảm thấy đau ê ẩm

Trong lúc Khải Nguyên đang loay hoay đối phó với hắc cầu mặt quỷ, nữ nhân lại phát ra 1 luồng hắc khí, như 1 ma trảo bay đến ngực Khải Nguyên, Khải Nguyên không sao phản ứng kịp, chỉ biết vận công chịu trận. Một tiếng nổ nhỏ vang lên từ ngực Khải Nguyên hắc khí ngùn ngụt bốc ra. Hắc khí xâm nhập vào người Khải Nguyên làm cho máu huyết của hắn như nghịch chuyển, cơ nhục tựa hồ bị xé toạc ra, đau đớn vô cùng. Hắn cảm thấy toàn thân vô lực rồi ngã xuống. Nữ nhân tiến lại, nắm lấy cổ họng Khải Nguyên xách lên. Khải Nguyên có cảm giác hoảng sợ cực độ, rõ ràng là tử thần đang ở ngay bên cạnh hắn, chỉ khẽ vùng tay là hắn mất mạng

Nhưng nữ nhân ma quái không hạ thủ vội, lại nói giọng lạnh lùng hỏi hắn

“Nói cho ta biết, ngươi chính là Thiên Ma phải không?”

Sắc mặt Khải Nguyên đại biến, hắn đáp liền

“Phải, chính là ta. Còn cô là ai, vì sao lại biết ta?”

Nữ nhân bỏ Khải Nguyên xuống, đổi cách xưng hô nói

“Mặc dù chàng đã thay đổi diện mạo nhưng ta cũng đoán ra đó là chàng mà, chỉ có chàng mới có thể sử dụng công pháp đó mà thôi. Nói cho ta biết, hơn trăm năm nay chàng đã đi đâu, vì sao lại rời bỏ ta, vì sao giờ lại về như không quen biết ta, còn nữa, vì sao chàng lại trở nên yếu đuối thế này?”

Dường như nữ nhân này từng có giao tình sâu đậm với Thiên Ma, Khải Nguyên cũng lờ leo lên lưng cọp rồi, hắn liền nhanh trí đóng kịch tiếp

“Ta cũng vừa mới trùng sinh, ký ức cũng còn hơi lộn xộn, công lực bản thân cũng bị giảm trầm trọng ta thực sự không nhớ cô là ai cả, cô có thể nói cho ta biết được không? Ta nhìn cô cũng có cảm giác quen thuộc, trù ối, nhưng sao ta không nhớ ra cô là ai?”

Giọng nữ nhân lại ngập ngừng, tay lại sờ lên mặt Khải Nguyên

“Trùng sinh... trùng sinh là sao... vì sao chàng lại phải trùng sinh?”

Khải Nguyên liền đáp

“Trùng sinh có thể hiểu là hồi sinh cũng được, ta đã từng bị giết, sau đó nguyên thần của ta lang thang tìm 1 thân xác khác, mãi mới tìm được thân xác thích hợp, không ngờ lại đã qua cả trăm năm rồi”

Ma nữ có vẻ xúc động vô cùng

“Chàng... chàng đã bị giết ư? Ai đã làm điều đó?”

Khải Nguyên lại bịa chuyện tiếp

“Ta nhớ được cả chục ngàn cao thủ cùng hợp lực tấn công ta, ta giết gần hết chúng nhưng cũng bị trọng thương mà chết. Có lẽ năm xưa ta sắp phải quyết đấu với số cừu nhân đó, không muốn liên lụy đến nàng nên mới phải rời bỏ nàng mà đi, thật là bất đắc dĩ, ta xin lỗi.”

Ma nữ ôm chầm lấy Khải Nguyên, nói trong xúc động

“Giờ ta đã hiểu, trăm năm qua ta đã trách oan chàng. Chàng thật là cố chấp, tại sao lại không chịu nhận lấy tám thân bất tử mà ta muốn tặng cho chàng. Tại sao lại không mang ta theo, ta thà chết cùng chàng còn hơn là phải chờ đợi, tìm kiếm mỗi mòn hàng trăm năm như vậy”

Khải Nguyên không hiểu ma nữ muốn nói gì, cũng lại dùng trí thông minh của hắn bịa tiếp

“Ta lúc nào cũng muốn tự cường bằng chính thực lực của ta. Dù sao thì cuối cùng chúng ta đã gặp lại nhau rồi, sau này ta sẽ luôn ở bên nàng, không là bỏ nàng nữa, có được không?”

Nói lời đường mật vốn là tuyệt nghệ của Khải Nguyên mà, không ngờ nghe hẳn nói thế, nữ nhân ma quái đó lại càng ôm chặt hẳn hơn. Khải Nguyên thầm kêu khổ nhưng cũng nhân cơ hội đó thì triển Nguyên thần quyết để chút nữa có thể bịa giống thật hơn.

Ma nữ ánh mắt long lanh, lại nói

“Năm 18 tuổi, ta gặp chàng lần đầu tiên, chàng là người đầu tiên đánh bại ta, cũng là người đầu tiên và duy nhất mà ta yêu thương. Chàng cũng thật ngốc đó, rõ ràng chàng cũng có tình cảm với ta, tại sao lúc đó lại không thổ lộ, để đến bây giờ mới chịu nói. Trăm năm qua, tình yêu của ta dành cho chàng không phai nhạt, mà càng lúc càng sâu đậm hơn. Nỗi đau khổ trong tim ta cũng vì thế càng lúc càng tăng. Chàng thật là ác độc, đã để trái tim si tình của ta đợi lâu như vậy”

Khải Nguyên lại dịu dàng nói

“Từ giờ trở đi, ta sẽ mang hết nỗi đau đó đi, thay vào đó là niềm hạnh phúc”

Ma nữ lại ôm chặt Khải Nguyên hơn, hẳn đã bị trọng thương, bị ma nữ ôm chặt như vậy lại chịu không nổi, nhả mặt phun ra 1 ngụm máu. Ma nữ thấy vậy liền cuồng quất lên

“Ta xin lỗi, là ta đã làm chàng bị thương, để ta trị thương cho chàng”

Nói rồi, ma nữ xé áo Khải Nguyên ra, đặt tay lên ngực hẳn, trên tay cô ta lại phát ra hắc khí. Khải Nguyên thấy hắc khí đang làm đau đớn trong người hẳn bị luồng hắc khí trong tay cô ta hút dần ra, thân thể cảm thấy nhẹ nhàng, thư thái. Chỉ 1 lúc sau thương thế đã hồi phục đến 6,7 phần. Hẳn cũng liếc nhìn thân thể nữ nhân, thân thể ma nữ này thật đẹp, dáng người cao ráo, chắc là phải cao đến 1m80, đôi chân dài, bộ ngực no tròn chắc nịch trông thật mê người. Hơn nữa lúc này bị trũng quang cầu của Khải Nguyên, ngực áo cô ta cũng đã bị rách, bộ ngực tuyệt mỹ đó giờ như đang phơi bày ra trước mắt hẳn. Khải Nguyên không bỏ qua cơ hội đưa tay ra vuốt ve, mân mê bộ ngực đó. Ma nữ có vẻ thẹn thùng, nhưng cũng không ngăn cản hẳn, ánh mắt chứa đầy nhu tình lại nhìn Khải Nguyên đắm đuối.

Ma nữ dịu dàng nói

“Chàng thật là khéo lựa, thân xác này cũng thật là anh tuấn, cường tráng, khí phách cũng không thua chàng năm xưa”

Tay ma nữ cũng đưa lên vuốt ve khắp bộ ngực rắn rỏi của Khải Nguyên. Đôi môi của cô ta lại đặt lên môi của Khải Nguyên 1 nụ hôn nồng cháy. 2 người đang tình tứ thì chợt nghe thấy 1 loạt tiếng động, có vẻ như khá nhiều người đang lên boong tàu

Ma nữ liền bỏ Khải Nguyên ra, nói

“Thiếp không thể lộ diện ở đây được, bây giờ thiếp phải đi, sẽ sớm gặp lại chàng”

Nói rồi liền phóng vút đi, chớp mắt đã mất dạng trong màn đêm. Những người đi đến cũng thấy bóng dáng mà không sao đuổi kịp ma nữ. Họ quay lại hỏi han Khải Nguyên.

Khải Nguyên liền bịa chuyện

“Đó chính là hung thủ, nó định sát hại cô gái đáng kia, may mà ta đến kịp, giờ ta sẽ mang cô ấy vào trong để tiện việc trị thương và bảo vệ cô ấy hơn. Các người thử tìm kiếm 1 vòng quanh đây xem có thể tìm được dấu vết gì của hung thủ không”

Đám người đó liền gật đầu đồng ý rồi chia nhau lục soát. Khải Nguyên bế nữ sát thủ trên tay đi vào khoang tàu, tiến thẳng về hướng phòng của hẳn

Vừa đi hẳn vừa nghĩ

“Nữ nhân bình thường yêu thương ta cũng không thành vấn đề, nhưng bây giờ ma nữ này cũng đem lòng yêu thương ta, thật chẳng biết làm sao nữa

Hẳn lại rửa thắm

“Thiên Ma ơi là Thiên Ma, sao lại đi lừa tình ma nữ đó làm chi, để giờ ta phải thay ông gánh lấy hậu quả này. Số ta thật khổ mà “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 40: Làm Quỷ Cũng Phong Lưu

Khải Nguyên vào phòng, đóng cửa lại, đem nữ sát thủ đặt lên giường. Thu Thủy cũng không thấy nói gì, chỉ lẳng lặng giúp hắn chăm sóc cho nữ sát thủ. Nữ sát thủ đã khá hơn, hơi thở đã điều hòa, mắt nhắm nghiền tựa hồ như đang ngủ

Khải Nguyên ngồi làm bầm chùi rửa Thiên Ma 1 hồi, chợt trong đầu hắn vang lên giọng nói

“Tiểu tử, ai bảo ngươi giả mạo ta làm chi, giờ lại còn trách ta nữa à.”

Khải Nguyên ngạc nhiên nhìn quanh, hắn thấy Thu Thủy biểu hiện vẫn bình thường, rõ ràng là Thiên Ma không có ở trong phòng hắn, ông ta chỉ dùng tâm linh để nói chuyện với hắn. Khải Nguyên liền dùng ý nghĩ để nói chuyện với Thiên Ma

Khải Nguyên hỏi

“Thật ra tôi không muốn giả mạo ông, chỉ là tình huống quá cấp bách, mà nữ lại nhận nhầm người nên đành thuận nước đẩy thuyền. Mà nữ đó rút cục là thế nào vậy? Ông đã lừa tình cô ta như thế nào?”

Thiên Ma đáp

“Lúc ngươi gặp phải ma nữ, ta đang ở bên cạnh ngươi nhưng không tiện hiện thân. Ma nữ đó tên gọi là Milena Urlan, thật ra là 1 con hấp huyết quỷ, hay còn được gọi là ma cà rồng. Đến nay nó đã sống được 120 năm rồi. Thật sự thì nó đang ngủ say trong du thuyền này, chưa cần phải hút máu, nhưng con bé sát thủ của ngươi giết người làm đổ máu quá nhiều đã kích thích nó tỉnh dậy. Năm xưa ta tình cờ gặp nó, có giao đấu với nó 1 trận, thấy thứ tà khí mà nó phát ra cũng hay hay. Thế là ta lưu lại bên nó 1 thời gian để học hỏi công pháp đó. Không ngờ nó lại càng lúc càng si mê ta, cứ bám theo mãi, ta không có cách nào đuổi đi được, bất quá ta bèn dùng hạ sách, đem tinh thần lực phong bế nguyên thần nó, làm nó bất tỉnh 7 ngày 7 đêm, sau đó ta mới cao chạy xa bay được”

Khải Nguyên lại hỏi

“Tâm thần bắt từ gì đó mà nó định cho ông thật ra là thứ gì?”

Thiên Ma cười ha hả đáp

“Thứ đó à, tức là nó sẽ cắn ngươi bị thương, rồi đem máu huyết của nó truyền vào người ngươi. Ngươi sẽ bị biến đổi trở thành ma cà rồng như nó. Nên nhớ, ma cà rồng vốn là bất lão bất tử, miễn là nó hút đủ số máu người mà nó cần thì nó sẽ không già, không chết vì lão hóa, bệnh tật, càng lúc sức mạnh lại càng tăng. Ta tu đạo cũng tự có thể bất lão bất tử rồi, cần gì phải hóa thành thứ ma quỷ khó coi đó”

Thiên Ma ngưng 1 lúc rồi nói tiếp

“Con ma nữ đó là loại ma cà rồng thuần huyết, rất hiếm gặp. Sức mạnh của nó rất lớn. Hay là ngươi để nó biến ngươi thành ma cà rồng đi, lúc đó tu vi của ngươi sẽ đại tiến, không chừng lại có thể tăng lên đến 3 cấp đó”

Khải Nguyên liền vặn lại

“Thần công của ông còn 1 tầng nữa là đại thành, sao không để nó cắn ông ấy”

Thiên Ma lại cười

“Đùa thôi, ta cũng biết ngươi lấy làm gớm ghiếc cái thứ ma quỷ đó. Công lực của ngươi mới ở mức độ sơ thành, có thể dùng phương pháp đó để tăng cường tu vi, còn như tu vi của ta, đột phá là rất khó, làm thế cũng chẳng có tác dụng gì. Nó đã yêu thương ngươi như vậy thì thu nhận nó làm thê tử của ngươi luôn đi. Hiện giờ ngươi có 4 kiểu thể nhưng rồi theo thời gian họ sẽ già, xấu đi, còn nó thì mãi mãi không già, chẳng phải là rất thú vị sao”

Khải Nguyên khổ sở đáp

“Thê tử của tôi già đi, tôi cũng sẽ bị lão hóa trở thành 1 lão già lom khom, lúc đó có thê tử trẻ đẹp cũng không hưởng được. Thật ra người nó yêu thương là ông, sao lại đẩy món ăn khó nuốt này cho tôi”

Thiên Ma nói

“Ngươi cố gắng luyện đến cảnh giới thứ 9 - Thôn Thiên là tự nhiên có thể bất lão bất tử thôi, đến lúc đó chẳng phải ngươi và nó sẽ mãi mãi bên nhau ân ái ái, thật sự mới là khoái lạc đó. Lần trước ta vận dụng thân thể ngươi, có thể dùng đến công lực của cảnh giới thứ 8, ta tin rằng ngươi chắc chắn sẽ luyện đến cảnh giới thứ 9 được mà”

Khải Nguyên lại hỏi

“Nếu ông và ma nữ đó quyết đấu với nhau, không biết ai sẽ thắng nhỉ”

Thiên Ma nghiêm giọng

“Định khích ta giết ma nữ đó dùm ngươi à.Nó thực sự rất mạnh nhưng đánh với ta thì vẫn chưa phải đối thủ.Nhưng ta lại không thể giết nó, vì năm xưa nhờ có công pháp của nó ta mới đột phá tu vi được.Dù sao ngươi cũng từng nợ ta 1 mạng, giúp ta đối phó ma nữ này xem như ngươi trả nợ ta đi.Hơn nữa tiểu tử ngươi rất là phong lưu, không lẽ không đối phó được với nó”

Khải Nguyên chợt thấy trong đầu hần hiện ra 1 số kinh văn khẩu quyết, hần lại nghe tiếng Thiên Ma nói

“Ta đã truyền cho ngươi pháp môn tu luyện đến cảnh giới thứ 7, ngươi tự tu luyện lấy, còn những cảnh giới sau ngươi phải tự ngộ ra, ta không giúp được gì hơn.Xem như ta trả công thêm cho ngươi đó”

Khải Nguyên có vẻ khổ não, dùng ý nghĩ nói tiếp

“Thôi, xem ra tôi phải vì ông mà đi lấy 1 bà già 120 tuổi làm vợ rồi”

Thiên Ma cười

“Bà già cái gì mà bà già.Nữ nhân chỉ được gọi là bà già khi thân thể họ khô kiệt, da dẻ nhăn nhúm, con ma nữ này tuy sống 120 năm nhưng thân thể tuyệt mỹ, rất đàn hồi, da dẻ vẫn mịn màng, ngươi còn chê nữa à.Nên nhớ, nếu tính theo tuổi của loài người thì ngươi chỉ mới có 7 tuổi, lại đi lấy những nữ nhân 24, 25 tuổi làm vợ, thế không phải cũng là lấy bà già làm vợ sao”

Khải Nguyên lại nghĩ

“Thế thì tôi cũng phải học theo ông, tẩu vi thượng sách”

Thiên Ma không trả lời, Khải Nguyên dùng ý nghĩ hỏi thêm mấy câu nữa cũng không thấy gì.Chắc là ông ta đã bỏ đi rồi.Khải Nguyên thở dài rồi đứng dậy đến bên nữ sát thủ. Nắm lấy tay cô ta nói

"Lần này không tính là ta bắt được cô.Cô cứ yên tâm dưỡng thương, ta sẽ không xâm hại gì cô đâu.Ta biết cô còn thức, hãy mở mắt ra nói chuyện với ta 1 lúc nào.Tên cô là gì?"

Nữ sát thủ mở mắt ra, nói khẽ

“Nguyệt Ánh, ngươi cũng nên biết tên người sắp giết ngươi là gì”

Rồi cô ta lại nói tiếp

“Dâm tặc, mặc dù ngươi cứu ta nhưng ta sẽ không cảm kích ngươi đâu.Ta căn bản là không cần ngươi cứu.Ta thà để ma nữ đó giết chết ta còn hơn là để tên vô lại đã xâm phạm thân thể ta cứu ta.Ngươi hãy đợi đấy, ta sẽ luôn theo sát ngươi, đến khi hạ thủ được ngươi mới thôi”

Khải Nguyên lầm bầm

“Tên đẹp thế mà người thì lại cổ chấp quá đi.Mà cũng phải thôi, ta phá việc làm ăn của cô, nếu không giết được ta cô làm sao mà về ăn nói với tổ chức được.Cô cứ việc giở hết bản lĩnh ra, ta rất hoan nghênh.Ta cũng nói luôn, tên ta không phải là dâm tặc mà là Diệp Khải Nguyên, cô hãy nhớ cho kỹ đấy”

Khải Nguyên liền ngồi xếp bằng xuống đất, nhắm mắt, đem khẩu quyết được Thiên Ma truyền cho ra ôn lại 1 lần nữa cho nhớ rồi theo đó tu luyện.Đến khi hần mở mắt ra thì trời đã sáng từ lâu, đồng hồ chỉ 9 giờ sáng.Khải Nguyên không thấy nữ sát thủ Nguyệt Ánh đâu cả

Hần liền hỏi Thu Thủy

“Cô gái kia đâu rồi ?Còn cô nữa, giờ này vẫn còn ngồi ở đây, không chịu đi ăn sáng à ?”

Thu Thủy dụi dằm đáp

“Lúc em ngủ dậy không thấy cô ấy đâu , chắc là đã bỏ đi rồi.Em có đói bụng thật, nhưng em muốn đi cùng anh, không đi với anh, em ăn cũng không thấy ngon”

Khải Nguyên thở dài, ôm Thu Thủy vào lòng, tay vuốt ve mái tóc óng ả của cô.Hần nói

“Ngốc quá, cô phải biết quan tâm đến sức khỏe của cô chứ.Nếu muốn đi cùng ta, cô cứ gọi ta dậy, ta sẽ không trách cô đâu”

Đến giữa trưa, du thuyền đã đến đảo Ragas, đây là 1 hòn đảo khá lớn nằm trong khu vực Thái Bình Dương, khí hậu nhiệt đới ẩm áp, hoa cỏ tươi đẹp, những hàng dừa xanh trĩu trái càng tô điểm thêm vẻ đẹp thiên nhiên đó.

Mọi người rời thuyền, theo những con đường mòn đến khu khách sạn làm thủ tục nhận phòng và nhận sổ báo danh.Khải Nguyên cũng dẫn Thu Thủy đi theo nhóm trọng tài đến nhận phòng.Dãy phòng của nhóm trọng tài nằm cách biệt với những dãy phòng của võ sĩ tham dự Quyền vương đại hội.Khu khách sạn được xây dựng kiên cố nhưng bên ngoài lại trang trí bằng vật liệu gỗ và lá, toát lên 1 vẻ đẹp mộc mạc mà cũng không kém phần kiêu

cách.Mọi tiện nghi đều đầy đủ, lại có cả hồ bơi, quầy bar, khu giải trí, phòng tập thể hình, quy mô và hiện đại hơn ở trên du thuyền rất nhiều.

Từ loa phóng thanh vang lên 1 bản thông báo

“Kính mời quý vị võ sĩ mau chóng nhận phiếu báo danh và nhận phòng.Ngày mai Quyền vương đại hội sẽ chính thức bắt đầu.Trên phiếu báo danh có ghi rõ về thông tin của các khu vực thi đấu, xin quý vị xem rõ để tránh khỏi sự nhầm lẫn đáng tiếc.Quyền vương đại hội sẽ diễn ra trong vòng 1 tuần, các vị võ sĩ nào bị loại vẫn có thể ở lại đây nghỉ ngơi và giải trí, hoàn toàn miễn phí.1 tuần sau du thuyền sẽ đến đón các vị trở về.Xin mời tổ trọng tài đến phòng hội nghị để họp báo cùng ban tổ chức”

Khải Nguyên cất hành lý vào phòng, rồi hỏi đường đi đến phòng hội nghị.Cuộc họp diễn ra trong vòng vài tiếng đồng hồ, chủ yếu là phổ biến lại những quy định của Quyền vương đại hội.Khải Nguyên nghe thấy dài dòng, hần chỉ nhớ mỗi 1 câu cốt yếu là “2 võ sĩ sẽ đánh với nhau đến khi 1 trong 2 không thể tiếp tục hoặc xin đầu hàng, ai đến trễ sẽ bị xử thua”.Sau đó họ lại phân công giám sát các khu vực thi đấu, Khải Nguyên được phân đến khu vực 4.Khu vực này chính là 1 bãi biển cách đây phòng của Khải Nguyên chừng 1 cây số.Hần chỉ nghe đến đó rồi bỏ về.Thu Thủy đã đợi hần khá lâu rồi, hần không muốn cô phải nóng ruột đợi thêm nữa.Hần cũng định ngày mai sẽ dẫn Thu Thủy đi theo, dù gì cô ta cũng là 1 võ giả, cho cô ta quan sát người khác cũng tốt thôi, hơn nữa để 1 người đẹp như Thu Thủy phải thui thủi trong phòng đợi hần về thì tội nghiệp cho cô ta quá

Tối đến, Thu Thủy ăn tối xong lại đòi Khải Nguyên dẫn cô đi dạo.Đến bể bơi, Thu Thủy dừng lại, ngồi xuống dùng tay nghịch nước 1 lát rồi lại vẫy Khải Nguyên nói

“Anh đến đây xem nè, nước mát lắm, lại rất trong nữa”

Khải Nguyên đến bên cạnh cô ta, đứng nhìn xuống bể bơi.Không ngờ Thu Thủy lại xô hần xuống bể bơi rồi nhảy xuống theo.Cô ta lại còn tát nước vào mặt Khải Nguyên, miệng cười rất tươi tỏ vẻ rất vui thích.Khải Nguyên nhìn thấy nụ cười đó, cũng quên mất giận, chỉ khẽ trách

“Muốn bơi thì cứ bảo ta thay đồ rồi xuống bơi cùng cô, làm thế này người ta nhìn thấy thật sẽ cười cho đấy”

Mọi người nhìn thấy cũng cười ồ lên, nhưng Khải Nguyên và Thu Thủy vẫn đùa giỡn trong bể bơi 1 lúc lâu rồi mới lên.Y phục của Thu Thủy màu trắng lại bị ướt, dán sát vào cơ thể cô làm lộ ra hết làn da trắng hồng, những đường cong tuyệt mỹ.Đôi mắt xanh và mái tóc ướt đầm nước càng làm tăng thêm vẻ gợi cảm, quyến rũ của cô.Không ít nam tử nhìn thấy cô đã phải trợn tròn mắt, tròng mắt như muốn rớt ra, có người lại còn bị chảy máu mũi.Khải Nguyên cảm thấy hơi ngượng, bèn dắt Thu Thủy về phòng.

Vừa mở công tắc đèn, Khải Nguyên đã thấy 1 nữ nhân đang nằm trên giường như đợi hần.Đó chính là ma nữ nọ.Ma nữ đang mặc 1 chiếc áo ngủ ngắn, rất mỏng.Khải Nguyên lại than thầm.Không ngờ ma nữ lại bạo gan đến mức này, dám chui vào phòng ngủ của hần.Trông điệu bộ rất gợi tình của ma nữ, Khải Nguyên biết cô ta đang muốn gần gũi hần.

Khải Nguyên bảo Thu Thủy

“Cô thay đồ rồi ra salon ngủ đi, ở đây có xảy ra việc gì cũng không được đến xem”

Thu Thủy liền ngoan ngoãn đi ra, Khải Nguyên chưa biết nên nói sao với ma nữ thì cô ta lại mở lời hỏi hần

“Cô gái đó là thế nào với chàng ?”

Khải Nguyên bình tĩnh đáp

“Là nàng hầu của ta, cô ấy rất ngây ngô, nhưng cũng ngoan ngoãn nữa”

Rồi hần lại hỏi tiếp

“Milena, sao nàng lại đến đây, không sợ bọn họ phát hiện ra nàng sao ?”

Ma nữ nói với giọng xúc động

“Cuối cùng chàng cũng đã nhớ được về thiếp, thiếp rất vui.Nơi đây vốn là cơ ngơi nhà thiếp, thiếp đi lại cũng không có gì bất tiện cả”

Khải Nguyên ngẫm nghĩ 1 hồi rồi cũng đoán chắc là ma nữ này có liên quan đến tập đoàn UNC.Hần đang nghĩ ngợi thì ma nữ Milena lại nói tiếp

“Đêm nay thiếp sẽ dâng hiến cho chàng tấm thân này.Thiếp đã đợi giây phút này cả trăm năm rồi, chàng nhất định không được cự tuyệt thiếp.Sau này thiếp sẽ ở bên chàng, chàng không được rời xa thiếp nữa”

Khải Nguyên trong lòng cảm thấy chua xót, thế này gần như là Milena đem hần ra cưỡng gian rồi còn gì.Hần không thể cự tuyệt Milena, vì ma nữ này công lực cao hơn hần rất nhiều, chỉ khẽ động tay là lấy mạng hần ngay, hơn nữa đêm trước hần đã diễn kịch tỏ ra rất yêu thương Milena.Khải Nguyên sợ nếu cự tuyệt, Milena sẽ tức giận, ra tay sát hại hần, hần biết dù có Thu Thủy trợ lực hần cũng không phải đối thủ của Milena.Khải Nguyên không muốn chết, hần rất muốn có thể gặp lại các nữ nhân của hần, và hơn nữa, hần sắp làm cha, hần không muốn chết trước khi nhìn thấy hài tử của mình.

Lỡ diễn kịch rồi đành diễn cho trót, dù gì Milena cũng là 1 nữ nhân đẹp mê người, Khải Nguyên liền tiến lại giường, nằm cạnh Milena, tay mân mê vuốt ve những vị trí nhạy cảm của ma nữ, miệng thủ thủ rót vào tai ma nữ những lời tình ngọt hơn mật.

Milena càng lúc càng động tình hơn, cô ta trèo lên người Khải Nguyên, từ từ thoát y hần cho đến khi không còn 1 mảnh vải. Rồi lại vuốt ve thân thể cường tráng của Khải Nguyên, đôi mắt cô ta không còn hung dữ nữa, lại ánh lên những làn sóng tình bất tận. Khải Nguyên cũng bị vẻ đẹp đó làm xao động tâm hồn

Hắn nghĩ thầm

“Được chết dưới hoa, làm quỷ cũng phong lưu”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 41: Thực Lực

Chuyện gì đến cũng phải đến, không thể cự tuyệt được thì đành liều nhắm mắt đưa chân

Khải Nguyên động thủ cởi chiếc áo ngủ mỏng tang ấy ra khỏi người Milena, xoa nắn 2 ngọn núi cao vút đó 1 hồi rồi bắt đầu mang thần thương đi công thành.

Thời gian lặng lẽ trôi, đến gần sáng, Khải Nguyên và ma nữ đã chiến đấu liên tục 7 hiệp liền. Ban đầu hắn có vẻ miễn cưỡng nhưng càng tiếp xúc với bộ ngực mê người, làn da mịn màng mát lạnh của Milena, hắn càng cảm thấy hưng phấn, càng lúc càng hăng hái hơn. Những tiếng rên rỉ khe khẽ Milena phát ra lại càng kích thích Khải Nguyên thêm, hắn đem thần thương mạnh mẽ chuyển động, chiến đấu hết hiệp này đến hiệp khác tựa như không biết mệt là gì.

Đến khi hắn định bắt đầu hiệp thứ 8 thì ma nữ lại khẩn khoản van nài, thế là Khải Nguyên đành thôi, nhưng lửa dục trong lòng vẫn chưa tắt hẳn. Hắn lại ôm lấy thân thể ướt đầm mồ hôi của Milena mà vuốt ve sờ mó, dường như quên hẳn Milena là 1 hấp huyết quỷ đáng sợ. Lúc này trông Milena lại giống 1 con mèo dễ thương đang cuộn tròn trong lòng hắn

Sau 1 lúc thờ không ra hơi, Milena cũng hồi phục chút ít, yêu kiều nói với hắn

“Chàng thật hư đốn quá, đây là lần đầu tiên của thiếp mà chàng lại làm hùng hục như vậy, khiến thiếp vừa đau vừa mệt đến rã người ra”

Khải Nguyên kinh ngạc lên tiếng

“Xin lỗi, xưa nay ta chưa biết bảo lưu thực lực là gì... Nàng vẫn còn là xử nữ à?”

Ma nữ lại gục mặt vào ngực Khải Nguyên, ra chiều xấu hổ

“Thiếp chỉ yêu mình chàng mà thôi. Thiếp đã giữ gìn sự trong trắng của mình hơn trăm năm để dành riêng cho chàng đó. Nhưng theo thiếp thấy, với tác phong điều luyện của chàng, chắc hẳn là chàng từng có rất nhiều nữ nhân”

Khải Nguyên cứng họng, không biết nói sao, Milena lại nói tiếp

“Cũng không sao cả, dù chàng đã có bao nhiêu nữ nhân, thiếp vẫn chấp nhận vì chàng mà chịu thiệt thòi. Thiếp sẽ chịu đựng tất cả, miễn là được ở bên chàng”

Khải Nguyên cố gắng chuyển đề tài

“Đôi mắt của nàng... sao nàng lại có con ngươi màu đỏ như máu vậy, thực sự rất... lạ đó”

Milena trả lời

“Thiếp vốn là ma cà rồng thuần huyết mà, dòng máu của thiếp là thuần chủng, không có lai tạp với nhân loại. Đôi mắt đỏ chính là đặc trưng của ma cà rồng thuần huyết, như em trai thiếp – Kevin không phải ma cà rồng thuần huyết, đôi mắt nó lại có màu nâu như mắt nhân loại bình thường”

Khải Nguyên lại nói vu vơ

“Nếu sau này ta và nàng có con, không biết nó sẽ ra sao nhỉ”

Ánh mắt Milena như sáng rực lên, cô ta nói

“Chắc chắn nó sẽ là kết hợp tinh hoa của thiếp và chàng, sẽ là ma cà rồng mạnh nhất từ xưa đến nay”

Rồi giọng của cô ta lại như giận dỗi

“Cả đêm ân ái như vậy mà không hôn được thiếp 1 lần, chàng thật là tệ. Chàng sợ thiếp sẽ cắn chàng sao, không đâu, cứ thử đi”

Khải Nguyên dè dặt đặt môi hần lên môi Milena, Milena liền ôm lấy hần, hôn ngấu nghiến như muốn nuốt chửng cả chiếc lưỡi của hần. Mãi 1 lúc lâu sau, cô ta mới bỏ Khải Nguyên ra, Khải Nguyên lại kinh ngạc hỏi

“2 chiếc răng nanh của nàng đâu? Còn nữa, nàng hút máu người nhiều như vậy mà sao trong miệng nàng lại có 1 hương thơm rất ngọt ngào? Thật làm cho ta ngạc nhiên quá”

Milena cười, có vẻ đắc ý, rồi lại nhe răng ra, cố ý cho Khải Nguyên trông thấy 2 chiếc răng nanh nhọn hoắt, cô ta nói

“2 chiếc răng này của thiếp có thể dài ra hoặc thu ngắn lại tùy thích. Chàng không phải lo sợ đâu, chỉ khi chàng nguyện ý thiếp mới biến chàng thành ma cà rồng thôi. Còn mùi hương ấy là bí mật của thiếp, sẽ không nói cho chàng đâu. Thiếp vẫn còn nhiều bí mật khác chờ chàng khám phá đấy.”

Ngưng một lúc rồi Milena lại hỏi

“Chàng đến quyền vương đại hội làm gì? Với võ công của chàng còn phải đến đây để học hỏi kinh nghiệm nữa sao?”

Khải Nguyên mau miệng đáp

“Thực ra ta đến đây chủ yếu để truy tìm hậu nhân của những kẻ đã từng sát hại ta. Trăm năm qua, những kẻ đó chắc là chết già hết rồi, nhưng ta vẫn không muốn bỏ qua”

Ma nữ nói giọng ôn nhu

“Khi chàng tìm ra chúng rồi, đến lúc trả thù phải dẫn thiếp theo, thiếp nguyện đồng sinh cộng tử cùng chàng, chàng không được bỏ rơi thiếp như lần trước nữa”

Nghe đến đây, khóe mắt Khải Nguyên như sắp rơi lệ. Đồng sinh cộng tử, Nhã Ca cũng từng nói với hần như vậy, bất giác hần lại nhớ đến Nhã Ca. Khải Nguyên lại hỏi hần, nếu hần không ham vui mà đi Quyền vương đại hội chuyện này, ắt là giờ này hần đang ở bên Nhã Ca, vui vẻ tận hưởng tình yêu mà Nhã Ca dành cho hần. Ma nữ thấy ánh mắt xúc động của Khải Nguyên liền ôm chặt hần, họ cứ ôm nhau mãi đến khi những tia nắng mặt trời đầu tiên xuất hiện bên cửa sổ

Milena lúc bấy giờ mới buông tay ra, nói với giọng đầy tiếc nuối

“Thời gian thật ngắn ngủi, 1 đêm đã qua rồi, bây giờ thiếp phải đi, đêm đến sẽ lại gặp chàng”

Khải Nguyên tò mò hỏi

“Nàng sợ ánh sáng mặt trời ư?”

Milena thành thật trả lời

“Sợ thì không phải là sợ, thiếp có thể đi dưới ánh nắng mặt trời mà vẫn vô sự, chỉ là thiếp không thích nó thôi. Ngay cả thánh giá và tỏi cũng không ảnh hưởng gì đến thiếp”

Milena liền vẫy tay tạm biệt Khải Nguyên, rồi hóa thân thành 1 làn khói đen bay mất. Khải Nguyên thở dài rồi lại thay đồ, chuẩn bị làm công tác trọng tài của hần. Khải Nguyên ra phòng khách định đánh thức Thu Thủy dậy, dẫn cô ta đi ăn sáng. Nhưng Thu Thủy đã dậy từ lúc nào, đang ngồi trên ghế đợi Khải Nguyên

Vừa thấy Khải Nguyên, Thu Thủy ấp úng nói

“Đêm qua ... đêm qua anh và cô ấy lại làm ... cái việc đó phải không? Em nghe âm thanh 2 người phát ra ... cả người cứ nóng bừng ... không sao ngủ được ... Em rất tò mò ... không biết cảm giác ấy thế nào ... anh nhất định phải dạy cho em đấy ... lúc này em đã tiến bộ nhiều rồi ... sẽ học được mà.”

Khải Nguyên nghe xong cũng hơi ngượng, hần nghĩ thầm

“Nữ nhân này cũng đã biết động tình. Xem ra cũng đến lúc rồi đó. Khi trở về nhà nhất định ta sẽ dạy cô ta việc này”

Hần không nói gì, chỉ gạt đầu cho qua chuyện rồi dẫn Thu Thủy ra nhà hàng ăn sáng. Hần cũng không quên lấy cho cô 1 số bánh kẹo để cô ăn cho đỡ buồn miệng. Thu Thủy có vẻ rất vui thích. Cô theo sát Khải Nguyên tiến về khu vực thi đấu số 4

Khải Nguyên quan sát những võ sĩ sẽ tham gia thi đấu. Hần liền phát hiện ra nam tử thần bí hần đã gặp trên du thuyền. Nam tử này đã bỏ mũ ra, nhưng vẫn mặc chiếc áo khoác đó, từ người anh ta tỏa ra 1 sát khí đặc trưng không thể nhầm lẫn đâu được. Khuôn mặt của nam tử có dáng vẻ anh tuấn nhưng lạnh lùng, mái tóc dài đen tuyền che mắt 1 bên mắt, 1 vết sẹo dài chạy dọc khuôn mặt càng làm tăng thêm sát khí ấy, khiến anh ta càng trông có vẻ đáng

sợ hơn. Khai Nguyên cũng đoán nam tử này có thể sẽ đứng đầu trong vòng thi đấu tổ chức ở khu vực 4

Khai Nguyên và 1 trọng tài khác lần lượt đọc tên các cặp thi đấu. Hắn cũng chú ý quan sát võ công của từng người để tìm ra ưu và nhược điểm. Nhưng ở khu vực của Khai Nguyên phụ trách, gần như hắn chẳng có thu hoạch gì, vì người tham dự toàn là những võ sĩ phương Tây to con, dựa vào sức mạnh cơ bắp để chiến thắng. Những thế bẻ tay, bẻ chân, phá khớp của những đồ vật này trông thì có vẻ hay ho và đẹp mắt, nhưng nếu đem dùng với cao thủ thực sự thì chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ. Khai Nguyên thỉnh thoảng liếc qua Thu Thủy, khẽ bảo cô ta đánh giá về các đấu thủ rồi dùng ý kiến cá nhân của mình bổ sung thêm cho nhận xét của Thu Thủy

Đến lượt nam tử mặt sẹo thượng đài, đối thủ của hắn là 1 gã lực lưỡng có mái tóc vàng bù xù như bùm sư tử. Gã lực lưỡng kia đi vòng quanh nam tử mặt sẹo trông như sư tử đang vờn mồi, trái lại, nam tử vẫn đứng im bất động, thậm chí còn không để mắt đến đối thủ

Gã tóc vàng đi mấy vòng cuối cùng cũng quyết định tấn công, bàn tay hắn như lưỡi đao chặt về phía cổ của nam tử mặt sẹo

Nam tử xoay người dùng 1 tay đỡ chiêu, tay kia 5 ngón liền chụm lại như 1 mũi kiếm đâm vào bụng gã tóc vàng. Ngực và lưng áo gã tóc vàng bị rách toạc như vừa bị 1 luồng khí vô hình xuyên qua, gã thổ ra 1 búng máu rồi ngã xuống

Khai Nguyên tuyên bố

“Số báo danh 125 đã chiến thắng”

Nam tử đi liền đi ra khỏi sàn đấu, hướng về phía đám đông đang chờ đợi đến lượt mình thi đấu. Khi anh ta vừa đi ngang qua, Khai Nguyên hỏi nhỏ anh ta

“Là khí công phương Đông phải không?”

Nam tử đáp gọn lỏn

“Gần đúng, là kiếm khí”

Rồi anh ta tiếp tục bỏ đi, không nói thêm gì. Khai Nguyên tra trong danh sách thấy tên của nam tử này là Nhân Kiếm. Hắn nghĩ thầm

“Tên hay, người cũng không tệ”

Đến trưa, các trận đấu vòng loại đã kết thúc, ở khu vực của Khai Nguyên thì Nhân Kiếm đứng đầu bảng, đứng thứ 2 là 1 cao thủ về ngành công. Khai Nguyên đưa bảng kết quả cho vị trọng tài kia cầm về rồi ngồi nghỉ ngơi 1 lúc. Hắn nghĩ lung tung đủ thứ chuyện, nghĩ về kiếm khí đặc biệt của nam tử mặt sẹo, rồi lại nghĩ đến thân thể và vẻ đẹp tà mị mê người của ma nữ Milena cũng như các rắc rối cô ta sẽ mang đến cho hắn. Đến khi sức tỉnh, hắn lại nhớ ra là mình chưa ăn trưa

Khai Nguyên dắt Thu Thủy đến nhà hàng thì đã hết thức ăn rồi. Đúng là đồ miễn phí có khác, ai nấy đều tranh thủ ăn tối đa. Khai Nguyên méo mặt lại lấy mấy chai nước, dẫn Thu Thủy ra bãi biển ngồi ngắm cảnh giết thời gian, chờ đến giờ cơm tối. Thu Thủy thì sáng giờ đã ăn vặt khá nhiều, không đến nỗi nào, nhưng bộ mặt đói meo của Khai Nguyên trông thật khó coi

Khai Nguyên đang ngồi trong bóng mát của những cây dừa, định lấy nước ra uống cho đỡ đói thì 1 luồng khói đen từ đâu bay đến. Luồng khói tụ lại thành hình 1 nữ nhân, chính là Milena. Khai Nguyên kinh ngạc than thầm. Không lẽ ban ngày ban mặt mà ma nữ lại đến tìm hắn đòi hỏi việc ấy hay sao.

Milena chỉ cười, lại đưa cho Khai Nguyên mấy cái bánh. Khai Nguyên như bắt được vàng, liền đón lấy ăn như chưa bao giờ được ăn, hắn cũng chia 1 nửa cho Thu Thủy

Khai Nguyên đang ăn thì bất chợt nhìn thấy xa xa 1 bóng dáng quen thuộc, hắn liền phóng như bay đến. Người mà hắn nhìn thấy là Kỳ Lân tiên sinh, ông ta cũng đã đến nơi này, không rõ bằng phương tiện gì. Khai Nguyên chặn ông ta lại nói như van nài, vừa nói vừa chỉ về Milena ở đằng xa

“Đằng kia có 1 nữ nhân rất lợi hại, tôi đối phó không nổi với ả, ông có thể giúp tôi được không. Không nhất thiết phải giết ả, chỉ cần dọa cho ả sợ là được rồi”

Kỳ Lân tiên sinh vừa nhìn thấy Milena, ánh mắt liền thay đổi, chuyển người phóng đến tấn công cô ta. Milena cũng cười nhạt vùng quyền đối chiêu cùng ông ta. Quyền đầu chạm nhau, 2 người đứng im bất động 1 lúc rồi Kỳ Lân tiên sinh lui lại, vùng quyền đánh xuống mặt đất phát ra chiêu Diệt địa. Nhưng chiêu thức lần này lại thì triển khác với lần ông ta chỉ điểm cho Khai Nguyên, từ dưới đất hiện ra hàng chục cột lửa bao vây Milena vào giữa. Milena liền tạo ra 1 bức màn hắc khí bao bọc quanh người, chỉ chớp mắt hắc khí lan rộng ra, nuốt chửng những cột lửa của Kỳ Lân tiên sinh

Kỳ Lân tiên sinh liền lui lại, nói lớn

“Đã biết tài nhau rồi, không cần đấu nữa. Ta nhận thua. Đại tiểu thư quả thật lợi hại”

Ma nữ nghe thấy vậy, không đánh nữa, cất lên tiếng cười khanh khách có vẻ đắc ý. Khai Nguyên lại kéo Kỳ Lân tiên sinh ra xa rồi hỏi nhỏ

“Ông đánh không lại ả sao?”

Kỳ Lân tiên sinh lắc đầu

“Thật ra mà nói lúc này ta và ả có thể nói là bất phân thắng bại, nhưng đó vẫn chưa là thực lực chân chính của ả”

Khải Nguyên chưa hiểu lắm, hỏi lại

“Thực lực chân chính của ả là thế nào ?”

Kỳ Lân tiên sinh đáp

“Bây giờ là ban ngày, ả chỉ phát huy được bấy nhiêu đó thôi, đêm xuống ả có thể phát huy gấp mấy lần uy lực đó nữa. Bởi vậy, nếu tính chính xác thì người bại vẫn là ta. Người không biết ả là ai à ? Người đã gây chuyện gì với ả rồi”

Khải Nguyên nói

“Tôi không làm gì cả, chỉ là ả thích tôi cứ bám theo tôi hoài, thật là khó xử. Tôi cũng biết ả là 1 con hấp huyết quỷ, rất mạnh”

Kỳ Lân tiên sinh liền cười bỏ ra

“Tiểu tử thật là đào hoa, lần này khổ cho người rồi. ả không phải hấp huyết quỷ bình thường, mà là hoàng tộc của hấp huyết quỷ. Ta nhận ra ả chính là con gái của chủ tịch tập đoàn UNC, cũng muốn thử với ả đôi chút, không ngờ lại lợi hại như vậy. Người tự lo liệu đi nhé”

Kỳ Lân tiên sinh nói xong liền bỏ đi, Khải Nguyên khổ sở quay về chỗ vắng vẻ. Nơi đó Milena vẫn đang tươi cười chờ đợi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 42: Thiên Địa Hữu Huyết

Milena tươi cười trên chốc Khải Nguyên

“Chàng định bảo lão già đó đối phó với thiếp sao?”

Khải Nguyên cứng họng không nói nên lời, Milena lại nghiêm giọng hỏi

“Chàng nói đi, tại sao lão già đó lại biết công pháp của chàng ? Vì sao chàng lại bảo lão tấn công thiếp ?”

Khải Nguyên giật thót mình, nhanh trí đáp

“50 năm trước lão ta vô tình đến nơi ta từ vong, tình cờ tìm được bí kíp do ta viết. Cũng có 1 chút duyên may, tư chất lão cũng phù hợp, nên cuối cùng cũng đạt chút thành tựu. Ta muốn thử xem công lực năng tiến bộ đến đâu mới bảo lão thử sức với nàng. Thật sự ta không có ác ý”

Ma nữ có vẻ tin lời Khải Nguyên nói, ánh mắt đã hết hung dữ, lại nhìn Khải Nguyên đắm đuối

Khải Nguyên nói

“Cảm ơn nàng đã mang thức ăn cho ta. Ta tưởng đến tối mới có thể gặp lại nàng, sao nàng lại xuất hiện ở đây vậy”

Milena dịu dàng trả lời

“Thiếp đợi chàng ở chỗ nhà hàng mãi không thấy chàng đến, liền tìm đến đây. Chàng đang nghĩ ngợi gì vậy? Nghĩ gì mà say mê đến mức quên cả ăn trưa ?”

Khải Nguyên nở nụ cười tà dị đáp

“Ta nghĩ xem tối nay nên đối phó với nàng ra sao đó”

Ma nữ sắc mặt có vẻ hơi xấu hổ, đánh yêu Khải Nguyên mấy cái rồi nói

“Tối nay chàng phải đối xử với thiếp nhẹ nhàng hơn nữa. Thiếp vẫn chưa phục hồi hoàn toàn đâu”

Chỉ tội cho Thu Thủy nghe 2 người nói chuyện mà không hiểu gì, cô rất tò mò nhưng lại ngại người lạ, không dám lên tiếng hỏi

Ma nữ lại nói

“Chàng đuổi cô ta về trước đi, thiếp muốn đi dạo cùng chàng 1 lúc”

Khải Nguyên gật đầu rồi ra lệnh cho Thu Thủy về phòng đợi hần. Khi Thu Thủy đã đi khuất bóng rồi Milena liền nắm tay Khải Nguyên, 1 luồng hắc khí hiện ra dưới chân họ, như 1 con lốc cuốn 2 người bay lên bầu trời. Khải Nguyên trong lòng cũng hơi kinh hãi, ôm chặt Milena như sợ cô ta sẽ sợ ý làm hần rơi xuống đất. Milena ôm lấy hần, bay về hướng biển. Đến khi xung quanh chỉ còn đại dương bao la, không thấy hòn đảo đâu, Milena mới dừng lại, nở nụ cười mê hoặc nói với Khải Nguyên

“Chàng cảm thấy thế nào ?”

Khải Nguyên cũng cười, bỏ tay khỏi người Milena nói

“Thật là lãng mạn đó”

Milena vẫn giữ nụ cười trên môi, không nói gì, bất ngờ thu lại hắc khí làm Khải Nguyên rơi tõm xuống biển, cô ta cũng lao xuống theo hần. Khải Nguyên vùng vẫy 1 hồi, rồi la toáng

“Cứu ta với, ta không biết bơi”

Nói xong hần chìm ngấm dưới những đợt sóng

Milena cũng không biết là Khải Nguyên có biết bơi hay không. Giờ lại thấy Khải Nguyên bị chìm như vậy, cô ta liền hoảng hốt, lặn xuống mò tìm hần. Chỉ chớp mắt cô thấy Khải Nguyên đang trôi bồng bềnh dưới đáy biển, mắt nhắm nghiền tựa như ngất đi. Milena liền bơi lại, ôm lấy Khải Nguyên. Khi vừa ôm được Khải Nguyên, không ngờ hần lại mở mắt ra, ôm chặt lấy Milena, áp sát khuôn mặt hần vào mặt ma nữ, môi kề môi thực hiện 1 nụ hôn cuồng nhiệt. Cả đại dương như ngưng đọng lại, thời gian như ngừng trôi, mãi 1 lúc lâu sau, đến khi cảm thấy hơi ngột thở cả 2 mới buông nhau ra, mau chóng trôi lên mặt nước. Thân người và mái tóc họ ướt đẫm, nhưng miệng thì cười rất tươi, ánh mắt tình tứ vô cùng.

Khải Nguyên nhe răng cười

“Là ta trả đũa nàng đó, dám ném ta xuống biển”

Milena chỉ cười, không nói gì, tay lại vùng lên đánh yêu Khải Nguyên mấy cái. Rồi 2 người vào bờ, nằm trên bãi cát hong khô tóc và quần áo. Khải Nguyên cũng giờ hết tuyệt kỹ của gái của hần ra, làm Milena thích thú vô cùng, cứ cười tít cả mắt.

Đến khi mặt trời sắp lặn, Milena như nhớ ra điều gì, liền nói

“Giờ thiếp phải đi, có 1 ít việc cần giải quyết, chút nữa sẽ gặp lại chàng”

Khải Nguyên trông theo bóng dáng của cô ta cho đến khi Milena khuất dạng hần. Lần này hần không thờ dài nữa, xem ra hần cũng không còn kì thị Milena nữa rồi.

Khải Nguyên về đến phòng, chưa kịp bỏ giày ra thì đã nghe Thu Thủy nói chiều nay có người ở tỏ trọng tài tìm hần. Không gặp hần, họ chỉ để lại mảnh giấy ghi địa điểm hần phải trông coi ngày mai rồi bỏ đi. Khải Nguyên dường như không để ý đến việc đó, hần chỉ lầm bầm

“Sao cô lại là ma cà rồng chứ, giả như cô không phải ma cà rồng thì thật tốt quá đi”

Khải Nguyên lại dẫn Thu Thủy đi ăn tối. Hần chậm rãi ăn, vừa ăn vừa trầm tư suy nghĩ. Khải Nguyên phát hiện ra dường như hần đã phải lòng nữ ma cà rồng Milena mất rồi. 1 phần lý trí của Khải Nguyên bảo hần: không được, phải tìm cách rời xa, trốn chạy khỏi cô ta. Nhưng 1 phần khác lại bảo hần: sống trên đời phải dám yêu dám hận, đã lỡ yêu ma nữ này rồi thì phải bắt chấp tất cả để có được cô ta. Thật là 1 mâu thuẫn lớn. Ma nữ Milena chỉ có lúc đánh nhau và giết người thì trông rất hung ác, dữ tợn, còn lúc bên Khải Nguyên lại dịu dàng, đảm đảm, nặng tình không thua gì những nữ nhân khác của hần. Khải Nguyên rất yêu thích vẻ đẹp đó nhưng lại vô cùng kinh sợ nét mặt hung ác của cô ta. Sao cô ta lại có thể có 2 bộ mặt như vậy được nhỉ, thật là mâu thuẫn.

Ăn xong, Khải Nguyên bảo Thu Thủy về phòng trước rồi hần lại 1 mình đi dạo trên bãi cát. Dưới ánh trăng lúc mờ lúc tỏ, những làn sóng như lung linh huyền ảo, ngọn gió mát hiu hiu thổi từ biển vào đem theo vị mặn của đại dương, thật là lãng mạn. Khải Nguyên tin rằng Milena sẽ xuất hiện, hần rất muốn đi dạo, tình tứ cùng cô ta dưới khung cảnh lãng mạn có 1 không 2 này.

Đang thơ thẩn thả hồn cùng cảnh vật, Khải Nguyên chợt cảm thấy 1 luồng gió lạ tiến đến mình. Hần theo phản xạ nghiêng người sang bên thì cảm thấy lưng nhói đau. Từ lúc nào, 1 ngọn đao dao đã cắm trên lưng hần. Khải Nguyên cũng kịp thời vận công hộ thể nên ngọn đao đó không làm tổn hại nội tạng của hần, nhưng cũng để lại 1 vết thương không nhẹ

Khải Nguyên cười nhạt nói

“Nguyệt Ảnh, không ngờ cô phục hồi nhanh như vậy”

Từ trong gió, 1 giọng nữ nhân vang lên

“Giờ chết của ngươi đã đến rồi đó”

Đám mây đen che khuất mặt trăng đã bị gió thổi đi. Khái Nguyên cũng thấy từ bãi biển hiện ra 4 bóng người, tất cả đều là nữ nhân, tay cầm đoản đao sáng lóa.

Hắn cất tiếng cười lớn rồi nói

“Không ngờ cô cũng có trợ thủ”

1 bóng người trả lời

“Ta đã nói bằng bất cứ giá phải tiêu diệt bằng được ngươi mà”

4 sát thủ liền biến mất trong màn đêm, rồi như bóng ma hiện ra xung quanh Khái Nguyên, tấn công hắn từ 4 vị trí khác nhau. Khái Nguyên cũng vận công tạo thành hỏa diễm bao bọc xung quanh người hắn rồi nhanh chóng vùng vẫy tấn công nữ nhân ở gần nhất. Sát thủ này nhanh chóng tránh né được rồi vùng đao chém vào ngực Khái Nguyên. Khái Nguyên cười nhạt, đưa tay tiếp lấy. Không ngờ ngọn đao sắp tiến đến người hắn lại chợt lay động, dưới ánh trăng, đao ảnh như hóa thành 1 bông hoa ánh sáng, lúc ẩn lúc hiện, sáng lóa cả mắt. Khái Nguyên không biết làm sao hóa giải chiêu thức này, liền bị trúng đao, trước ngực hắn hiện ra mấy vết cắt khá sâu. 4 nữ nhân lui lại 1 chút rồi cùng tiến lên, thay phiên nhau tấn công Khái Nguyên. Khái Nguyên muốn phát động quang cầu, nhưng hắn lại bị tấn công liên tục, không sao thực hiện được. Hắn cố ý nhảy lui lại, nhưng 4 nữ sát thủ như những bóng ma đã phóng lên bám sát gót hắn, liên tục tấn công. Hơn nửa giờ trôi qua, Khái Nguyên chỉ chịu trận, tránh né và ... tấn công vào không khí. Hắn than thầm: bọn sát thủ này nhanh thật, tốc độ không thua gì lũ F8 cả. Trên người hắn đã xuất hiện mấy chục vết chém ngang dọc, tuy không trúng chỗ yếu hại nhưng mất máu khá nhiều

1 nữ sát thủ đột nhiên dừng lại, đó chính là Nguyệt Ảnh, cô ta cười đắc ý nói

“Cứ như thế này, khoảng nửa giờ nữa ngươi sẽ mất máu, kiệt sức mà chết. Nhưng ta muốn ngươi chết ngay. Các chị em, chúng ta thi triển Sát tinh đao trận, mau chóng giải quyết hắn”

4 nữ sát thủ di chuyển cực nhanh bao vây Khái Nguyên, quỹ đạo của họ như vẽ ra 1 đồ hình tinh tú. Khái Nguyên không còn thấy rõ họ nữa, chỉ còn thấy những bóng mờ thoắt ẩn thoắt hiện. Từ không gian xung quanh hắn, những luồng ánh sáng lóe lên, chính là những nhát chém của 4 nữ sát thủ. Khái Nguyên vùng tay đỡ được 1 lưỡi đao thì 3 lưỡi đao kia lại chém ngay vào chỗ sơ hở của hắn. Họ cố ý đánh vào những vết thương đang có trên người Khái Nguyên làm các vết thương này lan rộng hơn, máu tuôn xối xả. Phút chốc cả người Khái Nguyên đã dính đầy máu của chính hắn, trông thê thảm vô cùng

Lưỡi đao của Nguyệt Ảnh lại chém ngang mặt của Khái Nguyên, để lại 1 vết cắt khá dài. Khái Nguyên như tức điên lên, hấn gào lên

“Đủ rồi đấy”

2 tay hắn phát ra 2 luồng sáng trắng bắn lên không trung, lập tức thân thể hắn lãnh ngay 4 nhát chém chí mạng, ngã lộn ra đất. 4 nữ sát thủ đồng thời nhảy lên đâm xuống hắn.

Khái Nguyên đang nằm dưới đất chợt nghe răng nộ nộ cười tà dị. Nguyệt Ảnh trông thấy nụ cười đó trong lòng có chút hốt hoảng nhưng đao thế vẫn xé gió chém xuống.

4 lưỡi đao đã gần chạm vào người Khái Nguyên thì từ không trung, hàng chục quang cầu sáng rực vô thanh vô tức lao xuống như mưa sao băng. Một loạt tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, chỗ Khái Nguyên nằm đã trở thành 1 hố bom sâu cả thước, 4 nữ sát thủ cũng bị hất tung lên, văng ra đất nằm im không động đậy.

Khái Nguyên lao đảo đứng dậy, vẫn giữ nụ cười tà dị trên môi nói

“Nguyệt Ảnh, 3 chị em của cô đã tử vong rồi, phút cuối vì cô có chút chần chừ, nên vẫn còn giữ được mạng sống. Ta đã nói rồi, mạng ta không dễ lấy đâu, tính toán cho kỹ vào”

Khái Nguyên lại thờ dãi nhìn thì thể 3 nữ sát thủ dưới đất

“Nhìn hương tan ngọc nát thế này ta thật đau lòng, nhưng thật không biết làm sao khác. Là do các cô bức ta”

Hắn lại đến trước mặt Nguyệt Ảnh. Ngọn đao cô ta cầm đã vỡ thành 3 mảnh, Nguyệt Ảnh run run chìa ngọn đao gãy về phía Khái Nguyên, cô ta yếu ớt nói

“Ngươi định làm gì ta ?”

Khái Nguyên ngồi bệch xuống đất nói

“Nếu như lúc trước thì chắc ta sẽ bắt cô giam cầm vài ngày, đùa nghịch cho sướng tay. Giờ ta cũng chẳng biết nên làm gì nữa ...”

Một làn gió lạ chợt thổi đến. Khái Nguyên thấy luồng hắc khí quen thuộc đang tiến rất nhanh về phía hắn. Hắn lại than thầm: rõ là khổ, lúc hắn cần Milena đến thì cô ta lại không đến, lúc mọi chuyện xong xuôi thì Milena lại đến, thật là đau đầu.

Milena xuất hiện cạnh Khái Nguyên, nhìn tình trạng thể thảm của hắn, mắt cô ta lại rơi lệ. Cô ta hét lên 1 tiếng, phát ra luồng hắc khí nhắc bóng xác của 3 nữ sát thủ kia lên, treo họ lơ lửng trên không trung. Milena lại vung tay loạn xạ, luồng hắc khí chợt biến đổi, như những lưỡi dao sắc cắt nát xác của 3 nữ sát thủ ra từng mảnh vụn. Máu thịt bắn đầy trời, chỉ có 4 chữ đề diễn tả khung cảnh này: thiên địa hữu huyết.

Xác 3 nữ sát thủ trong chớp mắt đã hóa thành bụi máu bay khắp nơi. Milena lại đem ánh mắt đỏ rực đáng sợ nhìn Nguyệt Ánh, từ thân thể ma nữ, hắc khí bốc lên ngùn ngụt. Nguyệt Ánh vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ, không thể tưởng tượng nổi ma nữ đó giờ lại là đồng bọn của Khái Nguyên. Cô ta nhắm mắt lại, mặt mũi nhăn nhó, nét kinh hoàng thể hiện cực độ

Khái Nguyên đưa tay cản Milena lại, hắn nói

“Nàng hãy tha cho cô ta đi”

Milena nói giọng sắc lạnh

“Chàng hãy cho thiếp 1 lý do để tha cho cô ta”

Khái Nguyên suy nghĩ 1 lúc rồi thờ dãi đáp

“Không có lý do, hay chỉ đơn giản là ta không nỡ. Ta đã quá tay sát hại 3 nữ nhân kia, cũng thấy có chút hối hận”

Milena dịu giọng lại

“Thì ra chàng cũng biết thương hoa tiếc ngọc”

Rồi ma nữ lại đem ánh mắt đỏ rực khủng bố nhìn Nguyệt Ánh, hắn học nói

“Ta tha cho ngươi, nhưng ngươi hãy về nói lại với bọn Huyết Sát các ngươi, 1 ngày nào đó ta sẽ đến giết sạch tất cả, không chừa 1 ai”

Nguyệt Ánh như người chết đuối vớ được phao, gắng gượng đứng dậy, lê bước mà đi, rồi mất dạng trong màn đêm

Milena ánh mắt đã dịu hẳn lại, ôm lấy Khái Nguyên, 2 hàng nước mắt tuôn như mưa

“Xin lỗi chàng, là thiếp đã đến trễ, hại chàng phải bị thương như thế này, chàng có đau lắm không?”

Khái Nguyên nở nụ cười tà dị đáp

“Hồi này thì đau lắm nhưng giờ thì hết rồi. Ta vẫn còn đủ sức để chút nữa làm nàng đau đấy”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Huyết Kiếp Thư

Học viện Virginia, USA

Gần đây, trong ký túc xá của học viện xuất hiện tin đồn có hấp huyết quỷ xuất hiện. Cứ mỗi ngày lại có 1 nữ sinh viên chết 1 cách bí ẩn, bị giết và treo lên trần nhà, toàn bộ máu bị hút hết, trên cổ của xác chết có 2 lỗ thủng khá sâu. Người bị giết toàn bộ đều là những cô gái da trắng xinh đẹp. Các nam sinh viên trong ký túc xá rất phẫn nộ, họ cho rằng đó không phải ma quỷ gì cả, mà chính là 1 tên tâm thần sát nhân hàng loạt giả thân lộng quỷ. Cảnh sát cũng vào cuộc, họ bắt cứ người theo dõi suốt 24/24 nhưng không phát hiện được gì. Các cảnh sát viên và nam sinh viên tình nguyện chia nhau canh gác khu ký túc xá nữ rất nghiêm ngặt, không kẻ lạ mặt nào có thể vào được. Thế mà cứ đều đặn hàng ngày, kẻ sát nhân bí ẩn lại không biết bằng cách nào vào được khu ký túc xá nữ, vô thanh vô tức sát hại nạn nhân của hắn. Số nữ sinh viên bị giết đã lên đến con số 20, 1 bầu không khí khủng bố đang bao trùm lấy khu ký túc xá nữ học viện Virginia.

Kelly đã trở lại học viện Virginia, dù gì chương trình đào tạo của cô cũng sắp hoàn tất, cô không muốn bỏ dở giữa chừng. Kelly cũng biết tin Khu vực 51 bị phá hủy, cô đương nhiên hiểu rằng đó là do ma thần Khái Nguyên gây ra. Nhưng hiện tại thân yếu thể cô, Kelly không thể làm gì được hắn, cũng như sau khi chứng kiến Khái Nguyên trong nháy mắt giết chết hàng trăm đặc nhiệm tinh nhuệ, cô cũng rất sợ hãi. Nơi nguy hiểm nhất lại có thể là nơi an toàn

nhất, Kelly đánh liều trở lại học viện Virginia, nơi Khải Nguyên lần đầu tiên tìm thấy cô. Đường như dự đoán của cô khá chính xác, Kelly đã ở trong ký túc xá của học viện Virginia gần 5 tháng mà vẫn vô sự.

Nhưng gần đây lại có những vụ giết người bí ẩn xảy ra, Kelly vô cùng hoang mang. Đêm nào cô cũng mơ thấy ác mộng. Không lẽ Khải Nguyên lại tìm đến đây. Nhưng có thể không phải là hắn, tác phong lén lút này không phải là phong cách của Khải Nguyên. Nếu muốn giết cô, Khải Nguyên có thể ung dung đến trước mặt cô, thiêu đốt cô thành tro bụi rồi bỏ đi mà không ai có thể ngăn lại được.

Hôm nay Kelly hoàn thành bài luận văn sớm hơn thường khi, cô cảm thấy hài lòng, xếp sách vở lại, ra khỏi thư viện trở về phòng của cô. Kelly đứng trước cửa phòng bấm chuông, rõ ràng là cửa bị khóa từ bên trong, nhưng mãi không ai ra mở. Kelly tự nhủ, chắc là người bạn gái cùng phòng với cô ta đang ngủ hay là đang nghe headphone nên không nghe thấy tiếng chuông. Cô lục tìm trong túi xách lấy ra 1 xâu chìa khóa rồi loay hoay mở cửa.

Kelly vừa bước vào phòng đã nghe thấy 1 tiếng động bất thường. Tiếng động ấy nghe ùng ục như tiếng 1 cái máy bơm đang hút nước, nhưng Kelly biết rằng trong phòng không hề có cái máy bơm nào. Cô liền nhẹ nhàng đi vào trong xem xét, cánh cửa sau lưng cô đột ngột tự đóng sầm lại. Kelly vào nhà bếp và thấy 1 cảnh tượng kinh khủng mà cô sẽ không bao giờ quên được. 1 nam nhân tóc vàng, đeo kính đen, khuôn mặt lạnh lùng đang ôm lấy cô bạn cùng phòng với Kelly mà cắn vào cổ, tham lam hút lấy dòng máu chảy ra từ cổ nạn nhân.

Kelly đứng sững như trời trồng, sợ đến nỗi không kêu lên được thành tiếng. Nam nhân kia cũng bỏ nạn nhân của hắn ra, chớp mắt đã phóng đến trước mặt Kelly, vươn tay giữ chặt lấy cô ta.

Nam nhân này không ai khác chính là Kevin – con ma cà rồng con trai của chủ tịch tập đoàn UNC. Kevin dùng mũi người con mới mới của hắn 1 lúc rồi quăng Kelly sang 1 bên, hắn nói

“Không phải trinh nữ, không dùng được”

Rồi hắn từ từ đưa tay lên, móng tay hắn mọc dài ra như những lưỡi kiếm. Kevin lạnh lùng nói

“Cô đã thấy những thứ không nên thấy, cô phải chết”

Kelly chợt bừng tỉnh, cô la hét thất thanh, nhưng Kevin vẫn cười

“Ta đã phong tỏa 1 cấm chú trong căn phòng này, không ai nghe thấy cô đâu, cứ tha hồ kêu gào đi”

Kevin mặc cho Kelly kêu gào, hắn đi quanh phòng lục lọi 1 lúc rồi quay lại nói

“Không đến nỗi vô dụng, không ngờ cô cũng là 1 nhà hóa học giỏi, có thể sử dụng được. Ta sẽ tha mạng cho cô nhưng phải biến cô thành nô lệ của ta”

Nói rồi hắn chụp lấy Kelly, cắn mạnh vào cổ cô ta. Kelly hét lên 1 tiếng hãi hùng rồi ngất đi. Kevin ôm lấy cô ta, bước ra khỏi cửa phòng rồi phi thân bay lên sân thượng, chỉ chớp mắt hắn đã biến mất trong màn đêm

Ở đảo Ragas, Khải Nguyên đang ở trong phòng của hắn, khắp người băng bó trắng toát, nhưng nằm bên cạnh hắn lại là Milena, trên người không 1 mảnh vải. Hiên nhiên là Milena đã đưa hắn vào đây để băng bó vết thương và sau đó Khải Nguyên cũng đã làm cái việc mà hắn muốn làm. Milena ban đầu không muốn, sợ ảnh hưởng đến vết thương của Khải Nguyên, nhưng Khải Nguyên vẫn kiên quyết thực hiện ý định của hắn, thế là cô đành phải chịu ý hắn, nhưng chỉ cho phép hắn gần gũi cô 1 hiệp

Mây tan mưa tạnh, Khải Nguyên lại ngẫm nghĩ 1 lúc rồi lên tiếng hỏi

“Theo ta biết, năng vốn là hoàng tộc của ma cà rồng, không biết gia đình nàng có chấp nhận 1 người bình thường như ta không”

Milena nói với giọng rất kiên định

“Chắc chắn là không. Nhưng thiếp vẫn mặc kệ, thiếp bất chấp tất cả. Thiếp sẵn sàng từ bỏ mọi thứ đang có để được ở bên chàng”

Khải Nguyên cảm thấy xúc động vô cùng, không ngờ ma nữ này lại nặng tình như thế. Nhưng người ma nữ thật sự yêu lại là Thiên Ma, không phải hắn. Khải Nguyên không biết nếu Milena biết sự thật thì cô ta sẽ làm gì với hắn, không chừng lại xé tan xác hắn ra như đã làm với 3 nữ sát thủ. Khải Nguyên rùng mình, cố gắng không nghĩ đến nữa. Hắn nghĩ thầm, tự trấn an chính mình

“Thiên Ma đã cố ý giao ma nữ này cho ta thì không đời nào ông ta nói ra. Bí mật này trên đời chỉ có ta và Thiên Ma biết, ta cũng không nói thì cô ta làm sao mà biết được”

Trời đã gần sáng, Khải Nguyên lại cảm thấy trong người ngứa ngáy khó chịu, hắn bất giác lại mở băng ra xem. Không ngờ chỉ sau 1 đêm các vết thương đã khô, đang mọc da non, tốc độ bình phục rất nhanh. Khải Nguyên cũng lấy làm ngạc nhiên, hắn đoán chắc là khi công lực của hắn tăng lên thì khả năng tự hồi phục cũng theo đó mà gia tăng.

Milena đang ngủ say trên giường nên không trông thấy việc này. Khải Nguyên cũng không muốn cô ta biết, liền băng bó lại như cũ

Đến khi những tia nắng ban mai chiếu vào cửa, Milena lại tạm biệt Khải Nguyên rồi biến mất. Khải Nguyên cũng tò mò muốn biết ban ngày cô ta đi đâu nhưng không có cách nào điều tra được việc này.

Khải Nguyên có cảm giác có việc gì đó mờ ám đang diễn ra. Trong đầu hắn hiện ra hàng loạt câu hỏi. Milena không sợ ánh sáng ban ngày, vậy sao cứ đến lúc trời vừa sáng cô ta lại bỏ đi? Cô ta đã đi đâu? 3 nữ sát thủ kia đã xâm nhập vào hòn đảo từ lúc nào và bằng cách nào? Đằng sau Quyền vương đại hội này là bí mật gì?

Đêm qua, mọi người thấy Khải Nguyên bị sát thủ tập kích mà trọng thương, nên hắn liền bảo Thu Thủy đến tổ trọng tài nói rằng hắn không thể tiếp tục công tác. Hắn đợi thêm 1 lúc nữa rồi lén lút ra khỏi phòng bắt đầu cuộc tìm kiếm của mình

Khải Nguyên bắt đầu tìm kiếm từ bãi biển nơi đêm qua hắn bị tập kích. Hắn đi theo hướng nữ sát thủ đã bỏ trốn. Lối đi này dẫn hắn đến 1 khu nhà nghỉ đã xuống cấp, đang được bỏ không chờ tu sửa. Khải Nguyên có cảm giác Nguyệt Ánh đang trốn ở đây. Hắn biết rằng thuật ẩn thân của Nguyệt Ánh rất cao siêu, không thể dựa vào các giác quan bình thường để phát hiện cô ta, liền vận động dị năng, sử dụng khả năng cảm nhận sinh mệnh của hắn. Chỉ vài phút sau hắn đã phát hiện 1 sinh mệnh có lẽ là của Nguyệt Ánh, đang ở trong 1 căn phòng trên lầu 2.

Khải Nguyên tìm đến căn phòng đó, giật tung cánh cửa, bước vào phòng nhưng không thấy gì, trong phòng cửa sổ đóng kín mít lại khá tối. Khải Nguyên có cảm giác là Nguyệt Ánh đang ở ngay bên cạnh hắn nhưng hắn không nhìn thấy được. Hắn chợt nảy ra 1 ý kiến quái dị, bèn đi ra khỏi phòng, bắt 1 con chuột đang chạy lơ lửng gần đó rồi bắt thần ném về phía mà hắn cho là Nguyệt Ánh đang ẩn thân tại đó

1 tiếng la thất thanh vang lên, Nguyệt Ánh liền hiện hình, con chuột nọ không hiểu làm sao lại chui vào ngực áo cô ta, đang bò lung tung trong đó. Tay Nguyệt Ánh vung loạn xạ như muốn đuổi con chuột đáng ghét đó đi, nhưng càng muốn đuổi nó lại càng chui vào sâu hơn. Cuối cùng cô ta phải dùng đến hạ sách, mở khóa kéo, gần như cởi hẳn áo ra mới giữ nó được con chuột ấy ra. Nguyệt Ánh quay lại nhìn Khải Nguyên, ánh mắt nổi lên lửa giận bùng bùng. Khải Nguyên cũng chớp lấy cơ hội phóng nhanh đến dùng cánh tay rắn rỏi của hắn ôm chặt cô ta, lại lột phăng áo của cô ta ném đi

Khải Nguyên cười nham nhở nói

“Hết đường thoát rồi nhé”

Nguyệt Ánh tức giận lên tiếng hỏi

“Làm sao ngươi biết ta ở đây?”

Khải Nguyên đáp

“Có gì khó, ta vốn là tay trộm hương chuyên nghiệp mà, hương sắc giấu ở đâu cũng không thể qua được mắt ta”

Rồi hắn lại nói

“Ta muốn hỏi cô, thực sự mục đích của cô và 3 nữ sát thủ kia là gì? Ta không tin Huyết Sát lại đi nhận mấy cái hợp đồng béo nheo, hạ sát lũ võ sĩ kém cỏi đó. Nói thật đi, rút cục các cô đến đây với mục đích gì?”

Nguyệt Ánh không trả lời, lại nghiêng răng căm tức nhìn Khải Nguyên. Khải Nguyên nào bỏ qua cơ hội, liền thi triển Nguyên thần vấn, rồi hắn có vẻ ngạc nhiên nói

“Giết Milena Urian à? Có cho thêm 40 người như cô nữa cũng chưa phải đối thủ của Milena đâu. Còn Huyết kiếp thư là cái gì? Không lẽ lại là 1 loại bí kíp?”

Nguyệt Ánh vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi hỏi Khải Nguyên

“Ngươi đọc được ý nghĩ của ta à?”

Khải Nguyên điềm tĩnh đáp

“Phải! Ta đọc được tất cả những gì ghi trong não bộ của cô, không chỉ ý nghĩ mà còn cả ký ức của cô nữa. Nhưng ta lại không có ý hại cô. Có lẽ ta cũng muốn hợp tác với cô đó. Giết Milena thì không thể rồi, nhưng ta đang có hứng thú với Huyết kiếp thư gì đó. Tốt hơn là cô nên nói thật, đỡ mất công ta dùng biện pháp đó để tự tìm lấy. Nên nhớ, nếu dùng phương pháp đọc ý nghĩ này nhiều quá, có thể khiến cho đối tượng trở nên hóa điên, dờ dẫm dờ chết rất khổ sở”

Dĩ nhiên là những câu sau là do Khải Nguyên cố ý thêm vào để hù dọa Nguyệt Ánh. Nhưng hắn cũng thực sự không biết Nguyên thần vấn có gây ra tác dụng phụ gì trên đối tượng hay không. Hắn cũng tự nhắc nhở sau này sẽ không sử dụng phương pháp này trên nữ nhân của mình nữa.

Phương pháp hù dọa của Khải Nguyên quả thật có tác dụng, Nguyệt Ánh hoảng sợ nói

“Ta sẽ khai, không được dùng phương pháp đó với ta. Trước hết hãy bỏ ta ra đã”

Khải Nguyên liền bỏ cô ta ra, Nguyệt Ánh thở dài 1 lúc rồi nói

“Thực sự ta không biết Huyết kiếp thư là cái gì. Theo thông tin của tổ chức cung cấp, ta chỉ biết là Milena Urian đang giữ nó và Huyết kiếp thư có hình dạng trông giống 1 cuốn sách cổ thôi. Nhiệm vụ chính của bọn ta là giết Milena và lấy Huyết kiếp thư, còn sát hại bọn võ sĩ chỉ là kế nghi binh thôi”

Khải Nguyên lại hỏi

“Còn sát hại ta thì sao ?”

Nguyệt Ảnh thành thật trả lời

“Cái đó không có trong kế hoạch. Bọn ta cảm thấy người là 1 đối thủ bí ẩn có thể gây ảnh hưởng đến kế hoạch nên phải tiên hạ thủ vi cường”

Rồi cô ta lại thờ dài nói

“Không ngờ người cũng có dị năng, lại rất mạnh nữa, lần này bọn ta thực sự thảm bại dưới tay người. 3 người kia đã chết, giờ giết ta hay không tùy người quyết định”

Khải Nguyên chợt hiểu ra, thì ra khả năng ẩn thân 1 cách kỳ dị đó lại cũng là 1 loại dị năng. Hắn suy nghĩ 1 lúc rồi nói

“Nghe nói thành viên Huyết Sát không hoàn thành nhiệm vụ, cho dù là ai cũng đều phải chết, đúng không ?”

Nguyệt Ảnh gật đầu, nét mặt có vẻ đau khổ

Khải Nguyên lại nói

“Thế thì đừng về đó nữa, chẳng phải cô trốn rất giỏi sao, cứ trốn 1 thời gian, ta đảm bảo không lâu nữa Huyết Sát sẽ bị diệt môn toàn bộ. Đến lúc đó cô có thể lộ diện và sống 1 cuộc sống bình thường. Cô còn trẻ, tương lai còn dài, tội gì phải chết chung với họ”

Nguyệt Ảnh kinh ngạc hỏi

“Sao người biết chắc Huyết Sát sẽ bị diệt môn ? Ai sẽ làm điều đó ?”

Khải Nguyên phân tích

“Với thân phận và thực lực của Milena thì ta đoán Huyết kiếp thư cũng không phải 1 vật tầm thường, bí mật về Huyết kiếp thư chính là 1 bí mật rất lớn. Với loại bí mật đó thì cho dù Huyết Sát có hoàn thành nhiệm vụ hay không cũng sẽ bị người thuê chúng thủ tiêu để diệt khẩu. Nếu người đó không ra tay thì Milena sẽ ra tay. Cô ta đã nói là sẽ làm cho bằng được”

Rồi Khải Nguyên lấy trong túi ra 1 mảnh giấy, viết gì đó vào rồi đưa cho Nguyệt Ảnh, hắn nói

“Ta có 1 căn nhà cũ ở thành phố Tự Do, hiện cũng không dùng đến. Chỗ đó cũng khá kín đáo, cô có thể ở đó cho đến khi thực sự an toàn, hoặc là ở luôn tại đó cũng được. Chìa khóa ta đã để ở 1 ngăn kéo bảo mật trong ngân hàng, địa chỉ ngân hàng và mật mã mở ngăn kéo ta cũng ghi lại trong đây. Mở ngăn kéo đó rồi cô sẽ lấy được địa chỉ và chìa khóa của ngôi nhà đó”

Nguyệt Ảnh đổi cách xưng hô, ngập ngừng hỏi Khải Nguyên

“Tôi từng muốn giết anh, tại sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy”

Khải Nguyên đáp

“Đơn giản vì ta cảm thấy hơi thích cô”

Rồi hắn quay lưng đi ra khỏi cửa, phút chốc đã biến mất dạng

Khải Nguyên trở về phòng, nằm trên giường ngắm nghĩ 1 lúc lâu. Cuối cùng hắn cũng tìm được 1 phương pháp. Khải Nguyên nói thầm

“Phụ nữ yếu đuối nhất chính là lúc gần gũi người đàn ông mà họ thực sự yêu thương, có lẽ tối nay ta sẽ thử hỏi Milena xem, chắc là sẽ có thu hoạch”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 45: Sức Mạnh Của Huyết Thần

Trận bán kết diễn ra ở 1 võ đài đặc biệt. Nó được làm hoàn toàn bằng thép, loại thép chịu lực đặc chế thường được sử dụng ở các công trình lớn

Bề mặt võ đài này có hình tròn, đường kính khoảng vài chục mét, hiện tại 10 võ sĩ đang đứng đó chờ hiệu lệnh của trọng tài. Bao quanh võ đài là những hàng ghế khán giả. Máy trăm võ sĩ đã bị loại những ngày trước hiện giờ đang ở đây theo dõi trận bán kết này. Tiếng hò reo cổ vũ, tiếng người xì xào bàn tán làm cho quang cảnh trở nên rất náo nhiệt

Khải Nguyên ngồi ở hàng ghế thứ 3 trên khán đài, bên cạnh hắn là Thu Thủy và 1 nữ võ sĩ châu Á. Tuy đang đóng giả bị thương nhưng khuôn mặt anh tuấn, khí phách thần bí, lạnh lùng pha lẫn chút cao ngạo của hắn đã thu hút sự chú ý của không ít nữ nhân. Nữ võ sĩ châu Á kia rất bạo dạn, đã tự động đến ngồi ngay bên cạnh Khải Nguyên, thỉnh thoảng lại nháy mắt cười với hắn. Nữ võ sĩ này có khuôn mặt tròn, nước da trắng hồng, đôi môi không tô son nhưng lại mọng đỏ như môi gọi 1 nụ hôn, và nhất là nụ cười luôn hiện diện trên khuôn mặt lại làm tăng thêm vẻ đáng yêu của cô

Nữ võ sĩ bắt chuyện với Khải Nguyên

“Tôi là Megumi, đến từ Nhật Bản, thế còn anh tên gì?”

Khải Nguyên không nhìn cô ta, lạnh lùng đáp

“Diệp Khải Nguyên, đến từ Singapore, tôi không phải võ sĩ thi đấu mà thuộc về tổ trọng tài”

Megumi lại cười rất đáng yêu, nói

“Thì ra là anh, nghe nói đêm của ngày thứ nhất, vì ngăn cản sát thủ tập kích các võ sĩ mà anh bị chúng đánh trọng thương, tôi rất khâm phục sự can đảm của anh”

Khải Nguyên không nói gì nữa, mục quang tập trung quan sát 10 võ sĩ đang ở trên võ đài. Từ hàng ghế ban tổ chức, 1 trọng tài cầm micro tuyên bố

“Các võ sĩ xin hãy chuẩn bị, trận bán kết Quyền vương đại hội sẽ bắt đầu trong ít phút nữa. Thể thức thi đấu vẫn giữ nguyên, 2 võ sĩ sẽ đánh nhau đến khi có 1 người đầu hàng hoặc không thể thi đấu tiếp được nữa.....”

Tiếng hò reo cổ vũ lại vang dội, tên trọng tài phải giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng, rồi mới nói tiếp

“Nhưng có 1 số thay đổi trong quy tắc thi đấu. Đầu tiên, sẽ không có bốc thăm chọn cặp đấu mà các võ sĩ sẽ tự chọn đối thủ cho mình, và phải được sự đồng ý của người đó trận đấu mới có thể bắt đầu. Điều thứ 2 cần phải lưu ý là, trong suốt trận đấu mỗi võ sĩ chỉ được sử dụng 1 chiêu thức, nếu sau 1 chiêu không phân định thắng bại thì cả 2 võ sĩ sẽ bị loại. Các võ sĩ còn điều gì thắc mắc nữa không, nếu không có vấn đề gì nữa thì 10 phút sau vòng bán kết sẽ bắt đầu. Các võ sĩ hãy nhanh chóng chọn đối thủ cho mình”

Khán giả lại xôn xao bàn tán. Riêng Khải Nguyên không lấy gì làm ngạc nhiên. Milena từng nói Quyền vương đại hội này thực chất nhằm thu thập đấu khí của 10 võ sĩ mạnh nhất, hiện tại đã có đủ 10 võ sĩ đó, quy tắc thi đấu mới này chính là để kích phát đấu khí của họ đến mức tối đa, thật là 1 kế sách thông minh.

Trên võ đài, liền có 5 võ sĩ bước ra, lần lượt chỉ vào từng người còn lại mà lớn tiếng thách đấu. Những võ sĩ bị động kia chỉ ngược mắt quan sát đối thủ vài giây rồi gật đầu. Đối với cường giả mà nói thì thể diện rất quan trọng, từ chối lời thách đấu chẳng khác nào nhận thua, đương nhiên sẽ làm giảm đi thể diện của họ. Việc chọn cặp đấu vì vậy mà diễn ra nhanh đến không ngờ

Khải Nguyên vẫn nhìn về võ đài, khẽ nói

“5 tên vừa bước ra chọn đối thủ chắc chắn sẽ bại trận”

Megumi nghe thấy liền ngạc nhiên hỏi

“Vì sao anh biết họ sẽ bại trận?”

Khải Nguyên chậm rãi trả lời

“Cường giả thực sự thì luôn chấp nhận mọi đối thủ, hành vi giành quyền lựa chọn đối thủ trước không phải hành vi của cường giả”

Trọng tài lại tuyên bố

“Các võ sĩ đã lựa chọn xong, vòng bán kết chính thức bắt đầu. Trận đấu đầu tiên là giữa 2 võ sĩ châu Á, Nhân Kiếm sẽ đấu với Thần Tăng. Mời các võ sĩ chưa đến lượt thi đấu xuống võ đài chờ đợi”

Nhân Kiếm vẫn tỏ ra sát khí rất dễ sợ, dưới ánh nắng ban mai, vết sẹo trên mặt lại càng làm tăng sát khí đó. Thần Tăng là 1 nam nhân cao lớn, đầu trọc, ăn mặc theo kiểu võ tăng, để trần 1 bên vai lộ ra cánh tay cơ bắp rắn chắc và nước da màu đồng đỏ.

2 võ sĩ nhảy lên đài, sát khí đằng đằng lao vào tấn công nhau. Bàn tay Nhân Kiếm duỗi thẳng ra, như 1 mũi kiếm đâm vào ngực Thần Tăng. Nhưng vừa chạm vào ngực Thần Tăng, bàn tay anh ta như miếng sắt gấp nam châm, liền bị hút vào khuôn ngực đó. Thần Tăng tranh thủ cơ hội, vung quyền như vũ bão đánh vào mặt Nhân Kiếm, Nhân Kiếm liền bị hất văng ra. Anh ta lộn vài vòng trên không rồi đáp xuống, ánh mắt đầy sát khí vẫn nhìn chằm chằm vào Thần Tăng.

Trọng tài tuyên bố

“Đã qua 1 chiều, không phân thắng bại, cả 2 cùng bị loại”

Nhân Kiếm lên tiếng

“Ai bảo thắng bại chưa phân, nhìn rõ đi”

Ngực Thần Tăng bỗng phát sinh dị biến. Ở chỗ bị trúng đòn, liền xuất hiện 1 lỗ thủng, 1 thanh kiếm tạo thành bằng máu liền theo vết thương bay ra, xé rách da thịt Thần Tăng làm máu phun thành vòi. Huyết kiếm bay lên không trung rồi hóa thành những tia máu phút chốc tiêu tán trong không gian.

Trọng tài thấy thế, kinh ngạc 1 lúc lâu rồi nói

“Trận thi đấu thứ nhất, Nhân Kiếm chiến thắng tuyệt đối”

Khải Nguyên ở dưới khán đài khẽ than

“Chiêu thức rất lợi hại, đem kiếm khí vào tâm mạch đối thủ tạo thành huyết kiếm tàn phá cơ thể, thật là 1 chiêu quá tàn độc”

Nhân Kiếm đang ở trên võ đài, như nghe thấy lời Khải Nguyên nói, anh ta liền nói lớn, giọng đầy sát khí

“Xưa nay ta chưa biết bảo lưu thực lực là gì”

Khán giả nghe thế liền khiếp vía, im lặng 1 lúc, cho đến khi Nhân Kiếm xuống đài nghỉ ngơi, họ mới bắt đầu xì xào trở lại

Tổ trọng tài khiêng xác Thần Tăng đi, lau dọn máu trên sàn rồi lại cho bắt đầu trận đấu thứ 2.

Trận đấu thứ 2 diễn ra giữa 1 võ sĩ phương Tây tên là Robert Glace và 1 võ sĩ da đen có cái tên dài ngang Khải Nguyên nghe không kịp. Hắn để ý thấy quanh người võ sĩ phương Tây có đeo linh kính những chai lọ, không rõ chứa chất gì trong đó. Hiệu lệnh vừa phát ra, võ sĩ da đen liền lao đến tấn công, quyền cước như tạo thành hàng trăm đầu rắn phùng mang trợn má mô về phía võ sĩ phương Tây Glace. Glace nhanh như chớp mở nắp của những chai lọ mang quanh mình, chất dịch trong đó bắn tung tóe ra, tạo thành 1 bức tường nước bao quanh người hắn. Vô số tiếng đấm đá bình bịch vang lên, Glace vẫn đứng yên bất động, rồi bức tường nước bất thần đổ ập vào võ sĩ da đen. Glace lại xuất thủ đánh vào bức tường nước đó, lập tức nước hóa thành băng, võ sĩ da đen bị băng phong kín toàn thân, không sao cử động được. Glace xuất cước đá văng khối băng chứa võ sĩ da đen xuống đài. Hiện nhiên trận này Robert Glace thắng

Khải Nguyên ngồi xem cũng lấy làm kinh ngạc, đó chính là 1 loại dị năng, xem ra người có dị năng trên đời này thật không ít. Hắn nghĩ thầm

“Tên da đen quyền cước tuy nhanh và mạnh nhưng không có nội công và dị năng, bởi vậy không thể phá được băng phong đó, kết quả là phải thất bại. Tên Glace cũng còn chút lưu tình, nếu hắn không dùng nước tạo thành băng phong mà lại dùng chính huyết dịch trong cơ thể của tên da đen thì tên này không sao sống nổi”

Trọng tài lại cầm micro, nói

“Trận đấu thứ 3, Độc Cô Phong gặp Laura Brook”

Khải Nguyên lại đưa mắt quan sát 2 đấu thủ. Độc Cô Phong người cao, ốm, khuôn mặt rỗ, da dẻ sần sùi trông rất ghê tởm, căn cốt trông có vẻ tầm thường, tác phong lại lừ nhừ như người mắc bệnh. Trái ngược lại, Laura lại là 1 nữ võ sĩ tóc vàng trông rất khỏe khoắn, cơ thể cân đối, động tác rất nhanh nhẹn. 2 võ sĩ lao vào nhau, Laura chỉ xoay nhẹ người đã tránh khỏi thể đánh không lấy gì làm nhanh lẹ của Độc Cô Phong, phút chốc đã tung người lên không, dùng đôi chân dài của cô ta kẹp chặt lấy cổ hắn ta.

Khải Nguyên ngồi dưới khán đài, chợt phát hiện ra điều gì không ổn, thở dài nói

“Cô ta thua rồi, theo tính cách của tên này thì hắn sẽ không tha mạng cho cô ấy đâu”

Megumi ở bên cạnh Khải Nguyên định lên tiếng hỏi, nhưng lại thôi, cô ngược mắt nhìn lên phía võ đài

Ở trên võ đài chợt phát sinh dị biến, từ khắp người của Độc Cô Phong, 1 đám bụi đen dày đặc từ cơ thể hắn chui ra, phút chốc đã lan đến bao trùm lấy Laura. Nếu nhìn kỹ thì đó không phải cát bụi mà là những con trùng đen bé xíu, hàng chục ngàn con lúc nhúc trông rất dễ sợ. Khi đám trùng tàn ra, Laura chỉ còn lại bộ xương trắng, vẫn đang trong tư thế kẹp cổ đối thủ. Độc Cô Phong khẽ lắc người hất bộ xương xuống rồi từ từ đi xuống võ đài. Đám trùng quái dị đó cũng chui lại vào trong người hắn biến mất

Khải Nguyên giải thích

“Tên này chuyên sử dụng trùng độc, hoàn toàn không có võ công. Hắn dùng chính cơ thể của mình để nuôi dưỡng và làm tổ cho đám trùng độc đó sinh sôi phát triển. 1 loại quan hệ cộng sinh. Hắn đã liều lĩnh dùng sinh mạng của chính hắn để nuôi trùng độc làm vũ khí thì có thể nào lại tha mạng cho đối thủ được”

Rồi Khải Nguyên nhìn khuôn mặt kinh hoàng của Megumi, lại hỏi

“Cô bị loại ngay vòng đầu phải không?”

Megumi trả lời

“Không, tôi bị loại ở vòng thứ 2 “

Khải Nguyên nhếch mép cười

“Cũng như nhau thôi, hãy cảm ơn trời đất là cô đã không gặp phải những kẻ khủng khiếp như vậy”

Trọng tài lại tuyên bố

“Trận đấu thứ 4: Shade gặp Sayona Sanzo”

Shade là 1 nam nhân khá cao, toàn thân mặc trang phục đen trông rất bí ẩn. Sayona lại là 1 cô gái có mái tóc đen tuyền dài chấm gót, tóc cô ta gần như che phủ hết khuôn mặt và thân thể nên Khải Nguyên cũng không biết thực ra cô ta trông như thế nào. Hiệu lệnh vừa dứt, thân hình Shade liền rung động rồi biến thành hàng chục người tấn công Sayona từ những vị trí khác nhau. Mái tóc của Sayona cũng liền tung bay, rồi bắt chọt dài ra, hóa thành ngàn vạn mũi tên tấn công vào các phân thân của Shade. Những phân thân của Shade liền nhún lên gấp đôi, lao đến tấn công không chút ngại ngần

Khải Nguyên quan sát 1 lúc rồi lắc đầu nói

“Cả 2 đều bị loại cả.”

Megumi nhìn Khải Nguyên, há hốc miệng lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Khải Nguyên cũng từ tốn giải thích

“Shade thật sự vẫn ở chỗ cũ, không di chuyển, nhưng hắn đã dùng thuật ẩn thân, Sayona không phát hiện được. Shade không trực tiếp ra tay mà chỉ điều khiển các phân thân của hắn tập kích Sayona thôi. Sayona cũng là 1 tay sử dụng ám khí khá lợi hại, không ngờ lại dùng chính tóc của cô ta làm ám khí, chỉ tiếc là cô ta chỉ tấn công phải những phân thân của Shade. Với tình hình như thế này, phân thân của Shade sẽ không làm gì được Sayona, Sayona cũng không đánh trúng chân thân của Shade, cả 2 đều sẽ bị loại”

Quả như Khải Nguyên dự đoán, 10 phút sau trọng tài tuyên bố 2 đấu thủ đều bị loại. Lúc này Shade mới hiện hình, thu lại các phân thân, hậm hực bước xuống đài. Sayona cũng rời võ đài với thái độ bức dọc không kém gì Shade.

Trận đấu cuối cùng, Túy Tiên gặp Thần Phong. Thần Phong không ai khác chính là tên võ sĩ đường phố lúc trước được Khải Nguyên phát hiện và giới thiệu cho ông bầu của hắn, tên này nổi tiếng với lối di chuyển linh hoạt và nắm đấm có sức mạnh được ví như sức mạnh của cuồng phong. Túy Tiên lại là 1 lão già thấp bé, mặt mũi đỏ gay, thỉnh thoảng lại lấy hồ lô rượu đeo bên hông ra mà nốc từng ngụm.

Trận đấu chưa bắt đầu thì Khải Nguyên lại nghe trong đầu mình vang lên tiếng nói

“Túy Tiên thắng chắc, khỏi cần xem”

Khải Nguyên vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, người có thể làm được điều này không ai khác chính là Thiên Ma. Cuối cùng ông ta cũng hiện thân. Hắn liền đi khỏi khán đài, để tiện việc tập trung tư tưởng hơn. Nhưng không ngờ vừa rời khỏi khu vực thi đấu, Thiên Ma liền hiện ra bên cạnh hắn

Khải Nguyên hỏi

“Ông không sợ người khác nhìn thấy à?”

Thiên Ma ung dung nói

“Người khác không nhìn thấy ta được đâu, đây cũng chỉ là ảo ảnh của ta, không phải là chân thân, chỉ có người mới có thể nhìn thấy và nghe ta nói chuyện thôi”

Khải Nguyên lại hỏi ông ta

“Ông đã từng đọc Huyết kiếp thư phải không, có thể nói cho tôi biết pháp thuật trong đó là gì không? Còn Huyết thần nữa, thật ra đó là thứ gì?”

Thiên Ma chậm rãi trả lời

“Năm xưa ta đã từng triệu hồi thành công Huyết thần. Huyết thần là vị vua đầu tiên của hoàng tộc hấp huyết quý, sức mạnh thể xác và tinh thần rất kinh khủng. Ông ta tung hoành thiên hạ gần 1000 năm, cho đến thời trung cổ thì gặp phải khắc tinh. Ta chỉ nghe nói đó là 1 dòng họ cổ của châu Âu, hiện nay dường như không còn tồn tại nữa. Sau khi bại trận, thể xác của Huyết thần bị thiêu cháy thành tro bụi hoàn toàn, linh hồn ông ta bị giam cầm dưới địa ngục, nhưng sức mạnh tinh thần của ông ta không vì thế mà tiêu tán. Huyết kiếp thư chính là ghi chép pháp thuật triệu hồi linh hồn Huyết thần từ địa ngục để giải phóng sức mạnh tinh thần của ông ta, hay nói cách khác, người sử dụng pháp thuật ghi trong Huyết kiếp thư có thể chiếm hữu được sức mạnh của Huyết thần để tăng cường tu vi cho bản thân”

Khải Nguyên vẫn còn chỗ chưa hiểu, liền hỏi

“Ông nói là ông đã từng triệu hồi Huyết thần thành công, vậy hẳn là đã có được sức mạnh đó. Thế thì vì sao ông lại bị phong ấn”

Thiên Ma thờ dài đáp

“Để chiếm hữu sức mạnh của Huyết thần, không phải chỉ đơn giản là triệu hồi linh hồn ông ta là xong đâu, mà còn phải đánh bại linh hồn đó nữa. Năm xưa ta đã đánh bại được linh hồn của Huyết thần, nhưng vì thế mà nguyên thần tổn thương rất nặng, tạm thời không sử dụng được nguồn sức mạnh mới này. Đúng vào lúc đó hàng chục ngàn cao thủ lại liên thủ tập kích ta, thật đúng là xui tận mạng. Chỉ còn 1 bước nữa là đến được cảnh giới cao nhất thế mà lại bị hủy đi bởi bọn yếu đuối đó. Sau khi ta bị phong ấn, sức mạnh đó cũng theo linh hồn của Huyết thần trở về địa ngục”

Khải Nguyên từng nghe Milena kể về Huyết thần, hẳn lấy làm lạ hỏi

“Ông không phải ma cả rỗng làm sao có thể hấp thu được sức mạnh của Huyết thần?”

Thiên Ma liền trả lời

“Đúng là không hấp thu được toàn bộ, nhưng với tu vi của ta lúc đó ít ra cũng hấp thu được 6,7 phần”

Khải Nguyên suy nghĩ 1 lúc cũng cảm thấy hơi hoảng sợ, hẳn liền hỏi

“Giả sử như bọn ma cả rỗng đó có được sức mạnh của Huyết thần, chúng sẽ làm gì?”

Thiên Ma lạnh lùng đáp

“Chắc chắn là sẽ biến thế giới này trở thành địa ngục, biến nhân loại trở thành nô lệ của chúng. Nhưng người yên tâm, có được sức mạnh của Huyết thần không phải dễ dàng đâu. Nếu dễ thì bọn chúng đã làm được từ ngàn năm trước rồi, đâu cần đợi đến bây giờ”

Thiên Ma ngưng lại nhìn Khải Nguyên 1 lúc rồi lại nói tiếp

“Ta cũng muốn có sức mạnh đó, nhưng hiện giờ tu vi của ta không còn được như năm xưa nữa, tạm thời ta chỉ có thể ẩn thân quan sát, không dám hành động bừa bãi, kéo lại rơi vào cảnh trai cò tranh nhau ngư ông hưởng lợi”

Thân ảnh của Thiên Ma từ từ tan biến. Khải Nguyên hơi bức nghì thầm “Lão ma đầu này thật là bất lịch sự, đến từ biệt cũng không thềm nói”. Hắn đang lăm bằm chữi rủa Thiên Ma trong ý nghĩ thì ông ta lại nói

“Sắp tới sẽ có 1 biến cố rất lớn, người không thể đương đầu nổi đâu. Mau rời khỏi nơi đây thì hơn”

Thân ảnh Thiên Ma đã biến mất hẳn, Khải Nguyên vẫn chưa hết bàng hoàng

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 47: Ta Không Thể Chết

Khải Nguyên sau khi tấn công bất thành liền lui lại mấy bước, cẩn thận quan sát giáp sĩ

Chiếc mũ sắt của giáp sĩ bị đánh vỡ để lộ 1 mái tóc dài vàng óng tung bay theo làn gió

Giáp sĩ đó chính là 1 nữ nhân, hơn nữa lại là 1 nữ nhân xinh đẹp vô cùng. Làn da trắng như băng tuyết, cặp mắt xanh như nước đại dương, chiếc mũi cao kết hợp với gương mặt thanh tú mỹ lệ tạo thành 1 vẻ đẹp tương như chỉ có ở thần tiên. Khải Nguyên nhìn thấy vẻ đẹp của nữ nhân, chiến hỏa bùng bùng liền tiêu tán, hẳn đứng bất động, cặp mắt mở to thường thức mọi đường nét kiều diễm trên gương mặt đó

Nữ nhân thấy Khải Nguyên hóa ra ngây ngốc như vậy liền cười lớn, nói với hắn

“Trong hàng ngàn năm nay, người là người duy nhất có thể thấy dung mạo thật của bản phu nhân”

Khải Nguyên như bị 1 tảng băng lớn đập vào mặt, hẳn không ngờ chủ nhân của gương mặt đẹp tuyệt trần đó lại là 1 bà già ngàn tuổi. Nhưng dù sao trước đây hắn cũng từng ôm ấp, gần gũi 1 ma nữ 120 tuổi là Milena, nên cũng không lấy làm kỳ dị lắm, khuôn mặt hắn phút chốc đã trở lại bình thường

Nữ nhân lại nói

“Ta tên là Veronica Archicoel, ta cũng muốn biết tên của ngươi”

Khải Nguyên liền đáp

“Cô có thể gọi ta là Diệp Khải Nguyên. Cô cần biết tên ta để làm gì?”

Nữ nhân rút từ sau lưng ra 1 thanh kiếm, cắm xuống đất rồi nói

“Ngươi là 1 đối thủ rất thú vị, ta muốn sau khi hạ gục ngươi rồi sẽ khắc tên ngươi vào thanh kiếm này như 1 chiến lợi phẩm”

Khải Nguyên nghe đến đây liền xua tay nói

“Ta không thích đánh nhau với nữ nhân, có gì cứ từ từ nói”

Veronica liền nghiêm giọng nói

“Thật ra ta không nhất thiết phải đánh với ngươi, nhưng ngươi đã phá nát chiếc mũ của ta, nhìn thấy gương mặt thật của ta. Đối với ta đó là sự sỉ nhục, không thể chấp nhận được”

Khải Nguyên thờ dãi

“Là do cô ép ta, ta cũng không khách sáo đâu. Mau cầm kiếm của cô lên”

Veronica cười nhạt

“Ngươi không có vũ khí, ta cũng không thích dùng kiếm với ngươi”

Nói xong liền phóng đến tấn công Khải Nguyên. Khải Nguyên cũng liền vận công tạo thành hỏa diễm quanh thân thể rồi vùng quyền đỡ lại. Quyền đầu của 2 bên vừa chạm nhau, Khải Nguyên cảm thấy cánh tay hắt lạnh buốt đến tận xương. Hắn liền nhảy lui lại rồi kinh hoàng phát hiện ra cánh tay vừa đỡ đòn đã bị đóng thành băng. Khải Nguyên liền tập trung toàn bộ hỏa diễm hóa giải băng phong rồi la lớn

“Cô vừa dùng tà thuật quái quỷ gì thế”

Veronica lại cười lớn nói

“Nếu cho rằng thứ này là tà thuật thì ngọn lửa của ngươi cũng là tà thuật đó thôi. Nói cho ngươi biết, ta chính là khắc tinh của ngươi”

Khải Nguyên cũng mau miệng đáp trả

“Được, để xem băng làm tắt lửa hay lửa đốt tan băng đây”

Nói cứng thế nhưng trong lòng Khải Nguyên cũng ớn lạnh. Hắn nghĩ thầm không nên đối chiêu trực tiếp, hay là ta cứ giữ khoảng cách với cô ta rồi bắn quang cầu tấn công cô ta từ xa, biết đâu lại có thể hạ được.

Nghĩ là làm, Khải Nguyên liền nhảy lui lại, 2 tay liên tục phát ra quang cầu bắn về phía Veronica. Những tiếng nổ vang lên, khói bụi mịt mù, quang cầu của Khải Nguyên vẫn liên tiếp nối đuôi nhau bắn về vị trí Veronica đã đứng. Nhưng Veronica lại không hề tránh né, cứ thế mà phóng đến tấn công Khải Nguyên. Quang cầu phát nổ liên tục nhưng cô ta vẫn không hề bị ảnh hưởng, chỉ chớp mắt đã đến trước mặt Khải Nguyên giáng 1 quyền vào ngực hắn

Khải Nguyên bị đánh văng ra, trước ngực hắn liền bị đóng băng. Máu huyết trong người hắn như đông cứng lại. Khải Nguyên hoảng hốt lại vận công tạo thành hỏa diễm trên tay, đưa bàn tay rực lửa lên ngực để hóa giải băng phong đó. Nhưng Veronica nào chịu bỏ qua, lập tức nhào đến tấn công liên tục. Khải Nguyên chống đỡ theo bản năng 1 lúc, sau đó bị đông cứng thành 1 tượng băng.

Veronica đang đắc ý, vùng tay lên định đánh nát tượng băng Khải Nguyên thì từ phía sau, 1 luồng hắc khí bay đến, hóa thành thân ảnh của 1 nữ nhân, chính là Milena. Milena vùng tay đánh văng Veronica ra xa hàng chục thước, sau đó liền ôm lấy Khải Nguyên, giọng nói có vẻ hốt hoảng

“Chàng có làm sao không? Xin lỗi chàng, thiếp lại đến trễ... Trả lời thiếp đi chứ, đừng làm thiếp sợ... Chàng nói đi, thiếp phải làm sao cứu chàng...”

Khải Nguyên bị đông cứng toàn thân, tuy vẫn còn ý thức nhưng vô phương trả lời, chỉ biết giương mắt nhìn Milena kêu khóc trước mặt hắn.

Veronica đã đứng dậy, nhặt lấy thanh kiếm chỉ vào Milena nói

“Cô cũng ở đây sao. Tốt lắm, đỡ mất công tôi đi tìm cô. Tên đó đã chết rồi, toàn bộ máu trong người hắn đã đóng thành băng. Giờ chỉ còn lại 1 xác chết đóng băng. Chỉ ít phút nữa các mạch máu đóng băng sẽ tăng thể tích mà vỡ ra, thế là hắn tan xác.”

Milena gào lên, giọng đầy căm hận

“Người đã hại chàng, ta sẽ xé nát người thành trăm mảnh để báo thù cho chàng”

Milena dùng tay vẽ 1 đồ hình ma quái trên không trung, từ đó 1 khối hắc khí tạo thành hình mặt quỷ nhe nanh xuất hiện, bay rất nhanh về phía Veronica. Veronica có vẻ e sợ chiêu này, liền lùi lại vài bước, múa kiếm tạo thành 1 lưới kiếm bao bọc toàn thân. Mặt quỷ vừa chạm vào lưới kiếm liền tiêu tán.

Milena rất kinh ngạc lên tiếng “Không lẽ là thanh kiếm đó, vô lý, nó đã bị chôn vùi hàng mấy trăm năm rồi”

Veronica lạnh lùng nói

“Không phải là thứ cô đang nghĩ đến, nhưng thanh kiếm này có khả năng khắc chế tà khí của cô”

Milena lại đưa 2 tay ra, hắc khí tập trung vào 2 bàn tay tạo thành ma trảo, cô ta lao đến tấn công điên cuồng vào Veronica. Veronica cũng không chịu thúc thủ, kiếm trong tay hóa thành luồng ánh sáng đâm vào Milena. 2 nữ nhân đánh nhau rất kịch liệt, phút chốc đã qua hơn trăm chiêu. Trên người Milena, những chỗ bị kiếm phong của Veronica chém trúng, hắc khí hộ thể lập tức tan biến, Veronica cũng chớp lấy cơ hội, định vùng quỳen đánh tạo thành băng phong vào ngay chỗ vừa trúng kiếm. Nhưng số hắc khí còn lại như có linh tính, lập tức bao bọc chỗ hở lại, cho nên Veronica không thể nào dùng băng phong với Milena được. Mặc dù có thanh kiếm hóa giải tà khí hỗ trợ, nhưng Veronica vẫn không chiếm nổi ưu thế, càng đánh lại càng phải phải thoái lui.

Veronica lại chém 1 kiếm nhằm vào cổ Milena, Milena nhanh chóng cúi người tránh. Nhưng mái tóc đang bay trong gió của Milena lại bị kiếm phong quét qua, đứt mất 1 đoạn. Veronica liền liều mạng tung người lên bắt lấy những lọn tóc đó. Vì động tác này mà cô ta để lộ sơ hở, lập tức bị Milena ôm chặt. Miệng của Milena há rộng ra, 2 chiếc răng nanh dễ sợ mọc dài ra, sắp sửa cắn vào cổ Veronica

Veronica chẳng những không tránh né, lại nở nụ cười. Từ vết cắn, 1 dòng máu đỏ liền tuôn ra, Milena nhanh chóng hút lấy dòng máu đó. Nhưng Veronica không tỏ ra đau đớn hay sợ hãi mà lại như vui mừng thêm. Milena hút máu được 1 lúc liền cảm thấy không ổn, lập tức nhảy lui lại, tay ôm lấy cổ họng như muốn nôn mửa số máu đó ra.

Veronica vẫn giữ nụ cười trên môi, đắc ý nói

“Người ấy quả thật tính toán không sai, thế nào cô cũng tìm cách hút máu của tôi. Lần này cô muốn hối hận cũng không kịp nữa rồi. Đúng là tôi không thể phá vỡ được lớp tà khí hộ thân của cô nên tôi đã tập trung năng lượng băng giá vào máu huyết của mình, giờ vờ sợ ý để cô hút được. Chỉ chút nữa thôi cô sẽ bị đóng băng như anh chàng đó”

Milena nhăn nhó trông rất khổ sở, hắc khí xung quanh người cô ta đã tan biến từ lúc nào. Veronica khẽ vỗ vai Milena nói

“Đừng cố gắng nữa, hàn khí đã xâm nhập vào huyết mạch cô rồi, chỉ chút nữa thôi là chạy đến tìm Thà long đi nào, anh chàng ấy chỉ mới xuống địa ngục thôi, cô chết nhanh 1 tí biết đâu còn có thể gặp lại được anh ấy”

Chợt, 1 giọng nói trầm ấm cất lên

“Ta mới xuống địa ngục chơi, nhưng ở đó buồn chán quá, thế là ta lại về đây để chơi với cô nè”

Đó chính là Khải Nguyên. Trong lúc Milena và Veronica đang đánh nhau, hắn đã thoát khỏi băng phong. Hiện tại phong thái của Khải Nguyên rất ung dung, tựa như chưa có gì xảy ra vậy

Milena vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, muốn tiến lại ôm lấy Khải Nguyên, nhưng hắn đã chặn cô lại. Bàn tay của Khải Nguyên lại bốc hỏa ngùn ngụt, luồng hỏa diễm đó lập tức truyền sang người Milena. Chỉ ít lâu sau, sắc mặt của Milena đã trở lại bình thường, nhưng Khải Nguyên lại dùng tay ra hiệu cho cô ta không được động động

Veronica nét mặt lộ vẻ kinh hoàng, lắp bắp hỏi

“Làm sao người có thể thoát được? Rõ ràng toàn bộ máu huyết trong cơ thể người đã đóng thành băng rồi mà”

Khải Nguyên cười lạnh đáp

“Bởi vì ta cũng giống như cô, không phải là người”

Thật sự thì kỳ tích này xảy ra là nhờ những tế bào đặc biệt của Khải Nguyên. Không những có thể giúp hắn phục hồi nhanh, những tế bào này còn mang 1 loại năng lượng nào đó, chính năng lượng này đã hóa giải tình trạng đóng băng của hắn.

Veronica cảm thấy nguy hiểm, liền sử dụng chiêu tối hậu. Cô ta tung người lên không trung, ngưng tụ nước trong không khí lại thành vô số băng châm, toàn bộ bắn về phía Khải Nguyên. Khải Nguyên cũng cười nhạt rồi vận công tỏa ra hỏa diễm, toàn thân hắn bùng cháy như 1 ngọn đuốc. Khải Nguyên cũng phóng thẳng lên không trung, nhằm vào Veronica mà tập kích. Quầng lửa xung quanh hắn như dài ra, phút chốc cả thân người Khải Nguyên đã hóa thành 1 con rồng lửa bay thẳng vào Veronica. Thân thể Veronica vừa chạm vào hỏa long, một vụ nổ lớn liền xảy ra, ánh sáng lóa mắt, soi sáng cả hòn đảo. Veronica rơi xuống như điều đứt dây, hỏa long cũng không bỏ qua, liền phun ra 1 hỏa châu tiếp tục truy kích. Lại thêm 1 tiếng nổ nữa, chỗ Veronica vừa rơi xuống liền hóa thành 1 biển lửa, nhấn chìm cô ta ngay lập tức. Khải Nguyên cũng từ từ đáp xuống bên cạnh Milena. Hắn nhìn biển lửa, lặng im không nói gì

Từ biển lửa, Veronica lại phóng đến trước mặt Khải Nguyên. Làn da trắng tuyết đẹp đố giờ đã cháy xém nhiều chỗ, gương mặt mỹ lệ tuyết trần của cô ta cũng dính không ít tro than và máu, tạo nên 1 nét đẹp bi thảm vô cùng.

Khải Nguyên thờ dài

“Còn chưa chịu chết sao”

Veronica hơi thờ nặng nhọc đáp

“Ta vẫn còn 1 người rất quan trọng với ta, việc người ấy ủy thác ta làm vẫn chưa thực hiện xong. Hơn nữa nếu người còn sống sẽ là 1 mối đe dọa cho người đó, ta không thể chết, ta phải tiêu diệt người”

Khải Nguyên nhìn cô ta, ánh mắt hần có vẻ xúc động, hần nói

“Chắc hần là cô rất yêu người đó. Ta cũng từng biết yêu là gì, có thể hiểu được tâm sự của cô. Nhưng ta cũng có những người rất quan trọng đối với ta. Họ cần ta và ta cũng muốn gặp lại họ. Ta cũng không thể chết”

Veronica bắt thần lại đâm kiếm vào ngực mình, máu tuôn ra thành vòi. Máu trong người cô ta bắn ra ngoài không khí liền hóa thành băng tiễn tập kích vào Khải Nguyên. Khải Nguyên bắn ra mấy hỏa cầu nhưng vẫn không cản được. Hần nhanh chóng phi thân tránh né nhưng băng tiễn lại chuyển hướng, truy đuổi hần sát gót. Veronica cũng thu hết sức lực phóng người lên không trung ôm chặt Khải Nguyên, băng tiễn liền xuyên qua cả 2 người. Sau đòn tập kích thành công, toàn thân cô ta vô lực rơi thẳng xuống, Khải Nguyên nhanh chóng phi thân theo, ôm chặt thân thể cô ta, từ từ đáp xuống đất. Trên ngực hần xuất hiện mấy lỗ thủng xuyên từ trước ra sau, máu tuôn ướt đầm cả áo

Khải Nguyên đặt Veronica xuống đất, thờ dài nói

“Không nhất thiết phải làm vậy đâu”

Veronica yếu ớt lên tiếng

“Được chết cho người mình yêu, đối với ta chính là 1 vinh dự”

Khải Nguyên ho mấy tiếng, phun ra 1 ngụm máu rồi khẽ than

“Phải chăng chết vì người mình yêu mới gọi là tình yêu chân chính? Sao cô không giữ mạng sống lại để có thể ở bên người đó, chăm sóc người đó, sinh con cho người đó, thế mới thể hiện được tình yêu của cô. Chết là chấm dứt tất cả, đâu còn có thể cảm nhận được hạnh phúc gì nữa.”

Veronica nở nụ cười, khẽ nói

“Nếu ta có thể làm được những việc như người nói thì ta đã làm rồi. Đối với người ấy, kế hoạch đó quan trọng còn hơn sinh mạng. Ta không thể khoanh tay đứng nhìn người ấy bán khoán, trần trờ, đau khổ được. Lúc này đây, đối với ta chính là lúc hạnh phúc nhất”

Khải Nguyên quay mặt đi, lớn tiếng nói

“Tiếc rằng ta không thể chết cùng cô được. Ta vẫn còn những người quan trọng phải chăm sóc.”

Thân thể Khải Nguyên lại phát sinh dị biến, khắp người hần hỏa diễm rực cháy, các vết thương cũng lập tức liền lại. Hần nhăn mặt tỏ vẻ đau đớn vô cùng.

Veronica kinh ngạc khẽ kêu lên

“Ngực hỏa bất diệt thân!”

Khải Nguyên lạnh lùng đáp

“Không sai, chính là nó”

Rồi hần lại nói

“Ta biết cô là thứ gì. Trong quá khứ cô đã chiến đấu rất anh dũng, bây giờ cũng vậy. Mặc dù cô không phải con người nhưng ta rất khâm phục cô. Nhưng đã đến lúc rồi, cô hãy ra đi thanh thản nhé”

Veronica cũng không duy trì được lâu hơn, lại nhìn Khải Nguyên 1 lúc rồi nhắm mắt. Cơ thể cô ta lập tức hóa thành băng, từ từ bốc hơi tan biến trong không khí

Khải Nguyên như kiệt sức hoàn toàn, hần nhắm mắt lại rồi từ từ đổ gục xuống.

Q.1 - Chương 48: Gặp Nạn Giữa Biển

Khải Nguyên tỉnh lại

Hắn thấy Milena và Thu Thủy đang ôm hắn, nước mắt tuôn tràn. Gần đó, Kỳ Lân tiên sinh đang ngồi trên cát, đôi mắt ông ta được băng lại bằng 1 dải băng trắng

Cả người Khải Nguyên mệt mỏi như muốn rã ra, hắn nặng nhọc ngồi dậy ôm lấy 2 nữ nhân, cất giọng ôn nhu nói

“Ta không sao đâu, chỉ hơi mệt chút thôi, đừng khóc nữa “

Khải Nguyên nhìn thẳng vào mắt Milena, giọng nói có vẻ rất quan tâm

“Thương thế của nàng thế nào rồi ? Trong người còn thấy lạnh nữa không ?”

Milena dịu dàng đáp

“Thiếp ổn rồi, không ngờ chàng lại có thể hóa giải ma thuật của nữ nhân đó”

Khải Nguyên lặng im 1 lúc nói

“Thật ra ta không hóa giải được, chỉ cố gắng phong bế hàn khí không cho nó phát tác thôi. Nhưng lúc cô ta chết, ma thuật đó cũng tự nhiên tan biến”

Milena lại hỏi

“Chàng thực sự có Ngục hỏa bắt diệt thân sao ? Việc đó là thế nào vậy ?”

Khải Nguyên thờ dãi nói

“Thực sự ta không có và cũng không biết thứ đó là gì cả. Ta cảm giác là cô ta rất sợ thứ đó nên mới nhận bùa thế thôi. Với tình trạng của ta lúc đó, nếu cô ta lại liều lĩnh đánh thêm 1 chiêu nữa là ta chết chắc. Cũng may mà cô ta e sợ thứ gọi là Ngục hỏa bắt diệt thân đó nên không tấn công nữa.”

Hắn ngưng 1 lúc rồi lại nói:

“Nhưng cơ thể ta có khả năng phục hồi rất nhanh, lúc trúng chiêu đồng quy ư tận của cô ta, ta đã bị thủng gan và phổi, xuất huyết nội rất trầm trọng. Ta bèn liều mạng dùng toàn bộ công lực đẩy nhanh khả năng tự phục hồi để làm liền lại các vết thương đó. Kết quả là giờ đây hoàn toàn kiệt sức.”

3 bóng người chạy rất nhanh từ hướng khách sạn lại chỗ Khải Nguyên và Milena. Khải Nguyên cũng hơi lo, không biết là địch hay bạn. Khi những người đó đã đến gần, Khải Nguyên nhận ra đó chính là 3 người trong tổ trọng tài. Những người này nhìn thấy Milena liền cúi chào rất cung kính rồi nói

“Tiểu thư, hiện giờ tình hình không thể kiểm soát được nữa. Chúng ta phải mau rời khỏi đây”

Milena nói với giọng rất lo lắng

“Còn thứ đó thì sao, các người có lấy được nó ra đây không ?”

Nhóm thuộc hạ của Milena lắc đầu nói

“Chúng tôi chỉ kịp giấu nó vào két sắt bí mật. Hiện giờ chúng ta phải rời khỏi đây trước. Sau đó sẽ cử người trở lại để lấy”

Milena suy nghĩ 1 lúc rồi gật đầu, lại chỉ tay ra lệnh

“Hiện có 2 chiếc canô ở bờ biển, 3 người hãy đem lão nhân đó lên 1 canô, phải đưa ông ta về đất liền an toàn. Còn ta sẽ tự lái canô đi cùng với những người này, ta có việc quan trọng phải làm, không được đi theo ta”

Milena thì thầm dặn dò 3 thuộc hạ 1 lúc rồi họ liền chia nhau ra. Khải Nguyên, Milena và Thu Thủy lên 1 ca nô, lập tức nổ máy phóng ra khơi. Milena có ý điều khiển ca nô đi theo 1 hướng khác với ca nô của 3 thuộc hạ và Kỳ Lân tiên sinh, chỉ độ nửa giờ sau đã hoàn toàn mất dấu họ.

Lúc Milena vừa khuất dạng, trên bãi biển bỗng xuất hiện 1 nam nhân anh tuấn tóc vàng. Lúc này, thi thể của Veronica đã bốc hơi hoàn toàn, chỉ còn lại

bộ giáp nằm troi trên bãi cát.Nam nhân này đến chỗ bộ giáp, đưa tay nhặt lấy chiếc túi đen bỏ vào người, rồi lại nâng bộ giáp lên mũi ngửi mùi hương nữ nhân vẫn còn lưu lại trên đó.Khóe mắt nam nhân lại chảy ra 1 giọt lệ, vô thanh vô tức rơi xuống thấm vào mặt cát.

Đến tận sáng hôm sau, Milena liền trao bánh lái cho Thu Thủy cầm rồi ngồi cạnh Khải Nguyên, hỏi hấn

“Chàng đã phục hồi được chút nào chưa “

Khải Nguyên nét mặt không biểu hiện gì, khẽ đáp

“Thương thế trên thân thể không thành vấn đề.Riêng công lực của ta thì không phục hồi nhanh vậy đâu, có lẽ phải đến 1 tháng sau mới có thể khôi phục hoàn toàn”

Milena ngần ngừ 1 lát rồi lại hỏi

“Thiếp cảm thấy lúc chàng đánh nhau với cô ta, công lực có vẻ tăng tiến hơn lần trước **ng độ với thiếp, có phải vậy không ?”

Khải Nguyên ôm Milena vào lòng, ôn nhu đáp

“Không sai, lúc ta bị đóng băng, nguy hiểm đến tính mạng, chính hiểm cảnh đó đã kích phát tiềm năng làm tu vi ta tăng tiến 1 bậc.Tuy nhiên vẫn chưa bằng 1 nửa so với trăm năm trước.Hiện tại ta vẫn chưa phải đối thủ của nàng đâu”

Milena nở nụ cười, nói giọng quả quyết

“Thiếp thà chết chứ không làm gì tổn hại đến chàng đâu.Cô gái đó có thể chết vì người mình yêu, thiếp cũng có thể làm được như vậy.Thiếp có thể liều chết để bảo vệ chàng”

Khải Nguyên trầm ngâm 1 lúc rồi nói

“Mặc dù Veronica muốn giết ta.Nhưng thực sự cô ấy rất đáng thương.Ta vốn muốn chừa cho cô ấy 1 con đường sống, nhưng cô ấy lại liều chết với ta.”

Ánh mắt Milena lộ ra vẻ ngạc nhiên, cô ta bèn hỏi

“Chàng biết những gì về nữ nhân đó ?”

Khải Nguyên chậm rãi nói

“Cô ta là 1 nữ chiến binh rất dũng cảm.Thực ra cô ấy đã chết vào thời trung cổ, để bảo vệ cho vị lãnh chúa của mình.Nhưng có người đã triệu tập linh hồn của cô ta từ địa ngục, tạo ra thân xác cho cô ta bằng 1 loại hàn băng ngàn năm, thật là 1 ma thuật lợi hại và cũng tàn ác nữa.Nếu phải chết 1 lần nữa linh hồn cô ta sẽ bị hủy diệt, vĩnh viễn không thể siêu thoát”

Nét mặt Milena lại hiện ra vẻ đăm chiêu, dường như cô ta đã nghĩ ra 1 vấn đề gì đó.Khải Nguyên quan sát nét mặt đó 1 lúc rồi lại nói tiếp

“Lúc đã phục sinh, Veronica lại yêu tha thiết 1 nam nhân.Nhưng với thân thể được tái tạo từ hàn băng đó, cô ta không thể sinh hoạt như 1 con người thực sự, không thể làm tròn nghĩa vụ của 1 người vợ được, vì thể tình yêu đó làm cô ta đau khổ rất nhiều, đau khổ còn hơn cả cái chết.Bởi vậy cô ta luôn liều chết thực hiện nhiệm vụ để thể hiện tình yêu của mình, thật là đáng thương.”

Milena lại ngạc nhiên hỏi Khải Nguyên

“Làm sao chàng biết được điều đó”

Khải Nguyên nhanh chóng trả lời

“Cái tên của cô ta rất đặc biệt.Archicoel là 1 dòng họ có từ thời trung cổ, hiện không còn tồn tại nữa.Hơn nữa, ta nhận ra ký hiệu trên bộ giáp của cô ta.Theo những sách lịch sử ta đã đọc, ký hiệu đó là ký hiệu riêng của 1 nữ bá tước từng sống cách đây hàng ngàn năm.Tên của nữ bá tước đó cũng là Veronica Archicoel.”

Milena tròn mắt khán phục kiến văn uyên bác của Khải Nguyên.Nhưng cô ta nào biết toàn bộ đều do hấn bịa ra.Lúc tiếp xúc với Veronica, dĩ nhiên Khải Nguyên đã dùng đến Nguyên thần vấn, nhờ vậy mà biết được chuyện tình đầy đau thương này.

Milena suy tư nghĩ ngợi hàng giờ liền, rồi lại lên tiếng nói với Khải Nguyên

“Chuyện xảy ra lần này, thiếp đã biết được kẻ chủ mưu”

Khải Nguyên tò mò hỏi

“Là những ai vậy ?”

Milena trầm ngâm nói

“Vừa rồi chàng nói đến thuật triệu hồn, thiếp đã nghi ngờ là do bọn chúng.Gia tộc Nervy, 1 trong 3 gia tộc sáng lập nên tập đoàn UNC, vốn là những pháp sư triệu hồn tài ba.Hon nữa, đám giáp sĩ quái đản đó lại rất giống những mô tả về “Bắt từ cấm vệ quân” của gia tộc Nervy được ghi chép trong các quyển sách cổ thiếp đã từng đọc.Như vậy là bọn họ đã làm phản rồi.Nhưng vẫn không thành vấn đề, chỉ dựa vào lũ xác chết hồi sinh đó, không thể làm khó được gia tộc của thiếp đâu.Thiếp sẽ bỏ mặc tất cả để đi theo chàng”

Khải Nguyên thấy Milena nặng tình với hắn như vậy, cũng rất xúc động, hắn vòng tay ôm chặt Milena vào lòng, ôn nhu nói

“Nàng đã nặng tình với ta như thế, ta hứa sẽ không bao giờ rời xa nàng”

Lần này không phải lời nói dối, chính là lời thật lòng phát ra từ trái tim của Khải Nguyên

1 lúc sau, Khải Nguyên lại tò mò hỏi

“Vẫn còn 1 đại gia tộc nữa, nàng có thể cho ta biết về họ không ?”

Milena nói

“Gia tộc Cedric à, họ rất ít xuất hiện, thiếp chỉ biết tổ tiên họ là những tay cướp biển rất tàn ác thôi”

Khải Nguyên lại hỏi

“Nàng đang đưa chúng ta đi đâu vậy ?”

Milena lo âu nói

“Natural liệu trên canô này không đủ đưa chúng ta đến đất liền đâu.Thiếp chỉ cho canô chạy đến hải phận quốc tế.Nơi đây chắc là có nhiều tàu bè qua lại.Chúng ta có thể đi nhờ họ về đất liền”

Khải Nguyên giật mình, hắn hỏi có vẻ như trách cứ

“Còn Kỳ Lân tiên sinh, nàng bảo thuộc hạ đưa ông ta đi đâu vậy?”

Milena nhỏ nhẹ đáp

“Thiếp bảo họ đưa ông ta đến chỗ du thuyền.Chính là du thuyền đã đưa chúng ta đến đảo Ragas.Nó đang neo đậu ở cách đảo chừng chục hải lý, canô có thể đến đó được.Nhưng thiếp không muốn trở về đó, thiếp và chàng sẽ tìm 1 con tàu khác.Sau đó chúng ta sẽ bỏ đi thật xa, không ai có thể tìm thấy được”

Khải Nguyên nghe thế, cũng thấy yên tâm.Nhưng trong lòng hắn cũng có 1 nỗi lo âu vô hình.Hắn đã từng lạc giữa sa mạc, cũng biết thế nào là cảm giác khô sở vì nắng nóng và đói khát.Đại dương cũng chẳng khác gì sa mạc, tuy có vô số nước nhưng không uống được, mặt trời thì lúc nào cũng chói chang trên đầu.Đó là chưa kể những cơn bão biển còn tai hại hơn bão cát sa mạc rất nhiều

Đến tối, vẫn không có chiếc tàu nào xuất hiện, trong lòng 3 người Khải Nguyên cũng lo lắng không yên.Trên canô chỉ có 1 ít lương thực và nước uống đủ dùng trong vài ngày.Nếu sau khi dùng hết lương thực vẫn không có ai đến cứu, chắc chắn là họ sẽ rất thảm

Vài giờ sau, mặt biển đang yên lặng bỗng xảy ra dị biến.Những ngọn sóng nhẹ nhàng đã trở nên hung dữ.Biển động dữ dội, hàng ngàn con sóng dữ ào ạt xô đến như muốn làm lật ngửa chiếc canô nhỏ bé.Khải Nguyên bám chặt thành ca nô, trong lòng than thầm: không ngờ lại linh đến thế, nghĩ đến bão biển là có bão biển ngay. Mặt biển bỗng xuất hiện 1 xoáy nước khổng lồ, hút lấy chiếc canô vào đó.Chiếc canô xoay vòng trong xoáy nước, rung lắc dữ dội 1 hồi rồi chìm hẳn.

Khải Nguyên, Milena và Thu Thủy cũng cố gắng trôi lên hụp xuống, vùng vẫy giữa làn nước xoáy.Họ nhanh chóng bị luồng xoáy nước nhận chìm.3 người cố ngước mũi lên hít 1 hơi thật sâu trước khi chìm hẳn.

Dưới làn nước, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một số sinh vật lạ, đang bơi đến chỗ 3 người Khải Nguyên.Ban đầu Khải Nguyên tưởng đó là cá mập, nhưng khi chúng đến gần, hắn nhận ra đây chính là những sinh vật quái lạ, chưa từng nhìn thấy bao giờ.Bọn này có hình dáng khá giống con người, có đủ tay chân, nhưng lại có thêm 1 chiếc đuôi dài gai góc, vừa có tác dụng tấn công, vừa như 1 bánh lái giúp chúng rẽ nước bơi lội.Chiếc đầu của chúng trông như đầu của 1 loài bò sát kinh khủng, vừa giống cá sấu vừa giống rồng Komodo.Thân hình mọc đầy vẩy như vẩy cá.Tay và chân chúng có 1 số vẩy lớn, nhờ thế tốc độ bơi trong nước của chúng nhanh vô cùng.Chúng có bàn tay 5 ngón như nhân loại nhưng 5 ngón tay đó bị dính lại bởi 1 lớp màng dày, trên 5 đầu ngón tay của chúng là những chiếc móng dài và sắc nhọn.Phút chốc, những sinh vật này đã bao vây và tấn công 3 người bằng móng vuốt và hàm răng nhọn lồm chồm của chúng

Khải Nguyên đã cạn kiệt công lực, Thu Thủy và Milena lại không quen thủy chiến.Hắc khí của Milena lại không thể vận dụng ở dưới nước.Họ chỉ biết chống đỡ 1 cách bất lực, phút chốc trên người họ đã xuất hiện không ít vết cắt, máu chảy loang đỏ cả mặt nước.Ánh mắt của Khải Nguyên chợt rực sáng lên.Hắn cố gắng tập trung tất cả công lực ít ỏi còn sót lại tạo thành 1 quang cầu mờ nhạt bao quanh thân thể.Khi những sinh vật quái dị đó chạm phải quang cầu, 1 vụ nổ nhỏ liền xảy ra, bọn quái vật liền bị sức ép của vụ nổ hất tung ra, choáng váng.Khải Nguyên cố hết sức nắm lấy tay Thu Thủy và Milena, bơi thật nhanh ra xa khỏi bọn quái vật vẫn còn bị choáng.Hắn cảm thấy ngột thở nhưng vẫn gắng sức kéo 2 nữ nhân bơi cùng mình.

Đang bơi, Khải Nguyên bỗng cảm thấy người nhẹ hẫng, càng lúc lại càng bị cuốn đi xa hơn. Hắn biết hắn đã gặp phải 1 dòng hải lưu ngầm rất mạnh. Sức lực đã cạn kiệt, thân thể rã rời, hắn đành xuôi tay để cho dòng chảy ngầm đó cuốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 49: Hung Tính Bộc Phát

Khải Nguyên không biết đã trôi dạt trên biển bao lâu rồi

Khi hắn mở mắt tỉnh dậy, chỉ thấy mình đang nằm trên bãi cát. Gần đó, Thu Thủy và Milena cũng đang nằm im bất động. Khải Nguyên gượng đứng dậy, đến xem xét tình trạng của 2 nữ nhân. Ban đầu Khải Nguyên hơi hoảng hốt khi thấy Thu Thủy và Milena đã ngưng thở. Nhưng khả năng cảm nhận sinh mệnh lại bảo hắn là họ vẫn chưa chết. 2 nữ nhân này cũng như Khải Nguyên, đều là những cường giả, dĩ nhiên không thể nào chết dễ dàng được.

Khải Nguyên làm hô hấp nhân tạo cho họ 1 hồi, 2 nữ nhân ho khan mấy tiếng, lại phun ra không ít nước biển, sau đó dần dần tỉnh lại.

Milena đảo mắt quan sát xung quanh rồi hỏi Khải Nguyên

“Đây là nơi nào vậy? Làm sao chàng đưa được thiếp đến đây?”

Khải Nguyên lắc đầu nói

“Ta không biết nữa, ta chỉ nhớ là gặp phải 1 dòng hải lưu ngầm rất mạnh. Có lẽ dòng hải lưu đó đã cuốn chúng ta đến đây.”

Khải Nguyên ngồi 1 lúc rồi lại đi 1 vòng quanh hòn đảo dò xét. Hòn đảo này không lớn lắm, diện tích khoảng chục héc-ta, dường như không có người ở. Khắp nơi chỉ toàn là núi đá lởm chởm cùng các loại cây cối, dây leo mọc dại. Trên núi có 1 khe suối nhỏ, nước ngọt, có thể uống được. Trên đảo này ngoài chim chóc, hoàn toàn không có 1 sinh vật nào khác. Khải Nguyên thở dài rồi trở về bãi biển nói với Milena và Thu Thủy.

“Ta đã đi xem xét 1 vòng, đây chính là 1 đảo hoang không có người ở. Ta cũng chẳng biết là sẽ có tàu bè nào đi ngang qua đây không nữa.”

Thu Thủy ngậm thờ hỏi hắn

“Con người không phải là đã khám phá hết toàn bộ trái đất sao? Tại sao lại có thể có 1 hòn đảo không có dấu vết của con người?”

Khải Nguyên trầm ngâm nói

“Nên nhớ, 3/4 diện tích trái đất là biển, chỉ có 1/3 trong đó là những vùng biển lặng sóng êm, tàu bè có thể đi lại, còn lại là những vùng biển có nhiều nước xoáy, đá ngầm, đi lại khó khăn. Có lẽ chúng ta đang ở trong vùng đó, hòn đảo này không hề có dấu vết của con người.”

Hắn ngưng 1 lúc rồi lại tiếp

“Nhưng chúng ta không thể đầu hàng. Trên ngọn núi kia có 1 dòng suối nhỏ có thể uống được. Chúng ta có thể bắt cá hoặc chim để ăn. Trong ngọn núi đó chắc là sẽ có 1 hang động nào đó để chúng ta trú ngụ tránh mưa nắng. Chúng ta phải sống sót ở đây cho đến khi có người tìm thấy chúng ta, hoặc là chúng ta tìm được biện pháp nào để trở về lục địa.”

Milena và Thu Thủy nhìn Khải Nguyên gật đầu có vẻ đồng ý. Rồi họ lại lên ngọn núi, tìm kiếm khoảng nửa giờ thì phát hiện 1 hốc núi nhỏ. Milena lại dùng công pháp đặc dị của cô ta **c khoét hốc núi đó thành 1 cái hang khá rộng rãi và thông thoáng. Thế là họ đã tìm được chỗ ở.

Khải Nguyên lại mài những hòn đá nhỏ thành mũi lao, bẻ 1 số cành cây làm cán. Hắn cầm ngọn lao tự chế đó nhảy xuống biển bắt cá. Sau mấy giờ hụp lặn, hắn cũng chia được không ít con cá biển. Trên núi cũng có 1 số loại rau dại có thể ăn được. Thu Thủy lại thu gom những cành khô làm củi. Việc đánh lửa cũng không khó khăn gì, bởi vì Khải Nguyên tự thân hắn đã là 1 cái hộp quẹt khổng lồ. Mặc dù công lực cạn kiệt nhưng hắn vẫn có thể phát ra vài ngọn lửa nhỏ đủ để đốt cháy củi khô nướng cá. Số cá còn dư, Khải Nguyên lại đem ướp muối rồi phơi khô để dự trữ. Cũng may mà cá biển có khá nhiều loại nên bữa ăn của 3 người không đến nỗi quá đơn điệu, đó là chưa kể thỉnh thoảng Khải Nguyên lại bắt được chim và rửa biển để thay đổi khẩu vị. Khải Nguyên cũng đi tìm trên đảo 1 số đất sét, hắn nhào nặn chúng thành hình rồi lấy lửa nung tạo thành 1 số đồ gốm, tuy hình dạng thô thiển, không đẹp mắt nhưng có thể sử dụng để đựng thức ăn và nước uống. Mỗi ngày trôi qua, hắn cũng lấy tro than vẽ 1 vạch nhỏ trên vách hang để đánh dấu thời gian.

Vài ngày trôi qua, ngoài lúc kiếm thức ăn và nước uống, 3 người cứ ngồi trông ra biển hy vọng sẽ có 1 chiếc tàu nào đó đi ngang qua. Nhưng họ cứ trông đợi mãi mà không thấy gì cả. Khải Nguyên và Milena tâm trạng rất nặng nề, cũng ít nói hơn đi. Trái ngược với Khải Nguyên và Milena, Thu Thủy có

về thích thú với cuộc sống mới, cô trông rất hoạt bát, ngày nào cũng nói cười rất nhiều, lại thường hay nắm tay dẫn Khải Nguyên đi xem những thứ mới lạ mà cô khám phá được. Nhờ có Thu Thủy, không khí trên hòn đảo cũng bớt đi phần nào căng thẳng. Hàng đêm Khải Nguyên đều phải ôm ấp, dỗ dành Milena để cô có thể bớt đau buồn và lo lắng

2 tuần trôi qua, Milena đột nhiên lại kéo Khải Nguyên ra chỗ vắng, giọng buồn bã khẽ nói với hắn

“Có lẽ thiếp không sống bên chàng được rồi...”

Khải Nguyên ngạc nhiên hỏi

“Chẳng phải chúng ta đã có thức ăn, nước uống rồi sao? Đúng là có hơi buồn 1 chút nhưng khung cảnh đơn giản thanh đạm này xem ra còn dễ chịu hơn không khí xô bồ ở các thành phố. Vì sao nàng lại nói vậy?”

Milena thở dài nặng nề nói

“Chàng và Thu Thủy sống ở đây cả đời cũng không sao. Nhưng chàng đã quên thiếp vốn là ma cà rồng rồi sao?”

Khải Nguyên đứng chết trân tại chỗ, đúng là gần gũi Milena nhiều lần, vẻ đẹp quyến rũ mê người của cô ta làm hắn quên bẵng đi điều đó

Milena lại nói tiếp

“Mỗi tháng thiếp phải hút máu người ít nhất 1 lần. Nếu thiếu máu, hưng tính của thiếp sẽ bộc phát. Khi hưng tính bộc phát, có lẽ thiếp sẽ làm hại đến chàng và Thu Thủy. Từ lúc thiếp hút máu người trên du thuyền đến nay cũng gần 1 tháng rồi, cơ thể thiếp tự dưng cảm thấy thèm khát máu, máu tươi của nhân loại. Thiếp sợ 1 ngày nào đó thiếp sẽ không khống chế nổi mình nữa. Mỗi lần hút máu, thiếp đều phải hút hết toàn bộ số máu của nạn nhân mới đủ nhu cầu”

Khải Nguyên không biết nói gì hơn, chỉ cúi đầu im lặng. Trên mắt Milena đã xuất hiện 2 dòng lệ, cô khóc rầm rức nói

“Cho dù hút máu chàng và Thu Thủy rồi, thiếp cũng không sống lâu hơn được. Chỉ vài tháng không có máu người, cơ thể thiếp sẽ khô héo dần rồi chết khô. Đàng nào thiếp cũng phải chết, thiếp đã từng thấy những ma cà rồng chết vì thiếu máu, thực sự rất đau đớn, phút cuối cùng đó họ hoàn toàn trở nên điên loạn, thê thảm vô cùng. Xin chàng hãy ra tay giải thoát cho thiếp. Được chết trong tay chàng, chết để chàng được tiếp tục sống, thiếp đã mãn nguyện rồi”

Khải Nguyên chợt thấy khóe mắt cay cay, hần như muốn khóc. Milena mắt vẫn ứa lệ, tay lại lấy trong người ra 1 vật đưa cho Khải Nguyên. Đó là 1 con dao khá dài, rất sắc bén, vỏ dao được khắc nhiều hoa văn kỳ lạ. Cô ta nói

“Khi hưng tính của thiếp bộc phát, hãy trói thiếp lại rồi dùng con dao này cắt đầu của thiếp. Chỉ như thế mới giết chết thiếp được. Chàng đừng do dự, hãy hứa với thiếp là chàng sẽ tiếp tục sống, và phải sống thật hạnh phúc”

Khải Nguyên ôm chặt lấy Milena vào lòng, vài giọt nước mắt nóng hổi của hắn rơi xuống bờ vai cô ta. Chính giây phút này đây, hắn lại cảm nhận được nỗi đau lớn nhất của con người, đó là từ biệt sinh ly. Khải Nguyên lại nhớ đến Veronica, nỗi đau như càng thấm thía hơn, chính lúc này đây hắn mới có thể hiểu những gì Veronica đã phải chịu đựng.

Khải Nguyên lại thở dài, nói

“Những ngày này chính là những ngày cuối cùng của nàng, ta sẽ cố gắng quan tâm đến nàng hơn nữa, để đem lại cho nàng chút hạnh phúc cuối cùng”

Từ sau lúc đó, Khải Nguyên lại dành thời gian ở bên Milena, vuốt ve, gần gũi cô ta nhiều hơn nữa. Những lúc hoan hảo với Khải Nguyên xong, Milena đều khóc, nước mắt tuôn ra ướt cả bờ vai Khải Nguyên. Vòng tay cô ôm chặt hắn như không muốn rời xa. Khải Nguyên cũng muốn diễn vài trò vui, kể những câu chuyện buồn cười để Milena có thể vui vẻ lên 1 chút nhưng cổ họng hắn như nghẹn lại, không thể nói được gì

Trái bom được châm ngòi thì sớm muộn gì cũng nổ. Một đêm đang ngủ, Khải Nguyên chợt tỉnh giấc vì nghe tiếng hét lớn của Milena. Hắn tỉnh dậy, nhìn thấy Milena đang ôm đầu lẫn lộn, hơi thở dồn dập. Ánh mắt cô ta đỏ rực, y như lúc tấn công Khải Nguyên trên du thuyền

Thu Thủy cũng tỉnh giấc, kinh hãi ngược mắt nhìn Milena. Khải Nguyên liền quát bảo cô ta

“Mau đi ra khỏi nơi đây, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không được can thiệp”

Thu Thủy liền chạy nhanh ra khỏi hang. Khải Nguyên ôm lấy Milena, giọng đầy lo lắng

“Nàng bị làm sao vậy? Có phải đã đến lúc rồi không? Hãy cố chịu đựng, sẽ không sao mà”

Milena lại đưa tay ra, móng tay không biết tự lúc nào đã mọc dài ra, cô ta tự cào cào chính mình đến chảy máu rồi thè lưỡi liếm dòng máu ấy. Mái tóc thẳng của Milena giờ đã rối bù, ánh mắt lại hần lên những tia máu. gương mặt cô ta lại nổi lên những gân máu màu xanh chì chít trông rất đáng sợ

Milena run rẩy nói với Khải Nguyên

“Không được.... Thiếp không thể không chế được.... Chàng hãy mau ra tay đi.... Chỉ chút nữa thôi là không kịp đâu...”

Khải Nguyên rút dao ra khỏi vỏ, kè sát cổ Milena. Những hình ảnh ôm ấp, ân ái mặn nồng liền hiện ra trong đầu hắn. Tay hắn run rẩy rồi lại ném con dao đi. Hắn gào lớn

“Không được, ta không thể xuống tay với nàng”

Milena lại gào lên 1 tiếng rất thê thảm, xông đến đè Khải Nguyên xuống đất, giữ chặt tay chân hắn, miệng kè sát cổ hắn, 2 chiếc răng nanh đã mọc dài ra sắp sửa cắn vào cổ Khải Nguyên. Trong giây phút tối hậu, ánh mắt Milena bỗng dịu lại, tay cô ta lại vung lên đánh mạnh vào đầu mình, rồi Milena ngã vật ra nằm bất động

Khải Nguyên hiểu là Milena đã dùng tất cả ý thức cuối cùng để ngăn cản cơ thể và bản năng đói khát của cô ta. Hắn liền chạy đến nhặt lại con dao. Khải Nguyên ngồi cạnh Milena, vung dao lên, nhưng hắn lại bất động rất lâu, không thể xuống tay sát hại Milena được. Trong đầu hắn như có 2 con người đang tranh cãi:

“Làm thế chính là giải thoát cho cô ta – Không được – Dù sao cô ta cũng phải chết ... - Không thể làm thế - Phải giết cô ta nếu không nguoi và Thu Thủy sẽ chết – Không thể giết cô ta, cô ta đã nặng tình với nguoi như thế cơ mà -”

Cuối cùng, Khải Nguyên cũng vung dao chém xuống

Nhưng không phải chém xuống cổ Milena, mà là cắt mạnh vào cổ tay hắn. Khải Nguyên dùng tay mở miệng Milena ra rồi rút dòng máu đang tuôn chảy từ cổ tay hắn vào miệng cô ta. Khả năng tự hồi phục lại làm cho vết thương ngưng chảy máu, Khải Nguyên lại cắt vào cổ tay thêm 1 lần nữa, rồi tiếp tục đem máu đổ vào miệng Milena. Milena cũng vô thức nuốt lấy dòng máu đó. Những gân máu trên mặt Milena cũng từ từ biến mất, hơi thở dần trở lại điều hòa. Khải Nguyên cũng dừng lại, xé áo của hắn tự băng vết thương rồi nằm xuống cạnh Milena. Milena trong vô thức lại ôm chặt lấy hắn. Khải Nguyên cảm thấy hơi mệt vì mất máu, hắn nằm ngủ thẳng giấc cho đến tận sáng hôm sau.

Đến khi Khải Nguyên thức giấc, hắn nhìn thấy Milena đang ngồi cạnh hắn, nhìn hắn với ánh mắt rất ôn nhu

Khải Nguyên hỏi cô ta

“Nàng cảm thấy thế nào ? Đã ổn chưa ?”

Milena xúc động trả lời

“Thiếp cảm thấy rất tốt, con đói khát dường như biến đi hẳn, cảm giác rất no nê, sung mãn. Bình thường thiếp hút máu 3,4 người cũng không cảm thấy như vậy. Có lẽ vị chàng khác với nhân loại bình thường nên máu của chàng có tác dụng hơn máu của họ rất nhiều lần. Chắc là hôm qua chàng đã mất rất nhiều máu vì thiếp”

Khải Nguyên gãi đầu nói

“Không nhiều lắm đâu, cơ thể ta phục hồi nhanh quá, dù đã cố ý cắt sâu phạm vào động mạch nhưng chỉ chốc lát máu lại ngưng chảy, ta nhớ là đã phải cắt cổ tay 2 lần, chắc cũng không mất quá nhiều máu. Như vậy là ổn rồi, từ nay về sau mỗi lần nàng nổi cơn khát máu, ta sẽ cho nàng uống máu của ta. Sẽ không có ai phải chết cả”

Milena lại ôn nhu dựa vào người Khải Nguyên. Khải Nguyên ngửi thấy 1 mùi hương ngọt ngào quen thuộc, hắn nhớ là đã từng ngửi thấy mùi hương này trong lần đầu gần gũi Milena, nhưng sau đó, có lúc lại không ngửi thấy nữa. Như nghĩ ra điều gì đó, Khải Nguyên liền nói

“Mùi hương của nàng , có phải sau khi hút máu người, nàng sẽ tỏa ra mùi hương đó phải không ?”

Milena mặt có vẻ ửng hồng, gật đầu xác nhận. Khải Nguyên không để phí của trời, lập tức ôm ngay Milena vào lòng, hôn hít khắp người cô ta, tay hắn cũng loạn động thưởng thức cảm giác đàn hồi từ bộ ngực căng tròn đầy sức sống của Milena.

Khải Nguyên luồn tay từ từ cời y phục của Milena ra, ánh mắt hắn sáng rực lên như khao khát tột độ. Hắn thì thầm vào tai Milena

“Đêm qua nàng làm ta mất không ít máu, giờ phải đền bù cho ta đấy”

Rồi Khải Nguyên ôm Milena nằm lăn ra đất, hắn nằm đè trên người cô ta, những động tác vuốt ve mon men càng lúc càng gấp gáp hơn. Milena gục đầu vào khuôn ngực rắn rỏi của Khải Nguyên, nhẹ nhàng cời y phục của hắn ra, vút khắp mặt đất. Đôi tình nhân lại quấn lấy nhau, mãnh liệt như thể vừa gặp lại nhau sau trăm năm xa cách. Hai thân thể như hòa nhập thành 1 , chuyển động uốn éo theo 1 tiết tấu càng lúc càng nhanh dần. Sau một hồi lại lần qua, chuyển sang 1 tư thế khác. Về mặt nhãn nhô, thỏa mãn của Milena, những giọt mồ hôi từ tâm lưng trần của người đẹp càng làm Khải Nguyên cảm thấy hưng phấn hơn, động tác càng lúc càng cuồng nhiệt. Đến khi Milena mệt mỏi thờ không ra hơi, Khải Nguyên mới chịu buông cô ta ra. Hắn cũng mệt mỏi chẳng kém, nhưng do có khả năng tự hồi phục sức khỏe nhanh nên sự mệt mỏi đó cũng từ từ giảm dần.

Khải Nguyên lại nhớ đến Thu Thủy, đêm qua hắn đuổi cô ta đi, không biết giờ này cô ta đang ở đâu. Phải tìm cô ta về, nói cho cô ta biết mọi việc đều ổn. Hắn liền chạy ra ngoài tìm Thu Thủy. Nhưng vừa ra khỏi cửa hang, Khải Nguyên lại nhìn thấy Thu Thủy đang nấp ở gần đó. Chắc là nãy giờ Thu Thủy đã lên quan sát hắn hành sự cùng Milena. Khải Nguyên cũng muốn mắng cô ta vài tiếng, nhưng lại thôi. Hắn lên tiếng hỏi

“Cô lại lên xem ta và Milena làm việc ấy, đúng không ?”

Thu Thủy cúi mặt xuống, ra vẻ biết lỗi. Khải Nguyên lại nói

“Vì sao cô lại làm vậy ?”

Thu Thủy khẽ phân trần

“Em xin lỗi. Em rất tò mò muốn việc ấy rút cục là thế nào. Nhưng anh lại chê em ngốc không chịu dạy cho em, nên em mới lên anh tự tìm hiểu lấy. Em vẫn còn nhớ lúc mới gặp anh, dường như anh định dạy cho em việc ấy. Chỉ trách lúc đó em không tiếp thu được, làm anh không vui. Giờ em đã tiến bộ nhiều rồi, anh có thể dạy cho em được không ? Em sẽ cố gắng làm thật tốt mà “

Khải Nguyên nghe xong ngượng chín cả người, nhưng hấn cố giữ vẻ mặt điềm nhiên, nở nụ cười nói

“Ta vốn định sau khi về đến nhà mới dạy cô. Nhưng giờ chúng ta lại bị kẹt ở đây, không biết chừng nào mới về nhà được... Thôi được, tối nay ta sẽ dạy cho cô.”

Khải Nguyên quay mặt đi, nói như ra lệnh

“Giờ thì cô hãy lo chuẩn bị củi để nướng cá, từ sáng đến giờ chưa ăn gì ta cũng thấy đói rồi”

Thu Thủy tỏ ra rất vui mừng, liền ngoan ngoãn tuân lệnh Khải Nguyên đi vào hang chuẩn bị củi lửa. Bước chân nhún nhảy của cô tỏ vẻ rất phấn khích..

Khải Nguyên trông theo bước chân tươi vui nhịp nhàng của Thu Thủy 1 lúc rồi nói thầm

“Cũng đến lúc rồi đó, những biểu hiện của cô gần đây tuy chưa hoàn hảo nhưng cũng rất tốt rồi. Ta nên xem cô như nữ nhân của ta, không phải là người hầu nữa “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Tình Là Vật Gì

Khải Nguyên cảm thấy hơi lười biếng, thay vì xuống biển bắt cá, hấn lại đem cá khô dự trữ ra nướng cho mọi người cùng ăn

Đến tận chiều, hấn bèn nắm tay Milena, dẫn cô ta đi ra bãi biển. Ngồi trên bãi cát vu vơ ngắm biển một lúc lâu, Khải Nguyên đánh bạo lên tiếng

“Đêm nay, ta muốn Thu Thủy trở thành nữ nhân của ta. Nàng có phản đối không ?”

Milena cười rất tươi nói với hấn

“Đương nhiên là thiếp không phản đối. Thu Thủy ngây thơ, chất phác như thế, lại rất xinh đẹp, sẽ là 1 người vợ không chê vào đâu được. Miễn là thấy chàng được hạnh phúc là thiếp mãn nguyện rồi”

Khải Nguyên ngẩn người ra. “Miễn là thấy chàng được hạnh phúc”. Câu nói này đã từng có 1 người nói với hấn. Chính là Nhã Ca, người phụ nữ đầu tiên của hấn. Trong lòng Khải Nguyên dâng trào lên 1 nỗi nhớ nhung tha thiết. Hấn ôm lấy Milena, nhìn cô với ánh mắt long lanh đầy cảm xúc. Khải Nguyên xúc động nói

“Ta ... ta cảm ơn nàng đã hiểu cho ta”

Milena cười, lại lên giọng nhắc nhở Khải Nguyên

“Dù sao cũng là lần đầu tiên của cô ấy, chàng phải hành sự nhẹ nhàng, nhớ không ?”

Khải Nguyên gật đầu, bắt giác lại thờ dãi. Hấn nhớ đến gia đình của hấn, những nữ nhân của hấn. Không biết đến khi nào hấn mới có thể gặp lại họ.

Đêm xuống, Milena cố ý đi ngủ sớm để không làm phiền Khải Nguyên. Khải Nguyên nằm nghĩ ngợi 1 lúc lâu rồi tiến lại chỗ Thu Thủy. Hấn nằm xuống cạnh cô, ôm lấy cô vào lòng, khẽ hỏi

“Cô vẫn chưa ngủ, phải không ?”

“Em vẫn còn thức đây” Thu Thủy đáp nhỏ đủ để cho Khải Nguyên nghe,

Khải Nguyên cảm thấy tim của Thu Thủy đang đập rất nhanh, hẳn là bây giờ cô ta rất hồi hộp. Hắn cất giọng ôn nhu nói với Thu Thủy

“Bây giờ ta sẽ dạy cô việc ấy. Nhưng ta nói trước, việc này không dễ đâu, lúc mới bắt đầu sẽ rất đau đớn. Cô có chịu được không?”

Thu Thủy nhìn thẳng vào mắt Khải Nguyên, giọng quả quyết

“Em sẽ cố gắng, nhất định không làm anh thất vọng nữa”

Khải Nguyên vẫn ôm Thu Thủy, hắn lại nói

“Tốt, bây giờ thì hãy thả lỏng cơ thể ra. Nhắm mắt lại... à không... mở mắt hay nhắm mắt gì cũng được, tùy ý cô. Ta bắt đầu đây”

Khải Nguyên luồn tay vào y phục Thu Thủy, nhẹ nhàng vừa thoát y vừa mân mê ve vuốt những vị trí nhạy cảm. Mặt Thu Thủy đã đỏ bừng lên, hơi thở càng lúc càng gấp gáp. Cô vòng tay ôm chặt Khải Nguyên, hôn tới tấp vào má hắn

Khải Nguyên cười, nói

“Thế cũng tạm ổn, nhưng phải hôn như thế này mới đúng”

Nói xong liền áp miệng hắn vào đôi môi xinh đẹp của Thu Thủy, chiếc lưỡi tham lam của hắn len lỏi vào trong miệng Thu Thủy như muốn quần lấy chiếc lưỡi nhỏ bé của cô. Thu Thủy càng lúc càng hưng phấn, tim đập nhanh hơn, trên thân thể bắt đầu xuất hiện vài giọt mồ hôi.

Sau khi thưởng thức 1 cách tham lam nụ hôn của thiếu nữ, Khải Nguyên lại ôm lấy thân thể đầy đặn của Thu Thủy, hắn cảm nhận thấy mùi thơm xức nữ dịu dàng lan tỏa lên mũi. Tay hắn chuyển hướng sờ đến đôi nhũ phong đặc biệt mềm mại, cảm giác từ tay truyền lại càng làm Khải Nguyên cảm thấy mê mẩn. Thu Thủy cũng thả lỏng thân thể, đáng người cô càng thêm ôn nhu, thật là gọi cảm vô cùng. Khải Nguyên càng lúc càng si mê thân thể tuyệt đẹp, trắng như bạch ngọc đó. Tay hắn đã nắm lấy đôi nhũ phong tuyệt đẹp đó mà nhào nặn liên hồi, từ miệng Thu Thủy chợt phát ra những tiếng rên khe khẽ rất kích thích

Thần thương của Khải Nguyên đã sớm biến hình, hiện tại đang ở trước cửa mật động huyền bí của Thu Thủy. Khải Nguyên kề sát miệng vào tai Thu Thủy, nhẹ nhàng cắn vành tai đáng yêu đó rồi nói

“Đã đến lúc quan trọng nhất rồi đó, cô hãy cố gắng chịu đựng”

Nói xong hắn liền chuyển thân, điều khiển thần thương hung hãn nhập động. Thu Thủy nhắm mắt, 2 hàm răng cắn chặt, mặt mũi nhăn nhó, nước mắt ràn rụa trông có vẻ rất khó sở. Thân hình cô run rẩy không ngừng, mồ hôi cũng tuôn ra như tắm. 5 đầu ngón tay Thu Thủy bấu chặt vào tấm lưng trần của Khải Nguyên đến chảy máu. Khải Nguyên chuyển người thay đổi tư thế, miệng ngậm chặt 1 trong 2 đóa hoa đỏ hồng trên ngực của Thu Thủy, rồi lại cong người điều khiển thần thương nhẹ nhàng chuyển động trong thông đạo vừa mới khai phá. Thu Thủy cũng uốn người phối hợp chuyển động cùng Khải Nguyên, từ miệng cô ta tiếng rên rí càng lúc càng lớn dần. Mật động của Thu Thủy càng lúc càng ôm chặt lấy thần thương làm Khải Nguyên cảm thấy sáng khoái vô cùng. Một lúc sau, từ thần thương của Khải Nguyên truyền lại cảm giác cho hắn biết Thu Thủy đã sắp lên đến đỉnh điểm, hắn càng chuyển động nhanh hơn nữa, chỉ ít phút sau Thu Thủy hét to một tiếng rồi cả người mềm rũ như vô lực, hơi thở cũng yếu ớt hẳn đi. Khải Nguyên biết đã đến lúc nên dừng lại. Hắn xoay người, nằm ngửa ra, để Thu Thủy nằm trên ngực hắn, lại động tay vuốt ve mái tóc mượt mà của cô, thần thương vẫn chưa rút ra, vẫn để y nguyên ở vị trí cũ

Thu Thủy nằm thờ 1 lúc, rồi nhắm mắt nhìn Khải Nguyên ôn nhu nói

“Em yêu anh rất nhiều!”

Khải Nguyên ngạc nhiên, thay đổi cách xưng hô hỏi Thu Thủy

“Thật sao? Thế em cảm nhận được tình yêu là như thế nào?”

Thu Thủy mặt lại đỏ lên, nói

“Em không thể diễn tả. Trong lòng em vốn có cảm xúc đó từ lâu lắm rồi. Nhưng đến giờ em mới có thể gọi tên cảm xúc đó được”

Khải Nguyên trầm ngâm nói

“Đúng vậy, tình yêu vốn là thứ không thể lý giải theo suy luận thông thường được.”

Mặt Thu Thủy càng lúc càng đỏ hơn, bẽn lẽn hỏi Khải Nguyên

“Vừa rồi chắc là em tiếp thu tệ lắm phải không? Em có làm anh thất vọng không?”

Khải Nguyên bật cười trả lời

“Không đâu, em làm rất tốt nữa là khác. Tuy nhiên lần đầu thì chỉ thế này thôi, sau này chúng ta sẽ thực hiện việc ấy lâu hơn nữa”

Rồi Khải Nguyên lại hỏi

“Bây giờ em cảm thấy thế nào ?Có thú vị không ?”

Thu Thủy ngượng ngập đáp

“Hiện tại em mệt muốn đứt hơi, lại còn đau nữa.Nhưng cảm giác ấy ... rất đặc biệt.Tuy em không thể diễn tả được ... nhưng em rất thích cảm giác đó... Sau này khỏe lại rồi em sẽ cùng anh tiếp tục làm việc ấy nữa”

Lần này đến lượt Khải Nguyên đỏ mặt, hấn bèn buông Thu Thủy ra, bảo cô nhắm mắt đi ngủ rồi tiến lại gần bên Milena.Khải Nguyên nói nhỏ vào tai cô ta

“Ta biết nàng vẫn còn thức”

Milena mở mắt nhìn Khải Nguyên rồi nói đủ để cho hấn nghe

“Thiếp hiện tại vẫn còn mệt, chắc là không giúp gì được cho chàng đâu”

Khải Nguyên cười khỏ nói

“Đâu phải hễ ta tìm nàng là nhất định phải đòi hỏi việc ấy.Ta chỉ muốn ôm nàng tâm sự 1 lúc thôi mà “

Không đợi Milena đồng ý, Khải Nguyên đã ôm cô ta vào lòng, hấn thủ thi

“Nàng có ghen không ?”

Milena nói

“Có, thiếp vẫn muốn chàng là của riêng thiếp.Nhưng thiếp biết nếu làm như vậy sẽ gò bó, trói buộc chàng, chàng sẽ cảm thấy không hạnh phúc, nên thiếp liền bỏ ý nghĩ đó.Chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của chàng, tự dưng thiếp lại quên hết tất cả đau khổ trên đời”

Khải Nguyên lại ngẫm nghĩ 1 lúc lâu rồi nói

“Sau này, có khi ta sẽ lại đem tất cả nữ nhân của ta đến 1 nơi như thế này, sống thật an nhàn, vui vẻ.Cuộc sống bên ngoài quả thật có những vấn đề khiến người ta đau đầu.Ta chỉ muốn luôn luôn được thanh thoi như thế này”

Milena dịu dàng nói

“Dù chàng đi đâu, thiếp cũng sẽ ở bên chàng”

Khải Nguyên mỉm cười, lại hỏi Milena

“Nếu thân công của ta không thể luyện thành, sau này sẽ lão hóa, da dẻ nhăn nhúm, mặt mũi khó coi, khi đó nàng có rời bỏ ta không”

Milena nói rất dứt khoát

“Không đời nào, dù chàng có già đi hay xấu xí thế nào thiếp cũng chấp nhận.Nếu chàng chết, thiếp cũng sẽ tự sát để đi theo chàng, còn hơn kéo dài cuộc sống trong cô độc và đau khổ”

Khải Nguyên trong lòng cảm thấy rất vui mừng, hấn lại rì rì nói vô số lời yêu thương tha thiết cho Milena nghe, đến khi mi mắt cảm thấy nặng trĩu mới chịu ngủ.

Thụy Sĩ, căn cứ bí mật của Kevin

Kevin đang đứng trong 1 căn phòng khá tối tăm, được thắp sáng bằng những ngọn nến mờ ảo.Trước mặt hấn là 1 chiếc bàn dài, trên bàn là 7 lọ thủy tinh.

1 lọ chứa1 quả cầu màu đen không rõ làm bằng chất liệu gì

1 lọ chứa1 cặp nhãn cầu, được ngâm trong dung dịch bảo quản

1 lọ chứa vài lọn tóc màu đen

1 lọ chứa 1 dung dịch sẫm màu, không rõ là gì

3 lọ còn lại rỗng không

Sau lưng Kevin, 3 trưởng lão mặc áo choàng che kín mặt đang đứng im như đợi lệnh

Kevin quay người hướng về phía 3 trưởng lão nói

“Không bắt được Milena sao ?”

Trưởng lão đó bước lên 1 bước trả lời

“Chúng tôi đã dùng đến thủy long, đã sắp bắt được Milena, nhưng cô ta lại may mắn được 1 dòng xoáy ngầm cuốn đi. Thủy long cũng cố đuổi theo nhưng cuối cùng vẫn mất dấu”

Kevin lắc đầu nói

“Tệ quá, nhưng vẫn không sao. Ta vẫn còn vật liệu khác để thay thế. Ông hãy lui ra đội chỉ thị của ta. Nhớ kiểm tra lại kỹ càng các tài khoản của ông nhé”

Trưởng lão gật đầu, quay người đi ra cửa. Kevin lại nói tiếp với trưởng lão thứ 2

“4 thần tượng còn lại thế nào rồi ?”

Trưởng lão thờ dãi đáp

“Đã hồi sinh xong. Nhưng bọn chúng còn hung hăng quá, chưa chế phục được”

Kevin tỏ vẻ đắc ý

“Cũng không sao, nhốt chúng lại, bố trí nhiều ma thuật cấm chế để chúng không trốn thoát. Khi cần ta sẽ thả chúng vào địa điểm đó, cho dù chúng đánh giết ai ở đó chúng ta cũng được lợi cả”

Trưởng lão gật đầu, lại nói

“Hay là tôi đem chúng lại cho ngài tự thu phục lấy. Thần tượng đầu tiên chúng tôi cũng không khống chế được, nhưng vào tay ngài liền trở nên ngoan ngoãn, lại trung thành tuyệt đối nữa”

Kevin xua tay nói

“Không, ta không có hứng thú nữa. Ông cũng lui ra đi, nhớ ẩn thân cho kỹ. Nếu bị ông ấy tìm ra thì ta cũng không có cách gì cứu ông đâu. Khi cần ta sẽ liên lạc với ông”

Trưởng lão đó cũng nhanh chóng bỏ đi, trong phòng chỉ còn Kevin và trưởng lão thứ 3. Trưởng lão này chính là nữ nhân xinh đẹp, gọi cảm lẫn trước Kevin đã từng ôm ấp

Nữ nhân ôm lấy cổ Kevin, nở nụ cười rất quyến rũ nói

“Hình như chàng vẫn chưa quên được cô ta phải không ?”

Kevin lạnh lùng đáp

“Ta thực sự đã quên rồi”

Nữ nhân lại nói

“Hiện giờ chúng ta đã có được 1 nửa số vật liệu cần thiết., ngày mai thiếp sẽ sang châu Á tìm hiểu về các tu đạo gia cho chàng”

Kevin ôm lấy nữ nhân, nói

“Cảm ơn nàng, thật là vất vả cho nàng rồi. Khi tìm ra được tu đạo gia đó, nàng nhất thiết không được tự ý hành động. Hãy báo lại cho ta, ta sẽ chuẩn bị cho nàng 1 kế hoạch chu toàn”

Nữ nhân gật đầu đồng ý, sau đó lại từ biệt Kevin mà đi. Còn 1 mình trong phòng, Kevin ngồi xuống ghế, nét mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng trong đầu hần, những kỷ niệm chợt hiện về

35 năm trước ...

Kevin lúc đó chỉ là 1 thiếu niên ma cà rồng xanh xao, ốm yếu. Hắn bị các thành viên trong gia tộc Urlan và những gia tộc ma cà rồng khác coi rẻ, bởi vì hắn không phải ma cà rồng thuần huyết, hơn nữa lại còn là con của 1 nô lệ. Mẹ của Kevin vốn là 1 phụ nữ nhân loại bị Ruger Urlan bắt về làm nô lệ, cũng bằng phương pháp giống như Kevin đã bắt Kelly. Không hiểu vì sao Ruger lại để cho người phụ nữ đó mang thai và sinh ra Kevin. Nhưng sau khi sinh Kevin không lâu, mẹ của hắn đã hoàn toàn biến mất, không ai nói cho hắn bất cứ điều gì về tung tích của bà ấy. Kevin được Ruger giao cho 1 gia tộc ma cà rồng nuôi dưỡng, rất ít khi ông ta đến thăm hắn. Các thành viên của gia tộc ma cà rồng đó đối xử với Kevin rất khinh miệt, thường hay đánh đập và bỏ

đôi hân.Đôi với ma cà rồng, không ăn cũng không thành vấn đề, nhưng thiếu máu thì thật là 1 thảm họa.Gia tộc đó thường để đến khi Kevin gần chết mới đem 1 ít máu cho hân ăn, họ lại đổ số máu đó xuống sàn nhà để Kevin phải bò ra đất mà liếm như 1 con chó.Đó là chưa kể đám thiếu niên ma cà rồng ngày nào cũng đem Kevin ra làm bao cát để tập luyện

Đến năm 15 tuổi, mặc dù cơ thể chỉ còn da bọc xương nhưng hân trông cũng khá điển trai, thái độ lại luôn rụt rè, sợ hãi, trên người lúc nào cũng có những vết bầm tím, hoặc những vết thương đang rỉ máu.

Một hôm, đám thiếu niên ma cà rồng lại chơi ác, bắt Kevin ném vào 1 phòng giam tối tăm và khóa trái cửa lại.Bọn chúng biết phòng này được dùng để giam giữ 1 “thần tượng” vừa được gia tộc Nervy phục sinh.Thần tượng này rất hung hăng, không thể điều khiển được, cũng như sau vài lần thất bại thì thảm, không có ai dám thử việc thu phục thần tượng đó nữa.Bởi thế người ta phải bố trí rất nhiều ma thuật cấm chế và giam giữ thần tượng trong phòng giam đặc biệt kiên cố này

Sau 1 hồi gào thét, đập cửa, Kevin run rẩy quay lại, nhìn vào người đang bị giam giữ trong phòng.Khi nhìn thấy người đó, nỗi sợ hãi trong lòng Kevin liền biến mất, bởi vì đó là 1 nữ nhân đẹp tựa tiên nữ, thần thái rất cương nghị.Thật đúng là 1 nữ chiến thần hoàn mỹ.Kevin đã làm 1 việc mà không ai có thể tưởng tượng ra nổi.Hân rụt rè tiến lại gần nữ nhân đó, và bắt chuyện với cô ta.Ban đầu, cô ta không trả lời, nhưng trông thấy điệu bộ nhút nhát rụt rè, đáng yêu của Kevin, chỉ chốc lát sau cô ta đã bật cười và cùng hân trò chuyện.Kevin đã trò chuyện với nữ nhân đó 3 ngày 3 đêm liên tục, gần như đem hết mọi tâm sự u uất của mình kể cho cô ta.Sau đó, có người vô tình phát hiện và đem hân ra khỏi phòng giam đó.Ai nấy đều ngạc nhiên vì Kevin ở trong đó lâu như vậy mà không bị nữ nhân đó làm tổn hại chút nào

Kevin lại lén trộm chìa khóa phòng giam, ngày nào hân cũng đến phòng giam, mở cửa vào ngồi nói chuyện với nữ thần tượng bị giam trong đó.Nữ thần tượng này không ai khác chính là Veronica.Veronica đã cùng Kevin chia sẻ mọi tâm sự.Để Kevin không còn bị khinh rẻ và bắt nạt nữa, cô đã dạy hân võ công và kỹ thuật chiến đấu, quan trọng hơn hết là huấn luyện cho hân lòng can đảm.Veronica cũng phát hiện ra ưu điểm lớn nhất của Kevin, đó là sự thông minh.Cô truyền dạy cho hân tất cả binh pháp và mưu kế của mình, Kevin tiếp thu rất nhanh, càng lúc càng sáng tạo hơn.3 năm qua đi, Kevin gần như hoán thai chuyển cốt, khác biệt 1 trời 1 vực so với lúc trước.

Rồi lại đến 1 ngày, đám thiếu niên ma cà rồng quái ác lại bắt nạt hân.Lần này thực sự nghiêm trọng, có vẻ như bọn chúng muốn đem hân giết đi.Kevin không chịu đựng nữa, hân liều lĩnh đánh trả điên cuồng.Kết quả là Kevin bị trọng thương nhưng đám thiếu niên đó bị hân giết sạch toàn bộ.Ruger biết chuyện, ông ta rất vui mừng, chẳng những không truy cứu mà còn che chở cho Kevin.Ruger đem Kevin về chỗ của ông ta, sau đó truyền dạy công pháp cho hân.Kevin cũng xin được mang Veronica theo, Ruger đồng ý.Trong gia tộc Urlan, ai cũng thần phục Kevin, không ngờ chỉ mới 18 tuổi, hân lại có thể giết sạch toàn bộ những thiếu niên tinh anh của 1 gia tộc ma cà rồng, hơn nữa lại thu phục được 1 thần tượng, 1 quái vật mà không ai dám **ng đến.Nhưng họ nào biết, quan hệ giữa Kevin và Veronica không phải quan hệ chủ tớ, mà là tình bạn, rồi dần dần chuyển hóa thành tình yêu.

Kevin và Veronica đã phải lòng nhau.Kevin yêu cô ta rất mãnh liệt bất chấp việc Veronica chính là 1 xác chết hồi sinh.Tình yêu phải đơm hoa kết trái mới có thể gọi là trọn vẹn được, nhưng Veronica vốn không phải 1 sinh vật sống, không thể gắn gũi và sinh con cho Kevin được.Mặc dù hân không trách cứ cô ta, nhưng Veronica rất đau lòng vì việc đó.Hơn 30 năm trôi qua, tình yêu sâu đậm đối với Kevin như 1 mũi dao cứa nát trái tim của Veronica.Veronica luôn mong mỏi Kevin có thể hoàn thành được tâm nguyện của hân, chính là trở thành 1 ma cà rồng hùng mạnh nhất, và đem lũ ma cà rồng thuần huyết đáng chết kia ra băm vằm thành ngàn mảnh để báo thù.Cô liều mạng thực hiện kế hoạch của Kevin, để chứng minh tình yêu cô đã dành cho hân

Giờ đây, Kevin đã mất Veronica thực sự.Kevin đã đến trễ, không thể cứu được Veronica cũng như không được gặp mặt cô ta lần cuối.Tuy miệng nói cứng nhưng trong lòng hân ta rất đau đớn.Nỗi đau sinh lý từ biệt.Nỗi đau vĩnh viễn mất đi 1 người thân yêu của mình

Kevin nói thầm 1 mình

“Tình là vật gì, sao có thể khiến ta hạnh phúc thăng hoa, rồi lại đem ta xuống tận cùng đau khổ?Tại sao kẻ hữu tình lại phải xa cách nhau?”

Đôi vai Kevin run run, nhưng không có giọt nước mắt nào rơi ra cả.Hân lại nói thầm

“Từ giờ ta sẽ không rơi lệ nữa.Ta sẽ phải hoàn thành cho được mục tiêu đó, để sự hy sinh của nàng không trở nên vô nghĩa.Mặc dù người ta nói linh hồn nàng đã tiêu tán, vĩnh viễn không còn tồn tại nữa, nhưng ta tin ở trên trời cao kia nàng vẫn đang quan sát ta bằng ánh mắt dịu dàng.Nàng hãy chờ xem, ta nhất định phải thành công”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 51: Trở Về

Trước cửa hang, đã có hơn trăm vạch than, chính xác là 164 vạch

Khải Nguyên đã ở đây 164 ngày, hiện giờ bộ dạng của hắn trông lờ lững vô cùng, mái tóc đã mọc dài, quần áo rách bươm. Thu Thủy và Milena trông tươi tắn hơn Khải Nguyên 1 chút, nhưng quần áo cũ sờn lại làm lộ rõ hơn hết những đường cong đầy đặn hoặc.

Công lực của Khải Nguyên đã phục hồi, hắn không bắt cá bằng lao nữa, mà lại dùng quang cầu ném xuống biển tạo thành vụ nổ, sau đó nhảy xuống vớt những con cá đang bị choáng. Nhờ vậy hắn tiết kiệm rất nhiều thời gian. Lượng thức ăn dự trữ càng lúc càng nhiều

Thời gian rảnh rỗi, Khải Nguyên lại nghĩ vẩn vơ nhớ về Nhà Ca và gia đình của hắn. Những lúc như thế hắn cảm thấy buồn và yếu đuối vô cùng. Không thể cho mình rảnh rỗi mà nghĩ vẩn vơ, Khải Nguyên lấy khẩu quyết của Thiên Ma ra luyện tập. Hắn biết chắc là mình đang ở cảnh giới thứ 5, có thể phát xạ hóa cầu thay vì quang cầu như lúc trước. Hóa cầu dĩ nhiên lợi hại hơn quang cầu rất nhiều, ngoài sức ép của vụ nổ, còn tỏa ra 1 nhiệt lượng cực lớn thiêu cháy đối thủ. Sự tăng trưởng tu vi làm Khải Nguyên rất phấn khởi, ngày nào cũng luyện tập hăng say, hắn lại đem khẩu quyết của Hủy thiên và Diệt địa ra áp dụng cho hóa cầu, kết quả rất ngoạn mục. Hủy thiên giờ tựa như 1 trận mưa lửa, triệt để hủy diệt tất cả những vật thể trên đường nó đi ngang qua. Còn Diệt địa giờ đây lại giống như 1 miệng núi lửa lớn, có thể làm tan chảy tất cả.

Thu Thủy đã sớm không phải là đối thủ của Khải Nguyên, hắn bèn nài nỉ Milena cùng luyện tập cùng hắn. Ban đầu Milena từ chối nhưng Khải Nguyên vẫn cố năn nỉ, thế là cuối cùng cô ta cũng phải đồng ý. Khải Nguyên để ý thấy loại hắc khí của Milena dường như có sinh mệnh, có thể hóa thành nhiều hình dạng khác nhau để phòng thủ và tấn công, quả thật rất lợi hại. Milena luôn cố ý nhường, chỉ dùng đủ công lực để đánh ngang ngửa với Khải Nguyên, Khải Nguyên cũng biết điều này, hắn đặt Milena làm mục tiêu phấn đấu của mình. Ban ngày luyện công cùng Milena, ban đêm hắn lại đem 2 nữ nhân vào hang, chế tạo ra những âm thanh đầy xuân ý, mê hoặc lòng người. Thu Thủy càng lúc càng xinh đẹp, thành thực, lại rất dịu dàng, chiều chuộng Khải Nguyên hết mực. Giờ thì cô ta không còn giống 1 cỗ máy vô tri như lúc vừa bị Khải Nguyên bắt được. Thỉnh thoảng nhớ đến những lúc đã đối xử tệ với Thu Thủy, Khải Nguyên lại cảm thấy có lỗi. Hắn bèn “bù đắp” lại cho Thu Thủy theo cách của mình

Khải Nguyên vẫn thường nghĩ thầm

“Tiên cảnh là đâu? Cần gì phải phi thăng, cứ sống như thế này còn vui thú hơn lên tiên cảnh nhiều lần”

Đến ngày thứ 171, 1 việc lớn xảy ra

Sáng sớm hôm đó, Khải Nguyên đang ngồi nhập định thì linh giác của hắn cảm thấy như bị theo dõi. Hắn liền mở mắt quan sát 4 phía. Cùng với sự tăng trưởng tu vi, giác quan của Khải Nguyên cũng trở nên nhạy bén hơn gấp nhiều lần, có thể nhìn thấy rõ được con sâu cách xa hàng cây số.

Không khó khăn gì để Khải Nguyên phát hiện ra 1 ống kính nhỏ chui lên từ mặt biển, đang quan sát hòn đảo từ khoảng cách độ vài trăm mét. Khải Nguyên liền hiểu ra đó chính là 1 chiếc tàu ngầm. Hắn mừng rỡ vô cùng, đứng trên núi vẫy tay ra hiệu, lại còn hạ 1 cây to gần đó đốt lên để cho người ở trong tàu ngầm có thể thấy được làn khói.

Nửa giờ sau, 3 người mặc đồ lặn bước lên bãi cát, Khải Nguyên cũng chạy như bay đến bên cạnh họ

1 người gỡ kính lặn ra, Khải Nguyên nhìn thấy đây chính là 1 nam nhân tóc nâu, khoảng hơn 40 tuổi, khuôn mặt khắc khổ. Có vẻ như người này là trưởng nhóm thợ lặn

Nam nhân ngắm nhìn hắn khá lâu rồi nói

“Trông anh không giống thổ dân”

Khải Nguyên cười khỏ

“Thổ dân gì mà thổ dân, tôi bị đắm tàu trôi dạt vào đây, các ông có thể đưa tôi ra khỏi đây không?”

Nam nhân nói

“Ngoài anh ra, còn ai khác ở đây không?”

Khải Nguyên liền đáp

“Còn có 2 nữ nhân nữa, cũng bị đắm tàu chung với tôi, họ cũng theo tôi trôi dạt đến đây”

Nghe 2 từ “nữ nhân”, mắt nam nhân liền sáng lên, ông ta hỏi gấp

“Họ vẫn còn sống chứ? Có thể cho tôi gặp họ được không?”

Khải Nguyên hơi cảm thấy hoài nghi, ngần ngừ chưa trả lời. Nam nhân lại nói tiếp

“Chúng tôi đang đi tìm 1 phụ nữ, cách đây gần 6 tháng, cô ta cũng bị đắm tàu”

Rồi ông ta lại lấy 1 tấm ảnh cho Khải Nguyên xem, người trong ảnh chính là Milena. Khải Nguyên suy nghĩ 1 lúc rồi nói

“Tôi sẽ đi tìm cô ta, các ông đợi tôi ở đây nhé, tôi sẽ quay lại trong thời gian ngắn nhất có thể”

Nói xong hắn chạy biến lên núi, chui vào hang, đánh thức Milena và Thu Thủy đang ngủ say dậy rồi nói với Milena

“Người của gia tộc nàng đã tìm đến đây, họ đang ở bãi biển chờ chúng ta”

Milena rất ngạc nhiên, cứ tưởng mình đang nằm mơ, cô ta đánh vào mặt mình mấy cái, đến khi nhận ra không phải là mơ, liền chạy ra khỏi hang, nhìn xuống bãi biển. Sau đó Milena lại nói với Khải Nguyên

“Thiếp không muốn về nhà, nhưng đây là cơ hội tốt cho chúng ta rời khỏi đây. Chúng ta cứ đi theo họ, sau đó sẽ khống chế và chiếm tàu của họ rồi tự đi theo đường của chúng ta”

Khải Nguyên gật đầu đồng ý, sau đó nắm tay Thu Thủy, cùng Milena đi xuống bãi biển. 3 nam nhân đang đứng ở bãi biển vừa thấy mặt Milena đã cúi người chào rất cung kính. Có vẻ như họ là những thuộc hạ đã đi theo gia tộc Urlan rất lâu

Milena nhìn đám nam nhân đó 1 lúc rồi hỏi

“Cha ta thế nào? Vụ việc ở đảo Ragas đã giải quyết ra sao?”

Nam nhân cung kính trả lời

“Thưa tiểu thư, lão gia vẫn khỏe, lão gia đã phái hơn 20 toán tìm kiếm, suốt gần nửa năm nay đã không ngừng tìm kiếm tiểu thư khắp các vùng biển. Cuối cùng thì chúng tôi cũng hoàn thành được nhiệm vụ. Còn việc ở đảo Ragas cũng đã qua rồi, chúng tôi đã đem lực lượng quân sự tối tân tiêu diệt được lũ quái vật đó, còn toàn bộ gia tộc Nervy hiện đang lẫn trốn, vẫn chưa tìm ra tung tích”

Milena lại hỏi

“Còn vật đó thì sao? Có tìm được nó không?”

Nam nhân lại than thở

“Ôi chao, thưa tiểu thư, chúng tôi không tìm thấy gì cả. Chắc là bọn Nervy đã lấy được và mang đi rồi”

Milena cắn răng có vẻ tức giận nói

“Thật là nuôi ong tay áo mà, không sao, thứ đó ta sẽ tìm cách khác để lấy. Nhưng bọn Nervy đúng là không thể tha thứ được”

Nam nhân trưởng nhóm nhìn Khải Nguyên và Thu Thủy 1 lúc rồi lại hỏi Milena

“Những người này là ai, thưa tiểu thư?”

Milena nắm tay Khải Nguyên nói

“Đây là cô gia của các người đó, còn người kia là tiểu thiếp của cô gia, các người phải mang họ cùng đi, nếu không ta chẳng đi đâu cả”

Trưởng nhóm liền nói

“Không thành vấn đề, thưa tiểu thư”

Trưởng nhóm lại lấy bộ đàm ra gọi, chỉ vài phút sau, 1 chiếc tàu ngầm khá to nổi lên mặt nước. 3 thợ lặn giúp Khải Nguyên, Milena và Thu Thủy bơi đến tàu ngầm và leo lên. Ở cửa tròn của tàu ngầm đã sớm mở ra, họ nhanh chóng tiến vào. Milena dường như thông thuộc đường đi nước bước trong tàu ngầm, liền dẫn Khải Nguyên và Thu Thủy vào 1 cabin nhỏ vốn là nơi nghỉ ngơi của các thủy thủ. Họ nhanh chóng thay đổi quần áo, sau đó Milena đi đến phòng điều khiển để dặn dò lũ thuộc hạ. Khải Nguyên và Thu Thủy ở lại trong cabin 1 lúc thì cánh cửa đột nhiên mở ra, 1 người đàn ông trung niên bước vào, mang theo 1 ít thức ăn

Ông ta để khay thức ăn lên bàn rồi tự giới thiệu

“Tôi là Warder Dexter, thuyền trưởng của con tàu này, kính chào cô gia”

Khải Nguyên xua tay nói

“Không cần phải đa lễ đâu mà”

Dexter lại ngắm nhìn soi mói từ đầu đến chân Khải Nguyên rồi hỏi

“Quả là bất phàm. Cho tôi mạn phép hỏi cô gia thuộc về gia tộc nào? Sao trước đây tôi chưa từng gặp qua cô gia lần nào?”

Khải Nguyên nghe đến chữ “gia tộc”, ánh mắt có chút biến đổi, hần bèn đáp

“Tôi vốn là cô nhi, không thuộc gia tộc nào cả. Hơn nữa, tôi cũng không phải ma cà rồng, mà chỉ là 1 con người bình thường”

Dexter kinh ngạc vô cùng, kêu lên

“Quả thật là kỳ lạ, tiểu thư cả trăm năm nay không hề chấp nhận nam nhân nào, dù cho đó là các nam nhân của danh gia vọng tộc. Thế mà hôm nay lại lấy cô gia, 1 nam nhân thuộc nhân loại, lại không có thân thể rõ ràng”

Khải Nguyên chau mày nói

“Ông nói nhiều quá rồi đấy. Muốn xác nhận thì cứ đi hỏi tiểu thư các ông, có gì cứ làm phiền ta mãi thế”

Dexter xoa tay, nói với giọng có vẻ sợ hãi

“Tiểu nhân lẩm lõi, xin cô gia thứ lỗi, tiểu nhân sẽ đi ngay, không làm phiền cô gia nữa”

Nói rồi ông ta ba chân bốn cẳng lật đặt mở cửa đi mất. Khải Nguyên ăn 1 ít thức ăn rồi lại ngồi suy nghĩ. Một lúc lâu sau, Milena mở cửa bước vào cabin

Khải Nguyên liền hỏi Milena

“Thế nào, họ có chịu làm theo lời nàng không?”

Milena gật đầu với Khải Nguyên, lại nói

“Họ nào dám bất tuân, thiếp bảo họ là có việc lớn cần giải quyết, sẽ chưa về nhà ngay. Thiếp cũng mới liên lạc với cha thiếp, nói với ông ấy rằng thiếp sẽ truy đuổi gia tộc Nervy, cha thiếp cũng đã đồng ý. Những người trên tàu sẽ đưa chúng ta đến bất cứ nơi đâu chúng ta muốn”

Khải Nguyên lo lắng hỏi

“Cha nàng có biết việc của ta và nàng không? Ông ấy phản ứng ra sao?”

Milena trả lời

“Không, thiếp không nói việc đó. Còn bọn thuộc hạ ở đây cũng không dám nói gì”

Khải Nguyên mừng rỡ nói

“Tốt rồi, bây giờ bảo họ đưa chúng ta đến Trung Quốc, sau đó đuổi họ về không cho theo chúng ta nữa. Ta và nàng sẽ theo đường khác đi về nhà của ta”

Rồi hắn lại hỏi giọng lo âu

“Chiếc tàu ngầm này liệu có đủ nhiên liệu không?”

Milena bật cười nói

“Đây là tàu ngầm hạt nhân mà, chẳng dùng lo việc đó. Hơn nữa, tốc độ của nó rất nhanh, chỉ trong 2 ngày chúng ta sẽ đến Trung Quốc”

Rồi cô ta lại hỏi Khải Nguyên

“Chàng đến Trung Quốc để làm gì? Chẳng phải trước khi đến đảo Ragas, chàng đang ở Singapore sao?”

Khải Nguyên nở nụ cười tà dị nói

“Đến để chơi với bọn Huyết Sát 1 chút, ai bảo chúng dám động đến ta làm chi.”

Milena cũng cười, nói với hắn

“Việc này thì thiếp đương nhiên đồng ý, thiếp cũng muốn tiêu diệt toàn bộ bọn cỏ rác khó ưa đó, để thiếp giúp chàng 1 tay”

36 tiếng đồng hồ sau, tàu ngầm đến hải phận Trung Quốc. Khải Nguyên, Milena và Thu Thủy rời tàu ngầm trên 1 chiếc canô, sau đó quá giang 1 tàu buôn tình cờ đi ngang qua để đến Thượng Hải. Việc đầu tiên Milena làm khi đến Thượng Hải là ghé qua trụ sở của tập đoàn UNC tại đây, “mượn tạm” 1 số tiền lớn. Dĩ nhiên ở đâu cũng vậy, có tiền thì mọi việc luôn thuận lợi hơn rất nhiều. Họ lại mượn phòng ở 1 khách sạn sang trọng để nghỉ ngơi và bàn bạc kế hoạch tấn công Huyết Sát.

Đêm đó, Khải Nguyên đợi đến khi Milena ngủ, hắn mới ra ngoài định gọi điện thoại về cho Nhã Ca. Vừa bấm số xong, chợt Khải Nguyên suy nghĩ lại, hắn không biết làm sao giới thiệu về Milena cho Nhã Ca. Nếu như Milena chỉ là 1 nữ nhân bình thường thì mọi việc rất dễ dàng rồi. Nhưng đằng này cô ta lại là ma cà rồng, nhân loại và ma cà rồng vốn có sự kỳ thị. Thực lực Milena thực sự là rất khủng bố, hơn nữa cô ta lại ẩn tàng 1 hung tính đáng sợ của ma cà rồng. Quả là rất khó để sắp xếp cho Milena sống chung với Nhã Ca, Mỹ Huyền và Uyên Thi. Khải Nguyên thở dài, định bỏ điện thoại xuống. Nhưng đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói quen thuộc

“Alô”

Khải Nguyên đứng sững người, hần nhận ra đó chính là giọng nói của Nhã Ca, người mà hần đang nhớ nhung tha thiết. Ở đầu dây bên kia, Nhã Ca lại nói, có vẻ rất lo lắng

“A lô, xin hỏi là ai đấy ạ.”

Khải Nguyên liền nói 1 hồi

“Là anh đây, anh vẫn bình an, chỉ ít ngày nữa anh sẽ trở về”

Nói xong, không đợi Nhã Ca trả lời, hần đã gác máy. Trong lòng hần dâng trào vô số cảm xúc. Chưa bao giờ hần cảm thấy nhớ Nhã Ca như lúc này. Khải Nguyên thở dài, rồi lại trở về khách sạn

Đến sáng hôm sau, Milena lại liên lạc với thuộc hạ, yêu cầu tin tức về tổ chức Huyết Sát. Nghe thuộc hạ trả lời xong, sắc mặt cô ta bỗng có biến đổi

Khải Nguyên thấy vậy liền hỏi

“Huyết Sát đã bị diệt môn rồi phải không?”

Milena ngạc nhiên nói

“Đúng vậy, toàn bộ bị giết chết rất thê thảm, không 1 ai sống sót, cũng không biết được ai đã ra tay. Làm sao chàng lại biết việc này?”

Khải Nguyên giải thích

“Lúc ta bắt được sát thủ Huyết Sát trên đảo Ragas, ta đã tra hỏi biết được mục tiêu chính của họ là nàng và Huyết kiếp thư. Đây là 1 bí mật kinh thiên động địa nên cho dù thành công hay thất bại, người đã thuê Huyết Sát sẽ ra tay diệt khẩu”

Milena nghiêng răng nói

“Chắc chắn là bọn gia tộc Nervy”

Khải Nguyên lắc đầu

“Có khả năng sau lưng gia tộc Nervy có 1 người khác thao túng”

Milena thở dài

“Cho dù là thế nào đi nữa, thiếp sẽ không quan tâm. Giờ thì thiếp chỉ muốn ở bên chàng, làm tròn trách nhiệm của 1 thê tử thôi”

Trong buổi sáng đó, Khải Nguyên trả phòng khách sạn rồi dẫn Milena và Thu Thủy ra phi trường đón máy bay về Singapore. Hần không về thẳng nhà mà lại thuê phòng ở 1 khách sạn gần sân bay.

Khải Nguyên lại gọi điện hẹn Nhã Ca 6 giờ sáng mai đến gặp hần ở 1 quán cà phê. Chính là quán cà phê lúc trước Khải Nguyên hay dẫn Thu Thủy đến. Đêm đó Khải Nguyên không ngủ, hần suy nghĩ cả đêm chuẩn bị những lời sẽ nói với Nhã Ca.

Sáng sớm hôm sau, Khải Nguyên bỏ mặc Milena và Thu Thủy đang ngủ say rồi lặng lẽ 1 mình đến điểm hẹn

Quán cà phê chỉ vừa mới mở cửa, Khải Nguyên là vị khách đầu tiên. Hần chọn 1 bàn ở vị trí khá kín đáo. Chỉ 10 phút sau, có 1 nữ nhân mở cửa bước vào quán, đó chính là Nhã Ca. Vừa thấy Khải Nguyên, Nhã Ca đã chạy nhanh đến ôm chặt hần, nước mắt tuôn tràn

Khải Nguyên nhẹ nhàng lau những giọt lệ trên khuôn mặt Nhã Ca rồi nói

“Em đã gầy đi nhiều, anh xin lỗi đã để em đợi lâu như vậy”

Nhã Ca nói trong nước mắt

“Em hiểu, chắc anh đã gặp phải chuyện gì đó. Sao anh không về thẳng nhà mà lại hẹn em ra gặp như thế này? Có việc gì không ổn sao? Anh lại bị truy sát nữa à?”

Khải Nguyên đáp

“Đúng là có việc, nhưng việc này rất lớn, em phải bình tĩnh lắng nghe”

Rồi hần bỏ hàng giờ đồng hồ đem chuyện xảy ra ở đảo Ragas và chuyện về Milena kể cho Nhã Ca 1 lượt. Càng nghe câu chuyện, sắc mặt Nhã Ca càng tái dần, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng

Nhã Ca run rẩy nói

“Không ngờ anh lại gây ra chuyện lớn như vậy, nếu cô ta nhận ra anh không phải người đó, chắc chắn cô ta sẽ giết tất cả chúng ta”

Khải Nguyên thờ dài nói

“Không, anh không nghĩ sẽ bị lộ ra đâu. Trên đời chỉ có anh và ông ta biết. Anh không nói ra, ông ta không nói ra thì cô ấy làm sao mà biết được”

Rồi hấn lại nói

“Còn thói quen hút máu của Milena, anh cũng có cách khắc chế được, mỗi khi cô ta lên cơn khát máu, chỉ cần lấy 1 ít máu của anh cho cô ta uống là ổn.”

Nhã Ca than thở

“Còn những ân oán của gia tộc cô ta thì sao ? Anh thật là ... Chỉ thích đâm đầu vào rắc rối. Em chỉ muốn được sống bình yên thôi”

Khải Nguyên ôn tồn nói

“Hiện tại cô ấy đã ly khai với gia tộc, chắc cũng không ảnh hưởng gì đâu. Anh sẽ cố gắng thu xếp. Em về nói lại với Uyên Thi và Mỹ Huyền, bảo họ phải đối xử tốt với Milena, không được kỳ thị cô ta. Mọi việc sẽ ổn thôi, anh đảm bảo đấy”

Nhã Ca gạt đầu, lại lau nước mắt nói

“Em tin anh. Em sẽ về chuẩn bị tâm lý cho mọi người. Ngày mai anh hãy dẫn cô ấy về”

Nhã Ca lại nhớ ra 1 điều gì đó, liền nói

“Mỹ Huyền đã sinh rồi. Là 1 bé gái, rất khỏe mạnh, hoàn toàn bình thường. Lúc sinh con không có anh bên cạnh, cô ấy rất buồn”

Khải Nguyên trầm ngâm 1 lúc rồi nói

“Từ giờ anh sẽ không làm cho ai phải buồn nữa”

Rồi hấn gọi tính tiền, khoát vai Nhã Ca bước ra cửa. Sau đó họ chia tay, Khải Nguyên bước đi trở về khách sạn. Nhã Ca trông theo hấn, mắt lại rơi lệ, cô nói thầm

“Tại sao anh lại là 1 cường giả chứ. Em chỉ mong anh là 1 người bình thường thôi”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 52: Quỷ Kế

Chiều tối hôm sau, Khải Nguyên mới dẫn Milena và Thu Thủy trở về biệt thự của hấn

3 nữ nhân của Khải Nguyên vừa thấy hấn ở cổng đã chạy ra đón, nước mắt tuôn rơi như mưa, nhất là Mỹ Huyền, cô cứ ôm Khải Nguyên khóc mãi không nói thành lời

Khải Nguyên lau nước mắt cho Mỹ Huyền, nói

“Đừng khóc nữa, sau này anh hứa sẽ không làm cho em phải đau khổ nữa đâu”

Uyên Thi sắc mặt lộ vẻ u buồn, khẽ nói

“Thôi, anh đừng hứa nữa. Bọn em vốn biết anh là 1 cường giả, chỉ tại bốn phương, luôn muốn đương đầu với nhiều thử thách, muốn thách đấu với những đối thủ mạnh. Bọn em cũng không muốn trói buộc anh đâu. Chỉ trách bọn em vô dụng, không giúp được gì cho anh, chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho anh. Chỉ cần trong lòng anh luôn nhớ đến bọn em, thế là bọn em đã mãn nguyện rồi”

Nói xong, Uyên Thi lại òa lên khóc nức nở. Khải Nguyên liền đi đến, ôm lấy cô ta, lại nói khẽ vào tai cô ta điều gì đó. Uyên Thi liền ngưng khóc, sắc mặt đỏ ửng lên, tay đâm vào ngực Khải Nguyên thùm thụp

Khải Nguyên quay lại hỏi Mỹ Huyền

“Em đã đặt tên cho con chưa ?”

Mỹ Huyền cúi mặt đáp

“Em xin lỗi. Lúc đó không có anh ở đó, nên em cũng tự ý đặt tên cho con. Em đặt tên cho con là Tuyết Lệ, anh thấy thế nào ?”

Khải Nguyên thờ dãi

“Tên hay nhưng có cảm giác buồn quá. Tuyết Lệ, giọt lệ lặng lẽ rơi trong lạnh lùng, buồn bã. Chắc chắn là lúc anh ra đi, ở nhà em đã rất buồn. Anh thật lòng xin lỗi ...”

Khải Nguyên lại giới thiệu Milena với mọi người. Các nữ nhân của hắn ngăn người ngắm nhìn Milena. Vẻ đẹp cao quý, hoàn mỹ của Milena làm mọi người tựa hồ không tin nổi cô ta chính là 1 ma nữ đáng sợ. Thái độ của Milena cũng rất trang nhã, hòa đồng cùng các nữ nhân của Khải Nguyên rất nhanh. Tất nhiên, nếu so về tuổi thì không nữ nhân nào của Khải Nguyên có thể qua nổi Milena, cho nên tất cả họ đều gọi cô ta là “chị” và mặc nhiên công nhận Milena như là chính thất của Khải Nguyên. Các nữ nhân của Khải Nguyên cũng tuyệt đối không nhắc đến những chuyện trong quá khứ, sợ sẽ làm bại lộ thân phận của hắn. Thấy mọi việc có vẻ ổn, Khải Nguyên rất yên tâm.

Khải Nguyên dành rất nhiều thời gian chăm sóc con của hắn, nhưng những động tác bông bỡ, âu yếm vụng về của hắn lại làm cho mọi người cười lăn ra. Hắn thờ dãi nghĩ thầm : “Chăm sóc nữ nhân trên giường thì dễ, không ngờ chăm sóc 1 hài tử lại khó đến dường này”.

Ở bên cạnh Khải Nguyên, hung tính của Milena gần như không hề bộc phát. Khải Nguyên rất để ý đến điều này, thường đem máu của hắn cho cô ta uống đúng hạn, hắn cũng mua 1 tủ trữ lạnh đặc biệt, lại tự rút của mình khá nhiều máu, cho vào những túi chuyên dụng, sau đó bỏ vào tủ để dự trữ cho những tình huống đặc biệt.

So với Nhã Ca, tác phong của Milena lại càng trang nhã, đài các, cao quý gấp bội phần. Khải Nguyên càng lúc càng cảm thấy hài lòng về Milena hơn nữa. Một lúc lại có 5 mỹ nhân yêu thương, chiều chuộng, cuộc sống của hắn đúng là vui sướng còn hơn cả tiên cảnh. Ban ngày, Milena rất ít khi ra khỏi nhà, khi đêm vừa xuống, cô ta lại cùng Khải Nguyên đưa Tuyết Lệ đi dạo, hít thở không khí trong lành. Dưới ánh đèn mờ ảo, nhan sắc của Milena lại rực rỡ bội phần, những người đàn ông khác đều phải ngắm nhìn đắm đuối. Nhưng bên cạnh cô ta lại là 1 người đàn ông anh tuấn, bất phàm, rất xứng đôi; cho nên họ chỉ biết cúi đầu thờ dãi ra chiều luyến tiếc. Milena cũng muốn sinh con cho Khải Nguyên, nhưng mỗi lần nghe nhắc đến điều đó, hắn lại cảm thấy lạnh cả người, khéo miệng thoái thác. Milena sắc mặt lộ vẻ không vui, nhưng cũng không làm trái ý Khải Nguyên. Cô ta hiểu là hắn cần có thời gian để thích nghi với việc này. Ngoài ra, chăm sóc 1 đứa bé mà cả rỗng, hơn nữa lại chăm sóc đứa bé ấy giữa nhân loại thực sự không phải là điều đơn giản.

Tháng ngày hạnh phúc thường trôi qua rất mau, Khải Nguyên cũng hiểu rõ điều này hơn ai hết. Hắn gác qua 1 bên chuyện về Huyết kiếp thư, Thiên Ma, và bọn ma cả rỗng; toàn tâm toàn ý ở bên thế tử và con hắn, ân cần quan tâm chăm sóc, thể hiện tất cả tình yêu thương của hắn dành cho họ. Nhưng trong lòng hắn vẫn canh cánh 1 nỗi lo sợ vô hình. Vụ tập kích ở đảo Ragas chỉ là mở màn cho 1 âm mưu kinh thiên động địa, chắc chắn là sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ nhân loại. Khải Nguyên nửa muốn tìm hiểu và ngăn chặn âm mưu đó, nhưng nửa kia lại bảo hắn hãy mặc kệ tất cả, cứ sống an nhàn hạnh phúc ở đây, ai ra sao mặc ai.

Vài tháng trôi qua, tình hình thế giới thay đổi rất đáng ngại. Mâu thuẫn giữa các nước càng lúc càng lớn, các nỗ lực đàm phán, thương thuyết đều không đi đến kết quả. Chiến tranh diễn ra liên miên, dưới danh nghĩa chống khủng bố và xóa sổ các chế độ độc tài. Các cường quốc không ngừng chạy đua vũ trang, phát triển những vũ khí bí mật mang tính quyết định. Xem ra thế chiến thứ 3 là điều không thể tránh khỏi

Một hôm, Khải Nguyên đọc được trên tờ báo buổi sáng dòng tiêu đề lớn “Tập đoàn UNC sụp đổ”. Hắn liền nhanh chóng đọc bài báo đó. Thì ra cuối cùng gia tộc Cedric đã tuyên bố ly khai khỏi tập đoàn UNC, đồng nghĩa với việc giao thương, vận chuyển đường biển của tập đoàn UNC cũng bị đình trệ. 50 công ty, chi nhánh của UNC đã phải đóng cửa, hàng trăm ngàn người lâm vào cảnh thất nghiệp. Gia tộc Urlan dùng toàn bộ tài lực của mình lập nên tập đoàn Urlan, mong có thể gây dựng lại vinh quang của UNC lúc trước. Nhưng họ liên tục gặp thất bại và thua lỗ. Dù thất thế, hiện tại họ vẫn giữ vai trò rất lớn trong nền công nghiệp sản xuất thiết bị điện tử, hóa chất, và dược phẩm của thế giới.

Khải Nguyên lại đưa tờ báo cho Milena xem. Xem xong, sắc mặt Milena lộ vẻ ưu tư. Cô ta chau mày nghĩ ngợi 1 lúc rồi nói với Khải Nguyên

“Đúng là có nhiều việc phức tạp đã xảy ra. Chắc chắn gia tộc Nerry đã xúi giục gia tộc Cedric ly khai. Nhưng bây giờ thiếp trở về liệu có giúp ích gì. Cha thiếp, Kevin và nhiều chuyên gia kinh tế của gia tộc Urlan cũng không giải quyết được, thiếp có thể làm gì đây.”

Khải Nguyên nhìn vào mắt Milena ngập ngừng nói

“Có lẽ ... cha nàng đã đặt rất nhiều hy vọng ở nàng ...”

Milena thờ dãi

“Cha luôn muốn thiếp trở thành người kế thừa sự nghiệp của ông ấy. Nhưng thiếp lại không muốn như thế. Quyền lực càng cao, trách nhiệm càng nhiều, số vấn đề làm đầu đau cũng không ít. Thiếp hoàn toàn không có khả năng chủ trì công việc của gia tộc Urlan”

Khải Nguyên không nói gì, lại ôm lấy Milena vào lòng. Ánh mắt 2 người nhìn nhau, như 1 loại ngôn ngữ thầm lặng

Thụy Sĩ, viện nghiên cứu số 2 của gia tộc Uraln

Kevin đang ở nơi đây. Hắn hiện đang quan sát 1 nhà nghiên cứu đeo khẩu trang che kín mặt thử nghiệm 1 chất độc mới lên mẫu vật. Mẫu vật nọ chính là 1 người sắc mặt xanh xao, trong miệng có 2 chiếc răng nanh nhọn hoắt. Đó không phải con người, chính là 1 ma cà rồng

Sau khi được tiêm chất độc, vật thí nghiệm giãy giụa dữ dội, sau đó người hắn teo tóp dần, đến khi chỉ còn da bọc xương. Tên ma cà rồng này lại gồng cứng cơ bắp, cố gắng giãy dụa mạnh 1 lần nữa trước khi gục xuống, hóa thành 1 cái xác khô đét

Kevin có vẻ chưa hài lòng lắm, hắn nói

“Kết quả tạm ổn. Có cách nào tăng thêm hoạt tính của chất độc này không?”

Nhà nghiên cứu bỏ khẩu trang ra, nói

“Có thể tăng cường hoạt tính bằng phương pháp tinh chế, tuy nhiên, sẽ mất không ít thời gian”

Lúc nói chuyện, trong miệng nhà nghiên cứu lộ ra 2 chiếc răng nanh khá dài, hiển nhiên ông ta cũng là 1 ma cà rồng

Kevin gật đầu nói

“Không sao, hiện vẫn chưa cần gấp. Hãy làm thật cẩn thận”

Bỗng, cánh cửa sắt mở ra, 1 thuộc hạ của Kevin chạy gấp vào, đưa cho hắn 1 túi xách nhỏ. Tên thuộc hạ nói

“Thưa chủ nhân, đây chính là băng hình ghi lại những gì xảy ra trên đảo Ragas trước lúc ngài đến”

Kevin đón lấy chiếc túi, mở nó ra lấy 1 cuốn băng hình, bỏ vào máy chiếu gần đó. Tên thuộc hạ lại nói

“Thần tượng Veronica có vẻ như sắp hạ được Milena, nhưng không ngờ ả ta lại có trợ thủ, vì vậy mới thất bại”

Kevin cầm chiếc điều khiển từ xa đưa cho tên thuộc hạ nói

“Tua đến đoạn đó cho ta xem”

Tên thuộc hạ tuân lệnh, tay bấm nút 1 hồi, trên màn hình liền hiện ra trận đấu quyết liệt giữa Khải Nguyên và Veronica. Các nhà nghiên cứu khác cũng dừng tay, bỏ dở công việc, dán mắt lên màn hình theo dõi trận đấu có 1 không 2 này

Kevin nhìn chăm chăm lên màn hình, vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhưng ánh mắt lại lay động như muốn biểu hiện 1 cảm xúc gì đó. Đến đoạn chiếu rõ khuôn mặt của Khải Nguyên, Kevin bèn ra lệnh cho thuộc hạ dừng đoạn băng lại tại đó. Mắt hắn mở to, nhìn thật kỹ mọi đường nét trên khuôn mặt Khải Nguyên

Trong đám nhà nghiên cứu, bỗng có 1 người buột miệng hô lên

“Chính là hắn”

Kevin liền quay lại ra lệnh

“Dẫn người vừa nói đến trước mặt ta”

Tên thuộc hạ chạy đến nắm tay nhà nghiên cứu vừa lên tiếng, dẫn người này đến trước mặt Kevin. Kevin động tay kéo tấm khẩu trang ra khỏi mặt nhà nghiên cứu. Hắn nhận ra đó chính là Kelly, nô lệ mới của hắn

Kevin gần giọng hỏi

“Cô có quen biết với tên đó phải không? Mau nói cho ta biết. Hắn là ai?”

Kelly bị thái độ hằn học đó làm khiếp sợ, cô cúi gằm mặt xuống lí nhí nói

“Hắn chính là hung thủ giết mẹ của tôi. Tên hắn vốn là T17, 1 mẫu vật thuộc dự án siêu cấp chiến sĩ của Khu vực 51. Nhưng hắn đã trốn khỏi Khu vực 51, sau đó lấy tên là Diệp Khải Nguyên. Hắn đã giết Anna Britz – mẹ tôi, chú William Wallace, và sau đó dẫn người đến phá hủy toàn bộ Khu vực 51”

Kevin tỏ vẻ ngạc nhiên, liền hỏi

“T17 là siêu cấp chiến sĩ thế hệ nào vậy? Sao lại có thể mạnh như thế? Còn nữa, tại sao hắn có thể tự ý hành động được?”

Kelly run rẩy nói

“Nếu tính theo thế hệ thì hắn chỉ là F7 thôi, nhưng tôi từng nhìn thấy hắn trong nháy mắt giết chết hơn trăm đặc nhiệm lực lượng Delta, và 2 siêu cấp chiến

sĩ F8”

Kevin càng ngạc nhiên, hần chau mày nói

“Không thể tưởng tượng nổi... Nhưng mà ta tin là cô nói thật, có thể hạ được 1 thần tướng đúng là thực lực hần rất ghê gớm. Nói mau, cô còn biết gì về hần nữa ?”

Kelly thành thật kể lại

“Tôi từng xem tài liệu của chú Wallace, chính chú ấy đã tạo ra tên này. Có vẻ như T17 được tổng hợp từ những nguyên liệu khác với 16 tên F7 kia. Trong tài liệu có viết là khi tạo ra T17, chú Wallace có sử dụng ADN của PRD và Frozen God. Tôi thực sự không biết 2 thứ đó là gì. Sau khi tạo thành cơ thể, T17 được xung điện kiến tạo hệ thống thần kinh, nhưng lúc đó hình như có 1 vụ chập mạch xảy ra, xung điện biến đổi thất thường vô tình đã tạo ra kỳ biến, hần có thể tự tư duy, hơn nữa lại rất thông minh. Ngoài ra, T17 đã thất tung trong vòng hơn 6 năm, có thể trong thời gian đó hần đã gặp kỳ duyên nên mới có thể sử dụng được năng lượng siêu nhiên như vậy”

Kevin lại ngẫm nghĩ 1 lúc lâu nghĩ thầm

“Trên đời có 2 loại người không nên **ng vào, 1 là người có thực lực cực kỳ hùng mạnh, 2 là loại người cực kỳ may mắn. Tên này tốt nhất hiện thời ta không nên ra tay, hay là thử lợi dụng hần vào kế hoạch của ta xem sao”

Tên thuộc hạ đứng cạnh Kevin bất chợt lên tiếng

“Gần đây, toán tìm kiếm của Dexter đã tìm ra Milena, nhưng cô ta lại đi chung với 1 người đàn ông. Milena bắt Dexter gọi người này là “cô gia”. Theo mô tả của Dexter thì vị “cô gia” đó có hình dáng rất giống tên này”

Kevin lại suy nghĩ 1 lúc rồi bật cười nói

“Ha ha ha, thật là hay. Ta đã có 1 kế hoạch, sẽ khiến Milena và tên này tự tàn sát lẫn nhau, chúng ta chỉ ngồi xem kịch vui, làm ngư ông đắc lợi”

Rồi hần lại dặn dò tên thuộc hạ

“Chuẩn bị cho ta 1 đội gồm 50 tinh anh, cùng với các thiết bị đào bới chuyên dụng. Ngày mai ta sẽ đến Khu vực 51 khảo sát tình hình”

Tên thuộc hạ rùng mình

“Khu vực 51 đã bị chôn vùi hoàn toàn, việc đào bới tìm kiếm dấu vết rất khó khăn”

Kevin lắc đầu

“Không đâu, căn cứ đó được xây dựng rất kiên cố, có thể chịu được sức nổ của hàng chục quả bom hạt nhân loại lớn. Theo ta nghĩ nó vẫn còn nguyên vẹn ít nhất 60% , chỉ là các thông đạo ra ngoài bị phá hủy thôi. Có lẽ tất cả máy móc, thiết bị trong đó đều không còn dùng được, nhưng ta tin rằng sẽ có 1 vài thứ thú vị ở đó đang chờ chúng ta khám phá”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 53: Chia Ly

Từ lúc thoát khỏi hoang đảo, Khải Nguyên đã sống an nhàn hơn nửa năm bên những người vợ và con hần. Tuyệt Lệ phát triển rất nhanh, lại rất ít khóc quấy, ánh mắt ngây thơ bộc lộ sự linh lợi hơn hần những đứa trẻ khác. Khải Nguyên cũng tiến bộ rất nhiều trong phương diện chăm sóc trẻ con, nếu như lúc đầu, hần không dám bế Tuyệt Lệ sợ sẽ vụng về làm rơi cô bé xuống đất, giờ đây suốt ngày lúc nào hần cũng giành phần ẵm bồng cô bé. Tiếng cười luôn tràn ngập trong căn nhà của Khải Nguyên

Khác hần với mọi người, từ lúc biết tin xấu về tập đoàn UNC, Milena lại càng trầm mặc hơn. Cô dành nhiều thời gian trầm tư nghĩ ngợi trong phòng. Ngay cả lúc hoan ái cùng Khải Nguyên, cô cũng bất giác bật lên tiếng thở dài. Khải Nguyên rất lo lắng cho Milena, nhưng hần cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chẳng lẽ lại bảo cô ta về lại gia tộc Urlan. Hằng ngày, Khải Nguyên cũng dành không ít thời gian quan tâm an ủi, chia sẻ tâm sự với Milena, nét u buồn trên ngập mặt của Milena cũng giảm bớt phần nào

Rõ ràng, những thất bại của gia tộc Urlan không phải là chuyện bình thường. Dường như đã có người ra tay phá hoại, hơn nữa người này lại hiểu rất rõ

những mối quan hệ của gia tộc Urlan. Gia tộc Urlan thất thế, những gia tộc ma cà rồng khác đã không chịu yên phận nữa. Họ âm thầm củng cố lực lượng để tiến hành lật đổ gia tộc Urlan, giành địa vị vương giả trong thế giới ma cà rồng.

Trong thế giới của nhân loại, các cuộc chiến không ngừng nổ ra. Không ngày nào báo chí truyền thông không đưa tin về 1 chiến dịch mới của nước A tập kích nước B, hay 1 vụ khủng bố do nước C nhằm vào nước D. Cùng với chiến tranh, thiên tai và dịch bệnh cũng xảy ra liên miên. 1 số người sùng đạo cho rằng đây chính là điềm báo của ngày tận thế. Nhưng 1 số vị giám mục cho rằng vẫn còn có 1 lối thoát, sẽ xuất hiện 1 vị anh hùng, người này sẽ chống lại các thế lực ma quỷ, tiêu diệt ma vương và mang lại hòa bình, an vui cho nhân loại

Cho đến 1 ngày, chiều hôm đó Khải Nguyên quyết định đưa Milena đi dạo cho khuây khỏa. Mặc dù biết cô ta không thích ánh nắng, nhưng Khải Nguyên lại cho rằng bãi cát êm ái và những làn gió biển sẽ giúp tâm tình của Milena khá hơn. Hắn lái xe đưa Milena ra bãi biển, rồi ngồi cạnh cô trên bãi cát. Milena ôn nhu tựa vào người Khải Nguyên, hương thơm ngọt ngào phát ra từ thân thể Milena làm cho Khải Nguyên ngây ngất, hắn ngồi si ngốc ngắm nhìn Milena, quên mất thời gian, cũng quên mất những lời đường mật an ủi mà hắn đã chuẩn bị vào đêm hôm trước.

Đêm xuống, tâm tình Milena có vẻ khá hơn. Cô cùng Khải Nguyên tay trong tay dạo bước trên bãi biển, y hệt như 1 cặp tình nhân

Khải Nguyên lặng im hồi lâu rồi lên tiếng

“Ồ với ta đã lâu, nàng có cảm thấy không hài lòng điều gì về ta không?”

Milena hơi xấu hổ, khẽ đáp

“Tuy chàng có hơi háo sắc, nhưng cũng rất quan tâm đến tất cả thể tử của mình, có lẽ thiếp cũng không đòi hỏi điều gì hơn thế”

Khải Nguyên lại chậm rãi nói

“Ta biết, gần đây gia tộc nàng gặp nhiều bất lợi, có lẽ đã làm cho nàng lo buồn rất nhiều”

Milena thở dài nói

“Thiếp có cảm giác là đang có 1 kẻ nào đó cố ý phá hoại. Chắc lại là gia tộc Nervy chứ không ai khác. Nhưng thiếp sẽ không về đâu, nếu trở về có thể cha thiếp sẽ cầm giữ thiếp lại, như thế thiếp sẽ không thể ở bên chàng được nữa. Dù sao gia tộc Urlan cũng đã có lịch sử hàng ngàn năm, sẽ không dễ dàng chịu thất bại đâu. Hiện giờ thiếp không vui, nhưng rồi sẽ ổn thôi, thiếp sẽ cố gắng quên hết mọi thứ, toàn tâm toàn ý ở bên chàng, hầu hạ chàng suốt đời”

Khải Nguyên chợt nảy ra 1 ý kiến, hắn liền nói

“Hay là ta dẫn nàng trở về, sau đó ta sẽ giúp gia tộc nàng điều tra về kẻ phá hoại đó. Biết đâu cha nàng sẽ cảm động mà đồng ý cho ta được lấy nàng. Như thế chúng ta có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau”

Milena lắc đầu nói

“Không dễ như chàng nghĩ đâu. Cha thiếp vốn đã định gả thiếp cho 1 thế gia khác, nhưng trăm năm nay thiếp đã cố gắng lẩn tránh, thoái thác. Hơn nữa chàng đã quên rồi sao, trăm năm trước chàng đã làm 1 việc tổn thương đến lòng tự trọng của ông ấy. Ông ấy sẽ không đời nào bỏ qua cho chàng”

Khải Nguyên lại cảm thấy trong lòng ớn lạnh, đúng là cái miệng hại cái thân. Hắn vội bịa chuyện

“Ta xin lỗi ... lúc đó là do ta háo thắng ... không ngờ lại gây ra hậu quả như vậy”

Trong lòng hắn lại chửi thầm

“Thiên Ma ơi là Thiên Ma, ~#*#*% ông, sao ông thích gây rắc rối thế”

Milena ôm lấy Khải Nguyên ôn nhu nói

“Thiếp không trách chàng đâu. Có lẽ số phận đã định, chúng ta sẽ khó ở bên nhau. Nhưng thiếp sẽ cố gắng vượt qua tất cả, vì chàng, để được ở bên chàng”

Khải Nguyên cũng ôm chặt lấy Milena, ánh mắt hắn long lanh, chứa đầy cảm xúc. Hắn nhắm mắt lại, dùng khả năng cảm nhận sinh mệnh của mình để cảm thụ nữ nhân đang ôm trong tay. Chợt phát hiện ra điều gì, hắn nói khẽ vào tai Milena

“Có 1 con chuột đang ở đây, nàng có cảm nhận được nó không?”

Milena giật mình, tay vẫn ôm Khải Nguyên, nói nhỏ với hắn

“Lúc này thiếp quá xúc động nên không cảm thấy được. Giờ bình tĩnh lại, thiếp có thể cảm nhận mùi của hắn trong không khí. Người này ẩn thân rất giỏi”

Khải Nguyên và Milena buông nhau ra, về mặt hiện lên sát khí bùng bùng, quát lớn

“Ta đã phát hiện ngươi, mau lộ diện, nếu không đừng trách ta nặng tay”

Một làn khói đen chợt hiện ra, ngưng tụ thành hình 1 nữ nhân mặc áo choàng dài che kín mặt. Nữ nhân đó cung kính quỳ xuống trước mặt Milena, nói

“Xin lỗi tiểu thư, thuộc hạ cũng vì bất đắc dĩ ...”

Milena nhìn nữ nhân đó, cao giọng hỏi

“Yul, ngươi đến để bắt ta về à ?”

Khải Nguyên qua thái độ của Milena cũng đoán được kẻ mới đến chính là 1 trong những cao thủ có thực lực của gia tộc Urlan. Hắn im lặng, ngẫm vận công chuẩn bị chiến đấu

Nữ nhân tên Yul vẫn cúi đầu, nói

“Thưa tiểu thư, tôi không dám. Đã có việc lớn xảy ra ở gia tộc, xin tiểu thư trở về chủ trì đại cuộc”

Milena lạnh lùng nói

“Việc như thế nào ta cũng không quan tâm. Hãy mau trở về đi, nếu không ta sẽ phải ra tay với ngươi đấy”

Yul ngập ngừng nói

“Nhưng việc này ... quá thật rất lớn ... Có lẽ tiểu thư chưa biết ... Lão gia đã qua đời rồi”

Milena sững sờ hỏi dồn

“Cái gì ? Ngươi nói thật sao? Không thể nào. Cha ta vì sao lại chết ?”

Yul bình tĩnh đáp

“Gia tộc Nervy đã liên minh với tứ đại thế gia. Cách đây 3 ngày chúng đã đến ám toán lão gia. Lão gia giết chết tất cả bọn ám sát, nhưng lại trúng phải kịch độc của gia tộc Nervy. Đến tối hôm qua, lão gia đã không cầm cự nổi mà qua đời”

Milena ngăn người ra. Cô cũng biết ngoài thuật triệu hồn, gia tộc Nervy lại là những tay dùng độc bậc thầy. Milena cũng từng biết đến 1 vài chất độc có thể sát hại được ma cà rồng qua sách vở.

Không kìm được xúc động, Milena lắp bắp nói

“Không thể nào ... Loại độc được đó đã thất truyền từ thời trung cổ ... Bọn chúng làm sao có thể điều chế ra nó được ... “

Yul lại gật đầu xác nhận

“Thưa tiểu thư, chính là độc được của gia tộc Deviance, gia tộc Nervy đã điều chế thành công độc được này”

Milena cảm thấy choáng váng, tựa hồ không đứng nổi. Khải Nguyên ở cạnh liền nhanh tay đỡ lấy cô ta. Milena cũng biết rằng gia tộc Deviance, được mệnh danh là thiên địch của ma cà rồng, vốn là những hiệp sĩ chuyên săn đuổi và tiêu diệt ma cà rồng. Độc được của họ rất lợi hại, hoàn toàn vô hại với con người, nhưng với ma cà rồng, chỉ cần nhiễm phải 1 lượng rất nhỏ là mất mạng. Độc được này chính là nỗi khiếp sợ của thế giới ma cà rồng suốt hàng ngàn năm. Thật may mắn cho thế giới ma cà rồng, vào thế kỷ thứ 15, gia tộc Deviance đã hoàn toàn bị tuyệt diệt, chính bởi bàn tay của nhân loại, trong 1 cuộc nội chiến tranh giành lãnh thổ. Không ngờ, hôm nay lại có người có thể tìm ra công thức đã thất truyền đó và điều chế được loại độc được đáng sợ này

Đôi vai Milena lại run rẩy, từ khóe mắt 2 dòng lệ như sắp tuôn trào ra, cô ta lại hỏi

“Thế còn Kevin đâu ?”

Yul nói

“Kevin hiện đang ở Thụy Sĩ, nhưng anh ta không phải ma cà rồng thuần huyết, e là các gia tộc khác sẽ không phục. Hiện tại, các đại gia tộc đang rất xôn xao, tham vọng của họ đã lộ rõ. Tiểu thư nên trở về để ổn định đại cuộc, sau đó trở lại cùng cô gia cũng được mà”

Khải Nguyên đã lắng lắng suy nghĩ từ nãy giờ, hắn đặt tay lên vai Milena khẽ nói

“Nàng nên trở về để lo việc của gia tộc. Việc đã cấp bách như thế này rồi, nàng không nên vì ta mà làm lỡ đại sự của gia tộc nàng.”

Milena dịu dàng hỏi

“Chàng có thể đi cùng thiếp được không ?”

Yul nghe thấy thế, liền can ngăn

“Không được, cô gia không phải là ma cà rồng, nếu ngài cũng xuất hiện cùng tiểu thư sẽ khiến tình hình càng thêm rối ren hơn nữa”

Milena cắn chặt môi suy nghĩ thật lâu, sau đó cô ta thở dài nói

“Thiếp sẽ đi 1 mình, chàng hãy ở lại chờ thiếp về. Dù thế nào đi nữa, thiếp cũng sẽ trở về”

Khải Nguyên không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu. Milena lại nói thăm thỉ cùng Yul 1 hồi lâu nữa rồi vẫy tay từ biệt. Phút chốc 2 người đã hóa thành hắc khí bay mất. Khải Nguyên đứng trông theo 1 lúc rồi nặng nề cất bước ra xe, trở về nhà.

Trở về nhà, Khải Nguyên chỉ đối đáp vài câu qua loa với những người vợ của hắn rồi vào phòng, đóng cửa trầm tư nghĩ ngợi. Hắn linh cảm sẽ có việc không hay xảy ra, nhưng lại không biết nên làm gì. Cuối cùng, Khải Nguyên thở dài tự nói 1 mình

“Cho dù là việc gì đi nữa, ta cũng không sợ. Chuyện gì phải đến thì hãy cứ đến, nếu ảnh hưởng đến ta và gia quyến, ta sẽ tranh đấu đến cùng”

Khải Nguyên định tắt đèn đi ngủ thì lại nghe tiếng gõ cửa. Hắn đứng dậy, ra khỏi giường mở cửa. Bên ngoài chính là Thu Thủy. Có vẻ như cô đã đứng đây khá lâu, nhưng lại ngại ngần, mãi mới chịu gõ cửa. Khải Nguyên đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Thu Thủy, khẽ hỏi

“Em đến đây có việc gì?”

Thu Thủy e lệ đáp

“Em thấy anh có tâm sự, em nghĩ là mình nên đến chia sẻ cùng anh. Hơn nữa ... bấy lâu nay em đều ngủ gần anh, giờ phải ngủ 1 mình thật sự em không quen ... rất khó ngủ được”

Đó chính là 1 lời “yêu cầu”, hơn nữa Thu Thủy lại “yêu cầu” 1 cách rất dễ thương. Khải Nguyên bật cười, bế Thu Thủy vào phòng hắn, đặt cô nằm trên giường. Rồi hắn lại leo lên giường nằm cạnh cô, đảo mắt ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của Thu Thủy. Khải Nguyên nhớ lại những ngày đầu tiên gặp Thu Thủy, ngày nào cũng bắt cô ta làm gối cho hắn ôm, sau đó lại nhớ đến những phút giây lãng mạn, nồng nàn ở đảo hoang, hắn bất giác bật cười thành tiếng

Thu Thủy có vẻ không hiểu, liền khẽ hỏi

“Khuôn mặt em trông buồn cười lắm phải không?”

Khải Nguyên lắc đầu

“Không, vẫn bình thường thôi. Nhưng anh lại nhớ đến nét mặt em hôm đầu tiên chúng ta cùng nhau làm việc ấy, bất giác lại cười”

Thu Thủy đỏ mặt, lại vung tay đánh nhẹ vào ngực Khải Nguyên, giọng như giận dỗi

“Thật đáng ghét mà, hôm đó là lần đầu tiên của em, chắc chắn là biểu hiện của em rất vụng về. Đã vậy, anh còn lừa em, giả bộ khen em nữa, đến giờ mới chịu lộ rõ sự thật”

Khải Nguyên lại trầm giọng hỏi

“Em đi theo anh cũng được 1 thời gian rồi. Em có cảm thấy điều gì không được vừa ý không?”

Thu Thủy ngập ngừng nói

“Anh đối xử với em rất tốt. Không như chủ nhân trước đây, cứ bắt em đi đánh nhau xong lại giam em trong ***g kính. Ở với anh em rất vui, anh còn dạy cho em biết bao nhiêu điều mới mẻ thú vị về cuộc sống.”

Khải Nguyên nở nụ cười, ôm Thu Thủy vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô, nói

“Lúc trước cũng có nhiều lần anh đối xử không tốt với em, không quan tâm đến em, nhiều khi còn lớn tiếng la mắng em nữa. Em có giận anh không?”

Thu Thủy dụi dãi đáp

“Anh vốn là chủ nhân của em mà, em sao có thể giận anh được”

Khải Nguyên nhìn mặt nói

“Không được, từ nay em phải bỏ suy nghĩ đó đi. Hiện giờ em chính là vợ của anh, anh sẽ không bao giờ xem em như nô bộc của anh cả”

Thu Thủy xúc động đến rơi nước mắt, lại nép mình vào ngực Khải Nguyên. Tay cô nhẹ nhàng vuốt ve khuôn ngực rắn chắc của hắn, từ từ cởi từng chiếc cúc áo. Sau đó Thu Thủy lại chậm rãi thoát y, để lộ thân thể đẹp mê người. Khải Nguyên hơi ngạc nhiên, không ngờ Thu Thủy càng lúc càng bạo dạn như

vậy.Hắn lập tức bị thân thể ấy làm cho mê mẩn tâm hồn, liền nhanh chóng cởi bỏ toàn bộ y phục còn lại, ôm lấy Thu Thủy vẫy cuộc mây mưa.Trong phòng, tiếng thở gấp của 2 người, tiếng động phát ra từ sự tiếp xúc của 2 nhục thể, tiếng rên rỉ khe khẽ cùng hòa âm tạo thành 1 bản giao hưởng làm say đắm lòng người.Mây tan mưa tạnh, Thu Thủy nằm dài trên người Khải Nguyên, gục đầu vào vai hắn thở gấp.Hơi thở thoang thoang mùi hương nữ nhân, sắc mặt đỏ hồng ra vẻ thỏa mãn của Thu Thủy lại càng kích động Khải Nguyên hơn nữa.Hắn định tiếp tục thêm hiệp nữa, nhưng lại thôi.Khải Nguyên vẫn để Thu Thủy nằm trên người hắn, lại nhẹ nhẹ cắn vào vành tai của cô như trêu đùa

Thu Thủy thả lỏng người, nhắm mắt cảm thụ khoái cảm ái ân đó 1 lúc rồi khẽ nói với Khải Nguyên

“Em biết, anh rất sợ mất đi chị Milena”

Khải Nguyên hơi giật mình, không ngờ Thu Thủy lại nói ra đúng tâm sự mà hắn muốn chôn giấu trong lòng.Khải Nguyên chỉ thờ dài lặng lẽ nói

“Được hay mất đều do duyên số, bèo nước gặp nhau rồi cũng tan”

Thu Thủy lặng im 1 lúc rồi lên tiếng

“Anh đừng lo, chị ấy cũng giống như em, không thể thiếu vắng anh được.Em tin rằng chị ấy sẽ trở lại”

Khải Nguyên nhẹ nhàng lướt tay mân mê khuôn mặt và những lọn tóc mượt mà của Thu Thủy, trong lòng hắn thầm nghĩ

“Nếu nàng không trở về, nhất định ta sẽ đi tìm nàng.Dù phải đi đến tận cùng thế giới, ta cũng nguyện ý”

Khải Nguyên cứ nghĩ ngợi mãi, đến khi nhận ra bên cạnh hắn, Thu Thủy đã chìm vào giấc ngủ tự lúc nào.Hắn cũng liền nhắm mắt ,để giấc ngủ cuốn mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 55: Hỏa Long

Bến cảng B5 – Singapore

1 chiếc xe cần cẩu đang bốc dỡ 1 container lớn từ đồng container mới nhập cảng.Đang di chuyển 1 container, người công nhân điều khiển cần cẩu không hiểu vụng về thế nào lại làm rơi container đó xuống đất.1 tiếng động lớn vang lên, container bị chấn động khá mạnh, cửa container lập tức bung ra.May sao, không có ai bị thương trong tai nạn này

Đám công nhân cảng liền bỏ dở việc đang làm, chạy đến hiện trường.1 người có vẻ như là quản đốc leo lên xe cần cẩu, lên tiếng mắng người điều khiển

“Anh thật vô dụng.Nếu số hàng trong đó có việc gì thì anh phải chịu trách nhiệm bồi thường đấy”

Người điều khiển cần cẩu tái mặt, liền tắt máy, nhảy xuống chạy đến xem xét container.Vừa nhìn thấy thứ ở trong container, anh ta tái mặt kêu to

“Cái gì thế này, ôi lạy Chúa !”

Trong container lúc nhúc những sinh vật có hình dạng như con đ***, nhưng kích thước to bằng vài ngón tay.Chúng đang thoát khỏi những thùng chứa đặc biệt, bò ra ngoài.Người công nhân lập tức bỏ chạy, nhưng bọn đ*** to lớn đó lại không đuổi theo anh ta mà toàn bộ bò rất nhanh ra phía biển, sau đó phóng xuống nước mất tích

Những người ở xung quanh vẫn chưa hết kinh hoàng thì dị biến lại xảy ra.Từ trong container bước ra 1 nữ nhân gần như lửa thể.Nữ nhân này dáng người thon thả, bộ ngực vùn cao, da dẻ trắng như băng tuyết, khuôn mặt hơi gầy nhưng vô cùng thanh tú phối hợp cùng ngũ quan hoàn mỹ tạo nên 1 nét đẹp như hút hồn người nào nhìn phải, suối tóc đen tuyền, mượt mà lại làm cho vẻ đẹp quyến rũ ấy thấp phần ôn nhu, mê hoặc lòng người.Lập tức, tất cả những người ở đó đều si ngốc mà nhìn cô ta, đứng quần 1 vài người đã nhô cao như 1 cái lều nhỏ

Nữ nhân nở nụ cười rất quyến rũ, bước đến giữa đám công nhân.Những ánh mắt lại càng si ngốc thêm bội phần.1 số người không kiềm chế được đã động tay ve vuốt làn da trắng ngần ấy.Lạ thay, nữ nhân không có vẻ phản đối mà cứ chỉ vẫn khoan thai, tự nhiên như cũ

Cô ta cất giọng trong trẻo nói

“Mọi người có thể cho ta 1 vật được không ?”

Đám công nhân liền lao nhao lên

“Được, được, cô muốn gì cũng được cả “

Ánh mắt nữ nhân liền có biến đổi, phút chốc đã trở nên tà ác bội phần.Nữ nhân chậm rãi nói

“Ta muốn linh hồn của tất cả các người”

Đám công nhân giật thót cả mình, nhưng chưa kịp phản ứng gì thì từ trong không khí, vô số ngọn châm nhỏ xíu đã bay ra phong bế toàn thân họ.Nữ nhân lại động tay vẽ ra 1 đồ hình ma thuật có hình dáng như ngôi sao 6 cánh trong không gian.Đồ hình liền sáng rực lên, từ quanh người những tên công nhân, những cây châm nhỏ xíu cũng sáng rực lên.Nữ nhân lại khẽ đọc mấy câu chú ngữ, từ hốc mắt của mỗi tên công nhân, 2 luồng sáng xanh liền bay ra, hòa nhập vào đồ hình rực sáng đó rồi biến mất.Kim châm trên người họ cũng tan biến như chưa từng tồn tại.Phút chốc tất cả đã trở thành những cái xác vô hồn, đứng bất động

Đồ hình ma thuật cũng thu nhỏ lại, bay vào người nữ nhân rồi biến mất.Ánh mắt nữ nhân rực sáng lên về vui thích.Cô ta khẽ bình phẩm

“Hơi dở, nhưng cũng không sao, có còn hơn không”

Nữ nhân lại bước đến, nhìn xuống biển, dưới nước hiện giờ có vô số con đ*** đang bơi lội tung tăng.Cô ta lại nói như ra lệnh

“Đằng kia có mấy cái xác, mau đến thu thập lấy, số còn lại hãy tự mình đi tìm vật chủ”

Bọn đ*** liền chia nhau ra, 1 số bò lên chui vào tai, mũi của những xác chết, số còn lại theo đường ống cống đi mất.Sau khi bị bọn đ*** chui vào người, những xác chết liền cử động, khập khiễng bước đi.Nữ nhân lại mỉm cười, nhẩy xuống biển mất tích

Khải Nguyên hiện đang ngồi xếp bằng trong phòng của hắn.Để tránh suy nghĩ vẩn vơ về Milena, hắn quyết định đem khẩu quyết của Thiên Ma ra ôn luyện.Hiện tại trong người hắn, các dòng năng lượng dị năng đang chuyển động theo các mạch máu lớn và dây thần kinh.Trên người Khải Nguyên tỏa ra 1 thứ ánh sáng trắng nhàn nhạt trông rất đẹp mắt.Thân nhiệt của hắn tăng lên, làm căn phòng trở nên nóng bức

Khải Nguyên bỗng cảm giác có người đang ở bên cạnh hắn, hắn liền thu công, mở mắt ra.1 chiếc khăn mát lạnh nhẹ nhàng lau quanh khuôn mặt hắn.Từ trong không khí lại thoang thoang mùi nước hoa dịu dàng.Không biết từ lúc nào, Nhã Ca đã vào phòng Khải Nguyên, chắc là nãy giờ cô đã quan sát hắn luyện công.Cảm nhận thấy sự nóng nực, Nhã Ca liền đi lấy 1 chiếc khăn mát lau mặt cho Khải Nguyên.

Khải Nguyên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Nhã Ca, nói nhỏ vào tai cô

“Hiện giờ trong người anh cảm thấy hơi nóng.Cảm ơn em đã quan tâm chăm sóc anh”

Rồi hắn lại ôm lấy Nhã Ca, đặt lên môi cô 1 nụ hôn âu yếm.Nhã Ca mặc dù ngày ngày vẫn ôm ấp, hôn hít Khải Nguyên nhưng sắc mặt lại ửng hồng lên có vẻ thẹn thùng.Nhưng trong mắt Khải Nguyên, vẻ ngượng ngập đó lại rất đáng yêu

Nhã Ca xấu hổ nói khẽ

“Em chỉ làm những gì tốt nhất có thể cho người mà em yêu thôi “

Khải Nguyên cười, lại ôm Nhã Ca vào lòng nhẹ nhàng ve vuốt khắp cơ thể cô.Đối với Nhã Ca mà nói, Khải Nguyên biết rõ những vị trí nhạy cảm của cô, động tác vuốt ve vừa cẩn thận vừa ôn nhu như thể hiện tất cả tình cảm của hắn.Chỉ phút chốc, Khải Nguyên mang lại cho Nhã Ca 1 cảm giác sáng khoái khó tả.Chỉ có hắn mới làm được điều này

Đối với những nữ nhân của hắn cũng vậy, Khải Nguyên hiểu rõ những sở thích khác nhau của họ, rồi tùy theo người mà hắn lại sử dụng những phương pháp đặc trưng để hòa hợp cùng nữ nhân đó cả về thể xác lẫn tinh thần.Đó cũng là lý do vì sao những nữ nhân của Khải Nguyên càng lúc càng yêu thương, quyến luyến hắn không rời xa.Đặc biệt là Thu Thủy, sau lần được Khải Nguyên khai mở thiên đường tình ái cho cô ta, Thu Thủy lại càng muốn gần gũi Khải Nguyên hơn nữa.Lần gần gũi nào Thu Thủy cũng đều sử dụng toàn tâm toàn lực, đến khi mệt mỏi rồi, thờ không ra hơi mới chịu buông xuôi đầu hàng, điều này làm Khải Nguyên hơi lo ngại, không khéo Thu Thủy lại trở thành 1 dâm nữ thì khổ cho hắn.

Nhã Ca lặng im 1 lúc, sau đó lại lên tiếng nói với Khải Nguyên

“Có vẻ như anh đang rất lo cho Milena, phải không ?”

Khải Nguyên bị nói đúng tâm sự, thờ dài đáp

“Đã lâu như vậy cô ấy chưa trở về, quả thật anh cũng có chút lo lắng, không biết có điều gì không hay đã xảy ra hay không.Nhưng những ân oán của gia tộc Urlan quá phức tạp, hơn nữa thế giới ma cà rồng lại bí ẩn vô cùng, anh cũng không biết phải tìm cô ấy ở đâu”

Nhã Ca nghiêm giọng nhắc nhở hắn

“Tuy cô ấy khác với nhân loại, nhưng vẫn có tình cảm.Cô ấy đã nặng tình với anh như vậy, lại còn dâng hiến cho anh sự trong trắng đã giữ gìn hàng trăm năm, anh phải có trách nhiệm với cô ấy”

Khải Nguyên gật đầu nói

“Anh biết phải làm gì mà, em đừng lo”

Bỗng dung trong đầu hấn vang lên giọng nói

“Ha ha ha, tiểu tử ngươi cũng phong lưu quá nhỉ”

Khải Nguyên tức điên người, Thiên Ma không ngờ lại chọn đúng lúc này để nói chuyện với hấn. Hấn liền buông Nhã Ca ra, bảo cô ra ngoài rồi tự nói 1 mình

“Ông đã đến rồi thì mau hiện thân đi”

Thân ảnh của Thiên Ma liền hiện ra bên cạnh hấn, khí thái bất phàm này trông có vẻ không giống ảo ảnh lần trước Khải Nguyên đã thấy. Hấn ngạc nhiên đến quên hết bực dọc, lại hỏi

“Lần này là chân thân của ông à?”

Thiên Ma gật đầu

“Đúng, vì sự nhân rồi quá không biết làm gì, định đến chỉ điểm cho đồ tôn chút ít. Nếu có lỡ phá mất hứng thú của ngươi thì cho ta xin lỗi vậy”

Khải Nguyên nhăn mặt nói

“Ông không lo tìm cừu nhân, lại đến đây vì tôi. Sao lại quan tâm đến tôi như vậy?”

Thiên Ma nói

“Trăm năm qua vật đổi sao dời, muốn tìm chúng cũng chẳng dễ dàng gì. Hiện tại ta đang có hứng thú với ngươi, đơn giản là vì ngươi đặc biệt hơn lão kia, tương lai sẽ còn tiến rất xa”

Thiên Ma đặt tay lên ngực Khải Nguyên rồi thất vọng nói

“Đã khá lâu rồi mới chỉ đạt đến cảnh giới thứ 5 à. Cũng chẳng trách được, ngươi vốn có quá nhiều nữ nhân mà, ngày đêm đều chú tâm luyện “Kim thương bất đảo”, lấy thời gian đầu mà luyện Thiên ma quyết của ta”

Khải Nguyên có vẻ bực dọc nói

“Nhiều nữ nhân thì đã sao, không lẽ thần công của ông lại là 1 loại đồng tử công à. Nếu thế thì tôi không luyện đâu”

Thiên Ma bật cười giải thích

“Không phải đồng tử công đâu, nhưng muốn luyện phải thực sự chuyên cần. Thôi, ta sẽ hướng dẫn ngươi luyện thành cảnh giới thứ 6. Ở cảnh giới này ngươi phải tách linh hồn ra tạo thành 1 sinh mệnh rồi điều khiển nó bằng tinh thần và năng lượng của ngươi, còn nữa, phải chọn hình dáng và đặc tính cho sinh mệnh đó làm sao cho phù hợp với ngươi nữa. Việc này cần sự tập trung tinh thần rất cao độ”

Khải Nguyên ngẫm nghĩ 1 lúc rồi nói

“Có phải là tạo ra 1 con sói bằng hỏa điểm giống như Kỳ Lân tiền sinh đã từng làm, phải thế không?”

Thiên Ma nhăn mặt

“Lão là lão, ngươi là ngươi, ngươi phải tự tìm cho mình 1 sinh vật thích hợp chứ, đừng có lặp lại y chang người khác, làm vậy sao có thể tiến bộ nổi”

Khải Nguyên như hiểu ra điều gì, liền nói

“Thôi để tôi thu xếp, mai sẽ vào hoang sơn luyện công với ông”

Thiên Ma lại cười nói

“Phải đợi đến mai sao?”

Nói xong liền tóm lấy Khải Nguyên, hóa thân thành quang ảnh bay mất. Khải Nguyên nghe bên tai tiếng gió thổi vù vù, lại thấy cảnh vật thay đổi cực nhanh đến chóng mặt, bèn hét to lên

“Ông thả ta ra, tôi vẫn chưa chuẩn bị gì cả mà”

Thiên Ma không nói gì, chỉ vài phút sau đã đưa Khải Nguyên đến 1 vùng băng tuyết trắng xóa, khắp nơi tựa như không hề có 1 dấu vết của con người. Rồi ông ta lại biến mất, Khải Nguyên ở lại bực tức chửi rủa 1 lúc rồi lại vận công chống lại cái lạnh. Hắn đoán chắc đây là 1 nơi nào đó ở Bắc Cực. Trong lúc đợi Thiên Ma trở lại, hắn liền suy nghĩ về những lời ông ta nói. Thật rối rắm, làm sao có thể chia linh hồn ra làm 2 phần, lại còn phải tạo ra 1 hình dạng cho nó nữa. Khải Nguyên lại vung tay vận công cố ngưng tụ hỏa diễm lại thành 1 hình dạng nào đó, nhưng hắn thất bại liên tục, những ngọn lửa do hắn tạo ra đều không có hình dạng gì ra hồn

Vài giờ sau, Thiên Ma trở lại, mang theo 1 người. Ông ta đẩy người đó đến trước mặt Khải Nguyên rồi nói

“Đây, ta đã chuẩn bị hành lý cho ngươi rồi đây. Còn thức ăn thì nơi đây tự có, không phải mang theo làm gì”

Khải Nguyên nhìn mặt người đó rồi bực tức chửi lớn

“***** ông !Sao lại đem Thu Thủy đến đây ?”

Thiên Ma cười ha hả

“Ha ha, không phải những lần trước ngươi đều đi cùng với cô ta sao ?”

Khải Nguyên đổi thái độ, ngạc nhiên hỏi

“Làm sao ông biết ?Ông cũng dùng Nguyên thần vấn được à ?”

Thiên Ma nói

“Đừng quên là lúc trước ta từng ở trong cơ thể ngươi nhé. Đúng là ta cũng sử dụng được Nguyên thần vấn, nhưng có thể cách không đọc suy nghĩ của đối tượng, không như ngươi, phải chạm vào đối tượng mới đọc được”

Khải Nguyên nói

“Thôi bỏ qua việc đó đi, này giờ tôi thử tạo hình cho hỏa diễm nhưng chưa làm được gì cả”

Thiên Ma lại hỏi

“Trên đời, ngươi tâm đắc với thứ gì nhất ?”

Khải Nguyên suy nghĩ thật lâu rồi cô tình đáp

“Nữ nhân”

Thiên Ma nghe xong liền ôm bụng cười lăn ra, ông ta cố nín cười, khuôn mặt trông rất khó coi, lại nói

“Thứ đó không ổn đâu, tìm 1 loại sinh vật nào ngươi cảm thấy tâm đắc nhất rồi cố gắng tạo hình hỏa diễm thành con vật đó”

Khải Nguyên lại suy nghĩ 1 lúc lâu rồi nói

“Thần long, được không ?Tôi luôn muốn mình trở thành thần long trong nhân loại”

Thiên Ma khen ngợi

“Ý tưởng hay đó, rất có chí khí, giờ cố gắng tập trung hỏa diễm tạo thành 1 con hỏa long xem sao, sau đó cố gắng dùng sức mạnh tinh thần để điều khiển nó, giống như điều khiển hỏa cầu hoặc quang cầu. Còn sinh mệnh thì sau này hãy tính”

Khải Nguyên lại vung vẩy tay chân cả buổi, phát ra hỏa diễm muốn tạo thành 1 con hỏa long, nhưng thứ tốt nhất hắn tạo ra lại là 1 con rắn lửa dài ngoằn, trông giống giun hơn là rắn, lại có 4 chân. Thiên Ma xem Khải Nguyên luyện công, cười đến đau cả bụng, cuối cùng không chịu nổi phải hóa thành quang ảnh bỏ đi. Thu Thủy vẫn chăm chú theo dõi Khải Nguyên, ánh mắt ôn nhu như cổ vũ, khích lệ hắn.

Khải Nguyên tập mãi đến tối mịt, liền ngưng lại, trong lòng lại nghĩ miên man. Hắn nghĩ đến Milena, có thể giờ này cô ta đang gặp nguy hiểm, Khải Nguyên quyết tâm sẽ hoàn thành cảnh giới thứ 6 thật nhanh, sau đó trở về để đi tìm Milena. Nhưng nghĩ đến những kẻ địch của Milena, trong lòng Khải Nguyên lại cảm thấy không ổn, lần đó nhờ may mắn mới thắng được Veronica, nếu như kẻ địch nào cũng mạnh cỡ Veronica hoặc hơn, lại chiến đấu liều mạng như cô ta thì Khải Nguyên nào phải đối thủ. Hắn quyết tâm phải trở nên mạnh hơn nữa để có thể bảo vệ nữ nhân của hắn

Đang mãi nghĩ suy thì Thiên Ma đã trở về, ông ta ném mấy con cá hình dáng kỳ lạ, trông cứ như chúng không có mắt vậy đến trước mặt Khải Nguyên. Hắn liền nhặt 1 con đưa lên mũi ngửi, có vẻ kinh dị.

Khải Nguyên nhăn mũi nói

“Cá gì thế này, sao tôi chưa từng thấy qua chúng lần nào ?Liệu có ăn được không ?”

Thiên Ma cười

“Loại cá này sống dưới đáy biển, độ sâu hàng ngàn mét, để gì bắt được chúng.Cũng không biết là có độc không nữa, người ăn xong nếu bị trúng độc thì tự vận công giải độc nhé”

Khải Nguyên chửi thầm rồi lại phát ra hỏa diễm nướng cá.Nhưng những con cá quái dị này lại rất lâu chín, ngoài trời lại nổi gió tuyết mịt mù.Chỉ ít phút sau Khải Nguyên phải thu lại hỏa diễm, hẩn nhẩn mặt nói

“Không được, ngoài trời lạnh quá, nãy giờ tôi mất khá nhiều công lực rồi, không nướng chúng được, hay là ông nướng dùm tôi đi”

Thiên Ma điềm nhiên nói

“Nướng không được thì ăn sống luôn đi, còn không thì nhịn đói”

Thiên Ma lại lấy ra ít lương khô đưa cho Thu Thủy.Thu Thủy liền đến bên cạnh Khải Nguyên chia cho hẩn phân nửa số lương khô đó thì Thiên Ma lại nghiêm giọng

“Đó là thức ăn của cô, không được cho hẩn, hẩn phải ăn những con cá đó”

Khải Nguyên rửa thầm rồi lại đưa cá lên miệng, cắn thử 1 miếng rồi sau đó mạnh dạn ăn hết cả con cá đó.Ăn xong hẩn cảm thấy mệt mỏi, liền nằm lăn ra ngủ không biết gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56: Kinh Biển

Đến khi Khải Nguyên tỉnh dậy, hẩn thấy Thu Thủy đang ôm hẩn nằm ngủ.Thiên Ma cũng ngồi bên cạnh, bàn tay ông ta đang đặt trên trán hẩn

Khải Nguyên gạt tay Thiên Ma ra, hỏi lớn

“Ông làm gì thế ?”

Thiên Ma lạnh lùng đáp

“Truyền cho người 1 ít khẩu quyết và khai thông 1 số huyết đạo của người để chân khí dễ dàng lưu thông”

Khải Nguyên lại hỏi 1 câu khá ngớ ngẩn

“Huyết đạo là cái gì ?Còn chân khí nữa, nghe quen quen mà không biết nó là cái gì”

Thiên Ma gằn như té ngựa, ông ta lấy lại bình tĩnh nói

“Trong cơ thể những người có tu luyện như chúng ta, các tế bào đều ẩn chứa 1 năng lượng mà đa số những người bình thường không có được.Năng lượng đó theo các mạch máu và dây thần kinh chuyển động khắp người chúng ta, khi cần chúng ta có thể tập trung chúng lại 1 chỗ để sử dụng.Đó gọi là chân khí.Các tế bào bị mất năng lượng sẽ tự phục hồi nên chân khí của chúng ta vốn có thể phục hồi được, chứ không phải dùng cạn là mất hoàn toàn.Tăng cường công lực chẳng qua là tìm cách để gia tăng cường độ năng lượng của từng tế bào, dẫn đến sự thay đổi của tổng thể”

Ông ta ngưng 1 lúc để cho Khải Nguyên suy nghĩ rồi nói tiếp

“Huyết đạo chẳng qua là giao điểm của rất nhiều dây thần kinh hoặc mạch máu mà thôi.Do nhiều luồng năng lượng gặp nhau tại đó, cho nên ở 1 số huyết đạo sẽ xảy ra tình trạng giống như là kẹt xe ở đô thị, không có hoặc có rất ít năng lượng có thể đi qua được.Khai thông huyết đạo tức là điều chỉnh dòng năng lượng tại những vị trí đó, để chúng có thể đi qua dễ dàng mà tuần hoàn khắp cơ thể người.Càng nhiều năng lượng tham gia vòng tuần hoàn tức là công lực của người càng gia tăng”

Khải Nguyên gạt đầu nói

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn ông”

Thiên Ma lại nghiêm trang nói

“Nếu nơi đó bị khống chế, máu huyết và luồng dị năng trong người người sẽ không lưu thông được, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Bởi vậy người phải thật cẩn thận, phân bổ chân khí phòng thủ tại những vị trí đó, hoặc cố gắng tránh không để trúng đòn tại vị trí đó”

Thiên Ma lại nắm tay Khải Nguyên kéo hắn đứng dậy rồi chỉ cho hắn những vị trí huyết đạo quan trọng trên cơ thể.

Khải Nguyên như hiểu ra điều gì, bèn chỉ vào 1 vị trí trên lưng mà nói

“Lúc trước tôi có đánh nhau với 1 nữ sát thủ Trung Quốc, công lực ả cũng tầm thường nhưng tôi lại sơ suất bị ả đánh trúng chỗ này, sau đó toàn thân vô lực, đứng im bất động. Nhưng may sao mà trong lúc nguy khốn, tiềm năng của tôi lại bộc phát, giải khai được huyết đạo đó nếu không đã mất mạng rồi”

Thiên Ma nghe xong liền nói

“Từ nay về sau, người giao thủ với các cao thủ phương Đông lại càng phải cẩn thận hơn nữa. Họ có kinh nghiệm rất sâu sắc về những huyết đạo trên cơ thể con người”

Khải Nguyên gật đầu, rồi lại tiếp tục tập luyện. Hắn cảm giác cơ thể nhẹ nhàng thoải mái hơn hẳn, hỏa diễm cũng cháy rừng rực mạnh hơn lúc trước khá nhiều. Khải Nguyên đoán rằng loại cá hôm qua hắn ăn chính là 1 loại linh dược phục hồi và tăng cường công lực. Mấy giờ sau hắn cũng tạo được 1 con rồng xầu xí dài ngoằng bằng hỏa diễm rồi bắn nó thẳng vào mặt Thiên Ma. Có vẻ như Khải Nguyên muốn trả đũa việc hôm qua ông ta đã cho hắn ăn cá sống. Nhưng Thiên Ma chỉ khẽ vung tay là đỡ được, con rồng nổ tung làm chấn động cả 1 vùng, nhưng Thiên Ma vẫn đứng yên tại chỗ, điềm nhiên như chưa có gì xảy ra cả. Thu Thủy cũng vì tiếng nổ này mà tỉnh dậy, cô mở to đôi mắt ngơ ngác nhìn Thiên Ma và Khải Nguyên

Thiên Ma vỗ tay nói

“Giỏi lắm, đúng là kỳ tài hiếm gặp, bước đầu xem như thành công rồi đó”

Thiên Ma lại nói tiếp

“Giờ người phải tự tìm cách điều khiển hỏa long đó, lại phải tự nghĩ ra các chiêu thức cho nó, cái này ta không giúp người được đâu”

Khải Nguyên tập luyện đến gần tối, nhưng hỏa long này giống như con ngựa bất kham, vừa được phát xạ ra đã bay rất nhanh theo 1 đường thẳng. Vì tốc độ của nó quá nhanh nên Khải Nguyên vẫn chưa có cách nào điều khiển nó như ý được. Sức công phá của sinh vật lửa này mạnh hơn hỏa cầu rất nhiều. Xung quanh Khải Nguyên, những tảng đá lớn nhỏ đều bị bắn phá tan hoang, dưới mặt đất lại xuất hiện vô số hố bom khá sâu. Mãi đến gần tối, Khải Nguyên cũng chỉ bẻ cong quỹ đạo của hỏa long được 1 chút, vẫn chưa điều khiển nó bay theo ý muốn được. Công lực cạn kiệt, tinh thần hắn cũng cảm thấy mệt mỏi vô cùng

Thiên Ma lại đi đâu mất, Khải Nguyên bèn đến ngồi cạnh Thu Thủy, để mặc cho cô chăm sóc hắn theo cách của cô. Khải Nguyên thả lỏng thân thể tận hưởng sự chăm sóc ôn nhu của Thu Thủy, trong đầu không ngừng nghĩ ngợi về phương pháp điều khiển hỏa long. Mãi thật lâu sau, Thiên Ma mới trở về, lần này ông ta không mang theo cá mà lại ném đến trước mặt Khải Nguyên 1 loại quả đại to bằng trái cam, có vỏ màu xanh đậm.

Khải Nguyên lại bóc 1 quả ra ăn thử, thấy mùi vị ngon ngọt dễ nuốt hắn bèn ăn hết toàn bộ. Ăn xong, Khải Nguyên lên tiếng hỏi

“Thứ quả này có tác dụng gì thế?”

Thiên Ma nói

“Trong loại quả này có 1 chất độc tác động lên hệ thần kinh gây ra ảo giác. Chất độc này không làm chết người đâu, đừng tìm cách hóa giải nó. Giờ người thử đứng dậy tập luyện tiếp xem”

Khải Nguyên đứng dậy, hắn cảm thấy động tác của mình nhanh hơn hẳn, mọi vật xung quanh đều có vẻ chậm chạp 1 cách bất thường. Khải Nguyên cố sức tạo ra hỏa long rồi tập trung tư tưởng để điều khiển nó, lần này hắn cảm thấy dễ dàng hơn. Chỉ trong 1 giờ, hắn đã có thể điều khiển hỏa long bay vài vòng theo ý muốn, nhưng sau đó do cơ thể mệt mỏi, mất tập trung, Khải Nguyên lại không khống chế được hỏa long nữa

Khải Nguyên ngưng tập, tiến lại bên Thiên Ma. Lúc này ông ta không biết đã kiếm đâu ra 1 số cành khô, đốt lên 1 đồng lửa lớn rồi ngồi gần đó. Thiên Ma trở vào Thu Thủy nói với hắn

“Nữ nhân này tuy hơi ngây ngô nhưng rất tốt, người đừng nên phụ bạc cô ta”

Thu Thủy nghe vậy liền bẽn lẽn cúi đầu, không nói gì. Khải Nguyên lại cầu nhàu

“Việc này tôi tự biết, không cần ông nhắc đâu. Cho tôi hỏi đây là đâu? Chừng nào ông mới cho tôi về nhà”

Thiên Ma cười nhạt nói

“Nơi đây là Syberia, không phải Bắc Cực như người tưởng đâu. Chừng nào người có thể điều khiển hỏa long đánh trúng được ta, ta sẽ cho người về”

Khải Nguyên không nói gì nữa, lại nằm lăn ra đất mà ngủ. Thu Thủy sợ hắn bị lạnh liền nằm bên cạnh, ôm lấy hắn, như muốn dùng hơi ấm thân thể của cô

để sưởi ấm cho Khải Nguyên. Thiên Ma lặng lẽ quan sát, đợi đến khi 2 người ngủ say, ông ta mới đến bên Khải Nguyên tiếp tục đả thông huyết đạo cho hắn, lại truyền cho hắn không ít công lực của ông ta.

Đến ngày hôm sau, Thiên Ma không bỏ đi mà lại ngủ không phi hành làm mục tiêu cho Khải Nguyên luyện tập. Mặc dù hỏa long tốc độ cực nhanh nhưng Thiên Ma vẫn né tránh 1 cách rất thoải mái, Khải Nguyên có thay đổi quỹ đạo hỏa long như thế nào cũng không chạm vào ông ta được. Đến chiều, hắn liền ngưng tập, ngồi chờ người ra vừa ôm Thu Thủy vừa suy nghĩ đối sách. Thiên Ma lại bỏ đi, sau đó đem về 1 thứ nắm màu trắng cho hắn ăn. Riêng Thu Thủy, Thiên Ma vẫn cho cô ta ăn lương khô bình thường.

Đến ngày thứ 4, Khải Nguyên tạo ra 2 hỏa long cùng lúc tấn công Thiên Ma từ 2 hướng nhưng ông ta vẫn tránh được. Hắn thất vọng lại ngồi suy nghĩ 1 lúc nữa. Đến chiều hắn liền tục phát động 4 hỏa long tấn công Thiên Ma liên tục nhưng ông ta vẫn tránh được. Tấn công thất bại, Khải Nguyên hơi cảm thấy hồ thẹn, bèn la lớn

“Một quá! Không chơi với ông nữa, hãy mau đi tìm thức ăn cho tôi, ngày mai nhất định tôi sẽ đánh trúng ông”

Thiên Ma đi rồi, Thu Thủy mới khẽ hỏi Khải Nguyên

“Người này là ai vậy? Tu vi của ông ta thật đáng sợ”

Khải Nguyên nhăn mặt nói

“Chuyện này vừa dài, vừa phức tạp lại khá hoang đường, khó mà kể hết được. Chỉ biết ông ta là 1 quái nhân rất lợi hại. Hiện giờ ông ta có vẻ như đang hứng thú với việc tăng cường tu vi cho anh, không biết còn có mục đích sâu xa gì không nữa”

Rồi hắn lại tự nói 1 câu triết lý

“Đã là phúc thì không phải là họa, nếu là họa thì muốn tránh cũng không được. Chúng ta phải tự cường bản thân để sau này không còn e ngại bất cứ điều gì nữa”

Thiên Ma lại trở về, lần này ông ta mang theo 1 túi đựng đầy những con sò biển khá lớn, vỏ xù xì như đá. Thiên Ma bóp vỡ vỏ sò rồi đưa cho Khải Nguyên bảo

“Thức ăn của người đây, lần này phải ăn sống toàn bộ mới có tác dụng”

1 ngày Thiên Ma chỉ cho Khải Nguyên ăn 1 lần, lại toàn là những thứ quái dị khó nuốt nhưng hắn có cảm giác đây là những linh dược khó tìm. Mỗi ngày trôi qua mặc dù vẫn hơi đói bụng nhưng hắn cảm thấy khỏe khoắn, linh mẫn hơn rất nhiều. Khải Nguyên liền đón lấy những con sò, bóp vỡ vỏ rồi nếm con buồn nôn mà ăn sống toàn bộ. Rồi hắn lại ngủ sớm, chuẩn bị cho ngày mai

Đến sáng ngày thứ 5, Khải Nguyên lại ngồi ngắm nghĩ cả buổi sáng, sau đó bảo Thiên Ma

“Được rồi đây, chút nữa tôi nhất định sẽ đánh trúng ông”

Thiên Ma bật cười rồi từ từ bay lên không trung, Khải Nguyên liền vận toàn bộ công lực tạo thành 1 hỏa long rất dài, rồi điều khiển nó bay thẳng đến Thiên Ma. Nhưng ông ta chỉ nhẹ nhàng lách qua 1 bên là tránh được. Khải Nguyên vẫn không bỏ cuộc, lại điều khiển hỏa long bay vòng vòng xung quanh Thiên Ma, phút chốc đã tạo thành 1 vòng lửa hình xoắn ốc giam ông ta vào giữa. Vòng lửa xiết chặt lại rồi nổ tung, nhưng không thấy Thiên Ma đâu cả.

Chỉ phút chốc sau, Thiên Ma đã hiện ra sau lưng Khải Nguyên, nói

“Tốt, xem như ngươi đã thành công”

Nói xong Thiên Ma vung tay đánh nhẹ vào đầu Khải Nguyên, hắn liền ngã lăn ra mê man bất tỉnh

Khi Khải Nguyên tỉnh dậy, hắn thấy mình đang nằm trong 1 ngôi nhà bỏ hoang. Bên ngoài có vẻ như là buổi sáng của 1 ngày mới. Bên cạnh hắn là Thu Thủy, mắt cô ta nhắm nghiền nhưng hơi thở vẫn đều đều như đang ngủ. Lần môi đỏ mọng của Thu Thủy trông thật hấp dẫn, thế là Khải Nguyên liền đặt lên đôi môi đó những nụ hôn cháy bỏng, cho đến khi Thu Thủy tỉnh lại, mở đôi mắt vừa ngạc nhiên vừa thẹn thùng nhìn hắn

Khải Nguyên khẽ hỏi cô ta

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Thu Thủy lắc đầu nói

“Em không biết nữa, sau khi đánh anh xong, ông ta cũng quay sang tấn công em, thế là em ngất đi, không biết gì nữa”

Khải Nguyên bước ra khỏi ngôi nhà, hắn nhận ra nơi đây là ngoại ô của Singapore, gần khu bảo tồn thiên nhiên. Khải Nguyên hơi bức mình về hành động của Thiên Ma, nhưng biết là hắn không làm gì được ông ta, liền nén giận lại, nắm tay Thu Thủy dẫn cô ta ra đường lớn tìm cách quá giang xe về nhà

Con đường như vắng vẻ 1 cách bất bình thường, Khải Nguyên và Thu Thủy đi bộ cả nửa giờ chỉ gặp vài chiếc xe. Họ vẫy tay ra hiệu nhưng xe vẫn cứ chạy tiếp. Đi thêm 1 lúc nữa, Khải Nguyên nhìn thấy 1 buồng điện thoại công cộng bên đường, hắn mừng rỡ liền chạy vào ngay, nhưng sau đó lại nhớ ra

mình không có đồng xu nào cả. Thật may mắn, từ phía xa lại xuất hiện bóng dáng của 1 người đàn ông đang đi chậm chạp về phía họ, Khải Nguyên quyết định sẽ đến xin ông ta vài đồng xu để gọi điện thoại. Không ngờ, 1 người từng sở hữu hàng chục triệu USD như hắn lại có ngày phải ngửa tay xin vài xu lẻ, Khải Nguyên thậm chí Thiên Ma rồi cất bước đi về phía người đàn ông đó. Hắn cảm thấy dường như bước chân của người đàn ông ở đằng kia có vẻ lảo đảo như đang say rượu.

Khải Nguyên nghĩ thầm

“Say rượu càng tốt, biết đâu ngày mai ông ta lại quên hết, thế thì mình đỡ xấu mặt”

Khải Nguyên đến trước mặt người đàn ông đó, cố nờ nụ cười lên tiếng

“Xin lỗi, ông có thể cho tôi mượn vài xu lẻ để gọi điện thoại không ?”

Người đàn ông không trả lời, chỉ ngược mặt lên nhìn Khải Nguyên. Khải Nguyên cảm thấy kinh dị vô cùng, đôi mắt ông ta trông có vẻ dài dại, từ miệng ông ta nước dãi tuôn ra nhều nhão, những câu nói ú ớ vô nghĩa luôn được ông ta lặp đi lặp lại. Khải Nguyên than thầm, sao hắn lại xui đến thế, mãi mới gặp 1 người nhưng không ngờ lại là 1 tên bị bệnh thần kinh

Bỗng chợt, người đàn ông hét lên 1 tiếng, lao thẳng vào Khải Nguyên. Hắn vội tránh né, trong lòng cảm thấy phiền toái vô cùng. Tên tâm thần không chịu buông tha Khải Nguyên, tiếp tục chuyển hướng đuổi theo hắn. Khải Nguyên liền vùng vẫy đánh vào sau gáy ông ta, hắn chỉ dùng đủ lực để làm ông ta ngất đi chứ không muốn giết người. Nhưng kỳ lạ thay, người đàn ông ngã xuống nhưng rồi lại đứng dậy như chưa có chuyện gì xảy ra. Ông ta lại phun từ miệng ra 1 đồng nhầy nhụa hướng về phía Khải Nguyên.

Khải Nguyên kịp thời tránh né, hắn kinh hãi nhận ra trong đồng dịch nhầy nhụa đó có 1 con đ*** lớn. Con đ*** liền bò rất nhanh, tiến đến gần Khải Nguyên như muốn chui vào ống quần hắn. Khải Nguyên liền bắn ra 1 hỏa cầu nhỏ thiêu cháy con đ***. Trong lúc mãi đối phó với con đ*** kỳ lạ, người đàn ông tâm thần không biết từ lúc nào đã đến gần Khải Nguyên, nắm chặt lấy tay hắn, miệng ông ta há rộng ra, trong đó lại có lúc nhúc vài con đ*** nữa. Khải Nguyên kinh hoàng tột độ, liền vận công tạo thành hóa diễm quanh thân thể, người đàn ông nhanh chóng biến thành 1 cây đuốc lớn, ông ta vùng vẫy 1 lúc rồi ngã xuống, từ từ cháy thành tro bụi rồi tiêu tán hoàn toàn

Khải Nguyên phủi tay cẩn thận, khề than

“Là do ông ép ta.... Nhưng mà thứ đó là cái quái gì vậy, 1 loại ký sinh à ?”

Khải Nguyên lại nắm tay Thu Thủy, bước đi thật nhanh về hướng thành phố. 1 chiếc xe lại chạy ngang qua, lần này là 1 xe cảnh sát. Người cảnh sát lái xe thấy Khải Nguyên vẫy tay liền dừng xe lại, sau đó nhìn thật kỹ càng Khải Nguyên và Thu Thủy, rồi mới cho họ lên xe

Khải Nguyên hỏi viên cảnh sát

“Có chuyện gì xảy ra vậy, tôi vừa gặp 1 người đàn ông có vẻ bất thường, ông ta tấn công tôi, phải vất vả lắm tôi mới chạy thoát được”

Viên cảnh sát đáp

“Anh không biết gì sao, gần đây xuất hiện 1 thứ ký sinh rất lạ. Người bị nhiễm ký sinh sẽ trở nên điên loạn, tấn công và lây nhiễm cho người khác. Các bệnh viện cũng bó tay, khi phẫu thuật lấy ký sinh ra thì nạn nhân cũng tử vong. Tốt nhất anh nên tránh họ và báo cho nhà chức trách biết để có biện pháp xử lý”

Khải Nguyên lại hỏi

“Biện pháp xử lý là thế nào ?”

Viên cảnh sát thở dài

“Thứ ký sinh này bắt đầu xuất hiện từ 5 ngày trước, ban đầu chúng tôi cũng cố bắt giữ và cách ly những người nhiễm bệnh. Nhưng việc này lại làm cho sự lây lan tăng lên, giờ chính phủ đã phải ban lệnh bắn hạ và tiêu hủy tất cả những người nhiễm bệnh. Nhưng 1 số gia đình lại che giấu người bị nhiễm làm tình hình khó kiểm soát hơn. Đã phải huy động đến quân đội kiểm tra và cách ly từng khu vực. Máy ngày nay anh không theo dõi báo chí truyền thông sao, trông anh cứ như từ trên trời rơi xuống vậy”

Khải Nguyên lại phải bịa chuyện

“Cả 10 ngày nay tôi chỉ tập trung chơi game, ngủ và xem phim, nên không hề biết gì hết”

Viên cảnh sát lâu bầu mấy câu nữa rồi lại thôi, ông ta tiếp tục lái xe đưa Khải Nguyên vào khu vực thành phố. Khu vực thành phố đã được quân đội kiểm soát, rất nhiều chốt gác của quân đội và cảnh sát được lập nên, tiếng súng nổ thỉnh thoảng lại vang lên làm cho khung cảnh trở nên hỗn loạn vô cùng. Khải Nguyên không ngờ chỉ trong 5 ngày Singapore lại xảy ra kinh biến như vậy. Viên cảnh sát lại đưa Khải Nguyên và Thu Thủy đến 1 chốt kiểm soát của quân đội, họ kiểm tra 2 người khá lâu rồi đưa cho họ 2 tấm thẻ và nói

“Các vị có thể đi vào khu vực an toàn, nhớ đừng ra khỏi nhà nếu không cần thiết, khi phát hiện người bị nhiễm phải thông báo ngay cho chúng tôi”

Khải Nguyên cảm thấy lo lắng vô cùng. Không biết Nhã Ca, Mỹ Huyền và Uyên Thi có ổn không. Và còn cả đứa con bé bỏng của hắn nữa, không biết

Tuyệt Lệ có vô sự hay không.Sau khi rời khỏi chốt kiểm soát, Khải Nguyên liền dắt Thu Thủy chạy như bay về nhà

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 57: Thần Tượng

Khải Nguyên về đến nhà.

Cánh cửa đóng im lìm, hần gỗ mãi không thấy ai ra mở cửa, trong lòng nóng như lửa đốt.Khải Nguyên định phá cửa xông vào thì lại phát hiện 1 bức thư giấu khá kỹ trong hộp thư gần đó

Nội dung bức thư chỉ có mấy dòng

“Bọn em vẫn an toàn

Đã trở về nhà cũ ở thành phố Tự Do

Mong gặp lại anh ở đó”

Trong hộp thư cũng có giấu chìa khóa nhà, hần liền mở cửa đi vào

Trong lòng Khải Nguyên cũng bớt lo lắng, nhưng hần chợt nhớ ra, ngôi nhà cũ ở thành phố Tự Do hiện tại hần đã cho Nguyệt Ánh mượn tạm mà vẫn chưa nói cho những nữ nhân của hần biết.Thật là rắc rối. Khải Nguyên tắc lưỡi thờ dài rồi lại lấy thẻ tín dụng của hần ra ngân hàng gần đó, rút 1 ít tiền.Sau đó hần dắt Thu Thủy đi thẳng ra đường, đón xe đến sân bay

Ở sân bay, rất nhiều người đang chen lấn tranh giành mua vé, loa phóng thanh liên tục thông báo tất cả các chuyến bay đã hết chỗ.Khải Nguyên cùng Thu Thủy đành ra đường vẫy tay đón xe để trở về nhà.Hần nghĩ thầm

“Bến tàu chắc chắn cũng đông đúc như vậy, chi bằng ta cứ ở lại đây, với tu vi của ta, bọn người nhiễm bệnh đó làm sao có thể chạm vào người ta được”

Vẫy tay mãi, cuối cùng cũng có 1 chiếc taxi dừng lại, 2 người liền lên xe thật nhanh. Khải Nguyên nói địa chỉ cho người lái xe rồi bảo ông ta phóng nhanh 1 chút.Hần nhắm mắt lại, suy nghĩ mông lung: không biết Nguyệt Ánh có còn ở đó không.Nếu cô ta vẫn ở đó, có khi nào cô ta lại tấn công Nhã Ca và những nữ nhân khác của hần hay không.Thật là không thể đoán trước được.Khải Nguyên tự trách mình lúc này đã quá vội vã mà quên mất việc gọi điện cho số điện thoại của ngôi nhà cũ xem sao.

Khải Nguyên mở mắt ra, bảo người lái xe

“Chạy nhanh chút nữa được không?”

Người lái xe không trả lời, lại nhấn ga tăng tốc.Khải Nguyên nhận ra mình đang đi về hướng ngoại ô chứ không phải đi về nhà của hần, hần bèn la lớn

“Ông có biết đường không?”

Người lái xe chậm chậm quay đầu về phía Khải Nguyên, từ mồm ông ta lại thò ra 1 con đ** đang ngoe nguẩy.Khải Nguyên lại thảm thán

“Chết tiệt thật”

Hần liền phóng đến khống chế người lái xe, hỏa diễm trên tay rực cháy, thiêu đốt ngay con đ** đó.Khải Nguyên ra tay rất nặng, chỉ 1 quyền đã đánh vỡ đầu người lái xe, chiếc xe lạc tay lái liền đâm vào 1 gốc cây bên đường.Hần lồm cồm chui ra, than thở

“Quân đội và cảnh sát cái kiểu gì thế này, không phát hiện được 1 tên lái xe nhiễm bệnh sao”

Khải Nguyên lại nắm tay Thu Thủy, giúp cô ra khỏi xe rồi nhìn lại, hần thấy vài con đ** đang chui từ thi thể của người lái xe ra.Hần bèn tức mình phát ra hỏa cầu thiêu đốt chúng cùng thi thể của người lái xe.Khải Nguyên và Thu Thủy không ai bảo ai, liền chạy thật nhanh ra xa khỏi chiếc xe đang bốc cháy

Chỉ ít phút sau, chiếc xe nổ tung, Khải Nguyên nhanh chóng dắt Thu Thủy rời khỏi hiện trường, di chuyển với tốc độ nhanh nhất về nhà.Phải mất hơn 1 giờ đồng hồ chạy bộ, họ mới về được đến nhà.Khải Nguyên đóng chặt cửa lại rồi chạy đến chỗ điện thoại, vừa giờ máy lên hần như phát hiện 1 điều gì đó, liền than thở

“Điện thoại cũng bị cắt.Không lẽ không có cách nào để liên lạc với thế giới bên ngoài sao”

Singapore là 1 quốc gia trung lập, lại có quan hệ kinh tế rất tốt với nhiều cường quốc khác, rõ ràng đây không phải là cuộc tấn công sinh học của 1 cường quốc nhằm vào Singapore.Các tổ chức khủng bố thì gần như không có khả năng tạo ra 1 thứ vũ khí sinh học lợi hại như vậy.Khải Nguyên lại có cảm giác dường như sự kiện này xảy ra lại là nhằm vào hắn.Hắn lại trầm nghĩ

“Milena đã rời khỏi đây, vậy vì sao họ lại tập kích ta, quả thật là khó hiểu”

Khải Nguyên cũng thử gọi cửa những nhà lân cận để xin gọi nhờ điện thoại, nhưng không nhà nào mở cửa cho hắn cả.Hắn cũng cảm thấy hơi đói bụng liền trở về nhà của mình.Trong nhà còn ít thức ăn, nhưng Khải Nguyên và Thu Thủy cũng cần bản là không cần ăn nhiều như những người bình thường.Hắn lại mở truyền hình theo dõi tin tức.Có vẻ như chính phủ đã cầu cứu các quốc gia khác.Rất nhiều quân lính và chuyên gia y tế của Mỹ và các cường quốc khác hiện đang ở tại đây để giúp chính phủ Singapore đối phó với đại dịch.Nhiều phương pháp khác nhau đang được thử nghiệm để cứu chữa những người nhiễm bệnh.Khải Nguyên xem tin tức 1 lúc nữa, cảm thấy chán ngán, liền tắt máy đi ngủ

Đến nửa đêm, hắn lại tỉnh giấc vì nhiều tiếng động rất ồn ào.Nhìn qua cửa sổ, Khải Nguyên thấy có hàng trăm người đang bao vây ngôi nhà của hắn.Dáng đi của họ trông khá tiêu sái, chính là những người bị nhiễm bệnh.Khải Nguyên nở nụ cười tà dị nghĩ thầm

“Cái gì đến cũng phải đến thôi, rõ là kẻ nào đó muốn tập kích ta đây mà, để ta ra xem thực lực hắn ra sao”

Công lực vừa mới tăng tiến nên Khải Nguyên rất háo hức muốn gặp đối thủ để so tài.Hắn nhìn sang bên cạnh thấy Thu Thủy đã tỉnh giấc, liền bảo cô ta

“Em ở lại đây, phải nhớ cẩn thận không để nhiễm phải thứ ký sinh đó”

Nói xong Khải Nguyên liền phóng ra cửa sổ, hướng về phía đám đông những người bị nhiễm bệnh.Toàn thân hắn hóa diễm rực cháy, liền tả xung hữu đột tấn công toàn lực vào những kẻ điên loạn đó.Những người trúng đòn công kích của Khải Nguyên liền bị hỏa kinh thiêu cháy, biến thành 1 bó đuốc sống gào thét vang trời trước khi bị thiêu đốt hoàn toàn.Chỉ trong nửa giờ, cả trăm người bị nhiễm bệnh đã hóa thành những cái xác cháy đen khói bốc nghi ngút

Khải Nguyên lại lên tiếng nói

“Đã đến đây rồi thì nên ra mặt đi, đám xác chết biết đi đó không làm khó được ta đâu”

Từ 1 nóc nhà gần đó, 1 bóng người phóng đến trước mặt Khải Nguyên.Dưới ánh đèn mờ ảo hắn nhận ra người đó chính là 1 nữ nhân kiều mị vô cùng khoảng 16,17 tuổi, trên người cô ta chỉ có vài mảnh vải che đậy những chỗ trọng yếu, toàn bộ cơ thể với làn da trắng trẻo và những đường cong tuyệt đẹp đều lộ rõ, thật đúng là 1 vẻ đẹp làm mê hoặc lòng người.Mái tóc đen dài nhẹ nhàng tung bay theo gió, ánh mắt như mơ mộng 1 chốn xa xôi kết hợp cùng dung nhan tuyệt thế của nữ nhân thật khiến cho người ta phải điên đảo.Trên thân hình phong trần đầy quyến rũ của nữ nhân lại xăm 1 đồ hình ma thuật mờ mờ, lại làm cho vẻ đẹp đó thêm chút ma quái.Khải Nguyên cũng cảm thấy nóng cả mặt, suýt nữa thì chảy máu mũi.

Hắn cố gắng trấn tĩnh lại cười lớn nói

“Ha ha, muốn thi triển mỹ nhân kế với ta sao ?”

Nữ nhân cười rất tự nhiên nói

“Lúc mới được đưa đến đây, ta đã mặc như vậy rồi, trang phục của các người xấu quá nên ta cũng không muốn mặc vào người, sẽ làm xấu đi vẻ đẹp vốn có của ta”

Khải Nguyên lại hỏi

“Biến người sống thành cương thi, cô là người của gia tộc Neryv phải không ?Cô đến đây để tập kích ta à ?”

Nữ nhân trẻ môi trông có vẻ rất đáng yêu nói

“Người làm như trên đời chỉ có gia tộc Neryv mới có thể sử dụng được xác chết làm vũ khí vậy.Ta cũng không rõ tại sao ta lại ở đây, nhưng ta sẽ biến nơi đây thành thế giới riêng của ta.”

Cô ta nhìn chăm chú Khải Nguyên từ đầu đến chân rồi nói

“Quả thật là mỹ nam tử hiếm gặp, hơn nữa lại là cường giả có thực lực, chà trách lũ thi trùng không chịu nổi được đến 1 chiêu.Thật là thú vị đây, biến chàng thành thi trùng thật không nỡ, ta sẽ dùng Nhiếp hồn thuật khiến chàng trở thành nô lệ của ta, vĩnh viễn đi theo hầu hạ ta suốt đời”

Khải Nguyên bực dọc quát tiếng mắng

“Thật đúng là đám nữ, để xem cô có thực lực đến đâu mà dám ăn nói như vậy”

Rồi hắn lại nhăn mặt, thè lưỡi ra nói

“Dù sao cô cũng chỉ là 1 xác chết sống lại, ta chẳng ham hố gì đâu, đừng có nằm mơ”

Nghe đến từ “xác chết sống lại”, trong mắt nữ nhân liền ánh lên lửa giận bùng bùng, cô ta gằn giọng nói

“Nhãn quang cũng không tệ, ta chấp ngươi trước 3 chiêu, rồi ta sẽ cho ngươi tâm phục khẩu phục. Đến lúc đó ngươi cũng sẽ giống như ta thôi”

Khải Nguyên không khách khí, vung tay đem quyền đầu rực lửa giáng thẳng vào mặt nữ nhân. Nữ nhân không tránh né, từ trên người cô ta, đồ hình ma thuật lại hiện rõ ra. Quyền kinh và hỏa kinh của Khải Nguyên tựa như tan biến, hấn cảm giác như vừa đâm vào 1 bị bông vậy.

Nữ nhân khẽ gạt tay Khải Nguyên ra, giọng nói trong trẻo lại cất lên

“Ai da, nóng quá, tuyết nữa là bỏng mất khuôn mặt xinh đẹp của ta rồi”

Khải Nguyên không chần chừ, lập tức tung thêm 1 quyền nữa vào ngực nữ nhân, nhưng tình trạng tương tự lại xảy ra. Quyền đầu đã đánh trúng nữ nhân nhưng cô ta vẫn đứng yên tại chỗ, hoàn toàn không tổn thương gì, đồ hình ma thuật xung quanh cô ta lại rực sáng hơn. Khải Nguyên hơi kinh ngạc, hấn đoán rằng đồ hình ma thuật đó đã hấp thu toàn bộ sát thương do hấn gây ra, nhưng hấn không biết làm sao để phá giải ma thuật này. Khải Nguyên nhảy lùi lại 1 đoạn rồi vận toàn lực tạo thành 1 cơn hỏa long khá lớn phát xạ về phía nữ nhân. Đây chính là chiêu mạnh nhất của hấn, có thể hủy diệt cả 1 ngọn núi nhỏ, hấn không tin đồ hình ma thuật đó có thể hấp thu được sát thương lớn như vậy

Hỏa long chạm vào đồ hình ma thuật lại biến mất không dấu vết. Khải Nguyên lại nghe thấy 1 tiếng nổ phát ra từ rất xa. Hấn liền hiểu ra, ma thuật đó không hấp thu sát thương mà chuyển sát thương đó sang 1 vị trí khác cách xa chủ nhân của nó. Thính giác tinh nhạy của hấn lại nghe 1 loạt tiếng kêu gào thảm thiết từ vị trí của vụ nổ truyền lại, giống như tiếng kêu gào của bọn điên loạn bị nhiễm bệnh khi trúng đòn

Khải Nguyên liền nói lớn

“Ta hiểu rồi, cô đã dùng ma thuật đem sát thương do ta đánh ra chuyển sang bọn chúng”

Nữ nhân cười tươi, vỗ tay như khen ngợi

“Rất thông minh, càng lúc càng thú vị. Ta và bọn chúng cũng có mối tương thông về tâm linh, ta có thể biết được những gì chúng nghe hoặc thấy được, cũng có thể đem sát thương do bị người khác đánh mà chuyển lên thân thể chúng, để chúng chịu tử thương thay cho ta. Nhưng nhận biết là 1 chuyện, đối phó được lại là chuyện khác đấy”

Khải Nguyên nở nụ cười tà dị nói

“Để thôi, chỉ cần tấn công cô liên tục, khi hồn hình nhân thể mạng đó chết hết, tự dung sẽ đã thương được cô thôi”

Nữ nhân lại hồn nhiên

“Cứ thoải mái đi, ta vẫn còn hơn 800 hình nhân thể mạng đấy. 3 chiêu đã hết rồi, giờ ta sẽ không đứng yên cho ngươi đánh nữa đâu”

Nói xong cô ta liền vận công tạo thành 1 làn khí xanh lục bao quanh cơ thể. Khải Nguyên than thầm

“Chết rồi, không ngờ cô ta lại biết dùng độc công”

Bộ pháp của nữ nhân không tinh xảo nhưng rất nhanh, chỉ chớp mắt đã lại sát gần Khải Nguyên, tấn công liên tục vào ngực hấn. Khải Nguyên vận công tạo thành hỏa diễm hộ thể, liên tục chống đỡ và phản đòn. Chỉ trong 1 khoảng thời gian ngắn, hấn đã đánh trúng nữ nhân vài chục lần và cũng bị đánh trúng không ít. Nữ nhân vẫn điềm nhiên vô sự, Khải Nguyên lại cảm thấy không ổn, độc khí trên người cô ta đã xuyên qua hỏa diễm vào cơ thể hấn, cảm giác khó chịu vô cùng. Tuy Khải Nguyên có khả năng tự hóa giải độc chất nhưng việc ấy lại làm cho hấn tiêu tốn không ít công lực, cũng như không thể hóa giải hoàn toàn độc chất trong người hấn với 1 thời gian rất ngắn được. Càng lúc Khải Nguyên lại càng rơi vào thế bị động, mồ hôi tuôn ra như tắm, sắc mặt tái dần

Nữ nhân lại vung tay, từ trong không khí vô số ngọn châm hình dáng trong suốt như nước đá hiện ra, bay rất nhanh về phía Khải Nguyên, đầu ngọn châm ánh lên sắc xanh, rõ ràng có độc. Khải Nguyên nhảy lùi lại, liên tục tránh né cơn mưa độc châm đó, hỏa kinh hộ thể của hấn đã suy giảm rất nhiều, mặc dù đã tránh được gần hết nhưng hấn vẫn bị trúng phải mấy ngọn châm vào vai. Châm độc vừa đã thương Khải Nguyên xong liền bị hỏa kinh làm bốc hơi mất tích

Khải Nguyên lại vận công phát xạ hỏa long về phía nữ nhân, hấn cũng lao nhanh đến tấn công cô ta bằng quyền đầu rực lửa. Nữ nhân vẫn không tránh né, lại đứng im chịu trận, sau đó cô ta lại vung chưởng đánh về phía Khải Nguyên

Khải Nguyên lộn vài vòng trên không, rồi lại đáp xuống đất. Tình trạng của hấn thể hiện rõ ràng, độc tính trong người đã gia tăng lên rất nhiều. Hấn phải dùng hơn nửa công lực để ngăn chặn và hóa giải chất độc. Khải Nguyên biết rằng cứ tiếp tục đánh nhau với cô ta, độc chất trong người hấn sẽ càng lúc càng gia tăng, đến khi không còn có thể khống chế được nữa là hấn mất mạng.

Nữ nhân cũng không bỏ qua, liền phản kích, cô ta tạo thành hàng chục quả cầu độc khí màu xanh, liên tục bắn về phía Khải Nguyên. Khải Nguyên định tránh né, nhưng độc cầu vừa đến gần hấn liền phát nổ, độc khí màu xanh lan tỏa khắp không gian xung quanh hấn, tạo thành 1 đám mây mù dày đặc. Mặc dù phong bế hô hấp nhưng độc khí vẫn theo các lỗ chân lông xâm nhập vào cơ thể Khải Nguyên, hấn lập tức thi triển kinh công nhanh chóng tẩu thoát ra khỏi đám mây độc, nhưng chỉ vừa mới nửa chừng đã cảm thấy công lực cạn kiệt, liền rơi xuống.

Nữ nhân cảm thấy đau rát, liền nhìn lại chỗ vừa bị Khai Nguyên đánh trúng lúc nãy. Vị trí đó đã hiện ra 1 vết bóng lớn, phồng rộp. Cô ta nhăn mặt kêu

“Thật đáng ghét mà, làm hỏng cả làn da tuyệt đẹp của ta”

Tay của nữ nhân liền tỏa ra ánh sáng xanh, cô ta nhẹ nhàng xoa vào vết bóng, chỉ phút chốc vết bóng đã biến mất, làn da lại trắng hồng xinh đẹp như cũ. Khai Nguyên từ xa trông thấy cũng kinh dị trong lòng, không ngờ nữ ma đầu này lại có pháp thuật tự hồi phục nữa. Thật chẳng biết làm sao mới có thể chiến thắng được cô ta. Lúc này độc tính trên người Khai Nguyên đã bộc phát dữ dội, đến đi còn không nổi nói chi đến chuyện tiếp tục đánh nhau.

Khai Nguyên chợt nảy ra 1 ý nghĩ độc đáo nhưng vô cùng liều lĩnh, hắn thu hết hơi tàn gắng gượng nói

“Ta đã thua, muốn xử lý thế nào thì tùy ý cô”

Nữ nhân cất tiếng cười trong trẻo lộ vẻ đắc ý, ánh mắt lay động lại càng thêm quyến rũ. Cô ta từ từ tiến lại gần Khai Nguyên nắm cổ tay hắn xem mạch rồi nói

“Hiện ta đã có thể dùng Nhiếp hồn thuật được rồi, hãy vĩnh biệt ý thức của ngươi đi, ngươi sẽ vĩnh viễn trở thành nô lệ của ta”

Khai Nguyên không ngờ lại làm 1 hành động khó hiểu. Hắn dùng hết sức tàn ôm chặt lấy nữ nhân. Nữ nhân nét mặt hơi ửng đỏ, khẽ nói

“Từ từ nào, khi chàng trở thành nô lệ của ta rồi đến lúc đó ta sẽ bảo chàng ôm ấp ta suốt ngày. Làm gì phải vội vã như vậy”

Từ mắt của nữ nhân lại phát ra 2 luồng sáng xanh chiếu thẳng vào mắt Khai Nguyên. Khai Nguyên vẫn ôm cô ta đứng bất động. Bỗng nữ nhân cảm thấy có điều gì đó không ổn, từ mắt cô ta, luồng sáng xanh lập tức biến mất. Nữ nhân giãy dụa như muốn thoát ra, nhưng Khai Nguyên vẫn ôm chặt cô ta. Mãi 1 lúc lâu sau nữ nhân mới thoát được khỏi tay hắn, cô ta ôm ngực lão đảo bước lùi lại, lên tiếng hỏi

“Ngươi vừa sử dụng tà thuật gì vậy”

Khai Nguyên dùng ánh mắt tà dị nhìn nữ nhân, cười nói

“Tà thuật gì đâu, ta vừa truyền cho cô 1 ít công lực của ta thôi. Cảm thấy khó chịu phải không”

Trên người Khai Nguyên, từng làn khí độc màu xanh từ từ bốc ra, hắn lại cười nham nhở nói

“Ma thuật đó sẽ đem sát thương tác động lên người cô chuyển sang hình nhân thể mạng, nhưng nếu không phải là sát thương thì nó sẽ không chuyển. Ta chỉ truyền công lực cho cô, không có ý đã thương cô, dĩ nhiên là ma thuật đó cũng sẽ không đem công lực của ta chuyển cho hình nhân thể mạng. Bây giờ công lực của ta đã ở trong người cô, ta có thể điều khiển nó phá hủy nội tạng của cô. Ma thuật của cô chỉ có tác dụng ngăn chặn sát thương từ bên ngoài thôi, để xem cô còn cách gì để đối phó”

Phương pháp này vốn là của Nhân Kiếm. Lúc ở đảo Ragas, Khai Nguyên đã từng thấy Nhân Kiếm đem kiếm khí ẩn vào huyết mạch trong cơ thể đối thủ, sau đó điều khiển kiếm khí tạo thành huyết kiếm phá hủy cơ thể của đối thủ. Trong lúc nguy khốn, hắn đã nghĩ ra kế sách này, không ngờ chỉ thử 1 lần đã bắt chước được ngay. Tuy nhiên, Khai Nguyên không có kiếm khí nên đã truyền công lực của hắn vào người nữ nhân tạo thành hỏa kinh ẩn tàng trong cơ thể cô ta

Nữ nhân lặng im, ánh mắt phẫn nộ nhìn Khai Nguyên như muốn nuốt chửng hắn. Khai Nguyên lại nói

“Cô xem này”

Nói xong, hắn khẽ vung tay, từ trên người nữ nhân liền hiện ra đầu và 1 phần thân mình của 1 con hỏa long kích thước nhỏ như 1 con rắn. Khai Nguyên khẽ động tay, hỏa long liền chui lại vào người nữ nhân, cô ta hét lớn lên rồi lão đảo bước lùi, sắc mặt tái nhợt hẳn đi tựa hồ như rất đau đớn

Khai Nguyên lại nói

“Ta đã biết cô là thứ gì, ta cũng biết làm sao để giết cô. Chỉ cần ta khẽ động tay là hỏa long sẽ thiêu đốt trái tim của cô, xem cô làm sao mà sống nổi nữa”

Nữ nhân run rẩy hỏi

“Ta là thứ gì ... thực sự ngươi biết được sao ?”

Khai Nguyên lại nở nụ cười thập phần tà dị

“Cô chính xác là 1 xác chết. Không hiểu làm thế nào mà cái xác của cô vẫn còn nguyên vẹn sau hàng ngàn năm. Có kẻ nào đó đã triệu hồi linh hồn cô từ địa ngục, cho nhập vào thể xác đó. Giết cô cũng giống như giết 1 người thông thường thôi. Chỉ có điều, cô lại có thứ ma thuật hộ thể kỳ quái đó, lúc đầu ta nghĩ không ra biện pháp”

Nữ nhân lại cười, cất giọng như tru chọi Khai Nguyên

“Thông minh lắm, nhưng còn độc trên người ngươi thì sao. Nếu ta chết rồi, không ai hóa giải thứ độc đó, ngươi cũng sẽ chết”

Khải Nguyên vẫn bình tĩnh đến lạnh lùng, hắn nói

“Thứ độc đó cũng có sinh mệnh, hơn nữa sinh mệnh của nó liên thông với sinh mệnh của cô, khi cô vừa chết, lập tức nó sẽ biến mất, không cần phải hóa giải. Hồn của ta thì khác, hiện tại ta đang không chế không cho nó thiêu đốt tâm mạch của cô, nếu ta mà chết, cô cũng lập tức phải chết theo ta”

Nữ nhân cay đắng nói

“Bất quá chúng ta cùng chết chung vậy”

Khải Nguyên lại khẽ động tay, nữ nhân liền ôm ngực kêu la có vẻ rất đau đớn. Hắn liền nói

“Ta không nghĩ thế đâu. Muốn giết được ta cô phải tập trung tinh thần để điều khiển chất độc trong người ta, nhưng hiện tại cô đau đớn như thế này làm sao tập trung được. Nếu phải chết chung ta cũng không lỗ vốn. Ta chết rồi linh hồn vẫn còn đó, sau này nếu gặp kỳ duyên vẫn có thể hồi sinh, nhưng khi cô chết đi, linh hồn cô sẽ tiêu tán thành tro bụi, muốn làm ma cũng không được, xem ai thê thảm hơn ai nào”

Nghe đến “muốn làm ma cũng không được”, nữ nhân liền lộ ra vẻ đau khổ tột cùng, cô ta xuống giọng năn nỉ

“Xin chàng đừng làm như vậy, ta thực sự không muốn. Hay là chúng ta trao đổi đi, ta sẽ hóa giải độc khí trong người chàng, chàng cũng hóa giải hỏa kinh cho ta. Sau đó chúng ta không phạm đến nhau nữa, nước sông không chạm đến nước giếng. Có được không?”

Khải Nguyên gật đầu, nói giọng kiên quyết

“Ý kiến không tệ, nhưng cô phải hóa giải độc chất cho ta trước, nếu không thì không giao dịch gì cả”

Nữ nhân lê bước đến cạnh Khải Nguyên, đặt tay lên ngực hắn, không biết vô tình hay cố ý mà đôi tay cô ta lại mân mê khuôn ngực rắn chắc của Khải Nguyên 1 hồi. Độc khí trong người Khải Nguyên như bị hút vào đôi tay ấy, chỉ phút chốc hắn đã cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng sáng khoái. Khải Nguyên lại dùng Nguyên thần vấn đề kiểm tra ý nghĩ của nữ nhân, hắn vô cùng yên tâm khi biết được nữ nhân không lừa gạt mình, đã hút sạch toàn bộ chất độc trong người hắn ra

Nữ nhân dừng tay, nhìn Khải Nguyên nói

“Ta đã hóa giải chất độc rồi, giờ chàng hãy hóa giải hỏa kinh cho ta đi”

Khải Nguyên nói với giọng tà dị

“Hắc hắc, ta đâu có ngu. Thật sự mà nói, ta chỉ có mỗi biện pháp này để không chế cô, và chắc chắn cũng chỉ làm được 1 lần. Nếu như phải đánh nhau với cô lần nữa, ta cảm chắc cái chết. Bởi vậy, bây giờ ta phải giết cô. Thực sự cô rất nguy hiểm, ta không nên để cô tồn tại trên cõi đời này”

Mắt nữ nhân lộ vẻ tuyệt vọng, những giọt nước mắt liền tuôn ra. Cô ta chửi rủa liên tục

“Ngươi nuốt lời, ngươi là đồ tiểu nhân, bỉ ổi, vô liêm sỉ”

Khải Nguyên nhanh chóng thi triển khinh công nhảy lui 1 đoạn thật xa để phòng nữ nhân trong lúc hoảng loạn lại liều chết tấn công hắn, rồi lên tiếng

“Vô độc bất trượng phu! Cô còn có di ngôn gì không? Nếu có thì mau nói, còn không có gì để nói thì ta ra tay đây”

Nữ nhân liền nằm lăn ra đất, khóc lóc, giãy nảy liên tục, giọng nói có vẻ như cầu xin

“Ta không muốn chết, ta không muốn chết đâu. Ta vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, ta vẫn chưa lấy chồng, chưa biết được tình yêu là gì. Ta không muốn chết lần nữa. Năm xưa ta chết trẻ quá, vẫn còn nhiều điều luyến tiếc. Cầu xin chàng đó, đừng giết ta. Ta thực sự cũng thích chàng mà, đừng tàn nhẫn với ta như vậy. Hãy tha cho ta đi, từ giờ trở đi ta sẽ trở thành nô lệ của chàng, ta nguyện vĩnh viễn hầu hạ chàng suốt đời. Xin đừng giết ta, ta có thể cho chàng tất cả những gì mà ta có. Ta van xin chàng đó, đừng giết ta”

Trước giờ Khải Nguyên thấy người khác van xin tha mạng cũng không ít lần, nhưng chưa thấy ai như nữ nhân này, van xin tha mạng mà cứ như đang làm nũng, ăn vạ. Hắn bất giác phì cười. Trong lòng Khải Nguyên lại nhớ đến câu nói của Mỹ Huyền lúc trước “Tha được cho ai thì hãy tha ...”

Nữ nhân thấy vậy, mừng rỡ nói

“Chàng đã cười rồi, trông thật anh tuấn biết bao, có nghĩa là chàng đã đồng ý tha cho ta rồi phải không?”

Khải Nguyên cười thành tiếng nói

“Ha ha, điệu bộ cô trông buồn cười quá thể, nhưng ta không mềm lòng đâu. Ta rất tiếc, nếu có cách để không chế cô, ta cũng tha cho cô rồi”

Nữ nhân cắn chặt môi suy nghĩ 1 lúc rồi ôn nhu nói

“Vẫn có, vẫn có 1 cách. Ta vốn là xác chết hồi sinh, chàng đã thắng được ta, hãy thi triển Huyết ấn trên người ta, như thế ta và chàng sẽ liên thông sinh

mệnh với nhau, như thế ta không thể nào hại chàng được nữa”

Khải Nguyên lắc đầu

“Trông ta là trẻ 3 tuổi à. Thứ nhất, ta không biết pháp thuật đó. Thứ nhì: chắc gì lúc ta lại gần cô thì triển pháp thuật, cô lại không giờ trò. Thứ ba: liên thông sinh mệnh à, có nghĩa là nếu người khác giết cô, không lẽ ta cũng phải chết theo cô sao. Công lực cô kém cỏi như vậy, chỉ dựa vào ít độc công và tà thuật, lại thích gây sự giết người, thế nào cũng có ngày bị người ta giết, ta đâu có ngu mà kết nối sinh mệnh với cô, để sau này lại phải chết 1 cách hồ đồ”

Ánh mắt nữ nhân có vẻ buồn, cô ta trầm giọng nói

“Thứ nhất: pháp thuật này cũng dễ thi triển thôi, ta có thể dạy cho chàng. Thứ nhì: ta sẽ thu hồi ma thuật bảo vệ, không vận độc công nữa, chàng cứ kích hoạt hỏa long sẵn, nếu cảm thấy có gì không ổn thì chỉ cần động tay là giết được ta. Thứ ba: Huyết ấn chỉ kết nối 1 chiều, nếu chàng chết thì ta sẽ phải chết theo, nhưng nếu ta chết, chàng vẫn vô sự”

Nữ nhân liền niệm chú, đồ hình ma thuật mập mờ trên thân thể cô ta liền biến mất. Nữ nhân thả lỏng toàn thân, bước đi rất tự nhiên về phía Khải Nguyên. Khải Nguyên trong lòng có hơi nghi hoặc, liền thủ sẵn, nếu thấy cô ta có gì bất thường, lập tức hấn sẽ phát động hỏa long giết chết cô ta ngay.

Nhưng nữ nhân không có vẻ gì gian trá, đã đến trước mặt Khải Nguyên, ánh mắt ôn nhu nhìn hấn. Tay cô ta lại nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay hấn đặt lên ngực mình.

Nữ nhân dịu dàng nói

“Chàng hãy cảm nhận tiếng trái tim ta, để biết là ta không giờ trò gian trá với chàng”

Khải Nguyên lập tức sử dụng Nguyên thần vấn, cũng không phát hiện điều gì gian trá. Hấn liền nhìn vào mắt nữ nhân nói

“Huyết ấn thi triển như thế nào ?”

Nữ nhân nhẹ nhàng cầm tay phải của Khải Nguyên đưa lên miệng. Khải Nguyên lập tức cảm thấy 1 cơn đau nhói, nhưng ánh mắt ôn nhu của nữ nhân như bảo hấn cứ yên tâm, hấn cũng trấn tĩnh quan sát xem cô ta định làm gì. Tay trái của Khải Nguyên đã vận công sẵn, nếu có gì gian trá hấn sẽ lập tức thiêu đốt trái tim của thiếu nữ đứng trước mặt. Nữ nhân lại tự cắn ngón tay mình, nhỏ 1 giọt máu hòa vào giọt máu đang rỉ ra từ đầu ngón tay của Khải Nguyên. Cô lại cầm tay hấn, vẽ lên ngực mình 1 đồ hình ma thuật bằng máu, động tác rất ôn nhu và nhẹ nhàng. Nữ nhân vừa vẽ xong, đồ hình liền rực sáng rồi chìm vào cơ thể cô ta, Khải Nguyên cũng thấy tâm linh mình rung động khác thường. Xem ra nữ nhân này đã không nói dối hấn

Nữ nhân quỳ xuống trước mặt Khải Nguyên, khẽ nói

“Từ giờ chàng là chủ nhân của ta, ta chính là nô lệ của chàng. Ta sẽ phục tùng mọi mệnh lệnh của chàng, cho đến chết mới thôi”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 58: Thu Phục

Nữ nhân lại nhỏ nhẹ nói với Khải Nguyên

“Xin chàng hãy hóa giải hỏa kinh cho ta”

Khải Nguyên có vẻ hồ hững nói

“Có vẻ như cô vừa thi triển 1 loại ma thuật nào đó. Nhưng ta không biết gì về ma thuật cả. Làm sao ta có thể chắc được là cô không lừa dối ta”

Nữ nhân thở dài

“Chàng cứ thử tự đã thương mình 1 chút thì sẽ rõ”

Khải Nguyên liền nhặt 1 mảnh kính vỡ gần đó, cắt 1 đường lên cánh tay hấn. Lập tức trên cánh tay nữ nhân cũng xuất hiện 1 vết cắt tương tự. Khải Nguyên lại thử thêm vài lần nữa rồi quẳng mảnh kính đi, nói với nữ nhân

“Ta tạm tin cô vậy”

Nói rồi hấn liền đặt tay lên ngực nữ nhân, thu hồi lại hòa kinh hấn đã truyền vào cơ thể của cô ta. Năng lượng này cũng không quá lớn, chỉ phút chốc là thu hồi toàn bộ, nhưng Khai Nguyên lại cố ý nắm lấy song nhũ đầy đặn của nữ nhân mà nhào nặn 1 hồi, về mặt vẫn không lộ cảm xúc gì. Nữ nhân sắc mặt lại ửng đỏ có vẻ vừa xấu hổ lại vừa thích thú.

Thấy vậy, Khai Nguyên trầm nghĩ

“Đúng là dâm nữ mà, lại còn nói là hoàng hoa khuê nữ gì đó. Ai mà tin nổi chứ”

Khai Nguyên sờ mó chán chê, liền bỏ tay ra nói

“Xong rồi đó, ta đã hoàn toàn hóa giải hòa kinh cho cô rồi”

Nữ nhân ánh mắt lộ vẻ vui mừng, ôm chăm lấy Khai Nguyên. Ban đầu Khai Nguyên cũng hơi lo sợ cô ta sẽ giở trò, nhưng sau đó nhìn thấy động tác rất tự nhiên và khả ái của nữ nhân, hấn lại gạt bỏ sự lo sợ đó sang 1 bên, để yên cho nữ nhân ôm hấn 1 lúc rồi mới từ từ gạt tay cô ta ra. Trong lúc ôm Khai Nguyên, nữ nhân lại dùng phương pháp trị liệu của cô ta, chỉ trong giây lát mấy vết cắt trên tay Khai Nguyên đã biến mất

Nữ nhân lại lấy từ trên tay cô ta ra 1 chiếc nhẫn, nhẹ nhàng đeo vào tay Khai Nguyên, nói

“Đây là vật tùy thân của ta, nay giao lại cho chàng, đeo nó rồi các độc vật sẽ tránh xa chàng, chàng không phải lo bị bọn chúng xâm hại nữa”

Khai Nguyên lại hỏi

“Ngoài sử dụng tà thuật và độc công, cô còn biết làm gì nữa”

Nữ nhân cười tươi trả lời

“Những nữ nhân bình thường khác làm được gì, ta cũng có thể làm được như vậy. Tuy đã chết 1 lần nhưng trước khi chết ta đã sử dụng rất nhiều loại linh dược hiếm có, thể xác lại được bảo quản trong băng động ngàn năm nên không bị hư hại gì cả, vẫn y như lúc còn sống. Ta có thể hầu hạ chàng tận tâm, sinh cho chàng thật nhiều hài tử. Chàng hãy tin lời ta, tuyệt đối không sai đâu”

Khai Nguyên cười mỉm, hấn chỉ muốn hỏi về võ công của nữ nhân, không ngờ cô ta lại hiểu lầm như vậy. Thật đúng là 1 dâm nữ.

Hấn liền lấy giọng nghiêm trang nói

“Cô là nô lệ của ta, không được phép xưng hô với ta như thế. Còn nữa, ta muốn biết cô còn có những công pháp đặc biệt gì, chứ không phải hỏi về khả năng sinh sản của cô đâu”

Nữ nhân hơi lộ vẻ thất vọng, liền thay đổi cách xưng hô nói

“Nô gia biết lỗi rồi, xin tướng công đừng trách tội. Nô gia cũng biết rất nhiều về y thuật nữa, có thể giải độc và chữa trị ngoại thương cho tướng công. Còn pháp thuật thì nô gia biết 1 ít pháp thuật tinh thần, thật không đáng kể ra. Về võ công và nội công, nô gia chỉ biết đủ để tự vệ mà thôi”

Khai Nguyên cảm thấy có cái gì đó không ổn trong cách xưng hô của cô ta. Hấn nghĩ rằng cô ta là người của thời cổ đại, “nô gia” chắc là cách xưng hô của nô bộc, còn “tướng công” chắc là muốn chỉ người chủ.

Khai Nguyên hỏi

“Tên của cô là gì? Cô sống vào thời điểm nào? Vì sao lại chết?”

Nữ nhân ánh mắt hiện lên vẻ u buồn, nói

“Nô gia tên gọi là Khiết Nhã, vốn sống vào cuối đời Đường. Năm 18 tuổi nô gia bị tập kích, sau đó phải uống độc dược tự vẫn trong băng động”

Khai Nguyên nghĩ thầm

“Cái tên nghe trong trắng, thanh bạch thế mà người thì lại là dâm nữ”

Rồi hấn lại hỏi

“Thân thể của cô ra sao? Vì sao lại bị tập kích”

Khiết Nhã buồn bã kể lại

“Nô gia không phải người Thần Châu, mà vốn là người ngoại tộc. Cha nô gia là giáo chủ của Thi Độc thần giáo. Bẩm sinh nô gia rất thông minh, linh mẫn, ngộ tính và tiềm năng rất cao. 3 tuổi đã tập công pháp của Thi Độc thần giáo, 5 tuổi bắt đầu giết người, đến năm 15 tuổi thì cha nô gia qua đời, nô gia trở thành giáo chủ. 3 năm sau Thi Độc thần giáo bị Thái Cực phái tấn công đến nỗi diệt môn. Nô gia ẩn trốn trong băng động, thấy truy binh đã tìm đến,

không muốn để chúng bắt được nên tự lấp cửa bằng động rồi uống độc được tự vẫn. Sau này, nô gia được 1 bọn người phương Tây hồi sinh. Chúng gọi nô gia là thần tướng gì đó, rồi bắt nô gia phải phục vụ cho chúng. Nhưng chúng lại quá yếu đuối, không chế phục nổi nô gia, cuối cùng chỉ dùng ma thuật giam giữ nô gia trong 1 căn phòng bằng sắt. Rồi chúng lại vận chuyển nô gia đi, đến nơi đây thì vô tình cửa phòng lại mở ra, thế là nô gia ra ngoài. Rồi nô gia gặp tướng công, tất cả chỉ có thế”

Khải Nguyên lạnh lùng hỏi

“Chứ không phải chúng sai cô đến đây tìm ta chứ ?”

Khiết Nhã lắc đầu, thành thật trả lời

“Hôm trước tướng công giết mất 1 thi trùng của nô gia, nô gia lập tức cảm ứng được. Thấy tướng công có thực lực không tầm thường, nô gia rất muốn thu phục tướng công làm thuộc hạ. Nhưng cuối cùng kết quả lại ngược lại. Bọn người đã hồi sinh cho nô gia thực lực kém cỏi, làm sao có thể chế phục được nô gia, bắt nô gia làm việc cho chúng”

Khải Nguyên ngẫm nghĩ 1 lúc rồi hỏi tiếp

"Ngoài cô ra, còn có bao nhiêu thần tướng nữa ?"

Khiết Nhã ngẫm nghĩ 1 lúc rồi trả lời

"Nô gia cũng không rõ nữa. Lúc nô gia bị giam, có cảm nhận được bên ngoài có ít nhất 3 người cũng bị giam tương tự như mình. Vậy chắc là tối thiểu cũng phải có 3 thần tướng nữa"

Khải Nguyên lại tò mò

“Ồ Thi Độc thần giáo của cô, quan hệ nam nữ hình như rất buông thả phải không ?”

Khiết Nhã có vẻ hơi xấu hổ nói

“Ồ Thi Độc thần giáo, quan hệ nam nữ được xem như 1 hình thức song tu, không hề được cấm kỵ mà trái lại còn được khuyến khích. Tu luyện như thế sẽ dễ dàng nâng cao tu vi của 2 người, miễn là cặp nam nữ đó nguyện ý song tu cùng nhau, còn lại thì giáo chủ và các trưởng lão đều không quản. Nhưng nam nhân trai trẻ trong Thi Độc thần giáo thực lực tầm thường, nô gia không để mắt đến, mãi vẫn không tìm ra người thích hợp để song tu, cuối cùng chết đi vẫn là thân xử nữ. Nếu tướng công nghi ngờ, có thể kiểm tra”

Khải Nguyên xua tay nói

“Không cần thiết”

Trong đầu hần lại nghĩ

“Chắc hẳn cô ta đã thấy giáo chúng làm việc ấy không ít lần. Đó chắc là lý do cô ta trở nên dâm đãng như vậy, cuối cùng ta đã hiểu. Cô ta kiêu ngạo thế, thảo nào chẳng có ma nào theo”

Khải Nguyên suy nghĩ 1 lúc rồi nói

“Xin lỗi cô. Ta và cô tu luyện khác nhau, khó mà song tu được, hơn nữa trên người cô tử khí rất nhiều, quả thật ta cũng không thích. Còn mấy con đ**** đó, cô có thể giết hết chúng cho ta không, trông thật gớm ghiếc quá”

Khiết Nhã thở dài

“Việc song tu, nô gia nào dám đòi hỏi tướng công. Còn những con trùng đó không phải là đ****, mà chính là linh vật của bốn giáo, gọi là Phệ hồn trùng. Ngoài việc dùng để biến người sống thành thi trùng – hình nhân thể mạng, chúng còn là những linh dược hiếm có. Nô gia đã dày công thu phục và nuôi dưỡng chúng, thật không nỡ giết đi. Hay là để nô gia thu hồi chúng lại. Chúng rất ngoan, sẽ không tự ý bỏ đi đâu. Có được không vậy chủ nhân ?”

Khải Nguyên lâu bầu

“Sao cũng được, đừng để ta trông thấy chúng 1 lần nữa”

Khiết Nhã lại cắn ngón tay, dùng máu vẽ thành 1 đồ hình ma thuật. Chi chốc lát, hàng ngàn con ký sinh lúc nhúc đến, bò vào đồ hình ma thuật đó rồi biến mất.

Khải Nguyên tò mò hỏi

“Cô đem chúng đi đâu vậy”

Khiết Nhã trả lời

“Nô gia đem chúng đến 1 không gian khác, nơi đó không có con người.Chúng sẽ được tự do cho đến khi nô gia lại triệu tập chúng về”

Cô ta lại nhìn Khải Nguyên, ánh mắt long lanh chứa nhiều cảm xúc, lại cất giọng trong trẻo nói

“Nô gia đã vì tướng công mà dẹp hết đám thi trùng.Giờ đây nô gia rất dễ bị tổn thương, tướng công phải bảo vệ nô gia thật cẩn thận nhé”

Khải Nguyên nhìn Khiết Nhã 1 lượt rồi hỏi

“Từ khí trên người cô nặng quá, rất dễ bị nhận ra.Cô có biết thuật ẩn thân không?”

Khiết Nhã gật đầu nói

“Nô gia biết, nếu lúc này nô gia không tự hiện thân, chắc chắn tướng công không bao giờ tìm ra nô gia”

Khải Nguyên ra lệnh

“Thứ nhất, cô phải ẩn thân và luôn ở bên cạnh ta, lúc ta gọi cô mới được hiện thân.Thứ nhì, ta sẽ mua trang phục mới cho cô, cô phải mặc trang phục đó, cho dù không thích cũng phải mặc.Nghe rõ không?”

Khiết Nhã gật đầu, sau đó liền biến mất trước mặt Khải Nguyên.Khải Nguyên trong lòng cũng thấy ngao ngán.Hắn cũng đoán ra Veronica chính là 1 thần tướng.Những “thần tướng” này thực lực quả thật đáng sợ.Không biết là còn bao nhiêu tên nữa, tối thiểu cũng là 3 tên.Cũng may mà Khải Nguyên đã thu phục được 1 thần tướng, có thêm 1 đồng minh vẫn tốt hơn

Khải Nguyên đi vào nhà, hắn không đóng cửa vội mà cố ý đợi cho đến khi Khiết Nhã vào hắn trong nhà rồi mới đóng cửa.Đóng cửa xong, hắn liền bảo

“Hiện thân đi”

Khiết Nhã lại hiện ra, lần này cô ta đã hoàn toàn lột tả, khiến Khải Nguyên vừa nhìn thấy đã muốn chảy máu mũi.Hắn tròn mắt nói

“Trời ạ, cô làm gì thế này?Lúc này còn được vài mảnh vải, giờ sao lại cởi hết ra như vậy?”

Nét mặt của Khiết Nhã ửng đỏ, cô ta phân trần

“Thuật ẩn thân của nô gia vốn chủ yếu là làm cho cơ thể trở nên trong suốt hoàn toàn, nếu mặc quần áo thì người khác sẽ thấy 1 bộ quần áo đang trôi nổi trong không khí, như thế thì còn ẩn thân làm chi nữa”

Khải Nguyên nghĩ thầm

“Vậy là khác hẳn với Nguyệt Ảnh, có lẽ Nguyệt Ảnh đã phát ra 1 loại khí tức nào đó xung quanh cô ta rồi dùng dị năng bẻ cong ánh sáng đi qua khí tức đó.Bởi vậy khi ẩn thân, cô ta mới không phải lột tả như nữ nhân này”

Hắn quay lại nhìn Khiết Nhã, nhún vai nói

“Thôi được, nếu thuật ẩn thân của cô trông khó coi thế này, sau này ta sẽ hạn chế việc bắt cô sử dụng thuật đó.Giờ thì cô hãy đi lên lầu, vào căn phòng đầu tiên, tìm 1 bộ quần áo mặc vào rồi xuống đây”

Khiết Nhã lại ngoan ngoãn thi hành.Chỉ ít phút sau cô ta đã xuống trình diện trước mặt Khải Nguyên.Khải Nguyên lại suýt nữa té bật ngựa, những thứ cô ta chọn để mặc lại chính là những trang phục nữ nhân thường mặc trong phòng the.Khải Nguyên cười mỉa rồi lại dẫn cô ta lên lầu, tìm 1 bộ y phục kín đáo bảo cô ta thay đổi.Hắn nghĩ thầm

“Thật là bó tay ... không thể hiểu nổi Thi Độc thần giáo của cô ta là giáo phái quái quỷ gì nữa”

Khải Nguyên đang suy nghĩ thì Thu Thủy từ lúc nào đã đến bên hắn, lên tiếng hỏi nhỏ

“Nữ nhân đó là ai vậy?Lúc này cô ta vào phòng em, còn tùy tiện lục lảy y phục của em mặc vào rồi chạy biến đi, thái độ rất tự nhiên.Thật không thể hiểu nổi”

Khải Nguyên cười khò nói

“Chính anh cũng không hiểu nổi cô ta.Cô ta là 1 xác chết ngàn năm được hồi sinh giống như nữ nhân chúng ta đã gặp ở đảo Ragas, cũng chính là chủ nhân của mấy con kí sinh quái quỷ đó.Lúc này anh giao chiến với cô ta, đã thu phục được cô ta thành thuộc hạ của mình.Từ giờ, em cứ tự nhiên sai bảo cô ta, còn nữa, nhớ dạy dỗ cô ta 1 ít về cuộc sống hiện đại”

Rồi hắn lại quay sang Khiết Nhã, nói với cô ta

“Đây chính là thê tử của ta, cô cũng phải tuân theo mệnh lệnh của cô ấy đấy.Rõ chưa?”

Khiết Nhã có vẻ hơi thất vọng hỏi lại

“Tướng công đã có thể tử rồi sao ?Tướng công có tất cả bao nhiêu thể tử vậy ?”

Khải Nguyên điềm nhiên đáp

“4 ... à không ... 5 thì đúng hơn.Sau này cô cũng phải nghe lời họ, họ cũng là chủ nhân của cô”

Khiết Nhã lại nhìn Khải Nguyên đắm đuối, mơ màng nói

“Phong thái của tướng công thật là anh tuấn, phong độ; thảo nào lại có nhiều nữ nhân theo người đến như vậy “

Khải Nguyên cũng không biết nói gì, chỉ dặn dò thêm vài câu rồi vào phòng của hắn, leo lên giường nằm.Hắn cố ý giả vờ ngủ để xem Khiết Nhã có giờ trò gian trá gì không.1 lúc sau, Khiết Nhã lại đi vào phòng Khải Nguyên, cô ta leo lên giường hắn nằm rất tự nhiên.Nhưng Khiết Nhã chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt đắm đuối say mê 1 hồi lâu rồi lăn ra ngủ chứ không làm gì hắn cả.Đợi đến khi cô ta ngủ rồi, Khải Nguyên cũng yên tâm nhắm mắt ngủ thẳng giấc đến sáng

Đến khi Khải Nguyên mở mắt dậy thì đã gần trưa.Trận đánh hôm qua làm tổn thất khá nhiều công lực cũng như thể lực của hắn nên hắn mới phải ngủ lâu như vậy.Hắn cảm thấy trên người mình có mùi hương của nữ nhân, liền đoán là trong lúc hắn ngủ say Khiết Nhã đã thừa cơ ôm ấp hắn khá lâu.Khải Nguyên kiểm tra kỹ cơ thể, hắn phát hiện rằng Khiết Nhã chỉ ôm hắn thôi chứ chưa làm gì quá đáng, thôi thì bỏ qua cho cô ta vậy.Khải Nguyên cảm thấy đói, bèn rời khỏi phòng, đi xuống tầng dưới tìm 1 ít thức ăn để lót dạ

Khải Nguyên thấy Thu Thủy và Khiết Nhã dường như đã làm quen với nhau rất nhanh, hiện đang cười đùa vui vẻ.Thấy hắn đến, họ liền im bật, lại cố nhìn đi chỗ khác tránh ánh mắt của hắn

Khải Nguyên cười hỏi

“2 người đang nói xấu gì ta thế ?Không ngờ 2 người lại làm quen với nhau nhanh như vậy”

Thu Thủy bẽn lẽn nói

“Em và cô ấy không nói xấu gì anh cả ... Chỉ là nói mấy chuyện vớ vẩn thôi ... Anh đừng bận tâm Trước đây em cũng từng là nô bộc của anh, giống như cô ấy ... Nên chúng em cũng rất dễ hòa đồng với nhau”

Khải Nguyên bước đến cốc nhẹ vào đầu Thu Thủy nói

“Ngốc à, đừng bao giờ nghĩ như vậy nữa.Từ giờ trở đi thân phận của em là thể tử của anh, đã rõ chưa “

Khiết Nhã nghe vậy, liền dùng ánh mắt mơ màng đầy mỉa mai nhìn Khải Nguyên đắm đuối, Khải Nguyên không để ý đến cô ta, lại đến tủ lạnh lấy thức ăn rồi bật truyền hình lên xem

Đại dịch đột nhiên kết thúc 1 cách bất ngờ làm nhà chức trách rất vui mừng.Nhưng họ vẫn kiểm tra kỹ càng 1 lần nữa rồi mới bãi bỏ tình trạng giới nghiêm.Không ai hiểu tại sao đám kí sinh quái ác đó lại có thể biến mất 1 cách vô thanh vô tức như vậy.Những người bệnh đều phục hồi ý thức rất nhanh, trong người họ hoàn toàn không có dấu vết gì của những kí sinh đó, cứ như là chúng chưa từng tồn tại vậy

Vài ngày sau, mọi sinh hoạt đã trở lại bình thường.Khải Nguyên bèn bảo Thu Thủy và Khiết Nhã ở nhà, 1 mình hắn ra phi trường mua vé máy bay về thành phố Tự Do

Vài tiếng đồng hồ sau, Khải Nguyên đã có mặt ở thành phố Tự Do, lúc này thời gian đang là giữa trưa.Hắn đón 1 chiếc taxi đi đến ngôi nhà cũ của hắn, nơi hắn và Nhã Ca từng sống những tháng ngày hạnh phúc.Chỉ nửa giờ sau Khải Nguyên đã đứng trước cổng ngôi nhà cũ.Hắn vui mừng khi nhận ra những dấu hiệu cho thấy có người đang ở trong ngôi nhà, hơn nữa, dường như không chỉ 1 người.

Khải Nguyên bấm chuông cửa, chỉ vài phút sau hình ảnh quen thuộc của Nhã Ca đã hiện ra trước mắt, nét mặt cô hiện lên vẻ ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ cực độ.Khải Nguyên nở nụ cười, ôm thật chặt Nhã Ca vào lòng, mãi thật lâu sau đó mới buông cô ra

Nhã Ca lập tức hỏi hắn, giọng nói có vẻ hờn giận

“Sao lúc đó anh và Thu Thủy đột nhiên lại biến mất vậy ? 2 người đã đi đâu ?Sao lại không nói cho em biết ? Em rất lo lắng cho anh, anh có biết hay không ?”

Khải Nguyên thờ dãi đáp

“Lúc đó, anh cảm nhận thấy tu vi của mình sắp đột phá sang cảnh giới mới.Mỗi lần đột phá tu vi như vậy, anh sẽ phát ra 1 năng lượng rất lớn.Anh sợ ảnh hưởng đến mọi người nên dẫn Thu Thủy lập tức khởi hành đến 1 nơi hoang vắng để luyện công.Anh xin lỗi, đã làm cho em phải lo lắng”

Nhã Ca nói

“Lúc anh vừa đi khỏi không lâu, em biết tin có dịch bệnh lạ đang xảy ra.Lập tức em dẫn mọi người đến đây để lánh nạn, chỉ kịp viết thư để lại cho anh”

Khải Nguyên cười nói

“Dịch bệnh đó giờ đã được dập tắt hoàn toàn rồi.Chúng ta có thể trở về.À, em đến đây có phát hiện điều gì lạ không ?”

Nhã Ca suy nghĩ 1 lúc rồi nói

“Đường như ngôi nhà này có ma.Thức ăn để trong tủ lạnh tự dung lại biến mất như có người lấy, còn nữa, đêm khuya thanh vắng tự nhiên em nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ nhàng mà lại không nhìn thấy ai cả”

Khải Nguyên lập tức hiểu ra, hần cười lớn nói

“Không sao cả, chút nữa anh sẽ bắt con ma này cho em xem”

Nhã Ca lại cười với Khải Nguyên, rồi lại trêu hần

“Anh có bản lĩnh đó nữa sao ?Để em xem anh bắt ma như thế nào”

Khải Nguyên lại chạy biến đi đâu đó, lát sau hần xách về 1 chiếc *****g nhỏ được che phủ bằng vải, không biết là có thứ gì trong đó.Nhã Ca rất ngạc nhiên, không biết Khải Nguyên muốn làm gì.Cô im lặng, đi theo sau hần quan sát cẩn thận

Khải Nguyên tươi cười xách chiếc *****g bước vào nhà.Hần đứng im nhắm mắt 1 lúc rồi đi vào 1 căn phòng ở tầng trệt.Nơi đây vốn là nhà kho, thường để những đồ vật linh tinh ít khi dùng đến.Khải Nguyên bước vào phòng, thò tay vào *****g lấy ra 1 con chuột nhắt lông đen rồi nói lớn

“Ma ơi ma hỡi, có chuột đại gia đến thăm ngươi nè.”

Khải Nguyên cố ý cầm con chuột đưa đến 1 góc phòng, 1 tiếng la thất thanh liền vang lên.Sau đó 1 nữ nhân mặc trang phục đen liền hiện ra ngay ở góc phòng đó

Nữ nhân nhăn mặt kêu la

“Đồ đáng ghét, mau mang con vật gớm ghiếc này đi chỗ khác”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 59: Ta Phải Tìm Nàng

Viện nghiên cứu số 2 của gia tộc Urlan

Kevin đang ở trong phòng họp cùng tam đại trưởng lão

Hần hướng về phía trưởng lão của gia tộc Nervy, lên tiếng hỏi

“Kyle, thần tượng đó đã thất bại rồi sao ?”

Trưởng lão tên Kyle thờ dài

“Thực sự đã thất bại, nó chỉ làm loạn được vài ngày, sau đó bị tên đó đánh bại và thu phục”

Kevin ngạc nhiên

“T17 cũng biết pháp thuật Huyết ấn sao ?”

Trưởng lão Yul trả lời

“Hần không biết, nhưng thần tượng đã tự mình giúp hần thi triển Huyết ấn, hành động này có nghĩa là cô ta đã tự nguyện quy hàng.”

Kevin cười khẩy

“Nữ thần tướng này thật là ... Thấy nam nhân điển trai 1 chút lập tức mê tí ngay.May mà 3 tên còn lại đều là nam nhân, hy vọng sẽ khá hơn”

Yul nhắc nhở

“Thiếu chủ không nên phí phạm, 3 thần tướng kia vốn đã định đến khi thu thập thứ nguyên liệu đó mới xuất ra.Không nên vì cái tên nhãi nhép đó mà hao phí như vậy”

Kevin gật đầu

“Ta biết, cô không cần phải nhắc ta.”

Rồi hắn lại nói

“4 dòng máu thuần huyết đã chuẩn bị xong, sắp đến chúng ta sẽ phát động 3 thần tướng còn lại tấn công Ruger, các vị hãy chuẩn bị cho kỹ lưỡng.Phải phối hợp thật ăn ý theo đúng kế hoạch mới có thể chiến thắng được ông ta”

3 trưởng lão gật đầu rồi lần lượt cáo từ, riêng Yul vẫn cố ý nán lại bên Kevin, đợi 2 trưởng lão kia đi khỏi mới hỏi hắn

“Chàng gọi thiếp từ phương Đông trở về, không lẽ chỉ để đi tìm Milena sao ?”

Kevin lắc đầu

“Không. Ta mới phát hiện ra rằng cái thứ mà chúng ta khổ công tìm kiếm, không ngờ lại ở ngay trước mắt, liền triệu tập nàng về để nàng khỏi phải mất công nữa”

Yul ngạc nhiên nói

“Có lẽ nào lại như vậy, chàng làm sao lại tìm được giọt máu của tu luyện giả đã từng vượt qua cái chết ?”

Kevin cười nhạt

“Không những thế, chúng ta lại còn cầm giữ tu luyện giả đó 20 năm mà không hề hay biết”

Yul lại càng kinh ngạc

“20 năm ? Không lẽ lại là cái xác đóng băng đó ?”

Kevin gật đầu

“Không sai, chính là nó.Ta cảm thấy sự việc ở Khu vực 51 có điều gì đó không ổn.Chỉ với 1 siêu cấp chiến sĩ F7 và 100 tên khủng bố, sao có thể phá hủy nổi căn cứ đó cùng với vài chục siêu cấp chiến sĩ F7, F8 bảo vệ ở đó.Ta đã đến Khu vực 51, sau khi đào bới vài ngày cuối cùng cũng vào được phòng điều khiển trung tâm.Băng hình camera ghi lại vẫn còn nguyên vẹn, ta xem băng hình đó liền phát hiện ra thủ phạm hủy diệt Khu vực 51 không phải là T17 mà chính là cái xác đó.Nó thực sự đã hồi sinh, thực lực rất đáng sợ.May mà trước lúc nó hồi sinh, chúng ta đã thành công trong việc trích lấy mẫu máu của nó để nghiên cứu.Mẫu máu đó cũng được bảo quản trong tủ đặc biệt ở phòng điều khiển trung tâm.Thế là vô tình chúng ta có thứ nguyên liệu đó mà gần như không cần phải làm gì, quả thật là may mắn”

Yul reo lên mừng rỡ

“Hay quá, máu của tu luyện giả đó chính là nguyên liệu khó lấy được nhất, vậy mà chúng ta cuối cùng cũng đã lấy được.Vậy chỉ cần đánh bại Ruger là chúng ta có thể triệu hồi Huyết thần”

Kevin trầm ngâm nói

“Không đơn giản đâu.Chỉ dựa vào 20 siêu cấp chiến sĩ F9 và 3 thần tướng, chưa chắc đã làm khó ông ta được.Có lẽ phải lợi dụng thêm cả T17 nữa, tên đó thực lực càng lúc càng mạnh hơn, lợi dụng được hắn sẽ giúp chúng ta tiết kiệm khá nhiều xương máu.Đó là chưa kể đến lúc triệu hồi Huyết thần thành công, chúng ta phải sống sót dưới 9 đợt công kích của Huyết thần thì mới có thể tiếp nhận được sức mạnh đó.”

Sắc mặt của Yul bỗng thay đổi, cô ta chậm rãi nói

“Thiếp có thể bố trí để trợ lực cho chàng chống lại 9 đợt tấn công đó.Nhưng xác suất sẽ thành công chỉ có 50%.Nếu như thất bại, chàng có hận thiếp không ?”

Kevin quả quyết nói

“Không Từ lúc bắt đầu thực hiện kế hoạch Huyết thần, ta đã không màng đến sinh mạng của mình nữa rồi.Nếu không thực hiện được kế hoạch đó, ta sống mà chẳng khác nào đã chết”

Rồi hắn lại ôm Yul vào lòng, khẽ an ủi cô ta

“Ta tin rằng ta sẽ làm được, nàng hãy chờ xem, đến lúc ta trở thành hoàng đế của ma cà rồng, nàng đương nhiên sẽ là vương hậu của ta”

Yul yêu kiều nhìn Kevin, ánh mắt chứa đựng nhu tình bất tận

Ở thành phố Tự Do, Khải Nguyên và các nữ nhân của hắn đang ở trong phòng khách. Trong phòng khách cũng có 1 người nữa, đó là Nguyệt Ánh

Khải Nguyên cười nói

“Sát thủ gì mà lại sợ con chuột bé tí như vậy ?”

Nguyệt Ánh giận dỗi

“Không phải là sợ. Nhưng con vật đó quá ghê tởm, lại hôi nữa, trông thấy nó là tôi ớn đến nổi da gà. Thế mà anh lại cầm nó trong tay được”

Khải Nguyên lại cười, bảo 3 nữ nhân của hắn

“Được rồi, bọn em nên về phòng nghỉ ngơi đi, để anh nói chuyện riêng với cô ta 1 chút”

3 nữ nhân không phải tay vừa, xúm lại chọc ghẹo Khải Nguyên 1 hồi rồi mới chịu bỏ đi. Đợi họ đi rồi, Khải Nguyên mới khề lên tiếng

“Ta cảm ơn cô”

Nguyệt Ánh ngạc nhiên

“Cảm ơn vì việc gì ? Tôi có làm gì cho anh đâu mà cảm ơn”

Khải Nguyên cười nói

“Ta vốn sợ cô sẽ tấn công họ, nhưng cô lại không làm thế, bởi vậy ta phải cảm ơn cô”

Nguyệt Ánh nói

“Lúc họ đến đây, tôi thấy họ có vẻ thông thuộc nơi này, cử chỉ lại rất tự nhiên, tôi cũng đoán rằng họ là gia quyến của anh. Nên tôi nào dám tấn công họ”

Cô ta ngưng lại 1 lúc rồi nói

“Anh đã tiêu diệt Huyết Sát phải không ?”

Khải Nguyên lắc đầu

“Không, cũng không phải do Milena làm. Chính người đã thuê Huyết Sát giết Milena, đoạt Huyết kiếp thư đã làm điều này. Có vẻ như cô cũng xem Huyết sát là gia đình của cô phải không ?

Nguyệt Ánh cay đắng nói

“Không bao giờ. Ở Huyết Sát chỉ có 1 quan hệ lợi dụng rất tàn nhẫn mà thôi. Làm được việc thì được nhận thù lao, được sống; không làm được việc thì phải chết. Ở đó không có chỗ cho bất cứ tình cảm nào cả”

Khải Nguyên nhớ ra 1 điều, hắn liền hỏi

“Làm sao cô rời khỏi đảo Ragas được ?”

Nguyệt Ánh ngạc nhiên nhìn hắn

“Có gì khó đâu. Sau khi gặp anh, tôi đi ra bãi biển đảo chiếc thuyền máy đã chôn giấu sẵn ở đó lên, sau đó lái ra khơi, rồi gặp 1 tàu buôn. Tôi đột nhập vào tàu buôn đó, sau đó trở về đất liền rồi đến đây. Có gì khó đâu, sao anh lại hỏi như vậy ?”

Khải Nguyên thờ dãi

“May mà cô đi sớm, nếu ở lại thêm mấy ngày nữa thì sẽ khó lòng mà rời khỏi nơi đó được”

Rồi hắn lại đem chuyện bị Bất tử cấm vệ quân và thần tướng Veronica tập kích ra kể cho Nguyệt Ánh nghe. Nghe xong cô ta có vẻ kinh dị, nói

“Thật không thể tin nổi”

Khải Nguyên ngẫm nghĩ 1 lúc rồi hỏi

“Giờ cô đã được tự do, cô có dự định gì không?”

Nguyệt Ánh lại thờ dài nói

“Tôi không có dự định gì cả. Huyết Sát đã bị diệt môn, hiển nhiên tài khoản của tôi cũng không còn sử dụng được. Ngoài việc ám sát và thu thập thông tin tình báo ra, tôi chẳng biết làm gì khác. Có lẽ tôi sẽ lại đầu quân cho 1 tổ chức sát thủ khác”

Khải Nguyên nở nụ cười tà dị nói

“Vậy cô đầu quân cho ta đi, ta sẽ cung cấp cho cô thức ăn và chỗ ở, cũng sẽ trả công thỏa đáng khi bảo cô thực hiện công việc cho ta”

Nguyệt Ánh cười ngặt nghẽo, lại nhìn chăm chăm vào Khải Nguyên nói

“Sao không bảo tôi gả cho anh luôn, thế thì dễ nghe hơn, cần chi phải vòng vo như vậy”

Khải Nguyên vội xua tay nói

“Không đâu, ta nói nghiêm túc đấy. Ta cũng có 1 ít kẻ thù, có thêm trợ thủ như cô thì tốt hơn. Còn việc trở thành nữ nhân của ta thì... tùy duyên. Ta không ép uống cô đâu”

Nguyệt Ánh gật đầu nói

“Thế thì tôi chấp thuận. Tôi sẽ đầu quân cho anh, nhưng nếu tôi không nguyện ý, anh không được xâm phạm đến tôi đấy, có được không?”

Khải Nguyên quả quyết

“Được, ta hứa với cô”

Khải Nguyên lại thu xếp trong nửa ngày nửa rồi dẫn Nguyệt Ánh cùng thê tử của hắn về lại Singapore. Khi vừa về đến nhà, Khải Nguyên liền gọi Nguyệt Ánh ra, nói riêng với cô ta

“Ta có 1 thuộc hạ, cũng biết thuật ẩn thân giống cô. Nhưng thuật ẩn thân của cô ta rất khó coi. Cô xem có thể dạy cô ta thuật ẩn thân của cô được không?”

Nguyệt Ánh trả lời

“Không chắc lắm, thuật ẩn thân của tôi là 1 dị năng đặc trưng, khó thể nói trước là có truyền thụ cho cô ta được hay không”

Nói đến đó thì Thu Thủy và Khiết Nhã đã ào ra mở cửa. Nhã Ca nhìn Khiết Nhã, ánh mắt có vẻ không vui, hỏi Khải Nguyên

“Cô ta là ai vậy? Có phải là nữ nhân mới của anh không?”

Khải Nguyên cười khỏ nói

“Cô ta chỉ là thuộc hạ của anh thôi...”

Hắn lại ghé sát vào tai Nhã Ca nói nhỏ

“Cô ta chính là 1 xác chết ngàn năm được hồi sinh đấy. Anh không ham hố gì đâu, em đừng lo”

Nhã Ca kinh ngạc trong giây lát, lại thờ dài nói

“Em thật không thể hiểu nổi anh. Sao anh lại thích dây vào rắc rối thế nhỉ”

Khải Nguyên lại cười

“Vì anh là cường giả mà”

Những ngày sau đó, Khiết Nhã và Nguyệt Ánh hòa đồng với những người khác rất nhanh. Nguyệt Ánh dường như phát hiện điều gì đó về cách xưng hô của Khiết Nhã đối với Khải Nguyên, cô ta ôm bụng cười, định nói gì đó. Nhưng Khiết Nhã đã nhanh tay hơn, lập tức kéo Nguyệt Ánh ra ngoài, nhỏ to thì thầm 1 lúc lâu, thế là Nguyệt Ánh không nói gì cả, nhưng mỗi lần thấy Khiết Nhã nói chuyện với Khải Nguyên, cô ta lại nở nụ cười bí hiểm. Bình thường, Nguyệt Ánh vẫn giữ phong thái thâm trầm khó đoán của 1 sát thủ, Khải Nguyên cũng rất ít khi bắt chuyện với cô ta

Khiết Nhã luôn biểu lộ thái độ hồn nhiên, vui vẻ, lại rất ngoan ngoãn, chu đáo làm cho tất cả các nữ nhân khác đều yêu thích. Cô ta đặc biệt quan tâm đến Tuyết Lệ, chăm sóc cô bé 1 cách dịu dàng, đầy tình thương yêu không kém gì Mỹ Huyền. Mọi người gần như không thể tin được cô ta chính là 1 xác chết hồi sinh. Khiết Nhã lại thường hay mở miệng đòi hỏi Khải Nguyên dẫn cô ta đi chơi khắp nơi, dường như quên mất thân phận nô bộc của mình. Khải Nguyên cũng đành miễn cưỡng làm theo yêu cầu của cô ta. Mỗi lần hắn lên giọng quát mắng cô ta thì tất cả những người còn lại đều đồng thanh bênh vực, thế là Khải Nguyên đành phải chịu thua. Xem ra sự phong lưu cũng đem lại cho hắn không ít rắc rối.

Lại 1 tháng qua, Milena vẫn không trở lại, cũng không có người của gia tộc Uraln đến thông báo về tình hình của cô ta. Trong lòng Khải Nguyên nóng như lửa đốt, hẩn nghĩ thầm

“Nếu Milena có việc gì, ta sẽ đi tìm gia tộc Nervy để tính sổ. Dù chúng có trốn đến tận chân trời góc bể, dù chúng có 3 hay 30 thần tướng bảo vệ, ta quyết tìm ra và tiêu diệt chúng cho đến tận cuối cùng”

1 tuần sau, không chịu nổi sự lo lắng luôn dày vò tư tưởng, Khải Nguyên liền gọi Nhã Ca đến, nói với cô

“Chắc là Milena đã thực sự gặp chuyện không hay. Anh sẽ đến Thụy Sĩ thử xem sao. Em có đồng ý để anh đi không?”

Nhã Ca nói bằng giọng chất chứa không ít cảm xúc

“Em không cản anh. Anh phải có trách nhiệm với những việc anh làm. Dù gì đi nữa, Milena cũng rất nặng tình với anh, anh không thể bỏ mặc cô ấy được. Anh hãy đi tìm cô ấy đi”

Khải Nguyên gật đầu, lại dặn dò 1 ít việc rồi lên phòng chuẩn bị hành lý. Đang thu xếp đồ đạc, hẩn chợt quay lại bắt gặp ánh mắt của Khiết Nhã đang chăm chú nhìn hẩn

Khiết Nhã không đợi Khải Nguyên lên tiếng, đã nói

“Tướng công dường như là sắp đi xa phải không? Có thể cho nô gia theo người được không?”

Khải Nguyên lắc đầu

“Không, ta dự định sẽ đi 1 mình. Hơn nữa, chuyến đi này thật sự không đơn giản, ta không muốn dẫn ai theo cả”

Khiết Nhã lại kiên quyết

“Nô gia không thể ở nhà. Sinh mệnh của tướng công cũng là sinh mệnh của nô gia, nô gia phải luôn đi theo để hỗ trợ cho người thì mới có thể yên tâm được”

Khải Nguyên không nói gì, tiếp tục thu xếp hành lý. Thu xếp xong, hẩn bắt thần đóng cửa khóa trái nhốt Khiết Nhã trong phòng rồi lập tức ra khỏi nhà, đón xe đi ra sân bay. Vừa đến sân bay, hẩn cảm thấy có gì không ổn, liền dừng dỉ năng để kiểm tra rồi thở dài. Khải Nguyên vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại rồi bực dọc nói

“Đừng bám theo ta như vậy, tuy cô di chuyển rất nhẹ nhàng, nhưng ta vẫn biết là cô đã tàng hình rồi đi theo ta”

Từ không khí, giọng nói trong treo của Khiết Nhã vang lên

“Không được, an nguy của người cũng chính là an nguy của nô gia. Xin lỗi tướng công, dù người không đồng ý nhưng nô gia vẫn phải đi theo người”

Khải Nguyên đành im lặng đi ra. Trong lòng hẩn bực tức vô cùng, nếu như hẩn biết 1 ít ma thuật chắc là có cách để khống chế Khiết Nhã, nhưng hẩn lại không biết, thế là đành phải để cô ta ẩn thân đi theo hẩn

Lên máy bay, Khiết Nhã lại cố ý ngồi trong lòng Khải Nguyên. Hẩn cũng hơi bực, nhưng không nói gì. Trong đầu Khải Nguyên lại không ngừng suy nghĩ, phải làm thế nào mới có thể tìm được Milena, nếu Milena thực sự lâm nguy, liệu hẩn có khả năng cứu cô ra khỏi hiểm cảnh hay không.

Bất giác, Khải Nguyên lại lẩm bầm

“Ta phải tìm nàng, dù thế nào đi nữa, ta phải tìm được nàng. Chỉ bởi vì ta cũng yêu nàng”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 60: Đã Từng Hoàn Mỹ

Thụy Sĩ là một quốc gia nhiều đồi núi với những phong cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp trên dãy núi Alps như những đỉnh núi cao, những dòng sông băng và nhiều hồ nước đẹp. Khí hậu ôn hòa, mát mẻ khiến nơi đây trở thành 1 địa điểm du lịch lý tưởng mà nhiều người muốn đến

Sau nhiều giờ ngồi máy bay, Khải Nguyên cuối cùng cũng đã đến Zurich. Việc đầu tiên hắn làm là mua cho Khiết Nhã vài bộ y phục rồi tìm 1 chỗ kín đáo để cô ta hiện thân và mặc y phục. Lúc Khiết Nhã mặc y phục xong, Khải Nguyên quay lại nhìn cô ta, khẽ cầu nguyện

“Nếu ta mà biết ma thuật không chế cô, thế nào ta cũng sẽ làm cho cô bất động rồi ném cô ở nhà, thật là phiền toái quá đi!”

Khiết Nhã cười hồn nhiên nói

“Nhưng tướng công không biết, và cũng sẽ không học được. Nô gia vẫn sẽ đi theo tướng công. Bảo vệ và hầu hạ tướng công là trách nhiệm của nô gia mà!”

Nghe thế, Khải Nguyên cũng đành bó tay, hắn dẫn Khiết Nhã rời khỏi sân bay, sau đó dò hỏi địa chỉ của trụ sở tập đoàn Uralan tại Zurich. Khải Nguyên cố ý tìm đến mướn phòng ở 1 khách sạn gần trụ sở tập đoàn Uralan để tiện việc điều tra

Sau vài ngày theo dõi, vào đêm hôm đó Khải Nguyên mừng rỡ khi thấy 1 bóng người mặc áo choàng đang đi ra từ trụ sở tập đoàn Uralan. Hắn liền nhanh chóng rời khỏi khách sạn, bám theo bóng người đó. Bóng người tiếp tục di chuyển rất tự nhiên qua nhiều khu phố, cuối cùng lại chui vào 1 con hẻm vắng vẻ. Khải Nguyên lập tức theo sát. Đến 1 đoạn đường khá tối, bóng người lập tức quay lại, vung trào tấn công Khải Nguyên. Khải Nguyên liền đưa tay gạt lấy trào thủ đó, người mặc áo choàng vừa thấy mặt hắn liền dừng tay lại. Khải Nguyên đã nhận ra từ đầu, đây chính là Yul, thuộc hạ lần trước đã đến đưa Milena đi

Hắn lập tức hỏi

“Nói cho ta biết, Milena hiện giờ đang ở đâu? Có việc gì đã xảy ra với cô ấy?”

Yul cúi đầu đáp

“Thưa cô gia, tiểu thư hiện đang ở 1 biệt thự của gia tộc Uralan. Mọi việc vẫn ổn, chỉ là tiểu thư quá bận rộn không thể gặp được người thôi!”

Khải Nguyên lại hỏi

“Có thể đưa ta đến đó không?”

Yul lại xua tay, nói

“Không thể được, địa phương đó vốn là trọng địa của gia tộc Uralan. Cô gia không thể đến đó được. Xin cô gia cho thuộc hạ biết địa chỉ của người, thuộc hạ sẽ thông báo lại cho tiểu thư!”

Khải Nguyên gật đầu, lại đọc địa chỉ khách sạn hắn đang ở cho Yul. Sau đó hắn lại hỏi han cô ta 1 lúc lâu rồi mới rời đi. Về đến khách sạn, Khải Nguyên nằm trên giường suy nghĩ vẩn vơ. Có khi nào Milena vì gia tộc của mình mà bỏ rơi hắn hay không? Rất có thể lắm chứ, cô ta đã bỏ đi lâu như vậy mà. Nếu vậy, hắn sẽ như thế nào đây? Sẽ vui mừng vì thoát được 1 oan gia, hay là sẽ đau buồn như mất đi 1 thứ gì đó quý giá nhất.

6 năm đầu tiên của cuộc đời, đối với Khải Nguyên mà nói, trên đời gần như không có gì quan trọng bằng việc chiến thắng trong các trận đấu. Nhưng kể từ khi gặp được Nhã Ca và những nữ nhân khác, quan niệm của hắn đã thay đổi. Những nữ nhân đó chính là 1 phần quan trọng trong cuộc sống của hắn. Có thể khi ở bên cạnh họ, hắn không nhận ra được, nhưng có thể khi đã xa nhau rồi, hắn mới nhận ra sự quan trọng của họ trong cuộc đời hắn.

Cảm giác của sự chia ly, những kỷ niệm đầu ấp tay gối lại hiện về làm cho trong lòng Khải Nguyên dâng trào lên 1 cảm xúc khó tả. Phải chăng mối quan hệ giữa hắn và Milena chỉ là sự ham muốn nhục thể? Có thể đã từng là như vậy. Nhưng khi chứng kiến những giọt lệ của Milena rơi ra vì hắn, khi hắn bị trúng băng phong của Veronica; chứng kiến sự hy sinh của Milena, sẵn sàng chấp nhận cái chết để không làm hại hắn trong cơn điên cuồng khát máu; và vô vàn lời yêu thương chân thật mà cô ta đã nói với hắn; trong lòng hắn chợt xuất hiện 1 thứ cảm xúc đặc biệt, hoàn toàn khác hẳn với sự ham muốn nhục thể. Phải chăng đó là tình yêu? Tình yêu là gì? Không ai giải thích được! Vì sao lại yêu? Không ai có thể biết được...

Khải Nguyên bất chợt nhìn sang Khiết Nhã, liền bắt gặp ngay ánh mắt đăm đăm đuổi của cô ta. Hắn hơi tức mình, bèn nhìn chăm chú vào đôi mắt của cô ta như muốn ăn tươi nuốt sống. Sắc mặt Khiết Nhã hơi lộ vẻ thẹn thùng nhưng ánh mắt vẫn không thay đổi, lại càng thêm mơ màng. Khải Nguyên cũng phải thừa nhận là đôi mắt của cô ta rất đẹp, tròn to và trong sáng vô cùng, ánh mắt đăm đăm đuổi đó cũng thật là dụ hoặc vô cùng. Thế là họ cứ nhìn nhau hàng mấy giờ liền, cuối cùng Khải Nguyên đành lên tiếng

“Ta thua cô rồi, thật là lì lợm quá đi!”

Khiết Nhã bẽn lẽn nói

“Đôi mắt của tướng công thật có 1 sức thu hút rất mãnh liệt, nô gia cứ muốn nhìn mãi mà thôi!”

Khải Nguyên lại hỏi

“Tối nào cô cũng vào phòng ta, len lén ôm ta ngủ, đúng không?”

Khiết Nhã cúi mặt nói

“Nô gia xin lỗi, nhưng chân khí của tướng công thuộc loại chí cương chí dương, có thể hóa giải được tử khí trên người nô gia. Nếu được ôm tướng công như vậy, chỉ 1 thời gian ngắn nữa thôi, nô gia sẽ trở lại giống 1 nữ nhân bình thường, lúc đó tướng công sẽ không ghét bỏ nô gia nữa, nô gia cũng sẽ hầu hạ tướng công thật chu đáo hơn”

Khải Nguyên thờ dài, gật đầu đồng ý. Thật sự thì Khiết Nhã cũng không đến nỗi đáng ghét, chỉ vì lúc trước cô ta từng đối địch với hắn, lại muốn thu phục hắn làm nô bộc nên hắn mới có chút ác cảm với cô ta

Vài ngày sau, Yul lại đến chỗ Khải Nguyên, đưa cho hắn 1 tấm bản đồ. Cô ta nói

“Tiểu thư đã đồng ý gả cô gia, nhưng chỉ muốn gả 1 mình cô gia. Thời gian là tối nay, lúc 9 giờ, địa điểm gặp gỡ được đánh dấu trên bản đồ này, xin cô gia đến đúng hẹn”

Nói xong, Yul không đợi Khải Nguyên trả lời đã hóa thành hắc khí bay mất. Khải Nguyên xem kỹ tấm bản đồ, thì ra địa điểm đó lại là 1 sân golf cách thành phố vài chục cây số. Đến tối, chỉ mới 6 giờ, Khải Nguyên đã đón taxi đi đến sân golf đó. Đến 8 giờ thì hắn đã đến nơi, liền nhảy qua tường rào mà vào, lại leo lên 1 cây to ngồi đợi. 1 giờ chờ đợi trôi qua rất lâu, với nhiều cảm giác lo âu, hồi hộp xen lẫn với sự mong đợi, khao khát. Đến hơn 9 giờ, vẫn chưa thấy Milena xuất hiện, Khải Nguyên nhảy khỏi cành cây, bôn chôn đi lại trên bãi cỏ. Cảnh đêm hoang vắng, gió thổi đìu hiu càng làm cho tâm trạng hắn trở nên lo âu hơn

Khải Nguyên bỗng nghe sau lưng 1 giọng nữ nhân khẽ gọi

“Diệp Khải Nguyên”

Theo phản xạ, hắn liền quay lại, lập tức nhìn thấy Milena đang đứng gần đó. Nét mặt cô ta có biểu hiện rất lạ, dường như có 1 đám sương mù đang vây quanh khuôn mặt của cô ta, tạo nên 1 vẻ u uất rất khó đoán. Khải Nguyên chột chột lạng người, chưa bao giờ Milena gọi hắn bằng tên gọi đó cả

Milena nhìn Khải Nguyên, giọng nói vẫn lạnh lùng

“Chàng không phải là Thiên Ma, đúng không?”

Khải Nguyên như chết trân tại chỗ, thế là thân phận hắn đã bị lộ, hắn không nghĩ ra nguyên nhân tại sao lại như vậy. Thiên Ma thật sự sẽ không đời nào đi gặp Milena, cũng không bao giờ nói sự thật cho cô ta. Vậy vì sao cô ta lại biết được ...

Khải Nguyên chậm chậm nói

“Ta ... đã từng là Thiên Ma ... nhưng giờ thì không phải. Thiên Ma thực sự đã rời khỏi cơ thể của ta ... Ông ta đã về với thể xác thật của ông ta”

Quan người Milena, hắc khí cuộn cuộn nổi lên như 1 trận cuồng phong, mắt cô ta đã tuôn lệ, cô ta vừa khóc vừa nói

“Tại sao ... tại sao lại gât ta?”

Khải Nguyên cảm thấy khổ tâm vô cùng, điều mà hắn sợ cuối cùng cũng xảy đến. Kim làm sao giấu được trong bọc, giấy không thể nào gói được lửa. Hắn nói với giọng rất thê lương

“Chỉ vì bất đắc dĩ ... Sau đó sự việc diễn tiến rất nhanh, ta không kiểm soát được nữa ... Ta đã lừa dối nàng về thân phận của ta ... Nhưng nàng hãy tin ta ... Vẫn có 1 điều luôn là sự thật ... Đó là thực sự ta cũng rất yêu nàng”

Ánh mắt Milena đỏ rực như máu, cô ta gào to

“Không ! Không ! Ta không thể chấp nhận. Số phận vì sao lại trêu đùa với ta như vậy ? Vì sao? Vì sao”

Nói rồi cô ta phóng nhanh đến chỗ Khải Nguyên, 5 ngón tay chứa đầy hắc khí tạo thành 1 ma trảo uy lực tưởng như có thể dòn núi lấp bể, tấn công vào ngực hắn. Khải Nguyên đứng lặng im, không tránh né cũng không vận công hộ thể. Chính hắn đã làm tổn thương trái tim nặng tình của Milena, hắn muốn trả giá cho việc mà mình đã gây ra

Lúc ma trảo đã đến sát ngực Khải Nguyên, 1 bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo, được bao bọc bởi làn khí xanh lục liền hiện ra đỡ lấy. Một tiếng nổ vang lên như sấm, dư kinh phá nát cả 1 vùng cỏ lớn. Khiết Nhã bị chấn văng ra xa, cô ta lao đảo đứng dậy, khoe miệng rỉ máu. Rõ ràng tu vi của Khiết Nhã cũng không tầm thường như cô ta nói, có thể tiếp được 1 chiêu toàn lực của Milena. Nhưng hiện giờ, không có hình nhân thể mạng, cơ thể Khiết Nhã lập tức gánh chịu nội thương trầm trọng

Khải Nguyên nhìn Khiết Nhã, thờ dài nói

“Đây là ân oán của ta, xin cô đừng xen vào”

Khiết Nhã nước mắt ràn rụa nói

“Không được, tính mạng của tướng công cũng là tính mạng của nô gia. Nô gia thực sự không muốn chết. Với tu vi của tướng công, nếu đánh không lại cô ta, vẫn có thể đào tẩu được mà. Người hãy mau chạy đi”

Khải Nguyên bước đến ôm Khiết Nhã vào lòng, dùng ngón tay nhẹ nhàng chùi vết máu trên khóe môi của cô, khẽ nói

“Ta biết, nhưng sai lầm là do ta gây ra, ta phải tự gánh lấy. Hãy tôn trọng quyết định của ta”

Hắn lại hướng về phía Milena, nói

“Nếu nàng vẫn còn muốn giết ta, hãy ra tay đi.”

Milena trên mặt vẫn ràn rụa nước mắt, lại lao nhanh về phía Khải Nguyên. Nhưng ma trảo của cô ta vừa chạm nhẹ vào ngực hắn đã dừng lại, Milena lại ôm mặt òa lên khóc nức nở.

Từ sau lưng Milena, 1 giọng nói vô cảm vang lên

“Giết hắn đi, nếu như cô có thể”

Milena quay lại thì thấy 1 thân ảnh đang phiêu hốt trong không gian. Người đàn ông tóc trắng này mới chính là Thiên Ma thực sự, người mà cô đã từng si mê và tưởng nhớ suốt hàng trăm năm. Khải Nguyên vừa nhìn đã biết đây chỉ là ảo ảnh của Thiên Ma. Hắn không biết được ông ta hiện thân có phải để giúp hắn hay không, liền tập trung theo dõi

Giọng nói của Thiên Ma vẫn đều đều

“Thật sự mà nói, lúc này chính là cơ hội tốt nhất của cô, vì hung tính của cô lúc đó đã thực sự bộc phát cực độ, che mờ lý trí. Nhưng bây giờ e là cô không thể **ng đến hắn được. Lý do vì sao thì trong lòng cô hiểu hơn ai hết, ta không cần phải nói ra”

Thiên Ma lại chỉ tay vào Khải Nguyên mà nói

“Đúng là lúc đầu, chỉ vì bảo toàn tính mạng mà hắn đã gạt cô, nhưng sau đó hắn đã có 2 cơ hội để giết cô nhưng hắn đã không làm thế. Cô không nhớ sao, chính hắn đã cứu cô khỏi tay thần tượng băng giá đó. Sau đó lại dùng máu của mình dập tắt hung tính của cô, thay vì giết chết cô trên hoang đảo. Điều này chứng tỏ là hắn đã phát sinh tình cảm với cô, và cô cũng không thể phủ nhận được mình cũng có không ít cảm tình với hắn”

Milena nhào đến định ôm lấy Thiên Ma, nhưng chỉ ôm vào 1 vùng hư không. Cô ta liền nói với giọng run rẩy

“Nói cho ta biết, có phải chàng đã biết việc này từ đầu? Tại sao chàng lại để nó diễn ra? Trong lòng chàng có hình bóng của ta hay không?”

Thiên Ma nói bằng giọng vô tình

“Thật sự mà nói, ta không hề có chút tình cảm gì với cô. Năm xưa, ta chỉ lợi dụng cô để có được 1 số công pháp có lợi cho việc tăng tiến tu vi của ta mà thôi. Tất cả chỉ là đóng kịch, ta không hề có chút tình cảm nào với cô cả. Giờ mục tiêu của ta đã hoàn thành, hiện tại ta có thể 1 chiều giết cô tại đây mà không cảm thấy áy náy gì. Nhưng điều đó là không cần thiết, bởi vì cô chẳng bao giờ làm gì nổi ta, cứ để cô sống sẽ hay hơn”

Thiên Ma lại cười 1 tràng dài rồi nói tiếp

“Tình cảm của cô và ta trong quá khứ chỉ là 1 ảo tưởng. Trong lòng cô thì đó chính là 1 ảo tưởng hoàn mỹ. Phải, đã từng là hoàn mỹ. Nhưng bây giờ, ảo tưởng đó đã đến lúc nên sụp đổ rồi. Nên nhớ, kẻ đứng trước mặt cô mới chính là người duy nhất trên đời thực sự yêu cô, không vì lý do gì cả... Còn tất cả những nam nhân còn lại trên đời, kể cả ta, đều chỉ muốn lợi dụng cô cho mục đích riêng của họ mà thôi”

Milena ôm đầu, gào lớn

“Ta không muốn nghe ... Ta không muốn nghe nữa ... Tất cả các người đều là giả dối ... Số phận ... Vì sao lại đối xử với ta như vậy”

Milena lập tức hóa thành hắc khí bay mất. Khải Nguyên chỉ thờ dãi nhìn theo cô ta, trong mắt hắn tựa hồ như có 2 giọt lệ sắp rơi ra. Milena vừa mất dạng 1 lúc, Thiên Ma lại hiện ra bên cạnh Khải Nguyên, ông ta cầm tay Khiết Nhã xem xét 1 lúc rồi vận công giúp cô ta trục xuất hắc khí ra khỏi cơ thể.

Xong việc, Thiên Ma nhìn Khải Nguyên nói

“Việc là do ta gây ra, nay ta đã giải quyết xong. Ngươi cứ yên tâm, từ nay trở đi, cô ta sẽ không làm hại ngươi được đâu”

Khải Nguyên hơi ngạc nhiên hỏi

“Vì sao ông lại chắc chắn như vậy?”

Thiên Ma nở nụ cười bí ẩn nói

“Ta đã nhìn ra được, cô ta đã mang trong mình hài tử của ngươi. Ta dám chắc là cô ta sẽ không bỏ đứa bé đó đâu, cũng như sẽ không thể nào xuống tay được đối với ngươi. Bản tính của cô ta vốn là rất nặng tình mà”

Khải Nguyên sững sờ, trong lòng hắn như bị dội 1 gáo nước lạnh. Thiên Ma nhìn sắc mặt đang biến đổi phức tạp của hắn rồi lại nói

“Khi cô ta nghĩ thông suốt, cô ta có thể sẽ tự quay về với người thôi. Cũng có thể là ngày mai, cũng có thể là vài năm nữa, hoặc là không bao giờ. Người cũng có rất nhiều nữ nhân mà, ta tin nếu cô ta không trở lại, người vẫn có thể quên được cô ta”

Rồi ông ta lại bảo Khải Nguyên

“Hãy trở về đi, nếu còn có duyên sẽ còn gặp lại, còn nếu như duyên phận đã hết thì không nên cưỡng cầu. Cưỡng giả phải thực sự kiên cường, đừng để nhu tình nữ làm cho người trở nên yếu đuối”

Khải Nguyên đứng lặng im 1 hồi lâu rồi lại thở dài, trong lòng hẳn cảm thấy như có cái gì đó vừa tan vỡ ra. Hắn nắm tay Khiết Nhã, dẫn cô trở về khách sạn

Khi bóng dáng của 2 người, Khải Nguyên và Khiết Nhã đã rời xa, Thiên Ma lại nở nụ cười bí ẩn nói thầm

“Khải Nguyên, chưa đến lúc ta cho phép người chết thì người không thể chết được đâu. Ta vẫn còn có việc để cho người làm”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 61: Trước Con Bão

Khải Nguyên đã về đến khách sạn, tâm sự của hắn rất nặng nề

Cả đêm hắn không ngủ, thỉnh thoảng lại thở dài, trong lòng thấy nhói đau như bị dao cắt vào tim

Hắn đã thực sự phụ bạc 1 nữ nhân. Nữ nhân đó đã từng rất yêu thương, nặng tình với hắn, nhất là hiện tại cô ta đang mang trong mình cốt nhục của hắn. Nghĩ đến đứa trẻ chưa ra đời đó, trong lòng Khải Nguyên lại quặn đau. 1 nỗi đau không thể gọi tên ra được

Khiết Nhã nằm cạnh hắn, tay vẫn ôm chặt lấy hắn, hơi thở đều đều, cô ta hiện đã ngủ say. Khải Nguyên cố nhắm mắt nhưng không thể nào ngủ được. Hắn cứ thức cả đêm mà suy tư rồi lại đau xót, cho đến khi trời sáng hẳn. Khải Nguyên đợi đến 8 giờ sáng rồi đánh thức Khiết Nhã dậy, trả phòng, sau đó đón taxi ra phi trường, lập tức mua vé máy bay về Singapore.

Hắn cũng biết là mình không nên ở lại Thụy Sĩ làm gì nữa. Milena sẽ không đến gặp hắn nữa, và hắn cũng không biết phải tìm cô ta ở đâu. Cho dù tìm được Milena rồi, hắn sẽ nói gì với cô ta đây, liệu cô ta có sẵn sàng lắng nghe hắn nói không. Bởi vậy rời khỏi Thụy Sĩ, mặc dù không phải ý kiến hay, nhưng là điều duy nhất Khải Nguyên nghĩ là mình nên làm

Những giờ ngồi trên máy bay, Khải Nguyên luôn im lặng, trong lòng lại tự dần vặt mình rất nhiều

Về đến nhà, tâm trạng của Khải Nguyên vẫn không khá hơn mà càng lúc càng trở nên u uất, nặng nề. Nhã Ca và những nữ nhân khác thấy vẻ mặt của Khải Nguyên, dường như cũng đoán ra phần nào câu chuyện, họ cũng không hỏi han gì hắn, lại cố ý để hắn yên tĩnh 1 mình. Thu Thủy thì ngược lại, cô cứ ngỡ là hắn bị bệnh nên quần lấy hắn, chăm sóc hắn bằng những cử chỉ ngây thơ và vụng về của mình. Nhưng Thu Thủy càng tỏ ra quan tâm, Khải Nguyên vẫn không có gì thay đổi, hắn vẫn ngồi im bất động, nét mặt biểu lộ 1 cảm xúc đau thương, dần vặt rất phức tạp.

Cuối cùng, Nguyệt Ánh bèn đi vào phòng Khải Nguyên, nắm tay kéo Thu Thủy ra khỏi phòng, khẽ nói với cô ta

“Anh ta đúng là bị bệnh, nhưng đây là tâm bệnh, cô không làm được gì đâu. Hãy để thời gian chữa lành cho anh ta, đừng làm phiền anh ta nữa”

Thu Thủy vẫn âu lo nhìn Khải Nguyên 1 lúc nữa rồi mới bỏ đi. Vài giờ sau, Nhã Ca lại đến, cô ngồi bên cạnh Khải Nguyên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, khẽ hỏi

“Anh đã gặp Milena rồi phải không ? Có phải là cô ấy đã nhận ra được sự thật đó không ?”

Khải Nguyên nặng nề gật đầu, Nhã Ca lại thở dài bảo hắn

“Cô ta không giết anh, như vậy tức là cô ta cũng rất nặng tình với anh. Anh đừng buồn nữa, cái gì đến thì cũng phải đến thôi, có lẽ anh và Milena không có duyên lâu dài. Nhưng anh hãy nhớ rằng vẫn luôn có những người yêu thương anh và cần được anh yêu thương. Anh tuy háo sắc như vậy nhưng cũng rất nặng tình, em thực sự rất yên tâm khi làm vợ của anh”

Nhã Ca an ủi Khải Nguyên thêm vài giờ nữa, khi thấy hắn có vẻ khá hơn, cô mới yên tâm rời đi. Khải Nguyên cảm thấy mệt mỏi, hắn cứ để nguyên quần áo như vậy mà nằm ngủ. Đến nửa đêm, hắn lại bất chợt tỉnh giấc, hắn vỗ vào khoảng không trước ngực, nhẹ giọng nói

“Hiện thân đi, cô nằm trên người ta như vậy, tưởng ta không hay biết sao lại phải ẩn thân như vậy”

Một thân thể trắng trẻo quyến rũ cùng những đường cong tuyệt đẹp liền hiện ra ngay trên người Khải Nguyên. Đôi tay của người con gái vẫn ôm chặt hân, cô rúc đầu vào ngực hân thẹn thùng nói

“Nô gia xin lỗi, nhưng nô gia không muốn ai nhìn thấy, nô gia xấu hổ lắm”

Thấy thái độ của Khiết Nhã, Khải Nguyên lại bất giác phì cười nói

“Cô cũng biết xấu hổ sao, xem kia, cô làm bẩn hết y phục của ta rồi, tính sao đây ...”

Thân thể của Khiết Nhã thật sự rất nhạy cảm, chỉ ôm Khải Nguyên 1 lúc mà mồ hôi cùng những tiết dịch từ nơi thầm kín của cô ta đã tuôn trào không ít, thấm vào y phục của Khải Nguyên, tạo nên 1 mùi hương nữ nhân rất quyến rũ.

Khiết Nhã mặt đã đỏ bừng lên, lại giận dỗi nói cùng Khải Nguyên

“Là tại tướng công mà nô gia mới trở thành như vậy đó. Ai bảo tướng công lại thu hút nô gia đến như vậy. Nô gia xin lỗi, ngày mai nô gia sẽ giặt thật sạch y phục của tướng công vậy”

Những lời đó quả là dụ hoặc lòng người vô cùng, nhưng giờ đây Khải Nguyên nào có tâm trạng thương thức điều đó. Hân cũng cảm thấy lúc này có hơi quá lời với cô ta, lại vòng tay ôm lấy Khiết Nhã nói

“Thôi không sao, từ giờ đến lúc hóa giải hoàn toàn tử khí trên người cô, ta vẫn sẽ để cô ôm ta như vậy. Lúc đó ta quả thật sơ suất, lẽ ra ta phải hỏi ông ta phương pháp để hóa giải tử khí cho cô. Nhưng không sao, sau này gặp lại ông ta, nhất định ta sẽ hỏi cho bằng được”

Khiết Nhã lặng im nhìn Khải Nguyên 1 lúc, rồi cô hít 1 hơi dài như để lấy chút tự tin, nói

“Tướng công, nô gia biết mình không đủ tư cách để khuyên bảo người. Nhưng nô gia chỉ muốn nói với tướng công, dù sao việc cũng đã qua rồi, tướng công đừng tự dằn vặt mình nữa. Hãy nghĩ đến 4 vị phu nhân của tướng công, và cả hài tử của người nữa. Nhìn tướng công đau khổ, dằn vặt như vậy, họ sao có thể sống vui vẻ, hạnh phúc được. Nữ nhân như nô gia thì có thể yếu đuối, có thể khóc lóc lúc nào cũng được, nhưng tướng công là nam nhân mà, dù đau khổ, hãy cố để nước mắt chảy ngược vào trong, hãy kiên cường mà sống để có thể bảo bọc thế tử của mình”

Nói xong, Khiết Nhã nhắm chặt 2 mắt lại, như sợ sẽ bị Khải Nguyên trách phạt

Nhưng, Khải Nguyên lại ôm lấy Khiết Nhã, đặt lên môi cô 1 nụ hôn nhẹ nhàng, khẽ nói

“Ta biết, ta sẽ không sao đâu. Cảm ơn cô đã nhắc nhở ta. Thật sự, cô cũng là 1 nữ nhân tốt, tiếc là ta không sinh ra vào thời của cô, nhưng sau này ta sẽ quan tâm đến cô nhiều hơn nữa. Ta hứa đấy”

Khiết Nhã cảm động, ánh mắt chứa đầy nhu tình lại nhìn Khải Nguyên 1 lúc nữa rồi mới chìm vào giấc ngủ. Khải Nguyên vẫn thao thức cả đêm. Hân quyết tâm sẽ chôn giấu tất cả đau thương vào lòng, sống vui vẻ để đem lại hạnh phúc cho những nữ nhân còn lại của hân.

Đến sáng sớm hôm sau, Nhã Ca và Thu Thủy lại thập thò quan sát trước cửa phòng hân. Khải Nguyên vừa thấy họ đã nhanh chóng phóng đến tóm lấy 2 người, bắt vào phòng. Sau đó hân đóng cửa lại rồi nhanh chóng thoát y họ, miệng nở nụ cười tà dị đầy mỉa mai. Khiết Nhã nghe tiếng động ồn ào, cũng tỉnh lại, nhưng khi vừa thấy cảnh tượng đó, cô ta lập tức thẹn đỏ mặt, toàn thân liền biến thành trong suốt mà trốn mất. Khải Nguyên cũng không để ý đến cô ta lắm, liền ôm Nhã Ca và Thu Thủy vào giường mà gây chiến 1 cách rất nhiệt tình. 2 nữ nhân ban đầu có vẻ thẹn thùng, phải đối, nhưng càng về sau lại cam chịu bại trận dưới bàn tay điêu luyện của Khải Nguyên, lại chủ động phối hợp cùng hân tạo thành những âm thanh đầy xuân ý rất mê hoặc

Trận chiến kết thúc, Thu Thủy đã kiệt sức hoàn toàn, riêng Nhã Ca vẫn bảo lưu được hình tượng của mình, lại lên tiếng trêu chọc Khải Nguyên

“Không ngờ anh khôi phục nhanh thật, chỉ mới 1 đêm đã trở lại hào sảng như xưa”

Khải Nguyên lại chọc cô

“Anh đang muốn em sinh cho anh 1 đứa con đấy”

Rồi ánh mắt hân lại như nhìn về 1 hướng xa xăm, giọng đầy xúc động

“Người đi cùng đã đi rồi, tiếc nuôi liệu có làm cho thời gian quay lại hay không ... Giờ anh sẽ chăm sóc thật tốt bọn em, không để ai phải chịu thiệt thòi cả”

Nhã Ca lưu lại nói chuyện cùng Khải Nguyên 1 lúc nữa rồi lại đi thu Thu Thủy về phòng cô ta nghỉ ngơi. Còn 1 mình Khải Nguyên ở lại trong phòng, hân bèn lên tiếng

“Cô hiện thân được rồi đó”

Khiết Nhã lại hiện thân, cô ta chạy ào đến tìm lấy y phục mặc vội vào người. Khải Nguyên lại cười, nghĩ thầm

“Biểu hiện của cô ta thật lạ, lúc thì như dân nữ, lúc lại như xử nữ e lệ, thật không thể hiểu nổi”

Nữ nhân thì có thể tùy tiện khóc trước mặt người khác, riêng nam nhân thì lại phải cắn răng để nước mắt chảy ngược vào nội tâm. Trong lòng Khai Nguyên rất đau buồn nhưng hắn không muốn tâm sự của mình sẽ làm cho những người khác mất vui, thế là hắn lại phong kín tất cả trong lòng, bề ngoài lại làm vẻ bình thường. Khai Nguyên lại càng quan tâm chăm sóc đến thể tứ hân nhiều hơn nữa, nhưng mỗi khi ở bên họ, bất giác hắn lại nhớ đến Milena, trong lòng cảm thấy đau thương vô hạn. Hắn cố gắng hạn chế không để cho mình phải ở 1 mình, vì như thế hắn sẽ lại nghĩ đến những việc mà hắn muốn vĩnh viễn quên đi. Nhà Ca hiểu tâm sự của Khai Nguyên hơn ai hết, nhưng cô cũng không biết nên nói gì với hắn, cô chỉ chăm sóc lại hắn bằng tất cả tình cảm và sự ôn nhu của mình, trong lòng luôn cầu nguyện thời gian sẽ làm vơi đi nỗi đau khổ đó

Khai Nguyên cũng biết rằng mình đã dính vào ân oán phức tạp của thế giới ma cà rồng. Sớm muộn gì họ cũng sẽ tìm đến hắn, trong lòng hắn cũng âu lo, nhưng lại quyết tâm sẽ đối phó với tất cả những trở ngại để bảo vệ cho những nữ nhân của hắn, bảo vệ cho gia đình hắn. Khai Nguyên cũng tự trấn an mình rằng hiện giờ tu vi đã đột phá sang cảnh giới mới, hơn nữa lại thu phục được 2 thuộc hạ khá lợi hại, chắc rằng việc đối phó với những kẻ địch ẩn mình không phải là không làm được

1 tháng sau, khi tâm trạng đã tốt hơn, Khai Nguyên bắt đầu tu luyện trở lại, hắn dành rất nhiều thời gian ngồi xếp bằng nhắm mắt tĩnh tọa, cố gắng vận chuyển chân khí đã thông thêm 1 số huyết đạo, cũng như cố gắng dung hòa luồng chân khí hùng hậu mà Thiên Ma đã truyền cho hắn. Khai Nguyên cũng suy nghĩ về khẩu quyết của cảnh giới thứ 7, nhưng cảnh giới này quả thật có hơi mơ hồ. Hơn nữa việc luyện tập cảnh giới thứ 7 quả là không đơn giản, vì phải sử dụng người hoặc sinh vật sống làm mục tiêu để luyện tập. Khai Nguyên cũng không dám làm càn, hắn chỉ tập vận công theo khẩu quyết, còn việc thực hành chiêu thức, hắn quyết định sẽ tiến hành vào thời điểm thích hợp. Khai Nguyên cũng dành thời gian quan tâm đến Khiết Nhã nhiều hơn. Hắn cũng hỏi han, tham khảo về công pháp của Khiết Nhã, nhưng cuối cùng hắn lại nhận ra rằng công pháp của Thi Độc thần giáo lại thuộc loại âm tà độc công, không thể đem phối hợp với Thiên ma quyết mà hắn đang tu luyện

Hơn ai hết, Khai Nguyên hiểu rằng Thiên Ma giúp đỡ hắn không chỉ đơn giản là vì hắn có tiềm năng. Có vẻ như ông ta muốn lợi dụng Khai Nguyên để thực hiện 1 mưu đồ gì đó rất lớn. Khai Nguyên đoán chắc rằng Thiên Ma muốn hắn trợ giúp ông ta trong việc triệu hồi và giành lấy sức mạnh của Huyết thần. Thực sự đây không phải là việc đơn giản, Khai Nguyên cũng hiểu là mình đang dính vào 1 rắc rối lớn nhất từ xưa đến nay.

Câu hỏi lớn nhất mà hắn đặt ra là: Thiên Ma có thực lực rất hùng mạnh, gần như có thể hủy thiên diệt địa, sao ông ta lại cần đến sự trợ giúp từ hắn – 1 người có tu vi thua kém ông ta rất nhiều. Khai Nguyên suy đoán rằng: rất có khả năng, Thiên Ma muốn dùng toàn lực để đối phó với Huyết thần, những đối thủ còn lại ông ta sẽ giao cho hắn xử lý. Nếu như vậy Huyết thần cũng phải có 1 thực lực rất đáng sợ không kém gì Thiên Ma, trong lòng Khai Nguyên chợt sinh ra 1 lòng hiếu kì muốn xem cho bằng được trận đấu vô tiền khoáng hậu đó. Rõ ràng, số mệnh của cường giả là phải tranh đấu đến cùng, khó lòng có thể sống bình yên, an nhàn được. Nghĩ đến đó Khai Nguyên lại cảm thấy mệt mỏi vô cùng

Sự kiện Huyết thần này, chắc chắn sẽ là 1 kiếp nạn mà Khai Nguyên không thể trốn tránh được

Số mệnh tạo ra cường giả, hay là cường giả tạo ra số mệnh? Thật là 1 câu hỏi đầy triết lý mà không ai có thể trả lời nổi

Viện nghiên cứu số 2, căn cứ bí mật của Kevin

Kevin đang ở trong phòng thí nghiệm, 1 nhà nghiên cứu đang đứng trước mặt hắn, tay cầm 1 hộp bằng thép, rõ ràng đang chứa 1 vật gì đó rất đặc biệt ở trong đó

Nhà nghiên cứu này dĩ nhiên cũng là 1 ma cà rồng, thuộc hạ của Kevin. Ông ta mở hộp thép ra trước mặt Kevin. Trong đó có 3 viên đạn được thiết kế rất đặc biệt, dài hơn những loại đạn bình thường 1 chút, đầu đạn có chứa 1 chất lỏng màu tím than

Kevin nhìn những viên đạn 1 lúc rồi chau mày hỏi

“Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?”

Nhà nghiên cứu thờ dãi

“Vâng, thưa thiếu chủ, chúng tôi đã tinh chế lại toàn bộ chất VDX mà chúng tôi có, kết quả thu được chỉ đủ để làm ra 3 đầu đạn này thôi. Hoạt tính tăng gấp 50 lần so với VDX nguyên mẫu ban đầu”

Kevin gật đầu

“Cũng không tệ, ta sẽ trang bị chúng cho 1 xạ thủ tốt nhất mà ta sẽ tuyển chọn.”

Nói đến đó thì cửa phòng thí nghiệm mở ra, 3 trưởng lão lại đi vào

Kevin phát tay ra hiệu cho nhà nghiên cứu lui ra. Đợi ông ta đi khỏi, hắn mới lên tiếng hỏi

“Các ông đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

Kyle – trưởng lão gia tộc Nervy nói

“3000 cấm vệ quân cùng 3 thần tướng đã đến Singapore. Chúng đang ẩn thân chờ hiệu lệnh. Chúng tôi cũng phải thêm 39 pháp sư triệu hồn giỏi nhất, hiện đang ở khu vực tế đàn”

Yul – trưởng lão của ma cà rồng nói

“20 siêu cấp chiến sĩ F9 cùng hơn 100 cao thủ tinh anh khác cũng đang ở đó”

Trưởng lão thứ 3, dĩ nhiên là trưởng lão của gia tộc Cedric, tên gọi là Drael, nói

“Người của chúng tôi đã tập trung đông đủ hiện chia thành 2 nhóm. 1 nhóm bảo vệ tế đàn, 1 nhóm sẽ hỗ trợ người của thiếu gia khi tập kích”

Kevin cười đắc ý, nghiêm giọng nhắc nhở

“Cơ hội chỉ đến 1 lần, chúng ta phải phối hợp thật ăn ý, không được sơ suất. Khi việc thành công, các ông sẽ được phần còn lại của thứ mà tôi đã hứa”

Kyle và Drael gật đầu, sau đó lại cáo từ. Yul đợi họ đi khỏi rồi mới nói với Kevin

“Nhất thiết phải tập kích ông ta ở Singapore sao? Nơi đó là trung tâm vận chuyển quá cảnh hàng đầu ở châu Á, hơn nữa lại có quan hệ rất tốt với nhiều cường quốc....”

Kevin ngắt lời cô ta

“Thật ra tập kích ông ta ở đâu cũng được, sự việc này chỉ diễn ra trong lâu lăm là vài giờ thôi, không ảnh hưởng quá lớn đâu. Ta muốn lợi dụng T17 vào kế hoạch nên mới chọn địa điểm là Singapore – nơi hắn đang ở”

Kevin lại nở nụ cười, ánh mắt hiện ra vẻ tàn ác

“Ruger đã biết việc của Milena. Cô ta lại kiên quyết không chịu phá bỏ bào thai đó, đã khiến cho Ruger nổi trận lôi đình thật sự. Ta biết ông ta sẽ lên đường tìm T17 để tính sổ. Khi ông ta và T17 đánh nhau, ta biết chắc Ruger sẽ thắng, nhưng cũng sẽ hao tổn không ít công lực. Đó là chưa kể Thiên Ma lại còn có thể ra mặt giúp đỡ T17 nữa. Chúng ta chỉ cần quan sát thật kỹ rồi tấn công toàn lực vào đúng thời điểm, ta tin chắc sẽ đắc thủ. Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Theo ta, đây chính là 1 cơ hội rất tốt, quả thật là không thể nào bỏ qua được “

Yul lại ngập ngừng nói

“Nhưng việc này ... quả là ... có hơi liều lĩnh”

Kevin cười lớn

“Ha ha, thực sự thì kế hoạch này bản thân nó đã mang tính liều lĩnh rồi. Không liều lĩnh sao có thể làm nên đại sự được”

Hắn ngưng lại 1 lúc, lấy trong túi ra 1 bức ảnh của 1 nữ nhân đưa cho Yul nói

“Trong lúc chiến sự xảy ra, nàng hãy giúp ta bắt người trong bức ảnh này.”

Yul hơi ngạc nhiên

“Để làm gì? Người này hoàn toàn không cần thiết đối với chúng ta”

Kevin quay mặt đi, nói

“T17 đã phá hủy Khu vực 51 của chúng ta, làm chúng ta tổn thất hàng tỷ USD, đây chính là nữ nhân đầu tiên của hắn. Ta cũng muốn hắn ném chút mùi vị đau khổ”

Thì ra, nữ nhân trong bức ảnh không ai khác, chính là Nhã Ca. Có vẻ như Kevin vẫn muốn trả thù cho cái chết của Veronica, nữ nhân duy nhất mà hắn yêu thương thật sự.

Kevin lại nói tiếp

“Nếu T17 chết, hãy thả cô ta ra. Nhưng nếu hắn sống sót sau cuộc tập kích, hãy mang cô ta đến tế đàn. Ta muốn cho T17 thấy cảnh người hắn yêu thương bị giết trước mắt hắn. Sau đó, hắn sẽ trở thành tế vật đầu tiên cho sức mạnh mới của ta”

Yul không nói gì, chỉ gật đầu tuân lệnh, cô ta cáo từ Kevin rồi rời đi. Khi ra khỏi viện nghiên cứu, Yul dừng lại nói thầm

“Mặc dù chàng không nói, nhưng ta biết chàng vẫn còn nhớ đến nữ nhân đó. Cô ta thật là may mắn, dù đã chết rồi vẫn được người mình thương yêu tưởng nhớ đến. Không biết nếu ta chết vì chàng, thì chàng sẽ nhớ đến ta được như vậy không ...”

Yul thở dài, lại tiếp tục cất bước

Nhưng bản chất tình yêu vốn là mù quáng ... Lý trí đôi khi không thắng nổi tình cảm

Trước cơn bão lớn, bao giờ cũng có 1 khoảng lặng. Nhưng dù khoảng lặng đó có dài đến đâu thì gió bão cũng sẽ nổi lên, như 1 quy luật không thể nào khác đi được

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 62: Thợ Săn Quỷ

Hôm đó là 1 ngày đáng nhớ nhất trong cuộc đời Khải Nguyên

Nhưng hắn sẽ không bao giờ muốn nhớ đến

Bởi vì sau đó, cuộc đời hắn chuyển sang 1 trang mới, tranh đấu quyết liệt, bàn tay đầm máu và trái tim vỡ nát chìm trong đau thương cực độ

Mặc dù máu và bi thương tôi luyện nên một cường giả tuyệt thế, nhưng cường giả đó lại không muốn như vậy

Ngày hôm đó ...

Trời vừa sụp tối, Khải Nguyên đã dẫn Nhã Ca, Thu Thủy và Khiết Nhã đến trung tâm mua sắm. Không dẫn Khiết Nhã theo cũng không được, vì cô ta cũng sẽ ăn thân mà đi theo Khải Nguyên, mà thuật ăn thân của cô ta thì ... hơi khó coi, không khéo lại khiến cho vô số nam nhân phải chảy máu mũi

Trong khoảng 1 giờ dạo quanh các cửa hàng, Khải Nguyên cảm giác có rất nhiều ánh mắt đang âm thầm theo dõi hắn. Trực giác của hắn không bao giờ sai cả. Chuyện gì phải đến thì sẽ đến thôi, dù không biết họ là ai, theo dõi hắn vì mục đích gì ... nhưng hắn biết điều hắn nên làm là đánh bại họ.

Khải Nguyên bất chợt kéo Nhã Ca lại, ôm hôn cô 1 cách thắm thiết, khẽ nói

“Anh cảm giác có điều không ổn. Em hãy mau rời khỏi anh và dẫn Thu Thủy về nhà. Anh chắc chắn sẽ trở về gặp lại em, đừng lo”

Nhã Ca nét mặt lộ vẻ kinh hãi, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại, cô giả vờ dắt Thu Thủy vào 1 cửa hàng, sau đó lại theo lối cửa sau rời đi. Khiết Nhã cũng biến mất, có lẽ cô ta đã bỏ bộ y phục ở đâu đó, hiện đang ăn thân âm thầm hỗ trợ Khải Nguyên

Khải Nguyên cố ý đi rất tự nhiên về phía bãi đỗ xe. Hắn chậm chạp mở cửa xe, sau đó từ từ lái đi. Hắn cố ý lái xe ra ngoài ô, trong lúc lái xe hắn không nghe thấy tiếng động cơ bám theo, mà chỉ nghe trong gió những âm thanh kỳ lạ, trong lòng hắn lo lắng vô cùng, hắn cũng biết tu vi của đối thủ không phải tầm thường

Đến 1 kho hàng vắng vẻ, Khải Nguyên dừng xe lại, ung dung bước ra, hắn hét lớn

“Ra mặt đi, ta đã cảm nhận được các người rồi. Chúng ta sẽ đánh nhau 1 trận đàng hoàng ở đây, không cần phải trốn tránh nữa”

1 bóng người chợt hiện ra, rồi lại 1 bóng người nữa ... Cứ thế, dần dần hàng trăm người đã hiện ra trước mắt Khải Nguyên. Khuôn mặt tái xanh, những chiếc răng nanh sắc nhọn và hắc khí tà dị tỏa ra từ người họ cho Khải Nguyên biết đây toàn bộ là những cao thủ trong thế giới ma cà rồng. Hắn đoán rằng Milena không thể ra tay trực tiếp với hắn nên đã cử lũ thuộc hạ của cô ta làm thay cho cô ta việc này.

Khải Nguyên chỉ mới đấu với 1 cao thủ ma cà rồng duy nhất là Milena, và cũng thảm bại dưới tay của cô ta. Hắn cũng không chắc sẽ thủ thắng được trong trận đấu này, nhưng hắn quyết tâm sẽ “tận nhân lực tri thiên mệnh”

Khải Nguyên biết Khiết Nhã vẫn ăn thân nhưng hiện đang đứng dựa sát vào lưng hắn, hắn hỏi nhỏ

“Cô có sợ không?”

Khiết Nhã đáp đủ để cho Khải Nguyên nghe

“Không, nô gia sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ tướng công”

Toàn thân Khải Nguyên hòa điểm rục cháy, hắn chỉ vào đám ma cà rồng, gằn giọng nói

“Kẻ nào muốn lên trước?”

1 nam nhân trung niên, mái tóc vàng, khuôn mặt lộ vẻ uy nghiêm và hung ác cười lớn nói

“Khí khái thật, không ngờ cũng là 1 tên phù thủy, để xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh”

Ông ta phát tay, 2 tên ma cà rồng liền hóa thành hắc khí bay đến, vung trào tấn công Khải Nguyên. Khải Nguyên nắm chặt trào thủ của 2 tên đó, lại truyền vào người chúng 1 luồng hỏa kinh hùng hậu, chỉ trong chốc lát 2 tên ma cà rồng đã bị đốt thành 2 cái xác cháy đen

Khải Nguyên hướng về nam nhân trung niên, cười lạnh hỏi

“Ngươi là chỉ huy của bọn chúng, đúng không?”

Nam nhân lại cười lớn tiếng, nói

“Ta chính là đệ nhất cao thủ của hoàng triều hấp huyết quý, ngươi cứ nhớ như vậy được rồi”

Ông ta lại ra lệnh

“Toàn lực tấn công hắn”

Bọn ma cà rồng liền tuân lệnh, móng tay chúng mọc dài ra, đồng loạt lao lên tấn công Khải Nguyên bằng , móng vuốt và hàm răng sắc nhọn của chúng. Khải Nguyên lại bảo Khiết Nhã

“Cẩn thận, không được để chúng cắn trúng. Nếu bị chúng cắn, cô sẽ biến thành hấp huyết quý giống như chúng đấy”

Khiết Nhã không nói gì, chỉ khẽ vỗ vào vai của Khải Nguyên như bảo hắn hãy yên tâm. Rồi cô ta lại hiện thân, cơ thể được bao bọc trong làn khí xanh dày đặc, nhưng so với lúc lửa thể lại càng mê hoặc bội phần hơn. Khiết Nhã đứng đầu lưng lại với Khải Nguyên, cùng hắn chống lại những tên ma cà rồng đang hung hăng tiến đến

Chỉ trong vòng nửa giờ, họ đã hạ sát được hơn 30 tên ma cà rồng. Khải Nguyên dùng hỏa kinh của hắn phá hủy đầu và tâm mạch của chúng, còn Khiết Nhã lại vận 1 loại độc công đặc biệt, chỉ cần làm rách da, lập tức kịch độc sẽ ăn mòn cơ thể của đối thủ đến tận xương. Tuy bọn ma cà rồng có khả năng tự hồi phục rất cao, nhưng bị trúng 2 loại công pháp đó, chúng cũng đành bó tay chịu chết. 1 vài tên còn phải quay lại giết chết những đồng bọn trúng độc của chúng để bọn họ khỏi đau đớn, và nhất là không để cho họ trong lúc giây chết lại vô tình phát tán dịch độc sang bọn còn khỏe mạnh

Tốc độ của bọn ma cà rồng quả là rất nhanh, Khải Nguyên chỉ thấy những cái bóng mờ đang thoát ần thoát hiện xung quanh, tập kích hắn liên tục từ nhiều phương vị. Nhưng với tư vị hiện tại của hắn, tốc độ đó không hề làm cho hắn rối loạn, hắn vẫn có thể bình tĩnh đỡ và trả đòn lại rất mạnh mẽ, gần như có thể nói là nhất chiêu tất sát. Khải Nguyên cũng trúng phải vài đòn tấn công của bọn chúng, mặc dù da thịt vẫn lành lặn nhưng hắn cảm thấy đau ê ẩm, hắc khí tà dị lại nhân cơ hội đó xâm nhập vào người hắn. Khiết Nhã vẫn kiên cường hỗ trợ Khải Nguyên, khi rảnh tay cô ta lại quay sang trị thương và trực bớt 1 ít hắc khí ra khỏi người hắn

Nửa giờ sau, Khải Nguyên và Khiết Nhã lại hạ được thêm 20 tên nữa, hắn cũng phải công nhận bọn ma cà rồng còn sống sót thực lực quả là không tầm thường. Đường như chúng muốn hy sinh những tên yếu đuối trước để làm tiêu hao thực lực của Khải Nguyên, còn những cao thủ thực sự sẽ tập kích lúc tối hậu. Công lực của Khải Nguyên và Khiết Nhã đã tiêu hao hơn phân nửa, họ đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, nhưng không vì thế mà chiến đấu hơi hợt, trái lại còn dồn hết sức lực, tập trung tinh thần tìm những chỗ sơ hở của đối thủ mà tung đòn chí mạng

Khải Nguyên quyết tâm quăng 1 mẻ lưới lớn, hắn thăm bảo Khiết Nhã

“Cô hãy lui lại 1 tí, ta sẽ phát động hỏa long. Chúng ta sẽ giải quyết lũ lâu la này thật nhanh rồi đối phó với tên đệ nhất cao thủ kia”

Nói xong, hắn liền tung mình lên không trung, toàn lực phát ra 2 hỏa long cực mạnh bắn thẳng vào đám đồng phía dưới. Khiết Nhã đã được nhắc trước, lập tức chuyển thân thi triển khinh công lui lại vài chục mét. Hỏa long rực lửa liền bay vòng quanh bọn tên ma cà rồng, rồi lại thay đổi phương hướng đột ngột, thiêu đốt tất cả những gì cản đường nó. Bọn ma cà rồng tuy có hắc khí hộ thể nhưng vẫn không chịu nổi hỏa kinh đó, nhiều tên đã bốc cháy như những ngọn đuốc, số còn lại vẫn đang vật và tránh né. Hỏa long tựa như có linh tính, không bay mất mà lại quay lại truy đuổi từng tên một, tiếng la thảm vang dậy cả đất trời.

Trung niên tóc vàng hừ lớn 1 tiếng rồi vung tay tạo thành 1 quả cầu hắc khí rất lớn. Hắc cầu hùng hổ bay đến, phút chốc đã nuốt chửng hỏa long, rồi lại nổ tung làm bọn ma cà rồng đều bị hất văng ra.

Trung niên lại vỗ tay mấy tiếng, thêm vài chục tên ma cà rồng nữa lại hiện thân. Khải Nguyên thấy vậy, trong lòng liền kêu khổ. Không ngờ bọn chúng lại đông đến như vậy

Cách xa chỗ Khải Nguyên và bọn ma cà rồng quyết đấu hàng cây số, 1 người bịt mặt mặc trang phục đen như màn đêm đang theo dõi mọi việc qua 1 ống nhòm quân sự. Người này lập tức lấy mấy bộ đàm ra nói

“Có vẻ như T17 sắp thua đến nơi rồi, xin chủ nhân quyết định, có tấn công hay không...”

Từ bộ đàm lại vang lên tiếng trả lời

“Đội hắn bị đánh ngã rồi, sau đó hãy phát tín hiệu cho trực thăng”

Trở lại chỗ Khai Nguyên, lúc này hắn đang đứng cách xa những tên ma cả rông khoảng 20 mét. Hắn nghĩ thầm

“Cầm tặc, tiền cầm vương, ta cứ thử thách đấu với nam nhân tóc vàng đỏ xem sao. Nếu cứ loạn chiến thế này, cho dù hạ hết bọn thuộc hạ, ta cũng cạn kiệt công lực, làm sao có thể đối phó được với tên đó”

Đĩ nhiên trong tình huống này, Khai Nguyên không thể nào chạy trốn được. Tốc độ của bọn chúng quả thật là rất nhanh, hắn khó lòng mà thoát được, hơn nữa, Khai Nguyên cũng không muốn liên lụy đến gia quyến của hắn và những người vô tội

Nghĩ là làm, Khai Nguyên cất giọng cười ha hả, chỉ tay vào mặt trung niên tóc vàng, nói

“Ta muốn đấu riêng với ông 1 trận. Chỉ có ông và ta. Thế nào ? Có được không ?”

Trung niên đó không ai khác, chính là Ruger. Ông ta nghe vậy liền nói

“Được thôi, bốn vương sẽ chiều người phen này. Trong vòng 3 chiêu bốn vương sẽ thu thập người”

Ruger lại vận công, quanh người ông ta xuất hiện 1 luồng hắc khí dày đặc, trông rất đáng sợ. Kinh khủng hơn nữa, trên bàn tay phải của ông ta lại hiện ra 2 luồng hỏa diễm màu xanh lam nhạt như lửa của ma quỷ

Khai Nguyên kinh ngạc, Ruger vẫn điềm nhiên nói

“Ta sẽ dùng hỏa công để đấu với người, cho người thua tâm phục khẩu phục”

Khai Nguyên liền tấn công trước, từ chưởng tâm của hắn, 1 hỏa long mang theo hỏa kinh cực lớn liền bay ra tấn công Ruger. Ruger cũng liền đáp trả, cả người ông ta hóa thành 1 quả cầu lửa xanh lam bay thẳng đến hỏa long.

“Uỳnh”. 1 tiếng nổ long trời lở đất vang lên, Khai Nguyên đứng gần đó liền bị chấn động đẩy bay ra xa, Ruger lập tức truy kích, hỏa chưởng từ tay phải lập tức đánh trúng ngực Khai Nguyên, từ bàn tay trái của ông ta, 5 ngón tay đột nhiên mọc dài ra, đâm xuyên qua ngực hắn.

Khai Nguyên thổ ra 1 ngụm máu lớn, liền ngã lún ra đất. Hắn cố gắng ngời dậy, ôm ngực, từ 5 lỗ thủng, máu tuôn ra có vòi. Khiết Nhã lập tức chạy đến, dùng toàn bộ công lực của cô ta thi triển thuật trị thương cho Khai Nguyên

Ruger đứng im tại chỗ, giọng nói có vẻ tàn ác

“Ta đã nói rồi, người không chịu nổi 3 chiêu của ta đâu. Nếu đánh với lũ thuộc hạ, chắc người cũng còn duy trì được nửa giờ, nhưng người lại ngu dại khiêu chiến đến ta. Người chết chắc rồi”

Ông ta vẫy tay ra lệnh cho thuộc hạ

“Mau đến băm vằm hắn thành đồng thịt vụn cho ta”

Lũ thuộc hạ liền định xông lên, nhưng chúng lại nghe tiếng trực thăng đang bay đến, lại ngưng lại, nhìn lên bầu trời xem xét tình hình. 3 chiếc trực thăng đen, lớp vỏ ngoài có sơn 1 ký hiệu quái dị giống như 1 khô lâu liền bay qua. 3 chiếc trực thăng lại thả xuống giữa Khai Nguyên và bọn ma cả rông 3 thùng sắt được phong kín, không rõ có thứ gì trong đó. Xong việc, trực thăng lập tức bay rất nhanh rời khỏi hiện trường trong sự ngỡ ngàng của tất cả những người có mặt tại đó.

Trực thăng vừa bay khỏi, 3 tiếng nổ nhỏ lại vang lên, cửa thùng sắt bật mở, 3 chiến binh mặc giáp sắt kiểu trung cổ liền chui ra. Trên người họ tử khí tỏa ra rất dày đặc, Khai Nguyên kinh hãi nhận ra đó chắc chắn là 3 thần tướng còn lại. Đã không đối phó nổi với lũ ma cả rông rồi, lại thêm 3 thần tướng nữa, lần này hắn chết chắc.

3 thần tướng vừa được tự do liền đi đến bên cạnh Khai Nguyên. Họ lại không tấn công mà cùng đến xem xét vết thương của hắn. Khai Nguyên nhìn thấy mặt 3 thần tướng đó, họ đều là những nam nhân anh tuấn, phong độ, niên kỷ có khác nhau. 1 người độ 50 tuổi, 1 người độ chừng 30 tuổi, người còn lại còn rất trẻ, chưa đến 20 tuổi. Trên bộ giáp của họ có cùng 1 ký hiệu, đó là 1 chữ D được viết rất kiểu cách. Xem ra, lúc còn sống, có lẽ họ là người của cùng 1 gia tộc. 3 nam nhân đều dùng kiếm, nhưng 1 người dùng 1 thanh cự kiếm rất lớn, cao bằng cả người ông ta; 1 người lại dùng 2 thanh kiếm 1 dài 1 ngắn; người thứ 3 lại dùng 1 thanh đoản kiếm trông cứ như 1 con dao găm.

Trong đám ma cả rông, dường như đã có vài tên nhận ra thân phận của 3 thần tướng, bọn chúng lại xôn xao bàn tán, có vẻ như không tin vào điều chúng đang thấy trước mắt. Ruger cũng đứng yên bất động, ánh mắt ông ta lộ ra vẻ kinh ngạc

Nam nhân trẻ tuổi nhất trong 3 thần tướng nhìn Khiết Nhã 1 lúc rồi tự giới thiệu 1 cách nhã nhặn

“Tôi là Max, đây là anh tôi – Kane, còn người đó là cha tôi – David. Chúng tôi không làm hại các bạn đâu, xin đừng lo lắng”

David nghiêm giọng nói

“May mà nam nhân này chưa bị chúng cắn, vẫn còn có thể cứu được. Nếu anh ta bị chúng cắn, chúng tôi đành phải giết chết anh ta, trước khi anh ta bị biến đổi”

Kane cười nhạt nói

“Chúng tôi là người của gia tộc Deviance, những hiệp sĩ chuyên tiêu diệt hấp huyết quý. Chúng tôi cũng không hiểu vì sao mình lại ở đây, nhưng trước mặt có nhiều hấp huyết quý như thế, thật là sang khoái vô cùng”

Khải Nguyên có từng nghe nói đến gia tộc Deviance, không ngờ 3 thần tướng này chính là họ. Thật là may mắn cho hắn, lại có thêm 3 người đồng minh cùng chiến đấu với lũ ma cà rồng đáng sợ đó.

Khải Nguyên gương đứng dậy bắt tay David, hắn nói

“Rất hân hạnh được biết các vị. Chúng ta hãy cùng hợp tác đối phó với bọn chúng, sau đó tôi sẽ nói cho quý vị 1 vài bí mật có liên quan đến các vị mà tôi biết”

David hơi ngạc nhiên

“Bí mật gì thế ?”

Khải Nguyên nở nụ cười tà dị

“Bí mật đó là : các vị thật sự là thứ gì, vì sao các vị lại ở đây”

David liền cười

“Nghe cũng thú vị đấy, nhưng chúng ta hãy lo đối phó với chúng rồi hẵng tính”

3 hiệp sĩ liền hô lên 1 tiếng lớn rồi cùng xông đến chỗ lũ ma cà rồng đang đứng. Khải Nguyên tranh thủ cơ hội, liền bảo Khiết Nhã gia tăng tốc độ trị thương cho hắn. Hắn đang muốn hồi phục thật nhanh để cùng tham gia với họ.

Trong lòng Khải Nguyên nghĩ thầm

“Milena, cô thật là độc ác, nhưng ta sẽ không tìm đến tiêu diệt cô đâu, ta cũng không nỡ xuống tay đối với cô”

Rồi hắn lại nghĩ

“Tên trung niên này có thể là thuộc hạ của Milena, à không, cũng có khả năng rất lớn chính là tình nhân mới của cô ta. Nếu không, vì sao hắn lại nhiệt tình với ta đến như vậy. Nặng tình cái nỗi gì cơ chứ, chỉ mới mấy ngày mà cô ta đã kiếm được tình quân mới rồi. Cô thật sự muốn trả thù ta lắm sao hả Milena ...”

Cảm giác bị phản bội làm cho Khải Nguyên rất tức giận. Hắn hạ quyết tâm sẽ sát hại bằng được nam nhân đó, để cho Milena biết hắn không phải là kẻ yếu đuối.

3 hiệp sĩ Deviance dường như được sinh ra để chiến đấu với ma cà rồng. Cử chỉ của họ rất tự nhiên, kiếm trong tay chặt chém liên tục. Những thanh kiếm này dường như là vật úy kỵ của thứ tà khí mà ma cà rồng tỏa ra, chỉ khẽ vung tay là chém xuyên qua lớp khí hộ thể đó. Bọn ma cà rồng bị chém trúng, từ vết chém trên thân thể chúng lập tức hiện ra 1 luồng ánh sáng trắng, rồi bọn chúng dần tan biến trong luồng sáng trắng thánh khiết đó, cuối cùng chỉ còn lại 1 ít tro bụi theo gió bay đi. 3 người lại phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, không 1 tên ma cà rồng nào có thể thoát khỏi tay tổ hợp chiến đấu đó cả. Chỉ trong vòng 15 phút, bọn ma cà rồng chỉ còn lại vài tên, chúng hoảng sợ lui lại sau lưng Ruger.

Lưỡi kiếm của 3 hiệp sĩ Deviance đã đến sát mặt Ruger, ông ta liền thu hồi tà khí, lập tức triển khai thứ hóa điểm xanh lam ma quái để hộ thể. Những tiếng nổ lớn vang lên, 3 hiệp sĩ lập tức bị bức lui ra xa vài mét.

David lên tiếng nhắc nhở

“Các con hãy cẩn thận, đó chính là hoàng tộc của hấp huyết quý, tu luyện chắc phải trên 500 năm, không tầm thường đâu”

Ruger lại vung tay tấn công, lam sắc hóa điểm trên người ông ta như 1 bộ chiến giáp, những thanh kiếm của gia tộc Deviance không thể đã thương được ông ta. Sức mạnh và tốc độ của Ruger lập tức phối hợp cùng lam sắc hóa kinh tạo cho ông ta 1 lợi thế áp đảo. 3 hiệp sĩ lập tức rơi vào thế bị động, chiến giáp trên người họ đã không còn nguyên vẹn, họ liên tục lui lại chống đỡ rất khổ sở. Trên người họ xuất hiện 1 số vết thương rỉ máu

David lại ra lệnh cho 2 người con

“Sử dụng Thánh quang kiếm trận”

Max và Kane lập tức phân chia ra, 3 người lại đứng thành 3 góc của 1 tam giác, vây Ruger vào giữa. Mỗi người lại chém vào Ruger 2 nhát kiếm theo hình chữ thập, từ trong không gian lập tức hiện ra 1 hình thánh giá tỏa ánh sáng trắng thánh khiết. 3 thánh giá tỏa sáng lập tức vây quanh Ruger, như 1 sợi xích trói chặt khắp người ông ta.

3 hiệp sĩ lại cầm những thanh kiếm của họ xuống đất. Dường như họ đang dùng sức mạnh tinh thần để điều khiển kiếm trận, nhưng hóa điểm giáp của Ruger quả thật là rất lợi hại. Đã nửa giờ trôi qua mà 3 người vẫn không thể đã thương được Ruger.

David nhấn mặt nhìn 2 người con hỏi

“Các con, có ai còn 1 ít thánh dược không?”

Max và Kane lục tìm trong người, rồi lại nhìn nhau lắc đầu

“Chúng con tìm không thấy ... Cha cũng không còn 1 chút thánh dược nào sao?”

David than thở

“Không xong rồi... Chúng ta chỉ cầm giữ ma đầu này được 1 lúc, không có thánh dược thực sự chúng ta không thể tiêu diệt nổi hần.”

Rồi ông ta quay lại chỗ Khiết Nhã nói với cô ta

“Mau đem anh ta rời khỏi đây. Chỉ chút nữa thôi kiểm trận sẽ mất tác dụng, ma đầu này sẽ thoát ra. Đến lúc đó e là các người không thể nào sống sót nổi”

Khải Nguyên lo lắng hỏi

“Còn các vị thì sao?”

David thờ dãi đáp

“Sinh nghề tử nghiệp. Chúng tôi không thể bỏ chạy được, vì đây chính là danh dự của chúng tôi - những thợ săn hấp huyết quý. Chúng tôi thà chết trên chiến trường chứ không thể tham sống sợ chết mà bỏ chạy được”

Khải Nguyên đứng lên, lúc này ngoại thương của hần đã được chữa khỏi, hần lại vận công trực xuất toàn bộ hỏa kinh ma quái của Ruger ra ngoài, rồi nói với giọng cương quyết

“Tôi sẽ không chạy đâu, tôi sẽ cùng các ông chiến đấu đến cùng”

Khiết Nhã cũng ôn nhu nhìn Khải Nguyên nói

“Nô gia cũng không bỏ trốn, nô gia sẽ sát cánh chiến đấu bên tướng công cho đến giây phút cuối cùng”

5 người lại đứng sát vào nhau, khí thế như sẵn sàng chống lại tất cả. Ánh sáng thánh khiết bao vây Ruger càng lúc càng nhạt dần. Cuộc chiến đã đến hồi quyết liệt đỉnh điểm

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 63: Tru Ma

3 chiến sĩ gia tộc Deviance rút kiếm của họ khỏi mặt đất

Kane đưa Khải Nguyên 1 trong 2 thanh kiếm anh ta đang cầm, nói với hần

“Anh hãy giữ lấy, chút nữa đối phó với lão ma đầu đó, sẽ phải dùng đến nó”

Khải Nguyên đưa thanh kiếm lên ngang mặt xem xét. Thanh kiếm này dài khoảng 6 tấc, dường như làm bằng bạc, sáng bóng như gương và sắc bén bội phần. Trên thân kiếm có điêu khắc những chữ cổ mà Khải Nguyên không thể nào đọc được. Hần đoán rằng đó là 1 loại phù chú nào đó. Mặc dù chưa từng sử dụng kiếm lần nào, nhưng Khải Nguyên vẫn cầm chặt nó trong tay, vì hần biết rằng đây chính là 1 linh vật rất tốt để sát thương ma cà rồng

Trong lòng Khải Nguyên cũng phát sinh hảo cảm đối với 3 chiến sĩ gia tộc Deviance. Họ có thể không phải là cường giả, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ hèn nhát vô trách nhiệm. Trên chiến trường, 1 người đưa cho bạn 1 viên đạn, hay 1 thanh kiếm thì còn tốt hơn trong lúc bình thường tặng bạn cả ngàn lạng vàng

Thánh quang xung quanh người Ruger đã tắt hần. Ông ta vuron vai mấy cái, toàn thân hắc khí cuộn cuộn tỏa ra, hòa trộn vào hỏa diễm ma quái tạo thành

1 khí tức kinh nhân hải thể. Luồng khí tức đó lập tức lan ra rất nhanh, bao trùm lên bọn người Khai Nguyên. Hắn chỉ kịp nghe David hét lớn

”Cẩn thận”

Sau đó Khai Nguyên không còn nhìn rõ được gì nữa, hắn nghe rất nhiều tiếng kim loại va chạm với nhau, tiếng la hét, tiếng rên rỉ của người bị trúng thương. Khai Nguyên nhắm mắt lại, dùng khả năng cảm nhận sinh mệnh của mình để tìm ra vị trí của Ruger, nhưng ông ta cứ thoát ần thoát hiện, lại tập kích vào những vị trí sơ hở của 3 người gia tộc Deviance. Khai Nguyên lập tức vùng kiếm trợ lực, nhưng Ruger đã nhanh như 1 con lươn, luôn lách né tránh. Sau khi tránh đòn của Khai Nguyên, ông ta đã tung toàn lực hạ người trẻ tuổi nhất là Max, anh ta bị đánh văng ra đất, kiếm 1 nơi người 1 nẻo, nằm im bất động. David và Kane cũng nhanh chóng bị hạ bằng 2 luồng chưởng đánh từ phía sau lưng. Hạ xong 3 người, Ruger lại điều khiển khí tức ma quái đó co lại tạo thành 1 quả cầu nhũ sắc nhốt Khai Nguyên vào giữa. Ông ta lại vùng tay phát ra 2 ma trảo hắc khí tập kích vào Khiết Nhã. Khiết Nhã vốn công lực đã suy kiệt, liền không chống đỡ nổi, cô thổ ra 1 búng máu lớn, lui lại vài bước rồi lao đảo ngã xuống. Đợt công kích thứ 2 của Khai Nguyên đã thất bại thảm hại, ở trong quả cầu quái khí, hắn cảm nhận được sức ép càng lúc càng gia tăng, toàn thân huyết mạch căng phồng lên như sắp nổ tung

Ruger vùng tay lên, đang định đánh nát quả cầu chứa Khai Nguyên trong đó thì tai ông ta lại nghe 1 tiếng nổ nhỏ, dường như phát ra từ cách đó hàng cây số. Ông ta lập tức vùng tay lên, bắt được 1 đầu đạn chứa chất lỏng màu tím than sắp sửa găm vào cổ mình. Ruger không dám coi thường chất lỏng này, lập tức quay người cố gắng tìm ra kẻ bắn t**** đó. Kẻ bắn t**** sau khi thất bại ở phát súng đầu tiên, lại nổ thêm 1 phát súng nữa, cũng lại bị Ruger bắt được đầu đạn, hắn liền quăng súng, như muốn đảo tẩu. Nhưng Ruger đã phản công, phát xạ 1 luồng khí tức hắc ám như 1 ma trảo bay rất nhanh về phía kẻ bắn t**** đó, xuyên qua người hắn để lại 1 lỗ thủng lớn, kẻ bắn t**** lập tức mất mạng

Ruger không dám khinh suất, liền di chuyển ra sau lưng Khai Nguyên, như muốn đem hắn làm bia đỡ đạn. Từ dưới mặt đất bỗng hiện ra vô số cánh tay giữ chặt lấy chân ông ta. Hàng trăm giáp sĩ chui từ dưới đất lên, tiến đến ôm chặt Ruger, tạo thành 1 khối người bao vây ông ta vào giữa. Ruger cả kinh, lại phát động hỏa kinh ma quái, thiêu đốt những giáp sĩ này. Nhưng ông ta đã tính sai, dù thân thể bị thiêu đốt nhưng bộ giáp sắt dày lại nóng chảy ra. Ruger lại bị khóa chặt hơn vào giữa đồng kim loại nóng chảy đó. Đúng lúc này tiếng súng thứ 3 vang lên. Chỉ trong 1 sát na, cánh tay phải của Ruger đã vùng vẫy cất lực thoát khỏi đồng sắt chảy, lại giơ lên trước mặt như muốn bắt lấy đầu đạn chết người đó.

Cùng lúc đó, từ bên cạnh Ruger, 1 tiếng nổ lớn vang lên, 1 người toàn thân đầm máu lao đến, dùng thanh kiếm sáng lóa trên tay anh ta đỡ lấy đầu đạn sắp bị Ruger bắt được. Đầu đạn liền nổ tung, chất lỏng tràn ra, thấm vào thanh kiếm làm cho nó lập tức đổi thành màu tím. Huyết nhân lại dùng toàn lực vùng kiếm đâm thẳng vào ngực trái của Ruger, xuyên qua lớp khí tức hộ thể, chạm đến tâm mạch của ông ta. Ruger hét lớn, lớp khí tức hộ thể nổ tung, hắt văng huyết nhân ra xa hàng chục mét. Người này lại gắng gượng chống kiếm đứng dậy, ánh mắt ánh lên 1 sự kiên định, quả cảm hiếm thấy.

Huyết nhân đó không ai khác chính là Khai Nguyên. Hắn đã đoán ra rằng chất lỏng màu tím đó có ảnh hưởng rất lớn đến Ruger, liền liều mạng vận công phá vỡ quả cầu cấm chế rồi vùng kiếm đỡ lấy đầu đạn, sau đó đem lưỡi kiếm tẩm đầy chất độc màu tím đâm vào tâm mạch của Ruger. Quả thật là 1 sự liều lĩnh đáng nể phục. Nhưng Khai Nguyên đã phải trả giá đắt, từ thất khiếu và các lỗ chân lông của hắn máu liên tuôn ra, rõ ràng là nội thương rất nghiêm trọng

Dã thú bị thương lại càng điên cuồng hơn, Ruger gào rống cuồng loạn, nhanh chóng thoát khỏi khối kim loại nóng chảy, tấn công vào đầu Khai Nguyên như vũ bão. Khai Nguyên vốn đã không còn sức chống cự, bị đánh như 1 bị bông. Hắn bị hất tung lên không trung, sau đó lại bị đánh văng xuống đất, nửa thân trên lún vào mặt đất, nằm im bất động. Khiết Nhã cố thu hết sức tàn bỏ về phía Khai Nguyên, cô biết hắn vẫn chưa chết. Dường như Khiết Nhã muốn đem cơ thể của mình ra đỡ lấy những đòn tấn công của Ruger sắp sửa đánh vào Khai Nguyên.

Ruger đá văng Khiết Nhã ra 1 bên, túm cổ Khai Nguyên lên chuẩn bị hạ sát thủ thì lại nghe tiếng trực thăng trên đầu. Ông ta ném Khai Nguyên sang bên cạnh chỗ Khiết Nhã rồi hét lớn

“Bọn Nervy khôn nạn, dám tập kích cả ta à ?”

Từ trên 3 chiếc trực thăng, khoảng 20 người nhảy xuống, tay họ cầm những khẩu súng bắn tên đặc biệt. Những mũi tên được buộc dây nhanh chóng được bắn ra, trói chặt ông ta lại. Ruger điên cuồng vùng vẫy, chỉ phút chốc đã bứt tung dây trói, nhưng hậu quả là trên người ông ta đầy những vết cắt rướm máu. Rõ ràng sức mạnh của Ruger đã bị độc tính làm giảm đi rất nhiều. 20 người vừa đến liền phát động cơ quan, từ cổ tay họ xuất hiện những lưỡi dao sáng lóa, họ đồng loạt xông lên tập kích Ruger

Ruger gào rú điên dại, móng tay ông ta mọc dài như những lưỡi kiếm, tả xung hữu đột giữa đám người tập kích tựa như không biết đau là gì. Đám người tập kích cũng rất lợi hại, họ dùng thân pháp linh hoạt tránh né, sau đó lại phối hợp với nhau khóa chặt tay chân Ruger rồi đâm vào người ông ta bằng những lưỡi dao sắc bén của họ.

Ruger lại gầm lớn, hung tính đã bộc phát cực độ, từ người ông ta hắc khí lại cuộn cuộn tỏa ra, tạo thành vô số ma trảo đánh tới những kẻ tập kích. Mặc dù những kẻ này đã tránh được, nhưng ma trảo như có linh tính đã lập tức chuyển hướng, truy đuổi họ rất gắt gao. Chỉ trong vài phút, hơn 10 tên đã bị loại khỏi chiến trường, số còn lại bị thương hoặc đang cố gắng chạy trốn khỏi ma trảo trong tuyệt vọng. Từ người Ruger, 1 luồng khí đỏ lại bốc lên, tựa như máu huyết trong người ông ta đang bốc hơi vậy

Từ trực thăng, 1 giọng nói cất lên

“Như thế là đủ rồi, hiện giờ ông không còn có thể khống chế độc tính phát tác nữa. Chỉ trong cao lắm là 1 giờ nữa, ông sẽ chỉ còn lại là 1 cái xác khô. Hãy tận dụng thời gian cuối cùng này mà tự lo lấy hậu sự cho mình đi, tên vũ phu ngu ngốc ạ”

Trực thăng lập tức cất cánh bay nhanh rồi mất dạng. Ruger thần thờ 1 lát rồi nói bằng giọng đầy căm hận

“Là người ! Là vì người mà ta mới khôn đồn như thế này ! Ta chết cũng phải mang người theo cùng ta”

Ông ta lê bước đến chỗ Khải Nguyên nằm, rồi lại kinh hãi khi phát hiện nơi đó chỉ còn Khiết Nhã đang nằm bất động, còn Khải Nguyên đã biến mất, chẳng thấy đâu cả

Trong lòng Ruger liền xuất hiện 1 nỗi sợ hãi, đã mấy trăm năm qua chưa bao giờ ông ta cảm thấy sợ như vậy, ông ta run rẩy nói

“Không thể nào ...Rõ ràng lúc nãy hắn đã kiệt sức đến sắp chết rồi kia mà ... Sao có thể như vậy được chứ ...”

Từ sau lưng Ruger, 1 luồng kiếm nóng như lửa đã kề sát cổ.Ông ta quay lại liền nhìn thấy Khải Nguyên.Đôi mắt hắn tựa như vô hồn, lại phát ra những luồng ánh sáng lập lờ như ngọn lửa.Toàn thân Khải Nguyên hóa điểm rực cháy, từng sợi tóc phát ra ánh sáng trắng quý dị như 1 ma thần vừa tái thể.Khí thể hùng hồn này làm cho Ruger sợ đến thót tim.Ông ta không thể nào tin vào mắt mình nữa.Trông Khải Nguyên sinh lực tràn trề, tựa như chưa hề bị thương vậy

Bằng những cố gắng cuối cùng, Ruger lại đánh vào ngực Khải Nguyên 1 chưởng, nhưng kinh lực hùng hậu của hắn lập tức phản chấn lại, đẩy văng ông ta ra xa.Miệng Ruger thổ huyết không ngớt, độc tính lại càng phát tác mạnh hơn, ông ta bò lăn ra đất trông rất thê thảm

Khải Nguyên bước đến bên cạnh Ruger, dùng chân đá vào ông ta mấy cước toàn lực, hắn lại nói như gào lên

“Nói cho ta biết, Milena đã phái ông đến đây phải không ?Ông là gì của cô ta ?”

Ruger nhìn hắn với ánh mắt chất chứa nỗi căm thù, nói bằng giọng đứt quãng

“Phải ... Ta đến tìm người chính là vì Milena đấy ... Người chỉ là đồ hạ tiện ... Người không xứng ... Ta không thể nào chấp nhận việc người còn tồn tại trên thế gian này ...”

Khải Nguyên nghe vậy, trong lòng hắn lửa giận đã bùng cháy lên rất mạnh mẽ.Hắn quyết tâm hạ sát thủ với nam nhân đứng trước mặt mình.Bất giác, Khải Nguyên lại cảm nhận được 1 luồng hắc khí đang bay rất nhanh đến, hiện chỉ còn cách hắn gần 1 cây số nữa.Khải Nguyên linh cảm rằng chỉ trong vài phút nữa 1 hấp huyết quý lợi hại sẽ đến nơi.Có lẽ đó là cứu viện của tên đáng chết này.Khải Nguyên nở nụ cười tà dị bội phần, mau chóng tiến đến nắm cổ Ruger xách lên, tay vung kiếm, mắt nhìn trừng trừng vào ông ta nói

“Trò chơi đã kết thúc rồi, đằng nào thì ông cũng chết, ta sẽ tiễn ông trước 1 đoạn vậy”

Từ xa vang đến giọng của 1 nữ nhân, gào thét thất thanh

“Dừng ! Dừng lại ! Không được hại ông ấy !”

Nhưng đã trễ, Khải Nguyên đã bật kiếm.Đầu của Ruger liền tách ra khỏi thân thể, bay vọt lên không trung.1 vòi máu liền phun ra thấm ướt cả y phục nhàu nát của hắn.Đột nhiên dị biến lại xảy ra, 1 cao thủ áo đen che kín mặt không biết từ đâu đến lập tức nhảy lên không trung tóm lấy thủ cấp của Ruger cho vào 1 bọc vải, người này lại ném ra hàng chục trái lựu đạn choáng rồi biến mất trong lúc Khải Nguyên vẫn còn đang sững sờ, cũng như đang hoa mắt vì tác dụng của lựu đạn choáng.Rõ ràng là cao thủ này đã mai phục khá lâu, chỉ khi thời cơ chín muồi tên này mới xuất hiện.Dường như mục đích của cao thủ này là chiếc thủ cấp trên cổ của nam nhân Khải Nguyên vừa hạ sát

Trong lòng Khải Nguyên nghĩ thầm

“Chắc là người của gia tộc Nervy rồi.Dường như chúng cần thủ cấp này để chế tạo nên 1 loại quái vật nào đó.Ân oán của thế giới ma cà rồng quả thật phức tạp”

Khải Nguyên ném thi thể không đầu của Ruger sang 1 bên, lại nhìn về hướng làn hắc khí.Hắc khí nhanh chóng ngưng tụ thành thân ảnh của 1 nữ nhân, chính là Milena.Cô ta đỡ lấy cái xác không đầu đó, lại nhìn Khải Nguyên với ánh mắt đầy căm hận.Nhưng sắc mặt Khải Nguyên vẫn không có gì thay đổi, hắn lạnh lùng nói

“Cô muốn đấu với ta à ?Muốn báo thù cho ông ta thì cứ ra tay đi, ta sẵn sàng tiếp đón”

Miệng nói cứng như thế, nhưng trong lòng Khải Nguyên cũng hơi sợ hãi.Lúc vừa rồi, Khải Nguyên đang nằm chờ chết thì không hiểu vì sao lại cảm thấy 1 luồng chân khí hùng hậu đang lưu chuyển trong cơ thể mình.Khải Nguyên liền tập trung điều khiển luồng chân khí đó lưu chuyển khắp cơ thể, nhờ vậy mà hắn có được 1 sức mạnh mới để giết chết Ruger vốn đang ở trong tình trạng rất thê thảm.Nhưng nếu bây giờ phải đấu với Milena, hắn không chắc là sẽ có thể sống sót nổi.Milena dường như không có ý định đánh nhau với Khải Nguyên, cô ta tỏ ra rất đau thương trước cái chết của nam nhân tóc vàng

Milena lệ tuôn đến mờ cả mắt, khóc nức nở hỏi

“Vì sao chàng lại giết ông ấy ?”

Khải Nguyên cười lạnh ,ánh mắt lộ vẻ tà ác nói

“Kẻ nào muốn sát hại ta thì kết cục đều là phải chết.”

Khải Nguyên lại cố tạo ra vẻ mặt khinh bỉ nói

“Phải cảm ơn tên này mới đúng, nhờ hắn mà tu vi của ta lại chuyển sang cảnh giới mới.Cô đau lòng lắm phải không ?Tình quân mới của cô vừa giao thủ

với ta 1 trận đã bị hạ sát, xem ra cô đã chọn nhầm người rồi đó. Cô còn bao nhiêu tình quân nữa cứ gọi ra đây hết, ta sẽ giết chết chúng toàn bộ”

Milena vẫn ôm thi thể không đầu, cô ta lại nhìn Khai Nguyên bằng ánh mắt chứa đầy oán hận và uẩn khúc, ngậm ngùi nói

“Tình quân ... Tình quân nào cơ chứ ... Chẳng không biết sao ... Đây vốn là cha của ta mà ... Dù ông ấy đã xúc phạm đến chàng, nhưng ít ra chàng cũng phải nghĩ đến ta mà chừa cho ông ấy 1 con đường sống chứ ... Đằng này, chẳng chẳng những giả vờ như không nghe thấy lời ta nói, lại còn thẳng tay hạ sát ông ấy trước mắt ta ... Ta ... Ta phải làm sao đây ... Tại sao tất cả lại trở nên như thế này ...”

Khai Nguyên “hừ” nhẹ 1 tiếng, lạnh lùng nói

“Chẳng phải cha cô đã chết trước lúc cô rời khỏi ta rồi sao ? Giờ sao lại tự dựng mọc ra 1 người cha nữa vậy ? Người là do ta giết, có muốn báo phục cứ tìm riêng ta mà tính sổ, nhưng nếu cô *****ng đến gia quyến của ta, ta sẽ diệt tuyệt toàn bộ thế giới ma cà rồng của cô”

Milena cúi mặt xuống, nước mắt tuôn rơi ướt đẫm cả thi thể của Ruger, máu từ thi thể của ông ta cũng thấm vào y phục của cô tạo nên 1 vệt kinh dị không thể nào tả nổi. Ánh mắt đỏ rực đầy hận thù của Milena lại nhìn thẳng vào Khai Nguyên, cô ta nói rõ từng tiếng một

“Quả thật chuyện này có nhiều uẩn khúc, nhưng ta nói ra nào có ích gì, chàng sẽ không tin lời ta đâu. Nói chuyện với chàng chỉ làm ta đau lòng thêm thôi. Được, chàng đã tuyệt tình như thế, ta cũng đoạn tuyệt cùng chàng, xem như chúng ta chưa hề quen biết nhau. Ta không muốn thấy mặt chàng nữa, ta sẽ ra đi. Lần sau khi gặp lại, giữa ta và chàng sẽ có 1 người phải chết”

Milena ôm thi thể không đầu, bước đi như người mất hồn, cô ta bất giác lại nói với giọng đầy oán thán

“Thiên Ma đã nói sai rồi, trên đời không hề có 1 nam nhân nào thực sự tốt với ta cả, tất cả chỉ lừa dối ta, chỉ làm ta đau khổ ...”

Khai Nguyên không hề trông theo bóng dáng của Milena, hần lại đến chỗ Khiết Nhã lay tỉnh cô ta dậy, rồi sau đó đến lay tỉnh 3 thần tướng của gia tộc Deviance. Hần coi bỏ mũ giáp đã vỡ nát của họ ra, đặt họ lên xe của hần đang đậu ở bên ngoài, rồi lại đưa Khiết Nhã vào xe ngồi ở hàng ghế đầu. Sau đó Khai Nguyên nhanh chóng lái xe trở về nhà. Khai Nguyên cũng hơi lo sợ, hần không biết rằng sức mạnh mới của hần có phải là hiện tượng “Hồi quang phản chiếu” mà người ta hay đồn đại hay không. Cho dù phải chết, hần vẫn muốn chết ở nhà, muốn được nhìn thấy thi thể của hần lần cuối

Về đến nhà, hần kinh hoàng nhận ra có chuyện không hay vừa mới xảy ra. Cửa chính của ngôi nhà bị phá vỡ, những cánh cửa sổ bằng kính cũng vỡ nát, dường như có 1 cuộc tập kích vừa diễn ra. Khai Nguyên bước vào nhà thì thấy đồ đạc đã bị xáo trộn, đập phá, Thu Thủy đang nằm bất tỉnh trong phòng khách. Nguyệt Ánh cũng ở đó, đang dựa lưng vào tường, dường như cô ta bị thương cũng không nhẹ. Vài phút sau, Mỹ Huyền và Uyên Thi lại bế Tuyết Lệ đến bên Khai Nguyên, họ ôm chặt lấy hần, nước mắt tuôn rơi như mưa

Khai Nguyên lập tức lay tỉnh Thu Thủy, lại trấn an Mỹ Huyền và Uyên Thi 1 hồi rồi mới hỏi

“Có việc gì vừa xảy ra vậy ? Là ai đã gây ra việc này ?”

Thu Thủy ôm đầu, tựa như vẫn còn đau đớn, khẽ đáp

“Lúc em và chị Nhã Ca vừa về nhà không lâu, 1 nữ nhân lạ mặt liền tìm đến. Cô ta tấn công em và Nguyệt Ánh rồi bắt chị Nhã Ca đem đi. Võ công của cô ta rất cao, em không làm gì được ... Em xin lỗi”

Uyên Thi dè dặt nói

“Dường như ... Dường như nữ nhân đó cũng là ma cà rồng, em thấy 2 chiếc răng nhọn trong miệng cô ta ... Cô ta lại còn có đôi mắt đỏ rất dữ tợn”

Nguyệt Ánh lại xác nhận

“Cô ta chính là ma cà rồng, tôi đã từng suýt bị ma cà rồng giết chết, sao có thể không nhận ra được. Quả thật cô ta rất mạnh, không thua gì Milena, tôi và Thu Thủy liên thủ cũng không phải là đối thủ của cô ta”

Khai Nguyên nghiêng răng nói

“Milena ! Bọn ma cà rồng khốn kiếp ! Muốn gì cứ tìm ta mà tính sổ riêng, có sao lại làm như vậy. Thật là hèn hạ, đê tiện. Ta sẽ không bỏ qua cho các người, nếu Nhã Ca có việc gì, ta sẽ diệt tuyệt nòi giống của các người”

Đang nói thì hần bỗng cảm thấy chóng mặt vô cùng, chân khí trong người chuyển động hỗn loạn. Khai Nguyên biết là do , trong người nội thương vẫn còn trầm trọng mà hần lại quá nóng giận mới ra nông nỗi này, nhưng nhất thời vẫn không khống chế nổi cảm xúc, liền phun ra mấy ngụm máu rồi ngồi xếp bằng tĩnh tọa. Hần sợ hãi vô cùng. Nội thương của hần lại bộc phát rất nghiêm trọng, không lẽ “Hồi quang phản chiếu” sắp hết hiệu lực, không lẽ hần sắp phải chết. Hần bỏ mặc tất cả, lại cố gắng điều hòa chân khí trở lại như muốn kéo dài sinh mệnh thêm 1 chút

Đến khi cảm thấy khá hơn, Khai Nguyên liền lên tiếng báo Mỹ Huyền và Uyên Thi thu dọn đồ đạc đổ vỡ, hần ra ngoài dẫn Khiết Nhã và 3 thần tướng vào nhà, lại giới thiệu họ cùng mọi người. Sau đó hần thu xếp chỗ ở cho 3 thần tướng, rồi lại đóng cửa tự nhốt mình trong phòng để vận công trị thương. Thực sự mà nói, lúc này gần như hần phải đơn độc chống lại tử thần, không ai có thể trợ giúp được hần cả. Khai Nguyên thực sự không biết rằng hần có thể duy trì được bao lâu. Nhưng hần quyết tâm sẽ vượt qua, hần không thể chết. Nhã Ca đang bị bắt giữ, hần phải vào sào huyệt của lũ ma cà rồng để cứu cô ta ra, hần tuyệt đối không thể chết. Khai Nguyên ngồi 1 lúc liền rơi vào trạng thái vô thức, chân khí trong người cứ tự động lưu chuyển, hần không còn 1 chút cảm giác gì về thời gian và những sự việc xảy ra xung quanh

3 ngày sau, Khải Nguyên tỉnh lại, hân vui mừng khi nhận ra mình vẫn còn sống. Chợt nhớ đến Khiết Nhã, hân nhìn xung quanh, lập tức phát hiện ra cô ta đang ngồi ở gần đó, sắc mặt xanh xao, suy nhược, thần thái lộ vẻ lo lắng, chắc hẳn mấy ngày qua cô ta đã quên ăn quên ngủ chăm sóc cho hân. Có vẻ như khả năng trị liệu của Khiết Nhã đã giúp Khải Nguyên rất nhiều trong cuộc chiến chống lại tử thần

Khải Nguyên lên tiếng hỏi

“Cô rất giỏi về y thuật, có thể kiểm tra tình trạng của ta không? Ta còn sống được bao lâu nữa ?”

Khiết Nhã bắt mạch cho Khải Nguyên 1 lượt, lại sờ nắn cơ thể hân khá lâu, cuối cùng cô ta ngẫm nghĩ rồi nói

“Tướng công bị nội thương rất trầm trọng, nhiều chiếc xương đã bị gãy, trên não lại có tụ huyết. Nếu là người bình thường e là không sống nổi, nhưng cơ thể của tướng công rất kỳ lạ, đã vượt qua được giai đoạn nguy hiểm nhất, hiện đang hồi phục. Tướng công sẽ không sao đâu”

Cô ta lại mừng rỡ nói tiếp

“Tướng công gặp nạn lớn mà không chết, quả thật sẽ được phúc mà. Lúc nam nhân đó đánh vào đầu tướng công, vô tình lại đã thông Bách Hội huyết cho người. Thật là cơ duyên ngàn năm hiếm thấy”

Khải Nguyên lại hỏi

“Đã thông Bách Hội huyết thật sự quan trọng đến như vậy sao ?”

Khiết Nhã gật đầu nói

“Đúng vậy, vì đây là giao điểm của hàng trăm dây thần kinh lớn trong não bộ, cũng là điểm quan trọng nhất trong chu trình tuần hoàn của chân khí. Tu luyện gia khi đã thông được Bách Hội huyết rồi, sau này tu vi sẽ tăng tiến rất nhanh, có thể phá không phi thăng”

Khải Nguyên cuối cùng đã hiểu ra, lực lượng hùng hậu đó có được chính là do Bách Hội huyết của hân được đã thông, chứ không phải là “Hồi quang phản chiếu”. Nhưng hân lại nhớ là mình đã bị nam nhân ma cà rồng đó đánh trúng đầu không ít lần

Khải Nguyên chợt thấy hơi lo lắng, hân hỏi bằng giọng đầy ưu tư

“Huyết đạo đó quan trọng như vậy, ta lại bị tên đó đánh trúng không ít lần, liệu có để lại di chứng gì không ?”

Khiết Nhã lắc đầu nói

“Xương sọ của tướng công vốn cứng chắc hơn người. Đúng là lúc đầu ở trong não của tướng công, có xuất hiện khá nhiều tụ huyết, nhưng dần dần sau đó, tụ huyết lại tự tan biến đi. Thật là kỳ diệu, nô gia cũng không giải thích nổi”

Khải Nguyên ôm Khiết Nhã vào lòng, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc của cô, ôn nhu nói

“Cô cũng bị thương không nhẹ, lại phải chăm sóc cho ta suốt những ngày qua, chắc là đã mệt mỏi lắm rồi, hãy ngủ 1 giấc đi”

Khiết Nhã nét mặt hơi đỏ hồng, ánh mắt sáng ngời lên niềm hạnh phúc. Cô thả lỏng cơ thể dựa vào khuôn ngực của Khải Nguyên rồi từ từ nhắm mắt lại. Khải Nguyên dịu dàng vuốt ve Khiết Nhã đến khi cô ta đã thực sự chìm vào giấc ngủ. Hân nhẹ nhàng để Khiết Nhã nằm trên giường của hân rồi đi đến phòng của 3 thần tướng

3 thần tướng khắp người băng bó trắng toát, đang nằm nghỉ ngơi, thấy Khải Nguyên vào họ liền đứng dậy chào hân.

Khải Nguyên cười khỏ nói

“Không cần khách sáo đâu, thương tích của các vị thế nào rồi”

Max giành phần lên tiếng trước

“Cảm ơn anh đã quan tâm, chúng tôi đã ổn rồi. Nhờ cô nương đó chăm sóc nên hiện giờ thương thế của chúng tôi cũng không còn đáng ngại lắm ...”

David ra hiệu cho Max ngưng lại, ông ta lại quỳ xuống trước mặt Khải Nguyên ôn tồn nói

“Cảm ơn anh đã cứu mạng chúng tôi. Cô nương đó đã nói cho chúng tôi biết sự thật, chúng tôi chỉ là những xác chết hồi sinh. Nhưng cũng không sao, được anh đối xử như những người đang sống khác, chúng tôi rất cảm kích. Chúng tôi nguyện trở thành thuộc hạ của anh, cùng anh nam chinh bắc chiến phá tan hang ổ của bọn hấp huyết quỷ. Anh có chấp nhận chúng tôi không ?”

Khải Nguyên đỡ David đứng dậy, nói

“Tôi chỉ muốn trở thành chiến hữu của các vị, còn chuyện chủ tớ thì tôi không muốn.”

David lắc đầu nói

“Trong quá khứ, chúng tôi từng biết rất rõ thuật hồi sinh thần tướng của gia tộc Nervy. Thần tướng vốn là 1 xác chết, sau khi được phục sinh, thần tướng bắt buộc phải kết nối sinh mệnh của mình với 1 chủ nhân. Nếu không làm như vậy, thần tướng dần dần sẽ trở nên điên loạn rồi cuối cùng trở thành 1 quái vật điên cuồng, không còn ý thức nữa. Xin anh hãy thu nhận chúng tôi”

Khải Nguyên sắc mặt biểu lộ 1 thần thái phức tạp, trầm ngâm nói

“Nếu như vậy, chút nữa tôi sẽ bảo Khiết Nhã giúp tôi thi triển Huyết ấn. Nhưng tôi và các vị vẫn là quan hệ bằng hữu, được không nào ?”

3 cha con David lại quỳ xuống cảm tạ Khải Nguyên. Hắn nói chuyện với họ 1 lúc lâu rồi cáo từ. Vừa đi, Khải Nguyên vừa nghĩ thầm

“Những người này biết rất rõ về ma cà rồng, sẽ rất có ích cho ta trong chuyến hành trình sắp tới”

Hôm sau, Khiết Nhã trông có vẻ khá hơn, gần như đã phục hồi hoàn toàn về xinh tươi gọi cảm lúc ban đầu, Khải Nguyên liền bảo cô ta giúp hắn thi triển Huyết ấn. Cuối cùng thì 3 hiệp sĩ gia tộc Deviance đã chính thức trở thành thuộc hạ của hắn. Với sự trợ giúp của Khiết Nhã, thương thế của 3 người đó và Khải Nguyên bình phục rất nhanh. Khải Nguyên muốn bắt đầu ngay cuộc tìm kiếm của hắn, nhưng vẫn không biết nên bắt đầu từ đâu, không lẽ lại xông bừa vào bất cứ trụ sở nào của tập đoàn Uraln mà tìm kiếm. Hắn thở dài, rồi lại ưu tư nghĩ ngợi trong suốt mấy ngày liền

Cuối cùng, hắn đành thở dài tự an ủi mình

“Nếu như muốn giết Nhã Ca thì lúc đó họ đã ra tay rồi. Chắc chắn không lâu nữa họ sẽ dùng cô ấy để dẫn dụ ta vào cái bẫy của họ. Đến lúc đó, ta sẽ trong kẻ tụt kẻ thật cẩn thận, đánh bại âm mưu của họ và giải thoát Nhã Ca trở về”

3 hiệp sĩ gia tộc Deviance hòa nhập rất nhanh vào cuộc sống hiện đại. Họ đi khắp nơi trong thành phố, tò mò quan sát cuộc sống hiện đại, rồi lại trầm trồ thán phục. Trông điệu bộ của 3 cha con này giống y hệt 3 tên nhà quê lên tỉnh, khiến cho không ít người nhìn thấy phải bật cười. Kane có vẻ thích thú đặc biệt với các thiếu nữ hiện đại, có lẽ vì họ mặc trang phục không kín đáo cho lắm, để lộ ra những phần cơ thể mà trong quá khứ anh ta không thể nào trông thấy được. David lại thích ôm lấy máy truyền hình, chuyển hết kênh này sang kênh khác mà xem cả ngày với vẻ phấn khích lạ thường. Riêng Max lại có hảo cảm đặc biệt với Nguyệt Anh, anh ta cứ bám theo nữ nhân này cả ngày, vụng về tìm cách bắt chuyện với cô ta. Ban đầu Nguyệt Anh vẫn lạnh lùng, nhưng càng về sau, có vẻ như cô ta bị vẻ tao nhã, khí phách công tử thế gia của Max thu hút, lại rất hay cười nói cùng anh ta. Khải Nguyên thấy vậy cũng cười thầm, không ngờ trong 3 hiệp sĩ trung cổ lại có đến 2 tay hảo sắc rồi. Dường như hảo sắc là bản tính chung của đàn ông thì phải

Khải Nguyên bất chợt lại nghĩ đến Milena. Những lời nói vô tình của hắn chắc chắn đã làm tổn thương đến cô ta rất nhiều. Trong lòng hắn lại xuất hiện những cảm xúc hối hận và dằn vặt. Hắn tự trách mình trong lúc nóng giận đã đối xử tệ với Milena. Nhưng Milena lại cho người bắt giữ Nhã Ca, rõ ràng là muốn làm khó Khải Nguyên. Hắn cũng thực sự không hiểu rõ cô ta đang muốn làm gì nữa

Khải Nguyên thở dài lẩm bẩm

“Vi sao chúng ta lại phải làm khổ lẫn nhau vậy. Đã không có duyên ở bên nhau, tại sao không thể để quá khứ trôi qua, quên đi tất cả”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 64: Giao Ước Của Quỷ

Những ngày tiếp theo, thế giới ma cà rồng thực sự hỗn loạn bởi vì cái chết của Ruger, đương kim đế vương của thế giới bí ẩn này. Ngôi vị đế vương của gia tộc Uraln đã chính thức sụp đổ

Tình thế của gia tộc Uraln có thể được đánh giá trong 4 chữ “thù trong giặc ngoài”

Bên ngoài, họ phải đối phó với sự tạo phản của gia tộc Nervy. Gia tộc Cedric vẫn chưa có hành động thù địch nào cả, nhưng, kẻ thâm trầm nhất bao giờ cũng là kẻ đáng ngại nhất

Trong nội bộ thế giới ma cà rồng, 4 gia tộc lớn nhân cơ hội này liền lộ rõ dã tâm của họ. Họ lập tức ly khai, mỗi gia tộc hùng cứ 1 phương, mỗi gia tộc 1 mặt vẫn dè chừng 3 gia tộc kia, mặt khác đều có những tính toán riêng của mình để đạt được mục đích. Gia tộc nào cũng muốn mình trở thành đế vương, không ai chịu hợp tác với ai.

Những gia tộc nhỏ khác cũng lập tức có những lựa chọn của họ. Chỉ trong vài ngày, đã xuất hiện 4 liên minh lớn, mỗi liên minh gồm 1 trong tứ đại gia tộc và những gia tộc nhỏ chư hầu của họ

Tứ đại gia tộc lại không ngừng dùng thế lực của mình để thuyết phục, hay chính xác hơn là ép buộc Milena phải lấy trưởng tử của họ làm vợ, mong rằng có thể thông qua cô ta mà giành lấy được thế lực của gia tộc Urlan, như thế họ sẽ vững bước hơn trên con đường tranh đua giành địa vị đế vương của thế giới ma cà rồng.

Milena lại dùng đến kế hoãn binh, cô ta tuyên bố sẽ không lấy ai cho đến khi trả thù được cho cha của mình, thế là tâm điểm của sự chú ý lại dồn vào Khải Nguyên, mặc dù hẳn không hề hay biết gì

Xem ra, chỉ cần giết được Khải Nguyên là đương nhiên sẽ danh chính ngôn thuận có được nguồn nhân lực và tài chính dồi dào của gia tộc Urlan, gần như có thể nói là chắc chắn thành công trong cuộc tranh đua giành địa vị. Nhưng 4 gia tộc không hề biết rằng Ruger chân chính là bị chết bởi chất độc của Kevin, họ cứ ngỡ Khải Nguyên chính là 1 cường giả tuyệt thế, nên cũng khá dè dặt đối với hắn

Milena trên danh nghĩa vẫn được xem như là gia chủ của gia tộc Urlan, 1 gia tộc có thực lực không tầm thường trong thế giới ma cà rồng nói riêng và cả địa cầu nói chung. Nhưng thực tế cô ta còn chưa kiểm soát nổi nội bộ của gia tộc Urlan, nói chi đến việc có thể trở thành nữ vương của ma cà rồng

Hiện tại, trong gia tộc Urlan, Kevin vẫn quản lý việc kinh doanh và phát triển những công ty, viện nghiên cứu của tập đoàn Urlan, còn Milena chủ yếu lo việc ngoại giao, chính trị. Tuy cô ta đã sống hơn trăm năm nhưng chỉ toàn rong chơi nhàn nhã, nên thực sự gần như không có 1 chút kinh nghiệm nào, mọi việc đều phải hỏi đến ý kiến và phân tích của Kevin. Xem ra Kevin mới chân chính là gia chủ của gia tộc Urlan, kế hoạch của hắn đã tiến thêm 1 bước trên con đường dẫn đến thành công

Sau cái chết của cha, Milena gần như suy sụp hoàn toàn. Sau hơn 10 ngày mệt mỏi đối phó với tứ đại gia tộc, cũng như xử lý công việc kinh doanh, phát triển kinh tế của gia tộc Urlan; cô ta lui về ẩn cư trong 1 sơn trang bí mật, giao hẳn mọi việc cho Kevin xử lý. Hơn nữa, bụng của Milena đang lớn dần ra, cô ta rất ngại gặp mặt những người trong thế giới ma cà rồng, cũng như nỗi đau đớn không bút mực nào tả nổi mà Khải Nguyên gây ra trong tâm hồn cô làm cho cô không đủ tự tin để đối diện với những biến động phức tạp của thời cuộc

Viện nghiên cứu số 2, căn cứ bí mật của Kevin

Kevin lại họp bàn cùng 3 đại trưởng lão. Trên chiếc bàn lớn đặt giữa phòng họp có đặt những vật khá quái dị. Đó là 1 chiếc quan tài màu đen được chạm trổ công phu, 1 quyển sách cổ cũ nát, và 1 vali nhỏ, không biết được có gì trong đó.

Kevin hướng về phía Drael, đẩy chiếc vali về phía ông ta

“Trong vali này là giấy tờ sở hữu lâu đài đó, thứ mà các ông cần đang được để ở tầng hầm bí mật”

Drael cười nói

“Tôi tin thiếu gia, có lẽ không cần phải kiểm tra”

Nói xong, ông ta liền cáo từ. Kevin lại quay sang Kyle

“Đây là 2 trong 3 vật mà các ông cần, vừa rồi ông đã quan sát chúng rất cẩn thận, chắc chắn đã nhận ra không phải hàng giả rồi chứ? Vật thứ 3 tôi sẽ giao cho ông, sau khi hoàn thành nghi thức Huyết tề”

Kyle gật đầu nói

“Đúng là Hắc ám quan tài và Tử thần bí kíp, tôi sẽ lấy 2 thứ này. Ở tế đàn mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ đợi đến ngày Chí âm chi nhật sẽ bắt đầu nghi thức triệu hồi Huyết thần”

Kevin lại căn dặn

“Ông hãy trở về tế đàn, nơi đó thực sự là nơi an toàn nhất cho ông. Sau khi tôi trở thành đế vương, ông có thể đi lại tự do mà không sợ bị truy sát nữa”

Kyle gật đầu, bỏ quyển sách vào trong áo sau đó vác quan tài rồi đi. Trong phòng chỉ còn lại Yul và Kevin

Yul có vẻ lo âu nói với Kevin

“2 pháp bảo đó sao chàng có thể dễ dàng trao cho họ được”

Kevin cười khẩy

“Pháp bảo đó chỉ có tác dụng tăng cường sức mạnh của họ, không có tác dụng với chúng ta. Chúng ta giữ nó nào có ích gì. Hơn nữa, ta cũng muốn nâng cao thực lực của họ để giúp ta đối phó với Huyết thần”

Yul nghe thế, lại nói

“Nhưng nếu như vậy, sau này e là chúng ta không thể khống chế nổi gia tộc Nery”

Kevin lại cười

“Bọn Nervy ngu ngốc đó chỉ chú ý mũi nghiên cứu mấy cái xác chết, chúng chỉ biết cách triệu hồi Huyết thần chứ thực sự không biết đó là thế nào cả, ngay cả tứ đại gia tộc còn không rõ, huống chi là chúng. Trong mắt chúng, Huyết thần cũng giống như những thần tượng mà chúng từng triệu hồi thôi. Đến khi chúng biết được sự thật, thì cho dù chúng có muốn phản lại ta cũng không có khả năng”

Yul lại nghỉ ngơi hồi

“Chàng chắc chắn như thế sao ?”

Kevin đắc ý nói

“Ta tự tin vào sự thông minh của chính mình, không có gì mà ta không thể đối phó được cả”

Yul lại suy nghĩ 1 lúc rồi nói

“Triệu hồi Huyết thần là 1 việc lớn, trong lúc tiến hành nghi thức phong vân sẽ biến sắc, e là tứ gia tộc sẽ tìm đến, ta sợ là họ sẽ phá hoại công việc của chúng ta”

Kevin cười nham hiểm

“Nếu chúng đến cũng không sao, ta còn vài pháp bảo đủ để cầm chân bọn chúng cho đến khi nghi lễ hoàn tất”

Kevin ngẫm nghĩ 1 lúc rồi nói tiếp

“Còn về gia tộc Cedric, cũng không đáng ngại lắm. Mặc dù chúng thâm tàng bất lộ tương nhưng chủ yếu vẫn là chuyên về thủy chiến, nếu phải đánh nhau trên bộ, chúng ta cũng sẽ dễ dàng thắng được chúng thôi”

Yul lại tò mò hỏi

“Chàng đã cho gia tộc Cedric thứ gì vậy ? Dưới tầng hầm của lâu đài đó thật ra là thứ gì ?”

Kevin đáp

“Chỉ là cục sắt vô dụng chúng ta nhặt được 10 năm về trước, nhưng bọn chúng lại rất có hứng thú đối với nó”

Yul có vẻ như vẫn chưa hiểu rõ lắm, nhưng cũng không hỏi thêm nữa. Cô ta lại đổi đề tài

“Thiếp thật không thể tin được, không ngờ T17 lại có thể giết chết được Ruger”

Kevin trầm giọng nói

“T17 quả là may mắn phi thường, nhưng không thể không công nhận rằng hắn rất quyết đoán và quả cảm, lại rất thông minh và táo bạo nữa. Tuy hắn có thể thắng được Ruger, nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của ta. Chúng ta đã đi được hơn nửa đoạn đường, nhưng không thể vì vậy mà chủ quan, chỉ cần 1 bước chân sai lệch sẽ dẫn đến vạn kiếp bất phục, thề thắm vô cùng”

Kevin nhớ ra 1 điều gì đó, liền hỏi ngay

“Nữ nhân đó thế nào rồi ? Cô ta vẫn còn sống chứ ?”

Yul gật đầu

“Vẫn còn sống, cô ta bị giam ở địa lao gần nửa tháng rồi nhưng thái độ rất bình tĩnh, không hoảng loạn, kêu la khóc lóc 1 chút nào, thiếp cũng có chút khâm phục nữ nhân này”

Kevin bấm đốt ngón tay tính nhẩm

“Còn 36 ngày nữa sẽ đến ngày Chí âm chi nhật, đến lúc đó chúng ta sẽ có kịch hay để xem đấy”

Yul ở lại nói chuyện với Kevin 1 lúc nữa rồi lại cáo từ. Kevin ngồi cười đắc ý 1 lúc rồi lấy trong người ra 2 đầu đạn chứa chất lỏng màu tím, hắn lăm lăm

“Milena, cái này sẽ là để dành cho cô, và cho cả nghiệt chủng đó nữa, nếu như nó được sinh ra”

Công lực của Khai Nguyên vẫn chưa bình phục hoàn toàn, nhưng ít ra cũng được 6,7 phần. Khai Nguyên quyết tâm chuẩn bị thật tốt cho cuộc chiến sinh tử chống lại ma cà rồng mà hắn sắp sửa tiến hành. Đầu tiên, hắn làm cho Mỹ Huyền và Uyên Thi 1 số giấy tờ giả rồi bảo họ mang Tuyết Lệ về thành phố Tự Do. Đồng thời, Khai Nguyên cũng liên lạc với Kỳ Lân tiên sinh để bố trí cho 3 người 1 chỗ ở an toàn và bí mật. 2 nữ nhân này chính là điểm yếu của Khai Nguyên, 1 khi bọn ma cà rồng không thể tìm ra họ, hắn mới có thể yên tâm chiến đấu được.

Khi Mỹ Huyền và Uyên Thi đi rồi, Khai Nguyên lại dùng toàn bộ phòng ốc trong nhà hắn làm nơi chế tạo vũ khí. Kane và Max cũng gác việc của gái

sang 1 bên, tích cực cùng David- cha của họ rèn đúc nên những binh khí đặc biệt. Khiết Nhã cũng theo công thức của gia tộc Deviance mà điều chế những độc được chuyên dùng để tiêu diệt ma cà rồng. Cô lại đổ chúng vào những vũ khí nóng đỏ mà 3 cha con David vừa rèn xong, đây nhất định sẽ là những vũ khí đáng sợ nhất, tử thần của ma cà rồng.

1 buổi chiều, tại 1 lâu đài nằm trong lãnh thổ Rumani

Tiếng đâm chém vang lên làm náo động cả 1 vùng không gian yên tĩnh, những vết máu vương vãi khắp nơi, nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy 1 xác chết nào cả

Trong khoảng sân lớn, Khải Nguyên trên người đã có khoảng chục vết thương rỉ máu, hắn đang chống thanh kiếm màu tím của mình xuống đất, lặng lẽ quan sát Max đánh nhau với 1 nữ nhân có đôi mắt đỏ

Max càng lúc càng yếu thế, có thể là do thanh kiếm của anh ta quá ngắn, cũng có thể là do thực lực của anh ta không bằng cha và anh của mình. Nữ nhân đánh nhau với Max là 1 thiếu nữ châu Âu rất đẹp, thân hình cân đối đầy đặn, làn da trắng 1 cách kỳ lạ, nhưng đôi mắt của cô ta lại có màu đỏ, rõ ràng là ma cà rồng, hơn nữa, chính là ma cà rồng thuần huyết. Cô ta mặc 1 bộ trang phục trắng bó sát toàn thân trông rất gợi cảm

Trong 1 giây phút sơ hở, Max đã bị móng vuốt của nữ nhân đâm trúng cổ tay cầm kiếm, thanh đoản kiếm của anh ta văng ra, Max kinh sợ thoái lui thật nhanh về hướng Khải Nguyên

Khải Nguyên sắc mặt vẫn thâm trầm, gạt Max sang 1 bên rồi vùng kiếm xông lên. Từ thanh kiếm của hắn, hỏa diễm lại rực cháy, chỉ vài nhát kiếm hắn đã tiện đứt bộ móng vuốt sắc bén của nữ nhân. Hỏa kiếm như 1 con rồng lửa dữ tợn, chỉ phút chốc đã bức nữ nhân lui sát tường. Hắn liền ném thanh kiếm sang 1 bên, lại vùng quyền tấn công như vũ bão, gần như không hề bảo lưu thực lực, chỉ phút chốc đã đánh ngã nữ nhân.

Khải Nguyên vừa tiến lại gần nữ nhân đó thì từ dưới đất bỗng mọc lên 2 ma trảo hắc ám giữ chặt đôi chân của hắn. Nữ nhân lập tức đứng dậy, ngũ trảo vươn ra đâm thẳng vào ngực Khải Nguyên, xuyên qua lớp hỏa kinh hộ thể. Từ khe miệng Khải Nguyên, 1 dòng máu liên chảy ra. Nhưng hắn vẫn không hoảng sợ mà lại nở nụ cười tà ác bội phần, tay lại vùng lên đánh ra 1 chưởng toàn lực vào ngực nữ nhân. Từ chỗ bị đánh liền xuất hiện 2 hỏa long bay vòng quanh cô ta, trói chặt nữ nhân này lại

Khải Nguyên nhặt lại thanh kiếm, kề vào cổ nữ nhân, lại lấy ra 1 bức ảnh đưa nữ nhân xem rồi hỏi

“Nói mau, ngươi có biết người phụ nữ này được giam ở đâu không ?

Nữ nhân đó ánh mắt hiện lên nỗi sợ hãi tột cùng, run rẩy đáp

“Không ... Ta không biết ... Việc này không phải do ta làm ... “

Khải Nguyên lại nghiêng răng gào lên

“Vậy thì chết đi”

Nói xong hắn lại bạt kiếm, chém nữ nhân làm đôi, sau đó dùng hỏa kinh hùng hậu thiêu đốt cái xác đó rồi trở lại bên Max. Max đã quan sát Khải Nguyên nãy giờ, anh ta dùng đôi mắt ngạc nhiên pha lẫn chút kinh hãi nhìn hắn, không nói nên lời

Khải Nguyên chỉ nói 1 câu cụt ngủn

“Tìm 1 thanh kiếm dài hơn mà dùng”

Nửa giờ sau, 1 nhóm người từ trong lâu đài đi ra, họ gồm có 5 người bao gồm 2 hiệp sĩ Deviance còn lại, Thu Thủy, Khiết Nhã và Nguyệt Ảnh

David đến bên Khải Nguyên, cúi người thấp xuống nói với hắn

“Thưa chủ nhân, đã tiêu diệt toàn bộ ma cà rồng có mặt trong lâu đài”

Khải Nguyên nhíu mày nói

“Không phải là toàn bộ đâu. Theo ta cảm nhận thấy vẫn còn sót 3 hay 4 tên. Hãy nói cho ta biết, là ai đã nương tay với chúng ?”

Nguyệt Ảnh thờ dãi nói

“Là tôi. Đó là những đứa trẻ ... Tôi không nữ”

Khải Nguyên hần học nói

“Nhỏ cô phải nhỏ tận gốc”

Nói xong, hắn liền dẫn theo Kane vào lâu đài, hơn nửa giờ sau lạnh lùng đi ra. Nguyệt Ảnh không nói gì, chỉ thờ dãi nhìn Khải Nguyên. Cô không thể tin nổi hắn lại có thể biến đổi đến như vậy

Đã khá nhiều ngày mà vẫn không có tin tức gì của Nhã Ca, Khải Nguyên thật sự không thể đợi thêm nữa, trong lòng hẩn nóng như lửa đốt, thần trí dần trở nên hồ đồ. Hẩn đã quyết định bắt đầu cuộc tập kích của chính mình. Nhờ kiến thức uyên bác của David, Khải Nguyên dễ dàng tìm ra hang ổ của 1 số gia tộc ma cà rồng.

Đầu tiên hẩn đến Thụy Sĩ, nhưng gia tộc Uralan ẩn thân rất khéo, hẩn không thể tìm ra được Yul, Milena hay 1 nhân vật cộm cán nào của gia tộc này. Sau 3 ngày tìm kiếm, hẩn chỉ tiêu diệt được vài chục tên ma cà rồng nô lệ, và cũng không thu được thông tin nào về Nhã Ca. Chán nản, Khải Nguyên chuyển hướng sang Rumani, nơi được xem là chiếc nôi của ma cà rồng.

Hôm nay, có vẻ như Khải Nguyên đã tìm thấy nơi trú ẩn của 1 gia tộc ma cà rồng, hẩn liền dẫn người đến tập kích, đã tiêu diệt hơn 100 thành viên thuần huyết của gia tộc này, nhưng vẫn không thu được thông tin gì về Nhã Ca. Trong lòng hẩn nóng như lửa đốt, sự căm thù của hẩn đối với thế giới ma cà rồng càng lúc càng gia tăng.

Khải Nguyên nghiêng rặng nói

“Từ giờ, ta sẽ không ngừng truy tìm chúng, gặp 1 tên ta giết 1 tên, gặp trăm tên giết đủ cả trăm. Cho đến khi nào chúng chịu giao Nhã Ca ra mới thôi”

Khiết Nhã đã đến bên Khải Nguyên tự lúc nào, cô ôn nhu nắm tay hẩn, nhỏ nhẹ nói

“Tướng công đã bị thương rồi, hãy để nô gia trị thương cho người”

Khải Nguyên gật đầu, hẩn nhắm mắt lại tận hưởng sự chữa trị từ bàn tay mềm mại của Khiết Nhã. Nhưng vết thương trên thể xác thì dễ, ai có thể chữa được những vết thương trong tâm hồn và sự lo lắng, bất an của hẩn đây.

Càng giết lũ ma cà rồng nỗi đau đó lại càng gia tăng, vì sao, trong lòng Khải Nguyên cũng không thể trả lời nổi. Lúc này vung kiếm lên định giết mấy đứa bé ma cà rồng thì đột nhiên hẩn lại nghĩ đến đứa con của hẩn và Milena, trái tim lại nhói đau, liền buông roi thanh kiếm. Kane có vẻ vô tư, anh ta nhặt thanh kiếm của Khải Nguyên lên, thay hẩn làm việc giết chóc ấy. Có vẻ như sở thích lớn nhất của Kane là hạ sát ma cà rồng. Đối với anh ta, việc này còn quan trọng hơn cả việc theo đuổi những thiếu nữ xinh đẹp

Đêm xuống, nhóm người của Khải Nguyên nghỉ ngơi ở 1 cánh rừng gần lâu đài nơi họ đã hạ sát hàng trăm tên ma cà rồng. David tỉnh nguyện thức canh giấc ngủ cho những người còn lại. Khải Nguyên nằm cạnh Thu Thủy và Khiết Nhã, nhưng vẫn chưa ngủ, trong lòng hẩn ngổn ngang hàng trăm cảm xúc phức tạp, mãi đến hơn nửa đêm, hẩn mới chợp mắt được 1 chút. Nhưng vừa mới thiếp đi, Khải Nguyên đã mơ thấy ác mộng, hẩn thấy hàng ngàn tên ma cà rồng đang lao vào tấn công hẩn, còn cách đó không xa, Nhã Ca đang sắp bị hành quyết, hẩn bỏ mặc tất cả lao đến chỗ cô nhưng vẫn không kịp, Nhã Ca đã bị giết.

Bất giác, Khải Nguyên hét lên 1 tiếng rồi tỉnh dậy, may mà những người khác vẫn đang ngủ say, không vì thế mà tỉnh dậy. Khải Nguyên nhẹ nhàng đi đến chỗ David, ngồi cạnh ông ta, ánh mắt như nhìn về 1 nơi xa xăm vô định

Một đạo quanh ảnh từ từ bay đến bên cạnh Khải Nguyên, lập tức ngưng tụ thành thân ảnh của Thiên Ma. Khải Nguyên ra hiệu cho David đừng lên tiếng, hẩn lại dẫn Thiên Ma đến 1 nơi khá xa chỗ mọi người đang ngủ rồi mới hỏi ông ta

“Ông đến đây để làm gì?”

Thiên Ma cười đáp

“Ta chỉ đến xem tu vi của ngươi tăng tiến thế nào thôi. Vừa rồi ta đã nhận ra ngươi đã đả thông được Bách Hội huyết, ta cũng thực sự khâm phục ngươi đó”

Khải Nguyên thờ dãi, lại đem chuyện hẩn bị tập kích và chuyện Nhã Ca bị bắt kẻ cho Thiên Ma nghe.

Nghe xong, mặt Thiên Ma như sáng lên, ông ta liền nói

“Ta có thể giúp ngươi tìm ra mấy con hấp huyết quý đó”

Khải Nguyên thờ dãi

“Phải chi lúc đó ông hiện thân giúp tôi 1 tí thì bây giờ đâu đến nỗi”

Thiên Ma nói như chế nhạo

“Ta đâu phải bảo mẫu của ngươi, sao có thể suốt ngày ở bên cạnh ngươi mà trông nom ngươi được. Cường giả phải tự dựa vào bản thân mình là chính”

Thiên Ma lại nhìn thẳng vào mặt Khải Nguyên, nghiêm giọng nói

“Ta muốn làm 1 cuộc giao dịch với ngươi”

Khải Nguyên hỏi

“Giao dịch như thế nào?”

Thiên Ma bình thần nói

“Ta sẽ giúp ngươi tìm ra nữ nhân của ngươi, đổi lại, ngươi sẽ phải giúp ta đoạt được sức mạnh của Huyết thần”

Khải Nguyên ngạc nhiên hỏi

“Làm sao tôi có thể giúp ông đoạt được sức mạnh đó ?”

Thiên Ma đáp

“Không cần làm gì nhiều, chỉ cần giúp ta đối phó với lũ hấp huyết quý ở đó là được, phần còn lại ta sẽ tự lo lấy”

Thiên Ma lại giải thích thêm

“Theo như ta biết, hiện tại bọn hấp huyết quý đã chuẩn bị đủ nguyên liệu để triệu hồi Huyết thần. Khoảng 1 tháng nữa sẽ đến Chí âm chi nhật, nếu để bọn chúng triệu hồi Huyết thần vào ngày đó thì Huyết thần sẽ xuất hiện với toàn bộ sức mạnh của ông ta. Nếu như bọn hấp huyết quý lại thành công trong việc lấy được sức mạnh đó thì e là ta và ngươi cũng không phải là đối thủ của bọn chúng. Bây giờ, chúng ta phải tấn công vào những cứ điểm trọng yếu của chúng, buộc chúng phải triệu hồi Huyết thần sớm hơn, đến lúc đó ta sẽ đoạt lấy sức mạnh của Huyết thần mà ta muốn có. Sau đó ta sẽ giúp ngươi giải cứu nữ nhân của ngươi”

Khải Nguyên vẫn chưa hiểu lắm, lại hỏi

“Tôi không hiểu, vì sao ông lại không để Huyết thần xuất hiện với sức mạnh lớn nhất, rồi chiếm lấy sức mạnh đó, như thế có phải tốt hơn không ?”

Thiên Ma lắc đầu nói

“Không đơn giản vậy đâu, ta đã từng có kinh nghiệm rồi. Ta chỉ hấp thu được 1 phần sức mạnh của Huyết thần, thế thì cứ để Huyết thần xuất hiện với sức mạnh không toàn vẹn. Cũng nên nhớ rằng, trong ngày Chí âm chi nhật, bọn hấp huyết quý có khả năng thi triển thêm 1 số ma thuật hỗ trợ. Nói đơn giản là thế này, nếu Huyết thần được triệu hồi vào ngày đó thì bọn chúng sẽ có nhiều cơ hội hơn ta, chỉ thế thôi.”

Khải Nguyên lại hoài nghi

“Sau khi ông chiếm được sức mạnh của Huyết thần, liệu ông có giữ lời không ?”

Thiên Ma nói bằng giọng rất chắc chắn

“Ta chưa hề lừa ngươi bao giờ. Hơn nữa, ta chính là cơ hội duy nhất của ngươi. Nên nhớ rằng trên thế giới này có hàng chục triệu con hấp huyết quý, ngươi có bỏ cả đời ra cũng khó lòng mà giết hết chúng, gần như có thể nói là không thể nào cứu được nữ nhân của ngươi”

Thiên Ma ngưng 1 lúc rồi lại tiếp tục thuyết phục Khải Nguyên

“Bọn chúng bắt nữ nhân của ngươi, là muốn ngươi phải rơi vào bẫy của chúng, phải làm theo những gì bọn chúng đã tính toán. Giờ muốn cứu được nữ nhân của ngươi, ngươi phải tập kích chúng bằng 1 biện pháp táo bạo, ngoài dự liệu của chúng. Ta chính là người duy nhất có thể giúp ngươi. Ngươi hãy suy nghĩ kỹ đi”

Khải Nguyên đắn đo suy nghĩ đến tờ mờ sáng, hẳn cuối cùng đã đưa ra quyết định

“Được, ta sẽ hợp tác cùng ông. Chúng ta hãy cứ giao ước như thế”

Thiên Ma gật đầu nói

“Nhất ngôn vi định !”

Rồi ông ta lại lấy ra 1 tấm bản đồ, chỉ cho Khải Nguyên xem những vị trí được khoanh tròn rồi nói

“Đây là những lâu đài và sơn trang bí mật của gia tộc Urlan trên dãy Alps, ngươi hãy dẫn người tập kích ở đó, ta cũng sẽ đi theo để hỗ trợ ngươi. Cứ làm theo chỉ dẫn của ta, ngươi sẽ thành công”

Cuối cùng Khải Nguyên cũng đã hiểu mục đích thực sự của Thiên Ma. Đúng như hắn dự đoán, ông ta cứu mạng hắn và tăng cường tu vi cho hắn là để hắn giúp ông ta chiếm được sức mạnh của Huyết thần. Nhưng với tình thế lúc này, hắn gần như không thể không hợp tác với Thiên Ma được. Thiên Ma là người duy nhất có thể giúp Khải Nguyên tìm được Nhã Ca, người phụ nữ mà hắn đã có ân tình sâu nặng.

Khải Nguyên lại nghĩ thầm trong bụng

“Nhã Ca, nhất định anh phải cứu bằng được em. Dù phải bán linh hồn cho quý, anh cũng chấp nhận”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 65: Quỷ Kế

Khải Nguyên lại bàn tính kế hoạch cùng Thiên Ma nửa giờ nữa, cuối cùng đã đi đến thống nhất

Thiên Ma không nói lời từ biệt, lập tức hóa thành quang ảnh bay đi, Khải Nguyên ngồi cạnh đồng lửa đã tàn, tay hắn cầm 1 quyển sổ nhỏ bìa màu đen, sắc mặt có vẻ tươi lên 1 chút

David không nén nổi tò mò, liền đến cạnh Khải Nguyên, rụt rè nói

“Người đàn ông đó ... Tôi dường như nhận ra ông ta ... Chủ nhân và ông ta là quan hệ thế nào vậy?”

Khải Nguyên đáp bằng giọng lạnh lùng

“Loại dụng lẫn nhau thôi, ông ta muốn lấy 1 vật chí bảo của bọn hấp huyết quỷ, tôi thì muốn cứu hiền thê khỏi tay chúng, bởi vậy lúc này tôi và ông ấy xem như là hợp tác với nhau, nhưng sau này có thể không phải như vậy”

Hắn lại nhìn David, tò mò hỏi

“Ông biết những gì về người đàn ông đó ?”

David thành thật trả lời

“Lúc tôi còn sống thì tôi được biết rằng ông ta là 1 phù thủy tà đạo bị giáo hội và các paladins truy nã... Xem ra, người đàn ông này không đơn giản đâu, chủ nhân phải cẩn thận với ông ta”

Khải Nguyên gật đầu, lại căn dặn David

“Tôi biết điều đó, nhưng đây là sự lựa chọn tốt nhất của chúng ta lúc này. Ông hãy giữ bí mật việc này, đừng nói cho những người khác biết”

David nói giọng quả quyết

“Chủ nhân yên tâm, tôi sẽ không nói cho ai cả, ngay cả 2 đứa con của tôi cũng vậy”

Chỉ 1 giờ sau, mọi người đều đã thức dậy. Khải Nguyên đợi họ ăn sáng xong mới tập trung tất cả lại. Hắn bình tĩnh ra lệnh

“Bây giờ, chúng ta hãy thu xếp để lên đường trở lại Thụy Sĩ trong thời gian ngắn nhất. Ta đã điều tra được hang ổ của gia tộc Urlan, hãy chuẩn bị thật tốt và làm theo chiến thuật của ta, sẽ không có ai phải hy sinh cả”

Khải Nguyên bước đến bên Nguyệt Ảnh, đặt tay lên vai cô, trầm giọng nói

“Riêng cô, tuyệt đối không được mềm lòng nữa. Không nỡ ra tay thì cứ bảo Kane, anh ta sẽ giúp cô”

Hắn lại bước đến bên Max nói với anh ta

“Cậu không được chiến đấu đơn độc, nếu đánh không nổi thì cứ thoái lui. À, còn nữa, nên kiếm 1 cái cán gậy vào đoản kiếm của cậu, tạo thành 1 cây thương, như thế có lẽ sẽ tốt hơn”

Khải Nguyên lại chờ vài phút để mọi người thu xếp hành lý rồi ra lệnh

“Chúng ta đi thôi !”

4 hôm sau, lúc 8h30 PM tại 1 cao ốc của gia tộc Urlan, ở trung tâm Zurich

Kevin đang đứng trong phòng làm việc, vẻ mặt hắn vẫn chưa hết bàng hoàng

Bên cạnh Kevin là Yul và 3 thuộc hạ khác đang đứng cúi đầu như đang nhận lỗi

Kevin hướng về phía Yul, hỏi

“Lại là T17 à ?”

Yul gật đầu

“Vâng, T17 đã đến Thụy Sĩ, giết 1 số nô lệ của chúng ta, sau đó hấn lại sang Rumania, tàn sát gia tộc Bravier ở đó rồi lại trở lại Thụy Sĩ. 3 nhà khoa học của chúng ta là Andrey, Brian, McMiller và 4 người bà con của thiếu chủ là Grace, Griller, Harvey và Nel đã liên tiếp bị hạ sát trong 3 ngày. Lúc 6 giờ tối nay, hấn lại tấn công viện nghiên cứu số 2, may mà chúng ta đã kịp thời di tản nên thương vong không đáng kể”

Kevin kinh ngạc tự nói 1 mình

“Sao lại có thể, rõ ràng đã có người chỉ điểm cho hấn, là ai mới được chứ, làm sao hấn lại biết được những nơi đó, chúng ta đã nguy trang rất kỹ rồi mà”

1 tên thuộc hạ nghe thấy, bắt giác lên tiếng

“Không lẽ là Milena, không lẽ cô ta đã nhận ra ...”

Kevin nạt nộ

“Không thể nào”

Yul lại tiếp lời

“T17 thực sự đã biến đổi trở nên rất lợi hại. Tôi có xem băng hình camera ghi lại. Hấn nhận ra điểm yếu của đối thủ rất nhanh, chỉ trong từ 1 đến 3 chiêu đã tìm ra đầu pháp tất thắng, hạ sát họ. Hấn lại còn biết rất tường tận những căn cứ của chúng ta, hệ thống cơ quan đường như không làm được gì hấn”

Kevin thờ dãi nói

“Không thể hiểu nổi, chẳng biết tên khốn đó sao đột nhiên lại trở nên lợi hại như thế. Cứ như thế này, chỉ vài ngày nữa là T17 sẽ tìm ra chúng ta thôi”

Kevin xem các bản báo cáo 1 lúc, nét mặt sa sầm lại, hấn đuổi 3 tên thuộc hạ đi rồi nói với Yul

“Xem ra, chúng ta phải triệu hồi Huyết thần sớm hơn dự định rồi. Kế hoạch sẽ có thay đổi 1 chút”

Yul lo lắng ấp úng nói

“Nhưng nếu làm như vậy ... Sức mạnh của Huyết thần sẽ ... Chúng ta lại không thể thi triển ma thuật hỗ trợ chàng ...”

Kevin nhún vai, có vẻ mệt mỏi

“Đành chịu thôi, dù sao chỉ cần 1 nửa của nguồn sức mạnh đó là đủ để ta xưng vương rồi, chắc là cũng đủ để ta đối phó với T17.”

Kevin lại thờ người ra 1 lúc, rồi nở nụ cười nham hiểm

“Hãy phát thiệp mời đến cho tứ đại gia tộc. Nói rằng gia tộc Deviance đã trở lại và ta sẽ triệu hồi Huyết thần để đối phó với đại nạn đó. Hãy viết thêm rằng bất cứ ai đến tham dự tế điển đều có cơ hội có được sức mạnh của Huyết thần. Chúng ta sẽ hội họp với họ tại địa cung của ta, gần tế đàn”

Yul nghe xong, đắn đo 1 lúc rồi hỏi

“Làm như thế, có phải là liều lĩnh lắm không ? Họ nhận được thiệp mời đó sẽ nghĩ đây là 1 cái bẫy, chắc gì họ đã đến. Nếu họ đến, cho dù đối phó được với T17, chúng ta cũng sẽ gặp phải không ít bất lợi”

Kevin cười

“Đúng, họ biết đây là cái bẫy, nhưng họ sẽ không thắng được lòng tham của chính mình đâu. Hơn nữa, bọn chúng lại tự tin quá đáng vào thực lực của chính mình, sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có 1 này đâu. Cả ta và bọn chúng đều hiểu rõ rằng, muốn thành đại sự thì không thể không liều lĩnh được”

Kevin ôm Yul vào lòng, nói khẽ vào tai cô ta

“Ta đã nghiên cứu kỹ lưỡng Huyết kiếp thư, phát hiện được 1 điều thú vị. Đúng là Huyết thần sẽ tấn công 9 lần, nhưng không nhất thiết 1 người phải chống đỡ đủ cả 9 đợt tấn công đó mới có được sức mạnh của ông ta. Chỉ cần đỡ được đợt tấn công cuối cùng là đủ. 8 đợt tấn công đầu tiên, ta sẽ để cho tứ đại gia tộc thay ta đỡ lấy. Đến đợt tấn công cuối cùng, nàng hãy sử dụng ma thuật phòng thủ tối đa trên cơ thể ta, ta cũng sẽ dùng đến vài pháp bảo hỗ trợ khác, chúng ta cố gắng hết sức, nhất định phải lấy được sức mạnh của Huyết thần”

Yul kinh ngạc nói

“Nếu đơn giản vậy, sao hàng ngàn năm qua, không ai có thể đoạt được sức mạnh của Huyết thần”

Kevin phân tích

“Sở dĩ Huyết thần làm vậy, là muốn con cháu ông ta phải đoàn kết để thống trị nhân loại. Nhưng từ thế hệ này sang thế hệ khác, nội bộ thế giới ma cà rồng lại phân hóa thành nhiều gia tộc, mỗi gia tộc đều có tham vọng và sự ích kỷ của họ. Không ai muốn làm viên gạch lót đường cho kẻ khác tiến lên ngai vàng cả. Thế nên hơn ngàn năm nay, đúng là đã có vài gia tộc thành công trong việc triệu hồi Huyết thần, nhưng không ai có thể đoạt được sức mạnh đó cả”

Yul ngược nhìn Kevin, hỏi hần

“Chàng tự tin sẽ thuyết phục được tứ đại gia tộc sao ?”

Kevin gật đầu

“Thương thuyết vốn là nghề của ta mà.”

2 ngày sau, tại 1 gian phòng lớn nằm trong lòng đất, vốn là 1 nơi trú ẩn của Kevin

Trong căn phòng, hiện có 8 người, vốn là gia chủ và trưởng tử của tứ đại gia tộc. Họ đang xầm xì thảo luận với nhau những vấn đề gì đó, có vẻ như liên quan đến sự trở lại của gia tộc Deviance – thiên địch của ma cà rồng

Cánh cửa lớn mở ra, Kevin bước vào, tươi cười xã giao nói

“Xin chào các vị, thứ lỗi cho tôi đã đến trễ 5 phút”

1 gia chủ lập tức đi ngay vào vấn đề

“Cho chúng tôi xem bằng chứng về sự xuất hiện của gia tộc Deviance “

Kevin gật đầu, lấy trong túi xách đeo bên mình ra 1 đĩa CD, sau đó bỏ nó vào ổ CD của 1 máy tính gần đó. Trên màn hình từ từ xuất hiện hình ảnh Khải Nguyên và 3 hiệp sĩ Deviance đang chiến đấu với 1 đám ma cà rồng khá đông

8 tên ma cà rồng kinh hãi xem thật kỹ đoạn phim đó. Xem xong, 1 tên lại lên tiếng

“Đúng là 3 người của gia tộc Deviance, nhưng họ đã chết vào thế kỷ 15 rồi mà”

Kevin gật đầu nói

“Đúng, nhưng gia tộc Nervy đã hồi sinh họ thành thần tướng. Hiện giờ bọn chúng có lẽ là đang hồi sinh thêm vài thành viên nữa của gia tộc Deviance. Đối với chúng ta, tình thế này vô cùng bất lợi. Chỉ 3 tên Deviance thôi đã có thể hạ sát cha của ta – Ruger Ulan, sau đó, chỉ trong 1 tuần đã hạ sát hơn 10 cao thủ khác của gia tộc Ulan.”

Đám đông lại ồn ào bàn tán, tỏ ra kinh dị vô cùng. Kevin để họ xầm xì 1 lúc rồi lại nói tiếp

“Cứ như thế này, sau khi tiêu diệt gia tộc Ulan, chúng sẽ chuyển hướng sang các vị. Cho nên, tôi đề nghị chúng ta hãy tạm thời bỏ qua mọi hiềm khích, cùng nhau đối phó với những thiên địch này”

1 gia chủ nói

“Nếu cả Ruger cũng tử trận dưới tay chúng thì chúng tôi nào phải đối thủ”

Kevin lấy ra 1 chiếc hộp gỗ cũ, tuyên bố rất hùng hồn

“Đúng là như vậy. Nhưng bây giờ chúng ta có 1 cơ hội. Tôi đã phát hiện được 1 cổ thư của tiền nhân, có thể giúp chúng ta chống lại gia tộc Deviance”

Hắn mở chiếc hộp, lấy ra 1 cuốn sách cổ bìa màu đỏ đưa cho tất cả các gia chủ xem. Họ chuyền tay nhau, giờ từng trang sách ra mà xem chăm chú, lại sẫm soi rất kỹ những đồ hình ma thuật vẽ trong đó

Kevin đợi họ xem xong Huyết kiếp thư, lại nói tiếp

“Đây vốn là bí thư của gia tộc Ulan, nhưng hiện giờ, gia tộc Ulan của chúng tôi đã chuẩn bị đủ nguyên liệu để tiến hành Huyết tế, nhưng trong gia tộc Ulan hiện giờ không ai có đủ khả năng để tiếp nhận sức mạnh đó. Tôi hy vọng trong các vị sẽ có 1 người có khả năng đó, sẽ tiếp nhận được sức mạnh của Huyết thần và trở thành cứu tinh của nòi giống hấp huyết quý, tiêu diệt được gia tộc Deviance.”

Kevin lại thuyết giảng 1 giờ nữa về Huyết thần và sức mạnh của Huyết thần, quả nhiên là đã khơi lên lòng tham vô đáy của tứ đại gia tộc. Cuối cùng, tứ đại gia tộc đã quyết định liên minh với nhau để cùng đối phó với thiên địch, nhưng họ vẫn tranh cãi không ngừng về việc ai sẽ là người tiếp nhận sức mạnh của Huyết thần

Kevin phân tích

“Không phải chúng ta lựa chọn người sẽ tiếp thu sức mạnh của Huyết thần, mà chính là Huyết thần sẽ lựa chọn người đó. Bởi vậy, có tranh cãi lúc này cũng không có tác dụng gì. 3 ngày nữa tôi sẽ triệu hồi Huyết thần, tất cả các vị sẽ liên thủ với nhau để chống lại 9 đợt tấn công của ông ta. Sau đó, Huyết thần sẽ lựa chọn 1 người có dòng máu thuần huyết và thực lực thích hợp nhất để trao tặng sức mạnh của ông ta. Cho dù người đó là ai đi nữa, mọi người hãy tôn trọng quyết định của Huyết thần, hãy sát cánh hỗ trợ người được chọn, cùng nhau chống lại gia tộc Deviance”

1 gia chủ lại hoài nghi

“Vì sao anh lại đem bí mật đó ra nói với chúng tôi?”

Kevin cười khổ

“Tôi không phải dòng máu thuần chủng, không thể nào tiếp nhận được sức mạnh của Huyết thần, còn Milena lại là nữ nhân, chắc chắn Huyết thần sẽ không lựa chọn cô ta. Nếu cứ giấu giếm bí mật này mãi, cả tôi và các vị đều sẽ bị gia tộc Deviance hủy diệt. Tôi cũng là người biết suy tính thiệt hơn...”

Từ gia tộc mừng rỡ, nếu như có được sức mạnh của Huyết thần, đồng nghĩa với việc họ sẽ đường đường chính chính bước lên ngôi vị đế vương của thế giới ma cà rồng. Mỗi gia tộc đều có tính toán riêng của mình, nhưng họ đều nhất trí với nhau sẽ bố trí những cao thủ mạnh nhất bảo vệ tế đàn, và cùng nhau liên thủ chống lại 9 đợt tấn công của Huyết thần.

Cuối cùng, thế giới của ma cà rồng cũng đã liên minh lại với nhau để cùng đương đầu với đại địch. Nhưng, trong liên minh đó lại chia rẽ rất sâu sắc, và cũng không thể không có những âm mưu thâm độc nhằm triệt hạ lẫn nhau

Tại 1 sơn trang trên dãy Alps

Khải Nguyên đã đến đây, hắn còn cách mục tiêu khoảng vài trăm mét

Nhưng hắn không vội phát động tấn công, lại bình tĩnh rút cuốn sổ nhỏ màu đen ra, lật đến trang cuối

Trên tờ giấy trắng, dần dần hiện ra những chữ viết bằng nét mực đỏ

“Sơn trang Wagon

Phía trên, không có gì đặc biệt nhưng ở sau lò sưởi trong phòng khách có 1 mật đạo dài khoảng 100 mét dẫn đến 1 căn cứ bí mật trong lòng núi

Nhân số trong căn cứ: khoảng 50

Đối thủ đáng ngại: Adriel Uralan, tọa lạc ở

Đặc điểm nhận dạng

.....”

Khải Nguyên đọc chăm chú 1 hồi lâu rồi lại bảo mọi người phát động tấn công

Hắn tiến đến cổng sơn trang, không nói không rằng vung kiếm hạ thủ 2 người đang ở gần đó rồi phát xạ hỏa cầu phá hủy cửa chính

Khải Nguyên lại xông vào, liên tiếp chém chết 4 tên ma cà rồng nữa rồi lại tìm rất kỹ xung quanh chiếc lò sưởi lớn trong phòng khách

Cuối cùng, hắn đã phát hiện cơ quan, liền không do dự phát động ngay cơ quan ấy

Chiếc lò sưởi xoay sang 1 bên, để lộ 1 thang máy khá lớn

Khải Nguyên ra hiệu cho người của hắn đi vào thang máy, bấm nút đi xuống rồi thăm nghĩ

“Chắc lại là 1 khu căn cứ giống như Khu vực 51”

Thang máy di chuyển khá lâu rồi dừng lại, trước mắt Khải Nguyên là 1 hành lang dài, được thắp sáng bởi những bóng đèn tròn trên trần

Đi hết đoạn hành lang, Khải Nguyên lại gặp 1 tổ hợp những căn phòng lớn nhỏ khác nhau

Dường như nơi đây là 1 nơi trú ẩn của ma cà rồng, hắn tìm thấy khá nhiều xác người bị hút cạn máu, dường như là thức ăn của bọn ma cà rồng sống ở đây

Những cư dân ở đây thấy động liền lao đến tấn công nhóm người của Khải Nguyên

Khải Nguyên vẫn không quan tâm, hắn để mặc mọi việc cho 6 thuộc hạ giải quyết, 1 mình hắn lại đơn độc tiến vào 1 hành lang có ký hiệu V3

Cuối hành lang này là 1 cánh cửa sắt khá dày, hần phải mất đến gần chục phút mới phá được

Khải Nguyên bước vào 1 gian phòng lớn, trong đó có nhiều chiếc quan tài được bố trí ở những vị trí khác nhau trong căn phòng

Khải Nguyên nhếch mép cười

“Hóa ra đây lại là 1 lăng mộ”

Từ trên trần nhà, 1 bóng đen lao xuống, vung trảo tấn công Khải Nguyên. Hần lập tức chuyển thân né tránh, vừa quan sát hình dạng kẻ tấn công vừa lăm bầm

“Chiều cao này, dáng người này, lại còn vết sẹo lớn ở trên mặt... xem ra chính là hần”

Kẻ tấn công nhận ra thanh kiếm đáng sợ mà Khải Nguyên đang theo bên mình, không dám khinh suất, liền thi triển tuyệt học của hần

Từ người hần, tà khí ngùn ngụt bốc ra như sương mù che mờ cả 1 khoảng không gian. Chỉ trong vài giây, kẻ tấn công đã biến mất trong làn hắc khí dày đặc đó

Từ trong đám sương mù hắc ám đó, hàng loạt luồng tà khí như những vòi bạch tuộc vuron ra tấn công vào nhiều vị trí trên cơ thể Khải Nguyên. Những vòi hắc khí tà dị này sắc bén tựa mũi khoan, chắc chắn là dư sức xuyên qua hòa kinh hộ thể của Khải Nguyên

Khải Nguyên vung kiếm chém đứt 3 luồng tà khí ở phía trên đầu hần, sau đó dịch chuyển sang trái, liên tục chém đứt thêm 4 luồng tà khí nữa. Kiếm của Khải Nguyên vừa định chém vào 1 luồng tà khí, thì luồng tà khí đó lập tức rút về, như đang sợ hãi. Hần lại vận hóa công lên thanh kiếm rồi nhảy lên không trung, bắt thân phóng hỏa kiếm vào giữa đám sương mù tà dị, nhắm theo hướng luồng tà khí lúc này vừa thoái lui

Một tiếng la thảm phát ra, đám sương mù hắc ám từ từ tan biến, ở giữa căn phòng hiện ra thân ảnh của 1 nam nhân cao gầy, gương mặt khắc khổ với 1 vết sẹo dài, ông ta cũng có đôi mắt đỏ của ma cà rồng thuần huyết

Nam nhân luôn miệng lăm bầm

“Ta không tin.. Ta không tin...”

Khải Nguyên bước đến nắm lấy chuỗi kiếm, chém xà 1 đường tiễn nam nhân đó làm đôi rồi lạnh lùng quay lưng bước đi. Hần quay về chỗ người của hần, giúp họ giải quyết nốt những kẻ địch còn lại

Nửa giờ sau, nhóm người của Khải Nguyên đã theo lối thang máy trở lên mặt đất. Hần rút cuốn sổ nhỏ bìa đen ra, xé vài tờ giấy đốt đi rồi lại dẫn mọi người ly khai sơn trang

Trên những trang giấy đang cháy, còn đọc được vài dòng chữ

“... Tên này sẽ hóa thân thành tà khí, kinh mạch khắp người sẽ biến thành những mũi nhọn tà khí đâm xuyên qua người người. Hãy cố phá hủy 1 số mũi nhọn đó để xác định tâm mạch của kẻ này rồi phá hủy tâm mạch đó, chắc chắn hần sẽ không sống nổi...”

Thì ra là Thiên Ma đã điều tra thật cẩn thận những đối thủ của Khải Nguyên, ông ta đã quan sát và xác định điểm yếu chí mạng của chúng, và viết ra cho Khải Nguyên 1 đầu pháp tắt thẳng, tắt sát

Vừa rời khỏi sơn trang được vài trăm mét, bỗng chợt 1 bóng người xuất hiện, tập kích thẳng vào Khải Nguyên. Người này mặc trang phục đen, che mặt, nhưng vẫn không thể giấu nổi đôi mắt đỏ rực như máu

Khải Nguyên vung chưởng lên đỡ, trong người hần cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, rõ là tà khí của đối thủ đã xâm nhập cơ thể hần. Tên này nhất định có tu vi không tầm thường. Khải Nguyên mượn dư lực của đối thủ để nhảy lui lại, rút thanh kiếm của hần ra

Hắc y nhân lại duỗi thẳng bàn tay, hắc khí tụ lại quanh bàn tay đó tạo thành 1 ma đao rất đáng sợ. Tên này lại vung ma đao đó chém thẳng vào ngực Khải Nguyên. Khải Nguyên vung kiếm đỡ lấy, nhưng ma đao lại xuyên qua thanh kiếm, để lại trên ngực hần 1 vết cắt sâu

Tên hắc y nhân lại thừa thắng truy kích, ma trảo hắc ám của hần vung lên, như muốn đâm xuyên qua ngực Khải Nguyên. Khải Nguyên lăm nguy không loạn, liền vận hóa chưởng đỡ lấy

1 tiếng nổ lớn vang lên, dư kinh làm rung chuyển cả 1 khoảng đất lớn. Hắc y nhân lập tức thoái lui rồi hóa thành hắc khí bay mất. Khải Nguyên vẫn đứng tại chỗ, về mặt thần thò. Những thuộc hạ của hần sau 1 lúc ngăn người ra quan sát, như sức tỉnh lại, liền chạy đến vây quanh hần

Khiết Nhã chạy đến bên hần, lo lắng hỏi

“Tướng công, người có làm sao không? Để nô gia xem xét thương tích của người, được không?”

Khải Nguyên lắc đầu, vận công trực xuất tà khí ra khỏi cơ thể, bình tĩnh nói

“Chỉ là chút thương tổn ngoài da, chút nữa chữa cũng được”

Nhưng, vết thương trong lòng hần, ai có thể chữa lành đây

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 66: Hôn Lễ

2 ngày sau, lúc gần tối

Quyển sổ chỉ còn vài trang giấy

Khải Nguyên vẫn cầm nó, hần nhìn dòng tiêu đề, lặng im không nói gì

Cách đó vài bước chân, 6 người của Khải Nguyên đang đứng im chờ hiệu lệnh

Dòng tiêu đề của trang giấy thứ nhất viết

“Milena Ulan

Tọa lạc ở ...

Điểm yếu ...

.....”

Khải Nguyên xem thật kỹ rồi xé mấy trang giấy đó đốt bỏ, lại nói với thuộc hạ

“Tạm thời chưa có gì để làm, mọi người hãy tranh thủ nghỉ ngơi đi”

Trong lúc mọi người đang ngồi nghỉ, Khải Nguyên đến gần Khiết Nhã, nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai cô, khẽ hỏi

“Có cách nào hóa giải Huyết ấn không?”

Khiết Nhã không tin vào điều mình nghe, lắp bắp hỏi lại

“Tướng công ... người nói gì?”

Khải Nguyên trầm tư nói

“Ta muốn trả tự do cho cô”

Khiết Nhã chợt bật khóc, cô gục mặt vào ngực Khải Nguyên, nức nở

“Nô gia không muốn rời xa người ... Người là chủ nhân tốt của nô gia ... Là chỗ dựa duy nhất của nô gia ... Tướng công, người không cần nô gia nữa sao?”

Khải Nguyên lau nước mắt cho Khiết Nhã, nói

“Ta linh cảm sắp sửa phải đối mặt với 1 kẻ thù nguy hiểm, có thể ta sẽ phải chết. Cô rất tốt đối với ta, ta không muốn cô phải chết theo ta, cả 3 người kia nữa.”

Khiết Nhã lắc đầu buồn bã nói

“Thật sự không có cách nào hóa giải Huyết ấn cả, nô gia cũng muốn đồng sinh cộng tử cùng tướng công, nô gia không tham sống sợ chết đâu”

David, Kane và Max không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Khải Nguyên, họ quả quyết

“Chiến đấu tiêu diệt hấp huyết quỷ là sứ mệnh của chúng tôi, được chết vì sứ mệnh đó là vinh dự của chúng tôi, hãy để chúng tôi chiến đấu cùng anh”

Khải Nguyên ưu tư gật đầu, lại hỏi Nguyệt Ánh

“Cô có muốn rút lui không?”

Nguyệt Ánh cười

“Tôi rút lui lúc nào chẳng được, nhưng tôi cũng muốn đi với anh để xem kẻ địch sắp tới thực lực như thế nào”

Khải Nguyên đến bên Thu Thủy, khẽ nói với cô

“Anh biết, anh có bảo em đi, em cũng sẽ không đi”

Thu Thủy chỉ ôm lấy Khải Nguyên, đôi mắt ngân ngấn lệ, cô cũng không biết nên nói gì

Đến nửa đêm, thời tiết bỗng biến đổi dị thường, trên bầu trời mây đen vần vũ, ánh chớp sáng rực cả bầu trời. Những đám mây đen đó như tạc thành hình 1 gương mặt tà ác trên không trung. 7 người lập tức bị tiếng sấm đánh thức, họ ngậy ngốc nhìn lên bầu trời đang biến đổi phức tạp

David nói

“Đường như bọn hấp huyết quỷ đang thi triển 1 ma thuật gì đó, lúc tôi còn trẻ đã từng thấy hiện tượng này 1 lần”

Khải Nguyên gật đầu nói

“Chúng đang triệu hồi Huyết thần đấy, đây chính là cuộc chiến cuối cùng của chúng ta”

Trong đầu Khải Nguyên chợt vang lên 1 giọng nói

“Cách đây 10 dặm về phía Tây, 1 thung lũng. Hãy đến đó, cố gắng tiêu diệt những pháp sư triệu hồn của chúng, tất cả là 39 tên. Chúng mặc áo đen, đứng trên những đài cao, rất dễ nhận ra”

Khải Nguyên nghiêm trang ra lệnh

“Theo tôi, di chuyển về hướng Tây với tốc độ nhanh nhất có thể”

Trong tâm linh Khải Nguyên dường như xuất hiện 1 linh tính rất xấu

Có lẽ, linh tính đó muốn báo cho hắn biết tính mạng của 1 người mà hắn thương yêu đang bị đe dọa

Khải Nguyên cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ không hay đó ra khỏi đầu, hấn tự nhủ

“Ta không tin! Nếu đó là định mệnh, ta sẽ liều mạng chiến đấu đến cùng để thay đổi định mệnh đó. Nhã Ca, hãy chờ anh, anh nhất định sẽ cứu được em ra khỏi đó”

Cách chỗ bọn Khải Nguyên 10 dặm về phía Tây có 1 thung lũng nhỏ, dưới thung lũng là 1 giáo đường rất lớn, bên ngoài giáo đường có treo những biểu tượng của ma cà rồng. Thánh đường này chính là tổ đàn của bọn hấp huyết quỷ

Bên trong giáo đường là 1 đại sảnh được thắp sáng bằng những ngọn đèn chùm, giữa đại sảnh là 1 hồ lớn hình tròn, đường kính khoảng vài chục mét, bên trong chứa 1 chất lỏng màu đỏ như máu, hồ máu này được bọn ma cà rồng gọi là Huyết trì, chính là nơi Huyết thần sẽ được triệu hồi. Xung quanh Huyết trì kinh đi đó bố trí 13 bậc cao được xây dựng khá cầu kỳ, trên mỗi bậc đó có 3 người mặc áo choàng đen, che kín mặt. Dĩ nhiên, họ là người của gia tộc Nervy, nhưng bọn ma cà rồng của tứ đại gia tộc thì không biết điều đó

Kevin đang đứng trước huyết trì, trước mặt hắn là 1 chiếc bàn nhỏ với 7 lọ thủy tinh. Đứng bên cạnh hắn là các gia chủ của tứ đại gia tộc. Nét mặt bọn người này trông có vẻ rất căng thẳng

Lúc này, ở khu rừng quanh khu vực tổ đàn, đã có rất nhiều cao thủ của tứ đại gia tộc mai phục sẵn. Họ đều mặc hắc y, che kín mặt, trên người mặc thêm những loại giáp làm bằng sợi kevlar, đao kiếm khó xâm phạm vào được. Có thể nhận ra 4 loại ký hiệu khác nhau trên lưng áo của những cao thủ đang canh gác này.

Bỗng, có kẻ hét lớn lên

“Có địch nhân xâm nhập, bảo vệ tổ đàn, không để chúng tràn vào”

Những tên còn lại lập tức đề cao cảnh giác, nhưng đã muộn, từ khu rừng, hàng loạt mũi tên sáng ngời ánh bạc đã bay ra, cắm vào giữa ngực hàng chục tên. Sau loạt tên đó, 7 bóng người nhanh chóng tiến nhập khu vực tổ đàn, xông vào giữa đám ma cà rồng bảo vệ tạo nên 1 trận loạn chiến vô cùng ác liệt

Khải Nguyên cầm chặt hỏa kiếm trong tay, khí thế như mãnh long quá giang, đâm chém liên tục vào bất cứ tên ma cà rồng nào cản đường hắn. Những dấu chân của hắn in trên mặt đất bốc khói ngùn ngụt, rõ ràng hắn đã dùng hết toàn lực của mình để mong tốc chiến tốc thắng

Khiết Nhã và Nguyệt Ảnh lại sử dụng thuật ẩn thân của họ, như những bóng ma hiện ra sau lưng những tên ma cà rồng đi lẻ, giáng cho chúng những đòn chí mạng, nhất kích tất sát.

Thu Thủy lại phối hợp cùng 3 cha con Deviance chống cự với 1 đám đông hàng trăm tên ma cà rồng. Từ trên vũ khí của 3 cha con Deviance, những luồng thánh quang phát ra sáng lóa cả mắt, đó chính là công pháp đặc biệt của họ chuyên dùng để tiêu diệt ma cà rồng.

Ở bên trong tế đàn, Kevin cũng cảm nhận được tình hình bên ngoài, hắn nở nụ cười bí hiểm nói

“Chúng ta hãy tiến hành nhanh thôi”

4 gia chủ gật đầu, Kevin lại vỗ tay ra hiệu, 1 thuộc hạ của hắn liền ném 1 nữ nhân xuống Huyết trì, nữ nhân đó chính là Nhã Ca. Cô được mặc 1 bộ váy trắng tuyệt đẹp, giống như là 1 cô dâu trong lễ cưới.

1 gia chủ thấy vậy ngạc nhiên hỏi

“Cái này ... đâu có trong tế điển ...”

Kevin gật đầu

“Đúng vậy, nhưng đây chính là con ách chủ bài của ta, để đối phó với tên hòa nhân đáng chết đó”

Kevin lại nghiêm trang đọc lớn

“Hỡi Huyết thần, ta dâng cho người những tế vật mà người muốn, hãy trở về từ cõi u ám, để ban cho chúng ta những ngày huy hoàng”

39 pháp sư triệu hồn lại đồng thanh đọc những tràng cổ ngữ nghe như tiếng ma kêu quỷ khóc, máu trong Huyết trì như sôi lên, Nhã Ca đang đứng trong đó cũng lộ rõ vẻ mặt kinh hoàng.

Kevin hô to

“Từ đại thần khí, biểu tượng của sức mạnh”

4 gia chủ rút trong người ra những binh khí cổ quái. Đó là 1 lưỡi kiếm hình dáng gai góc, 1 con dao găm đen bóng, 1 cây gậy phép ngắn và 1 quả chùy hình dáng kỳ lạ. 4 binh khí vừa được cắm xuống đất, tức thì từ đó, 4 đạo hào quang lập tức phát ra, hội tụ lại trên khoảng không phía trên Huyết trì tạo thành 1 vòng sáng ma quái.

Ở trong huyết trì, các dòng huyết lưu bất chợt chuyển động hỗn loạn tạo thành 1 đồ hình ma thuật có hình dáng như ngôi sao 5 cánh.

Kevin mở nắp 7 chiếc lọ, đem những thứ trong đó lần lượt đổ vào Huyết trì. Bọn pháp sư niệm chú càng lúc càng nhanh hơn. Lập tức, từ trong không gian, hàng chục luồng lôi điện hiện ra, đánh xuống Huyết trì, 1 quả cầu máu khá lớn tách khỏi Huyết trì, từ từ bay lên không trung.

Lôi điện lại đánh vào quả huyết cầu trong vòng khoảng 15 phút nữa, pháp sư cũng đã niệm chú xong, huyết cầu nổ tung, 1 thân ảnh liền hiện ra. Đó là 1 nam nhân có gương mặt dữ tợn, đôi tay đầy móng vuốt như quỷ dữ, mặc 1 bộ giáp với những họa tiết cầu kỳ và ma quái, nam nhân này không ai khác, chính là hồn ma của Huyết thần vừa được triệu hồi từ địa ngục.

Huyết thần nói lớn, giọng nói tựa sấm rền

“Hậu nhân của ta, kẻ nào có đủ tư cách để tiếp nhận sức mạnh của ta ?”

1 gia chủ ngơ không phi hành đến trước mặt Huyết thần, tự tin nói

“Tổ tiên, hãy cho ta 1 cơ hội”

Huyết thần gật đầu, từ trên tay ông ta, 1 luồng lôi điện mang sức mạnh cực lớn lập tức đánh thẳng về phía vị gia chủ nọ, gia chủ lập tức vận hắc khí hộ thân, nhưng vẫn không chống đỡ nổi, liền rơi xuống Huyết trì, rồi chìm hẳn trong đó.

Huyết thần nhìn những người còn lại, lạnh lùng hỏi

“Vẫn còn 8 thử thách nữa, ai là người tiếp theo ?”

1 thanh niên trẻ tuổi liền đáp

“Hãy để ta”

Nói xong, anh ta lại niệm 1 tràng chú ngữ, trên người lập tức hiện ra 1 bộ giáp màu đen. Huyết thần đợi người này chuẩn bị xong, liền biến thân đến trước mặt anh ta, vung trào đảm xuyên qua bộ giáp rồi hất xác người thanh niên xấu số này xuống Huyết trì. 3 gia chủ còn lại cảm thấy kinh hoàng, có thể nói thực lực của họ so với Huyết thần giống như hạt cát đem so với đại dương vậy.

Đúng lúc đó, cánh cửa lớn bị phá vỡ, 1 luồng lửa rực cháy liền bay nhanh vào.Đó chính là Khai Nguyên, trên người hắn đã có hàng chục vết thương lớn nhỏ, đôi mắt hắn long lên, lửa giận như bốc cao đến tận mây xanh

39 pháp sư triệu hồn thấy vậy liền niệm chú, 1 kết giới hắc ám lập tức xuất hiện bao bọc xung quanh Huyết tri.Khai Nguyên điên cuồng lao đến, nhưng vừa chạm vào kết giới, hắn lập tức bị đẩy văng ra.Ánh mắt của Huyết thần và những gia chủ lập tức tập trung nhìn về phía hắn, với vẻ căm ghét vô cùng

Khai Nguyên vẫn không bỏ cuộc, hắn liên tục chém vào kết giới bằng thanh kiếm rực lửa, kết giới rung động dữ dội, ánh mắt của vài pháp sư đã lộ ra vẻ hoảng hốt

Từ trong kết giới, nhiều đợt tấn công bằng hắc khí đã được phát động, hắc khí tạo thành những hình thù ma quái khác nhau bay đến liên tục đánh vào giữa ngực Khai Nguyên.Hắn đau đớn lùi lại mấy bước rồi lại chém xuống 1 kiếm toàn lực, 1 vết nứt dài đã hiện ra trên bề mặt kết giới, 1 pháp sư triệu hồn lập tức la thảm rồi ngã xuống, rơi vào Huyết tri mất tích

Khai Nguyên cầm thanh kiếm xuống đất rồi động thủ chụp lấy khe nứt đó, như muốn xé toạc nó ra.Quanh người hắn hỏa diễm và tà khí hòa trộn vào nhau tạo thành 1 luồng khí tức kinh dị, cơ bắp của Khai Nguyên giãn đến cực hạn như sắp sửa rách toạc ra, bàn tay hắn đã rướm máu.

Khai Nguyên hét lớn 1 tiếng, rồi bỏ mặc tất cả những đau đớn trên cơ thể, dồn toàn bộ sức lực vào đôi tay mở rộng khe nứt đó ra rồi chui vào.Lúc khe nứt vừa bị mở toang, thêm 3 pháp sư triệu hồn nữa lại la thảm rồi rơi thẳng xuống Huyết tri.Kết giới này chính là do năng lượng sinh mệnh của họ tạo thành, việc kết giới bị tổn hại cũng đồng nghĩa với việc sinh mệnh của 1 pháp sư triệu hồn tương ứng bị hủy diệt

Khai Nguyên vừa lách người vào khe nứt đó liền chuyển thân phóng ồm xuống Huyết tri, hắn nắm tay Nhã Ca, nói với cô

“Anh đã đến đây, em đừng sợ nữa, anh sẽ đưa em rời khỏi nơi này”

Nhã Ca run rẩy nói

“Chân của em ... bị thứ gì đó giữ chặt ... em không cử động được”

Khai Nguyên ôm lấy Nhã Ca định bế cô lên, nhưng không được, hắn không dám dùng đến sức mạnh, sợ sẽ làm tổn thương đến Nhã Ca, liền nói

“Đừng lo, anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ giết tất cả bọn chúng rồi đem em ra khỏi đây”

Huyết thần nghe thấy Khai Nguyên nói vậy liền quát lớn

“Tên nhân loại to gan, hãy ném thử Giải thể đại pháp của bọn tào”

Từ bàn tay của Huyết thần, 1 luồng sét màu đỏ như máu lập tức hiện ra, đánh thẳng vào người Khai Nguyên.Khai Nguyên liền vùng hỏa chương của hắn ra đỡ lấy.1 tiếng nổ vang lên, tể đàn bị rung chuyển dữ dội, Khai Nguyên như điều đứt dây, lập tức văng ra rồi chìm vào Huyết tri

Kevin thấy vậy, cười khẩy rồi ra lệnh cho bọn pháp sư

“Hóa giải ma thuật cấm chế cho cô ta”

Nhã Ca lập tức cảm thấy chân của mình không bị cầm giữ nữa, cô rẽ làn nước đỏ ngầu đó, bơi nhanh đến chỗ Khai Nguyên vừa chìm xuống.

Khi Nhã Ca vừa đến nơi, Khai Nguyên lại trôi lên, y phục toàn thân hắn đầm máu, không rõ là máu của hắn hay máu vốn có sẵn trong Huyết tri

Huyết thần có vẻ thán phục, vỗ tay 3 tiếng như khen ngợi

“Khá lắm, trúng phải 1 chiêu Giải thể đại pháp của ta vẫn chưa chết, ta sẽ dùng toàn lực đối với ngươi”

Huyết thần từ từ đưa cả 2 bàn tay lên, từ đôi tay đó 1 luồng sét đỏ khổng lồ phát ra với khí thế hủy thiên diệt địa nhắm thẳng vào người Khai Nguyên vừa mới trôi lên từ Huyết tri

Khai Nguyên cả kinh, chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.1 tiếng nổ vang lên, đôi tai hắn như điếc đặc, nhưng cơ thể lại không cảm thấy đau đớn gì.Khai Nguyên kinh ngạc mở mắt ra thì thấy Nhã Ca đang đứng giang tay trước mặt hắn.Có vẻ như cô đã thay Khai Nguyên gánh chịu đợt công kích toàn lực của Huyết thần.Trước đôi mắt mở to của Khai Nguyên, thân ảnh Nhã Ca như lay động..Trên người cô, 1 làn khói đen đang bốc ra, từng phần trên thân thể Nhã Ca như đang theo làn khói đen ấy tan biến trong không gian

Khai Nguyên cảm thấy đau nhói trong tim, nữ nhân đầu tiên mà hắn yêu thương đang chết trước mắt hắn.Trên đôi mắt của hắn đã xuất hiện 2 dòng lệ đỏ ngầu như máu.Hắn cố vươn tay ôm lấy thân thể đang tan rã của Nhã Ca

Nhã Ca không khóc, lại tươi cười nói với Khai Nguyên

“Anh đừng khóc.Anh không thấy sao, nơi đây giống như 1 giáo đường vậy.Anh không thấy sao, hiện giờ em đang mặc 1 bộ váy cưới rất đẹp, lại được ở bên anh nữa.Em rất hạnh phúc.Em đã mơ đến ngày này từ lâu lắm rồi, cuối cùng cũng đã được toại nguyện”

Nhà Ca yếu ớt đưa đôi tay vuốt ve gương mặt của Khải Nguyên, dịu dàng nói

“Có lẽ em sẽ không được ở bên anh nữa, nhưng em rất vui vì em biết anh sẽ luôn nhớ đến em. Anh cũng đừng quá bi thương, hãy cố gắng rời khỏi nơi này, vẫn còn những người cần anh quan tâm chăm sóc mà. Rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau trên thiên đàng, lúc đó, em vẫn sẽ là vợ anh, chúng ta sẽ thật sự sống bình an, không còn đau khổ, hận thù nữa”

Nhà Ca chỉ nói đến đó thì dường như đã kiệt sức, cô lại gắng gượng ôm chặt lấy Khải Nguyên cho đến khi tan biến hoàn toàn.

Khải Nguyên đau khổ gục xuống, chìm hẳn trong Huyết trì, hẳn muốn làn nước đầm máu này nuốt chửng hẳn, kết thúc cuộc sống của hẳn, để hẳn có thể quên đi nỗi đau đớn này.

Kevin đã chứng kiến thảm kịch này từ đầu đến cuối, hẳn nở nụ cười mãn nguyện nói

“Chúng ta lại tiếp tục nào, kẻ xâm nhập đã bị loại trừ rồi”

Huyết thần cười nói

“Vừa rồi, xem như ta lại tấn công thêm 2 lần nữa, các người vẫn còn 5 thử thách nữa”

Sắc mặt Kevin vẫn thâm trầm khó đoán, trên môi hẳn nở 1 nụ cười nham hiểm

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 67: Ngư Ông

Kevin lắng nghe những âm thanh hỗn chiến ồn ào từ bên ngoài truyền vào, nhíu mày nói

“Tôi phải ra xem tình hình bên ngoài 1 chút, xin các vị thứ lỗi”

3 đại gia chủ và trưởng tử nghe vậy bèn gật đầu. Họ lại không ngừng dùng ánh mắt dò xét lẫn nhau, người này như muốn đùn đẩy người kia lên trước để mình có thể hưởng lợi thế

Huyết thần nhìn thái độ của họ, có vẻ không hài lòng, nói

“Nếu không ai tình nguyện, ta sẽ tấn công 1 người bất kỳ trong 6 người vậy”

Nói xong, Huyết thần lại vung chưởng lên, 1 đạo huyết sắc lôi điện lập tức ập đến 1 gia chủ, tên này cả kinh, vội vận công chống đỡ, trưởng tử của gia chủ đó cũng nhanh chóng phóng đến hỗ trợ cha mình. Từ quanh người 2 cha con ma cà rồng, hắc khí cuộn cuộn tạo thành 1 con lốc xoáy như muốn nuốt chửng đạo lôi điện đó. Quý đạo của lôi điện đã bị bẻ cong, thay vì đánh trúng gia chủ và trưởng tử đó, lại lướt qua bên hông của họ, phá thủng 1 lỗ lớn trên 1 bức tường của tế đàn

Huyết thần thấy vậy, lại sử dụng 1 chiêu khác. Ông ta niệm 1 tràng chú ngữ, máu trong Huyết trì như sôi sục lên, rồi lại bắn vọt ra khỏi Huyết trì tạo thành hàng chục con lốc máu sắc bén như mũi khoan tấn công 2 cha con vị gia chủ nọ. Con lốc màu đen bao quanh người họ phút chốc đã bị máu nhuộm đỏ, những tiếng la thảm liên tục phát ra, 2 người lập tức bị những mũi khoan máu đó xuyên thủng thân thể. Những mũi khoan máu đó lại cuốn lấy xác họ, nhấn chìm vào Huyết trì, mất tích

1 trong 2 gia chủ còn lại đắn đo 1 hồi lâu rồi kiên cường nói

“Tổ tiên, hãy để ta thử tiếp chiêu của người xem sao ?”

Huyết thần gật đầu, lại niệm 1 tràng chú ngữ, từ không gian phía trên đầu gia chủ vừa lên tiếng, một đạo huyết sắc lôi điện liền hiện ra, đánh thẳng xuống vị gia chủ đó

Lôi điện vừa chạm vào đầu gia chủ, liền vô thanh vô tức biến mất. Huyết thần lại phát xuất 1 đạo lôi điện mạnh hơn, nhưng tình trạng tương tự cũng xảy ra.

Huyết thần bật cười ha hả, nói lớn

“Ha ha ha, không ngờ người lại sử dụng thứ đó. Tính toán rất hay, thứ pháp bảo đó chỉ sử dụng được 3 lần. Vừa vận thay, ta cũng chỉ còn 3 đợt tấn công nữa thôi”

Vị gia chủ cười, tỏ vẻ đắc ý

“Tổ tiên thật tinh tường, đó đúng là Hộ mệnh thần kính, pháp bảo của gia tộc Phalanx chúng tôi. Trên đời chỉ có 1 cái duy nhất, và chỉ sử dụng được 3 lần. Ngàn năm qua, những tiền nhân của tôi vẫn chưa dùng đến, xem ra hôm nay tôi thật sự có cơ duyên với sức mạnh của người.”

Gia chủ còn lại nghe thấy thế, ánh mắt lộ rõ vẻ giận dữ, ông ta bất thần lao đến tấn công vị gia chủ của gia tộc Phalanx từ phía sau lưng. Gia chủ gia tộc Phalanx lâm nguy bất loạn, liền xoay người tránh né rồi vùng cước gạt chân kẻ tấn công mình ngã xuống đất. 2 vị gia chủ giao chiến với nhau mấy chiêu, sau đó tách ra, nhìn nhau với vẻ hân học

Kẻ đánh lên nói

“200 năm trước, người đã thua ta. Người không có tư cách có được sức mạnh của Huyết thần. Gia tộc Prius chúng ta mới là người xứng đáng có được sức mạnh đó”

Gia chủ gia tộc Phalanx gần giọng nói

“Ta không phải là ta của 200 năm trước nữa, đừng nên ảo tưởng”

Móng tay của 2 vị gia chủ mọc dài ra như những lưỡi kiếm, họ lại lao vào nhau đâm chém điên cuồng, 2 trường tử cũng nhanh chóng tham gia vào cuộc chiến. Hiện trường trở nên hỗn loạn vô cùng. Huyết thần không có hành động gì, chỉ đứng im quan sát cuộc hỗn chiến đó

Trận chiến diễn ra càng lúc càng ác liệt hơn, có vẻ như 2 bên thực lực ngang bằng nhau, khó lòng sớm phân định thắng bại được. Gia chủ của gia tộc Phalanx như nghĩ ra điều gì đó, liền thoái lui mấy bước, nói lớn

“Hãy khoan, chúng ta hãy cùng nhau hạ thủ tên tiểu tử gia tộc Urian đó trước rồi sẽ lại tiếp tục phân định thắng bại”

Gia chủ gia tộc Prius ngẫm nghĩ 1 lúc rồi gật đầu

“Ta cũng nghĩ như vậy”

Bỗng, tất cả các cánh cửa sổ bật tung ra, hàng trăm xác chết liên tục được ném vào. Đó chính là xác của những thuộc hạ của tứ đại gia tộc. Từ lối cửa chính, Kevin ung dung bước vào, nở nụ cười nham hiểm

Hắn nói

“Vừa nãy dường như có ai nhắc đến tôi thì phải. Các vị nên biết, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Đây chính là lúc ngư ông đến quăng mìn lưới cuối cùng”

4 tên ma cà rồng sau 1 thoáng ngạc nhiên, liền xông lên tấn công Kevin, nhưng vừa đi được vài bước, chúng đã ôm ngực nhăn nhó ra vẻ rất khổ não

Bọn thuộc hạ của Kevin cũng xông vào, chúng ném 5 người xuống mặt đất, đó là 3 cha con Deviance, Thu Thủy, Nguyệt Ảnh. Khiết Nhã dường như đã chạy thoát

Kevin vẫn giữ nụ cười độc ác, nói

“Lúc đến đây dường như các vị có đi qua 1 ngôi làng nhỏ thì phải, trong ngôi làng đó dường như có vài thiếu nữ xinh tươi mon mọn trông rất ngon mắt, phải không?”

4 tên ma cà rồng cắn răng, ra vẻ đau đớn, nhìn Kevin bằng đôi mắt đầy ngạc nhiên và tức giận. Kevin nói tiếp

“Thật ra, ở đây vốn chẳng có ngôi làng nào cả. Những món ăn tươi sống hấp dẫn đó cũng đã được cho uống chất độc của gia tộc Deviance, trước khi các vị gặp chúng. Chất độc ấy hoàn toàn vô hại với con người, dĩ nhiên là sau khi dùng thứ đó xong, họ vẫn sinh hoạt bình thường, không biểu lộ chút dấu hiệu nào cả. Ta đã tính toán đúng liều lượng, chất độc phát tác thật đúng lúc”

Cả 4 tên ma cà rồng như hiểu ra, chúng gào lớn bằng chất giọng đầy phẫn nộ

“Tên hèn hạ, đề tiện. Người chẳng bao giờ chiếm được sức mạnh của Huyết thần đâu”

Kevin cười rũ rượi nói

“Các vị tin là vậy sao, thôi thì hãy đứng đó chống mắt mà xem. Đừng cử động lung tung đấy, nếu không chất độc sẽ phát tán nhanh hơn nữa, lỡ mất kịch vui.”

Kevin chậm rãi đến trước mặt Huyết thần nói

“Tổ tiên, hãy ban cho ta thử thách cuối cùng của người!”

Huyết thần nở nụ cười tà ác nói

“Được, hãy chuẩn bị đón nhận!”

Huyết thần nói xong liền vận toàn lực, vung ma trảo đâm thẳng vào ngực Kevin. Đúng lúc đó, 35 pháp sư triệu hồn còn lại liền đồng thanh niệm chú, quanh người Kevin xuất hiện 1 quả cầu kết giới màu đen dày đặc. Ma trảo vẫn tiếp tục tiến đến, đâm xuyên qua kết giới, ngập sâu phân nửa vào ngực Kevin rồi dừng lại. 5 pháp sư triệu hồn trên bục cao liền hô huyết rồi rơi xuống Huyết trì mất tích

Huyết thần thu trảo về, gật đầu nói

“Rất tốt. Dù ngươi không phải là nòi giống thuần chủng, nhưng ta cũng phải khâm phục tài trí và cách dùng người của ngươi. Dù sao, so với những kẻ vũ phu thô lỗ này, ta thấy ngươi vẫn xứng đáng hơn!”

Nói xong, cả người Huyết thần dần dần co lại rồi hóa thành 1 viên ngọc màu đỏ như máu lơ lửng trên không trung. 1 pháp sư triệu hồn buột miệng kêu lên

“Là ... nội đan ...”

Kevin nhanh chóng chụp lấy viên huyết châu đỏ cho vào miệng nuốt chửng. Chỉ vài giây sau, dị biến liền xảy ra, cơ nhục toàn thân hần như căng phồng ra, huyết mạch toàn thân như giãn nở tới đâu. Phần nửa số máu từ trong Huyết trì cũng bay lên không trung bao bọc quanh thân thể Kevin như 1 chiếc kén lớn rất kinh dị

Đúng lúc đó, thanh kiếm của Khải Nguyên đang cắm trên mặt đất bỗng rung động rồi rời khỏi mặt đất, bay thẳng vào Huyết trì. Từ Huyết trì, 1 cánh tay đầm máu nhô lên, chụp lấy chuôi kiếm, 1 nhân ảnh dần dần trôi lên. Người này toàn thân đầm máu, trông rất dễ sợ, xung quanh người anh ta, hỏa diễm và tà khí như cuộn vào nhau tạo ra 1 khí tức kinh nhân hải thế. Từng giọt máu tuôn rơi trên thân thể huyết nhân, càng làm tăng thêm vẻ khủng bố vốn có của anh ta, trông giống như 1 ma thần vừa hồi sinh từ địa ngục. Ma thần này không thể là ai khác, chính là Khải Nguyên, có vẻ như vừa từ cõi chết trở về

Trên đầu Khải Nguyên, từng giọt máu rơi xuống, dần để lộ 1 khuôn mặt thất thần, vô cảm, mái tóc hần đã chuyển thành bạc trắng, lại thấm đẫm những máu, trông rất uy nghiêm, nhưng cũng bi thảm vô cùng. Ánh mắt của Khải Nguyên đỏ ngầu, từng tia máu trong mắt hần như ánh lên nỗi thống khổ vô biên, và sự oán hận đến tột cùng. Khải Nguyên đã mất đi nữ nhân đầu tiên của hần, người mà hần yêu thương. Giờ đây, nội tâm hần đang chìm trong đau khổ, những kỷ niệm đầu ấp tay gối lại hiện về như xé nát trái tim thổn thức của hần. Trong mắt hần, những tên ma cà rồng đang hiện diện ở đây đều là thủ phạm đã đẩy Nhã Ca đến chỗ chết, hần quyết tâm đem ngọn lửa thù hận trong lòng hần hóa thành sức mạnh để tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.

Khải Nguyên lạnh lùng phóng đến, bạt kiếm. Đầu của 2 gia chủ và trưởng tử của họ lập tức rơi xuống. Khải Nguyên lại phóng đến chỗ lũ thuộc hạ của Kevin. Hần đi đến đâu, hoa máu bắn tung tóe đến đó, tiếng kêu la thảm thiết vang vọng khắp tế đàn

Những pháp sư triệu hồn thấy vậy, trong lòng hoảng sợ vô cùng. Họ đồng thanh niệm chú tạo thành 1 kết giới dày đặc bao bọc quanh thân thể Khải Nguyên. Kết giới co lại, như muốn bóp nát cơ thể hần

Khải Nguyên nhìn thẳng vào bọn pháp sư triệu hồn, mắt hần sáng lóe lên 2 luồng sáng trắng rất kinh dị. Bọn pháp sư triệu hồn cảm thấy nóng bức khó chịu vô cùng, từ xung quanh người chúng, 1 ngọn lửa trắng đã vô thanh vô tức bốc lên, đang cháy trên những chiếc áo choàng dài mà chúng mặc. Những pháp sư triệu hồn chỉ còn biết kêu la giãy dụa thảm thiết 1 lúc rồi lần lượt từng tên một rơi thẳng xuống Huyết trì mất dạng

Bọn thuộc hạ còn lại của Kevin thấy vậy, trong lòng kinh hãi vô cùng, liền bỏ mặc tất cả tháo chạy thực mạng, nhưng vẫn không thoát khỏi đôi tay và thanh kiếm đầy thù hận của Khải Nguyên. Từng tên một ngã xuống, trở thành những tử thi cháy đen không còn hình dạng, trông rất thể thảm. Chỉ trong phút chốc, trong tế đàn chỉ còn lại Khải Nguyên, 5 thuộc hạ đang bất tỉnh của hần và Kevin, vẫn đang ở trong chiếc kén máu đó

Khải Nguyên không để mất 1 giây phút quý giá nào, liền phóng thẳng lên không trung vung kiếm chém thẳng vào chiếc kén. Chiếc kén lập tức bị xé rách 1 đường, nhưng từ trong đó, 1 bàn tay gân guốc với những móng vuốt sắc nhọn liền hiện ra, nắm chặt lấy lưỡi kiếm của Khải Nguyên. Bàn tay đó lại thuận thế, quăng Khải Nguyên xuống đất nhẹ nhàng như người ta ném 1 viên bông gòn

Kevin lại xé bỏ toàn bộ chiếc kén, chui hần ra ngoài. Cơ thể Kevin đã biến đổi hoàn toàn, cơ bắp cuộn cuộn, rắn chắc, sau lưng Kevin lại mọc thêm 1 đôi cánh hơi khá lớn. Kevin vỗ cánh, bay lơ lửng trong không trung, nhìn Khải Nguyên nói giọng lạnh lùng

“Ngươi còn sống à ?”

Khải Nguyên đáp trả bằng giọng nói đầy chua xót

“Không, ta chết rồi. Trái tim ta đã chết, cảm xúc cũng chết. Giờ ta chính là tử thần, ta đến để lấy đi sinh mạng của ngươi, để báo thù cho nữ nhân của ta – người mà ngươi đã giết hại!”

Khải Nguyên đảo mắt nhìn xung quanh, giọng nói như trầm lại

“Ta đã nghe tất cả, ngươi chính là kẻ chủ mưu của kế hoạch đó, kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện, đúng không ?”

Kevin gật đầu

“Phải, chính là ta, giờ ta đã đạt được những gì ta muốn.Ngươi chính là tế vật đầu tiên cho sức mạnh mới của ta”

Khải Nguyên lại nói, giọng như chất chứa 1 cảm xúc không thể gọi tên được

“Thì ra là ngươi.Đầu tiên, ta phải khôi phục ngươi, quả là mưu trí hơn người, tất cả, ta và bọn chúng, đều là những con cờ trên bàn cờ của ngươi.Ta biết, chính ngươi là nam nhân mà Veronica đã từng nói đến, cô ta đã liều mạng hy sinh vì ngươi.Giờ ta cũng hiểu vì sao ngươi lại giết chết nữ nhân ta thương yêu nhất.Phải, nếu là ta, ta cũng sẽ làm vậy.Ngươi cũng thật là 1 kẻ nặng tình.Nhưng ta và ngươi, chỉ nên có 1 kẻ tồn tại trên thế gian này thôi”

Kevin cười gằn nói

“Đúng vậy, giờ ngươi đã biết nỗi đau mất đi vĩnh viễn người mà mình yêu thương nhất là như thế nào rồi đấy.Giữa chúng ta, chỉ nên có 1 kẻ tồn tại, nhưng kẻ tồn tại chắc chắn sẽ là ta, ta tin chắc như vậy.Ta có thể nói, thiên mệnh đã định, kẻ phải chết nhất định sẽ là ngươi”

Khải Nguyên từ từ đưa thanh kiếm lên ngang mặt.Hắc khí và hỏa diễm trên người hắn như ngưng tụ cả vào thanh kiếm đó.Trên thân kiếm hỏa diễm rực cháy, rực cháy mạnh mẽ như ngọn lửa thù hận và bi thương trong lòng Khải Nguyên.Khải Nguyên nhanh như chớp phóng lên không trung, đâm thẳng 1 kiếm toàn lực vào ngực Kevin

Kevin không chút sợ hãi, liền vùng trào đồ lầy.Hắn đã có sức mạnh của Huyết thần, cơ thể như thoát thai hoán cốt, hoàn toàn không hề úy kỵ thanh kiếm của Khải Nguyên nữa.Kevin nắm chặt thanh kiếm, đánh bật nó ra khỏi tay Khải Nguyên rồi thuận tay giáng vào mặt Khải Nguyên mấy quyền như vũ bão, đánh hắn văng xuống mặt đất

Kevin lại lao đến truy kích, đánh ra vô số quyền cước vào người Khải Nguyên.Khải Nguyên dường như không biết đau đớn là gì, ánh mắt hắn tràn đầy nỗi thống hận vô biên, hắn cũng nhanh chóng đứng dậy, hỏa quyền tập kích liên tục vào thân thể của Kevin.

Từ thân thể Kevin, hàng trăm đạo tà khí hắc ám phát ra, tạo thành hàng trăm bóng quỷ chấp chớn bay xung quanh người Kevin.Bóng quỷ vừa chạm vào người Khải Nguyên, hắn cảm thấy đau đớn như bị dao cắt vào thân thể, chỗ bị tập kích hiện ra 1 vết cắt sâu.Những bóng quỷ này như 1 lớp kiếm giáp bảo vệ Kevin và đã thương bất cứ đối thủ nào tiếp cận hắn.Ngũ trảo sắc bén của Kevin lại thoăn thoắt vừa đỡ quyền vừa nhắm vào những điểm sơ hở của Khải Nguyên mà đánh ra những chiêu thức chí mạng

Trên người Khải Nguyên đã xuất hiện vô số vết thương, y phục đã rách nát, máu tuôn ra nhuộm đỏ toàn thân, nhưng hắn vẫn điên cuồng tấn công Kevin.Từng hình ảnh của Nhã Ca lại hiện ra trong đầu Khải Nguyên, nỗi bi thương như dâng lên đến tận cùng, đau đớn trên thân xác, sao có thể sánh bằng nỗi đau đang dấy vò trong tâm hồn hắn.Nỗi đau đó như mang lại cho Khải Nguyên 1 sức mạnh tinh thần lớn lao, vượt qua đau đớn của thể xác và giới hạn của bản thân, hắn quyết tâm hủy diệt triệt để tên ma cà rồng đang đứng trước mặt hắn.Hủy diệt tận gốc kẻ đã mang lại nỗi đau khổ lớn nhất của hắn

Khải Nguyên càng đánh càng yếu thế, hắn liên tục bị đánh văng ra, rồi lại đứng dậy điên cuồng lao vào Kevin.Đến đợt tấn công thứ 8, Khải Nguyên bị đánh văng đến gần chỗ thanh kiếm của hắn.Hắn cầm lấy thanh kiếm đó, đưa lên ngang mặt rồi ngửa mặt lên trời nói với giọng đầy hận thù và quyết tâm

“Ngươi thật là đối thủ khó diệt ... Nhưng ta không tin là ngươi không thể chết ...Ta phải giết chết ngươi ...Cho dù phải nghịch thiên, ta cũng phải giết chết ngươi ... “

Kevin điềm nhiên nói như chế nhạo

“Thiên mệnh đã định, ngươi sẽ chết dưới tay ta.Ta sẽ trở thành hấp huyết quỷ bá vương mạnh nhất từ xưa đến nay.Ta sẽ thôn tính toàn bộ địa cầu, biến nhân loại thành nô dịch cho ta”

Khải Nguyên nhìn thẳng vào mắt Kevin, đôi mắt hắn như phát ra những tia sáng đỏ ma quái.Hắn chỉ kiếm vào mặt Kevin, lạnh lùng nói

“Đây chính là chiêu cuối cùng của ta, ta sẽ phá hủy cái thiên mệnh đáng nguyền rủa của ngươi”

Trên người Khải Nguyên, hỏa diễm bốc cháy mạnh mẽ rồi dần dần hóa thành hỏa long bay vòng quanh cơ thể hắn.Sau đó, hỏa long lại cuộn mình quanh tả thủ của Khải Nguyên, ôm lấy thanh kiếm hắn đang cầm trong tay. Khải Nguyên thật sự cũng không thể duy trì lâu hơn nữa, hắn đem sinh mệnh của mình ra đốt cháy, tạo thành ngọn lửa cuối cùng, ngọn lửa bi thống và oán hận.Có vẻ như Khải Nguyên muốn đồng quy vu tận cùng đối thủ, hắn đã quá đau khổ để sống tiếp trên cõi đời này

Thanh kiếm dần nóng lên rồi phát ra ánh sáng đỏ rực, đỏ như máu, đỏ như ánh mắt của chủ nhân nó.Kevin không chú quan, hắn vận toàn bộ công lực lên đôi tay, sẵn sàng tiếp đón chiêu thức đáng sợ này.

Cuối cùng, Khải Nguyên đã xuất thủ, hắn tung người lên không trung, mũi kiếm như 1 con lốc xoáy đâm thẳng vào ngực Kevin.Kevin vùng tả thủ lên đỡ được nhát kiếm đó, nhưng mũi kiếm đã xuyên qua bàn tay hắn, tiếp tục cắm ngập vào khuôn ngực nở nang của hắn.Hữu thủ của Kevin lại vùng lên tạo thành ma trảo đâm xuyên qua người Khải Nguyên.Kevin vùng tay, hất văng Khải Nguyên xuống đất rồi rút thanh kiếm ra, ném đi.Vết thương trên ngực Kevin rất sâu, nhưng thật không may cho Khải Nguyên, thanh kiếm vẫn chưa đâm trúng tâm mạch của Kevin, mà chỉ cách đó độ chừng vài phân.

Khải Nguyên nằm dưới đất, cố gắng mở mắt nhìn Kevin, hơi thở yếu ớt, hắn lảo lảo vài tiếng

“Nhã Ca, xin lỗi em... anh không giết được tên đó...em đừng đi vội... hãy chờ anh ... “

Nói xong, sinh mệnh của Khải Nguyên dường như đã cạn kiệt, hần nhắm mắt lại, hơi thở cũng ngưng hẳn, nằm bất động trong vũng máu của chính mình. Trên không trung, Kevin vẫn lặng im quan sát Khải Nguyên, đến khi yên tâm là Khải Nguyên đã không thể gây nguy hiểm cho hần nữa, hần mới từ từ hạ xuống. Trước ngực Kevin, vết thương do Khải Nguyên gây ra vẫn rỉ máu

Từ cửa chính, 1 luồng hắc khí bay nhanh vào tế đàn, rồi hóa thành thân ảnh của Yul. Cô ta nhìn Kevin, xót xa nói

“Xin lỗi chàng, lẽ ra thiếp phải đến sớm hơn. Lúc này thiếp đuổi theo nữ nhân dùng độc đó, nhưng cô ta lại biết thuật tàng hình, thiếp đành phải để cô ta tẩu thoát.”

Kevin cười, ánh mắt lộ vẻ tàn ác nói

“Cô ta là thân tướng, hơn nữa đã cùng T17 kết nối sinh mệnh qua ma thuật Huyết ấn rồi. Hiện hần đã chết, chắc chắn là cô ta cũng không thể nào sống nổi”

Yul lo lắng nhìn vết thương đang chảy máu của Kevin, nói

“Vết thương này không nhẹ đâu, chúng ta mau rời khỏi đây, tìm 1 chỗ yên tĩnh để trị thương cho chàng”

Rồi cô ta lại tỏ vẻ kinh dị hỏi

“Chàng đã có sức mạnh của Huyết thần, sao lại có thể bị thanh kiếm tâm thương đó đã thương nặng đến như vậy được ?”

Kevin thờ dãi nói

“Đó không phải thanh kiếm bình thường nữa. Nó đã được tôi luyện bởi máu, tà khí và ngọn lửa bị thương, thù hận của 1 cường giả. Giờ nó chính là 1 món thần binh, là lưỡi hái tử thần đối với chúng ta. May mà chủ nhân của thần binh này không thể nào sử dụng được nó để chống lại chúng ta nữa”

Kevin lại nói

“Đám pháp sư gia tộc Nervy cũng bị T17 giết chết toàn bộ, xem ra nàng không có cơ hội để ra tay rồi. Nàng đã giúp ta đối phó với lũ thuộc hạ của T17, như thế cũng tốt lắm rồi, không cần phải áy náy”

Yul nhìn Khải Nguyên, có vẻ e ngại

“Để tránh đêm dài lắm mộng, thiếp sẽ xử lý triệt để tên này, một khi thấy T17 đầu rời khỏi cổ, chúng ta mới có thể an tâm được”

Kevin gạt đầu

“Nàng hãy ra tay đi, ta muốn xem giây phút cuối cùng của hần”

Yul bước đến, cầm thanh kiếm của Khải Nguyên lên, nhắm vào cổ hần chém xuống. Kiếm vừa đến sát gần Khải Nguyên thì bỗng dừng lại, như chém phải 1 vật gì đó vô hình. Yul bỗng nghe thấy tiếng thét thất thanh của Kevin, động tác lập tức ngưng lại, cô ta xoay người xem có việc gì đã xảy ra, rồi lại kinh hoàng khi thấy Kevin đang bị 1 nam nhân tóc trắng tấn công. Nam nhân đó chính là Thiên Ma, có vẻ như ông ta đã tiềm phục ở nơi này rất lâu rồi, đến phút cuối cùng mới chịu lộ diện.

Vừa rồi, Kevin đã bị Khải Nguyên đã thương nghiêm trọng, hơn nữa, hần vẫn chưa hoàn toàn dung hóa được nội đan của Huyết thần. Đó là chưa kể đến trong thanh kiếm của Khải Nguyên lại có ẩn chứa chất độc VDX rất nguy hiểm đối với ma cà rồng, tuy Kevin không bị chất độc đó giết chết, nhưng cũng vì thế mà suy yếu đi rất nhiều. Thiên Ma từ đầu cuộc đến giờ vẫn chưa tham chiến, thực lực của ông ta vẫn được bảo toàn nguyên vẹn, uy lực của từng chiêu thức như muốn hủy thiên diệt địa.

Thiên Ma tập kích toàn lực, chỉ trong vài chiêu đã thủ thắng, cánh tay ông ta đâm xuyên qua vết thương của Kevin, lại moi trái tim của Kevin ra khỏi ***** ngực rồi ném cái xác không toàn vẹn của hần sang 1 bên

Thiên Ma lạnh lùng dùng tay xé đôi trái tim đang nhỏ máu rùng rùng đó ra. Ông ta moi ra từ trong trái tim của Kevin 1 viên huyết châu rồi vứt trái tim bị xé nát lên xác Kevin

Thiên Ma nhìn Yul, ánh mắt tà ác cực độ, ông ta cười ha hả

“Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, ta mới chính là ngư ông đây”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 68: Ảo Mộng

Thiên Ma cho viên huyết châu – nội đan của Huyết thần vào miệng, nuốt ngay lấy nó

Toàn thân ông ta sáng rực lên, rồi dần dần hóa thành một quang cầu tỏa sáng rạng rỡ, chói mắt như mặt trời. Kích thước quang cầu tăng dần lên, năng lượng mà nó tỏa ra khủng bố vô cùng, chỉ trong giây phút, toàn bộ tế đàn đã trở thành đồng gạch vụn

Khiết Nhã không chạy trốn đâu xa cả mà đã lên vào tế đàn, chính cô đã đem chút sức tàn của mình thay Khai Nguyên đỡ lấy nhát kiếm chí mạng của Yul. Hiện tại, Khiết Nhã đã hiện thân, cô nằm sấp trên người Khai Nguyên, như muốn đem thân mình ra che chở cho hắn. Cũng như Khai Nguyên, sinh mệnh của Khiết Nhã rất yếu ớt, dường như có thể tàn lụi bất cứ lúc nào.

Yul vẫn đang sững sờ kinh ngạc, không kịp tháo chạy, lập tức bị năng lượng của quang cầu do Thiên Ma tạo thành đã thương, cô ta văng vào 1 bức tường rồi bị chôn vùi trong đồng gạch vụn

Quang cầu vẫn tiếp tục tỏa sáng thêm nửa giờ nữa, toàn bộ khu vực xung quanh bừng sáng như ban ngày, có thể nhìn rõ từng vết máu, thi thể, những cây cối bị gãy đổ, tàn tích của cuộc chiến ác liệt vừa diễn ra

Quang cầu dần dần tụ lại thành thân ảnh của Thiên Ma, ông ta như trẻ ra hàng chục tuổi, mái tóc đã đen nhánh trở lại, hiện đã có hình dáng của 1 thanh niên khoảng 30 tuổi. Nhân thân của Thiên Ma tựa hồ sung mãn vô cùng, toàn thân ông ta lại phát ra 1 thứ ánh sáng trắng rất tinh khiết

Thiên Ma lơ lửng trong không trung, từ từ bay đến chỗ Khai Nguyên và Khiết Nhã, đặt tay lên người họ, truyền cho họ 1 ít công lực để trị thương. Vài phút sau, Khiết Nhã dần tỉnh lại, sắc mặt đã hồng hào, tựa như chưa hề bị thương. Nhìn thấy khí phách bất phàm của Thiên Ma, cô bất giác run sợ hỏi

“Ông là ai? Ông định làm gì chúng tôi?”

Thiên Ma chậm rãi nói

“Ta không hại 2 người đâu. Ta vốn ân oán phân minh, người này đã giúp ta rất nhiều, hiện giờ ta chữa trị cho hắn, xem như đền đáp”

Khiết Nhã lại cảm tay Khai Nguyên bắt mạch, cô rất yên tâm khi thấy kinh mạch hắn đã vận hành bình thường trở lại. Nhưng mắt của Khai Nguyên vẫn nhắm nghiền, dường như hắn đã kiệt lực quá độ, chưa thể tỉnh lại ngay được

Khiết Nhã lo lắng nói với Thiên Ma

“Tướng công đã không còn nguy hiểm nữa, nhưng sao người vẫn không tỉnh lại?”

Thiên Ma thờ dãi nói

“Là do tâm lý của hắn thôi. Dường như hắn không muốn tỉnh lại nữa. Ta đã đọc được nỗi đau đớn vô cùng trong lòng hắn, có vẻ như hắn chỉ muốn đi vào cõi chết để tìm lại nữ nhân đó thôi. Việc tiếp tục tồn tại trên thế gian này, đối với hắn mà nói, có lẽ là việc ngoài ý muốn”

Khiết Nhã nghe vậy, lại càng lo lắng hơn, cô lại ngập ngừng hỏi Thiên Ma

“Vậy, theo ông, liệu sau này tướng công có thể hồi tỉnh không?”

Thiên Ma lắc đầu nói

“Việc này phụ thuộc vào bản thân hắn thôi, ta chỉ giúp hắn chữa trị nội và ngoại thương được thôi. Còn vết thương trong tâm hồn, hắn phải tự mình chữa trị. Có thể ngày mai, hắn sẽ tỉnh dậy, cũng có thể là vài tháng, vài năm nữa, cũng rất có thể là không bao giờ”

Khiết Nhã đau xót vuốt ve khuôn mặt của Khai Nguyên, ôn nhu nói

“Tướng công yên tâm, bất luận như thế nào, nô gia cũng sẽ ở bên cạnh người, chăm sóc và bảo vệ người. Cho dù người có tỉnh lại hay không, nô gia nguyện sẽ không rời xa người”

Thiên Ma quan sát xung quanh rồi cười nhạt nói

“Ta còn giúp các người thêm 1 việc nữa”

Nói xong ông ta phi hành đến chỗ 1 đồng gạch vụn, lôi từ đó ra 1 nữ nhân đang bất tỉnh, đó chính là Yul. Thiên Ma nở nụ cười độc ác, nắm lấy 2 cánh tay Yul xé toạc ra khỏi thân thể rồi ném thân thể cô ta đến trước mặt Khiết Nhã. Yul lập tức tỉnh dậy vì đau đớn, từ vết thương của cô ta, máu tuôn xối xả. Yul giãy dụa trên mặt đất, tỏ vẻ thống khổ vô cùng, ánh mắt đầy oán hận nhìn chằm chằm vào Thiên Ma

Thiên Ma nói với Khiết Nhã

“Cho người tùy ý xử lý đây, cẩn thận đừng để nữ nhân này cắn phải”

Nói xong, Thiên Ma hóa thành quang ảnh bay mất, đúng như phong cách trước nay của ông ta, không lời từ biệt. Khiết Nhã nhìn Yul rất lâu rồi thờ dài, tiến lại dùng ma thuật trị thương cầm máu cho cô ta.

Yul ngạc nhiên hỏi

“Sao ... sao lại không giết ta ?Không phải tướng công của cô rất hận bọn ta sao ?”

Khiết Nhã thờ dài nói

“Có giết cô, tướng công cũng sẽ không tỉnh lại. Cô cũng bị tàn phế rồi, chắc là cũng không gây nguy hiểm cho ai được nữa. Hãy đi đi, trước khi tôi đổi ý”

Yul nhìn Khiết Nhã có vẻ khó hiểu rồi biến thành hắc khí bay khỏi hiện trường. Khiết Nhã đi vòng quanh té đàn đồ nát, tìm những đồng đội khác bị chôn vùi trong đồng gạch vụn, đem họ ra rồi chữa thương cho toàn bộ họ.

Bình minh đã ló dạng, thung lũng như trở lại với sức sống vốn có của nó. Cạnh đồng đồ nát, 6 người đang ngồi quanh thân hình bất động của Khải Nguyên, nhìn hắc băng ánh mắt lo lắng

Khiết Nhã lặng im hồi lâu rồi lên tiếng

“Chúng ta hãy trở về, sau đó cùng nhau bảo vệ tướng công, cho đến khi người hồi tỉnh”

Những người còn lại nhìn nhau gật đầu. David cõng Khải Nguyên trên lưng, nhanh chóng cùng mọi người rời khỏi thung lũng

3 ngày sau, họ đã về đến Singapore. Khải Nguyên được tắm rửa sạch sẽ và đặt nằm trên chiếc giường của hắn. Hồi thở của hắn đã trở lại điều hòa, nhưng vẫn bất tỉnh, không hay biết gì về mọi chuyện xung quanh. Xung quanh giường Khải Nguyên, 6 người của hắn đã tụ tập ở đó, đang bàn bạc với nhau về những dự định cho tương lai

Nguyệt Ảnh đứng gần Khải Nguyên, lo lắng nói

“Nếu Milena tìm đến đây, e là chúng ta không đối phó nổi đâu”

Thu Thủy nhìn Khải Nguyên, ánh mắt chứa đầy cảm xúc, cô suy nghĩ 1 lúc rồi nói

“Milena chắc chắn sẽ không tìm đến đây đâu. Nếu muốn giết Khải Nguyên, cô ta đã ra tay từ rất lâu rồi. Em cũng rất lo lắng, hiện giờ chúng ta không thể nào liên lạc với chị Uyên Thi và Mỹ Huyền. Chỉ có anh ấy mới biết cách tìm đến chỗ họ”

David trầm mặc nói với Nguyệt Ảnh

“Đành chịu vậy, 3 người chúng tôi và Thu Thủy, Khiết Nhã sẽ ở lại bảo vệ chủ nhân. Còn cô có thể ra đi bất cứ lúc nào cô muốn”

Nguyệt Ảnh cười nói

“Tôi không thích ra đi, tôi không có nhà cũng chẳng có tiền, biết đi đâu bây giờ. Ở lại đây vẫn tốt hơn. Tôi rất hiếu kỳ, tôi muốn biết khi nào anh ta sẽ tỉnh lại”

Kane cười khà ồ trên choker

“Chứ không phải cô muốn ở lại cùng với Max hả, hắc hắc”

Nguyệt Ảnh có vẻ hơi xấu hổ, lấy giọng tức tối nói

“Làm như anh em các người tốt đẹp lắm vậy, tôi không thèm đâu”

Nói xong, cô ta quay lưng quày quả bỏ về phòng, Max đứng ngây người 1 lúc rồi lại lẻo đẻo theo sau Nguyệt Ảnh như muốn xin lỗi hộ anh trai mình. Không khí đã bớt chút căng thẳng, Kane và David nói chuyện với Khiết Nhã 1 lúc nữa rồi cáo từ, có vẻ như David sẽ lại vào phòng theo dõi những chương trình truyền hình yêu thích của ông ta, còn Kane sẽ lại rong chơi khắp thành phố, cố gắng tán tỉnh những cô gái xinh đẹp mà anh ta gặp. Thu Thủy và Khiết Nhã lặng im đứng nhìn Khải Nguyên hàng giờ, sau đó cũng đi ra khỏi phòng hắn. Họ cũng phải chuẩn bị những việc khác của cuộc sống hàng ngày, không thể nào ở đó trông chừng Khải Nguyên mãi được

1 tuần sau, Khải Nguyên vẫn chưa tỉnh, mặc dù được 2 nữ nhân chăm sóc rất chu đáo

Thiên Ma đã bắt đầu cuộc báo thù đẫm máu của mình, hầu như không có ngày nào lại không có những võ giả của các nước cả phương Tây lẫn phương Đông bị ông ta giết hại. Thủ đoạn của Thiên Ma rất tàn nhẫn, những người bị giết đều chết rất thê thảm, gia quyến của họ cũng không toàn mạng. Giới võ thuật rất căm phẫn, nhưng hành tung của Thiên Ma tiêu điều vô định, họ không thể nào tìm ra ông ta được, cũng như khó lòng có thể đối chọi với sức mạnh kinh khủng của ông ta. Ngoài những võ giả và cường giả của nhân loại, Thiên Ma còn tấn công vô số thường dân vô tội khác, dường như đối với ông ta, việc giết chóc chính là 1 thú vui

10 ngày sau, Khải Nguyên vẫn không tỉnh lại

Mọi sinh hoạt trong nhà của Khải Nguyên đã trở lại 1 trật tự mới, hàng ngày Khiết Nhã chăm lo bữa ăn cho mọi người, Thu Thủy cũng phụ giúp Khiết Nhã rất nhiều trong việc nội trợ. Max và Nguyệt Ánh rất ít khi ở nhà, họ thường cùng nhau đi đến những nơi mà Max cho là thú vị trong thành phố, trông bộ dạng 2 người càng lúc càng giống 1 cặp uyên ương. Còn về phần Kane, hàng ngày anh ta vẫn ra những nơi đông người, trêu ghẹo những cô gái trẻ trung xinh đẹp, dường như không hề biết xấu hổ là gì, bỏ mặc những việc nặng nhọc trong nhà cho David đảm trách

6 tháng sau, Khải Nguyên vẫn mê man bất tỉnh, chìm trong giấc mộng trầm kha của hắn

Hắn đang ở trong thế giới của riêng hắn, thế giới của ảo mộng ...

Hắn thấy mình đang ở trong căn phòng bày trí rất đẹp của khách sạn Quân Vương, Nhã Ca đang ở bên cạnh hắn, tươi cười vuốt ve khuôn mặt hắn

Khải Nguyên cảm thấy kinh ngạc, hắn không muốn tin đây là giấc mộng, liền nắm chặt tay Nhã Ca hỏi tới tấp

“Nhã Ca. Chính là em sao ? Em đã trở về rồi sao ? Đừng bỏ anh mà đi nữa nhé, có được không ?”

Nhã Ca cười, đáng vẻ kiều mị vô cùng, ôn nhu nói cùng Khải Nguyên

“Vâng, em đây. Em sẽ ở bên anh trọn cả cuộc đời này, sẽ không rời xa anh nửa bước”

Khải Nguyên ôm thật chặt Nhã Ca, như thể sợ cô sẽ bỏ hắn mà đi mất, hắn cảm thấy cơ thể ấm áp, mềm mại của Nhã Ca trong vòng tay mình. Cảm giác rất thật, khiến Khải Nguyên gần như quên hết mọi thứ trên đời. Giờ đây, trên thế giới này chỉ còn hắn và Nhã Ca, không điều gì có thể chia cách họ nữa

Khải Nguyên say mê ngắm nhìn từng đường nét thanh tú trên khuôn mặt của Nhã Ca. Trong thời gian qua, kể từ ngày gặp gỡ và chung sống với Nhã Ca, hắn đã ngắm khuôn mặt ấy không ít lần, nhưng giờ đây, hắn lại muốn ngắm nhìn khuôn mặt của Nhã Ca thật lâu. 1 phần lý trí như muốn nói với hắn sự thật tàn khốc, Nhã Ca thực sự đã chết, thể xác cô đã tiêu tán trong không gian; nhưng 1 phần khác của Khải Nguyên lại gạt đi, hiện giờ hắn đang ở bên Nhã Ca, Nhã Ca trước mặt hắn sống động như vậy, lẽ nào lại là giấc mộng. Cho dù là giấc mộng thì đây cũng chính là 1 giấc mộng hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức Khải Nguyên không muốn rời khỏi giấc mộng đó nữa

Khải Nguyên dịu dàng ôm hôn Nhã Ca. Mọi lỗi họ như hòa quyện vào nhau, thời gian như ngừng trôi, khoảnh khắc hạnh phúc như kéo dài vô tận. Hương thơm tỏa ra từ hơi thở của Nhã Ca càng làm cho Khải Nguyên ngây ngất hơn nữa. Hắn chỉ biết giờ đây, hắn đang ở trong vòng tay của nữ nhân mà hắn yêu thương nhất, hắn rất hạnh phúc

Khải Nguyên nhẹ nhàng động tay vuốt ve từng đường cong mỹ diệu trên thân thể Nhã Ca. Cảm giác từ tay hắn truyền lại như muốn bảo hắn tất cả đều là sự thật. Hơi thở nóng ran cùng những tiếng rên rỉ yêu kiều khe khẽ phát ra từ đôi môi xinh xắn của Nhã Ca lại càng làm cho Khải Nguyên say mê hơn nữa. Hắn đang say, say vì tình, say vì người đẹp mà hắn yêu thương. Bàn tay Khải Nguyên nhẹ nhàng mân mê song nhũ đầy đặn của Nhã Ca, cảm giác ấm áp và đàn hồi từ tay truyền đến làm hắn quên đi tất cả. Tất cả phiền muộn, ưu tư trong lòng hắn như biến mất. Khải Nguyên giữ song nhũ đó trong tay thật lâu, 1 cảm giác ham muốn dục vọng chột dâng lên từ sâu thẳm tâm hồn hắn. Sau bao ngày chiến đấu khổ nhọc, tìm kiếm một mối, cuối cùng hắn đã được ở bên Nhã Ca rồi, có thứ gì trên đời có thể ngăn hắn thể hiện tình yêu đối với Nhã Ca được chứ

Khải Nguyên nhẹ nhàng luồn tay, chậm rãi cởi bỏ y phục của Nhã Ca ra. Thân thể trắng trẻo, gợi cảm của Nhã Ca dần hiện ra trước mắt hắn. Khải Nguyên đã từng nhìn thấy thân thể ấy không ít lần, nhưng chưa lúc nào như lúc này, hắn cảm thấy rung động như thể lần gặp gỡ đầu tiên. Khải Nguyên đặt lên môi Nhã Ca 1 nụ hôn say đắm, nồng nàn, động tác vuốt ve dường như càng lúc càng trở nên vội vã hơn nữa, nhưng cũng không kém phần dịu dàng, tinh tế. Thân thể Nhã Ca dường như rất nhạy cảm, chỉ trong phút chốc đã nóng dần lên, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, từ miệng cô liên tục phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ rất kích thích. Y phục của Khải Nguyên không biết từ lúc nào đã được đôi tay mềm mại của Nhã Ca dịu dàng tháo bỏ toàn bộ, để lộ thân hình rắn chắc cường tráng của hắn

Thần thương bảo bối của Khải Nguyên đã sớm biến hình, hiện đang chờ đợi trên thảm cỏ đen mượt mà trước cửa mặt động huyền bí. Hắn nói khẽ vào tai Nhã Ca

“Hãy để anh yêu em nhé, có được không ?”

Mặt Nhã Ca đỏ bừng, cô xấu hổ gật đầu, tựa như mong đợi. Khải Nguyên ôn nhu mang thần thương tiến nhập, hắn bỗng cảm thấy 1 cảm giác vô cùng mới mẻ, cứ như vừa tiến nhập vào nội thể 1 xử nữ vậy. Hắn có chút ngạc nhiên, nhưng khi trông thấy gương mặt Nhã Ca nhăn nhó tỏ vẻ vừa đau đớn vừa thỏa mãn, liền quên mất sự ngạc nhiên đó, lại tiếp tục cùng Nhã Ca hưởng thụ lạc thú ái ân, đưa nhau lên đỉnh điểm của khoái lạc

Hai thân người quấn lấy nhau, cùng hòa hợp chuyển động theo những tiết tấu ân ái lúc nhanh lúc chậm. Thời gian như ngừng trôi, trong thế giới riêng tư đó chỉ còn khoái cảm và xuân sắc vô hạn

Sau khi đưa nhau đến chốn tiên cảnh, Nhã Ca nằm cạnh Khải Nguyên, dịu dàng nhìn vào mắt hắn thật lâu rồi khẽ nói, giọng đứt khoát

“Đây chỉ là mộng thôi, anh hãy mau tỉnh dậy, anh không thể như thế này mãi được, hãy nghĩ đến những thế tử khác của anh, hãy trở về với họ”

Khải Nguyên sững sờ, hắn bắt giác kêu lên

“Mộng ... Chỉ là mộng sao ... Ta không tin ... Ta không muốn ...”

Tất cả những hình ảnh xung quanh hắn bỗng nhạt dần ...

Trong thế giới của hiện thực, Khải Nguyên bỗng rùng mình rồi tỉnh lại

Hắn thấy mình đang nằm trên giường, hoàn toàn lỏa thể. Trong vòng tay hắn là thân thể mềm mại của 1 nữ nhân. Nữ nhân đó vẫn còn tỉnh táo, đang giương đôi mắt đẹp của cô nhìn chăm chú vào Khải Nguyên, khi phát hiện hắn đã tỉnh lại, ánh mắt nữ nhân như hiện rõ vẻ mừng rỡ

Khải Nguyên lập tức nhìn ra hình dáng quen thuộc của Khiết Nhã. Bằng sự thông minh vốn có của hắn, hắn cũng lờ mờ đoán ra việc gì vừa xảy ra. Có vẻ như Khiết Nhã vẫn theo thói quen hàng đêm, ôm Khải Nguyên mà ngủ, cô ta sợ bị phát hiện nên lại dùng phương pháp ẩn thân quen thuộc của mình, mà phương pháp này thì ...

Khải Nguyên gượng ngồi dậy, quan sát xung quanh, hắn nhận thấy gối chăn xung quanh có vẻ xộc xệch, trên tấm trải giường lại lấm tấm vài vệt máu hồng, trên hạ thể của Khiết Nhã cũng vậy. Có vẻ như trong mơ hồ, hắn đã lầm tưởng Khiết Nhã là Nhã Ca, trong mơ hắn làm việc gì thì ở thực tại hắn cũng thực hiện như vậy với Khiết Nhã. Khải Nguyên cảm thấy chua xót vô cùng, sự thật vẫn là sự thật, Nhã Ca đã chết, hắn không thể nào chạy trốn khỏi hiện thực đó. Bất giác hắn lại nhìn vào thân thể của Khiết Nhã đang nằm trên người hắn, cảm thấy bối rối vô cùng

Khải Nguyên nhẹ nhàng vuốt từng lọn tóc trên trán Khiết Nhã, áp ứng hỏi 1 câu khá ngớ ngẩn

“Cô ... cô vẫn còn ... là xử nữ sao ?”

Khiết Nhã xấu hổ gật đầu, khẽ nói

“Đúng vậy, nhưng bây giờ ... nô gia đã thực sự ... trở thành nữ nhân rồi”

Khải Nguyên ngập ngừng nói

“Ta ... xin lỗi ...”

Khiết Nhã gục mặt vào vai Khải Nguyên, nói thầm bên tai hắn

“Tướng công không có lỗi gì cả. Nô gia đã từng nói rồi, tất cả những gì của nô gia đều thuộc về tướng công. Hơn nữa, có thể làm cho tướng công hồi tỉnh, nô gia quả thật rất vui mừng. Được hầu hạ tướng công, được tướng công yêu thương, dù chỉ trong giây phút, nô gia đã rất mãn nguyện rồi”

Khải Nguyên lại hỏi

“Có phải lúc này cô đã đóng giả Nhã Ca không ?”

Khiết Nhã gật đầu, cúi mặt xuống tỏ vẻ biết lỗi, Khải Nguyên vẫn ôm lấy cô, thờ dài nói

“Ta không trách cô đâu. Ta phải cảm ơn cô mới đúng. Đó vẫn là sự thật, Nhã Ca của ta đã chết rồi, dù không muốn nhưng ta vẫn phải dũng cảm chấp nhận sự thật đó. Ta cảm ơn cô đã đưa ta về với thực tại, ta không thể trốn mãi trong mộng cảnh được”

Khải Nguyên ôm Khiết Nhã 1 lúc lâu nữa, rồi đặt lên môi cô 1 nụ hôn thăm thiết, ôn nhu nói

“Từ giờ, ta xóa bỏ thân phận nô bộc cho nàng. Ta chính thức cầu hôn nàng. Nàng có nguyện ý trở thành kiều thê của ta không ?”

Khiết Nhã xúc động đến rơi lệ, gật đầu nói

“Thiếp nguyện ý, được trở thành thê tử của chàng, thiếp rất hạnh phúc”

Khải Nguyên ngắm nhìn vẻ đẹp đầy mê hoặc của Khiết Nhã hồi lâu, thờ dài nói

“Xin lỗi nàng, lần đầu tiên của nàng lại trôi qua trong mơ hồ như vậy, để ta đền bù cho nàng nhé”

Khiết Nhã không trả lời, nhưng ánh mắt chứa đầy nhu tình và khuôn mặt đỏ bừng như say rượu của cô như thầm bảo Khải Nguyên rằng cô đồng ý. Khải Nguyên ôm Khiết Nhã trong lòng hôn lên khuôn mặt thanh tú, mỹ lệ của cô. Đồng thời, song thủ của hắn lại xoa nắn ngọc nhũ đầy mê hoặc của Khiết Nhã, có vẻ như dục hỏa trong lòng hắn đang bốc cao sau biết bao nhiêu ngày dôn nén. Cảm nhận được từ ngực truyền đến một cảm giác mê mị, ngọt ngào, Khiết Nhã cảm thấy toàn thân như nóng bừng lên, cô cố gắng bỏ mặc cảm giác thẹn thùng, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt và khuôn ngực rắn chắc của Khải Nguyên, như muốn ám thị cho hắn là cô đã động tình rồi

Đôi tay Khải Nguyên nhẹ nhàng摩天 tron xung quanh địa phương thần bí của Khiết Nhã hồi lâu, rồi hắn lại đem thần thương bảo bối tiến nhập vào. Thân thể nhạy cảm của Khiết Nhã vận vẹo như hưởng ứng, từ miệng cô, những âm thanh rên rỉ kiều mị phát ra, dụ hoặc lòng người vô cùng. Phút chốc 2 người như hòa nhập thành 1, hoàn toàn chìm trong dục tình, tận tình động tay, tham ngộ thân thể của nhau, tận hưởng khoái cảm ái ân nồng nàn.

Một lúc lâu sau, cả 2 người đã lên đến cao trào, Khải Nguyên bỗng chợt nghĩ đến Nhã Ca, trong lòng hắn lại quặn đau, động tác như chậm dần rồi dừng hẳn lại. Khiết Nhã nhìn hắn, có vẻ trách móc nói

“Phu quân, sao lại ngưng lại, có phải người đã chán ghét thiếp rồi sao ?”

Trông thấy đôi mắt ngân ngấn nước, như sắp khóc của Khiết Nhã, Khải Nguyên bỗng giật mình, rồi lại trở về với thực tại, hắn tập trung thi triển những công phu của mình 1 hồi lâu. Khiết Nhã hoàn toàn chìm đắm trong mê tình, nhiều lần muốn bảo Khải Nguyên dừng lại nhưng không lên tiếng được, cuối cùng đành phải phó thác toàn bộ cho hắn. Khải Nguyên vẫn tiếp tục hành sự cho đến khi Khiết Nhã toàn thân mềm rũ rồi phát tiết, hắn mới ngưng lại, ôm thật chặt thân thể tuyệt mỹ của cô vào lòng, cổ nén tiếng thở dài như chực phát ra bất cứ lúc nào.

Khiết Nhã nằm yên trong lòng Khải Nguyên nghỉ ngơi, đến khi khôi phục được chút khí lực, cô liền dấm thùm thụp vào ngực hắn yêu kiều trách móc

“Phu quân thật vô tâm, không để ý đến cảm thụ của thiếp, khiến cho người ta đau đớn đến cả người, đây là lần đầu tiên của thiếp mà.”

Khải Nguyên không nén được tiếng thở dài, lên tiếng xin lỗi

“Ta không có ý ... Quả thật lúc này ta có mất tập trung ... Thứ lỗi cho ta nhé ...”

Khiết Nhã lại vuốt ve thân thể Khải Nguyên, giọng nói như mơ màng

“Phu quân, chàng thật quá lợi hại, cảm giác đó thật thô bạo, nhưng cũng thật sự mang đến cho thiếp rất nhiều khoái cảm. Hôm nay, thiếp không thể tận tình hầu hạ chàng được, thiếp nên xin lỗi chàng mới đúng. Sau này thiếp sẽ cố gắng hơn nữa, sẽ hầu hạ chàng hết lòng”

Khải Nguyên lặng im không nói, chỉ nhẹ nhàng luồn tay vuốt ve mái tóc của Khiết Nhã. Khiết Nhã quan sát hắn 1 lúc lâu, rồi thở dài nói

“Thiếp biết, nhất định chàng đang nhớ đến Nhã Ca phu nhân rồi”

Khải Nguyên ưu tư nói

“Người đã chết rồi, làm sao có thể sống lại đây. Nhưng ta sẽ phải đối diện với sự thật đó, ta sẽ đem tất cả chôn giấu trong nội tâm, ta phải kiên cường và mạnh mẽ hơn nữa. Vẫn còn những người cần sự chở che, bảo bọc của ta. Ta không thể gục ngã được”

Khiết Nhã suy nghĩ 1 lúc rồi mạnh dạn nói

“Ai bảo chàng, người chết không thể sống lại được ...”

Khải Nguyên liền nhồm đậy, trong lòng hắn 1 tia hy vọng đã được nhen nhóm lên

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 69: Chinh Phạt

Khiết Nhã nhìn vẻ vui mừng của Khải Nguyên, nói với hắn

“Lúc thiếp vừa hồi sinh từ cõi chết, có 1 tên pháp sư đã đến nơi giam giữ thiếp, định dùng ma thuật chế phục thiếp, nhưng tên này lại bị thiếp giết chết. Thiếp lục trong người hắn, lấy được 1 quyển bí kíp của gia tộc Nery, nói về thuật triệu hồi thần tướng. Sau này, lúc bị giam giữ, thiếp lấy bí kíp đó ra đọc, cũng tham ngộ được khá nhiều. Thiếp nghĩ, chúng ta có thể dùng thuật triệu hồi đó để làm cho Nhã Ca phu nhân của chàng sống lại”

Khải Nguyên nghĩ ngợi 1 lúc rồi lo âu nói

“Nhưng ... thân xác của Nhã Ca đã tiêu tán hoàn toàn ... Ta đã từng thấy 1 thần tướng có thể xác được tạo nên từ hàn băng ngàn năm, không biết liệu chúng ta có thể tạo ra thể xác cho Nhã Ca từ 1 loại nguyên tố nào đó được không ...”

Khiết Nhã có vẻ hơi mất tự tin, ấp úng trả lời

“Theo thiếp biết ... nếu thể xác thần tướng đã bị hủy hoại, vẫn có thể tạo ra thể xác mới cho thần tướng ... Nhưng phương pháp tạo thành thể xác cho thần tướng lại không được ghi chép trong phần bí kíp mà thiếp đọc. Bí kíp triệu hồi thần tướng gồm có 3 phần, là quyển thượng, trung và hạ. Thiếp chỉ mới đọc được 1 phần của bí kíp đó, là quyển trung, nên cũng không chắc chắn lắm ... Nhưng không phải vì vậy mà hết hy vọng, chúng ta có thể tấn công gia tộc Nery đó để đoạt lấy 2 phần còn lại ...”

Khải Nguyên mạnh mẽ nói

“Đúng, chỉ cần có 1 tia hy vọng, chúng ta vẫn phải thử đến cùng.”

Hắn lại suy nghĩ hồi lâu, như phát hiện ra điều gì, liền reo lên

“Ta nghĩ ra rồi.Chúng ta vẫn có thể hồi sinh Nhã Ca 1 cách trọn vẹn được, ta đã có cách”

Khiết Nhã tỏ vẻ chưa hiểu lắm, Khai Nguyên liền giải thích

“Thực sự mà nói, ta vốn không được sinh ra như nhân loại thông thường, mà được tạo thành từ phòng thí nghiệm.Nếu khoa học đã có thể tạo ra ta, sao lại không thể tạo ra Nhã Ca được chứ.Chúng ta sẽ tìm những di vật của Nhã Ca, chắc chắn sẽ tìm thấy vài sợi tóc, hay thứ gì đó có chứa ADN của cô ấy, rồi dùng kỹ thuật sinh sản vô tính để tạo ra thể xác cho cô ấy trong phòng thí nghiệm.Cuối cùng, chúng ta sẽ dùng thuật triệu hồn của nàng để đưa linh hồn Nhã Ca vào thể xác ấy.Như vậy, có thể nói là chúng ta đã hồi sinh được Nhã Ca 1 cách trọn vẹn”

Khiết Nhã lại càng mơ hồ hơn, Khai Nguyên vẫn tiếp tục nói

“Đúng là việc này rất khó, nhưng ta tin là sẽ làm được.Cho dù chỉ còn 1% cơ hội, chúng ta vẫn phải thử, không thể bỏ cuộc được.Ta sẽ cố gắng tìm những nhà khoa học của dự án đó, bắt họ phải làm việc cho ta, sẽ đoạt lấy phần bí kíp còn lại từ gia tộc Nervy.Cho dù phải trả bất cứ giá nào, nhất định ta phải hồi sinh Nhã Ca cho bằng được”

Khiết Nhã nhìn Khai Nguyên, dịu dàng nói

“Cho dù chàng làm gì, thiếp nguyện đi theo hỗ trợ chàng đến cùng, dù phải vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ chối”

Khai Nguyên vui mừng ôm lấy Khiết Nhã hôn tới tấp vào khuôn mặt diễm lệ của cô, định “đền bù” cho Khiết Nhã lần nữa, nhưng Khiết Nhã lại khản thiết van nài, thế là hắn lại thôi.Ngoài trời vẫn còn tối, Khai Nguyên quá háo hức với hy vọng mới của hắn, không thể nào ngủ được.Hắn cứ nằm cựa cựa trên giường, rồi lại cố gắng bắt chuyện với Khiết Nhã để giết thời gian

Hắn mở đầu bằng 1 câu hỏi

“Hôm đó, sau khi ta ngất đi, đã có những việc gì xảy ra ?”

Khiết Nhã hồi tưởng lại

“Sau khi chàng hôn mê, thiếp chỉ kịp che chắn cho chàng khỏi 1 nhát kiếm, sau đó cũng ngất đi.Đến khi thiếp tỉnh dậy, có gặp 1 nam nhân rất đáng sợ, nhưng ông ấy chẳng những không làm hại chúng ta, lại còn trị thương cho thiếp và chàng, sau đó giúp chúng ta giải quyết lũ hấp huyết quý còn lại.Thiếp cũng định hỏi ông ta thêm 1 số thứ, nhưng ông ta đã hóa thành vàng sáng bay mất, cứ như là 1 ma thần vậy.”

Khai Nguyên ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lại hỏi

“Có phải nam nhân đó niên kỷ khoảng hơn 40, mái tóc bạc trắng, đúng không ?”

Khiết Nhã lắc đầu

“Nam nhân đó tóc vẫn đen nhánh, niên kỷ chưa đến 30, nhưng thực lực rất đáng sợ”

Khai Nguyên gật gù, như hiểu ra

“Thiên Ma!Chính là ông ta, có lẽ ông ta đã lấy được sức mạnh của Huyết thần, sau đó mới biến hóa thành như vậy.Giờ đây, quan hệ hợp tác giữa ta và Thiên Ma đã kết thúc, sau này thế nào thì khó mà nói trước được”

Khai Nguyên bất giác cười hỏi Khiết Nhã

“Ngày đó, ta dùng ngục kế để bắt nàng, nàng có giận ta không ?”

Khiết Nhã cười, khuôn mặt hơi ửng hồng đáp

“Đúng là lúc đầu thiếp có chút không phục, nhưng dần dà đi theo chàng, trái tim thiếp đã bị phong thái anh tuấn bất phàm và khí chất cường giả của chàng chinh phục mất rồi”

Khai Nguyên tán gẫu với Khiết Nhã đến khi những tia sáng ban mai đầu tiên bắt đầu xuất hiện.Khiết Nhã nhớ đến trách nhiệm của mình, liền đứng dậy, mặc y phục định xuống bếp chuẩn bị bữa sáng.Nhưng cô vừa đi được vài bước đã nhăn mặt, lao đảo như sắp ngã.Khai Nguyên hiểu rõ nguyên nhân, hắn vội bước đến đỡ Khiết Nhã lên giường, mỉm cười, không nói gì cả

Khiết Nhã hờn dỗi nhìn Khai Nguyên nói

“Là do chàng đẩy, chàng thật là hư hỏng”

Khải Nguyên cười lớn tiếng nói

“Nàng đã phục thị cho ta 1 thời gian rồi, hôm nay hãy để ta chăm sóc nàng 1 lần vậy”

Nói xong, hắn nhanh chóng mặc y phục rồi bế Khiết Nhã đi xuống nhà bếp. Khoảng nửa giờ sau, những người khác dần dần thức dậy, họ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ khi thấy Khải Nguyên đang ở trong nhà bếp, hoàn toàn tỉnh táo, thần sắc lại lộ vẻ tinh anh vốn có. Mọi người xúm lại dồn dập hỏi thăm, làm cho Khải Nguyên trả lời không kịp, hắn đành ra hiệu cho mọi người im lặng rồi nói

“Ta vẫn ổn, mọi người hãy yên tâm, ta vốn phúc lớn mạng lớn mà”

Kane nhìn Khiết Nhã, như phát hiện ra điều gì, liền tìm tìm cười ra vẻ trêu chọc. Những người khác thấy vậy, cũng dần dần đoán ra, lại hòa theo Kane, dùng ánh mắt như trêu chọc Khiết Nhã, làm cô xấu hổ đến mức muốn tìm 1 cái lỗ nào đó mà chui vào trốn

Nguyệt Ảnh bước đến trêu chọc Khải Nguyên

“Ngủ 1 giấc hơn nửa năm, anh thật là sung sướng đó. Vừa ngủ dậy lại còn lấy được 1 người vợ xinh đẹp nữa. À, quên mất, mái tóc bạc trắng này rất hợp với anh, trông cũng chính chắn, đàng hoàng hơn trước”

Khải Nguyên không phải tay vừa, liền chọc lại

“Ta không đấu khẩu với cô. Ta sẽ dạy Max 1 số chiêu thức, để anh ta thay ta đối phó với cô nhé”

Max tỏ vẻ không hiểu, ngây ngô hỏi lại

“Chiêu thức gì cơ, thưa chủ nhân? Nguyệt Ảnh đối xử với tôi rất tốt mà, đâu cần phải đánh cô ấy”

Nguyệt Ảnh nghe thế liền đỏ mặt, kéo Max lại sát bên mình, nói với anh ta

“Không được học những thứ đồi bại từ hắn, nếu không tôi sẽ giận anh đấy”

Không khí trở nên vui vẻ hẳn lên. Thu Thủy cũng hơi ngạc nhiên vì thái độ của Khải Nguyên, nhưng cô không muốn đề cập đến những chuyện buồn nữa, liền đến sát gần hắn, ôm lấy hắn khẽ nói

“Hiện giờ mọi việc đã tạm ổn rồi, anh nên đi đón chị Uyên Thi, Mỹ Huyền và cả Tuyết Lệ về đây”

Khải Nguyên gật đầu nói

“Anh định đi ngay trong sáng nay, thôi, chúng ta ăn sáng nào”

Ăn sáng xong, Khải Nguyên sửa soạn 1 lúc rồi từ biệt mọi người, lái xe thẳng đến sân bay

Hắn đến quầy tiếp tân, hỏi

“Xin cho tôi biết, chuyến bay sớm nhất đến thành phố Tự Do sẽ khởi hành lúc mấy giờ? Có còn chỗ trống nào trên đó không?”

Những nhân viên sân bay liền nhìn hắn với vẻ kinh ngạc, 1 người nói

“Anh không biết gì sao? Phi trường ở thành phố đó đã bị phá hủy. Hiện giờ, không có chuyến bay nào đến đó cả”

Khải Nguyên giật mình, kinh hãi hỏi tiếp

“Có chuyện gì đã xảy ra vậy? Có thể cho tôi biết được không?”

1 nhân viên thờ dãi nói

“Anh giống như người từ trên trời rơi xuống vậy. Cách đây khoảng 1 tuần, ma thần đó đã tấn công thành phố Tự Do, giết chết rất nhiều người và phá hủy hơn phân nửa thành phố. Hiện tại, mọi hoạt động của thành phố đó vẫn chưa khôi phục trở lại”

Khải Nguyên như chết lặng. Lúc này, 1 nam tử phong trần mặc áo khoác da màu đen đứng ở gần đó vô tình nghe thấy, liền chạy đến kéo Khải Nguyên ra 1 góc vắng để nghị với hắn

“Tôi có 1 chiếc phi cơ cá nhân, có thể đưa anh đến đó. Nhưng anh phải trở về trong ngày, còn nữa, tôi nói trước là chi phí không rẻ đâu”

Khải Nguyên lấy trong người 1 cọc tiền dày cộm đưa cho nam tử đó, hỏi hắn

“Bấy nhiêu đây đã đủ chưa”

Nam tử đếm tiền rất cẩn thận rồi gật đầu

“Tạm đủ rồi, chúng ta hãy tranh thủ khởi hành ngay bây giờ”

3 giờ đồng hồ sau, ở thành phố Tự Do đã xuất hiện 1 nam nhân mái tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt vẫn còn trẻ trung, tinh anh. Khải Nguyên đi khắp các con đường của thành phố Tự Do. Hắn dường như không thể tin vào mắt mình nữa, thành phố Tự Do hoa lệ giờ đây đã trở nên điêu tàn như vừa trải qua 1 vụ oanh tạc bằng bom hạng nặng vậy. Ngôi nhà cũ của Khải Nguyên cũng bị hủy diệt, làm cho hắn lại càng lo lắng hơn nữa. Khải Nguyên dựa theo ký ức của hắn, tìm đến chỗ Kỳ Lân tiên sinh, nhưng khi đến nơi hắn lại chỉ thấy 1 đồng đồ nát của nơi từng là 1 tòa cao ốc tráng lệ.

Dò hỏi 1 lúc lâu, cuối cùng Khải Nguyên cũng tìm đến được trụ sở mới của tổ chức Kỳ Lân. Hắn rất ngạc nhiên khi thấy người lãnh đạo của tổ chức đó lại là 1 người khác, không phải Kỳ Lân tiên sinh. Nhưng thật may cho hắn, chỉ vài phút sau hắn đã nhìn thấy 1 bóng dáng quen thuộc, chính là tên tiểu tử Lâm Tuấn.

Khải Nguyên lập tức dẫn Lâm Tuấn ra khỏi trụ sở của tổ chức Kỳ Lân, đến 1 góc đường vắng rồi hỏi hắn

“Có việc gì vừa xảy ra vậy? Kỳ Lân tiên sinh đâu? Có thể dẫn ta đi gặp ông ấy được không?”

Lâm Tuấn nét mặt hiện ra vẻ kinh hoàng run rẩy nói

“1 tuần trước, bỗng dưng xuất hiện 1 ma thần có sức mạnh khủng khiếp vô cùng. Ma thần này cũng có dị năng giống như huynh, nhưng mạnh hơn rất nhiều. Ma thần tung hoành như chỗ không người, quân đội và cảnh sát cũng đành bó tay, rồi hắn ta tấn công đến tổng đàn ... Kỳ Lân tiên sinh cũng không thể tiếp nổi chiêu thứ 2 của ma thần đó, bị ma thần đánh tan xác, rất thê thảm.”

Khải Nguyên thờ dãi, trầm tư hồi lâu rồi lại hỏi Lâm Tuấn

“Ta có từng gửi 2 nữ nhân và hài tử của ta cho Kỳ Lân tiên sinh, nhờ ông ấy tìm cho họ 1 chỗ trú ẩn an toàn. Giờ đây, ông ấy đã chết ... Đệ có cách nào giúp ta tìm được họ không?”

Lâm Tuấn nhăn trán suy nghĩ 1 lúc rồi ra vẻ bó tay nói

“Đệ cũng chịu thua. Theo tính cách của Kỳ Lân tiên sinh thì đệ biết ông ấy sẽ không thu xếp cho họ ở lại thành phố Tự Do đâu. Còn tung tích của họ thì quả thật khó mà tìm được. Tổng đàn đã bị phá hủy, chắc là những tư liệu về họ cũng không còn nguyên vẹn. Hơn nữa, tất cả tư liệu đều được mã hóa, chỉ có Kỳ Lân tiên sinh mới có thể giải mã và đọc được. Cho dù có tìm lại được những tư liệu đó, e là chúng ta cũng đành bó tay thôi ...”

Khải Nguyên thần thờ 1 lúc lâu, hắn dựa lưng vào tường cần chặt môi suy nghĩ 1 lúc lâu rồi nói

“Ta đã suy nghĩ kỹ rồi. Ta sẽ không tìm họ nữa...”

Lâm Tuấn rất ngạc nhiên, hỏi

“Vì sao vậy? Huynh không cần họ nữa sao?”

Khải Nguyên chưa xốt nói, giọng hắn tựa như đứt quãng

“Họ là những người vô tội, họ xứng đáng được sống 1 cuộc sống bình an, êm đềm và hạnh phúc. Con của ta ... ta mong muốn nó có thể lớn lên bình thường như những đứa trẻ khác. Có lẽ thế tử của ta sẽ buồn 1 chút vì ta, nhưng thời gian trôi qua sẽ dần dần mang nỗi buồn đó đi, họ sẽ có thể tiếp tục sống 1 cuộc đời bình an... Có thể họ sẽ gặp được 1 người tốt hơn ta, có thể đem lại hạnh phúc thực sự cho họ... Ta chỉ mang lại cho họ sự lo lắng, bất an và nỗi đau thôi... Những ân oán của ta quả thật rất phức tạp, bất cứ lúc nào, tính mạng của họ cũng có thể bị đe dọa ... Ta thật sự không thể bảo vệ họ ...”

Từng hình ảnh về cái chết của Nhã Ca lại hiện ra trong đầu Khải Nguyên, nỗi đau như cào xé tâm hồn hắn, giọng nói của hắn như lạc hẳn, đôi vai run rẩy như sắp khóc. Hắn cố gắng chống tay vào 1 bức tường xiêu vẹo để đứng vững.

Khải Nguyên ngưng lại 1 lúc rồi cay đắng nói tiếp

“Hãy hứa với ta, nếu đệ tìm được những tư liệu đó, hãy hủy tất cả đi, để không ai có thể đọc được chúng nữa.”

Lâm Tuấn gật đầu, hứa chắc với Khải Nguyên. 2 người nói chuyện thêm vài câu nữa rồi chia tay. Khải Nguyên đi đến chỗ viên phi công đang chờ hắn, sau đó khởi hành về lại Singapore. Khi hắn trở về, mọi người rất ngạc nhiên, nhưng nhìn thấy vẻ mặt trầm tư và đôi mắt u buồn của Khải Nguyên, họ im lặng không hỏi hắn điều gì cả

Khải Nguyên cố gắng tập trung vào kế hoạch hồi sinh Nhã Ca, để xua tan đi những tâm sự đang đè nặng trong lòng hắn. Hắn vào phòng, đóng cửa lại rồi ngồi 1 mình tính toán

“Ta chỉ còn chưa đến 5 triệu USD, chắc là không đủ chi phí để xây dựng phòng thí nghiệm, trả tiền cho nhân viên. Phải kiếm thêm 1 ít nữa ... Chà, kiếm tiền như thế nào nhỉ ... Không lẽ lại đi đầu lòi dài nữa ... “

Khải Nguyên vô đầu bút tai suy nghĩ hồi lâu rồi như phát hiện điều gì đó, mừng rỡ reo lên

“À đúng rồi, chẳng phải bọn ma cà rồng rất giàu sao, chúng lại là tử địch của nhân loại nữa. Hơn nữa, ta cũng đã gây ra không ít thâm thù huyết hận đối với chúng rồi. Ta có thể đi tìm chúng, sau đó tiêu diệt và đoạt lấy tài sản của chúng, như vậy đúng là 1 công đôi việc. Ta đúng là thiên tài mà, ha ha ha”

Trong mắt Khải Nguyên lại ánh lên vẻ tà dị, hân tự nhủ

“Ban đầu ta đã muốn yên phận, nhưng bọn ma cà rồng các ngươi đã ép ta. Thế thì đừng trách ta nhé”

Khải Nguyên đang thích thú với sáng kiến của mình thì bỗng nghe giọng Khiết Nhã từ phía sau

“Tướng công, người đang làm gì thế ?”

Khải Nguyên xoay người lại, phóng đến ôm lấy Khiết Nhã vào lòng, cười lớn nói

“Ta đang suy nghĩ làm sao để đối phó với nàng đấy. Hắc hắc, xem nào, nàng quả thật là đẹp, càng nhìn nàng, ta lại càng bị nàng câu dẫn phải làm cái việc ấy. Ta muốn yêu nàng trọn đời, nàng có đồng ý không nào ?”

Trong lúc đang nói, song thủ ma mãnh của Khải Nguyên cũng tranh thủ loạn động, nhanh thoăn thoắt cởi bỏ toàn bộ y phục của Khiết Nhã, lại còn vuốt ve, kích động không ít lần lên những vị trí nhạy cảm đầy mê hoặc trên thân thể nữ nhân. Phút chốc, trong lòng Khiết Nhã cảm thấy 1 cảm giác rạo rực khó tả, thân thể cô uốn éo như hưởng ứng sự kích thích từ đôi tay của Khải Nguyên, từ nơi thâm kín đã bắt đầu ẩm ướt. Đôi tay trắng trẻo mềm mại của Khiết Nhã cũng không hề lạnh gì, liên tục tấn công bộ ngực cường tráng của Khải Nguyên, cũng không bỏ qua cho thân thương huynh đệ quái ác của hắn

Khải Nguyên đùa nghịch vài phút nữa rồi bắt đầu cuộc chinh phạt của hắn. Mưa gió bão bùng liền nổi lên, từ miệng Khiết Nhã lại phát ra vô số hồ ngôn loạn ngữ đầy mỉa mai hoặc, đôi gò bồng đảo như nhấp nhô theo từng đợt sóng tình, khiến cho Khải Nguyên lại càng si mê hơn nữa. Động tác của hắn càng lúc càng gấp rút, như biểu lộ tất cả sự tham lam, hoang dã vốn có. Khiết Nhã vốn chưa hồi phục hẳn, nên chỉ duy trì được nửa giờ rồi mềm rũ gục lên người Khải Nguyên thở dốc. 1 lúc sau, dường như phục hồi đôi chút, cô lại khiêu chiến với hắn lần nữa để rồi bị đánh bại nhanh chóng và thê thảm hơn. Khải Nguyên thấy tội nghiệp, liền thu hồi bão bối của hắn, lại nhẹ nhàng vuốt ve xung quanh mật động huyền bí của Khiết Nhã, như muốn xoa dịu cơn đau hắn vừa gây ra cho cô

Hắn trầm nghĩ

“Thì ra dân nữ cũng rất thú vị đấy chứ. Thế mà sao trước đây ta lại chê nhĩ, thật là ngu ngốc mà”

Khiết Nhã dường như không thể chịu đựng thêm, cô nhắm mắt yếu ớt nói

“Phu quân ... chàng định giết thiếp thật sao ... đừng làm vậy nữa mà ... thiếp chết mất thôi ...”

Khải Nguyên cười, như trêu chọc

“Ta vẫn còn muốn ...”

Khiết Nhã co mình chui vào trong chăn như trốn tránh, lại khê bảo hắn

“Chàng đi tìm Thu Thủy đi, thiếp đã thật sự bó tay rồi”

Khải Nguyên cảm thấy đây là ý hay, liền khoác trên người 1 manh áo mỏng, đi vào phòng Thu Thủy đánh cho cô 1 trận toi bời rồi trở lại bên Khiết Nhã. Hắn lại động tay đùa nghịch với đôi ngọc nữ của Khiết Nhã, làm cô phải thức giấc, lên tiếng như van nài

“Đừng mà ... phu quân ... đừng trêu chọc thiếp nữa ...”

Khải Nguyên dừng tay cười nói

“Hôm nay thế là tạm đủ rồi. Có lẽ ta sẽ để nàng nghỉ ngơi vài ngày, sau đó, chúng ta sẽ có nhiều việc phải làm đấy”

Khiết Nhã không nói thêm gì nữa, phút chốc đã chìm vào giấc ngủ

Suốt 3 ngày hôm sau, Khải Nguyên cố kìm nén cơn ma háo sắc trong lòng hắn, để 2 người đẹp nghỉ ngơi. Hắn tìm David, lấy lại thanh kiếm của mình rồi thường xuyên rút nó ra khỏi vỏ ngắm nghía ra vẻ đắc ý.

Sáng ngày thứ 4, hắn tập trung mọi người lại, phân phó

“Chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây 1 thời gian. Mọi người hãy chuẩn bị vũ khí và những vật dụng cần thiết. Chúng ta sẽ lại chiến đấu tiếp với bọn hấp huyết quỷ đó”

Khải Nguyên nói xong, liền đi đến bên Max bảo anh ta

“Cậu phải ở nhà, ta có nhiệm vụ khác cho cậu”

Max tò mò hỏi

“Nhiệm vụ gì, thưa chủ nhân?”

Khải Nguyên cười đáp

“Ở nhà trông nhà, sau này, khi bọn ta trở về, cậu phải chịu trách nhiệm thanh lý những chiến lợi phẩm mà bọn ta thu hoạch được”

Khải Nguyên lại bước đến trước mặt Nguyệt Ánh, cười nhạt nói

“Cô cũng phải ở nhà, phụ giúp Max quản lý công việc”

Nguyệt Ánh cười, vịn lại

“Anh không sợ tôi trộm tiền của anh rồi bỏ trốn sao?”

Khải Nguyên lắc đầu, nghiêm túc nói

“Cô đúng là rất ác khẩu, nhưng tâm địa lại lương thiện, ta tin cô”

Hắn lại nói khẽ vào tai Nguyệt Ánh

“Đừng quên, ta có thể đọc được suy nghĩ của cô đấy”

Nguyệt Ánh đỏ bừng mặt, cúi gắt

“Tôi cảm anh đấy, không được làm như thế”

Khải Nguyên mặc kệ cô ta, lại thì thầm vào tai Max điều gì đó, anh ta lập tức trợn mắt ra vẻ ngạc nhiên rồi lại đỏ mặt như xấu hổ.

Khải Nguyên dặn dò xong xuôi, liền dẫn David, Kane, Thu Thủy và Khiết Nhã đi, bắt đầu cuộc chinh phạt mới của hắn

Con đường của cường giả, dường như được tạo dựng nên bởi máu và chiến trận

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 70: Tử Thần Chi Lệ

1 năm lại trôi qua

Trong thế giới ma cà rồng xôn xao vì 1 truyền thuyết mới, truyền thuyết về 1 cường giả được mệnh danh là Lãnh diện tử thần và thần binh của anh ta – Hận Huyết kiếm

Không ai biết vị cường giả và thần binh này nguồn gốc như thế nào, chỉ biết rằng từ 1 năm trước anh ta đã xuất hiện, không ngừng tìm đến những nơi trú ẩn của các cộng đồng ma cà rồng mà tàn sát.

Lãnh diện tử thần cao 1m80, có mái tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt niên kỷ chỉ độ ngoài 20, cường giả này có lối tấn công rất điên cuồng và tàn khốc, tựa như không biết bảo lưu thực lực là gì. Lãnh diện tử thần lại gần như miễn nhiễm với tà khí của ma cà rồng, anh ta tung hoành trong những hang ổ của ma cà rồng chém giết cứ như chỗ không người

Hận Huyết kiếm, lưỡi dài 65 centimet, không rõ làm bằng chất liệu gì, chỉ biết là thần binh này có màu tím nhạt rất kỳ lạ. Khi được Lãnh diện tử thần cầm trong tay, Hận Huyết kiếm lại tỏa ra 1 thứ ánh sáng đỏ rất ma quái, rõ ràng là 1 thần binh, vật úy kỵ của thế giới ma cà rồng. Tương truyền, ma cà rồng tu luyện dưới 200 năm, chỉ cần bị thanh kiếm đó chém rách da chảy máu là mất mạng ngay. Người ta còn đồn đại rằng cái chết của Kevin Ulan và gia chủ của tứ đại gia tộc là do Lãnh diện tử thần gây ra

Lãnh diện tử thần còn có 4 thuộc hạ tu vi không tầm thường. 2 trong số đó là hiệp sĩ của gia tộc Deviance, vốn là những thiên địch của ma cà rồng. 2 người còn lại tuy là nữ nhân nhưng tốc độ và công lực không thể xem thường. 4 thuộc hạ này phối hợp với nhau rất ăn ý, cùng với Lãnh diện tử thần tạo nên 1 tổ hợp chiến đấu hoàn mỹ, toàn thể thế giới ma cà rồng đều phải khiếp sợ

Hành tung của Lãnh diện tử thần phiêu diêu vô định, thân phận bí ẩn vô cùng, chỉ trong 1 năm, anh ta và thuộc hạ đã tàn sát hơn 50 gia tộc lớn nhỏ của thế giới ma cà rồng, gần như làm cho thế giới bí ẩn này phải nom nớp lo sợ.

Lãnh diện tử thần không thể là ai khác, chính là Khải Nguyên, còn Hận Huyết kiếm là tên hán đặt cho thanh kiếm mà hán đã dùng trong trận chiến với Kevin

Chỉ 1 tuần sau khi khởi hành, Khải Nguyên đã thắng lợi trở về, mang theo khá nhiều trang sức có giá trị làm chiến lợi phẩm. Hán bán căn nhà ở Singapore, rồi sắm cho Max và Nguyệt Ánh 1 biệt thự ở New York để tiện việc buôn bán. Sau đó, Khải Nguyên lại bắt đầu những chuyến viễn chinh cùng với 4 thuộc hạ của hán, mỗi lần trở về lại mang theo rất nhiều trang sức và cổ vật có giá trị giao cho Max và Nguyệt Ánh thanh lý thành tiền mặt.

Có vẻ như Max và Nguyệt Ánh làm công việc buôn bán còn tốt hơn là đánh nhau rất nhiều lần. Cửa hàng của họ rất đông khách, khách hàng luôn hài lòng về hàng hóa và thái độ phục vụ, họ cũng thường hay giới thiệu thân nhân, bạn bè họ đến đó. Max tỏ ra rất khôn khéo, anh ta mua thêm nhiều cổ vật và trang sức khác, trộn lẫn vào số cổ vật và trang sức Khải Nguyên chiếm đoạt từ ma cà rồng, để không bị nghi ngờ. Dù sao, New York cũng là 1 địa phương lớn, bọn ma cà rồng cho dù có gan cùng mình cũng không dám manh động ở đây.

Việc duy nhất làm Khải Nguyên đau đầu là tung tích của gia tộc Nervy. Bọn này lần trốn quả thật rất tài tình, hơn nữa, Khải Nguyên cũng không biết gì nhiều về chúng. Hơn 1 năm nay, hán không tìm được chút manh mối nào của gia tộc Nervy cả, nói chi đến tung tích của 2 quyền bí kíp triệu hồn

Hơn 1 năm tìm kiếm không có kết quả, hy vọng hồi sinh Nhã Ca càng lúc càng mong manh hơn nữa. Khải Nguyên cố gắng không để cho mình yếu đuối, hán dần thân vào chiến trận, chiến đấu điên cuồng để không nghĩ đến những việc đau lòng đã từng xảy ra

Qua nhiều trận huyết chiến, công lực của Khải Nguyên càng lúc càng tiến bộ thấy rõ. Ngoài ra, hán còn được sự trợ giúp đặc lực từ Khiết Nhã và 2 cha con Deviance, nên cũng không hề e ngại những cao thủ trong thế giới ma cà rồng. Nhưng chung quy mà nói, Khải Nguyên vẫn thực sự e ngại 1 người, đó là Milena, hán cũng không biết rằng mình có thể giao đấu được với cô ta hay không, bởi vì hán cũng là 1 kẻ nặng tình ...

1 buổi chiều tà, ở phía nam cộng hòa Áo ...

Tại 1 ngôi làng nằm bên bờ hồ Worthersee, 1 nam nhân tóc trắng đang ngồi ngắm cảnh hoàng hôn, vẻ mặt lạnh lùng vô cảm, thỉnh thoảng anh ta lại nhặt vài viên đá nhỏ ném xuống mặt hồ, làm cho mặt hồ phẳng lặng gợn lên vài đợt sóng lăn tăn

Nam nhân đó chính là Lãnh diện tử thần – Khải Nguyên. Nhưng thanh kiếm quen thuộc lại không ở bên cạnh anh ta

Từ những ngôi nhà trong làng truyền ra tiếng la hét thất thanh, dường như là âm thanh của 1 cuộc chém giết, nhưng Khải Nguyên tựa như không để ý đến điều đó, vẫn nhàn nhã ngắm cảnh như 1 văn nhân tao nhã

Trời dần tối hán, Khải Nguyên đốt lên 1 đống lửa nhỏ rồi ngồi bên bờ hồ ngắm những tia nắng cuối cùng của buổi chiều tàn phản chiếu qua mặt nước

Kane đi từ trong làng ra, đến bên Khải Nguyên, vẻ mặt anh ta trông rất phấn khởi.

Kane nói với Khải Nguyên

“Đã giải quyết xong toàn bộ, tất cả 87 tên, già trẻ lớn bé đều có”

Khải Nguyên sắc mặt vẫn lạnh tanh, ra lệnh

“Thu thập chiến lợi phẩm, sáng mai sẽ tiếp tục lên đường”

Rồi hán lại dặn dò

“Chút nữa sẽ có vài vị khách không mời, cứ để ta đối phó với họ, còn mọi người hãy chuyên tâm thu thập chiến lợi phẩm và nghỉ ngơi đi”

Kane đưa lại Hận Huyết kiếm cho Khải Nguyên, cười tươi rồi nói

“Thanh kiếm của chủ nhân quả thật lợi hại, mặc dù tôi không phát huy được hết uy lực của nó, nhưng dùng nó chém giết lũ hấp huyết quỷ thật là sướng tay”

Khải Nguyên cười thầm, tiếp lấy thanh kiếm cắm xuống ngay bên cạnh chỗ hán ngồi. Kane lại rời đi. Từ những ngôi nhà trong làng thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh giống như tiếng đồ vật nào đó bị đổ vỡ

Trong màn đêm, từ phía con đường mòn dẫn vào làng, khoảng 20 bóng người nhanh chóng tiến lại chỗ Khải Nguyên. Hán nhận thấy những người này mặc trang phục đen, sau lưng có in ký hiệu mà hán đoán là của 1 tổ chức tôn giáo nào đó

Khải Nguyên chỉ liếc nhìn họ rồi lại lăm ngơ như chưa từng thấy gì. Những người lạ nhanh chóng tiến đến bên cạnh hán

1 nam nhân nói rất nhỏ vào tai 1 nam nhân khác

“Mái tóc trắng này ... Không lẽ lại là hán ...”

Người kia thì thầm trả lời

“Lại còn thanh kiếm nữa ... Xem ra, chính là hấn chứ không phải ai khác cả ...”

1 người có vẻ như là trưởng nhóm lớn tiếng hỏi Khải Nguyên

“Người không phải là cư dân của ngôi làng này, đây là khu vực riêng tư, người đến đây để làm gì ?”

“Làm những gì ta muốn làm” – Khải Nguyên trả lời

Hắn nhìn lại đám người đó 1 lần nữa. 20 người này bao gồm 15 nam và 5 nữ, họ mang theo những thanh kiếm kiểu châu Âu khá dài.

1 nữ nhân trong bọn người mới đến ngửi thấy mùi gì đó trong không khí, liền la hoảng

“Chúng ta đã đến muộn rồi, hấn đã giết tất cả người ở đây. Hấn chính là Lãnh diện tử thần”

Khải Nguyên bỗng biến mất, rồi xuất hiện ngay bên cạnh nữ nhân vừa lên tiếng, nắm chặt cổ tay cô ta. Những người còn lại thấy vậy cũng hơi mất bình tĩnh, tay nắm chặt chuôi kiếm như sẵn sàng xông lên giải cứu đồng bọn khỏi tay Khải Nguyên

Khải Nguyên vẫn giữ cổ tay của nữ nhân, cười nhạt nói

“Cái gì mà Lãnh diện tử thần? Bọn hấp huyết quý đó giết hại thân nhân của ta được, nay ta báo oán, có gì sai sao? Paladins đi giúp đỡ hấp huyết quý có thể xem là hành vi tà đạo không?”

Nữ nhân bị Khải Nguyên cầm giữ la toáng lên

“Cẩn thận, hấn biết dùng tà thuật Nguyên thần vẫn đấy”

Khải Nguyên xuất thủ đánh ngắt cô ta rồi ném sang 1 bên, hấn cười gằn

“Các người đến đây muốn gây chuyện với ta sao?”

Tên trưởng nhóm nói bằng giọng phách lối

“Gia tộc Felix đã quy hàng giáo hội, họ không được xem như tà đạo, mà quý nữa. Còn người, ta trông hình dáng của người không giống người chính đạo chút nào, đã vậy lại còn nhẫn tâm hạ sát hơn 80 người của gia tộc Felix, hành vi đó thật là độc ác như quỷ dữ. Dù sao người vẫn là 1 con người của nhân loại, chúng ta vẫn sẽ chữa cho người 1 con đường sống. Nếu người chịu hủy diệt 3 tên tử hoạt nhân đó, rồi bỏ vũ khí, theo chúng ta về sám hối 20 năm, chúng ta có thể tha chết cho người”

Khải Nguyên cười lớn tiếng nói

“Tử hoạt nhân à, trong mắt ta, đó chính là những chiến hữu và thê tử tốt. Ta là tà đạo à, thế thì việc paladins của giáo hội chính thống giáo Roma dung túng cho hấp huyết quý được xem là chính nghĩa chắc”

Hắn lại trừng mắt nhìn đám paladins nói

“Giáo hội chính thống giáo Roma à? Trong mắt ta chẳng đáng 1 xu. Ta cũng chẳng phải là tín đồ của các người, dựa vào đâu mà dám lớn lối với ta như thế. Tất cả hãy xông lên đi, ta sẽ đón tiếp nhiệt tình”

19 nhân thủ của giáo hội đồng loạt rút kiếm ra. Khải Nguyên cũng không do dự, lập tức vận công tối đa. Hỏa diễm và tà khí bao quanh người hấn tạo nên 1 loại khí tức rất đáng sợ. Từ cánh tay Khải Nguyên, hỏa long từ từ hiện ra, vùn vụt quanh cánh tay hấn 1 lúc rồi lao thẳng vào đám người của giáo hội. 1 tiếng nổ lớn phát ra, rồi 1 hỏa cầu cực lớn liền hiện ra như nuốt chửng những paladins của giáo hội. Khải Nguyên cũng hóa thân thành 1 vầng lửa cháy sáng rực cả màn đêm, lao thẳng về phía đám paladins đó, Hận Huyết kiếm trên tay hấn đang tỏa sáng đỏ rực 1 cách mãnh liệt.

Mọi vật như bùng sáng lên, vài tiếng la thảm được nghe thấy, rồi tất cả lại chìm vào im lặng. Khải Nguyên đang đứng giữa đám paladins, quanh thân thể hấn hỏa diễm và tà khí vẫn cuộn cuộn phát ra, Hận Huyết kiếm vẫn tỏa sáng rực rỡ trên tay hấn. Trên ngực của Khải Nguyên đã xuất hiện 5 vết thương khá sâu, đó là chưa kể đến 1 thanh kiếm của paladin đang cắm trên lưng hấn

9 nam nhân của giáo hội đứng im bất động, trên nhãn thần còn lưu lại vẻ kinh hoàng tột độ. Thân hình họ bỗng dưng tách ra làm đôi rồi ngã vật xuống đất. Hỏa kinh hùng hậu của Khải Nguyên lập tức phát tác, chỉ trong phút chốc thiêu đốt tử thi của những paladins xấu số đó thành tro bụi

Khải Nguyên nở nụ cười tà dị nói

“Thực lực cũng không tệ. Nhưng chỉ dựa vào đó mà gây sự với ta thì các người xem như hết đường rồi”

Khải Nguyên 1 tay cầm thanh kiếm xuống đất, tay kia lại vẫy về phía những paladins còn lại như bảo họ “Có giỏi thì xông lên 1 lần nữa”

Tên cầm đầu đám paladins hơi tái mặt nói

“Là loại công pháp này...Không lẽ hấn chính là đồng bọn của ma đầu đó ...Chúng ta phải cố gắng tiêu diệt cho bằng được tên này, hấn rất nguy hiểm”

10 người còn lại vẫn không quên nỗi cảnh đồng bọn thảm tử liền phần nộ vùng kiếm xông lên.Kiếm ánh của họ như tạo thành 1 cơn mưa ánh sáng ập đến chỗ Khải Nguyên đang đứng.Rồi kiếm chiêu của những paladins lại biến hóa thành 1 chiếc lưới ánh sáng bao vây Khải Nguyên vào giữa, tựa hồ muốn chém nát hấn thành hàng ngàn mảnh.Da thịt Khải Nguyên đã bị lưới kiếm chém trúng, máu văng tung tóe, y phục của hấn cũng bị rách tả tơi, nhưng nụ cười tà dị vẫn không tắt trên môi hấn

Khải Nguyên đợi cho số nhân thủ của giáo hội đến đủ gần, liền vận toàn bộ công lực rút kiếm.Mặt đất như nứt ra, từ vết nứt đó, 1 cột lửa khổng lồ bốc lên.Đám nhân thủ của giáo hội đang trong đà tấn công, không kịp phản ứng, lập tức bị cột lửa đó nuốt chửng.Cột lửa càng lúc càng lan rộng, bốc cao đến tận mây.10 paladins vùng vẫy tuyệt vọng rồi từng người một bị cột lửa thiêu cháy đến tận xương.Tro tàn thi thể của họ tung bay đầy trời tạo nên 1 khung cảnh bi tráng vô cùng.

Cột lửa dần tắt hấn.Khải Nguyên khắp người dính đầy máu, tay cầm thanh kiếm tỏa sáng ma quái, bước đi vẫn vững vàng từ từ tiến đến chỗ nữ paladin đang nằm bất động.Mái tóc trắng tung bay theo gió lại càng làm tăng thêm vẻ tà ác của hấn, trông hấn tựa như 1 ma thần tái thế, khủng bố không kém gì Thiên Ma lúc trước

Khải Nguyên rút thanh kiếm đang cắm trên lưng hấn ra, ném đi rồi ngồi cạnh nữ nhân của giáo hội.Hấn động thủ đánh vào mông cô ta mấy cái, cho đến khi nữ nhân này tỉnh dậy, gương đôi mắt khiếp sợ nhìn hấn.

Khải Nguyên đưa tay lên trước mặt nữ nhân, máu từ những vết thương theo cánh tay đó từng giọt, từng giọt nhỏ lên mặt nữ nhân, làm cho cô ta càng kinh hoàng hơn nữa

Khải Nguyên nói bằng giọng vô cảm

“Cô xem này, ta cũng có máu, giống như cô.Máu ta cũng rất nóng, không khác gì máu của cô”

Nữ nhân run sợ nói

“Người định làm gì ta ... “

Khải Nguyên cười lạnh nói

“Chắc là ta sẽ không giết cô đâu, ta sẽ để cho cô trở về giáo hội.Hãy nói với giáo chủ của cô rằng, nếu ta còn gặp dù chỉ 1 người của giáo hội có hành động cản bước ta, 1 ngày nào đó ta sẽ tìm đến lấy chiếc đầu đang ở trên cổ ông ta”

Khiết Nhã từ 1 ngôi nhà trong làng bước đến gần Khải Nguyên, dịu dàng đặt bàn tay trắng trẻo mềm mại của cô ta lên vai hấn.Ánh mắt của Khải Nguyên dần dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nữ nhân của giáo hội không tin nổi rằng ma thần vừa giết chết 19 đồng bọn của cô lại có thể biến thành 1 con người hiền hòa đến như vậy.

Bàn tay Khiết Nhã lại phát ra 1 thứ ánh sáng xanh dịu dàng như nhu tình nữ nữ.Ánh sáng đó đi qua những vết thương trên da thịt Khải Nguyên, tức thì những vết thương đó ngưng chảy máu rồi dần dần liền lại.Khải Nguyên bất chợt ôm lấy Khiết Nhã vào lòng, đắm đuối nhìn vào đôi mắt đẹp của cô, rồi đặt lên môi cô 1 nụ hôn say đắm.Nữ nhân của giáo hội nhìn 2 người với vẻ ngạc nhiên không thể tả nổi

1 lúc sau, Khải Nguyên quay lại phía nữ nhân của giáo hội, nói với cô ta

“Lisa Backfort, cô trông người này có giống 1 người chết không ?”

Nữ nhân bất giác lắc đầu rồi lại dùng ánh mắt sợ sệt nhìn Khải Nguyên, hấn nói tiếp

“Cô có thể đi được rồi”

Lisa nghe thấy câu nói đó, như người chết đuối bắt được phao, liền quay lưng bỏ đi.Đi được vài bước, cô ta bỗng quay lại hỏi Khải Nguyên

“Vội tu vi của anh, chắc chắn có thể tránh được những chiêu thức đó, vì sao anh lại không tránh ?”

Khải Nguyên cười nhạt, chua chát nói

“Tránh để làm gì, trốn tránh mãi cuối cùng cũng phải đối diện thôi, sao lại không đối diện với thử thách ngay từ đầu.Nếu cứ tránh né mãi, làm sao có thể tiêu diệt được đối thủ 1 cách nhanh chóng nhất.Vết thương trên thể xác đúng là đau đớn thật đấy, nhưng sao có thể đau đớn bằng vết thương trong tâm hồn ...”

Lisa nghe xong, lại quay lưng bước đi, trong lòng cô bất giác không còn cảm giác oán ghét, kinh tởm con người đó nữa, mà bỗng nhiên lại cảm thấy anh ta thật là 1 người đáng thương

Lisa đã khuất dạng, Khiết Nhã cũng chữa trị xong cho Khải Nguyên, cô dịu dàng nói với hấn

“Thiếp thích nhìn dáng vẻ của chàng lúc này nhất, không thích nhìn dáng vẻ của chàng lúc đánh nhau chút nào “

Khải Nguyên cười, hỏi lại

“Dáng vẻ của ta lúc đánh nhau trông như thế nào ?”

Khiết Nhã mơ màng nói

“Rất uy phong,凛冽, nhưng cũng không kém phần tà ác, khủng bố.Nhìn thấy dáng vẻ ấy của chàng, thiếp rất sợ ...”

Khải Nguyên cười 1 tràng dài, nói bằng giọng tà dị

“Khi chúng ta về nhà, ta nhất định sẽ đánh nàng 1 trận ra trò”

Khiết Nhã đỏ bừng mặt, ngã vào lòng Khải Nguyên, thả lỏng cơ thể hưởng thụ sự ôm ấp từ đôi tay rắn chắc của hắn

Bình minh đã ló dạng

Khải Nguyên và 4 người của hắn cũng rời khỏi ngôi làng chết chóc.Ba lô sau lưng họ đã căng phồng lên, rõ là trong đó có chứa không ít bảo vật có giá trị.

Đến chiều tối hôm đó, Khải Nguyên vẫn không tìm ra nơi trú ẩn của những cư dân ma cà rồng.Hắn quyết định để mọi người nghỉ ngơi

Quá nửa đêm, như cảm nhận được 1 điều gì đó, Khải Nguyên liền tỉnh dậy.2 cha con Deviance đã thức dậy từ lúc nào, đang giương mắt nhìn vào màn đêm

Khải Nguyên đến bên cạnh họ, ngồi xuống, cười nhạt, khẽ nói

“Tìm cả ngày trời không ra, không ngờ đêm đến chúng lại tự dẫn xác đến đây”

Kane nói

“Bọn tập kích này chắc không có tài vật gì đâu, nhưng được đánh nhau đã tay, đối với tôi thế là đủ”

Càng lúc Kane càng lúc càng tỏ ra vô lại ... Trong suy nghĩ của anh ta, có lẽ trên đời chỉ có 3 việc quan trọng là chiếm đoạt tài vật, đánh giết và ... câu dẫn nữ nhân.

Khải Nguyên cầm thanh kiếm lên, phóng vào màn đêm mất dạng.Hắn muốn thăm dò xem những đối thủ sắp tới như thế nào.Sau chừng 10 phút tìm kiếm, hắn đã phát hiện được 1 nhóm khoảng 5,6 người đang di chuyển trên 1 cánh đồng gần đó.Khải Nguyên cười thầm, hắn tự nhủ

“Chỉ với số người này mà cũng đòi tập kích ta sao, phen này 2 cha con nhà Deviance không có cơ hội ra tay rồi”

Hắn liền phóng đến trước mặt đám ma cà rồng đó, nhưng vẫn chưa rút kiếm ra khỏi vỏ.Khải Nguyên bỗng nhận ra 1 người trong đám ma cà rồng có bộ mặt khá quen thuộc, dường như hắn đã gặp ở đâu đó rồi

Người đó nhìn thấy Khải Nguyên, liền bật đèn lên ngắm nghía hắn 1 lúc rồi lại thốt lên

“Cô gia, chính là người sao ?Mái tóc của người ...”

Khải Nguyên đã nhớ ra, người này chính là Dexter, 1 thuộc hạ của Milena, hắn đã gặp người này lúc cùng với Milena rời khỏi hoang đảo

Khải Nguyên trầm giọng hỏi

“Dexter, ông đến đây vì việc gì ?”

Dexter nói 1 cách khẩn thiết

“Cô gia, chúng tôi được tin người đang ở Áo, đã tìm người suốt 2 ngày nay rồi.Tiểu thư đang rất muốn gặp người.Người mau theo thuộc hạ đi đến chỗ tiểu thư.Việc rất gấp, không thể chần chừ được”

Khải Nguyên sáng giọng nói

“Cô ta muốn tìm ta đánh nhau à, chắc là muốn báo phục cho tên tình lang của cô ta bị ta giết chết.Có gì mà phải gấp, ta còn sống sờ sờ ra đó, muốn tìm ta thì tự đến đây, có gì ta phải đi theo các người”

Dexter than thở

“Cô gia, người đã hiểu lầm rồi ... Nếu tiểu thư có thể tự đi tìm người được thì cũng đã tự đi rồi, đâu cần nhờ đến chúng thuộc hạ làm chi”

Khải Nguyên có vẻ không hiểu, liền hỏi lại

“Người muốn nói điều gì?”

Dexter thở dài nói

“Hiện giờ tính mạng của tiểu thư chỉ duy trì được trong vài ngày nữa thôi. Tiểu thư rất muốn gặp cô gia lần cuối, xin cô gia đừng thoái thác”

Khải Nguyên bàng hoàng, lắp bắp hỏi

“Thật sao? Có việc gì đã xảy ra?”

Dexter kể lại

“3 ngày trước, người của tứ đại gia tộc đến tấn công tiểu thư. Tiểu thư đã đánh bại được chúng, nhưng cũng bị thương không nhẹ, sau đó lại gặp phải Thiên Ma và người của gia tộc Nervy nữa ... Tiểu thư bị trúng phải chất độc của gia tộc Nervy, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, chắc là lâu lắm cũng chỉ duy trì được thêm vài ngày nữa ...”

Sắc mặt Khải Nguyên như tái hẳn, hần ra lệnh cho Dexter

“Đến gần ta, đưa tay của ông cho ta thấy”

Dexter không hiểu, nhưng vẫn làm theo. Khải Nguyên nắm lấy bàn tay ông ta, thì triển Nguyên thần vấn, sắc mặt hần càng lúc càng tối sầm lại

Cuối cùng, hần buông tay Dexter ra, thở dài nói với ông ta

“Đội ta ở đây, ta thu xếp 1 chút rồi sẽ đi cùng ông”

Khải Nguyên phóng như bay về chỗ người của hần, đánh thức mọi người dậy rồi dặn dò

“David, ông hãy cùng Kane đem các chiến lợi phẩm về cho Max, rồi đội tôi ở đó. Nhớ cho bọn hải quan 1 ít tiền để chúng dễ dãi 1 tí”

Khải Nguyên lại quay sang Thu Thủy

“Em cũng theo họ về chỗ của Max rồi đội anh ở đó, chỉ vài ngày nữa anh sẽ trở về”

Nói xong, Khải Nguyên nắm tay Khiết Nhã, dẫn cô theo hần đến chỗ đám người của Dexter. Khi hần vừa đến, Dexter đang gọi điện thoại cho 1 ai đó, việc này làm cho Khải Nguyên có chút nghi ngờ. Nhưng hần vẫn đợi ông ta gọi điện xong rồi hỏi

“Chúng ta sẽ di chuyển bằng phương tiện gì?”

Dexter thật thà trả lời

“Tôi vừa gọi 1 chiếc trực thăng đến đây, nó sẽ đưa chúng ta đến chỗ tiểu thư trong thời gian nhanh nhất”

Nửa giờ sau, 1 chiếc trực thăng lớn đã xuất hiện, Khải Nguyên và Khiết Nhã theo bọn người của Dexter vào trong trực thăng, trực thăng lập tức cất cánh. Ngồi trên trực thăng, Khải Nguyên tranh thủ kể cho Khiết Nhã nghe về Milena, Khiết Nhã nghe xong, không biết nói gì, bàn tay mềm mại của cô lại nắm chặt tay của Khải Nguyên hơn nữa

Khải Nguyên bất chợt hỏi Dexter

“Người mà ta giết hôm đó, thật sự là ai vậy?”

Dexter rụt rè trả lời

“Chính là ... gia chủ của gia tộc Urlan... là phụ thân của tiểu thư”

Khải Nguyên giật mình, người hần bắt đầu run rẩy, tay ôm lấy đầu tựa như rất khó xử. Khóe mắt hần long lanh tựa như sắp khóc. Trực thăng đang đi vào vùng gió mạnh, thân máy bay chao đảo. 1 giọt nước long lanh tình khiết từ khóe mắt Khải Nguyên bắt giắc rơi ra, vô thanh vô tức thấm xuống sàn máy bay

Giọt lệ của tử thần. Tử thần cũng đã phải rơi lệ, đây chính là giọt lệ cuối cùng trong cuộc đời của hần.

Q.1 - Chương 71: Quyết Đấu

Lâu đài tráng lệ đó đã vẫn là tài sản của gia tộc Urlan

Nhưng hiện tại, không khí như trầm mặc hẳn, những kẻ hầu người hạ cũng như vắng bớt đi rất nhiều, chỉ còn lại lác đác vài người

Dexter dẫn Khải Nguyên đi xuyên qua khu vườn mê cung, sau đó mở cửa lớn cho hắn vào, rồi lại dẫn hắn theo ông ta đi qua nhiều dãy hành lang quanh co, cuối cùng dừng lại trước cửa 1 căn phòng lớn

Dexter khẽ nói

“Tiểu thư đang ở trong đây, xin mời cô gia bước vào”

Nói xong, Dexter liền cáo từ, vội vã chạy đi. Khiết Nhã nắm chặt tay Khải Nguyên, ưu tư nói với hắn

“Để thiếp vào cùng chàng ...”

Khải Nguyên gật đầu, lại đẩy cửa bước vào. Căn phòng khá tối tăm, được thắp sáng bằng những ngọn nến trắng lung linh huyền ảo. Cả căn phòng, dường như chỉ toàn 1 màu trắng nhàn nhạt. Trên chiếc giường trải đệm trắng muốt tinh khiết ở giữa phòng, 1 nữ nhân đang nằm, mắt nhắm thiêm thiếp, đó chính là Milena. Khải Nguyên bước đến bên cạnh chiếc giường, ngắm nhìn khuôn mặt của Milena, ánh mắt lay động tựa như ẩn chứa rất nhiều cảm xúc không thể nói ra hết được

Milena đang mặc 1 bộ váy dạ hội màu trắng rất đẹp, phân nửa vùng ngực và lưng của cô ta như ẩn hiện, thật quyến rũ vô cùng. Thế nhưng, cơ thể phong trần mê người đó giờ trông rất nhợt nhạt, tiêu tụy, gương mặt mỹ lệ vẫn giữ khí chất cao quý, nhưng tựa như đã mất đi sức sống của nó. Khải Nguyên bất giác nhẹ nhàng đưa bàn tay đến vuốt ve khuôn mặt của Milena, trong lòng hắn bỗng dâng lên 1 nỗi niềm tiếc thương vô hạn và hối hận vô cùng.

Milena như cảm nhận được sự có mặt của Khải Nguyên, từ từ mở mắt ra nhìn hắn, trong đôi mắt đó như chứa đựng 1 cảm xúc không thể gọi tên được. Cô ta gắng gượng ngồi dậy, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Khải Nguyên

Milena yếu ớt lên tiếng

“Cuối cùng ... chàng cũng đã đến ... Mái tóc của chàng ...”

Khải Nguyên nghe giọng nói của Milena, trong lòng đau xót vô cùng, hắn khẽ nói

“Ta đã trở về bên nàng đây, nàng đừng lo lắng nữa, ta sẽ tìm cách giải trừ chất độc cho nàng”

Milena lắc đầu nói

“Vô ích thôi, chất độc của gia tộc Deviance vốn vô hại với con người ... Hơn nữa, trước giờ họ không có ý định tha mạng cho hấp huyết quý bao giờ ... Chất độc đó vốn không thể giải trừ được ...”

Khải Nguyên cảm thấy choáng váng, hắn gục mặt xuống, không nói nên lời

Milena lại nói tiếp

“Cái chết của cha thiếp, vốn không phải là do chàng gây ra, việc đó thiếp đã biết được. Thiếp cũng không trách chàng, thật sự mà nói, nhất kiếm của chàng chính là sự giải thoát tốt nhất cho ông ấy”

Khải Nguyên hơi ngạc nhiên, liền hỏi

“Làm sao nàng lại biết được điều đó ?”

Milena im lặng 1 lúc rồi trả lời

“Hắc y nhân giao đấu với chàng bên ngoài sơn trang Wagon chính là thiếp. Với thực lực của chàng, thiếp biết chàng không thể nào thắng được cha thiếp, sự việc này chắc chắn có ẩn tình. Sau này, Yul đã thú nhận với thiếp, tất cả đều là mưu ma quỷ kế của Kevin. Chàng cũng đã giết chết Kevin rồi, những ân oán này xem như kết thúc”

Khải Nguyên xúc động hỏi

“Nàng đã tha thứ cho ta rồi sao ?”

Milena gật đầu, khóe mắt ươn ướt, khẽ nói

“Thiếp đã nhận ra, người duy nhất thiếp yêu trên đời này vẫn là chàng. Có nhiều lúc, thiếp cũng rất muốn đi tìm chàng, nhưng lại không vượt qua nỗi sợ cố chấp vốn có của bản thân mình. Cuối cùng, giờ đây, tất cả đều đã quá muộn”

Trong tim Khải Nguyên cảm thấy nhói đau, 1 nữ nhân mà hắn từng yêu thương, sau đó lại đối xử tệ bạc đang chết dần trước mắt hắn. Hắn có thể làm gì đây, hắn nên làm gì ? Cảm giác hồi hận, day dứt lại không ngừng day vò trong tâm hồn Khải Nguyên. Bất giác, hắn lại nhớ đến cái chết của Nhã Ca, tâm trạng lại càng trở nên bi thương hơn nữa

Khải Nguyên gắng gượng an ủi Milena

“Nàng đừng lo, ta sẽ tìm gia tộc Nervy, sau đó đoạt lấy bí kíp của họ để hồi sinh cho nàng, như vậy nàng và ta sẽ lại tiếp tục được ở bên nhau”

Ánh mắt Milena như muốn biểu lộ sự cảm động, cô cố nở nụ cười chua xót nói

“Cảm ơn chàng. Thiếp đã hiểu được, trong lòng chàng vẫn còn tình yêu đối với thiếp. Nhưng thuật triệu hồn của gia tộc Nervy lại không có tác dụng với hấp huyết quỷ, chàng không thể hồi sinh cho thiếp được đâu. Biết được tình cảm chân thành của chàng, được gặp chàng lần cuối, thiếp đã mãn nguyện rồi”

Cơ nhuc trên mặt Khải Nguyên rung động, biểu hiện cảm xúc đau thương cực độ, Milena trông thấy sắc mặt của hắn, cũng xúc động đến rơi lệ, cô nói trong dòng nước mắt nhạt nhòa

“Tại sao thiếp lại cố chấp như vậy ... Tại sao thiếp không thể vượt qua tất cả để đến bên chàng ... Giả như trước đây, thiếp đủ can đảm để vượt qua sự tự cao, cố chấp của chính mình thì bây giờ đâu đến nỗi như thế này ... “

Từng lời nói của Milena như lưỡi dao nhọn đâm sâu vào trái tim Khải Nguyên, hắn đau khổ nói

“Ta cũng thật là hèn nhát ... Ta không thể đối diện với nàng ... Nếu như ta có đủ can đảm để đối diện với nàng thì giờ đây ...”

Milena bỗng cất ngang lời Khải Nguyên

“Chàng đừng tự trách mình nữa, số phận thật bất công, thiếp và chàng đều là những người khốn khổ ... Nhưng chúng ta vẫn được gặp nhau lần cuối, xem ra số phận cũng không quá nhẫn tâm đối với chúng ta”

Nói xong, Milena bỗng ho lên 1 tràng dài, theo tiếng ho đó, từng búng máu từ miệng cô ta bắn thẳng vào mặt Khải Nguyên. Hắn bàng hoàng đỡ Milena dậy, nắm thật chặt tay cô, lo âu hỏi

“Nàng cảm thấy thế nào ?”

Milena gượng cười đáp

“Tệ lắm, thiếp biết mình không sống nổi đến ngày mai đâu”

Milena lại nhìn Khiết Nhã, nở nụ cười hỏi

“Đây là nữ nhân mới của chàng à ? Dường như thiếp từng gặp cô ấy 1 lần. Chàng hãy bảo cô ấy đến gần để thiếp xem rõ mặt được không ?”

Khải Nguyên hướng về phía Khiết Nhã, gật đầu như ngầm bảo cô hãy làm theo yêu cầu đó. Khiết Nhã bước đến bên cạnh Milena, nhẹ nhàng nắm tay Milena, đôi mắt trong trẻo lại nhìn Milena không chớp mắt

Milena lại cười nói

“Cô ấy rất đẹp, chàng thật là tốt số ...”

Đôi vai Khải Nguyên như run rẩy, hắn nói bằng giọng thê lương

“Không tốt đến thế đâu ... Thê từ đầu tiên của ta đã bị sát hại ... 2 thê từ khác và hài nhi của ta lại thất lạc ... Giờ đây, nàng cũng sắp sửa bỏ ta mà đi ...”

Khải Nguyên ôm lấy Milena vào lòng, giọng nói như nghẹn đi

“Là những ai ... Những ai đã hại nàng ra nông nỗi này ?”

Milena nấc lên 1 tiếng, nghẹn ngào nói

“Hôm đó, tứ đại gia tộc tìm đến gây sự với thiếp, nhưng họ không đủ bản lĩnh để chế phục thiếp. Sau khi người của tứ đại gia tộc rút lui, người của gia tộc Nervy lại xuất hiện tấn công thiếp, cuối cùng thì Thiên Ma hiện thân, tiêm chất độc đó vào người thiếp ...”

Ánh mắt Khải Nguyên bùng lên ánh sáng của sự căm hận tột cùng, hần nghiến răng nói

“Thiên Ma ... Lại là ông ta ...”

Milena nhìn Khải Nguyên, dịu dàng hỏi

“Chàng muốn biết tâm nguyện cuối cùng của thiếp không?”

Khải Nguyên chưa xót gật đầu, Milena nhìn thẳng vào mắt hắn nói

“Thiếp không muốn chàng báo phục cho thiếp. Thiếp chỉ muốn chàng nuôi dạy con của chúng ta thật tốt, như vậy là thiếp đã mãn nguyện rồi.”

Khải Nguyên sững sờ ấp úng nói

“Con ... Con của nàng và ta sao?”

Milena lại rơi lệ, cúi đầu nói

“Đúng vậy, là con trai, rất giống chàng. Lúc hoài thai đứa bé ấy, có đôi lần thiếp đã muốn phá bỏ nó đi, nhưng cuối cùng không nỡ. Khi đứa bé ra đời, thiếp rất vui, vì nó giống chàng như đúc, sau này nhất định nó sẽ trở thành 1 cường giả như chàng”

Khải Nguyên buồn bã nói

“Cường giả thì có gì hay ... Số phận của cường giả đều như nhau, cuối cùng tất cả đều chìm trong bi thương và thống khổ vô cùng ...”

Milena lại nhìn Khải Nguyên nói

“Chàng hãy chăm sóc con thật tốt, hãy để nó trưởng thành trong tình yêu thương và hạnh phúc. Chút nữa Dexter sẽ giao đứa bé đó cho chàng, bây giờ thiếp chỉ muốn chàng toàn tâm toàn ý ở bên thiếp trong những giây phút cuối cùng. Chàng có thấy là thiếp ích kỷ không?”

Khải Nguyên lắc đầu

“Không ... Ta hiểu ...”

Khải Nguyên bắt giác hỏi

“Nàng đặt tên con chúng ta là gì?”

Milena òa lên khóc, nước nở nói

“Thiếp đặt tên cho con là Vô Hận, trong thâm tâm thiếp vẫn muốn quên hết tất cả oán hận đối với chàng. ...”

Milena gạt nước mắt, cố nở nụ cười, ôn nhu nói

“Thiếp muốn chàng hôn thiếp, chàng có đồng ý không?”

Khải Nguyên gật đầu, hần từ từ đặt lên môi Milena 1 nụ hôn thấm thiết. Trong nụ hôn đó, Khải Nguyên như cảm thấy vị mặn của nước mắt đã tuôn rơi trên khuôn mặt Milena, như cảm nhận được thâm tình sâu nặng mà Milena đã dành cho hắn. Nỗi đau trong lòng hắn dâng lên như sóng đại dương, nhưng trên khóe mắt chẳng có giọt lệ nào cả, hắn không muốn khóc trước mặt Milena, không muốn Milena thêm đau lòng 1 chút nào nữa

Thời gian dần trôi qua, trong căn phòng âm u đó, Khải Nguyên và Milena vẫn đang ôm nhau thật chặt và nhìn nhau bằng ánh mắt chứa chan vô vàn cảm xúc. Tất cả đều yên lặng, không 1 lời nói nào được cất lên, ánh mắt tự thân nó đã là 1 loại ngôn ngữ câm lặng, ngôn ngữ của linh hồn.

Khiết Nhã đứng gần đó, không nói gì, chỉ nhìn 2 người, từ đôi mắt cô 2 dòng lệ tuôn trào như tiếc thương cho 1 mối tình đầy cay đắng và oan trái

Khải Nguyên câm lặng, cổ họng hắn như nghẹn lại, không thể nói thêm lời nào nữa. Hắn bỗng thấy mình trở nên ngu ngốc, không thể nghĩ ra được 1 câu nói nào cho ra hồn lúc này. Nhưng, hắn có thể nói gì đây, an ủi Milena, hay lại nói những lời yêu thương đường mật ... Tất cả giờ đây bỗng trở nên vô nghĩa. ... Khải Nguyên lại dùng Nguyên thần vận đọc tâm sự của Milena, nhưng càng đọc những tâm sự u buồn đó, trong lòng hắn càng thêm đau đớn, xót xa.

Rất lâu sau, không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, Milena lại phá vỡ không khí tĩnh lặng, trầm mặc, khẽ nói với Khải Nguyên

“Phía sau lâu đài này có 1 hồ nước rất đẹp, bên bờ hồ có lẽ có vài chiếc thuyền. Đưa thiếp đến đó được không?”

Khải Nguyên gật đầu, nhẹ nhàng bế Milena lên rồi đi theo sự chỉ dẫn của cô ra khỏi lâu đài. Không khó khăn gì để tìm thấy hồ nước đó và 1 chiếc thuyền

nhỏ đậu bên bờ hồ. Khải Nguyên dìu Milena xuống thuyền, rồi từ từ chèo thuyền đến giữa hồ

Trời đã về đêm Trên bầu trời hàng ngàn, hàng vạn vì sao tỏa sáng lung linh, phản chiếu qua mặt nước tạo thành 1 khung cảnh thơ mộng vô cùng. Từng làn gió mát nhẹ nhàng mon man, làm vui bớt đi 1 chút phiền muộn trong lòng của Khải Nguyên, hắn vẫn nhìn vào mắt Milena, như thể muốn nói với cô 1 điều gì đó

Milena cười hạnh phúc nói

“Thiếp cảm thấy rất thoải mái. Giờ đây, giữa mặt hồ này, trên chiếc thuyền chỉ còn 2 chúng ta, và tình yêu của chúng ta. Thiếp đã thật sự quên hết những đau khổ, oán hận rồi. Cảm ơn chàng”

Khải Nguyên vẫn không nói được lời nào, chỉ biết ôm lấy Milena, như muốn truyền cho cô chút hơi ấm từ thân thể hắn. Milena lại ôn nhu nói

“Giờ thiếp cảm thấy rất mệt mỏi, thiếp muốn được ngủ trong vòng tay chàng. Thiếp biết, thiếp sẽ không tỉnh dậy nữa, hãy để thiếp được ra đi trong vòng tay của chàng”

Khải Nguyên cố đè nén tất cả đau khổ trong lòng, nhìn Milena, gắng gượng nở nụ cười như muốn lưu lại cho cô hình ảnh tươi đẹp cuối cùng của hắn. Milena mỉm cười hạnh phúc nhìn hắn hồi lâu rồi yếu ớt hỏi

“Chàng sẽ chôn thiếp ở đâu ?”

Khải Nguyên như người mất hồn, thần thờ lên tiếng

“Trong tim ta. Khi ta vẫn còn sống thì hình bóng của nàng sẽ luôn hiện diện trong trái tim ta”

Milena nghe xong, vẻ mặt như rạng ngời lên niềm hạnh phúc vô bờ bến, cô thả lỏng cơ thể, dựa vào người Khải Nguyên rồi từ từ nhắm mắt lại. Khải Nguyên cảm thấy nhịp tim của Milena như yếu dần, thân thể cô như lạnh dần trong vòng tay hắn, nhưng hắn vẫn ngồi im bất động, ôm chặt thân thể của Milena vào lòng.

Bình minh đã trở lại, vạn vật như bừng sáng trong 1 sức sống mới. Giữa mặt hồ, trên chiếc thuyền nhỏ, Khải Nguyên vẫn ôm lấy thi thể đã giá lạnh của Milena.

Những tia nắng mặt trời đầu tiên chạm vào da thịt Milena, tức thì, cơ thể Milena bỗng bốc cháy dữ dội, nhưng thay vì tỏa ra mùi khét lẹt, hôi hám lại tỏa ra 1 mùi thơm như hương lan. Khải Nguyên vẫn mặc kệ sức nóng, ôm thi thể rực cháy của Milena đến khi chỉ còn lại 1 chút tro tàn. Hắn nhẹ nhàng rải số tro tàn đó xuống hồ

Khải Nguyên nhìn những bụi tro thi thể Milena đang tan biến trong nước, thờ dài tự nói 1 mình

“Mùi hương này, có lẽ chính là bí mật cuối cùng của nàng”

Thân ảnh của 1 nam nhân hốt bỗng hiện ra, lơ lửng trên không trung bên cạnh Khải Nguyên, nói với hắn

“Ngươi cũng thật là biết thương hoa tiếc ngọc đó”

Ánh mắt Khải Nguyên như bừng lên sự phẫn nộ, hắn hằn học nói

“Là ông phải không, Thiên Ma ?”

Thiên Ma gật đầu

“Chính là ta”

Ông ta nhìn mông lung 1 lúc rồi nói tiếp

“Thân phận đầu tiên của ta có tên gọi là Christian Avalanche. Chính bọn hấp huyết quỷ gia tộc Urlan đã cấu kết với giáo hội, vu cho ta là ma quỷ, phù thủy, sau đó lại hại chết toàn bộ gia đình ta, cướp đi toàn bộ gia sản. Gia tộc Urlan đa số chết về tay ngươi, nên bây giờ ta giết người cuối cùng là Milena Urlan, xem như đã trả xong mối hận này”

Khải Nguyên thâm trầm nói

“Kế hoạch báo phục mấy trăm năm của ông giờ đã hoàn thành, ông có thấy vui không ?”

Thiên Ma lắc đầu nói

“Không vui lắm, ta cảm thấy hoàn toàn trống rỗng. Chẳng hiểu sao giờ ta nhìn bất cứ người nào của nhân loại cũng thấy có nét giống với những cừu nhân của ta ngày xưa. Có lẽ ta và nhân loại không thể nào đội trời chung được”

Khải Nguyên lại hỏi

“Gia tộc Nervy với ông là loại quan hệ như thế nào ?”

Thiên Ma lạnh lùng đáp

“Loại dụng lẫn nhau thôi, họ đã quy phục, muốn trở thành thuộc hạ của ta, muốn được ta che chở. Ta cũng cần họ làm cho ta 1 số việc”

Trong lòng Khải Nguyên, 1 tia hy vọng bùng sáng lên, hấn vội vã hỏi

“Tôi đang cần 2 quyền bí kíp của gia tộc Nervy, là bí kíp triệu hồi thần tượng, quyền thượng và hạ. Ông có thể cho tôi mượn chúng 1 thời gian không ?”

Thiên Ma đáp 1 cách nham hiểm

“Không thành vấn đề, nhưng đổi lại, ta sẽ được gì ?”

Khải Nguyên bỗng cười lớn tiếng nói

“Ông cũng như tôi, thích nhất là được giao đấu với những đối thủ có thực lực, tôi muốn thách đấu với ông.”

Thiên Ma kinh ngạc, kêu lên

“Ồ, ta hơi ngạc nhiên đó. Người chắc chắn không tiếp nổi 1 chiêu của ta đâu”

Khải Nguyên lắc đầu

“Không phải bây giờ, mà là 1 năm nữa. Quyết đấu sinh tử thật sự. Địa điểm tùy ý ông chọn, nhưng đừng bỏ trốn mất nhé”

Thiên Ma bật cười

“50 năm nữa thì còn may ra. Nhưng ta sẽ không từ chối người đâu. Có thể cho ta biết vì sao không ?”

Khải Nguyên thờ dãi, nặng nề nói

“Rất đơn giản, cũng giống như ông, tôi đã chán ngán thế gian này, không tìm ra lý do nào để tiếp tục tồn tại nữa. Nhưng tôi vốn là 1 cường giả, tôi muốn thách đấu với 1 đối thủ thực lực cường đại như ông, như thế mới thật là sáng khoái”

Thiên Ma gật gù

“Ta hiểu. Ta chấp nhận. 1 năm nữa ta sẽ gặp người ở sa mạc Gobi. Từ giờ đến lúc đó, người vẫn có quyền suy nghĩ lại. Thọ mệnh của ta là vĩnh cửu, ta có thể đợi người bao lâu cũng được. Nếu người thắng được ta, hay đơn giản chỉ cần làm cho ta cảm thấy người là 1 đối thủ thú vị, ta sẽ giao 2 quyền bí kíp đó cho người”

Thiên Ma nói xong, lại biến mất, không lời từ biệt. Khải Nguyên ngồi thần thờ 1 lúc rồi chèo thuyền vào bờ, quay trở lại lâu đài. Ở đại sảnh Dexter và 1 số gia nhân khác như đang đứng đợi hấn.

Vừa thấy Khải Nguyên, Dexter đã lên tiếng

“Cô gia, có phải tiểu thư đã qua đời rồi không ?”

Khải Nguyên gật đầu, giọng nói có vẻ bi thương

“Ta đã hỏa táng cho cô ấy, không cần phải cử hành tang lễ đâu”

Dexter lại ngập ngừng nói

“Theo di chúc của tiểu thư, toàn bộ tài sản của gia tộc Urian sẽ giao lại cho cô gia quản lý. Đây là thành ý của tiểu thư, xin cô gia đừng từ chối”

Khải Nguyên đến bên cạnh ông ta, thì thầm 1 lúc lâu, Dexter có vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn tỏ ra tuân phục, nói

“Tôi hiểu, thưa cô gia, tôi sẽ lập tức điều tra việc này”

1 cánh cửa bỗng mở ra, 1 bảo mẫu tay bế 1 đứa bé bụ bẫm bước vào, Dexter liền nói với Khải Nguyên

“Cô gia, đây chính là thiếu chủ ...”

Khải Nguyên lặng im ngắm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt đứa bé. Hấn bất giác đưa tay ôm lấy ngực, trái tim lại nhói đau

3 ngày sau, Khải Nguyên đã về đến New York, hấn thuê phòng tại 1 khách sạn nhỏ rồi gọi điện báo Nguyệt Ảnh và Max đến gặp

Chỉ 1 giờ sau, 2 người đã đến trước phòng của hắn, bấm chuông.

Khải Nguyên ra mở cửa, nhưng chỉ cho Nguyệt Ánh vào, lại bắt Max đứng bên ngoài đợi

Hắn đóng cửa phòng đưa Hận Huyết kiểm tra cho Nguyệt Ánh nói

“Ta cần cô làm cho ta 1 việc.”

Nguyệt Ánh nói như châm chọc

“Anh từng nói, tôi là kẻ yếu đuối, nhu nhược, ko quyết đoán.Sao hôm nay lại giao việc cho tôi vậy”

Khải Nguyên trầm tư nói

“Chính vì cô yếu đuối, đa cảm nên ta mới giao việc này cho cô.Hãy theo ta đến đây”

.....

Khi Nguyệt Ánh trở ra, Khải Nguyên gọi Max vào phòng, đóng cửa lại rồi nói với anh ta

“Có lẽ cậu chỉ còn sống được 1 năm nữa thôi.Ta nói trước cho cậu biết, hãy tận dụng thời gian còn lại của mình”

Max vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi.Anh ta áp úng hỏi

“Vì sao ...lại như vậy ?”

Khải Nguyên thờ dãi nói

“1 năm sau, ta sẽ quyết đấu với 1 cường giả thực lực rất mạnh, uy lực của ông ta có thể nói là hủy thiên diệt địa.Có thể, ta sẽ phải chết ...”

Max nói chuyện thêm với Khải Nguyên 1 lúc rồi đi ra, sắc mặt có vẻ thê lương.Anh ta bỗng ôm lấy Nguyệt Ánh khóc rống lên như 1 đứa trẻ

.....

Khải Nguyên rời khỏi New York, mang theo 1 nửa tài sản của hắn.Hắn dẫn Thu Thủy và Khiết Nhã theo cùng, lại an bài cho Kane và David ở lại New York

.....

6 tháng sau, tại 1 cơ sở nghiên cứu khoa học bí mật, từng là tài sản của gia tộc Urlan

Trong 1 căn phòng lớn, Khải Nguyên đang đứng khoanh tay, sắc mặt ảm đạm, buồn bã.Xung quanh hắn, hàng chục nhà nghiên cứu đeo khẩu trang che kín mặt cũng đang cúi đầu như hối lỗi

1 đồ hình ma thuật được vẽ ra giữa phòng, trong đồ hình đó là 1 chiếc bàn làm bằng thép không rỉ cao cấp.Thi thể của 1 nữ nhân đang nằm trên chiếc bàn đó

Khải Nguyên thờ dãi hỏi Khiết Nhã đang đứng bên cạnh hắn

“Thất bại rồi sao ?”

Khiết Nhã gật đầu bối rối nói

“Vâng, thiếp xin lỗi ...”

Khải Nguyên lo lắng hỏi

“Liệu linh hồn đó có bị tổn hại gì không ?”

Khiết Nhã suy nghĩ hồi lâu, ưu tư nói

“Không thể tránh khỏi, tuy nhiên, linh hồn đó vẫn chưa bị hủy diệt.Hiện giờ nó đã trở về thế giới của người chết, chắc là lần sau chúng ta khó mà triệu hồi được linh hồn đó 1 lần nữa”

Trái tim Khải Nguyên lại nhói đau, ánh mắt như biểu lộ vẻ bi ai khó tả, hắn nắm tay Khiết Nhã chậm chạp ly khai khỏi căn phòng

.....

Ngày tháng dần trôi, 6 tháng nữa lại trôi qua

Đêm xuống, ở 1 thị trấn nhỏ nằm trong 1 ốc đảo của sa mạc Gobi, không gian như tĩnh lặng

Nhưng trong 1 căn phòng của 1 khách sạn nhỏ lại không như vậy

Khải Nguyên và Khiết Nhã đang triền miên quấn lấy nhau, trên cơ thể họ không hề có 1 mảnh vải

Đêm sa mạc rất lạnh nhưng lòng người lại nóng

Đã hơn nửa đêm, Khiết Nhã có vẻ mệt mỏi, yêu kiều nói với Khải Nguyên

“Chúng ta nên dừng lại thôi, ngày mai chàng phải quyết đấu với Thiên Ma mà”

Khải Nguyên nở nụ cười tà dị nói

“Tại sao lại phải ngưng lại ?Ta vẫn còn muốn mà.Nàng quả thật diễm lệ, hể nhìn thấy nàng là ta cứ bị nàng câu dẫn làm cái việc ấy mãi mà thôi.Việc ngày mai, cứ để ngày mai hãy tính”

Khiết Nhã nhăn mặt nói

“Chàng thật là sắc ma tái thể, gần nửa năm nay, ngày nào chàng cũng cùng thiếp và Thu Thủy hoan ái phong cuồng, đến giờ vẫn còn chưa thấy đủ sao”

Khải Nguyên động tay vuốt ve ngọc nhũ ướt đẫm mồ hôi của Khiết Nhã, rồi lại đùa nghịch với khe suối huyền bí ẩm ướt của cô.Cuối cùng, Khiết Nhã không thể chịu đựng thêm nữa, kiều mị rên rỉ

“Phu quân ... yêu thiếp nữa đi ...”

Khải Nguyên lại cùng Khiết Nhã hòa vào làm một, hấn bắt chợt nói khẽ

“Xem ra, nàng vẫn còn yêu đời lắm, nếu ngày mai nàng phải chết cùng ta, nàng có hận ta không ?”

Khiết Nhã vẫn còn chìm đắm trong mê tình, ôn nhu nói

“Không, được chàng yêu thương chăm sóc, được đồng sinh cộng tử cùng chàng, thiếp rất mãn nguyện”

Khải Nguyên nở nụ cười hạnh phúc, lại tiếp tục ôm lấy Khiết Nhã hưởng thụ hoan lạc ân ái đến tận sáng

9 giờ sáng hôm sau, giữa sa mạc Gobi

Khải Nguyên ngồi trên 1 đồi cát lớn, Khiết Nhã đang nằm cạnh hắn, toàn thân mềm rũ vô lực

1 lúc sau, từ trong không trung, thân ảnh của Thiên Ma dần hiện ra

Ông ta nói

“Ngươi vẫn còn giữ ý định đó à”

Khải Nguyên gật đầu nói

“Phải”

Thiên Ma quan sát 1 lúc, lại hỏi

“Thanh kiếm của ngươi đâu ?”

Khải Nguyên cười nhạt nói

“Tôi không mang theo.Chỉ cần đôi tay này là đủ rồi”

Thiên Ma cười lớn, nhìn Khải Nguyên không nói thêm gì nữa

Khải Nguyên cũng bật cười ha hả, hòa diễm và tà khí cuộn cuộn bốc lên từ toàn thân hắn

Bầu trời tối sầm lại.

Từng tia sét ngang dọc như muốn rạch nát cả bầu trời

Cuộc chiến kinh thiên động địa giữa 2 tuyệt thế cường giả cuối cùng đã bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 1: Ván Thiên

Ngày 20-7-2018 cuộc chiến giữa Diệp Khải Nguyên và Thiên Ma nổ ra

1 ngày sau, sa mạc Gobi lại chìm trong sự yên lặng, tịch mịch vốn có của nó

Ngày 30-8 -2018, 1 thành viên của hắc huyết quỷ tứ đại gia tộc bị 1 ma thần bí ẩn tấn công, ma thần này có mái tóc trắng xóa như bông tuyết, nhưng gương mặt lại bao phủ bởi 1 làn khí tức trông giống như 1 chiếc đầu lâu hắc ám. Người ta đoán rằng ma thần này chính là hóa thân của Lãnh diện tử thần.

Ngày 15 -10 -2019 thành viên cuối cùng của tứ đại gia tộc bị tiêu diệt, sau đó, những yếu nhân của nhân loại từng có quan hệ hợp tác với tứ đại gia tộc lần lượt bị ám sát

Ngày 30 – 5 – 2020 giáo chủ giáo hội chính thống giáo Roma bị ám sát, 250 thủ vệ của ông ta đều bị sát hại toàn bộ

Ngày 23-12-2020 giáo chủ Thái Cực giáo bị ám sát, tiếp theo sau đó là cái chết của nhiều tông sư chính phái khác cùng hàng ngàn môn hạ của họ

Ngày 21-7-2022 thống lĩnh quân đội Israel đang chiếm đóng tại Syria bị ám sát

Thủ phạm gây ra các vụ ám sát trên chính là ma thần tóc trắng – Lãnh diện tử thần

Lãnh diện tử thần vẫn giữ lối tấn công bá đạo của anh ta, điên cuồng chém giết đối thủ, mặc kệ thương tích của bản thân, sau mỗi lần sát hại yếu nhân, toàn thân anh ta đều ướt đầm bởi máu tươi của chính anh ta và của đối thủ, bộ dạng đó trông thật khủng bố vô cùng. Bởi vậy, Lãnh diện tử thần còn được gọi bằng 1 tên gọi khác ở phương Đông: Bạch phát huyết ma

Sau khi giết chết tông sư của 48 môn phái khác nhau, Lãnh diện tử thần đột nhiên hoàn toàn biến mất, như là chưa từng tồn tại trên thế gian này

Những hành động của Lãnh diện tử thần đã đẩy lên 1 lần sóng phản nộ trong giới tu luyện võ thuật, nhiều tu luyện giả vốn ẩn thân, nay đã xuất thế, quyết tâm tìm ra và diệt trừ ma thần này. Rất nhiều cường giả bí ẩn cũng xuất hiện, 1 trường hạo kiếp sóng gió lại nổi lên khắp địa cầu

Năm 2037, tại New York

Phố Halley chỉ là một khu phố bình thường, không sầm uất cho lắm, một cửa hiệu trông khá bình thường tọa lạc tại nơi này, nhưng lại chuyên bán một thứ hàng hóa không bình thường lắm, đó là cổ vật. Tên cửa hiệu này là Ancient Treasure

Mặc dù lượng khách ra vào không đông bằng những cửa hàng khác trong khu phố, nhưng doanh thu của Ancient Treasure vẫn rất ổn định

Chủ nhân của Ancient Treasure có cái tên gọi nghe rất thô kệch: Jack Lumberman, nhưng con người ông ta lại trông rất hào hoa, quý phái, ăn nói lại nhã nhặn lịch sự, mọi người đều quý mến

Jack có vợ là 1 phụ nữ phương Đông rất đẹp, vẻ đẹp dịu dàng thuần chất Á Đông. Họ lại có 1 đứa con trai năm nay vừa tròn 20 tuổi, dường như là kết tinh của tất cả tinh hoa từ 2 chủng tộc châu Âu và châu Á

Ai cũng phải công nhận ông ta thật là 1 người tốt số

Trong quán bar Rosen sang trọng, 1 thanh niên trẻ tuổi đang ngồi ưu tư trong góc, chai rượu trước mặt đã cạn gần hết. Người thanh niên này có mái tóc đen mượt, đôi mắt nâu, những đường nét trên khuôn mặt lại hao hao giống người phương Tây, nhưng không kém phần anh tuấn và nam tính. 1 mình ngồi nơi đây, chắc hẳn là chàng trai này đang có tâm sự

Ở bàn gần đó, 2 người đàn ông trung niên đang nhỏ to trao đổi. Trên mặt bàn là 1 vật gì đó khá dài, được bọc kín bằng 1 lớp vải nhung sang trọng

Một người nói

“Ông xem kỹ đi, đây chính là cổ vật Trung Hoa, thời đại nhà Tần, rất hiếm. Trải qua hàng ngàn năm, vẫn còn ở tình trạng tốt, chính là bảo vật có một không hai trên đời.”

Người đàn ông kia lần giờ lớp vải, mân mê vật bên trong hồi lâu, ánh mắt ông ta lại ánh lên sự thích thú khó tả.

Mãi một lúc sau, ông ta lên tiếng

“Nhưng 25 triệu USD có phải là cái giá quá đắt không?”

Có lẽ đó là một cổ vật, và dường như chủ nhân của cổ vật đó đang gạ bán nó cho một người giàu có với giá cắt cổ

Chủ nhân của cổ vật ôn tồn nói

“Thanh kiếm này chính là do 1 đại kiếm sư đúc thành, sau đó được 1 kiếm khách nổi tiếng sử dụng, là bảo vật có giá trị liên thành. Ông nhìn xem, nó vẫn còn sắc bén vô cùng, không như những thanh kiếm cổ rỉ sét vẫn trưng bày ở viện bảo tàng. Nếu như căn nhà của ông được trang trí bởi thanh kiếm này, ắt là tất cả khách đến chơi đều phải trầm trồ thán phục nhân quang tỉnh tế của chủ nhà, chắc chắn danh tiếng của ông sẽ tăng thêm không ít đâu”

Một giọng nói trẻ tuổi trầm ấm chọt cất lên

“Theo tôi thì không phải đâu”

Vị khách hàng giàu có liền nhìn về hướng người vừa lên tiếng. Chàng thanh niên đã rời khỏi bàn, từ từ đi lại chỗ ông ta, cầm lấy thanh kiếm cổ đưa lên ngang mắt xem xét

Chàng trai rút thanh kiếm ra khỏi vỏ ngắm nghía hồi lâu rồi cười nói

“Đây đúng là cổ vật, chính xác là cổ vật Trung Hoa, nhưng không phải thời Tần. Chắc là triều đại Tống hay Minh gì đó. Ông hãy nhìn xem hoa văn khắc hình rồng này, rất tinh xảo, nhưng họa tiết đó lại không phải phong cách của nhà Tần. Phong cách thời Tần giản dị hơn thế này một chút. Ông có thể tìm các thư điển về họa tiết thời Tần để tham khảo lại. Thanh kiếm được làm bằng loại sắt rất tốt, kỹ thuật khai khoáng và luyện kim thời Tần không thể nào chế tạo được loại tinh thiết như vậy.”

Chủ nhân của cổ vật tức giận nói

“Cậu chỉ được cái ăn nói hồ đồ. Tuổi tác của cậu dường như chưa đến 30, kiến văn được bao nhiêu mà dám ăn nói linh tinh như thế. Cậu còn có bằng chứng gì khác không?”

Thanh niên nói

“Chắc chắn đây không phải vật tùy thân của 1 kiếm khách. Mà chỉ là 1 thứ đồ trang trí thông thường thôi. Nếu được sử dụng bởi 1 kiếm khách nổi tiếng, vì sao lưỡi kiếm lại nguyên vẹn đến như vậy?”

Thanh niên lại cười, bất thần xuất thủ bẻ gãy mũi kiếm bỏ vào túi áo rồi nói

“Chúng ta đến phòng thí nghiệm, làm giám định phóng xạ vậy. Nếu như vật này thực sự là cổ vật đời Tần, tôi xin trả ông 50 triệu USD, còn nếu như không phải, tôi sẽ dùng 50 triệu đó thuê luật sư kiện ông ra tòa”

Chủ nhân cổ vật dường như bị nói trúng tim đen, vội vàng thu lấy hàng của mình về, lăm lăm chửi rủa

“Không nói nữa, không buôn bán gì cả. Xem ra hôm nay ta gặp xui, tự dưng lại xuất hiện thằng nhóc điên khùng này, thật mất hứng”

Nói xong, ông ta vội vã rời đi, chỉ vài phút đã đi mất.

Người khách hàng nở nụ cười nói với thanh niên

“Xem ra cậu rất am hiểu về cổ vật. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã am tường rất sâu sắc, tôi rất phục cậu. Tôi có thể biết danh tính và số điện thoại liên lạc của cậu được không?”

Chàng trai cười đáp

“Nếu có thời gian rảnh, xin ông quá bộ đến cửa hiệu Ancient Treasure ở khu phố Halley, ông sẽ gặp được tôi ở đó. Tôi tên là Lâm Văn Thiên”

Người thanh niên nói thêm vài câu xã giao, sau đó gọi tính tiền rồi rời đi. Không ngờ chàng trai này lại chính là con của chủ cửa hiệu đồ cổ Jack Lumberman, nhưng anh ta lại có một cái tên phương Đông. Vì sao thanh niên này lại không theo họ của cha mình?

Văn Thiên đi qua vài con phố, bất giác quay đầu nhìn lại sau lưng rồi cười nhặt, cước bộ trở nên nhanh hơn, đi đến một ngõ hẻm khá vắng vẻ

Chỉ vài phút sau, khoảng 5,6 người xuất hiện trong con hẻm đó, trông bộ dạng của họ rõ là dân du côn, tay lăm lăm những cây gậy gỗ. Văn Thiên chỉ cười, không nói gì, nhìn một lượt vào bọn du côn rồi khẽ hỏi

“Chúng ta có ân oán gì sao ?”

1 tên du côn lớn tiếng

“Ngươi đã phá hoại chuyện làm ăn của ông chủ, chúng ta phải dạy ngươi 1 bài học đích đáng”

Vấn Thiên nhún vai nói

“Để xem ai dạy dỗ ai nào “

Những tiếng đấm đá ỳnh ỳnh liên phát ra, khoảng 20 phút sau, Vấn Thiên bình thân bước ra khỏi con hẻm, còn bọn du côn thì đang nằm bò lê bò cang, về mặt nhăn nhó đau đớn

Vấn Thiên quay đầu nhìn bọn du côn một lần nữa rồi cười nhạt, tự nhủ

“Còn thua cả lũ lưu manh ở phố Halley “

Vấn Thiên đi bộ qua nhiều khu phố đông vui, nhộn nhịp, rồi rẽ vào khu phố Halley, từ từ tiến về phía cửa hiệu Ancient Treasure. Chàng vừa bước vào cửa, một người đàn ông trung niên ngồi ở quầy lập tức vui vẻ hỏi

“Hôm nay con làm bài như thế nào ? Sao lại về trễ như vậy ?”

Vấn Thiên nhăn mặt đáp

“Tệ lắm, chắc con lại thi rớt nữa rồi cha ơi”

Trung niên không trách cứ gì, lại dặn dò

“Con về nhà ăn tí gì rồi ngủ đi, chắc là hôm nay con đã uống không ít rồi”

Vấn Thiên gật đầu chào cha rồi đi ra khỏi cửa hiệu. Chừng nửa giờ đi bộ nữa, chàng đã về đến một căn hộ khá sang trọng, đưa tay lên bấm chuông cửa

Người mở cửa là một thiếu phụ Á Đông ngoài bốn mươi tuổi, nhưng da dẻ vẫn mịn màng, dáng dấp vẫn thon thả như thiếu nữ, khuôn mặt vẫn còn trẻ trung, tươi tắn. Dường như thời gian để lại rất ít dấu ấn trên khuôn mặt của thiếu phụ đó

Thiếu phụ nhìn Vấn Thiên, chau mày hỏi

“Con lại uống rượu nữa à ?”

Vấn Thiên ấp úng nói

“Vâng ... Hôm nay con làm bài thi không tốt lắm ... Con có đi uống một chút ...”

Thiếu phụ lại hỏi

“Con lại đánh nhau nữa phải không ? Lúc mẹ dạy võ công cho con, đã dặn con không được tự tiện gây sự rồi mà, con không nhớ sao ? ”

Vấn Thiên chỉ im lặng, cúi đầu như hối lỗi

Thiếu phụ cần nhẫn thêm vài câu rồi giục Vấn Thiên thay đồ, đi ngủ. Khi Vấn Thiên đã vào phòng, thiếu phụ thờ dài khẽ nói thầm

“Càng lúc càng giống cha của nó ...”

Rất ít người có thể nhận ra, Jack Lumberman có khuôn mặt rất giống Max Deviance, còn vợ ông ta lại trông không khác gì Nguyệt Ảnh. Max và Nguyệt Ảnh đã trở thành một đôi vợ chồng rất hạnh phúc Hai người đã thay tên đổi họ, sống ẩn cư dưới một thân phận khác để tránh những rắc rối của quá khứ tìm đến

Tuy nhiên, do thân phận của Max vốn là tử hoạt nhân, cho nên anh ta và Nguyệt Ảnh không thể có con, Vấn Thiên chính là đứa con của Khải Nguyên và Milena, hắn đã giao đứa bé đó cho Nguyệt Ảnh chăm sóc, mười chín năm liền hoàn toàn không hề đến thăm con của mình. Có lẽ trong thâm tâm, Khải Nguyên không muốn con hắn dính líu vào những ân oán của hắn, cũng không muốn con hắn trở thành cường giả như hắn. Khải Nguyên đã đặt tên lại cho con mình là Vấn Thiên, như muốn diễn đạt nỗi đau trong lòng của hắn, một nỗi đau không thể gọi tên, không ai hiểu được và không ai có thể chia sẻ được

Vấn Thiên từ nhỏ đã tỏ ra rất thông minh, linh lợi, nhưng dường như không có hứng thú với việc học hành, thi cử cho lắm. Từ nhỏ chàng đã tỏ ra rất quan tâm đến võ học, cũng bộc lộ rõ sở thích phiêu lưu mạo hiểm, thích đối đầu với những thử thách, khó khăn của mình. Nguyệt Ảnh cũng chỉ truyền lại cho Vấn Thiên một số tâm pháp võ công cơ bản để phòng thân, cô e ngại sau này Vấn Thiên sẽ tiếp tục đi vào con đường của cha mình, trở thành một cường giả cô độc và đau khổ.

Ký ức của con người có thể lưu giữ những kỷ niệm tốt đẹp, cũng có thể lưu lại những chuyện bi thương, buồn thảm. Con người càng cố quên đi thì mới phát hiện ra rằng những bi thương đó đã ghi khắc sâu trong tận cùng ký ức, không thể nào xóa nhòa đi được

Khải Nguyên không bao giờ có thể quên được những ký ức đau thương đó, một cách vô thức hắn đã đặt tên cho con mình là Văn Thiên, đúng như ý nghĩa của bốn câu

Văn thiên bất ngữ

Văn địa vô ngôn

Văn nhân bất tức

Văn kỷ tâm mê

Đau lòng hỏi trời, trời không nói, hỏi đất, đất lặng im, hỏi người, người chẳng đáp, hỏi lại chính mình thì tâm lại chìm trong u mê

Hơn một tuần sau, Văn Thiên đang trông cửa hàng cho Max thì bỗng có một người đàn ông lạ mặt đến. Người đó mặc bộ vest đen, khuôn mặt lạnh lùng, trông không giống như những khách hàng thông thường khác

Văn Thiên đã sớm đề phòng, nhưng vẫn tươi cười nói

“Xin chào quý khách, xin ông cứ xem hàng tự nhiên”

Miệng nói vậy nhưng tay chàng đã đặt sẵn lên chiếc ghế bóng chày giấu ở gầm bàn, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc ẩu đả, nếu như việc này xảy ra

Vị khách có vẻ như không quan tâm đến các mặt hàng, từ từ lấy trong người ra một phong thư đưa cho Văn Thiên, nói

“Xin chúc mừng, anh đã trúng tuyển trong kì thi tuyển sinh vào học viện quân sự Marshall. Sáng ngày mai, lúc 8 giờ xin mời anh đến địa chỉ này để tiếp tục thi sát hạch lần thứ hai”

Nói xong, vị khách liền cáo từ, Văn Thiên ngạc nhiên nghĩ thầm

“Mình đâu có dự thi vào học viện đó, không lẽ có gì nhầm lẫn hay sao”

Chàng mở bức thư ra, đọc kỹ hồi lâu rồi cười thầm

“Đúng là tên của mình, ngày sinh và địa chỉ rất chính xác nữa. Xem ra sự việc này có chút ẩn tình, ngày mai mình phải đến đó xem sao”

Văn Thiên cầm bức thư trên tay suy nghĩ hồi lâu, chàng nảy ra 1 ý định táo bạo, tự nhủ thầm

“Nếu thật sự mình có thể vào học ở học viện Marshall, thật là cơ duyên hiếm có, không thể bỏ qua được”

Một lúc sau, Max đến cửa hàng, Văn Thiên đưa cho Max xem bức thư đó rồi hai cha con bàn bạc một hồi lâu

Max hỏi

“Con định theo học ở đó thật sao?”

Văn Thiên tự tin đáp

“Vâng, con cảm thấy học viện đó là 1 nơi có vẻ thú vị, chắc là con sẽ thu hoạch được nhiều từ đó. Đây cũng là 1 nơi danh giá, rất hợp với ý muốn của mẹ nữa”

Max lo âu hỏi

“Con có biết học viện quân sự Marshall là nơi như thế nào không?”

Văn Thiên gật đầu

“Con biết. Học viện quân sự Marshall được thành lập cách đây hơn 20 năm, hiện giờ đang là nơi có thư viện lưu trữ tư liệu phong phú nhất thế giới. Con sẽ cố gắng xâm nhập vào thư viện đó, hy vọng sẽ tìm ra được những tư liệu có giá trị.”

Max nhìn thẳng vào mắt Văn Thiên, gặng hỏi

“Con định sẽ thu thập những tư liệu gì ở đó?”

Vấn Thiên ung dung nói

“Ồ đó, chắc chắn sẽ có không ít tài liệu về võ thuật, cũng có vô số những tài liệu nghiên cứu về khí hậu, địa chất của các nước và không ít hình chụp từ vệ tinh quân sự. Nếu lấy được số tư liệu đó, sau này cha con ta sẽ dễ dàng hơn trong việc tìm kiếm và khai quật các kho báu cổ đại “

Max có vẻ hơi kinh hãi, nói

“Việc này quả thật không đơn giản đâu. Con đã suy nghĩ kỹ chưa ?”

Vấn Thiên gật đầu

“Con tự tin rằng mình có thể làm được “

Max lại tranh cãi với Vấn Thiên một hồi. Cuối cùng, Max đành nhân nhượng, nói

“Nếu như con đã quyết ý, cha không cản. Con đã lớn rồi, phải tự biết bảo trọng lấy. Mọi việc ở nhà đã có cha lo liệu, con đừng bận tâm“

Trong thâm tâm, Max vẫn xem Vấn Thiên là thiếu chủ của mình, nên không hề từ chối bất cứ yêu cầu nào của chàng trai trẻ

Hôm sau, lúc 8 giờ sáng, Vấn Thiên đã đến điểm hẹn

Cuộc sát hạch thứ 2 diễn ra dưới hình thức phỏng vấn. Từng thí sinh một bước vào phòng phỏng vấn, sau đó từng người một lại đi ra với vẻ mặt hân hoan, hớn hờ hoặc là tức tối, thất vọng

Đến lượt Vấn Thiên, chàng ung dung đẩy cửa bước vào phòng phỏng vấn, tự tiện ngồi xuống ghế

Một trong những người phỏng vấn cầm xấp hồ sơ lên hỏi

“Cậu là Lâm Vấn Thiên phải không ?”

Vấn Thiên gật đầu, cười rất tự nhiên

“Vâng, chính là tôi”

Người đó lại chỉ vào một căn phòng bên cạnh

“Xin mời cậu vào căn phòng này “

Rồi anh ta lại đọc lớn

“Người tiếp theo “

Vấn Thiên bước vào căn phòng đã được chỉ, chàng trông thấy 1 người đàn ông trung niên trông khá quen mặt đang ngồi sau chiếc bàn giấy

Vấn Thiên lập tức hỏi

“Đường như tôi đã gặp tiên sinh từ trước, phải không ạ ? “

Người đàn ông đó cười đáp

“Đúng vậy. Tôi đã gặp cậu ở quán bar Rosen, suýt tí nữa tôi đã bị gạt mất 25 triệu USD, may mà gặp được cậu “

Ông ta bắt tay Vấn Thiên, tự giới thiệu

“Tôi là Martin Ba, hiệu trưởng học viện quân sự Marshall, hôm đó tôi nhận thấy cậu thực sự là 1 người rất có tiềm năng, là 1 nhân tài không nên bỏ lỡ, tôi muốn đào tạo cậu trở thành 1 đặc vụ ưu tú phục vụ cho quốc gia. Chẳng hay ý cậu như thế nào ?”

Vấn Thiên chỉ cười nói

“Tôi chỉ có chút kiến thức về khảo cổ, sao có thể trở thành 1 đặc vụ được ?”

Martin nói với giọng nghiêm túc

“Những phân tích của cậu rất thông minh sắc sảo, lý luận rất chặt chẽ, đó chính là những tố chất của 1 đặc vụ ưu tú. Còn nữa, cậu chỉ dùng 1 ít sức lực có thể bẻ gãy thanh kiếm đó, rõ ràng là tu vi võ thuật hơn người. Tôi cũng đã quan sát cậu hạ gục mấy tên côn đồ đó, thân thủ của cậu rất tốt. Tôi thật sự không muốn lãng phí 1 nhân tài như cậu “

Vấn Thiên nói

“Tôi sợ rằng tiên sinh đã quá chủ quan rồi. “

Martin lại thuyết phục

“Cũng có thể tôi nhầm, nhưng cậu hãy thử học ở học viện quân sự Marshall 1 thời gian xem sao, hoàn toàn không phải trả chi phí nào cả. Nếu như chúng tôi cảm thấy biểu hiện của cậu không tốt, sẽ trả cậu về nhà thôi mà. “

Xem ra chiêu “muốn ăn gấp bỏ cho người” của Ván Thiên đã thành công, chàng lại bắt tay Martin 1 lần nữa, nói quả quyết

“Nếu vậy, hãy để tôi thử 1 lần xem sao. Hy vọng tôi sẽ trở thành 1 đặc vụ xuất sắc, được nhiều người ngưỡng mộ “

Martin gật đầu, dặn dò

“2 ngày nữa, lúc 9 giờ sáng, cậu hãy đến đây, sẽ có xe đưa cậu đến làm thủ tục nhập học ở học viện Marshall “

Ván Thiên nói chuyện thêm với Martin 1 lúc rồi cáo biệt.

2 hôm sau, lúc trời vẫn chưa sáng hẳn, Ván Thiên vội vã thu xếp hành lý, để lại cho cha mẹ 1 bức thư rồi lẳng lặng lên đường

Hôm đó, Max không đến cửa hàng mà lại ở nhà cùng Nguyệt Ánh

2 người trầm tư hồi lâu, sau đó, Max lên tiếng trước

“Em đã thấy nó sửa soạn chuẩn bị rời khỏi, sao em không giữ nó lại ?”

Nguyệt Ánh thở dài nói

“Em biết, đứa trẻ này rất kiên cường, hôm nay cho dù em có ngăn cản không cho nó ra đi, cũng không thể giữ nổi nó sau này”

Max gật đầu nói

“Anh biết, chúng ta không thể giữ chân nó ở bên chúng ta mãi được “

Nguyệt Ánh có vẻ hơi buồn, nói

“Em cũng biết là như vậy. Chúng ta đã làm những điều tốt nhất có thể, giờ đây nó đã trưởng thành rồi, vận mệnh của nó là do nó tự quyết định. Em không muốn cưỡng ép, hãy cứ để nó lựa chọn con đường mà theo nó là phù hợp nhất ”

Nguyệt Ánh ngưng 1 lúc, rồi nói bằng giọng bức tức

“Em thật sự không thể hiểu nổi con người ấy. Gần 20 năm, không đến thăm con mình được lấy 1 lần, thật là 1 người tệ bạc, vô tình, vô trách nhiệm. Năm đó, anh ta lại vô cớ thảm sát hàng ngàn người như vậy, giờ đây, tất cả những người tu luyện võ thuật cả chính đạo lẫn tà đạo đều xem anh ta như 1 kẻ thù nguy hiểm, 1 ma đầu không thể dung tha. Không lẽ chỉ có chém giết mới mang lại cho anh ta cảm giác đang tồn tại hay sao “

Max có vẻ không đồng ý

“Hắn là chủ nhân có những lý do riêng, chỉ là anh ấy không nói cho chúng ta biết thôi. Dường như, sau cái chết của nữ nhân đó, chủ nhân thật sự đã thay đổi rất nhiều ... “

Nguyệt Ánh bất giác thốt lên

“Cô độc, lạnh lùng, tàn nhẫn và vô cảm. Em hoàn toàn không muốn Ván Thiên biết được sự thật về cha nó. Nếu biết được sự thật đó, không biết phản ứng của nó sẽ như thế nào nữa ... “

Max bỗng nhớ ra một việc, liền nói

“ Gần đây thanh kiếm đó bỗng rung động một cách kỳ lạ, hàng đêm lại tỏa sáng đỏ rực, chắc là chủ nhân cũng sắp trở về rồi “

Nguyệt Ánh hừ nhẹ 1 tiếng, nói

“ Nhắc đến thanh kiếm đó, em lại cảm thấy ghê sợ anh ta hơn nữa. Không ngờ anh ta lại có thể ra cho em 1 mệnh lệnh như vậy ... “

Max nói

“ Mặc dù có nửa dòng máu của hấp huyết quý, nhưng hung tính của Ván Thiên chưa hề bộc phát lần nào, nó cũng không khát máu như những hấp huyết quý khác. Quả thật là kỳ lạ, gia tộc anh nghiên cứu về hấp huyết quý hàng trăm năm, cũng chưa hề biết đến trường hợp họ hữu này”

Nguyệt Ánh nhìn Max, ánh mắt như ẩn hiện nhiều cảm xúc, cô nói khẽ

“Anh thử nghĩ xem, liệu Vấn Thiên có đi vào vết xe đổ của cha nó hay không ?”

Max lắc đầu

“Con đường đó chưa hẳn đã là sai lầm ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Thiếu Nữ Ngang Bướng

Sa mạc mênh mông bất tận với những đồi cát vàng, từng cơn gió mang theo cái nóng như thiêu đốt

Bầu trời mây đen vần vũ

Từng tia sét ngang dọc như xé tan khoảng không gian tĩnh lặng

2 nam nhân đã xuất hiện ở đó từ lúc nào

Một người tóc trắng, nét mặt lạnh lùng, ánh mắt đỏ ngầu như chứa đựng nỗi bi thương bất tận, quanh người anh ta, hỏa diễm và hắc khí cuộn cuộn tỏa ra, quện vào nhau tạo thành 1 khí tức kinh dị

Nam nhân còn lại tóc đen, vẻ mặt trẻ trung, tươi tắn, anh ta tựa như bay lơ lửng trên không trung, chân không tiếp xúc với mặt đất, toàn thân phát ra kim quang chói lóa mắt tựa như một vị thần

2 người nhìn nhau 1 lúc lâu, rồi cùng bật cười ha hả

Nam nhân tóc trắng hóa thân thành một con lóc, hùng hổ xông đến đối thủ

Một tiếng nổ lớn phát ra, cát bụi tung bay mù mịt, ánh sáng chói lóa cả mắt

.....

“Lại là giấc mơ đó ... “

Vấn Thiên mở mắt tỉnh dậy, khắp người ướt đầm mồ hôi. Chàng vừa trải qua giấc ngủ đầu tiên ở học viện quân sự Marshall

Đồng hồ chỉ 4 giờ sáng, xung quanh Vấn Thiên, những học viên mới khác vẫn đang ngủ say

Vấn Thiên cời bỏ chiếc áo đã ướt đầm mồ hôi, bước ra khỏi phòng. Chàng bỏ hàng giờ liền chạy bộ xung quanh khu ký túc xá mình đang ở, không ngừng suy nghĩ về giấc mơ kỳ lạ đó

Chàng đã mơ thấy giấc mơ đó không dưới trăm lần, dường như đó là 1 điềm báo. Nam nhân tóc trắng trong giấc mơ, mặc dù không trông rõ mặt nhưng lại đem đến cho Vấn Thiên một cảm giác thân thuộc vô cùng

Phải chăng đó sẽ là hình ảnh của chàng trong tương lai ...

5 giờ sáng, còi báo động hú vang, 1 cách đánh thức rất đặc biệt

Tất cả các học viên nhanh chóng thức dậy, xếp hàng ngay ngắn trước cửa phòng mình. Những huấn luyện viên nhanh chóng xuất hiện, kiểm tra nhân số, lôi những kẻ vẫn còn đang mê ngủ ra khỏi giường rồi tập trung họ thành 1 nhóm

Vấn Thiên trông rất oai phong trong bộ quân phục huấn luyện màu xám nhạt, vẻ mặt tỉnh táo, tinh anh. Người huấn luyện viên nào đi ngang nhìn thấy chàng cũng ngầm bội phục

Sau màn điểm danh buổi sáng, nhóm của Vấn Thiên nhanh chóng đến khu vực huấn luyện đã được chỉ định.

Căn cứ Marshall thực sự rất rộng lớn, diện tích phải đến mấy trăm hecta, bao gồm hơn 30 khu vực huấn luyện, và nhiều công trình khác. Tạm thời, Vần Thiên vẫn chưa xác định được thư viện lưu trữ nằm ở chỗ nào

Chỉ ít phút sau, những học viên cùng khóa với Vần Thiên đã tề tựu đông đủ. Chàng quan sát bọn họ một lượt. Tính cả Vần Thiên, tất cả có 34 người, bao gồm 20 nam và 14 nữ, trông dáng người bọn họ tất cả đều khỏe mạnh, tinh anh, rõ ràng không phải những người tầm thường

Mọi người bắt đầu làm quen với nhau, Vần Thiên cũng tươi cười bắt tay làm quen với từng người một, nụ cười thân thiện trên môi chàng làm cho tất cả những học viên đều có thiện cảm với chàng. Duy chỉ 1 người lạnh lùng gạt tay Vần Thiên ra, với vẻ cau kính, bức dọc

Vần Thiên không tỏ vẻ tức giận, nhẹ nhàng nói

“Chỉ là phép xã giao tối thiểu, nếu anh không thích thì thôi vậy”

“Anh ư ... Ha ha ha “ Đám nữ nhân bỗng ôm bụng cười rũ rượi

“Tôi nói sai điều gì sao ?” Vần Thiên ngạc nhiên nhìn quanh hỏi

“Đó là một phụ nữ ...” Một cô gái tóc ngắn, khuôn mặt dễ nhìn cố nín cười nói

“Không chỉ mình anh nhầm lẫn đâu, ban đầu, khi cô ấy vào phòng, chúng tôi cũng giật mình, tưởng đó là 1 nam nhân đấy chứ” – Một cô gái khác lên tiếng

Vần Thiên biết mình bị hớ, liền quay về chỗ đám học viên nam, chàng tự nói với mình

“Phụ nữ gì mà ... vòng 1 bằng phẳng cứ như là sân bay ấy “

“Vút” một tiếng, Vần Thiên cảm thấy 1 luồng gió lạ thổi đến từ sau lưng, chàng lập tức xoay người bằng 1 động tác rất đẹp mắt, đưa tay đỡ lấy quyền đầu vừa đánh tới. Từ tay Vần Thiên truyền lại một cảm giác tê rần

“Tu vi không tệ, thánh giác tinh nhạy vô cùng “ – Vần Thiên buột miệng nói

Thiếu nữ đầy nam tính đó bức tức nói

“Hừ, tôi muốn đấu với anh 1 trận, nếu là đàn ông thì hãy bước ra đánh nhau với tôi “

Vần Thiên gạt tay cô ta ra, lui lại mấy bước xua tay nói

“Vi tôi là đàn ông, nên tôi sẽ không đánh nhau với cô”

Đám học viên trông thấy cảnh tượng đó, ôm bụng cười nắc nẻ. Thiếu nữ lại “hừ” một tiếng, quắc mắt nhìn họ, tức thì tiếng cười liền im bật

Thiếu nữ lại sẵn giọng

“Nếu anh vẫn còn cây gậy và 2 hòn bi trong ấy thì mau bước ra đấu với tôi 1 trận “

Vần Thiên phì cười

“Đương nhiên là tôi vẫn có thứ ấy, nhưng không dùng nó để đánh nhau với cô được “

Thiếu nữ tức giận xông đến Vần Thiên, quyền cước phát ra liên tục. Đám học viên lập tức dạt ra 1 bên, chia thành 2 phe hò reo cổ vũ. Vần Thiên chuyển thân tránh né liên tục, miệng kêu to

“Đã nói là không muốn rồi cơ mà, sao lại ép nhau như vậy, miễn cưỡng không hạnh phúc đâu “

Thiếu nữ xoay người tung một cú đá cầu vòng hiểm hóc vào cổ Vần Thiên, chàng trai tái mặt hẳn, nhanh chóng dùng cả hai tay đỡ lấy cú đá đó, rồi giữ chặt chân cô ta nghiêm giọng nói

“Đã là học viên cùng khóa với nhau, sao lại ra chiêu tàn ác như vậy. Tôi phải dạy cô 1 bài học mới được”

Vần Thiên cúi người xuống, cước bộ quét thẳng vào ống quyển của thiếu nữ. Thiếu nữ lập tức tung người lên, dùng chân còn lại đá thẳng vào mặt Vần Thiên. Đám học viên đồng thanh “ồ” lên 1 tiếng. Vần Thiên gặp nguy không loạn, lập tức né tránh rồi mượn đà đó, nắm lấy chân thiếu nữ xoay vòng như chong chóng, mượn lực ly tâm ném cô ta ra xa.

Thiếu nữ lộn nhào trong không trung vài vòng rồi đáp xuống đất, chưa kịp định thần, cô ta đã thấy một quyền đầu rắn chắc đánh tới trước mặt, không kịp phản ứng gì, đành nhắm mắt chịu trận

“Chát”, “Chát” 2 tiếng, trên mặt thiếu nữ hung dữ đó đã hiện ra 2 dấu bàn tay ửng đỏ

Đúng lúc đó, 1 giọng nam trầm cất lên

“Ngừng lại ! “

Một nam nhân ngoài 40 tuổi, dáng người nở nang, cường tráng, mặc bộ quân phục màu xanh bước đến, tách Văn Thiên và thiếu nữ hung dữ ra. Đường như đó là huấn luyện viên sẽ dạy cho đám học viên mới trong ngày hôm nay.

Huấn luyện viên nhìn 2 người hồi lớn

“2 người mau cho tôi biết tên họ ?”

“Lâm Văn Thiên”- Văn Thiên hô to, đứng như tác phong quân đội

“Hàn Yên Thủy” – thiếu nữ nam tính nói

Huấn luyện viên nghiêm nghị nói

“Tôi sẽ phân cho 2 người vào cùng 1 nhóm, tôi cũng sẽ thông báo lại với các huấn luyện viên khác, từ giờ cho đến khi hoàn tất khóa học, 2 người sẽ là 1 nhóm”

“Cái gì ... ?”

“Oh không phải vậy chứ ...”

Văn Thiên và thiếu nữ đồng thanh thốt lên

“Đây là quân lệnh “ – Huấn luyện viên nghiêm túc nói

“Oh **** “, “ ****” - 2 tiếng chửi rửa lại phát ra

Huấn luyện viên tức giận nói

“Cả 2 người, chạy 200 vòng quanh khu vực huấn luyện. Chưa đủ số, chưa được phép vào lớp. Còn những người còn lại, chúng ta bắt đầu học về súng trường quân dụng M4A1”

Văn Thiên lập tức thi hành mệnh lệnh, nhưng thiếu nữ buống bình lại cố ý chạy trước chàng như trên tước. Văn Thiên thấy vậy, cười thầm trong bụng rồi gia tăng cước bộ, vượt lên trước thiếu nữ 1 đoạn khoảng chừng 2 mét, rồi cố ý giữ nguyên khoảng cách, mặc cho thiếu nữ có tăng tốc thế nào đi nữa

50 vòng trôi qua, khoảng cách vẫn giữ nguyên

120 vòng trôi qua, khoảng cách thu hẹp lại chỉ còn khoảng trên dưới 1 mét

Vòng thứ 160, Văn Thiên lại gia tăng khoảng cách, đã cách xa thiếu nữ buống bình đó hơn 3 mét

Vòng thứ 198, thiếu nữ dần bắt kịp Văn Thiên, nhưng đến khi kết thúc vòng chạy thứ 200, cô ta vẫn còn bị Văn Thiên dẫn trước độ nửa mét

Thiếu nữ vẫn tiếp tục chạy, mặc dù đã hết 200 vòng, Văn Thiên không chịu thua, lại gia tăng tốc độ. 2 người lại chạy thêm 30 vòng nữa. Đến khi cảm thấy có gì đó không ổn, chàng lại quay đầu nhìn lại phía sau, phát hiện ra thiếu nữ ngang buống đã ngất xỉu vì kiệt sức

Văn Thiên vội quay lại, đỡ thiếu nữ dậy rồi công cô ta chạy như bay đi tìm phòng y tế.

Chàng trai trẻ bỗng trở nên ngây ngốc, thay vì quay lại hỏi huấn luyện viên, đã vội vã rời đi, mãi một lúc sau mới nhớ ra rằng mình không biết cái phòng y tế quái quí đó nằm ở chỗ nào cả. Thế là Văn Thiên cứ công Yên Thủy chạy lòng vòng quanh các khối nhà, đảo mắt tìm kiếm biểu tượng chữ thập đỏ quen thuộc

Yên Thủy chợt tỉnh dậy, cảm giác từ sự tiếp xúc giữa 2 thân thể làm cho trong lòng cô dậy lên một cảm xúc rạo rực, bồi hồi khó tả. Cô định rời khỏi tầm lưng của chàng trai này nhưng phát hiện ra toàn thân mệt mỏi rã rời, đành giả vờ nhắm mắt để che giấu sự bối rối của mình.

Văn Thiên đi loanh quanh một hồi rồi dừng lại, đảo mắt nhìn quanh, nói thầm

“Chẳng biết cái phòng y tế quái quí đó nằm ở đâu nữa. Cô gái này cũng thật là ... Mình công cô ấy này giờ, mà sao chẳng có tí cảm giác nữ nhân nào cả, cứ như là đang công 1 tên nam nhi ấy”

Văn Thiên bỗng cảm thấy sau lưng đau nhói, chàng liền hét lên “Ồi chao” rồi lập tức bỏ thiếu nữ đang công trên lưng xuống, nhìn cô ta, tức tối nói

“Hóa ra cô đã tỉnh rồi, đã không cảm ơn tôi lại còn cắn tôi đau điếng nữa, thật là ... “

Yên Thủy liền đáp trả lại

“Hãy đợi đấy, sẽ có một ngày tôi sẽ đánh anh bỏ lê bỏ cẳng cho mà xem “

Vấn Thiên cười, tay xoa xoa vết cấn sau lưng, nói

“Không thành vấn đề, tôi cũng không câu nệ nữa đâu. Ái chà, sắp tới chúng ta phải ở chung 1 nhóm, lại sắp phải thực hành với súng đạn thật nữa. Có khi nào cô sẽ bắn tôi từ sau lưng không nhỉ ?”

Yên Thùy tức giận nói

“Anh nghĩ tôi là loại tiểu nhân đó à ? Nói cho anh biết, tôi sẽ tiếp tục thách đấu với anh đến khi nào hạ được anh thì thôi”

Vấn Thiên thấy không khí có vẻ căng thẳng, liền giả vờ xem đồng hồ rồi nói

“Ái chà, vậy là gần hết cả buổi sáng rồi. Thôi, chúng ta tìm chỗ nào đó uống nước, nghỉ ngơi một tí, sau này khi cô khá hơn sẽ lại tiếp tục đánh nhau. Có đồng ý không ?”

Yên Thùy lắc đầu, thô bạo đẩy Vấn Thiên ra rồi bỏ đi. Vấn Thiên chỉ tặc lưỡi thở dài rồi lại tiếp tục mày mò, mãi đến trưa cũng tìm được đến khu vực bếp ăn tập thể

Chàng bắt giác nghĩ thầm

“Cái tên điệu dáng như thế, nhưng người thì thật là ngang bướng quá thể”

Buổi chiều hôm đó, các học viên mới được thực hành tập bắn với loại súng M4A1. Một nhóm 2 người được phát 1 khẩu súng và 1 túi đạn hàng trăm viên. Yên Thùy cố ý giành lấy khẩu súng, để mặc Vấn Thiên ngồi không nhàn nhã

Vấn Thiên thấy vậy chỉ cười, thầm nghĩ

“Năm đó, mình và cha sang Afghanistan tìm cổ vật, đã dùng súng M4 đối đầu với mấy chục du kích Taliban, mình còn lạ gì loại súng này nữa “

Ngồi không chẳng có gì làm, lại thêm sự mệt mỏi do việc chạy bộ lúc sáng, Vấn Thiên lăn ra ngủ lúc nào chẳng hay. Chàng bỗng cảm thấy như có ai đó đang lay mình một cách thô bạo, liền mở mắt tỉnh dậy

Yên Thùy ném khẩu súng vào người Vấn Thiên, cúi gắt

“Khẩu súng này hỏng rồi, bắn không chính xác. Anh đi đổi cho tôi khẩu súng khác đi”

Vấn Thiên cầm khẩu M4A1 ngắm nghía 1 lúc lâu rồi nạp đạn, bắn thử vài viên rồi nói

“Không đâu, vẫn còn tốt mà”

Yên Thùy hơi ngạc nhiên, nói

“Vậy chắc là kính ngắm bị hỏng mất rồi, anh hãy mau đi đổi cho tôi cái khác”

Vấn Thiên lại hỏi

“Cô bắn mục tiêu ở khoảng cách bao xa ?”

Yên Thùy nói

“700 mét”

Vấn Thiên chột ôm bụng cười ngặt nghẽo nói

“Tôi hiểu rồi, có lẽ cô đã chỉnh giao điểm của chữ thập trong kính ngắm vào đúng điểm cần bắn trúng trên mục tiêu, nếu thế thì bắn hệt là phải đạo thôi “

Yên Thùy có vẻ không hiểu, Vấn Thiên liền giải thích

“Hiện tại, gió đang rất lớn, ảnh hưởng rất nhiều đến đường đạn. Cô phải phán đoán hướng và cường độ gió để chỉnh lại thước ngắm cho thích hợp, không biết sao ?”

Yên Thùy có vẻ xấu hổ, liền gắt lại

“Tại anh mà sáng nay tôi không học được gì cả, giờ lại còn nói vậy nữa”

Vấn Thiên thầm nghĩ

“Sáng nay cô gây sự với tôi trước thì có “

Tuy vậy, chàng vẫn tận tình chỉ dẫn cho Yên Thủy. Yên Thủy có vẻ thán phục, nhưng vẫn giữ mối ác cảm với Văn Thiên, hậm hừ không nói gì cả.

Tối đến, Văn Thiên sau khi dùng bữa xong liền đi lòng vòng quanh khu ký túc xá. Sau đó chàng lên lút rồi khỏi khu căn cứ huấn luyện, âm thầm tiến vào khu vực căn cứ quân sự gần đó. Khu căn cứ quân sự này được bao bọc bởi hàng rào thép cao đến 4 hay 5 mét là ít, trên hàng rào đó lại có dòng điện cao thế chạy qua, đó là chưa kể đến vài chục cảnh binh liên tục tuần tra qua lại và những chiếc đèn pha cao áp sáng rực liên tục quét qua, quét lại.

Văn Thiên sợ ý bị ánh đèn chiếu phải, tức thì từ chòi gác gần đó, 1 tia laser đỏ rực chiếu thẳng vào mặt chàng. Văn Thiên biết chắc đó là 1 tay thiện xạ bắn t****, liền giơ tay lên, đứng im không động đậy. Vài phút sau, 1 nhóm hơn chục cảnh binh chạy đến bên chàng, súng ống lăm lăm giương lên, chĩa về phía Văn Thiên

Một người có vẻ như là chỉ huy đội tuần tra lên tiếng

“Đang đêm, anh đến khu vực này để làm gì ?”

Văn Thiên giật mình, ấp úng nói

“Tôi là học viên năm nhất của học viện Marshall, tôi cũng chưa thông thạo đường lối cho lắm, vô tình đi lạc đến đây. Xin các vị thứ lỗi cho “

Vị chỉ huy nhận ra bộ quân phục học viên của Văn Thiên, lại nhìn vẻ ngơ ngác của chàng một lúc lâu, dường như đã tin rằng Văn Thiên chỉ đơn giản là một tên tân binh tò mò, liền ra lệnh cho toán cảnh binh hạ súng xuống

Vị chỉ huy gất gông

“Thật là rắc rối, suýt nữa là anh bị bắn rồi, có biết không ? Đây là cấm địa, nếu lần sau anh tự tiện xâm nhập vào, chúng tôi sẽ không nương tay với anh nữa đâu”

Ông ta chửi rủa thêm một lúc rồi phát tay ra hiệu cho Văn Thiên. Chàng lập tức ba chân bốn cẳng rời khỏi khu vực căn cứ quân sự này, vừa chạy vừa trầm nghĩ

“Phòng vệ nơi đây quả thật nghiêm ngặt, không thể tùy tiện hành động được. Hơn nữa, ta vẫn chưa biết cái thư viện lưu trữ đó tọa lạc ở đâu nữa. Sau này phải tính toán cẩn thận hơn nữa “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 3: Kẻ Máu Lạnh

Sa mạc mênh mông, cát bụi mịt mù, những đám mây đen vần vũ

Khấp cơ thể ma thần tóc trắng, những vết thương như xé toạc da thịt, máu tuôn xối xả, hỏa diễm và tà khí vẫn cuộn cuộn phát ra

Người tóc đen trên khoe miệng chảy ra một dòng máu, có lẽ là cũng bị nội thương

Ma thần tóc trắng ngửa mặt lên trời cười vang, nói

“Chúng ta tiếp tục nào, thật là sáng khoái quá đi “

Người tóc đen nhìn ma thần, bất chợt hỏi

“Vì sao ngươi không tránh né ?”

Ma thần cười gằn nói

“Ông cũng không tránh né chiêu của tôi đấy thôi “

Người tóc đen mỉm cười nói

“Hãy khoan, giờ chúng ta hãy giao ước với nhau trước nhé “

Ma thần không cười nữa, nhìn người tóc đen hờ hững hỏi

“Giao ước như thế nào ? “

Người tóc đen nói

“Người nói cho ta biết tâm nguyện của người, nếu như người chết dưới tay ta, ta sẽ thay người thực hiện tâm nguyện đó “

Ma thần sắc mặt trở nên trầm tư

“Ta chỉ có 1 tâm nguyện, là có thể hồi sinh cho cô ấy. Còn tâm nguyện của ông là gì ? “

Người tóc đen cười nhạt

“Cứ tiếp tục như thế này, chắc chắn người sẽ chết dưới tay ta. Ta chẳng có tâm nguyện gì cả. Ta chỉ cảm thấy muốn giết chết toàn bộ cái bọn tự xưng là chính đạo, chính phái đó mà thôi “

Ma thần tóc trắng cười một tràng dài rồi nói

“Hay lắm, ta tin ông. Xem như gánh nặng trong lòng ta đã được trút bỏ. Chúng ta tiếp tục nào “

.....

“Bốp”

“Ái da”

Vấn Thiên xoa đầu, tỉnh dậy, cầu nhàu

“Khi thật, ai đánh tôi thế ?”

Nhìn tên học viên cùng khóa đang nằm bên cạnh tay chân múa may loạn xạ, miệng ú ớ nói mê, Vấn Thiên đành cười khổ rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Thật ra, nếu tên học viên đó không đánh thức chàng, chỉ vài phút sau chàng cũng sẽ tự động tỉnh giấc. Khổ thân cho Vấn Thiên, cả ngày mệt mỏi rồi trên những bãi tập, ban đêm lại phải mất ngủ vì giấc mơ quái lạ đó.

Đồng hồ trên tay chàng chỉ 1 giờ sáng. Vấn Thiên đi đến một bãi tập, tìm một cây to trèo lên rồi ngồi trên một cành cây vững chắc. Chàng ngắm nhìn cảnh vật về đêm chán chê rồi ngồi xếp bằng, nhắm mắt như đang thiền định. Thời gian cứ dần trôi

Đến khi mờ mắt ra, Vấn Thiên cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng thư thái hơn, dường như việc mất ngủ không còn làm cho chàng cảm thấy mệt mỏi nữa. Nhưng nếu có cơ hội, Vấn Thiên vẫn sẽ tìm 1 chỗ nào đó mà lăn ra ngủ. Giấc mơ kỳ lạ đó chỉ đến với chàng vào ban đêm, còn ban ngày, chàng có ngủ thế nào cũng không mơ thấy gì cả

Vấn Thiên lại trở về phòng của mình, nằm suy nghĩ về giấc mơ kỳ lạ đó, cho đến khi tiếng còi báo thức réo vang. Dường như đó là một trận thần ma đại chiến, nhưng không hiểu sao chàng lại có hảo cảm với ma đầu tóc trắng hơn là vị thần kia. Mỗi lần mơ thấy giấc mơ đó, Vấn Thiên lại tỉnh giấc rồi không thể ngủ lại được nữa. Dường như giấc mơ đó muốn nói với chàng về một điều gì đó rất quan trọng.

Suốt ngày hôm đó, Yên Thùy vẫn giữ thái độ ác cảm đối với Vấn Thiên, mặc dù 2 người ở cùng 1 nhóm huấn luyện. Cô ta thường giả vờ như vô ý giẫm phải chân Vấn Thiên hay là vung tay quá trớn đánh trúng mặt chàng, ... đây dường như là một kiểu trả đũa của nữ nhân. Mặc dù Vấn Thiên đã đề phòng nhưng thỉnh thoảng cũng bị đánh trúng khá đau đớn. Chàng chỉ lắc đầu thờ dài rồi bỏ qua tất cả. Nhóm của Vấn Thiên chỉ đạt điểm trung bình, có vẻ như là do sự hợp tác không ăn ý của Vấn Thiên và Yên Thùy mà ra

Đêm đến, Vấn Thiên không dám tự tiện đến khu căn cứ quân sự nữa. Chàng leo lên một ngọn cây cao, bỏ hàng giờ liên quan sát khu căn cứ đó từ xa, nhưng vẫn chưa vạch ra được kế hoạch đột nhập nào. Vấn Thiên cũng ghi nhớ vị trí những khối nhà được canh gác cẩn mật nhất, chàng tin chắc rằng mục tiêu mình cần tìm đang ở đâu đó trong những khối nhà ấy.

Ngày lại qua ngày, cách đối xử của Yên Thùy đối với Vấn Thiên vẫn không có chút chuyển biến. Cũng vì vậy mà điểm số của Vấn Thiên chỉ trên mức trung bình một chút. Nhưng đối với Vấn Thiên mà nói, việc này cũng không quan trọng lắm, chàng không hề có ý định trở thành 1 đặc vụ ưu tú, mà chỉ muốn tiềm phục trong học viện quân sự Marshall chờ thời cơ xâm nhập thư viện lưu trữ, cuồn lấy số tài liệu chàng cần rồi trốn đi.

Hàng đêm, Vấn Thiên vẫn bị giấc mơ kỳ lạ đó đánh thức, chàng đành lên ra các bãi tập vắng vẻ, tự mình luyện tập thể lực và võ công để giết thời gian; hoặc là ngồi nhắm mắt tĩnh tọa đến sáng. Vấn Thiên luôn tận dụng những giờ học lý thuyết chán ngắt để ngủ bù và chàng cũng dường như không ngại việc bị giảng viên mời khỏi lớp vì tội ngủ gật. Đám học viên nữ cũng đặt cho chàng 1 biệt danh khá ngộ nghĩnh: kẻ nằm mơ ban ngày.

Một tháng trôi qua, tình hình vẫn không có gì tiến triển. Vấn Thiên vẫn chưa tìm được cách xâm nhập vào khu căn cứ quân sự. Nhưng chàng đã tường tận đường đi nước bước trong khu căn cứ huấn luyện. Bằng linh cảm của mình, hàng đêm Vấn Thiên vẫn nhận ra mình không phải là khách dạ hành duy

nhất ở học viện quân sự Marshall. Tuy nhiên, dù cố gắng thế nào đi nữa, chàng vẫn không thể phát hiện ra tung tích của những khách dạ hành khác. Học viện này quả nhiên có nhiều điều cổ quái.

Vấn Thiên cũng gặp không ít học viên khóa trên, nhưng không tiếp xúc nhiều với họ. Trực giác mách bảo chàng rằng họ đều là những nhân vật thâm tàng bất lộ tướng, thực lực không tầm thường, là loại nhân vật không nên trêu vào. Những người này chỉ liếc nhìn Vấn Thiên, sau đó lại xem như chàng không tồn tại trên đời. Thật là 1 thái độ khinh người thái quá.

Ngày hôm đó, sau khi hoàn tất bài huấn luyện, Vấn Thiên đến nhà ăn khá trễ. Chàng liền phát hiện một nhóm những học viên cùng khóa đang chụm lại bàn tán rất sôi nổi về việc gì đó. Tính hiếu kì nổi lên, chàng nhanh chóng lấy suất ăn của mình rồi mang đến ngồi gần những người đó, đóng tai lắng nghe

1 học viên nam nói

“Trong niên khóa này, ngoài chúng ta ra, tôi phát hiện ra còn có 1 nhóm học viên khác nữa, toàn là người phương Tây. Các bạn có để ý không, tất cả học viên trong lớp chúng ta đều là người phương Đông. Hóa ra, trong học viện Marshall này cũng có sự phân biệt chủng tộc nữa “

Yên Thùy cũng có trong nhóm người đó, cô suy nghĩ 1 lúc rồi nêu ý kiến của mình

“Theo tôi, không phải vậy đâu. Nền tảng võ thuật phương Đông và phương Tây rất khác nhau, cho nên họ chia lớp như vậy để có thể dễ dàng hơn trong việc đào tạo mà thôi. Nên nhớ, lớp chúng ta cũng có 1 anh chàng phương Tây đấy nhé.”

Mọi ánh mắt bỗng đổ dồn về phía Vấn Thiên, nhưng chàng vẫn ăn uống tự nhiên như chưa hề thấy gì.

1 học viên nam khác liền đổi đề tài, anh ta hít 1 hơi dài rồi bắt đầu kể

“Nghe đâu, tòa nhà E1 có ma thì phải. Tôi nghe những học viên khóa trên kể lại. 1 năm về trước, mọi việc vẫn bình thường, cho đến đêm đó, những u linh kéo đến, chiếm luôn tòa nhà E1. Không ai nhìn thấy hình dạng chúng ra sao, chỉ thấy đồ vật tự nhiên bay lên không trung rồi lại bay thẳng vào những người đang ở hiện trường. Sự việc này lặp lại rất nhiều lần. Hàng đêm lại nghe thấy những tiếng bước chân, những tiếng cười ma quái, mà không hề nhìn thấy người nào cả. Một số phòng lại bị vẽ bậy bằng 1 loại sơn đỏ như máu, rất kinh dị. Hơn nữa, tất cả những hình vẽ đó đều giống như đồ hình của 1 ma thuật hắc ám nào đó. Dần dần, các học viên ở đó chịu không nổi, toàn bộ xin chuyển đến nơi khác, không ai dám ở tòa nhà đó nữa, thế là tòa nhà E1 bị bỏ hoang ... “

Vấn Thiên nghe vậy, chỉ cười nhạt nghĩ thầm

“Là 1 cao thủ biết thuật ẩn thân, chính người này đã giả thân lộng quỷ. Chứ trên đời làm gì có ma quỷ nào đâu “

Học viên nam đó lại tiếp tục

“Mấy đêm trước tôi cũng tò mò đến đó. Ban đầu mọi thứ có vẻ rất yên lặng, bỗng tôi nghe thấy một giọng cười ma quái nổi lên, rồi một cái bóng trắng từ xa di chuyển đến chỗ tôi với tốc độ chóng mặt, may mà tôi chạy thoát được ...”

Mọi người vẫn tiếp tục bàn tán xôn xao, trên nét mặt của nhiều người đã xuất hiện sự kinh dị khó tả, riêng Vấn Thiên vẫn ung dung giải quyết hết chỗ thức ăn còn lại. Ăn xong, chàng liền tìm một chiếc khăn giấy lau miệng rồi trở về chỗ đám học viên

Vấn Thiên cười lớn, cắt ngang câu chuyện

“Trên đời chẳng có ma cỏ gì cả. Đừng tự hù dọa mình như vậy “

Đám học viên lại đồng loạt nhìn về phía Vấn Thiên, một nam nhân, chính là người đã kể câu chuyện ma quái này, bất chợt lên tiếng

“Nếu anh đã nói như vậy, hay là chúng ta làm 1 cuộc cá cược nhé “

Vấn Thiên cười hỏi

“Cá cược như thế nào ?”

Học viên nam đó nói

“Đêm nay, nếu anh có thể đến khu nhà E1 và ở đó cho đến 5 giờ sáng, xem như anh thắng cuộc “

Vấn Thiên vốn đã dự liệu trước điều này, chàng giả vờ do dự

“Nghĩ thử xem, khu nhà đó dơ bẩn như vậy, lại bắt tôi ngủ ở đó. Nếu như tôi có thể ngủ ở đó 1 đêm, thì tôi phải được cái gì đó tương xứng chứ “

Yên Thùy nghe thấy, liền chế nhạo

“Xem ra anh ta đang có ý định thoái thác thì phải.”

Vấn Thiên xua tay

“Không đâu ! Nếu như có thể được lợi ích thiết thực nào đó từ vụ cá cược này thì tôi mới có thể chấp nhận được”

Đám học viên lại nhốn nháo, 1 nam học viên nói

“Nếu như anh có thể ở đó 1 đêm, sau này tôi sẽ giúp anh lau chùi mấy khẩu súng đó”

Những học viên nam khác cũng mạnh dạn hơn, họ tranh nhau nói

“Tôi sẽ giúp anh mang vác mấy thùng đạn khi chúng ta đi tập bắn”

“Nếu anh làm được, có thể lấy đồng hồ của tôi dùng”

“Tôi có giấu được mấy chai rượu, nếu như anh có thể làm được, tôi sẽ cho anh 1 chai”

“Khi chúng ta được nghỉ phép, tôi sẽ dẫn anh đi uống 1 trận thật sảng khoái”

.....

Vấn Thiên cười khổ, những huấn luyện viên dường như có ác cảm với việc ngủ gật của chàng nên thường xuyên bắt chàng phải làm những việc như mang vác đạn được, lau chùi súng ống sau khi tập luyện xong. Đối với chàng mà nói, đây quả là những việc không dễ chịu chút nào. Chàng muốn nhân cơ hội này tìm một người khác thay mình gánh chịu hình phạt đáng ghét đó.

Vấn Thiên đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng rồi hướng về học viên nam đã khởi xướng vụ cá cược, lên tiếng hỏi

“Anh tên gì ? “

Học viên nam đó đáp

“Vương Nhất Long”

Vấn Thiên gật đầu nói

“Được, tôi chấp nhận vụ cá cược này. Nếu anh thua, anh sẽ phải thay tôi lau chùi súng và mang vác đạn được. Thế nào, có đồng ý không ?”

Nhất Long gật đầu, quả quyết

“Tôi đồng ý”

Vấn Thiên cười, nói

“Thế thì bây giờ tôi sẽ đến khu nhà E1 và ở đó cho đến sáng mai. Nếu thích, mọi người có thể theo dõi để thấy được là tôi không giờ trò gian trá.”

Vấn Thiên nói xong liền trở về phòng sửa soạn một ít đồ dùng, sau đó cất bước thẳng tiến đến cổng khu nhà E1, những học viên còn lại tất cả đều đi theo chàng với vẻ hiếu kỳ trên khuôn mặt.

Cũng như các tòa nhà khác trong dãy ký túc xá, E1 là 1 tòa nhà 3 tầng rất kín đáo, chỉ có 4 cổng ra vào chính, các cửa sổ đều được gắn những chấn song sắt rất vững chắc. Xem ra, muốn ra vào tòa nhà E1 này, không thể không đi qua 4 cổng chính này

Vương Nhất Long đưa cho Vấn Thiên xem một số linh kiện điện tử rồi nói

“Đây là những sensor cảm ứng nhiệt, chúng tôi sẽ gắn nó ở tất cả các cổng ra vào, nếu như anh bước đến gần, sensor sẽ ghi nhận và phát tín hiệu về cho chúng tôi. Đến 5 giờ sáng mai, nếu anh vẫn còn ở trong khu nhà E1 và các sensor không ghi nhận được gì tức là anh đã thắng”

Vấn Thiên ung dung nói

“Tôi hiểu rồi, đêm nay tôi nhất định trụ lại nơi này, không rời đi nửa bước “

Nói đoạn, Vấn Thiên ung dung bước vào tòa nhà E1. Nhất Long và các học viên khác sau khi lắp đặt sensor khắp 4 cổng ra vào liền rời đi. Bên trong, Vấn Thiên cười nhạt, thầm nghĩ

“Mình cũng muốn xem kẻ giả thần giả quỷ này thật sự là cao thủ như thế nào”

Đến nửa đêm, vẫn không có hiện tượng kỳ lạ nào cả, Vấn Thiên cũng định bụng nhắm mắt đi ngủ, hy vọng có thể mơ thấy phần tiếp theo của giấc mơ thần ma đại chiến đó. Bỗng chàng cảm thấy như bị 1 luồng gió giá lạnh vô cùng thổi qua mặt. Vấn Thiên tái mặt, cao thủ giả thần giả quỷ cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Vấn Thiên rút trong người ra 1 khẩu súng ngắn, lên đạn rồi cầm súng bằng cả 2 tay, từ từ tiến bước. Từ những khung cửa sổ, từng làn gió lạnh lẽo ào ạt

thổi vào, làm cho Vấn Thiên cảm thấy rợn cả người. Chàng lại bật 1 công tắc nhỏ trên khẩu súng, kích hoạt bộ phận ngắm laser và đèn pin. Vấn Thiên lia súng qua lại, kiểm tra kỹ lưỡng từng căn phòng, trong lòng chàng đã bắt đầu cảm thấy hồi hộp.

Một làn gió lạnh lẽo chợt thổi qua mặt Vấn Thiên, trong lòng chàng cảm thấy hơi hốt hoảng. Linh tính như muốn nói cho chàng biết cao thủ giấu mặt đó vừa di chuyển trước mắt chàng nhưng chàng vẫn không nhìn ra được thân pháp của người đó.

Vấn Thiên tắt đèn, cất khẩu súng vào trong người, cười 1 tràng dài rồi nói lớn 1 cách sáng khoái

“Đệ thua huynh rồi. Thôi nào, hãy hiện thân ra nói chuyện với đệ 1 lúc, đêm nay quả thật là buồn chán mà”

Một bàn tay lạnh lẽo chợt đặt lên vai Vấn Thiên từ phía sau lưng. Chàng hoảng hốt vô cùng, nhưng vẫn cố không giật mình, từ từ quay lại phía sau

Dưới ánh trăng mờ ảo, Vấn Thiên nhìn thấy 1 thanh niên niên kỷ độ chừng 30 tuổi mặc y phục đen, khuôn mặt vuông anh tuấn, cương nghị nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng vô cảm. Mái tóc đen dài bồng bềnh tung bay theo gió phối hợp cùng bộ hắc sắc y phục lại càng làm tăng thêm vẻ huyền bí vốn có của người thanh niên đó. Dưới ánh trăng, gương mặt lạnh như băng đó lại càng tăng thêm nét đáng sợ, Vấn Thiên bất giác lui lại hàng chục bước. Chàng thốt lên

“Ồ ... Thật giống như là 1 ma thần ... “

Thanh niên bí ẩn lạnh lùng nói

“Thần là gì ? Ma là gì ? Sao lại cứ phải trở thành ma, trở thành thần ? Ta vẫn là ta, vĩnh viễn là như vậy “

Giọng nói sắc lạnh đó, từng câu từng chữ như xoáy sâu trong tâm hồn Vấn Thiên. Trong lòng Vấn Thiên chợt nhói lên như bị kim đâm. Giọng nói của người thanh niên bí ẩn như hàm chứa 1 nỗi niềm bi thương vô tận, không thể nào diễn tả được

Vấn Thiên trấn tĩnh nở nụ cười, nói 1 cách thân thiện

“Đệ tên là Lâm Vấn Thiên, năm nay vừa tròn 20 tuổi. Có thể cho đệ biết danh tự của huynh được không ?”

Thanh niên bí ẩn trầm ngâm 1 lúc rồi nói

“Cứ gọi ta là Lãnh Huyết, năm nay ta bao nhiêu tuổi rồi nhĩ ... Có lẽ 27 hay 28 gì đó “

Vấn Thiên nhìn thanh niên bí ẩn tên gọi Lãnh Huyết từ đầu đến chân. Lãnh Huyết – cái tên như diễn tả đầy đủ con người đó, lạnh lùng, bí ẩn và mang 1 dáng vẻ cô độc khó tả

Vấn Thiên nở nụ cười, như muốn lấy lòng Lãnh Huyết

“Cái tên rất hợp với huynh. Huynh là gián điệp à ? Hay là đạo tặc ?”

Lãnh Huyết nói

“Ta là gian tế thì cậu cũng là đạo tặc thôi, chúng ta đến đây với những mục đích khác nhau, nhưng không có mục đích nào tốt đẹp cả “

Vấn Thiên ngạc nhiên hỏi

“Làm sao huynh biết được ?”

Lãnh Huyết nhìn thẳng vào mắt Vấn Thiên nói

“Khẩu súng của cậu, nếu như không làm gì gian trá, sao cậu lại phải gắn bộ phận giảm thanh như thế. Qua giọng nói, ta thấy cậu là 1 người hào sảng, thích phiêu lưu, thích tự do, thì không lý gì cậu lại tự trói buộc mình trong khuôn khổ quân đội, chắc chắn cậu vào đây vì 1 mục đích khác.”

Vấn Thiên trầm nghĩ

“Nếu như ta có thể học được thân pháp quý dị của người này, lo gì không thể xâm nhập vào thư viện đó được “

Vấn Thiên thân thiện nói

“Đệ biết huynh không có ác ý với đệ. Với tu vi của huynh, vừa rồi huynh muốn hạ sát đệ lúc nào chẳng được, nhưng huynh đã không ra tay. Hay là chúng ta kết làm bằng hữu đi, dù sao cũng là người đồng đạo mà. Sau này, chúng ta có thể phối hợp với nhau để đạt mục đích của mình”

Lãnh Huyết lạnh nhạt nói

“Với tu vi của ta, liệu có thể cần đến sự trợ giúp của cậu ? Nhưng ta thấy cậu cũng là một nam tử thú vị. Sau này, có việc gì khó xử cứ đến đây tìm ta, có thể ta sẽ giúp được cho cậu”

Lãnh Huyết bỗng biến mất, rồi lại hiện ra ngay bên cạnh Vấn Thiên, nói khẽ vào tai chàng

“Muốn học công pháp của ta thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo như vậy”

Lãnh Huyết bỗng đặt bàn tay lạnh lẽo của anh ta lên trán Vấn Thiên. Bàn tay đó phát ra ánh sáng đỏ rực như máu. Vấn Thiên không còn cảm thấy gì nữa, cả người mềm nhũn ngã lã ra bất tỉnh nhân sự. Lãnh Huyết nhìn chàng, khẽ nói

“Lãnh hội được bao nhiêu thì còn tùy ở căn cơ của cậu”

Thân ảnh của Lãnh Huyết như hòa tan vào bóng đêm, biến mất không tăm tích. Vấn Thiên vẫn nằm dưới đất, mê man bất tỉnh

Thời gian dần trôi ... 5 giờ sáng hôm sau, rất nhiều học viên cùng khóa với Vấn Thiên không hẹn mà cùng tề tựu đến trước tòa nhà E1, nhưng vẫn chưa có người nào bạo gan bước vào

Nhất Long thu lại tất cả sensor gắn trên cửa rồi nói

“Đêm hôm qua, quả thật anh ta đã không rời khỏi nơi này”

“Đương nhiên là thế rồi” – Một giọng nói cất lên

Mọi người cùng giật mình kinh ngạc. Vấn Thiên từ trong tòa nhà E1 bước ra, điệu bộ rất thoải mái, dường như vừa trải qua một giấc ngủ ngon.

“Anh không gặp phải ma quỷ gì sao ?” – Một nữ học viên tò mò hỏi

Vấn Thiên cười, nửa đùa nửa thật

“Chẳng những đã gặp, tôi lại còn kết bạn với u linh đó nữa kia”

Tiếng cười đùa lại nổi lên, Vấn Thiên vui vẻ cùng mọi người cất bước rời khỏi, Nhất Long lẽo đẽo theo sau, sắc mặt méo xệch, trông rất khó coi

Vừa đi, Vấn Thiên vừa nghĩ ngợi

“Đêm qua, vì sao mình lại không mơ thấy giấc mơ đó nữa nhỉ”

Chàng vẫn không thể xác định nổi cuộc gặp gỡ với Lãnh Huyết tối hôm qua là thật hay mơ. Nếu là thật, thân phận của Lãnh Huyết thật sự là như thế nào, anh ta tiềm phục ở nơi đây với mục đích gì ...

Thật là những câu hỏi khó ...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 4: Tà Ác Vấn Thiên

Suốt ngày hôm đó, Vấn Thiên cảm thấy tinh thần sáng khoái vô cùng, chàng lại cố ý cười đùa với Yên Thùy vài lần, bất chấp ánh mắt không mấy thiện cảm của cô ta.

Trong đầu Vấn Thiên lại hiện ra những ký ức kì lạ về một đoạn khẩu quyết võ công. Dường như việc xảy ra đêm hôm qua là sự thật, Lãnh Huyết đã dùng 1 phương pháp thần bí để truyền thụ đoạn khẩu quyết này cho chàng. Vấn Thiên bắt giác tắc lười than thảm, tu vi của Lãnh Huyết quả thật là cao thâm khôn lường...

Vấn Thiên không bỏ phí chút thời gian nào, chàng giao sủng và đạn cho Yên Thùy, mặc cho cô ta tập bắn, còn mình thì ngồi bất động nhắm mắt ôn lại khẩu quyết của Lãnh Huyết. Ai đi ngang nhìn thấy đều tưởng rằng Vấn Thiên đang ngủ ngời, thỉnh thoảng lại buông lời chế giễu, nhưng Vấn Thiên vẫn mặc kệ điều đó, hoàn toàn không để tâm đến những việc xảy ra bên ngoài, toàn tâm toàn trí tập trung nghiên cứu công pháp mới. Rồi chàng lại thử vận công theo khẩu quyết đó, phút chốc đã đắm chìm trong thế giới riêng tư của mình.

Đến khi Vấn Thiên mở mắt trở lại với hiện thực thì trời đã tối. Đồng hồ trên tay chàng chỉ 8 giờ. Chắc chắn là ở nhà ăn chẳng còn chút thức ăn nào cả, nhưng Vấn Thiên không cảm thấy đói bụng mà lại thấy cơ thể mình nóng bừng như bị sốt. Chàng vội vàng chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt. Vô tình Vấn Thiên nhìn trong gương thấy khuôn mặt và toàn thân mình đã đỏ bừng như say rượu. Vấn Thiên cảm thấy không ổn, liền ra khỏi nhà vệ sinh, chạy nhanh về phòng của mình.

“Rằm” – Có vẻ như Vấn Thiên trong lúc vội vã đã **ng phải ai đó.

Chàng ngược mắt lên nhìn, thì thấy đó là 1 nam nhân phương Tây cao lớn tóc vàng, cơ thể lực lưỡng. Đi cùng nam nhân này còn có 2 người nữa, tất cả đều là người phương Tây.

Nam nhân nhìn Vấn Thiên, cười lớn nói với các bạn anh ta:

“Hóa ra là thằng mê ngủ ở nhóm học viên phương Đông, có vẻ như nó vừa đi vừa ngủ thì phải “.

Vấn Thiên bỗng cảm thấy tức giận, chàng lớn giọng chửi rủa:

“Tao mơ thấy mình ngủ với mẹ của mày đó, bà ta kêu la rất dữ dội “.

Nam nhân phương Tây lửa giận bùng bùng, vung nắm đấm lên như chuẩn bị tấn công. Vấn Thiên cũng lui lại thủ thế. Tuy nam nhân này khỏe mạnh hơn chàng, nhưng chàng vẫn tự tin rằng mình có thể chiến thắng được anh ta.

Quyền đầu của nam nhân bỗng phát ra 1 thứ ánh sáng chói lòa làm Vấn Thiên không nhìn thấy gì, từ mũi chàng truyền lại cảm giác đau đớn, một dòng máu liên tục ra. Vấn Thiên lập tức đánh trả theo phản xạ, nhưng đối thủ của chàng đã nhanh chóng tránh được.

Vấn Thiên kinh hãi hô lên:

“Là tà thuật gì thế này ?”

Nam nhân tóc vàng cười gần nói:

“Công phu của ông đây gọi là Quang tốc quyền, chẳng phải tà thuật nào cả”.

Đôi mắt Vấn Thiên như bị lừa, chàng không nhìn thấy gì, chỉ dựa vào đôi tai của mình để phán đoán động tác của đối thủ. Nhưng vô dụng, tên nam nhân cao to đó nhanh nhẹn vô cùng, di chuyển lại rất êm, gần như không phát ra tiếng động nào, đó là chưa kể đến việc 2 nam nhân còn lại cố ý tạo những âm thanh giả đánh lừa Vấn Thiên. Vấn Thiên lại bị quyền đầu mạnh mẽ đó đánh trúng ngực và mạn sườn. Từ khoe miệng chàng, một dòng máu nóng liên tục ra. Chỉ sau 15 phút giao thủ, nam nhân tóc vàng đã đánh Vấn Thiên ngã lăn ra đất.

Những tiếng đấm đá thùm thụp liên phát ra, nam nhân tóc vàng đấm đá vào Vấn Thiên đang nằm dưới đất như muốn phát tiết tất cả sự giận dữ của mình. Vấn Thiên cố gắng vùng vẫy tấn công loạn xạ, nhưng chỉ một lúc sau chàng đành nằm im chịu trận.

1 trong 2 nam nhân còn lại lên tiếng:

“Đủ rồi Harry, dạy dỗ thằng mê ngủ đó đến thế là đủ. Nếu còn đánh nữa, e là sẽ xảy ra án mạng, không hay đâu”.

Nam nhân tóc vàng liền dừng lại, nhổ 1 bãi nước bọt vào Vấn Thiên, gầm gừ:

“Nhớ nhé nhóc con, tên ông nội mày đây là Harry Warman. Nếu còn muốn ăn đòn nữa, cứ đến tìm tao. Đừng bao giờ đùa với dị năng tổ nhé. “

Cả 3 lập tức bỏ đi. Vấn Thiên lồm cồm bò dậy, lửa giận trong lòng bùng cháy ngút trời. Chàng định về phòng lấy khẩu súng ngắn đi tính sổ với Harry Warman, nhưng sau đó lại vồ vào đầu mình tự bảo:

“Không thể làm vậy được, phải bình tĩnh ...”

Vấn Thiên lại vào phòng vệ sinh rửa ráy sạch sẽ rồi mới về phòng. Vừa về đến phòng, chàng đã bị 1 học viên nam gọi giật lại.

Vấn Thiên hỏi với giọng không vui lắm:

“Có việc gì thế ?”

Học viên nam đó đưa cho chàng 1 bức thư rồi nói:

“Hàn Yên Thủy nhờ tôi chuyển đến cho anh .“

Vấn Thiên lẳng lặng mở thư ra đọc, trong đó chỉ viết vài chữ “10 giờ tối nay, bãi tập số 11, đến 1 mình”.

Vấn Thiên tắm rửa, thay quần áo, sau đó ngồi trên giường thả lỏng cơ thể, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Lạ thay, chân khí trong người chàng lại tự động chuyển dịch theo khẩu quyết, còn lửa giận trong lòng chàng chẳng những không dịu bớt mà càng lúc càng rực cháy mãnh liệt hơn nữa. Vấn Thiên kinh hãi, chàng từng nghe nói đến truyền thuyết về “tàu hỏa nhập ma”, chàng không muốn tin rằng mình sắp bị như vậy. Trong những thư điện chàng từng đọc, cũng có nói về hậu quả của việc tàu hỏa nhập ma, chỉ gói gọn trong 5 chữ “không chết cũng hóa điên”.

Thời gian trôi qua, hỏa hỏa trong lòng Vấn Thiên vẫn không giảm mà càng lúc càng bùng cháy mạnh mẽ, Vấn Thiên bỗng cảm thấy thèm khát được đánh nhau. Thèm khát như một người sắp chết đói thèm ăn, một con nghiện thèm thuốc. Bất giác lại nhớ đến thất bại vừa rồi, Vấn Thiên cảm thấy phần nộ vô

cùng, đây chính là lần đầu tiên trong đời chàng bị thảm bại như thế, chẳng những bị đánh bại, mà còn không thể chạm vào đối thủ, dù chỉ một chút. Vấn Thiên nghĩ đến cuộc hẹn sắp tới, chàng thừa biết Yên Thủy muốn thách đấu với chàng. Tại sao cô ta lại lựa chọn đúng thời điểm đến thế ...

Bất giác, Vấn Thiên trầm nghĩ:

“Mặc kệ, dù thế nào đi nữa, mình vẫn phải đến. Đây chính là thể diện của 1 võ giả, nếu thoái thác, cô ta sẽ xem thường mình. Không thể chấp nhận được.”

Nghĩ đến những hành động không mấy thiện cảm của Yên Thủy, trong đầu Vấn Thiên bỗng hiện ra một suy nghĩ độc ác.

Vấn Thiên cười gằn, tự nhủ:

“Phải dạy dỗ cô ta 1 trận thật đích đáng, để xem sau này cô ta có còn hống hách như vậy nữa không”

Vấn Thiên lục trong tủ riêng của chàng, lấy khẩu súng ngắn vẫn cất giấu lâu nay bỏ vào người, những ý nghĩ tà ác không ngừng hiện ra trong đầu chàng. Chỉ còn vài phút nữa là đến giờ hẹn, Vấn Thiên vội vã rời khỏi phòng hướng đến bãi tập số 11. Lý trí của chàng đã lu mờ, đầu óc mụ mẫm, chàng hành động một cách hoàn toàn vô thức, hoàn toàn không kiểm soát nổi chính bản thân mình nữa. Khi Vấn Thiên đến nơi, đã thấy 1 bóng người đợi sẵn ở đó từ bao giờ. Đó chính là Yên Thủy, vừa thấy Vấn Thiên xuất hiện, cô đã lao đến tung cước tấn công chàng.

Vấn Thiên chuyển thân né tránh. Nhưng kỳ lạ thay, cước bộ rõ ràng đã lướt qua người chàng, nhưng cơ thể chàng lại cảm thấy đau nhói như bị dao cắt. Những vị trí trên cơ thể chàng bị cước phong đi qua, da thịt lập tức rách toạc, rướm máu, đau đớn vô cùng. Con đau làm cho Vấn Thiên càng tức giận hơn nữa. Chàng hoàn toàn không thể kiểm soát nổi hỏa trong lòng mình được nữa, liền lao đến tấn công điên cuồng vào Yên Thủy.

Yên Thủy điềm tĩnh tránh né, rõ ràng thân thủ của cô cao hơn Vấn Thiên một bậc. Vấn Thiên dường như không tin vào mắt mình nữa, lại gia tăng tốc độ tấn công càng lúc càng dồn dập hơn. Nhưng sau mỗi đợt tấn công thất bại của chàng, Yên Thủy lại đáp trả bằng những đòn phản công chính xác, làm cho Vấn Thiên đau đớn vô cùng. Chàng càng đánh càng lâm vào thế hạ phong, nhưng lửa giận trong lòng càng lúc càng cháy mãnh liệt hơn.

Yên Thủy sau 1 lúc đắc ý, thấy thái độ hung hăng, điên cuồng của Vấn Thiên cũng có chút hoảng hốt. Cô không hiểu vì sao chàng trai trông có vẻ hiền lành này lại có thể trở nên như vậy. Yên Thủy cẩn thận tránh né, càng lúc càng lui xa khỏi Vấn Thiên. Bất chợt, cô nhìn vào mắt của Vấn Thiên rồi tái mặt hẳn đi khi phát hiện đôi mắt đó đã đỏ ngầu, hung dữ tựa như mắt của dã thú.

Yên Thủy định rút lui thì Vấn Thiên đã tiến đến trước mặt cô. Yên Thủy liều mạng tung 1 cước toàn lực vào ngực Vấn Thiên hy vọng có thể hạ gục được chàng trai hung hăng này. Vấn Thiên hoàn toàn không né tránh, đưa đôi tay rắn chắc của mình đỡ lấy cú đá đó, rồi trong chớp mắt thừa cơ tiếp cận giáng 1 quyền như sấm sét vào ngực Yên Thủy. Từ miệng Yên Thủy, một búng máu được nhổ ra bắn thẳng vào mặt Vấn Thiên. Cơ thể Yên Thủy văng ngược ra sau như điều đứt dây.

Sự hung hăng của Vấn Thiên bỗng dịu bớt, chàng liền nhanh chóng chuyển thân bỏ đi, chỉ để lại 1 câu nói cụt ngắn:

“Không đánh với cô nữa !”

Trong đầu Vấn Thiên chỉ còn nghĩ đến một thứ, đó là tòa nhà E1, trước đây chàng chưa từng lâm vào tình trạng điên cuồng như thế này bao giờ. Có lẽ chính là thứ công pháp Lãnh Huyết truyền thụ cho Vấn Thiên đã gây nên tình trạng này, thì bây giờ chỉ có Lãnh Huyết mới có thể giúp chàng trở lại bình thường được mà thôi.

Vấn Thiên phóng đi trong màn đêm, với tốc độ nhanh nhất có thể, xông thẳng vào tòa nhà E1, nói như gào thét:

“Lãnh Huyết ! Huynh ở đâu ? Mau hiện thân giúp đệ với!”

Một trận hàn phong chợt nổi lên, Lãnh Huyết theo làn gió lạnh đó xuất hiện bên cạnh Vấn Thiên, nhìn chàng một cách chăm chú. Rồi anh ta bất thần xuất thủ đánh vào gáy Vấn Thiên, làm cho chàng bất tỉnh nhân sự.

Vấn Thiên tỉnh dậy, đầu chàng vẫn còn đau nhức nhưng nỗi hỏa bùng bùng trong lòng chàng đã tắt hẳn. Lãnh Huyết đang ngồi bên cạnh chàng, khắp người anh ta như tỏa ra thứ khí tức tà dị khó tả. Vấn Thiên bỗng cảm thấy đôi mắt của Lãnh Huyết như bớt đi phần nào vẻ lạnh lùng, cô độc.

Lãnh Huyết thấy Vấn Thiên đã tỉnh, liền lên tiếng:

“Đã ổn rồi, đúng là đã phát sinh một số việc ngoài dự kiến, có lẽ là do cơ thể cậu có chút đặc dị khác người.”

Vấn Thiên sợ hãi hỏi:

“Cơ thể đệ ... nó có gì đặc biệt ?”

Lãnh Huyết ưu tư nói:

“Trong con người cậu có ẩn tàng một loại hung tính rất đáng sợ. Vừa rồi, có lẽ đã có việc gì đó làm cho cậu giận dữ, mất kiểm soát nên hung tính mới bộc phát như vậy.”

Lãnh Huyết lại thuyết giảng:

“Trong bản ngã con người, luôn có ẩn tàng tâm ma, đó là một sự thật không thể nào phủ nhận được. Khi hưng tính của cậu bộc phát, tâm ma sẽ trỗi dậy, bản tính thiện lương của cậu sẽ mất đi, hành động sẽ rất tàn nhẫn, độc ác, không biết lưu tình là gì. Nếu không khống chế được tâm ma của mình, sớm muộn cậu sẽ trở thành một ma đầu giết người không gớm tay, có thể nói là ác quỷ thật sự.”

Vấn Thiên cúi đầu nói nhỏ:

“Trước đây đệ chưa bao giờ bị như vậy ...”

Lãnh Huyết trầm ngâm suy nghĩ khá lâu rồi lại nói tiếp:

“Có lẽ là do loại công pháp của ta đã vô tình đánh thức hưng tính của cậu. Sau này, cậu phải tập nhẫn nhịn, không được để hưng tính đó bộc phát, nếu không sẽ rất nguy hiểm.”

Vấn Thiên lo âu hỏi dồn dập:

“Hưng tính đó của đệ là như thế nào vậy ? Liệu nó có ảnh hưởng gì đến đệ không ? Làm sao để có thể trấn áp được nó ?”

Lãnh Huyết điềm nhiên nói:

“Hưng tính này, dường như là do bẩm sinh của cậu. Khi hưng tính bộc phát, tiềm năng chiến đấu của cậu sẽ được gia tăng đến cực hạn, nhưng cậu sẽ mất đi lý trí, thể lực tiêu hao rất nhanh, có thể dẫn đến kiệt sức mà chết. Nhưng không sao, cơ thể cậu vẫn có khả năng tự khống chế hưng tính đó, hãy tìm 1 chỗ vắng vẻ, gạt bỏ mọi tạp niệm trong đầu, sau một thời gian, hưng tính sẽ tự động được trấn áp.”

Vấn Thiên bất chợt hỏi:

“Làm sao để có thể gạt bỏ tạp niệm được ?”

Lãnh Huyết trầm giọng nói ra những câu khó hiểu:

“Mắt thấy như không thấy, tai nghe tựa chẳng nghe, hữu cảm như vô cảm, vạn vật hóa hư không, thân động tâm bất động, lục cảm tự tiêu tán.”

Vấn Thiên tò mò hỏi:

“Đó là khẩu quyết gì vậy ?”

Lãnh Huyết lạnh lùng nói:

“Vô tình quyết. Hãy nhớ kỹ lấy, sẽ có ích cho việc khống chế hưng tính của cậu.”

Vấn Thiên không hiểu gì lắm, nhưng vẫn học thuộc đoạn khẩu quyết đó. Chẳng lại nhớ đến những thất bại vừa nãy. Sẵn có Lãnh Huyết ở đây, anh ta lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ tướng, sao lại không tranh thủ nhờ anh ta chỉ điểm nhỉ.

Vấn Thiên chưa kịp mở lời thì Lãnh Huyết đã hỏi:

“Nói cho ta nghe, đã có chuyện gì xảy ra khiến cho cậu mất bình tĩnh đến như thế ?”

Vấn Thiên liền đem tất cả việc đánh nhau với Harry Warman ra kể cho Lãnh Huyết nghe, kể xong chàng cảm thấy nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng trong lòng ...

Lãnh Huyết bất chợt nhếch mép cười nói với Vấn Thiên:

“Quang tức quyền đó chỉ là trò trẻ con không hơn không kém ! Cậu luyện được tâm nhãn rồi thì tự nhiên có thể dễ dàng đối phó được với hắn”

Vấn Thiên tò mò hỏi:

“Tâm nhãn thật ra là gì vậy ? Luyện tâm nhãn như thế nào ?”

Lãnh Huyết nói:

“Vạn vật đều có sinh mệnh. Sinh mệnh thật ra là một loại năng lượng, khả năng cảm nhận được năng lượng của sinh mệnh được gọi là tâm nhãn. Cũng giống như thiết bị tầm nhiệt mà quân đội vẫn sử dụng đây thôi.”

Vấn Thiên lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu, Lãnh Huyết liền gắt gỏng:

“Từ khi con người phát minh ra súng đạn, đã quá lạm dụng nó, đến nỗi bỏ bê cả kho tàng võ học vô cùng quý giá. Tâm nhãn chỉ là một trong những kiến thức cơ bản mà cường giả phải có, cậu vẫn còn nhiều thứ phải học, nếu như muốn trở thành cường giả thực thụ ...”

Vấn Thiên tự ái lắm lắm:

“Có mạnh đến mấy, nhanh đến mấy bị trúng 1 viên đạn cũng bị hạ thôi. 1 viên chưa chết thì chục viên chắc chắn chết. Hoặc giả bị trúng phải sức công phá của 1 quả bom hạng nặng, cũng liền tan thành tro bụi thôi”.

Lãnh Huyết nghe được những lời đó, nở nụ cười khinh bạc nói:

“Thử lấy khẩu súng ngắn của cậu bắn ta thử xem. Ta đứng yên cho cậu bắn đó, bắn bao nhiêu tùy thích”.

Vấn Thiên xua tay nói:

“Đệ chi đùa thôi mà .“

Lãnh Huyết nghiêm giọng:

“Đó là lệnh của ta, hãy thi hành đi, nếu không, ta sẽ không gặp mặt cậu nữa.”

Vấn Thiên nhăn trán suy nghĩ chừng 10 phút sau đó chàng từ từ lấy khẩu súng ngắn ra.

Lãnh Huyết phát tay ra hiệu, Vấn Thiên cầm súng bằng cả 2 tay , nhắm mắt nói:

“Đệ khai hỏa đây, huynh cẩn thận đó.”

Nói xong chàng liền nã 5 phát súng vào Lãnh Huyết. Lãnh Huyết vẫn đứng bất động, rồi lại nở nụ cười, trên ngực áo anh ta đã thủng mấy lỗ, nhưng không hề có máu chảy ra từ những lỗ thủng đó...

Vấn Thiên kinh ngạc, đến gần Lãnh Huyết sờ tay kiểm tra. Chàng kinh hãi nhận ra rằng Lãnh Huyết không hề mặc áo giáp chống đạn, cũng không hề bị thương. Những đầu đạn bắn vào người anh ta đã bị văng đi, mất tích.

Lãnh Huyết nhìn vẻ ngạc nhiên của Vấn Thiên, lạnh lùng nói:

“Đối với những người tu luyện võ thuật ở cảnh giới cao cấp, súng đạn chẳng nghĩa lý gì cả. Bởi vậy, cậu đừng dành quá nhiều thời gian để tập bắn súng làm gì. Nhưng biết 1 ít về súng ống vẫn có lợi .“

Vấn Thiên vẫn còn kinh ngạc, bất giác lên tiếng:

“Trên đời, không biết là còn bao nhiêu người có tu vi đáng sợ như huynh nhỉ ?“

Lãnh Huyết cười nhạt:

“Nhiều lắm, đếm không xuể đâu. Nhưng đa số họ đều ẩn thân, ít khi lộ diện cho người khác thấy “.

Vấn Thiên cất khẩu súng vào người, chàng chợt nhớ ra 1 chuyện, liền hỏi

“Lúc này đệ có đánh nhau với 1 người nữa, là nữ nhân. Rõ ràng cô ta đã đánh trượt qua người đệ, nhưng đệ vẫn bị đá thương. Thật sự đệ không hiểu chuyện này cho lắm “.

Nói xong, chàng cởi áo cho Lãnh Huyết thấy những vết thương do Yên Thùy gây ra. Lãnh Huyết nhìn sơ qua những vết thương đó, thốt lên:

“Là kiếm khí thì phải, cô gái đó tu vi không tầm thường đâu “.

Vấn Thiên trầm nghĩ:

“Chắc chắn lần trước cô ta đã cố ý ẩn tàng thực lực, có lẽ cô ta không muốn lộ ra thực lực chân chính của mình cho nhiều người biết, thật là gian xảo “.

Vấn Thiên bất chợt hỏi Lãnh Huyết:

“Ban nãy, lúc hung tính của đệ bộc phát, đệ có đánh một quyền trúng ngực cô ấy, không biết cô ấy có làm sao không ?”

Lãnh Huyết trả lời bằng giọng lãnh đạm:

“Với tình trạng hung tính bộc phát của cậu, e là cú quyền đó không nhẹ đâu, cô ta chắc chắn là đang bị trọng thương, không chừng hiện tại cô ta đã chết, hay đang hấp hối cũng nên”.

Vấn Thiên tái mặt, chàng nhìn đôi bàn tay của mình, run rẩy nói

“Đệ phải làm sao đây ... đệ thật sự không muốn ... “

Lãnh Huyết bình tĩnh nói:

“Cô ta không đi xa được đâu, hãy tìm cô ta ở quanh chỗ cậu đã thả thương cô ta. Sau đó xử trí thế nào là tùy ở cậu. Làm việc gì cũng phải dứt khoát, không được do dự “.

Vấn Thiên như đã hiểu ra, chàng vội cáo từ, trong lòng nóng như lửa đốt.

Lãnh Huyết nhìn theo Vấn Thiên, nở 1 nụ cười ngụy dị, bí hiểm..

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Mật Thất Của Lãnh Huyết

Không khó khăn gì để Vấn Thiên có thể nhận ra những vết máu còn vương vãi trên mặt đất

Chàng nhanh chóng đi theo dấu máu đó, vừa đi vừa cẩn thận dùng chân xóa sạch tất cả những dấu vết đó

Dấu vết dẫn chàng đến 1 bãi đất trống, vốn là 1 phần của bãi tập số 11 – nơi các học viên thực tập kỹ thuật chiến đấu, bãi đất đó khá ẩm thấp, trên mặt đất lại mọc lên vài bụi cây dại

Vấn Thiên đã phát hiện ra Yên Thùy đang nằm mê man bất tỉnh trên mặt đất, gần 1 bụi cây. Sắc mặt Yên Thùy đã trắng bệch, khóe miệng cô vẫn rỉ máu, hơi thở yếu ớt như sắp tắt hẳn

Vấn Thiên kinh sợ, không biết nên làm thế nào, chàng bắt mạch cho Yên Thùy rồi lại càng lo lắng hơn khi cảm nhận được mạch đập của Yên Thùy rất yếu ớt, mong manh. Có lẽ cô gái này đã bị nội thương khá nặng, tổn hại đến kinh mạch, có thể nguy hiểm đến tính mạng. Vấn Thiên quyết định phải đưa Yên Thùy ra khỏi nơi này rồi tìm phương pháp cứu chữa cho cô , chàng liền bế Yên Thùy lên, nhanh chóng cất bước, định đi đến phòng y tế

Nhưng chỉ đi được chừng chục bước, Vấn Thiên bỗng chuyển hướng tiến thẳng về tòa nhà E1. Tính mạng Yên Thùy đang lâm nguy, phòng y tế lại cách nơi này một quãng khá xa, tòa nhà E1 thì gần hơn. Đối với thương thế do võ công gây ra thì nên tìm 1 võ giả có tu vi cao sẽ tốt hơn là giao phó cho dao kéo y khoa thông thường. Lãnh Huyết biết đâu có thể có phương pháp chữa trị tốt nhất cho Yên Thùy. Vấn Thiên hiểu rằng nếu đem Yên Thùy đến phòng y tế, thế nào chàng cũng sẽ bị kỷ luật vì tội đánh nhau gây thương tích. Với thành tích không tốt đẹp mấy của Vấn Thiên, có thể ban giám hiệu sẽ đưa ra quyết định đuổi học chàng. Vấn Thiên vẫn không muốn rời khỏi học viện Marshall trước khi chàng có thể xâm nhập vào thư viện lưu trữ đó. Xem ra với tình huống này, Lãnh Huyết vẫn là lựa chọn tốt nhất của Vấn Thiên

Vấn Thiên bế Yên Thùy bước vào tòa nhà E1, đi thẳng lên chỗ chàng đã gặp Lãnh Huyết, nhưng anh ta đã biến mất, Vấn Thiên hốt hoảng nhìn quanh, nói như van nài

“Lãnh Huyết huynh, xin hãy hiện thân, đừng bỏ đệ lúc này”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên

“Giết cô ta rồi hủy thi diệt tích, không phải là đơn giản hơn sao ? “

Vấn Thiên bắt giác run sợ, chàng khẽ nói

“Không, đệ không thể làm điều ấy được, dù sao cô ấy cũng là phụ nữ, đệ và cô ấy chỉ có chút hiểu lầm, không phải là thâm thù huyết hận chi cả. Hiện giờ cô ấy đang bị trọng thương, tính mạng đang lâm nguy, xin huynh giúp đệ chữa trị cho cô ấy “

Lãnh Huyết hiện thân, bước đến cầm tay Yên Thùy bắt mạch, sau đó cởi áo cô xem xét khá kỹ lưỡng rồi nói

“Xương ngực bị gãy vài chỗ, xuất huyết nội, khá nhiều kinh mạch quan trọng bị ứ huyết làm tắc nghẽn. Nếu không chữa trị sớm, nặng thì có thể sẽ mất mạng, hoặc nhẹ thì võ công của cô ta sẽ bị phế bỏ toàn bộ, sau này không thể luyện võ được nữa “

Vấn Thiên xuống giọng năn nỉ

“Xin huynh hãy giúp đệ chữa trị cho cô ấy, nếu cô ấy có việc gì, đệ không gánh nổi đâu “

Lãnh Huyết có vẻ bức dọc ra lệnh

“Ra ngoài cửa canh chừng, không cho ai tiến vào nơi này. Ta sẽ thử 1 lần xem sao “

Vấn Thiên liền tuân lệnh, chàng ngồi trước cổng tòa nhà E1 canh chừng rồi ngủ quên lúc nào chẳng hay. Một lúc sau, Vấn Thiên chợt tỉnh dậy, chàng cảm thấy mọi vật trở nên yên lặng 1 cách lạ thường, liền nhanh chóng trở vào xem xét tình hình của Yên Thủy

Khi Vấn Thiên bước vào, Yên Thủy dường như đã tỉnh lại trước đó. Cô ngồi dựa lưng vào tường nhìn về phía Vấn Thiên, ánh mắt như diễn tả 1 cảm xúc phức tạp, vừa cảm kích lại vừa oán ghét. Lãnh Huyết lại biến mất 1 lần nữa.

Dưới ánh sáng mờ ảo, Vấn Thiên chợt nhận ra đôi mắt Yên Thủy rất đẹp, trong veo và long lanh như mặt nước, nhưng dường như đôi mắt ấy lại hàm chứa một nỗi buồn man mác.

Vấn Thiên ngập ngừng hỏi

“Cô cảm thấy thế nào ? “

Yên Thủy “hừ” một tiếng, yếu ớt nói

“Thê thảm lắm, đúng như ý nguyện của anh, anh đã vừa lòng chưa “

Vấn Thiên vội phản trần

“Lúc ấy, quả thật cô rất lợi hại, làm cho tôi cuống cuồng cả lên, trong lúc vô ý tôi đã nặng tay với cô. Tôi xin lỗi, sau này tôi sẽ không đánh nhau với cô nữa “

Yên Thủy cố gắng đứng lên rồi lao đảo bước đi. Nhưng vừa đi được 1 đoạn không xa, cô lại thốt lên 1 tiếng kêu đau đớn rồi ngã xuống. Vấn Thiên không kịp suy nghĩ gì, liền theo phản xạ phóng đến đỡ Yên Thủy dậy, trong lòng chàng rất áy náy và hối hận. Nếu Yên Thủy xảy ra việc gì không hay, chàng thật sự không biết sẽ phải xử trí như thế nào.

Chàng tự trách mình

“Tại sao lúc đó mình lại nóng nảy như vậy, phải chi mình cứ ở yên trong phòng thì đâu có chuyện gì xảy ra”

Có vẻ như Yên Thủy lại ngất đi 1 lần nữa, nhưng hơi thở của cô đã điều hòa trở lại. Vấn Thiên suy đoán, có lẽ Lãnh Huyết đã chữa trị cho Yên Thủy theo 1 phương pháp nào đó, nhưng không chữa khỏi hoàn toàn cho Yên Thủy mà chỉ giúp cô thoát khỏi tình trạng nguy hiểm. Chắc chắn là Lãnh Huyết không muốn cho Vấn Thiên biết về phương pháp chữa thương của anh ta nên đã đuổi chàng ra ngoài.

Vấn Thiên ôm lấy Yên Thủy, để cô tựa vào ngực mình, lấy khăn tay lau những vết bùn đất lấm lem trên khuôn mặt Yên Thủy. Chàng bỗng cảm nhận được sự mềm mại, đàn hồi từ thân thể của thiếu nữ mà mình đang ôm trong tay, đồng thời như ngửi thấy 1 hương thơm u uất nhẹ nhàng lan tỏa từ thân thể đó

Bất giác, Vấn Thiên suy nghĩ

“Thì ra cô ta cũng có chút nữ tính đấy chứ, bộ ngực của cô ta tuy hơi nhỏ 1 chút, nhưng cũng khá săn chắc“

Lãnh Huyết không biết vô tình hay cố ý, sau khi chữa thương cho Yên Thủy xong, anh ta không cài nút áo của cô lại, làm lộ rõ làn da trắng trẻo tuyệt đẹp và đường cong quan trọng nhất của thiếu nữ

Sau khi lau sạch những vết bẩn trên khuôn mặt Yên Thủy, Vấn Thiên lại ngắm nhìn khuôn mặt đó 1 hồi lâu rồi thốt lên

“Trông cô ta cũng đẹp đấy chứ nhỉ “

Trong trạng thái mê man bất tỉnh, khuôn mặt Yên Thủy trở nên nhu hòa trở lại, không còn nét ngang bướng, cao ngạo đáng ghét nữa. Vấn Thiên cũng phải công nhận rằng từng đường nét trên khuôn mặt đó quả thật thanh tú, mỹ lệ. Toàn thể khuôn mặt của Yên Thủy như toát lên vẻ đẹp vừa thanh khiết lại vừa quý phái hiếm có. Nếu như mái tóc của cô ta dài thêm chút nữa, khuôn mặt được trang điểm thêm 1 chút, và nếu như khuôn ngực của cô ta đầy đặn hơn 1 chút, e là không ít nam nhân sẽ phải chết mê chết mệt.

Vấn Thiên thờ phào tự nhủ trong lòng

“May mà mình không nghe theo lời Lãnh Huyết giết cô ấy đi, cô ấy cũng có thể xem là 1 mỹ nhân, nếu đem giết đi thật là đáng tiếc “

Vấn Thiên là 1 chàng trai trẻ tuổi, hiện tại lại ôm 1 nữ nhân trẻ trung xinh đẹp đang bất tỉnh trong tay, không thể tránh khỏi động lòng phạm. Chỉ 1 lúc sau tà tâm của Vấn Thiên đã nổi lên. Chàng tò mò động tay mân mê khuôn mặt của Yên Thủy, sau đó lại vuốt ve khắp người cô, tận tình hưởng thụ từng đường cong mà tạo hóa đã ban tặng cho nữ nhân

Yên Thủy bất chợt hé mở đôi mắt, cô phát hiện ra rằng mình đang nằm trong vòng tay của Vấn Thiên. Hơn nữa đôi tay ma mãnh của chàng thanh niên này lại đang ve vuốt khắp người cô. Yên Thủy muốn đẩy đôi tay ma mãnh này ra nhưng bỗng cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực. Từ đôi tay của chàng trai trẻ, một luồng nhiệt ấm áp dễ chịu như truyền vào cơ thể của Yên Thủy, đồng thời lại đem đến cho cô cảm giác nhột nhạt khó tả. Trong lòng

Yên Thùy như đang mâu thuẫn, cô vừa muốn thoát khỏi đôi tay ấy, vừa muốn lặng im hưởng thụ sự ôm ấp, vuốt ve vụng về nhưng đầy ôn nhu dịu dàng của Vần Thiên. Yên Thùy không biết nên làm gì thì tốt hơn, cô nhắm mắt lại, như muốn che giấu sự bối rối của mình.

Một giọng nam nhân lạnh lùng cất lên

“Vần Thiên, ta đã truyền nội lực đả thông kinh mạch cho cô ta, đồng thời nói lại những chỗ xương gãy. Nhưng cô ta vẫn chưa phục hồi hoàn toàn đâu ”

Vần Thiên vốn biết đó là Lãnh Huyết, cũng không lấy làm ngạc nhiên cho lắm. Chàng liền dừng tay, nhẹ nhàng đặt Yên Thùy ngồi dựa vào tường rồi quay lại đối diện với Lãnh Huyết. Yên Thùy cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt ửng hồng, nhanh chóng sửa sang y phục rồi lại mở đôi mắt nhìn nam nhân thân bí vừa mới xuất hiện

Lãnh Huyết tựa như không để ý đến Vần Thiên, bước đến ngồi xuống bên cạnh Yên Thùy, nhìn thẳng vào mắt cô lạnh lùng hỏi

“Cô đến học viện Marshall vì mục đích gì ?”

Yên Thùy bắt giác run sợ, nam nhân thân bí này tỏa ra 1 khí tức lạnh lùng tàn nhẫn tựa như có thể sát nhân bất cứ lúc nào. Yên Thùy đưa mắt nhìn Vần Thiên, khẽ hỏi

“Anh ta là ai vậy ?”

Vần Thiên cười khỏ, nhún vai đáp

“Tôi không biết, nhưng dường như anh ấy không có ý hại chúng ta “

Lãnh Huyết chột hỏi

“2 người có cảm thấy lạ không ? Tòa nhà này được đồn đại là có ma nên đã bị bỏ hoang gần 1 năm, thế mà ban giám hiệu lại không cử người đến điều tra, cũng không gắn camera hay thiết bị giám sát nào cả, lại còn chủ động di dời tất cả học viên đang ở đó đi nơi khác. Phải chăng họ cũng mê tín dị đoan, tin vào ma quỷ ?”

Cả Vần Thiên và Yên Thùy cùng ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn Lãnh Huyết với ánh mắt khó hiểu

Lãnh Huyết lại tiếp lời

“Ai cũng biết căn cứ Marshall gồm có 2 phần. Phần thứ nhất là học viện quân sự Marshall. Phần còn lại là căn cứ quân sự được canh gác rất cẩn mật. Trong căn cứ đó có 1 thư viện lớn, 2 người chắc là cũng biết. Trong thư viện lưu trữ đó có những thứ mà nhiều người phải thèm muốn “

Vần Thiên và Yên Thùy cùng gật đầu. Lãnh Huyết cười lạnh nói

“Hiện giờ, theo nguồn tin đáng tin cậy, có rất nhiều thế lực đang muốn đoạt lấy 1 thứ được cất giữ trong thư viện lưu trữ của căn cứ Marshall. Đối với cao thủ thật sự thì bấy nhiêu đó cảnh vệ và cơ quan cạm bẫy chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Dĩ nhiên là những người lãnh đạo căn cứ Marshall biết điều đó, thế nên họ đã cố gắng tìm những cao thủ về để bảo vệ thứ bí mật đó. Ta không phải người của căn cứ Marshall, nhưng ta ở đây là để bảo vệ thư viện đó. Có thể nói ta là 1 trong những thủ vệ của căn cứ Marshall “

Lãnh Huyết quay sang Vần Thiên, nghiêm giọng hỏi

“Mục đích của cậu là gì ?”

Vần Thiên nhìn Lãnh Huyết, thành thật nói

“Trên đời đệ chỉ thích 2 thứ là võ công và khảo cổ. Đệ muốn xâm nhập vào thư viện lưu trữ để tìm những tài liệu về võ học, cũng như những tài liệu khác về địa chất và khí tượng mà đệ nghĩ rằng sẽ cần để có thể tìm ra những kho báu cổ đại “

Lãnh Huyết gật đầu

“Tốt, rất thành thật. Còn cô ?”

Yên Thùy nghiêng răng đáp

“Tôi chỉ muốn trở thành 1 đặc vụ ưu tú, tôi không tha thiết với bí mật được cất giấu trong thư viện đó đâu ”

Lãnh Huyết nhìn Yên Thùy với ánh mắt đầy nghi hoặc

“Không đúng. Bàn tay cô trắng trẻo, thon dài thế kia, thân thể hoàn toàn không có vết sẹo nào, tính tình lại lạnh lùng, kiêu ngạo. Cô biết rất nhiều về kiếm thuật, có thể ẩn tàng kiếm khí trong chiêu thức rõ là tu vi không tầm thường. Những chiêu thức như thế, có bỏ nhiều tiền đến cỡ nào cũng chưa chắc học được. Theo ta đoán thì cô từng sinh trưởng ở 1 gia đình giàu có, chính xác hơn là 1 danh gia vọng tộc trong giới tu luyện kiếm thuật. Với thân thể như vậy, chẳng đời nào cô lại muốn trở thành 1 đặc vụ quen cả “

Yên Thùy liền đáp trả

“Tu vi của ông cũng cao thâm hơn người, chắc chắn ông cũng không thể nào nguyện ý trở thành 1 tên bảo vệ được “

Lãnh Huyết bật cười một cách sảng khoái

“Ha ha ha. Miệng lưỡi thật là sắc sảo. Mười mấy năm trước ta có đến mượn 1 vật ở thư viện Marshall. Để mượn được vật đó, ta đã hứa sẽ làm cho họ 1 việc. Đó là lý do ta ở đây. Sau khi việc này hoàn tất, ta sẽ bỏ đi ngay thôi “

Lãnh Huyết đứng dậy, ra lệnh

“Đi theo ta, ta muốn cho 2 người xem vật này “

Nói xong, Lãnh Huyết quay lưng bước đi, Vần Thiên và Yên Thùy sau một lúc do dự, cuối cùng cũng chậm chạp bước theo anh ta với vẻ hoài nghi trên khuôn mặt. Lãnh Huyết bước vào 1 căn phòng, dường như từng là nơi ở của các giám thị, anh ta đặt tay lên tường mò mẫm 1 hồi, 1 tiếng động bỗng vang lên, bức tường đó từ từ xoay chuyển để lộ 1 thông đạo hẹp. Lãnh Huyết lập tức tiến vào thông đạo đó, Vần Thiên và Yên Thùy cũng bước theo

Dưới thông đạo là 1 mật thất lớn, trông như 1 bệnh viện thu nhỏ, nhưng nơi đây không hề có bệnh nhân nào, mà chỉ toàn là những xác chết. Vài chục xác chết được treo lên những chiếc móc sắt lớn dọc theo 4 bức tường. Khắp căn phòng là những chiếc bàn làm bằng thép không rỉ, trên mỗi bàn là 1 xác chết đang được mổ xẻ và khá nhiều dao kéo y tế đặt xung quanh xác chết đó. Cảnh tượng trông thật đáng sợ, cứ như là 1 lò sát sinh, nhưng thứ bị giết không phải là súc vật, mà là con người, cả nam lẫn nữ đều có.

Lãnh Huyết ung dung nói

“Đây là những kẻ xâm nhập bị ta bắt được. Sau khi khai thác thông tin từ chúng, ta giết chúng và biến chúng thành những vật thí nghiệm của riêng ta. “

Yên Thùy ôm lấy cổ họng, tựa như sắp nôn mửa. Vần Thiên kinh hãi vô cùng, chàng cố gắng đứng vững, không lộ ra biểu hiện sợ hãi.

Lãnh Huyết kéo 2 người đến gần 1 cái xác đã bị lột da, thao thao bất tuyệt về cấu tạo cơ thể con người và vị trí của các mạch máu, huyết đạo quan trọng, sau đó lại nói về nguồn gốc của từng xác chết. Sắc mặt Yên Thùy đã tái xanh, cô nhắm mắt lại không dám nhìn vào những xác chết ghê tởm đó nữa. Vần Thiên cũng ớn lạnh trong lòng, nhưng chàng vẫn ghi nhớ rất cẩn thận từng lời nói của Lãnh Huyết.

Sau khi giảng xong, Lãnh Huyết lại đi vòng quanh, đặc ý quan sát những tác phẩm của mình. Yên Thùy kéo tay Vần Thiên, nói nhỏ với chàng

“Anh có để ý không, người này đã nói cho chúng ta biết quá nhiều bí mật ... “

Vần Thiên thở dài

“Tôi biết, nhưng chắc chắn huynh ấy không có ác ý với chúng ta đâu, nếu muốn giết chúng ta, huynh ấy đã ra tay từ lâu rồi“

Lãnh Huyết nghe được đoạn đối thoại đó, liền cười lạnh nói

“Chẳng có con mèo nào giết chết con chuột mà nó bắt được ngay cả “

Yên Thùy hoảng sợ vô cùng đành nhượng bộ nói với Lãnh Huyết

“Xin anh đưa chúng tôi ra khỏi nơi này, rồi chúng ta sẽ nói chuyện tiếp “

Nữ nhân vẫn là nữ nhân, không thể nào chịu nổi mùi tanh hôi của máu và những hình ảnh ghê rợn của các xác chết.

Lãnh Huyết lại dẫn 2 người theo lối thông đạo trở lên, sau đó bấm nút cơ quan đóng cánh cửa bí mật lại.

Yên Thùy thở dài nói với Lãnh Huyết

“Tôi thật sự muốn trở thành đặc vụ, cũng muốn đến thư viện đó để tìm tư liệu về 1 người. Tôi vốn định sẽ đến đó với tư cách là 1 đặc vụ, chứ không phải là 1 kẻ trộm “

Lãnh Huyết lạnh lùng hỏi

“Người mà cô muốn tìm là ai ? “

Yên Thùy thở dài

“Người ta gọi hắn là Lãnh diện tử thần, hay là Huyết ma gì đó. Tôi không biết gì hơn, chỉ biết rằng hắn có mái tóc bạc trắng và đeo 1 chiếc mặt nạ màu đen có hình dáng giống như khô lâu. Hắn phát ra 1 khí tức tà ác giống như ... giống như ...“

Lãnh Huyết nhếch mép cười, cắt ngang lời Yên Thùy

“Ta từng biết đến Lãnh diện tử thần đó. Với tu vi hiện tại của cô, ta tin rằng cô không tiếp nổi 1 chiêu của Lãnh diện tử thần đâu. Đừng nghĩ đến chuyện tìm ra hắn”

Yên Thùy cảm thấy huyệt hắc, khớp mắt long lanh tựa như sắp khóc. Vấn Thiên đứng bên cạnh nhẹ nhàng đặt tay lên vai Yên Thùy, như muốn an ủi

Lãnh Huyết nhìn Vấn Thiên và Yên Thùy hỏi

“2 người đã muốn rời khỏi nơi này rồi phải không ?”

Vấn Thiên và Yên Thùy cùng gật đầu, Lãnh Huyết xua tay nói

“Bây giờ, 2 người hãy về đi. Đêm mai, lúc 10 giờ hãy đến đây gặp ta”

Vấn Thiên liền dìu Yên Thùy bước đi, Lãnh Huyết lại nói với theo

“Nhớ đến đúng giờ đấy”

Ra khỏi tòa nhà E1, Vấn Thiên và Yên Thùy liền bước đi 1 mạch không dám quay đầu lại nhìn sau lưng, cho đến khi 2 người về đến ký túc xá. Trời vẫn chưa sáng hẳn, các học viên vẫn còn ngủ say, không ai để ý đến sự hiện diện bất thường của Vấn Thiên và Yên Thùy cả

Vấn Thiên kéo Yên Thùy vào 1 góc hành lang, hỏi han

“Cô cảm thấy như thế nào ? Có còn đau lắm không ?”

Yên Thùy thở dài nói

“Vẫn còn hơi đau 1 chút nhưng không sao, khí huyết trong người tôi đã vận hành bình thường ... Quan trọng nhất là chúng ta đã dây dưa đến 1 kẻ không nên *****ng vào ... Việc này còn đáng ngại hơn so với thương thế của tôi gấp nhiều lần”

Vấn Thiên nói

“Tôi chỉ biết anh ta tên gọi là Lãnh Huyết, khoảng 27, 28 tuổi nhưng lại là 1 cao thủ có tu vi rất đáng sợ. Trong đêm tôi ngủ ở tòa nhà E1, tôi đã gặp anh ta. Thân thủ của anh ta kinh dị không thể tả, chỉ thoát cái đã đến gần tôi mà tôi không sao phát hiện kịp. Nếu như lúc đó anh ta muốn giết tôi, e là tôi cũng trở thành một trong số những cái xác dưới tầng hầm bí mật đó rồi”

Yên Thùy nhìn Vấn Thiên, giọng nói có vẻ nghiêm trọng

“Có lẽ Lãnh Huyết lưu lại nơi này không chỉ đơn giản là bảo vệ cho thư viện lưu trữ đó. Dường như anh ta còn 1 mục đích khác đáng sợ hơn nữa. Chúng ta phải cẩn thận với người này.”

Vấn Thiên lặng lẽ gật đầu, lại len lén nắm lấy bàn tay của Yên Thùy. Yên Thùy như cảm thấy 1 luồng điện chạy qua cơ thể, liền rút tay lại, tức giận nói

“Lúc này không phải là tôi bất tỉnh đâu nhé, anh làm gì với tôi, tôi đều biết cả đấy”

Vấn Thiên xấu hổ, cúi mặt xuống, đưa tay gỡ đầu, miệng nói lí nhí

“Tôi không cố ý ... Chỉ là ... Chỉ là ...”

Yên Thùy bất thần xuất thủ tát Vấn Thiên 1 cái đau điếng

Vấn Thiên sững sờ trong giây lát rồi lặng im thở dài. Mãi một lúc lâu sau, chàng mới lên tiếng hỏi Yên Thùy

“Vi sao cô phải tìm hiểu về Lãnh diện tử thần ? Cô định làm gì với hắn ?”

Thấy Yên Thùy có vẻ như không muốn trả lời, Vấn Thiên lại thuyết phục

“Dù sao, hiện giờ chúng ta cũng đã ngồi chung 1 con thuyền rồi. Cô hãy cho tôi biết, có như thế sau này tôi mới có thể giúp đỡ cô được”

Yên Thùy nhìn Vấn Thiên, có vẻ tức giận nói

“Là vì anh mà tôi mới dính dáng đến nam nhân quỷ dị đó. Anh chúc lấy rắc rối 1 mình chưa đủ sao, lại còn lôi tôi theo”

Vấn Thiên than thở

“Nếu như không đem cô đến chỗ Lãnh Huyết, chắc chắn là cô đã chết mất rồi, hoặc là bị tàn phế. Tôi thật sự không còn cách nào khác. Thật sự, cũng có phần lỗi của cô đấy, nếu cô không khiêu chiến với tôi thì đâu đến nỗi ...”

Yên Thùy lại nhìn Vấn Thiên bằng ánh mắt tức giận, Vấn Thiên quyết định thay đổi đề tài để tránh phải cãi nhau với Yên Thùy

“Tôi đoán là Lãnh diện tử thần đã làm điều gì đó tổn hại đến cô, hay là gia đình của cô cho nên cô mới căm ghét hấn như vậy, có phải không ?”

Dường như Vắn Thiên đã vô tình khơi gợi lại 1 việc trong quá khứ mà Yên Thùy không muốn hồi tưởng lại, đôi mắt cô long lanh như sắp khóc, khuôn mặt lại hiện lên vẻ bi thương khó tả.

Những giọt nước mắt đã tuôn rơi lã chã, giọng nói của Yên Thùy như nghẹn lại

“Cha tôi là chương môn của Thiên Kiếm phái, tôi không biết ông ấy đã đắc tội với Lãnh diện tử thần như thế nào, chỉ nhớ rằng 1 đêm nọ Lãnh diện tử thần đã tìm đến, giết chết cha tôi và rất nhiều môn hạ. Sau khi cha tôi chết, những cuộc tranh giành tài sản và quyền lực liền nổ ra, gia đình tôi cũng vì thế mà tan nát, mẹ tôi cũng vì đau buồn quá độ mà qua đời. Tôi một thân một mình lặn lội trong giang hồ rất cay đắng và tủi nhục. Tôi rất hận Lãnh diện tử thần, chính hấn đã hủy hoại gia đình tôi, đem lại cho tôi nỗi đau khổ tột cùng. Tôi đã thề phải tìm ra và tiêu diệt tên ma đầu bí ẩn này, nên đã quyết tâm phải trở thành 1 đặc vụ ưu tú. Đó là lý do tôi vào học viện Marshall “

Vắn Thiên cảm thấy có lỗi, chàng nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt Yên Thùy rồi đánh liều ôm Yên Thùy vào lòng, dịu dàng an ủi

“Cô đừng đau buồn nữa. Hãy cố gắng sống thật tốt. Còn thù hận thì theo tôi, cô nên quên nó đi, thù hận chỉ làm cho con người đau khổ mà thôi ... “

Yên Thùy đẩy Vắn Thiên ra, nghiêng răng nói

“Tôi nhất định phải sống chết với tên ma đầu đó, chính hấn đã hủy hoại cuộc đời tôi, gia đình tôi. Tôi không thể để cho hấn ung dung tự tại được “

Vắn Thiên không biết nói gì hơn, chỉ cố gắng an ủi Yên Thùy thêm vài câu rồi trở về phòng. Chỉ ít lâu sau là đến giờ tập trung, chàng vội vã ăn sáng rồi đến bãi tập. Ban đầu, Vắn Thiên tham gia tập luyện rất nhiệt tình, nhưng chỉ 1 giờ sau đó chàng lại nằm lăn ra đất mà ngủ khò khò giống như thói quen hằng ngày. Yên Thùy cũng mệt mỏi không kém gì Vắn Thiên, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng, đến khi không thể duy trì nổi mới chịu ngừng tay. Cô ngấm nhìn Vắn Thiên đang ngủ với ánh mắt kì lạ.

Trong giấc ngủ, khuôn mặt Vắn Thiên hiện lên vẻ thiện lương vốn có, Yên Thùy vẫn không tin nổi vào điều cô đã nhìn thấy hôm qua. Cô thầm suy đoán, chàng trai này có 2 tính cách, bình thường thì vui vẻ, hiền lành; nhưng khi bị kích động sẽ trở nên hung dữ, tàn ác, gần như mất hết nhân tính. Thật là 1 con người phức tạp

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 6: Huyết Kiếm Tam Thức

Vắn Thiên đang ngủ say sưa thì bị lay tỉnh

Người đã làm điều này chính là Yên Thùy, cô nhìn gương mặt ngái ngủ của Vắn Thiên rồi bật cười nói

“Đến giờ ăn trưa rồi, anh định ngủ đến bao giờ “

Vắn Thiên có chút ngạc nhiên, từ trước đến giờ Yên Thùy vẫn mặc kệ chàng, hôm nay thái độ của cô ta có vẻ kì lạ. Vắn Thiên vươn vai đứng dậy, đi theo Yên Thùy, khẽ hỏi

“Vì sao hôm nay lại gọi tôi dậy ? Những lần trước cô vẫn để mặc tôi nằm ngủ kia mà “

Yên Thùy thấy sắc mặt Vắn Thiên, liền nghiêm túc nói

“Tôi muốn nói chuyện với anh 1 lúc “

Vắn Thiên nghĩ thầm trong đầu

“Không biết có phải là định hỏi tội mình vì đã sàm sỡ với cô ta đêm qua không nữa, phải cẩn thận mới được “

Đến nhà ăn, Vắn Thiên và Yên Thùy chọn 1 góc vắng rồi vừa ăn vừa chuyện trò

Vắn Thiên bắt đầu câu chuyện

“Cô đã hết giận tôi chưa ? “

Yên Thùy đáp

“Việc anh đã thương tôi thì tôi không để tâm, nhưng còn 1 việc khác, sớm muộn gì tôi cũng phải tính sổ với anh “

Vấn Thiên thấy không ổn liền chuyển chủ đề

“Theo cô nói, có phải Lãnh diện tử thần là 1 nam nhân tóc trắng ? Có phải xung quanh người hắn được bao bọc bởi 1 vầng lửa đỏ và 1 thứ khói đen quái dị ? Có phải người đó có lối tấn công rất liều mạng, tựa như muốn chết chung với đối thủ ? “

Yên Thùy kinh ngạc hỏi lại

“Vì sao anh lại biết điều đó ? Anh đã từng gặp Lãnh diện tử thần sao ? “

Vấn Thiên gật đầu

“Nói thật với cô, tôi từng nằm mơ thấy người đó. Tôi mơ thấy nam nhân tóc trắng đó đang quyết đấu cùng 1 cường giả khác. 2 người đều có tu vi rất dễ sợ. Sau khi mơ thấy giấc mơ đó, 1 lúc sau tôi liền thức dậy rồi không thể ngủ lại nữa, đó là lý do ban ngày tôi phải ngủ bù “

Yên Thùy lại càng kinh ngạc hơn, nghĩ thầm

“Có lẽ anh ta thật sự có liên quan gì đó đến Lãnh diện tử thần “

Yên Thùy lại hỏi

“Xuất thân của anh như thế nào ? Có thể cho tôi biết được không ? “

Vấn Thiên nói

“Cha tôi là 1 nhà buôn cổ vật. Từ nhỏ tôi đã theo ông ấy bôn ba khắp nơi truy tìm cổ vật từ các lăng mộ cổ. Có thể xem tôi là 1 tên đào mộ tặc cũng không sai. Trong những chuyến khảo cổ đó, tôi cũng tìm được không ít tư liệu về võ thuật, nên cũng rất có hứng thú với việc luyện võ. Khi gặp Lãnh Huyết, tôi nhận ra ngay anh ta là 1 võ giả có tu vi cực cao chứ chẳng phải ma quỷ gì cả, tôi cảm thấy con người này hết sức thú vị, rất muốn kết giao với anh ta “

Yên Thùy có vẻ ưu tư nói

“Anh đoán xem, Lãnh Huyết hẹn chúng ta đêm nay đến gặp anh ta, thật sự là để làm gì?”

Vấn Thiên nhún vai nói

“Ai mà đoán nổi, có thể chỉ đơn giản là anh ta ở 1 mình buồn quá, muốn tìm chúng ta để chuyện trò thôi “

Yên Thùy bực bội nói

“Anh nghiêm túc 1 tí có được không ? Việc này không thể đùa được “

Vấn Thiên cười, nói

“Là phúc thì không phải họa, nếu là họa thì có tránh cũng chẳng được, cái gì đến thì đến thôi, tính toán làm chi cho mệt, bất quá thì mất mạng là cùng “

Yên Thùy “hừ” 1 tiếng rồi đứng dậy nói

“Thật tình chẳng hiểu nổi anh nữa. Nói chuyện với anh cũng bằng thừa “

Cô nhanh chóng bỏ đi, nhưng Vấn Thiên lại lớn tiếng gọi

“Khoan đã “

Yên Thùy quay lại cầu nhau

“Có việc gì nữa ? “

Vấn Thiên xua tay, nói

“Cô cố gắng cười nhiều 1 tí, khuôn mặt cô khi cười sẽ trông rất đáng yêu đó “

Yên Thùy dậm chân tỏ vẻ tức tối rồi bỏ đi, Vấn Thiên vẫn ung dung ăn uống, dường như không hề lo nghĩ gì cả. Dường như chàng tự tin rằng mình có

thể đối phó với mọi tình huống. Vần Thiên bỗng nghĩ đến Lãnh Huyết, không hiểu vì sao chàng lại có cảm giác thân thiết với nam nhân lạnh lùng này, mặc dù tiếp xúc với anh ta chưa nhiều. Chàng cũng tin rằng Lãnh Huyết sẽ không làm hại mình. Nhưng Lãnh Huyết lại nói 1 câu làm cho Vần Thiên phải suy nghĩ rất nhiều “chẳng có con mèo nào giết chết con chuột mà nó bắt được ngay cả”

Buổi chiều hôm đó, Vần Thiên đang ngồi ngáp ngắn ngáp dài thì 1 giám thị đến thông báo

“Lâm Vần Thiên, ban giám hiệu cần gặp cậu”

Vần Thiên giật mình tỉnh ngủ hốt, quay sang Yên Thùy nói khê với cô

“Là cô đã nói cho họ biết việc chúng ta đánh nhau đêm qua phải không ?”

Yên Thùy lắc đầu nói

“Tôi không đời nào nhiều chuyện như vậy”

Vần Thiên thật sự không nghĩ ra lý do vì sao mình lại bị ban giám hiệu triệu tập, chàng liền đứng dậy, đi theo người giám thị đó. Những học viên khác thấy vậy liền xì xào bàn tán mãi không thôi, họ cho rằng Vần Thiên sắp bị đuổi khỏi học viện vì thái độ thờ ơ trong học tập của chàng.

Người giám thị dẫn Vần Thiên đến 1 tòa nhà lớn, đưa chàng vào 1 phòng khách sang trọng rồi nói

“Cậu hãy ngồi đợi ở đây”

Chỉ ít phút sau, Martin Ba xuất hiện, ông ta bắt tay Vần Thiên, nói vài câu xã giao rồi cho chàng xem những tấm hình chụp của 1 bộ giáp trụ cổ đại

Ông ta hỏi

“Theo cậu, đây có phải áo giáp Tây Ban Nha thế kỷ 15 không ?”

Vần Thiên liền nói ngay

“Không phải, hoa văn trên chiếc mũ sắt này không phải phong cách Tây Ban Nha thời đó. Bộ giáp này chỉ là hàng phục chế”

Martin mừng rỡ, lại lôi Vần Thiên vào phòng ông ta, cho chàng xem khá nhiều cổ vật

Vần Thiên chỉ vào 1 chiếc bình, nói

“Đây đúng là cổ vật đời Minh, nhưng nó thuộc về 1 gia đình bình dân, không phải xuất xứ từ 1 danh gia quý tộc”

Vần Thiên lại cầm 1 thanh đao lên xem xét rồi nói

“Đây chỉ là thanh đao của 1 bộ đầu đời Thanh, không phải của 1 tướng quân nào cả”

Cứ thế, trong ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ của Martin, Vần Thiên xem xét và đánh giá từng món đồ trong phòng 1 cách rất chuyên nghiệp. Martin lắng nghe từng lời nhận xét của chàng với vẻ thích thú vô cùng. Sau khi Vần Thiên giám định các cổ vật xong, Martin liền dẫn chàng trở lại phòng khách, rót cho chàng 1 tách trà nóng

Martin nhìn Vần Thiên than thở

“Ngủ gật trong giờ huấn luyện, đánh nhau với học viên dị năng tỏ, ban đêm lại trốn đi chơi ... Cậu thật là quá đáng ...”

Vần Thiên liền nói thẳng

“Thưa tiên sinh, tôi cảm thấy không cần phải học những gì đang được dạy. Đối với các loại vũ khí và thiết bị quân dụng tôi đều sử dụng thành thạo, không cần phải tập luyện thêm. Còn đối với kỹ thuật cận chiến, tôi cũng có chút căn bản rồi, có thể bỏ qua bước đầu. Còn những thứ như chiến thuật, nghiệp vụ điều tra và nghệ thuật tình báo, phản gián thì tôi không quan tâm, chỉ biết là nếu cấp trên sai tôi đi làm nhiệm vụ gì thì tôi sẽ có cách hoàn thành nhiệm vụ đó mà thôi”

Martin không khỏi trầm nghĩ

“Tuổi trẻ, tài cao, nhưng cao ngạo quá ...”

Ông ta nhìn Vần Thiên, nghiêm túc nói

“Sắp đến sẽ có 1 đợt kiểm tra quy mô lớn nhằm loại ra 1 số học viên không đủ trình độ, tôi chỉ muốn báo cho cậu biết trước để chuẩn bị thôi. Hy vọng sau đợt kiểm tra, cậu sẽ không bị loại”

Vần Thiên nghĩ thầm

“Khi tôi chưa lọt được vào thư viện lưu trữ đó và lấy được những tài liệu tôi cần thì tôi sẽ chưa rời khỏi nơi đây đâu, ông đừng lo “

Vấn Thiên lại trò chuyện với Martin thêm 1 hồi về lịch sử và khảo cổ, sau đó cáo từ.

Chàng không về lại bãi tập mà lại tìm một góc kín đáo nằm ngủ thẳng giấc đến giờ ăn tối. Ăn tối xong, Vấn Thiên lại vào phòng sinh hoạt chung đùa giỡn, tán dóc với những học viên nữ cùng khóa, dường như không hề lo lắng gì về cuộc hẹn với Lãnh Huyết. Vấn Thiên cũng phải công nhận rằng từ lúc tiếp xúc với thân thể của Yên Thùy, chàng bỗng nảy sinh 1 hứng thú rất đặc biệt đối với nữ nhân. Có lẽ đây sẽ là 1 lĩnh vực rất thú vị.

9:00 PM

Yên Thùy đã có mặt ở tòa nhà E1. Cô tiến vào tòa nhà, lên cầu thang tìm đến chỗ Lãnh Huyết. Trong lòng Yên Thùy lo lắng không yên, một cảm giác sợ hãi như đang bao trùm lấy cô. Yên Thùy không nhìn thấy Lãnh Huyết, nhưng cô biết bất cứ lúc nào Lãnh Huyết cũng có thể xuất hiện ngay trước mặt mình. Yên Thùy bất giác cảm thấy lạnh sau gáy, như 1 điểm báo rằng Lãnh Huyết đã hiện thân, hiện đang ở sau lưng cô, đứng như tác phong quý dị của anh ta

Lãnh Huyết trầm giọng nói

“Đến sớm 1 giờ. Cô có gì muốn hỏi riêng ta sao ? “

Yên Thùy giật mình, quay lại nhìn Lãnh Huyết, cố gắng trấn tĩnh nói

“Tôi muốn hỏi anh về Lãnh diện tử thần. Dường như anh đã gặp và giao chiến với hắn rồi, phải không ?”

Lãnh Huyết nói lấp lửng

“Hắn không giết được ta, ta cũng không giết được hắn, có thể nói là như vậy “

Yên Thùy ngạc nhiên hỏi

“Tu vi của Lãnh diện tử thần thật sự còn hơn cả anh ? “

Lãnh Huyết lắc đầu

“Không chắc, chỉ là ta và hắn không có lý do để quyết đấu sinh tử thật sự “

Yên Thùy lại hỏi

“Anh cũng là người của tà đạo phải không?”

Lãnh Huyết nở nụ cười bí ẩn

“Vì sao ta lại phải nói cho cô biết chứ. Chính đạo và tà đạo chỉ là 2 cái danh hiệu thôi, chẳng mang ý nghĩa gì cả. Ta chỉ làm những gì mà ta cho là cần thiết, người đời muốn xếp ta vào chính đạo hay tà đạo, ta cũng không quản. Chỉ biết, nếu có kẻ nào đó muốn đối nghịch với ta, ta không chết thì kẻ đó phải chết, thế thôi “

Lãnh Huyết lạnh lùng xuất thủ nắm chặt lấy cổ tay Yên Thùy. Yên Thùy hoảng hốt cố vùng vẫy, nhưng sau đó cô hiểu ra rằng có chống cự thế nào cũng vô ích, chỉ còn biết đứng im mở to đôi mắt ngơ ngác, sợ hãi nhìn Lãnh Huyết. Yên Thùy thu hết can đảm bắt đầu xuất thủ đánh 1 chưởng vào ngực Lãnh Huyết nhưng Lãnh Huyết hoàn toàn không né tránh, lại đưa ngực ra chịu trận. Thế nhưng chưởng kinh của Yên Thùy tự nhiên lại tiêu biến làm cho cô có cảm giác như vừa đánh vào 1 bị bông.

Lãnh Huyết dùng ánh mắt dọa người nhìn Yên Thùy 1 lúc rồi bỏ tay cô ra, cười nhạt

“Hóa ra cô cũng là người luyện kiếm, tu vi cũng không tệ, chỉ tiếc là cô luyện quá nhiều thứ kiếm pháp mà chẳng có thứ nào thuần thực cả “

Yên Thùy theo thói quen phản bác lại

“Anh tinh thông được bao nhiêu bộ kiếm pháp mà lớn lối như vậy ? “

Lãnh Huyết nói

“Ta chỉ biết 5 chiêu thôi, nhưng xưa nay giao đấu sinh tử chưa bao giờ bại cả “

Yên Thùy liền nói như thách thức

“Thế thì anh hãy đem những chiêu đó diễn cho tôi xem có gì hay ho không nào “

Lãnh Huyết lắc đầu

“Kiếm pháp của ta chỉ dùng để giết người, không dùng để biểu diễn “

Bằng trực giác của mình, Yên Thủy cảm thấy con người này quả thật kiêu ngạo và khó hiểu, đồng thời cũng thần bí vô cùng. Những lời lẽ của anh ta như ẩn chứa 1 sự lạnh lùng, tàn nhẫn đến khốc liệt. Đằng sau Lãnh Huyết, chắc chắn là 1 bí mật kinh thiên động địa, và cô đang từng bước dần chân vào bí mật đó. Không biết bí mật này sẽ dẫn Yên Thủy tới điều gì đây, 1 cơ duyên ngàn năm hiếm gặp, hay 1 tai họa không thể đoán nổi

Yên Thủy lại tò mò hỏi

“ Anh hẹn gặp tôi và Vãn Thiên, thật ra là để làm gì ? “

Lãnh Huyết cười nhạt nói

“Chỉ đơn giản là ta và Vãn Thiên có duyên, ta muốn chỉ điểm cho Vãn Thiên đôi chút, để cậu ta có thể trở nên mạnh hơn. Cô là do cậu ta mang đến cho ta, cũng xem như có duyên, lúc ta chỉ điểm cho cậu ta, cô có thể xem tha hồ, còn tiếp thu được bao nhiêu là tùy ở cô “

Trong lòng Yên Thủy nổi lên sự tò mò, cô muốn biết Lãnh Huyết định truyền thụ cho Vãn Thiên loại công pháp gì, cũng rất muốn học được công pháp đó, cô có niềm tin rằng đó là 1 thần công vô địch có thể sử dụng để đối phó với Lãnh diện tử thần. Yên Thủy ngồi im chờ đợi, với niềm hy vọng ngập tràn, nhưng Lãnh Huyết tựa như không để ý đến sự hiện diện của cô, anh ta dùng tay khắc lên tường nhiều đồ hình kì quái rồi lại xóa đi. Lãnh Huyết lặp lại việc này hàng giờ trước cặp mắt kinh ngạc của Yên Thủy.

Yên Thủy không kiềm chế nổi sự tò mò, lên tiếng hỏi

“Vì sao lại là Vãn Thiên ? Tôi thấy anh ta tư chất bình thường, lại không có chí tiến thủ gì cả, vì sao anh lại quan tâm đến Vãn Thiên như thế ?”

Lãnh Huyết dùng tay xóa bỏ đồ hình mà mình đã vẽ, nói

“Đừng quên rằng cô vẫn là bại tướng dưới tay Vãn Thiên đấy nhé. Ngộ tính của Vãn Thiên có lẽ còn cao hơn cô nữa, tính cách lại phóng khoáng, ta thích cậu ấy vì thế “

Lãnh Huyết nhìn Yên Thủy với ánh mắt lạnh lẽo, nói

“Nếu như cô muốn tìm hiểu về thân thế và tung tích của Lãnh diện tử thần, thứ đó không có ở đây, ta khuyên cô nên tìm đến Thiên Cơ lâu, có thể sẽ có kết quả “

Hơn 10 giờ Vãn Thiên mới tìm đến chỗ Lãnh Huyết. Vừa thấy Lãnh Huyết, chàng liền nở nụ cười, nói 1 cách rất thoải mái

“Đệ xin lỗi, đã đến trễ 1 chút. Huynh không trách phạt đệ chứ ? “

Vãn Thiên nhìn thấy Yên Thủy dường như đã đến chỗ hẹn trước chàng, khuôn mặt cô ta có 1 vẻ gì đó tươi sáng, mừng rỡ khác hẳn mọi ngày. Chàng không tiện hỏi Yên Thủy chuyện gì đã xảy ra, tập trung nhìn về hướng Lãnh Huyết

Lãnh Huyết lạnh lùng nói

“Không sao. Hôm nay ta sẽ cho 2 người xem 3 chiêu, gọi là Huyết kiếm tam thức, hãy nhìn thật kỹ”

Lãnh Huyết không biết kiếm đâu ra 1 cành cây khô, anh ta cầm nó như 1 thanh kiếm rồi chém xá 1 nhát từ trên xuống, hô lên

“Thiên địa hữu huyết ! “

Lãnh Huyết thu chiêu, lại đâm thẳng cành cây đang cầm về phía trước

“Sát nhân vô huyết ! “

Anh ta đột ngột chuyển hướng, đâm thẳng cành cây xuống đất, nói

“Huyết độ chúng sinh !“

Yên Thủy dờ khóc dờ cười, cái này mà gọi là chiêu thức sao, một đứa trẻ lên ba cũng có thể tùy tiện làm được. Nhưng Vãn Thiên thì khác, chàng đứng như trời trồng, sắc mặt lộ ra vẻ thần phục. Sau khi thi triển xong 3 chiêu thức kì quặc đó, Lãnh Huyết ném cành cây đi rồi nói

“1 tuần sau hãy đến gặp ta, diễn giải xem 2 người đã hiểu được gì, bây giờ hãy trở về đi. Lần sau, khi đến đây 2 người nhớ mang theo kiếm, hay là thứ gì đó dài 1 chút “

Vãn Thiên và Yên Thủy đứng ngây người 1 lúc rồi cùng nhau trở về.

Yên Thủy vừa đi vừa càu nhàu

“Người này quả thật là quá đáng, mấy chiêu thức đó quả thật chẳng ra sao cả, lại còn nói là Huyết kiếm tam thức gì đó nữa “

Vấn Thiên lắc đầu nói

“Tôi không cảm thấy như vậy, đây quả thật là những chiêu rất lợi hại “

Yên Thùy liền cãi

“Chiêu thức như thế đến trẻ lên ba cũng làm được, chẳng có gì tinh xảo cả “

Vấn Thiên không trả lời, chàng vừa đi vừa đâm chiêu suy nghĩ tựa như không để ý gì đến xung quanh cả. Vô tình, Vấn Thiên vấp phải 1 hòn đá, ngã lảo ra, nhưng chàng nhanh chóng đứng lên rồi tiếp tục bước đi thần thờ như mất hồn. Yên Thùy nhìn Vấn Thiên với vẻ khó hiểu, cuối cùng đành bỏ đi. Vấn Thiên vẫn chìm đắm trong suy tư, không để ý đến điều này, thỉnh thoảng chàng lại múa may tay chân như muốn diễn tả lại những chiêu thức đó theo cách riêng của mình

Yên Thùy bất chợt quay đầu nhìn lại Vấn Thiên, thầm nghĩ

“Không lẽ đây chính là Vong ngã chi cảnh mà người ta thường nói ... ”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7: Kiểm Ý

Suốt 3 ngày liền, Vấn Thiên gần như không tham dự buổi học nào cả.

Ngày đầu tiên, chàng đến bãi tập nhưng lại nằm lăn ra đất mà ngủ trước ánh mắt xem thường và chế giễu của những học viên cùng khóa.

Sau đó, Vấn Thiên gần như biến mất, nhưng vẫn có đôi lần người ta bắt gặp chàng ở nhà ăn, đang vội vã lấp đầy bao tử bằng hàng đống thức ăn trước mặt.

Một vài học viên cũng vô tình phát hiện Vấn Thiên đang lục tìm thứ gì đó trong kho vũ khí, rồi sau đó lại xách 1 chiếc túi khá to chạy biến đi. Rồi người ta lại tìm thấy Vấn Thiên ở xưởng cơ khí, đang chăm chú mài giũa 1 vật gì đó khá dài. Dường như chàng trai này đang muốn chế tạo ra 1 thứ vũ khí cho riêng mình.

Các giảng viên và huấn luyện viên cũng không đoái hoài gì đến sự vắng mặt của Vấn Thiên nữa, Martin Ba đã ra lệnh cho họ cứ mặc kệ chàng. Miễn là Vấn Thiên có thể vượt qua đợt sát hạch sắp tới thì chàng vẫn được giữ lại tiếp tục học tại học viện quân sự Marshall

Trời đã về khuya ...

Một bóng người cao gầy đang di chuyển rất nhanh trong màn đêm, tiến thẳng đến tòa nhà E1, dừng lại một chút như đang do dự rồi bước vào. Người này hiển nhiên là 1 nữ nhân, không ai khác chính là Yên Thùy, có vẻ như Yên Thùy đã thu hết can đảm mới có thể đến đây để tìm gặp Lãnh Huyết

Mọi vật dường như yên lặng một cách đáng sợ, Yên Thùy cũng không cảm thấy khí tức lạnh lẽo quỷ dị quen thuộc của Lãnh Huyết, cô đoán rằng Lãnh Huyết hiện tại không có mặt ở nơi này. Tòa nhà E1 này có thể xem như là nhà của Lãnh Huyết, nếu Lãnh Huyết không ở đây, anh ta có thể đi đâu được? Yên Thùy cũng biết rằng Lãnh Huyết vốn là 1 nhân vật bí ẩn khác thường, bởi vậy hành tung của anh ta tiêu điều vô định là điều bình thường.

Yên Thùy do dự hồi lâu rồi quyết định đi đến phòng ở của giám thị, nơi có cánh cửa bí mật dẫn xuống mật thất của Lãnh Huyết. Nghĩ đến mật thất đầy máu me và xác người đó, Yên Thùy cảm thấy rợn cả người, nhưng cô vẫn tiếp tục bước đến căn phòng đó.

Vừa bước vào căn phòng, Yên Thùy nhìn thấy một nam nhân cao lớn đang mò mẫm trên bức tường vốn là cánh cửa bí mật dẫn xuống mật thất ghê rợn của Lãnh Huyết. Trên vai nam nhân đó đang đeo 1 thứ giống như 1 con dao dài khoảng 40 centimet, được để trong 1 chiếc vỏ kiếm tự chế trông hơi thô thiển. Nam nhân nghe động liền quay lại, Yên Thùy lập tức nhận ra đó chính là Vấn Thiên. Xem ra, không chỉ có mình Yên Thùy tò mò với những bí mật của Lãnh Huyết

Yên Thùy thở hắt 1 hơi, lên tiếng hỏi Vấn Thiên

“Anh đến đây để làm gì thế ? “

Vấn Thiên nhìn chăm chú vào bức tường nói

“Tôi muốn xuống mặt thất 1 lần nữa, để quan sát những xác chết, nếu như chúng vẫn còn ở dưới đó “

Yên Thùy ngạc nhiên hỏi

“Anh quan sát những xác chết đó để làm gì ? “

Vấn Thiên hồ hởi nói

“Tôi đã phát hiện khá nhiều điều thú vị về Huyết kiếm tam thức đó, bây giờ tôi muốn quan sát những xác chết dưới mặt thất 1 lần nữa để kiểm chứng lại “

Yên Thùy nửa tin nửa ngờ

“Anh đã phát hiện được điều gì ? “

Vấn Thiên liền nói 1 mạch

“Huyết kiếm tam thức này thật sự là những chiêu thức lợi hại do Lãnh Huyết sáng tạo nên. Tuy nhiên, anh ta chỉ mới sáng tạo ra chúng gần đây thôi, vẫn còn nhiều khuyết điểm. Vì vậy Lãnh Huyết mới truyền thụ cho chúng ta, để thông qua chúng ta, anh ta có thể hoàn thiện những chiêu thức đó. “

Yên Thùy cãi lại

“Kiếm chiêu đơn giản thế thì lợi hại ở chỗ nào chứ “

Vấn Thiên trầm ngâm nói

“Chiêu thức càng đơn giản lại càng lợi hại. Nếu như đó là 1 chuỗi đòn thế liên hoàn, chỉ cần phá được 1 mắt xích trong đó thì toàn bộ chiêu thức xem như bị phá giải. 3 chiêu kiếm đó, mỗi chiêu chỉ có 1 thế đánh, nếu luyện đến cảnh giới cao nhất có thể nói là vô phương phá giải “

Nhìn về mặt ngọc ngác của Yên Thùy, Vấn Thiên lại nói tiếp

“Thứ mà Lãnh Huyết cho chúng ta xem không phải là kiếm chiêu, mà chỉ là kiếm ý. Anh ấy muốn chúng ta tự ngộ lấy theo cách riêng của mình. Tôi cũng ngộ ra được 1 ít rồi. Tôi đã đoán rằng Lãnh Huyết cho chúng ta xem những xác chết đó là có dụng ý riêng của anh ta, không phải chỉ đơn giản là hù dọa chúng ta. Rất có thể những xác chết đó là tác phẩm của Huyết kiếm tam thức, nếu như bây giờ tôi có thể quan sát những cái xác đó 1 lần nữa, chắc chắn sẽ ngộ ra thêm không ít “

Yên Thùy chau mày khẽ nói

“Kiếm ý ... “

Vấn Thiên gật đầu xác nhận

“Kiếm ý chính là linh hồn của kiếm thuật, phải dùng tâm mà cảm nhận lấy, không thể dùng 5 giác quan thông thường được “

Vấn Thiên mặc kệ Yên Thùy đứng ngẩn ngơ, lại lấy trong người ra 1 chiếc đèn pin nhỏ, bật công tắc chiếu lên tường 1 thứ ánh sáng xanh tím. Trên bức tường bỗng lờ mờ hiện ra 10 con số từ 0 đến 9 sắp xếp theo thứ tự phím bấm điện thoại. Vấn Thiên lại mô phỏng theo động tác của Lãnh Huyết, liên tục bấm vài dãy số, chỉ 1 lúc sau, cánh cửa bí mật đã mở ra, để lộ thông đạo dẫn vào mặt thất.

Vấn Thiên vỗ vai Yên Thùy bảo cô

“Đi cùng tôi vào mặt thất đó nhé “

Yên Thùy theo sau Vấn Thiên một cách vô thức, trong đầu cô như vang lên giọng nói của Lãnh Huyết “Ngộ tính của Vấn Thiên rất cao, cao hơn cô rất nhiều ... “

Những cái xác vẫn còn đó, số lượng có vẻ như tăng lên đáng kể. Vấn Thiên xem xét cẩn thận từng xác chết một, vừa xem vừa gật gù ra chiều đắc ý. Chỉ 1 lúc sau, chàng đã tự lẩm bẩm những câu không ai hiểu được. Yên Thùy cũng cố gắng kiềm nén cảm giác buồn nôn, quan sát kĩ lưỡng những vết thương dần dần từ vong trên mỗi xác chết, nhưng tuyệt nhiên cô không nhìn ra được gì từ những xác chết ghê tởm đó.

Vấn Thiên bất chợt rút con dao đeo ở sau lưng ra. Yên Thùy nhận thấy dường như Vấn Thiên đã mài dũa lại con dao đó thành 1 thứ vũ khí nửa giống dao nửa giống kiếm trông rất khó coi. Vấn Thiên tiến đến gần 1 từ thi, chém liền 3 nhát, máu me tanh hôi liền dính đầy bộ y phục của chàng. Yên Thùy thấy thế liền đưa tay bịt mũi, nhăn mặt có vẻ rất khó chịu.

Vấn Thiên bỗng lẩm bẩm

“Thì ra là thế ... Hiểu rồi ... Thì ra là như thế ...”

Yên Thùy chưa kịp phản ứng gì thì Vần Thiên đã chạy như bay theo lối thông đạo ra khỏi mật thất. Yên Thùy do dự trong giây lát rồi đi đến chỗ thông đạo. Dù gì đi nữa, cô chẳng thích cái mật thất gổm ghiếc này 1 chút nào cả. Cô chỉ định xem Lãnh Huyết có phải là đang ở dưới mật thất hay không rồi sau đó sẽ gọi anh ta ra ngoài để trao đổi. Vừa đi được vài bước trong thông đạo, Yên Thùy tái mặt nhận ra cánh cửa đã bị đóng lại.

Ban đầu, Yên Thùy tức tối nghĩ rằng Vần Thiên đã chơi xỏ cô, liền lớn giọng la hét bảo Vần Thiên mở cửa. Nhưng mãi 1 lúc lâu không có hồi đáp, cô liền hiểu ra rằng Vần Thiên lại rơi vào Vong ngã chi cảnh, trong lúc đi ra, có lẽ vô tình chàng trai này đã **ng phải cơ quan nào đó làm cho cửa mật thất đóng lại.

Sau hàng giờ mò mẫm tìm cơ quan mở cửa, Yên Thùy tìm ra 1 bảng điện tử được giấu khá kĩ lưỡng, nhưng lại không biết dây số mật mã để mở cửa. Sau 1 hồi bấm nút loạn xạ, Yên Thùy đành bó tay, ngồi bịch xuống đất. Xem ra, chỉ khi Lãnh Huyết trở về, hoặc Vần Thiên lại mở cửa ra 1 lần nữa, cô mới có thể ra ngoài được. Cô cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, tự dung lại theo Vần Thiên xuống cái chỗ quái quỷ này, rồi lại bị nhốt trong đó.

Khoảng 1 giờ sau, cửa mật thất mở ra, Lãnh Huyết tiến vào. Trên người Lãnh Huyết vẫn là bộ y phục đen quen thuộc, nhưng được gắn thêm 1 số chi tiết như cầu vai, giáp bảo vệ cổ tay. Và đặc biệt hơn nữa, bộ y phục đó tỏa ra mùi của máu, có vẻ như Lãnh Huyết vừa trở về sau chuyến đi săn. Và trên vai anh ta vẫn đang Vacc 1 xác người sắc mặt vẫn còn khá tươi, có lẽ chỉ vừa mới bị giết hại

Lãnh Huyết chỉ liếc nhìn Yên Thùy, sau đó tiếp tục mang tử thi đó vào mật thất. Yên Thùy kinh hãi nhận ra đó là tử thi của 1 nữ nhân trẻ tuổi, khá xinh đẹp. Người này chết vì bị đâm xuyên qua cổ họng bằng 1 vật sắc nhọn. Ở miệng vết thương, chỉ có 1 ít máu đã đông lại

Lãnh Huyết nhìn Yên Thùy, ra lệnh

“Lại đây giúp ta 1 tay“

Yên Thùy sợ hãi, lập tức tuân lệnh, cô đến bên Lãnh Huyết, giúp anh ta treo xác chết đó lên một chiếc móc sắt rồi lập tức quay lưng, cố gắng giấu đi khuôn mặt xanh mét như tàu lá, thân thể Yên Thùy run rẩy như sắp nôn mửa.

Lãnh Huyết có vẻ như không quan tâm đến Yên Thùy, ngắm nhìn tác phẩm mới của anh ta hồi lâu rồi xuất thủ lột sạch y phục trên người tử thi, nét mặt lộ ra vẻ không hài lòng.

Yên Thùy định nhân cơ hội này bỏ đi, nhưng vừa bước vài bước, cô bỗng giật mình phát hiện ra ánh mắt của Lãnh Huyết đang nhìn mình chăm chú.

Giọng nói lạnh lẽo của Lãnh Huyết lại cất lên

“Cô tìm đến đây với mục đích gì ?“

Yên Thùy vội đáp

“Tôi có vài vấn đề muốn thỉnh giáo anh. Tôi không có ý xuống mật thất này đâu. Chính là Vần Thiên, anh ta đã dẫn tôi xuống đây, sau đó lại vô tình nhốt tôi lại“

Lãnh Huyết cười nhạt

“Nơi này chẳng có bí mật gì cả. Nếu thích, cô có thể tự tiện đến đây lúc nào cũng được. Cô có vấn đề gì muốn hỏi ta ? Có phải lại là về Vần Thiên ?“

Yên Thùy tỏ vẻ thán phục trước sự suy đoán của Lãnh Huyết, cô gật đầu nói

“Chính xác là về Vần Thiên. Có phải anh ta đã tiến nhập vào Vong ngã chi cảnh ?“

Lãnh Huyết gật đầu như xác nhận

“Ta đã nói với cô, ngộ tính của Vần Thiên rất cao. “

Yên Thùy lại tò mò hỏi

“Khi anh ta ngủ, tôi phát hiện thấy chân khí trong người anh ta tự động chuyển dịch theo 1 quỹ đạo nào đó. Thật sự việc này là như thế nào ? Theo tôi, chỉ có những võ giả tu luyện lâu năm mới có thể làm được như vậy, Vần Thiên niên kỷ còn trẻ như thế ...“

Lãnh Huyết thô lỗ ngắt lời Yên Thùy

“Cậu ta đã từng bị tẩu hỏa nhập ma. Chính là trong lúc bị tẩu hỏa nhập ma, Vần Thiên đã nặng tay đã thương cô. Sau khi qua khỏi tình trạng đó, cơ thể Vần Thiên phát sinh nhiều dị biến, có thể xem như đó là kỳ duyên của cậu ta. Cơ thể của Vần Thiên có nhiều điểm đặc dị khác người, ta vẫn chưa hiểu hết được nữa“

Lãnh Huyết bước đến 1 chiếc bàn, di chuyển xác chết đang nằm giữa bàn sang 1 bên rồi quay mặt lại hỏi Yên Thùy

“Cô muốn xem thêm mấy tử thi nữa không ? Hãy đi với ta, cùng ta mang chúng về“

Yên Thùy tái mặt, xua tay nói

“Không, tôi không thích ... Tôi phải đi đây ... Xin cáo từ “

Lãnh Huyết cười ha ha

“Sợ máu và xác chết như thế, sao có thể trở thành đặc vụ được, làm sao có thể báo thù chứ “

Yên Thùy sợ sệt lui lại rồi quay lưng, nhanh chóng rời khỏi mặt thất. Tiếng cười tà dị của Lãnh Huyết như vang vọng bên tai cô. Vừa ra khỏi cổng tòa nhà E1, cô lại thấy Văn Thiên đang hối hả chạy đến

Nhìn thấy Yên Thùy, Văn Thiên gãi đầu, tỏ vẻ bối rối

“Xin lỗi, lúc nãy hình như tôi đã vô ý nhốt cô dưới đó ... Làm sao cô có thể ra ngoài được vậy ? “

Yên Thùy có vẻ hơi bức tức

“Làm sao lại không thể, anh nghĩ rằng tôi không tìm ra được cơ quan mở cửa mặt thất sao “

Văn Thiên cười như trêu chọc

“Tôi không nghĩ thế. Cơ quan đó cũng dễ tìm thôi, nhưng mặt mã để mở cửa thì theo tôi, cô sẽ không mò ra được. Đúng là vẫn còn 1 thông đạo khác, nhưng nó lại được bố trí ở gần bức tường nơi Lãnh Huyết treo mấy cái xác chết Với tính cách của cô, tôi đoán rằng cô sẽ không bao giờ đến chỗ đó, nên chắc chắn sẽ không tìm ra được thông đạo thứ 2 đó. Có lẽ Lãnh Huyết vừa trở về, phải không ? “

Yên Thùy im lặng gật đầu, trầm nghĩ

“Anh ta cũng khá thông minh đấy chứ, suy luận chặt chẽ và sắc sảo y như 1 thám tử vậy “

Văn Thiên lại phần khởi nói

“Tôi đã ngộ ra được khá nhiều, đi theo tôi, tôi sẽ cho cô xem “

Yên Thùy đi theo Văn Thiên, trong lòng cô tự nhắc mình phải cẩn thận, nếu không lại rơi vào tình thế oái oăm như lúc nãy thì khổ. Văn Thiên dẫn Yên Thùy đến 1 bãi tập vắng lặng, rút thanh kiếm thô thiển của chàng ra, nói

“Hãy xem tôi thi triển lại những chiêu thức đó “

Văn Thiên vung kiếm chém thẳng vào 1 tảng đá, động tác dũng mãnh vô cùng, chỉ một nhát kiếm đã chẻ đôi tảng đá đó theo chiều dọc. Chàng dừng lại vài phút rồi xuất thủ đâm xuyên qua 1 thân cây gần đó. Yên Thùy ngạc nhiên đôi lúc rồi nhăn mặt cau mày

“Lực đạo rất mạnh, cũng khá nhanh, nhưng chẳng có gì tinh xảo cả “

Văn Thiên không nói gì, lại xoay người đâm kiếm xuống gốc cây rồi rút kiếm về bỏ vào vỏ. Chàng nhìn Yên Thùy thờ dãi

“Thật ra, những chiêu này chỉ phát huy tác dụng khi đối phó với người thật, có vẻ như sử dụng chúng trên những mục tiêu vô tri này không phát huy được hết uy lực vốn có của chiêu thức “

Yên Thùy khinh khỉnh nói

“Tôi là người thật đây, hãy thử với tôi xem sao “

Văn Thiên liền lắc đầu

“Không được ... 3 chiêu này uy lực rất lớn ... Tôi không muốn làm tổn thương cô “

”Rắc, rắc” những âm thanh nứt gãy liên phát ra. Thân cây Văn Thiên dùng để thử chiêu bỗng đứt thành nhiều đoạn. Yên Thùy thấy thế không khỏi kinh hãi nghĩ thầm “Chỉ mấy ngày không gặp mà tu vi của anh ta tiến bộ đến như vậy sao, thật là đáng nể “

Trong lòng Yên Thùy bỗng nảy sinh cảm giác ghen ghét. Cô vốn là con gái của chương môn Thiên Kiếm phái, từ nhỏ đã được khen ngợi là tư chất hơn người, thế nhưng giờ đây bỗng xuất hiện 1 nam nhân, nam nhân này đã từng 2 lần đánh bại cô, hiện đang từng bước, từng bước vượt qua cô, ngay chính trong lĩnh vực kiếm thuật mà cô vốn tự hào. Yên Thùy không thể chấp nhận được sự thật đó. Những lời nhận xét của Lãnh Huyết lại một lần nữa vang vọng bên tai Yên Thùy, xoáy sâu vào tâm hồn cô, gây ra 1 cảm giác khó chịu không thể tả nổi

Yên Thùy hậm hực nói

“Xem ra chỉ có anh mới tiếp thu được từ cái gã quái dị đó thôi. Tôi không có hứng thú với thứ này lắm, xin cáo từ “

Nói xong, Yên Thùy bắt thần xuất thủ, vung chưởng toàn lực đánh vào 1 thân cây gần đó rồi bỏ đi. Chỉ ít phút sau, thân cây gãy đôi, ngã ngay vào Ván Thiên. Chàng liền chuyển thân tránh né, cười thầm tự nhủ

“Lại muốn chơi xấu mình đây mà”

Bất giác nghĩ đến lúc giao thủ với Yên Thùy, Ván Thiên rung mình thầm nghĩ

“Có lẽ tu vi của Yên Thùy cao hơn mình 1 chút, nhưng lúc đánh nhau với mình cô ta đã nương tay nên mới bị thua như vậy. Có lẽ cô ta sợ nếu thi triển toàn lực có thể sẽ vô ý sát hại mình. Xem ra tâm tính của cô gái này cũng khá thiện lương”

“Luyện thành Huyết kiếm tam thức rồi, cậu sẽ không còn sợ kiếm khí của cô ta nữa”- từ sau lưng Ván Thiên, giọng nói lạnh như băng quen thuộc cất lên

Ván Thiên quay lại đối diện với Lãnh Huyết nói

“Thì ra huynh đã quan sát đệ từ nãy giờ. 3 chiêu đó đệ chỉ mới luyện được đôi chút, thật đáng xấu hổ. “

Lãnh Huyết nhìn Ván Thiên, có vẻ nét hài lòng nói

“Tôi mai cậu đến chỗ ta sớm 1 chút. Ta sẽ dẫn cậu cùng ta đi săn mấy con chuột.”

Ván Thiên đương nhiên hiểu Lãnh Huyết muốn dẫn mình theo cùng anh ta đối phó với những kẻ xâm nhập. Chiến đấu chính là hình thức huấn luyện hiệu quả nhất. Trong lòng chàng cũng có chút lo âu, nhưng bản tính thích mạo hiểm lại nổi lên, chỉ trong phút chốc chàng đã quên hết tất cả những lo sợ, hào hứng gật đầu đồng ý với Lãnh Huyết

Suốt ngày hôm sau, Ván Thiên ngủ thật đủ giấc rồi chuẩn bị kỹ càng. Chàng định mang theo khẩu súng ngắn, nhưng sau đó liền nghĩ lại, cất khẩu súng trở lại vào trong tủ. Chàng quyết định chỉ mặc 1 chiếc áo chống đạn và mang theo mình thanh kiếm tự tạo thô thiển của chàng. Trời vừa tối, Ván Thiên liền đến nhà ăn chén 1 bữa thật no rồi nhanh chóng di chuyển đến tòa nhà E1

Lãnh Huyết đã đợi Ván Thiên sẵn ở cổng, anh ta ra hiệu bảo Ván Thiên ngồi xuống chờ đợi rồi lại ung dung về xuống đất những đồ hình kì quái.

Ván Thiên có vẻ nóng lòng muốn xuất phát, liền hỏi Lãnh Huyết

“Huynh đang đợi ai thế ? Chúng ta bao giờ mới xuất phát đây “

Lãnh Huyết ngừng tay, khẽ đáp

“Ta không đợi ai cả, chỉ đơn giản là lũ chuột chưa rời khỏi hang, tạm thời chúng ta cứ ngồi đây, đến lúc sẽ xuất phát “

Ván Thiên vung vẩy thanh kiếm có vẻ phấn khởi

“Đệ đang muốn tận mắt quan sát thân thủ của huynh lúc chiến đấu với lũ người xâm nhập đó. Chắc chắn là sẽ rất thú vị “

Lãnh Huyết gật đầu

“Ta nghĩ là sẽ có vài tên hơi quá sức đối với cậu. Đánh không được thì cứ chạy ra sau lưng ta, nhưng tuyệt đối không được để rơi vào tay chúng, bởi vì ta sẽ không cứu cậu đâu “

Ván Thiên phấn khởi gật đầu, chàng thầm nghĩ

“Có huynh ấy đi theo thì có thể có việc gì xảy ra được chứ “

Ván Thiên ngắm nhìn Lãnh Huyết vẽ những đồ hình kì quái 1 lúc, chàng không hiểu gì cả và cảm thấy nhàm chán liền nhắm nghiền 1 lúc rồi bắt chuyện

“Trong tòa nhà E1 này, dường như ngoài huynh ra, vẫn còn 1 người nữa phải không ? “

Lãnh Huyết nhìn Ván Thiên, trong mắt hiện lên vài tia tiếu ý

“Nhân quang khá lắm. Nói cho ta biết, cậu nhận ra điều đó như thế nào ? “

Ván Thiên ung dung nói

“Đệ chỉ suy đoán thôi. Các xác chết trong mật thất được mổ xẻ 1 cách cẩn thận, lại được sắp xếp khá gọn gàng. Chắc chắn đó không phải là tác phong của 1 nam nhân. Nhìn những ngón tay của huynh, chúng không có 1 vết sẹo nào do dao mổ gây ra, chứng tỏ là huynh không biết giải phẫu, nhưng huynh lại rất am tường về cấu tạo cơ thể con người. Đệ suy đoán là có 1 người nào đó đã giúp huynh việc này. Người đó có khả năng rất lớn là 1 nữ nhân “

Lãnh Huyết cười lớn nói

“Quả thật cậu rất thông minh, ta cũng phải khâm phục. Nhưng hãy cẩn thận, có thể sau này sự thông minh đó sẽ làm hại cậu đấy “

Lãnh Huyết nói xong lại quay trở lại với những đồ hình của anh ta. Vấn Thiên nhìn chăm chú vào những đồ hình đó hồi lâu, chàng nhận ra đó dường như không phải là đồ hình của võ công. Không lẽ trên đời thật sự tồn tại ma thuật ? Không lẽ Lãnh Huyết chính là 1 pháp sư hắc ám trong truyền thuyết ? Theo truyền thuyết thì các pháp sư rất yếu về thể chất và gần như không thể tu luyện võ công. Nếu thực sự Lãnh Huyết có thể tu luyện cả 2 môn kì công này, không biết thực lực của anh ta đáng sợ như thế nào nữa

Nửa giờ sau ...

Lãnh Huyết bỗng dừng tay, nhanh chóng xóa tất cả những gì anh ta đã vẽ ra, sau đó nói với Vấn Thiên

“Chúng ta lên đường thôi “

Lãnh Huyết nắm tay Vấn Thiên, dẫn chàng phóng như bay rời khỏi học viện Marshall, nhanh chóng tiến nhập vào khu căn cứ quân sự. Những cảnh vệ trông thấy Lãnh Huyết, không có ý ngăn cản, lại tránh đường để cho Lãnh Huyết và Vấn Thiên đi qua. Trong lòng Vấn Thiên mừng rỡ vô cùng, chàng tin rằng mình sắp có cơ hội tiến vào thư viện Marshall. Vấn Thiên tự tin rằng chàng có thể thuyết phục Lãnh Huyết để anh ta cho phép chàng xem 1 sổ tư liệu trong thư viện Marshall.

Đi sâu vào căn cứ, Vấn Thiên không thể tin vào mắt mình nữa. Trước mắt chàng là 1 tòa nhà khổng lồ có thể nói là to lớn không kém gì Lăng năm góc. Nhưng điều kì lạ là không hề có cảnh vệ nào canh gác xung quanh tòa nhà đó. Trước cổng tòa nhà có 1 tấm biển lớn đề chữ “Thư viện Marshall “

Dường như Vấn Thiên đang đạt được mục đích của mình...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8

Lãnh Huyết và Vấn Thiên xông thẳng vào tòa nhà.

Vừa qua khỏi cánh cổng lớn là đến đại sảnh. Giữa căn phòng lớn này được trang trí bằng 1 hồ nước, trong hồ là bức tượng 1 thiên thần đang cầm quyền sách và thanh kiếm. Trong đại sảnh có vài dãy bàn tiếp tân khá lịch sự và nhiều chậu cây cảnh bày trí theo phong cách thẩm mỹ châu Âu. Cả sảnh đường rộng lớn này chỉ có 2 cánh cửa lớn khá kiên cố dẫn sang khu vực khác. Có lẽ đằng sau 2 cánh cửa này là 2 lối đi chính của thư viện Marshall.

Máy tính đặt ở bàn tiếp tân đang được mở. Lãnh Huyết chăm chú quan sát màn hình máy tính rồi thốt lên:

“Chúng đã mở được khóa điện tử, có lẽ đã vào sâu trong thư viện rồi “

Vấn Thiên tò mò hỏi:

“Trong thư viện này không có cơ quan cạm bẫy và cảnh vệ sao ?”

Lãnh Huyết lắc đầu:

“Chúng đã xâm nhập vào hệ thống máy tính và vô hiệu hóa các khóa điện tử cùng cạm bẫy. Còn cảnh vệ à, chính ta đã yêu cầu họ triệt thoái khỏi nơi này đây. Nếu bọn xâm nhập đã vượt qua được phòng vệ ở vòng ngoài thì bố trí cảnh vệ tại nơi đây cũng không có tác dụng gì lắm”

Vấn Thiên nghe thế, liền nôn nóng chạy đến 1 trong 2 cánh cửa lớn.

Lãnh Huyết ra hiệu cho Vấn Thiên dừng lại, nhắm mắt nghe ngóng hồi lâu rồi bảo:

“Có ít nhất 8 tên, chúng ta hãy chia nhau ra đi tìm chúng “

Vấn Thiên hồ hồ gật đầu, rút thanh kiếm của chàng ra cầm sẵn trên tay. Lãnh Huyết lại dặn dò:

“Cẩn thận đấy, địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, có chút bất lợi. Đừng tin vào mắt mình “

Vấn Thiên chưa hiểu rõ ý nghĩa của câu nói “đừng tin vào mắt mình” nhưng chàng biết Lãnh Huyết sẽ không giải thích lại 1 lần nữa, bèn gật đầu rồi bước qua cánh cửa ở gần chàng. Lãnh Huyết vẫn đứng yên tại đại sảnh, không có động tĩnh gì.

Bước qua khỏi cánh cửa, Văn Thiên như hoa mắt trước hàng chục hành lang chằng chịt đan xen và những phòng làm việc, phòng lưu trữ tư liệu. Chẳng nhận thấy tất cả khóa cửa đều được mở, dường như địch nhân đã đi qua khu vực chẳng vừa tiến vào. Có vẻ như chúng không hề **ng đến bất cứ thứ gì đang được cất giữ tại nơi này.

Tài liệu quan trọng hiển nhiên không thể nào được cất giữ tại những nơi như thế này. Văn Thiên đi dọc theo các hành lang, cẩn thận quan sát và nghe ngóng. Trong đầu chẳng thầm nghĩ:

“Chút nữa bắt được hết lũ xâm nhập rồi mình sẽ báo Lãnh Huyết dẫn đến khu vực lưu trữ tư liệu địa lý, chắc là anh ta sẽ không từ chối đâu “

Càng đi sâu vào trong thư viện, Văn Thiên như lạc giữa mê trận, chẳng theo trực giác của mình cẩn thận lựa chọn những ngã rẽ và đánh dấu lại bằng cách riêng của mình. Ít phút sau, chẳng tìm thấy 1 cầu thang nhỏ, liền theo lối đó đi lên. Thư viện Marshall thật quá rộng lớn. Tìm 8 tên xâm nhập ở 1 nơi như thế này khác nào mò kim đáy bể. Theo như tấm bảng lớn được đặt gần cầu thang thì tầng 1 là nơi lưu trữ bản sao của những văn kiện của chính phủ, Văn Thiên hoàn toàn không có hứng thú với những thứ này, liền theo lối cầu thang tiến thẳng lên tầng 2.

Tầng 2 của thư Viện Marshall được bố trí khá đơn giản, gồm những đoạn hành lang dài nối tiếp nhau và nhiều căn phòng lớn chứa tư liệu và máy tính chuyên dụng. Văn Thiên nhìn sơ qua những tấm bảng treo trước cửa phòng, dường như nơi đây chuyên lưu trữ tư liệu về những tội phạm nguy hiểm. Văn Thiên cảm thấy có chút tò mò với những tư liệu này, chẳng cẩn thận bước đi dọc hành lang, nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Văn Thiên tiến tới trước cửa 1 căn phòng có tấm bảng đề “Tư liệu về tội phạm cực kỳ nguy hiểm”. Chẳng không do dự, bước vào căn phòng. Thứ đầu tiên đập vào mắt Văn Thiên là 1 chiếc bàn giấy khá dài, trên đó có để vài máy tính chuyên dụng. Văn Thiên khởi động máy tính, chờ 1 lúc rồi bật cười khi nhìn thấy thông báo yêu cầu nhập mật khẩu hiện ra trên màn hình máy tính. Văn Thiên lấy trong người ra 1 thiết bị điện tử đặc biệt kích thước nhỏ như 1 hộp thuốc lá kết nối vào máy tính rồi thực hiện vài thao tác. Những dãy chữ số xuất hiện chỉ chít trên màn hình. Chỉ 5 phút sau, mật khẩu bảo vệ đã bị vô hiệu hóa.

Văn Thiên vào học viện Marshall chủ yếu là để lấy trộm tư liệu từ thư viện. Trong hành lý của chàng có mang theo nhiều thiết bị chuyên dụng của giới đạo chích, hiển nhiên là phải có thiết bị dò tìm mật khẩu của máy tính. Văn Thiên đã cẩn thận giấu sẵn những thiết bị này trong những chiếc túi của áo chống đạn.

Dòng đầu tiên của bảng danh sách tội phạm nguy hiểm là 1 cái tên “Lãnh diện tử thần – hồ sơ B3531 – tù số 8 “

Văn Thiên lập tức đi đến tù hồ sơ số 8, tù hồ sơ này được khóa bằng 1 chiếc khóa lớn khá chắc chắn. Văn Thiên vung kiếm chém mạnh, ổ khóa liền gãy đôi, chàng cẩn thận mở tủ lục tìm tập hồ sơ B3531. Không khó khăn gì để có thể tìm ra tập hồ sơ B3531 vì nó rất nổi bật, được bao ngoài bằng giấy bìa đỏ và là tập hồ sơ dày nhất trong tủ.

Văn Thiên vừa mở trang đầu tiên đã ngạc nhiên, không có 1 bức hình chụp nào cả, chỉ có 1 bức vẽ phác họa chân dung và 1 dòng chú thích “dị năng giả, không thể bị ghi hình “.

Những nét vẽ phác họa khá đơn sơ nhưng cũng đủ để mô tả sơ lược về con người này. Đúng như Yên Thùy từng nói, Lãnh diện tử thần là 1 nam nhân khá cao, mái tóc bạc trắng, đeo 1 chiếc mặt nạ hình dáng nửa giống khô lâu nửa giống mặt quỷ.

Những dòng chữ tiếp theo viết:

“Tên thật : không rõ

Xuất thân: không rõ

Tuổi: không rõ

Môn phái: không rõ

Mức độ phạm tội: giết người hàng loạt, cực kỳ nguy hiểm

Sử dụng dị năng hỏa hệ và 1 loại dị năng hắc ám chưa xác định được

Bắt đầu gây án từ năm 2017, đến năm 2028 mất tích không rõ lý do

Phần thưởng cho người bắt hoặc giết được: 500 triệu USD

Danh sách nạn nhân:

.....

Danh sách những người từng truy bắt

.....

“

Vấn Thiên giờ từng trang tư liệu xem 1 cách chăm chú. Danh sách nạn nhân quả thật rất dài, phải đến hàng ngàn người bị giết trong gần 100 vụ án lớn nhỏ khác nhau. Vấn Thiên chỉ xem sơ qua tên và xuất thân của các nạn nhân, rồi tự nhủ thầm:

“Cái tên này thật là ... Hắn giết người của cả chính đạo lẫn tà đạo, tất cả đều là cao thủ hoặc là người có quyền lực ... “

Chàng lần giờ những trang tiếp theo, như phát hiện được điều gì, buột miệng thốt lên:

“Khởi đầu bằng việc giết hại người của những gia tộc giàu có, sau đó lại giết hại những võ giả, rồi cả giáo chủ, tướng lĩnh quân đội nữa ... Không thể hiểu được động cơ của người này ... Không lẽ hắn giết người chỉ đơn giản là vì hắn thích như thế ... Cũng có thể hắn là 1 sát thủ ... Nếu như thế, kẻ nào đã đứng sau lưng điều khiển người này giết người nhỉ ... Vì mục đích gì kia chứ ... “

Chàng lại xem danh sách những người đã từng truy bắt Lãnh diện tử thần. Ngoài những thanh tra, đặc vụ của chính phủ các nước và cảnh sát quốc tế, còn có không ít những người tu luyện võ thuật. Bên cạnh tên của những người truy bắt, đều có dòng chú thích “Chết” hoặc là “Mất tích”. Vấn Thiên bắt giác than thầm, 500 triệu USD quả là 1 giá tài lớn, thảo nào nhiều người liều mạng đến như thế ...

Trong đầu Vấn Thiên bỗng nảy ra 1 ý nghĩ điên rồ, chàng muốn thử truy bắt Lãnh diện tử thần 1 phen xem sao. Nhưng Vấn Thiên lập tức gạt bỏ suy nghĩ đó. Với tu vi của chàng hiện tại, chắc chắn không chịu nổi 1 chiêu của tên tự xưng là Tử thần đó, nói gì đến chuyện thắng được hắn.

Nhiều tiếng la thảm vang vọng lại từ phía trên, Vấn Thiên hiểu rằng Lãnh Huyết đã tìm thấy vài tên xâm nhập. Chàng chưa kịp định thần thì đèn đuốc bỗng phụt tắt. Vấn Thiên trong lòng kêu khổ, mò tìm trong áo chống đạn lấy ra 1 cặp kính hồng ngoại đeo lên mắt. Sử dụng đèn pin trong tình huống này chẳng khác nào thông báo cho địch nhân biết vị trí của mình, đó là 1 kinh nghiệm chiến đấu cơ bản. Chàng để tập hồ sơ lại vào trong túi, bước ra khỏi phòng, động tác nhẹ nhàng không một tiếng động.

Vấn Thiên trở lại cầu thang, di chuyển nhẹ nhàng lên tầng 4, nơi mà chàng cho rằng tiếng la thảm của bọn địch nhân xâm nhập đã phát ra.

Tầng 4 không hề có 1 hành lang nào cả, tất cả chỉ là 1 căn phòng rộng mênh mông và rất nhiều giá sách. Những giá sách này được làm bằng kim loại và lắp đặt 1 cơ hệ đặc biệt để có thể di chuyển dọc theo những rãnh trượt được thiết kế rất khéo phía dưới. Hàng chục ngàn quyển sách được lưu trữ tại đây, nhưng tạm thời Vấn Thiên không thể đọc được tiêu đề của chúng.

Vài phút sau, hệ thống đèn dự phòng bật sáng, trong ánh sáng lờ mờ đó, Vấn Thiên mừng rỡ nhận ra ngay bên cạnh chàng chính là những tư liệu về võ công của các nước, các nền văn hóa khác nhau. Chàng liền đảo mắt quan sát 1 lượt với vẻ thích thú vô cùng.

Vấn Thiên cầm 1 quyển sách lên, chưa kịp giờ ra xem chàng bỗng cảm nhận thấy 1 luồng gió lạnh lẽo thổi đến từ sau lưng. Chàng lập tức bỏ quyển sách xuống cúi người tránh né rồi thuận tay chém về hướng kẻ vừa tấn công 1 nhát kiếm, nhưng kẻ này đã dễ dàng tránh được. Vấn Thiên bỏ cặp kính hồng ngoại ra, nín thở quan sát, nghe ngóng. Kẻ tấn công tựa như tan biến trong không gian, chỉ phút chốc đã không thấy tung tích. Vấn Thiên chợt nhớ đến lời dặn dò của Lãnh Huyết “Đừng tin vào mắt mình “

Vấn Thiên lại bị tấn công 1 lần nữa từ bên hông, chàng chỉ kịp nhảy sang 1 bên để tránh, nhưng vẫn trúng chiêu. Chỗ bị tấn công trên thân thể chàng lập tức hiện ra 1 vết cắt rướm máu. Chàng liền hiểu ra rằng mình đang đối đầu với 1 kẻ sử dụng kiếm, hoặc đao, hơn nữa, kẻ này lại biết thuật ẩn thân. Theo kiến văn của Vấn Thiên từng học được, đa số thuật ẩn thân chỉ có tác dụng khi người sử dụng nó đứng yên, hoặc di chuyển chậm, khi họ tấn công hoặc di chuyển nhanh 1 chút, sẽ hiện ra ngay. Thế nhưng thuật ẩn thân của đối thủ này quả thật lợi hại, vẫn giữ nguyên trạng thái tàng hình trong lúc tấn công, ngay cả vũ khí của kẻ tấn công cũng được thuật ẩn thân làm cho trở nên vô hình. Tệ nhất là, ánh sáng mờ ảo trong căn phòng đối với kẻ sử dụng thuật ẩn thân mà nói, chỉ có thể đánh giá bằng 4 chữ: như cá gặp nước.

Vấn Thiên cố gắng dùng thính giác xác định vị trí kẻ tấn công, nhưng tên này di chuyển rất êm, không hề phát ra 1 tiếng động. Vấn Thiên chỉ có thể nhận ra hắn qua những luồng khí lưu phát ra lúc hắn tấn công chàng. Vấn Thiên dần rơi vào thế chống đỡ bị động, nhưng kẻ ẩn thân quý dị kia vẫn không ngừng tập kích chàng từ nhiều phương hướng.

Tu vi và lực đạo của kẻ tấn công cũng khá tầm thường, nhưng điều khiến Vấn Thiên đau đầu là chàng không thể phát hiện được hắn, còn hắn thì cứ ung dung di chuyển quanh chàng rồi bất ngờ tấn công vào những vị trí ít phòng bị trên người chàng. Điều này quả thật là khó chịu vô cùng. Vấn Thiên vùng kiếm chém loạn xạ 1 hồi nhưng không có kết quả, trong lòng bực bội vô cùng.

Vấn Thiên chợt nhớ đến lời Lãnh Huyết nói về tâm nhãn, nếu như chàng thực sự sử dụng được tâm nhãn, thì người vô hình này chẳng đáng là gì cả. Vấn Thiên quyết định liều 1 phen, chàng nhắm mắt thả lỏng cơ thể, phút chốc tất cả xung quanh chàng trở nên tối đen như mực. Tinh thần của Vấn Thiên tập trung cao độ để cảm nhận sinh mệnh của kẻ tấn công. Trong lúc đó, trên ngực chàng lại bị chém trúng vài nhát kiếm, nhưng thân thể chàng vốn rắn chắc hơn người, lại có mặc giáp chống đạn bảo vệ những vùng trọng yếu nên thương tích cũng không đáng kể. Kẻ tấn công cũng tưởng rằng chàng cố ý giờ nguy kế, hành động khá dè dặt, chưa dám tung ra những đòn tấn công mang tính quyết định.

Từ khoảng bóng tối trong ý thức của Vấn Thiên bỗng xuất hiện vài tia sáng, rồi vàng sáng đó lớn dần ra. Vấn Thiên nhìn thấy trong vàng sáng ấy 1 nhân ảnh màu đỏ đang di chuyển khá nhanh xung quanh chàng. Chàng cố ý để cho hắn chém mình thêm 1 nhát kiếm rồi bất thần xuất thủ chém xả 1 nhát theo chiều “Thiên địa hữu huyết”. Kiếm thế dừng mảnh tựa lời điện lập tức đi xuyên qua người kẻ tấn công, đôi mắt hắn mở to kinh ngạc như không tin vào điều mình đã thấy, miệng há hốc không nói nên lời. Chỉ vài giây sau, kẻ tấn công bị tiện đứt làm đôi theo chiều dọc, máu bắn tung tóe khắp nơi.

Vấn Thiên trong lòng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, không ngờ mình lại có thể sử dụng tâm nhãn dễ dàng như vậy. Chàng bèn dùng tâm nhãn kiểm tra xung quanh và phát hiện thêm 4 kẻ xâm nhập nữa đang lẩn trốn giữa những kệ sách. Đường như mấy tên này vẫn chưa phát hiện ra cái chết của đồng bọn. Chàng di chuyển nhanh về phía những kẻ xâm nhập, giả vờ như không phát hiện được gì rồi bất thần vùng kiếm chém thật nhanh chém thẳng vào chúng lúc chúng chưa kịp chuẩn bị.

Nhiều tiếng kêu la thảm thiết liên phát ra. Một lúc sau, nguồn điện chính được phục hồi trở lại, đèn bật sáng. Khắp người Văn Thiên dính đầy máu, đôi mắt vẫn đang nhắm lại, xung quanh chàng là 4 thi thể không toàn vẹn, máu me vương vãi khắp sàn nhà và dính vào những kệ sách tạo nên 1 khung cảnh ghê rợn.

Không gian kì quái mà Văn Thiên cảm nhận được dần dần mở rộng ra, bao trùm lấy toàn bộ thư viện Marshall. Chàng cảm thấy vẫn còn 1 tên nữa ở tầng trệt đang di chuyển về hướng đại sảnh như muốn tẩu thoát. Văn Thiên cười gằn rồi nhanh chóng di chuyển đến cầu thang, chạy như bay xuống tầng trệt, lập tức truy đuổi. Nhưng dường như kẻ này không có ý định tẩu thoát, hắn di chuyển đến đại sảnh rồi ở yên tại đó như đang chờ đợi.

Văn Thiên nhanh chóng có mặt ở đại sảnh, chàng lập tức cảm nhận thấy kẻ xâm nhập đang ngồi trên đôi cánh của bức tượng thiên thần trong hồ nước, liền thẳng tay phóng thanh kiếm đang cầm về hướng đó.

“Bị phát hiện mất rồi” – một giọng nói trong trẻo cất lên, như có chút giận dỗi, thanh kiếm đang bay bỗng dừng lại trên không trung.

Văn Thiên mở mắt ra, nói

“Hiện thân đi, ta đã phát hiện ra ngươi rồi”

“Hiện thân thì hiện thân chứ, sợ gì” – giọng nói đó lại cất lên

Văn Thiên vừa nhìn thấy người đó liền tròn mắt há hốc mồm như thằng ngốc. Đó là 1 thiếu nữ niên kỷ khoảng chừng dưới 20 tuổi, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng, nhưng vẻ đẹp đó không thánh khiết, trong sáng mà có phần tà dị như mê hoặc lòng người. Thiếu nữ đó lại mặc 1 bộ trang phục đen tuyền bó sát, được cắt xẻ nhiều chỗ để lộ ra nước da trắng ngần và những đường cong đầy đặn, gợi cảm. Văn Thiên nhận thấy trên tay phải của cô gái đó có đeo một chiếc găng tay sắt hình dạng khá đặc biệt, dường như trong đó ẩn tàng 1 thứ vũ khí gì đó. Chàng tự nhắc nhở mình phải cẩn thận, rất có thể cô gái này chính là 1 chuyên gia sử dụng ám khí. Tay kia của thiếu nữ đang cầm 1 chiếc hộp sắt hình dáng gai góc bí ẩn.

Thiếu nữ nhìn Văn Thiên, có vẻ coi thường

“Chỉ là 1 tên cảnh vệ bình thường thôi à ?”

Văn Thiên buột miệng hỏi

“Cái hộp đó là gì thế ? Cô đã lấy nó ở đâu ?”

Thiếu nữ bĩu môi

“Chính là thứ ta đang muốn tìm, không ngờ nó lại được giấu ngay trên bức tượng này.”

Thiếu nữ để chiếc hộp trên đầu bức tượng rồi vung tay ném thanh kiếm của Văn Thiên trở lại về phía chàng. Văn Thiên kinh hãi nhận ra thanh kiếm của mình đang ẩn chứa 1 luồng nội lực rất mạnh, chàng vội vã tránh sang 1 bên. Thanh kiếm cắm sâu xuống sàn nhà đến tận cán, dư kinh làm cho những tấm gạch lát sàn ở trong bán kính 3 mét đều rạn nứt. Văn Thiên trong lòng than thầm, thiếu nữ này còn trẻ tuổi như thế mà tu vi thật là đáng sợ

Thiếu nữ phóng thẳng xuống từ bức tượng, hướng đến Văn Thiên. Trên chiếc găng tay sắt của cô ta bỗng mọc ra 5 ma trảo sắc bén như nước. Văn Thiên lập tức rút thanh kiếm lên, lập tức đỡ chiêu. Cánh tay chàng tê rần như muốn bảo với chàng rằng thiếu nữ này có 1 sức mạnh không thể xem thường. Thanh kiếm của Văn Thiên đã bị thiết trảo khóa chặt, chàng cố gắng đứng vững trên mặt đất, dùng cả 2 tay cầm kiếm giằng co với thiếu nữ hồi lâu. Văn Thiên càng lúc càng yếu thế, chàng bị bức lui đến sát tường, những chiếc móng sắt đang cách mặt chàng chỉ vài phân.

Văn Thiên bỗng nghĩ ra 1 ý kiến táo bạo, chàng bỏ 1 tay ra khỏi thanh kiếm, mặc kệ thanh kiếm và thiết trảo đang dần dần tiến lại cổ mình. Bàn tay vừa được tự do lập tức tiến đến trước ngực thiếu nữ, 5 ngón tay xòe rộng ra hung hăng tấn công vào cặp đảo tiên đầy kiêu hãnh của thiếu nữ. Thiếu nữ như giật mình, yêu kiều rên 1 tiếng động tác liền dừng lại, Văn Thiên cũng tranh thủ cơ hội này gỡ thanh kiếm của chàng ra khỏi thiết trảo rồi thoái lui mấy bước

Thiếu nữ nhìn chàng tức giận nói

“Thật là vô si”

Văn Thiên nhe răng cười

“Chiêu này gọi là Đại thánh trộm đảo, chuyên dùng để đối phó với nữ nhân đấy”

Bất giác, chàng lại nghĩ đến Yên Thùy, nụ cười bỗng trở nên tà dị vô cùng. Yên Thùy cũng là 1 nữ nhân, nhưng bộ ngực của cô ta không lớn lắm, dùng chiêu này với cô ta thật là lãng phí

“Ta phải giết ngươi”

Thiếu nữ giận dữ hét lớn, thiết trảo vung lên lao thẳng vào Văn Thiên đâm chém điên cuồng. Văn Thiên lại phải vấp và vừa đánh vừa lui trông rất khổ sở. Tay chàng như tê dại, y phục trên người chàng, kể cả giáp chống đạn đã bị chém rách tả tơi, thương tích đầy mình trông rất thảm hại. Thiếu nữ như tập trung toàn bộ công lực vào từng đòn tấn công, thiết trảo va chạm với thanh kiếm của Văn Thiên đến tóe lửa. Có vẻ như thiếu nữ đang muốn giết chết chàng trai trẻ này vì đã giờ trò sàm sỡ với cô ta

Vấn Thiên tái mặt quyết định sử dụng Huyết kiếm tam thức để kết thúc nhanh trận đấu, chàng tung người lên không trung, toàn lực chém xuống 1 kiếm như sấm sét. Thiếu nữ cũng phóng lên không trung, thiết trao nhằm thẳng vào Vấn Thiên đâm tới. Xem ra, đây chính là giây phút quyết định của cuộc chiến

2 thân người rơi thẳng xuống sàn nhà. Thanh kiếm của Vấn Thiên đã gãy đôi, đoạn kiếm gãy bay ra, đâm trúng vào vai của thiếu nữ. Nhưng Vấn Thiên cũng phải trả giá khá đắt. Thiết trao của thiếu nữ đã đâm xuyên qua người chàng trước khi bị gãy cùng thanh kiếm của chàng. Cả 2 đều bị trọng thương, dĩ nhiên là tình trạng của Vấn Thiên thê thảm hơn, chàng nằm im bất động trên sàn nhà, từ vết thương máu tuôn như suối

Thiếu nữ gượng đứng dậy tiến đến bên Vấn Thiên, vung đoạn thiết trao gãy trên tay lên định hạ sát thủ thì một giọng nói lạnh lùng vang lên

“Đủ rồi đấy”

Thiếu nữ chưa kịp định thần thì 1 bóng người nhanh như chớp đã phóng đến cấp lấy Vấn Thiên mang đi. Người vừa đến chính là Lãnh Huyết. Có vẻ như anh ta đã đến nơi này khá lâu rồi nhưng giờ mới chịu hiện thân. Lãnh Huyết đưa Vấn Thiên đến đây bàn tiếp tân, đặt chàng nằm trên mặt bàn rồi nhanh chóng xem xét thương tích của chàng

Vấn Thiên thều thào nói

“Đệ sắp chết rồi, phải không huynh ...”

Lãnh Huyết lắc đầu

“Không, sẽ không sao đâu “

Nói đoạn, Lãnh Huyết vung tay điểm vào 1 loạt huyệt đạo trên người Vấn Thiên để cầm máu rồi khẽ bảo chàng

“Cố gắng chịu đựng, ta sẽ giải quyết nữ nhân này thật nhanh rồi sẽ mang cậu đi, chữa thương cho cậu “

Lãnh Huyết quay lại nhìn thiếu nữ bằng đôi mắt đáng sợ của anh ta , từ từ tiến lại phía cô ta . Trước đôi mắt lạnh lẽo thỉnh thoảng lại ánh lên những tia sáng đỏ rực như máu, thiếu nữ bất giác cảm thấy sợ hãi. Đôi mắt này như chứa đựng 1 sát khí kinh nhân hãi thế, cứ như là cặp mắt của 1 ma thần trong truyền thuyết

Tiên hạ thủ vi cường, thiếu nữ xông đến vùng đoạn trao gãy đâm vào ngực Lãnh Huyết. Lãnh Huyết vẫn đứng im bất động, bàn tay khẽ vung lên, bắt lấy thiết trao, tay kia vung lên, tạo thành chưởng thế đánh thẳng vào mặt thiếu nữ. Thiếu nữ gặp nguy không loạn, vội phát động cơ quan tách rời thiết trao ra khỏi tay cô ta, nhanh chóng xoay người tránh né. Khi cô quay lại nhìn thì chẳng thấy Lãnh Huyết đâu cả, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Bằng trực giác của mình, thiếu nữ cảm thấy dường như có 1 luồng khí tức đáng sợ đến nghẹt thở đang ở phía trên đầu mình. Cô ngược mắt nhìn lên rồi tái mặt hẳn khi thấy Lãnh Huyết đang lao xuống từ trên không trung, bàn tay anh ta tỏa ra 1 thứ ánh sáng màu đỏ như máu trông thật đáng sợ

Lãnh Huyết lạnh lùng vung chưởng đánh xuống, vàng sáng đỏ chuyển động theo động tác của anh ta, như biến hóa thành 1 tia sét ma quái đánh thẳng vào thiếu nữ. Cô chỉ kịp vung trao lên đỡ. Một tiếng nổ lớn liên phát ra, thiếu nữ bị hất tung như điều đứt dây, đập người vào bức tường gần đó rồi rơi xuống nằm bất động trên nền nhà

Lãnh Huyết bước đến bên Vấn Thiên, bế xốc chàng lên, vác trên vai. Sau đó anh ta lại tiến đến ôm lấy thiếu nữ, cấp cô ta bên hông rồi cất bước rời khỏi thư viện Marshall

Lãnh Huyết phóng như bay hướng đến tòa nhà E1. Trên đường đi, anh ta nói rất khẽ, chỉ đủ cho mình nghe thấy

“Vấn Thiên ... cậu làm tốt lắm ... Ta đã không nhìn nhầm người ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9: Mật Thất Mê Tình

Từ bầu trời tối đen, một cột ánh sáng trắng chiếu thẳng xuống mặt đất.

Tiếng sấm rền vang, những tia sét chằng chịt trên bầu trời càng làm cho khung cảnh trở nên ma quái khác thường

Ma thần tóc trắng đang nằm dưới 1 hố trứng sâu – tác phẩm của 1 vụ nổ dữ dội. Toàn thân ma thần ướt đầm bởi máu của chính anh ta. Anh ta cố gắng ngồi dậy, thần thờ quan sát hiện tượng dị thường đó

Nam nhân tóc đen đang đứng giữa cột ánh sáng, thân hình anh ta từ từ bay lên không trung

Những tia sét bỗng chuyển hướng, quay sang đánh thẳng vào người nam nhân tóc đen theo 1 quỹ đạo ngoằn ngoèo. Nam nhân hét lên một tiếng lớn, quanh người anh ta xuất hiện 1 quả cầu năng lượng, quả cầu năng lượng đó như 1 lá chắn bảo vệ cơ thể người này khỏi những luồng sét mạnh mẽ đang tập kích từ đủ mọi góc độ

Ma thần tóc trắng đã ngồi dậy được, lồm bồm trong miệng

“Bạch nhật phi thăng ... Lôi kiếp ... “

Nam nhân tóc đen đã bay lên cách mặt đất khá xa, anh ta đã chịu đựng được 9 đạo lôi điện, nhưng tiếng sấm vẫn tiếp tục gào thét.

Vài chục tia sét lại xuất hiện cùng lúc, nhưng không đánh vào nam nhân tóc đen mà tụ lại trên không trung tạo thành một quả cầu sét cực lớn. Quả cầu sét tăng trưởng không ngừng, phút chốc đã biến thành 1 quả cầu năng lượng ngũ sắc với những tia lửa điện đỏ rực phát ra xung quanh

Nam nhân tóc đen chỉ còn là 1 chấm nhỏ trên bầu trời, lớp năng lượng bảo vệ xung quanh anh ta cũng được gia tăng đến mức cực hạn

Ngũ sắc lôi cầu bỗng bay vút đến, tiến về hướng nam nhân tóc đen với tốc độ cực nhanh. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Trời đất biến sắc. Ánh sáng chói lóa cả 1 vùng sa mạc rộng mênh mông. Một trận cuồng phong dữ dội nổi lên như muốn thổi bay tất cả.

Nửa giờ sau, sa mạc trở về với sự yên tĩnh của nó. Trên bầu trời xuất hiện 1 hố đen sâu thẳm như cửa vào địa ngục.

Ma thần tóc trắng chui từ dưới cát lên, nhìn xung quanh với vẻ ngơ ngác rồi chưa xốt thốt lên

“Ông ta đã phi thăng rồi sao ... Hay là đã bị lôi kiếp đánh cho tiêu tán hoàn toàn ... Trời xanh ơi ... Ngươi thật là bất công ... Ta muốn chết cũng không được sao “

Từ trên không trung, 1 vật nhỏ như viên bi, rực sáng như sao băng lao thẳng xuống người ma thần tóc trắng, xuyên qua da thịt đã rướm máu, cắm sâu vào ngực người này. Một vật sáng kích thước lớn hơn lại từ trên không trung lao thẳng xuống mặt ma thần tóc trắng. Ma thần ngã xuống nằm bất động.

Hố đen trên bầu trời bỗng xảy ra dị biến, vài chiếc bóng từ đó bay ra, di chuyển rất nhanh rồi mất hút trong màn đêm. Hố đen nhanh chóng khép lại.

Gió cát mịt mù nổi lên, chôn vùi thân thể bất động của ma thần tóc trắng

.....

Vấn Thiên tỉnh lại

Chàng lại mơ thấy giấc mơ đó.

Vấn Thiên ôm đầu cố gắng nhớ lại khuôn mặt của ma thần tóc trắng nhưng không làm được. Chàng chỉ biết là khuôn mặt đó gợi cho mình 1 cảm giác rất quen thuộc nhưng không tài nào nhớ được khuôn mặt đó trông như thế nào cả. Chàng thất vọng nhìn quanh, phát hiện mình đang nằm dưới sàn nhà của 1 căn phòng trong tòa nhà E1. Vết thương trên người Vấn Thiên không còn chảy máu nữa và được băng bó rất kỹ lưỡng, sàn nhà cũng được quét dọn sạch sẽ. Vấn Thiên đoán rằng Lãnh Huyết đã cứu chàng mạng về đây, cũng thâm cảm phục sự chu đáo của anh ta.

Lại nhớ về chuyện vừa xảy ra, Vấn Thiên cười khổ tự trách

“Chuyến đi này xem như lỗ vốn rồi, thân mạng trọng thương mà chẳng thu hoạch được gì cả, cũng không xem được tận mắt thân thù của Lãnh Huyết nữa”

Nhớ đến Lãnh Huyết, Vấn Thiên đánh bạo đi đến căn phòng có cánh cửa bí mật dẫn xuống mật thất. Chàng theo phương pháp lần trước mở cánh cửa bí mật, bước xuống mật thất rồi đứng yên quan sát hồi lâu. Lãnh Huyết không có ở đây, nhưng dưới mật thất này có 1 điều gì đó khác thường. Một xác chết đã bị đẩy khỏi vị trí của nó trên chiếc bàn sắt, hiện đang nằm dưới đất, những dao kéo y khoa vương vãi khắp nền nhà. Mặt bàn hoàn toàn trống trải và được lau chùi khá sạch sẽ.

Vấn Thiên ngửi thấy 1 mùi hương kỳ lạ, dường như là mùi hương phát tiết ra từ thân thể của nữ nhân khi đạt cao trào. Chàng vừa ngạc nhiên vừa buồn cười. Tên mặt lạnh Lãnh Huyết này xem ra cũng khá phong lưu, không ngờ anh ta có thể làm chuyện đó ở 1 nơi như thế này. Vấn Thiên chợt nhớ đến nữ nhân đã tấn công chàng, lại nở nụ cười đầy dâm ý, chàng đoán rằng Lãnh Huyết đã bắt cô ta về đây, tác ái 1 trận hoành tráng với cô ta trước khi xử lý cô ta theo cách riêng của anh ta. Xem ra, Lãnh Huyết cũng không hẳn là 1 kẻ vô tình ...

Vấn Thiên đảo mắt nhìn quanh, chàng phát hiện thấy thiếu nữ đó đang được trói vào tường bằng xích sắt. Chàng đoán rằng cô ta vẫn còn sống. Nếu cô ta đã bị giết, Lãnh Huyết sẽ đâm móc sắt xuyên qua người rồi treo cô ta lên như những xác chết khác. Vấn Thiên đến gần thiếu nữ quan sát thật kỹ. Y phục xộc xệch trên người thiếu nữ như khẳng định giả thiết của chàng, trong đầu Vấn Thiên lại tưởng tượng ra tình cảnh đó, tiếng cười khả ố liền bật ra

Vấn Thiên ánh mắt sáng rực tà ý, vừa ngắm nhìn những phần da thịt lộ ra của thiếu nữ vừa tự nhủ

“Hàng thượng phẩm thể này, không hưởng dụng thật là lãng phí. Tiếc là bị Lãnh Huyết xoi trước rồi, thôi cũng không sao, trông cũng còn ngon mắt lắm, mình đành chịu thiệt thòi 1 tí vậy “

Vấn Thiên không khách khí, xuất thủ tóm lấy bộ ngực của thiếu nữ mà đùa nghịch, nhào nặn một cách thích thú. Chàng cười to, tự nói 1 mình

“Nữ nhân đáng ghét, xem lão tử ta trộm cả vườn đào của người này “

Đùa nghịch chán chê, Vấn Thiên lại nhắm mắt

“Mỡ y phục này thật là vương vít quá đi “

Vấn Thiên dừng tay, đi đến 1 chiếc bàn gần đó rút lấy 1 con dao mổ rồi quay lại chỗ thiếu nữ. Chàng cẩn thận dùng dao cắt đứt y phục của thiếu nữ rồi thẳng tay lột sạch. Bàn tay của Vấn Thiên lại dạo chơi trên thân thể thiếu nữ 1 hồi lâu, dăm ý hiện rõ trên nét mặt.

Đối với cơ thể của nữ nhân, Vấn Thiên vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm thực tế. Trước đây chàng chỉ quan tâm đến 2 thứ duy nhất trên đời là võ công và khảo cổ. Lúc còn ở khu phố Halley cũng có khá nhiều thiếu nữ xinh đẹp chú ý đến chàng, buông lời là lời trêu chọc, nhưng lúc đó chàng vẫn dửng dưng không để họ vào mắt. Chàng cho rằng những thiếu nữ đó quá tầm thường, không đáng để quan tâm. Nhưng sau khi tiếp xúc với cơ thể của Yên Thủy, quan điểm của Vấn Thiên dường như đã thay đổi, bản tính tò mò của 1 nam nhân trẻ tuổi đã được khơi dậy. Giờ đây, ở mật thất, đứng trước 1 nữ nhân tuyệt đẹp như thế này, nhất là nữ nhân đó lại không thể phản kháng lại chàng, tội gì lại không động tay tận tình khám phá những bí ẩn của thiếu nữ đó nhỉ.

Vấn Thiên tự tìm cho mình 1 lý do biện minh cho sự háo sắc

“Dám dă thương lão tử ... Lão tử phải dạy dỗ cô 1 bài học đích đáng ... “

Cơ thể thiếu nữ run rẩy, cô ta vẫn chưa tỉnh lại, nhưng trong vô thức, có lẽ thiếu nữ cũng cảm nhận được điều gì đang xảy ra với mình. Vấn Thiên không chú ý đến việc đó, bàn tay tham lam của chàng vẫn đang ve vuốt kĩ lưỡng từng phần da thịt trên người thiếu nữ. Tập kích chán chê 2 quả đào tiên đầy kiêu hãnh rồi, Vấn Thiên dần dần chuyển hướng đến đôi chân thon dài tuyệt đẹp và dài dạt thần bí ở giữa đôi chân ngọc ngà đó. Ngón tay chàng lướt nhẹ quanh bãi cỏ đen mượt mà rồi mạo hiểm tiến vào khe suối bí ẩn. Vấn Thiên bất chợt nghĩ ra 1 ý hay, chàng cẩn thận nhẹ nhàng vào hạt đậu hồng đầy quyến rũ trên một quả đào tiên gọi cảm, những ngón tay vẫn nhẹ nhàng hoạt động trong khu vực huyền bí của thiếu nữ.

Thiếu nữ bỗng tỉnh dậy, vùng vẫy kịch liệt

“Dừng lại ... Đồ vô lại ... Mau bỏ ta ra ... “

Vấn Thiên giật mình, động tác liền đình chỉ. Nhưng chàng bỗng nhớ ra, thiếu nữ đó giờ không thể làm gì phương hại đến mình, liền nở nụ cười đầy tà ý, ép sát người mình vào thiếu nữ, cẩn thận vào vành tai của cô ta.

Thiếu nữ kinh hãi hét toáng lên

“Người định cưỡng gian ta sao ?”

Vấn Thiên nghĩ thầm

“Nếu cô ta không phải đồ thừa Lãnh Huyết đã hưởng dụng, dám rằng mình cũng sẽ thử phong lưu 1 phen với cô ta thật đấy chứ”

Vấn Thiên cười, cãi lại

“Tôi đường đường chính chính thế này sao gọi là gian đốn. Cô mới là gian tế đó. Lúc tôi đến đây thì cô đã bị xích sẵn rồi, tôi đâu có dùng sức mạnh để ép buộc cô đâu, sau gọi là cưỡng ép được “

Thiếu nữ đỏ mặt, không ngờ da mặt của thanh niên này lại dày đến như thế. Thiếu nữ vẫn kêu gào

“Mau thả ta ra rồi chúng ta đấu 1 trận đàng hoàng”

Vấn Thiên cười to

“Tôi đâu có ngu. Hơn nữa, người bắt được cô không phải là tôi, làm sao tôi có thể tự ý thả cô được “

Vấn Thiên cố ý ép sát ngực mình vào bộ ngực cao vút của thiếu nữ, đôi tay lại sờ mó loạn xạ. Thiếu nữ la hét ầm ĩ, rồi bất chợt cảm giác được hạ thể của mình đang bị 1 vật cứng rắn xâm phạm, lại càng vùng vẫy quyết liệt hơn khiến cho những sợi xích sắt kêu leng keng liên hồi. Những chỗ trên cơ thể thiếu nữ bị Vấn Thiên chạm vào liền truyền lại cảm giác tê tái như bị điện giật, rồi sau đó lại là 1 loại cảm giác rất khác thường mà thiếu nữ chưa từng trải nghiệm qua. Trong lòng thiếu nữ cảm thấy xấu hổ vô cùng nhưng cô không thể không thừa nhận loại cảm giác đang hiện diện trên thân thể mình có chút gì đó mỹ diệu, ngọt ngào khó tả, mà chắc chắn suốt đời cô không thể quên được. Trong lòng thiếu nữ như mâu thuẫn, nước mắt tuôn trào ướt đẫm cả khuôn mặt

Thiếu nữ nghiêng răng chửi rủa

“Đồ dâm tặc ... “

Vấn Thiên nhanh chóng ngắt lời

“Tôi vốn là người của căn cứ Marshall, thế thì làm sao có thể là “tặc”. Còn “dâm” ư? Cô ăn mặc hở hang khiêu gợi như thế mới gọi là dâm đẳng đó. Còn nữa, ở vị trí này ... vì sao lại ầm ưót thế kia? ”

Thiếu nữ tái mặt, nhưng vẫn chưa chịu thôi

“Tiểu nhân đệ tiện ... “

Vấn Thiên cái chày cái cối

“Vô độc bất trượng phu. À, nói tôi là tiểu nhân sao ? Sai lầm lớn ! Cô hãy xem cho rõ nhé “

Nói đoạn, Vấn Thiên để tay lên cổ thiếu nữ, hướng ánh mắt của cô ta vào tiểu huynh đệ đang dựng lều biểu tình của mình. Thiếu nữ đỏ mặt, trong lòng kinh hoàng, ngỡ rằng mình sắp bị cưỡng bức đến nơi, liền òa lên khóc nức nở. Nước mắt của nữ nhân xem ra còn có tác dụng hơn những lời rửa xả cay đắng nữa. Vấn Thiên nghe tiếng khóc đó bỗng cảm thấy mùi lòng. Chàng vẫn ôm thiếu nữ trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt, lau khô những giọt nước mắt. Khuôn mặt 2 người chỉ cách nhau vài phân, Vấn Thiên không thể cầm lòng được, bèn táo bạo đặt lên môi thiếu nữ một nụ hôn nồng nhiệt. Thiếu nữ bất ngờ, không phản ứng kịp, toàn thân như mềm nhũn, môi lưỡi 2 người quấn chặt lấy nhau , trong lòng cả 2 đều cảm nhận được những cảm xúc ngọt ngào lãng mạn

“Phong lưu quá nhỉ “ – Một giọng nữ trong trẻo cất lên từ đằng sau lưng Vấn Thiên, như có ý trêu chọc

Vấn Thiên giật mình, buông thiếu nữ ra, nhanh chóng xoay người lại.

Người vừa mới đến là 1 nữ nhân trẻ tuổi có vẻ đẹp tuyệt trần, ngũ quan thanh tú và đôi mắt mơn mởn như hút hồn tất cả những nam nhân nào nhìn thấy. Nữ nhân đó mặc 1 chiếc áo choàng đen dài che phủ toàn bộ thân hình cô ta. Vấn Thiên trong lòng thầm tiếc, với dung nhan tuyệt thế đó, chắc chắn nữ nhân vừa đến cũng phải sở hữu một thân thể quyền rũ không kém gì thiếu nữ đang bị xích

Vấn Thiên cũng không lấy làm ngạc nhiên cho lắm. Chàng đã đoán ra được sự hiện diện của nữ nhân này, chắc chắn cô ta có liên quan đến Lãnh Huyết, không chừng lại là người phụ nữ của Lãnh Huyết. Chàng gạt đầu chào nữ nhân đó rồi bảo cô ta rời khỏi mật thất để tiện việc nói chuyện. Dù gì đi nữa, những việc Vấn Thiên sắp nói đến không nên đề cho thiếu nữ đang bị xích đó nghe được

Vừa ra khỏi mật thất, Vấn Thiên cười thân thiện nói

“Đệ đoán là chính ti tỉ đã chăm sóc vết thương cho đệ đúng không ? Đệ cảm ơn ti nhiều lắm “

Nữ nhân nói

“Lúc ta chữa thương cho cậu, có lẽ cậu đã tỉnh lại, nhưng lại giả vờ ... Thật là đáng ghét “

Vấn Thiên lắc đầu

“Không, lúc đó đệ vẫn chưa tỉnh lại. Lãnh Huyết có vẻ khá vụng về, chắc chắn là anh ta không thể nào băng bó cho đệ khéo đến như vậy được. Lúc ti ở dưới mật thất, đệ quan sát thấy thái độ của ti rất tự nhiên, chắc chắn là ti đã đến đó không ít lần, như vậy có nghĩa là ti có liên quan đến Lãnh Huyết. Đệ cũng suy đoán rằng Lãnh Huyết đã bảo ti chăm sóc cho đệ “

Nữ nhân có vẻ thần phục

“Suy luận sắc sảo lắm. Ta đúng là có liên quan đến Lãnh Huyết, ta chính là thê tử của chàng. “

Vấn Thiên ngạc nhiên. Không ngờ 1 người lạnh lùng vô cảm như Lãnh Huyết lại có thê tử xinh đẹp như thế.

Nữ nhân lại nhìn Vấn Thiên bằng ánh mắt tình quái, nói

“Lúc này dường như ta đã phá hỏng việc tốt của cậu thì phải. Đàn ông các người ai cũng háo sắc như nhau, hề thấy nữ nhân xinh đẹp là tay chân lại loạn động cả lên”

Nữ nhân lại thuyết giảng cho Vấn Thiên hồi lâu về nghệ thuật hoan ái nam nữ và thuật song tu. Vấn Thiên càng nghe càng thấy xấu hổ đến đỏ mặt tía tai. Không ngờ 1 phụ nữ lại có thể nói về vấn đề này 1 cách tự nhiên đến như vậy. Cuối cùng, chàng cúi mặt xuống, tìm cách nói lảng đi

“Lãnh Huyết đâu rồi ? Đệ muốn nói chuyện với huynh ấy 1 lúc “

Nữ nhân cười, nói

“Đệ cứ đợi ở đây, chút nữa Lãnh Huyết sẽ về đến “

Nói xong, cô ta liền bỏ đi mất. Vần Thiên đứng yên ngắm nghĩ hồi lâu cho đến khi Lãnh Huyết bước vào. Lãnh Huyết không nói không rằng, đi thẳng xuống mặt đất. Vần Thiên cũng liền đi theo

Lãnh Huyết bước đến trước mặt thiếu nữ đang bị xích, vung tay lên. Vần Thiên hoảng sợ hét lên

“Đừng giết cô ấy ... “

Lãnh Huyết quay lại hỏi

“Vì sao ? “

Vần Thiên bước đến bên cạnh Lãnh Huyết, áp úng nói

“Dù sao cô ấy cũng là 1 nữ nhân xinh đẹp, nhìn thấy hương tiêu ngọc nát đệ cũng cảm thấy không nổi. Và lại, huynh cũng đã hoan ái với cô ấy rồi, cũng không nên nhẫn tâm như thế “

Lãnh Huyết ngạc nhiên, chau mày nói

“Vì sao cậu lại nghĩ thế ? À ... ta hiểu rồi. Ta khẳng định với cậu là ta không làm gì với cô ta cả, ta chỉ khen thưởng cho Nhã nhi của ta 1 chút thôi “

Vần Thiên lại nghĩ thầm

“Hóa ra nữ nhân hồi này tên gọi là Nhã Nhi. Không thể hiểu nổi vì sao cái tên mặt lạnh này lại có thể lấy 1 đấng phụ như vậy làm vợ được chứ, đúng là 1 kẻ quái dị mà “

Lãnh Huyết như đọc được suy nghĩ của Vần Thiên, cười nhạt

“Dâm nữ cũng thú vị lắm đó, đừng nên chê. Còn cô gái này, nếu cậu muốn cô ta, ta có thể cho cậu, nhưng phải khống chế cô ta trước đã “

Vần Thiên vẫn chưa hiểu cho lắm. Chẳng ngờ là Lãnh Huyết sẽ ra chiêu phé bỏ võ công của thiếu nữ. Nhưng Lãnh Huyết lại vung tay lên, từ bàn tay anh ta một luồng khí đỏ như máu liền bay lên. Luồng khí đỏ dần ngưng tụ lại thành hình dạng 1 con vật khá dài nhìn giống như rắn, rồi bất ngờ bay thẳng đến tiến nhập vào thân thể thiếu nữ. Cô ta chỉ thét lên 1 tiếng lớn rồi bất tỉnh

Lãnh Huyết ung dung nói

“Cậu có thể mang cô ta đi, làm gì với cô ta cũng được, cô ta không còn gây nguy hiểm cho ai được nữa “

Vần Thiên tò mò hỏi

“Huynh đã làm gì với cô ấy ?”

Ánh mắt Lãnh Huyết hiện ra vẻ tà ác

“Huyết long của ta đã xâm nhập vào tâm mạch cô ta. Chỉ cần cô ta vận công, hoặc là dùng sức 1 tí, huyết long sẽ phát tác làm cho trái tim cô ta đau đớn vô cùng. Huyết long này cũng có linh tính nữa, nếu cô ta nghĩ đến việc đánh giết ai đó, nó cũng sẽ phát tác. Tóm lại, cậu cứ an tâm mà hưởng dụng thân thể cô ta “

Trong đầu Vần Thiên thầm kêu than

“Tàn ác quá, thù 1 chiêu lấy mạng người ta cho rồi ...”

Vần Thiên suy nghĩ 1 hồi rồi thở dài nói

“Đệ không có chỗ nào để giam giữ cô ta cả “

Lãnh Huyết nói

“Trên tầng 3 có 1 căn phòng khá kín đáo. Chỉ cần quét dọn lại một chút là được. Ta sẽ thiết lập cấm chế, ngoài cậu ra, không ai có thể vào đó được. “

Nói xong, Lãnh Huyết dẫn Vần Thiên lên tầng 3, chỉ cho chàng 1 căn phòng nhỏ ở góc hành lang. Anh ta lại đi xuống mang thiếu nữ vẫn còn bất tỉnh lên, rồi thô bạo ném cô ta vào căn phòng đó. Vần Thiên bước vào phòng, trong lòng vui mừng, cuối cùng chàng cũng có được 1 nơi riêng tư cho mình, và quan trọng nhất là chàng lại có được 1 nữ nhân xinh đẹp để chơi đùa thỏa thích nữa. Xem ra chuyến đi này không đến nỗi lỗ vốn.

Vần Thiên lại kể cho Lãnh Huyết nghe những chuyện xảy ra với chàng ở thư viện Marshall. Chàng phấn khởi hỏi

“Vậy là đệ đã luyện được tâm nhãn rồi, huynh nói xem đúng không ?”

Lãnh Huyết lắc đầu

“Đó không phải tâm nhãn mà là Huyết nhãn, cũng không khác tâm nhãn là mấy. Khả năng này không cần tu luyện mà vốn là bẩm sinh chỉ có ở hấp ... à ... không, chỉ có ở 1 số người đặc biệt. Cậu cũng thật là may mắn đó, gặp được rất nhiều cơ duyên hiếm có”

Vấn Thiên tò mò hỏi

"Lai lịch của bọn người xâm nhập đó là như thế nào?"

Lãnh Huyết nói

"Ta cũng không rõ lắm, chỉ biết là không chỉ có 1 thể lực muốn xâm nhập vào nơi đó mà thôi. Chút nữa, cậu hãy hỏi cô ta nhé. Xem như 1 bài luyện tập kỹ năng thẩm vấn và điều tra"

Vấn Thiên ngấm nhìn thiếu nữ hồi lâu rồi quay lại định hỏi Lãnh Huyết một số điều chàng vẫn còn thắc mắc, nhưng anh ta đã bỏ đi tự lúc nào. Vấn Thiên cười khổ, ngồi cạnh thiếu nữ đùa nghịch một hồi, trong đầu nghĩ ngợi vẩn vơ. Đẳng nào thì cô ta cũng không chạy khỏi tay mình, việc gì phải vội vã chứ.

Chàng chợt nhớ ra 1 chuyện quan trọng, liền dừng tay than thở

“Chết rồi, 2 ngày nữa là đến đợt thi sát hạch. Bị thương như thế này làm sao mà thi thố đây ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 10: Bí Mật Của Thiếu Nữ

Thiếu nữ vẫn chưa tỉnh dậy

Vấn Thiên ngồi cạnh thiếu nữ, nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét thanh tú trên khuôn mặt cô, trong lòng lo âu suy nghĩ. Chàng biết chắc rằng mình khó lòng vượt qua được kì thi sát hạch. Nhưng không sao, chàng đã có mối quan hệ rất tốt với 1 thủ hộ giả của thư viện Marshall, chàng vẫn có thể lưu lại thư viện Marshall vài ngày nữa bằng mặt thất của Lãnh Huyết. Trong những ngày đó, chàng tự tin rằng có thể thuyết phục Lãnh Huyết đưa chàng vào thư viện 1 lần nữa để chàng có thể lấy được những tư liệu cần thiết.

Bình minh đã xuất hiện, những tia nắng ban mai chiếu rọi qua cửa sổ.

Vấn Thiên đến nhà ăn, ăn thật no nê rồi lén lút lấy 1 số đồ ăn thức uống mang về. Chàng không đến tập trung cùng những học viên khác mà lên trở về tòa nhà E1, rồi đi lên căn phòng mà Lãnh Huyết đã chuẩn bị cho chàng.

Thiếu nữ đã tỉnh dậy, nhưng vẫn ngồi im không nói năng gì

Vấn Thiên bước vào, để thức ăn ở gần chỗ thiếu nữ, nhưng cô ta lại vung tay định gạt đi

Vấn Thiên nhanh chóng chụp tay thiếu nữ lại, thờ dài nói

“Khó lắm tôi mới lấy được số thức ăn này đó “

Thiếu nữ nhìn Vấn Thiên, tức giận nói

“Người đã làm gì ta ? Có phải người đã hạ độc với ta rồi ? Vì sao ta không thể ra khỏi cánh cửa đó được ? “

Vấn Thiên lắc đầu

“Không phải độc chất, cũng không phải là do tôi làm, cái thứ mà cô đã trúng phải gọi là Huyết long. Cô vẫn sống bình thường, chỉ là không sử dụng võ công được, cũng không thể đánh hay giết người được thôi. Mỗi lần cô có ý định làm những việc đó sẽ bị đau đớn vô cùng, rất thê thảm. Nơi này đã được bố trí cấm chế, chỉ có tôi mới có thể tùy tiện ra vào mà thôi “

Thiếu nữ có vẻ không tin, cô đứng dậy định tấn công Vấn Thiên, bỗng từ ngực trái truyền lại cảm giác đau đớn dữ dội như muốn xé nát trái tim cô ra. Thiếu nữ ôm ngực lăn lộn dưới sàn nhà trông rất thê thảm

Vấn Thiên thở dài

“Đã nói rồi mà ... “

Thiếu nữ hoảng sợ, không dám nghĩ ngợi gì nữa, con đau liền dịu đi. Cô nhìn Vấn Thiên với ánh mắt oán giận rồi lăn ra khóc ầm ĩ. Vấn Thiên ôm thiếu nữ vào lòng, định dỗ dành để cô nín khóc. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, thiếu nữ hoàn toàn không có 1 mảnh vải trên người, còn tiểu huynh đệ quái ác của Vấn Thiên lại theo thói quen biểu tình đòi quyền tự do, không biết vô tình hay cố ý lại xâm phạm vào địa phận thần bí của thiếu nữ. Thiếu nữ đỏ mặt, ngưng khóc, cổ đẩy Vấn Thiên ra rồi dùng tay che chắn những vị trí trọng yếu trên người

Vấn Thiên thấy thế nghĩ thầm

“Che gì mà che chứ, có chỗ nào trên người cô ta mà mình chưa thấy qua đâu “

Vấn Thiên cảm thấy tội nghiệp, bèn về phòng lấy vài bộ quần áo của chàng đem qua cho thiếu nữ. Nhìn những động tác vụng về, hấp tấp của thiếu nữ lúc mặc y phục, Vấn Thiên không nhịn nổi liền nở 1 nụ cười đầy tà ý

Thiếu nữ đã mặc xong y phục, xuân quang trên người đã được che đậy lại toàn bộ. Vấn Thiên ngắm nhìn cô ta một lúc rồi hỏi

“Cô tên gọi là gì ? Thuộc môn phái nào ? “

Thiếu nữ tức tối đáp trả

“Vì sao phải nói cho người biết chứ ?”

“Không nói thì thôi vậy, nếu cô không chịu nói, tôi sẽ tiếp tục vui đùa với cô đây. Không chừng sẽ cưỡng gian cô thật đó” – Vấn Thiên câu nhậu

Chàng đến gần thiếu nữ, ôm cô ta vào lòng, luồn tay vào trong y phục của cô mà vuốt ve mơn trớn. Thiếu nữ phản kháng dữ dội, nhưng chỉ ít phút sau, dường như nhận ra mình không thể thoát khỏi đôi tay rắn chắc như thép của Vấn Thiên, cô đành buông xuôi để mặc cho nam nhân này muốn làm gì thì làm. Những giọt nước mắt lại tuôn rơi, tiếng khóc rầm rức lại phát ra.

Vấn Thiên cảm thấy dùng phương pháp này không có tác dụng, bèn dừng lại, lấy tay lau nước mắt cho thiếu nữ. Chàng nhìn thiếu nữ bằng ánh mắt dịu dàng, khẽ nói

“Dù sao, cô cũng phải có 1 cái tên chứ. Tên tôi là Lâm Vấn Thiên, thế còn tên cô là gì ? “

Thiếu nữ bất giác nói

“Huyền Vũ...”

Vấn Thiên cười nham nhở nói

“Huyền Vũ ,cái tên thật là ấn tượng. Có phải nghĩa là con rùa đen thật lớn trong tứ linh chăng ? Sao cô không lấy tên là Chu Tước, là phượng hoàng lửa, sẽ đẹp hơn nhiều “

Huyền Vũ liếc xéo Vấn Thiên, nói

“Người mới là con rùa đen lớn đó. Chu Tước là tên của tí ti của ta “

Vấn Thiên trầm nghĩ

“Chắc chắn còn 2 người nữa là Bạch Hổ và Thanh Long, không biết thân thù của họ thế nào. Huyền Vũ dường như có tu vi thấp kém nhất trong bọn, thế mà đã đánh mình toi tã như thế này ... Sau này gặp phải Thanh Long , Bạch Hổ thì mình chỉ còn cách chạy trốn. “

Vấn Thiên ngồi im suy nghĩ hồi lâu.

“Muốn làm cho Huyền Vũ nói ra thân phận của cô ta và mục đích thật sự khi cô ta đến đây, xem ra không thể không giờ nguy kế. Phải tìm ra thứ mà cô ta sợ nhất trên đời rồi dùng thứ đó uy hiếp cô ta mới được. Nữ nhân sợ gì nhất nhỉ, có lẽ là sợ bị cưỡng gian, nhưng Huyền Vũ lại khá kiên cường, cô ta khóc lóc vậy nhưng vẫn can đảm chịu đựng. À, có thể là cách này, không sợ chết, không sợ bị cưỡng gian, không biết cô ta có sợ trở nên xấu xí không nhỉ “

Vấn Thiên nghĩ xong, làm bộ thờ dài nói

“Tôi thua cô rồi. Xem ra tôi không có cách gì khai thác được thông tin từ cô cả. Lãnh Huyết đã nói, nếu tôi không làm được việc đó thì phải giao cô lại cho anh ta “

Huyền Vũ tò mò hỏi

“Lãnh Huyết là ai ? Có phải là nam nhân mặc hắc y, khuôn mặt lạnh lùng như tảng băng đó không ? “

Vấn Thiên gật đầu

“Ban đầu anh ta định tra khảo cô theo phương pháp của anh ta, nhưng tôi thấy không nổi, mới bảo anh ta giao cô cho tôi xem sao. Nếu biết được tôi đã bó tay với cô, anh ta sẽ bắt cô về tự tra khảo lấy”

Huyền Vũ kiên cường nói

“Bất quá là chết thôi chứ gì. Dù bị đánh đập như thế nào ta cũng không khai ra đâu”

Vấn Thiên làm vẻ mặt khiếp sợ nói 1 tràng dài

“Anh ta nói với tôi rằng sẽ không giết cô mà sẽ lột lớp da mặt của cô ra, sau đó cắt đứt gân tay, gân chân. Nếu cô vẫn không chịu khai, anh ta sẽ quăng cô vào ổ kiến lửa cho chúng cắn xé những vết thương trên người cô. Nếu sau đó cô vẫn chưa chết, anh ta sẽ cắt lưỡi rồi quăng cô ra đường. Lúc đó cô sẽ trở nên rất thống khổ, muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong, không chừng người trong tổ chức của cô cũng sẽ bỏ rơi cô luôn. Thế là cô chịu khổ 1 cách oan uổng mà chẳng được gì cả”

Lời nói của Vấn Thiên có vẻ như đã có tác dụng, Huyền Vũ toàn thân run rẩy, mồ hôi đổ ra ướt cả trán. Cô ta từng chứng kiến những xác chết bị treo trong mật thất, đương nhiên là hiểu được sự tàn bạo, khốc liệt của Lãnh Huyết, cũng hiểu được rằng những lời Vấn Thiên nói là thật. Huyền Vũ sợ hãi òa lên khóc nức nở như 1 đứa trẻ. Vấn Thiên ngoài mặt làm ra vẻ xúc động nhưng trong lòng cười thầm, chàng hiểu rằng chàng đang đạt được mục đích của mình.

Vấn Thiên lại ân cần lau nước mắt cho Huyền Vũ, giọng nói có vẻ quan tâm

“Hiện giờ chỉ có tôi có thể giúp được cô thôi. Hãy nói cho tôi sự thật, sau đó tôi sẽ có thể thuyết phục Lãnh Huyết hóa giải Huyết long cho cô, và thả cô ra”

Trong lúc nói, Vấn Thiên lặng lẽ ôm lấy Huyền Vũ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc và khuôn mặt của cô như muốn xoa dịu sự lo âu, sợ hãi trong lòng Huyền Vũ. Huyền Vũ cần môi suy nghĩ thật lâu, rồi bất chợt đổi cách xưng hô, hỏi Vấn Thiên

“Anh là thế nào với Lãnh Huyết? Thân phận thật sự của anh là gì? Tôi biết chắc anh không phải là người của chính phủ Mỹ, nếu như anh là người của chính phủ, anh sẽ đem tôi giao cho các cơ quan điều tra của họ chứ không xử sự như thế này”

Vấn Thiên cười nói

“Tôi cũng giống như cô, là đạo tặc, chính xác là đạo mộ tặc chuyên trộm cổ vật từ các lăng mộ cổ. Tôi tiềm phục ở căn cứ Marshall với mục đích chỉ là trộm 1 số tư liệu về địa lý và khí tượng để phục vụ cho việc làm ăn của tôi. Tôi cũng từng bị Lãnh Huyết bắt được, nhưng anh ta lại tha cho tôi và bảo tôi giúp đỡ anh ta. Tôi cũng đang liều lĩnh ở đây cố tìm cách chiếm được lòng tin của Lãnh Huyết để lấy được những tư liệu đó rồi sẽ cao chạy xa bay”

Lời nói của Vấn Thiên dĩ nhiên là sự thật, nên chàng diễn đạt rất tự nhiên và trôi chảy, Huyền Vũ cũng cảm thấy tin tưởng 7,8 phần. Cô lại hỏi Vấn Thiên khá lâu về cổ vật Trung Hoa và lịch sử, dĩ nhiên đây vốn là kiến thức mà Vấn Thiên tâm đắc nhất nên chàng trả lời cực kì trôi chảy. Cuối cùng, khi đã cảm thấy có thể tin tưởng được Vấn Thiên, Huyền Vũ nhìn chàng hồi lâu rồi ngập ngừng lên tiếng

“Tôi là người của U Minh tuyệt địa. Tôi được giao nhiệm vụ đoạt lấy chiếc hộp mà anh đã thấy. Tôi cũng không biết nó là thứ gì, dùng để làm gì nữa. Tất cả chỉ có vậy thôi”

Vấn Thiên mừng rỡ, nhưng không biểu hiện ra nét mặt. Chàng vẫn ôm Huyền Vũ trong tay, dịu dàng an ủi cô hồi lâu rồi bước ra khỏi phòng, đi xuống mật thất tìm Lãnh Huyết. Một lúc sau, Vấn Thiên trở lại hồ hởi nói

“Anh ta đã đồng ý sẽ không làm gì phương hại đến cô. Đến khi nhiệm vụ của anh ta kết thúc, có thể anh ta sẽ thả cô đi”

Huyền Vũ hỏi

“Còn việc hóa giải Huyết long thì sao?”

Vấn Thiên lắc đầu

“Không thấy nhắc đến, nhưng chắc là lúc thả cô đi, anh ta sẽ hóa giải cho cô”

Vấn Thiên ngồi xuống ngay bên cạnh Huyền Vũ, ôm lấy cô, dịu dàng lấy những thức ăn mà chàng đã mang đến hết cho Huyền Vũ ăn, động tác chu đáo như chăm sóc 1 đứa trẻ. Đúng là chàng có thể tùy tiện cưỡng bức Huyền Vũ bất cứ lúc nào, nhưng Vấn Thiên lại muốn chiếm được trái tim của cô ta, sau đó để cô ta tự động dâng hiến cho chàng, như thế sẽ thú vị hơn là dùng vũ lực. Nhất là lúc này Vấn Thiên đang bị thương, việc nam nữ này ảnh hưởng không tốt đến vết thương, không thể tùy tiện được. Huyền Vũ không nói gì, chỉ nhìn Vấn Thiên bằng ánh mắt nghi hoặc pha lẫn chút xúc động.

Đến tối hôm đó, trong phòng có thêm 1 chiếc giường và 1 bộ bàn ghế. Vấn Thiên đã lén lút mang những thứ này về từ ký túc xá. Vấn Thiên bỏ hàng giờ vẽ lại những đồ hình kì quái của Lãnh Huyết theo trí nhớ của chàng, nhưng đến tận khuya chàng vẫn không ngộ ra được gì, bèn vò nát tờ giấy. Huyền Vũ đang nằm trên giường, có vẻ như đã ngủ say, bộ ngực phập phồng theo từng hơi thở trông thật hấp dẫn vô cùng.

Vấn Thiên thấy vậy liền leo lên giường nằm cạnh Huyền Vũ, ôm lấy thân thể ấm áp của Huyền Vũ vào lòng. Không biết vô tình hay cố ý, bàn tay của Vấn Thiên lại đặt đúng ngay trên ngực Huyền Vũ. Chẳng định nhắm mắt đi ngủ thì Huyền Vũ tỉnh dậy, khẽ kêu lên

“Không được nằm ở đây ... “

Vấn Thiên cắn nhẹ vào vành tai cô ta, khẽ nói

“Chỉ có 1 chiếc giường, tôi cũng không thích ngủ dưới đất “

Huyền Vũ lại hỏi

“Không tìm được thêm 1 chiếc giường nữa sao ? “

Vấn Thiên phì cười

“Cô nghĩ đây là đâu chứ. Tôi chỉ có thể đem giường của tôi đến đây, còn của người khác, sao có thể tùy tiện mang đi được”

Huyền Vũ không nói gì nữa, nhắm mắt lại. Vấn Thiên cũng nhanh chóng đi vào giấc mộng. Huyền Vũ vẫn chưa ngủ nhưng không thể nào thoát khỏi vòng tay của Vấn Thiên được, đành nằm im chịu trận. Trong tâm trí cô không hiểu sao lại nghĩ rằng nằm trong lòng nam nhân này thật là dễ chịu, Huyền Vũ lúc đầu như cố gắng gạt bỏ suy nghĩ này, khuôn mặt dần đỏ lên. Nam nhân này thật lạ lùng, lúc thì tỏ ra háo sắc, vô lại, nhưng lúc lại ân cần dịu dàng chăm sóc cô, thật là không thể hiểu nổi.

Ngày hôm sau, Vấn Thiên ngoài những lúc ra ngoài lấy thức ăn, gần như không ra khỏi phòng. Chẳng ngồi vẽ những đồ hình kì quái rồi vò đi, sau đó lại trầm ngâm suy nghĩ, có lúc lại vung vẩy tay chân như mô phỏng vài động tác chém đẽ, đâm ngang rất cơ bản của kiếm thuật. Sau nửa buổi chiều ngồi xếp bằng luyện công, Vấn Thiên bắt đầu chuyện trò với Huyền Vũ bằng thái độ cời mờ, vui vẻ, cũng không quên ôm ấp, chiếm chút tiện nghi của cô. Huyền Vũ không nói gì, mặc kệ chàng trai trẻ ngồi độc thoại, cũng không phản kháng gì khi bị Vấn Thiên ôm vào lòng. Đường như cô đang tập làm quen với cuộc sống bị giam cầm này.

Đã đến ngày thi sát hạch. Sáng sớm hôm đó, Vấn Thiên thức dậy, ăn mặc chỉnh tề rồi rời khỏi phòng, đến nhà ăn tìm những học viên khác, nhập bọn cùng họ đi đến nơi khảo thí. Chàng tỏ ra rất ung dung, mặc kệ những lời xì xào bàn tán của những học viên khác. Chỉ có Yên Thủy là không nói gì, cô nhìn Vấn Thiên bằng ánh mắt kì quái.

7:00 AM

Một nhóm giảng viên đến, cầm những phong bì to, dày cộm trong tay và những dụng cụ, thiết bị khác sẽ dùng trong cuộc thi sát hạch. Vấn Thiên không cảm thấy lo lắng gì, nhưng lại có chút nuối tiếc. Dù sao, Yên Thủy cũng có thể tính là một nữ nhân, nếu bị loại khỏi học viện Marshall, Vấn Thiên khó lòng có thể tiếp xúc với người đẹp này nữa.

Mặc dù Yên Thủy vẫn còn căm ghét Vấn Thiên, nhưng chàng không thể phủ nhận mình đã có một số hảo cảm đối với cô gái này. Thân thể Yên Thủy nếu so với Huyền Vũ thì quả thật là thua kém, khuôn mặt cũng không quyến rũ bằng, nhưng Vấn Thiên lại thích tính cách ngang ngạnh, mạnh mẽ của Yên Thủy. Một phụ nữ khó chinh phục mới đem lại cho nam nhân thú vui của sự chinh phục, và nam nhân nào cũng đều có thú vui đó, không chỉ riêng mình Vấn Thiên. Chàng cũng có ý định định liệu linh hái đoá hoa có gai này một phen xem sao.

Một giám thị cầm mảnh giấy nhỏ trên tay đọc lớn

“Lâm Vấn Thiên “

“Có ... Úi da ... Có mặt” – Vấn Thiên hô to theo tác phong quân đội, nhưng việc này vô tình lại động đến vết thương làm chàng cảm thấy đau nhói.

Đám học viên xì xào

“Không học hành, tập luyện gì cả, lại bị kêu lên đầu tiên, anh ta bị loại chắc rồi “

“Cậu được đặc cách thông qua kì thi này“ – Vị giám thị nói

“Hả ! Có việc này sao ... “ - Không chỉ Vấn Thiên mà tất cả học viên cùng đồng thanh thốt lên

Một nam nhân trẻ tuổi tóc đen, khuôn mặt lạnh lùng mặc quân phục sĩ quan không biết từ đâu xuất hiện. Nam nhân này bước đến đứng trước đám học viên, giọng nói lạnh như tiền

“Lâm Vấn Thiên đã phát hiện được địch nhân xâm nhập vào căn cứ Marshall, lại còn tiêu diệt được 5 tên, có thể tính như đã lập được 1 chiến công không nhỏ. Các người nói xem, anh ta có nên được đặc cách hay không ? “

Vấn Thiên đương nhiên nhận ra đó là Lãnh Huyết. Yên Thủy cũng vậy, nhưng cô không nói năng gì. Không ngờ Lãnh Huyết lại có thể ra mặt giúp đỡ Vấn Thiên lộ liễu như vậy.

“Còn ai có ý kiến gì không ?” – Lãnh Huyết lạnh lùng nhìn 1 lượt tất cả đám học viên

Một học viên rụt rè nói

“Liên tục bỏ giờ như vậy, làm sao có thể có đủ kiến thức ... Còn nữa, thái độ vô kỉ luật đó ... “

Lãnh Huyết quát mắt nhìn người đó nói

“Kiến thức thu thập trực tiếp trên chiến trường còn tốt hơn gấp trăm lần so với ngồi nghe giảng lý thuyết hay là bỏ lê lét bắn vào những tấm bia vô tri đó.”

Đám học viên bị sát khí và sự lạnh lẽo trên khuôn mặt Lãnh Huyết dọa cho chết khiếp, có miệng mà cứ như câm, chẳng ai còn dám nói tiếng nào. Lãnh Huyết lại nhìn Ván Thiên, bảo chàng

“Trở về đi. Ngày mai, hãy đến tập trung cùng các học viên khác. “

Ván Thiên chẳng đại gì ở lại. Chàng nhanh chóng chạy về khu nhà E1, bước chân tung tăng như biểu lộ sự mừng rỡ. Vừa về đến phòng, Ván Thiên liền ôm lấy Huyền Vũ mà hôn lấy hôn để lên mặt cô, khiến cho khuôn mặt Huyền Vũ đỏ bừng lên. Ván Thiên lại trò chuyện, tâm sự – hay đúng hơn là gần như độc thoại cả buổi sáng với Huyền Vũ, với vẻ phấn khích khó tả.

Nhìn vẻ mặt hớn hở của Ván Thiên, Huyền Vũ trong lòng thầm đau xót. Hiện giờ cô đang lâm vào hoàn cảnh tù túng, bị giam cầm, làm sao còn tâm tình để mà nói chuyện, vui đùa nữa. Ngoài ra còn phải kể đến việc thân thể trong trắng của Huyền Vũ hàng ngày vẫn bị Ván Thiên xâm phạm. Địa vị của Huyền Vũ trong U Minh tuyệt địa khá cao, trước giờ chưa có ai dám đối xử với cô như vậy. Sự xâm phạm của Ván Thiên đã làm tổn thương lòng tự trọng của Huyền Vũ một cách nghiêm trọng. Huyền Vũ không tỏ ra tức giận, chống đối nữa, vì cô biết làm như thế sẽ kích thích sự háo thắng của Ván Thiên, chàng trai trẻ sẽ tiếp tục khi phụ cô nhiều hơn nữa. Cô cố gắng tỏ ra lạnh lùng, thờ ơ, mong sao Ván Thiên sẽ nhàm chán mà buông tha cho cô.

Ván Thiên dĩ nhiên là nhận ra điều đó, chàng một mặt vẫn chăm sóc Huyền Vũ một cách chu đáo, tận tình mặt khác vẫn tiếp tục ôm ấp Huyền Vũ một cách tình tứ, ôn nhu như thể đối xử với người yêu của mình. Nước chảy đá mòn, rồi sẽ đến lúc tảng băng trong tim Huyền Vũ phải tan ra, để rồi trái tim đó sẽ thuộc về chàng.

Độc thoại chán chê, Ván Thiên lại ngồi xếp bằng luyện công. Huyền Vũ ngồi quan sát chàng, khuôn mặt không lộ ra chút cảm xúc nào. Cô cũng phải công nhận rằng khuôn mặt của Ván Thiên có 1 sức hút đặc biệt tỏa ra từ vẻ đẹp tổng hợp từ tinh hoa của 2 chủng tộc. Về mặt đó lúc này trông rất anh tuấn, nam tính, kết hợp cùng thân thể nở nang cường tráng của chàng tạo nên 1 sự mê hoặc khó tả. Huyền Vũ lại nhớ đến ánh mắt tà dị của Ván Thiên lúc chiếm tiện nghi của cô. Ánh mắt đó có chút đáng ghét, nhưng dường như lại tỏa ra một mị lực mà nữ nhân khó thể chống lại được. Có đôi lúc, ánh mắt đó long lanh như chứa đựng một thâm tình sâu đậm, như 1 lời hứa hẹn mà nữ nhân rất thích nghe.

Ván Thiên vẫn nhắm mắt, nhưng bằng Huyết nhãn, chàng đã biết được Huyền Vũ đang chăm chú ngắm nhìn mình. Chàng chỉ cười thầm rồi chăm chú dùng Huyết nhãn quan sát khắp nơi. Chàng mở rộng không gian ý thức của mình ra hết cỡ rồi thâm tính toán. Hiện giờ, Huyết Nhãn của Ván Thiên chỉ có thể quan sát trong bán kính khoảng 100 mét, nhưng như thế là quá đủ. Với khả năng đặc biệt này, Ván Thiên có thể cảm nhận thấy mọi sinh vật, dù cho sinh vật đó bị ngăn cách với chàng bao nhiêu lớp chướng ngại đi nữa.

Ván Thiên thầm cảm ơn tạo hóa đã ban cho chàng những cơ duyên hiếm có như vậy. Chân khí tự động lưu thông, nằm ngủ vẫn có thể luyện công như thường; lại có thêm Huyết nhãn có thể phát hiện ra bất cứ đối thủ nào, dù cho đối thủ đó có ẩn nấp tài tình đến đâu; đó là chưa kể đến 3 chiêu Huyết kiếm không thể xem thường. Chắc chắn trong tương lai, tu vi của chàng có thể tiến xa hơn nữa, không còn e ngại bất cứ đối thủ nào.

Đến khi trời tối, Ván Thiên mới mở mắt, đứng dậy. Chàng thử cử động mạnh một chút rồi mừng rỡ khi cảm thấy chỗ vết thương không còn đau nữa. Dường như thương thế của chàng đang bình phục với tốc độ rất nhanh. Ván Thiên nhớ ra cả ngày nay mình vẫn chưa ăn gì, chàng bèn đi đến nhà ăn, đem về khá nhiều thức ăn cho mình và Huyền Vũ. Ăn xong, Ván Thiên bỗng nảy ra 1 suy nghĩ táo bạo.

“Vi sao lại không thử đến thư viện Marshall một lúc nhỉ, đám cảnh vệ đã thấy mình đi cùng với Lãnh Huyết đêm đó rồi, chắc là họ sẽ không ngăn cản mình nữa đâu. Hơn nữa, nếu như bọn cảnh vệ không chịu để mình vào, với Huyết nhãn, mình có thể dễ dàng phát hiện được họ, chắc chắn sẽ tránh được tầm nhìn của họ. Cứ thử một phen xem sao”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 11: Uy Lực Chân Chính

Ván Thiên ung dung đi vào thư viện Marshall, mang theo một chiếc túi xách không lớn lắm. Những cảnh vệ mà chàng gặp ở các chốt canh gác đều để chàng đi qua một cách dễ dàng.

Ván Thiên đi thẳng lên tầng 4, đến dãy kệ sách chứa những thư điển võ thuật các nước. Chàng cẩn thận lấy từng quyển sách ra xem thật kĩ lưỡng, cân

nhắc hồi lâu trước khi bỏ chúng vào chiếc túi đeo bên người hoặc là trả chúng lại vị trí cũ

Võ thuật quả là mênh mông như biển. Chỉ chốc lát, chiếc túi của Vãn Thiên đã gần đầy. Chàng vẫn đang đứng ngẩn ngơ trước hàng núi sách vở, đảo mắt xem qua dòng tiêu đề rồi bần khoản suy nghĩ, không biết nên bỏ quyển nào, chọn quyển nào.

Vãn Thiên chợt nhìn thấy một quyển sách nhỏ bìa màu đen có đề chữ “Âm dương song tu thuật”. Lòng hiếu kì nổi lên, chàng giở vài trang sách ra đọc rồi lập tức lấy 1 quyển sách trong túi ra bỏ lại kệ sách, nhét quyển “Âm dương song tu thuật” vào túi. Trong đầu Vãn Thiên nảy ra 1 ý định đen tối, chàng định dùng Huyền Vũ để tu luyện theo khẩu quyết trong quyển sách này 1 phen xem sao.

Vãn Thiên lại hướng ánh mắt đến những kệ sách khác rồi đứng ngây ngốc hàng giờ. Chỉ mới nhìn sơ qua những tựa sách mà đã như đầu như thế này, nói chi đến việc tu luyện. Đòi người ngẩn ngui, đục tốc bất đạt, làm sao có thể tu luyện tất cả những võ công tinh hoa mà nhân loại đã sáng tạo ra đây. Đó là chưa kể đến việc nhiều loại công pháp còn có tính tương khắc với nhau, nếu tu luyện không cẩn thận, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, e là sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục

Một giọng nói lạnh lùng vang lên

“Cậu có biết, đối với người luyện võ, điều gì là quan trọng nhất ? Võ công lợi hại nhất là võ công nào ?”

Vãn Thiên thoáng giật mình, nhưng chàng thừa biết đó là Lãnh Huyết, cũng không lấy làm ngạc nhiên cho lắm, bèn quay lại đối diện với anh ta, trả lời 1 cách rành rẽ

“Đối với người học võ, ngộ tính là quan trọng nhất. Có lẽ không có võ công nào là lợi hại nhất, chỉ có đệ nhất cao thủ “

Lãnh Huyết tỏ vẻ hài lòng

“Khá lắm, quả nhiên ta đã không nhìn nhầm người “

Lãnh Huyết bước đến giật lấy chiếc túi của Vãn Thiên, xem qua một lượt rồi bỏ gần hết số sách mà Vãn Thiên đã dày công lục tìm hàng giờ trở lại kệ sách, sau đó ném chiếc túi lại cho Vãn Thiên.

Anh ta lại nói

“Võ công tốt nhất cho chính mình phải là do mình sáng tạo ra. Nếu người khác có thể tự sáng tạo ra những võ công tuyệt thế, vì sao chúng ta lại không thể. Những võ công do người khác sáng tạo ra, có thể còn nhiều khuyết điểm hoặc là không phù hợp với bản thân chúng ta cho lắm, chỉ nên tham khảo chúng để làm nền tảng tự xây dựng 1 lối đi riêng cho chính mình, đó mới là con đường của cường giả chân chính”

Vãn Thiên ngẫm nghĩ hồi lâu rồi gật đầu, tỏ vẻ như đã hiểu. Chàng lại hỏi Lãnh Huyết

“Chiếc hộp sắt hôm đó bọn họ muốn đoạt lấy thật ra là thứ gì vậy ? Huynh có thể cho đệ biết không ?”

Lãnh Huyết trầm giọng nói

“Ta chỉ biết đó là 1 vật không phải của nhân loại. Có lẽ nó là 1 thiết bị lưu trữ. Những kiến thức lưu trữ trong đó không phải bí kíp võ công, nhưng còn nguy hiểm hơn cả công pháp mạnh nhất thiên hạ. Tóm lại, có thể xem đó như là 1 chiếc hộp Pandora, nếu được mở ra và giải mã thành công, có thể mang đến sự hủy diệt cho toàn bộ nhân loại”

Vãn Thiên trong lòng vô cùng tò mò, lập tức hỏi ngay

“Chính phủ Mỹ có phải là đang nghiên cứu những bí mật này ?”

Lãnh Huyết gật đầu

“Phải, và họ cũng đạt được không ít thành tựu. Các thế hệ máy bay ném bom tàng hình mới nhất và 1 số robot quân sự tiên tiến cũng là sản phẩm được tạo nên từ công nghệ chứa đựng trong chiếc hộp đó. Ta chỉ biết có thế”

Vãn Thiên lại hỏi 1 câu khác

“Chừng nào thì nhiệm vụ của huynh mới kết thúc ? “

Lãnh Huyết thở dài

“Ta chỉ hứa sẽ giúp họ bảo vệ chiếc hộp đó trong vòng 3 năm, không hề nói đến việc sẽ giúp họ đoạt lại nó, nếu như nó bị lấy mất. Ta đã ở căn cứ Marshall được gần 2 năm rồi, chỉ còn hơn 1 năm nữa là xem như hoàn thành giao ước giữa ta và họ. Cũng có thể sớm hơn, nếu như họ tìm được 1 thủ hộ giả tốt hơn ta, nếu như vậy, ta có thể ra đi. Nếu như cái hộp đó bị hủy diệt hoặc là bị ai đó đoạt được, nhiệm vụ của ta cũng sẽ kết thúc “

Vãn Thiên bỗng đưa ra 1 lời thỉnh cầu

“Huynh có thể dạy đệ sử dụng Huyết long được không ? “

Lãnh Huyết phá lên cười, võ vai Vần Thiên nói

“Dạy cậu thứ đó để cậu đem đi khổng chế nữ nhân phải không ? Ta cũng không giấu cậu, hiện giờ tu vi của cậu chưa đủ để học Huyết long thuật đâu”

Vần Thiên có chút thất vọng

“Huynh không chịu thì thôi vậy ... Để muốn hỏi huynh câu nữa, bao giờ huynh mới trả tự do cho cô gái đó ? “

Nét mặt Lãnh Huyết lại trở về với sự lạnh lùng vốn có

“Ta không có ý định phóng thích nữ nhân đó. Xưa nay, kẻ nào đối nghịch với ta đều phải chết, không có ngoại lệ nào cả. Cô gái đó cũng vậy “

Nhìn vẻ sững sờ của Vần Thiên, Lãnh Huyết nở nụ cười tà ác nói

“Đúng là có đôi điều ta vẫn chưa nói với cậu. Thật sự là ta cũng chưa nghĩ ra cách hóa giải Huyết long nữa. Tóm lại, hiện giờ Huyết long thuật là không thể hóa giải. Huyết long vốn là công pháp để hủy diệt sinh mệnh chứ không phải để chế trụ người khác, nên nữ nhân đó chỉ sống được cao lắm là 1 năm. Trong vài ngày đầu tiên, cô ta vẫn vô sự, nhưng sau đó Huyết long sẽ tự phát tác, hủy diệt dần dần kinh mạch của cô ta, rồi cô ta sẽ chết dần chết mòn. Cậu hãy tranh thủ mà hưởng dụng tận tình trước khi cô ta chết nhé, nó chỉ gây ảnh hưởng đối với cô ta thôi, không hại gì cho cậu đâu”

Vần Thiên gạt mình kinh hãi, nhưng không biết nói gì hơn, bèn cáo từ rồi trở về phòng. Trên đường đi, chàng thầm nghĩ

“Lãnh Huyết thật là độc ác, tội nghiệp cho Huyền Vũ, nếu biết mình chỉ còn sống được không quá 1 năm, cô ta chắc chắn là sẽ rất đau khổ. Loại công pháp tàn độc này mình cũng không có hứng thú học nữa “

Rồi chàng lại nghĩ

“Một nữ nhân như vậy, nếu như để cô ta chết đi trước mắt mình, thật là đáng tiếc. Mình phải tìm cách nào đó để cứu cô ta mới được, tuyệt đối không thể làm ngơ”

Vần Thiên về phòng, ném chiếc túi vào trong góc, chàng nhìn Huyền Vũ với ánh mắt thương tiếc hồi lâu rồi đánh một giấc cho đến sáng. Tiếng còi tập trung vừa vang lên, Vần Thiên nhanh chóng thức dậy, đi lấy thức ăn rồi vừa ăn uống vừa chuẩn bị sẵn sàng cho buổi tập trung đầu tiên sau cuộc sát hạch. Trước khi rời phòng, chàng không quên đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi Huyền Vũ vẫn còn đang ngủ say trên giường.

Tính luôn Vần Thiên, cả thầy còn lại 24 học viên sau đợt sát hạch, rõ ràng đợt sát hạch vừa rồi cũng khá là khắt khe. Vần Thiên nhìn thấy Yên Thủy trong số những học viên đang tập trung, liền đến gần cô, nở nụ cười thân thiện, nói vài câu xã giao khách sáo.

Yên Thủy nhìn Vần Thiên, hỏi

“Anh biến đi đâu mất suốt mấy ngày nay thế ? “

Vần Thiên cười, nói thầm vào tai Yên Thủy

“Tôi dọn đến ở chung với Lãnh Huyết rồi. Hôm nào rồi nhớ đến thăm tôi nhé “

Yên Thủy xua tay, lắc đầu

“Còn lâu, nếu thích ở chung với tên mặt lạnh và đông tử thi đó thì anh cứ việc, nhưng đừng lôi tôi vào “

Vần Thiên cười thầm, nếu Yên Thủy biết chàng đang ở trong 1 căn phòng tươm tất lại tuyệt đối riêng tư, bên cạnh lại có 1 nữ nhân xinh như mộng để ôm ấp, không biết cô ta sẽ phản ứng như thế nào.

Yên Thủy lại tò mò hỏi Vần Thiên

“Anh thật sự đã hạ được 5 tên xâm nhập sao ? “

Vần Thiên gạt đầu, lại vạch áo cho Yên Thủy xem vết thương còn đang được băng bó, kiêu ngạo nói

“Đúng vậy, thân thủ của chúng cũng tầm thường thôi, chỉ có chút thuật ẩn thân. Đầu thể làm khó nổi tôi “

Thật ra, đám người mà Vần Thiên hạ được tất cả đều là những con chót thí để đánh lạc hướng thủ hộ giả, tạo điều kiện cho nhân vật chính là Huyền Vũ thuận tiện đoạt lấy chiếc hộp sắt bí ẩn. Vần Thiên cũng đoán được điều này, nhưng vẫn tranh thủ cơ hội để gây dựng cho mình chút tiếng tăm, tránh khỏi sự nghi kỵ của các học viên khác, những người đã phải học hành, luyện tập khổ sở mới vượt qua được kì thi sát hạch quái ác đó.

Độ nửa giờ sau, một nam nhân đến chỗ nhóm học viên đang tập trung. Người này không ai khác, chính là hiệu trưởng học viện Marshall - Martin Ba. Ông ta nhìn họ 1 lượt rồi nói

“Tất cả các học viên, hãy đi theo tôi “

Martin dẫn nhóm học viên của Vắn Thiên đi đến khu vực ban giám hiệu, rồi tiến vào 1 tòa nhà lớn. Ông chỉ cho họ xem 1 bức tường màu đen trên đó có khắc nhiều cái tên, nghiêm giọng nói

“Đây chính là tên của những học viên đã tử nạn trong quá trình huấn luyện hoặc là tử trận trong những nhiệm vụ tập sự. Giai đoạn tiếp theo của khóa huấn luyện không đơn giản, trong quá trình huấn luyện và tập sự, các học viên có thể gặp nguy hiểm dẫn đến mất mạng bất cứ lúc nào. Mọi người hãy suy nghĩ thật kỹ, nếu muốn rút lui, hãy quyết định ngay lúc này.”

Đám học viên có vẻ xôn xao, Vắn Thiên vẫn bình tĩnh, chàng chỉ liếc nhìn bức tường rồi sau đó chăm chú quan sát thái độ của từng học viên. Martin Ba đến chiếc bàn giấy gần đó lấy ra 1 tờ giấy lớn rồi nói

“Những học viên rút lui sẽ được chuyển sang các học viện cảnh sát khác, hoặc là trở về nhà. Những ai quyết định ở lại, hãy kí tên vào bản cam kết”

Nét do dự hiện ra trên khuôn mặt của vài người, những người khác thì đắm chiêu suy nghĩ, riêng Vắn Thiên không hề nghĩ ngợi gì cả, bước đến kí tên thẳng vào tờ giấy rồi nhìn Martin Ba, nở 1 nụ cười đầy tự tin

Martin có vẻ hài lòng

“Tốt lắm chàng trai trẻ. Những người còn lại hãy cứ tiếp tục suy nghĩ cho thật cẩn thận. 3 ngày sau sẽ có thông báo cho những học viên quyết định tiếp tục khóa học. Từ giờ đến đó, mọi người được phép nghỉ ngơi thoải mái, có thể trở về thăm nhà hoặc ra ngoài căn cứ huấn luyện để giải trí.”

Yên Thủy không muốn tỏ ra thua kém Vắn Thiên, liền bước đến kí tên vào tờ giấy. Vắn Thiên thấy thế chỉ cười rồi bước ra khỏi tòa nhà. Chàng đang muốn nhanh chóng trở về để nghiên cứu sổ tư liệu vừa tìm được đêm qua.

Về đến phòng, Vắn Thiên nhẹ nhàng mở cửa rồi bước vào. Chàng nhìn thấy Huyền Vũ đang đọc 1 quyển sách gì đó. Dường như quyển sách đó được lấy từ chiếc túi của Vắn Thiên ra. Dường như phụ nữ có một loại trực giác đặc biệt có thể biết được có nam nhân đang nhìn mình, Huyền Vũ giật mình, ngược mắt nhìn Vắn Thiên rồi len lén giấu quyển sách ra sau lưng, khuôn mặt đỏ dần lên. Vắn Thiên vốn tự phụ là thông minh tuyệt đỉnh, dĩ nhiên là đã đoán ra được phần nào. Chàng tiến lại gần Huyền Vũ, ôm ngang eo lưng cô, nhẹ nhàng tách từng ngón tay rồi gỡ lấy quyển sách từ tay Huyền Vũ. Quả nhiên không ngoài dự đoán, chính là quyển “Âm dương song tu thuật”. Khuôn mặt của Huyền Vũ đã đỏ hồng như say rượu, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào Vắn Thiên mà chuyển xuống nhìn băng quơ dưới sàn nhà.

Có lẽ thiếu nữ này chưa có kinh nghiệm gì về chuyện nam nữ, cũng chưa từng được ai đó giảng giải về điều này. Trong cảnh chán chường do bị giam cầm, Huyền Vũ đã lấy những thư điển của Vắn Thiên đem về ra xem rồi lỡ đọc phải quyển sách dạy thuật song tu đó. Có lẽ những điều viết trong sách đã khơi gợi sự tò mò trong lòng thiếu nữ, nên cô mới đọc mãi mê, gần như không hay biết gì về xung quanh

Vắn Thiên cười nhàn nhõ nói

“Thứ này vốn là thiên đạo, là lẽ tự nhiên của nhân loại, cô cứ xem tùy thích, có gì đâu mà ngại”

Huyền Vũ xấu hổ, khẽ phân trần

“Tôi chỉ vừa giờ ra thôi ... Anh đừng là tên đồi bại, thứ như thế này cũng mang về được”

Vắn Thiên định trêu chọc thêm mấy câu, nhưng lại thôi. Chàng lấy chiếc túi, đem những quyển sách còn lại ra xem qua một lượt. Xem đến quyển sách cuối cùng, Vắn Thiên bỗng ngạc nhiên khi phát hiện ra quyển sách này không phải là do chàng lấy từ thư viện Marshall, có lẽ Lãnh Huyết đã cố ý bỏ nó vào chiếc túi của chàng

Quyển sách không dày lắm, trên bìa chỉ ghi mấy chữ “Huyết ma tâm kinh”

Vắn Thiên ngạc nhiên thốt lên

“Cái tên nghe thật tà dị, nhưng cũng rất là bá đạo, không biết trong đó là loại công pháp gì”

Vắn Thiên tò mò liền giờ ra xem, chàng phát giác những khẩu quyết ghi ở phần đầu của quyển sách hoàn toàn giống với khẩu quyết mà Lãnh Huyết đã truyền cho chàng bằng phương pháp thần bí. Hóa ra, đây chính là tâm pháp võ công của Lãnh Huyết, có vẻ như anh ta có ý muốn truyền thụ toàn bộ cho chàng. Vắn Thiên trong lòng mừng rỡ, nhưng cũng có chút lo âu. Chàng từng nghe nói đến những truyền thuyết về công pháp tà đạo mà người nào luyện thành sẽ bị thay đổi tâm tính, trở nên tà ác bất nhân. Nhưng, đây rõ ràng là một loại võ công bá đạo, bằng chứng là Lãnh Huyết, anh ta có thể xem như là một cường giả chân chính ...

Vắn Thiên trong lòng mâu thuẫn, suy nghĩ hồi lâu rồi đi đến quyết định

“Võ công vốn không phân thiện ác. Thiện hay ác là do chính mình quyết định. Võ công chính đạo nếu đem dùng làm chuyện ác nhân, há chẳng khác gì với tà đạo sao. Dù sao, mình cũng đã luyện phần đầu của tâm pháp này rồi thì cứ tiếp tục luyện tập xem sao. Công pháp dù có tà dị đến mấy, nhưng nếu không sử dụng để hại người vô tội thì không tính là tà ác được”

Chàng liền xem hết một lượt từ đầu chí cuối rồi dùng trí tuệ tuyệt vời của mình ghi nhớ lại toàn bộ. Lạ lùng thay, sau khi Vắn Thiên xem hết trang cuối cùng không lâu, quyển sách đột nhiên phát hỏa rồi nhanh chóng trở thành đồng tro tàn. Vắn Thiên tái mặt, thẩn ngẩn

“Có thể ẩn tàng hóa kinh trong sách, đợi khi mình đọc xong trang cuối, hóa kinh liền phát tác thiêu rụi toàn bộ quyển sách. Tu vi của Lãnh Huyết quả thật đáng nể”

Vấn Thiên ngồi xếp bằng, nhắm mắt luyện công theo khẩu quyết “Huyết ma tâm kinh”, mãi đến giữa trưa mới ngừng lại. Chàng cảm thấy chân khí trong người lưu thông một cách rất thông suốt, tinh thần sáng khoái, phấn chấn hẳn lên. Quả thật, bộ tâm pháp này có hiệu quả tốt hơn những tâm pháp võ công mà chàng đã từng tu luyện. Nếu tu luyện thành công Huyết ma tâm pháp, chắc chắn Vấn Thiên sẽ có một thân tu vi không ai có thể xem thường được.

Vấn Thiên chợt nghĩ ra một ý kiến táo bạo, nếu như vận công theo khẩu quyết Huyết ma tâm pháp trong lúc phát xuất Huyết kiếm tam thức, không chừng mới có thể phát huy được uy lực thật sự của kiếm pháp này. Uy lực đó hẳn là rất đáng sợ. Vấn Thiên trong lòng rất háo hức, muốn thử ngay. Nhưng hiện tại là ban ngày, chàng sợ sẽ có nhiều người chú ý đến, liền quyết định dời lại vào ban đêm, lúc mọi người đã ngủ say. Chàng nhanh chóng lo liệu việc ăn uống rồi xuống mật thất để tìm Lãnh Huyết, định nhờ Lãnh Huyết chỉ điểm thêm cho mình.

Nhưng Lãnh Huyết lại không có mặt trong mật thất, Vấn Thiên thất vọng đành trở ra. Dù sao, hôm nay cũng là 1 ngày may mắn đối với chàng, chàng quyết định tối nay sẽ rời khỏi căn cứ Marshall, đi đến 1 quán bar để tự tưởng thưởng cho chính mình.

Suốt buổi chiều, Vấn Thiên dành hết thời gian đọc qua một lượt tất cả sổ sách vở chàng đã mang về, kể cả quyển “Âm dương song tu thuật”. Xem ra, loại song tu công pháp này có nhiều điểm lý thú hơn chàng nghĩ, không chỉ có thể tăng cường tu vi cho đôi nam nữ cùng tu luyện mà còn có khả năng phục hoạt kinh mạch bị tổn thương, trị thương cứu người. Trong đầu Vấn Thiên bỗng nảy ra vài ý nghĩ dâm tà, dù sao Huyền Vũ cũng đã đọc qua quyển sách đó, nếu có thể lợi dụng cô ta để tu luyện song tu thuật, thật là nhất cử lưỡng tiện.

6h00 PM, Vấn Thiên chỉ lấy thức ăn đủ cho Huyền Vũ dùng. Chàng lại mặc vào người một bộ thường phục rồi đi ra khỏi phòng, tiến đến cổng lớn của căn cứ huấn luyện. Chàng khai báo sơ qua với những người canh gác rồi ra khỏi căn cứ, hướng đến thị trấn gần đó. Sau hơn nửa giờ đi bộ, Vấn Thiên quá giang được 1 chiếc xe, chỉ 10 phút sau chàng đã có mặt trong thị trấn. Vấn Thiên đảo mắt nhìn quanh rồi bước vào 1 quán bar, chọn một chỗ ngồi ở vị trí góc khuất, đứng như thói quen của chàng rồi gọi thức uống.

Chỉ vừa uống hết nửa chai rượu, Vấn Thiên bỗng chú ý đến vài người đang ngồi cách chàng không xa. Họ đều là nam nhân, dường như cũng là học viên của học viện Marshall như chàng. Những người này đang ồn ào bàn tán về 1 vấn đề gì đó một cách sôi nổi. Vấn Thiên liếc mắt nhìn một lượt, chàng nhận ra kẻ từng đánh bại và sỉ nhục mình – Harry Warman cũng đang ở trong nhóm người đó. Vấn Thiên tạm thời án binh bất động, chú ý lắng nghe đoạn đối thoại giữa Harry và những đồng bạn của hắn

Chàng nghe thấy một nam nhân da đen nói

“Đợt sát hạch này cũng thật là khắc nghiệt, tớ cố gắng hết sức cũng chỉ vừa đủ điểm để được ở lại”

Một người khác lên tiếng

“Không ngờ, thằng mê ngủ đó cũng vượt qua được đợt sát hạch này”

Harry Warman cười, giọng nói khinh khinh

“Thực lực của nó chẳng ra sao cả, nhưng dường như nó đã hối lộ hiệu trưởng học viện không ít mới có thể được giữ lại. Nghe nói hiệu trưởng rất thích đồ cổ, còn thằng nhóc đó lại là con của 1 chủ hiệu đồ cổ có chút tiếng tăm ở New York, không chừng nó đã hối lộ hiệu trưởng bằng thứ đó”

Vấn Thiên nghe đến đó, lửa giận liền nổi lên bùng bùng, chàng cầm chai rượu đang uống dở ném thẳng vào giữa chiếc bàn mà đám học viên kia đang ngồi quanh. “Xoảng” một tiếng, chai rượu vỡ tan, chất lỏng bắn tung tóe vào người những học viên đang ngồi tại hiện trường. Lập tức, bọn họ đảo mắt nhìn quanh, không khó khăn gì để phát hiện ra thủ phạm là Vấn Thiên đang nhìn mình bằng ánh mắt thách thức

Harry Warman đứng lên, găm gù

“Thằng con hoang vô dụng, mày muốn gây sự à?”

Vấn Thiên cười nhạt, khiêu khích

“Đúng thế đấy, đồ to đầu ngu ngốc ạ”

Harry Warman nhào đến định ăn thua đủ, Vấn Thiên lập tức đứng lên, phóng nhanh ra cửa, miệng hô to

“Nào, chúng ta ra ngoài cho rộng rãi”

Khi Harry Warman bước ra khỏi quán bar, Vấn Thiên đã đứng sẵn ở ngoài, đôi mắt đã nhắm sẵn lại.

Chàng nói

“Đến đây nào thằng to xác”

Harry không do dự, liền thi triển tuyệt học của hắn, quyền đầu tỏa ánh sáng rực rỡ đánh thẳng vào ngực Vấn Thiên. Bằng Huyết nhãn, Vấn Thiên đã quan sát được mọi hành động của Harry Warman, chàng cũng phải công nhận là quyền pháp của tên to xác này rất nhanh, liền không dám khinh xuất,

nghe người né tránh. Harry vô cùng ngạc nhiên, hắn di chuyển cực êm, gần như không gây tiếng động, vì sao tên này lại có thể biết được phương vị để mà tránh né. Hắn liền vùng tay, tiếp tục đánh ra vô số quyền như vũ bão, như muốn dồn Vãn Thiên vào thế hạ phong

Vãn Thiên linh hoạt tránh né, rồi chớp lấy cơ hội giáng trả vào người Harry Warman vài quyền. Tên to xác này quả thật bền bỉ vô cùng, bị trúng đòn nhưng tốc độ và uy lực của chiêu thức không hề giảm. Vãn Thiên biết không thể chỉ dùng sức mạnh cơ bắp để hạ được Harry Warman, liền vận công lên tay, chuẩn bị sẵn sàng để phát xuất 1 chiêu thức cực mạnh. Trong đầu chàng bỗng nghĩ đến Huyết kiếm tam thức. Vãn Thiên quyết định dùng tay thay kiếm, sử dụng Huyết kiếm tam thức với nội lực của Huyết ma tâm kinh để đối phó với tên to xác hung hăng này. Chàng đang muốn kiểm nghiệm xem việc phối hợp 2 công pháp này sẽ tạo ra 1 uy lực như thế nào.

Nghĩ là làm, bàn tay Vãn Thiên bỗng phát ra 1 thứ ánh sáng đỏ nhàn nhạt, chém thẳng vào Harry Warman, thế công mạnh mẽ như sấm sét. Harry lập tức trúng đòn, nhưng cũng giáng vào mặt Vãn Thiên một quyền không nhẹ. Chàng liền bị đánh văng ra, ngã xuống rồi lồm cồm đứng dậy mở mắt quan sát kết quả.

Cơ nhục trên người Harry Warman bỗng rách toạc, máu tuôn xối xả thành vòi. Hắn đứng yên như trời trồng, có vẻ như không tin vào điều đang xảy ra. Chỉ ít phút sau, Harry Warman lại la thảm thêm tiếng nữa, sau lưng hắn cơ nhục lại bị xé ra, một dòng máu nóng mang theo dư kinh lập tức bắn ra, hướng thẳng vào những tên đồng bạn của hắn đang đứng ngơ ngác gần đó. Máu lại đỏ, thêm 2 tên nữa bị đá thương, kêu la thảm thiết. Vãn Thiên dường như hiểu sự tình đã trở nên nghiêm trọng, liền quay lưng bỏ chạy chỉ chốc lát sau đã mất dạng.

Vãn Thiên nhanh chóng ra đường lớn, quá giang 1 chiếc xe trở về học viện Marshall. Chàng nghĩ thầm trong bụng

“Uy lực thật là lợi hại ... Phải chăng ... thứ đó gọi là kiếm khí ... “

Chàng suy nghĩ thật lâu, mãi cho đến khi về đến công học viện mới xuống xe, thở dài tự nhủ

“Tên to xác này thật đáng ghét, nhưng tội của hắn cũng chưa đến nỗi đáng chết. Hy vọng là hắn không mất mạng, nếu không thì mình sẽ gặp rắc rối to”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12: Đối Thoại Trong Đêm

Việc đầu tiên Vãn Thiên làm sau khi trở về học viện Marshall là đi tìm Lãnh Huyết

Chàng xuống mặt đất, chờ đợi khoảng nửa giờ, cuối cùng thì cũng gặp được Lãnh Huyết. Lãnh Huyết dường như lại vừa trở về sau chuyến đi săn, mang theo 2 xác chết vẫn còn ấm

Lãnh Huyết tỏ ra không ngạc nhiên khi thấy Vãn Thiên, anh ta bình thản treo 2 xác chết lên móc rồi hỏi

“Tìm ta có việc gì ? “

Vãn Thiên mau chóng kể lại câu chuyện ẩu đã vừa xảy ra, Lãnh Huyết nghe xong liền cười nhạt

“Không sao, ta biết với tu vi của cậu, chưa thể dùng tay không phát động Huyết kiếm tam thức sát nhân được đâu. Tên đó bất quá chỉ bị trọng thương, không chết đâu“

Vãn Thiên nhăn mặt, lo âu nói

“Đề sợ chuyện này vỡ lở ra, ban giám hiệu sẽ đuổi đệ mất. Chưa kể đến việc đệ có thể bị gia đình tên đó kiện ra tòa, sẽ rất rắc rối và phức tạp”

Lãnh Huyết liền đặt tay lên vai Vãn Thiên trấn an

“Yên tâm đi, để ta xử lý việc này cho cậu. Bây giờ, ta sẽ đi tìm tên đó. Chắc chắn là hắn đang ở 1 bệnh viện gần nhất, sẽ dễ dàng tìm ra ngay thôi “

Vãn Thiên lo lắng hỏi

“Huynh định làm gì hắn ? “

Lãnh Huyết cười lạnh

“Chắc là không đến nỗi phải giết hẳn đâu “

Nói xong, anh ta lập tức bỏ đi. Vần Thiên ngẩn ngơ trông theo đến khi Lãnh Huyết khuất dạng rồi trở về phòng. Chàng lẳng lặng đến ngồi cạnh Huyền Vũ, nhìn vào mắt cô thật lâu rồi bất thần xuất thủ ôm lấy thân thể ấm áp, mềm mại đó vào lòng, dịu dàng vuốt ve. Huyền Vũ khẽ vùng vẫy như muốn chống cự rồi lại buông xuôi, đôi mắt ươn ướt như muốn khóc, cô lặng im nhìn Vần Thiên, không nói lời nào. Vần Thiên không động đến những vị trí nhạy cảm, kích thích mà lại nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai cùng tấm lưng thon thả của người đẹp, động tác cực kì ôn nhu, dịu dàng như đang chăm sóc tình nhân thật sự.

Một lúc lâu sau, Huyền Vũ nặng nề lên tiếng

“Chắc là anh đã từng trải qua rất nhiều nữ nhân ...”

Vần Thiên ngạc nhiên hỏi

“Vì sao cô lại nghĩ vậy ?”

Huyền Vũ ai oán nói

“Động tác của anh rất thành thục ...”

Vần Thiên cười nói

“Ai cũng nói là tôi có ngộ tính hơn người ... “

Cũng như bao chàng trai khác, Vần Thiên cũng từng trải qua thời điểm tò mò, thắc mắc về chuyện nam nữ. Thật may cho chàng, ở nước Mĩ các loại porn magazine, phim ảnh chuyện nam nữ được bày bán rất công khai. Hơn nữa, Vần Thiên còn có 1 vị sư phụ rất lợi hại trong lĩnh vực này. Đó chính là Johnny, ông bác “đáng kính” của chàng. Johnny hiển nhiên là Kane đã đổi tên, anh ta dùng số tiền mà Khải Nguyên cho để kinh doanh một sòng bạc, làm ăn rất khấm khá. Tại sòng bạc “Lucky Strike” của Kane, nữ nữ ra vào nườm nượp như trẩy hội, đủ mọi chủng loại. Kane cũng tranh thủ cơ hội phong hoa tuyết nguyệt, ong bướm bay bổng cùng những nữ nhân xinh đẹp đó, quả thật là nhất cử lưỡng tiện

Vần Thiên không biết gì về sự tồn tại của ông bác này, mãi đến năm 15 tuổi chàng mới gặp Kane. Ấn tượng ban đầu của Vần Thiên về Kane rất tốt. Nhìn bề ngoài, Kane tỏ ra là 1 nam nhân hào hoa, lịch lãm, khí chất bộc lộ vẻ sang trọng, quý phái hiếm gặp. Max cũng rất vui mừng khi gặp lại Kane, nhưng Nguyệt Ánh thì không. Nguyệt Ánh cảm tuyệt Vần Thiên không được giao du với Kane, nhưng càng cảm thì chàng trai trẻ lại tỏ ra tò mò hơn nữa. Chàng đã từng cùng Kane rất nhiều lần đi đến những chốn ăn chơi xa xỉ, cũng học được không ít lời nói và cử chỉ vô lại của Kane. Trong lãnh vực trêu hoa ghẹo nguyệt, Kane cũng hết mình truyền thụ cho Vần Thiên, chàng trai trẻ tiếp thu rất nhanh, kinh nghiệm càng lúc càng dày dặn hơn. Nhưng Vần Thiên lại không chịu thực hành việc nam nữ hoan ái đó, mặc dù Kane đã tạo cho chàng nhiều cơ hội

Đối với Vần Thiên, loại chuyện xấu hổ riêng tư đó chàng không thể làm được trước mắt bất cứ người nào khác, dù người đó thân thiết với chàng đến đâu chăng nữa. Hơn nữa, trong mắt chàng, những nữ nhân xinh đẹp, là loi đó chỉ như những con búp bê rẻ tiền, không làm cho chàng cảm thấy hứng thú chút nào cả. Vần Thiên luôn mong muốn có thể chinh phục được 1 nữ nhân xứng đáng để chinh phục. Dường như, mục tiêu hiện tại của chàng là Yên Thủy, nhưng chàng cũng không bỏ lỡ cơ hội sử dụng Huyền Vũ để luyện tập những kĩ năng chàng học được từ Kane. Dù gì đi nữa, Huyền Vũ cũng có thể tính là 1 nữ nhân thú vị trong mắt Vần Thiên.

Nhìn thấy thái độ hiện tại của Huyền Vũ, Vần Thiên trong lòng thầm mừng, chàng biết rằng tảng băng trong tim Huyền Vũ đang tan ra trước nhiệt tình của mình. Một ngày không xa, trái tim đó sẽ là của chàng. Vần Thiên bất giác cảm thấy lo sợ, định mệnh rất hay trêu người, có khi nào ngày mà chàng chiếm được trái tim của Huyền Vũ cũng là ngày Huyền Vũ phải rời khỏi thế gian này vì Huyết long trong người phát tác ...

Vẫn ôm chặt thân thể ấm áp của Huyền Vũ, Vần Thiên tự hứa trong lòng

“Nhất định mình phải tìm được cách hóa giải Huyết long !”

1 ngày trôi qua

Rồi , 10 ngày trôi qua. Không có chuyện gì xảy ra với Vần Thiên cả. Dường như vụ ẩu đả đó đã đi vào quên lãng, hay là nó phải được quên lãng vì có ai đó muốn như thế.

Vần Thiên không còn gặp lại Harry Warman một lần nào nữa

Thình thoảng chàng cũng gặp mấy tên đồng bạn của hắn, nhưng chúng chỉ dám lăm la lăm lét nhìn chàng từ xa rồi nhanh chóng bỏ đi khi bắt gặp ánh mắt của chàng. Cứ như là chuột gặp phải mèo vậy

Vần Thiên đoán rằng Lãnh Huyết đã tìm đến bọn này và dọa cho chúng sợ đến mất hồn. Về mặt lạnh lùng và sát khí của Lãnh Huyết quả thật rất đáng sợ, ngay cả Vần Thiên là người tiếp xúc với anh ta nhiều nhất, đôi lúc cũng cảm thấy sợ hãi, nói chi đến những người đó ...

Kim không thể giấu trong bọc, tuy không bị ban giám hiệu trách tội nhưng cũng có khá nhiều học viên khác biết được việc ẩu đả này. Vần Thiên bỗng nhiên trở thành tâm điểm của sự chú ý. Nhiều nữ học viên nhìn chàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ, một số nam học viên lại quan sát chàng với ánh mắt e dè, pha lẫn chút hằn học.

Sau đợt sát hạch, việc học tập của Ván Thiên vẫn y như cũ, chàng thường xuyên bỏ những buổi học mà chàng cho là nhàm chán, nhưng vẫn hay làm cho những học viên khác kinh ngạc về kiến thức và kinh nghiệm chiến đấu của mình. Từ lúc còn là 1 thiếu niên, Ván Thiên đã theo cha đi tìm cổ vật. Thật sự Max không muốn để Ván Thiên đi theo, nhưng trong thâm tâm anh ta vẫn xem Ván Thiên là thiếu chủ của mình, không nỡ từ chối chàng, thế là đành nhượng bộ dẫn chàng theo. Trong những chuyến đi đó, Ván Thiên cũng từng kinh qua không ít lần xung đột cùng đạo tặc, phiến quân và cả quân lính của chính phủ 1 số nước. Năm tháng trôi qua, kinh nghiệm chiến đấu của chàng càng dày lên, hơn hẳn 1 quân nhân thật sự. Đường như số phận đã không an bài để Ván Thiên có một cuộc sống bình thường như bao người khác, hay là chính chàng đã chọn cách sống phiêu lưu mạo hiểm đó...

Những bài huấn luyện cũng không còn đơn giản và nhàm chán như trước, mà thật sự khá khó khăn, nếu không muốn nói là nguy hiểm. Hàng ngày, Ván Thiên đều phải trải qua những bài tập như bò qua những hàng rào kẽm gai dưới làn đạn súng máy phía trên, tay không đối kháng với đối thủ sử dụng vũ khí, lặn sâu dưới nước vài chục mét mà không sử dụng bình dưỡng khí, gỡ bom trong thời gian quy định ... Đối với Ván Thiên mà nói, chàng tham dự những buổi huấn luyện này, chỉ đơn giản là vì chúng đem lại cho chàng sự phấn khích.

Thời gian rảnh rỗi, chàng đến thư viện Marshall để tham khảo những tư liệu về địa lý và võ thuật, hoặc là ngồi tĩnh tọa luyện công. Đêm đến, khi những học viên khác đã ngủ say, Ván Thiên mới lên ra những nơi vắng vẻ luyện kiếm, chàng cũng tự tạo cho mình 1 thanh kiếm khác thế cho thanh kiếm cũ đã bị gãy, hình dáng vẫn y như cũ, nửa giống đao, nửa giống kiếm trông rất khó coi. Còn về Huyền Vũ, nếu như hôm đó phải đi huấn luyện, buổi sáng Ván Thiên sẽ mang về sẵn cho cô 1 số thức ăn và nước uống đủ dùng cho cả ngày. Xem ra, chàng không muốn đối xử tệ với nữ nhân này...

Đêm đó, Ván Thiên lại đến 1 bãi tập vắng vẻ luyện kiếm

Luyện được hơn 2 giờ, chàng liền ngừng tay nghỉ ngơi. Gần đây, biểu hiện của Huyền Vũ làm Ván Thiên lo lắng, tuy không đau đớn, nhưng sức khỏe của thiếu nữ này ngày càng yếu đi, sắc mặt cũng tiêu tụy đi không ít. Ván Thiên cũng không biết nguyên nhân tại sao, chàng suy đoán rằng có thể là do ảnh hưởng của Huyết long, cũng có thể là do tâm trạng buồn bã vì bị giam cầm. Ván Thiên cũng không biết làm sao, phóng thích Huyền Vũ cũng không được mà giữ cô ta lại cũng không ổn. Chàng nghĩ ngợi hồi lâu rồi thờ dãi, bỏ kiếm vào bao, nhắm mắt lại dùng Huyết nhãn quan sát một lượt xung quanh.

Dường như đã phát giác được điều gì không ổn, Ván Thiên đứng dậy, đi về hướng một tảng đá cách chàng vài chục mét, bắt thần xuất thủ vung kiếm chém thẳng xuống.

Kiếm chiêu vừa đi được nửa chừng đã dừng, tựa như bị chặn lại. Thanh kiếm vẫn đang lơ lửng trên không, như bị một bàn tay vô hình đỡ lấy. Ván Thiên nghiêng rặng, dùng sức đè lưỡi kiếm xuống, khuôn mặt thoáng hiện một chút sát khí

Một giọng nữ cất lên

“Nóng tính thật, không đùa với cậu nữa “

Ván Thiên nghe thấy giọng nói đó, liền thu kiếm lại. Chàng nhận ra ngay đó chính là giọng nói của Nhã Nhi – nữ nhân của Lãnh Huyết. Không ngờ cô ta lại có thể sử dụng thuật ẩn thân thành thạo đến như vậy

Ván Thiên cười, vui vẻ nói

“Nhã Nhi tí tì, hãy hiện thân nói chuyện với đệ nào”

Giọng nói của nữ nhân có vẻ ngượng ngùng

“Hiện giờ thì không được. Cậu hãy ở đây chờ ta vài phút. À, không được gọi ta là Nhã Nhi, chỉ gọi ta là Nhã tí thôi, được không?”

Ván Thiên gật đầu. Chàng cảm thấy một luồng khí lưu vừa chuyển động ngay trước mắt, dường như Nhã Nhi đã rời đi. Độ 10 phút sau, Nhã Nhi trở lại, trên người mặc chiếc áo choàng dài màu đen quen thuộc.

Ván Thiên nở nụ cười, nói

“Tí tì trông thật xinh đẹp, giá như đệ được thấy thân hình của tí tì nhĩ, chắc là phải rất cân đối, gọi cảm “

Nhã Nhi yêu kiều nói

“Cậu định câu dẫn ta đấy à. Nói cho cậu biết, tuổi của ta ít nhất là gấp đôi cậu đấy “

Ván Thiên nghe thế, trong lòng có chút kinh dị, nhưng chàng cho là Nhã Nhi chỉ đùa với mình. Dù sao cũng là nữ nhân của Lãnh Huyết, chọc ghẹo cô ta có lẽ là không nên, chàng liền đổi đề tài

“Nhã tí, dường như tí rất am hiểu về y thuật phải không?”

Nhã Nhi gật đầu, Ván Thiên lại đi ngay vào vấn đề chính

“Tí có biết cách hóa giải Huyết long của Lãnh huynh không?”

Nhã Nhi châm chọc

“Xem ra cậu cũng có cảm tình với nữ nhân đó rồi phải không”

Vấn Thiên than thở

“Đệ không nỡ nhìn cô ấy chết, tí có thể giúp đệ được không?”

Nhã Nhi cắn môi suy nghĩ rồi nói

“Không phải là vô phương, nhưng rất khó. Cậu không thể dùng nội lực bức Huyết long ra khỏi cơ thể cô gái đó, mà phải luyện hóa nó. Quá trình này rất phức tạp, chỉ 1 sơ suất thôi, cậu và cô gái đó đều có thể mất mạng.”

Vấn Thiên đáp ứng

“Luyện hóa ... Là như thế nào vậy tí?”

Nhã Nhi khẽ nói

“Huyết long vốn là do chân khí tạo thành, dùng chân khí của cậu truyền vào cơ thể cô ta, phân giải Huyết long rồi hấp thu nó để nó trở thành chân khí của cậu, việc đó gọi là luyện hóa”

Nhã Nhi nhìn về bối rối của Vấn Thiên, lại nói tiếp

“Khi Huyết long phát tác, cậu có thể truyền nội công để chế ngự nó, giúp cô ta không phải đau đớn. Nhưng đây chỉ là biện pháp tạm thời thôi.”

Nhã Nhi nói xong, liền vẽ lên đất một hình người kích thước lớn bằng người thật. Cô ta lại vẽ lên hình người đó những đường nét chằng chịt như diễn tả kinh mạch trong cơ thể rồi giảng giải hồi lâu cho Vấn Thiên về cấu tạo cơ thể con người cũng như phương pháp vận công chế ngự Huyết long. Vấn Thiên chăm chú lắng nghe và ghi nhớ tất cả. Chẳng bắt chợt thờ dài, vì sao Lãnh Huyết lại nghĩ ra 1 công pháp độc ác như vậy chứ, để làm gì kia chứ ...

Cùng lúc đó, ở 1 đồng cỏ cách căn cứ Marshall vài cây số về hướng Tây

Giữa đồng cỏ có một vài cây to, từng phiến lá đung đưa theo làn gió đêm. Dưới ánh trăng, từng chiếc lá, ngọn cỏ như sáng lên 1 thứ ánh sáng màu bạc, mọi vật như toát lên một vẻ đẹp riêng, một vẻ đẹp mang sắc thái cô liêu và buồn bã

Trăng tròn vành vạnh, gọi cho người ta một cảm giác nhớ nhà, nhớ đến cảnh sum họp gia đình đầm ấm, nhưng cũng vô tình khơi dậy nỗi đau của những người từng trải qua cảnh dâu bể, tang thương

Lãnh Huyết đang đứng trên một cành cây, ngắm nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời. Khuôn mặt anh ta lạnh lẽo, vô cảm, nhưng đôi mắt lại long lanh như chất chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp.

“Không ngờ con người lạnh lùng như anh cũng có nhả thú ngắm trăng trong đêm vắng nữa”

Giọng nói của 1 nữ nhân cất lên từ phía dưới

Lãnh Huyết vẫn đứng yên, không thèm nhìn đến nữ nhân đó, hờ hững nói

“Nửa đêm không ngủ lại chạy đến đây để làm gì?”

Nữ nhân nọ tung mình thi triển khinh công, chỉ trong chớp lát đã đứng cạnh Lãnh Huyết. Trong ánh trăng nhàn nhạt, có thể nhận ra đây chính là Yên Thùy. Xem ra, Yên Thùy cũng có những bí mật và tính toán riêng của cô ta, nếu không thì không lý do gì cô ta lại xuất hiện ở đây, vào 1 thời điểm như thế này.

Yên Thùy nói 1 cách rất tự nhiên

“Tôi thường luyện kiếm ở chỗ này. Hôm nay, tôi luyện kiếm xong, trong lúc trở về vô tình ngược nhìn lên lại phát hiện ra kẻ mặt lạnh là anh đang đứng ngắm trăng, thật là thú vị”

Lãnh Huyết hỏi

“Cô không sợ à?”

Yên Thùy bật cười

“Sợ điều gì chứ? Sợ anh sẽ giết tôi à? Nói thật với anh, tôi cũng có chút lo sợ. Nhưng tôi tin rằng anh là người lạnh lùng nhưng cũng có nguyên tắc của mình. Anh chỉ giết những kẻ đối nghịch với anh, hiện tại tôi không làm gì đối nghịch với anh, chắc chắn là anh cũng không có lý do gì để giết tôi”

Lãnh Huyết không nói gì, lại tiếp tục ngắm nhìn vầng trăng. Yên Thùy lại lên tiếng

“Anh cũng từng có 1 gia đình phải không?”

Lãnh Huyết gật đầu, chậm rãi nói

“Đã từng. Nhưng giờ đây, chỉ còn mình ta cô độc. Từng người, từng người đều lặng lẽ rời xa ta. Dường như cô độc và bi ai là số phận chung của cường giả “

Yên Thùy lặng im một lúc rồi nói bằng giọng đầy cảm thán

“Có lẽ tôi cũng hiểu được phần nào tâm sự của anh. Mỗi lần nhớ đến những phút giây sum họp, đầm ấm bên gia đình, tôi càng cảm thấy căm hận tên Từ thần đó nhiều hơn nữa. Tôi nhất định phải tìm ra hắn, bắt hắn trả giá cho nỗi đau mà hắn đã gây ra đối với tôi “

Lãnh Huyết thở dài

“Trả thù xong, trong lòng cô sẽ thanh thản hơn ư ? Không đâu, e là cô sẽ cảm thấy trống rỗng và vô nghĩa hơn bao giờ hết. Sau đó, cô sẽ tiếp tục sống mà chẳng biết mình đang tồn tại vì điều gì. Ân oán, vay trả đến bao giờ mới chấm dứt ... “

Yên Thùy cãi lại

“Tôi không giống anh. Thù hận chính là gánh nặng trong lòng tôi, chỉ khi trút được gánh nặng đó tôi mới có thể cảm thấy thanh thản mà tiếp tục sống. Tôi sẽ đi đến 1 nơi không ai có thể nhận ra mình, tìm một nam nhân tốt để yêu thương, sẽ sống thật hạnh phúc và vui vẻ “

Lãnh Huyết trầm mặc nói

“Không đơn giản như thế đâu. Nhưng ta cũng mong là cô làm được “

Lãnh Huyết ngược nhìn mông lưng trên bầu trời, bất chợt lên tiếng

“Chừng nào cô luyện đến cảnh giới “Tâm, kiếm hợp nhất” thì hãy nghĩ đến chuyện đi tìm Lãnh diện từ thần. Còn muốn hạ được hắn một cách đường đường chính chính, e là cô phải luyện đến cảnh giới “Thiên, kiếm hợp nhất”. Cô chỉ có 1 tính mạng duy nhất, non xanh còn đó lo gì thiếu củi đốt, đừng nên đại dốt liều mạng vô ích “

Yên Thùy hỏi

“Tâm, kiếm hợp nhất” là thế nào ? Tôi chỉ từng nghe nói “Nhân, kiếm hợp nhất”, chưa từng nghe nói đến thứ này”

Lãnh Huyết giải thích

“Kiếm tùy tâm phát, tùy theo lục cảm mà biến chiêu, ảo diệu khôn lường, chỉ có tuyệt thế cao thủ may ra mới có thể đối đầu được “

Yên Thùy lại hỏi

“Thế anh định nghĩa “Thiên, kiếm hợp nhất” là thế nào ?”

Lãnh Huyết ung dung nói

“Dĩ vạn vật hóa thành kiếm, thiên địa hữu kiếm, vô thanh vô tức, vô kiếm sát nhân. “

Yên Thùy có chút ngạc nhiên

“Thật khác với những gì tôi đã nghe được từ những tiền bối khác kể lại “

Lãnh Huyết cười ngao nghể

“Ta là ta, họ là họ chứ. Sao có thể đánh đồng như vậy được. Võ công của ta là do ta tu luyện thì cũng nên theo tiêu chuẩn của ta, vì sao lại phải ép mình theo tiêu chuẩn của họ. Miễn sao có đủ thực lực để đương đầu với bất cứ đối thủ nào là được “

Lãnh Huyết lại nói

“Voi tu vi và ngộ tính của cô, ta dự đoán rằng, khoảng 10 năm nữa có thể đạt đến cảnh giới “Tâm, kiếm hợp nhất”. Còn “Thiên, kiếm hợp nhất” thì tùy duyên ... “

Yên Thùy có vẻ quyết tâm

“Anh chỉ mới 27,28 tuổi mà có thể đánh ngang với hắn. Nhất định tôi cũng phải làm được như vậy. Tôi sẽ khổ luyện và đặt mục tiêu trong vòng vài năm nữa phải có đủ thực lực để đối đầu với hắn “

Lãnh Huyết cười nhạt

“Khổ luyện vẫn chưa đủ đâu. Ngộ tính của cô không tốt lắm, nhưng nếu gặp được danh sư hay là kì duyên gì đó thì may ra mới có thể đột phá giai đoạn

được. Luyện võ chỉ kiên nhẫn và quyết tâm không thôi, có lẽ chưa đủ để trở thành tuyệt thế cao thủ đâu “

Yên Thùy cảm thấy như bị xúc phạm, trước giờ không ai dám đánh giá thấp khả năng của cô như vậy. Tên mặt lạnh này chẳng những đánh giá thấp cô, mà còn ngang nhiên nói rằng cô thua kém Vãn Thiên – 1 tên đào mộ tặc võ công hỗn tạp, thì làm sao cô có thể nuốt trôi khối tức giận này đây

Yên Thùy giận dỗi nói

“Tôi biết tu vi của anh là tuyệt thế cao thủ trong thiên hạ rồi. Tên Vãn Thiên đó chỉ được cái hung hăng, điên cuồng, lại có những suy nghĩ lập dị, không giống ai ... Có lẽ tính cách đó hợp với anh nên anh mới đánh giá hân cao đến như vậy, tôi hiểu điều đó. Anh đã có thiên kiến riêng của mình thì làm sao đánh giá khách quan được “

Lãnh Huyết nhếch mép cười

“Không tranh cãi nữa, cứ để thời gian chứng minh vậy “

Yên Thùy vẫn chưa chịu thôi

“Tu vi của tôi đúng là thấp kém, nhưng dù sao cũng tu luyện được nội đan trong cơ thể rồi. Vãn Thiên tuy có sức mạnh bẩm sinh, nhưng công lực tàn mác chưa định hình, làm sao có thể sánh ngang với tôi được “

Lãnh Huyết cười 1 tràng dài, nói

“Vãn Thiên vốn không phải nhân ... à không, không phải người bình thường. Cô dùng tiêu chuẩn của cô để đánh giá cậu ta là sai lầm lớn đấy “

Yên Thùy hoài nghi hỏi

“Vậy thật sự anh ta là thứ gì ? “

Lãnh Huyết có vẻ bí hiểm

“Ta đã sớm nhận ra, nhưng ta sẽ không nói cho cô biết. Cứ từ từ mà khám phá, sẽ rất thú vị đấy “

Yên Thùy có vẻ không phục, liếc nhìn lên tiếng

“Không nói chuyện với anh nữa, tôi muốn thử với anh vài chiêu, có được không ?”

Lãnh Huyết gằn giọng

“Không, võ công của ta vốn là để giết người, xưa nay xuất chiêu không chút lưu tình, cô không nên đại dốt như vậy. Sẽ có cơ hội khác để cô kiểm chứng tu vi của ta, không nhất thiết là cách đó”

Lãnh Huyết lại nhìn lên bầu trời, trầm tư hồi lâu. Anh ta bất chợt nhắm mắt lại, thái độ trở nên nghiêm trang hẳn. Yên Thùy cảm giác được từ người Lãnh Huyết đang có 1 luồng sát khí tỏa ra hết sức mãnh liệt, cô hồi hộp quan sát anh ta thật kĩ lưỡng

Lãnh Huyết mở mắt ra, khẽ nói

“Có vài con chuột vừa vào thư viện.“

Yên Thùy hỏi

“Thư viện đó thường xuyên bị tấn công đến như vậy sao ?”

Lãnh Huyết gật đầu

“Lúc trước thì không, chỉ mới nửa năm gần đây thôi. Không chỉ 1 bọn người ...”

Anh ta lại nói

“Nếu thích, cô có thể đi theo ta. Nhưng ta không đảm bảo an toàn cho cô đâu”

Yên Thùy cương nghị nói

“Vãn Thiên làm được, tôi cũng làm được, anh hãy dẫn tôi đi xem sao”

Q.2 - Chương 13: Lãnh Huyết Bội Ước

Một nam, một nữ tiến vào thư viện Marshall

Nam nhân mặc y phục đen, khuôn mặt trẻ trung toát lên sự lạnh lùng cô độc

Nữ nhân cao gầy, khuôn mặt thanh tú, thông minh, thái độ có chút lo lắng, sau lưng có đeo 1 thanh trường kiếm

Những cảnh vệ canh gác ở bên ngoài dường như không còn ngạc nhiên với việc thủ hộ giả dẫn người lạ vào thư viện. Họ thừa biết rằng anh ta vốn là 1 kẻ quái dị, hành động của anh ta không thể lý giải theo cách thông thường được

Vừa vào đến thư viện, Lãnh Huyết bỗng khựng lại trong giây lát, sắc mặt có chút biến đổi rồi trở lại vẻ lãnh đạm vốn có. Yên Thủy thấy được biểu hiện đó, trong lòng có chút hoài nghi

Cô đánh bạo lên tiếng

“Có gì không ổn sao ?”

Lãnh Huyết gật đầu

“Có 1 ít chuyện quái lạ vừa xảy ra, nhưng chúng ta sẽ biết ngay thôi”

Lãnh Huyết xông vào 1 trong 2 cánh cửa chính, di chuyển rất nhanh, Yên Thủy cũng thi triển tất cả bản lĩnh của mình bám theo anh ta sát gót.

Lãnh Huyết dừng lại ở một đoạn hành lang, chăm chú quan sát vết máu trên tường rồi cúi xuống xem xét 1 xác chết đang nằm bất động gần đó. Xác chết đó là 1 nam nhân cao lớn mặc y phục đặc biệt làm từ chất liệu kevlar màu đen, mang mặt nạ chống độc che kín cả khuôn mặt. Yên Thủy đứng cách Lãnh Huyết vài mét, chỉ nhìn sơ qua xác chết một lượt, cất tiếng hỏi

“Không giống cảnh vệ của căn cứ Marshall lắm, phải chăng là bọn xâm nhập”

Lãnh Huyết lật xác chết lại chỉ cho Yên Thủy xem một vết đâm trên cổ, nói

“Đây là tác phẩm của Ván Thiên. Chỉ có thanh kiếm kì quái của cậu ta mới có thể gây ra vết thương như vậy”

Lãnh Huyết và Yên Thủy tiếp tục đi sâu vào thư viện, lên các tầng trên. 2 người phát hiện tổng cộng 15 xác chết bị giết với cùng một kiểu, chắc hẳn là những tác phẩm do Ván Thiên tạo ra.

Yên Thủy có vẻ ngạc nhiên, nói

“Dùng vũ khí lạnh để đối phó với đối thủ sử dụng súng ống, gã Ván Thiên này thật là liều lĩnh”

Lãnh Huyết có vẻ hài lòng

“Cậu ta có súng, nhưng ta đã không cho phép cậu ta dùng. Xem ra, chàng trai trẻ này rất là biết nghe lời”

Yên Thủy nhận xét

“Chỉ toàn những tên biệt kích dùng súng, chắc là không có cao thủ võ thuật nào cả”

Lãnh Huyết cười nhạt

“Cô thử dùng kiếm đối đầu với đối thủ sử dụng súng xem có dễ dàng không ?”

Yên Thủy tái mặt, quả thật việc này không đơn giản chút nào. Có thể trong thời gian ngắn hạ được hàng chục biệt kích sử dụng súng, tu vi của Ván Thiên quả là không đơn giản

Lãnh Huyết như biết được suy nghĩ của Yên Thủy, anh ta nói

“Còn 1 xác chết nữa, nhưng ta chưa cho cô xem. Nếu thấy nó, cô tự nhiên sẽ hiểu Ván Thiên làm cách nào để tiêu diệt đám người đó. À, chúng không phải là lực lượng đặc biệt của 1 quốc gia nào cả, mà là giáo chúng của Thiên ngoại giáo đấy”

Yên Thùy ngạc nhiên

“Thiên ngoại giáo ?”

Lãnh Huyết gật đầu, gỡ mặt nạ của 1 xác chết ra, nói

“Đúng vậy, cô nhìn xem sẽ rõ “

Yên Thùy lại gần quan sát xác chết đó. Cô tái mặt nhận ra đôi mắt của người này đã biến mất, thay vào đó là 1 thiết bị điện tử hình cầu, có lăng kính giống như camera. Trên chiếc đầu trục của xác chết, mọc ra hàng chục ống dẫn nối từ nửa sau của đầu đến phần lưng và cổ. Lãnh Huyết lại lột sạch y phục của xác chết, trên người hân có rất nhiều ống dẫn và dây dẫn nối giữa các bộ phận của cơ thể.

Yên Thùy kinh sợ thốt lên

“Người máy ... “

Lãnh Huyết lắc đầu

“Chính là người thật đấy. Chúng đã được các nhà khoa học cấy ghép rất nhiều thiết bị điện tử vào cơ thể để tăng cường khả năng quan sát và sức chiến đấu của bản thân, chúng cam tâm tình nguyện tự biến mình thành cái thứ nửa người nửa máy này “

Yên Thùy bỗng nhớ đến 1 điều, cô lại hỏi

“Vấn Thiên làm cách nào để hạ được bọn này vậy ?”

Lãnh Huyết liền giải thích

“Căn bản là những gì bọn này nhìn thấy không giống như chúng ta, đôi mắt chúng được giải phẫu cấy ghép những ống kính tầm nhiệt. Bọn chúng có thể phát hiện ra bất cứ ai, dù cho kẻ đó trốn kĩ đến thế nào đi nữa. Những gì chúng thấy được là những hình ảnh đặc trưng của vật thể, được diễn đạt bằng dây màu sắc biểu thị nhiệt độ. Nhưng vấn đề là bọn chúng không thấy được những chi tiết của vật thể, thì làm sao có thể nhận ra nhau được ...”

Yên Thùy phỏng đoán

“Chắc chắn là chúng phải quy ước với nhau bằng 1 cách nào đó ...”

Lãnh Huyết gật đầu

“Gần đúng. Câu trả lời là: bộ y phục đó đã được gắn những thiết bị định vị giúp bọn chúng có thể dễ dàng nhận ra nhau, tránh việc tấn công nhầm lẫn gây hậu quả đáng tiếc. Vấn Thiên đã giết 1 tên bằng cách bẻ gãy cổ hắn, hay là 1 phương pháp khác không gây đổ máu, sau đó lột y phục trên người của chúng mặc, cho nên bọn chúng không phát hiện ra cậu ta mà cứ ngỡ đó là đồng bọn của chúng. Sau khi xâm nhập vào thư viện, bọn chúng không đi chung mà lại chia thành nhiều nhóm nhỏ, thế là cậu ta giết sạch chúng một cách dễ dàng”

Yên Thùy nhìn quanh, tỏ vẻ thất vọng

“Chẳng còn việc gì để làm nữa rồi “

Lãnh Huyết cười, ánh mắt như sáng bừng lên

“Vẫn còn vài con chuột nữa. Chúng đang đến. Chúng ta hãy chuẩn bị tiếp đón khách quý “

Nói về phần Vấn Thiên. Sau khi chia tay Nhã Nhi, chàng đến thư viện này vốn chỉ định đọc sách suốt đêm

Từ khi phát hiện khả năng Huyết nhãn, Vấn Thiên rất phấn khích, chàng sử dụng Huyết nhãn rất nhiều lần, gần như tận dụng tối đa khả năng này. Khi bọn người xâm nhập vừa mới vào đến đại sảnh, chàng đã phát hiện ra chúng rồi.

Vấn Thiên đã đến thư viện khá nhiều lần nên rất thông thạo đường đi nước bước. Khi bọn xâm nhập vừa chia nhau ra, chàng bất ngờ tập kích hạ gục 1 tên. Sau đó, nhận ra bọn người này có trang bị súng ống, Vấn Thiên bèn lột sạch y phục của tên xâm nhập vừa bị hạ mặc vào người. Chàng biết rằng y phục đó làm bằng chất liệu kevlar chống đạn rất tốt, nên đã quyết định đoạt lấy để dùng rồi tặng cho tên xâm nhập đang bất tỉnh 1 nhất kiếm chí mạng để tránh đem dài lăm mòng

Vấn Thiên cũng có chút ngạc nhiên khi phát hiện hình dáng kì lạ của kẻ vừa bị chàng tiêu diệt. Nhưng không có thời gian để bận tâm về điều đó, chàng lập tức dùng Huyết nhãn định vị những tên còn lại để vạch ra kế hoạch tập kích chúng một cách thật bất ngờ. Còn thân phận của bọn xâm nhập, mặc dù Vấn Thiên cũng tò mò muốn biết, nhưng chàng quyết định sau khi giải quyết chúng xong sẽ đem những cái xác đó về mặt thất để nghiên cứu sau

Vấn Thiên lại càng ngạc nhiên hơn khi những tên xâm nhập mặc dù phát hiện ra chàng nhưng chúng gần như không cảnh giác với chàng. Chàng mặc kệ sự tò mò của mình, chỉ trong 5 phút đi 1 vòng thư viện diệt sạch bọn xâm nhập, rồi lại dùng Huyết nhãn quan sát một vòng.

Vấn Thiên phát hiện ra 1 tên xâm nhập nữa đang bỏ chạy rất nhanh ra khỏi thư viện. Cho rằng hắn đã lấy được thứ cần lấy, Vấn Thiên lập tức đuổi theo tên đó. Chẳng bám theo tên xâm nhập này rồi ra khỏi căn cứ Marshall lúc nào chẳng hay. Tên xâm nhập chạy rất nhanh, dẫn Vấn Thiên ra đường lớn, rồi cuối cùng biến mất ở 1 khu nhà bỏ hoang đổ nát, dường như trước đây từng là 1 nông trại lớn

Trực giác mách bảo Vấn Thiên rằng chàng đang rơi vào bẫy. Vấn Thiên hít thở nhẹ nhàng, di chuyển chậm quanh những bức tường rêu phong, đồng thời dùng Huyết nhãn quan sát bốn bề. Chàng chẳng phát hiện được gì, tên xâm nhập đó dường như đã bốc hơi vậy

Vấn Thiên cảm thấy có một vật gì đó đang bay đến chàng với tốc độ cực nhanh. Bao kiếm của chàng rơi xuống, sợi dây đeo đã bị đứt. Vấn Thiên nhận ra đó là 1 viên đạn – đạn của súng trường hạng nặng, và chàng đang đối đầu với 1 kẻ bắn t****. Hắn đang ngắm bắn chàng từ khoảng cách khá xa, xa hơn so với bán kính mà Huyết nhãn có thể quan sát được. Tình huống này thật là gay go vô cùng.

Vấn Thiên lập tức phóng đến, nấp sau một bức tường. Chàng đoán rằng kẻ bắn t**** đang ở trên 1 ngọn cây, hoặc 1 cao điểm tương tự, hắn đang ở cách chàng ít nhất 200 mét. Tạm thời cứ nấp sau bức tường này để tránh đạn rồi tính sau.

Vấn Thiên đang suy nghĩ bỗng thấy bả vai đau nhói, một chất lỏng tuôn ra ướt cả cánh tay. Chàng vừa bị bắn trúng. Theo vị trí đường đạn, đó vẫn là tên bắn t**** lúc này chứ không phải một tên bắn t**** thứ hai. Vấn Thiên trong lòng lo lắng không yên, chàng không hiểu vì sao hắn lại có thể xác định vị trí của chàng nhanh đến như vậy. Phát đạn rất chính xác, xuyên qua tường và cắm thẳng vào vai chàng, dường như kẻ bắn t**** đang muốn đùa giỡn với con mồi của mình. Nếu hắn nhắm vào giữa trán thì tính mạng Vấn Thiên đã không còn. Cũng may mà viên đạn xuyên qua 1 lớp tường, lại thêm giáp chống đạn nên sát thương gây ra không lớn lắm, chỉ vừa đủ làm Vấn Thiên rách da chảy máu mà thôi.

Vấn Thiên nhanh chóng lui lại, cúi thấp đầu di chuyển sang 1 vị trí khác. Kẻ bắn t**** lại bắn thêm phát nữa, lần này viên đạn bay sượt qua mang tai chàng. Vấn Thiên lăn người, bò sát đất, nấp sau một đồng gạch vụn. Chàng đoán rằng tên bắn t**** đang sử dụng một thiết bị tầm nhiệt, vì thế hắn có thể dò ra vị trí của chàng, cho dù chàng có ẩn nấp kín kẽ đến thế nào đi nữa.

Không thể tiếp tục lẩn trốn nữa, Vấn Thiên đưa ra 1 quyết định liều lĩnh. Chàng cúi thấp đầu, di chuyển với tốc độ nhanh nhất có thể, thỉnh thoảng lại lẩn người sang trái hoặc phải, tận dụng tối đa những chướng ngại vật, càng lúc càng tiếp cận kẻ bắn t****. Phương pháp này tỏ ra có hiệu quả, kẻ bắn t**** liên tục bắn trượt 3 phát, có lẽ cũng khá hoảng hốt. Vấn Thiên càng lúc càng tiếp cận hắn. Vừa yên vị sau một thân cây, Vấn Thiên cảm thấy bên hông đau rất. Một viên đạn nữa vừa bay sượt qua người chàng. Hiện giờ chàng chỉ còn cách kẻ bắn t**** chưa đến 100 mét.

Một tiếng súng khô khốc lại vang lên ...

Trong thư viện Marshall ...

3 kẻ xâm nhập bước lên cầu thang dẫn đến tầng 3, họ gồm 1 nam 2 nữ, cùng mặc y phục dạ hành màu đen, nhưng để lộ khuôn mặt, khác hẳn với bọn người của Thiên ngoại giáo

Nam nhân cao lớn vạm vỡ, khuôn mặt đầy nét gian ác, 2 nữ nhân đều xinh đẹp nhưng một người lại có vẻ đẹp rực rỡ, mê người, cơ thể thon thả, bộ ngực phong mãn, hoàn toàn hơn hẳn người còn lại

Đến 1 hành lang khá dài nữ nhân xinh đẹp nhất trong 2 nữ nhân phân phó

“A Cường, hãy canh chừng ở đây, có động tĩnh gì lập tức báo cho ta biết “

“Rõ, thưa tiểu thư”- nam nhân khẽ đáp, thái độ ngoan ngoãn phục tùng.

Vị “tiểu thư” nọ lại dẫn nữ nhân còn lại đi đến cuối hành lang, lấy trong người ra 1 thiết bị điện tử rồi chăm chú quan sát màn hình của thiết bị đó. Thiết bị này dường như là 1 loại máy dò tìm, và thứ họ cần tìm chính là chiếc hộp quái dị đang được cất giữ tại thư viện Marshall

Hai người lẩn mò hồi lâu trên những bức tường, vị “tiểu thư” chau mày khẽ nói

“Hân Hân này, sao lại thế được nhỉ, theo tín hiệu trên máy định vị thì nó đang ở nơi này mà. Vì sao chúng ta lại không phát hiện được mật thất hay là tủ bí mật nào nhỉ “

Thiếu nữ tên gọi Hân Hân khẽ hỏi

“Thưa tiểu thư, có cần phải phá vỡ mấy bức tường này ra không ?”

“Tiểu thư” lắc đầu

“Không nên, như thế sẽ kinh động đến thù họ già, rất bất lợi cho chúng ta “

Hân Hân lại nói

“Thù họ già đó chắc là đang đuổi theo tàn dư của bọn người Thiên ngoại giáo rồi. Cũng có thể hẳn cho là không còn kẻ xâm nhập nữa, đã về nhà ngủ 1 giấc rồi cũng nên”

“Tiểu thư” không đáp, lại tiếp tục mò mẫm. Cuối cùng, cô ta cũng phát hiện 1 kết sắt được giấu rất kĩ trong bức tường. 2 người lại loay hoay tìm cách mở kết sắt đó ra

Đang mảy mò mở khóa, “tiểu thư” bỗng giật mình, kinh hãi thốt lên

“A Cường bị giết chết rồi. Thủ hộ giả đang đến “

Hân Hân nhìn về cuối hành lang, cười nói

“Hân vẫn còn đứng đó mà “

“Tiểu thư” thờ dài nói

“Người thủ đến đó chạm vào hân sẽ rõ”

Hân Hân y lời, liền bước đến. Vừa chạm vào người nam nhân, cô bỗng giật mình lui lại. Từ thân thể nam nhân đó bỗng phát ra vô số luồng sáng đỏ như chia ngang xé dọc cơ thể, rồi cả cơ thể to lớn đó bị cắt rời ra thành từng mảnh, trở thành đồng thít vụn bầy nhầy, máu phun ra ướt đầm những bức tường

1 đôi nam nữ từ từ bước vào hành lang, đi ngang qua Hân Hân. Sắc mặt nam nhân lạnh lùng vô cảm, nữ nhân có vẻ hơi rụt rè, đi sau lưng anh ta một đoạn. Thái độ của nam nhân khá ung dung, tựa như đang đi dạo. Hiển nhiên họ chính là Lãnh Huyết và Yên Thùy.

Hân Hân đương nhiên biết rằng trong 2 người vừa xuất hiện, tên nam nhân mặt lạnh là nguy hiểm nhất. Cô lưỡng lự một lúc rồi nhẹ nhàng phóng đến nhằm vào cổ Lãnh Huyết mà tập kích từ phía sau.

“Đừng ! “ – “tiểu thư” kinh hãi hô to

Đã quá muộn ... Tất cả xảy ra quá nhanh. Không nhìn rõ Lãnh Huyết đã làm gì, chỉ thấy được 1 luồng sáng đỏ vụt lóe lên ở cổ Hân Hân, rồi cô ta thủ người ra, đứng im bất động. “Tiểu thư” chỉ còn biết thờ dài, từ khoe mắt chảy ra 2 giọt nước mắt như thương tiếc

Lãnh Huyết vẫn tiếp tục tiến đến. Chỉ vài giây sau, thân thể Hân Hân bỗng phát sinh dị biến, cô ta bị tách làm đôi, đầu rời khỏi cổ trông rất thê thảm. Yên Thùy thấy thế cũng sợ xanh cả mặt. Cô nhìn Lãnh Huyết bằng ánh mắt kinh dị khó tả. Thủ pháp của Lãnh Huyết thật là tàn ác vô cùng.

Mặc dù đã từng thấy những xác chết dưới mặt đất, nhưng Yên Thùy không thể không kinh hãi trước phong cách xuất chiêu lạnh lùng, tàn nhẫn này. Tận mắt chứng kiến thực lực của Lãnh Huyết, Yên Thùy càng tin chắc rằng anh ta thực sự là tuyệt thế cao thủ. Tu vi của những kẻ xâm nhập này có lẽ là ngang bằng với cô thế mà chỉ trong 1 chiêu đã chết thảm dưới tay Lãnh Huyết, nếu so sánh với Lãnh Huyết thì tu vi của Yên Thùy chỉ tựa như 1 hạt cát nhỏ bé trước đại dương vô tận. Yên Thùy cảm thấy hơi thất vọng với chính mình, Lãnh Huyết chỉ hơn cô khoảng 7,8 tuổi mà đã luyện thành 1 thân tu vi tuyệt thế như vậy, không biết bao giờ cô mới có thể ngang bằng với anh ta, không biết đến bao giờ cô mới có thể đánh bại được Lãnh diện tử thần ...

Lãnh Huyết đến gần nữ nhân “tiểu thư”, lạnh lùng hỏi

“Chu Tước, 1 trong tứ linh của U Minh tuyệt địa ? “

Nữ nhân gật đầu

“Nhân quang khá lắm. Huynh đài chính là Lãnh Huyết thủ hộ giả ? Vì sao lại nhận ra tôi ?“

Lãnh Huyết nói

“Đúng, ta chính là Lãnh Huyết. Ta đã từng gặp và đánh nhau với Huyền Vũ. Trang phục của cô và Huyền Vũ không khác nhau là mấy, đương nhiên là ta cũng dễ dàng đoán ra.”

Lãnh Huyết lại nói bằng giọng khinh bạc

“Huyền Vũ không tiếp nổi 1 chiêu của ta, còn cô thì thế nào ?”

Chu Tước bất thần xuất thủ, ném một quả cầu sắt đầy những lỗ thủng li ti như đầu kim về phía Lãnh Huyết và Yên Thùy. Lãnh Huyết thấy thế, vội xô Yên Thùy ra sau lưng rồi lấy thân mình che chắn trước mặt cô. Quả cầu sắt bay nửa chừng bỗng mở bung ra, hàng ngàn mũi ám khí nhỏ như sợi tóc bắn tung tóe khắp hướng. Yên Thùy kinh hãi nhắm chặt mắt lại. Nếu như chỉ có mình cô đối đầu với Chu Tước, chắc chắn là cô sẽ bị số ám khí đó cắm đầy người, bị hạ 1 cách thê thảm

Đến khi Yên Thùy không còn nghe tiếng gió rít từ những mũi ám khí, cô mới dám mở mắt ra. Trước mặt cô là Lãnh Huyết, những mũi ám khí dừng lại cách cơ thể anh ta vài phân rồi lơ lửng trong không trung như bị 1 lực đạo bí ẩn cản lại. Yên Thùy hiểu ra đó chính là bức tường chân khí hộ thể của Lãnh Huyết. Xem ra Lãnh Huyết cũng có chút lo lắng cho cô, không hẳn là 1 người vô tình thật sự

Lãnh Huyết khẽ vươn vai, thu hồi chân khí hộ thể, ám khí toàn bộ đều rơi hết xuống mặt đất

Anh ta nhìn Chu Tước, lãnh đạm nói

“Còn thứ gì hay hơn không ? Nếu cô gọi thêm Thanh Long và Bạch Hổ, 3 người liên thủ may ra có thể chơi đùa với ta độ nửa giờ, chỉ mình cô thì không làm gì được ta đâu”

Chu Tước bắt chợt đề nghị

“Tôi không nghĩ là chúng ta nên giao thủ tiếp tục. Anh vốn không phải là người của chính phủ, vì sao chúng ta không thể thỏa thuận chứ, đúng không nào”

Lãnh Huyết cười nhạt

“Định thuyết phục ta à, hãy nói cho ta biết, cô muốn gì”

Chu Tước nói

“Tôi thỉnh cầu anh 2 việc. Thứ nhất, giao trả Huyền Vũ lại cho chúng tôi, sống thì giao người, chết thì giao xác”

Lãnh Huyết nói bằng giọng đều đều, vô cảm

“Cũng không thành vấn đề. Cô ta vẫn còn sống, ta đã tặng cô ta cho 1 học viên của học viện Marshall là Lâm Vấn Thiên tùy ý sử dụng theo ý muốn của cậu ta. Cứ tìm đến chỗ cậu ta mà đòi người, ta sẽ không can thiệp vào việc đó”

Chu Tước có vẻ tức giận, cô ta cố kiềm chế cảm xúc của mình, nói

“Việc thứ hai: xin giao chiếc hộp đó cho chúng tôi. Đó vốn là vật của chúng tôi, chúng tôi không muốn nó rơi vào tay Thiên ngoại giáo hay bất cứ thế lực nào khác”

Lãnh Huyết điềm nhiên nói

“Cũng không quá khó, ta canh giữ cái hộp đó 2 năm nay cũng có chút chán chường rồi. Nhưng ta vẫn cần 1 lý do chính đáng để giải thích với bọn chỉ huy căn cứ Marshall. Hãy bảo U Minh đại đế cùng Âm Dương nhị sứ đến đánh nhau với ta 1 trận thật sảng khoái, dù thắng hay thua ta cũng sẽ giao cái hộp đó cho các người mang đi”

Yên Thùy nghe thế, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Lãnh Huyết lại có thể thỏa thuận với U Minh tuyệt địa như vậy. Không ai rõ đằng sau khuôn mặt lạnh lùng vô cảm đó là những mưu mô tính toán như thế nào.

Chu Tước không nói thêm gì, lẳng lặng bỏ đi. Lãnh Huyết và Yên Thùy đi theo cô ta đến đại sảnh rồi dừng lại. Lãnh Huyết ra hiệu cho Yên Thùy để mặc cho Chu Tước rời khỏi. Khi Chu Tước đã mất dạng, Lãnh Huyết lên tiếng

“Ở đây hết trò vui rồi. Vấn Thiên đang ở 1 nông trại bỏ hoang cách căn cứ Marshall vài cây số về phía Tây. Có lẽ cậu ấy đang gặp rắc rối. Chúng ta hãy đến đó hỗ trợ cho cậu ấy ...”

Lãnh Huyết ngưng lại một lúc rồi nói

“Hoặc là mang xác cậu ấy về ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Tiềm Năng Của Hấp Huyết Quỷ

Lãnh Huyết và Yên Thùy rời khỏi căn cứ Marshall, hướng về nông trại bỏ hoang.

Lãnh Huyết di chuyển hết tốc lực, tựa như đang rất lo lắng. Yên Thùy bám theo anh ta cũng cảm thấy một mối vô cùng. Chỉ sau 10 phút di chuyển, họ đã đến nông trại nơi Vấn Thiên đang lâm nạn

Lãnh Huyết ra hiệu cho Yên Thùy đứng yên, nhắm mắt nghe ngóng 1 lúc rồi thở phào nhẹ nhõm nói

“Cậu ta vẫn vô sự ...”

Lãnh Huyết nhìn quanh, ra lệnh cho Yên Thùy

“Ta và cô chia ra để tìm Văn Thiên, hãy nhớ cẩn thận đấy, gặp chuyện gì phải la lên cho ta biết “

Yên Thùy gật đầu, cô và Lãnh Huyết chia thành 2 hướng, băng qua những bức tường đồ nát đến cẩn thận quan sát tìm kiếm. Một lúc sau, Yên Thùy phát hiện vài bức tường xung quanh mình có những lỗ đạn còn khá mới cũng như vài vết máu mờ nhạt. Cô liền đi theo dấu máu đó đến 1 khu vườn khá rộng, cây cối um tùm rậm rạp

Yên Thùy nghe thấy những tiếng động sột soạt phát ra từ 1 bụi cây. Cô nín thở, nhẹ nhàng tiến lại chỗ vừa phát ra tiếng động đó, trong lòng cảm thấy hồi hộp khó tả

Yên Thùy nhìn thấy phía sau lưng của một nam nhân cao lớn mặc quân phục học viên, anh ta đang cúi người bên cạnh một giáo chúng của Thiên ngoại giáo nằm bất động. Gần đó là một khẩu súng bắn t** đang nằm lơ lửng dưới mặt đất. Tiếng sột soạt phát ra liên tục, rồi tiếp theo là một âm thanh ùng ục như tiếng 1 chất lỏng đang được máy bơm hút ra. Yên Thùy đoán chắc rằng nam nhân mà cô thấy chính là Văn Thiên, nhưng anh ta đang làm gì với xác chết đó vậy

Yên Thùy bất cẩn dẫm phải một cành khô, một tiếng “crack” liền phát ra

Văn Thiên nghe động liền buông xác chết ra, từ từ quay mặt lại đối diện với Yên Thùy

Yên Thùy kinh hãi nhận ra khắp người Văn Thiên dính đầy máu, cặp mắt phát sáng đỏ rực như ma quỷ, thật là đáng sợ. Kinh dị hơn nữa, khoe miệng Văn Thiên lại chảy ra một dòng máu tươi đỏ lỏm, còn nơi cổ của giáo chúng Thiên ngoại giáo dường như bị cắn thủng 1 lỗ lớn. Từ thân thể Văn Thiên lại tỏa ra những làn khói đen làm cho bề ngoài của chàng lại càng thêm quỷ dị hơn nữa.

Văn Thiên há miệng to, gào lên một tiếng lớn. Yên Thùy sợ hãi, cả người như hóa đá, đứng chết lặng nhìn Văn Thiên. Hàm răng của Văn Thiên dính đầy máu tươi, hơn nữa lại mọc ra 2 chiếc răng nanh dài trông rất khủng bố

Văn Thiên không nói năng gì, phút chốc đã biến mất rồi xuất hiện ngay bên cạnh Yên Thùy. Yên Thùy vô cùng kinh ngạc, không hiểu vì sao chàng trai này có thể di chuyển nhanh đến như vậy. Trong lúc vẫn chưa hoàn hồn, đôi tay của Văn Thiên đã vung lên, tóm lấy chiếc cổ nhỏ nhắn của cô. Văn Thiên lại đẩy Yên Thùy ngã lăn ra đất rồi nằm đè lên người cô, đôi tay vẫn xiết chặt cổ của Yên Thùy

Trong đầu Yên Thùy chỉ có 1 ý nghĩ: anh ta định cưỡng gian mình. Nhưng dòng máu tươi chảy ra từ miệng Văn Thiên rơi vào mặt cô đã phủ nhận điều đó. Văn Thiên định cắn cổ Yên Thùy, giết chết cô, giống như đã làm với tên giáo chúng Thiên ngoại giáo, chứ không hề có ý định cưỡng gian cô. Yên Thùy cố gắng vùng vẫy chống cự, nhưng không thể thoát khỏi đôi tay rắn chắc và gọng kìm thép càng lúc càng xiết chặt trên cổ cô. Chỉ trong chốc lát, Yên Thùy cảm thấy không thể thở được, cô đành vô lực buông xuôi tất cả.

Hàm răng đâm máu với 2 chiếc răng nanh sắc bén đã kề sát cổ Yên Thùy, ánh mắt của Văn Thiên lại đỏ rực hơn nữa, từ người chàng khói đen bốc lên càng lúc càng mãnh liệt. Yên Thùy trong lòng kinh hãi than thầm phen này chết chắc rồi

Bỗng ánh sáng đỏ trên đôi mắt Văn Thiên vụt tắt. Chàng ta ngã xuống nằm bất động trên ngực Yên Thùy. Một bàn tay nam nhân rắn chắc nhưng lạnh lẽo bỗng đưa ra, nắm lấy tay Yên Thùy kéo cô ngồi dậy. Xem ra, Lãnh Huyết lại xuất hiện kịp thời 1 lần nữa.

Yên Thùy lấy tay xoa cổ, đôi mắt vẫn hiện rõ nét kinh hoàng, nhìn chăm chăm vào Văn Thiên đang nằm bất động. Đôi môi cô mấp máy như muốn nói điều gì đó

Lãnh Huyết như biết được điều Yên Thùy sắp nói. Anh ta thờ dài, lên tiếng trước

“Không ngờ cậu ta lại dùng cách này để đối phó với tên bắn lên đó ... “

Yên Thùy run rẩy hỏi

“Văn Thiên ... Anh ta vì sao lại biến thành kẻ ăn thịt người như vậy ? “

Lãnh Huyết vuốt nhẹ lên mặt Yên Thùy như trấn an, nói

“Cậu ta không ăn thịt họ mà chỉ hút máu thôi. Xem ra, cậu ta vẫn chưa biết mình thật sự là thứ gì. Trong lúc nguy cấp đến tính mạng, bản năng đó đã thức dậy ... “

Yên Thùy tò mò hỏi

“Văn Thiên thật sự là thế nào vậy ?”

Lãnh Huyết điềm nhiên đáp

“Hấp huyết quỷ “

Yên Thùy nghe xong, tay chân liền bủn rủn, khắp người nổi gai ốc. Cô không ngờ truyền thuyết đó là thật, trên đời thật sự có hấp huyết quỷ. Hơn nữa, cô đã từng tiếp xúc không ít với con quỷ đó. Nhớ đến lần bị Văn Thiên thừa cơ xâm sở, Yên Thùy vừa cảm thấy xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, vừa cảm thấy sợ hãi, ghê tởm

Lãnh Huyết lại nói tiếp

“Vấn Thiên không phải là hấp huyết quý thuần chủng, mà là lai tạp giữa hấp huyết quý và nhân loại. Dòng máu hấp huyết quý trong người cậu ta không phải tầm thường, chính là dòng máu của hoàng tộc hấp huyết quý. Cũng vì thế mà cậu ta có nhiều dị năng khác người, rất thú vị “

Yên Thùy ngạc nhiên hỏi

“Hấp huyết quý có những khả năng gì ? “

Lãnh Huyết cười, nói

“Hoàng tộc hấp huyết quý không sợ ánh sáng, có khả năng di chuyển với tốc độ cực nhanh, cũng có 1 lớp tà khí để bảo vệ thân thể trước những đòn tấn công của đối thủ, và vài khả năng nữa mà ta chưa phát hiện hết được “

Yên Thùy nhớ lại lúc Vấn Thiên tấn công cô, lo sợ nói

“Tôi hiểu rồi. Tôi đã hiểu vì sao lúc đó anh ta lại hung hăng như vậy. Chắc chắn là có liên quan đến dòng máu hấp huyết quý trong người anh ta ... Bây giờ, bản năng của hấp huyết quý đã trỗi dậy, liệu anh ta có gây nguy hiểm cho tôi và những người khác không ?”

Lãnh Huyết bình thản nói

“Có thể là không. Bình thường, cậu ta không cần phải hút máu để tồn tại như hấp huyết quý thuần chủng. Nhưng khi bị thương nặng, cơ thể cậu ta sẽ cần máu tươi của nhân loại để hồi phục. Lúc đó, bản năng của hấp huyết quý sẽ trỗi dậy, cậu ta sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng, khát máu. Sau khi cơ thể qua khỏi trạng thái nguy hiểm thì bản năng hút máu sẽ lại rơi vào trạng thái tiềm tàng, cậu ta sẽ trở lại giống như nhân loại bình thường “

Yên Thùy nhìn Vấn Thiên, sắc mặt biến đổi liên tục, như muốn biểu thị những cảm xúc phức tạp

Lãnh Huyết trấn an

“Đừng lo, không sao đâu, dòng máu nhân loại trong người Vấn Thiên có thể trấn áp được hung tính của hấp huyết quý. Ta nhất định sẽ có cách giúp Vấn Thiên khống chế hung tính đó, biến nó thành sức mạnh của cậu ta”

Lãnh Huyết đi đến bên Vấn Thiên, xem xét chàng hồi lâu rồi ôm xóc Vấn Thiên lên, vác trên vai. Anh ta lại hướng về Yên Thùy, nét mặt nghiêm trọng nói như dọa nạt

“Những gì xảy ra đêm nay, tuyệt đối không được để ai biết, kể cả chuyện của Vấn Thiên. Nếu như chuyện này lộ ra ngoài, dù chỉ một chút, ta sẽ lấy đi tính mạng của cô đó“

Yên Thùy sợ hãi gật đầu

“Tôi hiểu rồi ... Tôi sẽ giữ kín việc vừa xảy ra đêm nay...”

Lãnh Huyết vác Vấn Thiên trên vai, cùng Yên Thùy trở lại học viện Marshall. Đồng hồ chỉ 4 giờ sáng, một ngày mới sắp sửa bắt đầu ...

Yên Thùy vẫn còn nhiều điều thắc mắc, cô rụt rè hỏi

“U Minh tuyệt địa và Thiên ngoại giáo ... thật sự là những thế lực như thế nào vậy ? Sao tôi chưa từng nghe nói đến họ trước đây”

Lãnh Huyết im lặng không đáp, cũng không tỏ thái độ bức dọc, khó chịu

Yên Thùy lại hỏi

“Cái hộp mà bọn họ muốn lấy thật ra là vật như thế nào vậy ? Nó chứa đựng những bí mật gì ? “

Lãnh Huyết gất gỏng

“Hỏi nhiều quá đấy “

Yên Thùy liền im bặt. Lãnh Huyết lại nở nụ cười lạnh lùng, nói

“Bí mật đó ta có thể kể với cô. Nhưng biết nhiều quá sẽ chỉ có hại cho cô mà thôi “

Yên Thùy không kiềm chế nổi sự tò mò, mạnh dạn nói

“Anh cứ kể cho tôi biết đi. Tôi cũng tò mò rất muốn biết về bí mật đó “

Trong lòng Yên Thùy thầm nghĩ

“Biết đâu bí mật trong chiếc hộp đó có thể giúp mình đánh bại được Lãnh diện tử thần. Phải liệu thử 1 phen xem sao, dù cơ hội mong manh đến thế nào cũng phải thử ...”

Lãnh Huyết hít 1 hơi dài, kể lại

“Cách đây hơn 30 năm, có 1 vật thể bay không xác định – UFO bị rơi trên lãnh thổ Thụy Sĩ. Lập tức nó thu hút sự chú ý của những nhân vật cộm cán lúc đó. 2 người đầu tiên đến vùng đất nơi vật thể lạ bị rơi là U Minh đại đế - thủ lĩnh của U Minh tuyệt địa và 1 thành viên chủ chốt của gia tộc Uraln – 1 gia tộc hấp huyết quý. Giữa họ đã xảy ra giao tranh, sau đó mỗi người mang về 1 phần của UFO đó. U Minh đại đế thân yếu thể cô, trước đó lại mang trọng thương trên mình, nhưng khôn ngoan, xảo quyết vô cùng. Hắn đã lấy được một thứ dường như là hộp đen lưu trữ dữ liệu của UFO và rời đi. Phần còn lại của UFO được gia tộc Uraln bảo quản, nhưng suốt 10 năm trời họ chẳng khai thác được gì từ thứ đó cả. Sau đó họ giao nó lại cho gia tộc Cedric – 1 gia tộc chư hầu của họ, chính gia tộc Cedric đã dựa vào thứ này mà sáng lập nên Thiên ngoại giáo cách đây 20 năm”

Lãnh Huyết ngưng lại một lúc, lại nói tiếp

“U Minh tuyệt địa nằm trong những dãy núi ở khu vực Tây Tạng, gần như cô lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Môn phái này bắt đầu xuất hiện từ thế kỷ 17. Tương truyền, tổ sư của U Minh tuyệt địa có võ công cực cao, nhưng cũng tà ác vô biên, bị chính đạo truy sát liên tục nên cuối cùng phải ẩn cư tại đó. Dường như ông ta vẫn chưa cam tâm quy ẩn nên đã sáng môn lập phái, thu nạp và huấn luyện đệ tử để tiếp tục theo đuổi giấc mộng tranh phong cùng thiên hạ. Đệ tử của U Minh tuyệt địa rất ít khi xuất thế, nhưng mỗi lần xuất thế đều gây ra gió tanh mưa máu làm người người oán ghét. U Minh tuyệt địa giữ chiếc hộp đó hơn 15 năm thì bị Thiên ngoại giáo tập kích, đoạt được. Nhưng trong quá trình vận chuyển về cứ địa của Thiên ngoại giáo, họ lại bị tập kích lần nữa, thế là chiếc hộp đó thất tung một thời gian. Mấy năm gần đây, 1 tin tức bí mật bị lộ ra nên cả Thiên ngoại giáo và U Minh tuyệt địa đều biết chiếc hộp đó đang được cất giữ tại thư viện Marshall, thế nên họ rắp tâm đoạt lấy cho bằng được”

Yên Thùy lại thắc mắc

“Như thế có nghĩa là chính phủ Mi đã lấy được vật đó, nhưng vì sao họ lại cất giữ nó tại thư viện Marshall, mà lại không phải là 1 căn cứ khác ?”

Lãnh Huyết nhún vai

“Không rõ nữa, chắc là có liên quan đến chính trị ... Có vẻ như họ đã làm tất cả những gì có thể, cũng nghiên cứu được ít nhiều bí mật từ chiếc hộp đó, nhưng sau đó lại dậm chân tại chỗ trong thời gian dài. Thế là, trong nhiệm kỳ tổng thống tiếp theo, ông ta đã cho dừng chương trình đó, và chiếc hộp được mang về thư viện Marshall để bảo quản như là 1 tư liệu ...”

Lãnh Huyết lại nhìn Yên Thùy bằng đôi mắt vô cảm, nói

“Chiếc hộp đó có chứa những bí mật về công nghệ của sinh vật ngoài trái đất, có thể làm nên một cuộc cách mạng về vũ khí, dẫn đến chiến tranh trên diện rộng, có thể là 1 cuộc đại chiến thế giới không chừng”

Yên Thùy cả kinh nói

“Nếu thế, vì sao anh lại muốn giao nó cho U Minh tuyệt địa ? Vì sao người ta lại không hủy bỏ nó ?”

Lãnh Huyết cười một tràng dài rồi nói tiếp

“Cái hộp đó không dễ bị phá hủy đâu. Họ đã thử rất nhiều cách rồi, nhưng vẫn không phá hủy được nó. Cô tưởng tượng nổi không, bỏ nó vào lò luyện kim nung cao mà vẫn còn nguyên vẹn, không hề hư hại tí nào”

Ánh mắt Lãnh Huyết lộ vẻ tà ác, anh ta nói

“Ta định giăng 1 cái bẫy để cao thủ nhất lưu của Thiên ngoại giáo và U Minh tuyệt địa cùng tập trung ở đây. Thế nào chúng cũng sẽ thanh toán lẫn nhau, ta cứ ung dung ngồi xem rồi thu dọn tàn cuộc, sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian và sức lực. Nếu như cái hộp sắt đó bị đoạt mất, cũng chẳng sao, xem như nhiệm vụ của ta đã kết thúc, ta có thể rời khỏi nơi này, tiếp tục hưởng thụ cuộc sống theo cách riêng của ta. An nguy của thế giới này đối với ta chẳng là gì cả, cả nhân loại này chết hết cũng được, miễn là ta vẫn sống, thế thôi”

Yên Thùy tỏ ra kinh hãi vô cùng. Cô cảm thấy bất lực, không thể hiểu nổi con người này, tính cách của anh ta quả thật là phức tạp. Yên Thùy khiếp sợ trước sự vô tâm và tàn nhẫn của Lãnh Huyết, anh ta có thể dễ dàng bỏ mặc số phận của hàng triệu người, chỉ vì sự ích kỷ của bản thân anh ta.

Yên Thùy và Lãnh Huyết đã mang Ván Thiên về tòa nhà E1.

Trời đã sáng, lại sắp đến giờ tập trung của những học viên. Yên Thùy vội cáo từ. Không như Ván Thiên, Yên Thùy không muốn bỏ 1 buổi huấn luyện nào cả, dù khá mệt mỏi nhưng cô vẫn cố gắng chịu đựng, xem đó như là một cách để tự rèn luyện chính mình

Vừa đi được vài bước, Yên Thùy bỗng quay lại hỏi

“Vì sao anh lại có thể kể cho tôi những bí mật đó ? Nếu như tôi là nội gián của 2 môn phái đó thì sao ?”

Lãnh Huyết lạnh lùng nói

“Ta có phương pháp riêng của ta để kiểm chứng điều đó. Nếu cô thật sự là nội gián, ta đã treo xác cô trong mật thất từ lâu rồi, chẳng việc gì phải đợi

đến bây giờ “

Yên Thủy không nói thêm gì, lẳng lặng rời khỏi tòa nhà E1

Lãnh Huyết đặt Vắn Thiên nằm dưới đất, nhìn chàng chăm chú, ánh mắt long lanh như ẩn hiện nhiều cảm xúc khó nói ra được, bàn tay anh ta lại nhẹ nhàng vuốt ve trán Vắn Thiên với vẻ trù mến hiếm thấy

Độ nửa giờ sau Vắn Thiên thức dậy, người đầu tiên chàng nhìn thấy lại là Lãnh Huyết

Vắn Thiên cảm thấy cơ thể sáng khoái lạ thường. Chàng sờ tay kiểm tra thân thể rồi kinh ngạc khi phát hiện mình không hề bị chút thương tích nào. Nhưng những vết máu trên thân thể và y phục của chàng lại bảo chàng rằng những việc xảy ra đêm qua là thật, không phải là giấc mộng.

Vắn Thiên nhớ một cách mơ hồ dường như hôm qua chàng đã gặp phải ỏ phục kích của 1 tên bắn t** thuộc Thiên ngoại giáo, và chàng đã bị bắn trúng. Chàng không thể nhớ rõ những gì diễn ra tiếp theo, trong tâm trí chàng chỉ còn lại vài ký ức không rõ ràng. Vắn Thiên cố gắng nhớ lại những ký ức đó, điều này làm cho chàng cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Từng ký ức dần dần hiện ra. Vắn Thiên nhìn thấy trong những ký ức đó hình ảnh một viên đạn đang xé gió lao đến giữa trán chàng. Rồi tất cả như chậm lại, mọi vật xung quanh như mờ ảo. Tất cả những hình ảnh xung quanh chàng bỗng đỏ rực như máu. Và rồi, máu đã đổ ... là máu của tên bắn t** – đối thủ của chàng. Khi ký ức cuối cùng hiện ra, Vắn Thiên kinh hãi nhận ra mình đang cắn mạnh vào cổ tên bắn t** rồi tham lam hút và nuốt lấy dòng máu nóng trào ra từ vết thương của hắn. Tất cả là thật sao ... Phải chăng hung tính của Vắn Thiên lại bộc phát 1 lần nữa ... Vì sao chàng lại trở nên khát máu đến như vậy ...

Vắn Thiên quay sang định hỏi Lãnh Huyết, nhưng anh ta lại bất thần tấn công chàng, song chỉ đâm thẳng đến mang theo 1 luồng khí tức sắc lạnh như lưỡi kiếm. Chiêu thức của Lãnh Huyết tỏa ra 1 sát khí lạnh lùng, tốc độ cực nhanh, dường như anh ta không đùa giỡn với Vắn Thiên mà thật sự toàn lực xuất thủ tấn công chàng.

Vắn Thiên kinh hoàng, tim đập mạnh. Trong sát na sinh tử, chàng thấy chiêu thức của Lãnh Huyết như chậm lại, liền nhanh chóng nghiêng người né tránh. Tất cả diễn ra rất nhanh, nếu không phải là cao thủ thật sự, e là chẳng thể thấy được gì

Lãnh Huyết không tấn công tiếp, nhìn Vắn Thiên với vẻ hài lòng, nói

“Chúc mừng cậu, cậu lại đánh thức được thêm 1 khả năng đặc biệt nữa “

Vắn Thiên ngạc nhiên hỏi

“Là khả năng gì, vì sao đệ lại không cảm nhận được ?”

Lãnh Huyết nói

“Cậu có thể tăng cường tuần hoàn máu trong cơ thể trong thời gian ngắn, thúc đẩy tốc độ của cơ thể lên gấp nhiều lần. Đây cũng là 1 khả năng bẩm sinh của cậu, bởi vì cậu là 1 người rất đặc biệt “

Vắn Thiên khỏ sở nói

“Đệ vẫn không hiểu ý huynh muốn nói đến điều gì ”

Lãnh Huyết kiên nhẫn giải thích

“Nói đơn giản hơn, khi giao đấu với 1 đối thủ, vào giây phút quyết định, cậu có thể tự tăng cường tốc độ của mình lên vài chục lần, xuất chiêu cực nhanh và bất ngờ khiến đối thủ không sao nhìn thấy kịp. Hoặc giả, trong vài phần trăm giây quyết định sinh tử, cậu có thể tự tăng cường tốc độ của mình để tránh né sát chiêu của đối thủ và phản công lại lúc hắn chưa kịp phòng bị “

Vắn Thiên gật đầu

“Đệ hiểu rồi. Nhưng vì sao từ nhỏ đến giờ đệ vẫn không phát hiện ra khả năng đó nhỉ “

Lãnh Huyết không cần suy nghĩ lâu, liền nói ngay

“Đơn giản là vì cậu chưa gặp đối thủ thật sự, hay là chưa thật sự đối mặt với nguy hiểm chí mạng “

Vắn Thiên ngẫm nghĩ một lúc, lại thở dài tỏ vẻ tiếc nuối

“Giá như tiềm năng đó thức tỉnh sớm 1 chút thì lúc đó đệ đâu đến nỗi bị Harry Warman đánh bại nhục nhã như vậy ... “

Lãnh Huyết vẫn điềm nhiên

“Vì lúc đó không phải là giây phút sinh tử. Cậu biết rằng hắn sẽ không giết cậu. Chỉ khi cơ thể cậu cảm thấy nguy hiểm đến cực hạn thì tiềm năng mới được đánh thức một cách triệt để “

Vấn Thiên gật gù liên tục, dường như đã hiểu.

Lãnh Huyết lại bảo chàng

“Cậu đi về phòng nghỉ ngơi đi. Tối nay hãy xuống mặt thất gặp ta, ta vẫn còn vài điều muốn nói với cậu “

Vấn Thiên mặc dù vẫn còn tò mò muốn biết Lãnh Huyết còn điều gì muốn nói với chàng nhưng cũng không trái lời, liền trở về phòng.

Vừa bước vào phòng, chàng nhìn thấy Huyền Vũ đang nằm trên giường, tay ôm lấy ngực, khuôn mặt nhăn nhó tỏ vẻ thống khổ, mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả trán.

Vấn Thiên đoán rằng Huyết long lại phát tác, liền lên tiếng hỏi

“Cô làm sao thế ? Có gì không ổn à ? “

Huyền Vũ trả lời, giọng ngắt quãng vì đau đớn

“Tôi cảm thấy đau lắm ... Tựa như có thứ gì đó đang cựa quậy trong tim tôi ... Tôi không vận công, cũng không nghĩ đến chuyện đánh giết ... Vì sao lại như vậy chứ ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15: Chiếm Hữu Mĩ Nhân

Một ngày mới đã bắt đầu, những tia nắng sớm chiếu rọi vào cửa sổ của căn phòng

Vấn Thiên đang truyền nội lực giúp Huyền Vũ khống chế Huyết long

Cho rằng y phục của Huyền Vũ cản trở một phần chân khí của mình, Vấn Thiên liền cởi bỏ áo của cô ra. Chàng đặt tay lên tấm lưng trần Huyền Vũ, thực hành theo phương pháp của Nhã Nhi truyền thụ, đem chân khí lưu thông tuần hoàn khắp cơ thể Huyền Vũ, cố gắng tạo thành 1 chiếc kén phong tỏa Huyết long lại

Vấn Thiên phải khó khăn lắm mới tập trung được. Chàng cố gắng tập trung tinh thần gạt bỏ tạp niệm, cũng như trấn áp dục hỏa trong lòng. Tấm lưng trần trắng trẻo và những tiếng rên rỉ vì đau đớn của Huyền Vũ vô tình đã đánh thức dục vọng nguyên thủy nhất của loài người trong lòng Vấn Thiên. Mặc dù nét mặt chàng cố giấu giếm điều đó, nhưng tiểu huynh đệ một cách vô thức đã âm thầm trời dậy tự lúc nào

Thời gian dần trôi, mặt trời cũng lên cao dần

Đến 9 giờ sáng, Vấn Thiên cuối cùng cũng hoàn thành xong việc chế ngự Huyết long

Sắc mặt Huyền Vũ đã hồng hào trở lại, hơi thở đã điều hòa, không còn tỏ vẻ đau đớn nữa

Vấn Thiên mệt mỏi ngồi dựa sát tường, không ngờ việc chế ngự Huyết long lại khó đến như vậy. Theo như lời Nhã Nhi nói thì Huyết long sẽ ngày càng phát tác dữ dội hơn, không biết đến lúc đó chàng có đủ nội lực để chế ngự nó hay không. Vấn Thiên bỗng chợt cảm thấy lo lắng bất an, chàng lo sợ 1 ngày nào đó Huyền Vũ sẽ chết trước ánh mắt bất lực của mình, nếu như thế thì thật là đáng tiếc vô cùng

Nhìn thấy vẻ lo âu của Vấn Thiên, Huyền Vũ khẽ lên tiếng

“Tôi đã cảm nhận thấy Huyết long đó không chỉ đơn giản là tà thuật khống chế người khác. Nó đang dần mòn phá hủy kinh mạch của tôi, hủy diệt sự sống của tôi.”

Vấn Thiên không biết nói gì, chỉ im lặng thở dài. Sự thật vẫn là sự thật, có lẽ không nên tiếp tục giấu Huyền Vũ sự thật đó nữa, cô ta có quyền được biết về số phận của mình

Huyền Vũ lại khẽ hỏi

“Làm ơn nói thật cho tôi biết, tôi còn sống được bao lâu nữa ?”

Vấn Thiên ngập ngừng đáp

“Có lẽ ... chưa đến 1 năm nữa ... “

Huyền Vũ nghe vậy, trong lòng đau khổ vô cùng. Hiện tại cô vẫn còn trẻ, vẫn chưa trải nghiệm hết những niềm vui của cuộc sống, vẫn còn nhiều mơ ước chưa thực hiện được; thế mà đã phải nhận lãnh bản án tử hình này. Cô không tin và không muốn chấp nhận điều đó, nhưng đó vẫn là sự thật. Huyền Vũ cảm thấy cô đơn và sợ hãi hơn bao giờ hết. Giờ đây, chỉ còn mình cô đơn độc đối diện với cái chết đang treo lơ lửng trên đầu mình.

Cái chết không làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng, mà chính cảm giác lúc đang chờ chết mới giết dần giết mòn con người ta một cách âm thầm, lặng lẽ.

Huyền Vũ òa lên khóc, Vấn Thiên ôm lấy cô vào lòng. Chẳng cảm nhận được thân thể mềm mại, đàn hồi của Huyền Vũ đang run rẩy trong lòng mình, chắc hẳn cô ta đang rất tuyệt vọng và đau khổ. Vấn Thiên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc và bờ vai của người đẹp, như muốn xoa dịu nỗi đau trong lòng cô. Khóe mắt chàng long lanh, như ánh lên sự thương cảm vô hạn.

Bất giác ánh mắt 2 người chạm vào nhau, rồi họ nhìn nhau thật lâu, không chớp mắt. Vấn Thiên cũng phải công nhận rằng đôi mắt của Huyền Vũ rất đẹp, đen huyền và sâu thẳm như chứa đựng sự huyền bí của cả vũ trụ. Những làn sóng long lanh phát ra từ đôi mắt người đẹp như cuốn hút Vấn Thiên, chàng nhẹ nhàng choàng tay qua người Huyền Vũ, ôm hôn cô một cách nhiệt tình, say đắm. Huyền Vũ cũng ôm lấy Vấn Thiên, thả lỏng cơ thể cùng thường thức nụ hôn với chàng

Vấn Thiên đã từng hôn Huyền Vũ không ít lần, nhưng chưa lần nào lại được đáp trả một cách nhu thuận như thế này. Trực giác của nam nhân như thầm bảo Vấn Thiên rằng tảng băng trong tim Huyền Vũ đã tan chảy, cô ta đã chấp nhận chàng. Một cảm giác tò mò và ham muốn nhục dục lại nổi lên. Chàng quyết định sẽ chiếm hữu Huyền Vũ ngay chính vào lúc này, không chậm trễ dù chỉ 1 phút giây. Thời gian quả thật là quý giá, nếu như cô ta có thể chết vì Huyết long bất cứ lúc nào, vì sao lại không tranh thủ hưởng thụ nị vị ái ân ngọt ngào với cô ta ngay bây giờ chứ.

Vấn Thiên cảm thấy hành động của mình có vẻ không quân tử cho lắm, nhưng chàng lại tự biện hộ cho chính mình

“Mình vốn là đào mộ tặc, chuyên trộm cỗ vật của người chết, nào phải quân tử gì đâu. Cứ vứt quách cái đạo lý quân tử vớ vẩn đó, phải thật thoải mái, thế mới là cuộc sống... “

Xem ra, háo sắc dường như là bản tính của nam nhân. Vấn Thiên cũng không phải là ngoại lệ. Cuối cùng đã có 1 cơ hội, vì sao lại có thể bỏ lỡ được. Chàng quyết định không kiềm chế nữa, để mặc cho mình làm theo tiếng gọi của dục vọng mãnh liệt đang tồn tại trong người chàng

Vấn Thiên bất thần tấn công 2 viên hồng ngọc trên vùng đồi núi đầy quyến rũ của Huyền Vũ, rồi lại xoa nắn đôi ngọc nhũ đó một cách ôn nhu, đầy tình cảm. Mối miệng 2 người vẫn quấn lấy nhau triền miên không dứt. Huyền Vũ thoáng nhăn mặt, nhưng mau chóng mềm nhũn người ra trước sự tấn công dồn dập từ ma thủ của Vấn Thiên. Từng ngón tay ma mãnh của chàng lại nhẹ nhàng len lỏi tháo bỏ từng lớp chướng ngại.

Sau nụ hôn say đắm, trong chút ý thức còn sót lại, Huyền Vũ nhận ra nửa thân trên của mình đã trần trụi, và đôi mắt của Vấn Thiên đang nhìn chăm chăm vào những đường cong đầy nữ tính và kiều hãnh của cô với vẻ khát khao, thèm thuồng. Từ lúc rơi vào tay Vấn Thiên, Huyền Vũ biết rằng sớm muộn gì mình cũng bị Vấn Thiên chiếm hữu. Cô tự an ủi mình rằng, ít ra anh ta cũng chiếm hữu mình một cách dịu dàng, lãng mạn chứ không dùng phương pháp thô bạo mà cưỡng gian. Hôn nữa, trong thâm tâm của Huyền Vũ cũng đã chấp thuận sự chiếm hữu này rồi. Lý trí của Huyền Vũ đang bỏ cô mà đi, tâm hồn cô như chìm đắm trong mê tình và thứ khoái cảm mới mẻ, kì diệu do Vấn Thiên mang lại.

Một làn gió thổi đến từ cửa sổ, Huyền Vũ cảm thấy lạnh lạnh khác thường, bèn lên kêu lên

“Y phục của tôi... “

Vấn Thiên cười, trong mắt chàng như ẩn hiện một làn sương mù, thần thái anh tuấn mê người, ngắt lời Huyền Vũ

“Chúng không còn trên người cô em đâu. Hãy để ta trở thành y phục, sưởi ấm cho em nhé “

Từng lời ngọt ngào đầy tình ý rót vào tai như đánh tan lớp phòng thủ cuối cùng của Huyền Vũ. Cô lại đẩy Vấn Thiên ra, đôi tay vẫn theo phản xạ che đậy những vị trí nhạy cảm trên cơ thể. Vấn Thiên lại ôm lấy Huyền Vũ, nhẹ nhàng vuốt ve những đường cong gợi cảm, miệng lại cắn nhẹ vào vành tai cô. Rồi đôi tay đó lại chuyển hướng, vuốt ve phần bụng dưới trắng như ngọc của Huyền Vũ, rồi dần dần tiến đến địa phương thần bí nằm giữa đôi chân thon dài tuyệt đẹp của thiếu nữ.

Huyền Vũ đã hoàn toàn chìm đắm trong dục tình, từ miệng cô phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ, thân thể vận vẹo như hưởng ứng. Biểu hiện đó như một thứ thần dược kích thích Vấn Thiên hơn nữa, chàng đem toàn bộ tuyệt nghệ học từ Kane ra thi triển trên người Huyền Vũ, nhấn chìm cô trong những đợt sóng khoái cảm triền miên bất tận. Tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn hơn, hơi thở của Huyền Vũ cũng trở nên dồn dập, thân thể run rẩy không ngớt trước những đợt tấn công của Vấn Thiên.

Y phục của Vấn Thiên cũng không còn lại gì. Trong mơ hồ, Huyền Vũ đã động thủ tháo bỏ toàn bộ. Bàn tay cô nhẹ nhàng mân mê bộ ngực trần nở nang đầy nam tính của Vấn Thiên, rồi lại chuyển sang thăm hỏi vị tiểu huynh đệ đang hiên ngang đứng thẳng của chàng. Vấn Thiên nhắm mắt lại, tận hưởng sự chăm sóc nhiệt tình của người đẹp, chàng chỉ muốn hét to lên để phát tiết sự sung sướng mà mình đang cảm nhận. Dục hỏa trong lòng Vấn Thiên rực cháy mạnh mẽ, như thiêu đốt toàn thân chàng, khiến chàng cảm thấy rạo rức, bứt rứt khó tả

Vấn Thiên lại xoa nhẹ vùng đất huyền bí của thiếu nữ, rồi nhẹ nhàng đưa 1 ngón tay tiến nhập vào nhục động. Cả cơ thể của Huyền Vũ rung động, cô ôm

chặt Ván Thiên, ra sức cào cấu tẩm lưng trần cường tráng của chàng như để giải tỏa sự khó chịu trong người. Ván Thiên nhắm mắt, cố gắng chịu đựng, chàng phát hiện ra khe động bí ẩn của người đẹp đã rất âm ướt, đây đúng là thời điểm để tiến nhập vào cơ thể của cô ta.

Ván Thiên nhẹ nhàng gỡ bàn tay người đẹp ra khỏi tiểu huynh đệ của mình, lại dẫn đường cho tiểu huynh đệ đến trước cửa mật động huyền bí. Chàng thì thầm vào tai Huyền Vũ

“Đến lúc rồi đó, chúng ta hãy cùng nhau thưởng thức phần còn lại của cuộc vui nào “

Huyền Vũ mơ màng thì thầm vào

“Người ta ... cho chàng hết tất cả đó ...”

Huyền Vũ bỗng nhớ ra đây là lần đầu tiên của mình, định lên tiếng nói với Ván Thiên điều gì đó, nhưng chưa kịp nói gì thì tiểu huynh đệ hoành tráng của Ván Thiên đã xâm nhập vào nội thể của cô, nhanh chóng phá tan mọi chướng ngại. Phút chốc, linh nhục của 2 người đã hòa nhập làm một, một loại khoái cảm mạnh mẽ phát sinh làm cho cả 2 như tê dại đi. Huyền Vũ hét lên một tiếng, giọng điệu vừa đau đớn vừa khoái lạc, đôi tay run rẩy ôm chặt tẩm lưng trần của Ván Thiên. Ván Thiên nhẹ nhàng uốn người di chuyển tiểu huynh đệ tiến lui liên tục trong mật động âm áp đó. Cảm giác co bóp chặt chẽ làm chàng không kiềm chế nổi, phải kêu lên mấy tiếng đầy khoái cảm. Hương vị ái ân thật là tuyệt diệu.

Có những việc không cần ai dạy, đến lúc cần thì con người cũng tự biết nên làm thế nào. Thân thể Ván Thiên càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, khoái cảm dồn dập từ tiểu huynh đệ truyền lại làm dục hòa trong lòng chàng bùng cháy mãnh liệt. Huyền Vũ nét mặt nhăn nhó, tỏ ra vừa khổ sở vừa thỏa mãn, toàn thân vận vẹo, uốn éo liên tục trước những đợt tấn công mãnh liệt của Ván Thiên. Có lúc cô định nói điều gì đó, nhưng lại không thể thốt lên thành lời, từ miệng chỉ phát ra những tiếng rên rỉ thõng khô, kích tình.

Huyền Vũ trải qua mấy đợt cao trào, sức lực đã cạn kiệt, gục mặt lên người Ván Thiên thở gấp, thân thể run rẩy không ngớt. Ván Thiên vẫn tiếp tục tác chiến, tận tình hưởng thụ khoái cảm trên cơ thể mỹ nhân thêm một lúc nữa. Từ hạ thể truyền lại một cảm giác ẩm ướt, nóng ẩm khó tả, chàng hiểu rằng Huyền Vũ đã tiết thân. Ván Thiên cũng không cố gắng duy trì duy trì lâu hơn, tiểu huynh đệ liên rung động, phát tiết toàn bộ dục vọng nam nhân vào nội thể của Huyền Vũ. Căn phòng đột nhiên yên ắng hẳn đi, chỉ còn vài tiếng rên rỉ khe khẽ của Huyền Vũ, cùng tiếng thở gấp của Ván Thiên

Ván Thiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng, chỉ muốn ngã lăn ra nằm trên thân thể mềm mại, quyến rũ của Huyền Vũ mà nghỉ ngơi. Nhưng chàng bỗng suy nghĩ lại, không muốn để mất hình tượng của mình, bèn ngồi dậy, ôm lấy Huyền Vũ, đặt cô ngồi trên đùi mình, tựa vào bộ ngực nở nang rắn chắc của mình. Hạ thể hai người vẫn chưa rời nhau ra, như luyến tiếc những cảm giác tuyệt vời của cuộc ái ân vừa qua.

Nghỉ ngơi được một lúc, tiểu huynh đệ của Ván Thiên lại phục hồi thần thái uy phong vốn có, chàng lại bế Huyền Vũ lên giường tiếp tục cùng người đẹp đưa nhau lên đỉnh Vu sơn thêm mấy lần nữa. Mãi đến khi Huyền Vũ mê man thiếp đi, Ván Thiên mới dừng lại, lặng lẽ ngắm nhìn người đẹp ngủ rồi rơi vào giấc mộng lúc nào chẳng hay

Khi Ván Thiên thức dậy thì trời đã tối

Đồng hồ chỉ 7 giờ

Chàng nhanh chóng mặc y phục, chạy vội đến nhà ăn đem về 1 số thức ăn cho người đẹp rồi hối hả đi xuống mật thất. Lãnh Huyết rất khó tính, và trẻ hện cũng không phải là thói quen của Ván Thiên

Lãnh Huyết đang đứng cạnh một cái bàn lớn, có vẻ như đang đợi Ván Thiên. Mật thất trở nên sạch sẽ khác thường, những xác chết đã hoàn toàn biến mất

Trên mặt bàn đặt một bọc vải nhỏ, dường như có 1 thứ trang sức nào đó đang được gói trong đó; và một chiếc vali khá lớn, dường như được nhét đầy giấy tờ, tư liệu

Ván Thiên chỉ vừa bước vào thông đạo, Lãnh Huyết đã lên tiếng

“Cậu đến rồi đấy à, mau lại đây “

Ván Thiên nhanh chóng tiến đến, Lãnh Huyết cũng quay lại đối diện với chàng. Nét mặt anh ta vẫn lạnh lùng, thần thái tỏ vẻ nghiêm trọng. Ván Thiên cảm giác như có việc gì đó không hay sắp sửa xảy ra

Lãnh Huyết nhìn Ván Thiên, nói

“Cậu sẽ phải rời khỏi học viện này. Ngay trong ngày mai, cậu sẽ phải rời đi “

Ván Thiên kinh ngạc

“Vì sao ... “

Lãnh Huyết liếc nhìn xuống mặt bàn, như bảo Ván Thiên hãy để mắt đến những vật đang đặt ở đó. Anh ta lại nói

“Đây là những thứ cậu cần. Đây là tất cả những tư liệu có liên quan đến khảo cổ được lưu trữ trong thư viện Marshall, ta đã soạn ra cho cậu toàn bộ. Còn những thư điển võ công được cất giữ tại đây, theo ta chúng cũng không thích hợp cho cậu lắm, bởi vì cơ thể của cậu vốn đặc biệt khác người. Sau

này, cậu nên cố gắng dùng ngộ tính tự sáng tạo võ công cho riêng mình, đó mới là con đường của chính cậu”

Lãnh Huyết mở bọc vải, lấy ra một sợi dây chuyền, trên mặt dây chuyền có gắn một viên viên thủy tinh màu xám trong suốt. Anh ta đeo sợi dây chuyền vào cổ Văn Thiên và nói

“Giữ vật này thật cẩn thận, sau này cậu sẽ cần đến nó, tuyệt đối không để nó rơi vào tay ai khác”

Văn Thiên thần thờ nhìn Lãnh Huyết hồi lâu rồi nói

“Huynh định đuổi đệ đi thật sao ... “

Lãnh Huyết nói

“Ta không đuổi cậu đi, chỉ là có 1 nhiệm vụ giao cho cậu. Số tư liệu này chính là phần thưởng, ta giao trước cho cậu luôn. Ta hy vọng cậu sẽ không từ chối ta “

Văn Thiên có cảm giác Lãnh Huyết đã lật ngửa bài. Chẳng hiểu, Lãnh Huyết chỉ điểm võ công cho chàng mục đích là để chàng giúp anh ta thực hiện việc gì đó. Thời khắc quan trọng đã đến, cuối cùng Lãnh Huyết cũng đã giao nhiệm vụ cho chàng, căn bản là chàng không thể từ chối. Văn Thiên đoán rằng nếu chàng từ chối, Lãnh Huyết sẽ không ngần ngại gì hạ sát chàng tại đây. Trên đời không có ai cho không ai một thứ gì cả ...

Văn Thiên trầm nghĩ

“Thôi thì cứ giả vờ chấp thuận theo Lãnh Huyết rồi sau này cố gắng tìm cách để trốn thoát khỏi anh ta, cũng không phải là 1 ý kiến quá tệ “

Văn Thiên gật đầu, mạnh dạn nói

“Đệ rất sẵn lòng, xin huynh cho đệ biết đệ cần phải làm gì “

Lãnh Huyết nét mặt vẫn lạnh tanh, nói

“Hãy đến Thiên Cơ lâu, tìm hiểu về Thiên Cơ lão nhân, rồi tìm cơ hội để ám sát ông ta. Sau khi việc đã thành hãy trở về đây gặp ta, ta sẽ an bài cho cậu. Thiên Cơ lão nhân vốn không biết võ công, nhưng rất xảo trá, đừng bao giờ nghe những gì ông ta nói, hãy thẳng tay hạ thủ càng nhanh càng tốt”

Văn Thiên định hỏi Lãnh Huyết lý do vì sao lại phải ám sát Thiên Cơ lão nhân, nhưng lại thôi. Chàng quyết định hỏi một câu khác

“Thiên Cơ lâu là tổ chức như thế nào ? Nó tọa lạc ở nơi nào ? “

Lãnh Huyết lấy trong người ra một tấm bản đồ ném cho Văn Thiên, nói

“Thiên Cơ lâu tọa lạc ở hoang mạc Tasmania, vị trí chính xác thì không ai rõ. Nhưng trong vòng một tháng sắp tới, Thiên Cơ lâu sẽ cử hành Thiên Cơ đại điển tại một thị trấn gọi là Vô Danh trấn ở 1 ốc đảo trong hoang mạc đó. Vị trí chi tiết của Vô Danh trấn ta đã ghi lại trên bản đồ này. “

Văn Thiên lại không nén nổi tò mò, hỏi

“Thiên Cơ đại điển là thế nào vậy huynh ?”

Lãnh Huyết trả lời

“Thiên Cơ lâu tự phụ là biết tất cả bí mật của thiên hạ này. Nói là tất cả thì có hơi quá lớn, nhưng thật sự là họ cũng biết rất nhiều ... Mỗi năm một lần, họ sẽ đem những bí mật đó ra bán đấu giá. Thiên Cơ đại điển nói trắng ra chỉ là cuộc buôn bán, giao dịch giữa Thiên Cơ lâu và nhân sĩ trong thiên hạ. Ban đầu, họ sẽ công bố Cường giả bảng – danh sách những tuyệt thế cao thủ trên toàn thế giới, thứ này hoàn toàn miễn phí. Sau đó đến phần chính của Thiên Cơ đại điển, chính là buôn bán tin tức bí mật. Những người cần mua tin tức bí mật sẽ đưa cho Thiên Cơ lâu một lễ vật nào đó, nếu như Thiên Cơ lâu chấp nhận lễ vật đó, sẽ nói cho họ biết tin tức bí mật mà họ cần, xem như giao dịch hoàn thành “

Lãnh Huyết ngưng một lúc để Văn Thiên có thời gian suy nghĩ nắm rõ sự tình, rồi lại nói tiếp

“Cách đây 2 năm, tin tức bí mật về chiếc hộp Pandora đã được Thiên Cơ lâu tiết lộ trong lần Thiên Cơ bảo điển đó. Vì vậy U Minh tuyệt địa mới tìm đến đây”

Văn Thiên tò về hộp, lo âu hỏi

“Voi tu vi của đệ, liệu có thể ám sát thành công Thiên Cơ lão nhân đó hay không ? “

Lãnh Huyết nói

“Trong Thiên Cơ đại điển đó, chắc chắn Thiên Cơ lão nhân sẽ xuất hiện, đó sẽ là cơ hội tốt nhất của cậu để thích sát ông ta. Tu vi của cậu tuy chưa thể xem là tuyệt thế cao thủ, nhưng với khả năng tự tăng cường tốc độ của chính mình, cũng không khó khăn lắm để cậu có thể đánh bại được nhất lưu cao thủ. Ta cũng không bảo cậu liều mạng thực hiện nhiệm vụ đó, nếu thích sát không thành, cậu có thể bỏ chạy để bảo toàn tính mạng ”

Vấn Thiên đánh liều hỏi 1 câu mà không ai ngờ đến

“Việc này quả thật là không đơn giản. Đệ muốn hỏi, sau khi thành công, đệ sẽ nhận được gì từ phi vụ đó ? Hy vọng không phải là tiền, thứ này đệ có không nhiều lắm, nhưng tạm đủ dùng.”

Lãnh Huyết cười một cách sảng khoái

“Thằng thán lăm, ta thích người như vậy.”

Anh ta lại nói

“Ta biết rằng cậu vẫn thắc mắc muốn biết về những bí mật liên quan đến cơ thể cậu, cụ thể là sự thật về nguồn gốc của hung tính trong người cậu, cũng như những khả năng đặc biệt mà cậu vẫn chưa đánh thức hết được. Ta sẽ giải đáp những nghi vấn đó cho cậu và tặng cậu 1 vũ khí tốt- nếu không muốn nói là thần binh lợi khí để sử dụng. Thù lao như thế đã thỏa đáng chưa “

Vấn Thiên cắn môi suy nghĩ hồi lâu rồi nói

“Đệ còn muốn thêm 1 thứ nữa, đệ muốn huynh hóa giải Huyết long cho Huyền Vũ, có được không ?”

Lãnh Huyết cười lớn, nói

“Yêu cầu này có hơi quá, nhưng ta có thể trả tự do cho cô ta. Nếu ta nhớ không nhầm thì Nhã nhi đã chỉ điểm cho cậu phương pháp hóa giải Huyết long rồi mà”

Vấn Thiên ngập ngừng

“Nhưng ... đệ không đủ công lực ... “

Lãnh Huyết lạnh lùng nói

“Hiện giờ thì chưa đủ, nhưng sau này có thể sẽ khác. Cậu còn gần 1 năm để tự tăng cường thực lực mà. “

Vấn Thiên biết rằng có thuyết phục nữa cũng vô ích, chàng quyết định chấm dứt cuộc đối thoại

“Được, đệ chấp nhận nhiệm vụ của huynh. Đệ sẽ cố gắng hết sức, nhưng không đảm bảo là sẽ thành công ... “

Lãnh Huyết gật đầu, xem như đã thỏa thuận xong. Vấn Thiên xách vali tài liệu mang về phòng. Chàng biết mình đang dính vào 1 rắc rối không nhỏ, nhưng vẫn tự tin rằng mình có thể đối phó được.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Hội Ngộ Chu Tước

Vấn Thiên trở về phòng.

Chàng nhìn thấy Huyền Vũ đã tỉnh dậy, đang ôm chiếc chăn che đầy thân thể trần trụi, thần thờ nhìn những vết tích của cuộc mây mưa ân ái trên tấm trải giường.

Vấn Thiên không nói gì, lặng lẽ đến ngồi cạnh Huyền Vũ, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà như tơ của người đẹp. Huyền Vũ ôn nhu dựa người vào lòng Vấn Thiên, từ khóe mắt lại chảy ra 2 dòng lệ trong vắt như thủy tinh...

Vấn Thiên nhìn vào mắt người đẹp, hỏi:

“Cô cảm thấy không ổn trong người sao ?”

“Bốp” – Huyền Vũ bất thần cự mình rồi khỏi vòng tay của Vấn Thiên, xuất thủ tát vào mặt chàng một cú đau điếng. Vấn Thiên ngạc nhiên, như chẳng hiểu vì sao mình lại bị đánh.

“Chàng đã làm người ta ra nông nổi này, còn gọi người ta là “cô” được sao ... – Huyền Vũ âm ức nói.

Vấn Thiên như đã hiểu ra, liền thay đổi thái độ. Chàng cảm thấy cách xưng hô này có vẻ hay hay, liền học theo:

“Ta xin lỗi nàng. Nàng cảm thấy không ổn ở chỗ nào ? Huyét long lại phát tác nữa hay sao ? “

Huyền Vũ không nhìn thẳng vào mắt Vấn Thiên, nét mặt ửng hồng nói:

“Người ta đau đến rã rời cả người ... Là do chàng hại người ta ... “

Vấn Thiên giả vờ thờ dài, nói:

“Nàng không nguyên ý dâng hiến cho ta phải không ? “

Huyền Vũ áp ứng nói:

“Không biết phải nói sao ... Khi biết mình sắp phải chết, thiếp cảm thấy hụt hẫng, tuyệt vọng vô cùng. Thiếp chợt nảy sinh ý nghĩ: thời gian còn lại, thiếp muốn sống thật bất cần, chỉ sống cho chính mình mà thôi. Cũng vừa hay lúc đó chàng lại sờ mó loạn động trên thân thể thiếp ... Thế là thiếp không giữ gìn gì nữa, liền trao thân gởi phận cho chàng. Dù sao, so với tên mặt lạnh đó, chàng đối xử với thiếp rất tốt, trong lòng thiếp cũng có chút điểm yêu thích chàng ... “

Vấn Thiên lại hỏi:

“Thế còn tí ti của nàng ? Còn U Minh tuyệt địa ? Nàng quyết định như thế nào ? “

Huyền Vũ trả lời ngay, không chút đắn đo:

“Thiếp đã hy sinh quá nhiều cho U Minh tuyệt địa rồi. Giờ thiếp chỉ muốn sống thời gian còn lại chỉ cho riêng mình mà thôi. Tí ti vẫn còn nặng lòng với U Minh tuyệt địa lắm, nhưng bất luận thế nào, thiếp sẽ không theo tí ấy trở về đâu “

Vấn Thiên trầm nghĩ:

“Chắc rằng cô ấy cho là vì U Minh tuyệt địa mà mình mới thế thảm như thế này. Có lẽ cô ấy đã chuyển nỗi oán hận từ Lãnh Huyét sang U Minh tuyệt địa rồi. Nữ nhân đúng thật là ... Khó hiểu thật ... “

Huyền Vũ lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Vấn Thiên:

“Chàng có biết ước mơ lớn nhất của phụ nữ là gì không ? Rất đơn giản, chỉ là được sống đầm ấm bên nam nhân mà mình thương yêu, chăm sóc người ấy thật tốt, sinh cho người ấy thật nhiều con cái, rồi cùng phu quân nuôi dạy con nên người. Chỉ thế thôi ... “

Vấn Thiên như nghẹn lời, định an ủi Huyền Vũ nhưng mở miệng không được.

Huyền Vũ lại nói:

“Từ nhỏ, thiếp chẳng biết cha mẹ mình là ai cả. Thiếp lớn lên trong roi vọt và sự huấn luyện khắc nghiệt của U Minh tuyệt địa, sau đó là máu, giết chóc, đánh nhau và thương tổn. Thiếp đã trung thành với U Minh tuyệt địa một cách ngu ngốc, cho đến khi bị tên mặt lạnh đó bắt giữ. Ngày đêm thiếp mong chờ có ai đó sẽ đến cứu mình, nhưng nào có ai đến. Thiếp từng thấy số phận của những người khác khi thất bại trong nhiệm vụ, U Minh tuyệt địa đã bỏ rơi họ một cách lạnh lùng và nhẫn tâm. Thiếp không muốn tin mình cũng bị đối xử như vậy, nhưng thời gian đã chứng minh điều đó. Giờ thiếp chỉ còn 1 hy vọng là chàng mà thôi, nếu như chàng cũng bỏ rơi thiếp, thiếp chẳng mong sống thêm 1 phút giây nào cả “

Vấn Thiên ôn nhu vỗ về Huyền Vũ:

“Đừng lo, ta sẽ không bỏ rơi nàng đâu. Nhất định ta sẽ tìm được phương pháp hóa giải Huyét long. Ta thề với nàng đấy, nếu như trái lời sẽ bị ... “

Huyền Vũ đưa tay chặn miệng Vấn Thiên lại, nói:

“Đừng thề thốt ... Thiếp tin chàng ... “

Vấn Thiên cười thầm, nghĩ bụng:

“Ta chỉ muốn nói là sẽ bị ... miếng đậu hủ rơi trúng đầu mà chết ... Cái miệng có linh tính, không nên thề độc, he he he ... “

Vấn Thiên nhẹ nhàng lấy tay áo lau nước mắt cho Huyền Vũ, lại cố pha trò để người đẹp quên đi đau khổ. Đến khi Huyền Vũ cảm thấy khá hơn, chàng mới tạm thời buông cô ra, mở chiếc vali đựng những tài liệu được cất giữ trong đó. Huyền Vũ dựa sát vào người Vấn Thiên, lặng im chăm chú quan sát chàng với vẻ tò mò, hiếu kì.

Với sự thông minh và kiến văn uyên bác của mình, chỉ trong vài giờ, Vấn Thiên đã đọc hết và ghi nhớ toàn bộ số tư liệu đó. Chàng cảm thấy hài lòng,

quay sang ôm hôn Huyền Vũ một cách thấm thiết, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của Huyền Vũ lại ửng hồng trông rất đáng yêu.

Sau nụ hôn đó, Vấn Thiên tươi cười nói với Huyền Vũ:

“Ngày mai ta sẽ đưa nàng ra khỏi nơi này. Ta sẽ cùng nàng chu du thiên hạ một phen, trong thời gian đó ta sẽ tìm cách hóa giải Huyết long cho nàng”

Huyền Vũ nhắm mắt nói:

“Đừng nhắc đến Huyết long nữa. Thiếp nguyện ý đi cùng chàng đến cùng trời cuối đất. Miễn là có thể sống thật vui vẻ thoải mái là thiếp mãn nguyện rồi, còn sống được ngày nào thì hay ngày đó thôi”

Vấn Thiên lại suy nghĩ:

“Hay là mình đưa cô ấy đến Thiên Cơ lâu. Biết đâu tên Thiên Cơ lão lão hay lão nhân gì đó lại có phương pháp tốt hơn để hóa giải Huyết long. Còn nhiệm vụ của Lãnh Huyết, quên nó đi, từ từ mình cũng tự khám phá được hết những bí mật của cơ thể mình thôi. Còn thần binh lợi khí thì từ từ tìm cũng được, đâu phải Lãnh Huyết là người duy nhất trên đời có thứ đó ...”

Cảm thấy đắc ý với quyết định của mình, Vấn Thiên nở nụ cười, lại suy nghĩ tiếp

“Giết người thì không thành vấn đề. Nhưng giết người không thù không oán với mình, hay là giết người vì tiền tài lợi lộc, không phải là phong cách của mình. Mình sẽ đến đó, sau khi hỏi được phương pháp hóa giải Huyết long rồi, sẽ tìm cách đóng kịch cho Lãnh Huyết tưởng rằng mình đã thất bại, rồi mình sẽ lẩn trốn thật xa, thật kín kẽ, cho dù anh ta có 3 đầu 6 tay cũng khó mà tìm ...”

Huyền Vũ lại cắt ngang dòng suy nghĩ của Vấn Thiên:

“Chàng cười điều gì thế?”

Vấn Thiên lại nở nụ cười đầy tà ý, trêu chọc Huyền Vũ:

“Ta đang nghĩ đến sau này đêm nào cũng sẽ cùng nàng ân ái ái ái. Ôi chao, thật là thú vị ...”

Huyền Vũ đỏ mặt, đánh nhẹ mấy cái vào ngực Vấn Thiên, nói:

“Chàng thật là phóng đảng ... Hiện giờ người ta vô phương bồi tiếp chàng việc ấy ... Chàng chịu khó chờ vài ngày nữa nhé, được không nào?”

Vấn Thiên cười, dịu dàng nói:

“Ta chấp thuận. Nhưng ta muốn ôm nàng mà ngủ, được không nào?”

Huyền Vũ e thẹn gật đầu. Vấn Thiên ôm người đẹp vào lòng, ngắm nhìn dung nhan kiều diễm đó một lúc lâu, miệng nở nụ cười hài lòng rồi dần dần chìm vào giấc mộng.

.....

Bình minh của sa mạc.

Những tia nắng ban mai rạng rỡ đang đẩy lui bức tường đen tối của bóng đêm.

Những áng mây trên bầu trời cũng khôi phục lại sức sống của nó.

Gió cát mịn mù đã xóa đi hoàn toàn tất cả những dấu vết của trận thần ma đại chiến.

Một bóng đen bất chợt chui lên từ một đồi cát, phóng thẳng lên không trung rồi đứng lơ lửng tại đó, thần thờ hướng mục quang nhìn bao quát mọi vật xung quanh. Đó chính là ma thần tóc trắng, anh ta vẫn còn sống ...

Những làn gió sớm thổi mái tóc bạc trắng tung bay, khắp người ma thần lại tỏa ra thứ khí tức hắc ám, đáng sợ của anh ta trông thật tà ác vô cùng.

Gương mặt của ma thần đã có thể được nhìn rõ.

Một thứ gì đó đang bám trên khuôn mặt của ma thần. Một chiếc mặt nạ. Hình dáng trông giống hệt như một cái hắc sắc đầu lâu. Đằng sau chiếc mặt nạ đó là đôi mắt đỏ ngầu như chứa đựng tất cả phần nộ của thế gian này.

Ma thần từ từ hạ xuống, đứng yên trên đồi cát nhìn quanh như tìm kiếm thứ gì đó.

Một nhân ảnh khác lại chui lên từ 1 đồng cát cách đó khá xa. Đó dường như là 1 thiếu nữ xinh đẹp. Cô ta lê bước dần dần tiến về phía ma thần, tỏ vẻ không sợ sệt chút nào.

Thiếu nữ đến gần ma thần, chăm chú nhìn anh ta hồi lâu rồi lên tiếng:

“Là chàng phải không ? Vì sao chàng lại đeo cái mặt nạ đó ? Nó thật ra là thứ gì vậy ?”

Ma thần trả lời:

“Ta không biết nữa. Từ từ rồi ta sẽ tìm cách tháo cái thứ này ra khỏi mặt. Hiện giờ, ta chưa làm được “

Thiếu nữ vẫn nhìn chăm chăm vào ma thần, giọng nói có vẻ kinh dị:

“Chàng đã thắng được ông ta ... “

Ma thần thở dài:

“Kẻ chết là ông ta, nhưng kẻ bại trận vẫn là ta ... “

Thiếu nữ ôm chặt ma thần vào lòng, giọng nói đầy xúc động:

“Bất luận như thế nào, chàng vẫn là người duy nhất mà thiếp yêu. Chúng ta hãy rời khỏi nơi này, bắt đầu cuộc sống mới của chúng ta “

Ma thần vuốt ve gương mặt của thiếu nữ, dịu giọng nói:

“Ta muốn bắt đầu một cuộc chinh phạt mới. Nàng có nguyện ý đi cùng ta không ? “

Thiếu nữ hạnh phúc gật đầu. Ma thần nắm tay thiếu nữ, từ từ bay lên không trung, rời khỏi sa mạc

.....

“Quả nhiên là hấn không chết, đúng như mình dự đoán” – Ván Thiên nói mê.

Câu nói đó vô tình đánh thức thiếu nữ điếm lệ đang nằm ngay sát bên cạnh chàng.

Huyền Vũ tỉnh dậy, cô đỏ mặt khi phát hiện ra tiểu huynh đệ của Ván Thiên lại đang ngao nghể vượn cao. Chính là vật này chỉ cách đây không lâu đã cải biến cô từ thiếu nữ trở thành đàn bà, đã nhấn chìm Huyền Vũ trong bể sâu dục tình không biết bao nhiêu lần. Càng nhìn, Huyền Vũ càng cảm thấy thẹn thùng xấu hổ. Không thể ngờ rằng trải qua bao nhiêu trận mây mưa hoan ái cuồng nhiệt như vậy mà vật đó vẫn có thể đứng thẳng hiên ngang như vậy, chàng trai này quả thật cường tráng vô biên. Bất giác, Huyền Vũ lại có một suy nghĩ lạ lùng: không biết anh ta có phải là người hay không nữa.

Bất luận Ván Thiên thật sự là như thế nào, Huyền Vũ đã quyết định chấp nhận anh ta suốt cả cuộc đời này. Có đôi lúc Huyền Vũ mâu thuẫn, cô không hiểu vì sao mình lại chấp nhận nam nhân này nhanh đến như vậy. Ngay cả Thanh Long, mặc dù cũng là 1 mỹ nam tử hiếm gặp, cũng đã kiên trì theo đuổi cô trong thời gian dài, thế mà cũng không nhận được một ánh mắt, hay nụ cười triu mến từ cô. Trong tình yêu, không thiếu nữ nào lại không mơ mộng, không thiếu nữ nào lại không muốn người yêu mình phải nhấn nại đeo đuổi mình trong 1 thời gian dài, như 1 thử thách đối với tình yêu ...

Nhưng Thanh Long đã không xuất hiện vào giây phút quan trọng nhất. Lúc Huyền Vũ đau đớn, tuyệt vọng nhất, nam nhân duy nhất ở bên cạnh chăm sóc, an ủi cô lại là Ván Thiên. Mặc dù nhiều lần khi phụ Huyền Vũ, nhưng ánh mắt ôn nhu, dịu dàng và sự chăm sóc ân cần, đầy quan tâm của Ván Thiên đã đánh tan mọi lớp phòng thủ trong trái tim của cô. Huyền Vũ biết rằng mình đã yêu thích Ván Thiên, cô hy vọng Ván Thiên cũng sẽ thật sự yêu mình, sẽ ở bên cạnh cô, đem lại hạnh phúc cho cô trong thời gian còn lại.

Bất chợt, Huyền Vũ cúi mặt xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của Ván Thiên. Vừa chạm vào đôi môi đó, Huyền Vũ giật mình nhận ra đôi mắt của Ván Thiên đã mở ra, đang nhìn vào mắt cô mang theo một tia nhìn đầy tình ý thâm sâu. Huyền Vũ thẹn thùng, lại vung tay đánh nhẹ vào ngực Ván Thiên mấy cái như muốn khỏa lấp sự xấu hổ trong lòng cô đang cảm nhận được.

Ván Thiên choàng tay ôm người đẹp vào lòng, nói thầm vào tai cô:

“Ta lại muốn rồi ... Nàng cố gắng một chút nhé”

Huyền Vũ e thẹn nói khẽ:

“Người ta cũng hồi phục được đôi chút rồi ... Chàng phải nhẹ nhàng với người ta, nếu không người ta sẽ giận chàng, sẽ không đoái hoài đến chàng nữa đấy ... “

Ván Thiên cười, nhanh chóng cởi bỏ y phục chiến đấu cùng Huyền Vũ thêm một hiệp nữa bằng phong thái chậm rãi, ôn nhu nhất mà chàng có thể làm được. Mưa gió vừa tan, tiếng còi tập trung cũng nổi lên...

Ván Thiên nhanh chóng mặc quần áo rồi nói với Huyền Vũ:

“Nàng hãy nhanh chóng chuẩn bị, bây giờ ta sẽ đem nàng rời khỏi nơi này “

Huyền Vũ lo lắng hỏi:

“Chúng ta sẽ đi đâu bây giờ ? Liệu tên mặt lạnh đó có buông tha cho chúng ta dễ dàng như vậy không?”

Vấn Thiên cười, trấn an cô:

“Lãnh Huyết sẽ phải ở đây canh chừng cái hộp sắt đó ít nhất là 1 năm nữa, sẽ không thể đuổi theo chúng ta được đâu. Ta sẽ dẫn nàng đến hoang mạc Tasmania, tham dự Thiên Cơ đại điển. Ta nghe nói Thiên Cơ lâu biết tất cả bí mật của thiên hạ, ta tin rằng họ cũng biết phương pháp hóa giải Huyết long. Nhất định ta sẽ bắt họ phải nói ra phương pháp đó, ta sẽ hóa giải Huyết long cho nàng, để nàng có thể sống hạnh phúc bên ta trọn cuộc đời này”

Huyền Vũ xúc động ôm chặt lấy Vấn Thiên, nói:

“Cảm ơn chàng. Có thể gặp được chàng, xem như ông trời đối xử với thiếp cũng không quá tệ “

Độ nửa giờ sau, Vấn Thiên mang theo 1 balô lớn hành lý, dẫn Huyền Vũ rời khỏi học viện Marshall. Những nhân viên bảo vệ gần như không làm khó chàng, có thể vì Vấn Thiên là 1 người đặc biệt, cũng có thể là vì Lãnh Huyết đã căn dặn họ như vậy.

Vừa ra khỏi cổng học viện Marshall, Vấn Thiên bỗng nhớ đến Yên Thùy. Chàng vẫn chưa chào từ biệt Yên Thùy trước khi ra đi.

Chàng mỉm cười, thầm nghĩ:

“Thôi mặc kệ cô ta vậy, có duyên thì còn gặp lại ... “

Vấn Thiên ra đường lớn, định tìm một chiếc xe để quá giang đến thị trấn gần đó. Chàng vào một quán ăn, cùng Huyền Vũ dùng điểm tâm, sau đó ngồi nghỉ ngơi tại quán. Chàng biết rằng những tài xế xe tải đường dài thường hay ghé lại những nơi như thế này nên quyết định ngồi đợi 1 chuyến xe thích hợp để quá giang.

Trong thời gian chờ đợi, Vấn Thiên dùng Huyết nhãn quan sát xung quanh để giết thời gian. Từ lúc rời khỏi học viện Marshall, chàng cảm giác như có một người đang tiềm phục bên ngoài, lặng lẽ theo dõi mình. Đó có thể là người nào ? Là người Lãnh Huyết phái đi giám sát chàng, hay là 1 thế lực nào khác ...

Vấn Thiên quyết định tự mình ra ngoài điều tra chân tướng sự việc. Chàng nói khẽ vào tai Huyền Vũ:

“Nàng đợi ta ở đây. Ta có chút việc, sẽ quay lại ngay thôi”

Vấn Thiên nói rồi, liền bước ra ngoài. Phía sau quán ăn là 1 khoảng sân rộng vắng vẻ, Vấn Thiên hoàn toàn không thấy ai cả, dường như kẻ theo dõi chàng đang sử dụng thuật ẩn thân. Có khi nào người đó lại là Nhã Nhi ... Vấn Thiên quyết định sẽ đùa bỡn với cô ta một phen.

Chàng dùng Huyết nhãn xác định vị trí của kẻ theo dõi, giả vờ như vô tình đi đến, kéo khóa quần ra tiểu tiện một bãi ngay bên cạnh đó. Nét mặt Vấn Thiên lại hiện rõ nét dâm tà quái dị.

.

Đang tiểu tiện thoải mái, Vấn Thiên cảm thấy một luồng gió lạnh đang hướng đến mình. Vốn đã có chuẩn bị, chàng dễ dàng xoay người tránh né rồi lui lại một đoạn, cười lớn, nói:

“Hiện thân đi nào, bị phát hiện rồi còn gì nữa “

Khi kẻ theo dõi vừa hiện thân, Vấn Thiên kinh ngạc thốt lên:

“Không phải Nhã Nhi ... “

Vấn Thiên chậm rãi kéo khóa quần, nở nụ cười đầy tà ý, nói:

“Cô chính là Chu Tước trong U Minh tứ linh, phải không ?”

Nữ nhân vừa mới hiện thân gật đầu xác nhận:

“Nhân quang khá lắm. Người chính là Lâm Vấn Thiên, đệ tử của thù hộ giả Lãnh Huyết ?”

Vấn Thiên gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói:

“Tôi chính là Lâm Vấn Thiên, nhưng không phải là đồ đệ của Lãnh Huyết. Tôi chỉ học của anh ta mấy chiêu thôi, chưa tính là đệ tử của anh ta được “

Chu Tước “hừ” nhẹ một tiếng, nói:

“Mau giao Huyền Vũ ra, ta có thể thả người đi “

Vấn Thiên vẫn cười, ngạo mạn, bước về hướng cửa sau của quán ăn nói:

“Để xem bản lĩnh của cô thế nào, không chừng tôi lại thu phục cả cô luôn đấy “

Chu Tước nổi giận. Cô ta thi triển khinh công, lui lại một đoạn khá xa, ném ra 2 quả cầu sắt có nhiều lỗ thủng như đầu kim. 2 quả cầu đang bay bỗng mở bung ra, một trận mưa độc châm bắn về phía Vần Thiên.

Vần Thiên gặp nguy không loạn, nhanh chóng phóng đến dùng sức giật tung cánh cửa gỗ ở gần chàng ra làm khiến đỡ lấy toàn bộ số độc châm đang bay về phía chàng. Vần Thiên liếc nhìn cánh cửa gỗ cắm đầy kim độc, lè lưỡi nói

“Ám khí tình xảo lắm, nhưng chưa làm khó tôi được đâu “

Chu Tước càng tức giận hơn nữa, từ đôi tay cô ta phát ra 2 đạo hàn quang nhắm thẳng vào Vần Thiên. Vần Thiên đoán rằng đó là 1 loại ám khí lớn và có sức công phá mạnh hơn, nhưng cũng phải công nhận là loại ám khí này bay nhanh hơn châm độc rất nhiều. Chàng không dám coi thường, liền đưa cánh cửa gỗ ra làm khiến đỡ lấy.

“Phập”, “Phập” 2 tiếng, Vần Thiên cảm thấy bên hông đau nhói, nhìn lại thì phát hiện ra 2 lưỡi phi đao đang cắm vào bên hông chàng. Vết thương tê rần, dường như phi đao đó có tẩm chất độc. Phi đao không hiểu làm sao lại có thể thay đổi quỹ đạo, bay vòng qua chiếc khiên chắn của Vần Thiên, cắm vào bên hông chàng.

Vần Thiên nghĩ thầm:

“Kẻ dùng độc sợ nhất là bị trúng độc của chính mình, chắc chắn là trên người cô ta có thuốc giải độc. Phải nhanh chóng không chế cô ta, đoạt được thuốc giải trước khi chất độc phát tác”

Nghĩ là làm, chàng nhổ 2 lưỡi phi đao ném đi rồi lao đến chỗ Chu Tước với tốc độ nhanh nhất. Dáng vẻ của Vần Thiên trông thật là hung hăng, dường như chàng đã quyết tâm ăn thua đủ với Chu Tước.

Chu Tước lại ném ra 2 phi đao nữa. Phi đao bay đến gần Vần Thiên rồi tiếp tục bay xuyên qua người chàng rồi mất tích. Chu Tước không tin vào mắt mình, liền phóng ra 2 phi đao nữa, nhưng kết quả cũng tương tự. Chu Tước giật mình kinh hãi, định phóng tiếp đợt phi đao thứ 3, nhưng Vần Thiên còn cách cô ta khoảng vài mét bỗng biến mất rồi xuất hiện lại ngay trước mặt cô ta, cứ như là một bóng ma vậy.

Chu Tước còn chưa hết kinh hoàng thì Vần Thiên đã ôm chặt lấy cô ta, nhanh chóng đoạt đi 2 ngọn phi đao. Chu Tước cố gắng vùng vẫy, nhưng Vần Thiên vốn là thiên sinh thần lục, cô không cách nào thoát ra khỏi đôi tay cứng như thép nguội đang tạo thành gọng kìm xiết chặt lấy cơ thể cô.

“Cách” – Vần Thiên không biết lấy đâu ra 1 cặp công số 8, nhanh chóng khóa chặt đôi tay của Chu Tước, vô hiệu hóa nữ nhân hung hăng này. Toàn thân Vần Thiên tê rần, mồ hôi tuôn ra ướt đầm áo, rõ ràng là chất độc đang phát tác.

Vần Thiên lục tìm trên người Chu Tước, lấy được hàng chục chai lọ nhỏ, nhưng không biết cái nào mới là thuốc giải độc. Chàng liền đưa tất cả lên ngang mặt Chu Tước, lớn tiếng quát hỏi:

“Thuốc giải thật ra là lọ nào? Mau nói ra, nếu không tôi sẽ không khách khí với cô đâu “

Chu Tước cười nhạt, tỏ vẻ gan lì nói:

“Chỉ nửa giờ thôi là nguoi bị độc phát vong mạng. Bất quá là chết chung thôi, ta không sợ nguoi đâu”

Vần Thiên tức tối thầm nghĩ:

“Người của U Minh tuyệt địa ai cũng lì lợm như vậy sao, thật là rắc rối”

Chàng chợt nảy ra một ý kiến hay, liền nói:

“Còn đến nửa giờ, xem ra cũng khá rộng rãi về thời gian. Ta cứ vui đùa với cô một lúc “

Nói rồi, Vần Thiên liền đè Chu Tước ngã lộn ra đất, ngồi lên người cô ta, song thủ của chàng không hề khách khí, xoa nắn bộ ngực căng tròn gọi cảm của Chu Tước một cách không thương tiếc. Chu Tước giận dữ chửi rủa, thóa mạ liên tục, nhưng vẫn không chịu khai ra thuốc giải thật ra là lọ nào.

Vần Thiên lại nghĩ ra cách khác, chàng mở nắp 1 lọ đưa lên miệng Chu Tước, nói

“Hay là ta sẽ cho cô uống toàn bộ số thuốc này, xem thế nào nhĩ “

Chu Tước chửi mắng mấy câu, lại nói:

“Cứ việc, chiều này xưa rồi, ta không sợ đâu “

Vần Thiên nhìn lại những lọ thuốc, nghĩ thầm:

“Tất cả có 10 lọ, là số chẵn. Chắc chắn có 5 lọ là độc dược, 5 lọ là thuốc giải, nếu cho cô ta uống tất cả, chúng sẽ tự trung hòa với nhau, vô ích “

Vấn Thiên liền lấy bừa 5 lọ trong số đó, mở nắp toan đổ vào miệng Chu Tước, nói

“Tôi nghĩ lại rồi, cho cô uống 1 nửa số thuốc này thôi “

Về mặt Chu Tước hiện lên chút sắc thái kinh hoàng. Vấn Thiên đoán chắc là số thuốc trong 5 lọ này sẽ làm cho cô ta trúng độc, bèn cười nhạt, nói:

“Đã chịu khai ra chưa ? Nếu cô đưa cho tôi thuốc giải, tôi sẽ thả cô ra. Còn không thì tôi sẽ cho cô uống 5 lọ này rồi ném bỏ số còn lại đi, để cô cùng trúng độc với tôi cho vui. Thế nào, suy nghĩ kĩ đi “

Chu Tước vẫn kiên trì:

“Ta không đưa cho người, hãy xuống địa ngục đi “

Vấn Thiên bực bội, suy nghĩ:

“Chắc chắn là cô ta có lưu lại hậu chước gì đó, phải nghĩ ra 1 cách thật khác thường mới được “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Lễ Vật

Vấn Thiên nhanh chóng tìm ra một biện pháp khác

Chàng nhô 1 ngón phi đao của Chu Tước đang cắm trên bức tường phía sau lưng mình rồi lại đến bên cô ta, nở nụ cười đầy tà ý, hoàn toàn không tỏ ra lo lắng chút nào

Vấn Thiên bất ngờ xuất thủ cầm ngón phi đao lên vai Chu Tước. Cô ta nhắm mắt tỏ vẻ đau đớn, một dòng máu liền trào ra từ vết thương

Vấn Thiên nhìn Chu Tước, nụ cười trở nên gian trá khác thường

“Ta đã có biện pháp để giải trừ độc tính. Để cho cô nếm mùi độc được của chính mình một phen vậy. Ta đi đây “

Chàng nhìn vẻ ngạc nhiên, ngờ ngàng của Chu Tước, giọng nói trở nên tà dị

“Cô có biết một môn công phu tên gọi là “Âm dương song tu thuật” không ? Công phu này cũng có thể được sử dụng để giải trừ độc chất trong cơ thể đấy”

Chu Tước phì cười

“Thứ dâm công đó làm sao có thể giải độc được “

Vấn Thiên nói một cách tự nhiên

“Đúng là giải độc không được. Nhưng có thể thông qua việc nam nữ giao hợp mà truyền độc chất trong người nam nhân sang cơ thể nữ nhân. Huyền Vũ cũng là 1 nữ nhân xinh đẹp, quán ăn này cũng có vài phòng nghỉ khá yên tĩnh. Thời gian không còn nhiều, phải tranh thủ ngay thôi “

Chu Tước nghe nói thế liền tái mặt, Vấn Thiên lấy trong người ra 1 chiếc khăn tay, vo tròn nhét vào miệng Chu Tước rồi nhanh chóng bỏ đi. Đường như trong lúc vội vã chàng đã để quên những lọ thuốc ở cách Chu Tước một đoạn không xa lắm

Chu Tước lăn mình đến gần những lọ thuốc, cố gắng xoay người dùng đôi tay bị còng mở nắp 1 lọ. Lọ thuốc vừa được mở nắp thì một bóng người không biết từ đâu phóng đến nhanh chóng giật lọ thuốc ra khỏi tay cô.

Vấn Thiên nhìn vẻ tức tối của Chu Tước, cười ngạo nghễ nói

“Tôi đoán không sai. Quả nhiên, khi đem sự an nguy của Huyền Vũ ra dọa cô thì cô sẽ mất bình tĩnh. Xem thái độ của cô, tôi đoán chắc đây là thuốc giải thật sự rồi “

Vấn Thiên dốc toàn bộ lọ thuốc ra, chỉ có 2 hoàn thuốc lớn màu trắng, có mùi khá dễ chịu

Chàng gật đầu, như vừa hiểu ra một điều gì, lại nói

“Số lượng ít thế này, đúng là thuốc giải thật rồi. Người dùng độc chuyên nghiệp sẽ mang rất nhiều độc được, nhưng chỉ mang theo 1 ít thuốc giải đủ dùng cho chính mình mà thôi “

Chàng nhìn Chu Tước, cười nhạt nói

“Thuốc giải này không biết nên dùng liều lượng bao nhiêu nhỉ. Thuốc này mùi cũng dễ ngửi, chắc là không độc hại cho cơ thể. Hay là thử uống hết xem sao “

Nói rồi, chàng liền tống cả 2 viên thuốc vào miệng

Chu Tước thấy thế, bất giác thốt lên những tiếng ú ớ như muốn nói điều gì. Vần Thiên liền tiến lại lấy chiếc khăn ra khỏi miệng cô ta. Chiếc khăn vừa rời khỏi miệng, Chu Tước vội nói

“Chỉ một viên là đủ. Mau đưa ta viên còn lại “

Vần Thiên thè lưỡi ra, nói

“Thuốc chui vào bụng tôi mất rồi, làm sao đưa lại cho cô bây giờ “

Chu Tước tỏ vẻ kinh hãi vô cùng, Vần Thiên lại nói

“Chắc là lúc độc tính phát tác, người trúng độc sẽ rất đau đớn, khổ sở, sống không bằng chết. Đùng không nào ?”

Chu Tước vô thức gật đầu như xác nhận. Vần Thiên liền lên mặt dạy đời

“Đáng kiếp cô lắm. Dùng độc hại người cuối cùng lại mất mạng về tay chất độc của chính mình. Đó chính là quả báo của cô. Muốn hơn thua với đời, sao không cố gắng tu luyện một thân công phu tuyệt đỉnh để mà tranh đấu đẳng hoàng với thiên hạ. Dựa vào mấy trò hạ lưu sử dụng ám khí và độc dược để hại người, thật là hèn hạ, bỉ ổi. Giờ thì cô hãy chuẩn bị đối diện với cái chết nhé. Khi cô chết rồi cô sẽ gặp lại những oan hồn từng chết thảm dưới tay cô, để xem chúng sẽ làm gì cô nào, chắc là thú vị lắm đây. Nhớ báo mộng cho tôi biết nhé, tôi cũng hơi tò mò đấy”

Chu Tước lắc đầu liên tục, nét mặt biểu lộ sự đau khổ vô cùng. Vần Thiên lại tiếp tục chửi mắng một lúc nữa. Trong người chàng cảm thấy sáng khoái, dễ chịu trở lại, dường như độc tính đã được giải trừ

“Đủ rồi đấy, chàng thật là quá đáng” – Một giọng nữ cất lên, có vẻ hơi bức bối

Vần Thiên nhận ra ngay giọng nói của Huyền Vũ, chàng đoán rằng chắc là cô ta ngồi đợi lâu quá nên đã đi tìm mình xem có chuyện gì, cuối cùng lại đến nơi đây, phá hỏng trò vui mà chàng đã dày công tạo dựng

Vần Thiên quay mặt lại, phân trần

“Là do cô ta gây sự với ta trước ... “

Huyền Vũ đến gần Vần Thiên, đưa tay ra nói

“Chàng mau đưa cho thiếp”

“Đưa cái gì ?” – Vần Thiên giả vờ hỏi

“Thuốc giải, vẫn còn 1 viên đang giấu trong tay áo của chàng” – Huyền Vũ nói

“Bị phát hiện mất rồi” – Vần Thiên cười xòa, lấy trong tay áo ra viên thuốc màu trắng, đưa cho Huyền Vũ.

Huyền Vũ nhìn vào mắt Vần Thiên, dịu dàng nói

“Chàng hãy ra ngoài kia đợi thiếp một lúc, thiếp có việc cần phải nói riêng với tỉ tỉ “

Vần Thiên gật đầu, chàng trở lại quán ăn gọi một ly bia ngồi nhâm nhi đợi Huyền Vũ trở lại

Nửa giờ sau, Huyền Vũ mới xuất hiện, lặng lẽ đến ngồi cạnh Vần Thiên, khuôn mặt không giấu nổi nét ưu tư, dường như có tâm sự khó nói

Vần Thiên nhẹ nhàng vỗ về người đẹp, hỏi

“Chu Tước muốn nàng trở về cùng cô ấy, đúng không ?”

Huyền Vũ gật đầu, nói

“Đúng vậy, nhưng thiếp sẽ không theo tí ấy về đâu. Thiếp đã quyết định ly khai với U Minh tuyệt địa. Từ nay, Huyền Vũ của U Minh tứ linh đã chết, chỉ còn Huyền Vũ của Lâm Vấn Thiên mà thôi “

Vấn Thiên ôm Huyền Vũ vào lòng, hỏi khẽ

“U Minh tuyệt địa dễ dàng để nàng ra đi vậy sao ?”

Huyền Vũ thở dài, lo âu nói

“Chắc chắn là không. Thiếp biết khá nhiều bí mật của họ cho nên sau này họ sẽ làm khó để chúng ta khá nhiều đấy. Thiếp không thể chiến đấu được, chàng phải chú tâm bảo vệ cho thiếp nhé, được không nào ? “

Vấn Thiên gật đầu, tự tin nói

“Nàng hãy yên tâm, luôn có ta ở bên cạnh bảo vệ cho nàng, dù trời sập nàng cũng không hề hấn gì đâu “

Huyền Vũ bất ngờ hỏi

“Làm sao chàng lại biết bộ pháp “U linh vô ảnh” vậy ?”

Vấn Thiên ngạc nhiên

“U linh vô ảnh là bộ pháp thế nào ?”

Huyền Vũ nói

“Chu Tước tí ti kể lại với thiếp, chàng bỗng dung biến mất trước mặt tí ấy rồi bất thần xuất hiện ngay sau lưng, không chế Chu Tước tí ti một cách bất ngờ, khiến cho tí ấy không kịp phản ứng gì. Thiếp nhận ra ngay đó là bộ pháp U linh vô ảnh. Đó vốn là dị thuật của 1 nhân vật thần bí trong U Minh tuyệt địa, không ngờ chàng cũng có thể sử dụng được “

Vấn Thiên nghĩ thầm

“Không ngờ cái thứ ấy lại có tên gọi hẳn hoi ... Minh chỉ vô tình sử dụng được chứ có biết nó vốn là thế nào đâu”

Chàng bèn bịa chuyện

“Là do Lãnh Huyết truyền thụ cho ta.”

Huyền Vũ nhìn Vấn Thiên có vẻ oán trách, nói

“Chàng thật là ma háo sắc, giờ trò sàm sỡ khi phụ thiếp đã đành, lại còn loạn động với cả Chu Tước tí ti nữa. Nếu như lúc ấy thiếp không xuất hiện, ai mà đoán trước nổi điều gì sẽ xảy ra “

Vấn Thiên biện minh cho hành động của mình

“Là do cô ấy hạ độc ta , ta cũng vì bất đắc dĩ mà thôi ... “

Huyền Vũ không nói gì, ánh mắt nhìn Vấn Thiên lại lộ ra vài tia ghen tuông. Vấn Thiên cảm thấy không ổn, bèn giả vờ hỏi để nói sang một đề tài khác

“Chu Tước là tí ti ruột thịt của nàng phải không ? “

Huyền Vũ lắc đầu

“Không. Nhưng lúc còn ở U Minh tuyệt địa, tí ấy đối xử với thiếp rất tốt. Khi thiếp bị bắt, mặc dù U Minh tuyệt địa có lệnh bỏ mặc thiếp, không giải cứu; nhưng tí ti đã tự ý suất lĩnh thủ hạ thân tín đi giải cứu thiếp, kết quả là bị Lãnh Huyết tiêu diệt toàn bộ. May mà tí ấy vẫn còn sống, nếu không chắc là thiếp phải ân hận cả đời “

Vấn Thiên nở nụ cười gian tà, thâm nghĩ

“Chu Tước cũng là 1 mỹ nhân đấy chứ nhì. Nếu như hái được luôn cả đóa hoa này nữa, thì xem ra mình thật là có phúc lắm đây ... “

Huyền Vũ nhìn vẻ hí hửng của Vấn Thiên, như biết được suy nghĩ của chàng, liền lên tiếng cảnh cáo

“Tí ti đã có ý trung nhân rồi. Bất luận thế nào đi nữa, chàng không được phép khi phụ tí ấy, nếu không thiếp sẽ không để yên cho chàng đâu “

Vấn Thiên cười khỏ, nghĩ bụng

“Thật giống 1 người vợ ghen tuông quá đi mất ... “

Rồi, trong đầu chàng lại trầm nghĩ

“Không ngờ cuộc đời trai trẻ tự do của mình lại kết thúc sớm như thế này. Ai chà, không biết phải giải thích với cha mẹ như thế nào đây ... Liệu họ có chấp nhận cô ấy không ... “

Những lời ôn nhu, ngọt ngào như mật của nữ nhân xem ra còn có tác dụng trói buộc nam nhân hiệu quả hơn hẳn bất cứ loại dây thừng nào.

Tình yêu vốn là thứ không thể lý giải ...

Nếu có thể lý giải được, đó sẽ là một thứ gì khác, không phải tình yêu

Vấn Thiên băn khoăn tự hỏi có phải mình đã rơi vào lưới tình của Huyền Vũ rồi chăng ... Chàng thật sự không biết cảm giác yêu là như thế nào, cũng không lý giải nổi tình yêu là gì. Chàng chỉ biết rằng hương vị ân ái mặn nồng cùng Huyền Vũ là 1 cảm giác mà suốt đời chàng không thể quên được. Phải chăng giữa chàng và Huyền Vũ chỉ tồn tại một quan hệ ham muốn nhục dục – thứ tham vọng căn bản mà bất cứ nam nhân nào đều phải có

Sau khi chờ đợi thêm vài giờ trong quán ăn, Vấn Thiên và Huyền Vũ cũng quá giang được 1 chuyến xe đến một thành phố lớn. Việc đầu tiên Vấn Thiên làm là đến ngân hàng rút một số tiền từ thẻ tín dụng của chàng. Không tiện trở về nhà, nhưng Vấn Thiên vẫn cần 1 chỗ để nghỉ ngơi và chuẩn bị cho chuyến hành trình tham dự Thiên Cơ đại điển. Chàng bỗng nhớ đến ông bác Johny giàu có và phong lưu của mình, liền reo lên như tự tưởng thưởng cho chính mình.

12 giờ đồng hồ sau ...

Sòng bạc Lucky Strike ở San Diego là 1 khu kinh doanh phức hợp, gồm có sòng bạc, nhà hàng và khách sạn đầy đủ mọi tiện nghi. Đây chính là thiên đường dành riêng cho những người lắm tiền để hưởng thụ cuộc sống

Một đôi nam nữ trẻ tuổi ăn mặc không mấy sang trọng, vẻ mặt phờ phạc vì mệt mỏi, quần áo vẫn còn dính đầy bụi đường bước vào sòng bạc. Họ chính là Vấn Thiên và Huyền Vũ

Vấn Thiên gọi người quản lý lại, nói khề vào tai ông ta

“Tôi cần gặp Johny Lumberman, ông ấy có ở đây không ?”

Người quản lý nói

“Ông chủ hiện đang bận, xin anh ngồi đợi.”

Vấn Thiên nở nụ cười bí hiểm, nói

“Nói với ông ấy rằng có Lâm Vấn Thiên muốn gặp thì tự đừng ông ấy sẽ hết bận rộn ngay thôi “

Chàng nhét vào túi người quản lý một mớ giấy bạc 100 USD, ông ta liền chạy biến đi.

Độ 15 phút sau, người quản lý hốt hải chạy lại chỗ Vấn Thiên, lắp bắp nói

“Xin mời thiếu gia theo tôi. Tôi chỉ vừa mới làm ở đây chưa lâu, không biết đến thiếu gia, xin người thứ tội “

Vấn Thiên cười, bảo

“Không có gì, mau dẫn đường cho tôi. “

Người quản lý dẫn Vấn Thiên và Huyền Vũ đến 1 thang máy dành cho nhân viên, bấm nút. Thang máy liền di chuyển đi lên tầng trên.

Thang máy vừa mở cửa, trước mắt Vấn Thiên hiện ra một phòng khách sang trọng bày trí theo lối cổ điển, những chiếc ghế bành và trường kỷ bọc nhung theo phong cách châu Âu, thảm trải sàn màu đỏ trông rất xa hoa.

Một nam nhân trẻ tuổi lịch lãm mặc bộ vest trắng đã ngồi đợi sẵn ở đó, tay anh ta vẫn đang cầm điếu xì gà to tướng đang hút dở. Vừa thấy nam nhân, Vấn Thiên reo to

“Lão dâm tặc ! “

Chàng nhào đến, ôm lấy nam nhân

Nam nhân tỏ vẻ mừng rỡ, ôm lấy Vấn Thiên, la toáng lên

“Thằng khốn nạn, ngọn gió nào đưa cháu đến chỗ ta vậy ?”

Huyền Vũ ngơ ngác nhìn 2 người, chẳng hiểu gì cả. Nam nhân đó không hề già chút nào, niên kỉ chỉ độ 30 là cao, gương mặt anh tuấn, khí chất hào hoa phong nhã như 1 công tử thế gia, nhưng ánh mắt không giấu nổi sự phong lưu vốn có. Cô đoán rằng bản lĩnh phong hoa tuyết nguyệt của Vãn Thiên chính là do nam nhân này 1 tay đào tạo nên. Quả thật là danh sư xuất cao đồ ...

Kane nhìn Huyền Vũ, nở nụ cười thâm tà hỏi

“Thiếu nữ này là ai vậy ?”

Vãn Thiên bảo Huyền Vũ ngồi xuống, rồi hướng về phía Kane nói

“Là bạn gái của cháu, lão dame tặc chớ sàm sỡ với cô ấy đấy nhé, nếu không cháu sẽ không nương tay đâu”

Kane xua tay nói

“Nữ nhân của ta nhiều đến nỗi hưởng thụ không hết nữa, ta chả thèm đếm x**** đến nữ nhân của cháu”

Kane lại nhìn Vãn Thiên, gật gù nói

“Xem hình dáng của cháu càng lúc càng điển trai, chắc chắn sẽ làm chết mê chết mệt vô số nữ nhân đây. À, cháu đến đây tìm ta là có việc gì ? Cứ nói thẳng đi, đừng ngại “

Vãn Thiên nói

“Cháu cần 1 vật gì đó tương đối quý giá để làm lễ vật. Chẳng hay lão dame tặc có bảo vật nào hay ho một chút hay không ?”

Kane lại cười gian, nói

“Lễ vật để làm gì ? Để cưới cô gái này làm vợ phải không ? Nhạc phụ nào mà khó tính đến thế nhỉ ? Thôi, cứ theo ta vào đây rồi lựa chọn thoải mái, đừng ngại “

Nói rồi anh ta nắm tay Vãn Thiên, kéo chàng vào 1 căn phòng gần đó. Huyền Vũ cũng đứng dậy đi theo. Kane dẫn Vãn Thiên đi qua vài căn phòng rồi cuối cùng dừng lại ở 1 gian phòng, dường như là phòng ngủ của anh ta. Anh ta lại mở một két sắt lớn, rồi bảo Vãn Thiên

“Cứ lựa chọn thoải mái, nhưng đừng lấy hết của ta là được ... “

Kane bỏ ra phòng khách, mặc cho Vãn Thiên thoải mái xem xét những thứ được cất trong két sắt. Huyền Vũ đoán rằng đây phải là 1 người rất thân thiết đối với Vãn Thiên, nhưng vẫn chưa tiện lên tiếng hỏi.

Vãn Thiên lục lọi két sắt hồi lâu, xem xét rất nhiều ngọc ngà, nữ trang nhưng vẫn chưa hài lòng với bất cứ món đồ nào, dù chúng quả thật là những vật quý giá, có thể nói là giá trị liên thành

Chàng nói

“Thiên Cơ lão lão đó chắc là đã có dư thừa những thứ này, chúng ta phải tìm một thứ gì đó thật đặc biệt mới hy vọng có thể làm cho ông ta động lòng được “

Huyền Vũ đứng cạnh lẳng lặng gật đầu, như đồng tình với ý kiến của Vãn Thiên.

Vãn Thiên cẩn thận xem xét hàng giờ, cuối cùng chẳng tìm được thứ gì có vẻ hay ho, bèn đóng két sắt lại. Chàng nhìn quanh căn phòng của Kane rồi lấy xuống từ trên tường một thanh trường kiếm khá dài. Vãn Thiên rút kiếm ra quan sát hồi lâu rồi tỏ vẻ hài lòng nói

“Thứ này cũng được, có thể xem như là bảo kiếm hiếm gặp, lại là cổ vật nữa. Hay là lấy nó làm lễ vật thử xem sao. Không biết lão dame tặc có nguyện ý cho chúng ta thanh kiếm này hay không “

Vãn Thiên cầm thanh kiếm, đi ra phòng khách. Chàng đưa thanh kiếm lên ngang mặt Kane, nói

“Cháu muốn lấy vật này, có được không vậy lão dame tặc ?”

Kane nhăn mặt, tỏ vẻ tiếc nuối

“Cháu thật là khéo lựa. Đây là bảo kiếm của gia tộc Deviance, là cổ vật châu Âu thế kỉ 15, trên đời chỉ có 4 thanh mà thôi. Kể cũng có hơi tiếc, nhưng ta giữ vật này cũng chẳng biết làm gì với nó, thôi thì cho cháu vậy “

Vãn Thiên tò mò hỏi

“3 thanh kiếm còn lại hiện đang ở đâu ?”

Kane trầm tư nói

“Cha cháu hiện đang giữ 2 thanh, còn 1 thanh cự kiếm nữa ... Nhưng hình như nó bị thất lạc mất rồi “

Vấn Thiên trầm nghĩ

“Không ngờ cha mình lại có được bảo vật như vậy, những 2 thanh bảo kiếm. Quả thật là ông ấy giấu kĩ quá, ngay cả mình cũng không biết đến sự tồn tại của chúng nữa ... “

Đã đạt được mục đích, Vấn Thiên ở lại uống với Kane vài ly rượu, nói chuyện thêm vài giờ nữa rồi cáo từ. Chàng lại dẫn Huyền Vũ đến 1 cửa hàng thời trang gần đó, mua sắm y phục mới cho cả 2 người.

Khi ra khỏi cửa hàng, Huyền Vũ khẽ hỏi Vấn Thiên

“Nam nhân đó thật ra là ai vậy ? Vì sao ông ta lại dễ dàng cho chàng bảo vật đó như vậy ?”

Vấn Thiên cười, bình thản nói

“Ông ấy là anh ruột của cha ta, là ông bác của ta. Tuy đôi lúc có hơi phong lưu, vô lại nhưng ông ấy đối xử với ta khá tốt “

Chàng ngẫm nghĩ một lúc, ngập ngừng nói tiếp

“Có lẽ chúng ta nên nghỉ ngơi vài ngày, sau đó sẽ lên đường đến Vô Danh trấn. Chúng ta đã có lễ vật rồi, cũng là vật không tầm thường, hy vọng Thiên Cơ lão lão đó sẽ không từ chối ... Nếu như ông ta không chịu nhận lễ vật, chắc là chỉ còn 1 cách ... “

Huyền Vũ tò mò hỏi

“Cách gì vậy ?”

Vấn Thiên cười, nói rõ từng chữ :

"Dùng vũ lực ép buộc ông ta "

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 18: Oan Gia Ngõ Hẹp

Vô Danh trấn thật không giống 1 thị trấn “vô danh” chút nào

Không ai biết thị trấn này được xây dựng vào lúc nào.

Cũng không ai biết những ai đã xây dựng nên thị trấn này

Giữa hoang mạc mênh mông, bỗng mọc lên một ốc đảo cây cỏ tươi tốt, xinh đẹp. Dường như nguồn nước không là vấn đề đối với nơi này. Và dĩ nhiên con người không thể nào bỏ qua một nơi như thế này. Vô Danh trấn có đến hàng trăm nóc nhà với hàng ngàn người cư ngụ, mọi thú vui ăn chơi, giải trí đều đầy đủ, không thua gì bất cứ thành phố lớn nào. Cư dân ở đây rất niềm nở đối với khách phương xa, nhưng dường như đằng sau sự hân hoan, niềm nở đó là cả một bí mật đáng sợ

Rất nhiều nhân vật lạ mặt và bí hiểm xuất hiện tại Vô Danh trấn. Song, cư dân ở đây dường như không chú tâm đến sự hiện diện của những vị khách đó. Có lẽ là trước đây họ đã từng thấy cảnh tượng này không ít lần, hay có thể là họ chỉ quan tâm đến lợi nhuận mà những người lạ mặt này mang lại cho họ mà thôi

Trong Vô Danh trấn, không ai không biết đến Royal Guardian – khách sạn lớn và sang trọng nhất Vô Danh trấn

Thiên Cơ đại diện sẽ được cử hành tại phòng hội nghị của khách sạn Royal Guardian

Toàn bộ khách sạn được giới nghiêm rất kĩ càng. Dường như chỉ có những nhân vật rất quan trọng mới được phép ra vào. Hàng trăm bảo vệ trang bị vũ khí tối tân liên tục thay nhau tuần tra cả bên trong và bên ngoài khách sạn, làm cho bầu không khí trở nên nghiêm trọng một cách bất thường

Vấn Thiên dành gần 20 ngày tiếp tục tìm kiếm 1 lễ vật khác. Chẳng có một linh cảm rằng thanh bảo kiếm của gia tộc Deviance vẫn chưa đủ để Thiên Cơ lão nhân động lòng. Thế nhưng bảo vật dễ tìm, chí bảo hiểm gặp, Vấn Thiên không tìm được thêm một lễ vật nào khác. Chẳng cũng có đôi chút thất vọng, nhưng vẫn quyết định tham dự Thiên Cơ bảo điển để thử vận may của mình xem sao.

Vấn Thiên bỗng nhớ đến sợi dây chuyền mà Lãnh Huyết đã cho chàng. Vật đó trông khá xấu xí và tầm thường, nhưng Lãnh Huyết đã dặn dò chàng rất kỹ là không được để mất nó. Chắc hẳn, đằng sau vẻ bề ngoài tầm thường đó, sợi dây chuyền này cũng chứa đựng một bí mật nào đó, có thể là bí mật về chủ nhân của nó ...

Chỉ còn vài ngày nữa là đến Thiên Cơ đại điển.

Vấn Thiên đã đến Vô Danh trấn

Việc đầu tiên chàng vào là đến một quán rượu, hỏi thăm tình hình. Trên đời quả nhiên không có thứ gì miễn phí, chàng phải trả 1 số tiền không nhỏ cho tin tức về địa điểm tổ chức Thiên Cơ đại điển

Không khó khăn gì để chàng tìm đến khách sạn Royal Guardian.

Khi Vấn Thiên vừa bước vào cổng trước, một nhân viên bảo vệ kè kè bên mình khẩu tiểu liên hạng nhẹ chặn chàng lại. Hắn nói

“Xin quý ông xuất trình thư mời “

Dĩ nhiên là Vấn Thiên chẳng có bức thư mời nào cả. Chàng bèn giả vờ nói

“Thư mời gì cơ ? Tôi thấy đây là một khách sạn sạch sẽ, tiện nghi nên muốn vào nghỉ lại, chỉ thế thôi. Chẳng lẽ thuê phòng khách sạn cũng cần phải có thư mời à ?”

Tên bảo vệ vẫn kiên quyết

“Bình thường thì không cần. Nhưng chỉ 1 tuần nữa 1 hội nghị quan trọng sẽ được tổ chức ở đây. Hiện giờ khách sạn này chỉ dành riêng cho quan khách tham dự hội nghị, nếu không có thư mời, xin quý ông vui lòng rời khỏi.”

Vấn Thiên tiến một bước đến trước mặt tên bảo vệ, lén lút nhét vào tay hắn 1 xấp USD khá dày, nói khẽ

“Tôi có thư mời, nhưng làm rơi mất rồi, thông cảm nhé”

Tên bảo vệ thẳng thừng trả lại Vấn Thiên xấp tiền, có vẻ cáu giận nói

“Chỉ khi quý ông xuất trình thư mời tôi mới có thể để cho quý ông vào khách sạn. Còn thứ này, xin trả lại quý ông, tôi không dám nhận “

Vấn Thiên thu lại xấp tiền, dẫn Huyền Vũ rời đi.

Chàng thầm nghĩ

“Chắc hẳn là trước đây từng có kẻ nhận hối lộ, sau đó bị phát hiện và xử phạt rất nặng nên hắn mới không dám làm vậy. Trên đời nào có ai chê tiền cơ chứ ... “

Vấn Thiên đi qua một dãy phố, thuê phòng tại một quán trọ khá thơm mát rồi nằm trên giường nghỉ ngơi hàng giờ. Thiên Cơ đại điển đó quả nhiên không phải ai muốn tham dự cũng được. Biết tìm đâu ra một tấm thư mời đây, lén lút đột nhập vào khách sạn Royal Guardian cũng không phải là ý kiến hay.

Ngồi nghỉ ngơi mãi cũng chán, Vấn Thiên bảo Huyền Vũ ở lại quán trọ, một mình đi đến khách sạn Royal Guardian, lén lút quan sát mọi động tĩnh diễn ra ở bên ngoài.

Đối diện khách sạn Royal Guardian là một quán bar sang trọng, thật là một chỗ lý tưởng để theo dõi mọi việc xảy ra trước cổng khách sạn Royal Guardian

Vấn Thiên chọn bàn ở góc khuất, gọi một chai rượu rồi ngồi nhâm nhi từng giọt. Chàng đoán rằng sẽ có một số kẻ được mời đến dự Thiên Cơ đại điển sẽ đến đây để bàn bạc lần cuối trước khi vào khách sạn. Nếu như có thể hạ gục một tên, lấy thư mời từ tay hắn thì thật là tốt biết mấy.

Ngồi hàng giờ, cuối cùng cũng có 1 nhóm người tiến vào quán bar. Họ gồm 4 người trong đó có 2 nam 1 nữ và một người mặc áo choàng dài che kín toàn thân, không nhận diện ra được là nam hay nữ. Vừa thấy mặt nữ nhân đó, Vấn Thiên hơi giật mình, liền giả vờ say rượu nằm gục mặt xuống bàn. Nữ nhân vừa bước vào lại chính là Chu Tước, quả thật là người xưa nói chẳng sai, oan gia ngõ hẹp ... Nhóm người này chính là người của U Minh tuyệt địa, họ đến Vô Danh trấn là vì Vấn Thiên hay là vì Thiên Cơ đại điển này?

Vấn Thiên tự cho mình câu trả lời

“Hành tung của mình và Huyền Vũ rất kín đáo, chắc chắn là không thể bị U Minh tuyệt địa phát hiện được... Nếu như họ thật sự có ý đồ với mình thì đầu đợi đến bây giờ mới xuất hiện, lại còn xuất hiện trước mặt mình nữa. Xem ra là họ đến đây vì Thiên Cơ đại điển rồi “

Những người mới đến có vẻ như không chú ý đến Văn Thiên. Họ chụm đầu lại bàn tán bằng một thứ âm thanh rất nhỏ. Văn Thiên không thể nghe được gì cả, chàng cũng không dám mạnh dạn nhìn trộm cử động môi của họ để đoán xem họ đang nói gì

Một lúc sau, Văn Thiên nhận lúc đám người của U Minh tuyệt địa đang mãi mê thảo luận, xuất kỳ bất ý tự tăng cường tốc độ của bản thân, chỉ trong nháy mắt hóa thành chiếc bóng biến mất ở phía sau quán bar. Chàng theo lối cửa sau ra ngoài, nấp sẵn ở một con hẻm gần đó, chờ đợi hành động tiếp theo của đám người U Minh tuyệt địa.

Văn Thiên không phải đợi lâu. Chỉ độ nửa giờ sau, Chu Tước một mình rời khỏi quán bar, có lẽ cô ta định đi mua thứ gì đó. Văn Thiên liền lén lút bám theo.

Chu Tước di chuyển bình thường qua vài con phố, sau đó bất ngờ rẽ vào một đoạn đường vắng. Văn Thiên đoán rằng bằng trực giác, Chu Tước đã nhận ra mình đang bị theo dõi, cô ta đang tìm cách để cho kẻ theo dõi phải hiện thân. Chàng liền lợi dụng các dây nhà để giữ khoảng cách với Chu Tước, tránh không xuất hiện trong tầm nhìn của cô ta, âm thầm dùng Huyết nhãn theo dõi cô ta từ xa.

Chu Tước bất giác quay đầu nhìn lại, một trận gió to đột nhiên nổi lên, bụi đường tung bay mù mịt. Trong đám bụi mù đó, tựa hồ như có xuất hiện một nhân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện di chuyển với tốc độ kinh hồn. Chu Tước không cho rằng đó là ảo giác, liền cẩn thận đề phòng, nhưng cũng vô ích, cô ta chỉ kịp cảm thấy sau gáy đau nhói trước khi ngã gục xuống, không còn biết gì nữa. Đó đương nhiên là tác phẩm của Văn Thiên, bằng khả năng tăng cường tốc độ tuyệt vời của chàng

Văn Thiên nhanh chóng vác thân thể bất động của Chu Tước đến một góc hẻm vắng giữa 2 dãy nhà gần đó. Chàng lục soát khắp người cô ta, cuối cùng chàng tìm thấy một phong bì có dòng chữ “Thư mời tham dự Thiên Cơ đại điển”. Trên phong bì còn có cả ấn ký của Thiên Cơ lâu, xem ra không phải là hàng giả. Văn Thiên cẩn thận cất thư mời vào người, khẽ reo lên

“Vây là ổn rồi, cuối cùng cũng có được thứ đó “

Văn Thiên nhìn thân thể bất động của Chu Tước, tà ý trong lòng lại nổi lên. Cửa trời cho tội gì không hưởng, chàng liếc nhìn đôi gò bồng đảo căng tròn của Chu Tước rồi không do dự luồn tay vào áo cô ta tận tình khám phá. Tà ý trên nụ cười của Văn Thiên càng lúc càng hiện rõ hơn, chỉ trong phút chốc nửa thân trên của Chu Tước đã phơi bày lộ liễu ra trước đôi mắt tham lam của chàng. Gần như không còn một phần trên thân thể Chu Tước chưa bị bàn tay của Văn Thiên sờ mó qua.

Văn Thiên lại thích thú cắn nhẹ vào hạt châu đỏ hồng trên bộ ngực mơn mẫm đó, chàng thích thú cười lên thành tiếng. Bỗng một giọng nói the thé lạnh lẽo từ phía sau lưng chàng cất lên

“Quý háo sắc ! “

Văn Thiên giật mình, nhanh chóng quay lại.

Người thần bí mặc áo choàng dài che kín toàn thân không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay sau lưng chàng. Văn Thiên có chút kinh hoàng trong lòng, nếu như kẻ đó thật sự muốn hạ sát chàng, chỉ cần lạng lẹ vung tay xuất chiêu là chàng sẽ thật sự trở thành quỷ hồ đồ rồi

Văn Thiên bỏ mặc Chu Tước, nhanh chóng lui lại một đoạn, lên tiếng mắng

“Ngươi mới là đồ biến thái giả thần giả quỷ đó ! “

Người thần bí dường như cảm thấy bị xúc phạm, liền lao đến tấn công, hấn ta tựa như bóng quỷ chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Văn Thiên, vung cước tấn công vào cổ chàng

Văn Thiên có chút kinh ngạc nhưng vẫn không rối loạn, phát động tốc độ kinh người nghiêng đầu tránh né. Chàng muốn tốc chiến tốc thắng nên không ngại dùng hết thực lực, bàn tay như lưỡi kiếm chém thẳng vào người thần bí. Tên này lại chuyển thân né tránh, Văn Thiên chỉ chém trúng vào một vùng hư không. Văn Thiên lại đánh thêm hàng chục chiêu nữa, nhưng đều không trúng mục tiêu. Kẻ thần bí không phản công, dường như có ý trêu đùa Văn Thiên, cũng có thể hắn đang thăm dò thực lực của chàng

Trong lòng Văn Thiên có chút kinh sợ, không ngờ kẻ giả thần giả quỷ này lại có thể sử dụng phương pháp tăng cường tốc độ đó. Tốc độ của hắn cao hơn hẳn chàng một bậc, Văn Thiên gần như không thể đánh trúng được hắn. Đánh không được thì dùng mưu kế vậy, chàng liền dừng tay, nói với người thần bí

“Không đánh nữa, cái gì cũng có thể thương lượng được mà. Mạn phép được hỏi, huynh đài muốn điều gì ở tôi ? Xin nói rõ cho tôi được biết”

Người thần bí cất giọng the thé quỷ dị nói

“Thân thể của ngươi là thể nào ? Ai đã truyền thụ cho ngươi thân pháp đó ?”

Văn Thiên liền bịa chuyện, nét mặt không chút biến đổi

“Tôi vốn là 1 tên đào mộ tặc, vốn mồ côi từ nhỏ, không có cha mẹ. Tình cờ đào trộm mộ cổ, nhặt được bí kíp nên cũng luyện thành được chút công phu chạy trốn mà thôi”

Người thần bí “hừ” một tiếng, vung tay. Từ ống tay áo của hắn, 4 sợi dây lập tức phóng đến. Vần Thiên cố gắng tránh né, nhưng những sợi dây như có linh tính, bám theo chàng sát gót, chỉ trong nháy mắt đã trói chặt chàng lại

Vần Thiên kinh hoàng hô to

“Ngươi muốn làm gì ... “

Kẻ thần bí lại nói bằng giọng tròn ròn

“Nói láo, thân pháp đó vốn không thể luyện thành được. Đó vốn là khả năng bẩm sinh đặc biệt. Ta đã sớm nhận ra ngươi. Khuôn mặt này rất giống hắn. Ngươi chính là con trai của hắn. Hãy nói cho ta biết, cha ngươi hiện đang ở đâu “

Sợi dây dần dần siết chặt quanh cổ Vần Thiên, chàng hoảng sợ vô cùng nhưng vẫn thu hết dũng khí nói lớn

“Cha ta vốn chỉ là một người săn tìm cổ vật, ngươi tìm ông ấy làm gì ? Nếu như ông ấy có lỡ lấy nhầm thứ gì của gia tộc ngươi thì ta thay mặt ông ấy xin lỗi vậy. Ta có thể bảo ông ấy hoàn trả thứ đó lại cho ngươi “

“Dừng lại được rồi đấy” – Một giọng nữ trong trẻo cất lên

Vần Thiên nhận ra người vừa đến chính là Nhã Nhi. Trong lòng chàng thầm than khổ. Nhã Nhi có thể cứu chàng khỏi tay người thần bí này hay không còn chưa rõ, nhưng chắc chắn là chàng đang dính dáng vào một ân oán phức tạp mà chính chàng cũng không hiểu rõ. Thật là phiền toái vô cùng.

“Ta đã nhận ra ngươi “ – Nhã Nhi nói

“Ta cũng nhận ra ngươi” – Người thần bí nói bằng giọng không mấy thiện cảm

Nhã Nhi lại tiếp

“20 năm trước, ta đã tha cho ngươi một lần. Bây giờ ta vẫn có khả năng thu thập ngươi lần nữa”

“Dựa vào cái gì ?” – Người thần bí hỏi

Nhã Nhi mỉm cười

“Năm đó ta đã hạ cổ trùng trên người ngươi. Chắc là ngươi có thể cảm nhận được. Xem ra 20 năm nay ngươi vẫn không tìm được cách nào để tiêu diệt hoặc trục xuất số cổ trùng đó”

“Yêu nữ !” – Người thần bí cảm tức nói

Nhã Nhi cười lớn

“Thì ai cũng bảo ta là yêu nữ mà, ta có phủ nhận đâu. Có lẽ ta nên đánh thức lũ cổ trùng đó dậy, dạy cho chúng nhảy múa một chút, chắc cũng vui lắm đấy “

“Soạt” – Những sợi dây trên người Vần Thiên đột ngột lỏng ra rồi được thu vào tay áo của người thần bí. Tên này chẳng nói chẳng rằng, nhanh chóng chạy biến đi như một bóng ma.

Nhã Nhi nói với theo

“Phu quân ta có nói là chàng sẽ viếng thăm U Minh tuyệt địa một chuyến. Ngươi hãy chuẩn bị nghênh đón thật chu đáo nhé, đừng khiến chàng thất vọng “

Người thần bí không nói gì, thoáng cái đã biến mất vô thanh vô tức

Vần Thiên lấy tay xoa cổ, hỏi

“Kẻ đó thật ra là ai vậy ?”

Nhã Nhi đáp

“U Linh tư tế, một nhân vật cao cấp của U Minh tuyệt địa. Công lực của cậu chưa đủ để đối phó với kẻ này đâu”

Vần Thiên than thở

“Đường như hắn có thù oán gì đó với cha của đệ thì phải. Ái chà, thật là rắc rối “

Nhã Nhi lại cười, duyên dáng nói

“Nói với ta để làm gì, nếu có dịp hãy hỏi lại cha mẹ cậu, chắc là họ sẽ nói cho cậu biết thôi. “

Cô ta lại nói

“Lãnh Huyết phái ta đến để giúp đỡ cậu. Cậu đã lấy được thư mời rồi, xem ra ta không cần phải đưa cho cậu. Sau khi ám sát Thiên Cơ lão nhân, dù thành công hay thất bại, cậu hãy tìm cách trốn ra khỏi Vô Danh trấn, ta sẽ có cách đưa cậu trở về”

Nhã Nhi dẫn dò Ván Thiên thêm một lúc nữa rồi bỏ đi. Ván Thiên giả vờ lắng nghe, gật đầu lấy lệ rồi sau khi Nhã Nhi đã khuất bóng mới thốt lên tiếng thờ dài đầy cảm thán. Ván Thiên lại nhìn quanh, cố ý tìm Chu Tước, nhưng có vẻ như cô ta đã bị người thần bí mang đi. Chàng lại thờ dài, chép miệng tiếc nuối rồi quay về quán trọ. Lấy được bức thư mời xem như là một thành công lớn rồi, thôi thì tạm hài lòng với điều đó vậy ...

Ván Thiên quay về phòng, chàng biết rằng Huyền Vũ đã đợi chàng rất lâu rồi. Hiện tại cô ta đang cầm một tư liệu khảo cổ của Ván Thiên nằm trên giường đọc một cách say sưa. Nhìn người đẹp nằm trên giường, bất chợt hình ảnh thân thể trần trụi và bộ ngực tròn gợn cảm của Chu Tước lại hiện lên trong tâm trí Ván Thiên, dục hỏa lại một lần nữa cháy rực trong lòng chàng.

Ván Thiên nở nụ cười gian tà, leo lên giường nằm cạnh Huyền Vũ, bàn tay không chút do dự lặn mò vào trong y phục của cô, tận tình hưởng thụ cảm giác mềm mại, đàn hồi và sự mịn màng của làn da thiếu nữ. Huyền Vũ buông rơi xấp tư liệu đang đọc dở, mắt nhắm lại, khuôn mặt dần đỏ lên. Trước tác động từ đôi tay ma mãnh của Ván Thiên, chỉ phút chốc Huyền Vũ đã không thể nhịn được, khẽ kêu lên những tiếng rên rỉ đầy xuân ý. Điều này chẳng những không làm Ván Thiên dừng lại, mà càng lúc động tác của chàng lại càng khấn trương hơn nữa

Huyền Vũ thu hết can đảm mở mắt ra, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt tà dị đầy dục vọng của Ván Thiên, cô lại cúi mặt xuống ngượng ngập nói

“Chàng đang nghĩ đến điều gì thế ? Trông bộ mặt xấu xa của chàng kia ...”

Ván Thiên cười tít mắt nói

“Ta vốn lương thiện, thuần khiết, nhưng không hiểu sao khi gặp nàng lại biến thành xấu xa như thế này ... Là do nàng câu dẫn ta, ta phải bắt đền nàng đó “

Huyền Vũ ôm lấy Ván Thiên, nép sát mặt vào bộ ngực nở nang, cường tráng của chàng, bẽn lẽn nói nhỏ

“Ngày nào cũng bắt thiếp cùng làm cái việc xấu xa ấy với chàng mấy lần. Chàng không nghĩ đến thiếp cũng phải nghĩ đến chính mình chứ ... “

Ván Thiên lại ngắt lời

“Đợi khi nàng khôi phục công lực, chúng ta sẽ ngày ngày song tu, như thế sẽ tốt cho cả hai. Ta vốn trời sinh bền bỉ dẻo dai khác người, sẽ không bao giờ làm nàng thất vọng đâu”

“Ái da” – Ván Thiên lại kêu lên

Huyền Vũ cảm thấy quá xấu hổ, bèn cắn vào ngực Ván Thiên khá đau đớn, khiến chàng phải kêu lên. Nhưng dục hỏa trong lòng Ván Thiên không vì thế mà bị dập tắt. Chàng liền trả đũa ngay, chỉ phút chốc y phục trên người Huyền Vũ đã biến mất, cô lại bị Ván Thiên nằm đè lên người, hôn hít loạn xạ lên khắp chỗ

Huyền Vũ cuối cùng cũng phải đầu hàng, ôn nhu nói

“Thôi nào... Để thiếp giúp chàng côi y phục ... “

Ván Thiên mừng rỡ gật đầu. Chỉ ít phút sau, một trận đại chiến nam nữ liền diễn ra triền miên.

Ban đầu, Huyền Vũ dành quyền chủ động, dường như muốn dạy cho Ván Thiên một bài học để sau này chàng chừa thói tham luyến ái ân. Nhưng trước thế lực kinh người và những đợt tấn công kịch liệt, tới tấp của Ván Thiên, cuối cùng cô dần đuối sức, rơi vào thế bị động, thân thể mềm rũ vô lực để mặc cho Ván Thiên muốn làm gì thì làm. Tâm hồn của Huyền Vũ như xao động theo từng đợt sóng tình, rồi như bay bổng lên tận chín tầng mây xanh theo từng đợt cao trào do Ván Thiên đem lại.

Mây tan mưa tạnh, trời cũng đã tối sầm. Ván Thiên nghỉ ngơi một lúc rồi vội vã ra ngoài mua thức ăn.

Nghĩ đến vẻ mệt mỏi, hơi thở nặng nhọc của Huyền Vũ, chàng bất giác chạnh lòng rồi quyết định không mua thức ăn ở tại quán trọ mà ra ngoài, tìm đến một nhà hàng lớn định bụng sẽ mua những thức ăn thơm ngon, bổ dưỡng nhất mang về bồi bổ cho người đẹp. Ván Thiên chợt nhớ ra, gần khách sạn Royal Guardian có một nhà hàng khá sang trọng, chàng liền đi đến đó

Nhà hàng rất đông khách, nhưng Ván Thiên chỉ quan sát những vị khách đó trong thời gian chờ đợi thức ăn được mang đến, rồi sau đó chàng nhanh chóng xách bọc đồ ăn quay về quán trọ

Vừa ra khỏi cửa, có vẻ như trong lúc vội vã Ván Thiên lại va phải một người đang bước vào. Người này cau có toan mắng chửi gì đó, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt của Ván Thiên lại reo lên kinh ngạc

“Ván Thiên ...”

Vấn Thiên bàng hoàng, thốt lên

“Yên Thùy Vì sao cô lại đến nơi này ?”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 19: Thiên Cơ Đại Diễn

Yên Thùy cũng ngạc nhiên không kém, nhìn chăm chăm vào Vấn Thiên hỏi

“Là anh đây à ? Anh đến nơi này từ lúc nào vậy ?”

Vấn Thiên nhìn quanh, cảm thấy không tiện. Chàng liền nắm tay Yên Thùy, kéo cô ra ngoài. Vấn Thiên cùng Yên Thùy dạo bước trên đường, chàng thì thầm vào tai cô

“Đương nhiên là cùng một mục đích với cô rồi “

Yên Thùy tỏ vẻ ngạc nhiên

“Là vì Thiên Cơ đại diễn ? “

Vấn Thiên gật đầu

“Cái nơi khi ho cò gáy này thì có gì vui vẻ để mà giải trí chứ ... Tôi cũng muốn biết một số bí mật “

Yên Thùy hỏi

“Là loại bí mật gì thế ? Có phải lại là bí mật liên quan đến cổ vật ?”

Vấn Thiên lập tức bịa chuyện

“Đúng rồi đây, tôi muốn biết vị trí chính xác của lăng mộ Tần vương và một vài mộ cổ của người Maya. Trong đó chắc chắn sẽ có những bảo vật trị giá liên thành ... Tôi sẽ giàu to và nổi tiếng, he he he ... “

Yên Thùy ưu tư nói

“Tôi muốn tìm hiểu về Lãnh diện tử thần. Tôi nghĩ rằng phải hiểu thật rõ thân thế và nguồn gốc võ công của hấn mới có thể tìm ra biện pháp để đánh bại hấn ... Nhưng không biết liệu Thiên Cơ lão nhân có chấp nhận lễ vật của tôi không ... “

Vấn Thiên bỗng nhớ ra một điều, lập tức hỏi ngay

“Cô cũng có thư mời à ? Làm sao cô lại có thứ đó ?”

Yên Thùy nét mặt bỗng hiện lên một sắc thái kì lạ nói

“Chính tên mặt lạnh Lãnh Huyết đã đưa cho tôi. Chính anh ta bảo tôi đến Thiên Cơ đại diễn để hỏi về bí mật của Lãnh diện tử thần đó “

Vấn Thiên nhìn mông lung, thờ dài nói

“Xem ra tôi và cô đều là những con cờ trên bàn cờ của Lãnh Huyết ... Anh ta cũng giao cho tôi một nhiệm vụ với Thiên Cơ lâu ... “

Yên Thùy than thở

“Tôi cũng biết điều đó, nhưng có một số việc không thể không liều lĩnh được ... “

Ánh mắt Yên Thùy lại ánh lên sự tự tin, cô kiêu hãnh nói

“Dù sao, tôi cũng là con gái của chương môn Thiên Kiếm phái. Tôi tin rằng dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, tôi nhất định sẽ đối phó được “

Bất giác nhớ đến những thất bại trước Vấn Thiên, sự kiêu hãnh đó đột nhiên biến mất

Vấn Thiên bỗng lên tiếng hỏi

“Lãnh Huyết vẫn còn ở học viện Marshall chứ ?”

Yên Thùy thờ dãi

“Anh ta đã bỏ đi rồi. Chiếc hộp đó cũng đã bị lấy mất.”

Vấn Thiên kinh hoàng kêu lên

“Có việc đó sao ? Kẻ nào đã làm điều này ? Ngay cả Lãnh Huyết cũng không chống đỡ nổi ư ? “

Yên Thùy lắc đầu

“Anh ta cố ý để mất chiếc hộp đó thì có. Nhưng tôi cũng phải công nhận rằng trận chiến giữa Lãnh Huyết và những kẻ xâm nhập tối hôm đó thật là kinh thiên động địa. Tôi gần như không quan sát nổi chiêu thức của họ nữa, một lúc sau thì bị kinh lực tỏa ra từ trận ác chiến đó làm cho ngất đi. Đến khi tôi tỉnh lại, Lãnh Huyết vẫn còn ở đó, nhưng bị thương không nhẹ, còn chiếc hộp mà anh ta phải canh giữ đã bị lấy đi “

Yên Thùy ngưng lại trong chốc lát rồi nói tiếp

“Trước khi rời khỏi học viện Marshall, anh ta đã đưa tôi thư mời tham gia Thiên Cơ đại điển và bảo tôi chuyển lời lại cho anh, nếu như tôi có thể gặp lại anh “

Vấn Thiên vội hỏi

“Anh ta định nói với tôi điều gì ?”

Yên Thùy buông ra một câu nói hờ hững

“Xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt. Lãnh Huyết chỉ nói bấy nhiêu đó thôi“

Vấn Thiên trầm ngâm, chẳng nói chẳng rằng. Chẳng muốn hỏi thêm một số chi tiết về trận chiến đó, nhưng lại thôi. Có lẽ Yên Thùy đã nói hết tất cả những điều cô ta có thể quan sát được. Đối với trận chiến của những cường giả mà nói, phải là người có thực lực cao, may ra mới có thể quan sát được. Thực lực của Yên Thùy đúng là hơn người, nhưng có lẽ vẫn chưa đủ.

Yên Thùy nói thêm vài câu khách sáo với Vấn Thiên rồi cáo từ. Còn lại một mình, Vấn Thiên xách bọc thức ăn đi về quán trọ, chẳng thăm nghĩ

“Xem ra, thư mời này đều được phát cho những nhân vật có tiếng tăm ... Thiên Cơ đại điển này quả thật không đơn giản chút nào ... “

Một lúc sau, Vấn Thiên lại nghĩ

“Không biết cái lũ quái vật nửa người nửa máy đó có tham gia Thiên Cơ đại điển không nữa... Chắc chắn là có rồi ... Thiên Cơ đại điển này quả thật ngạ hồ tàng long... Minh nên hạn chế việc lộ diện, cứ ở yên tại chỗ trợ đề bảo toàn thực lực, chờ đến ngày khai mạc mới xuất hiện, có lẽ đây là giải pháp tốt nhất ... “

Vấn Thiên về quán trọ, lấy thức ăn trong bọc ra ăn dần đưa cho Huyền Vũ. Chẳng không ăn gì, chỉ ngắm nhìn người đẹp, trong đầu suy nghĩ mông lung. Kẻ giả thần giả quỷ gọi là U Linh tử tể đó thật ra là như thế nào ? Hắn có thù oán gì với gia đình chàng ? Và quan trọng nhất, vì sao hắn cũng có khả năng tăng cường tốc độ giống như chàng. Vấn Thiên bỗng dưng cảm thấy đầu óc tối tăm, mờ mịt. Chàng cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, nhưng không làm được

Bất chợt, một ý nghĩ lại trỗi dậy

“Có lẽ mình không phải là con ruột của cha mẹ mình “

Vấn Thiên vốn thiên phú thông minh, làm sao lại không nhận ra rằng chàng không hề giống Max và Nguyệt Ảnh chút nào. Nhưng 2 người yêu thương và đối xử với chàng không kém gì con ruột của họ, vì vậy chàng cũng không muốn đề cập đến vấn đề đó. Chàng vốn định chờ đợi sau này Max và Nguyệt Ảnh sẽ tự nói sự thật đó ra cho mình biết. Nhưng sự xuất hiện của U Linh tử tể và những ân oán của thế hệ trước đã vô tình khơi gợi lại sự nghi vấn vốn đã ngủ quên trong lòng Vấn Thiên từ lâu. Thân thế của chàng thật sự là thế nào ? Cha mẹ ruột của chàng là ai ? Trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì ? Vì sao họ lại bỏ chàng cho 2 người đó nuôi dưỡng ?

Hàng loạt câu hỏi được đặt ra, nhưng không có câu trả lời nào.

Vấn Thiên quay sang Huyền Vũ, quyết định bắt chuyện với cô để tạm quên đi những nghi vấn đang dần xé trong tâm trí chàng.

“Huyền Vũ này, ta hỏi nàng một câu nhé. Trong U Minh tuyệt địa, kẻ được mệnh danh là U Linh tư tế thật ra là người như thế nào vậy ? Thân phận của hắn ra sao ?”

Huyền Vũ nhìn Vắn Thiên, ánh mắt hiện ra vẻ kinh dị, hỏi lại chàng

“Vì sao chàng lại muốn biết về người đó ? “

Vắn Thiên thật thà thú nhận

“Lúc này ta ra ngoài đã gặp hắn, hắn chủ động tấn công ta trước, may mà ta chạy thoát được “

Huyền Vũ lộ ra vẻ lo lắng, nói

“Đó là một nhân vật không nên động vào. Ngoại trừ U Minh đại đế, không ai biết thân thế của người đó là như thế nào, cũng không ai biết hắn thật ra là nam hay nữ, diện mạo trông như thế nào ... Chỉ biết rằng 20 năm trước, người này tìm đến đầu quân cho U Minh tuyệt địa, sau đó được U Minh đại đế phong tặng danh hiệu “U Linh tư tế”. U Linh tư tế rất ít khi xuất hiện, cũng không ai rõ thực lực của U Linh tư tế cường đại như thế nào, chỉ biết là người này không hề thất bại trong bất cứ nhiệm vụ nào. Địa vị của U Linh tư tế rất lớn, ngay cả U Minh đại đế đôi khi cũng phải nể mặt hắn nữa ... Bộ pháp U Linh vô ảnh chính là tuyệt học của người này. “

Huyền Vũ lại nói bằng giọng sợ sệt

“Có lẽ chúng ta nên rời khỏi nơi này. U Linh tư tế đã đến đây, thiếp e rằng hắn sẽ gây khó dễ cho chúng ta. Tu vi của chàng có thể chế ngự được Chu Tước tí tí, nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của U Linh tư tế đâu “

Vắn Thiên cười, nói

“Ngoài U Linh tư tế ra, dường như còn có cả Thanh Long, Bạch Hổ và Chu Tước nữa. Nhưng nàng đừng lo, tạm thời U Linh tư tế không dám động vào ta đâu, còn 3 người kia, ta tự tin là có thể đối phó được. Nếu không thể đánh bại được họ cũng có thể chạy thoát khỏi tay họ “

Trong đầu chàng thầm nghĩ

“U Linh tư tế này chắc chắn là biết bí mật về thân thế của mình, nếu có dịp gặp lại hắn phải tìm cách để hắn tự nói ra. Ai chà, tên này thật không đơn giản chút nào ... “

Những ngày tiếp theo, Vắn Thiên gần như không rời khỏi phòng, chỉ thỉnh thoảng ra ngoài trong chốc lát để mua thức ăn. Chàng cẩn thận sử dụng Huyết nhãn rất thường xuyên để quan sát mọi động tĩnh xung quanh. Chỉ hơn 20 ngày thôi mà xảy ra nhiều biến cố lớn như vậy, khiến cho Vắn Thiên không tránh khỏi việc bận tâm suy nghĩ. Hết nghĩ về U Linh tư tế, chàng lại nghĩ đến Lãnh Huyết. Cho đến tận bây giờ, đối với chàng, Lãnh Huyết vẫn là một ẩn số, nhưng dường như anh ta lại biết rất rõ về chàng, và đang mưu tính việc điều khiển chàng theo ý đồ của anh ta. Liệu chàng có đủ sức để chống lại Lãnh Huyết, có đủ thông minh để phá tan mưu đồ của anh ta ... Thật là những câu hỏi khó ...

Vắn Thiên đành tự an ủi mình bằng một câu quen thuộc

“Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh chẳng được. Dù xảy ra chuyện gì mình cũng phải thật bình tĩnh, tính toán thật nhanh và cẩn trọng”

Thiên Cơ đại điển cuối cùng đã đến

Vắn Thiên vẫn giữ quyết định tham dự Thiên Cơ đại điển. Một phần là vì Huyền Vũ, một phần là vì chính chàng.

Dấn thân vào phiêu lưu mạo hiểm mang lại cho chàng sự phấn khích tột độ và một cảm giác rất đặc biệt. Chính là cảm giác của sự tồn tại. Chắc chắn rằng trên đời có nhiều người sống mà không biết được mình sống trên đời là vì mục đích gì, lẽ sống của đời mình là gì, họ sống chỉ đơn giản là vì họ đã được sinh ra và họ không biết điều gì đang chờ đợi mình sau cái chết. Vắn Thiên không phải là loại người đó. Chàng luôn luôn tìm kiếm ý nghĩa của cuộc sống, ý nghĩa của chính mình, và để tìm ra được điều đó, chàng không ngại việc dấn thân vào hiểm cảnh, như một sự thử thách chàng tự đặt ra để tự cường chính bản thân mình

9 giờ sáng, Vắn Thiên và Huyền Vũ ăn mặc sang trọng, đến khách sạn Royal Guardian. Thanh kiếm của gia tộc Deviance được chàng gói cẩn thận trong một lớp lụa, bỏ trong một chiếc hộp gỗ trang trí đẹp mắt, mang theo bên mình. Vắn Thiên dừng lại trước cổng khách sạn đảo mắt quan sát một vòng và nhận thấy an ninh đã được tăng cường gấp đôi so với lúc trước.

Vắn Thiên đưa thư mời cho một toán bảo vệ. Họ nhìn Huyền Vũ đang đứng cạnh chàng, hỏi

“Trong hai vị, vị nào là Chu Tước của U Minh tuyệt địa ... “

Vắn Thiên thông thả nói

“Chính là phu nhân của tôi. Liệu tôi có thể vào cùng cô ấy ?”

Toán bảo vệ chụm lại bàn tán một lúc rồi chấp thuận yêu cầu của chàng. Vắn Thiên và Huyền Vũ nhanh chóng bước vào đại sảnh, đến trước bàn tiếp tân.

Vấn Thiên ghi sơ qua vài chữ trên quyển sổ đặt ở bàn tiếp tân. Chàng vừa định rời khỏi thì nhân viên tiếp tân lại gọi giật lại. Chàng liền quay lại, giả vờ chau mày hỏi

“Có điều gì không ổn sao ?”

Nhân viên tiếp tân lễ phép nói

“Tất cả vẫn ổn, nhưng dường như quý vị chưa biết điều này, khi tham gia Thiên Cơ đại điển, người tham dự bắt buộc phải đeo mặt nạ để bảo mật danh tính.”

Người nhân viên cười tươi, lại lấy ra 2 chiếc mặt nạ đưa cho Vấn Thiên và Huyền Vũ. Vừa cầm lấy chiếc mặt nạ, Vấn Thiên phát hiện ra một điều, nghĩ thầm trong bụng

“Có gần cả thiết bị bóp méo giọng nói nữa. Thiên Cơ lão nhân đúng là một con cáo già, tính toán rất cẩn thận. Như thế này thì cho dù là cừu nhân cũng rất khó nhận ra nhau, người ta chỉ biết là bí mật đó đã được mua, chứ không biết là ai đã mua. Mọi việc buôn bán giao dịch sẽ được tiến hành thuận lợi hơn “

Vấn Thiên và Huyền Vũ nhanh chóng mang mặt nạ rồi tiến vào phòng hội nghị

Thiên Cơ đại điển chưa thật sự bắt đầu nhưng đã có rất đông người đang có mặt tại nơi này. Cả nam lẫn nữ tất cả đều mang mặt nạ, một số người cẩn thận còn mặc áo choàng dài che kín toàn thân. Bên cạnh họ là những hộp lớn nhỏ được che đầy kín đáo, có lẽ là lễ vật. Cũng có không ít người bắt chuyện, trao đổi với những người khác về 1 số việc gì đó, nhưng thanh âm con người qua thiết bị bóp méo giọng nói quả thật là khó nghe, cũng như Vấn Thiên cũng không tò mò lắm về câu chuyện của họ.

Chàng cẩn thận quan sát xung quanh, cuối cùng cũng phát hiện một nữ nhân mặc bộ váy dạ hội màu tím nhạt, dáng người cao gầy có vẻ khá quen thuộc. Vấn Thiên liền đến bên cạnh người đó, nói khẽ

“Yên Thùy ...”

Quả nhiên, người này lập tức có phản ứng, ghé sát vào tai chàng khẽ hỏi

“Là anh phải không, Vấn Thiên ? Làm sao anh lại nhận ra được tôi ?”

Vấn Thiên nở nụ cười nham hiểm, nhưng cách một lớp mặt nạ, Yên Thùy không thể trông thấy. Chàng lại nói

“Tôi thấy dáng người của cô có vẻ hơi quen nên đánh liều đến hỏi thử xem sao, chỉ thế thôi”

Trong lòng chàng thầm nghĩ

“Có chỗ nào trên người cô ta mà mình chưa thấy qua đâu, sao có thể nhận nhầm được “

Vấn Thiên vỗ vào chiếc hộp bên cạnh Yên Thùy

“Là kiếm phải không ?”

Yên Thùy gật đầu, nói

“Dường như lễ vật của anh cũng là thứ đó”

Vấn Thiên cầm chặt chiếc hộp chứa thanh kiếm của mình, nói

“Chỉ là 1 cổ vật châu Âu thế kỷ 15, nhưng vẫn còn khá sắc bén, có thể xem là bảo kiếm “

Yên Thùy nhìn Huyền Vũ, hỏi

“Cô gái này đi cùng với anh à ? Cô ta là ai thế “

Vấn Thiên điềm nhiên nói

“Bạn gái của tôi đây, cô ấy rất xinh đẹp, tiếc là phải mang mặt nạ nên cô không nhìn thấy được”

Yên Thùy nghe thế, trong lòng thầm mừng

“Đồ háo sắc, đã có bạn gái rồi thế mà vẫn giờ trò sàm sỡ với người ta “

Vấn Thiên thấy biểu hiện của Huyền Vũ có vẻ không vui, liền nói thêm vài câu xã giao rồi rời đi. Chàng tìm một chỗ ngồi kín đáo, lặng lẽ quan sát xung quanh bằng mắt thường và Huyết nhãn. Bỗng một linh cảm cho Vấn Thiên biết chàng đang bị theo dõi. Bằng trực giác của mình Vấn Thiên nhanh chóng

tìm ra kẻ khả nghi. Đó là một nhóm gồm 4 người mặc áo choàng che kín mặt đang ngồi cách chàng khá xa. Chàng đoán rằng một trong số đó chính là U Linh tư tế, có lẽ hắn cũng sử dụng được khả năng Huyết nhãn giống như chàng và đang âm thầm dùng khả năng đó theo dõi chàng từ xa.

Phòng hội nghị càng lúc càng đông người. Số chỗ ngồi đã hết, thế nhưng người ta vẫn tiếp tục kéo đến. Bí mật tự bản thân nó vốn có một sức hút mãnh liệt đối với con người.

Vấn Thiên không phải đợi lâu, chừng 15 phút sau chủ nhân của Thiên Cơ đại điện cuối cùng cũng đã xuất hiện. Khoảng 20 cận vệ hộ tống ông ta rẽ đám đông đi thẳng đến khu vực lễ đài. Vấn Thiên chỉ kịp liếc mắt nhìn sơ qua dung mạo của vị chủ nhân này. Thiên Cơ lão nhân quả thật rất già, khuôn mặt nhăn nheo, lưng còng tóc bạc, thân thể có vẻ hư nhược. Ông ta chống gậy run rẩy tiến từng bước dưới sự dìu dắt của hai thuộc hạ hai bên chậm chạp bước lên lễ đài, ngồi trên một chiếc ghế bành lớn trang trí cầu kỳ được đặt sẵn ở đó.

Một tên thuộc hạ dường như là thư kí riêng của Thiên Cơ lão nhân đồng dạng nói lớn

“Thiên Cơ đại điện xin được phép bắt đầu, mời quý quan khách an tọa”

Phòng hội nghị trở nên yên ắng lạ thường. Một số đông người dường như đã từng tham dự Thiên Cơ đại điện nhiều lần trước đây đồng loạt đứng dậy cung kính hô to

“Chúc mừng đại thọ lần thứ 80 của Thiên Cơ lão nhân. Chúc Thiên Cơ lão nhân phúc như Đông hải thọ tựa Nam sơn”

Rất nhiều người khác đồng loạt hưởng ứng theo. Những lời chúc tụng hoa mỹ vang lên khắp căn phòng lớn. Thiên Cơ lão nhân dường như quá yếu để đứng lên đáp lễ, lão vẫn ngồi yên trên ghế bành, thỉnh thoảng lại đưa tay lên che miệng ho từng tràng dài. Vấn Thiên thấy thế, trong đầu thầm nghĩ

“Cái lão già này trông cứ như người sắp chết. Không hiểu Lãnh Huyết còn bảo mình đến ám sát lão làm gì nhỉ, không chừng đến năm sau là lão tự động về châu trời rồi”

Chàng nhìn Thiên Cơ lão nhân một lần nữa, lại nghĩ thầm

“Không khéo lúc mình không chế lão, lão lại lăn ra chết thật đấy chứ ...”

Ngay lúc đó, gã thư kí của Thiên Cơ lão nhân lại xướng lên

“Để đáp lại thịnh tình của quý quan khách, Thiên Cơ lâu xin công bố Cường giả bảng !”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 20: Tử Thần Giá Lâm

Một tấm bảng lớn làm bằng gỗ quý được 4 tên bảo vệ khề nệ khiêng từ bên ngoài vào Trên bảng viết chỉ chữ những cái tên, được chia làm hai phần rõ ràng. Chính đạo và tà đạo. Xưa nay chính và tà vốn là hai thái cực độc lập, luôn không ngừng tranh đấu và thôn tính lẫn nhau. Cuộc chiến đó chắc chắn là chẳng bao giờ kết thúc. Giữa hai phần đó, có hai cái tên nằm chơ vơ, dường như hai danh tự này thu hút sự chú ý nhiều nhất. “Lãnh diện tử thần” – danh xưng như phản ánh sự tàn nhẫn, lạnh lùng của con người đó “Sát thần” – chỉ 2 chữ đã phản ánh lên con người này: giết tận sát tuyệt Những người tham dự Thiên Cơ đại điện trở nên nhốn nháo khác thường. Họ tập trung xung quanh Cường giả bảng, quan sát cẩn thận từng chữ một rồi xôn xao bàn tán. Vấn Thiên nhanh chân chen lấn trong đám đông, cuối cùng cũng đã lại gần Cường giả bảng. Chàng cẩn thận đọc và ghi nhớ từng cái tên trong đó. Những cường giả này đều là những kẻ không nên trêu vào, việc biết rõ về họ rất quan trọng. Vấn Thiên tự nhắc mình phải cố gắng tránh việc gây oán, xung đột với những cường giả đó, chàng tự biết thực lực bản thân mình vẫn chưa đủ để đương đầu với họ, đó là chưa kể đằng sau lưng mỗi cường giả đều có những băng hữu và thuộc hạ của họ. Gây oán với một cường giả chính là bắt đầu của một chuỗi phản ứng dây chuyền, ân oán triền miên, khó mà dứt ra được Vấn Thiên cẩn thận theo dõi từng cái tên được ghi chép ở phần cao thủ tà đạo. Chàng chú ý đến một dãy danh tự những cao thủ của U Minh tuyệt địa, trong lòng thầm nghĩ “Cũng có nhiều cao thủ đấy chứ nhỉ. Thế lực của U Minh tuyệt địa quả thật không tầm thường, nếu không muốn nói là đứng đầu trong tà phái hiện nay” Vấn Thiên lầm nhấm đọc “Thiên Tà lão tổ, U Minh đại đế, U Linh tư tế, Âm Dương nhị sử, Hắc Bạch vô thường, Vô Minh kiếm khách, Hắc thư sinh ... Ái chà, hơn 20 cái tên ... Tử linh thực lực cũng khá cao, thế mà lại xếp ở gần cuối, chỉ trên được Thập nhị cuồng thú ... “Chàng bỗng nhăn mặt tỏ vẻ khổ não “Cái tên U Linh tư tế ấy lại được xếp thứ 3 trong U Minh tuyệt địa ... Hắn dường như có ân oán gì đó với cha mẹ mình ... Rắc rối to rồi ... Hôm đó hắn chỉ trong 1 chiêu đã không chế được mình, may mà Nhã Nhi ra tay chi viện ... Thật sự chẳng biết phải giải quyết việc này thế nào nữa ... “Vấn Thiên thở dài, lại tiếp tục xem danh sách cường giả một lúc lâu nữa. Chàng bỗng nảy sinh ra một mơ ước táo bạo. Chàng ước muốn một ngày nào đó tên mình cũng sẽ được ghi vào Cường giả bảng, và phải được ghi ở trên cùng – vị trí của tuyệt thế cường giả. Một giấc mộng thật đẹp, và Vấn Thiên quyết tâm biến nó trở thành sự thật bằng sự nỗ lực của chính bản thân mình. Vì sao lại không thể chứ, Lãnh Huyết từng nói rằng ngộ tính của chàng rất cao, cũng như vận may của Vấn Thiên cũng không phải là tầm thường. Chàng hiện đang sở hữu 2 dị năng độc đáo, và vẫn còn những tiềm năng khác nữa. Thật là những điều kiện thuận lợi vô cùng Vấn Thiên bỗng lộ vẻ vui mừng khác thường, chàng đã tìm ra đáp án

cho nan đề của mình. Phải, chỉ có cách đó. Mình phải tự cường chính bản thân mình, trở thành một cường giả chân chính. Như vậy mình sẽ chẳng còn phải sợ bất cứ kẻ địch nào nữa. Trốn tránh không phải là giải pháp lâu dài, nhưng nhất thời phải tạm tránh xung đột với cái tên U Linh tử tế đó, vì thực lực giữa hắn và mình còn quá chênh lệch. Đợi sau này có đủ thực lực mình sẽ thu thập hoặc là tiêu diệt hắn luôn.” Một ý nghĩ ngông cuồng lại xuất hiện trong đầu Văn Thiên. “Nhất định mình sẽ đánh bại hết tất cả những cao thủ có tên trong Cường giả bảng. Nhất định cả thế giới sẽ phải biết đến một tuyệt thế cao thủ chính là Lâm Văn Thiên này, ha ha ha ...” “Trong lúc Văn Thiên còn mải đắm chìm trong suy nghĩ thì trong phòng hội nghị sự kiện quan trọng nhất của Thiên Cơ đại điện đã bắt đầu từ lúc nào. Một vài người quá nôn nóng đã không thèm xem qua Cường giả bảng, tự động tiến lên lễ đài xuất trình lễ vật cho Thiên Cơ lão nhân. Sự việc này dĩ nhiên là không thể qua mắt được những người khác. Phút chốc, số người xếp hàng chờ đến lượt mình tiếp kiến và dâng lễ vật cho Thiên Cơ lão nhân đã chiếm đến hơn phân nửa số người. Nhưng, Thiên Cơ lão nhân vẫn chưa hài lòng với bất cứ lễ vật nào. Từng người, từng người một bước lên lễ đài rồi nhanh chóng trở lại với bộ dạng thất vọng. Chỉ một thoáng sau, đã có vài chục người bị từ chối. Đám đông tập trung trước lễ đài vẫn xôn xao bàn tán, nhưng chưa ai quyết định bước lên diện kiến Thiên Cơ lão nhân cả. Một nam nhân mặc áo choàng đen thô lỗ chen lấn đám đông, bước lên lễ đài, nói lớn “Thiên ngoại giáo sư giả xin bái kiến Thiên Cơ lão nhân” Đám đông cùng “ồ” lên một tiếng đầy kinh ngạc. Văn Thiên thầm nghĩ “Thiên ngoại giáo là thế nào nhỉ? Hành động của tên sư giả này cũng khá là ngông cuồng đấy. Việc công bố danh tính ở đây chẳng khác nào một lời thách thức đối với những đối thủ của họ. Sau này mình phải lưu tâm đến cái giáo phái này mới được” “Sư giả Thiên ngoại giáo dường như không để ý đến thái độ của những người khác, ung dung nói “Tuế nguyệt vô tình, chắc hẳn Thiên Cơ lão nhân là người hiểu rõ hơn ai hết. Bốn giáo có một phương pháp để Thiên Cơ lão nhân có thể ung dung với năm tháng, không ngại ngần gì về tuổi tác cũng như sự hao mòn của thân thể. Đó chính là lễ vật của bốn giáo “Tất cả những người đang có mặt tại ờn ào bàn tán một hồi lâu. Thiên Cơ lão nhân có vẻ đắm chiêu suy nghĩ, rồi cuối cùng cũng đưa đến quyết định. Lão đưa tay lên ra hiệu cho đám đông im lặng sau đó nói bằng thanh âm khàn **c “Ta biết phương pháp đó. Nhưng ta vẫn thích nhục thể nhân loại của mình hơn là phải biến thành một dị nhân nửa người nửa máy. Ta xin cảm tạ tấm lòng của Thiên ngoại giáo, nhưng không thể nhận lễ vật này “Tên sư giả lộ vẻ bức bối, lâm bầm chửi rủa gì đó bằng một loại ngôn ngữ phương Tây rồi rời khỏi lễ đài. Văn Thiên cười, thầm nghĩ “Hóa ra Thiên ngoại giáo lại là bọn quái nhân nửa người nửa máy đó” Nhóm 4 người của U Minh tuyệt địa lập tức cử một đại diện bước lên lễ đài. Người này cung kính hành lễ trước Thiên Cơ lão nhân rồi đưa ra một hộp vuông lớn, dường như là lễ vật. Thiên Cơ lão nhân ra hiệu cho thuộc hạ mở chiếc hộp đó ra trước mặt mọi người. Tên thuộc hạ vừa mở nắp chiếc hộp đã giật mình, sợ ý làm rơi chiếc hộp xuống đất. Từ chiếc hộp, một thứ bột trắng xóa lập tức đổ ra, rồi một vật gì đó lăn lông lốc dưới đất. Lại một tiếng “ồ” thật lớn phát ra từ miệng nhiều người, vật đó chính là đầu lâu của một nam nhân niên kỷ khoảng 50, được bảo quản khá kỹ lưỡng, vẫn còn tươi như lúc mới chết. Đại diện U Minh tuyệt địa lạnh lùng nói “Chắc là ngài vẫn còn nhận ra gã này?”. Chẳng hay lễ vật này có làm vừa lòng ngài chăng? “Thiên Cơ lão nhân gật đầu, lấy trong người ra một túi gấm đưa cho người của U Minh tuyệt địa nói “Tốt lắm, ta đã nhận ra thủ cấp này chính là bang chủ của Hải vương bang, kẻ không đội trời chung với ta. Ta vốn biết các người cần thứ bí mật gì, điều này đã được thỏa thuận cách đây 1 năm. Những gì ta biết được đều đã ghi chép và cất giữ trong chiếc túi này. Hãy nhận lấy “Đại diện U Minh tuyệt địa tỏ vẻ hài lòng, thu lấy túi gấm cất vào người rồi lui xuống. Văn Thiên nghĩ thầm “Có lẽ đây chính là khách hàng thân thiết của lão già đó. Hóa ra sinh mạng con người cũng có thể dùng để làm lễ vật được. Mượn đao giết người, lão quả thật là một con cáo già.” Một bí mật đã được giao dịch thành công. Điều này lại càng kích thích những người còn lại nhiều hơn nữa. Lại thêm hàng chục người nôn nóng tiến lên lễ đài dâng lễ vật, nhưng Thiên Cơ lão nhân chẳng nói chẳng rằng, chỉ lắc đầu từ chối. Dường như lão chỉ mở miệng nói chuyện với những nhân vật có tiếng tăm, thật là một thái độ khinh người quá đáng. Một nhóm 3 người gồm 1 nam 2 nữ mặc y phục trắng tinh khiết, đeo mặt nạ bước lên lễ đài. Nam nhân vòng tay thi lễ với Thiên Cơ lão nhân rồi lên tiếng nói “Giáo hội chính thống giáo Roma xin vãn an Thiên Cơ lão nhân” Thiên Cơ lão nhân gật đầu đáp lễ “Thật là hân hạnh cho ta. Chẳng hay lễ vật của quý giáo là thứ gì? Có thể lấy ra cho ta chiêm ngưỡng chăng?” Nam nhân lấy trong người ra một hộp nhỏ, mở nó ra trước mặt Thiên Cơ lão nhân, nói “Đây chính là Sinh mệnh hàn ngọc. Đối với mọi việc trên đời, Thiên Cơ lão nhân không gì không biết, tại hạ cũng không phải giải thích dài dòng. Chẳng hay lão nhân có vui lòng thu nhận lễ vật này “Thiên Cơ lão nhân ngần ngừ một lúc rồi ra hiệu cho thuộc hạ tiếp nhận lễ vật. Lão gật đầu nói “Các người cần biết bí mật gì? Cứ nói thẳng ra, không phải e ngại, nhưng chỉ 1 bí mật thôi đấy “Văn Thiên tò mò nghĩ ngợi “Sinh mệnh hàn ngọc là thứ gì áy nhỉ? Nó dùng để làm gì? Vì sao mình lại không biết về bảo vật này trước đây” Một giọng nói khinh bạc cất lên bên cạnh Văn Thiên “Trường gì, hóa ra là cái vật vô dụng đó. Nó chỉ có tác dụng bảo quản xác chết mà thôi” Văn Thiên nhìn quanh, tỏ vẻ ngạc nhiên rồi lại hướng mục quang của mình trở lại lễ đài. Nam nhân đại diện cho giáo hội lo âu nói “Cách đây vài tháng, đương kim giáo chủ của chúng tôi đột nhiên thất tung. Hiện tại, mọi việc trong giáo hội đều do tiền nhiệm giáo chủ giải quyết. Chẳng hay Thiên Cơ lão nhân có thể cho chúng tôi biết tung tích của đương kim giáo chủ chăng?” “Thiên Cơ lão nhân hồ hững hờ nói “Xuống địa ngục mà tìm “3 người của giáo hội nữ rừng mình, tỏ vẻ kinh hãi. Thiên Cơ lão nhân lại nói tiếp “Ông ta chết rồi. Trong chuyến hành hương đó giáo chủ của các người đã gặp phải Lãnh diện tử thần, kết quả là giáo chủ cùng hàng trăm cận vệ đều chết thảm, thi thể bị đốt thành tro bụi, không còn lại chút gì. Một chút tro cốt cũng không. Vậy là đã có 2 giáo chủ của giáo hội Roma bị chết dưới tay Lãnh diện tử thần” Nam nhân lắp bắp hỏi “Thật vậy sao? Lão nhân có chứng cứ gì để chứng minh điều đó?” Thiên Cơ lão nhân hướng về một thuộc hạ, ra hiệu cho người này. Lão quay lại, nhìn thẳng vào mặt nam nhân nói “Vẫn còn một cận vệ của giáo chủ thoát chết, nhưng anh ta đã quá kinh hãi mà trở nên điên loạn. Hãy đợi vài phút, ta sẽ giao anh ta cho các người “15 phút sau, thuộc hạ của Thiên Cơ lão nhân hộ tống, hay đúng hơn là áp tải một nam nhân đầu tóc rối bù, miệng chảy dài nhều nhào vào phòng hội nghị. Nam nhân này bị xích cả tay lẫn chân, thần thái điên dại, hoảng loạn. Anh ta luôn miệng kêu gào “Giáo chủ chạy đi ... Không ... Ác ma ... Người xuống địa ngục đi ... Nóng quá ... Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó ... Đồ ma quỷ ... Hãy giết ta đi ... “Những câu nói điên loạn, mơ hồ như điên tả phần nào những gì đã xảy ra hôm ấy. Nam nhân đại diện cho giáo hội chính thống giáo Roma thấy thờn thỏi nhìn kẻ điên dại, nói “Đúng là Sadler, một trong những cận vệ đã đi theo giáo chủ hôm đó” Một trong hai nữ nhân của giáo hội đến bên người điên, cổ trần tình anh ta, rồi khẽ hỏi “Sadler, chuyện gì đã xảy ra?” “Kẻ điên dại nở nụ cười vô hồn nói “Cháy ... Cháy hết cả rồi ... Tất cả đều cháy sạch sẽ ... Một chút cũng không còn ... Cháy thành tro cả rồi ... Tàn tro bay trong gió rất đẹp mắt ... Mùi khét đó thật kinh tởm ... “Cả căn phòng bỗng chìm trong một sự im lặng đáng sợ. Sadler vẫn tiếp tục nói lảm nhảm. Nam nhân của giáo hội phải dỗ dành, trấn an anh ta hồi lâu mới có thể làm cho người này tạm thời im lặng. Tuy nhiên anh ta vẫn dùng ánh mắt lăm lét, sợ sệt quan sát từng người, cơ thể thỉnh thoảng lại run rẩy. Dường như nỗi sợ hãi không thể nào biến mất khỏi tâm hồn người này ... Một thiếu nữ cao gầy, thướt tha trong bộ váy dạ hội màu tím nhạt bước lên lễ đài. Văn Thiên lập tức nhận ra đó chính là Yên Thủy. Cô lặng lẽ đến gần Thiên Cơ lão nhân, mở chiếc hộp của mình lấy ra một thanh cổ kiếm rồi dùng hai tay đưa nó cho Thiên Cơ lão nhân. Lão già chỉ liếc sơ qua thanh kiếm rồi lắc đầu. Yên Thủy cố kìm nén cảm xúc của mình, hỏi bằng giọng chân thành “Đây chính là trấn sơn chi bảo của Thiên kiếm phái. Xin lão nhân cho biết người không vừa ý với nó ở điểm nào?” Thiên Cơ lão nhân lãnh đạm nói “Lão phu chỉ có hứng thú với thần binh lợi khí hoặc binh khí của những cường giả. Vật này có thể coi là một thanh kiếm tốt, nhưng không phải thứ lão phu cần” Yên Thủy cảm thấy bị xúc phạm, nhưng vẫn cố nén giận nói “Đây vốn là vật tổ truyền của Thiên kiếm phái, được hơn 10 thế hệ chương môn sử dụng làm binh khí, những vị chương môn đó đều là cường giả cả ...” Thiên Cơ lão nhân ngắt lời Yên Thủy “Tiền nhân thế nào ta không cần biết, chỉ biết rằng Thiên kiếm phái chỉ trong một đêm bị Lãnh diện tử thần tiêu diệt quá nửa. Chương môn Thiên kiếm phái còn không tiếp nối 3 chiêu của Lãnh diện tử thần. Cô thử nói xem, một người như vậy có thể gọi là cường giả được không?” Yên Thủy dường như không thể kiềm chế nổi cảm xúc nữa, giọng nói như nghẹn lại “Liều mình hy sinh tính mạng để bảo vệ danh dự của môn phái. Tuy gặp đối thủ cường bạo nhưng vẫn đương đầu đến cùng, không hề hèn nhát trốn chạy đó chính là hành vi của một cường giả chân chính.” Thiên Cơ lão nhân bật cười ha ha. Dường như việc này ảnh hưởng không nhỏ đến lá phổi không được khỏe mạnh cho lắm của lão, lão lại ho một tràng dài, sau đó lên tiếng “Nếu như vị chương môn đó làm được như vậy cũng tốt. Cô chỉ biết rằng ông ta chết dưới chiêu thứ 3 của Lãnh diện tử thần mà không biết ông ta đã tiếp 2 chiêu kia như thế nào. Để ta nói cho cô biết, ông ta đã đem thân thể của 2 người huynh đệ ruột thịt của chính mình ra làm

hình nhân thể mạng để chết thay cho ông ta. Đến chiều thứ 3, ông ta chết trong tư thế đang đào tẩu khỏi hiện trường. Như thế có xứng đáng gọi là cường giả hay không?” Yên Thủy gào lớn “Ông là kẻ nói láo ! Ông nói dối ! Đó không phải là sự thật ! “Thiên Cơ lão nhân xua tay nói “Tin hay không thì tùy cô. Vẫn còn khá nhiều đệ tử Thiên kiếm phái vẫn còn sống sót sau trận huyết chiến đó. Cô cứ tìm riêng họ mà hỏi thì sẽ rõ. Hãy lui xuống đi. “Nói thêm cũng vô ích, Yên Thủy đành hậm hực bước xuống lễ đài. Trong lúc tâm trí rối loạn, Yên Thủy cứ bước xăm xăm về phía trước như kẻ mất hồn. Cô vô ý tông phải một nam nhân dáng người cao ráo, mặc áo choàng đen dài có mũ trùm đầu, làm cho chiếc mũ trùm đầu đang che kín gương mặt của người này rơi ra. Yên Thủy không để tâm đến điều đó, chỉ buột miệng nói 2 tiếng “xin lỗi” rồi tiếp tục bước đi. Đám đông bỗng “ồ” lên một tiếng kinh ngạc, pha lẫn chút kinh hoàng. Yên Thủy bất giác quay đầu lại nhìn người vừa va chạm với cô lúc này. Sắc mặt cô tái hẳn đi, động tác liền đình chỉ, đứng yên ngây ngốc như trời trồng. Nam nhân đó có mái tóc bạc trắng, trên mặt mang một chiếc mặt nạ khô lâu màu đen. Đằng sau chiếc mặt nạ đó là một đôi mắt đỏ ngầu như lửa địa ngục. Cái nhìn đáng sợ từ đôi mắt ấy như muốn thiêu đốt bất cứ sinh vật nào. Từ khắp người anh ta tỏa ra một sát khí rất đáng sợ, như muốn tiêu diệt tất cả những người mà anh ta bắt gặp. Trên thế giới, chỉ có một người có hình dáng như vậy. Chỉ duy nhất người đó có đôi mắt đỏ sợ và sát khí kinh nhân hãi thế đó. Chiếc mặt nạ có thể làm giả, nhưng đôi mắt và sát khí thì không thể nào là giả được. Cũng chẳng ai dại dột lại đi giả dạng thành một nhân vật đã gây thâm thù huyết hận khắp giới võ thuật trên toàn thế giới cả. “Lãnh diện tử thần...” “Bạch phát huyết ma...” “Gần như tất cả mọi người có mặt trong căn phòng đều đồng thanh hô to. Vấn Thiên cũng phải thốt lên “Chính là người trong giấc mơ đó, anh ta đúng là Lãnh diện tử thần” Vấn Thiên lại không cảm thấy ánh mắt của Lãnh diện tử thần đáng sợ, mà dường như đằng sau ánh mắt đó chứa đựng một nỗi niềm bi thương bất tận và một nỗi buồn không thể gọi tên được. Càng nhìn Lãnh diện tử thần, Vấn Thiên lại có một cảm giác thân thuộc đến kỳ lạ. Phải chăng là vì chàng đã từng mơ thấy người này trong thời gian rất dài và không chỉ một lần nên mới có cảm giác như vậy ? Vấn Thiên lại đoán rằng cũng như U Linh tử tể, Lãnh diện tử thần cũng là một người có liên quan đến bí mật thân thể của chàng. Nhưng, trừ khi anh ta nguyện ý nói ra cho chàng biết, việc dùng vũ lực ép buộc Lãnh diện tử thần có vẻ như không khả thi cho lắm. Thiên Cơ lão chỉ liếc sơ Lãnh diện tử thần, điềm tĩnh nói “Thật hân hạnh cho lão phu được Tử thần gia đại giá quang lâm. Chẳng hay Tử thần gia có điều chi dạy bảo ?” Lãnh diện tử thần dùng thanh âm sắc lạnh rợn người nói “Ta đến để tham dự Thiên Cơ đại điển “Thiên Cơ lão nhân nhếch mép cười nói “Tử thần gia chắc hẳn là đã biết quy củ của Thiên Cơ đại điển. Vậy, lão phu mạn phép được hỏi, lễ vật của Tử thần gia là gì ?” Lãnh diện tử thần thâm trầm nói “Tinh mệnh của một người “ “Là ai ?” – Gần như tất cả những người tham dự Thiên Cơ đại điển đồng thanh hỏi “Thiên Cơ lão nhân” – Lãnh diện tử thần nói

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 21: Tà Thần, Sát Thần, Tử Thần

Thiên Cơ lão nhân không hề ngạc nhiên chút nào, ông ta bình tĩnh nói

“Mạng sống của lão phu như đèn trước gió, Tử thần gia không cần phải nhọc công làm chi”

Lãnh diện tử thần lạnh lùng nói

“Mạng của lão ta sẽ lấy sau cùng, trước tiên ta sẽ cho lão chứng kiến cái chết của người đó. Ta sẽ chặt đứt tay chân, moi ruột của y ra, để y thống khổ một lúc thật lâu rồi mới xuống tay hạ sát. Nhất định lão sẽ xem được cảnh tượng ấy mà, sẽ rất thú vị đó “

Thiên Cơ lão nhân nét mặt biến sắc, nhưng vẫn cố lấy lại bình tĩnh nói

“Xem ra Tử thần gia đã điều tra về lão khá kỹ lưỡng trước khi đến đây. Ước hiếp một kẻ già cả yếu đuối như lão phu, Tử thần gia không cảm thấy xấu hổ sao ? “

Lãnh diện tử thần vẫn đứng bất động, bàn tay dần dần nắm chặt lại, tỏ vẻ mất kiên nhẫn

Thiên Cơ lão nhân bất ngờ phát động một cơ quan bí mật trên chiếc ghế ông ta đang ngồi. Một lỗ hổng lớn hình tròn nhanh chóng được mở ra. Chỉ trong chớp mắt chiếc ghế và Thiên Cơ lão nhân rơi thẳng vào thông đạo bí mật vừa được mở ra đó. Thông đạo nhanh chóng được khép lại. Từ những chiếc loa trong phòng hội nghị, giọng nói của Thiên Cơ lão nhân vang lên

“Tử thần gia, người thật là hữu dũng vô mưu. Hôm nay chính là ngày tàn của người “

Lãnh diện tử thần vung tay lên định làm gì đó nhưng bất chợt ngưng lại. Anh ta đứng yên bất động dùng đôi mắt đỏ sợ của mình nhìn khắp một lượt tất cả mọi người đang có mặt trong căn phòng

Thiên Cơ lão nhân lại lên tiếng

“Ta sẽ phá lệ nói cho mọi người một bí mật, hoàn toàn miễn phí. Lãnh diện tử thần hiện đang bị trọng thương, công lực của hắn chỉ còn chưa đến một nửa so với trước đây. Nếu các vị cùng liên thủ với nhau, chắc chắn có thể tiêu diệt được hắn. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, chớ bỏ lỡ “

Tất cả những người đang ở trong phòng hội nghị có vẻ chần chừ. Tuy nhiên, rất nhiều cao thủ đã ngấm ngầm vận công. Thiên Cơ lão nhân lại tiếp tục

khách tướng

“Tin tức của Thiên Cơ lâu tuyệt đối không thể sai được. Ta, Thiên Cơ lão nhân, chủ nhân Thiên Cơ lâu xin tuyên bố: ai giết được Lãnh diện tử thần sẽ được Thiên Cơ lâu cung cấp tất cả tin tức mà người đó cần trong vòng 3 năm, hoàn toàn miễn phí.”

Những lời nói đó đã kích động gần như toàn bộ số người có mặt ở hiện trường. Họ đồng loạt xông lên, lao vào tấn công Lãnh diện tử thần như vũ bão, một số người khác lại nấp sau những chướng ngại vật, giương súng nhắm bắn về phía anh ta một cách điên cuồng. Lãnh diện tử thần không hề tránh né, anh ta phát động toàn lực, tạo thành một vòng lửa đỏ rực bao quanh thân thể. Cùng với quãng lửa đó, một làn khói đen bốc lên, hòa quện cùng hỏa diễm tạo nên một khí tức tà dị kinh người.

Lãnh diện tử thần đánh đắm loạn xạ, gần như không theo chiều thức, bải bần nào cả. Nhưng những người có thực lực kém cỏi đã phải trả giá. Từng người một biến thành những ngọn đuốc sống gào thét vang trời trước khi ngã xuống, trở thành những cái xác cháy đen. Một số người xui xẻo hơn, bị Lãnh diện tử thần đánh nổ tung cơ thể, trở thành những đồng máu thịt nhầy nhụa bốc mùi khét lẹt kinh tởm. Trước cảnh tượng này, những người sống sót đều kinh hoàng nhận ra rằng những điều kẻ điên đại kia nói hoàn toàn là sự thật. Tình cảnh đã xảy ra cho vị giáo chủ xấu số kia đang lặp lại đối với họ.

Yên Thùy nôn nóng, định xông lên nhưng Vãn Thiên nhanh hơn đã lao đến, ôm giữ cô lại

Chàng nói khẽ vào tai Yên Thùy

“Non xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt. Nếu cô thật sự muốn đánh với hắn, hãy đợi một lúc nữa, khi thực lực của hắn đã hao mòn vì đối đầu với những người đó, chính là cơ hội tốt của cô”

Quầng lửa bao quanh Lãnh diện tử thần bỗng tỏa sáng rực rỡ khác thường. Vãn Thiên thấy thế liền kinh hãi, thét lớn

“Hắn sắp sửa tung sát chiêu. Cần thận!”

Chàng chỉ kịp đẩy Huyền Vũ và Yên Thùy ngã xuống rồi nằm đè lên người họ, như muốn che chắn. Một tiếng nổ lớn phát ra, tất cả như chìm trong một vùng ánh sáng chói lòa, không khí trở nên nóng bức, ngột ngạt. Những làn gió thổi qua mang theo nhiệt lượng cực lớn, làm bỏng rất làn da của Vãn Thiên, gạch ngói đổ vỡ liên tục rơi trên người chàng. Vãn Thiên chẳng biết làm sao, đành nhắm mắt, ôm đầu nằm im chịu trận. Đến khi không còn cảm thấy sức nóng khủng khiếp đó nữa chàng mới lồm cồm bò dậy, mở mắt quan sát xung quanh.

Toàn bộ khách sạn Royal Guardian đã trở thành đồng gạch vụn. Phải mất một lúc Vãn Thiên mới có thể chui ra khỏi đồng đổ nát đó. Sức phá hoại của sát chiêu mà Lãnh diện tử thần thi triển quả thật kinh dị không thể tưởng tượng nổi.

Tính cả Vãn Thiên, Huyền Vũ và Yên Thùy, tổng cộng còn lại 14 người có thể đứng vững sau sát chiêu của Lãnh diện tử thần. 4 người của U Minh tuyệt địa vẫn không hề hấn gì. 3 người của giáo hội Roma chỉ bị xây xát nhẹ, còn tên sử giả Thiên ngoại giáo vẫn đang cố gắng trục xuất hỏa kinh ra khỏi cơ thể. Ngoài những người này còn có 3 người bí ẩn mặc áo choàng đen. 3 người này từ đầu tới cuối vẫn chưa hề động thủ, dường như họ muốn bảo toàn thực lực chờ đến giây phút tối quan trọng mới ra tay

Lãnh diện tử thần đứng cách những người sống sót khoảng chục mét. Hỏa diễm trên người anh ta dường như đã yếu đi, nhưng khói đen vẫn bốc lên không ngừng. Chiếc áo của anh ta đã bị sức ép của vụ nổ xé nát, để lộ bộ ngực cường tráng đầy nam tính và những vết thương sâu vẫn còn rỉ máu. Vãn Thiên nhận ra ngay đa số những vết thương này vốn không phải do đợt tấn công vừa rồi gây ra mà dường như chính là thương tích từ một trận ác chiến diễn ra độ vài ngày trước đó. Vì phải phát động toàn lực để đối phó với những kẻ tấn công, vết thương cũ đó lại rách toạc ra và trở nên nghiêm trọng hơn, nhưng thái độ của Lãnh diện tử thần vẫn điềm nhiên, không tỏ vẻ đau đớn chút nào.

Vãn Thiên thấy thế cũng bội phục, trong lòng thầm nghĩ

“Quả thật là phong thái của một cường giả. Dường như anh ta chẳng biết đau đớn là gì”

U Linh tư tế nhanh chóng lao đến chỗ Lãnh diện tử thần. Từ tay áo hắn, những sợi dây mang theo kinh khí sắc bén hơn đao kiếm phóng về phía Lãnh diện tử thần với tốc độ cực nhanh, như muốn đâm xuyên qua người anh ta. Lãnh diện tử thần không chút sợ hãi, đưa tay bắt lấy những sợi dây đó. Đó dường như là một sai lầm của Lãnh diện tử thần. Những sợi dây được thiết kế đặc biệt bằng một loại kim loại mềm dẻo khác thường, dọc theo từng sợi dây là những gai nhọn nhỏ li ti, mất thường khó thấy được. Bàn tay của Lãnh diện tử thần đã rướm máu, nhưng anh ta vẫn không tỏ vẻ đau đớn gì, ra sức giật mạnh kéo U Linh tư tế lại gần mình rồi nhanh như chớp giáng thẳng một quyền vào ngực hắn.

U Linh tư tế dường như đã có chuẩn bị, từ tay áo kia lại phóng ra một loạt những sợi dây sắc bén đâm thẳng vào người Lãnh diện tử thần. Vãn Thiên tưởng rằng Lãnh diện tử thần sẽ buông U Linh tư tế ra để tránh né, nhưng anh ta đã không làm vậy. Lãnh diện tử thần để mặc những sợi dây cắm ngập vào cơ thể mình, tiếp tục đánh ra hàng chục quyền vào người U Linh tư tế. Vãn Thiên cũng phải công nhận rằng cách đánh này thật liều mạng khác thường, nhưng rất có hiệu quả. Chỉ ít phút sau, U Linh tư tế đã phải hứng chịu vài chục quyền không nhẹ, từ miệng hắn thổ huyết không ngừng, ướt đầm cả tấm áo choàng

3 đồng bọn của U Linh tư tế thấy vậy lập tức lao lên chi viện. Lãnh diện tử thần vung tay ném U Linh tư tế thẳng vào hướng bọn họ, thể tấn công liền đình chỉ. 3 người vội vã đỡ lấy U Linh tư tế, nhưng lực đạo quá mạnh, họ phải lùi hàng chục bước mới dừng lại được. U Linh tư tế rõ ràng đã bị trọng thương, nhưng vẫn còn tỉnh táo, hướng về Lãnh diện tử thần nói bằng giọng the thé quý d

“Đã lâu không gặp, ngươi càng lúc càng mạnh”

“Ngươi cũng có chút tiến bộ” – Lãnh diện tử thần hồ hững nói

U Linh tự tế nhìn 3 thuộc hạ, ra lệnh

“Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước hãy hợp lực tập kích hắn “

Một trong 3 người, có lẽ là Chu Tước đứng yên tại chỗ phát xạ một loạt phi đao về phía Lãnh diện tử thần. 2 người còn lại nhanh chóng xông đến. Ván Thiên nhận thấy hai người này một người chuyên về quyền pháp, người còn lại sử dụng cước, đều là cao thủ nhất lưu, thực lực không tầm thường

Hắc khí trên người Lãnh diện tử thần bỗng lan rộng ra, trở thành một đám mây đen bao trùm lấy anh ta và 2 kẻ tấn công. Vài ánh lửa sáng lóe lên từ đám mây đen đó, rồi vài tiếng la thảm phát ra.

Nhất lưu cao thủ tuy có thực lực hơn người, nhưng khi gặp phải tuyệt thế cao thủ thì vẫn chẳng đáng là bao. Mặc dù tuyệt thế cao thủ đó đã bị trọng thương, thế nhưng mãnh thú bị thương nào ai dám xem thường.

Thanh Long và Bạch Hổ như điều đứt dây văng ra từ đám mây đen đó. Họ lồm cồm bò dậy, tay ôm ngực, miệng thổ huyết, có vẻ như đã bị dả thương không nhẹ. Từ đám mây đen, một quả cầu lửa xé gió bay ra, nhằm thẳng vào Chu Tước. Cô ta không kịp né tránh, chỉ trong phút chốc đã hóa thành một ngọn đuốc sống. Thanh Long và Bạch Hổ không quản thương tích của bản thân, liền chạy đến tiếp trợ, cố gắng dập lửa và trục xuất hỏa kinh khỏi người Chu Tước. Lãnh diện tử thần đã bị trọng thương, hỏa kinh của anh ta cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng cũng đủ để hạ gục Chu Tước, cô ta nằm im bất động, không rõ sống chết.

Từ trên người Lãnh diện tử thần bỗng mọc ra một lưỡi kiếm sáng lóa ánh bạc. Yên Thủy không biết từ lúc nào đã lên đến gần bên Lãnh diện tử thần, bất thần xuất thủ đâm anh ta một nhát chí mạng từ sau lưng, lưỡi kiếm xuyên từ sau ra trước. Lãnh diện tử thần chỉ liếc mắt nhìn thanh kiếm đang đâm xuyên qua người mình, rồi quệt dòng máu chảy ra từ vết thương đưa lên miệng nếm thử, quả thật là một hành động kỳ lạ

Một bóng người bỗng xuất hiện bên cạnh Yên Thủy, giáng thẳng vào mặt cô một cái tát mạnh, nói

“Kiếm vốn là vật dùng để giao tranh một cách chính trực, đường hoàng. Dù anh ta có là kẻ như thế nào đi nữa, việc đâm lén sau lưng vẫn không thể xem là hành vi của 1 võ giả chân chính được”

Yên Thủy trên má đã xuất hiện một vết bàn tay ửng đỏ, cô tức giận toan đánh lại người đó, nhưng người này bỗng thi triển thân thủ quý dị tránh né rồi liền tiếp tát tới tấp vào mặt Yên Thủy

Người đó chính là Ván Thiên, chàng lạnh lùng tung cước đá Yên Thủy văng ra một đoạn khá xa, nghiêm giọng nói

“Nếu tôi còn thấy cô sử dụng kiếm, dù chỉ một lần, tôi sẽ lấy mạng cô ngay đây “

Từ những ngôi nhà lân cận, hàng ngàn người ồ ạt xông ra, phút chốc đã vây quanh Ván Thiên và Lãnh diện tử thần. Ván Thiên trong lòng thầm kêu khổ. Chàng biết rằng hôm nay Lãnh diện tử thần khó mà thoát được, nhưng lại không muốn nhìn thấy cảnh anh ta bị giết. Bằng nhãn quang tinh tường của mình, Ván Thiên đã nhìn thấy Yên Thủy chuẩn bị đâm lén Lãnh diện tử thần, chỉ trong một sát na, chàng đã đưa ra quyết định, liền xông lên can thiệp một cách vô thức. Và xem ra, chàng đang phải trả giá cho quyết định nóng vội của mình

Ván Thiên nhìn quanh, khẽ kêu lên

“Nửa người nửa máy, là người của Thiên ngoại giáo. Lại còn có cả người của U Minh tuyệt địa và Thiên Cơ lâu nữa. Xem ra Thiên Cơ đại diện này chính là một âm mưu nhằm dẫn dụ Lãnh diện tử thần ra mặt để tiêu diệt “

Lãnh diện tử thần nhỏ thanh kiếm ra khỏi người, ném đi, lạnh lùng nói

“Ta đương nhiên biết điều này”

Anh ta nhìn thẳng vào mắt Ván Thiên, giọng nói trở nên nhu hòa hơn

“Cảm ơn cậu, chàng trai trẻ. Nhưng ta nghĩ là ta có thể tự lo được. Cậu hãy tìm cách đào tẩu khỏi nơi này thì hơn“

Số người bao vây Ván Thiên và Lãnh diện tử thần càng lúc càng đông, phút chốc đã lên đến con số mấy ngàn người. Lãnh diện tử thần tuy bị trọng thương, nhưng vẫn tiềm tàng một sức mạnh hủy diệt khó tưởng tượng nổi, Ván Thiên cũng có thể tính là nhất lưu cao thủ. Liệu họ có thể chống lại cuộc tập kích này ? Mãnh hổ nan địch quần hồ, khó mà nói trước được, nhưng xem ra, kết cục lưỡng bại câu thương là khó tránh khỏi

Từ sau đám người bao vây, giọng nói của Thiên Cơ lão nhân cất lên

“Lãnh diện tử thần đã rơi vào tuyệt lộ. Tất cả hãy xông lên bắt hắn cho ta “

Ván Thiên bằng thính giác tinh nhạy của mình lại nghe được Thiên Cơ lão nhân nói nhỏ dạn dò thuộc hạ

“Không được giết chết hắn. Cố gắng bắt sống“

Xem ra lão hồ ly này đã có tính toán cẩn thận. Thiên Cơ đại diện lần này mục đích chính không phải là để buôn bán tin tức bí mật mà chính là nhằm vào Lãnh diện tử thần. Không biết loại bí mật nào lại có thể làm Lãnh diện tử thần không quản sống chết tự chui đầu vào tử địa. Cũng không biết Thiên Cơ

lão nhân muốn bắt sống Lãnh diện tử thần để làm gì. Vấn Thiên tò mò, rất muốn biết những điều đó, nhưng giờ đây chàng đã bị xem là đồng bọn của Lãnh diện tử thần. Việc trước mắt cần làm là phải thoát khỏi cuộc tập kích quy mô lớn này, còn những bí mật đó đành phải gác sang một bên

Số đông nhân thủ hét to một tiếng vang trời, đồng loạt xông lên tập kích. Vấn Thiên trong lòng than thầm, đối phó từng người có lẽ không thành vấn đề, nhưng đối phó với vài ngàn người một lúc không phải là chuyện đơn giản.

Lãnh diện tử thần nói bằng thanh âm rất nhỏ

“Giết chúng, giết thật thảm khốc, như vậy mới làm giảm đi nhục khí của chúng “

Nói rồi, anh ta liền vung tay, hỏa kính lập tức quét qua những người hùng hỏ nhất đang dẫn đầu đoàn người. Chỉ trong chớp mắt, họ đã biến thành những bó đuốc cháy rừng rực, gào thét thê lương. Vấn Thiên cũng vung quyền, xuất cước hạ gục vài người đang lăm le tấn công chàng. Có vẻ như chàng vẫn còn do dự, chưa muốn hạ sát chiêu với những người này.

Một luồng sáng u ám xuyên qua đám đông, máu và những bộ phận cơ thể người bắn tung tóe trong không trung trông rất ghê rợn. Một người đã phá vòng vây xông đến đứng cạnh Lãnh diện tử thần, trên tay người đó là một thanh kiếm quái dị trông như cánh tay của ác quỷ vẫn còn nhỏ máu ròng ròng. Người mới đến mặc áo giáp loại nhẹ màu đen, mái dài đỏ rực như lửa tung bay theo gió trông rất ma quái. Đáng sợ hơn nữa là đôi mắt trắng dã và nụ cười man rợ trên khuôn mặt anh ta, dường như đối với anh ta sát nhân chính là niềm vui.

Kiểm khách ma quái nhìn Lãnh diện tử thần, có vẻ oán trách

“Tên xấu xa, đi đánh giết vui vẻ thế này lại không rủ ta theo”

“Việc của ta không cần ngươi quản” – Lãnh diện tử thần trầm giọng buông ra từng chữ

Kiểm khách bĩu môi

“Chết đến nơi rồi còn làm phách nữa. Thật đáng ghét “

Vấn Thiên không nhịn nổi, tò mò hỏi

“Đó là ai vậy Tử thần huynh ?”

Lãnh diện tử thần còn chưa kịp mở miệng thì đám đông đã ồ lên trả lời thay

“Tóc đỏ như lửa, kiếm như cánh tay ác quỷ đi đến đâu đổ máu đến đó, chính là hắc. Sát thần ! “

Lãnh diện tử thần than thở

“Hắc đúng là Sát thần. Cái tên này chỉ mới xuất hiện trong vòng 20 năm trở lại mà thôi. Hắc giống như âm hồn bất tán, cứ bám theo ta mãi, thật là phiền phức vô cùng “

Sát thần nói

“Bởi vì ta thích ngươi mà”

Vấn Thiên rung mình, trầm nghĩ

“Trời ạ, không ngờ Sát thần lại là một tên biến thái đồng tính.”

Đằng xa, Thiên Cơ lão nhân tái mặt vì sự xuất hiện của Sát thần, nhưng ông ta vẫn mạnh mẽ nói

“Sát thần thì mặc kệ Sát thần chứ. Chúng ta thừa sức thu thập trọn bộ. Các huynh đệ hãy xông lên nào “

Có vẻ như mọi người vẫn còn chút do dự. Một người chỉ thẳng vào mặt Vấn Thiên lớn tiếng hỏi

“Thằng nhóc con, mày là đồng bọn với chúng phải không ? Mau thông báo danh tính “

Vấn Thiên tức tối đáp trả

“Nhóc con mẹ ngươi á. Lão gia đây ngoại hiệu là Tà thần, cùng với Tử thần và Sát thần tự xưng là Tam thần, thiên hạ không ai không biết cả “

Nhiều tiếng xôn xao lại vang lên

“Tà thần này là thế nào vậy ?”

“Sao chúng ta chưa nghe về hắc trước đây nhỉ “

“Thằng nhóc này chỉ khoảng 20 tuổi mà nồng cuồng quá”

.....

Sát thần cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn Văn Thiên nói

“Ta cũng chưa từng nghe về ngươi. Ngươi xuất đạo đã lâu chưa ?”

Văn Thiên kiêu ngạo nói

“Tôi mới xuất đạo có mấy tháng thôi, nhưng nhất định sau này sẽ vang danh thiên hạ”

Sát thần cười rất tự nhiên, nói

“Tốt lắm. Hãy chứng tỏ chính mình qua trận chiến này. Ta muốn chơi với ngươi một trò ”

Văn Thiên hỏi

“Chơi trò gì ? Luật chơi thế nào ? “

Sát thần ung dung nói

“Giết người. Ai giết nhiều hơn sẽ thắng. Kẻ thua phải làm theo 1 điều kiện của người thắng. À, vì ngươi cũng mới xuất đạo nên ta sẽ có chút nhân nhượng. Nếu như số người do ta giết sẽ nhiều hơn gấp 10 lần số người do ngươi giết thì xem như ta thắng. Còn lại thì tính là ngươi thắng. Thế nào ? Chơi với ta không ?”

Văn Thiên trong lòng cảm thấy ngán ngẩm, nhưng vẫn mạnh miệng

“Chơi thì chơi “

Sát thần cười, trêu chọc

“Để xem sau hôm nay cái tên Tà thần sẽ vang danh thiên hạ, hay là sẽ bị những tên kém cỏi này chôn vùi dưới 3 tấc đất đây “

Văn Thiên đáp trả lại

“Chưa biết ai chôn ai đâu “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 22: Huyết Độ Chúng Sinh

Khấp Vô Danh trấn vang dậy những âm thanh của trận ác chiến

Tiếng người la hét, tiếng đồ vật bị đổ vỡ, âm thanh của một vật sắc nhọn cắt xuyên qua cơ thể con người, và tiếng một chất lỏng tuôn trào.

Máu. Rất nhiều máu đã đổ ra, có thể ví von bằng 4 chữ “máu chảy thành sông”

Xác người chết nằm la liệt. Họ bị giết rất thê thảm, thân thể không toàn vẹn, nội tạng đổ ra ngoài

Nhưng giữa những xác người đó lại là 3 người vẫn còn sống. Khấp người họ thấm đẫm bởi máu tươi, họ vẫn đang chiến đấu điên cuồng. Thành thạo họ lại trao đổi với nhau vài câu rồi cười phá lên. Dường như họ không xem đó là một trận chiến căng thẳng mà đang tận hưởng thú vui giải trí yêu thích nhất của họ. Sát nhân ...

Sát thần vung kiếm xé toạc cơ thể của một nạn nhân, miệng vẫn nói thản nhiên

“Ta được 528 mạng rồi, thế còn ngươi thì sao hả Tà thần ?”

Vấn Thiên chửi rủa

“Con mẹ nó, đừng mỗi chút mỗi đếm như thế, định khùng bỏ tinh thần ta à ?”

Sát thần lại hạ sát thêm 2 người nữa, vui vẻ nói

“Người ta chỉ quan tâm đến người thôi, đừng nổi giận như thế”

Vấn Thiên cảm thấy ớn lạnh, nghĩ thầm

“Chết rồi, có khi nào tên biến thái này lại chuyển hướng sang mình không ... Khô thật, ai bảo mình lại đẹp trai như vậy. Xem ra làm một nữ nam tử thật là khổ sở quá đi “

Chàng dùng thân pháp cực nhanh né tránh đòn tấn công của một tên Thiên ngoại giáo rồi vòng sang bên hông, nắm lấy chiếc đầu của hắn vặn ngược ra sau, miệng nói

“50 mạng rồi, ta sẽ thắng ngươi cho mà xem “

Sát thần tỏ vẻ vô tư

“Cứ thoải mái đi, cuộc chơi còn dài mà “

Vấn Thiên cau có nói

“Không đứng gần người nữa, đồ lảm chuyện. Ta sang bên Từ thần huynh đây”

Nói rồi, chàng liền nhanh chóng tiến đến đứng đầu lưng với Lãnh diện tử thần. Vấn Thiên nhận ra rằng mình rất thoải mái khi được ở gần Lãnh diện tử thần, và dường như con người cô độc, lạnh lùng này lại mang đến cho chàng một cảm giác thoải mái, an tâm khó tả. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Vấn Thiên

“Linh cảm của mình không thể nào sai được. Phải chăng người này chính là một người thân thích của mình ?”

Lãnh diện tử thần vẫn giữ lối đánh quen thuộc, tấn công liều mạng không hề tránh né, xuất chiêu tàn nhẫn, hạ thủ vô tình. Nhưng cũng vì thế mà anh ta trúng phải không ít đòn tấn công, thương thế càng lúc càng thêm nghiêm trọng. Động tác của Lãnh diện tử thần dần chậm lại, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn

Lãnh diện tử thần bất chợt lên tiếng

“Sau lưng cậu là vật gì thế ?”

Vấn Thiên như bưng bình, liền trả lời

“Là một thanh kiếm ... A ... Vì sao mình lại quên nó được nhỉ “

Vấn Thiên nhanh chóng mở hộp, lấy thanh kiếm của gia tộc Deviance ra cầm trên tay. Chàng nhắm thẳng vào một giáo chúng của Thiên ngoại giáo toàn lực thi triển “Thiên địa hữu huyết”. Tên này thấy thế, liền đưa cánh tay bọc thép của hắn lên đỡ.

“Coong” một tiếng, thanh kiếm đã bị chặn lại nhưng kiếm khí lăng lệ vẫn tiếp tục xuyên qua cơ thể tên giáo chúng. Hắn liền bị tách làm đôi, máu bắn tung tóe ra khắp xung quanh. Dòng máu mang theo kiếm khí lại tiếp tục đã thương một số giáo chúng khác đang đứng gần đó, bọn chúng chỉ kịp kêu la vài tiếng thì thâm rồi gục ngã, lăn lộn dưới đất tỏ vẻ đau đớn.

Vấn Thiên có kiếm, như hổ mọc cánh, tiếp tục xông vào giữa đám đông giáo chúng Thiên ngoại giáo đâm chém điên cuồng. Nhưng bọn này đã có phòng bị, liền lui lại tránh né ngay sau khi một tên đồng bọn của chúng bị hạ. Chiêu thức của Vấn Thiên tỏ ra không hiệu quả cho lắm

“Chỉ có một chiêu này thôi à ?” – Lãnh diện tử thần lên tiếng

Vấn Thiên nghe vậy liền biến chiêu, đâm kiếm xuyên qua cổ họng một đối thủ. Kiếm khí lại tiếp tục đi theo đường thẳng, xuyên qua vài tên nữa ở phía sau. Tất cả đứng yên như trời trồng rồi ngã rạp xuống. Mãi một lúc sau, từ những thi thể đó, máu mới bắt đầu ứa ra từ vết thương nhỏ nơi cổ họng

Lãnh diện tử thần vừa đánh vừa tranh thủ chỉ điểm võ công cho Vấn Thiên. Chiêu thức của chàng càng lúc càng biến hóa linh hoạt, lợi hại hơn nữa, sức sát thương cũng tăng lên gấp bội. Tuy nhiên, Vấn Thiên chỉ chú tâm tiêu diệt người của Thiên ngoại giáo và U Minh tuyệt địa. Còn những cao thủ của các môn phái khác tạm thời chàng vẫn chưa muốn động đến, chỉ tránh né việc giao chiến với họ và nhường lại cho Lãnh diện tử thần giải quyết.

Vấn Thiên và Lãnh diện tử thần nhanh chóng trở thành một cặp chiến đấu ăn ý, ngay cả Sát thần khi trông thấy cũng phải ngậm thán phục. 3 người vẫn tiếp tục chiến đấu ác liệt suốt nhiều giờ. Số tử thi xung quanh họ càng lúc càng nhiều, chen chúc nhau nằm chặt cả mặt đất. Máu chảy tràn lan nhầy nhụa dưới chân họ. Trên người họ cũng thấm đẫm bởi máu, máu của kẻ địch và máu của chính họ. Mặc dù 3 người đều là cao thủ, nhưng đối đầu với số đông địch thủ như vậy, làm sao có thể tránh né hết tất cả những đòn tấn công, việc bị thương là không thể tránh khỏi

Thế nhưng số lượng người bao vây 3 người Lãnh diện tử thần chẳng những không giảm bớt mà lại càng tăng thêm. Rất nhiều môn phái lớn nhỏ khác cũng tham gia vào cuộc chiến. Nhân thủ tiếp viện đến càng lúc càng đông. Đây rõ ràng không phải là một cuộc chiến tự phát mà chính là một âm mưu đã được chuẩn bị kỹ lưỡng từ rất lâu trước đó.

Thời gian lặng lẽ trôi...

Mặt trời đã lặn từ vài giờ trước

Quanh Tử thần, Sát thần và Ván Thiên, những xác chết đã chất thành đống

Ván Thiên đã kiệt sức, gục ngã. Trên người chàng hằn sâu hàng chục vết chém ngang dọc, máu vẫn rỉ ra từ vết thương nhưng tay chàng vẫn nắm chặt thanh kiếm không buông. Chàng nằm dưới mặt đất, thở hồng hộc nặng nề, dường như vẫn muốn đứng dậy chiến đấu nhưng không thể làm được

Lãnh diện tử thần cũng khó mà duy trì lâu hơn. Hỏa diễm trên người anh ta đã tắt hẳn, nhưng làn khói đen vẫn không ngừng bay ra từ cơ thể anh ta. Lãnh diện tử thần mở to đôi mắt đáng sợ nhìn những kẻ tập kích đang đứng cách anh ta một đoạn khá xa. Dường như những kẻ này đã biết sợ, họ không còn liều lĩnh như trước nữa mà thận trọng, e dè quan sát cẩn thận, chờ đợi thời điểm thích hợp nhất để ra tay.

Sát thần đang đánh nhau với 3 người bí ẩn. Chỉ vài phút trước đó họ mới chính thức lộ diện, và chọn Sát thần làm mục tiêu đầu tiên của họ. Sát thần thể lực đã hao mòn, không chiếm được ưu thế so với 3 người đó, chỉ có thể cố gắng đánh ngang sức với họ, thỉnh thoảng lại lợi dụng sơ hở nhanh chóng kết liễu những võ giả có tu vi thấp hơn đang trợ chiến cùng 3 cao thủ bí ẩn. Trước những cái chết đó, 3 cao thủ bí ẩn vẫn không mất bình tĩnh, họ kiên trì đeo bám Sát thần, liên tục tấn công từ nhiều hướng khác nhau, dường như vẫn chưa tìm được cơ hội để dứt điểm.

Sát thần đánh ra một chiêu kiếm mạnh mẽ bức lui 3 cao thủ bí ẩn, rồi di chuyển nhanh đến bên cạnh Lãnh diện tử thần nói với anh ta

“Tình hình càng lúc càng tệ hơn”

3 cao thủ bí ẩn án binh bất động, không truy đuổi theo Sát thần. Có vẻ như vừa rồi họ đã quyết định tấn công chưa đúng lúc, nhưng cũng chưa quá muộn để bắt đầu lại.

Lãnh diện tử thần tỏ vẻ bàng quang

“Cùng lắm là chết thôi”

Sát thần đưa chân đá nhẹ vào Ván Thiên đang nằm gần đó, nói

“Tên Tà thần này dường như không chiến đấu nổi rồi. Thật là chán”

Lãnh diện tử thần bênh vực cho Ván Thiên

“Cậu ta vẫn còn quá trẻ. Đánh được như vậy cũng là hay rồi”

Anh ta lại làm về bí ẩn, nói

“Trông vậy chứ không phải đâu, rồi chút nữa ngươi sẽ thấy. Danh xưng “Tà thần” rất xứng đáng với cậu ta, tuyệt đối không sai đâu. Cậu ta có đủ tư cách để sánh ngang với chúng ta.”

Sát thần cười nhạt

“Để rồi xem”

Nói đoạn, Sát thần hưng hăng xông vào giữa một đám đông, kiếm chiêu cực nhanh và tàn độc. Nhiều tiếng gào thét thê lương liên vang lên. Mọi chú ý liền tập trung vào Sát thần. Mọi người đều hiểu rằng hiện tại Sát thần chính là người đáng ngại nhất, nếu hạ được hắn ta, xem như cuộc chiến đã kết thúc thắng lợi.

Sát thần như một con quỷ khát máu, điên cuồng thảm sát mọi sinh vật sống mà hắn nhìn thấy. Cũng có một vài người may mắn lợi dụng được sơ hở, đã thương Sát thần, nhưng thương tích chỉ làm cho hắn thêm điên cuồng hơn. Chỉ trong phút chốc, Sát thần đã hạ sát hơn trăm người, và hiện tại hắn đang xông đến chỗ 3 người của giáo hội Roma.

Một trong hai nữ nhân nhanh chóng trở thành nạn nhân đầu tiên. Cô ta bị chém rơi đầu mà vẫn không kịp phản ứng gì. Sát thần nhanh chóng chuyển hướng về phía nữ nhân còn lại, vung kiếm chém xá 1 nhát trước mặt cô ta.

Nam nhân của giáo hội không kịp cứu nữ nhân đầu tiên, nhưng vẫn quyết tâm không phạm phải sai lầm cũ một lần nữa. Anh ta vội đưa binh khí là một chiếc gậy sắt dài trên đầu có biểu tượng thánh giá lên, thay nữ nhân thứ 2 tiếp chiêu của Sát thần.

Một vật bay lên không trung. Cánh tay của nam nhân giáo hội Roma đã bị chém cụt đến vai. Máu tuôn đỏ như suối. Kiếm phong cũng làm bay chiếc mũ áo choàng đang che khuôn mặt của nữ nhân, để lộ một gương mặt Á Đông tuyệt đẹp. Sát thần tung cước đá văng nam nhân ra, kiếm chiêu như sấm sét lại hướng đến nữ nhân xấu số.

Máu lại đỏ.

Không phải máu của nữ nhân giáo hội. Mà chính là máu của Lãnh diện tử thần.

Trong sát na sinh tử đó, Lãnh diện tử thần đã xuất hiện trước mặt cô ta, thay cô ta tiếp chiêu. Và anh ta đã phải trả giá đắt bằng một vết chém rất sâu trên người. Lãnh diện tử thần vẫn cố gắng vung tay đẩy nữ nhân giáo hội Roma ra, thật là một thái độ kì lạ, không ai hiểu nổi. Tử thần lại có thể liều mạng cứu 1 người, lại là người của giáo hội Roma mà anh ta lẽ ra phải rất căm ghét

Sát thần bàng hoàng, ôm lấy Lãnh diện tử thần run giọng nói

“Xin lỗi ... Vì sao ngươi lại làm như vậy ? Vì sao ... “

“Tha cho cô ta đi ... “ – Tử thần gắng giọng nói

Sát thần buông rơi thanh kiếm, cố truyền công lực cảm máu cho Lãnh diện tử thần, cất giọng thê lương nói

“Nhìn ngươi thế này, ta cũng không muốn đánh nhau nữa. Ta không thể bỏ mặc ngươi được, thôi thì chết chung với ngươi vậy “

Nếu Ván Thiên vẫn còn tỉnh táo, chắc chắn chàng sẽ nghĩ

“Tên biến thái này cũng thật là nặng tình ... “

Lãnh diện tử thần ghé sát vào tai Sát thần nói

“Ta không dễ chết vậy đâu. Chút nữa sẽ có một cơ hội. Ngươi không được chán chừ, mau đem ta tẩu thoát khỏi nơi này. Có gì không hiểu đợi đến khi tới được nơi an toàn ta sẽ giải thích cho ngươi “

Trong lúc Sát thần và Tử thần đang trở thành tâm điểm của sự chú ý, một nhóm 3,4 thuộc hạ của Thiên Cơ lão nhân đã len lút đến chỗ Ván Thiên, định bắt sống chàng. Có lẽ Thiên Cơ lão nhân đã bí mật ra lệnh cho họ

Thế nhưng, vừa chạm vào Ván Thiên, dị biến liền xảy ra. Đôi mắt đang nhắm của Ván Thiên bỗng mở ra, con ngươi đỏ rực những vằn máu trông như mắt ác quỷ. Từ người chàng, một làn khói đen dần dần bốc lên.

Những tiếng la thảm liền làm cho mọi người tạm ngưng quan sát Lãnh diện tử thần và Sát thần mà hướng sự chú ý về phía Ván Thiên. Toàn bộ như chết lặng trước cảnh tượng kinh khủng mà họ nhìn thấy

Ván Thiên đang túm lấy số nhân thủ của Thiên Cơ lâu, dùng hàm răng sắc nhọn của chàng cắn cổ họ rồi tham lam hút lấy toàn bộ số máu nóng trào ra từ vết thương đó. Chỉ trong vài phút, toàn bộ nhóm người của Thiên Cơ lâu đều trở thành những cái xác bị hút cạn máu với một lỗ thủng to trên cổ. Máu của họ dính khắp người Ván Thiên, biến chàng thành một huyết nhân với đôi mắt đỏ như ác quỷ.

Toàn bộ thương tích của Ván Thiên đã biến mất, chàng trở nên sung mãn khác thường. Ván Thiên gào lên một tiếng ghê rợn, hàm răng đẫm máu với 2 chiếc răng nanh dài nhọn như dọa chết khiếp tất cả những ai nhìn thấy.

Một số người hiểu chuyện liền kinh hãi thốt lên

“Hấp huyết quỷ ! “

Sát thần bỗng hét lớn

“Huyết độ chúng sinh ! “

Ván Thiên lập tức hưởng ứng, chàng cảm thanh kiếm của mình xuống vững máu, tập trung dồn toàn bộ công lực vào thanh kiếm đó, làm nó bị nung đỏ lên trông rất đáng sợ. Máu huyết đang chảy tràn khắp nơi như có linh tính, bỗng tụ lại thành vô số lưỡi huyết kiếm sắc nhọn ngay dưới chân hàng ngàn nhân thủ vẫn đang sững sờ, kinh ngạc, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Toàn bộ công lực của Ván Thiên đã chuyển hóa thành kiếm khí. Kiếm khí lan tỏa khắp nơi dẫn động đến máu huyết đang chảy tràn lan dưới đất, hóa thành những thanh huyết kiếm sắc bén không thua gì kiếm thật.

Ván Thiên mạnh mẽ rút thanh kiếm lên. Từ miệng chàng lại phát ra một tiếng như ma kêu quỷ gào. Huyết kiếm từ dưới đất bỗng vươn cao rồi xé gió bay lên, cắt nát những gì cản lối chúng. Hàng vạn lưỡi huyết kiếm bay lượn qua lại dưới mặt đất rồi phóng lên không trung tạo nên một cảnh quan ngoạn mục hiếm thấy. Tiếng la thảm vang dậy khắp đất trời. Thật là một chiêu thức khủng bố vô cùng.

Sát thần đã có chuẩn bị, lúc mọi người, kể cả 3 cao thủ thần bí đang tập trung mọi sự chú ý vào Ván Thiên đã lảng lạng ôm Lãnh diện tử thần, mở một con đường máu xuyên qua vòng vây, đem Lãnh diện tử thần tẩu thoát mất dạng. Không ai kịp ngăn cản hành động này.

Mây trời và mặt trăng như nhuộm đỏ bởi máu

Trận chiến đã kết thúc.

Sau một chiều tất sát, có người nhìn thấy Vắn Thiên nằm bất tỉnh nhân sự vì kiệt sức. Nhưng chỉ chốc lát sau, người đó không còn nhìn thấy chàng đâu cả. Sát thần và Tử thần đã trốn thoát.

Vô Danh trấn đã bị hủy diệt toàn bộ.

Từng làn gió đêm mang theo mùi hôi tanh của máu lan tỏa đi khắp hoang mạc mênh mông.

Trận chiến đó vẫn được đồn đại trong một thời gian dài. Người ta đã đặt tên cho cuộc chiến đó là “Tam thần huyết chiến”. Những người còn sống sót sau trận huyết chiến đều không khỏi kinh hoàng khi nhắc lại những gì đã xảy ra, còn 3 nhân vật chính lại mất tích trong một thời gian, có lẽ họ đã lần trốn ở đâu đó để dưỡng thương.

Ước mơ của Vắn Thiên đã trở thành sự thật. Danh xưng “Tà thần” của chàng được đồn đại khắp nơi, trở thành một huyền thoại đáng sợ của giới tu luyện võ thuật.

Chàng còn được biết dưới một tên gọi khác “Huyết thần”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23: Tín Vật Đỉnh Ước

Một căn phòng rất rộng lớn, chiều cao phải đến hàng chục mét được tạo thành bằng cách *****c khoét sâu trong dãy núi đá vững chãi. Trên trần nhà, một ngọn đèn tròn đang tỏa ra một thứ ánh sáng mờ ảo, nhàn nhạt.

Đây chỉ là một phần nhỏ trong cứ địa của Thiên Cơ lâu.

Chính xác hơn, đây chính là nơi Thiên Cơ lâu giam giữ những tù nhân quan trọng.

Vắn Thiên đang nằm giữa căn phòng đó, vẫn mê man bất tỉnh. Huyền Vũ ở bên cạnh đang ân cần chăm sóc cho chàng. Trong phòng cũng còn một người nữa, nhưng người này thu mình trong góc phòng, chẳng nói một lời.

Phía trên những bức tường đá là một hàng lỗ nhỏ bằng bàn tay, vừa là lỗ thông hơi, vừa dùng để đặt camera quan sát, giám thị mọi động tĩnh diễn ra trong ngục thất.

Hiện đang có 2 người đang theo dõi nhất cử nhất động của tù nhân qua một màn hình lớn, tất cả những gì camera ghi nhận được đều truyền đến màn hình này. 2 người đó chính là Thiên Cơ lão nhân và một thiếu nữ.

Thiếu nữ nhìn Vắn Thiên hồi lâu rồi quay sang Thiên Cơ lão nhân hỏi.

“Cái gã ấy thật sự là hấp huyết quý sao, sư phụ?”

Thiên Cơ lão nhân gật đầu, lại nói thêm.

“Không chỉ là hấp huyết quý bình thường, hắn đang sở hữu trong mình dòng máu của hoàng tộc hấp huyết quý. Ta cảm thấy tên này thật sự rất đặc biệt, ngay cả chính ta cũng không biết rõ được thật sự hắn là thế nào.”

Thiếu nữ nhăn mặt.

“Theo con nghĩ, cái bọn quý hút máu ghê tởm đó, nên giết đi thì hơn?”

Thiên Cơ lão nhân cười.

“Giết hắn đi thật sự uống phí vô cùng. Con có biết khả năng gì quan trọng nhất của hấp huyết quý là gì không?”

Thiếu nữ lắc đầu. Thiên Cơ lão nhân lại nói tiếp.

“Một con hấp huyết quý có thể sống được hàng ngàn năm hoặc hơn. Tuổi thọ trung bình của chúng cao gấp 10 lần so với nhân loại. Thật là một sinh vật thú vị.”

Thiếu nữ nhìn Thiên Cơ lão nhân, tỏ vẻ kinh dị. Một lúc sau, cô ta mới mở miệng nói

“Còn 2 người đó ? Con không hiểu sư phụ giam họ chung với gã đó để làm gì “

Thiên Cơ lão nhân nói

“Tên này còn một số bí mật mà chúng ta chưa biết. 2 người đó dường như có quan hệ với hắn. Ta giam 2 người đó chung với hắn và đặt nhiều thiết bị nghe lén trong ngục, tin rằng đến một lúc nào đó chúng sẽ tự nói ra những điều ta cần biết.”

Thiếu nữ gật đầu, tỏ vẻ như đã hiểu. Thiên Cơ lão nhân hài lòng nói tiếp

“2 người đó cũng chính là thức ăn quan trọng nhất của tên hấp huyết quý. Trong trận chiến ở Vô Danh trấn, hắn đã hút máu quá nhiều, nhưng cũng tiêu tốn không ít sinh lực. Ta không biết khi nào thì cơn khát máu của hắn sẽ nổi lên nên mới giam họ chung với hắn, để khi hắn khát máu thì có thể hút máu của họ để thỏa mãn nhu cầu của hắn“

Bên trong ngục thất Vãn Thiên đã tỉnh dậy. Người đầu tiên chàng nhìn thấy chính là Huyền Vũ

Vãn Thiên vui mừng, ôm Huyền Vũ vào lòng, hôn ngấu ngiến lên đôi môi cô. Mãi một lúc sau chàng mới sực nhớ ra một điều, liền lên tiếng hỏi

“Đây là nơi nào vậy ? Hôm đó đã có chuyện gì xảy ra ? Nàng có thể cho ta biết không ?”

Huyền Vũ thở dài

“Thiếp không biết nữa. Chỉ biết là chúng ta đã bị người của Thiên Cơ lâu bắt giam. Còn việc xảy ra hôm ấy ...”

Huyền Vũ chợt ngưng nói, những hình ảnh ghê rợn lại hiện lên trong đầu cô. Cô không sao quên được khuôn mặt dễ sợ của Vãn Thiên với những chiếc răng nanh sắc nhọn đang hút lấy hút để dòng máu nóng từ những nạn nhân của chàng. Đó quả là một cảnh tượng kinh dị vô cùng, khiến cho con người ta có cảm giác sợ hãi và ghê tởm

Vãn Thiên lại hồi thúc

“Nàng mau kể tiếp đi “

Huyền Vũ ngập ngừng nói

“Tóm lại là Sát thần và Tử thần đó đã chạy thoát được... Chính chàng đã giúp đỡ để họ tẩu thoát thành công ... Nhưng còn chi tiết của việc đó ... Chàng phải thật bình tĩnh thì thiếp mới dám kể cho chàng biết ... Có hứa với thiếp không nào ?”

Vãn Thiên gật đầu, hít một hơi dài nói

“Ta hứa. Nàng hãy kể cho ta ngay bây giờ đi nào “

Huyền Vũ rụt rè kể lại toàn bộ những việc đã xảy ra, không sót một chi tiết nhỏ. Giọng nói của cô càng lúc càng run rẩy, tỏ vẻ sợ hãi. Vãn Thiên nét mặt cũng tái dần đi

Huyền Vũ đã kể xong câu chuyện. Vãn Thiên thần thờ tự nói một mình

“Là thật sao ... Là sự thật chẳng ... Thế này là thế nào ... “

Ở góc phòng, một giọng nữ vang lên

“Toàn bộ đều là sự thật. Chính tôi cũng tận mắt chứng kiến, không chỉ một lần. “

Vãn Thiên kinh ngạc thốt lên

“Yên Thùy, cô cũng bị giam ở đây à ?”

Yên Thùy tiếp tục nói

“Lãnh Huyết đã từng nói với tôi, anh chính là hấp huyết quý.”

Vãn Thiên kêu to

“Không thể nào ! Theo như người ta nói thì hấp huyết quý không hút máu không sống được. 20 năm nay tôi có hút máu của ai đâu, thế mà vẫn sống sờ sờ ra đây”

Yên Thùy lại nói

“Lãnh Huyết bảo, anh là một con háp huyết quý biến dị, bình thường thì không cần hút máu, chỉ khi bị tổn thương nghiêm trọng mới phải hút máu để tự phục hồi. Đó là sự thật. Anh vẫn là háp huyết quý. Lúc ở học viện Marshall, anh có đối đầu với mấy tên bán t**** thuộc Thiên ngoại giáo và bị chúng bán trọng thương. Chính lúc đó anh đã hút máu chúng để tự chữa thương và còn định hút máu cả tôi nữa.”

Bất giác nhớ đến lời hứa với Lãnh Huyết, Yên Thùy trầm nghĩ

“Bị giam thế này, sống nay chết mai chưa biết rõ. Đứng là mình có lỗ miệng, nhưng trước sau gì thì Vắn Thiên cũng biết sự thật này thôi. Cũng chưa chắc gì mình có thể gặp lại Lãnh Huyết lần nữa. Lo làm gì”

Vắn Thiên tiến lại gần Yên Thùy toan bắt chuyện với cô, nhưng Yên Thùy chợt nhớ đến lúc Vắn Thiên tát và nhục mạ cô, con giận lại nổi lên trong lòng. Yên Thùy liền đổi thái độ, tỏ vẻ căm ghét, xua đuổi Vắn Thiên ra chỗ khác. Vắn Thiên lại lầm tưởng là Yên Thùy kì thị, kính tởm chẳng, trong lòng buồn rầu, quay về ngồi cạnh Huyền Vũ, ôm lấy cô vào lòng

Vắn Thiên ưu tư hồi lâu, khẽ hỏi

“Huyền Vũ này, nếu ta thật sự là háp huyết quý, nàng có ghét bỏ ta không?”

Huyền Vũ thành thật trả lời

“Đúng là thiếp có chút sợ hãi. Thiếp sợ một ngày nào đó chàng sẽ giết chết thiếp để hút máu. Nhưng thiếp không hề ghét bỏ chàng. Thiếp đã từng nói, dù chàng có là thế nào đi nữa, thiếp vẫn luôn chấp nhận chàng”

Vắn Thiên xúc động, ôm chặt Huyền Vũ trong vòng tay, lại hôn lên đôi môi đỏ mọng đó một lần nữa. Trong nụ hôn say đắm đó, 2 người dường như mất hết tự chủ, chỉ trong chớp lát đã lăn ra sàn nhà, môi lưỡi triền miên quấn lấy nhau. Yên Thùy trông thấy cảnh tượng đó, trong lòng vừa giận vừa cảm thấy chua xót. Cô không hiểu vì sao mình lại như vậy. Cô đoán rằng chắc là mình đang ghen tức với Vắn Thiên, liền chuyển ánh mắt sang hướng khác, không nhìn về phía Vắn Thiên và Huyền Vũ nữa.

Vắn Thiên bất chợt mở mắt, phát hiện vài điểm bất thường. Sàn nhà được cắt gọt phẳng lì bỗng dựng ở đôi chỗ lại mọc ra vài khối đá nhỏ lồi lên một cách bất thường. Vốn được đào tạo để trở thành đặc vụ, Vắn Thiên lập tức đoán ra ngay những khối đá đó thật ra là thứ gì. Chính là thiết bị nghe trộm đã được ngụy trang cẩn thận, và chắc chắn còn có ít nhất 1 chiếc camera theo dõi nữa, nhưng không biết nó được đặt ở đâu

Vắn Thiên trầm ngâm suy nghĩ, môi miệng vẫn tiếp tục với nụ hôn đó. Phải làm gì đây ... Phá hủy những thiết bị đó cũng dở mà để yên như vậy cũng không hay. Cuối cùng chàng cũng nghĩ ra một giải pháp, nếu như họ muốn khai thác điều gì đó từ những cuộc đối thoại của chàng thì vì sao chàng lại không làm những điều thật bất bình thường, để họ không thể dò ra được gì cả.

Nhưng hiện tại Vắn Thiên có thể làm gì? Chàng buông Huyền Vũ ra, thử ngưng thần vận công rồi thất vọng nhận ra nội lực của mình chẳng còn lại bao nhiêu. Dường như trong chiều quyết định đó chàng đã dùng hết toàn bộ chân nguyên của mình, không bảo lưu dù chỉ một chút. Thôi thì đành chờ đợi nội lực tự phục hồi lại vậy. Quá trình đó chắc chắn là rất lâu

Vắn Thiên bỗng nghĩ đến điều gì đó nở nụ cười đầy tà ý. Chàng luôn tay vào áo Huyền Vũ, mò mẫm tìm đến bộ ngực phong mãn, mềm mại rồi hết xoa nắn lại sờ mó tứ tung. Huyền Vũ giật mình, đẩy tay Vắn Thiên ra nhưng bàn tay ấy vẫn kiên quyết bám trụ tại vị trí. Sự kích thích nhanh chóng đánh tan ý chí phòng thủ của Huyền Vũ, những tiếng rên rỉ kiều mị liền phát ra một cách vô thức

Huyền Vũ vẫn cố gắng nắm chặt đôi tay của Vắn Thiên, khăn cầu chàng

“Đừng làm như vậy ... Trong hoàn cảnh này chàng còn nghĩ đến việc đó được sao ... Ngoài chúng ta ra vẫn còn một người khác nữa ... Thiếp ngưng lắm ... Á ...”

Những ngón tay của Vắn Thiên không biết từ lúc nào đã tìm đến thám hiểm nơi mật động của Huyền Vũ, hiện đang ra sức cải hóa mật động đó trở thành thủy động.

Vắn Thiên thì thầm với giọng đầy xuân tình

“Sao lại không chứ. Bị giam cầm vốn là một việc không dễ chịu chút nào, suốt thời gian dài phải sống trong nhàm chán và lo sợ thì làm sao vui vẻ được. Chúng ta hãy giúp nhau quên đi cảm giác đó, tận hưởng đỉnh cao của khoái lạc, như thế chẳng phải tốt hơn so với ngồi yên chờ đợi, phải không nào”

Huyền Vũ đã ý loạn tình mê, miệng vẫn kêu không muốn nhưng thân thể lại uốn éo vận động như hưởng ứng sự kích thích từ Vắn Thiên. Ý phục dần dần rời khỏi cơ thể hai người, một trận mây mưa ân ái triền miên đã bắt đầu. Tuy công lực tiêu thất nhưng thể lực bền bỉ của Vắn Thiên đã triệt để phục hồi sau thời gian dài hôn mê bất tỉnh. Chàng nằm trên người Huyền Vũ, phong cuồng chuyển động, mang tiểu huynh đệ hùng tráng của mình hết tiến lại lui trong nhục động nhu nhuyến của nữ nhân. Những tiếng rên rỉ đầy dục vọng phát ra triền miên không ngớt.

Sự va chạm giữa hai nhục thể tạo ra một thanh âm mê hồn, khiến cho Yên Thùy ở góc phòng nghe thấy, không thể chịu đựng nổi. Đã vài lần cô lên tiếng quát bảo 2 người đó không được tiếp tục. Nhưng Vắn Thiên dường như không nghe thấy, còn Huyền Vũ thì có nghe thấy nhưng căn bản là không thể dừng lại được, mặc dù gương mặt đã đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Một hiệp đã kết thúc, thế nhưng Vắn Thiên vẫn chưa chịu thôi. Chàng xoay người, điều chỉnh sang một tư thế khác rồi lại tiếp tục tác nghiệp. Lúc Vắn Thiên vừa dừng lại, Huyền Vũ toan nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ phát ra được những âm thanh ừ ừ mê loạn. Yên Thùy ở đằng xa chỉ còn biết nhắm

mắt, bịt chặt tai, tỏ vẻ khổ sở vô cùng.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Đại chiến nam nữ đã đến hiệp thứ năm.

Vấn Thiên để Huyền Vũ ngồi trên người chàng, đôi tay nâng đỡ eo hông, giúp người đẹp chuyển động lên xuống theo một tiết tấu như sóng triều lúc dâng lúc hạ. Đến khi Huyền Vũ kêu lên một tiếng thất thanh, ồ ạt tiết thân, thân thể mềm rũ vô lực ngã vào lòng Vấn Thiên, chàng mới chịu bãi binh. Chàng đương nhiên hiểu rằng Huyền Vũ đã lên đến điểm cực hạn, không thể tiếp thu ân ái thêm được nữa, cũng như bản thân chàng cũng thấy hơi mệt mỏi, lúc này chàng chỉ muốn ngủ một giấc mà thôi.

Vấn Thiên vẫn cố chống trả sự mệt mỏi của cơ thể để bảo vệ hình tượng của mình, chàng say mê ngắm nhìn mỹ nhân trong lòng đang dần dần tiến vào giấc mộng. Vấn Thiên nở nụ cười hạnh phúc rồi ôm người đẹp, nhắm mắt để cho mình chìm dần vào giấc ngủ. Yên Thùy ngồi ở đằng xa, miệng lầm bầm chửi rủa những từ đại loại như “dâm tặc”, “vô sỉ”, “bại hoại” hay “hạ lưu” gì đó ...

Đến khi Vấn Thiên ngủ dậy, chàng nhìn thấy 3 phần thức ăn đang được để gọn gàng ở gần cánh cửa đá duy nhất của ngục thất. Đến bây giờ chàng mới để ý là cánh cửa này phía dưới có một khe hở nhỏ, bữa ăn của tù nhân được đưa vào dường như là bằng cách này. Vấn Thiên mang một phần đến cho Yên Thùy, nhưng cô ta không chú tâm đến thức ăn cho lắm, lại nhìn chàng bằng ánh mắt tức giận khó tả. Vấn Thiên cười thầm, lại quay về bên Huyền Vũ. Dường như đã có một quy ước ngầm được đặt ra, một nửa bên này phòng giam là lãnh thổ của Vấn Thiên và Huyền Vũ, phần còn lại thuộc về Yên Thùy, nước sông không phạm nước giếng.

Vấn Thiên không vội dùng bữa. Chàng đợi đến khi Huyền Vũ thức dậy, ân cần hỏi han một lúc rồi tận tay đút cho người đẹp ăn. Huyền Vũ trong lòng xúc động vô cùng, nước mắt như chực trào ra. Ban đầu, có nhiều khi cô băn khoăn tự hỏi rằng mình có thật sự yêu thương Vấn Thiên hay không, nhưng dần dần, thái độ quan tâm chăm sóc chu đáo, nhiệt tình của chàng dường như đã làm trái tim thiếu nữ xao động. Huyền Vũ bỗng cảm thấy mình cần sự quan tâm chăm sóc đó, cũng như khó thể rời xa khoái cảm ái ân nồng nhiệt của chàng trai này. Nếu như thật sự phải rời xa Vấn Thiên, chắc chắn rằng cô sẽ rất đau khổ.

Ăn uống xong xuôi, Huyền Vũ nhìn Vấn Thiên tỏ vẻ lo lắng nói

“Chàng nói thử xem, liệu chúng ta có thể thoát khỏi nơi này chăng?”

Vấn Thiên định trấn an nhưng lại nhớ đến những thiết bị nghe lén, bèn cố ý nói

“Ta không biết, nhưng là khổ sở hay vui sướng đều do tâm chúng ta mà ra. Ngày ngày ta có thể cùng nàng hưởng thụ lạc thú lớn nhất của nhân gian, như thế chẳng phải là tuyệt vời như chốn tiên cảnh rồi còn gì?”

Huyền Vũ đỏ mặt, khẽ mắng

“Chàng đúng là đồ quỷ háo sắc. Vừa rồi chàng làm thiếp xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm một kẻ nứt nẻ nào đó mà chui vào trốn. Chàng biết không, vừa rồi cô gái kia nhìn chúng ta bằng ánh mắt rất kì lạ ...”

Vấn Thiên cười ha hả, ngắt lời

“Cô ta đang ghen tức đấy mà. Nhưng Vũ nhi của ta đẹp tuyệt trần thế này, so với cô ta mọi thứ đều hơn hẳn. Ta chỉ quan tâm đến Vũ nhi mà thôi. Nếu như cô ta cảm thấy thèm muốn, cứ để cô ta tự giải quyết lấy.”

Không biết Yên Thùy có nghe thấy hay không, cô ta chỉ khẽ “hừ” một tiếng rồi quay mặt đi, không nói năng gì

Huyền Vũ ngạc nhiên hỏi lại

“Chàng vừa gọi thiếp là gì?”

Vấn Thiên vui vẻ nói

“Gọi nàng là Vũ nhi, có thích không nào?”

Huyền Vũ lục tìm trong đồng y phục đang nằm vương vãi, lấy ra một chiếc túi nhỏ rồi mở túi lấy ra một chiếc nhẫn làm bằng một loại ngọc thạch có màu xanh nhạt, nhẹ nhàng đeo vào tay Vấn Thiên. Cô cầm bàn tay chàng lên ngắm nhìn, nở nụ cười hạnh phúc nói

“May mà họ không lấy mất vật này của thiếp.”

Vấn Thiên nhìn chiếc nhẫn, hỏi

“Đây là vật gì vậy? Vì sao nàng lại tặng nó cho ta?”

Huyền Vũ xúc động nói

“Khi còn ở U Minh tuyệt địa, họ đã cho thiếp vật này để sau này khi gặp được ý trung nhân sẽ lấy nó làm vật định tình. Giờ đây, cuối cùng thiếp cũng đã gặp được nam nhân của mình thì không có lý do gì thiếp lại không trao nó cho chàng cả.”

Vấn Thiên ngập ngừng

“Vật định tình ... “

Huyền Vũ nhìn Vấn Thiên, có vẻ ai oán nói

“Thiếp không muốn chi là tình nhân của chàng. Thiếp muốn chàng cho thiếp một danh phận. Chúng ta sẽ đính ước với nhau ngay tại nơi này, chàng có đồng ý không ?”

Vấn Thiên gạt mình, nhưng cố không biểu hiện gì ra mặt, thầm nghĩ

“Hồng rồi, không ngờ cô ta lại có ý nghĩ trối buộc mình bằng lời đính ước này ... Thật là khó xử “

Nhìn vẻ mặt của Vấn Thiên, Huyền Vũ như đoán được suy nghĩ của chàng. Những giọt nước mắt tuôn rơi lăn chả trên khuôn mặt xinh đẹp, cô nói

“Thiếp có một linh cảm xấu. Thiếp sợ rằng chúng ta sẽ phải rời xa nhau. Thiếp không muốn chàng lãng quên thiếp. Thiếp muốn dù chàng ở đâu, đang ở bên cạnh ai, nếu có lúc nào đó chàng nhìn thấy chiếc nhẫn này hãy nhớ rằng đã từng có một người con gái tên gọi là Huyền Vũ đã từng yêu thương chàng ...”

Huyền Vũ không thể nói tiếp, tiếng khóc nghẹn ngào liên cất lên

Vấn Thiên cảm động nhìn Huyền Vũ, lấy tay lau nước mắt cho cô, nói

“Ta đã hiểu ý của nàng. Vì sao nàng lại khóc chứ, ta chấp nhận đính ước cùng nàng. Còn về Huyết long thì nàng đừng lo, ta sẽ có biện pháp hóa giải nó cho nàng mà. “

Vấn Thiên loay hoay tìm trong người hồi lâu, cuối cùng chàng đành thờ dãi nói

“Tiếc là bọn người đó đã lột sạch tất cả vật dụng của ta, hiện giờ ta chẳng có thứ gì để cho nàng cả “

Bất giác nhớ đến sợi dây chuyền của Lãnh Huyết cho chàng, Vấn Thiên liền mò tay trên cổ rồi thở phào nhẹ nhõm khi phát hiện ra nó vẫn còn ở trên cổ chàng. Nhưng sợi dây đó quả thật đặc biệt, Vấn Thiên không thể nào tháo sợi dây chuyền đó ra khỏi cổ được. Chàng cố gắng giật đứt nó, nhưng sợi dây đó bền chắc vô cùng, không mấy may suy suyển

Huyền Vũ thấy vậy, liền chặn tay Vấn Thiên lại, nói

“Thứ mà thiếp cần nhất chính là tấm lòng của chàng chứ không phải một thứ trang sức hay vật chất nào cả”

Vấn Thiên gật đầu, trong lòng thầm nghĩ

“Chả biết tên mặt lạnh đó đã giờ trò ma gì. Nếu cố gắng dùng lực không khéo sẽ rách da chảy máu mất thôi. Thế thì đành đeo nó trên cổ vậy. Ai chà, mình có cảm giác giống như mình là một con chó đang bị đeo vòng cổ, thật là bất tiện quá đi ... “

Nữ nhân rất thích nghe những lời hứa hẹn ngọt ngào như đường mật. Vấn Thiên đương nhiên biết điều này. Chàng liền giờ bản lĩnh khua môi múa mép của mình làm cho Huyền Vũ xúc động vô cùng, ôm chặt lấy chàng. Từ đôi mắt nữ nhân, dòng lệ vẫn tuôn trào. Có lẽ đó là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Trong lúc đang rơi lệ vì xúc động, Huyền Vũ bỗng kêu lên một tiếng đầy thống khổ, ôm ngực nhăn nhó tỏ vẻ đau đớn vô cùng. Vấn Thiên vừa nhìn thấy đã hiểu ra ngay. Huyết long lại phát tác một lần nữa. Oái oăm thay lúc này nội lực của chàng lại đang cạn kiệt, làm sao có thể truyền công chế ngự Huyết long đây ...

Vấn Thiên ôm lấy Huyền Vũ vào lòng, cố xoa dịu cơn đau của người đẹp bằng động tác vuốt ve của chàng, nhưng có vẻ như cách làm này không công hiệu mấy. Chàng cố gắng suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp liều lĩnh vô cùng

“Hay là dùng thuật “Di hoa tiếp mộc” ... Yên Thùy có vẻ như vẫn còn nội lực ... Vấn đề là làm sao để cô ta chịu truyền nội lực cho mình đây ... “

Vấn Thiên di chuyển đến bên cạnh Yên Thùy, nhanh chóng dùng thể lực kinh người của chàng khống chế Yên Thùy rồi lôi cô lại chỗ Huyền Vũ, nói như đe dọa

”Hãy làm theo lời tôi nói, không được hỏi gì cả. Nếu cô làm trái ý tôi, tôi sẽ cắn cô, biến cô thành hấp huyết quỷ giống như tôi đây “

Quả nhiên lời đe dọa này làm cho Yên Thùy sợ chết khiếp, cô nhìn Vấn Thiên bằng ánh mắt kinh dị, nói

“Anh định làm gì ... “

Vấn Thiên gằn giọng, nói

“Truyền nội lực của cô vào người tôi. Không được bảo lưu dù chỉ một chút “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 24: Đào Tẩu

Vấn Thiên đã bị giam giữ 15 ngày

Thiên Cơ lão nhân đẩy cửa phòng giám sát, bước vào. Vài thuộc hạ của lão đang chăm chú quan sát những hình ảnh được camera theo dõi truyền về màn hình. Thình thoảng, những câu bàn tán được thốt lên

“Thật đáng nề”

“Không ngờ lại có thể lâu đến như vậy”

“Tên này có phải là người không?”

“À này dường như sắp lên đến đỉnh điểm rồi”

“Xem ả kia kìa, dường như ả đã chịu hết nổi, lại còn tự vuốt ve nữa chứ ”

.....

Riêng nữ đệ tử của Thiên Cơ lão nhân lại quay mặt đi chỗ khác, có vẻ như không chú tâm đến những gì đang hiện ra trên màn hình. Cô ta đang cầm cúi xem một quyển sách khá dày. Vừa thấy Thiên Cơ lão nhân, nữ đệ tử vội đứng dậy cúi chào, bọn thuộc hạ cũng im bật, không dám hó hé nửa lời.

Thiên Cơ lão nhân lên tiếng hỏi

“Có phát hiện được điều gì mới không ? Những ngày nay bọn chúng làm gì trong đó ?”

Thiếu nữ thờ dài

“Ngoại trừ ngày đầu tiên bọn chúng có nói đôi chút về tên hấp huyết quỷ tên gọi là Vấn Thiên đó, tất cả những ngày còn lại đều không có một chút thu hoạch nào. À, con quên mất, trong ngày đầu tiên Vấn Thiên và ả truyền nhân Thiên kiếm phái có truyền nội lực cho nữ nhân đó, không biết là để làm gì”

Thiên Cơ lão nhân hỏi

“Con biết được thêm tin tức gì về tên hấp huyết quỷ đó?”

Thiếu nữ nói

“Nghe ả truyền nhân Thiên kiếm phái nói thì tên Vấn Thiên đó dường như không cần phải hút máu để tồn tại như hấp huyết quỷ thông thường. Chỉ khi bị trọng thương hẳn mới cần hút máu để tự hồi phục mà thôi. ả còn nói rằng tên đó là một con hấp huyết quỷ tạp chủng, dị biến gì đó nữa”

Thiên Cơ lão nhân gật cũng phải tỏ vẻ kinh ngạc nói

“Tên này quả thật đặc biệt mà. Hấp huyết quỷ lại tạp ư ... Lại còn có dòng máu của hoàng tộc hấp huyết quỷ nữa. Lại thật. Ta cứ tưởng Kevin Urlan là tên tạp chủng duy nhất trong hoàng tộc hấp huyết quỷ, không ngờ hôm nay lại mọc ra thêm một đứa con hoang nữa. À đúng rồi, Milena Urlan đã từng có quan hệ với 1 nam nhân thuộc nhân loại, tên tạp chủng này chắc là kết quả của mối nghiệt duyên đó. Có lẽ là thế ...”

Thiên Cơ lão nhân liếc nhìn màn hình theo dõi, những hình ảnh mây mưa ân ái của Vấn Thiên và Huyền Vũ hiện ra trước mặt lão, lão cười một tràng dài, tỏ vẻ thần phục nói

“Không ngờ tên này ngay cả khi bị giam cầm vẫn còn phong lưu được”

Thiếu nữ lại chen vào

“Đâu chỉ là phong lưu, mà phải gọi là dâm dục thì đúng hơn. Ngày nào cũng vậy, trừ lúc ăn uống, thời gian còn lại hẳn chỉ tập trung cho 2 việc là làm việc nam nữ đó và ngủ. Chẳng hiểu nổi có thứ gì trong đầu tên này nữa... Cái gì mà Tà thần cơ chứ, hẳn chính là Dâm thần thì có”

Đám thuốc hạ vẫn lén lút liếc nhìn cảnh tượng hoan ái nóng bỏng trên màn hình trong lòng thầm nghĩ

“Nếu như bị giam chung với một nữ nhân xinh đẹp, ta cũng làm thế “

Thiên Cơ lão nhân bỗng ra lệnh

“Con đi theo ta “

Thiếu nữ ngoan ngoãn tuân lời. Thiên Cơ lão nhân dẫn cô ta đi qua nhiều đoạn hành lang rồi bước vào một thạch thất rộng rãi. Trên sàn thạch thất được vẽ sẵn 2 biểu tượng ma thuật, mỗi biểu tượng được bao quanh bởi một vòng tròn chú ngữ cổ đại. Lão liếc nhìn thiếu nữ, hỏi cô ta

“Con vẫn còn nhớ những gì hôm đó ta dạy con chứ ?”

Thiếu nữ gật đầu

“Vâng, con vẫn nhớ “

Thiên Cơ lão nhân trầm giọng nói

“Chút nữa, hãy giúp ta thi triển ma thuật đó “

Thiếu nữ tỏ vẻ hoảng hốt

“Nhưng đó là cấm chú ... Việc sử dụng cấm chú này thật sự rất nguy hiểm ... Nếu như thất bại thì ... “

Thiên Cơ lão nhân ngắt lời

“Ta đã tính toán kĩ rồi, sẽ không thất bại đâu. Và lại, thời gian của ta cũng sắp hết rồi, có muốn chần chừ để tính toán kĩ hơn cũng không thể được, thôi thì cứ liều một phen xem sao “

Thiếu nữ dường như đã hiểu ra, cô ta vẫn lo âu nói

“Nhưng làm sao để mang hấn vào nơi này ? Con đã thử cho thuốc mê vào thức ăn mấy lần, nhưng hấn đều phát hiện ra và không **ng đến số thức ăn đó. Còn nếu để cho hấn kiệt sức vì đói mà hôn mê đi thì e là không thể thực hiện Di hồn hoá thể đại pháp được “

Thiên Cơ lão nhân nói

“Chúng ta sẽ dùng một loại mê hương không sắc, không mùi. Chắc chắn hấn sẽ không thể nào phát hiện được. Chỉ cần đưa được hấn vào căn phòng này là xem như chúng ta đã thành công hơn phân nửa rồi”

Trong ngực thất, Huyền Vũ sau những đợt cao trào cuối cùng đã thỏa mãn, cơ thể mệt mỏi, rơi vào giấc ngủ

Vấn Thiên nằm cạnh cô vẫn còn thao thức. Có một số việc xảy ra làm chàng phải canh cánh trong lòng

Hôm đó, chàng đã dùng đến hạ sách mượn nội lực của Yên Thủy truyền vào người Huyền Vũ, cố gắng không chế Huyết long không cho nó tiếp tục phát tác. Nhưng dị biến đã xảy ra. Khi Vấn Thiên mang nội lực truyền vào cơ thể Huyền Vũ, định tạo thành chiếc kén để chế ngự Huyết long thì nó bỗng chuyển hóa thành một khối chân khí kì lạ rồi nhanh chóng chuyển sang người Vấn Thiên trong lúc chàng vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Sau đó sắc mặt Huyền Vũ trở nên khá hơn, không còn biểu hiện đau đớn nữa.

Vấn Thiên dờ khóc dờ cười, số chân khí lạ lùng đó tựa như hoàn toàn biến mất trong nội thể chàng, không để lại chút dấu vết gì. Chuyện này thật ra là như thế nào ? Vì sao nó lại xảy ra ngay vào lúc này ? Vấn Thiên đoán rằng Huyết long đó được tạo ra không phải là để khống chế hay cướp đi sinh mệnh của Huyền Vũ, mà chính là cái bẫy của Lãnh Huyết nhằm vào chàng. Lẽ ra lúc Nhã Nhi truyền thụ phương pháp hóa giải và chế ngự Huyết Long, chàng nên nghi ngờ mới phải, nhưng chàng đã không làm vậy, bởi vì lúc đó chàng tuyệt đối tin tưởng Lãnh Huyết và Nhã Nhi. Và, vào đúng thời điểm khó khăn và hiểm nghèo này, chàng đã sập bẫy. Vấn Thiên thật sự cảm thấy hụt hẫng và giận dữ. Lãnh Huyết đang mưu tính điều gì đối với chàng ? Liệu chàng có thể vượt qua những âm mưu, cạm bẫy này hay không

Vấn Thiên quyết định chọn Huyền Vũ làm đối tượng để phát tiết tất cả dục vọng của chàng. Đây chính là một phương pháp cơ bản của nam nhân để tự giải tỏa sự căng thẳng, dồn nén của mình. Chàng cũng biết rằng Thiên Cơ lâu rất tức giận vì chàng đã phá hỏng âm mưu của họ. Tất nhiên, việc họ bắt giam chàng thay vì sát hại là có mưu đồ riêng của họ. Sớm hay muộn thì mưu đồ đó cũng phải lộ ra, và việc chàng cần làm là giữ cho mình thật bình tĩnh để sẵn sàng nghĩ ra biện pháp đối phó.

Quả nhiên, chỉ vài ngày sau, Thiên Cơ lâu đã hạ mê dược vào thức ăn của chàng. Vấn Thiên đương nhiên nhận ra và chàng quyết định không **ng đến số thức ăn này. Chàng biết rằng, một số loại mê dược có được tính rất mạnh, chỉ cần nuốt phải một ít cũng đủ để mê man bất tỉnh nhân sự nên cũng không liều lĩnh giả vờ ăn nhằm phải thức ăn có mê dược. Vấn Thiên suy đoán rằng bước tiếp theo Thiên Cơ lâu sẽ sử dụng mê hương hay một thứ gì đó để chế ngự chàng và hiện tại chàng đang chờ đợi thời điểm đó. Thạch thất và cánh cửa đá khá là vững chắc, không dễ gì phá được, thời cơ tốt nhất để trốn thoát chính là lúc người của Thiên Cơ lâu mở cửa để đưa chàng ra, khi họ ngỡ rằng chàng đã trúng phải mê dược của họ.

Một linh cảm cho Ván Thiên biết, Thiên Cơ lâu sắp sửa giờ trò với chàng một lần nữa. Những ngày tiếp theo, chàng không ngủ một chút nào, cảnh giác đề phòng tối đa.

Ván Thiên quyết định tận dụng tối đa khả năng Huyết nhãn của chàng. Chàng nhắm mắt, dùng Huyết nhãn theo dõi mọi cử động của những người chàng bắt gặp trong phạm vi quan sát của Huyết nhãn.

Và, sau hơn chục ngày mệt mỏi đề phòng, hôm nay dường như là thời điểm mà Thiên Cơ lâu chọn để ra tay với Ván Thiên. Sau cuộc mây mưa ân ái không lâu, Ván Thiên bằng Huyết nhãn lập tức phát hiện một nhóm thuộc hạ của Thiên Cơ lâu đang lén lút làm điều gì đó trong căn phòng ngay sau những lỗ thông hơi của thạch thất đang giam giữ chàng

Ván Thiên cười thầm, chàng vẫn nằm yên tại chỗ, phong bế hô hấp. Chỉ một lúc sau, Yên Thủy đang ngồi ở đằng xa bỗng mềm rũ người, ngã xuống nằm bất động trên sàn nhà. Ván Thiên trong lòng than thầm, thật là một loại mê hương lợi hại. Nay cả Yên Thủy là người có kinh nghiệm và công lực không tầm thường cũng phải gục ngã bởi loại mê hương này. Và nếu như Ván Thiên không có chuẩn bị trước, biết đâu chàng cũng trúng phải mê hương đó mất rồi.

Độ nửa giờ sau, vài thuộc hạ của Thiên Cơ lâu mang mặt nạ phòng độc bước vào phòng. Họ cẩn thận kiểm tra Ván Thiên từng li từng tí, cuối cùng sau khi tin rằng chàng không giờ trò mới khiêng thân thể bất động của Ván Thiên ra ngoài. Ván Thiên ngấm ngấm vận nội lực sẵn, chàng khá hài lòng khi cảm nhận được hơn phân nửa công lực của mình đã hồi phục. Với số công lực này và một chút mưu mẹo, cũng như may mắn, chàng có thể thoát khỏi tay Thiên Cơ lâu bằng chính thực lực của mình

Sau khi đi lòng vòng trong cứ địa một lúc khá lâu, bọn thuộc hạ Thiên Cơ lâu mang Ván Thiên vào một gian thạch thất, đặt chàng nằm giữa một vòng tròn chú ngữ được vẽ trên sàn nhà rồi bỏ ra ngoài, đóng cửa lại. Ván Thiên len lén mở hé mắt nhìn xung quanh rồi nhắm mắt lại. Chàng đoán rằng họ sắp sửa sử dụng một loại ma thuật tà ác lên thân thể chàng. Trong đầu Ván Thiên nhanh chóng suy nghĩ biện pháp đối phó. Pháp sư thường có thể lực yếu đuối, phương pháp tốt nhất là cứ giả vờ mê man bất tỉnh rồi bất thần tấn công không chế họ rồi sau đó tìm cách trốn khỏi cứ địa này.

Cánh cửa thạch thất đột ngột mở ra, bằng Huyết nhãn Ván Thiên biết được có 2 người tiến vào, bao gồm 1 nam và 1 nữ. Hình dáng của nam nhân khá quen thuộc, chắc chắn là Thiên Cơ lão nhân, còn người nữ đó có thể là một thuộc hạ của ông ta, cũng có thể là pháp sư sẽ thi triển ma thuật đối với chàng

Thiếu nữ bước đến gần Ván Thiên, đá vào chàng vài cái để kiểm tra rồi nói

“Lượng mê hương đó đủ làm cho một con voi ngủ li bì cả tuần, hẳn chắc chắn sẽ không tỉnh dậy nổi đâu “

Thiên Cơ lão nhân nói

“Chúng ta bắt đầu thôi “

Nói xong, lão liền bước vào vòng tròn chú ngữ, đứng ngay trên đồ hình ma thuật ở giữa vòng tròn đó. Thiếu nữ đứng cạnh Ván Thiên liền lẩm nhẩm đọc pháp quyết ma thuật bằng một ngôn ngữ Ván Thiên không hiểu được. Chàng quyết định không chần chừ thêm chút nào nữa, liền mở mắt, nhanh chóng xoay người đứng dậy bất ngờ kẹp chặt thiếu nữ trong đôi tay cứng như thép của mình. Lạ thay, Thiên Cơ lão nhân lại không tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào cả.

Lão ta cười, hướng về phía thiếu nữ nói

“Con hãy cho hấn xem bản lĩnh của con đi nào “

Thiếu nữ quay mặt lại nhìn Ván Thiên, đôi mắt cô ta như sáng rực lên bởi một thứ ánh sáng trắng thần bí. Vừa nhìn thấy đôi mắt ấy, Ván Thiên cảm thấy cả người bần rần, toàn thân như hóa đá, ngay đến cử động ngón tay cũng không làm được, nhưng thần trí chàng vẫn còn tỉnh táo. Ván Thiên trong lòng than thầm

“Không lẽ là thuật thôi miên. Toi rồi, mình quả thật bất cẩn quá, không ngờ bọn chúng còn có chiêu bài này nữa”

Thiếu nữ nhanh chóng thoát khỏi gọng kìm thép của Ván Thiên. Cô ta nhìn Ván Thiên với vẻ khinh thường, nói

“Chỉ là một tên vũ phu lỗ mãng, tuy có chút mưu mẹo nhưng chẳng làm khó nổi ai “

Thiên Cơ lão nhân cũng cười ồ lên, nói

“Con đừng xem thường hấn, nếu không phải là ta thần cơ diệu toán thì e là con cũng bị hấn không chế mất rồi “

Lão ta lại nghiêm giọng nói

“Không nên lãng phí thời gian, chúng ta hãy bắt đầu thôi”

Thiếu nữ lại lẩm nhẩm niệm chú. Những chú ngữ và đồ hình ma thuật vẽ dưới sàn nhà dần dần sáng rực lên. Ván Thiên cảm thấy cơ thể hệt hẫng, một thứ gì đó như muốn thoát khỏi cơ thể của chàng, lí trí của chàng dần lu mờ đi, mi mắt nặng trĩu như buồn ngủ. Phía bên kia, Thiên Cơ lão nhân cũng xảy ra dị biến. Thân thể lão run rẩy như cây sậy, mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả y phục. Từ đôi mắt **c ngầu của Thiên Cơ lão nhân, một luồng sáng ngũ sắc đang thoát ra rồi ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng trong không trung, cách chỗ Ván Thiên đứng không xa.

Bằng chút ý thức cuối cùng, Ván Thiên đã đoán ra điều gì đang xảy ra cho chàng. Thiên Cơ lão nhân và thiếu nữ đó đang thi triển một loại tà thuật tách linh hồn ra khỏi thể xác. Sau đó, linh hồn của lão sẽ chiếm hữu thể xác của Ván Thiên, còn linh hồn của chàng sẽ tiêu tán, hoặc là nhập vào thể xác già nua yếu đuối của lão. Thật là một loại ma thuật tà độc vô cùng. Khốn thay, hiện giờ chàng lại không có biện pháp gì để đối phó.

Thiếu nữ cũng hao tổn không ít tinh thần lực, từng giọt mồ hôi tuôn đổ trên khuôn mặt thanh tú, cô ta ngưng niệm chú, vung vẩy tay như muốn thúc đẩy nhanh quá trình tách linh hồn Ván Thiên ra khỏi thể xác. Ván Thiên chỉ chịu đựng được thêm vài phút rồi thết lên, rơi vào trạng thái hôn mê thật sự.

Từ đôi mắt chàng, một luồng sáng đỏ từ từ thoát ra, luồng sáng này hùng hậu hơn luồng sáng linh hồn của Thiên Cơ lão nhân gấp bội phần. Cuối cùng, bên cạnh Thiên Cơ lão nhân là một quả cầu ánh sáng đỏ khá lớn, đang chuyển động hỗn độn không ngừng, đó có lẽ là linh hồn của Ván Thiên.

Thiếu nữ ngưng tay, nhìn 2 quả cầu linh hồn, tỏ vẻ kinh dị tự nói 1 mình

“Cái gì thế này ... Sao lại là màu đỏ nhỉ ... Có lẽ bởi vì hấn chính là hấp huyết quý ... Mọi việc đã xong được ba phần tư rồi, cầu trời không có sự cố gì xảy ra ...”

Cô ta chỉ vừa mới dứt lời thì quả cầu màu đỏ thoát ra từ cơ thể của Ván Thiên đã chuyển hóa thành thân ảnh một nam nhân trung niên có gương mặt dữ tợn như ma quỷ và hàm răng sắc nhọn. Trông khí thế của ông ta cứ như là một ma thần từ thời viễn cổ vừa được hồi sinh. Thiếu nữ kinh hãi tròn mắt nhìn, phía dưới đôi chân run rẩy thiếu nữ là một vũng nước. Cô ta sợ hãi đến mất té đại ra quần.

Huyết ảnh gào lên một tiếng dữ tợn, hung hăng tấn công vào quả cầu linh hồn của Thiên Cơ lão nhân. Ánh sáng ngũ sắc của quả cầu linh hồn đỏ như yếu đi, rồi quả cầu bay vụt trở lại vào thân xác của ông ta. Thiên Cơ lão nhân vừa hoàn hồn, chỉ kêu lớn một tiếng rồi ngã lảo ra, miệng thổ huyết không ngừng.

Huyết ảnh lại hung hăng xóa tan những đồ hình ma thuật dưới sàn nhà rồi nhập trở lại vào thân thể Ván Thiên. Chàng liền ngã ngửa ra, nằm im bất động trên sàn nhà.

Thiếu nữ ôm đầu, run rẩy nói

“Chuyện gì thế này ... Vì sao trong cơ thể tên hấp huyết quý này lại có linh hồn đỏ ... Nó thật sự là thứ gì vậy ... Không lẽ là Huyết thần trong truyền thuyết ... Không thể nào ...”

Trong lúc thiếu nữ vẫn còn bàng hoàng thì Ván Thiên đã khôi phục ý thức. Tuy có nhiều nghi vấn trong lòng, nhưng chàng quyết tâm không phạm sai lầm cũ, liền phóng đến bên cạnh thiếu nữ, khống chế cô ta bằng đôi tay mạnh mẽ của chàng. Một bàn tay chàng đặt hờ lên đôi mắt thiếu nữ, dường như chuẩn bị móc lấy đôi đồng tử của cô ta ra khỏi hốc mắt

Thiếu nữ run sợ, mãi mới thốt lên được vài lời

“Ngươi ... Ngươi định làm gì ... Thà ta ra ... Đồ ma quỷ ...”

Ván Thiên giận dữ nói

“Im ngay ! Còn nói một lời nữa ta sẽ móc mắt cô ra đấy. Ai là ma quỷ chứ, ta chỉ là nạn nhân. Kẻ sử dụng tà thuật chiếm đoạt thân thể của người khác mới xứng đáng với 2 chữ “ma quỷ” đó ...”

Thiếu nữ sợ hãi, không dám nói thêm gì. Ván Thiên ôm cô ta đến chỗ Thiên Cơ lão nhân, thô lỗ tung cước đá vào mông lão hàng chục cái, miệng chửi rủa

“Thằng già chó chết này, dám giờ trò với lão tử à. Giờ đã thấy hậu quả chưa ? Nói cho tên chó chết ngươi biết, Tà thần lão gia đây đâu dễ bị ngươi chiếm đoạt cơ thể như vậy ...”

Hành hạ Thiên Cơ lão nhân chán chê, Ván Thiên nở nụ cười tà ác nói

“Làm gì với lão bây giờ nhỉ ? Nếu như lão trẻ lại ít chục tuổi chắc là ta sẽ đem thiên quách 2 hồn bi của lão cho rồi. Nhưng lão đã già quá rồi, thứ ấy có thiên đi hay không cũng chẳng có gì khác nhau. Thôi thì tạm tha cho lão. Tà thuật thi triển thất bại, chắc chắn nguyên thần của lão cũng bị tổn thương không nhẹ, ta sẽ để cho cái chết từ từ đến hỏi thăm lão vậy, ta phải đi đây ...”

Ván Thiên nghe có tiếng ồn ào bên ngoài. Chàng đoán rằng thuộc hạ của Thiên Cơ lão nhân đang đến, liền giữ chặt thiếu nữ trong tay, một chân đặt lên cổ Thiên Cơ lão nhân, sẵn sàng đâm gãy cổ lão bất cứ lúc nào.

Chỉ vài phút sau, 3 kẻ mặc áo choàng đen điệu bộ thần bí vô cùng dẫn theo vài chục thuộc hạ đã phá cửa xông vào. Ván Thiên thấy vậy, quát lớn

“Đừng mạnh động, nếu các người tiến đến dù chỉ một bước, ta sẽ lập tức giết chết lão già này ...”

Thiên Cơ lão nhân nằm dưới sàn nhà, yếu ớt nói

“Làm theo lời hấn ... Để hấn thoát khỏi nơi này ... Không được để Lan nhi bị tổn thương ...”

Ván Thiên định bắt Thiên Cơ lão nhân theo làm con tin, nhưng trông bộ dạng như sắp chết đến nơi của lão, chàng liền suy nghĩ lại

“Đem lão già này đi theo quả thật không hay. Nếu như giữa đường lão chết mất thì mình sẽ gặp rắc rối to, thôi thì đem theo nữ nhân này vậy. Có lẽ cô ta cũng khá quan trọng, có thể lợi dụng được. Để lão ở đây cũng là 1 chủ ý không tệ, bọn thuộc hạ sẽ phải ở lại chăm sóc lão, số lượng truy binh cũng giảm đi 1 ít “

Vấn Thiên đưa tay lên, nắm lấy chiếc cổ nhỏ nhắn, trắng ngần của thiếu nữ, ôm cô ta từ từ đi ra khỏi thạch thất. Bọn thuộc hạ của Thiên Cơ lão nhân chỉ án binh bất động, không dám manh động. Xem ra lựa chọn của chàng thật không sai lầm chút nào.

Nhớ đến Huyền Vũ và Yên Thủy, Vấn Thiên thở dài trầm nghĩ

“Họ đã bị trúng thuốc mê, hiện đang mê man bất tỉnh. Lúc này mà mang theo họ thật là không tiện. Trong đám truy binh lại có 3 tên cao thủ thần bí đó nữa, e là tất cả sẽ không thể thoát được... Thôi thì đành để họ lại, mình sẽ tìm cách giải cứu họ sau. Trước mắt phải thoát được khỏi nơi này đã “

Vấn Thiên cuối cùng cũng đã nghĩ thông, liền hướng về phía thiếu nữ đang bị chàng khống chế, nói

“Mau chỉ đường cho ta ra ngoài. Nếu như có gì gian trá, ta sẽ hút cạn máu huyết trong người cô, biến cô thành một cái xác khô.”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 25: Gặp Lại Sát Thần

Dãy núi đá lởm chởm, không một bóng cây ngọn cỏ

Hai bóng người, một nam một nữ đang bước đi trong màn đêm, giữa dãy núi đá đó.

Nam nhân chính là Vấn Thiên vừa thoát ra khỏi cứ địa của Thiên Cơ lâu trước đó vài giờ

Nữ nhân đang bị bịt mắt chính là thiếu nữ mà chàng bắt theo làm con tin

Đi thêm độ nửa giờ, Vấn Thiên tìm thấy động khẩu nhỏ hẹp, chàng mở khăn bịt mắt cho thiếu nữ, thô lỗ xô cô ta ngã xuống mặt đất đầy loạn thạch, hỏi bằng giọng bức dọc

“Rút cục, đây là địa phương nào ? Cô đang giờ trò với tôi phải không ?”

Thiếu nữ run rẩy nói

“Đau quá ... Người không thể đối xử nhẹ nhàng với ta một chút sao ... Ta thật sự không biết ... Trước giờ ta chỉ sống trong Thiên Cơ lâu rất ít khi đi ra ngoài ... Lúc này người chạy nhanh như thế, lại còn bịt mắt ta nữa, thì làm sao ta xác định được phương hướng chứ “

Vấn Thiên bực bội nói

“Ai bảo cô lại định giờ trò với tôi. Vừa ra khỏi Thiên Cơ lâu, cô đã định dùng loại ánh mắt đó để thôi miên, chế phục tôi nên tôi mới đối xử với cô như vậy. Cô mà giờ trò một lần nữa, tôi sẽ móc mắt cô ra thật đấy “

Vấn Thiên cũng ngầm công nhận rằng có lẽ cô ta nói đúng. Khi vừa ra khỏi Thiên Cơ lâu, chàng phát giác ra thiếu nữ đó đang tìm cách nhìn vào mắt mình, liền không do dự xé áo ra làm khăn bịt mắt cô ta lại rồi vác cô ta trên vai nhắm hướng Tây mà phóng như bay, dĩ nhiên là không quên sử dụng khả năng tăng cường tốc độ tuyệt vời của chàng. Vấn Thiên mãi chạy hàng giờ liền, không để ý gì đến xung quanh, đến khi dừng lại nghỉ mệt thì mới phát hiện ra mình đang lạc giữa dãy núi chết tiệt này.

Thiếu nữ áp úng

“Không phải ta giờ trò ... Chỉ là ... “

Biết có phân trần thế nào cũng vô ích, cô ta liền im lặng.

Vấn Thiên đã tiêu hao gần hết thể lực, cảm thấy mệt mỏi vô cùng, bèn quyết định nghỉ ngơi một lúc. Chàng ngồi trên một tảng đá khá bằng phẳng, thả lỏng cơ thể nhưng vẫn không quên dùng Huyết nhãn quan sát mọi động tĩnh xung quanh.

Bất giác, Vần Thiên nhìn lên bầu trời đêm tối đen như mực. Một ngôi sao băng chợt lóe sáng giữa màn đêm, rồi vệt sáng đó tắt dần. Thiếu nữ cũng trông thấy ngôi sao băng đó, khuôn mặt cô ta bỗng dựng hiện lên vẻ thê lương khó tả, từ khóe mắt chảy ra 2 dòng lệ trong vắt. Thiếu nữ gục mặt xuống, đôi vai run rẩy, dường như cô ta đang khóc thật sự.

Vần Thiên gất gong

“Khóc cái gì mà khóc, tôi còn chưa cưỡng gian cô nữa, khóc cái nỗi gì “

Thiếu nữ thần thờ nói

“Sư phụ ... Thiên Cơ lão nhân đã qua đời ... “

Vần Thiên hơi ngạc nhiên, hỏi

“Có thể lắm chứ ... Nhưng làm sao cô biết được ?”

Thiếu nữ buồn bã trả lời

“Ngôi sao bốn mệnh của sư phụ đã rời khỏi bầu trời ... “

Vần Thiên lâm bầm

“Đáng kiếp ... Lão già khốn nạn. Chết đi cho rồi, sống chỉ thêm chật đất “

Nhưng trong đầu chàng lại nghĩ

“Như thế chẳng phải là rất nhiều bí mật có giá trị cũng đi theo lão xuống mồ sao, thật lãng phí ...”

Thiếu nữ dường như bị kích động

“Đồ tàn nhẫn ! Dù sao ông ấy cũng là một con người mà. Trước sự sinh tử của người khác lại có thể ăn nói nhẫn tâm như vậy, người có phải là con người không ... “

Dường như thấy mình đã quá trớn, thiếu nữ liền im bật

Vần Thiên lại bị đề cập đến vấn đề luôn làm chàng trần trở trong lòng, con bực dọc lại nổi lên

Chàng làm vẻ bình thân, nói

“Cô thừa biết tôi là thứ gì rồi mà. Tôi là hấp huyết quỷ, nào phải con người “

Vần Thiên kéo thiếu nữ vào động khẩu gần đó rồi cố ý ngồi sau lưng để tránh ánh mắt của cô ta. Chàng nghỉ ngơi một lúc rồi lên tiếng hỏi

“Cô tên là gì thế ?”

Thiếu nữ định bụng gất lại “Hỏi làm gì “, nhưng chợt nhớ ra Vần Thiên là một hấp huyết quỷ đáng sợ nên không dám trái ý chàng, liền nói

“Dạ Lan ... “

Vần Thiên lại hỏi

“Họ của cô là gì ?”

Thiếu nữ thờ dãi

“Ta không có họ, cũng không biết xuất thân của mình thế nào ... Ta chỉ nhớ là Thiên Cơ lão nhân đã thu nhận ta từ lúc ta còn rất nhỏ ... Ông ấy cũng chưa bao giờ đề cập đến vấn đề đó ...”

Vần Thiên trầm nghĩ

“Hoàn cảnh cũng khá giống mình, cũng được người khác nuôi dưỡng, không biết cha mẹ ruột là ai ... Ít ra mình may mắn hơn cô ta, cha mẹ nuôi của mình vẫn còn sống. Hy vọng là họ biết về thân thế của mình ... Khi trở về mình nhất định phải hỏi cho ra lẽ “

Vần Thiên đang nghỉ ngơi thì chợt ngửi thấy một mùi hương đặc biệt theo gió truyền đến. Mùi vị của máu. Là một hấp huyết quỷ, chàng không thể nào nhầm lẫn mùi vị đặc biệt này được. Vần Thiên đoán rằng trên người của nữ nhân Dạ Lan này có giấu thiết bị định vị người của Thiên Cơ lâu đã theo dấu vết đó mà tìm đến đây. Dường như họ đang giao chiến, hoặc đang sát hại ai đó ở cách chỗ này không xa. Chàng cảm thấy bực bội khó tả. Vì sao lại không nghĩ điều này trước đây nhỉ, thật tai hại vô cùng.

Vấn Thiên xuất thủ, nắm lấy chiếc cổ nhỏ nhắn của Dạ Lan, gần giọng

“Mau giao thứ đó ra. Ngay lập tức “

Dạ Lan hoảng hốt, không giấu nổi vẻ ngạc nhiên

“Thứ gì cơ chứ ... “

Vấn Thiên không khách khí, tát cho cô ta một cái thật mạnh, nói

“Thiết bị theo dõi. Cô đã giấu nó trong người phải không ?”

Dạ Lan khỏ sở phân trần

“Tôi không có giấu thứ đó ... Thật mà ...”

Vấn Thiên tức giận nói

“Người của Thiên Cơ lâu đang ở cách đây vài trăm mét. Có vẻ như họ đã gặp một số người dân sơn cước sống tại nơi này và đã sát hại họ. Mùi máu đó theo gió bay đến tận đây. Thật là tàn ác, vô nhân tính. Nếu cô không giấu thiết bị đó trong người, làm sao họ có thể đuổi theo đến tận đây chứ “

Dạ Lan vẫn khẳng khái phủ nhận. Vấn Thiên liền không khách khí, luồn tay vào trong y phục của cô ta khám xét kĩ lưỡng từng li từng tí, nhưng chàng vẫn không phát hiện được thứ gì bất thường. Vấn Thiên cũng tranh thủ xoa nắn không thương tiếc 2 ngọn đồi cao vút trước ngực Dạ Lan. Chàng thậm chí đánh giá trong lòng

“Quả thật là hàng tốt. Cũng khá là mềm mại, lại đàn hồi nữa, có lẽ cô ta vẫn còn là xử nữ thì phải... Về độ lớn có lẽ là thua Huyền Vũ đôi chút nhưng cũng đủ dễ hơn khá nhiều nữ nhân khác trong thiên hạ.”

Trong lúc mải mê giờ trò sàm sỡ, ánh mắt của Vấn Thiên và Dạ Lan chạm vào nhau lúc nào chẳng hay. Dạ Lan không bỏ lỡ cơ hội, đôi mắt cô ta sáng rực lên bởi một thứ ánh sáng trắng thần bí. Vấn Thiên cũng phát giác ra điều này không lâu sau đó, nhưng không kịp phản ứng. Chàng đứng ngây người, than thầm trong lòng

“Chết rồi, thật là sơ suất quá. Mình lại phạm phải sai lầm đó một lần nữa rồi”

Màu nâu trên con người Vấn Thiên bỗng hóa thành một màu đỏ ngầu như máu. Hình ảnh Vấn Thiên trước mắt Dạ Lan như tan biến, thay vào đó lại là huyết ảnh dữ tợn như ma quỷ của một nam nhân trung niên. Dạ Lan giật mình, ánh sáng phát ra từ đôi mắt cô ta vụt tắt. Cô ta lùi lại mấy bước rồi ngã ngồi xuống đất, từ khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi. Đường như đó là cái giá phải trả khi ma thuật thời miên của cô ta bị phá giải.

Dạ Lan kinh hãi, lồm bồm trong miệng

“Vi sao lại như thế ... Không lẽ nguyên nhân lại là linh hồn màu đỏ ấy ... “

Vấn Thiên cũng ngạc nhiên không kém, nhưng không biểu hiện điều đó ra nét mặt. Chàng nhanh chóng tóm cổ thiếu nữ xách lên, tát 2 cái đau điếng vào mặt cô ta, đắc ý nói

“Định giờ trò với lão tử à, đừng nằm mơ giữa ban ngày”

Nhớ đến đám truy binh của Thiên Cơ lâu, Vấn Thiên liền ngừng lại. Chàng thăm nghĩ

“Trốn tránh mãi cũng không hay. Hay là mình cứ ra ngoài quan sát tình hình xem như thế nào, rồi sẽ tìm ra đối sách thích hợp. Có vẻ như cô ta cũng bị tổn thương rồi, chắc là không chạy được đâu “

Nghĩ đoạn, chàng liền bỏ đi. Vấn Thiên đi ngược hướng gió, cố gắng dùng khứu giác của chàng xác định vị trí mà mùi máu đã lan tỏa ra. Đến một dốc núi thẳng đứng, chàng bất giác nhìn xuống rồi giật mình hoảng sợ khi phát hiện thảm cảnh kinh người đang diễn ra tại đó.

Dưới mặt đất đã có vài chục xác chết không toàn vẹn của những thuộc hạ Thiên Cơ lâu, mùi hôi tanh của máu dầy khắp một vùng. Vẫn còn hơn 10 người còn sống sót đang ác chiến với đối thủ của họ là một kiếm khách có mái tóc dài đỏ rực như lửa. Chiêu thức của kiếm khách mang theo một uy lực bài sơn đảo hải, những thuộc hạ tầm thường của Thiên Cơ lâu nào có khả năng chống đỡ được, việc né tránh cũng không khả thi. Thanh kiếm đỏ như một lưỡi hái đang tham lam gặt lấy những bó lúa chín trên cánh đồng. Mỗi lần kiếm vung lên, lại có một tiếng la thảm phát ra, một tính mệnh đã bị lấy đi

Vấn Thiên lập tức nhận ra hình dáng quen thuộc của tên biến thái Sát thần. Trong lòng chàng vừa mừng vừa lo. Mừng vì Sát thần đã thay chàng giải quyết lũ truy binh của Thiên Cơ lâu, lo là vì chàng không biết được mục đích của Sát thần. Chỉ đơn giản là hấn tình cờ đi ngang đây, hay có một mưu đồ nào đó phức tạp hơn ...

Những thuộc hạ còn lại của Thiên Cơ lâu cuối cùng đã trở thành những xác chết đầm máu. Sát thần ung dung vẩy thanh kiếm. Những giọt máu đọng lại trên thân kiếm theo động tác đó bắn ra tứ tán. Thật là một cảnh tượng kinh dị vô cùng. Nếu như Dạ Lan trông thấy cảnh này, e là cô ta sẽ sợ đến mất mật, hoặc là ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự

Sát thần dường như cảm nhận thấy có người đang nhìn lên hắn từ xa. Hắn bắt ngờ tung mình phóng đến, đâm kiếm thẳng vào mặt Văn Thiên. Văn Thiên kinh hãi, vội vã tăng cường tốc độ, tránh né trong chớp mắt. Kiếm chiêu chỉ đâm xuyên qua lưu ảnh của chàng.

Nhận ra được người quen, Sát thần không tấn công tiếp, liền thu kiếm về, cười hắc hắc nói

“Thì ra là ngươi, Tà thần. May quá, ta đang đi tìm ngươi đây”

Văn Thiên cảm thấy phần khích khi nghe thấy Sát thần gọi mình bằng danh tự “Tà thần” đó. Chàng nở nụ cười tự nhiên, nói

“Sát thần huynh, phải chăng huynh đến đây là để cứu ta ?”

Sát thần gật đầu

“Đúng vậy, Từ thần đã ủy thác việc ấy cho ta, chỉ mới hôm qua thôi “

Hắn lại nhìn mặt nói

“Đừng gọi ta là ‘huynh’, ta không thích thế. Cứ gọi là Sát thần cũng được rồi “

“Không thích thì thôi” – Văn Thiên trầm nghĩ. Chàng tỏ vẻ quan tâm, nói

“Thương thế của Từ thần huynh thế nào rồi ?”

Sát thần nói

“Không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chắc là cần nhiều thời gian để hồi phục. Hắn cũng có chỗ trú ẩn của hắn. Chúng ta không cần phải lo lắng cho hắn.”

Biết được Sát thần đến đây là để cứu mình, Văn Thiên mừng rỡ, liền nói

“Chúng ta mau rời khỏi nơi này”

Sát thần gật đầu. Cùng lúc đó từ xa lại truyền đến tiếng thét thất thanh của một nữ nhân.

Văn Thiên đương nhiên nhận ra đó là giọng của Dạ Lan. Chàng đoán rằng đã có vài con dã thú hay rắn độc gì đó tìm đến động khẩu nơi cô ta đang bị bỏ lại. Sát thần nghe thấy tiếng thét đó, có vẻ ngạc nhiên, quay sang hỏi Văn Thiên

“Ở nơi này còn có người nào nữa ?”

Văn Thiên thành thật nói

“Một nữ nhân của Thiên Cơ lâu. Ta bắt cô ta theo để làm con tin. Chúng ta nên đến chỗ cô ta xem thế nào “

Văn Thiên và Sát thần nhanh chóng di chuyển. Chỉ vài phút sau, họ đã đến động khẩu nơi Văn Thiên vừa trú chân lúc nãy. Chàng nhìn thấy một nam nhân mặc áo choàng đen trông có vẻ bí ẩn đang tóm lấy Dạ Lan, định làm gì đó với cô ta. Văn Thiên liền hét lớn

“Dừng lại “

Nam nhân ném Dạ Lan sang một bên, hướng về phía Văn Thiên, tỏ vẻ đắc ý nói

“Mục tiêu chính đây rồi. Thế là ta khỏi phải tốn công đi tìm nữa. Ta sẽ giết ngươi, rồi sau đó đến cô ta, thế là nhiệm vụ đã hoàn thành”

Sát thần nói nhỏ vào tai Văn Thiên

“Hắn là một trong ba tên cao thủ bí ẩn hôm đó. Tên này không dễ chơi đâu “

Văn Thiên gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Chàng lại tò mò hỏi

“Ngươi cũng là người của Thiên Cơ lâu mà, vì sao lại phải sát hại cô ta ? Chẳng phải Thiên Cơ lâu nhân đã dặn dò là không được để cô ta bị tổn thương sao ?”

Nam nhân cười một tràng dài, nói

“Ha ha ha, Lâu chủ tân nhiệm đã ra lệnh phải tiêu diệt bằng được cả ngươi lẫn ả này. Mệnh lệnh của lâu chủ tiền nhiệm xem như đã bị hủy bỏ. Ta chỉ tuân theo lệnh của Lâu chủ đương nhiệm mà thôi “

Văn Thiên nhíu mày

“Giã thân già quý, bỏ quách cái áo choàng lùm xùm đó ra để ta xem cái mặt ngươi thế nào”

Nam nhân cười nhạt, cởi bỏ chiếc áo choàng ném đi. Vắn Thiên nhận thấy từ tên này tỏa ra một khí thế cường đại, bức người. Hắn cao khoảng 2 mét, thân hình chắc gọn, nở nang. Trên mặt nam nhân này đeo một chiếc mặt nạ sắt sơn màu xanh lam, che gần hết toàn bộ khuôn mặt, chỉ chừa lại đôi mắt lạnh lẽo như băng sơn ngàn năm. Hắn mặc một bộ giáp bằng kim loại nhẹ, được điểm thêm một số họa tiết vẽ bằng cùng loại sơn màu xanh lam. Đường như những họa tiết đó là ký hiệu riêng của một tổ chức bí ẩn trước nay ít khi lộ diện

Vắn Thiên buột miệng nói

“Cũng như không ... Bỏ quách cái mặt nạ ra xem nào ...”

Nam nhân nói

“Mặt nạ này không thể bỏ ra được. Chỉ khi ta chết, họa may ngươi mới có thể gỡ nó ra để xem diện mạo đích thực của ta mà thôi”

Vắn Thiên tự nói một mình

“Giống như bọn nhần giả Nhật Bản vậy ...”

Nam nhân đeo mặt nạ cất giọng cười khinh người, nói

“Chấp ngươi đánh trước đó. À, vì sao cả hai ngươi không xông lên một lượt, sẽ thú vị hơn đấy.”

Trong lòng Vắn Thiên thầm nghĩ

“Cái mặt nạ này chắc không chỉ đơn giản dùng để che giấu gương mặt của hắn. Có lẽ nó là một thứ pháp bảo gì đó. Chưa biết công dụng của thứ này thế nào, thôi thì không tập kích vào đầu hắn vậy ...”

Nam nhân thấy thái độ chần chừ của Vắn Thiên, liền hối thúc chàng

“Nhanh đi nào. Lẽ mề cứ như lũ đàn bà. Ta chẳng thèm tránh né đâu. Chấp ngươi trước một chiêu đó”

Vắn Thiên biết rằng tên này cũng là một cường giả có thực lực. Chàng liền vận dụng toàn bộ công lực, thi triển thân pháp nhanh nhất có thể, chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước mặt nam nhân đeo mặt nạ, giáng cho hắn một quyền chí mạng vào giữa ngực.

Một cảm giác băng hàn lạnh lẽo từ quyền đầu lan ra khắp người Vắn Thiên. Huyết mạch chàng như ngừng chảy. Hơi nước xung quanh thân thể chàng nhanh chóng ngưng kết lại thành băng. Phút chốc chàng đã hóa thành một tượng băng đứng im bất động. Vắn Thiên vẫn còn tỉnh táo, cố vận công chống lại cái lạnh, trong lòng than khổ không ngừng. Giờ đây, tên nam nhân đó chỉ cần nhẹ nhàng động tay là có thể lấy đi tính mạng của chàng.

Quả nhiên, tên nam nhân đeo mặt nạ không do dự, hất vung tay nhằm vào đầu Vắn Thiên đánh ra một quyền cực mạnh như muốn đập nát chiếc đầu của chàng ra thành từng mảnh.

Đôi mắt của Vắn Thiên vẫn mở to, không thể nào nhắm lại được. Chứng kiến cái chết của mình chính là thứ đáng sợ nhất thế gian ...

Chàng kinh hoàng, than thầm

“Phen này toi mạng thật rồi ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Linh Không Phái

Quyền đầu như vũ bão chưa kịp chạm vào Vắn Thiên thì một đạo ánh sáng u ám bỗng lóe lên

Sát thần đã xuất chiêu giải vây cho Vắn Thiên.

Chiêu thức do Sát thần đánh ra đều là chiêu chí mạng, tuyệt đối không thể xem thường

Nam nhân đeo mặt nạ nhanh chóng hồi thủ chống đỡ, trên bàn tay hắn hiện lên một lớp băng giáp khá dày. Hắn đưa bàn tay tiếp lấy lưỡi kiếm, không chút ngại ngần. Một tiếng “Choang” lớn liền phát ra, cả 2 cao thủ thối lui hàng chục bước, ánh mắt gườm gườm nhìn nhau, tỏ vẻ hân học

Nam nhân đeo mặt nạ tức giận nói

“Đồ đánh lén “

Sát thần đáp trả

“Ngươi vừa bảo là chúng ta hãy xông lên cùng lúc để tấn công ngươi mà, sao có thể nói là đánh lén được”

Nam nhân đeo mặt nạ vỗ vỗ vào đầu, cười nhạt nói

“Ừ nhỉ, ta quên mất”

Trong lúc nói chuyện, gã này đã ngấm ngấm vận công, từ đôi tay hắn những luồng hàn khí lạnh thấu xương liền tỏa ra. Chỉ trong chớp mắt, nam nhân đeo mặt nạ đã ngưng tụ hơi nước thành một thanh băng kiếm khá dài, hắn cầm thanh kiếm đó bằng cả 2 tay, miệng nói

“Ngươi sử dụng kiếm à. Để ta tỉ thí kiếm pháp với ngươi xem sao “

Vấn Thiên đang ở trong khối băng cũng nóng lòng muốn thoát ra. Chàng vận công tới đa, đẩy nhanh tuần hoàn huyết lưu trong cơ thể nhằm sản sinh ra một nhiệt lượng lớn để chống lại hàn khí trong cơ thể. Để trụ chiến hay đào tẩu thì việc đầu tiên phải làm là thoát khỏi trạng thái đóng băng đáng ghét này trước đã.

Sát thần và nam nhân đeo mặt nạ kịch chiến suốt nửa giờ. Thoạt nhìn có vẻ như hai người đánh ngang sức với nhau, nhưng thật ra là nam nhân đeo mặt nạ đang từng bước áp đảo Sát thần. Băng kinh lạnh giá của gã theo từng chiêu, từng thức thâm nhập vào binh khí của Sát thần rồi theo đó mà truyền vào cơ thể. Sát thần vừa đánh vừa phải vận công trục xuất hàn khí nên động tác càng lúc càng kém linh hoạt, nhưng vẫn kịp thời xoay người tránh né những đòn tấn công quan trọng của đối phương. Có vẻ như trong trận chiến ở Vô Danh trấn, 3 cao thủ thần bí đã không sử dụng hết thực lực của mình, mà chỉ đánh sơ qua lấy lệ ...

Sát thần cảm thấy không ổn. Hắn quyết định tung chiêu quyết định. Sát thần tung mình lên không trung, hóa thành một con lốc xoáy mang theo kiếm khí hùng hậu lao thẳng vào nam nhân đeo mặt nạ. Nam nhân đeo mặt nạ gặp nguy bất loạn, lập tức ngưng tụ hơi nước, tự biến cơ thể mình thành một mũi tên băng không lồ, xông thẳng vào giữa con lốc kiếm khí đó.

Những tiếng leng keng phát ra liên tục. Đến khi Vấn Thiên phá được lớp băng đang chế ngự cơ thể chàng, có thể cử động bình thường thì cuộc chiến đã kết thúc. Sát thần quỵ dưới đất, thanh kiếm hình dáng như cánh tay quỷ đang cắm bên cạnh. Trên người hắn hiện ra nhiều vết chém khá sâu, máu huyết ở những vị trí đó đều ngưng tụ thành băng. Toàn thân Sát thần run lay bầy, trên mặt cũng bị băng kiếm rạch một đường khá dài. Bộ dạng thê thảm đó chính là hình dáng của kẻ thua trận.

Nam nhân đeo mặt nạ cũng bị mấy vết thương trên vai. Nhưng thái độ của gã rất điềm nhiên, tựa hồ như trận chiến đó chẳng đáng để bận tâm vậy. Bất chợt nhớ đến Vấn Thiên, gã liền đảo mắt tìm chàng, rồi tỏ vẻ thần phục khi thấy Vấn Thiên đã thoát được khỏi băng phong.

Nam nhân đeo mặt nạ đưa ngón cái lên, khen ngợi

“Tiểu tử giỏi lắm “

Vấn Thiên vẫn còn cảm thấy lạnh trong người. Chàng cố gắng không biểu hiện ra ngoài, lại cố tìm cách câu giờ để có thời gian trục xuất hoàn toàn hàn khí ra khỏi cơ thể

“Ngươi tên gọi là gì ? Có thể cho ta biết được không ?”

Nam nhân đeo mặt nạ gật đầu, nói

“Có thể thoát khỏi băng phong của ta, cũng xứng đáng để biết danh tự của ta đấy chứ. Ta cũng không nhớ ta tên gọi là gì nữa, nhưng ngươi cùng phái hay gọi ta là Hàn Băng. Thôi thì ngươi cứ gọi ta như thế cũng được “

Vấn Thiên cười, nói

“Tên hay, người lại càng hay hơn. Danh tự của ta chắc là ngươi biết rồi, có cần ta phải nói lại không ? “

Hàn Băng cười ha ha, nói

“Tiểu tử, ta cũng không vội vã cho lắm. Ngươi cứ việc thoải mái vận công, khi nào bài trừ được hết hàn khí trong người thì hãy đánh với ta một trận. Không cần dùng đến chiêu câu giờ đó đâu “

Vấn Thiên xấu hổ, chẳng biết nói gì. Chàng ngồi xếp bằng tập trung vận công trục xuất hàn khí, hơn nửa giờ sau mới đứng dậy. Vấn Thiên rút thanh kiếm của Sát thần lên, cầm trên tay, nói

“Ta có vài chiêu kiếm cũng muốn múa riu qua mắt thợ đôi chút “

Hàn Băng phát tay, nói

“Cứ tự nhiên “

Vấn Thiên tung người lên không trung, vung kiếm chém xả xuống đầu Hàn Băng. Kiếm khí màu đỏ như máu theo thể công của chàng tạo thành hình một tia sét ma quái giữa không trung. Hàn Băng không dám xem thường, vội đưa băng kiếm ra đỡ lấy, cũng không quên tạo thành băng giáp hộ thể. Trong lòng hắn cũng thầm kinh ngạc, không ngờ một chiêu thức đơn giản như thế lại có thể phát huy được uy lực đáng sợ như vậy

“Choang” một tiếng, băng kiếm bị gãy đôi. Băng giáp trên người Hàn Băng cũng rạn nứt, nhưng thanh kiếm của Vấn Thiên vẫn chưa thể đã thương được hắn. Rủi thay, đoạn băng kiếm bị gãy đã văng ra, theo quán tính cắm phập vào vai chàng, gây nên một vết thương khá sâu

Vấn Thiên nhảy lên, tựa 2 chân vào người Hàn Băng rồi nhún người, rút kiếm ra. Chàng lộn nhào vài vòng trong không trung rồi phóng đến, x** kiếm đâm thẳng vào cổ họng đối thủ. Hàn Băng liền nghiêng người tránh né, thuận tay đâm thẳng đoạn kiếm gãy của hắn vào người Vấn Thiên. Chỉ trong chớp mắt, 2 chiêu đã kết thúc. Vấn Thiên đã bị thương không nhẹ, máu tuôn xối xả ướt đầm cả người

Lớp băng hộ thể quanh cổ Hàn Băng bỗng rạn nứt rồi vỡ vụn. Trên cổ hắn xuất hiện một vết cắt nhàn nhạt, vài giọt máu liền theo đó rỉ ra. Hàn Băng đưa tay lên cổ, chùi vết máu của chính mình, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc và phần khích khích khó tả. Không ngờ một tiểu tử trẻ tuổi như Vấn Thiên lại có thể làm cho gã phải chảy máu.

“Đưa kiếm cho ta” – Sát thần đã đứng dậy từ lúc nào, hắn đến bên cạnh Vấn Thiên, lạnh lùng ra lệnh

Vấn Thiên đưa kiếm cho Sát thần rồi lui lại, tìm một chỗ bằng phẳng ngồi vận công cầm máu.

Sát thần nhìn Hàn Băng, ánh mắt lộ rõ vẻ căm thù, nói rõ mồn một từng chữ

“Dám làm tổn thương gương mặt tuyệt đẹp của ta. Ta liều mạng với ngươi”

Vấn Thiên nghe thấy, trong lòng mắng thầm

“Thật là một tên biến thái ... “

Hàn Băng nhanh chóng ngưng tụ hơi nước tạo thành 2 thanh băng kiếm. Hắn cũng không quên tu sửa lại băng giáp trên người, nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng cho trận tái chiến với Sát thần

Sát thần gào lên một tiếng, lao thẳng vào đối thủ đâm chém loạn xạ. Hai bóng người quấn lấy nhau, không thể phân biệt nổi đâu là Sát thần, đâu là Hàn Băng cả. Sát thần có vẻ trội hơn về tốc độ, hắn di chuyển liên tục xung quanh Hàn Băng, tấn công liên tục không ngừng nghỉ. Hàn Băng chỉ thụ động chống đỡ, dường như có tính toán riêng của mình. Khó không khí xung quanh hai người dần dần mờ **c như sương mù, phút chốc đã che phủ toàn bộ cả hai

Vấn Thiên kinh hãi hô to

“Cẩn thận đấy ! “

Một tiếng nổ dữ dội vang lên. Mảnh băng và bông tuyết bay đầy trời. Sát thần văng ra như điều đứt dây, đập mặt vào một tảng đá, nằm im bất động. Trên mình Sát thần cắm đầy những mũi băng tiễn tua tủa như lông nhím. Hàn Băng lạnh lùng cất bước đến bên cạnh Sát thần, vung kiếm lên toan hạ thủ.

Trên bầu trời tối đen bỗng hiện ra một tia sét đánh thẳng vào mũi kiếm của Hàn Băng. Hàn Băng giật bắn người, ngược nhìn lên trời rồi quay lưng bỏ chạy thực mạng như bị ma đuổi. Vấn Thiên vội dùng Huyết nhãn quan sát tình hình, chàng cảm nhận được có một người đang đuổi theo Hàn Băng với tốc độ như quỷ mị. Chàng đoán rằng người đó phải là một tuyệt thế cao thủ, là khắc tinh của tên quái đản sử dụng băng giá này.

Hiện tại, Vấn Thiên chính là người có thương tích nhẹ nhất. Chàng cởi áo ra, xé thành nhiều mảnh tự băng bó vết thương cho mình rồi đỡ Sát thần dậy, cõng hắn trên lưng, định rời khỏi hiện trường thì bỗng nghe giọng Dạ Lan gọi giật lại

“Khoan đã ... “

Vấn Thiên không quay mặt lại, nói

“Xem như tôi đã trả tự do cho cô rồi đấy. Hãy tự lo liệu cho mình đi “

Dạ Lan rụt rè nói

“Tôi không biết đi về đâu ... Hãy mang tôi theo cùng anh được không ? “

Vấn Thiên nghĩ thầm

“Chắc là lúc Thiên Cơ lão nhân chết, trong nội bộ Thiên Cơ lâu đã xảy ra biến động gì đó. Có lẽ cô gái này chính là một thủ hạ thân tín của Thiên Cơ lão

nhân, cho nên lâu chủ tâm nhiệm mới quyết định truy sát cô ta như vậy. Xem thái độ của Hàn Băng thì việc truy sát này đến 7,8 phần là thật. Nếu đúng là vậy thật thì kẻ cũng tội nghiệp cho cô ta, nhưng mình phải kiểm chứng lại một lần nữa cho chắc chắn, nhân tiện cũng phải ra tay giáo huấn cô ta một ít mới được ...”

Vấn Thiên làm vẻ mặt lạnh lùng, nói

“Mang theo cô thì tôi được ích lợi gì cơ chứ “

Dạ Lan như cứng họng, mãi mới thốt lên được vài lời

“Xem như ... xem như anh đang làm một việc thiện để tích đức ... Được không vậy ?”

Vấn Thiên quỳ quả lắc đầu

“Tôi là hấp huyết quỷ giết người vô số, làm thiện, tích đức để làm gì cơ chứ “

Nói xong, chàng công Sát thần trên vai, phóng mình biến mất chỉ trong tích tắc trước ánh mắt ngạc nhiên và tuyệt vọng của Dạ Lan. Vấn Thiên không đi xa mà lại cố ý nấp sau một tảng đá lớn cách động khẩu chừng chục mét, lén lút quan sát biểu hiện của Dạ Lan.

Dạ Lan thần thờ ngồi bệt xuống đất. Cô ta trầm tư suy nghĩ rất lâu rồi lấy trong người ra một vật gì đó, đưa lên miệng. Bỗng một làn gió mát lạnh thổi qua, vật mà Dạ Lan cầm trên tay bỗng biến mất, cô ta kinh ngạc đảo mắt nhìn quanh. Một giọng nam nhân cất lên từ phía sau lưng Dạ Lan

“Được thủy này thật ra là thứ gì thế ? Thuốc độc à ? “

Dạ Lan không nói không rằng, chỉ cúi mặt nhìn xuống đất. Vấn Thiên ném chiếc lọ vừa đoạt được vào một tảng đá gần đó. Chiếc lọ liền vỡ tan, chất lỏng trong đó đổ ra. Tảng đá bị ăn mòn một lỗ khá sâu. Vấn Thiên giật mình nhận xét: đây quả thật là một thứ kịch độc chí mạng

Chàng nhìn tảng đá một lúc rồi quay sang Dạ Lan hỏi

“Lâu chủ tâm nhiệm là ai vậy ? Vì sao hắn lại muốn giết cô ? “

Dạ Lan trầm tư suy nghĩ khá lâu, rụt rè nói

“Nếu đoán không lầm, có lẽ là lão đại của 3 tên đó ... Xem ra người của Linh Không phái đã có ý đồ với Thiên Cơ lâu từ rất lâu rồi. Tôi chính là đệ tử duy nhất của Thiên Cơ lão nhân, dĩ nhiên là bọn chúng muốn trừ khử tôi để danh chính ngôn thuận chiếm đoạt Thiên Cơ lâu ... “

Vấn Thiên lại hỏi

“Linh Không phái là thế nào ? Họ có quan hệ gì với Thiên Cơ lâu “

Dạ Lan thở dài nói

“Vô công của Linh Không phái thuộc loại thượng thừa, nhưng hành động lại vô cùng tàn nhẫn, vô nhân tính. Giáo phái này lẽ ra đã bị diệt môn hàng ngàn năm trước đây. Nhưng không hiểu sao đến tận bây giờ vẫn còn một số truyền nhân của Linh Không phái vẫn sống sót. Cách đây 20 năm, những truyền nhân đó đã rời khỏi nơi trú ẩn của họ, gia nhập Thiên Cơ lâu. Bề ngoài họ không biểu hiện điều gì bất thường, nhưng trong lòng luôn rắp tâm mưu tính việc thôn tính Thiên Cơ lâu để gây dựng lại Linh Không phái của họ. Sự phụ cũng biết điều đó nhưng vẫn định lợi dụng thân thủ lợi hại của họ, nhưng kết cục lại trở thành như thế này ... Xem ra số trời khó tránh ... Có muốn nghịch thiên cũng không được ... “

Vấn Thiên trầm nghĩ

“Có lẽ lão già Thiên Cơ lão nhân đã có một biện pháp quỷ quyết để chế ngự mấy tên cao thủ đó. Có lẽ sau này sức khỏe của lão quá tệ để có thể tiếp tục chế ngự chúng nên mới dùng tà thuật đó định chiếm đoạt thân thể của mình để kéo dài thọ mệnh. Nhưng mưu đồ đó đã thất bại, thế là bọn chúng làm phản ngay. “

Vấn Thiên nhìn Dạ Lan, nở nụ cười tự nhiên, nói

“Thôi cũng được, mang cô theo cũng không quá bất tiện. Chắc bây giờ bọn người đó đang bận việc ổn định đại cục của Thiên Cơ lâu, chắc là cũng không đuổi theo chúng ta đâu “

Vấn Thiên nắm tay Dạ Lan, công theo Sát thần trên lưng, tiếp tục nhắm hướng Tây mà di chuyển. Sau vài giờ, chàng đến được một vùng bình nguyên rộng lớn, chỉ có nhiều bụi cỏ dại úa vàng mọc xen kẽ khắp nơi.

Vấn Thiên thầm tính toán trong đầu

“Thật là một chỗ bất lợi. Nếu như kẻ địch từ trên một vị trí cao nào đó quan sát thì chẳng phải nhất cử nhất động của mình đều không qua nổi mắt chúng sao. Ái chà ... Thật là phiền toái ... “

Vấn Thiên bỗng nghe tiếng động cơ vang vọng lại từ xa, chàng đoán là một chiếc trực thăng hay thứ gì đó tương tự như thế đang đến, liền mang Sát thần

và Dạ Lan chui vào một bụi cỏ lớn cao quá đầu người. Vấn Thiên và Dạ Lan nằm bò sát đất, nín thở nghe ngóng mọi động tĩnh xung quanh. Còn về phần Sát thần, hắn vẫn nằm đó mê man bất tỉnh. Vấn Thiên nhìn sơ qua Sát thần rồi chậm chậm ngước đầu lên quan sát những kẻ vừa đến

Một chiếc trực thăng lớn đáp xuống mặt đất. Từ trên trực thăng, hàng chục lính biệt kích nhảy ra. Tất cả họ đều có thân hình cao lớn, mặc giáp chống đạn, trên mặt được vẽ nguỵ trang bằng một loại sơn đen, trên tay là những súng ống tối tân. Đây chắc chắn là lực lượng đặc biệt của một cường quốc nào đó.

Vấn Thiên nhanh chóng nhận ra thân phận của những kẻ đó

“Chính là lực lượng đặc biệt SEAL của hải quân Mỹ. Họ đến nơi này làm gì cơ chứ ...”

Một nam nhân trung niên chui ra khỏi trực thăng, đến bên toán lính đặc nhiệm dặn dò họ điều gì đó. Vấn Thiên trông thấy dáng vẻ của người này có nét quen thuộc, dường như chàng đã từng gặp ở đâu rồi. Chàng đoán rằng ông ta chắc hẳn là một sĩ quan ở căn cứ Marshall. Nếu đúng là như vậy thì quả thật may mắn, chàng có thể nhờ ông ta đưa chàng và 2 người đồng hành ra khỏi khu vực hoang mạc khôn khiếp này.

Khi nam nhân đó quay mặt lại, Vấn Thiên buột miệng thốt lên

“Martin Ba ... “

Thanh âm của chàng không lớn lắm nhưng vẫn bị những người lính biệt kích nghe được. Họ nhanh chóng tiến đến bãi cỏ, tay cầm súng sẵn sàng nhả đạn. Vấn Thiên liền đứng dậy, giơ tay lên trời để chứng tỏ rằng chàng không có ý chống cự. Chỉ trong vòng một phút, Vấn Thiên và 2 người đồng hành đã bị áp giải đến trước mặt Martin Ba

Martin nhìn Vấn Thiên, vô cùng ngạc nhiên hỏi

“Cậu làm cái quái gì ở đây thế ? Có biết nơi này là nơi nào không ?”

Vấn Thiên cười khỏ nói

“Tôi có nghe đồn đại về Thiên Cơ lâu ... Tôi định đến để kiểm soát một chút, nhưng không ngờ lại bị khốn tại đây. May mà gặp được ông, nếu không e là tôi sẽ chết đói giữa hoang mạc này mất thôi. Kể ra cái số của tôi cũng còn may mắn đấy chứ nhỉ “

Martin gật đầu

“Ừ, cậu quả là may mắn đó. Tôi được lệnh chỉ huy cuộc tập kích này. Mục tiêu chính là Thiên Cơ lâu. Cậu có biết nó tọa lạc ở đâu không ?”

Vấn Thiên nói

“Thiên Cơ lâu được xây dựng dưới hình thức một hệ thống địa đạo trong lòng núi, cách nơi này chừng 10 cây số về hướng đông. Nhưng có lẽ ông không nên dẫn người đến đó, vì ở đó có mấy cao thủ thực lực rất kinh khủng. Chúng ta nên rời khỏi nơi này thì tốt hơn.”

Martin không nói gì, chỉ phất tay ra hiệu. Những binh sĩ lập tức chui vào trực thăng rồi lấy ra những thiết bị thông tin liên lạc đặc chủng của quân đội. Chỉ trong chốc lát, một trạm truyền thông dã chiến đã được thiết lập. Martin lấy từ trong trực thăng ra một chiếc ghế xếp, bình thần ngồi ra lệnh qua điện đàm. Chừng 10 phút sau, thêm 3 chiếc trực thăng nữa lại bay qua khu vực hoang mạc, nhằm hướng cứ địa của Thiên Cơ lâu mà thẳng tiến

Vấn Thiên đứng gần Martin Ba, đóng tai nghe ngóng cuộc đối thoại qua bộ đàm.

Vài phút sau, trong bộ đàm vang lên tiếng của một quân nhân

“Đã tiếp cận mục tiêu, đang triển khai đội hình. Hết. “

Martin ra lệnh

“Di chuyển cẩn thận. Bắn hạ tất cả những kẻ khả nghi”

Độ 15 phút sau, lại một giọng nói vang lên từ bộ đàm, có vẻ hoảng hốt

“Chúng tôi đang bị tấn công “

Martin vội hỏi

“Đối phương có bao nhiêu người ?”

Bên kia đầu dây trả lời

“Chỉ một người... Nhưng tên này di chuyển rất nhanh... Gần như không thấy được hắn ở đâu cả ... “

“A ... a “ - Một tiếng la thảm vang lên

Từ bộ đàm lại vang lên những tiếng súng nổ, xen lẫn với tiếng người la hét, gào rú vì bị sát thương. Dường như người sử dụng bộ đàm đã bị hạ, bộ đàm vẫn tiếp tục thực hiện chức năng của nó, truyền về n

“Toàn bộ đội C đã bị hạ ...”

“Hắn ở sau lưng anh kia ...”

“Chúa ơi ! Chúng ta đang đối đầu với thứ gì vậy ...”

“Hắn là ma quỷ chứ không phải người”

”Cẩn thận ...”

“Rút lui ... Rút lui mau ... “

Nhiều tiếng hét thê lương lại phát ra, cuối cùng là sự im lặng đáng sợ. Dường như tất cả binh sĩ ở khu vực giao tranh đều đã thiệt mạng. Martin Ba thần thờ buông rơi chiếc bộ đàm, nét mặt xanh xám, cắt không được một giọt máu.

Dạ Lan đứng cạnh Vần Thiên cắn môi một lúc rồi rụt rè nói

“Có lẽ họ đã gặp phải Hắc Ám“

Vần Thiên hỏi

“Hắc Ám là ai ?”

Dạ Lan đáp

“Một trong ba tên Linh Không phái. Tên còn lại tên gọi là Vô Diện, cũng chính là lão đại của ba tên đó “

Martin cần nhắc

“Im lặng một chút có được không ...”

Ông ta thần thờ hồi lâu rồi hạ lệnh

“Rút lui ...”

Vần Thiên, Dạ Lan và Sát thần được những quân nhân thủ hạ của Martin dìu lên trực thăng. Trực thăng nhanh chóng cất cánh, rời khỏi khu vực hoang mạc với tốc độ nhanh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 27: Chân Tướng Thân Thế

Trực thăng vẫn đang bay với tốc độ rất nhanh.

Những binh lính trên máy bay thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm cảm ơn thần linh đã phù trợ. Nếu như họ cũng theo nhóm kia tấn công Thiên Cơ lâu, e là không thể nào toàn mạng trở về.

Martin ngồi cạnh viên phi công, trầm ngâm không nói gì.

3 người Vần Thiên được bố trí ngồi gần cửa máy bay. Dạ Lan mệt mỏi quá độ, không ngại ngần gì ngã đầu vào vai Vần Thiên mà nghỉ ngơi. Sát thần vẫn còn hôn mê, trong lúc thần trí mơ hồ, hắn lại ôm chặt lấy Vần Thiên, làm chàng chỉ còn biết chửi thầm trong lòng. Nét mặt Vần Thiên trông có vẻ khổ sở vô cùng.

Một lúc sau, trong đầu Vần Thiên bỗng vang lên một giọng nói

“Nhất định chút nữa họ sẽ thăm vấn chúng ta, anh đừng khai ra tôi từng là người của Thiên Cơ lâu nhé. Có được không vậy ?”

Vấn Thiên ngạc nhiên nhìn sang bên Dạ Lan, chỉ thấy cô ta gật đầu, như xác nhận cho nghi vấn đang tồn tại trong lòng chàng. Chàng liền dùng suy nghĩ để trả lời Dạ Lan

“Được thôi. Chúng ta sẽ thống nhất như thế này, cô là người dân lương thiện bị Thiên Cơ lâu bắt làm tù binh, gia đình cô đã bị họ sát hại, tình cờ gặp được tôi nên mới được tôi cứu ra. Còn gã tóc đỏ đó, với tính cách của hắn, nhất định hắn sẽ không để bị tra hỏi đâu. Cho dù có bị tra tấn hắn cũng không khai. Cô đừng lo “

Vấn Thiên nghĩ thầm

“Thần giao cách cảm à ... Lợi hại thật ... Không biết cô ta có đọc được suy nghĩ của mình không nhỉ ?”

Giọng nói của Dạ Lan lại vang lên

“Bình thường thì không. Nhưng tôi có thể dùng suy nghĩ để trò chuyện cùng anh. Chỉ khi anh trả lời câu nói đầu tiên của tôi thì từ lúc đó tôi mới có thể đọc được suy nghĩ của anh. Chỉ cần anh ngủ một giấc là kết nối tinh thần này sẽ chấm dứt. Anh đừng lo “

Vấn Thiên dùng suy nghĩ hỏi

“Cô còn có khả năng gì nữa ?”

Dạ Lan trả lời

“Còn vài khả năng nữa, nhưng đến lúc thích hợp tôi mới có thể cho anh biết “

“Không nói thì thôi ... “ – Vấn Thiên mất hứng, ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Mãi thật lâu sau, không thấy Vấn Thiên nói năng gì, Dạ Lan đành lên tiếng

“Giận rồi à ... “

Bỗng từ cổ họng Vấn Thiên vang lên tiếng ngáy khò khò rất tự nhiên. Dạ Lan hiểu ngay là chàng ta đã ngủ mất rồi, trong lòng có hơi bức bối, mắng khê

“Cái tên này thật là đáng ghét “

Vấn Thiên chỉ giả vờ ngủ, nghe thấy thế cũng phải cười thầm. Chàng nhắm mắt, tựa người vào thành ghế, chỉ một lát sau đã ngủ thật. Vừa rồi chàng đã tiêu hao thể lực quá nhiều, lại trúng phải 2 chiêu kiếm không nhẹ của Hàn Băng. Ngủ một giấc thoải mái có thể làm cho tốc độ hồi phục trở nên nhanh hơn, tinh thần cũng sẽ minh mẫn hơn, sẵn sàng cho cuộc thăm vấn chắc chắn sẽ diễn ra.

Sau hàng chục giờ bay, cuối cùng trực thăng cũng về đến một căn cứ của quân đội Mĩ. Sát thần đã tỉnh dậy trước khi trực thăng hạ cánh vài phút. Thấy hắn bị thương khá nặng, người ta bèn đưa hắn vào bệnh viện gần đó để chữa trị. Chỉ trong vòng vài giờ sau, nhân lúc các bác sĩ và nhân viên bệnh viện không chú ý, Sát thần đã bỏ trốn mất tích

Vấn Thiên và Dạ Lan lại ngầm thỏa thuận với nhau một lần nữa để thông đồng lời khai. Quân đội chỉ thăm vấn 2 người Vấn Thiên trong vòng hơn 1 giờ rồi trả tự do cho họ. Đường như những chuyên gia thăm vấn đó đã tin rằng Vấn Thiên đến Thiên Cơ lâu chỉ đơn thuần là vì bản tính thích phiêu lưu mạo hiểm và lòng tham muốn chiếm đoạt bảo vật, còn Dạ Lan chỉ là một nạn nhân đáng thương của Thiên Cơ lâu.

Vấn Thiên và Dạ Lan vừa ra khỏi cổng căn cứ quân sự thì lại gặp Martin Ba. Có vẻ như ông ta đã chờ sẵn ở đó.

Martin nhìn Vấn Thiên, có vẻ nuôi tiếc hỏi

“Cậu không định tiếp tục theo học ở học viện quân sự Marshall nữa sao ?”

Vấn Thiên gãi đầu, nói

“Chưa biết nữa. Hiện giờ tôi đang muốn trở về nhà. Có lẽ sau đó tôi mới có thể quyết định chính xác được “

Chàng ngưng một lúc rồi nói tiếp

“Nếu như ông muốn tìm người để giám định cổ vật, có thể đến cửa hiệu của cha tôi, tìm ông ấy cũng được mà “

Martin không nói gì, để Vấn Thiên và Dạ Lan ra đi, sau đó mới lẩm bẩm độc thoại

“Nhân tài như cậu thật khó tìm ... Cậu không phục vụ cho quân đội quả thật là đáng tiếc ... Hy vọng sau này cậu không làm gì có hại cho chính phủ ... Tôi không thích đối đầu với cậu chút nào ... “

Còn về phần Văn Thiên, chàng lại nghĩ thầm

“Bọn Linh Không phải quả thật lợi hại. Làm cách nào để trở lại Thiên Cơ lầu cứu Huyền Vũ đây ... Thật là khó quá ... Thôi cứ về nhà nghỉ ngơi mấy hôm cho bình tĩnh lại rồi tìm biện pháp sau vậy “

Văn Thiên và Dạ Lan quá giang một chiếc xe tải chở hàng để đi đến sân bay gần đó nhất. Chàng vừa yên vị tại khoang chứa hàng của xe tải thì một giọng nói cất lên

“May quá, lại gặp người rồi “

Văn Thiên chúi thẳm trong đầu

“Xui thật ! Lại gặp phải tên biến thái đó ... Đúng như Tử thần nói, tên này giống như âm hồn bất tán ... Hắn bám theo mình như thể này, liệu có khi nào hắn đã thích mình rồi chăng ... Số mình thật là khổ mà ... “

Sát thần cười hềnh hếch, nói

“Vụ cá cược đó, xem như ta thua. Ta sẽ làm theo 1 yêu cầu của người. Người cứ thoải mái nói ra việc mà người cần ta làm. Ta sẽ không từ chối đâu “

Văn Thiên lập tức nói

“Đừng đi theo tôi nữa.”

“Không được” – Sát thần lắc đầu

“Vi sao lại không được ?” – Văn Thiên cười mỉu, hỏi

Sát thần nói

“Đi đâu là quyền tự do của ta. Về điểm này, người không thể ép buộc ta được. Hiện giờ ta cảm thấy thích người nên sẽ đi theo người một thời gian. Khi nào chán ta sẽ tự rời khỏi người thôi mà “

Văn Thiên méo mặt, im lặng. Dạ Lan thấy thế liền cười khúc khích một hồi. Văn Thiên tức mình thầm nghĩ

“Phải dạy dỗ cô ta một trận ra trò mới được “

Nhưng suốt nửa ngày trời, trải qua mấy lần thay đổi phương tiện di chuyển, chàng vẫn không nghĩ được cách nào

Cuối cùng 3 người cũng đến được một sân bay. Nhưng lại gặp phải một vấn đề nhỏ: họ không có xu nào trong túi cả.

Văn Thiên đành lợi dụng thân thủ xuất quỷ nhập thần của mình để giờ trò đạo tặc. Chàng giả vờ vào phòng vệ sinh để tiện rồi nhanh tay trộm được chiếc ví của một nam nhân béo mập, có vẻ như là một thương gia. Trong đó có đủ số tiền để mua vé máy bay và dư ra một khoảng khá khá để chi tiêu cho những việc khác

Cuối cùng, sau nhiều giờ bay, Văn Thiên cũng về đến New York. Chàng không vội về nhà mà thuê phòng tại một khách sạn gần sân bay để nghỉ ngơi. Dạ Lan vẫn còn sợ người của Linh Không phải bám theo cô nên nằng nặc đòi ở chung phòng với Văn Thiên, cả tên biến thái Sát thần cũng lấy lý do bị thương đề được ở chung phòng với chàng. Văn Thiên chỉ còn biết cười khổ, sau đó chàng chỉ thuê một phòng trong khách sạn rồi dẫn 2 kẻ đồng hành phiền phức cùng lên phòng.

Cả 3 người cùng nằm trên một chiếc giường đôi. Văn Thiên nằm giữa Dạ Lan và Sát thần. Giấc ngủ tìm đến với chàng rất nhanh.

Sáng hôm sau, Dạ Lan là người đầu tiên tỉnh giấc. Cô phát hiện mình đang bị Văn Thiên ôm trong vòng tay và đôi ma thủ của chàng hiện đang tọa lạc tại vùng đồi núi đầy quyến rũ của thiếu nữ. Đòn bộ phía sau của Dạ Lan lại bị một vật thể thô cứng xâm phạm. Cách mấy lớp y phục nhưng Dạ Lan vẫn cảm nhận rõ ràng sự thô dài, ngang ngạnh của vật thể đó. Dạ Lan cũng đoán được đó là vật gì, nét mặt dần dần ửng hồng tỏ vẻ xấu hổ. Cô cố gắng cựa quậy, vùng vẫy nhưng càng giãy dụa, Văn Thiên trong vô thức lại càng ôm chặt hơn . Thế là Dạ Lan đành nằm im chịu trận, trong lòng thầm chửi mắng Văn Thiên

“Dâm tặc ... Quý háo sắc ... Ngay cả khi nằm ngủ cũng giờ trò với người ta ... ”

Bất chợt nhớ đến những hình ảnh hoan ái nóng bỏng đã từng được xem qua màn hình theo dõi, mặt Dạ Lan bỗng đỏ bừng như say rượu, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn, trong lòng cảm thấy rạo rực khó tả. Nghĩ đến tình cảnh của mình, thân cô thể cô, lại bị Linh Không phải truy sát, bất giác từ đôi mắt long lanh của Dạ Lan lại tuôn trào dòng lệ

Lệ thủy thấm ướt cả phần y phục trước ngực Dạ Lan. Văn Thiên đang mơ ngủ bỗng kêu lên

“Cái gì mà ướt át thế này ... ”

Chàng chợt tỉnh giấc, đảo mắt nhìn quanh. Điều đầu tiên Văn Thiên phát hiện ra là chàng đang bị Sát thần ôm chặt. Đôi tay Văn Thiên liền rời khỏi Dạ

Lan, cố gắng tháo gỡ đôi tay của Sát thần ra khỏi người chàng. Vần Thiên bực bội ngồi trên giường nhìn Sát thần, sau đó lại chuyển hướng sang Dạ Lan. Thấy dòng lệ đang tuôn rơi từ đôi mắt đẹp, Vần Thiên cảm thấy chạnh lòng, lên tiếng hỏi

“Vì sao cô lại khóc ? Chẳng phải chúng ta đã được an toàn rồi sao ?”

Dạ Lan lấy tay áo chùi nước mắt, nói

“Không có gì cả ... Chỉ là ... Chỉ là tự dưng tôi cảm thấy buồn nên khóc thôi ...”

Vần Thiên trầm nghĩ

“Chắc cô ta đang nhớ đến Thiên Cơ lão nhân. Thật tội nghiệp, có lẽ đối với cô ta, lão già ấy chính là người thân duy nhất. Lúc này mà bỏ rơi cô ta thật là không nỡ, hay là mình đem cô ta về nhà vậy. Ái chà ... Sẽ phiền phức một ít đây ...”

Vần Thiên ôm Dạ Lan vào lòng, dịu dàng an ủi

“Thôi nào, đừng khóc nữa. Nhà tôi vẫn còn vài phòng trống, tạm thời cô có thể ở đó. Tiền bạc thì tôi không có nhiều lắm, nhưng cũng đủ để nuôi cô vài chục năm, miễn là cô đừng tiêu xài hoang phí thôi “

Tim Dạ Lan dường như đập nhanh hơn, trong lòng trầm nghĩ

“Phải chăng đây là một lời tỏ tình ...”

“Ta cũng đáng thương lắm, ta chẳng có người thân, cũng chẳng có nhà để về nữa. Hu hu hu ...” – Sát thần đột ngột lên tiếng

Vần Thiên lau bầu

“Mặc kệ người ...”

Vài giờ sau, ăn sang xong xuôi, Vần Thiên liền trả phòng rồi dẫn Dạ Lan đi đến cửa hiệu Ancient Treasure. Sát thần cũng lẻo đẻo bám theo sau. Vần Thiên trong lòng không vui nhưng đành làm ngơ. Vì hiện tại tu vi của Sát thần vẫn cao hơn chàng một bậc, gây sự với hắn thật không nên chút nào

Vần Thiên có chút ngạc nhiên khi thấy cửa hiệu vẫn đang đóng cửa. Chàng lại chuyển hướng, đi thẳng về nhà.

Trong lòng Vần Thiên có chút lo âu

“Gần đây mình gây oán cũng khá nhiều ... Có khi nào những cừu nhân đó đã tìm đến và gây khó dễ cho cha mẹ nuôi của mình chẳng ... Cứ về nhà thì sẽ rõ vậy ...”

Nửa giờ sau, Vần Thiên đã đến trước biệt thự của Max. Chàng ngán ngủ một lúc rồi đưa tay bấm chuông.

Mãi không thấy ai mở cửa, Vần Thiên nôn nóng, bèn phá cửa sổ xông vào.

Nghe động, một nam nhân từ trên lầu chạy xuống xem xét tình hình. Vừa thấy Vần Thiên, người đó liền ngạc nhiên, đứng ngây người ra. Vần Thiên mừng rỡ ôm chầm lấy người đó, kêu lớn

“Cha. May quá, cha vẫn vô sự ...”

Một thiếu phụ đi từ trên lầu xuống. Vừa thấy Vần Thiên, thiếu phụ tỏ vẻ ngạc nhiên đến sững sờ. Vần Thiên lại nhào vào lòng thiếu phụ, giọng nói có vẻ nịnh bợ

“Mẹ. Đã lâu không gặp, mẹ vẫn trẻ trung như trước”

“Trông không giống chút nào. Nửa điểm cũng không giống” – Sát thần đứng gần đó khẽ lên tiếng

“Tôi cũng thấy nét mặt anh ta không giống 2 người đó cho lắm ...” – Dạ Lan nói nhỏ đủ để cho Sát thần nghe thấy

Max và Nguyệt Ánh kinh ngạc nhìn 2 người lạ mặt. Một lúc sau, Max lên tiếng

“Chúng ta vào trong rồi nói chuyện sau. 2 người này là ai vậy ? “

“Bằng hữu mới của con” – Vần Thiên chỉ giải thích sơ qua

Vần Thiên đi vào phòng ăn, thoải mái ngồi xuống ghế. Chàng liếc mắt ra hiệu cho Sát thần và Dạ Lan, như ngầm dặn họ không được ăn nói linh tinh

Thức ăn đã được dọn ra, trừ Sát thần cầm cúi ăn như người chết đói lâu ngày, tất cả mọi người còn lại đều chăm chú lắng nghe câu chuyện của Vần Thiên. Nét mặt Max và Nguyệt Ánh hiện lên sự trầm tư khó tả khi nghe đến đoạn Lãnh Huyết thuyết phục Vần Thiên đi ám sát Thiên Cơ lão nhân với phần thưởng chính là bí mật về thân thể của chàng. Khi Vần Thiên kể đến trận giao tranh tại Vô Danh trấn, Dạ Lan cũng tham gia vào câu chuyện. Cô

thay Ván Thiên kể lại rất chi tiết toàn bộ sự việc diễn ra sau khi Ván Thiên biến hình thành hấp huyết quỷ. Rồi sau đó Dạ Lan tiếp tục kể về việc Ván Thiên bị giam trong Thiên Cơ lầu, sau đó thoát ra như thế nào, đương nhiên là cố ý giấu bớt những chi tiết không hay có liên quan đến cô. Nét mặt Max và Nguyệt Ánh biến đổi liên tục, Sát thần thì vẫn chú tâm ăn uống, tỏ vẻ không quan tâm lắm.

Câu chuyện về Ván Thiên cuối cùng cũng đã được kể hết. Chẳng cố ý nhấn mạnh những chi tiết có liên quan đến thân thể của mình, như một lời ám thị ngầm để Max và Nguyệt Ánh có thể hiểu được.

Sát thần cũng chén sạch thức ăn trên bàn. Hắn gục mặt xuống bàn ngủ ngon lành, trông giống như một con heo lười biếng. Max và Nguyệt Ánh lấy lý do thu dọn chén đĩa, đồng loạt đứng lên, cùng đi ra khỏi phòng ăn. Ván Thiên và Dạ Lan vẫn ngồi yên tại chỗ.

Nguyệt Ánh bỏ đồng chén đĩa vào bồn rửa, kéo Max lên lầu, thì thầm to nhỏ:

“Đường như Ván Thiên đã biết được điều gì đó về thân thể của nó...”

Max ngập ngừng nói:

“Anh đoán tay Lãnh Huyết đó chính là... À thôi... Dù sao Ván Thiên cũng đã lớn rồi. Nó có quyền được biết về thân thể thật sự của nó... Chúng ta không thể và không nên giấu nó mãi...”

Max cũng không tỏ ra vội vã lắm, anh ta sửa chữa khung cửa sổ bị Ván Thiên đập vỡ xong, bèn đóng cửa ngoài lại, rồi gọi Ván Thiên vào phòng khách. Dạ Lan vẫn ngồi lại trong phòng ăn. Sát thần vẫn gục mặt xuống bàn, ngáy ro ro. Ván Thiên đoán rằng chàng sắp được biết bí mật về thân thể của mình, trong lòng cũng không tránh khỏi có chút khẩn trương.

Max và Nguyệt Ánh nghiêm trang ngồi đối diện với Ván Thiên. Max lên tiếng trước:

“Có một điều chúng ta phải nói với con. Chúng ta sợ là con sẽ sốc khi biết được điều đó. Con hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt vào nhé.”

Ván Thiên gật đầu, ngập ngừng hỏi nhỏ:

“Có phải... Con không phải là con ruột của cha mẹ... Có đúng vậy không?”

Nguyệt Ánh buột miệng nói khê vào tai Max:

“Em đoán không sai... Ván Thiên rất thông minh... Nhất định là nó đã nhận ra được điều này...”

Max thở dài, gật đầu nói:

“Con cũng đã biết điều này, chúng ta cũng không định giấu con nữa. Dù sao con cũng đã lớn rồi.”

Ván Thiên hỏi:

“Cha ruột của con là ai?”

Max trầm ngâm nói:

“Ta tên thật là Max Deviance. Cha ruột của con, ông ấy từng là chủ nhân của ta. Mẹ nuôi của con vốn tên gọi là Nguyệt Ánh, cũng từng là thuộc hạ của cha con. Ông ấy tên là Diệp Khải Nguyên, vốn là một tuyệt thế cường giả. Thân thể của ông ấy cũng không rõ ràng. Tất cả những thuộc hạ của ông ấy, kể cả ta và mẹ nuôi của con đều không ai biết về thân thể của ông ấy cả. Cách đây gần 20 năm, ông ấy giao con cho chúng ta nuôi dưỡng rồi mất tích từ đó.”

Nguyệt Ánh bỗng chuyển thân phóng đi, chỉ chốc lát sau đã áp giải một thiếu nữ bước vào phòng khách. Có vẻ như Dạ Lan không kiềm chế nổi sự tò mò đã thập thò sau cánh cửa phòng khách để nghe lén và bị Nguyệt Ánh phát hiện.

Ván Thiên bước đến bên Nguyệt Ánh, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Nguyệt Ánh, nói:

“Mẹ à, cô gái này cũng biết một ít về thân thể của con. Hơn nữa, cô ấy cũng không gây hại gì cho chúng ta đâu, cứ để cô ấy nghe chuyện này cũng được.”

Max gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với Ván Thiên. Nguyệt Ánh cũng buông Dạ Lan ra. Dạ Lan khép nép ngồi cạnh Ván Thiên, mặt cúi gằm xuống tỏ vẻ xấu hổ.

Ván Thiên muốn tiếp tục lại câu chuyện vẫn còn dang dở. Chàng hỏi:

“Cha ruột của con vẫn còn sống hay là đã qua đời rồi? Vì sao năm đó ông ấy lại bỏ đi?”

Max lại thở dài, nói:

“Năm đó, ông ấy có hẹn quyết đấu với một tuyệt thế cường giả khác. Có lẽ ông ấy cũng dự liệu rằng mình sẽ không trở về, nên mới giao con cho chúng ta nuôi dưỡng. Tâm trạng của ông ấy lúc đó rất xấu, ngập tràn bi thương và đau khổ, dường như không muốn sống nữa. Không ai biết kết cục của trận

chiến đó thế nào, nhưng ta tin rằng ông ấy vẫn còn sống. Bởi vì ta đã kết nối sinh mệnh của mình với ông ấy, nếu như ông ấy chết đi, ta cũng không thể sống được “

Vấn Thiên kinh ngạc, ấp úng hỏi

“Kết nối sinh mệnh ... Là như thế nào ?”

Dạ Lan ngồi cạnh Vấn Thiên bỗng lên tiếng

“Đối với một số linh thú hoặc cương thi, để khống chế và điều khiển chúng người ta phải sử dụng đến một ma thuật gọi là Huyết ấn. Khi sử dụng ma thuật này, sinh mệnh của linh thú, hay cương thi đó sẽ gắn kết với sinh mệnh của người thi triển ma thuật. Nói đơn giản hơn, nếu người chủ nhân đó chết đi thì linh thú, cương thi cũng phải chết theo; nhưng nếu chúng chết đi, người đó vẫn vô sự “

Max tỏ vẻ thần phục nói

“Cô gái này có kiến văn quả thật là uyên bác. Đúng là như thế. Chính ta đã tự nguyện để cha của con thi triển Huyết ấn. Ta luôn kính trọng và xem ông ấy như là chủ nhân của mình. Con chính là thiếu chủ của ta ...”

Max đưa tay lên mặt, rồi dùng sức kéo mạnh. Lốp da trên mặt anh ta như bị bóc ra toàn bộ, để lộ một gương mặt trẻ trung không kém gì Vấn Thiên.

Max quẳng mặt nạ đi dung đi, nói

"Ta chính là cương thi ngàn năm. Người hồi sinh cho ta là gia tộc Nervy, nhưng ta lại tình nguyện quy thuận làm thuộc hạ của cha con. 20 năm nay, ta phải sử dụng đến thuật dị dung, chỉ đơn giản là vì ta vốn không thể bị lão hóa ..."

Vấn Thiên nét mặt biến đổi liên tục, hỏi

“Vì sao ông ấy lại trở nên bị thương như thế ? Có chuyện gì đã xảy ra vào lúc đó ? “

Nguyệt Ảnh thay Max trả lời

“Ông ta có khá nhiều nữ nhân ... Năm đó, những nữ nhân mà ông ta yêu thương, một số thì bị giết, số khác thì ly tán, cho nên ông ta mới đau khổ như vậy ... Một lời khó mà kể hết việc này ... Cuộc đời của cường giả ngoài những phút vinh quang, huy hoàng cũng đầy rẫy những đau đớn, bất hạnh. Ân oán vay trả biết đến khi nào mới chấm dứt ... Mất nhìn những người thân yêu nhất rồi xa mình, cõi lòng như tan nát. ... Cuối cùng chỉ còn lại cô độc và đau khổ. ... Cha con không bao chúng ta truyền dạy võ công cho con, có lẽ ông ấy không muốn con đi vào vết xe đổ của ông ấy...”

Vấn Thiên trong lòng cảm thấy chua xót, giọng nói đầy xúc động

“Có phải mẹ của con ...”

Max không để Vấn Thiên nói hết câu

“Đúng vậy. Mẹ của con đã chết. Nhưng trước khi chết bà ấy đã gặp lại được người mà mình thương yêu nhất trên đời ... Cũng có thể xem như số phận cũng đã không quá bất công đối với bà ấy “

Vấn Thiên xúc động hỏi

“Kẻ nào đã gây ra việc đó ?”

Nguyệt Ảnh trả lời

“Chính là cường giả mà cha con đã quyết đấu sinh tử cách đây 20 năm. Người ta gọi hắn là Thiên Ma. Sức mạnh của hắn rất đáng sợ, có thể nói là đủ sức để hủy thiên diệt địa. Nhưng có lẽ con không cần tìm hắn đâu ... Đối với cuộc quyết đấu của những cường giả mà nói, chỉ có thể có một kẻ sống sót. Cha con vẫn còn sống, ta tin chắc là tên Thiên Ma đó đã bị tiêu diệt rồi.”

Vấn Thiên lâm bầm

“Trận chiến đó ... Thần ma đại chiến ? Không lẽ nào ...”

Vấn Thiên đột ngột quay sang Max, hỏi

“Có phải cha con có mái tóc bạc trắng như tuyết ?”

Max gật đầu, nói

“Tóc của ông ấy vốn màu đen. Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến cái chết của nữ nhân đầu tiên mà ông ấy yêu thương, chỉ trong chớp lát mái tóc ấy đã bạc trắng vì bị thương. Từ đó, ông ấy không thể cười nữa, dù chỉ một lần, dường như chỉ còn lại sự ai oán cùng phần nộ vô biên “

Nguyệt Ánh lại kể tiếp

“Sau khi cha của con mất tích không lâu, trên thế giới lại xuất hiện một ma thần bí ẩn có mái tóc trắng. Ma thần này giết người vô số, giết cả người của chính phái lẫn tà phái. Ngay cả giáo chủ của giáo hội chính thống giáo Roma và hấp huyết quý tử đại gia tộc cũng bị ma thần này sát hại. Thế nhưng, 10 năm trước, ma thần này lại đột nhiên biến mất không tung tích. Rất có khả năng, ma thần đó chính là Diệp Khải Nguyên – cha của con “

Vấn Thiên rung mình, kinh hãi. Tất cả những mất tích đã kết nối lại với nhau. Cha của chàng chính là Lãnh diện tử thần, kẻ bị giới tu luyện võ thuật khắp thế giới căm hận và không ngừng truy tìm. Giấc mơ đó dường như là một loại linh cảm kì lạ, có vẻ như nó muốn kể cho chàng biết những việc đã diễn ra trong quá khứ. Trận thần ma đại chiến đó chính là trận chiến định mệnh của cha chàng. Tâm trạng Vấn Thiên trở nên rối bời, chàng cảm thấy đầu óc choáng váng, tưởng như không thể ngồi vững nữa.

Mãi một lúc lâu sau, Vấn Thiên mới lên tiếng

“Thế còn mẹ của con ...”

Max lắc đầu, tỏ vẻ lúng túng

“Ta không biết nhiều về bà ấy...”

Nguyệt Ánh ưu tư nói

“Ta từng gặp bà ấy một lần, cũng suýt chết về tay bà ấy. Mẹ của con tên gọi là Milena Urgan, có thể được xem như công chúa của hoàng tộc hấp huyết quý, là một nữ hấp huyết quý hung dữ, lợi hại nhưng cũng rất nặng tình. Ta không biết nhiều về chuyện tình của Khải Nguyên và Milena, nhưng có vẻ như nó không đẹp như mối tình của hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích. Cha và mẹ của con đã bị cuốn vào vòng xoáy chém giết tranh giành quyền lực trong nội bộ thế giới hấp huyết quý. Mối lương duyên đó cũng hóa thành nghiệt duyên ... Mẹ của con đã sinh con ra trong đau khổ và cô độc, rồi sau đó không lâu, bà ấy bị Thiên Ma giết hại. Cha con đã đưa con về, giao cho chúng ta trước khi lên đường đi quyết chiến sinh tử với Thiên Ma. Còn chuyện sau đó thì con đã biết rõ rồi đây ...”

Dạ Lan ngồi cạnh Vấn Thiên cũng xác nhận

“Thiên Cơ lão nhân cũng từng nói về thân thế của anh như vậy ... “

Vấn Thiên quay sang Dạ Lan, nắm lấy vai cô ta hỏi

“Cô còn biết được điều gì nữa ?”

Dạ Lan rụt rè nói

“Còn một điều nữa... Thật ra, chẳng hề có cường giả nào có danh tự là Lãnh Huyết cả. Lãnh diện tử thần được các võ giả phương Đông gọi bằng một danh hiệu khác: Bạch phát huyết ma. Nếu ghép hai danh hiệu đó lại, sau đó rút ngắn đi, ta sẽ có danh tự: Lãnh Huyết. Chính là tên của thủ hộ giả ở thư viện Marshall. Dĩ nhiên là ông ta phải dịch dung đi một tí, chẳng đại gì lại để lộ ra những điểm đặc trưng của mình, bởi vì ông ta có quá nhiều kẻ thù mà. Lãnh Huyết và Lãnh diện tử thần chỉ là một người, ông ta cố ý sử dụng 2 loại võ công khác nhau để anh không nhận ra mà thôi “

Vấn Thiên kinh ngạc đến sững sờ, tai chàng như ù đi, không thể nghe thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28: Thần Binh Sắp Xuất Thế

Trong lòng Vấn Thiên dấy lên hàng loạt cảm xúc phức tạp

Bối rối, kinh ngạc, ngỡ ngàng và hốt hảng

Chàng đã hiểu được cảm giác thân thiết đó không phải do sự ngưỡng mộ đối với cường giả tạo ra, mà đó chính là một loại linh cảm đặc biệt chỉ có ở những người có cùng huyết thống

Vấn Thiên thờ dài tự nhủ

“Có lẽ ông ấy không nhận ra mình ... À không ... Nhất định là ông ấy đã nhận ra nhưng vì tình cảnh lúc đó ... Cũng có thể là ông ấy có nỗi khổ tâm riêng ...”

Câu chuyện của quá khứ vẫn được tiếp tục, Max và Nguyệt Ánh thay phiên nhau kể về những cuộc chiến của Khai Nguyên cho Văn Thiên nghe. Văn Thiên kiên nhẫn lắng nghe, không bỏ sót chi tiết nào, nét mặt càng lúc càng trầm xuống. Chẳng đoán rằng U Linh tư tế chính là một người còn sống sót của hấp huyết quý tử đại gia tộc, và chẳng cũng biết rằng sắp tới mình sẽ gặp nhiều rắc rối với những ân oán triền miên này. Đối với Văn Thiên mà nói, đây quả thật là một vấn đề phức tạp vô cùng.

Cuộc nói chuyện kéo dài nhiều giờ cuối cùng cũng kết thúc

Sát thân và Dạ Lan cũng được bố trí mỗi người một phòng riêng trong căn biệt thự. Có lẽ tạm thời họ sẽ ở lại đây

Văn Thiên tâm trạng nặng nề, không nói không rằng, chỉ thờ dài một lúc rồi bỏ về phòng, leo lên giường nằm nghỉ ngơi mông lung. Chẳng ôn lại một lượt tất cả những sự việc đã diễn ra. Bất chợt, những câu hỏi lớn lại liên tiếp hiện ra trong đầu chẳng. Vì sao cha chẳng lại gây oán với nhiều môn phái như vậy? Nữ nhân thuộc giáo hội Roma xuất hiện ở Thiên Cơ đại điện thật ra là ai, vì sao cha chẳng lại liều mạng bảo vệ nữ nhân đó như vậy? Trong trận chiến 20 năm trước, rốt cuộc những ai, hay là những thứ gì đã thoát ra khỏi lỗ đen đó? Văn Thiên mãi mê suy đoán, đến khi đầu óc mụ mẫm, liền thả lỏng người, tự để mình rơi vào giấc ngủ.

Đến khi Văn Thiên tỉnh giấc, trời đã tối tự lúc nào, hiển nhiên là đã quá giờ ăn tối.

Văn Thiên lồm lũi bước xuống phòng khách, trong đầu trống rỗng. Chẳng không muốn suy nghĩ gì nữa. Điều gì phải đến sẽ đến, lo lắng suy nghĩ cũng chẳng giải quyết được gì, thôi thì cứ cố gắng bình tĩnh mà đối mặt với tất cả vậy. Và trên hết, muốn đương đầu với những khó khăn, thử thách đó, chẳng phải có một thực lực đủ mạnh. Văn Thiên ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, bắt đầu vận công theo khẩu quyết Huyết ma tâm kinh. Chẳng kinh ngạc khi phát hiện ra chân khí lưu trong cơ thể mình cực kì sung mãn, đang cuộn cuộn lưu chuyển tuần hoàn theo huyết mạch tựa như suối nguồn không bao giờ cạn. Tu vi của Văn Thiên lại tăng tiến thêm một bậc nữa.

Sau một hồi điều tức, Văn Thiên mở mắt ra nghĩ thầm trong bụng

“Mình đã hiểu rồi. Có lẽ cha muốn truyền cho mình một số công lực của ông ấy nhưng lại sợ mình từ chối nên mới đem số công lực đó tạo thành Huyết long, truyền sang cơ thể Huyền Vũ. Khi mình vận công khống chế Huyết long cho Huyền Vũ thì đồng thời mình cũng luyện hóa số công lực đó, và đến thời điểm thích hợp, nó sẽ tự động chuyển sang cơ thể của mình. Thật là một phương pháp lạ lùng, nhưng cũng rất hay... Cha mình đúng là một người thông minh vô cùng.”

Chẳng lại ngồi nghỉ ngơi hàng giờ, rồi thờ dài tỏ vẻ oán than

“Những tính toán của ông ấy quả thật phức tạp. Mình không thể hiểu nổi ...”

Cùng lúc đó, tại bãi loạn thạch nơi Văn Thiên đã từng giao chiến với Hàn Băng, một bóng người đang công theo một người khác chạy như bay trong màn đêm, cước bộ rất nhẹ nhàng, không phát ra một tiếng động nào. Người đang được công chính là Yên Thù, còn người kia lại là Lãnh Huyết – một thân phận khác của Khai Nguyên.

Sau một thời gian di chuyển, họ đã ra khỏi dãy núi đá, băng qua hoang mạc, đến được một thị trấn nhỏ cách cứ địa Thiên Cơ lâu khoảng 50 cây số về hướng Tây.

Khi còn cách thị trấn gần một cây số, Lãnh Huyết bỏ Yên Thù xuống, nói bằng chất giọng lạnh lùng quen thuộc

“Cô đã được an toàn rồi đây. Hãy tìm một chỗ để nghỉ qua đêm, rồi ngày mai tìm cách rời khỏi nơi này càng xa càng tốt. Tạm thời, trong 3 ngày sắp tới, người của Thiên Cơ lâu sẽ không thể đuổi theo cô, hãy tận dụng cơ hội của mình”

Yên Thù nhìn Lãnh Huyết bằng ánh mắt cảm kích, nói

“Cảm ơn anh. Nếu anh không đến kịp thời e là họ đã đem tôi ra xử tử mất rồi. Tôi cảm thấy anh không đến nổi lạnh lùng như vẻ bề ngoài của anh đâu. ...”

Lãnh Huyết gất lại

“Nói nhiều quá ...”

Đồng thời, từ người Lãnh Huyết lại tỏa ra một khí tức băng lãnh rất đáng sợ

Yên Thù không tỏ vẻ sợ hãi, lại nhìn lên bầu trời, cười rất tự nhiên nói

“Đêm nay trăng lại tròn, rất đẹp. Nếu tôi nhớ không lầm thì anh cũng thích ngắm trăng. Hiện giờ chúng ta cũng không vội vã cho lắm, anh có thể ngồi xuống cùng tôi ngắm trăng không? “

Lãnh Huyết nhún vai, nói

“Tùy ý cô ...”

Nói đoạn, anh ta ngồi ngay xuống đất, hướng ánh mắt lên bầu trời ngăm nhìn vàng trắng đang khuất sau những gợn mây. Yên Thùy cố ý ngồi sát gần Lãnh Huyết, cùng thưởng thức vẻ đẹp của đêm trăng, đôi mắt như dạt dào những làn sóng cảm xúc bất tận

Mãi một lúc sau, Yên Thùy bỗng lên tiếng, phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm

“Tên Vắn Thiên đó thật là ích kỉ, chỉ biết nghĩ riêng cho bản thân hắn, chạy trốn một mình mà không mang theo ai cả. Ngay đến cô bạn gái của hắn cũng bị bỏ lại. Thật là một kẻ vô tâm”

Lãnh Huyết chậm rãi lên tiếng

“Trong tình huống đó, cậu ta không thể làm khác hơn. Cậu ta trốn khỏi Thiên Cơ lâu là nhờ mưu trí xảo quyệt chứ không phải là dùng thực lực mà tranh đấu công khai. Nếu cô ở trong tình huống đó, chắc cô cũng sẽ xử sự như vậy thôi”

Yên Thùy hậm hực nói

“Tôi biết mà. Sư phụ và đệ tử luôn bênh vực lẫn nhau.”

Yên Thùy bỗng nhớ đến một điều, liền tò mò hỏi

“Thế còn cô gái đó ? Sao anh không cứu cô ta ra luôn một thể ? Anh dư sức làm điều đó mà”

Lãnh Huyết nói

“Sau khi Vắn Thiên trốn thoát, cô và cô gái đó bị tách ra nhốt riêng. Rồi chỉ một ngày sau đó, người của U Minh tuyệt địa đã đến đưa cô ta đi. Chắc là cô ta đã được an toàn. Cô ta cũng là người của U Minh tuyệt địa mà”

Yên Thùy kinh ngạc, thốt lên

“Thật không ngờ ... Tên Vắn Thiên này thật là tà dị khó lường, lại toàn giao du với những nhân vật có lai lịch hắc ám, bất thiện. Chắc chắn trong tương lai hắn sẽ trở thành một cao thủ tà đạo, hoặc một ma đầu giết người không gớm tay”

Yên Thùy nói xong cảm thấy mình có hơi quá lỗ, liền im bặt. Lãnh Huyết cũng là một người có quan hệ với Vắn Thiên, anh ta cũng có lai lịch không rõ ràng và tác phong mang hơi hướng tà ác. Nói như thế chẳng khác nào mắng xéo anh ta cả.

Lãnh Huyết không tỏ ra tức giận, mà nét mặt như chùng xuống. Anh ta không nói gì, lẳng lặng quay lưng định bỏ đi

Yên Thùy ấp úng nói

“Tôi xin lỗi ... Tôi không cố ý ... Chỉ là ...”

“Không phải lỗi của cô, sự thật vốn là vậy” – Thanh âm lạnh lẽo của Lãnh Huyết cất lên

Lãnh Huyết không quay đầu lại, tung mình vào màn đêm, phút chốc đã biến mất trước đôi mắt ngỡ ngàng của Yên Thùy

3 ngày sau

Đêm đã về khuya, đã hơn 12 giờ

Vắn Thiên ngừng vận công, cẩn thận nhắm mắt lại, dùng Huyết nhãn quan sát một lượt trước khi đi ngủ. Sau khi trốn thoát khỏi Thiên Cơ lâu, chàng vẫn lo sợ người của Linh Không phải bám theo gây khó dễ cho mình và cha mẹ nuôi. Chàng tận dụng tối đa khả năng Huyết nhãn thiên phú, tăng cường cảnh giác, không lơ lỏng dù chỉ một phút

Với Huyết nhãn của Vắn Thiên, mọi sinh vật sống có máu huyết lưu thông trong người khi bước vào bán kính quan sát đều bị chàng nhận biết được. Cho dù là cao thủ có tu vi thâm hậu, có thể ẩn tàng thân ảnh và khí tức của mình nhưng cũng không thể nào làm cho huyết mạch ngừng lưu thông được. Ngay cả Lãnh Huyết và Sát thần cũng không ngoại lệ, do vậy Vắn Thiên tự tin rằng chàng có thể phát hiện ra bất cứ kẻ nào đang đến gần mình, cho dù đó là ai đi chăng nữa.

Vắn Thiên dường như đã phát hiện được điều gì đó bất thường. Chàng nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài rồi theo đường ống thoát nước leo lên mái nhà, động tác rất cẩn thận, không phát ra tiếng động nào cả

Một bóng người đang ngồi trầm ngâm quan sát bầu trời, thỉnh thoảng lại bấm đốt ngón tay như tính toán gì đó. Vắn Thiên lom khom đến gần người đó rồi bất thần xuất thủ vung tay chụp lấy cổ đối tượng, nhanh chóng khống chế.

Vắn Thiên nhìn gương mặt của người đó qua ánh sáng mờ ảo hắt lại từ những ngọn đèn đường gần đó rồi buông tay ra. Chàng nhắm mắt nói

“Dạ Lan ... Là cô sao. Đang lúc đêm khuya lại lén lút lên đây để làm gì?”

Dạ Lan lúng túng nói

“Tôi ... Tôi chỉ lên đây để quan sát thiên tượng cho rõ hơn một chút thôi ... Hôm nay trước tôi đã phát hiện ra điều gì đó không ổn ...”

Vân Thiên cười ồ lên, nói

“Ha ha ha, lại là mấy trò bói toán vớ vẩn đó à. Nói thử xem, cô đã phát hiện được điều gì?”

Dạ Lan có vẻ không vui, chau mày nói

“Nếu anh không tin thì thôi. Đừng hỏi làm gì”

Vân Thiên cũng hơi tò mò, liền xuống nước làm hòa

“Thôi mà, tôi xin lỗi. Nói cho tôi biết, cô đã quan sát được gì từ thiên tượng đó?”

Dạ Lan ngẫm nghĩ một lúc rồi ngập ngừng nói

“Quy đạo của một số tinh tú đã bị thay đổi. Cụ thể là ...”

Vân Thiên vội ngắt lời

“Đừng giải thích thiên văn cho tôi nghe, tôi không biết gì về thứ đó cả. Hãy nói cho tôi biết, thiên tượng biến đổi như vậy rốt cuộc là điều gì sẽ xảy ra”

Dạ Lan ưu tư nói

“Sắp có thần binh xuất thế thì phải. Thần binh này rất bá đạo, nhưng lại ẩn tàng điềm không hay”

Vân Thiên kinh ngạc thốt lên

“Không ngờ thời buổi này lại có thể có chuyện như vậy. Đó là binh khí gì? Nó hiện đang ở đâu?”

Dạ Lan quan sát bầu trời một lúc, nói

“Giúp tôi đi xuống”

Vân Thiên bắt thần xuất thủ ôm lấy cô ta rồi phóng thẳng từ trên mái nhà xuống, tiếp đất nhẹ nhàng. Nét mặt Dạ Lan có chút ửng hồng, lập tức mở cửa, đi thẳng lên phòng của cô ta rồi lôi ra từ dưới gầm giường một chậu đồng lớn.

Cô hướng về phía Vân Thiên, nói

“Anh giúp tôi đổ đầy nước vào chiếc chậu này”

Vài phút sau, Vân Thiên khệ nệ bưng chiếc chậu đồng đựng đầy nước bước vào phòng, đặt nó xuống đất. Dạ Lan ngồi xuống bên cạnh chiếc chậu, đôi tay vẩy lên không khí những đồ hình kì quái, miệng lầm rầm đọc chú ngữ

Mặt nước trong chậu bỗng xao động, đèn trong phòng phụt tắt, rồi từ mặt nước đó lại tỏa ra một thứ ánh sáng lung linh. Mặt nước dường như trở thành một màn hình trong suốt, những hình ảnh mờ nhạt dần dần hiện ra.

Vân Thiên kinh ngạc quan sát những hình ảnh đó, chàng khẽ kêu lên

“Cái gì thế này ... Giống như một bãi tha ma vậy ...”

Những hình ảnh trong mặt nước trở nên rõ nét hơn một chút. Từ thì ... Rất nhiều tử thi nằm khắp nơi. Những tử thi này đã khô quắt lại. Chiếc miệng há hốc và hốc mắt đen ngòm như tạo nên một sự kinh dị khó tả. Cây cối khô cằn, đất đai nứt nẻ, không một chút sinh khí của sự sống. Những sinh vật duy nhất có thể bắt gặp ở nơi này là rắn và chuột. Những làn khói sương mờ nhạt như bóng u linh lơ lửng bay lượn, ở giữa vùng tử địa là một thứ gì đó được che phủ bởi một lớp sương khói hắc ám quỷ dị, không thể nhìn thấy rõ được

Vân Thiên nôn nóng thúc giục

“Mau cho tôi xem thứ gì đang ở sau làn khói đen đó”

Dạ Lan không trả lời, vẫn chăm chú tập trung thi triển pháp thuật của cô ta

Trên trán Dạ Lan đã ướt đầm mồ hôi, vẻ mặt tỏ ra mệt mỏi vì tập trung quá độ, chú ngữ càng lúc càng được đọc nhanh hơn. Dường như đây chính là giây phút quan trọng nhất trong lúc thi triển pháp thuật đó. Vân Thiên thấy vậy, cũng không làm phiền cô ta nữa, chàng mở to mắt quan sát những hình ảnh đang hiện ra trên mặt nước.

Khung hình dần dần di chuyển đi xuyên qua lớp sương khói hắc ám. Một thứ gì đó rất lớn dần dần hiện ra. Đó là một cây cổ thụ đã chết khô với những nhánh cây chằng chịt, ma quái trông như những bàn tay của vô số oan hồn đòi mạng. Trên thân cây cổ thụ là vô số xác khô được ghim vào đó bằng những ngọn giáo rỉ sét. Ở vị trí trung tâm, nơi thu hút sự chú ý nhiều nhất, là xác chết của một người khá cao lớn. Vần Thiên đoán rằng người này chắc phải cao đến 2 mét 50 là ít. Xác chết mặc một chiếc áo choàng trắng dài đã ứa màu, lấm tẩm những vết bẩn màu nâu sậm, không rõ là bùn đất hay máu đã khô lại. Trước ngực áo được viết chỉ chít những văn tự cổ ngoằn ngoèo bằng một thứ mực màu đỏ tươi như máu.

Giương mặt của xác chết càng lúc càng hiện rõ hơn. Vần Thiên kinh hãi giật mình. Trong miệng chiếc đầu lâu nứt nẻ đó là một hàm răng sắc nhọn với những chiếc răng nanh dài. Đây dường như là thi thể của một hấp huyết quỷ chứ không phải là thi thể của một người thuộc nhân loại. Chiếc đầu lâu hung ác đó bỗng há miệng như muốn gào to, trong chiếc miệng rộng đó lại phát ra một thứ ánh sáng đỏ quỷ dị. Rồi tất cả hình ảnh mờ đi, mặt nước cũng trở lại trạng thái bình thường.

Vần Thiên ngẩn ngơ, tự nói một mình

“Thần binh gì thế này ... Không lẽ lại là cái xác đó ? Cũng có thể thần binh được giấu trong cái xác ấy ... Thú vị thật, mình nhất định phải đoạt lấy thứ này. Dù sao mình cũng cần 1 thứ binh khí tốt ...”

Dạ Lan ôm ngực, lao đảo đứng dậy. Cô ta la thảm một tiếng, phun ra một búng máu tươi rồi ngã xuống. Tiếng la thảm đó làm Vần Thiên như bừng tỉnh. Chẳng vội đến đỡ Dạ Lan dậy, lo lắng hỏi

“Cô bị làm sao vậy ? Trong người cô cảm thấy thế nào ? “

Dạ Lan yếu ớt nói

“Không xong rồi ... Thần binh lợi khí là vật có linh tính ... Nó đã phát hiện việc tôi dùng thần thức để thăm dò nó ... Đây là cái giá phải trả ... Chắc là tôi khó sống nổi ... “

Dạ Lan chỉ nói được vài câu đã ngất đi. Vần Thiên vội cầm tay cô ta bắt mạch. Chẳng nhận thấy mạch đập của Dạ Lan vừa yếu ớt vừa hỗn loạn, kinh mạch lại bị tổn thương rất nặng. Dường như thần binh đó đã phát ra một loại năng lượng làm rối loạn tinh thần Dạ Lan, và thế là pháp thuật mà cô ta đang thi triển tự động phản phê, tự hại chính cô ta. Với tình trạng này, e là chỉ chưa đầy một giờ nữa Dạ Lan sẽ suy kiệt mà chết.

Vần Thiên than thầm

“Thần binh gì mà lợi hại thế này ... Chưa xuất thế đã như vậy rồi ... Không biết mình có đủ sức để chế phục nó không nữa ... Dù thế nào đi nữa, mình cũng phải thử một phen“

Vần Thiên đã lỡ chuốc oán với những kẻ có thực lực cường đại như Thiên ngoại giáo, U Minh tuyệt địa và Linh Không phái. Để tồn tại và tự bảo vệ mình, chẳng cần có một thực lực cường đại. Thần binh chưa xuất thế đó dường như là chìa khóa để giải quyết vấn đề nan giải của Vần Thiên. Chẳng quyết tâm phải đoạt cho bằng được thần binh đó. Và điều quan trọng nhất mà Vần Thiên cần làm lúc này là giữ được tính mạng của Dạ Lan. Không có cô ta dẫn đường Vần Thiên không thể nào tìm đến vùng tử địa nơi thần binh đang ẩn tàng

Thời gian không đợi một ai cả

Sinh mệnh của Dạ Lan như một ngọn đèn leo lét sắp tắt

Vần Thiên suy nghĩ một thoáng rồi thờ dài tự nhủ

“Có lẽ là còn cách này ... Nhưng mà ... Thôi mặc kệ, cố gắng cứu được tính mạng của cô ta cái đã, những chuyện khác để tính sau vậy ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 29: Kẻ Khủng Bố

Cô gái bỏ vật nọ vào túi xách, rồi lại nói chuyện với nam nhân kia 1 lúc lâu. Khải Nguyên có nghe thấy họ nói chuyện nhưng họ lại dùng thứ ngôn ngữ mà hắn không hiểu được. Ở Singapore, chủ yếu người ta nói chuyện với nhau bằng tiếng Hoa và tiếng Anh, Khải Nguyên biết 2 ngôn ngữ này, nhưng ngôn ngữ của đôi nam nữ kia thì hắn hoàn toàn không biết.

Đôi nam nữ gọi tính tiền rồi rời đi. Khải Nguyên cũng đặt 1 tờ tiền xuống bàn rồi bám theo họ. Hắn giữ khoảng cách rất xa đôi nam nữ nhưng mục quang tinh anh vẫn bám chặt từng cử động của họ. Đôi nam nữ đang đi vào 1 chiếc xe hơi rồi lái đi, Khải Nguyên vẫn đi bộ bám theo, đường sá hơi đông nên

họ không di chuyển nhanh được

Đôi nam nữ dừng lại ở 1 khách sạn lớn. Người đàn ông ở trong xe chờ, còn cô gái bước vào khách sạn. Khải Nguyên cũng theo lối cửa hông khách sạn mà vào, hần bám theo sát gót cô gái ấy. Đường như biết bị bám theo, cô gái bèn chui vào thang máy, ấn nút đóng cửa lại rồi lên tầng cao nhất. Tầng này chưa có khách đến ở, hoàn toàn vắng vẻ

Cửa thang máy vừa mở ra, cô gái kinh hãi khi thấy Khải Nguyên đang đứng chờ trước cửa thang máy. Nguyên là nữ nhân vừa đóng cửa thang máy, Khải Nguyên đã theo lối cầu thang bộ gần đó, vừa thấy không bị ai nhìn liền thi triển khinh công như bay, cô gái chưa đi hết nửa đường hần đã ở đó chờ sẵn

Khải Nguyên nhìn chăm chăm vào cô gái. Cô gái này mặc áo 2 dây màu đen váy ngắn cùng màu, cao khoảng 1m7, da ngăm đen, trông rất khỏe khoắn, đôi mắt đen, to, chiếc mũi cao cùng đôi môi thanh tú tạo ra 1 nét đẹp rất đặc trưng. Cô gái có vẻ rất bối rối, tay đưa vào trong túi xách như muốn lấy vật gì ra

Khải Nguyên cười nói

“Súng ngắn hãm thanh hả, lâu rồi tôi chưa được ăn đạn, trong người cũng ngứa ngáy, cô cho tôi vài viên xem”

Vài tiếng động khô khốc vang lên, khẩu súng từ trong túi xách đã khai hỏa bắn vào Khải Nguyên nhưng chỉ làm áo hần rách mấy lỗ, từ những chỗ rách, cơ nhục của hần hiện ra, hoàn toàn lành lặn, 1 vết bầm cũng không có. Cô gái đó lấy làm kinh hãi, bắn thêm chục phát nữa nhưng vẫn không có gì xảy ra

Khải Nguyên nhe răng cười

“Hết đạn rồi nhé cô em, nãy giờ cô bắn 20 viên, hần đó là loại súng ngắn Glock, à, cái áo này giá hơn 100 USD đấy, bị cô bắn hỏng mất rồi, bồi thường cho tôi mau”

Cô gái da ngăm ánh mắt lay động, định làm 1 việc gì đó nhưng lại bị Khải Nguyên nhanh như chớp ôm chặt lấy, không chế hoàn toàn. Hần giật túi xách của cô ném đi rồi cười

“Mục tiêu của cô không ở đây, cho nổ bom không phải lãng phí sao, trái bom đó cũng phải vài ngàn USD đó, hơn nữa tính mạng cô chỉ có 1, sao lại liều lĩnh thế”

Khải Nguyên lại nói như đang đùa giỡn

“Tôi không phải cảnh sát, chỉ là không nỡ nhìn người đẹp chết tan xác thôi, hơn nữa cô cho nổ bom ở đây sẽ liên lụy không ít người đó. Thôi, có gì cứ từ từ nói, muốn giết ai thì kiếm kẻ đó bắn vài phát, cần gì làm vậy”

Nói rồi tay liền tiến đến dây áo của cô gái, nhanh chóng cởi áo cô ta ra. Hần sợ cô ta giấu thiết bị kích nổ trong người nên phải làm thế, cũng nhân tiện lợi dụng tình huống để thỏa mãn tính háo sắc của hần. Cô gái chống cự rất quyết liệt, dường như dùng hết mọi chiêu thức để đối phó với nam nhân nhưng vô hiệu, gã vô lại trước mặt cô như là người làm bằng sắt thép, đánh vào hần chính mình lại bị đau. Khải Nguyên dùng Nguyên thần vắn trên cô ta, như phát hiện điều gì đó, hần lại la khẽ

“Áy, đừng cắn lưỡi tự sát chứ”

Nói rồi lại dùng cái miệng của hần lấp lấy miệng cô ta, cô gái cũng phản ứng rất nhanh, dùng răng cắn lấy lưỡi hần, cũng may là cái lưỡi của Khải Nguyên cũng không phải tầm thường nếu không chắc là cũng bị đứt lìa mất rồi

Khải Nguyên đẩy cô ta ra nói

“Thua cô rồi, tôi thả cô ra xem cô có dám tự sát nữa không, cắn lưỡi tự sát rất là đau đớn đó, nếu chẳng may không chết sau này sẽ bị cầm suốt đời, ăn uống cũng không được, khổ sở không thể tả”

Cô gái vẫn không nói 1 lời, dùng ánh mắt ngạc nhiên và kinh hãi nhìn Khải Nguyên, hần bèn nói tiếp

“Tôi biết cô thuộc tổ chức Alzead, còn trẻ tuổi mà dũng cảm thế tôi cũng phục, nhưng tôi không thích thấy cô chết vô ích. Cô giết được vài kẻ thù, sẽ lại mọc thêm vài chục kẻ thù nữa, xem cô có mấy chục cái mạng mà giết hết chúng không?”

Cô gái lại càng kinh ngạc, hỏi Khải Nguyên

“Làm sao anh biết được? Tôi thấy anh cũng không có vẻ giống cảnh sát hay là kẻ thù của tổ chức, vậy anh là ai?”

“Là 1 kẻ rảnh rỗi thích xen vào chuyện của người khác, tôi nhìn trái bom mà biết cô thuộc tổ chức đó, cách chế tạo bom của tổ chức Alzead rất là đặc biệt, không thể lẫn lộn”

Khải Nguyên dĩ nhiên là không thể lộ ra về Nguyên thần vắn, bèn bịa ra 1 lý do có vẻ tin được

Cô gái đáp ứng

“Tôi chỉ định cài bom để tiêu diệt kẻ thù, không định đánh bom tự sát. Nhưng nếu phải chết, chết vì cuộc Thánh chiến tôi cũng lấy làm vinh dự, sau khi

chết tôi sẽ trở thành anh hùng, linh hồn tôi sẽ được lên thiên đàng, gia đình tôi sẽ được tổ chức chăm sóc, tôi không phải lo “

Khải Nguyên nói 1 tràng

“Thánh chiến cái con khi mồm gì không biết, tranh giành đất đai và quyền lực cứ nói thẳng ra cho dễ nghe. Tôi cũng gặp những kẻ Thánh chiến, từ vì đạo như cô lúc sắp chết, chỉ thấy họ khóc mẹ kêu cha, luôn mồm gào thét không muốn chết, vết thương trên người máu tuôn như suối, ruồi nhặng bu đầy, đau đớn cực độ, thiên đàng cái nỗi gì chứ, còn hơn là xuống địa ngục nữa. Anh hùng quái gì chứ, bất quá họ cũng chỉ tưởng nhớ cô vài ngày rồi cô sẽ rơi vào quên lãng như 1 viên gạch lát đường cho họ thôi, bất quá họ chỉ cho gia đình cô vài đồng đủ sống chừng mấy ngày rồi gia đình cô cũng vẫn khốn khổ thôi, các em cô sau này lớn lên cũng sẽ bị tổ chức lợi dụng rồi cũng chết thảm như cô thôi”

Cô gái nghe xong vẻ mặt biểu hiện sự giằng co tư tưởng rất phức tạp, cô khóc to lên

“Tôi không tin, anh nói dối, anh gạt tôi”

Khải Nguyên làm vẻ mặt điềm nhiên

“Nói dối cô làm gì, sự thật nó hơi khó nghe, đành chịu vậy”

Khải Nguyên đến bên quả bom rơi dưới đất, hàng đồng dây nhỏ, hắn không biết phải tháo gỡ ra sao, liền nghĩ ra 1 cách, dùng quang cầu dị năng của hắn cùng lúc đốt cháy tất cả dây điện, thế là quả bom trở nên vô hại. Cô gái thấy vậy bèn nín khóc, kêu to

“Đó là cái gì thế, anh có phép thuật sao ?”

Khải Nguyên cười

“Phải, tôi là thần tiên đây, thấy cô cũng không đáng chết nên hiện thân cứu cô đó.”

Rồi hắn nói

“Giờ cứ để quả bom này ở đây, cô xuống dưới ra xe tẩu thoát đi, xem như cô hoàn thành nhiệm vụ rồi, bom không nổ xem như là xui xẻo thôi, không ai trách phạt cô đâu, tôi nay bảo người phụ trách của cô ra quán bar Đêm Thiên Đường gặp tôi”

Cô gái vừa đi khỏi, Khải Nguyên cũng ung dung đi xuống rồi hắn la to “Có bom ! Có bom ở đây !”

Mọi người bèn chạy tán loạn, Khải Nguyên cũng chuẩn mất, cô gái nọ nhân lúc hỗn loạn cũng tẩu thoát được

Khải Nguyên ghé cửa hàng thời trang mua 1 cái áo khác giống cái hắn đang mặc rồi mới về nhà. Khải Nguyên nghĩ tổ chức Alzead từng bị siêu cấp chiến sĩ tấn công, thủ lĩnh trước đây của tổ chức đó cũng bị siêu cấp chiến sĩ giết hại nên chắc là họ sẽ cung cấp cho hắn thông tin gì đó có giá trị. Về gần đến nhà, hắn cũng không quên mua kem và sôcôla thưởng cho Thu Thủy như hắn đã hứa.

Nhìn Thu Thủy mừng rỡ như 1 đứa trẻ được quà, Khải Nguyên cũng thấy vui, hắn hỏi han, chọc ghẹo 3 người vợ 1 lúc rồi giúp họ làm thức ăn. Suốt ngày hắn không có biểu hiện gì khác thường, trời vừa tối liền thay đồ đến quán bar Đêm Thiên Đường

Khải Nguyên ngồi 1 lúc thì tự nhiên có 4 người tiến lại ngồi bên cạnh hắn, hắn nhận ra 1 trong số đó là cô gái lúc sáng, 1 người nói với hắn

“Xin mời ông ra cửa sau”

Khải Nguyên liền đi theo họ ra cửa sau, sau cánh cửa này là 1 con hẻm vắng vẻ. 1 người lại dùng tay lục soát khắp người Khải Nguyên tìm vũ khí nhưng Khải Nguyên nào có mang theo. Thấy có vẻ ổn, 1 người khác liền gọi điện thoại rồi ít phút sau 1 chiếc xe du lịch cửa kính màu đen không thấy được bên trong trở tới, Khải Nguyên bị đẩy lên xe. 1 người dùng dải băng đen có vẻ như muốn bịt mắt hắn. Hắn cũng hơi bức mình nhưng nhìn sang cô gái, ánh mắt cô gái như bảo hắn cứ yên tâm, sẽ không sao nên thôi, hắn để cho họ bịt mắt hắn

Xe chạy một lúc rồi dừng lại, Khải Nguyên được dẫn vào 1 tòa nhà, đi 1 lúc nữa hắn được dắt đến 1 căn phòng, rồi dải băng bịt mắt được tháo ra

Trong phòng không có gì, chỉ có 1 ngọn đèn tròn trên trần, 1 cái bàn, 2 chiếc ghế, Khải Nguyên ngồi xuống rất tự nhiên. 5 phút sau, cửa mở ra, 1 người đàn ông râu ria đội khăn theo kiểu Hồi giáo bước vào

Khải Nguyên nở nụ cười xã giao, đưa tay ra bắt tay ông ta đáng vẻ rất thân thiện.

Người đàn ông tự giới thiệu

“Tôi tên là Sultan Fanir, người đại diện của tổ chức tại châu Á.”

Khải Nguyên cười nói

“Tôi biết, các ông có rất nhiều nghi vấn đối với tôi, tôi xin hỏi trước 1 câu nhé. Hơn 3 năm trước có phải thủ lĩnh Abdul Raziel của các ông bị giết ở vùng núi Khatula bởi 1 con quái vật không ?”

Người đàn ông về mặt kính ngạc hỏi

“Ông là ai ?Làm sao ông biết được việc đó ?”

Khải Nguyên về mặt nghiêm trọng

“Tôi cũng đang lần theo dấu vết con quái vật đó đây, tính ra thì chúng ta có cùng kẻ thù, có thể hợp tác được, tôi sẽ nói cho ông biết những gì tôi biết, ông cũng làm vậy nhé.Chúng ta bắt tay làm tin nào”

Khải Nguyên đưa tay nắm lấy bàn tay của người đàn ông đó, cử chỉ thân thiện này cũng làm cho ông ta có thêm thiện cảm đối với Khải Nguyên.Hắn cũng kể việc bị Khu vực 51 truy sát, nhưng lại nói lý do là vì tìm được 1 tài liệu mật của họ, chứ không nói gì về thân thể của hắn

2 bàn tay rần rôi vẫn giữ chặt lấy nhau, Khải Nguyên hỏi

“Ông có biết hình dạng của quái vật đó không ?”

Sultan bèn ngẫm nghĩ 1 lúc

“Có, 1 người sống sót kể lại nó rất giống con người, nhưng tốc độ lại nhanh hơn ma quỷ, rất khó bắn trúng, bắn trúng cũng không biết đau, quả là rất đáng sợ.Nó được thả xuống căn cứ trong đêm tối, đã vô thanh vô tức sát hại hơn 1 nửa số người ở đó trước khi bị phát hiện”

Khải Nguyên hỏi tiếp

“Vậy chắc là F8, không rõ số hiệu T mấy, có phải nó được trang bị 2 lưỡi dao ở cổ tay không?”

Sultan đáp

“Đúng vậy, khuôn mặt nó rất đáng sợ, cứ như là mặt quỷ ấy, 2 con mắt vô hồn cứ như không phải mắt người sống.Hơn 500 người chiến đấu với nó vất vả lắm mới hạ được, không ngờ trong người nó lại có bom nữa, thủ lĩnh Abdul chết là vì quả bom đó”

Khải Nguyên bèn đem những gì hắn biết về Khu vực 51 và siêu cấp chiến sĩ ra nói cho Sultan biết.Nghe xong, ông ta bèn thở dài

“Thì ra là thế.Sa mạc Nevada ...Không chừng cái căn cứ bí mật đó lại là Khu vực 51”

“Căn cứ bí mật ?Ông có biết vị trí của nó không ?” Khải Nguyên mừng rỡ

Sultan bèn kể

“5 năm trước thủ lĩnh Abdul chúng tôi thực hiện 1 vụ đánh bom ở Mỹ, sau khi thành công ông ấy và 1 số thuộc hạ chạy trốn sang vào sa mạc Nevada để ẩn thân và xóa các dấu vết.Vốn quen với địa hình sa mạc từ nhỏ nên họ không gặp khó khăn gì.Abdul phát hiện 1 núi đá có hình thù vuông vức kì lạ, trông xa giống như 1 cái mặt quỷ, sau đó ông ấy nhìn thấy 1 chiếc trực thăng đến núi đá đó, núi đá liền nứt làm đôi để lộ 1 miệng hầm rất lớn, trực thăng bay vào đó thì ngọn núi cũng khép lại.Abdul chỉ có vài thuộc hạ đi theo nên không dám xông vào đó.Ông ấy cũng nói là quanh khu vực căn cứ có loại từ trường rất lạ, làm là bàn không xác định được phương hướng.Sau đó ông ấy bị phát hiện và bị tập kích nhiều lần ở trong sa mạc đó, kẻ thù cứ như từ dưới đất chui lên.Cuối cùng chỉ còn 1 mình ông ấy sống sót ra khỏi sa mạc Nevada.”

Khải Nguyên đã thu được thông tin hắn cần, hắn nói với Sultan

“Cảm ơn ông, hy vọng sau này chúng ta sẽ luôn hợp tác tốt đẹp như thế này”

Họ nói thêm vài câu xã giao nữa rồi Khải Nguyên được đưa trở lại quán bar Đêm Thiên Đường.Lúc ra khỏi xe, Khải Nguyên vẫy cô gái lại hỏi

“Tên cô là gì, cho tôi biết được không ?”

“Lana Alzuri” cô gái đáp, mở to đôi mắt nhìn Khải Nguyên, lại hỏi “Liệu sau này chúng ta có thể còn gặp nhau không ?”

Khải Nguyên nói với cô ta, giọng ôn tồn

“Không chắc, nếu có duyên thì tự nhiên sẽ gặp lại nhau thôi.Con đường cô đã chọn rất nguy hiểm đấy, sau này cô phải rất cẩn thận.Còn nếu có lỡ thích tôi thì tôi khuyên cô nên quên đi, tôi có 3 bà vợ, 1 nàng hầu rồi, không phải là đối tượng tốt đâu.Nếu lúc ở khách sạn tôi có nói gì không hay về tôn giáo của cô thì cho tôi xin lỗi nhé, tôi không có ác ý gì đâu”

Lana nói có vẻ vô tư

“Theo phong tục của chúng tôi, đàn ông có 7 vợ cũng không sao mà, anh mới chỉ có bấy nhiêu đó thê thiếp mà đã lo xa thế rồi, tôi chỉ cảm thấy anh hơi đặc biệt, chưa hẳn là thích anh đâu”

Khải Nguyên bề mặt không nói gì nữa, vẫy tay chào cô ta rồi bỏ đi.Trời cũng đã gần sáng, thế nào về nhà hắn cũng bị tra hỏi 1 trận nên thân.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 30: Tung Tích Của Thần Bình

Cửa phòng đã được khóa trái, nội bất xuất, ngoại bất nhập

Dạ Lan nằm yên trên giường, nhắm chặt mắt lại, để mặc Vắn Thiên muốn làm gì thì làm. Căn bản là cô không thể kháng cự lại Vắn Thiên, cũng như quá e thẹn để làm bất cứ điều gì, đành để Vắn Thiên trở thành người chủ động.

Đôi bàn tay của Vắn Thiên sau khi thường thức chán chê cặp đào tiên trắng nõn gợi cảm của Dạ Lan đã chuyển hướng thám hiểm đến dải đất thần bí nằm giữa đôi chân thon dài của người đẹp. Bộ ngực của Dạ Lan vẫn chưa được yên tâm, hiện đang bị chiếc lưỡi nóng ẩm tham lam của Vắn Thiên nhấp nháp từng chút một, một ngón tay của chàng đã tiến vào mật động của thiếu nữ, hiện đang hoành hành tại đó. Dạ Lan gồng cứng người, cắn chặt môi để khỏi phải phát ra những tiếng rên rỉ, khuôn mặt nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu, cơ thể thỉnh thoảng lại rung động dữ dội

Vắn Thiên thấy thế, không khỏi phì cười, nói khẽ vào tai Dạ Lan

“Thả lỏng cơ thể đi nào, cứ hành xử thật là thoải mái, đừng tự gò ép mình như thế “

Ngón tay quái ác của Vắn Thiên bắt thần rời khỏi mật động rồi nhanh như chớp, lại tiến vào quấy phá với cường độ mạnh mẽ hơn trước. Toàn bộ cơ thể Dạ Lan run rẩy, miệng thét lên một tiếng lớn đầy thống khổ nhưng cũng mang theo không ít dư vị khoái cảm.

Dạ Lan không thể chịu đựng thêm nữa, nhỏ giọng van nài

“Đừng trêu ghẹo người ta như thế ... Thật khó chịu quá ...”

Vắn Thiên vẫn không chịu dừng tay, Dạ Lan chịu đựng không nổi, phải thốt lên những thanh âm rên rỉ đầy tính dụ hoặc. Về lĩnh vực giao chiến trên giường với nữ nhân, Vắn Thiên chẳng những có được chân truyền từ một tay công tử phong lưu nổi tiếng là Kane truyền thụ, lại còn có không ít kinh nghiệm thực tế với Huyền Vũ. Một xử nữ chưa biết mùi đời như Dạ Lan sao có thể là đối thủ của chàng ...

Mật động đã nhanh chóng trở nên ẩm ướt, toàn thân Dạ Lan cũng ướt đầm bởi mồ hôi. Dưới ánh sáng mờ nhạt trong phòng, cơ thể đó trở nên khiêu gợi hơn bao giờ hết. Vắn Thiên cũng biết là đã đến thời điểm, liền chuyển thân mang tiểu huynh đệ đã đứng sững oai phong tự lúc nào xâm nhập vào động khẩu ướt át của người đẹp.

Dạ Lan kêu lên một tiếng đầy thống khổ, đôi tay ôm chặt lấy tấm lưng trần của Vắn Thiên, rồi lại vô lực buông ra sau đợt tấn công đầu tiên của chàng. Vắn Thiên quý giữa hai chân thiếu nữ, nhẹ nhàng đỡ lấy đôi chân đó, nâng lên, tiếp tục mang tiểu huynh đệ chậm rãi ra vào mật động

Được ít lâu, Vắn Thiên cảm nhận được một cảm giác khác thường. Tiểu huynh đệ vừa chui vào mật động của Dạ Lan đã truyền lại cho chàng một cảm giác mát lạnh thật mỹ diệu chứ không nóng ẩm như lúc tiến nhập vào Huyền Vũ. Chàng đoán là do xuân thủy của cô ta tiết ra quá nhiều, hoặc là do cấu tạo cơ thể của Dạ Lan có điểm gì đó khác biệt so với những nữ nhân thông thường. Vắn Thiên mặc kệ điều đó, vẫn tiếp tục chuyển tâm với công việc mà chàng yêu thích.

Hành sự được một lúc, Vắn Thiên cũng cảm thấy dường như tồn tại một lực hút kì lạ từ nơi sâu thẳm nhất của mật động thiếu nữ đang tác động lên tiểu huynh đệ của chàng. Vách tường cơ nhục của mật động liên tục co thắt, như ôm chặt lấy tiểu huynh đệ của Vắn Thiên. Mặc dù mật động đã trơn ướt vì xuân thủy nhưng Vắn Thiên cũng phải tiêu tốn không ít sức lực để điều khiển bảo bối của mình di chuyển trong thông đạo đó. Sau mỗi đợt tiến quân, những khoái cảm mạnh mẽ truyền lại làm chàng tựa hồ như tê dại vì khoái cảm.

Cảm thấy có chút nhàm chán, chàng lại thay đổi phương pháp tác ái, chàng đặt Dạ Lan nằm nghiêng một bên, nâng một chân của người đẹp lên rồi tiến nhập thật nhanh và thật sâu, chậm rãi rút lui, rồi lại tiến nhập ... Thân thể kiều diễm của Dạ Lan vẫn run rẩy không ngớt, một cách vô thức lại vận vào theo từng nhịp chuyển động của nhục thương. Dưới sự chống trả mãnh liệt của nhục động, tiểu huynh đệ của Vắn Thiên cũng truyền lại cho chàng vô số khoái cảm đặc biệt. Từ miệng chàng thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng nuốt soa đầy hưng phấn

Tiểu huynh đệ của Vắn Thiên liên tục ra vào mật động tạo nên những tiếng động đầy xuân ý. Tiếng rên rỉ của nữ nhân hòa cùng tiếng thờ gấp của nam nhân như tô vẽ thêm cho khung cảnh một sự đắm uế khó tả.

Một lúc sau, Dạ Lan đã lên đến cao trào, từ nơi thâm kín xuân lộ ào ạt tiết ra, toàn thân rũ rượi vô lực. Cô thu hết sức tàn, yếu ớt van xin

“Người ta thật sự không thể duy trì nữa rồi ... Cầu xin chàng đó ... Hãy dừng lại ... A .. a....a ... Chết mất thôi ...”

Vấn Thiên cười khỏ, liền dừng lại, nhưng vấn đề tiểu huynh đệ nằm sâu trong thủy động của thiếu nữ. Chàng nằm đè lên người Dạ Lan, tiếp tục nhám nháp cặp đào tiên đã ướt đầm mồ hôi. Một lúc sau Dạ Lan cảm thấy cái vật thô cứng đang thâm nhập nơi thâm kín của cô bỗng dừng rung động, rồi một luồng dịch thủy ấm áp từ đó tuôn trào vào nội thể. Dạ Lan thở phào nhẹ nhõm, khẽ hỏi

“Chàng đã thỏa mãn rồi phải không?”

Vấn Thiên nở nụ cười đầy tà ý

“Ta còn muốn làm thêm vài hiệp nữa “

Dạ Lan nghe thế, kinh hoàng kêu lên

“Không được. Chàng giết chết người ta mất thôi. Thiếp vừa mới bị pháp thuật phản phệ, cơ thể vẫn còn yếu lắm, thật sự không thể cùng chàng tiếp tục việc đó được nữa”

Vấn Thiên tỏ vẻ thông cảm

“Ừ nhỉ, ta quên mất điều đó. Và lại, đây cũng là lần đầu tiên của nàng. Thôi thì hôm nay dừng lại ở đây, sau này nàng phải đền bù đủ số cho ta đấy, biết chưa nào “

Dạ Lan tìm cách thoái thác

“Làm việc ấy quá nhiều sẽ không tốt đâu ... “

Vấn Thiên cười nói

“Đối với nam nhân bình thường thì quả thật không tốt, nhưng ta thì khác “

Dạ Lan biết rằng nói gì đi nữa cũng không thay đổi được bản tính háo sắc của Vấn Thiên, đành ậm ừ cho qua chuyện. Vấn Thiên ôm ấp Dạ Lan một lúc bỗng nhớ ra một chuyện, liền ghé sát vào tai Dạ Lan thì thầm hỏi

“Vì sao nơi đó của nàng lại lạnh như vậy ? Ta tưởng nó phải rất ấm áp chứ ... Thật là đặc biệt đấy”

Dạ Lan xấu hổ, ấp úng nói

“Thì thiếp đã bảo chàng rằng thiếp vốn có thể chất đặc biệt rồi mà. Chàng từng đọc qua song tu công pháp không lẽ lại không biết đến loại người gọi là Thuần âm nữ hay sao ?”

Vấn Thiên nghe đến 3 chữ “Thuần âm nữ” trong lòng cảm thấy có chút tiếc nuối. Theo như thư điển ghi lại thì khi tu luyện “Song tu thuật” với Thuần âm nữ, hiệu quả tu luyện sẽ tăng lên gấp nhiều lần so với nữ nhân thông thường. Điều đáng tiếc ở đây là Dạ Lan không hề biết chút võ công nào, trừ những khoái cảm tuyệt vời ra, cô ta không thể đem lại cho chàng lợi ích gì khác. Tuy nhiên, đối với Vấn Thiên mà nói, chàng cũng không cần điều gì xa vời hơn là những khoái cảm đó.

Dạ Lan như biết được những suy nghĩ của Vấn Thiên, lại nói

“Mặc dù không thể song tu cùng chàng, nhưng nhu cầu tình dục của Thuần âm nữ rất lớn, cũng vừa hay chàng lại là một nam nhân cường tráng, háo sắc ... Nhưng chàng hãy liệu hồn đây, hoan ái vô độ như thế này coi chừng sau này chàng sẽ “hết vốn” cho mà xem “

Vấn Thiên trong lòng cũng lấy làm kinh ngạc. Không ngờ một thiếu nữ có vẻ ngoài thuần khiết như Dạ Lan lại có thể nói ra câu đó. Chàng lấy làm thích thú, trêu lại

“Thật giống dân nữ quá đi. Chưa biết là ai thua ai đâu, nàng hãy chờ xem “

Dạ Lan xấu hổ cãi lại

“Người ta không phải là dân nữ mà ...”

Vấn Thiên chợt nghĩ đến một điều, lại cười hắc hắc trêu chọc

“Chắc hẳn là lão sư phụ của nàng nuôi dưỡng nàng là để sau này hưởng dụng thân thể Thuần âm nữ của nàng đấy. Nhưng với thể trạng suy kiệt của lão, e là lão phải chiếm đoạt thân xác của ta mới có thể làm điều đó được. Ha ha ha, dù thế nào đi nữa, vẫn là thân thể của ta tác ái cùng nàng mà thôi “

Dạ Lan “hừ” một tiếng, gượng dửng nói

“Chàng phải có chút tôn trọng người đã khuất chứ, không thể tùy tiện đùa giỡn như vậy được. Sư phụ cũng có nỗi đau riêng của ông ấy. Tuy ông ấy có tiền tài và quyền lực mà nhiều người mơ ước nhưng về phương diện nam nữ thì ông ấy hoàn toàn không có khả năng, bởi vì ông ấy chính là Âm dương nhân. Ông ấy đã làm tất cả để nghịch thiên cải mệnh nhưng số trời vẫn khó tránh. ... Từ nay về sau nếu thiếp còn nghe thấy chàng nói xấu sư phụ, thiếp sẽ lập tức rời khỏi chàng. Chàng nhớ cho kỹ đấy “

Vấn Thiên hỏi hà làm hòa

“Ta xin lỗi nàng, từ giờ trở đi ta sẽ không nói gì về sự phụ của nàng nữa. Tha lỗi cho ta nhé “

Dạ Lan vẫn còn vẻ không vui, Vấn Thiên bèn ra sức thi triển kỹ xảo miệng lưỡi, đặt lên đôi môi đỏ mọng của cô một nụ hôn sâu lắng, đôi tay ma mãnh vẫn không quên loạn động trên thân thể của người đẹp. Dưới sự kích thích mãnh liệt đó, cơn giận dữ của Dạ Lan nhanh chóng tiêu biến đi mất, tựa hồ như chưa có gì xảy ra vậy

Vấn Thiên lại nhớ đến vấn đề chính. Thân binh chưa xuất thế đó đã khơi dậy sự hiếu kỳ trong lòng chàng, và với bản tính tò mò, háo thắng của Vấn Thiên, chắc chắn chàng phải tìm đến đó cho bằng được và tìm mọi cách đoạt lấy thân binh đó. Bảo vật trên đời không có nhiều, vì sao lại để nó rơi vào tay người khác được chứ

Vấn Thiên lấy lại vẻ nghiêm túc, hỏi

“Vùng tử địa nơi thân binh ẩn tàng đó rốt cuộc là địa phương nào vậy ?”

Nét mặt Dạ Lan chợt biến đổi, có vẻ lo sợ nói

“Đó dường như không phải một địa phương bình thường. Chàng không thể xâm nhập vào đó theo cách thông thường được. Thiếp cũng chưa dám chắc lắm về những gì mình biết, hãy cho thiếp một thời gian “

Dục tốc bất đạt, Vấn Thiên dĩ nhiên là biết điều đó. Dù sao thân binh vẫn chưa xuất thế, có tìm đến vùng tử địa đó sớm cũng chẳng làm gì được. Không chừng sẽ gây nên một việc hồ đồ gì đó làm ảnh hưởng đến quá trình xuất thế của thân binh. Đó là chưa kể đến những đối thủ có cùng dã tâm tranh đoạt thân binh như chàng.

Tung tích của thân binh, có lẽ trên đời không chỉ có mình Vấn Thiên biết. Tranh đoạt thân binh không chỉ đơn giản là tìm đến nơi thân binh ẩn tàng, tùy tiện lấy nó rồi mang đi, mà là một cuộc đấu trí cam go giữa nhiều thế lực. Sai lầm của người này lại chính là thuận lợi cho người khác.

Vấn Thiên vẫn chưa biết được sẽ có những ai cùng tham gia tranh đoạt thân binh với chàng. Chàng tự nhắc mình phải thật sự cẩn trọng tối đa, dù chỉ trong hành động nhỏ nhặt nhất. Vấn Thiên không muốn mình sẽ làm một việc công quả là mở đường, dọn dẹp những chướng ngại cho những đối thủ của chàng thuận tiện hơn trong việc chiếm đoạt thân binh đó.

Vấn Thiên mãi mê nghĩ ngợi một lúc lâu, bỗng nghe thấy tiếng Dạ Lan dịu dàng hỏi

“Vấn Thiên, chàng có tin tưởng thiếp không ?”

Vấn Thiên lập tức trả lời

“Có chứ. Đương nhiên ta phải tin tưởng nàng rồi. Vì nàng là nữ nhân của ta mà “

Dạ Lan có vẻ lúng túng, một lúc sau mới nói lên được

“Chàng phải hứa với thiếp một việc “

Vấn Thiên tỏ vẻ chắc chắn nói

“Bất kể là việc gì, dù là 10 việc đi nữa, ta cũng hứa với nàng “

Dạ Lan chau mày

“Bớt cái miệng của chàng đi một chút ... Chàng hãy hứa với thiếp, dù là xảy ra việc gì, dù hoàn cảnh thế nào đi nữa chàng nhất định phải làm theo lời thiếp trong công cuộc tìm kiếm thân binh này. Có đôi lúc biểu hiện của thiếp sẽ trở nên rất kỳ quặc nhưng chàng không được hỏi lại thiếp bất cứ câu hỏi nào, cũng không được tùy tiện can dự vào hành động của thiếp. Sau khi sự việc đã qua đi, đến thời điểm thích hợp thiếp sẽ giải thích cho chàng hiểu “

Vấn Thiên trầm nghĩ

“Việc gì lại phải tỏ ra thần bí thế nhỉ ... Đúng là tác phong của bọn thuật sĩ, đồng bóng mà ... Cũng không sao cả, với sự thông minh của mình, mình thừa sức đoán ra được. Cứ hứa với cô ta như vậy đi “

Nghĩ đoạn, chàng gật đầu, quả quyết nói

“Ta hứa với nàng. Nhất ngôn vi định “

Dạ Lan khó nhọc nói

“Bây giờ hãy để yên cho thiếp, thiếp muốn nghỉ ngơi một chút ...”

Vấn Thiên thờ dài nuôi tiếc, đôi tay đang xoa nắn nhũ phong đầy quyến rũ của Dạ Lan liền dừng lại. Chàng đặt lưng xuống giường, sau đó ngủ thiếp đi.

Suốt mấy ngày sau, Dạ Lan gần như không rời khỏi phòng. Vấn Thiên tỏ ra ân cần, chu đáo chăm sóc người đẹp từng chút một. Dạ Lan cũng phải tự hỏi rằng chàng ta thật sự quan tâm đến mình hay chỉ quan tâm đến thần binh mà mình đang biết tung tích. Nhưng dù sao đi nữa, nữ nhân vốn rất dễ cảm động trước những cử chỉ quan tâm chu đáo, hảo cảm của Dạ Lan đối với Vấn Thiên cũng vì vậy mà tăng lên không ít.

Hành động của Dạ Lan thật sự khác thường, Vấn Thiên không thể không để mắt đến. Có lúc cô ta lấy ra những viên đá cuội nhiều màu, nhẹ nhàng tung lên rồi chăm chú quan sát vị trí của từng viên đá nằm trên sàn nhà. Rồi, Dạ Lan lại vẽ ra vô số cổ tự và đồ hình ma thuật lên khắp nơi trên tường, miệng lầm nhảm đọc những chú ngữ khó hiểu. Có khi, Dạ Lan lại ngồi ưu tư hàng giờ trước một quả cầu thủy tinh màu xám *****c. Và, không thể không nói đến chiếc chậu đồng đó, cô ta rất thường chăm chú theo dõi những hình ảnh mờ nhạt hiện ra trên mặt nước trong chậu, nhưng khi Vấn Thiên đến gần, những hình ảnh đó liền biến mất, chàng không thể trông thấy gì.

Dĩ nhiên là trong lòng Vấn Thiên có rất nhiều nghi vấn và không ít giả thiết được chàng đặt ra.

Nhưng Dạ Lan không trả lời câu hỏi của Vấn Thiên, chỉ nói

“Chàng không biết về pháp thuật, có giải thích chàng cũng không hiểu được “

Trong lòng Vấn Thiên không tránh khỏi có chút buồn bực, chàng đành tập trung vào việc luyện công để quên đi những buồn bực đó. Sau một vài ngày, cơ thể của Dạ Lan đã hồi phục, Vấn Thiên liền không khách khí, đều đặn hàng đêm phát tiết tất cả dục vọng của chàng lên cơ thể của người đẹp.

Quả thật như lời Dạ Lan nói, nhu cầu tình dục của cô ta rất lớn, ít nhất cũng phải gấp đôi so với Huyền Vũ. Vấn Thiên rất thích thú với điều này. Đối với nam nhân không đủ năng lực thì sự ham muốn của người đẹp đúng là thảm họa, nhưng đối với Vấn Thiên đó lại là điểm phúc của chàng. Chàng chinh phục Dạ Lan bằng những động tác mạnh bạo, cuồng dã, đem lại cho người đẹp khoái cảm ái ân bằng những đợt cao trào liên miên như sóng triều vỗ bờ, rồi sau đó mỉm cười hạnh phúc nhìn về mặt mệt mỏi, thỏa mãn của tình nhân trước khi rơi vào giấc mộng. Đối với Vấn Thiên mà nói, đây chính là một trong những thời gian hạnh phúc nhất của chàng.

Nhưng trong lòng chàng vẫn canh cánh lo cho Huyền Vũ. Chàng tự trấn an mình rằng Linh Không phải không có lý do gì để làm thương hại đến cô ta. Nhưng với sự tàn bạo của Linh Không phải, không gì lại không thể xảy ra được. Mỗi lần nghĩ đến Huyền Vũ, trong lòng Vấn Thiên lại thấp thòm không yên. Chàng cảm thấy mình đã có lỗi với nữ nhân này.

Một tuần, rồi hơn 10 ngày trôi qua, Vấn Thiên không thể giấu nổi sự lo lắng, bồn chồn của chàng nữa. Chàng cũng rất nóng lòng muốn đoạt được bảo vật, thế nhưng Dạ Lan vẫn không nói gì về tung tích của thần binh, chỉ lặp đi lặp lại những từ như “kiên nhẫn” và “chờ đợi”

Dường như đoán được tâm sự của Vấn Thiên, Dạ Lan an ủi chàng

“Chàng đừng lo, nữ nhân đó vẫn vô sự. Có lẽ là cô ta đã trở về với U Minh tuyệt địa rồi”

Vấn Thiên hỏi lại

“Vì sao nàng lại biết được ?”

Dạ Lan đáp

“Trước khi chàng trốn khỏi Thiên Cơ lâu một ngày, người của U Minh tuyệt địa đã đến, yêu cầu thả người ... Đối với tình hình bây giờ mà nói, thế lực của Linh Không phải hiện tại vẫn còn yếu, chắc chắn họ sẽ thả cô ấy ra để lấy lòng U Minh tuyệt địa, thiếp đoán như vậy “

Vấn Thiên thờ dài

“Là người nào của U Minh tuyệt địa đã đến ? Nàng có nhận ra được kẻ đó không ?”

Dạ Lan gật đầu

“Thiếp nhận ra, đó chính là Thanh Long, thủ lĩnh của tứ linh.”

Vấn Thiên trầm tư nói

“Chắc chắn là có liên quan đến tên U Linh tư tế rồi ...”

Dạ Lan lại nói

“Không phải vậy đâu, Thanh Long thật sự có tình ý với Huyền Vũ từ lâu. Hôm diễn ra Thiên Cơ đại điển, hắn cũng nhận ra được sự có mặt của Huyền Vũ nhưng không tiện ra tay giải cứu cô ta. Sau đó, hắn tự ý đến cứ địa của Thiên Cơ lâu, mượn danh nghĩa U Minh tuyệt địa để đòi người, xem ra gã này cũng thật sự là một kẻ si tình ... “

Vấn Thiên trong lòng không vui, thờ dài nói

“Sau khi đoạt được thần binh ta sẽ tìm đến U Minh tuyệt địa một chuyến. Nàng có thể nói cho ta biết về tung tích của thần binh được chưa ?”

Dạ Lan ngáp ngừng

“Thiếp cũng không chắc lắm... Đường như vùng tử địa đó là một loại Huyền giới... Không thể tiến vào đó theo cách thông thường được... Sau 20 ngày nữa, chàng hãy đến thị trấn Anajiri nằm trong dãy núi Siera Madre ở Mexico, có lẽ từ nơi đó chúng ta sẽ có cách để xâm nhập vào vùng tử địa nơi thần binh đang hạ lạc...”

Vấn Thiên tò mò hỏi

“Huyền giới là thứ gì vậy?”

Sắc mặt Dạ Lan trở nên nghiêm trọng

“Là một không gian riêng được tạo nên bởi những loại ma pháp đặc biệt. Theo như hình dáng của vùng tử địa đó thì nó chắc chắn được tạo ra bởi những vong linh pháp sư, hay còn gọi là pháp sư triệu hồn... Những kẻ này chuyên sử dụng những ma thuật hắc ám rất âm tà hiểm độc mà ít người biết đến... Tóm lại là rất nguy hiểm...”

Vấn Thiên lại hỏi

“Vì sao phải đợi 20 ngày nữa?”

Dạ Lan nói

“Thần binh vẫn chưa xuất thế. Nó cần được tôi luyện đầy đủ bởi linh khí và nhiều yếu tố khác. 20 ngày nữa mới đến giai đoạn hoàn chỉnh và xuất thế của thần binh. Đến sớm quá cũng chẳng được ích lợi gì... Đó là chưa kể đến việc có thể sẽ phải đối đầu với lũ pháp sư hắc ám đó... Ở trong Huyền giới bọn họ sẽ có rất nhiều lợi thế so với chúng ta... Theo thiếp, chúng ta phải hành động thật nhanh gọn rồi nhanh chóng đào thoát khỏi hiện trường, không nên dây dưa kéo dài thời gian...”

Vấn Thiên gật đầu, có vẻ đã hiểu. Chàng lại suy nghĩ một lúc lâu rồi lên tiếng

“Hiện giờ khu vực đó đang có chiến sự giữa quân chính phủ và những kẻ nổi dậy. Cũng không sao, *****c nước béo cò mà. Sự hỗn loạn ở nơi đó sẽ là cơ hội tốt cho chúng ta. Bây giờ phải chuẩn bị cho thật tốt đã.”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 31: Đụng Độ Phiến Quân

Một tháng sau...

Trời đã về đêm, trên dãy núi Siera Madre, những tiếng sấm nổ râm ran có thể được nghe thấy

Vấn Thiên đeo trên lưng một balô lớn, nằm sau một tảng đá, ngược mắt nhìn mông lung tứ phía rồi lại nhìn lên bầu trời. Về u sầu trên nét mặt dường như cũng là tâm sự của chàng trong lúc này.

Hơn 10 ngày trước, chàng đã từ biệt cha mẹ nuôi, lên đường sang Mexico, mang theo không ít tài vật, vũ khí và một số thiết bị chuyên dụng khác. Tên biến thái Sát thần vẫn lèo đèo theo chàng như hình với bóng. Vấn Thiên cũng không có cách nào khác. Đã lỡ nói cho hắn biết về thần binh rồi, chàng đành chấp nhận kẻ đồng hành quái dị này. Vấn Thiên tự an ủi mình rằng dù sao tên biến thái đó cũng có tu vi khá cao, có thể giúp được chàng không ít. Nhưng trong lòng chàng cũng ngầm đề phòng vì Sát thần có thể sẽ trở thành 1 trong những kẻ tranh đoạt thần binh với chàng. Dù sao đi nữa, hiện tại thì quan hệ giữa Vấn Thiên và Sát thần vẫn là quan hệ hợp tác.

Dạ Lan không đi theo Vấn Thiên trong chuyến phiêu lưu này. Cô viện cớ là thân thể yếu đuối, sợ sẽ làm vướng bận tay chân Vấn Thiên và Sát thần. Vấn Thiên cũng cho điều đó là hợp lý, không trách cứ Dạ Lan dù chỉ nửa lời, lúc chia tay chàng tỏ ra bịn rịn, lưu luyến người đẹp, làm cho Dạ Lan cũng phải rơi lệ vì cảm động.

Vấn Thiên vừa đi khỏi nhà được một đoạn thì Dạ Lan vội vã chạy theo, đưa chàng một quyển sổ nhỏ bìa đã cũ sòn, thì thầm

“Khi chàng gặp phải chuyện gì khó khăn, hãy mở quyển sổ này ra xem. Những gì thiếp biết được về Huyền giới và thần binh đều đã được ghi chép trong đó, và cả một số điều thiếp tiên đoán về chàng nữa... Chàng hãy nhớ kỹ, nếu không phải lúc khẩn cấp thì đừng mở quyển sổ ra xem, sẽ không tốt cho

chàng đầu ...”

Vấn Thiên không lạ gì với tác phong đồng bóng thần bí của Dạ Lan, chàng mỉm cười, đưa tay tiếp nhận quyển sổ rồi bỏ vào người, lại vẫy tay từ biệt Dạ Lan một lần nữa.

Vùng núi non Siera Madre đang có chiến sự, dĩ nhiên là việc di chuyển đến đó cũng không dễ dàng chút nào. Khu vực này đang được đặt trong tình trạng thiết quân luật, nếu không có sự cho phép của quân đội bất cứ ai cũng không thể tiến vào, nếu cố tình xâm nhập sẽ bị bắn hạ không thương tiếc. Khi còn cách dãy núi Siera Madre chừng 100 cây số, Vấn Thiên bị quân đội Mexico chặn lại. Chàng tự khai rằng mình là một phóng viên đang muốn mạo hiểm thu thập những tin tức nóng hổi từ chiến trường, nhưng những binh lính và sĩ quan đó vẫn không để chàng đi qua.

Với tu vi của Vấn Thiên, chàng thừa sức vượt qua đám lính chính phủ đó, nhưng chàng biết rằng vẫn còn hàng sư đoàn lính chính phủ đang đóng quân rải rác khắp dãy núi Siera Madre. Tránh được một lần cũng không thể tránh mãi được, Vấn Thiên bèn chọn một giải pháp khác.

Người xưa nói, có tiền mua tiên cũng được, Vấn Thiên đương nhiên biết điều đó. Bọn sĩ quan và quân lính chính phủ Mexico lại là những kẻ tham lam. Vấn Thiên hỏi lộ cho tên sĩ quan chỉ huy bằng những xấp USD mới cứng, còn bọn lính trơn chỉ cần một ít thuốc lá và rượu là đủ, thế là mọi việc trở nên ổn thỏa. Vấn Thiên được cấp một giấy phép đặc biệt để đi lại trong vùng chiến sự.

Tên biến thái Sát thần vừa nhìn thấy toán lính chính phủ đầu tiên từ xa đã vội vã thi triển thân pháp, như một bóng u linh, thoát cái đã mắt dạng. Mãi mấy ngày sau, hắn vẫn không trở về bên Vấn Thiên. Trong lòng chàng mừng thầm, tự nhủ “Đi luôn càng tốt, đồ quái đản ...”

Sau khi hỏi lộ viên sĩ quan, Vấn Thiên cũng không gặp rắc rối gì với những toán lính chính phủ nữa. Viên sĩ quan nhận hối lộ cũng tặng chàng 1 bộ giáp chống đạn và một khẩu súng ngắn, hắn gọi đó là “quà kỉ niệm” ...

Vấn Thiên mất mấy ngày trời cẩn thận đi bộ vượt qua những khu vực do quân chính phủ kiểm soát, đi sâu vào dãy núi Siera Madre, có đôi lúc chàng cũng bạo dạn quá giang những chiếc xe quân sự của chính phủ Mexico mà chàng bắt gặp trên đường đi.

Đi cùng quân chính phủ, Vấn Thiên cũng gặp phải vài trận phục kích của phe phản quân, chàng không tiện thi triển thân thủ của mình, đành tìm một chướng ngại vật, co người nấp sau đó lặng lẽ chờ cuộc đấu súng giữa 2 bên trôi qua. Những khoảng thời gian đó, chàng không có việc gì để làm, thế là sự tò mò lại nổi lên.

Vấn Thiên chỉ giữ được lời hứa với Dạ Lan trong 5 ngày. Đến buổi trưa ngày thứ 6, chàng không nhận nổi sự tò mò, liền tự tìm một lý do để biện minh cho mình

“Quyển sổ đó thật là mong manh quá. Nơi này lại hỗn loạn như vậy, nếu như quyển sổ đó bị hủy mất thì biết làm sao đây. Thôi thì mình cứ đem toàn bộ nội dung trong đó ghi nhớ lại trong đầu cho chắc ăn”

Nghĩ xong, chàng liền giờ trang cuối cùng của quyển sổ ra đọc trước. Vấn Thiên cho rằng những nội dung quan trọng thường được ghi sau cùng, do vậy chàng quyết định đọc quyển sổ theo thứ tự ngược lại. Những gì quan trọng nhất phải được ghi nhớ một cách cẩn thận, bởi vậy, nên xem những thứ đó đầu tiên nhất.

Trang cuối của quyển sổ dường như là một bức thư ngỏ của Dạ Lan. Trên trang giấy đó viết rằng

“Thiếp biết rằng chàng sẽ làm trái lời thiếp, cũng biết rằng chàng sẽ xem trang giấy này đầu tiên

Khi chàng đọc được những dòng này, thiếp đã không còn ở trong ngôi nhà của chàng nữa

Xin thứ lỗi cho thiếp, đã không từ mà biệt. Thiếp không đủ can đảm để nói trực tiếp điều này với chàng

Thiếp buộc phải xa chàng một thời gian. Còn có thể gặp nhau hay không phải xem duyên phận giữa chúng ta

Sư phụ là người đã cưu mang thiếp từ nhỏ đến lớn, thiếp rất yêu thương ông ấy, như thể cha mẹ ruột của mình vậy. Mặc dù chàng không trực tiếp giết ông ấy, nhưng ông ấy là vì chàng mà chết, mỗi lần nhìn thấy chàng, trong lòng thiếp lại dâng trào một nỗi oán hận khó tả. Thế nhưng chàng đã mấy lần cứu mạng thiếp, lại chăm sóc thiếp rất tốt, thiếp cũng cảm thấy tình cảm của mình bị rung động rất nhiều, thật là mâu thuẫn ...

Số phận thật là trở trêu ...

Thời gian, thiếp cần rất nhiều thời gian để nguôi ngoai nỗi oán hận đó.

Thiếp hận chàng nhưng cũng đã động tâm yêu thương chàng mất rồi. Nhưng thiếp chỉ có thể có duy nhất một nam nhân là chàng, trở trêu thay, ngoài thiếp ra chàng đã có một nữ nhân khác rồi, và sau này sẽ có thêm nhiều nữ nhân nữa. Trong tình yêu, nữ nhân không thể không ghen tuông, không nữ nhân nào lại không muốn chiếm hữu nam nhân mà mình yêu thích chỉ cho riêng mình cả.

Trong lòng thiếp càng lúc càng mâu thuẫn và rối bời, vì vậy thiếp đã quyết định rời xa chàng. Thế nhưng thiếp vẫn sẽ dõi mắt theo từng bước chân của chàng, âm thầm cầu nguyện những điều tốt lành nhất cho chàng. Chỉ khi nào trong lòng chàng chỉ có thiếp là nữ nhân duy nhất, lúc ấy thiếp mới có thể trở lại bên chàng được.

Thiếp sẽ tìm một nơi hoang vu hẻo lánh để ẩn cư, cũng để trốn tránh sự truy sát của Linh Không phái. Chàng đừng lo lắng và cũng đừng mất thời gian đi tìm thiếp, bởi vì thiếp luôn biết được mọi hành động của chàng, có thể dễ dàng tránh khỏi sự tìm kiếm của chàng.

Sau khi xem xong trang giấy này, chàng nên xem quyền sở của thiếp từ đầu, và hãy ghi nhớ thật kĩ, đừng bỏ sót chi tiết nào

Giúp chàng đoạt được thần binh, xem như thiếp đã trả được một phần ân tình của chàng, xin hãy chấp nhận thành ý của thiếp. Và trên hết, chàng hãy bảo trọng, hãy tự chăm sóc mình thật tốt nhé “

Xem xong bức thư của Dạ Lan, Vãn Thiên bỗng trở nên thần thờ. Chàng giờ quyền sở ra xem từ đầu chí cuối, ghi nhớ lại mọi thứ một cách vô thức, trong lòng cảm thấy như mất đi một thứ gì đó rất quan trọng.

Duyên đến rồi lại đi, rồi lại đến ... Bèo nước gặp nhau, tan rồi hợp, hợp rồi tan ... Chàng đã tự an ủi mình không ít lần nhưng vẫn không cảm thấy khá hơn. Những binh lính chính phủ đi cùng Vãn Thiên đã bị quân phiến loạn tiêu diệt, hoặc đã rút lui về căn cứ trong lúc chàng vẫn đang thần thờ đọc lá thư chia tay của Dạ Lan. Giờ chỉ còn một mình Vãn Thiên trong màn đêm, giữa vòng vây của quân phiến loạn, với tâm trạng u sầu của kẻ thất tình.

Tiếng súng nổ sát bên tai đem Vãn Thiên trở về với hiện thực. Chàng lại nghe tiếng bước chân vội vã của hàng chục người. Họ đang ở gần chàng, chỉ cách chàng độ chừng vài chục mét.

Vãn Thiên nhắm mắt, dùng Huyết nhãn định vị một lượt những kẻ đang có mặt quanh chàng. Động tác của họ có vẻ thô kệch, không chuyên nghiệp, chắc chắn đây chính là phiến quân chứ không phải quân đội chính quy của chính phủ Mexico. Nhóm phiến quân này có khoảng 12 người, dường như có 11 nam nhân và 1 nữ nhân. Dĩ nhiên về mặt thiện chiến thì phiến quân không thể bằng quân chính phủ, nhưng họ lại thông thuộc địa hình dãy núi Sierra Madre như lòng bàn tay, có thể xuất kỳ bất ý phục kích gây thiệt hại không nhẹ cho quân chính phủ. Có vẻ như nhóm phiến quân này đang thu dọn chiến trường và nhặt nhạnh những chiến lợi phẩm từ xác chết của đối phương.

Vãn Thiên quyết định trêu chọc nhóm phiến quân một phen. Chàng nằm thẳng cẳng ra đất, nhắm nghiền mắt lại, nín thở giả vờ như đã chết. Cách Vãn Thiên vài bước chân là thi thể của một quân nhân chính phủ, chàng nhẹ nhàng lẩn qua đó, thắm một ít máu lên tay rồi bôi khắp cơ thể, sau đó lẩn trở lại về vị trí cũ

Chỉ một phút sau, nhóm phiến quân đã đến gần Vãn Thiên.

Một bóng người nhỏ nhắn bật đèn pin rọi vào Vãn Thiên, sau đó rọi sang xác chết của quân nhân chính phủ. Một giọng nam nhân trung niên gần đó bực bội cất lên

“Tắt đèn ngay, cô muốn chết à, đồ ngốc”

Bọn phiến quân này sử dụng ngôn ngữ Tây Ban Nha, Vãn Thiên có thể nghe hiểu được.

Nữ nhân đó trả lời bằng thanh âm trong trẻo

“Xin lỗi, tôi vô ý ... Nhưng cũng không sao mà, đám lính chính phủ đã rút lui cả rồi ...”

Nam nhân trung niên chỉ “ừ” một tiếng, không nói gì thêm

Nữ phiến quân tiến đến bên Vãn Thiên, sờ soạng khắp người chàng lục tìm chiến lợi phẩm. Cô ta nhanh chóng đoạt lấy khẩu súng lục mà chàng đeo bên hông, rồi tiếp tục mò mẫm trong túi quần Vãn Thiên tìm tiền bạc và tư trang có giá trị. Chạm phải vài tờ USD mới cáu, nữ phiến quân mừng rỡ, mò tay vào sâu hơn một chút rồi bất chợt *****ng phải một vật cứng rắn bất thường.

Cho rằng đó lại là một khẩu súng ngắn, hay là cán của một con dao găm, cô ta lập tức nắm lấy vật ấy, tìm cách lấy ra. Một lúc sau, dường như cảm nhận được sự thay đổi của vật thể đó, nữ phiến quân hoảng hồn buông nó ra, lui lại vài bước, thét lên một tiếng thất thanh

“Nina, im ngay ! Con mẹ nó, chuyện gì thế ?” – Giọng nói bực bội của 1 nam nhân khác

Nữ phiến quân tên gọi Nina chỉ về phía Vãn Thiên, ấp úng nói

“Cái vật đó của hắn ... “

“Vật đó là cái gì ?” – Tiếng nam nhân kia hỏi lại

Nina dậm chân, tỏ vẻ tức tối

“Là cái linga ấy ... Đừng nói rằng anh không có cái ấy nhé ...”

Một luồng sáng chiếu vào chỗ Vãn Thiên đã nằm rồi phụt tắt. Tiếng nam nhân bực dọc vang lên

“Hắn nào ? Có ai hay cái gì ở đó đâu. Cô có bị mê sảng không vậy ?”

Nina giật mình, lại rọi đèn vào chỗ cô đã thấy “xác chết” của Vãn Thiên rồi kinh hoàng kêu lên

“Đầu mất rồi ... Mối này còn thấy hắn nằm đây mà ... Không lẽ lại là quỷ nhập tràng ...”

Lần này thì không một ai trả lời cô ta cả. 11 nam nhân đứng ngây người như những bức tượng

Nina hoảng sợ tiến lại gần một quân nhân điên loạn, chạm nhẹ vào người anh ta. Quân nhân này đột nhiên ngã lăn ra, nằm im không động đậy. 10 quân nhân kia cũng lần lượt thay phiên nhau ngã lăn ra đất.

Nina kinh hãi vô cùng, nhanh chóng nhặt một khẩu súng, cầm chắc trên tay rồi bật đèn pin xoay người quan sát bốn phương. Cô nhìn thấy một thân ảnh phiêu hốt như ma quỷ, thoát ẩn thoát hiện đang dần dần tiến gần lại phía mình.

Nina giữ chặt tay trên sợi dây chuyền thánh giá đeo trên cổ, nổ súng vào bóng người đó, nhưng chẳng thể bắn trúng hẳn. Cô chỉ kịp bắn 3 phát đạn trước khi “bóng ma” đó lại sát bên cô, giật lấy khẩu súng ném đi. Rồi một đôi tay rắn chắc, lạnh lẽo nhanh chóng ôm chặt, khống chế Nina chỉ trong vài giây.

“Ma... Có ma...” – Nina kinh hãi hét lên

“Bóng ma” đó dĩ nhiên là Vấn Thiên chứ không phải ai khác. Chàng bèn phát ra một thanh âm rên rỉ hừ hừ như người bệnh rồi gần giọng nói

“Coi kia, ướt hết rồi. Lớn như vậy rồi còn đái dầm nữa...”

Nina sợ đến cứng đờ cả người, miệng há hốc, không thể nói thêm tiếng nào nữa. Cô cảm giác được một đôi môi ấm áp đang áp sát vào đôi môi của cô. Rồi một chiếc lưỡi nóng ấm, tham lam chọt lên lưỡi vào miệng Nina, quần lấy chiếc lưỡi nhỏ bé của cô.

Mãi một lúc sau, Nina mới thốt lên được

“Không phải ma...”

Vấn Thiên lại tiếp tục giả thần giả quỷ

“Ta nào phải ma, ta là quỷ, quỷ ăn thịt người...”

Nói đoạn, chiếc lưỡi tham lam của Vấn Thiên lại liếm nhẹ qua chiếc cổ nhỏ nhắn của Nina, làm cô ta sợ chết khiếp, bất tỉnh nhân sự, không biết gì nữa.

Những tia nắng ban mai chiếu vào mặt Nina làm cô tỉnh dậy. Nina phát hiện mình đang ở trong một nhà kho bỏ hoang bẩn thỉu, dưới sàn nhà là những đồng cỏ khô bốc mùi ẩm mốc. Trần nhà dột lỗ chỗ, trên vách lại có vô số lỗ thủng hình tròn, dường như là lỗ đạn. Một nam nhân có vẻ ngoài tuấn tú đang ngồi cách Nina không xa, người này đang nhai nuốt vội vã một chiếc bánh khô, thỉnh thoảng lại nở nụ cười khó hiểu. Nam nhân này, dĩ nhiên ngoài Vấn Thiên ra, không thể là bất cứ ai khác.

Trong suy nghĩ đơn giản của Nina, cô cho rằng chính nam nhân này đã cứu cô khỏi con quỷ ăn thịt người mà cô đã gặp đêm qua. Nina bước đến gần Vấn Thiên, khẽ nói

“Cảm ơn anh rất nhiều...”

Vấn Thiên ngược mắt lên nhìn nữ phiến quân. Trong ánh nắng ban mai, Vẻ đẹp của Nina dường như được tôn thêm. Đôi mắt xanh biếc như mặt nước hòa cùng gương mặt hơi gầy nhưng thanh tú và mái tóc quăn bồng bềnh màu nâu nhạt như tạo nên một vẻ đẹp yêu kiều, khơi gợi đã tâm chiếm đoạt trong lòng nam nhân

Vấn Thiên vẫn còn những ý nghĩ quái ác trong đầu, lại tiếp tục hù dọa

“Đừng mừng vội, ta chính là con quỷ ăn thịt người đó chứ không phải ai khác. Nghĩ thử xem, trên đời thật sự có việc bạch mã hoàng tử hiện thân giữa đêm vắng để cứu tiểu công chúa khỏi tay ác quỷ à, chỉ có trong truyện cổ tích thôi cô em ạ...”

Nina vừa nghe xong đã ngã lăn ra bất tỉnh, Vấn Thiên đành cười khổ

“Phiến quân kiểu gì mà nhát gan thế này... Nhát thế mà đánh đấm nổi gì cơ chứ...”

Không có thời gian để đợi cô ta tự tỉnh dậy, Vấn Thiên vội vã lay tỉnh nữ phiến quân đang ngất xỉu. Những phiến quân thông thạo địa hình vùng núi Sierra Madre này hơn ai hết, nếu như được họ dẫn đường thì còn gì tốt bằng. Hù dọa thiếu nữ này như vậy là quá đủ, cô ta chắc chắn sẽ không dám giờ trò gian trá với chàng, Vấn Thiên tin chắc như vậy.

Lay gọi mãi mà thiếu nữ vẫn nằm im bất động, Vấn Thiên cầm tay cô ta lên bắt mạch. Mạch đập lại cho thấy rằng cô ta đã tỉnh dậy rồi, chỉ là đang giả vờ bất tỉnh hoặc là cô ta đã quá khiếp sợ đến nỗi không dám mở mắt ra. Trong đầu Vấn Thiên lại nảy sinh một ý nghĩ quái ác khác, chàng không khách khí lột sạch y phục của nữ phiến quân, rồi tiện tay ném vứt khắp nơi trong nhà kho.

Từng món y phục dần dần rời khỏi cơ thể nữ phiến quân, nhưng cô ta vẫn nhắm chặt mắt, kiên cường chịu đựng, mặc dù thân thể đã trở nên run rẩy một cách vô thức. Khi Vấn Thiên định cởi bỏ chiếc quần lót – mảnh y phục cuối cùng của nữ phiến quân thì cô ta không thể chịu đựng thêm nữa, liền nhanh chóng đưa tay cản lại, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Nina gấp gáp nói

“Ngươi ... Ngươi định làm gì ta...”

Vấn Thiên cười gian, nói

“Dĩ nhiên là ta không thể nuốt nổi số quần áo của cô em rồi. Đã dai lại còn hôi hám nữa...”

Xem ra, nữ phiến quân không thể ngất xỉu thêm lần nữa, cô ta buông xuôi tất cả, chấp nhận số phận của mình. Mảnh y phục cuối cùng cũng rời khỏi người thiếu nữ, Vấn Thiên miệng cười nham nhở, tay không ngừng loạn động sờ mó, xoa nắn những phần cơ thể trắng trẻo gợi cảm đến mê người đó.

Nina run rẩy nói

“Giết ta thì giết nhanh một chút ... Chần chừ như vậy để làm gì ...”

Vấn Thiên cố nhịn để không cười thành tiếng, cúi mặt xuống bộ ngực nhô cao của thiếu nữ, cắn mạnh một phát thật đau đớn khiến cho cô ta phải gào lớn lên

“Đau ... Ngươi định ăn sống ta thật à ... Giết ta đi ... Ta van xin ngươi...”

Vấn Thiên nói bằng giọng đậm chất tà dị

“Mở mắt ra xem đi, giờ thì cặp bánh bao trắng tròn của cô em chỉ còn một cái mà thôi. Ta cũng hơi no bụng rồi, thôi thì tạm tha cho cô em vậy...”

Nina tin là thật, mở mắt ra, miệng hét lớn

“Đồ ma quỷ khốn kiếp, vì sao lại làm như vậy với ta...”

Phát hiện song nhũ của mình vẫn còn nguyên vẹn, Nina mừng rỡ vô cùng. Cô định bụng sẽ cố chống cự lại nam nhân tà dị này xem sao nhưng vừa nhấc tay lên đã phát hiện toàn thân yếu ớt, vô lực, vội theo bản năng khép đôi chân trắng dài lại, đôi tay đưa lên ngực như che đậy xuân quang đang phát ra từ thân thể của mình.

Dĩ nhiên không phải ngẫu nhiên mà Nina lại bị như vậy. Trong những ngày còn ở nhà trước khi lên đường sang Mexico, Vấn Thiên đã học được nhiều thủ thuật thú vị từ cha mẹ nuôi của chàng, trong đó có cả thủ pháp điểm huyết mà Nguyệt Ảnh tâm đắc nhất.

Một lúc sau cô ta mới rụt rè nói

“Anh không phải quỷ ăn thịt người, đúng không? Theo như y phục mà anh đang mặc, anh cũng không phải là quân chính phủ. Vậy anh là ai?”

Đùa giỡn với nữ phiến quân làm Vấn Thiên ngoài đời bỗng nổi buồn vì sự ra đi của Dạ Lan. Chàng làm vẻ nghiêm túc nói

“Tôi không phải quỷ ăn thịt người mà chỉ là một gã thích phiêu lưu, mạo hiểm. Chúng ta thỏa thuận như thế này nhé, cô đưa tôi đến địa điểm tôi cần đến, tôi sẽ thả cô ra và không xâm hại gì đến cô. Được không nào?”

Nina dường như không tin lời Vấn Thiên. Cô cho rằng Vấn Thiên muốn mình chỉ điểm đến cứ địa bí mật của phiến quân, bèn lắc đầu, quả quyết nói

“Không! Bất quá là chết thôi. Muốn làm gì cứ làm đi...”

Vấn Thiên cười gian, lại giở chiêu hù dọa quen thuộc

“Là do cô lựa chọn đấy nhé. Tôi sẽ cưỡng gian cô đến chết, cho cô biết thế nào là đau khổ...”

Nina cười phá lên

“Ha ha ha, cứ việc...”

Vấn Thiên cười khỏ, mắng

“Dâm nữ...”

Nina bĩu môi nói

“Khẩu súng của nam nhân chỉ bắn được một lần là trở nên mềm rũ, vô lực. Giỏi lắm thì cũng chỉ bắn được thêm 1 hoặc 2 lần nữa. Nam nhân ngốc à, tưởng việc cưỡng gian người khác là dễ lắm sao...”

Vấn Thiên cười, hỏi

“Ai bảo cô là thế? Hay đó chính là kinh nghiệm của cô khi hoan ái cùng nam nhân phiến quân?”

Trong doanh trại phiến quân nam nhiều nữ ít, lại ở chung với nhau, dĩ nhiên là việc quan hệ nam nữ không thể nào không xảy ra được. Nina mặc dù chỉ

ngoài 20 nhưng cũng từng kinh qua không ít nam nhân từ già đến trẻ, đủ chủng loại.

Dục hỏa trong lòng Vần Thiên đã bị dồn nén hàng chục ngày, hơn nữa, trước đó chàng lại từng hoan ái phong cuồng cùng Dạ Lan nên luồng dục hỏa đó đã gia tăng lên rất nhiều, e là bây giờ khó mà khống chế nổi. Mà vì sao lại phải khống chế nhỉ, Vần Thiên vốn tự cho rằng mình không phải là quân tử mà ...

Chàng liền không khách khí, cời sạch y phục ở phần dưới cơ thể của mình rồi lao vào Nina mà cuồng dã tác ái. Sợ tiếng rên la của cô ta sẽ mang đến sự chú ý không cần thiết, chàng tìm một chiếc khăn tay vo tròn rồi nhét vào miệng nữ phiến quân, hạ thể vẫn điên cuồng nhấp nhô mang tiểu huynh đệ ra vào nơi thâm kín của thiếu nữ.

Trải qua 5 đợt cao trào liên tục, Nina dường như đã mê loạn. Vần Thiên lấy chiếc khăn tay ra khỏi miệng Nina, thì thầm vào tai cô ta

“Đã chịu nghe lời chưa ? “

Nina trong mơ hồ vẫn kiên cường nói

“Không đời nào ... “

Vần Thiên không nói thêm, lại tiếp tục mang nhục thương tấn công động khẩu đã ướt đầm xuân lộ của Nina. Trận chiến lại tiếp diễn. Từng đợt cao trào nối đuôi nhau kéo đến, thân thể của Nina đã ướt đầm mồ hôi, hơi thở cũng trở nên nặng nhọc hơn rất nhiều.

Trải qua hơn 10 hiệp giao chiến, Nina dường như mệt đến thở không ra hơi, yếu ớt van xin

“Đừng làm nữa ... Tôi không thể chịu nổi ... Giết tôi đi ... “

Vần Thiên thờ phỉ phò, nói

“Tôi còn có thể làm được thêm ít nhất là 1 ... à không ... 2 giờ nữa. Đã chịu vâng lời chưa ? “

Nina thều thào

“Lấy súng bắn chết tôi cho rồi ... Tôi không thể phản bội lại tổ chức, phản bội lại lý tưởng của tôi ...”

Vần Thiên dường như đã hiểu ra, liền phì cười

“Tôi chỉ cần cô đưa tôi đến thị trấn Anajiri thôi. Chẳng cần đến căn cứ phiến quân của cô làm gì “

Nina nét mặt lộ vẻ kinh hoàng

“Thà anh bảo tôi đưa anh đến căn cứ của chúng tôi còn dễ hơn... Cái thị trấn ma quỷ đó rất đáng sợ ... Tôi không dám đến đó đâu ... Ở đó rất kinh khủng ... Thà anh bắn chết tôi ở đây còn hơn ... Tôi không muốn đến đó“

Vần Thiên cười nham nhở, đem tiểu huynh đệ đang hưng phấn của mình đưa lên ngang mặt Nina, nói

“Mở miệng ra là đòi bắn giết. Đáng ghét ! Tôi chỉ muốn bắn chết cô bằng khẩu súng này thôi “

Nina òa lên khóc nức nở, xua tay nói

“Không ! Đừng hành hạ tôi nữa. Hãy tha cho tôi, tôi cầu xin anh đấy “

Vần Thiên chợt nghe thấy vài tiếng động nhỏ truyền lại từ xa. Chàng nhắm mắt dùng Huyết nhãn quan sát một lúc rồi thốt lên

“Hồng rồi, có người đến. Dường như là quân chính phủ ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 32: Mê Hồn Vụ

Nghe đến 3 chữ “quân chính phủ”, nét mặt Nina hiện ra vẻ khiếp sợ

Vấn Thiên lại dọa dẫm

“Tôi thì có thể dễ dàng trốn thoát rồi. Còn về phần cô, nếu cô bị bọn quân chính phủ bắt được, đầu tiên họ sẽ đề cô ra luận phiên cường gian rồi đem cô về tra khảo rất tàn nhẫn. Ai chà, thật là thê thảm “

Nina kinh hoàng, lắc đầu liên tục. Sau khi kinh qua việc bị Vấn Thiên cường bạo, cô ta đâm ra sợ hãi đối với 2 từ “cường gian”, không còn vẻ gan lì như ban đầu nữa.

Vấn Thiên vội vã nói

“Tôi có thể giúp cô thoát khỏi số quân chính phủ đó. Nhưng đổi lại cô phải dẫn tôi đến thị trấn Anajiri. Cô chỉ cần đưa tôi đến cách thị trấn đó chừng vài trăm mét là được, không nhất thiết phải theo tôi vào đó”

Nina gật đầu lia lịa, tỏ vẻ chấp thuận đề nghị của Vấn Thiên. Chàng bèn ghé sát vào tai Nina nói

“Chúng ta sẽ làm thế này ... rồi lại thế này ... Cô phải phối hợp thật ăn ý với tôi đấy, biết chưa ?”

Bên ngoài nhà kho xuất hiện 10 quân nhân mang những balô lớn, trang bị đầy đủ đến tận răng. Họ dừng lại trước cổng nhà kho, nấp sang một bên, thì thầm bàn bạc cùng nhau

Một nam quân nhân nói

“Đường như có người trong nhà kho này “

Một người khác lên tiếng

“Họ đang làm cái gì vậy trời ... Tiếng động này ... Chẳng lẽ lại là ...”

Một người, có vẻ như có cấp bậc cao nhất trong số quân nhân đó ra lệnh

“Chúng ta hãy tiến vào. Tuyệt đối cẩn trọng ở mức độ cao nhất, song đừng nổ súng bậy bạ, làm hại người vô tội”

Toán quân nhân gạt đầu, cùng xông vào nhà kho giương súng lên quan sát khắp nơi. Chỉ trong vài giây, sau khi nhận ra không có kẻ nào có thể gây nguy hiểm cho họ, nòng súng hơi hạ xuống một tí. Rồi họ lại trở nên ngây ngốc trước những gì đang diễn ra tại đây.

Một nam nhân có tấm lưng trần cường tráng chính là Vấn Thiên đang nhịp nhàng thực hiện các động tác làm tình với một nữ nhân lồ thể. Nữ nhân dường như đã nguyện ý cùng anh ta thực hiện điều đó, nét mặt lộ vẻ mê mẩn, từ miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ kích tình.

“Cái gì thế này ...”

“Bỏ tay toàn tập ... Không ngờ ở một nơi như thế này mà hần cũng làm việc ấy được ...”

“Có vẻ như hần chẳng biết đến sự có mặt của chúng ta”

“Kéo hần ra tra hỏi đi”

Một nam quân nhân bước đến từ phía sau lưng Vấn Thiên, vỗ lên vai chàng. Khi Vấn Thiên quay lại, toàn bộ số quân nhân đang có mặt tại hiện trường cùng kinh ngạc hô lên

“Vấn Thiên ... Là anh sao ...”

“Tên mê ngủ ...”

Vấn Thiên không lộ vẻ ngạc nhiên ra mặt, trong lòng thầm kêu khổ. Tưởng đâu đó chỉ là một nhóm quân chính phủ Mexico nhưng không ngờ đây lại là những học viên từng cùng chàng tham gia khóa đào tạo đặc vụ tại học viện quân sự Marshall. Nhóm này có 10 người, bao gồm 5 nam và 5 nữ. Không biết họ đến vùng núi Siera Madre là để làm gì ...

Vấn Thiên mặc lại y phục, nở nụ cười hỏi

“Mọi người đến nơi này vì cái gì vậy ?

Nam nhân vừa vỗ vai Vấn Thiên chính là Vương Nhất Long, anh ta trả lời

“Chúng tôi nhận được một nhiệm vụ ở đây. Chúng tôi đến Mexico với tư cách đặc vụ của chính phủ Mĩ và phải phối hợp cùng quân chính phủ Mexico tìm ra căn cứ của bọn phiến quân, sau đó dùng tia laser để dẫn đường cho máy bay đến oanh tạc.”

Vấn Thiên nghe thế, thầm nghĩ

“Chính phủ Mỹ thật đa sự ... Hình như ở đâu có chiến tranh là họ phải phái người đến cho bằng được thì phải ...”

Nhất Long chỉ vào Nina, hỏi

“Cô gái này là ai ? Anh đến nơi này để làm gì ? “

Vấn Thiên vẫn giữ nụ cười, đáp

“Cô ta là dân địa phương, là người dẫn đường của tôi. Tôi đang tranh thủ hưởng thụ một tí. Hi hi hi, xem như một loại dịch vụ ngoài giờ ấy mà. Anh có muốn làm việc đó cùng cô ta không ? Tôi sẽ bảo cô ta tính rè một chút “

Sắc mặt những nữ nhân trở nên đỏ hồng tự lúc nào, miệng lầm bầm mắng chửi Vấn Thiên. Nhất Long lại hỏi

“Anh đến nơi đây để làm gì ? Đừng đánh trống lảng, mau trả lời câu hỏi của tôi “

Vấn Thiên bình thản nói

“Nghe nói ở trên dãy núi Siera Madre này có ma, tôi định tìm mấy con ma đó mặt mũi chúng trông như thế nào “

Đã từng chứng kiến việc Vấn Thiên đi vào tòa nhà ma ám El để ngủ qua đêm, những người có mặt tại hiện trường có vẻ như phần nào tin lời chàng nói. Hơn nữa, dựa vào mối quan hệ khá thân thiết giữa Vấn Thiên và Martin Ba, có lẽ họ cũng không cho rằng Vấn Thiên có mối quan hệ gì đó với phiến quân. Nhưng Nhất Long vẫn lục soát balô hành trang của Vấn Thiên thật kỹ lưỡng, sau khi không tìm thấy gì khả nghi mới ra lệnh cho nhóm người của anh ta hạ súng xuống, tạm thời không xem chàng là kẻ bị tình nghi nữa.

Vấn Thiên lại nhìn quanh, nói

“Có ai muốn cá cược gì với tôi không ?”

Nhất Long vội vã lắc đầu. Anh ta im lặng một lúc rồi lên tiếng hỏi Vấn Thiên

“Người dẫn đường của anh có biết vị trí căn cứ của quân phiến loạn không ?”

Vấn Thiên lục trong balô lấy ra một bộ y phục của mình đưa cho Nina mặc rồi nói

“Để tôi hỏi thử xem sao“

Dĩ nhiên nhóm đặc vụ của Vương Nhất Long không biết ngôn ngữ địa phương và Nina cũng không hiểu được ngôn ngữ của họ, thế là Vấn Thiên nghiêm nhiên trở thành người thông dịch. Ở vai trò này, chàng có thể dễ dàng hơn trong việc khống chế cục diện theo ý mình

Nina bỗng lên tiếng hỏi

“Trông họ không giống quân đội Mexico cho lắm, họ là ai vậy ?”

Vấn Thiên nói

“Là đặc vụ Mỹ, họ đến đây để truy tìm căn cứ của phiến quân, sau đó sẽ dẫn đường để máy bay thả bom oanh tạc căn cứ đó. Hiện giờ họ đang muốn có dẫn họ đến căn cứ phiến quân đây “

Nina hốt hoảng

“Không được ... Tôi phải tìm cách trở về báo tin cho mọi người “

Vấn Thiên cười, vô tư nói

“Chắc gì họ đã tìm ra được căn cứ đó. Hơn nữa, nếu như đám phiến quân của cô không thể phát hiện đám đặc vụ cù lần đó thì họ cũng đáng bị không kích lắm. Cô đã thỏa thuận với tôi rồi, phải làm theo yêu cầu của tôi trước. Nếu không tôi sẽ giao cô cho họ muốn làm gì thì làm, một mình tôi tự tìm đến thị trấn đó. Có hơi chậm một chút nhưng rồi cũng sẽ đến được đó thôi “

Nina không nói gì, nét mặt trở nên ưu tư. Vấn Thiên quay sang Nhất Long nói

“Cô ta không biết nơi đó “

Nhất Long không nói gì, lại ra hiệu cho nhóm người của anh ta rời khỏi nhà kho.

Vấn Thiên đợi nửa giờ, đến khi yên tâm là nhóm người của Nhất Long đã thật sự đi xa, liền quay sang Nina nói

“Chúng ta lên đường được chưa nào ? Hay là cô muốn làm thêm mấy hiệp nữa với tôi rồi mới lên đường ?”

Nina nghiêng răng cắn giận nói

“Lên đường “

Trong lòng cô ta trầm nghĩ

“Gã khốn kiếp này, nhất định ta sẽ giết ngươi “

Vấn Thiên mất gần 40 giờ đồng hồ mới đến được thị trấn Anajiri. Có thể nguyên nhân là vì những con đường núi cheo leo, hiểm trở, rất khó đi. Cũng có thể là vì một nguyên nhân khác: sau trận hoan ái phong cuồng với Vấn Thiên, Nina đi đứng rất khó khăn, không thể đi nhanh được. Đêm hôm trước, chàng lại cuồng nhiệt chiến đấu cùng Nina thêm vài hiệp nữa rồi mới chịu đi ngủ, cũng không quên điểm huyệt làm cho cô ta mê man bất tỉnh.

Đến buổi chiều hôm nay, Nina dẫn chàng đến trước một con đường cheo leo một bên là núi, bên kia là vực sâu, nói

“Đi hết con đường này sẽ đến thị trấn Anajiri.”

Vấn Thiên lắc đầu

“Chưa thả cô đi được. Chỉ khi nào tôi có thể nhìn thấy thị trấn đó, tôi mới có thể trả tự do cho cô “

Nina tỏ vẻ bức bối, nhưng đành phải dẫn Vấn Thiên đi gần hết đoạn đường núi cheo leo đó. Cô ta chỉ vào một tấm bảng chỉ đường nằm chơ vơ một bên con đường núi quanh co, nói

“Đã đến rất gần thị trấn Anajiri rồi đó. Tôi không muốn đi thêm nữa. Phần còn lại anh tự đi một mình “

Vấn Thiên có thể trông thấy những nóc nhà lơ mờ đằng xa. Tấm bảng chỉ đường cũng ghi rằng “Thị trấn Anajiri, 1 km”. Chàng có vẻ yên tâm, nói

“Được, tôi trả tự do cho cô “

Vấn Thiên lại lấy trong người ra một xấp USD đưa cho Nina, nói

“Đây xem như là tiền công của cô”

Nhìn thấy xấp USD, Nina có vẻ tức giận, nhưng vẫn nhận lấy xấp tiền, bỏ vào người. Cô ta có nở nụ cười đẹp mê hồn, động thân bày ra một tư thế đầy dụ hoặc nói

“Tôi muốn hôn tạm biệt anh. Có được không ? “

Vấn Thiên gật đầu. Thế là môi lại liền môi, lưỡi lại quấn lấy lưỡi. Trong lúc ôm hôn Vấn Thiên, Nina thừa cơ đoạt lấy khẩu súng ngắn đang đeo bên hông chàng, bất thần nổ súng bắn Vấn Thiên.

“Đoàng”, viên đạn chỉ bắn trúng hư không. Vấn Thiên lại đứng cách Nina khoảng 4, 5 mét, nở nụ cười trêu chọc

“Trò này xưa rồi cô em ạ “

Nina giận dữ, nhắm bắn thêm gần chục phát nữa, nhưng bị Vấn Thiên thi triển thân pháp quý dị tránh được toàn bộ. Chỉ trong phút chốc, chàng đã di chuyển ra xa cách Nina vài chục mét, lớn giọng nói với lại

“Trong băng đạn chỉ còn 3 viên nữa thôi. Đừng nên hoang phí, hãy tiết kiệm để tự bảo vệ mình. Tạm biệt nhé “

Nói dứt lời, bóng dáng Vấn Thiên đã gần như biến mất, chỉ còn lại một chấm nhỏ lơ mờ đằng xa. Nina giương súng lên định ngắm bắn tiếp, nhưng lại thôi. Cô thần thờ hạ súng xuống, giậm chân mấy cái tỏ vẻ rất tức giận

Chỉ đi thêm chưa đến một cây số mà cảnh vật đã thay đổi đến không ngờ. Không khí trở nên se lạnh, bầu trời đầy mây đen u ám không thấy mặt trời, những làn sương mù mờ nhạt như bao trùm toàn bộ mọi vật trong thị trấn.

Trong quyển sổ của Dạ Lan cũng có ghi nhận về điều này

“Thị trấn Anajiri sẽ được che phủ bởi một loại sương mù, thật ra đó là một trận đồ pháp thuật có tên gọi là Mê hồn vụ. Mê hồn vụ sẽ sản sinh ra những ảo giác làm tâm thần con người rối loạn, nhẹ thì phát điên, nặng thì tẩu hỏa nhập ma mà chết. Chỉ có những người có ý chí kiên định, mạnh mẽ mới không bị Mê hồn vụ chi phối. Muốn vô hiệu hóa Mê hồn vụ phải tìm đến quảng trường trung tâm thị trấn, phá hủy bằng được quyển sách trên tay bức tượng được đặt ở đó. “

Vấn Thiên ngẫm nghĩ một lúc rồi thở dài tự nhắc mình

“Phải thật cẩn trọng, tuyệt đối không được lung lạc bởi bất cứ thứ gì “

Nghĩ đoạn, chàng tiếp tục đi vào thị trấn.

Dường như thị trấn đã bị bỏ hoang từ lâu, những khối nhà u ám, ảm đạm xây dựng theo phong cách kiến trúc của thập niên 70, Vắn Thiên đi loang quanh mãi vẫn không gặp được người nào cả, ngay cả một sinh vật sống cũng không. Tầm nhìn bị hạn chế bởi sương mù, sự giống nhau đến kì lạ của những dãy nhà làm cho chàng như lạc vào ma trận, không thể xác định được phương hướng nữa. La bàn và những thiết bị định vị nhảy loạn xạ, xem ra chỉ có thể dựa vào trực giác của chính mình mà thôi

Miệng Vắn Thiên trở nên khô khốc và đắng ngắt, cơ thể dần thấm mệt. Chàng bất chợt nhìn thấy một hình dáng quen thuộc xa xa trong làn sương mù. Dáng người của Huyền Vũ ... Đường như cô ta đang bị ai đó lôi đi, tiếng thét thất thanh vẫn còn vang vọng lại

“Vắn Thiên ... cứu thiếp ...”

Vắn Thiên không suy nghĩ gì, liền thi triển thân pháp đuổi theo bóng dáng ấy. Chàng chạy xuyên qua nhiều dãy phố, đi vào một con hẻm nhỏ quanh co, vượt qua nhiều chướng ngại vật rồi cuối cùng dừng lại ở điểm tận cùng của con hẻm. Một thi thể đầm máu đang được treo lên bức tường gần đó, cổ họng bị cắt đứt ngang, một vết chém sâu như tách đôi ***g ngực, khuôn mặt đầy đau khổ của Huyền Vũ ...

Vắn Thiên đau xót đưa tay vuốt lên khuôn mặt đầm máu của Huyền Vũ. Đôi môi ấm áp, nồng nàn giờ đã giá lạnh. Tim chàng như quặn đau

“Kẻ phản bội phải chết” – Một thanh âm the thé lạnh lẽo cất lên

Một bóng người chạy vụt qua Vắn Thiên, chàng nhận ra dường như đó là U Linh tư tế, liền gào lớn

“Tên khốn kiếp, có giỏi thì đứng lại. Chúng ta quyết đấu một trận xem nào”

Vắn Thiên thi triển tốc độ nhanh nhất. Cuộc rượt đuổi kéo dài hàng giờ liền, nhưng cuối cùng Vắn Thiên cũng để mất dấu U Linh tư tế. Chàng dừng lại thở hổn hển rồi đảo mắt nhìn quanh.

Vắn Thiên đang đứng trên một thảm cỏ xanh mượt mà. Trước mặt chàng là một ngôi biệt thự thân thuộc, nơi chàng từng sống cùng cha mẹ nuôi. Vắn Thiên vội vã mở cửa bước vào, trong lòng lo lắng không yên.

Bước vào phòng khách, chàng nhìn thấy một thiếu phụ đang lau chùi bàn ghế

“Mẹ” – Vắn Thiên bất chợt thốt lên

“Vắn Thiên, con đã về rồi đấy à. Có mệt không ?” – Nguyệt Ảnh đến gần, ôm lấy Vắn Thiên vào lòng

“Mệt lắm mẹ ạ, con chỉ muốn ngủ” – Vắn Thiên nói một cách vô thức

“Vậy con hãy ngủ đi, hãy ngủ trong vòng tay của mẹ, con nhé” – Nguyệt Ảnh nói bằng giọng dịu dàng, hiền hậu

Vắn Thiên nhắm mắt lại, miệng nở nụ cười hạnh phúc. Chàng đâu biết rằng xung quanh mình làn sương mù như tan bớt đi, tất cả những hình ảnh lại biến đổi. Người đang ôm Vắn Thiên nào phải Nguyệt Ảnh mà chính là một người bí ẩn mang một chiếc tạp dề dài màu trắng đầm máu, khuôn mặt được che kín bằng một chiếc mặt nạ. Trông giống hệt như một tên đồ tể. Một tên đeo mặt nạ khác đang lê bước tiến lại, vũ khí của hắn là một thanh cự kiếm dài hơn 150 centimet được cầm bằng 2 tay. Hắn lặng lẽ đến gần Vắn Thiên, vung kiếm nhắm vào cổ chàng chém xuống.

Trong sát na sinh tử, từ thân thể Vắn Thiên lại hiện lên một đạo quang ảnh đỏ rực bắn thẳng vào tên đồ tể. Hắn lập tức ngã nhào về phía sau. Tên đồ tể đang ôm Vắn Thiên vội rút ra một con dao găm nhắm thẳng vào tim chàng đâm tới, nhưng cánh tay rắn chắc của Vắn Thiên đã vung lên, chỉ trong chớp mắt đoạt lấy con dao đó

Vắn Thiên nhanh như chớp ngồi dậy, tung quyền hạ gục tên đồ tể đang ở gần chàng. Tên đồ tể kia vừa định đứng dậy thì Vắn Thiên đã xuất hiện trước mặt, trên tay chàng là con dao găm sắc nhọn. Chàng không nhân nhượng, đâm xuyên qua ngực tên này, kết thúc sinh mệnh của hắn ngay lập tức.

Vắn Thiên đến gần tên đồ tể còn sống sót, mạnh tay giật chiếc mặt nạ ra khỏi mặt hắn. Chàng giật mình thốt lên

“Cái quái gì thế này ...”

Đó không còn là khuôn mặt của 1 người nữa. Mũi bị cắt, mắt và miệng bị may lại bằng một loại chỉ to bản, dĩ nhiên là hắn không thể nói được điều gì. Vắn Thiên biết khó mà khai thác được gì từ tên đồ tể đó, nhanh chóng kết liễu hắn rồi bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 33: Không Gian Hắc Ám

Vấn Thiên vừa ra khỏi ngôi biệt thự đã nghe tiếng súng nổ vọng lại từ xa

Tiếng súng rất đặc trưng của loại súng trường chuyên dụng XM29, vũ khí của đặc vụ Mĩ

Chàng vội quay trở lại, nhặt lấy thanh cự kiếm của tên đồ tể làm vũ khí. Thấy thanh kiếm đó quá dài và nặng, Vấn Thiên bèn bẻ gãy một đoạn lưỡi kiếm đi.

Chàng vừa đi được vài bước thì bóng tối đột ngột bao trùm lên tất cả mọi vật, một chút ánh sáng cũng không còn

Điều này cũng được Dạ Lan ghi chép lại

“Mê hồn vụ trận có thể biến hóa thành một trận pháp lợi hại hơn gọi là “Hắc ám hồn nguyên trận”. Trong không gian hắc ám đó, các pháp sư triệu hồn có thể triệu hồi hàng vạn sinh vật của địa ngục đến để hỗ trợ cho họ. Nếu như mọi vật bỗng trở nên tối tăm lại, điều đó có nghĩa là pháp sư hắc ám đã hiện thân, việc cần làm là tìm cách bắt cho bằng được những kẻ đó. Chỉ bất sống và không chế hắc, không được sát hại. Cánh cửa dẫn vào Huyền giới có thể tọa lạc tại bất cứ nơi đâu, chỉ có các pháp sư hắc ám mới biết vị trí chính xác, phải tìm cách để họ phải nói ra điều đó thì mới có cơ may xâm nhập vào Huyền giới được “

2 giờ sau đó ...

Bên trong một biệt thự hoang phế từ lâu đã xuất hiện 4 người

Nguồn ánh sáng duy nhất trong căn phòng đến từ một ngọn nến leo lét được đặt trên một chiếc bàn gỗ

Ngoại trừ Vấn Thiên vẫn còn tỉnh táo, đang ngồi trên một chiếc ghế bành, những người còn lại đều mê man bất tỉnh

3 người kia chính là 3 đặc vụ của chính phủ Mĩ, bao gồm Vương Nhất Long và 2 nữ nhân

Khi Vấn Thiên gặp Nhất Long và 2 nữ đặc vụ, họ đang trong trạng thái gần như điên loạn, xả súng bắn vào mọi vật chuyển động nằm trong tầm bắn của họ. Không còn cách nào khác, Vấn Thiên đành sử dụng tốc độ siêu việt của chàng di chuyển ra phía sau lưng họ rồi xuất thủ đánh họ bất tỉnh. Sau đó, chàng vác Nhất Long trên vai, 2 tay xách 2 người kia, mang họ trở về biệt thự hoang phế nơi chàng suýt nữa thì bị sát hại tại đó.

Vì sao họ lại có mặt ở nơi này? Đó là một câu hỏi mà Vấn Thiên rất muốn biết đáp án. Hiện tại chỉ có thể ngồi đợi bọn họ tỉnh dậy để hỏi về những gì đã xảy ra.

Vương Nhất Long là người đầu tiên tỉnh dậy, miệng anh ta vẫn còn nói mê

“Quân phiến loạn, xuống địa ngục đi ”

Vấn Thiên cười khò, tát vào mặt Nhất Long mấy cái để anh ta bình tĩnh lại. Vừa nhận ra Vấn Thiên, Nhất Long vội hỏi

“Vấn Thiên ... Là anh sao ... “

Vấn Thiên nhìn mặt hỏi

“Vì sao các người lại đến nơi đây?”

Nhất Long cúi mặt xuống, nói lí nhí

“Tôi cho rằng anh có quan hệ gì đó với đám phiến quân. Tôi đã nhận ra cô gái đi cùng anh, cô ta chính là Nina DeSalvo, một nữ phiến quân bị truy nã, con gái của một chỉ huy phiến quân là Alberto DeSalvo. Tôi đã lên gần thiết bị phát tín hiệu lên người anh và theo dấu tín hiệu đó đến đây”

Vấn Thiên bực bội

“Nghĩ ngờ cái con mẹ anh ... Tôi chỉ có hứng thú với việc phiêu lưu mạo hiểm và đi tìm cổ vật, chẳng thiết tha gì đến mấy cuộc chiến tranh vớ vẩn của các anh. Lại còn nghĩ ngờ tôi là phiến quân nữa. Hừ ...”

Nhất Long ấp úng

“Hành động của anh rất khả nghi... Anh thử đặt mình vào vị trí chúng tôi mà xem...”

Vấn Thiên vẫn lại

“Thế anh có gặp tên phiến quân nào không?”

Nhất Long nói

“Có ... Nhiều lắm ... Phiến quân ở khắp nơi, cứ như là từ trên trời rơi xuống vậy ... Tôi ngắm bắn rất kĩ nhưng không hạ được bất cứ tên nào ... Rồi bọn chúng bỏ chạy, chúng tôi chia nhau ra đuổi theo ...”

Vấn Thiên ngắt lời anh ta

“Chỉ là ảo giác của các người thôi. Chẳng có tên phiến quân nào ở đây cả. Ma quỷ thì có thể có “

Vấn Thiên chỉ tay vào góc phòng nói

“Anh tự đến đó mà xem đi “

Nhất Long cầm lấy ngọn nến trên bàn, dò dẫm bước đến. Khi nhìn thấy tử thi của 2 tên đồ tể, anh ta giật mình suýt nữa thì đánh rơi ngọn nến đang cầm trên tay. Nhất Long nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống xem xét 2 tử thi một lúc lâu rồi quay lại hỏi Vấn Thiên

“Cái gì thế này ? Bọn họ là ai vậy ? “

“Những tên đồ tể” – Vấn Thiên lạnh lùng đáp

Nhất Long thốt lên

“Thật không thể tin nổi ... Ai có thể làm điều này cơ chứ ... “

Vấn Thiên làm vẻ thần bí

“Việc mà anh chưa biết còn rất nhiều. Làn sương mù ma quái đó có thể gây ra ảo giác. Kẻ nào lạc vào làn sương mù đó sẽ dần dần trở nên điên loạn, mất hết ý thức. Nhưng có vẻ như những chủ nhân của nơi đây có hơi vội vã một tí, nên họ đã sai bọn đồ tể này đến để hành quyết chúng ta, thay vì để chúng ta tự chết dần chết mòn trong điên loạn “

Nhất Long như tỉnh ngộ

“Bọn phiến quân mà tôi nhìn thấy cứ thoát ần thoát hiện cứ như là những bóng ma vậy. Thì ra là thế ... Đó chỉ là ảo ảnh ... “

Vấn Thiên nói tiếp

“Khi các người đã bắn hết đạn và mệt mỏi không thể chống cự được nữa, sẽ có mấy tên như thế này đến và cắt cổ từng người một, thế là các anh toi mạng “

Nhất Long không nói gì, lặng lẽ lấy trong người ra một thiết bị điện tử, loay hoay điều chỉnh một lúc rồi thở dài nói

“Thiết bị định vị hỏng rồi ...”

“Trò vui còn nhiều lắm, hãy từ từ mà thưởng thức” – Vấn Thiên hờ hững nói

Chừng 10 phút sau, 2 nữ đặc vụ kia cũng tỉnh lại, Vấn Thiên lại mất cả nửa giờ để giải thích cho họ hiểu về tình cảnh đang xảy ra với họ. Cả 3 người nét mặt hiện lên sự ưu tư, lo lắng, ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía Vấn Thiên.

Trong tình huống này Vấn Thiên vô tình lại trở thành một vị chúa cứu thế trong mắt 3 đặc vụ. Đã kinh qua sự lợi hại của làn sương mù ảo giác, trong lòng họ hoảng sợ vô cùng. Về điểm tĩnh của Vấn Thiên và sự am hiểu của chàng làm cho họ càng tin tưởng chàng hơn bao giờ hết. Có lẽ đối với họ, Vấn Thiên là vị cứu tinh duy nhất có thể dẫn họ ra khỏi khu vực nguy hiểm này.

Vấn Thiên trầm nghĩ

“Mình tin chắc có thể tìm được đường ra. Cứ dẫn bọn họ ra khỏi thị trấn cho đỡ vướng bận tay chân rồi mình sẽ quay trở lại để tìm cách xâm nhập vào Huyền giới sau vậy “

Chàng quay lại nhìn 3 đặc vụ nói

“Tôi sẽ cố gắng dẫn các người ra khỏi đây. Hãy hứa với tôi, lập tức đi càng xa khỏi thị trấn này càng tốt. Tốt nhất là hãy tìm cách quay về căn cứ của quân chính phủ Mexico đi, xem như nhiệm vụ của các người thất bại rồi “

Một nữ nhân ngập ngừng nói

“Thế còn những người khác ...”

Vấn Thiên “hừ” một tiếng, cau kinh nói

“Thân mình còn lo chưa xong còn đòi lo cho ai được nữa. Họ chết cả rồi, cứ nghĩ như vậy đi”

Những lời nói của Vãn Thiên quả là bạc bẽo, vô tình. Nhưng trong tình huống này tất cả đều phải công nhận rằng chàng nói có lý.

Vãn Thiên nhìn 1 nữ đặc vụ, hỏi

“Cô tên gì?”

“Bích Vân – Tiểu Bích Vân” – Nữ nhân đó trả lời

“Lâm Tuyết Ngọc” – Nữ nhân còn lại cũng lên tiếng

Vãn Thiên cười nham nhở

“Bích Vân, Tuyết Ngọc, tôi nhớ rồi. Các cô nợ tôi một món nợ ân tình, sau này phải trả đủ cho tôi đấy. Hắc hắc, phải lấy thân tương báo nhé”

2 nữ nhân cùng chửi thề “đồ vô lại” nhưng vẫn gật đầu, đồng thanh nói

“Chỉ cần thoát được khỏi nơi này, sau đó anh muốn gì cũng đều được cả”

Trong lòng họ thầm nghĩ

“Non xanh còn đó lo gì thiếu củi đốt. Trong tình thế này đành phải chịu lép vế trước hấn thôi, nhưng khi thoát được khỏi cái nơi quỷ quái này thì khác ... Nhất định phải dạy dỗ tên xấu xa này một bài học thật đích đáng, để hấn chừa thói khi phụ nữ nhân”

“Còn tôi thì sao?” – Nhất Long vội vã hỏi

Vãn Thiên cười khi

“Tạm thời chưa nghĩ ra. Có lẽ sau này anh chỉ cần dẫn tôi đi uống một chén thật sáng khoái là đủ”

Không để mất một chút thời gian nào, họ lập tức lên đường. Ngoài trời tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì. Vãn Thiên và 3 đặc vụ quyết định sử dụng đèn pin. Kính hồng ngoại cũng là một trang bị điện tử, đã sớm trở nên vô dụng. Họ không thể biết được những gì đang chờ họ đằng sau bóng tối đó, trong lòng mỗi người không tránh khỏi lo âu, hồi hộp

Vừa ra khỏi cửa, Tuyết Ngọc nhìn Vãn Thiên, kinh hoàng kêu lên

“Cơ thể của anh đang phát sáng kìa”

Vãn Thiên gật lại

“Ào giác đấy. Tập trung nhìn về phía trước đi”

Tuy nói vậy nhưng Vãn Thiên vẫn tò mò nhìn lại cánh tay của mình. Từ cánh tay chàng, một luồng sáng màu hồng nhạt thỉnh thoảng lại phát ra. Vãn Thiên không biết đó thật ra là thứ gì, đành mặc kệ, tiếp tục đi theo trí nhớ của mình để tìm lại con đường núi cheo leo dẫn vào thị trấn, cũng là đường lui duy nhất.

Trải qua mấy giờ mò mẫm đi lòng vòng trong bóng đêm, cuối cùng Vãn Thiên cũng tìm được con đường dẫn ra khỏi thị trấn. Chàng vội chỉ cho 3 đặc vụ xem con đường đó. Cả 4 con người mừng rỡ, chạy hối hả trên con đường núi quanh co. Tiễn Phật phải tiễn tới Tây Thiên, Vãn Thiên cũng theo sát 3 đặc vụ. Đèn pin chiếu sáng lóa cả một vùng.

Nhưng chưa mừng rỡ được bao lâu thì tất cả đều cảm thấy hụt hẫng khi nhìn thấy ở nơi tận cùng mà ánh đèn có thể chiếu tới là một bờ vực. Đường như có một vụ sạt lở vừa xảy ra và con đường duy nhất dẫn ra khỏi thị trấn ma quái đã bị đứt đoạn. Thấp thoáng trong ánh đèn, bên bờ vực là một bóng người với biểu hiện kì lạ

Vãn Thiên ra hiệu cho 3 đặc vụ dừng lại, một mình chàng chậm rãi tiến từng bước lại chỗ bóng người đó. Chiếc đèn pin được cầm chắc bằng một tay, trên tay kia của chàng là khẩu súng ngắn – “quà tặng” của viên sĩ quan Mexico, thanh cự kiếm đoạt được của tên đồ tể vẫn đeo sau lưng.

Một nữ nhân lửa thể đang nằm quai bên bờ vực, y phục được cởi ra vứt khắp nơi, đôi tay cô ta không ngừng tự vuốt ve nơi thâm kín của chính mình một cách thô bạo. Gần đó là một tên đồ tể 2 tay cầm chiếc riệu lớn dính đầy máu đang chậm chậm tiến lại, định ra tay kết liễu con mồi.

“Đoàng” – một tiếng súng vang lên

Phát đạn chuẩn xác của Vãn Thiên đã cắm vào giữa trán tên đồ tể. Hấn ngã người ra sau, rơi thẳng xuống vực. Vãn Thiên vội bước đến gần để xem xét tình trạng của nữ nhân lửa thể đó.

“Nina – lại là cô sao ...” – Vừa nhìn thấy mặt nữ nhân đó, Vãn Thiên kinh ngạc thốt lên

Nina vẫn điên loạn la hét

“Đừng cưỡng gian tôi ... Á ... Xin nhẹ nhàng một chút ... Đau quá ...”

Vấn Thiên chau mày, nhanh chóng xuất thủ đánh ngất Nina. Nina vừa ngất xỉu thì chàng lại nghe tiếng súng nổ vang rền từ phía 3 đặc vụ của Nhất Long. Vấn Thiên vội bế Nina phóng nhanh đến chỗ 3 đặc vụ.

“Có chuyện gì thế “ – Vấn Thiên bỏ Nina xuống, lên tiếng hỏi. Chàng cũng chuẩn bị sẵn sàng để tiếp tục đánh ngất 3 đặc vụ nếu cần thiết

“Ma quỷ ... Rất nhiều ma quỷ ...” – 3 đặc vụ đồng thanh đáp, nghe giọng họ không có vẻ mê loạn chút nào

Vấn Thiên nhìn về hướng 3 đặc vụ đang ngắm bắn. Chàng từng người nhận ra hàng ngàn người đang lẻ từng bước nặng nhọc tiến đến. Họ trông giống những cái xác khô mếu mòi với hốc mắt trống rỗng vô hồn và khuôn mặt thối rữa, ghê tởm. Những phần cơ thể mục nát bị đạn bắn xuyên qua, văng tung tóe, cảnh tượng không giống ảo ảnh một chút nào. Vấn Thiên lập tức hiểu ra: đây chính là những sinh vật đến từ địa ngục mà Dạ Lan đã nói đến.

Từ lúc nhìn thấy tên đồ tể, Vấn Thiên thường xuyên dùng Huyết nhãn để kiểm tra mọi động tĩnh xung quanh nhằm phát hiện những kẻ địch đang ẩn mình, nhưng không phát hiện được gì. Hàng ngàn cương thi đã lặng lẽ xiết chặt vòng vây mà Vấn Thiên vẫn không hay biết gì. Chàng cho rằng nguyên nhân chính là vì những cương thi này hoàn toàn không có máu huyết lưu thông trong cơ thể, không hề có sự sống, bởi vậy Huyết nhãn của chàng không thể phát hiện được

Vấn Thiên nhớ lại những gì Dạ Lan đã viết

“Những sinh vật đó gần như không thể bị giết một lần nữa. Có thể phá hủy cơ thể của chúng để tạm thời tránh được những phiền toái do chúng đem lại. Chỉ khi không chế được tên pháp sư triệu hồn mới có thể vô hiệu hóa những sinh vật đó. Quyền sách trên tay bức tượng ở quảng trường trung tâm chính là linh vật quan trọng nhất trong trận pháp, tên pháp sư triệu hồn chắc chắn không thể tùy tiện di chuyển, hẳn phải ở gần chỗ bức tượng để bảo vệ quyền sách đó“

“Có lựu đạn hay chất nổ gì không ?” – Vấn Thiên hét lớn hỏi Nhất Long

“Có” – Nhất Long lấy trong người ra một quả đạn HE đường kính 40 milimet, nạp vào ống phóng lựu của khẩu XM29 của anh ta

Vấn Thiên thấy thế, gật đầu nói

“Sử dụng chất nổ, súng trường tự động không ăn thua gì với bọn này”

2 nữ đặc vụ nghe vậy liền lấy ra từ trong người họ những quả đạn HE khác một cách máy móc. 3 tiếng nổ lớn vang lên, đám cương thi ngã rạp xuống.

Vấn Thiên hô to, ra lệnh

“Xông lên, cố gắng vượt qua chúng, tốc độ của chúng rất chậm, chỉ hơi đông một chút thôi”

Vấn Thiên vác Nina trên vai, vung cự kiếm tả xung hữu đột giữa đám cương thi. Những bộ phận cơ thể thối rữa văng ra tung tóe. Điều đáng sợ hơn cả là đám cương thi này không hề biết đau đớn, cho dù bị chém cụt tay, đứt chân, hay thậm chí đầu rơi khỏi cổ chúng vẫn lao về hướng mục tiêu tấn công một cách vô thức. Dù động tác chậm chạp nhưng đối phó với hàng ngàn cương thi cùng lúc không phải là chuyện dễ dàng chút nào. Đường như sau rất nhiều năm bị chôn vùi dưới lòng đất, trong đầu chúng chỉ có một ý nghĩ duy nhất : Ăn. Và thứ mà chúng đang thèm thuồng muốn thưởng thức chính là nhóm người của Vấn Thiên, những sinh vật sống duy nhất có mặt tại hiện trường

Vấn Thiên lao nhanh như một con sóc, kiếm ánh loang loáng chém nát cơ thể những tên cương thi cản đường chàng. Phút chốc đội hình cương thi đã bị tách làm đôi, Nhất Long và 2 nữ đặc vụ vất chân lên cổ chạy như bay xuyên qua con đường vừa được khai mở đó, không quên dùng súng hất ngã những tên cương thi đang chồm đến định bắt lấy họ. Chỉ 15 phút sau, họ đã bỏ xa đám cương thi một đoạn vài trăm mét, tạm thời thoát khỏi sự truy đuổi của chúng

Vừa chạy thoát khỏi đám cương thi ghê tởm, nhóm người Vấn Thiên nhanh chóng chui vào một ngôi nhà bỏ hoang, thờ hồng học như sắp đứt hơi. 2 nữ nhân chống tay lên tường, cúi mặt nôn thốc nôn tháo, Nina vẫn mê man bất tỉnh. Vấn Thiên và Nhất Long có vẻ khá hơn, nhưng vẫn còn nét kinh hoàng lưu lại trên khuôn mặt.

“Chúng ta nên làm gì đây ?” – Nhất Long mệt mỏi lên tiếng

Vấn Thiên suy nghĩ một lúc, trầm tư nói

“Giờ chỉ còn một cách. Chúng ta phải đến được quảng trường trung tâm thị trấn, phá hủy một bức tượng được đặt ở đó, sau đó tìm bắt tên pháp sư triệu hồn. Không được giết chết hắn, phải bắt sống “

Nhất Long tròn mắt, hỏi lại

“Pháp sư triệu hồn ?”

Vấn Thiên gật đầu

“Chính là kẻ đang điều khiển bọn cương thi đó, hẳn cũng ở gần quảng trường trung tâm đó.”

Bích Vân chợt nhìn qua cửa sổ rồi hét lớn

“Nguy rồi, bọn chúng lại đến”

Vấn Thiên nhìn theo hướng Bích Vân chỉ. Khắp nơi ngập tràn cương thi, bọn chúng đã vây kín căn nhà hoang mà chàng đang trú ẩn, đang hung hăng xô cửa, dường như chuẩn bị tấn công vào nhà.

Chàng thở dài, tỏ vẻ mệt mỏi

“Không xong rồi ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 34: Pháp Sư Triệu Hồn

3 đặc vụ hội họp nhìn về phía Vấn Thiên, chờ nghe quyết định của chàng

Vấn Thiên quan sát tình hình một lúc rồi nói

“Lên tầng trên, tìm cách leo lên mái nhà “

3 đặc vụ răm rắp tuân lệnh, họ nhanh chóng theo lối cầu thang di chuyển lên tầng trên, cũng không quên xô ngã rất nhiều bàn ghế, tủ giường để làm chướng ngại vật cản bước bọn cương thi. Vấn Thiên mang theo Nina leo ra cửa sổ, bám vào ống thoát nước, phút chốc đã lên được mái nhà. Chàng trụ vững trên mái nhà, cúi người đưa tay kéo từng đặc vụ một, giúp họ leo lên mái nhà một cách nhanh chóng nhất.

Cả 4 người đồng loạt nhìn xuống phía dưới, không nén nổi kinh hoàng kêu lên một tiếng

“Trời ơi ... “

Khắp nơi ngập tràn cương thi, có thể nói không ngoa rằng cả thị trấn đầy rẫy cương thi. Bọn chúng đang chen chúc nhau, cố gắng leo lên mái nhà nơi những con mồi hấp dẫn đang đứng. Nhưng động tác của bọn này quá vụng về, từng tên một cố gắng leo lên rồi ngã xuống, bị giẫm đạp nát bấy bởi chính đồng loại của chúng. Sau cố gắng không thành đó, bọn cương thi lại thay đổi chiến thuật, hàng ngàn cương thi đồng loạt đưa đôi tay khô nứt của mình xô mạnh vào những bức tường, như muốn giật sập căn nhà. Trước lực tác động vô cùng lớn đó, ngôi nhà tuy khá vững chắc vẫn phải lung lay từng đợt.

Vấn Thiên nhắm mắt đứng lặng im, trầm ngâm suy nghĩ. Với thân thủ của chàng, chàng có thể dễ dàng đột phá vòng vây, nhưng 3 đặc vụ kia thì không được như vậy. Vấn Thiên không muốn bỏ rơi họ vào lúc này, chính chàng đã vô tình lôi kéo họ đến thị trấn ma quái này, chàng cảm thấy mình phải có trách nhiệm với sự an nguy của họ.

Bất chợt, Vấn Thiên mở mắt ra, nhãn thần kiên định nhìn 3 đặc vụ. Dường như biết trước Vấn Thiên sắp sửa quyết định điều gì đó rất quan trọng, 3 đặc vụ nhìn chàng với ánh mắt đầy tin tưởng, chờ đợi quyết định của Vấn Thiên

Vấn Thiên do dự vài giây, lên tiếng

“Mọi người hãy bám trụ tại đây, cố gắng cầm cự và sống sót. Tôi sẽ phá vòng vây tìm cách bắt giữ tên pháp sư triệu hồn”

Không ai bảo ai, 3 đặc vụ lặng lẽ gật đầu

Vấn Thiên lại dặn dò

“Nhớ bảo vệ cô gái này thật cẩn thận”

Nói dứt lời, chàng tung người nhảy khỏi mái nhà, rơi thẳng vào giữa vòng vây cương thi. Khi gần chạm đất, chàng vung chân đạp thẳng vào đầu 1 tên cương thi gần nhất rồi mượn đà tiếp tục phóng đi, động tác nhanh như điện. Bọn cương thi chỉ biết tức tối nhìn theo, hoặc là xô đẩy nhau cố gắng đưa những cánh tay khô héo, lở loét của chúng lên như muốn bắt lấy Vấn Thiên, nhưng vô ích, bóng dáng Vấn Thiên càng lúc càng xa dần

Vấn Thiên tranh thủ lúc đang còn lơ lửng trên không trung thi triển Huyết nhãn. Bằng trực giác của mình, chàng cảm nhận được dường như có một tiếng thở nhẹ cách mình chừng 500 mét về hướng bắc, Huyết nhãn của Vấn Thiên lập tức quét đến đó. Chàng nhận thấy có một nam nhân còn khá trẻ đang thập thò đứng sau đám cương thi, tay hắn nắm chắc một vật gì đó giống như một chiếc gậy nhỏ.

Nếu như có một người còn sống có thể đứng giữa đám đông cương thi mà không bị tấn công thì chắc chắn đó phải là pháp sư triệu hồn – người điều khiển đám cương thi đó. Vật trong tay hắn được nắm chặt như vậy, chắc chắn phải là một vật rất quan trọng, rất có khả năng chính là vật dụng đặc biệt dùng để điều khiển cương thi. Vấn Thiên tung mình lên không trung, lập tức chuyển hướng phóng thẳng về phía nam nhân đó.

Nhận ra mình đã bị phát hiện, nam nhân nhanh chóng thoái lui. Miệng nam nhân lầm bầm niệm chú, một làn sương mù chọt bay lại bao phủ lấy toàn thân hắn. Vấn Thiên thấy thế, liền xuất thủ, từ tay chàng một đạo quang ảnh sáng lóa lạnh lùng bay thẳng về phía làn sương mù đang bao quanh cơ thể nam nhân lạ mặt

Một tiếng thét đau đớn vang lên, một bàn tay bị đứt lìa rơi xuống đất, vật đang cầm trên tay cũng văng ra. Đạo quang ảnh sau khi tiến đứt bàn tay của mục tiêu liền hiện nguyên hình là một con dao găm sắc như nước, chính là con dao găm Vấn Thiên đoạt được từ tay tên đồ tể ở biệt thự bỏ hoang.

Vấn Thiên không chần chừ, lập tức thi triển thân pháp quỷ dị như một bóng ma lướt qua đoạt lấy vật vừa rơi ra đó. Làn sương mù và nam pháp sư triệu hồn cũng nhanh chóng tan biến

Vấn Thiên xem xét thật kĩ chiếc gậy nhỏ vừa đoạt được. Đó dường như là một phần xương ống chân của một xác chết, đã được xử lý đặc biệt để trở nên cứng chắc như kim loại và được khắc lên nhiều văn tự hình thù kì lạ. Phần thân của khúc xương đó được *****c 4 lỗ thẳng hàng, trông khá giống như một ống sáo. Vấn Thiên trong lòng nảy sinh sự tò mò, liền đưa ống sáo lên miệng thổi, ngón tay bịt chặt một lỗ ở đầu ống sáo

Vài âm thanh khàn khàn vang lên, gần một nửa số cương thi bỗng đứng yên bất động. Vấn Thiên bịt một lỗ khác, thổi lên một hồi sáo nữa, đám cương thi đang bất động bỗng quay sang tấn công chính đồng bọn của chúng. Chàng nhìn cảnh tượng đó, dường như hiểu ra đôi chút

“Có lẽ bọn cương thi này chỉ hành động theo một loại phản xạ có điều kiện. Khi bịt những lỗ khác nhau, ống sáo sẽ phát ra những thanh âm khác nhau, chính là những tín hiệu để điều khiển chúng thực hiện một hành động nào đó “

Lại nói về phần gã pháp sư triệu hồn kia. Sau khi đào thoát khỏi tay Vấn Thiên, làn sương mù ma thuật đã đưa gã đến quảng trường trung tâm thị trấn. Vừa hiện thân, gã pháp sư vội vã hét lớn lên vì đau đớn, từ cổ tay đã bị cắt đứt, máu vẫn chảy ròng ròng

Hai bóng người xuất hiện trong làn sương mù, nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh gã pháp sư đang bị thương. Họ bao gồm 1 nam, 1 nữ, tất cả đều còn rất trẻ, dĩ nhiên cả 2 đều là những pháp sư triệu hồn

Nam pháp sư triệu hồn vừa đến lo lắng nhìn đồng bọn đã bị thương, hỏi

“Có chuyện gì xảy ra với anh vậy Perry ?”

Gã pháp sư triệu hồn tên gọi Perry nhăn nhó vì đau đớn, nói

“Jacob, tôi gặp phải một tên cao thủ rất lợi hại. Hắn đã phát hiện ra tôi, chặt đứt bàn tay của tôi, ống sáo của tôi cũng bị rơi mất rồi. Tên này di chuyển rất nhanh, cứ như là một bóng ma vậy. Chúng ta phải làm sao đây ? Tôi sợ rằng hắn có thể tìm được đến nơi này. “

Nữ pháp sư triệu hồn nhìn Perry hỏi bằng thái độ không mấy thiện cảm

“Ý anh là chúng ta sẽ rút lui ? “

Perry gật đầu

“Đừng vậy. Tôi sẽ rút lui. Dù sao tôi cũng cần đến nơi an toàn để chữa thương. Jenny này, cô và Jacob có thể rút lui hoặc ở lại tùy thích. Nhưng tôi cảnh báo trước là gã đó không dễ chơi đâu“

Jenny cười nhạt

“Tên nhát gan như anh nên biến đi cho đẹp trời mới phải. Jacob vẫn còn ít nhất năm ngàn cương thi, tôi cũng có vài vũ khí bí mật. Chúng tôi sẽ lấy mạng hắn dễ dàng như lấy đồ trong túi thôi. Anh cứ chờ mà xem“

Perry khấn khoản van nài

“Mau mở cổng vào Huyền giới. Tôi cần về đó để trị thương. Nhanh lên, tôi mất nhiều máu quá rồi “

Jenny lại cười, lấy trong chiếc túi đeo bên hông một hộp cứu thương ném cho Perry, nói

“Anh có thể tự băng bó vết thương tại đây. Hãy chống mắt mà xem chúng tôi giết chết hắn để trả thù cho bàn tay bị chặt đứt của anh “

“Hắc hắc, ai đòi giết ta vậy” – Một giọng nói bốn cọt từ xa truyền lại

Cả 3 pháp sư giật bắn người, quay sang nhìn về hướng giọng nói vừa phát ra

Một nam nhân cao lớn vác thanh cự kiếm từ từ tiến lại. Người này không thể là ai khác, chính là Vắn Thiên. Chàng làm bộ thờ hồng học, nói

“Đuổi theo cái tên nhát cáy này cũng thật là mệt quá đi à “

Perry run rẩy hỏi

“Ngươi ... Làm sao ngươi có thể tìm đến đây được. Pháp thuật di chuyển tức thời của ta vốn không ai có thể đuổi theo kịp kia mà ... “

Vắn Thiên cười lớn

“Ha ha ha, ngươi quên mất một điều là ngươi đã đổ máu tại hiện trường. Ta có cái mũi cực thính, chỉ cần ngửi thấy mùi máu của ngươi, dù ngươi có chui xuống lòng đất cũng không thể thoát được “

Sự thật là khứu giác của Vắn Thiên không có khả năng đó. Nhưng khi vừa ngửi thấy mùi máu rơi lại tại hiện trường, Huyết nhãn của Vắn Thiên tự động định vị cho chàng vị trí của tên pháp sư triệu hồn vừa bỏ trốn khi nãy. Với tốc độ nhanh như ma quỷ của Vắn Thiên, chỉ mất chưa đến 10 phút chàng đã tìm đến chỗ mục tiêu.

Jacob nhanh tay rút trong túi áo ra một ống sáo tương tự như cái của Perry, đưa lên miệng thổi một hồi. Vắn Thiên thấy thế, chỉ đứng cười sằng sặc, không nói gì. Thổi sáo chán chê, không thấy cương thi đến, Jacob trong lòng kinh hoàng, lấp bắp

“Sao kì lạ thế này ... Vì sao bọn chúng lại không đến ... Âm thanh nhỏ quá chăng ? Không thể nào, bình thường dù cách xa ta vài cây số, hễ ta thổi sáo là bọn chúng liền đến ngay ... “

Vắn Thiên rút trong người ra cây sáo của Perry, vẫy vẫy cho Jacob thấy, nói

“Vi bọn cương thi của ngươi đang bận đánh nhau, chỉ thế thôi. Trong thời gian chúng đang còn bận rộn, ta thừa sức tiễn cả 3 tên pháp sư các người về cõi chết “

Vắn Thiên nói xong, đắc ý cười vang, ngẩng nhìn đáng vẻ run rẩy của 2 gã pháp sư triệu hồn. Ánh mắt chàng chột nhìn sang Jenny, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên khi thấy cô ta vẫn điềm nhiên như không.

Vắn Thiên thâm nghĩ

“Chắc ả có lưu lại hậu chước gì đó. Phải cẩn thận mới được. Tốt nhất là mình ra tay không chể ả để tránh đêm dài lắm mộng“

Nghĩ đoạn, chàng lập tức hóa thành một bóng mờ, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Jenny. Nhưng vừa đến cách Jenny chừng một mét, mặt đất dưới chân Vắn Thiên bỗng nứt ra, nhiều đôi tay xám xịt từ vết nứt đó thò ra, định giữ chặt đôi chân của chàng. Vắn Thiên phản xạ cực nhanh, tung người lên không nhảy lui lại. Khi chàng vừa định thần đã nhìn thấy trước mặt mình là gần hai chục bộ xác khô. Những bộ xác khô này đều cao hơn 2 mét, mình mặc một loại giáp nhẹ bao bọc toàn thân, cơ bắp trên tay chân đã khô săn lại, trên đầu ngón tay của chúng là những chiếc móng vuốt sắc nhọn, trong miệng lăm chồm những chiếc răng nanh dài. Hình dáng những xác khô này trông nguyên vẹn và hoàn hảo hơn những cương thi mà Vắn Thiên đã gặp rất nhiều, dường như chúng là một loại cương thi được chế tạo đặc biệt.

Vắn Thiên giật mình thoát lên

“Hấp huyết quý ... “

Jenny cười tươi, xác nhận

“Đã từng là như vậy. Lúc còn sống bọn chúng đều là cao thủ của hoàng tộc hấp huyết quý. Hiện giờ tuy đã trở thành hình dạng như thế nhưng thực lực của chúng vẫn mạnh như xưa. Món quà đặc biệt của em dành cho chàng đấy, chàng trai tuần tú à “

Jenny đưa tay ra hiệu, những tên xác khô đồng loạt xông lên, thân thủ nhanh không kém gì Vắn Thiên. Bọn chúng chia nhau ra bao vây chàng vào giữa, liên tục tập kích Vắn Thiên với tốc độ kinh người

Vắn Thiên khò sở chống đỡ, tránh né, nhanh chóng rơi vào thế bị động. Ánh sáng hồng nhật trên người chàng bỗng trở nên sáng hơn nữa, trở thành một vầng hào quang màu đỏ rực bao quanh thân thể chàng. Vắn Thiên không để ý điều đó, cũng như vầng hào quang đó không giúp gì được cho chàng lúc này. Sau 15 phút giao chiến, Vắn Thiên cuối cùng cũng để lộ sơ hở. Bọn xác khô không bỏ qua cơ hội, lập tức quật ngã chàng rồi bẻ ngoặc tay chàng ra sau, không chể Vắn Thiên chỉ trong giây lát

Jenny thấy thế, liền ra lệnh

“Mau giết chết hắn rồi đem đầu hắn lại cho ta”

Một tên xác khô cao nhất bọn, cũng là tên có móng vuốt dài nhất đi đến trước mặt Vắn Thiên, dùng bộ vuốt sắc như dao của hắn rạch lên ngực chàng một đường rồi đưa móng vuốt dính máu đỏ lên trước mặt. Dường như nhận ra điều gì đó, hắn đưa đôi tay sờ mó Vắn Thiên một lúc lâu

Vấn Thiên trong lòng than thầm

“Trời ạ, không ngờ trên đời cũng có cương thi biến thái nữa ... “

Tên xác khô bỗng lên tiếng

“Ngươi ... là ... ai ?”

Vấn Thiên kinh hãi, kêu lên

“Ồi mẹ ơi, cương thi biết nói “

Tên xác khô lại nói một cách rõ ràng, rành mạch

“Hoàng tộc hấp huyết quý đã bị tuyệt diệt, vì sao ngươi lại có dòng máu đó ? Cha mẹ ngươi thật ra là ai ? Ta đã nhận ra loại năng lượng đó, chính là sức mạnh của Huyết thân. Vì sao ngươi lại có được nó ?“

Vấn Thiên suy nghĩ thật nhanh rồi trả lời

“Ta vốn không rõ lắm về thân thế của mình. Nghe cha mẹ nuôi ta nói thì mẹ ruột của ta tên gọi là Milena Urlan ...”

Bọn xác khô xì xào

“Không thể tin được ...”

“Tên này là dòng giống lai tạp ... “

“Cũng có khả năng đó. Tiểu thư Milena rất thích rong chơi. Có lần tiểu thư bỏ nhà đi hoang đến hàng chục năm. Có lẽ trong thời gian đó tiểu thư đã mang thai và sinh hạ tên này “

“Cha hẳn là ai nhỉ ? “

Tên xác khô chỉ huy ra hiệu cho tất cả im lặng rồi hỏi tiếp

“Ngươi bao nhiêu tuổi “

“20 tuổi, sắp tới là 21, nếu như không bị giết“ – Vấn Thiên nói bằng giọng trào phúng

Tên xác khô gật gù, lẩm bẩm

“Lúc đó, có tin đồn rằng tiểu thư phải lòng một nam nhân thuộc nhân loại ... Xem ra, tin đồn đó là thật, và người này chính là kết quả của mối tình đó, cũng có thể vì thế mà thân thế của hắn không rõ ràng ... Vì sao tiểu thư Milena lại có con với một nam nhân thuộc nhân loại được nhỉ ...“

“Ta không biết, ta cũng đang muốn tìm hiểu điều đó đây” – Vấn Thiên cười khở

Tên xác khô chỉ huy bắt chợt vẫy tay ra hiệu, cả bọn xác khô cùng bỏ Vấn Thiên ra rồi quỳ sụp xuống trước mặt chàng, đồng thanh nói

“Khấu kiến thiếu chủ. Xin thiếu chủ thứ tội cho sự vô lễ của chúng thuộc hạ lúc ban nãy “

Vấn Thiên cố giấu vẻ ngạc nhiên, nói

“Đứng lên đi. À, lúc còn sống các người thật ra là thế nào vậy ?”

Bọn xác khô đồng thanh nói

“Chúng tôi đều là những thuộc hạ trung thành của gia tộc Urlan. Công tử chính là cốt nhục của tiểu thư, cũng chính là chủ nhân của chúng tôi “

Jenny chứng kiến từ đầu đến cuối, cô ta run rẩy nói

“Các người ... Các người tạo phản à ? Có tin rằng ta sẽ hủy diệt toàn bộ các người không ? “

Tên xác khô chỉ huy bình tĩnh nói

“Bọn ta vốn đã chết một lần rồi, không còn sợ chết nữa đâu. Hủy diệt bọn ta rồi, cô cũng khó sống nổi “

Jenny run rẩy đưa tay lên vẽ trong không khí một đồ hình ma thuật, dường như sắp sửa niệm chú hủy diệt bọn thuộc hạ phản bội. Vấn Thiên bất ngờ xông đến, giữ chặt tay cô ta lại, rồi nhanh chóng bịt miệng Jenny bằng một mảnh vải xé từ chiếc áo chàng đang mặc.

Tên xác khô chỉ huy thấy thế, liền bảo Văn Thiên

“Trên tay trái à có xăm một đồ hình ma thuật, chính là thứ ma thuật dùng để khống chế chúng tôi. Thiếu chủ hãy mau tìm cách hủy bỏ đồ hình đó “

Văn Thiên hưng hăng xé tay áo của Jenny, đồ hình liền lộ ra. Đó là một hình xăm khô lâu được bao quanh bằng những chú ngữ khó hiểu. Một đạo quang ảnh lóe lên, phần da cùng một ít thịt nơi cánh tay Jenny đứt ra, rơi xuống đất. Jenny đau đớn hét lớn một tiếng. Jacob và Perry tranh thủ lúc hỗn loạn đã tẩu thoát mất. Văn Thiên lại dùng mũi giày chà nát phần da thịt đó.

Chàng quảng Jenny lại chỗ xác khô rồi đảo mắt nhìn quanh. Đập vào mắt Văn Thiên là bức tượng của một thiên sứ tay cầm quyển sách sự sống. Văn Thiên hiểu ngay rằng đó chính là quyển sách cần phá hủy, bèn rút súng ngắn ra, nã đạn liên tục, bắn nát quyển sách đó. Quyển sách vừa bị phá hủy, màn đêm và làn sương mù ma quái dần dần tan biến. Ánh mặt trời chiếu qua những đám mây đen u ám như soi rõ quan cảnh âm đạm, thể lương của thị trấn

Sương mù vừa tan hết, những cương thi đói khát cũng hóa thành tro bụi, theo gió bay đi. Nhưng Văn Thiên lại không thể thấy được cảnh tượng đó.

Bọn xác khô nhìn Jenny chăm chăm, như muốn xé xác cô ta ra. Văn Thiên thấy thế liền ra lệnh

“Không được giết cô ta “

Văn Thiên quay sang tên xác khô chỉ huy, hỏi

“Người tên gọi là gì ?”

“Nick “ – xác khô đáp

“Có sợ bị đạn bắn không ?”

“Không, muốn bắn bao nhiêu tùy thích, tôi chẳng hề sợ” – Xác khô tên gọi Nick đáp

Văn Thiên gật đầu

“Tốt. Ở một ngôi nhà cách đây một khoảng về hướng nam có lẽ có vài người vẫn còn sống. Hãy đến đó và mang họ về đây, đừng làm tổn thương đến bất cứ ai nhé. Nếu bị họ bắn cứ bình tĩnh giải thích rõ ràng là được.”

“Rõ” – Xác khô lập tức chuyển thân, phóng đi mất dạng

Chàng nhặt hộp cứu thương bị Perry quăng dưới đất, đến gần Jenny, nhẹ nhàng băng bó vết thương cho cô ta. Băng bó xong xuôi, Văn Thiên lên tiếng

“Tôi có vài chuyện muốn hỏi cô. Hãy trả lời cho thành thật, tôi sẽ tha cho cô “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 35: Bình Yên

Đối với Hoàng Minh, hôm nay thật là 1 ngày xui xẻo

Nhưng sau những ngày xui xẻo đó vận may lại đến với lão 1 cách lạ kỳ

Gần 40 năm trước, lão chỉ là 1 tên sinh viên nhà quê, lên thành phố để học đại học. Vừa đặt chân đến thành phố lão đã bị móc túi hết sạch tiền, lại bị 1 tên du côn trấn lột hết hành lý, chân ướt chân ráo tìm đến nhà người quen thì họ đã chuyển đi mất, sau đó lão còn bị xe tông phải bó bột mấy tháng

Nhưng sau đó vận may đã đền bù cho lão, người tông phải lão không ngờ lại là chủ tịch tập đoàn UNC, vị chủ tịch này thấy lão thông minh đỉnh ngộ nên đã quyết định tài trợ hoàn toàn việc ăn học cho lão. Tốt nghiệp xong, lão được nhận ngay công việc ở 1 phòng thí nghiệm lớn của tập đoàn UNC. Sau đó vài năm, lão được chuyển đến Khu vực 51 với mức lương của 1 chuyên gia hàng đầu. Lão đã làm việc ở Khu vực 51 từ đó đến giờ, hiện tại đã thăng tiến lên vị trí giám đốc điều hành của Khu vực 51, tài khoản ngân hàng của lão đã lên đến con số vài chục triệu USD. Quả thật là vận may hiếm có.

Hôm nay lão cũng gặp xui xẻo. Vốn tưởng đã đánh đuổi được bọn khủng bố đang rình rập Khu vực 51, không ngờ mới sáng sớm hôm sau không biết bằng cách nào bọn khủng bố lại đến được phân khu trung tâm, nơi lão đang làm việc, lão chỉ kịp khóa cánh cửa thép ngăn không cho bọn chúng vào

phòng điều khiển trung tâm, rồi báo động cho phân khu C, sau đó gọi cho cấp trên yêu cầu tiếp viện, đang nói chuyện nửa chừng thì điện bị cắt. Lão bị cầm tù trong cái hộp sắt vốn là phòng điều khiển trung tâm của Khu vực 51.

Nhưng vận may vẫn không đối xử tệ với lão, sau khi lớp ngóp bò ra từ đường ống thông hơi, lão thấy bọn khủng bố đã đi khỏi phân khu trung tâm. Lão liền chạy đến phòng máy phát điện, thay 1 cầu chì khác. Sau khi hệ thống điện hoạt động trở lại, lão liền kích hoạt những siêu cấp chiến sĩ F7 và F8, vũ khí tối hậu của Khu vực 51, cuối cùng cũng đã bắt giữ được 4 tên khủng bố, 4 tên nguy hiểm nhất bọn. Lão liền khóa giữ chúng tại căn phòng D, sau đó chạy 1 mạch đến phân khu trung tâm gọi điện cho cấp trên yêu cầu chi viện. Cấp trên cho biết 3 giờ sau chi viện sẽ đến, lão chợt nảy ra 1 ý định độc ác, chúng đã phá hủy gần hết tâm huyết của lão suốt mấy chục năm, lão sẽ cho chúng biết thế nào là đau khổ. Loại thuốc độc VDX vừa được bảo chế, chỉ mới thí nghiệm trên động vật, sao lại không thử nó trực tiếp trên bọn này chứ, thật là ý kiến không tệ.

Hiện tại Hoàng Minh đã bơm đầy chất độc màu tím VDX vào ống tiêm, lão sắp sửa tiêm nó vào bắp tay của Khải Nguyên

Khải Nguyên chợt nói

“Không ổn rồi”

Hoàng Minh bật cười ha hả, lão nói

“Định hù dọa ta à, hay là định câu giờ, không ai đến cứu ngươi đâu. Mà cho dù có người đến, ta vẫn còn những siêu cấp chiến sĩ, chúng dư sức đối phó với mấy trăm, có thể là cả ngàn người đấy chứ.”

Khải Nguyên điềm nhiên

“Không, tôi chỉ muốn nói là tên siêu cấp chiến sĩ F9 của ông đã trốn mất rồi, không tin cứ quay lại xem”

Hoàng Minh lại ôm bụng cười

“F9 được phát triển xong rồi, hiện nó đang ở Thụy Sĩ chứ không còn ở đây nữa, đồ ngốc, bịa chuyện cũng phải có chút căn cơ chứ, nói bừa như ngươi ai mà tin”

Khải Nguyên lại nói

“Cái thứ trong ***g kính ở cuối phòng không phải F9, thế nó là gì? Cho dù là gì đi nữa, nó đã trốn mất rồi, không tin ông cứ quay lại xem”

Hoàng Minh ánh mắt lộ vẻ nham hiểm, cười nói

“Ngươi không muốn bị tiêm chất độc này trước chứ gì, cứ nói thẳng ra. Ta sẽ không tiêm cho ngươi nữa, ta sẽ tiêm vào con bé bên cạnh ngươi. Chà, chà, con bé xinh đẹp thế, không biết chút nữa sẽ biến thành như thế nào đây”

Khải Nguyên nhẩn mặt nói

“Tôi nói thật đấy, người trong ***g kính đó đã trốn đi rồi”

Hoàng Minh liền cười 1 tràng nữa

“Ha ha ha, cái thứ trong ***g kính đó là 1 xác chết. Làm sao nó có thể trốn đi được, nếu trốn được nó đã trốn đi từ 20 năm trước rồi. Bọn ta phát hiện nó trong 1 hang động ở Tây Tạng, đã chết hơn 50 năm mà xác chết đó vẫn còn nguyên vẹn, thật là kỳ lạ”

Trong lúc Hoàng Minh giải thích, Khải Nguyên chợt nhắm mắt lại, khi mở mắt ra hần nói

“Siêu cấp chiến sĩ của ông cũng chết hết rồi, chúng mới bị giết cách đây vài phút”

Hoàng Minh cổ nhin cười, lão nói lớn

“Tên này thật là hồ đồ, T15 mau đến và vào miệng hần cho ta, đánh sao cho rụng hết hàm răng bốc phét của hần”

T15 hiển nhiên là tên của tên siêu cấp chiến sĩ F7. Nhưng tên này vẫn đứng yên bất động, như thể không nghe thấy. Hoàng Minh lặp lại mệnh lệnh 1 lần nữa nhưng vẫn không có gì xảy ra, lão liền chạy đến bên bọn siêu cấp chiến sĩ. Vừa chạm vào người chúng lão đã phải rút tay lại, người chúng nóng hổi, cứ như vừa từ trong lò lửa chui ra, rồi từng tên một đổ nhào xuống đất. Hoàng Minh kinh hãi, nhìn quanh hết lớn

“Chuyện gì thế này? Ai đã làm điều này?”

Hoàng Minh lại phát hiện Khải Nguyên đang nhìn chăm chú lên trần nhà, bất giác lão cũng ngước mắt lên nhìn. Đập vào mắt lão là hình ảnh 1 người đàn ông tóc trắng, hoàn toàn lỏa thể để lộ thân hình cường tráng tuyệt vời, người đàn ông như đang bay lơ lửng trên không. Cặp mắt của người đàn ông lại nhìn về phía Hoàng Minh, lão thấy cảm vô cùng khiếp sợ, chân tay run lẩy bẩy, miệng lắp bắp không nói thành lời. Cái xác đó, không ngờ nó lại sống lại. Lão từng xem không ít bộ phim về xác chết hồi sinh, trong đầu lão đang tưởng tượng ra hình ảnh người đàn ông tóc trắng đang xé lão ra từng mảnh, ăn tươi nuốt sống.

Người đàn ông tóc trắng hạ xuống trước mặt Khải Nguyên và Hoàng Minh. Hoàng Minh thu hết can đảm đâm kim tiêm trong tay vào bộ ngực cường tráng của ông ta, toàn bộ chất độc VDX nhanh chóng được bơm vào.

Người đàn ông tóc trắng nở nụ cười ma quái, thanh âm sắc lạnh cất lên giọng nói

“Chất độc này tầm thường quá, còn thứ gì hay hơn không, lấy ra cho bọn tọa chiêm ngưỡng”

Người đàn ông tóc trắng từ từ tiến lại gần Hoàng Minh, Hoàng Minh hoảng sợ quá cứ lùi mãi đến khi vấp ngã vào 1 ***g kính đã vỡ, mảnh kính vỡ liền xuyên qua bụng và ngực lão, Hoàng Minh kinh hoàng giãy dụa 1 lúc rồi chết hẳn

Khải Nguyên đang nửa tin nửa ngờ, nãy giờ qua phong thái và ngữ khí hắn cũng đoán được người đàn ông này là ai, hắn mạnh miệng hỏi lớn

“Thiên Ma, là ông phải không ?”

Người đàn ông tóc trắng cười lớn

“Ha ha, chúng ta thật có duyên, đúng là ta đây. Người thật là vô dụng, sao lại để cái bọn yếu đuối đó đánh đến nông nỗi này “

Nói xong, Thiên Ma chớp mắt đã bẻ gãy cùm sắt trên tay Khải Nguyên. Tay Thiên Ma lại phát ra 1 luồng sáng trắng truyền vào người Khải Nguyên, Khải Nguyên cảm thấy khoan khoái vô cùng, thương thế trong người bình phục cực nhanh, phút chốc máu huyết đã lưu thông được bình thường, xương cốt như được nối lại.

Thiên Ma lại nói

“Ta đã phục sinh rồi, cũng đã gặp được người, việc tiếp theo ta phải làm là tìm hậu nhân của những kẻ đã chà đạp ta ngày xưa để báo oán. Ta đi đây, người đã phục hồi hoàn toàn, có thể tự lo cho người của người”

Nói xong, người Thiên Ma sáng rực lên, từ từ hóa thành 1 đạo quang ảnh rồi biến mất. Khải Nguyên sau 1 lúc chờ người ra vì kinh ngạc, cũng nhanh chóng tháo cùm cho Nhã Ca, Thu Thủy và Omaha, rồi lay tỉnh họ. Thu Thủy có khả năng tự phục hồi nhanh nên có thể đứng dậy và đi lại được, Nhã Ca và Omaha đã tỉnh nhưng họ quá đau đớn, không thể tự đi được. Khải Nguyên bèn bước đến đỡ Nhã Ca dậy rồi dìu cô bước đi, hắn cũng phân phó cho Thu Thủy giúp đỡ Omaha. Khải Nguyên đặt quả bom tại căn phòng D rồi vào phòng điều khiển trung tâm và văn phòng ở phân khu C lục lấy 1 số tài liệu. Sau đó hắn cùng Nhã Ca, Thu Thủy và Omaha tiến đến bãi đỗ xe, lấy 1 chiếc xe đặc dụng.

Khải Nguyên hỏi Omaha

“Thiết bị kích nổ của anh có hiệu quả trong phạm vi bao nhiêu”

Omaha đáp

“1 cây số trở lại”

Khải Nguyên gật đầu rồi lái xe theo 1 địa đạo lớn ra ngoài, đi nửa đường hắn sử dụng thiết bị kích nổ rồi tăng tốc tối đa, phóng xe như bay ra khỏi căn cứ. 10 phút sau hắn đã ở cách căn cứ hơn 5km

Một loạt tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Qua kính chiếu hậu, Khải Nguyên có thể thấy khói lửa và bụi mù bay ra từ nơi từng là Khu vực 51. Căn cứ đã bị chôn vùi hoàn toàn trong sa mạc. Hắn liền lái xe phóng thẳng đến thị trấn của những nạn nhân, nơi hắn đã hẹn Lâm Tuấn và Xuân Hà

Thị trấn đã hiện ra trước mắt, nhưng nó đã bị thiêu rụi hoàn toàn. Xe của Lâm Tuấn và Xuân Hà đậu ở gần cổng thị trấn, còn 2 người đó thì đang ngồi dưới cát, nói chuyện gì đó. Thấy chiếc xe đang đến, Lâm Tuấn liền đứng dậy xem xét, hắn nhanh chóng nhận ra Khải Nguyên

Khải Nguyên dừng xe, mở cửa bước ra hỏi Lâm Tuấn

“Chuyện gì xảy ra vậy ? Thị trấn đó sao lại bị phá hủy ?”

Lâm Tuấn gãi đầu

“Khi đệ vừa đến, nó đã như vậy rồi, ở trước cổng thị trấn có 1 ông lão tự treo cổ, đệ đã chôn cất ông ta rồi, trong tay ông ta có 1 bức thư, có lẽ là gửi cho huynh”

Khải Nguyên đón lấy bức thư, mở ra, chỉ thấy vài dòng chữ “Chúng tôi đã quyết định tự kết thúc tất cả những đau đớn, nếu anh đọc được bức thư này chắc là anh đã phá hủy khu căn cứ đó, chúng tôi rất cảm ơn anh”

Khải Nguyên lại nghe tiếng trực thăng, hắn hiểu là bọn tiếp viện đã đến. Chỉ trong chớp mắt, 2 chiếc trực thăng đã xuất hiện trong tầm nhìn của Khải Nguyên. Bọn trên trực thăng tưởng họ là người của Khu vực 51, liền dừng lại, định hỏi gì đó. Nhưng Khải Nguyên đã nhanh tay tạo ra 2 quang cầu bắn thẳng về phía 2 chiếc trực thăng. 2 chiếc trực thăng trúng quang cầu liền phát nổ ngay trên không trung. Khải Nguyên cũng không ngờ là quang cầu của hắn lại mạnh đến như vậy, hắn đoán chắc là trong lúc trị thương cho hắn Thiên Ma đã truyền cho hắn 1 số chân nguyên của ông ta. Khải Nguyên liền tập trung tất cả nhiên liệu vào 1 xe, cả 6 người cùng lên chiếc xe đó, rồi lái đi. Chiếc xe được chế tạo đặc biệt nên không bị ảnh hưởng bởi từ trường xung quanh Khu vực 51, việc xác định phương hướng rất dễ dàng, hơn nữa lại có 1 tay sành sỏi về sa mạc là Omaha chỉ dẫn, chỉ hơn 2 ngày đêm họ đã về đến

Sandtown.Omah cũng chia tay với Khải Nguyên tại đây

Omah nói với Khải Nguyên

“Anh đúng là 1 chiến binh dũng cảm, được chiến đấu bên anh cũng là vinh dự của tôi”

Khải Nguyên hỏi

“Anh dự định làm gì ?”

Omah đáp không do dự

“Tôi sẽ đường thương ở 1 chi nhánh của tổ chức, sau đó sẽ trở về Syria, quê hương tôi, tiếp tục chiến đấu”

Khải Nguyên nói thêm vài câu xã giao, sau đó dẫn 4 người của hắn đi khỏi Sandtown, đi xe nửa ngày đến 1 sân bay gần nhất.Khải Nguyên, Nhã Ca, Thu Thủy đáp máy bay về Singapore, riêng Lâm Tuấn và Xuân Hà lại đi về thành phố Tự Do phục mệnh Kỳ Lân tiên sinh

Phụ nữ thật mau nước mắt, chia tay cũng khóc mà gặp lại nhau cũng khóc.

Uyên Thi và Mỹ Huyền vừa gặp lại Khải Nguyên đã ôm hân khóc đến cả giờ đồng hồ.Khi nghe hắn kể câu chuyện về những gì đã trải qua ở Khu vực 51, mắt họ cũng lại rom róm nước mắt.Khải Nguyên cũng không kể cho họ về Thiên Ma, hắn lại nói là mình trong lúc bất tỉnh đã bộc phát tiềm năng cứu mọi người ra khỏi hiểm địa.Thiên Ma rút cục là nhân vật như thế nào, Khải Nguyên vẫn chưa rõ, hắn không muốn nữ nhân của hắn lo lắng

Khải Nguyên bế Nhã Ca vào phòng nghỉ ngơi rồi ôm Uyên Thi và Mỹ Huyền nói

“Con ác mộng đó đã qua rồi, giờ thì chúng ta có thể được bình yên”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 35: Xâm Nhập Huyền Giới

Jenny uất ức đến nghẹn lời, khóe mắt cay xè như muốn khóc

Cô ta là nữ pháp sư triệu hồn ưu tú nhất trong số các pháp sư triệu hồn đồng trang lứa.

Thay vì sử dụng những xác chết thông thường, dựa vào số đông để áp đảo đối thủ, Jenny lại chọn một hướng đi táo bạo cho riêng mình. Cô ta dày công thu thập từ thi của các cao thủ hấp huyết quỷ và bỏ không ít thời gian xử lý đặc biệt những tử thi đó bằng nhiều phương thuốc bí truyền. Cuối cùng, Jenny chế tạo nên một loại cương thi mình đồng da sắt, vẫn còn nguyên vẹn ý thức và khả năng tư duy, lại có thể sử dụng võ công và những kỹ năng đặc biệt của hấp huyết quỷ. Một cương thi như vậy có giá trị gấp ngàn lần so với những cương thi thông thường.

Tuy nhiên, thuộc hạ thực lực càng mạnh thì càng khó khống chế theo ý muốn. Jenny cũng biết điều đó nên đã bỏ không ít công sức thi triển những cấm chú lên người những cương thi đó, để có thể hủy diệt chúng bất cứ lúc nào cô ta muốn. Từ lúc được chế tạo đến giờ, bọn cương thi đều ngoan ngoãn tuân lệnh Jenny, cho nên cô ta chưa hề sử dụng cấm chú dù chỉ một lần.

Con dao không sử dụng thường xuyên sẽ bị cùn.

Jenny không thể ngờ rằng bọn thuộc hạ mà mình đã khổ công chế tạo nên lại tạo phản ngay chính vào lúc này. Cô ta định niệm chú hủy diệt tên chỉ huy để làm nhụt chí bọn chúng nhưng lại tỏ ra lúng túng, quên mất một đoạn chú ngữ vào thời khắc quan trọng nhất. Hậu quả là Jenny đã nhanh chóng bị khống chế và đánh giương mắt bất lực nhìn số cương thi tâm huyết của mình trở thành thuộc hạ của đối thủ mà mình muốn tiêu diệt. Giờ đây, kẻ đó chỉ cần khẽ động tay là có thể cướp đi tính mạng của cô ta.

Jenny nhìn thẳng vào mặt Vắn Thiên, tỏ ra kiên cường nói

“Muốn làm gì thì làm, bất quá là chết thôi, ta không khuất phục đâu “

Điều này vốn nằm trong dự liệu của Vắn Thiên, chàng không lấy làm ngạc nhiên cho lắm

Vắn Thiên nở nụ cười gian tà, động thủ xé nát y phục của Jenny, nhưng cô ta không hề hoảng sợ, ánh mắt lại hiện ra một tia nham hiểm. Một tên thuộc hạ

mới của Vấn Thiên thấy vậy, liền kéo chàng lại, nói nhỏ vào tai chàng

“Không dùng phương pháp này được đâu “

“Sao vậy ?” – Vấn Thiên ngạc nhiên hỏi

Tên cương thi giải thích

“Trên người ả được bố trí một loại kịch độc hiểm có. Chỉ cần thiếu chủ tiến nhập vào nội thể ả, độc tố đó sẽ qua dương căn mà xâm nhập vào người thiếu chủ. Huyết dịch lưu chuyển trong người thiếu chủ sẽ trở nên hỗn loạn, cuối cùng các động mạch sẽ nổ tung, thất khiếu chảy máu mà chết. Tôi từng thấy điều đó vài lần “

Vấn Thiên giật mình

“Thật là âm tà hiểm độc vô cùng “

Vấn Thiên ngẫm nghĩ một hồi, lấy từ trong balô đeo sau lưng ra một chai nhỏ được làm bằng chất liệu đặc biệt, chứa dung dịch màu sậm. Chàng lại lấy trong túi quần ra một đôi bao tay dày, cẩn thận mang vào rồi cầm chiếc chai đưa lên trước mặt Jenny, nói

“Cô biết thứ này là gì không nào ?”

Jenny lắc đầu, nét mặt hơi tái đi, Vấn Thiên lại nói

“Đây chính là một hóa chất rất phổ biến, là acid sulfuric loại đậm đặc, thượng hảo hạng. Chỉ cần đổ vài giọt vào ổ khóa, cả ổ khóa sẽ tan chảy ngay lập tức. Giới đạo tặc rất ưa chuộng loại hàng này “

Vấn Thiên nhìn nét mặt tái xanh của Jenny, nở nụ cười đắc ý, động tay sờ soạng phần hạ thể trần trụi của cô ta, giọng nói tà dị lại cất lên

“Tôi sẽ hình dung cô là một cái ổ khóa, còn đây là lỗ khóa. Ái chà, để tôi thử đổ hết cả chai acid sulfuric này vào lỗ khóa xem sao. Chắc là sẽ rất thú vị đấy. Cũng hơi tiếc một chút, chai acid này trị giá vài trăm USD đấy “

Cơ thể Jenny run rẩy như phát sốt, Vấn Thiên vẫn điềm nhiên nói

“Acid sẽ kết hợp cùng các loại dịch thể trong người cô tạo thành một hợp chất ăn mòn. Hỗn hợp này sẽ dần dần làm tan chảy các cơ quan nội tạng của cô. Ô, nhưng phải đến hàng giờ sau cô mới có thể chết được. Tôi rất thích nhìn thấy vẻ mặt đau đớn, khổ sở của người khác đấy, nhất định tôi sẽ phải xem một trận thật thỏa thích mới được. Cuối cùng cô chỉ còn lại một vũng nước vàng hôi hám mà thôi. Hi hi hi, đỡ mất công chôn cất “

Vấn Thiên đổ một giọt dung dịch trong chai lên thanh cự kiếm. Những tiếng lèo xèo liền phát ra, thanh cự kiếm to bản bị ăn mòn một lỗ đủ để một ngón tay lọt qua. Vấn Thiên đóng nắp chai lại, vỗ tay reo lên

“Hay quá, vẫn còn xài tốt, hi hi hi “

Jenny mặt cắt không được một giọt máu, cúi mặt nôn thốc nôn tháo. Cô ta từng nghe nói về sự độc ác, tàn nhẫn của hấp huyết quỷ nên tin chắc rằng Vấn Thiên có thể làm điều đó với cô ta, bởi vì chàng cũng là một hấp huyết quỷ.

Jenny đành chịu khuất phục. Nếu chỉ đơn giản là cái chết thì có lẽ chẳng ai sợ cả, nhưng người ta sợ nhất là sự đau đớn, dày vò trước lúc chết. Trong khóa huấn luyện đặc vụ ở học viện Marshall, Vấn Thiên đã được dạy điều đó

Jenny nhìn Vấn Thiên bằng ánh mắt căm phẫn, nghiêng rằng nói

“Ngươi muốn gì ? “

Vấn Thiên hồn nhiên nói

“Tôi muốn vào Huyền giới du ngoạn một chuyến. Phiền cô dẫn đường cho tôi vào đó nhé “

Jenny ưu tư suy nghĩ, không nói năng gì. Vấn Thiên lại làm vẻ thiếu kiên nhẫn

“Ái chà, dường như tôi sắp đổi ý rồi. Tôi không muốn vào Huyền giới nữa, mà phải chơi đùa với cô thật thỏa thích. Hay là đổ một ít dung dịch này lên mặt cô xem sao. Chắc chắn cô sẽ trở nên rất giống những người này. Hắc hắc, thật là thú vị, thú vị quá đi mất “

Jenny kinh hoàng, vội kêu lên

“Không được làm vậy ... Ta đáp ứng ngươi ... Ta sẽ đưa ngươi vào Huyền giới “

Trong lòng cô ta thầm nghĩ

“Trong Huyền giới có khá nhiều trưởng lão pháp thuật cao cường trấn giữ. Cứ đưa hán vào đó cho họ giải quyết hán vậy, mình thật sự bó tay rồi, không

thể làm gì được “

Vấn Thiên nở nụ cười, thu lại chai acid, bỏ vào balô, nói

“Cứ từ từ, không cần vội. Đợi mấy người đồng hành với tôi đến đây đã “

Để đề phòng Jenny giờ trò gian trá, Vấn Thiên ra lệnh cho 2 tên cường thi hấp huyết quý giữ chặt tay chân cô ta rồi ung dung ngồi chờ đợi

Chỉ 10 phút sau, Nick dẫn theo 3 đặc vụ run rẩy như cây sậy, trên vai vác một thiếu nữ chính là Nina tiến vào quảng trường.

Vấn Thiên vỗ vai Nick, nói

“Khá lắm. Có bị họ bắn không ?”

Nick lắc đầu

“Họ làm gì còn đạn để mà bắn tôi nữa, cũng quá sợ hãi để có thể tấn công tôi “

Nhìn thấy Vấn Thiên, 3 đặc vụ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại lấy làm kinh dị vô cùng. Họ không thể hiểu được Vấn Thiên làm cách nào lại có thể thu phục được cả chục tên cường thi thân thủ cao cường, hình dáng đáng sợ như vậy làm thuộc hạ. Trong lòng 3 người đều thầm nghĩ

“Anh ta thật ra là thứ gì vậy ...”

Nhất Long len lén liếc mắt nhìn xung quanh, tò mò hỏi

“Cô gái đó phải chăng là pháp sư triệu hồn ?”

Vấn Thiên gật đầu

“Đúng vậy. Còn 2 tên nữa, nhưng chúng đã nhanh chân chạy thoát rồi. Bọn nhất cáy ...”

Vấn Thiên ra lệnh cho Nick bỏ Nina xuống rồi đến bên cô ta, cố gắng lay tỉnh. Mãi một lúc sau, Nina mới tỉnh dậy, cô ta nhìn một lượt xung quanh, khiếp sợ không nói nên lời.

Vấn Thiên ra hiệu cho bọn thuộc hạ bỏ Jenny ra, lên tiếng hỏi

“Còn 7 người nữa, tất cả họ đều mặc loại quân phục này. Cô có biết tung tích của họ không ?”

Jenny e dè nói

“Họ đã bị bắt giữ. Christie đã mang họ vào Huyền giới. Không rõ bà ấy muốn làm gì với họ ...”

Vấn Thiên hỏi

“Christie là ai ?”

Jenny cúi mặt xuống, lí nhí

“Là một trưởng lão của bọn ta... Lẽ ra bà ấy cũng phải trấn thủ nơi này cùng 3 người bọn ta ... Nhưng các trưởng lão khác đã triệu tập bà ấy vào Huyền giới ... “

Vấn Thiên chỉ vào 3 đặc vụ, hỏi

“Cô có thể đưa bọn họ rời khỏi nơi này không ? “

Jenny lắc đầu

“Con đường đã bị sạt lở hàng trăm mét ... Trừ khi có trực thăng hay thứ gì đó để bay qua thì may ra ... Christie có thể triệu hồi mấy con dơi quỷ rồi leo lên lưng chúng bay qua vực thẳm đó ... Nhưng ta không làm được như thế ...”

Nhất Long nhìn Vấn Thiên, khăn khăn van nài

“Xin anh hãy giúp chúng tôi cứu thoát bọn họ ... Dù sao họ cũng là đồng đội của tôi, tôi không thể nhẫn tâm bỏ họ lại đây được. Xin hãy làm ơn ... ”

Vấn Thiên nhìn sang Bích Vân và Tuyết Ngọc, nở nụ cười gian tà nói

“Nợ cũ vẫn chưa thanh toán xong đấy nhé “

2 nữ đặc vụ then đến đỏ mặt, Tuyết Ngọc áp úng nói

“Để sau khi ra khỏi nơi này tôi sẽ trả đủ cho anh mà ... “

Nhưng Bích Vân lại tỏ vẻ buông thả

“Muốn làm gì thì làm, tùy tiện “

Vân Thiên cười khỏ, xua tay

“Nơi này toàn là tử khí, tôi cũng không thích cho lắm ...”

Vân Thiên suy nghĩ trong đầu

“Mang theo họ vào Huyền giới quả thật không hay chút nào. À, hay là cứ để họ ở lại nơi này rồi sai đám cương thi bảo vệ họ, như thế sẽ tốt hơn”

Vân Thiên nghiêm giọng nói

“Tôi đã quyết định sẽ xâm nhập vào Huyền giới thử xem sao. Mọi người hãy ở lại nơi này. Cứ yên tâm, tôi sẽ sắp xếp chu đáo cho mọi người, hạn chế tối đa sự nguy hiểm có thể đến. Nhớ không được tự ý đi lại lung tung nhé, xảy ra việc gì kì lạ cũng cứ mặc kệ, đừng tò mò “

Vân Thiên quay sang đám thuộc hạ, lớn tiếng ra lệnh

“Nick, hãy đi theo tôi, còn tất cả những người còn lại hãy ở lại đây. Nhớ bảo vệ mấy người mặc quân phục này cho thật tốt nhé. Đừng để chuyện gì không hay xảy đến cho họ “

Dặn dò xong xuôi, Vân Thiên nắm tay Nick, dắt hần đến trước mặt Jenny, nói với cô ta

“Hãy đưa tôi và Nick vào Huyền giới “

Jenny miễn cưỡng lấy trong người ra một túi lụa chứa một loại bột màu đỏ sậm. Cô ta rắc bột ra đất theo một đồ hình ma thuật nhìn giống như một ngôi sao 6 cánh rồi lại vẽ lên giữa ngôi sao đó những chú ngữ ngoằn ngoèo như rắn lượn. Cuối cùng, Jenny lấy ra một mồi lửa, châm vào giữa đồ hình, cả đồ hình chợt cháy bùng lên một ngọn lửa xanh leo lét

Jenny hướng về phía Vân Thiên, nói

“Chỉ cần bước vào giữa vòng lửa đó, các ngươi sẽ lập tức được dịch chuyển đến Huyền giới “

Vân Thiên lắc đầu, nói

“Cô phải đi trước “

Jenny cười nhạt, bước vào giữa vòng tròn ma thuật. Thân ảnh cô ta lập tức biến mất. Vân Thiên và Nick lập tức theo chân Jenny bước vào trung tâm vòng tròn ma thuật. Chàng chỉ cảm thấy tất cả tối sầm lại, rồi thân hình chàng trở nên phiêu hốt như thể đang rơi vào một vùng không trọng lực. Tốc độ rơi càng lúc càng nhanh dần, Vân Thiên cảm thấy như bị hút vào một vùng xoáy, tai chàng như ù đặc, chẳng còn nghe thấy gì nữa.

Vân Thiên rơi phịch xuống đất, mông đau ê ẩm. Chàng xoa mấy cái cho dịu bớt cơn đau rồi lồm cồm ngồi dậy. Tên cương thi Nick xui xẻo hơn một tí, đầu cắm xuống đất, chân chổng lên trời. May mà hần vốn là cương thi, nếu là người sống, e là phải gãy cổ chứ chẳng chơi. Vân Thiên thấy vậy, cố nhịn cười, tiến lại cố gắng lôi Nick ra khỏi mặt đất

Vân Thiên nhìn quanh, không thấy Jenny đâu cả. Chàng hiểu rằng cô ta đã tẩu thoát. Từ giờ trở đi, không còn người dẫn đường, Vân Thiên chỉ có thể dựa vào trực giác và thực lực của chính mình để lo liệu mọi sự.

Vân Thiên đảo mắt quan sát xung quanh một cách cẩn thận. Đất đai nứt nẻ, không một chút sinh khí, những thân cây cỏ thụ chết khô cành lá trơ trụi như những bàn tay xương xẩu. Từ những vết nứt trên mặt đất, vô số luồng khói đen lan tỏa, tạo nên một cảm giác chết chóc, rợn người. Những tử thi khô héo nằm vạt vương khắp nơi như khẳng định nơi này chính là một vùng đất chết

Vân Thiên tự nhủ

“Quả thật rất giống với những gì mình đã từng thấy. Đây đúng là Huyền giới ! “

Vân Thiên thận trọng tiến từng bước một, tên cương thi Nick lẻo đẻo theo sau chàng như một thuộc hạ trung thành

Càng đi sâu vào Huyền giới, khung cảnh bỗng nhiên thay đổi, càng lúc càng thêm phần quỷ dị và đáng sợ hơn. Những phiến đá nhọn lồm chồm như những mũi giáo mọc lên từ lòng đất, trên đó đầy rẫy những vết máu đã khô sậm màu. Thỉnh thoảng, Vân Thiên tìm thấy trên những phiến đá sắc nhọn đó một tử thi đã bị mổ xẻ được treo lên, *****g ngực mở toang, bốc mùi hôi thối kinh tởm.

Ánh sáng duy nhất trong Huyền giới đến từ những quả cầu lửa xanh ma quái đang lơ lửng trên bầu trời. Cứ vài phút một lần, những tia sét ngoằn ngoèo

hiện ra trong khoảng không tối đen, mang theo một âm thanh như tiếng gầm rú của dã thú. Những làn sương khói đen kịt lặng lẽ chuyển động, như biến hóa thành vô số những gương mặt ác quỷ lúc ẩn lúc hiện. Vài sinh vật bí ẩn có đôi cánh rộng như cánh dơi bay lượn lớn vờn trên không trung. Đường như đó là những trinh sát phụ trách việc quan sát mọi động tĩnh và báo lại cho chủ nhân của chúng

Nếu như trên đời thật sự có địa ngục, có lẽ quang cảnh không khác gì so với nơi này là mấy

Không gian ma quái này thật sự không êm đềm một chút nào

Âm thanh của một trận giao chiến từ xa vọng vào tai Văn Thiên. Tiếng người la hét, tiếng nổ rền vang, tiếng kim loại va chạm với nhau và vô số thanh âm hỗn loạn khác

Văn Thiên hiểu rằng có lẽ mình vẫn là kẻ đến sau, đã có những cao thủ xâm nhập vào Huyền giới trước chàng và họ đang giao chiến với những pháp sư triệu hồn, hoặc là tự đánh lẫn nhau để tranh giành quyền sở hữu thần binh.

Đối với tình thế này mà nói, đến trễ không phải là một việc không hay. Trai cò tranh nhau, ngư ông hưởng lợi. Khi tất cả đã mệt mỏi và bị tổn thương, kẻ nào bảo lưu được thực lực của mình sẽ có ưu thế vượt trội, và không chừng chỉ cần khẽ vung tay là có thể đoạt được thần binh. Văn Thiên hồi hộp hy vọng một kết cục lưỡng bại câu thương cho những kẻ đang giao tranh đằng xa. Có thể xâm nhập vào Huyền giới, thực lực của họ chắc chắn không tầm thường. Một mình đối đầu với tất cả những cao thủ đó là điều không nên làm chút nào.

Văn Thiên nhẹ nhàng khom người di chuyển để tránh bị phát hiện. Chàng thận trọng nấp sau những chướng ngại vật, nín thở nghe ngóng tình hình rồi cẩn thận giương mắt quan sát. Ngay giữa trung tâm Huyền giới là một vùng trũng, trận giao tranh kịch liệt đang diễn ra tại đó. Thật là thuận tiện vô cùng, Văn Thiên nhanh chóng tiến lại, chọn một vị trí cao lặng lẽ ẩn mình. Chàng lấy ra một chiếc ống nhòm, điều chỉnh tiêu cự thích hợp rồi dán mắt vào ống kính chăm chú theo dõi diễn biến của trận chiến.

Những hình ảnh đập vào mắt Văn Thiên. Bất giác, chàng lâm bả mắt đọc thoại một mình

“Thân cây đó ... Từ thi ... Chính là chỗ này ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.2 - Chương 36: Thần Binh Khai Phong

Văn Thiên nấp sau một tảng đá trên triền dốc, co mình dõi mắt quan sát trận chiến bằng ống nhòm

Một thân cây đại thụ khổng lồ, gốc cây phải đến hơn chục người ôm không xuể, từ thân cây đó, nhiều cành cây thẳng tắp mọc ra tua tủa như những mũi chông sắc nhọn. Trên khắp thân cây treo đầy những từ thi méo mó, biến dạng, tất cả đều dính đầy máu và không nguyên vẹn. Ngay chính giữa thân cây chính là xác chết đặc biệt cao lớn mà Văn Thiên đã từng thấy. Những văn tự viết bằng máu tỏa ra một thứ ánh sáng đỏ gay gắt, từ khí cường đại như làm người ta ngẹt thở.

Những vụ nổ long trời lở đất, khói bụi mù mịt ngập tràn khắp nơi

Những cao thủ xâm nhập vào Huyền giới đương nhiên không thể đi một mình. Họ dường như ý thức được phần nào sự nguy hiểm ở nơi mà họ sắp đến nên đã mang theo không ít thuộc hạ.

Những thuộc hạ này chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là làm tiêu hao sinh lực đối thủ càng nhiều càng tốt, cũng như trở thành lá chắn sống cho những cao thủ thực lực cường hãn. Đó là việc duy nhất họ có thể làm trước khi trở thành những từ thi nằm bất động dưới mặt đất

Có thể dễ dàng phân biệt những pháp sư triệu hồn và những kẻ xâm nhập. Những pháp sư triệu hồn mình mặc áo choàng đen, trên tay là những cây gậy ngắn dài đủ loại, hình dạng quái gở. Những kẻ xâm nhập này có vẻ như đến từ nhiều thế lực khác nhau, sử dụng nhiều loại binh khí, từ đao kiếm cho đến súng ống

Hiện tại, trong số những kẻ xâm nhập chỉ còn chưa đến 10 người có thể đứng vững trên mặt đất. Tất nhiên đó đều là những cao thủ thực lực không tầm thường, đạo quân chủ lực của việc tranh đoạt thần binh. Số còn lại hoặc là đã chết, hoặc là đang nằm hấp hối, chờ thần chết đến tiếp đón mình về địa ngục.

Văn Thiên nhìn thấy trong số những kẻ xâm nhập có 3 tên mặc áo khoác dài màu trắng thanh khiết có in biểu tượng của tôn giáo, chắc chắn là những nhân vật cao cấp của giáo hội Roma. Lại có 3 tên khác mặc y phục đen lam từ sợi kevlar che kín toàn thân, nhưng từ những chỗ y phục bị rách lại lộ ra vài chi tiết kim loại, không thể không là người của Thiên ngoại giáo.

Những kẻ còn lại, có đều là những người mà Vãn Thiên đã từng gặp mặt. Một tên là Thanh Long – một trong tứ linh, và tên còn lại là U Linh tư tế. Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn U Minh tuyệt địa đã tham dự vào cuộc tranh đoạt thần binh này. Nguồn tin của họ thật lợi hại vô cùng. Vãn Thiên trong lòng thờ dài ngán ngẫm, chẳng không chắc rằng mình có thể thắng được U Linh tư tế. Nếu như 2 tên này cùng hợp lực đối phó với chàng thì chỉ trong vài phút Vãn Thiên sẽ bại vong.

Đáng ngại nhất là một tên trung niên có mái tóc bạc hết phân nửa đứng gần chỗ U Linh tư tế. Tên này từ đầu chí cuối không tham gia chiến đấu. Hắn chỉ cần khế lách người là né tránh được những ma thuật do pháp sư triệu hồn thi triển với tốc độ xé gió. Trực giác mách bảo Vãn Thiên rằng đó chính là kẻ mạnh nhất trong số những kẻ xâm nhập.

Vài chục pháp sư triệu hồn đang đứng yên trên những cành cây, mắt nhắm nghiền, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng, trên trán mồ hôi đã lấm tấm. Đường như họ đang tập trung thi triển một loại ma thuật nào đó.

Nhưng đám người của Thiên ngoại giáo, U Minh tuyệt địa và giáo hội Roma lại không đánh nhau với những pháp sư triệu hồn, mà đối thủ của họ lại là một thế lực khác. Những kẻ này mình mặc những loại giáp trụ cổ quái, mang mặt nạ che kín toàn bộ diện mạo, hầu như không sử dụng binh khí gì khác ngoài đôi tay. Thế nhưng họ vẫn chiếm được thế thượng phong, không tỏ ra lúng túng hay bị động một chút nào.

Vãn Thiên quan sát một lúc, bất giác phải thốt lên

“Linh Không phải ...”

“Phải” – Một giọng nói vang lên sau lưng Vãn Thiên làm chàng phải giật mình, kinh hãi trong lòng.

Vãn Thiên chưa kịp quay lại đã thấy sau gáy đau nhói, nhưng với thể trạng của chàng, chỉ một cú đánh lén chưa đủ để làm chàng bất tỉnh. Những gì vừa nhìn thấy làm cho Vãn Thiên bàng hoàng.

Thân ảnh một nam nhân cao lớn mang chiếc mặt nạ khô lâu hắc ám

“Cha ...” – Vãn Thiên chỉ kịp thốt lên

Một quyền đầu rắn chắc như thép giáng thẳng vào đỉnh đầu chàng. Tốc độ nhanh như điện, Vãn Thiên lại đang ngỡ ngàng, không thể phản kháng. Thế là chàng gục xuống, tất cả trước mắt như tối đen.

Mùi máu tanh hôi xộc vào mũi làm Vãn Thiên tỉnh dậy.

Chàng phát hiện tay chân của mình không thể cử động được. Thì ra là đôi tay của Vãn Thiên đã bẻ ngoặc ra sau và khóa chặt bằng những chiếc cùm sắt to lớn và chắc chắn, dưới cổ chân chàng cũng hiện diện một chiếc cùm như vậy. Một sợi xích sắt dài buộc chặt ngang người treo chàng lơ lửng trên một cành cây, chính là cây đại thụ treo đầy tử thi nơi thần binh đang ẩn tàng. Dĩ nhiên trong tình trạng này Vãn Thiên không cảm thấy thoải mái một chút nào.

Chàng cố gắng vận dụng toàn bộ sức mạnh, muốn bứt đứt những xiềng xích đó nhưng vô hiệu. Những cố gắng thất bại khiến cho tay chân chàng trầy xước và rướm máu, gân cốt mỏi nhừ, toàn thân như rã rời. Vãn Thiên cảm thấy mình trở nên bất lực giống như một con gia súc đang bị treo lên chờ đồ tể lại giết mổ.

Nhưng xung quanh cây đại thụ đó lại không có một ai cả. Trận giao tranh dường như đã kết thúc từ lâu.

Vãn Thiên đảo mắt nhìn quanh, chàng nhận ra mình không phải là tù binh duy nhất.

Vãn Thiên nhanh chóng nhận ra nữ pháp sư triệu hồn đã dẫn chàng vào Huyền giới. Cô ta cũng bị cùm tay chân, và treo lơ lửng trên một cành cây cách Vãn Thiên một đoạn chừng vài mét. Trên mặt nữ pháp sư xuất hiện nhiều vết bầm tím, khoe miệng rỉ máu, dường như cô ta đã bị đánh đập hành hạ một cách không thương tiếc.

Vãn Thiên im lặng ngắm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt nữ pháp sư. Nếu như khuôn mặt vẫn lạnh lặn thì cô ta cũng có thể tính là một mỹ nhân hiếm có. Chiếc mũi cao, đôi môi đỏ mọng, kết hợp cùng nước da trắng hơi tái xanh và gương mặt thanh tú tạo nên một vẻ diễm lệ khá bắt mắt. Bộ y phục màu đen huyền bí sát như tôn lên những đường cong đặc trưng của nữ nhân, tạo ra một dáng vẻ phong tao, thành thực rất quyến rũ. Tuy nhiên, bộ y phục cô ta đang mặc đã bị rách nát, để lộ ra những phần cơ thể trắng nõn gợi cảm vô cùng.

Nữ pháp sư vẫn còn tỉnh táo. Như nhận ra được ánh mắt háo sắc của Vãn Thiên đang nhìn chăm chăm vào mình, cô ta “hừ” nhẹ một tiếng, gắt gỏng

“Nhìn cái gì mà nhìn ...”

Vãn Thiên cười khổ

“Trong tình trạng không thể xoay trở như thế này, cô lại ở ngay trước mặt tôi, không nhìn cô tôi còn nhìn ai được nữa. Mà trông cô cũng khá đẹp đấy chứ, đáng để nhìn lắm. Hắc hắc ...”

Nữ pháp sư mắng nhiếc một tràng

“Tên hấp huyết quỷ khốn kiếp. Là vì người mà ta mới bị như thế này. Lại còn nhìn ta bằng ánh mắt dâm dăng đó nữa ... Ta mà thoát ra được ta sẽ móc

cặp mắt chó chết của người ra ...Đồ đệ tiện, bi ối, hạ lưu ...”

Vấn Thiên vẫn mặc kệ những lời chửi rủa đó

“Bộ ngực cô cũng không lớn lắm, chỉ thuộc loại trung bình. Nhưng cô cũng khá cao, dáng người thon thả, nếu như ngực lớn quá nhìn sẽ không hay cho lắm. À, làn da cô cũng đẹp đấy chứ, trắng trẻo, mịn màng, giả như đừng bị bầm dập thì tốt biết mấy ...”

Nữ pháp sư liên tục chửi mắng. Vấn Thiên vẫn cố ý tiếp tục bình phẩm về nhan sắc của cô ta, khiến cho cô ta tức đến sắp hóa điên. Cuối cùng, chửi rủa mỏi miệng mà vẫn không ăn thua, nữ pháp sư đành im lặng, từ khoe mắt lại trào ra những giọt lệ. Thấy những giọt nước mắt đó, Vấn Thiên chột mũi lòng, không trêu ghẹo cô ta nữa.

Chàng cố gắng xoay người, nhìn quanh, rồi thốt lên

“Ồ, thì ra tất cả đều bị giam giữ tại đây”

Ngoài Vấn Thiên và nữ pháp sư ra, quanh thân cây vẫn còn 7 người nữa. Họ gồm 3 người của giáo hội, U Linh tư tế và Thanh Long, ngoài ra còn có 2 tên toàn thân bao bọc bởi sắt thép, có vẻ như là người của Thiên ngoại giáo.

Về lo lắng trên mặt Vấn Thiên đột nhiên biến mất, chàng cười tươi, hồ hởi reo lên

“Hay quá, tất cả đều ở đây. Càng đông càng vui, không sợ cô đơn nữa. Có xuống địa ngục cũng có người đi theo trò chuyện dọc đường, cũng đỡ nhàm chán lắm chứ nhỉ. Hi hi hi ...”

Nữ pháp sư cau mày

“Đồ điên ...”

Vấn Thiên quay sang cô ta, nở nụ cười hỏi

“Cô tên là gì thế ?”

“Vì sao ta lại phải nói cho người chứ” – Nữ pháp sư hậm hực

“Cô ta tên là Jenny” – Một giọng nói phát ra từ phía trên đầu Vấn Thiên

Chàng ngước mắt nhìn lên, rồi tỏ vẻ ngạc nhiên

“Nick, hóa ra anh bạn cũng ở đây. Vui quá, hi hi hi”

Tình trạng của Nick tệ hơn Vấn Thiên rất nhiều. Hắn bị trói bó rọ bằng nhiều sợi dây thừng và bị treo ngược, đầu chổng xuống đất. Cũng may mà Nick vốn là cương thi, nếu như là người thật e là máu đã dồn lên não, chí ít cũng phải mê man bất tỉnh nhân sự mất rồi

Vấn Thiên liếc nhìn Jenny, cười gian

“Tên cũng đẹp, người trông cũng không tệ “

Jenny im lặng, Vấn Thiên vẫn không tỏ ra chán nản, lại nói tiếp

“Vì sao cô lại bị như vậy ?”

Dường như câu hỏi này *****ng chạm đúng vào tâm sự của Jenny, cô ta ảm ức nói

“2 tên tiểu nhân chó chết Jacob và Perry ... Chúng đã thông đồng với nhau vu cho ta là kẻ phản bội ... Mọi chứng cứ đều chống lại ta ... Thế là những trưởng lão lập tức kết tội ta và treo ta lên nơi này cùng các người để chút nữa sẽ tiến hành khai phong cho thần binh ... Tất cả đều do người hại ta ... “

Vấn Thiên hoài nghi hỏi lại

“Khai phong cho thần binh là thế nào ? “

Jenny chưa kịp trả lời thì một giọng nói the thé vang lên, giọng của U Linh tư tế

“Thần binh sau khi xuất thế phải được uống máu người mới có thể trở thành lợi khí có linh tính được. Không nên dùng máu của những kẻ yếu đuối vô dụng, phải cho thần binh tắm trong máu của những kẻ có thực lực hoặc pháp lực hơn người, quá trình đó gọi là khai phong thần binh “

Vấn Thiên vẫn cười hèn hếch, nói

“A, hóa ra chúng ta là những vật tế thần. Hi hi hi “

Nick bỗng hướng về phía U Linh tư tế hỏi

“Yul, là bà đó phải không?”

U Linh tư tế giật mình, im lặng không nói gì nữa. Thái độ đó như ngầm thừa nhận thân phận của hắn chính là Yul – 1 nữ hấp huyết quý mà Nick đã từng quen biết. Vắn Thiên cố gắng xoay người quan sát U Linh tư tế một lượt từ đầu đến chân. Đôi ống tay áo rộng thùng thình đã bị xé rách, để lộ bờ vai gầy guộc, và kinh dị hơn nữa, U Linh tư tế không hề có một cánh tay nào cả. Đường như đôi tay của U Linh tư tế đã bị cắt đứt đến tận vai từ lâu, vết sẹo vẫn còn có thể trông thấy một cách rõ ràng.

Phát hiện ánh mắt của Vắn Thiên đang nhìn mình, U Linh tư tế gào to

“Là do cha của ngươi ban tặng cho ta đấy. Hắn chính là kẻ đã giết chết nam nhân duy nhất mà ta yêu thương, ta hận hắn đến tận xương tủy, chỉ muốn xé nát hắn ra từng mảnh vụn”

Vắn Thiên trở lại dáng vẻ cười cợt

“Nếu như bà có thể thoát khỏi nơi này. Ha ha ha”

Cuộc đối thoại đã làm những người khác tỉnh dậy, họ đều nhìn Vắn Thiên với ánh mắt ngạc nhiên khó tả.

Vắn Thiên không chú ý đến U Linh tư tế nữa, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Jenny với vẻ đắm đuối. Chàng cười hô hô một tràng dài rồi lớn tiếng nói

“Bị xiềng xích thế này chán quá. Thôi thì chúng ta xem như có duyên, cùng bị xích chung vào một thân cây. Thời gian trôi qua thật chán chường quá đi... À, hay là tôi kể chuyện vui để mọi người đỡ căng thẳng nhé”

Không một ai trả lời chàng, Vắn Thiên vẫn tiếp tục nói oang oang

“Hôm nọ lão dân tộc dẫn tôi vào một nhà chứa hạng sang. Ôi chao, các cô nương nơi đó thật là hấp dẫn vô cùng. Vừa nhìn thấy họ thằng nhỏ của tôi đã nổi loạn liền. Hi hi hi, cô nào cô nấy đều có bộ ngực nhô cao, mông nảy nở, eo thon, da mịn màng. Nhất là mấy cô gái tóc vàng, trông họ quyến rũ vô cùng, vừa trông thấy là muốn đè họ ra mà làm cái việc ấy. Nhưng tôi vẫn thích mấy cô gái châu Á, tóc đen hơn, trông họ có vẻ gì đó huyền bí, khơi gợi sự tò mò muốn khám phá”

Vừa nghe đến đó, “khán giả” lập tức có phản ứng. 3 người của giáo hội ho như bị sặc. U Linh tư tế và Thanh Long hậm hừ tỏ vẻ khó chịu. Jenny làm bầm chùi rửa, còn 2 tên Thiên ngoại giáo lại thờ dài tiếc nuối. Chỉ có tên cương thi Nick là cử tọa trung thành, đóng tai lắng nghe Vắn Thiên kể chuyện

Vắn Thiên vẫn mặc kệ, tiếp tục kể câu chuyện của chàng

“Tôi chọn ra 2 cô gái đẹp nhất, 1 cô tóc vàng và 1 cô tóc đen. Tên quản lý nhìn tôi có vẻ ngạc nhiên, tôi liền chọn thêm 1 cô tóc đen nữa rồi boia cho hắn mấy trăm USD, thế là cặp mắt hắn liền sáng rỡ. Tôi dẫn 3 cô gái lên phòng ngủ, chao ôi cái giường thật là rộng và sạch sẽ, chăn nệm trắng tinh, lại êm ái nữa. 3 cô gái nhìn tôi cười cợt, có vẻ như không tin vào năng lực của tôi. Thế là tôi chứng minh cho họ thấy. Ban đầu là màn khởi động, ai chà, đôi tay của các cô ấy mới thật mềm mại làm sao, kỹ xảo miệng lưỡi cũng cực tốt, làm cho chú em nhỏ của tôi hưng phấn cực kì. Mấy ngón tay của tôi cũng không vừa đâu nhé, chỉ vừa dạo chơi một lúc mà đã có 1 cô phải tiết thân đấy, hi hi hi. Sau đó là tiết mục chính...”

Vắn Thiên say mê kể bằng giọng điệu đắm đuối, khá ồ. 3 người của giáo hội không thể chịu nổi, phải lên tiếng

“Nhân danh đức chúa trời, hãy im miệng”

“Vì chúa, xin hãy dừng lại, hãy tha cho cái lỗi tai của bọn ta”

“Chúa ơi, sao trên đời lại có kẻ bệnh hoạn thế này...”

Nhưng 2 tên Thiên ngoại giáo càng nghe càng gật gù liên tục, tỏ vẻ thích thú

U Linh tư tế định mở miệng chửi rửa nhưng lại thôi. Vì hắn ta, hay chính xác hơn phải gọi là bà ta, trông thấy một cảnh tượng rất đáng sợ

Từ thi đặc biệt trên thân cây bỗng bùng bốc khói rồi cháy bùng lên một ngọn lửa đỏ rực, thấp thoáng trong ngọn lửa đó như ẩn hiện những hình dáng ma quỷ đang nhe nanh múa vuốt, trông đáng sợ vô cùng. Mùi hôi hám lan tỏa khắp nơi, khiến cho tất cả như muốn nghẹt thở. Vừa thấy cảnh tượng đó, nét mặt Jenny đã xanh xám, tỏ ra rất khiếp sợ

Vắn Thiên có vẻ như không bị ảnh hưởng gì, cũng không chú ý đến những gì đang diễn ra. Chàng vẫn tiếp tục với câu chuyện phóng đãng của mình

“Tôi làm tình với họ hàng mấy tiếng đồng hồ liền, 3 cô gái rên rỉ nghe thật là đã tai. Nhất là cô gái tóc vàng, dường như là người Nga ấy. Mỗi khi lên đến cao trào, cô ta lại kêu lên bằng thứ tiếng mẹ đẻ của mình...”

Ngọn lửa cuối cùng đã tắt. Từ thi cao lớn chỉ còn là đồng tro tàn. Làn khói đen cũng nhạt dần

Từ trong đồng tro tàn đó, thần binh dần hiện ra. Đó là một thanh kiếm lớn, dài hơn một mét, lưỡi kiếm làm bằng một loại tinh thể kì lạ có màu hổ phách, phần giữa thân kiếm là một hình thù dài ngoằn và gai góc như xương sống của con người. Chuôi kiếm và đốc kiếm được cấu tạo từ một chất liệu gì đó

màu trắng nhón như xương khô, lại bóng bẩy như ngà voi. Và đặc biệt nhất, ngay phần nối liền giữa thân và chuôi kiếm đính một viên ngọc khá lớn màu đỏ sậm, trông giống như mắt của ác quỷ.

Câu chuyện một đầu ba của Vần Thiên cũng kết thúc. Chàng lại chuyển đề tài sang Jenny

“Cô gái này trông cũng rất gọi tình đấy chứ. Ái chà, cái miệng xinh xắn như thế, lúc rên rỉ trông sẽ đáng yêu lắm đây. Nếu như cái miệng này mà ngậm lấy tiểu huynh đệ của mình thì chắc chắn là khoái lạc vô cùng ...”

“Khán giả” nhìn nhau ngán ngẩm

“Hắn điên rồi”

“Lạy chúa, xin cứu rỗi linh hồn kẻ này”

“Đằng nào cũng chết, cứ nghe hắn nói nhảm cũng đỡ căng thẳng đấy chứ”

“Mong sao hắn đừng chết sớm quá, chuyện đang hay ...”

Vần Thiên thao thao bất tuyệt

“Bộ ngực cô ta không lớn quá, nhưng trông rất săn chắc đấy. Nếu lấy thước đo, tôi dám cá với các vị là 80 centimet. Chao ôi, da dẻ thật là mịn màng ...”

“Mắt quỷ” bỗng nhiên rực sáng. Thanh kiếm từ từ chuyển động, bay lên không trung rồi lơ lửng tại đó. Trừ Vần Thiên ra, tất cả đều kinh hãi đến thót tim. Jenny toàn thân run rẩy, miệng há hốc chẳng nói nên lời.

1 tên Thiên ngoại giáo thấy thế, liền hỏi

“Nó muốn làm gì vậy?”

Jenny và U Linh tư tế gần như đồng thanh trả lời

“Thần binh ... Nó đang muốn tự khai phong ... Đó là lý do bọn họ đều bỏ đi hết, không ai dám ở lại đây”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 37: Giao Ước

”Làm sao bây giờ” – Tiếng một ai đó lo âu hỏi

U Linh tư tế thờ dài

“Còn làm sao được nữa, chúng ta chỉ có thể chờ chết mà thôi”

1 nam nhân giáo hội run rẩy

“Chúa ơi, hy vọng nó uống máu một ai đó rồi sẽ lấy làm no đủ, không động đến tôi”

“Không đâu, thần binh này có vẻ rất tham lam, nó sẽ tẩm máu của tất cả chúng ta đấy” - Jenny nói

Không khí như chùng xuống, một số người run rẩy làm dây xích kêu leng keng, số khác nhắm mắt đứng bất động.

Dĩ nhiên là trừ Vần Thiên ra, chàng vẫn mãi mê với câu chuyện tình ái tưởng tượng giữa mình và Jenny

Thanh kiếm ma quái sau một lúc đứng yên lơ lửng trong không trung, lại chậm chậm chuyển động

Ma kiếm bay lơ lửng ngang mặt từng người, đảo qua đảo lại quanh thân cây vài vòng, có vẻ như nó đang chọn lựa con mồi. Với tình trạng bị cùm tay chân và treo lên, không một ai có thể thoát khỏi sự tấn công của ma kiếm

Đầu tiên, ma kiếm bay lượn quanh cổ của Nick, sau đó lại chuyển hướng sang 2 nam nhân Thiên ngoại giáo. Dường như chưa hài lòng với những người này, ma kiếm vòng trở lại, bay đến trước mặt Văn Thiên.

Văn Thiên sắc mặt bất biến, miệng vẫn oang oang

“Tôi sẽ nâng cấp môn cô ta lên, vỗ mấy cái cho sưng tay, rồi sau đó đem bảo bối của mình tấn công cô ta từ phía sau, thú vị vô cùng. À, quên nữa, hai đầu nhũ hoa của cô ta vẫn còn đỏ hồng, cứ như là trinh nữ ấy. Quả thật là hàng thượng phẩm, không thể phí phạm được...”

Ma kiếm khê rung động, sau đó rời khỏi Văn Thiên quay sang Jenny. Quỷ nhãn chợt sáng lên

“Nó đã chọn cô ta” – U Linh tư tế thốt lên

Jenny tuyệt vọng nhìn xung quanh như cầu cứu, nhưng nào ai có thể giúp được cô ta lúc này. Ngay đến lo cho bản thân họ vẫn chưa làm được, nói chi đến việc giúp đỡ người khác. Mặt khác, những người có mặt tại hiện trường cũng không có lý do gì để liều mình cứu giúp Jenny cả.

Ma kiếm chậm chạp chuyển hướng, nhắm thẳng vào ngực trái Jenny. Trái tim cô ta như đau nhói, một nỗi khiếp sợ tràn ngập trong tâm hồn, làm Jenny không thể thở nổi. Ma kiếm không tỏ ra vội vã, nó dần dần bay đến gần Jenny. Chỉ 1 phút sau, ma kiếm đã ở sát ngực Jenny, một giọt máu nóng chảy ra từ điểm tiếp xúc, ma kiếm đang thương thức con mồi đầu tiên của nó một cách chậm rãi.

Quỷ nhãn lại lóe sáng

“Nó sắp dứt điểm nạn nhân của nó” – U Linh tư tế thẳng thốt nói

“Crack”, “crack” 2 tiếng. Một bàn tay rắn rỏi đã vươn đến nắm lấy chuôi kiếm. Không biết bằng cách nào Văn Thiên đã phá vỡ được 2 chiếc cùm đang giữ chặt tay chân chàng, sau đó đu mình theo sợi dây xích, chụp lấy ma kiếm, cứu thoát Jenny ngay chính vào sát na sinh tử

“Cô chưa chết được đâu” – Văn Thiên nhìn vào mắt Jenny nói

Ma kiếm rung động dữ dội, như muốn gãy dựa thoát khỏi bàn tay Văn Thiên. Chàng ra sức giữ chặt nó bằng cả 2 tay của mình, một tay nắm giữ chuôi kiếm, tay kia liều lĩnh nắm chặt lưỡi kiếm. Những đường gân dần dần nổi lên khắp đôi cánh tay Văn Thiên, một dòng máu nóng trào ra từ bàn tay đang giữ nơi lưỡi kiếm. Có vẻ như ma kiếm đang phản kháng rất quyết liệt. Cơ bắp trên tay Văn Thiên như căng ra, giữ chặt ma kiếm không buông. Biết rằng đây là một vật có linh tính, Văn Thiên quyết tâm khuất phục nó bằng chính thực lực của mình. Việc này chẳng khác gì thuần phục một con ngựa hoang hung dữ, chỉ một giây phút lơ lửng có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Văn Thiên gào lớn

“Alexander đại đế có thể chế phục được thần mã, Lâm Văn Thiên ta cũng có thể thu phục được người, thần binh “

Giằng co hàng giờ, cuối cùng ma kiếm dường như đã "mệt mỏi", trở nên vô lực nằm trong đôi tay mạnh mẽ của Văn Thiên. Chàng đắc ý cười một tràng dài, vung kiếm chém đứt sợi xích rồi tiếp đất một cách nhẹ nhàng. Tất cả những người đang có mặt tại hiện trường đều kinh ngạc đến ngớ ngàng, không ngờ gã trai trẻ trông có vẻ điên khùng đó lại có thể đảo ngược được tình thế một cách kì diệu đến như vậy.

U Linh tư tế và Thanh Long run rẩy như cây sậy, mồ hôi tuôn đổ ướt đầm y phục. Tính mạng của họ đang nằm trong tay Văn Thiên, chỉ cần chàng khê vung kiếm là có thể tiễn họ về miền cực lạc

Jenny không kiềm chế nổi, lên tiếng hỏi

“Làm sao anh có thể bẻ gãy được những chiếc cùm đó ? Theo tôi biết thì trên đó được bố trí cấm chế ma thuật rất lợi hại, dù cho là đại lực kim cương trong truyền thuyết cũng trở nên vô lực, không thể vận dụng được dù chỉ một phần mười sức mạnh vốn có “

Văn Thiên cười nhạt

“Không thể dùng sức thì dùng mưu. Để tôi nói cho cô biết luôn vậy, thứ mà tôi đã dùng chính là cái thứ mà tôi định đem đồ vào ổ khóa của cô đấy. Cấm chế có mạnh đến đâu đi nữa thì sắt thép vẫn bị acid ăn mòn, chỉ thế thôi “

Jenny vẫn còn ngạc nhiên

“Anh đã bỏ cái chai đó vào balô rồi mà, balô của anh lại bị họ lấy mất ...”

Văn Thiên ung dung nói

“Con thỏ khôn ngoan chẳng bao giờ chỉ có một cái hang cả. Tôi có đem một ít acid cất giữ riêng trong những ống nhỏ giọt đặc biệt rồi đem giấu vào trong thất lung. Thất lung của tôi cũng được chế tạo đặc biệt, có khá nhiều chỗ để giấu đồ. May mà họ không lột sạch y phục của tôi, nếu không tôi cũng đành bó tay chịu chết”

Văn Thiên lại nói tiếp

“Phản ứng hóa học đó khi xảy ra sẽ phát ra những tiếng lèo xèo đặc trưng, cùng một mùi hương hơi khó ngửi. Lúc đó, không khí quá yên lặng, nếu như tôi không làm gì cả, e là một trong số các vị sẽ phát hiện ra trò quỷ của tôi. Như thế sẽ khá rắc rối. Chắc chắn bọn họ đã bố trí thứ gì đó để theo dõi chúng ta từ xa, acid cũng cần một thời gian khá dài để ăn mòn mấy chiếc cùm. Người xưa thường nói: trâu cột ghét trâu ăn, tôi và các vị cũng chẳng phải người cùng phe, nếu như phát hiện tôi đang tìm cách phá cùm, e là có ai đó sẽ la toáng lên, bọn họ sẽ đến tặng thêm cho tôi mấy cặp cùm nữa và lột sạch y phục của tôi. Thế nên tôi đành kể mấy cái chuyện dâm dăng đó cho các vị nghe, chủ yếu để đánh lạc hướng các vị và câu giờ chờ cho acid ăn mòn hết những chiếc cùm sắt đó. Hi hi hi”

Tất cả mọi người “ồ” lên một tiếng. Họ cuối cùng cũng đã nhận ra rằng Vần Thiên không hề điên chút nào, mà trái lại, rất khôn ngoan, quỷ quyệt.

U Linh tư tế thờ dài

“Khôn ngoan lắm, xảo trá vô cùng, da mặt cũng dày vô đối. Ta vẫn còn một thắc mắc. Sau khi thoát thân, đoạt được thân binh, vì sao ngươi không chạy trốn ngay đi, lại nán nã ở đây để làm gì ?”

Vần Thiên cười khỏ

“Chạy đi đâu bây giờ. Đây là Huyền giới, đường vào tôi còn không biết nói chi đến đường ra ... Chỉ còn cách đứng đợi chủ nhân nơi này tới đưa tôi ra mà thôi. Có thân binh trong tay, có lẽ tôi cũng không ngại ngần gì đâu”

Vần Thiên vung kiếm, giải thoát cho Nick và Jenny, sau đó nhìn lại những người còn đang bị treo lơ lửng, nói

“Xin lỗi quý vị nhé, hiện tại tôi chưa tìm ra lý do để thả quý vị ra”

3 người của giáo hội đồng thanh nói

“Chúng tôi là người của đức chúa trời, là những người đại diện cho ánh sáng và công lý. Hãy thả chúng tôi ra”

Vần Thiên bĩu môi

“Mở miệng ra là cứ nói đến đức chúa trời. Bảo chúa của các vị đến mà cứu các vị ấy, tôi không dám tranh giành với Ngài”

Jenny bất chợt quay sang Vần Thiên hỏi

“Vì sao lại cứu tôi ?”

Vần Thiên nhún vai

“Không biết nữa. Chỉ là tôi không nỡ nhìn cô bị treo trên đó thôi. Cô trông rất đáng thương, cũng không đáng chết”

Jenny im lặng, đôi mắt long lanh như thể hiện sự xúc động khó tả

Ma kiếm trên tay Vần Thiên bỗng rung động một lần nữa. Vần Thiên theo thói quen đưa mắt nhìn vào ma kiếm, Jenny thấy thế liền hét lớn

“Không được nhìn vào nó ! Nguy hiểm !”

Đã quá trễ, quý nhân đột nhiên tỏa sáng mạnh mẽ rồi từ đó, một luồng sáng đỏ rực phóng thẳng vào mắt Vần Thiên. Chàng lập tức đứng ngây người ra như tượng gỗ.

“Thiếu chủ, sao thế này ...” – Nick hét lớn

“Đáng kiếp ...” – Những người bị treo đồng thanh nói

Vần Thiên cảm thấy mọi vật trở nên trắng xóa.

Chàng như lạc vào một không gian khác, tất cả đều được bao trùm bởi một màu trắng tinh khiết.

Một bóng người mờ mờ hiện ra từ xa, chậm rãi bước đến cạnh Vần Thiên. Chàng nhìn thấy đó là một thiếu nữ phương Tây trẻ trung, nét mặt xinh tươi, mái tóc vàng óng a dài chấm gót, dáng dấp cao ráo gợi cảm vô cùng, có lẽ đây là nữ nhân đẹp nhất mà Vần Thiên đã từng gặp. Cô ta mặc một bộ váy dạ hội dài màu hồng nhạt trông rất kiều sa, dáng vẻ duyên dáng thướt tha như một tiểu thư quý tộc. Trong lòng Vần Thiên có hơi lo âu nhưng nụ cười thân thiện trên môi thiếu nữ như muốn nói với chàng hãy cứ an tâm, cô ta sẽ chẳng làm gì phương hại đến chàng cả.

Vần Thiên lên tiếng trước

“Đây là nơi nào vậy ? Vì sao tôi lại ở đây ? Thanh kiếm quý quái đó biến đâu mất rồi ? Cô là ai ?”

Thiếu nữ tươi cười

“Công tử hỏi nhiều quá đấy. Nơi này chính là thế giới nội tâm của tiện thiếp, vì bắt đắc dĩ tiện thiếp mới phải triệu hồi công tử đến đây, thành thật xin lỗi

công tử. Tien thiếp chính là tử thi mà công tử đã nhìn thấy, cũng chính là thanh ma kiếm đó “

Vấn Thiên giật mình, lui lại mấy bước

“Trời ạ ... Có chuyện này sao ... Cô định làm gì với tôi ? Chết rồi, bọn người đó sắp đến, thân xác tôi chắc là vẫn đứng bất động ở thế giới thật ... Không xong rồi ...”

Thiếu nữ nhẹ nhàng đặt tay lên vai Vấn Thiên, trấn an chàng

“Không sao cả, thời gian ở thế giới này và thế giới thật độc lập với nhau. Dù công tử ở thế giới này lâu đến thế nào đi nữa, bên ngoài cũng chỉ là vài giây trôi qua thôi. Tien thiếp có vài vấn đề muốn hỏi, mong công tử thành thật trả lời cho “

Vấn Thiên cười khổ

“Trong tình thế này, tôi đâu có thể chủ động được. Cô có vấn đề gì cần hỏi tôi ? “

Thiếu nữ dịu dàng hỏi

“Công tử làm sao lại có thể vừa mang dòng máu của hoàng tộc vừa mang dòng máu của nhân loại ? Thân thể của công tử như thế nào ? “

Vấn Thiên thở dài

“Mang dòng máu nào thì làm sao tôi có thể lựa chọn được ... Mẹ tôi là người của hoàng tộc hấp huyết quý, nhưng bà ấy lại phải lòng cha tôi là một cường giả của nhân loại ... Cuộc tình đó thế nào thì tôi không rõ lắm, chỉ biết là khi tôi sinh ra không lâu thì mẹ tôi đã qua đời. Sau đó, tôi được 2 thuộc hạ trung thành của cha tôi nuôi dưỡng đến khi trưởng thành. Cha tôi hiện đang ở đâu, ngay chính tôi cũng không biết nữa “

Thiếu nữ lại hỏi

“Có thể cho tien thiếp biết về hoàng tộc hấp huyết quý được không ? Hiện giờ ai đang giữ ngôi vị đế vương ? “

Vấn Thiên chưa chút nói

“Chẳng ai cả ... Hoàng tộc hấp huyết quý đã bị tuyệt diệt ... Tôi là người cuối cùng, cũng là người duy nhất còn mang dòng máu đó. Tiếc thay, tôi lại là hấp huyết quý tạp chủng ...”

Thiếu nữ bàng hoàng hỏi

“Thật vậy sao ... Thế còn gia tộc Phalanx ? “

“Chết hết rồi” – Vấn Thiên nói

“Vậy còn gia tộc Prius”

“Cũng vậy, đã bị tiêu diệt toàn bộ”

Thiếu nữ vẫn chưa từ bỏ hy vọng

“Vậy gia tộc Gillespie thế nào ?”

Vấn Thiên lắc đầu

“Không còn một ai. Tóm lại, cả gia tộc Urlan và tứ đại gia tộc đều bị diệt vong”

Nét mặt thiếu nữ trở nên sa sầm, cô ta tỏ vẻ kích động

“Là vì nguyên nhân gì ? Có chuyện gì đã xảy ra ?”

Vấn Thiên thở dài, đem toàn bộ những gì chàng được biết về cuộc tranh đoạt quyền lực trong nội bộ thế giới hấp huyết quý ra kể một lượt cho thiếu nữ nghe, dĩ nhiên là chẳng quên giấu biến đi chi tiết tứ đại gia tộc bị tiêu diệt là do Khai Nguyên – cha chàng gây ra, mà chỉ nói sơ qua là họ tự tàn sát lẫn nhau cuối cùng dẫn đến kết cục lưỡng bại câu thương. Nghe xong câu chuyện, ánh mắt thiếu nữ trở nên u ám, buồn bã, sắc mặt hiện ra sự bi thương, đau xót vô hạn

Vấn Thiên thở ngán than dài một lúc rồi nhìn thiếu nữ, hỏi

“Cô có thể thả tôi ra ngoài được chưa ?”

Thiếu nữ nhìn thẳng vào mắt Vấn Thiên, ánh mắt cô ta trở lại vẻ nhu hòa như lúc đầu

“Chúng ta vẫn chưa nói chuyện xong mà. Tien thiếp muốn làm một cuộc giao dịch với công tử”

Vấn Thiên vội hỏi

“Tôi sẽ được gì trong cuộc giao dịch này ?”

Thiếu nữ ôn nhu nói rõ từng chữ một

“Thứ mà công tử sẽ được là thân binh, tien thiếp cũng sẽ giúp đỡ công tử trở thành một tuyệt thế cường giả lưu danh kim cổ, không còn ái ngại bất cứ đối thủ nào “

Vấn Thiên phá lên cười

“Ha ha ha ... Nghe cũng hấp dẫn đấy, thế tôi phải làm gì ?”

Thiếu nữ cúi mặt xuống, khẽ nói

“Công tử phải giúp đỡ tien thiếp sinh ra một hài tử. Đứa trẻ đó bắt buộc phải là nam nhân, cũng phải có dòng máu thuần chủng “

Vấn Thiên rùng mình

“Trời ạ, sao có thể được ... Cô chỉ là một linh hồn, làm sao tôi và cô có thể làm cái việc ấy được ... Tôi là hấp huyết quỷ tạp chủng, làm sao có thể sinh ra một đứa con thuần chủng được “

Thiếu nữ ra vẻ bí ẩn

“Thiên cơ bất khả lộ, sau này công tử sẽ rõ. Nếu như công tử lấy một nữ hấp huyết quỷ thuần chủng thì đứa con sinh ra có thể mang dòng máu thuần chủng trong người, đơn giản là thế. “

Vấn Thiên hoài nghi

“Tìm đâu ra một nữ hấp huyết quỷ mang dòng máu hoàng tộc thuần chủng bây giờ ?”

Thiếu nữ cười đáp

“Đó là việc của tien thiếp, công tử đừng quan tâm làm gì “

Vấn Thiên ngẫm nghĩ, tính toán trong đầu

“Non xanh còn đó lo gì thiếu củi đốt ... Thôi thì cứ chấp thuận yêu cầu của cô ta, phải toàn mạng rời khỏi Huyền giới cái đã rồi sau này tính tiếp. Điều kiện này thật ra cũng không khó cho lắm, miễn là nữ nhân đó đừng bị dị dạng, hình dáng khó coi là được “

Nghĩ xong, Vấn Thiên gật đầu quả quyết

“Tôi đồng ý với cô. Chúng ta hãy quyết định như thế. Trước mắt cô phải giúp đỡ tôi thoát khỏi bọn pháp sư triệu hồn và môn hạ Linh Không phái, sau đó chúng ta sẽ tính tiếp “

Thiếu nữ mỉm cười

“Chỉ là chuyện nhỏ, phiền công tử lưu lại nơi này ít lâu, tien thiếp phải mượn cơ thể của công tử một lúc “

Vấn Thiên chưa kịp nói gì thì bóng dáng của thiếu nữ đã biến mất.

Chàng thở dài, độc thoại

“Cô ta đi đâu rồi nhỉ ... Ai dà ... Cô ta sẽ làm gì với thân xác của mình đây ... Bây giờ mình chỉ còn một việc duy nhất để làm, cũng là việc chán ngán nhất... Chờ đợi ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 39: Lối Thoát

Không gian tối đen như mực

Bầu trời không trăng sao, những đốm lửa ma trôi lơ lửng khắp nơi soi sáng cho mọi vật bằng một thứ ánh sáng mờ nhạt. Thứ ánh sáng đó xem ra rất hợp với không khí chết chóc của Huyền giới

3 người đang di chuyển trong màn đêm. Thỉnh thoảng họ lại trò chuyện với nhau bằng thanh âm rất khẽ. Chủ yếu vẫn là Nick và Jenny nói chuyện với nhau, Vần Thiên sắc mặt trầm trầm, không nói năng gì, sát khí từ người chàng phát ra mật độ càng lúc càng nồng đậm

Mới chỉ khoảng 15 phút trước đó, Vần Thiên đã gặp phải một nhóm pháp sư triệu hồn, đây cũng là lần thứ 17 chàng bị tấn công, kể từ khi rời vùng trũng nơi thần binh đã từng tọa lạc. Nhưng tuyệt nhiên chàng không gặp bất cứ cao thủ nào của Linh Không phái cả.

Hiện tại, toán pháp sư đó chỉ còn là những cái xác không hồn, bị ma kiếm chém nát thành nhiều mảnh. Sau mỗi lần hạ sát pháp sư triệu hồn, Vần Thiên lại càng thay đổi, ánh mắt càng thêm đỏ ngầu như phần nộ, tính khí trở nên hung hăng hơn. Với nhóm pháp sư đầu tiên, chàng chỉ vùng kiếm đâm xuyên qua cổ, kết liễu sinh mạng họ một cách nhẹ nhàng. Kể từ nhóm thứ 10 trở đi, Vần Thiên giết chết những người đó bằng nhiều phương pháp rất tàn nhẫn, máu của những pháp sư triệu hồn thấm ướt đầm toàn bộ y phục trên người chàng.

Khi xảy ra giao tranh, Jenny cố gắng tìm một chỗ trốn cho mình. Cô ta rất ngại đối mặt với những người từng là đồng môn của mình, nhưng vẫn cố đổi mắt tìm xem Jacob và Perry có trong số những người đang hỗn chiến cùng Vần Thiên không. Trong thâm tâm, Jenny rất căm ghét 2 kẻ tiểu nhân nhất gan đó, cô ta rất muốn nhìn thấy cái chết của họ, chỉ như thế mới có thể làm tiêu tan nỗi uất ức trong lòng Jenny. Nhưng 2 kẻ nhất gan đó đương nhiên là chẳng đại gì tham gia vào những cuộc truy kích để đoạt lại thần binh, có lẽ bọn họ đã tìm một cơ nào đó để thoái thác trách nhiệm này.

Về phần Vần Thiên, trong đầu chàng chỉ còn một suy nghĩ duy nhất. Đó là một câu Dạ Lan đã viết trong quyển sổ, cũng là câu quan trọng nhất

“Đề ra khỏi Huyền giới, chàng hãy cố gắng tìm đến một tòa tháp lớn. Nó gồm có 7 tầng, cũng là tòa tháp duy nhất trong Huyền giới. Cánh cửa dẫn ra khỏi Huyền giới nằm ở tầng trên cùng “

Mặc dù sở hữu những pháp thuật do thám hiểm thấy nhưng Dạ Lan cũng không thể biết hết được những gì đang hiện diện trong Huyền giới. Mặt khác, Vần Thiên cũng đã không ít lần làm trái những chỉ dẫn của Dạ Lan. Chàng luôn muốn tự tìm ra hướng đi riêng cho mình, không muốn hành động theo một kịch bản định sẵn.

Dạ Lan đã căn dặn Vần Thiên khi đoạt được thần binh, không được tiếp xúc trực tiếp với nó mà phải tìm một vật gì đó gói kín nó lại, sau đó đem thần binh đến một nơi an toàn để thi triển chú thuật đặc biệt ép buộc thần binh phải nhận chủ. Những chú thuật đó được Dạ Lan diễn giải rất chi tiết, hướng dẫn tường tận từng tí một, tốn mất gần 20 trang viết tay.

Nhưng Vần Thiên lại không làm theo cách đó, một cách xảo diệu, cơ duyên đã khiến chàng trở thành chủ nhân của thần binh một cách danh chính ngôn thuận, đường đường chính chính. Nghĩ lại, Vần Thiên không thể không tự hào rằng vận may của chàng quả thật không nhỏ chút nào.

Trên đời, có hai loại người đáng sợ nhất. Một là kẻ có thực lực cường đại, dĩ nhiên là dù ở trong tình huống nào, loại người này vẫn căn bản là không thể bị xem thường. Loại người còn lại chính là kẻ cực kì may mắn, dĩ nhiên không thể phủ nhận là những tuyệt thế cường giả đều phải trải qua những cơ duyên hiếm có. Những kẻ gặp được cơ duyên như vậy, trên đời vốn không có nhiều

Vậy, là số phận tạo ra cường giả hay là cường giả tự quyết định số phận của mình. Một câu hỏi được đặt ra muôn thuở

Jenny bắt chợt hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của Vần Thiên

“Anh ta bị làm sao vậy ? Trông có vẻ không ổn tí nào ...”

Cô ta đã hỏi câu này ít nhất 8 lần, từ lúc rời khỏi thân cây đại thụ ma quái đó đến giờ

Nick lắc đầu

“Tôi cũng không biết nữa. Dường như thiếu chủ đang cảm thấy rất căng thẳng “

Jenny lại lén lút liếc mắt nhìn Vần Thiên. Từng đường nét tuấn tú trên khuôn mặt chàng như được bao phủ một lớp hắc khí nhàn nhạt, tạo ra vẻ lạnh lùng khó gần. Nhưng đối với Jenny mà nói, không hiểu sao cô ta lại cảm thấy yêu thích vẻ đẹp băng lãnh đó nên đã không kiềm chế được, lén lút nhìn ngắm Vần Thiên không ít lần

Vần Thiên không thể không biết điều đó, nhưng lại tỏ ra không quan tâm cho lắm, vẫn bước đi một cách thản nhiên. Thanh ma kiếm vẫn được nắm chặt trong tay chàng, nhưng thiếu nữ bí ẩn đã không nói gì với chàng suốt hơn một giờ đồng hồ. Dường như cô ta đã bị tổn thương không nhẹ, cần phải nghỉ ngơi một thời gian để tự hồi phục

Một khối kiến trúc hình trụ dần dần hiện ra từ đằng xa. Trông giống như một tòa tháp lớn. Những bức tường xám xịt mang một vẻ u ám, thê lương. Phía trước tòa tháp là một cánh cổng gỗ lớn trông khá cũ kĩ. Trên cánh cổng gỗ đó có thể nhìn thấy những vết sơn đã phai màu vẽ nên một bức tranh của một

ác quỷ đang nhe nanh múa vuốt.

Vấn Thiên đẩy nhanh cước bộ, di chuyển về phía tòa tháp với tốc độ nhanh nhất rồi vùng kiểm lên. Cánh cổng gỗ lập tức bị chém nát.

Một lúc sau, Jenny và Nick cũng đến nơi. Jenny quan sát tòa tháp một cách cẩn thận, rụt rè thốt lên

“Đây có lẽ là tháp Vô Tận ...”

“Cô đã từng đến đây rồi à ?” – Vấn Thiên hỏi

Jenny gật đầu

“Tôi từng đến nơi này một lần nhưng chỉ ở bên ngoài, không được phép vào trong. Đây chính là cấm địa, là nơi những trưởng lão nghiên cứu vũ khí bí mật, chỉ có các trưởng lão mới có quyền bước vào”

Vấn Thiên không nói thêm, xông thẳng vào trong tòa tháp. Tầng trệt gần như không có gì ngoài một đồ hình ma thuật đang phát ra một thứ ánh sáng gay gắt chói mắt như một lời thách thức. Cầu thang dẫn lên tầng tiếp theo lại nằm ngay chính giữa đại sảnh. Vấn Thiên không biết gì về ma thuật, đương nhiên là không có hứng thú với đồ hình đó, lập tức theo lối cầu thang lên tầng trên. Jenny thì ngược lại, vừa nhìn thấy đồ hình cô ta đã mê đắm nhìn gần như không còn biết gì xung quanh nữa. Đến khi Vấn Thiên đã khuất dạng, Jenny mới giật mình, vội bước theo, thỉnh thoảng lại thở dài tỏ vẻ nuối tiếc

Những tầng tiếp theo cũng không hề có một bóng người. Nhưng lại có rất nhiều tử thi, đã được mổ xẻ cẩn thận và đặt trên những chiếc giường kim loại rỉ sét, hoen ố. Lại có nhiều bể chứa bằng thủy tinh. Trong đó, những tử thi được ngâm rửa, xử lý bằng nhiều hóa chất đặc biệt có mùi rất khó ngửi. Khi Vấn Thiên đi ngang qua, chàng nhận thấy có ít nhất 20 tử thi hình thù méo mó dị dạng đang được ngâm trong những bể dung dịch đó. Nhưng tuyệt nhiên không hề có lấy dù chỉ một tên cương thi hay pháp sư triệu hồn nào cả.

Nếu như là người bình thường e là đã phải sợ đến phát khiếp, nhưng 3 người Vấn Thiên dường như đã quen mắt với cảnh tượng này, vẫn tiếp tục di chuyển một cách điềm nhiên

Tầng thứ 5 lại là một thư viện lớn, có rất nhiều giá sách để ngổn ngang vô số những quyển sách dày, cũ sòn. Những chiếc bàn giấy thiết kế theo phong cách cổ điển được đặt ở một góc phòng, có lẽ là nơi nghiên cứu tư liệu của những pháp sư triệu hồn cao cấp. Vấn Thiên và Nick bỏ khá nhiều thời gian lục tìm khắp nơi nhưng không phát hiện được thứ gì có vẻ đặc biệt, lại không thể đọc được những văn tự cổ ngoằn ngoèo viết trong những quyển sách, đành thất vọng bỏ đi. Jenny lén lút chọn ra vài quyển sách, giấu vào trong người, hành động đó không thể qua mắt được Vấn Thiên, nhưng chàng vẫn mặc kệ.

Đến tầng thứ 6, không khí trở nên âm u lạnh lẽo. Những dãy hành lang u ám nối tiếp nhau, những cánh cửa bị khóa chặt và được phong bế bằng ma thuật. Đôi lúc, những tiếng rên rỉ thống khổ, tiếng la hét ai oán có thể được nghe thấy. Khi vừa đến trung tâm của tầng tháp này, hàng trăm nhân ảnh mờ nhạt đột nhiên xuất hiện từ những góc ngách bao vây 3 người Vấn Thiên vào giữa. Những người này đều có khuôn mặt tái nhợt vô hồn, hình dáng mờ nhạt như sương khói, khắp người tỏa ra một vàng sáng xanh như ánh sáng lân tinh, và đều bay lơ lửng cách mặt đất chừng vài tấc. Những chiếc bóng quỷ dị liên tục bay lượn vòng quanh 3 người, gào rú liên hồi tỏ vẻ giận dữ.

Jenny sợ hãi, đôi chân run rẩy lùi lại mấy bước. Vô tình chạm phải thân thể lạnh giá của Nick, cả người cô ta giật nảy ra, vội chạy đến nép sát vào Vấn Thiên, quên mất sự e ngại đáng ra phải có. Vấn Thiên nhẹ nhàng ôm chàng lấy Jenny, như muốn trấn an cô ta, nét mặt không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào, chậm rãi hỏi

“Chúng thật ra là thứ gì vậy ?”

Jenny nói, giọng ngắt quãng vì sợ hãi

“Vong linh ... Đa phần là những người chết oan ... Chúng được những trưởng lão bắt giữ và giam cầm tại đây ... Họ muốn lợi dụng năng lượng âm tà của những vong linh này để hỗ trợ cho việc tu luyện của họ ...”

“Vậy à ... Bọn vong linh này sẽ làm gì chúng ta ?” – Vấn Thiên đảo mắt nhìn quanh, tay nắm chặt ma kiểm

“Ăn sạch sẽ linh hồn chúng ta chứ còn làm gì nữa” – Jenny sợ sệt nói

“Có cách nào tiêu diệt chúng không ?” – Vấn Thiên hỏi

Jenny than thở

“Nếu như mấy người của giáo hội có ở đây, có lẽ họ sẽ có biện pháp để tiêu diệt chúng ... Cao tăng Phật pháp tinh thâm cũng có khả năng siêu độ những oan hồn này ... Nhưng số lượng nhiều quá, e là phải mất đến cả tháng mới dọn sạch hết chúng ...”

Vòng vây vong linh dần dần xiết chặt. Nhưng khi còn cách Vấn Thiên độ chừng 2 mét, những vong linh đó lại tỏ ra e dè, không dám tiến tới dù chỉ một chút. Bọn vong linh tỏ vẻ không quan tâm đến Nick cho lắm, đơn giản là vì hắn không phải là một sinh vật sống. Nick lợi dụng ưu thế này, cố gắng tấn công những vong linh bằng móng vuốt của hắn. Nhưng bọn vong linh này lại không phải là thực thể, thể là những cố gắng của Nick lại trở thành những động tác múa may quều quào trông rất buồn cười.

Mãi đến nửa giờ sau, Jenny mới định thần lại, phát hiện ra một điểm quan trọng

“Chúng sợ thanh kiếm của anh ! Đừng rồi ! Thần binh vốn là linh vật mà ... “

Một tên vong linh đánh liều lao thẳng vào Vần Thiên, chàng nhanh chóng phản ứng, vung ma kiếm đâm thẳng vào vong linh đó. Quỷ nhả đột nhiên bùng sáng, hút lấy vong linh vào trong, chỉ trong chớp mắt, vong linh đã mất dạng. Quỷ nhả lại tỏa sáng mạnh mẽ hơn, từ đó dường như sản sinh ra một lực hút cường đại. Tất cả số vong linh có mặt tại hiện trường đều không thể kháng cự, từng tên một nối đuôi nhau bị hút vào quỷ nhả, mất tích. Chỉ sau vài phút, không gian xung quanh Vần Thiên đã sạch trơn, không còn bóng dáng của một vong linh nào nữa.

Vừa dọn dẹp xong đám vong linh, một cơ quan bí mật lại được phát động. Bức tường phía sau lưng Vần Thiên từ từ xoay chuyển, để lộ một cầu thang dẫn lên tầng trên. Vần Thiên mau mắn bước lên cầu thang đó, tiến thẳng đến tầng thứ 7 cũng là trên cùng của tòa tháp.

Một sân thượng khá rộng hiện ra trước mắt Vần Thiên. Khắp sân thượng này mọc lên nhiều cột đá cao thấp đủ dạng được điêu khắc những hình ảnh ma quái chết chóc và vô số phù chú hắc ám. Vần Thiên bỗng nảy sinh một linh cảm rằng đây thật sự là một trận đồ ma pháp rất lợi hại. Chàng quyết tâm phá trận cho bằng được, để tìm ra lối thoát khỏi không gian u ám tên gọi là Huyền giới này.

Vần Thiên thận trọng tiến từng bước đi qua những cột đá. Giữa trung tâm trận đồ là một khoảng trống khá rộng. Một người mặc áo khoác da màu đen dài chấm gót đang đứng đó, dáng vẻ như đang chờ đợi sự có mặt của Vần Thiên. Khi Vần Thiên chỉ còn cách người mặc áo khoác đen chừng chục mét, người đó đột nhiên quay lại, nhìn thẳng vào mặt chàng.

Vần Thiên nhận ra đó là một phụ nữ luống tuổi, nếu không muốn nói là một lão bà. Khuôn mặt gầy gò, nhăn nheo, đôi mắt thâm quầng tỏa ra những tia nhìn hung ác, chàng không cảm thấy chút hảo cảm nào đối với người phụ nữ này cả.

Jenny đứng cạnh Vần Thiên chợt thốt lên

“Christie ...”

Lão bà tên gọi Christie đó hậm hực nói

“Phản đồ, còn dám gọi tên ta nữa à”

Jenny khổ sở giải thích

“Không phải ... Tất cả là do 2 tên khốn Jacob và Perry đặt điều vu oan cho tôi ... Christie trường lão ...”

Nhưng trong tình huống này, dĩ nhiên là Christie không thể tin lời Jenny nói, bà ta thô lỗ ngắt lời

“Đừng cãi chày cãi cối nữa, kẻ phản bội phải chết. Kẻ thất bại cũng vậy. Dù thế nào đi nữa, ngươi cũng chỉ có một kết cục đó mà thôi “

Jenny mất bình tĩnh, gào lên

“Nếu nói là kẻ thất bại phải chết, Jacob và Perry chẳng phải đều là những kẻ như vậy sao ? Vì sao chỉ có một mình tôi phải gánh chịu hình phạt này ? “

Christie cười lớn

“Ha ha ha. Xem lại thân phận của mình đi. Jacob và Perry dù sao đi nữa cũng là tôn tử của gia tộc Nery. Còn ngươi, ngươi là ai kia chứ. Ngươi chỉ là một con bé rách rưới hèn mọn, chẳng qua chỉ nhờ chút khả năng mà được chúng ta thu nhận thôi. Suốt đời ngươi chỉ là vật lót đường cho chúng ta – những kẻ mang dòng máu pháp sư cao quý.”

Nhiều cảm xúc phức tạp nổi lên trong lòng Jenny: chua xót, cay đắng, oán giận, hự hững ... Jenny thần thờ ngồi bệt xuống, ôm mặt khóc nức nở. Sự thật vẫn là sự thật, dù sở hữu khả năng hơn hẳn những pháp sư khác như Jacob và Perry, nhưng cô ta vẫn mãi mãi chỉ là một con tốt thí cho họ. Mơ ước và hy vọng của Jenny đã tan thành mây khói

Vần Thiên vung kiếm chỉ thẳng vào mặt Christie, quát lớn

“Những đặc vụ của chính phủ Mĩ đâu rồi ? Mau thả họ ra và đưa bọn ta rời khỏi Huyền giới thì may ra ta có thể lưu lại cái mạng già của bà “

Christie không tỏ ra sợ hãi, đáp

“Lúc ta bắt được chúng, cũng vừa hay Leviathan lại đang đói bụng, thế là ta đem bọn chúng ra cho nó ăn, nó có vẻ thích thú lắm. Chút nữa ngươi cũng sẽ được gặp lại những kẻ đó dưới địa ngục thôi. Ha ha ha ...”

Tiếng cười còn chưa dứt, Vần Thiên đã hóa thành một chiếc bóng mờ nhạt di chuyển với tốc độ chóng mặt đến bên cạnh Christie, lạnh lùng bạt kiếm chém xà một nhát. Từ trên trán Christie, một sợi tơ máu hình thành, kéo dài khắp toàn thân, rồi bà ta ngã gục xuống, bị tiện đứt thành 2 mảnh, nội tạng đổ ra ngoài trông rất thê thảm

Một trận cuồng phong nổi lên, bụi bay mù trời, thanh âm của Christie vang vọng trong không trung

“Cảm ơn ngươi nhiều lắm. Ta đang chán ngán thân xác già nua khô héo của mình, nhưng vẫn chưa đủ can đảm để tự kết liễu. Thật không may cho ngươi,

ta đã luyện thành được “Bất diệt linh thể”, nhất kiếm của người chỉ giúp ta được giải thoát khỏi nhục thể đang hư nát của mình thôi. À, con bé Jenny trông cũng không tệ, có lẽ ta sẽ dùng thân xác của nó. Ha ha ha , sau một thời gian dài cuối cùng ta lại có thể hưởng thụ được những lạc thú của cuộc sống một lần nữa”

Vấn Thiên giận dữ, đôi mắt đỏ ngầu như phát sáng. Chàng vùng kiếm lao thẳng thẳng vào giữa trận cuồng phong đó, đâm chém điên cuồng. Trận cuồng phong càng lúc càng dữ dội hơn, tiếng gió rít nghe như tiếng vô số ma quỷ đang gào khóc cuồng loạn, những âm thanh kim loại va chạm vào nhau phát ra liên tục. Ít lâu sau, một bóng người văng ra khỏi trận cuồng phong, đập vào một cột đá lớn, lực va chạm làm cột đá vững chắc cũng phải rạn nứt, sắp sửa gãy đổ.

Vấn Thiên lồm cồm bò dậy, khoe miệng rỉ máu. Trận cuồng phong nhanh chóng tan biến, để lộ một hình dáng quỷ dị đang bay lơ lửng trên không trung. Đó trông như một bộ giáp cổ được vẽ chi chít vô số chú ngữ. Từ những khe hở của bộ giáp, một thứ gì đó trông như ngọn lửa lập lòe ẩn hiện. Bộ giáp này chính là nơi trú chân tạm thời của Christie trước khi nhập vào một thân thể mới. Tiếng nói của bà ta cũng phát ra từ đó

Thanh âm của Christie lại vang lên

“Có thể phá được Vong linh trận và Hắc cuồng phong, tu vi của ngươi cũng không tệ. Leviathan sẽ rất thích đấy ...”

Nick quay sang Jenny hỏi

“Leviathan thật ra là thứ gì vậy ?”

Jenny run rẩy bầy, trả lời

“Đó là một quái vật trong truyền thuyết xa xưa ... Không ngờ Christie lại có thể triệu hồi và sai khiến nó ...”

Dưới sàn nhà đột nhiên tỏa sáng hừng hực sa số những chú ngữ quái dị. Một cột ánh sáng khổng lồ hiện ra, tiếng gầm rú của một sinh vật man rợ có thể được nghe thấy. Cột ánh sáng tắt dần, để lộ ra một vật thể hình cầu khổng lồ được bao bọc bởi vô số những chiếc vảy lấp lánh ánh bạc, kích thước của nó chiếm hết hơn phân nửa diện tích sàn nhà. Sinh vật vừa xuất hiện chính là Leviathan.

Con quái vật này gần như không có gì khác ngoài chiếc đầu khổng lồ. Bao quanh chiếc đầu của quái vật là hàng chục con mắt mở to, lão liên quan sát bốn phía, ngay trước trán là một con mắt lớn đường kính phải đến cả mét. Hàng ngàn xúc tu dài ngoằn ngoèo ra trên da đầu quái vật, như những con rắn lớn liên tục ngo ngoay không ngừng. Quái vật há lớn chiếc miệng rộng hàng chục mét đầy những chiếc răng nhọn lồm chồm, rống lên một tiếng như thị uy.

Vấn Thiên biết rằng phải tiêu diệt quái vật này trước sau đó mới có thể khống chế Christie, lập tức xuất thủ. Chàng đoán rằng những con mắt đó chính là điểm yếu của quái vật, liền vùng kiếm tập trung tấn công vào đó. Những xúc tu như những chiếc roi sắt lồm chồm gai nhọn nhưng vô cùng linh hoạt, nhanh nhẹn cản phá thể công của Vấn Thiên, rồi lại chia thành nhiều phương vị tấn công lên thân thể chàng. Xúc tu càng lúc càng mọc ra nhiều hơn, số lượng không thể đếm xuể.

Vấn Thiên càng đánh càng lâm vào thế kẹt, bị bao vây giữa muôn trùng xúc tu đó. Chàng cũng đâm trúng vài con mắt của Leviathan, nhưng điều đó lại càng làm quái vật trở nên điên cuồng hơn. Thân thể Vấn Thiên đầy rẫy những vết thương rỉ máu, gần như không một phân da thịt nào trên người chàng không bị nhuộm đỏ bởi máu. Vấn Thiên dần thấm mệt, để lộ nhiều sơ hở, những xúc tu nhanh chóng len đến, bám chặt vào tay chân chàng, khóa cứng lại. Chỉ trong vài phút, Vấn Thiên đã bị trói lại, nhanh chóng được quái vật đưa vào cái miệng to lớn của nó, nuốt chửng

Trong lúc Vấn Thiên giao chiến, Nick cũng nhanh nhẹn xông lên hỗ trợ, nhưng kết cục của hắn không khác gì Vấn Thiên, bị trói bởi hàng trăm xúc tu lớn nhỏ. Vừa đưa lên miệng, quái vật bỗng tỏ vẻ bực mình, ném mạnh Nick bay ra, dính cứng vào một cột đá. Dường như nó không thích thứ “thịt” đầy mùi tanh hôi tởm lợm của cương thi cho lắm

Jenny niệm chú liên tục, tấn công Christie bằng những quả cầu ma thuật hắc ám nhưng đều bị bà ta hóa giải dễ dàng. Một xúc tu của Leviathan không biết tự lúc nào đã âm thầm len lỏi đến sát chân Jenny rồi bắt thần trói chặt cô ta lại, đưa lên trước mặt chủ nhân của nó. Jenny đành buông xuôi tất cả. Cô ta biết rằng chỉ ít phút nữa thôi linh thể của Christie sẽ xâm nhập vào thân xác cô, thôn phệ linh hồn rồi chiếm hữu thể xác xinh đẹp đó.

Christie không ngừng cười vang, giọng điệu của kẻ chiến thắng. Những chi tiết giáp trụ dần dần rơi xuống, để lộ một hình người tạo thành bởi một loại năng lượng màu vàng sáng chói. Bà ta không vội ra tay mà lại chậm rãi vuốt ve khuôn mặt Jenny, như muốn kiểm tra một lần cuối thân thể mới của mình. Từ đôi mắt của Jenny, lệ tuôn rơi lã chã như khóc than cho chính mình.

Bỗng, từ trên không trung, một tia sét đỏ rực mạnh mẽ đánh thẳng vào con mắt lớn nhất của quái vật. Con mắt đó lập tức bị xé toạc ra, quái vật giãy giụa liên tục làm rung chuyển cả tầng tháp. Leviathan gào lên một tiếng thê thảm. Một bóng người phóng ra từ hốc mắt của quái vật, thanh kiếm trên tay anh ta dường như đã hấp thu hoàn toàn tia sét đỏ rực, đang phát ra vô số tia lửa điện sắc đỏ như máu. Vấn Thiên cầm chặt ma kiếm lao vút lên không trung rồi hóa thành một đạo lôi điện hùng hậu đánh thẳng vào linh thể của Christie.

Không một tiếng động ...

Rồi, Vấn Thiên lặng lẽ tiếp đất, ma kiếm trên tay đã trở về trạng thái bình thường

Linh thể của Christie lại bị bao phủ bởi những luồng điện đỏ rực. Bà ta gào thét liên tục

“Không thể nào ... Bất diệt linh thể không thể bị phá được ... Không thể ...”

Một luồng sáng trắng ôn hòa bao trùm lấy mọi vật ...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 40: Thu Phục Quái Vật

Linh thể của Christie như chìm ngập trong vòng vây những tia lửa điện

“Ta có xuống địa ngục cũng phải lôi các ngươi theo”

Nói đoạn, linh thể bay vút lên không trung trước khi nổ tung tại đó. Một trận mưa lửa ập xuống đầu 3 người Ván Thiên. Đôi mắt Ván Thiên vẫn đỏ ngầu, nhanh chóng chuyển thân đứng trước mặt Jenny, giang rộng đôi tay che chở cô ta khỏi những luồng lửa nóng như thiêu đốt đó. Khi trận mưa lửa kết thúc, Ván Thiên vẫn đứng vững như trời trồng, toàn thân bốc khói, khắp làn da đầy vết bóng rộp

“Cảm ơn anh ... Anh vẫn ổn chứ” – Jenny nhìn Ván Thiên bằng tỏ vẻ cảm động nói

Ván Thiên không trả lời, từ từ đổ gục xuống nằm im không động đậy. Jenny hoảng hốt không ngừng lay tỉnh chàng. Tên cường thi Nick khắp người cháy sém sau một lúc loay hoay cũng thoát được khỏi cột đá, nhanh chóng tiến lại xem xét tình trạng của Ván Thiên.

Nick cẩn thận quan sát một lúc lâu rồi bắt mạch cho Ván Thiên, sau đó thở phào nhẹ nhõm

“Không sao cả. Đa phần là thương tích ngoài da, không đáng ngại. Chỉ là thiếu chủ dùng quá nhiều sức lực dẫn đến cạn kiệt, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian sẽ tự hồi phục thôi”

Jenny lo lắng

“Lỡ như kẻ địch lại đến thì biết làm sao ... Có cách nào làm cho anh ta tỉnh dậy sớm một chút không ?”

Nick ngần ngại một lúc

“Có lẽ là có cách này ... Nhưng cô phải chịu khó một tí ...”

Sau hàng giờ hôn mê, cuối cùng Ván Thiên cũng tỉnh lại.

Toàn thân Ván Thiên trở nên yếu đuối, vô lực, gân cốt như mềm nhũn, dĩ nhiên là không dễ chịu một chút nào

Chàng cảm thấy đầu mình đang đặt lên một chỗ rất là mềm mại nhưng cũng không kém phần đàn hồi, bỗng cảm thấy có hơi ngạc nhiên. Trạng thái hưng tỉnh bộc phát đã kết thúc, Ván Thiên lơ mơ nhớ lại rằng thứ cuối cùng mà chàng thấy trước khi hôn mê là một vụ nổ cùng vô số hoa lửa bắn ra tứ phía. Mũi người thấy một hương nhè nhẹ, u uất, Ván Thiên biết rằng bên cạnh mình là một nữ nhân, hay đúng hơn, là một nữ nhân

Ngước đầu lên, Ván Thiên nhìn thấy đôi mắt đầy ưu tư, lo lắng của Jenny, bất chợt chàng cảm thấy đôi mắt đó thật đẹp, thu hút vô cùng. Chàng nhận ra mình đang gối đầu lên cặp đùi dài thon thả, săn chắc của Jenny, trong lòng bất chợt cảm thấy xao xuyến. Phát hiện ánh mắt Ván Thiên đang nhìn mình, trong lòng Jenny cảm thấy e thẹn pha lẫn chút ngạc nhiên. Đôi mắt của nam nhân đó không ngờ lại có thể thay đổi nhanh đến như vậy, màu đỏ của sự phẫn nộ đã mất đi, thay vào đó lại là vẻ điềm tĩnh, ôn hòa

Trong lúc Jenny vẫn còn đang ngỡ ngàng, Ván Thiên không biết tự lúc nào đã ngồi dậy, ôm choàng lấy Jenny vào lòng rồi hôn lên môi cô bằng những động tác cuồng nhiệt. Cơ thể 2 người như dán sát vào nhau, trong lòng cả 2 đều trào dâng những cảm xúc rạo rực khó tả. Có lẽ đó là sự thu hút lẫn nhau vốn có giữa nam và nữ ...

Bàn tay mạnh mẽ của Ván Thiên tranh thủ vuốt ve chiếc eo lưng thon thả của nữ pháp sư trẻ tuổi, rồi tiến dần lên trên, xuyên qua lớp y phục bên ngoài và nột y, nhanh chóng bao vây nhũ phong đàn hồi mềm mại của thiếu nữ. Jenny cố gắng vùng vẫy, nhưng nhanh chóng bị khuất phục, một cảm giác nhột nhột dễ mê nhanh chóng chiếm lấy tâm hồn cô. Từ miệng Jenny phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ đầy kích động, thân thể không ngừng uốn éo như một con rắn.

Nửa trên y phục Jenny đã được thoát quang tự lúc nào, bộ ngực tròn trĩnh đã lộ ra, Ván Thiên đang cúi đầu, say sưa nhắm nháp bộ ngực đó từng chút một. Khoái cảm truyền lại liên tục làm lý trí Jenny như lu mờ, bất giác theo bản năng ghi càng chặt đầu Ván Thiên vào nơi đồi núi gọi cảm đó, da mặt càng lúc càng đỏ ửng lên.

Tên cương thi Nick chứng kiến từ đầu đến giờ, không thể kiên nhẫn thêm, đành thô lỗ xen ngang

“Thiếu chủ ... Chúng ta còn việc phải làm ... “

Vấn Thiên như tỉnh mộng, không vui cho lắm nhưng cũng đành rời khỏi Jenny. Điều này làm Jenny cảm thấy trống trải và hụt hẫng vô cùng, nhưng khi ngược lên bắt gặp nhãn thần nghiêm túc của Vấn Thiên, Jenny bỗng cảm thấy xấu hổ, nhanh chóng cúi mặt xuống, mặc lại y phục một cách vụng về, gấp gáp.

Vấn Thiên nhìn thấy thân xác không lồ của Leviathan vẫn còn cựa quậy, chau mày hỏi

“Nó vẫn chưa chết à ?”

“Nó ... Nó không dễ chết vậy đâu ...” – Jenny áp a áp ứng

Leviathan đã trở thành một cái bị thịt bất động, nhưng vẫn còn sống. Vấn Thiên quyết tâm loại trừ quái vật nguy hiểm này cho bằng được, chàng nhặt lấy thanh kiếm, tiến thẳng đến chỗ Leviathan, đạp lên cái đầu khổng lồ của nó, đứng vững rồi vung kiếm nhằm vào hốc mắt đang rỉ máu của quái vật chuẩn bị đâm xuống.

“Đừng làm như vậy ... Tha cho tôi đi ...” – Một giọng nói ngô nghê như tiếng trẻ con vang lên

Vấn Thiên kinh ngạc nhìn quanh, thốt lên

“Con quái này biết nói ư ...”

Jenny xác nhận

“Có thể lắm chứ ... Nó sống cũng cả ngàn năm rồi còn gì , chắc là đã thành tinh rồi ...”

Vấn Thiên cười ngao nghể

“Ha ha ha, muốn tao tha cho mày ư ? Dễ ă dễ vậy ... Cho tao một lý do đi “

Leviathan ngập ngừng

“Tha cho tôi đi ... Tôi nguyện ý phục tùng ngài ... Tôi sẽ làm theo mọi chỉ thị của ngài ... Đừng giết tôi ...”

Jenny bước lại gần Vấn Thiên, kéo chàng ra, nói nhỏ

“Con quái vật này thực lực rất mạnh, nếu như thu phục được nó sẽ rất có lợi cho chúng ta”

Vấn Thiên trầm nghĩ

“Mình cũng sắp kiệt sức rồi, nếu như gặp phải địch nhân là hồngбет ... Nếu như thu phục được quái vật này có lẽ sẽ tốt hơn, ít ra cũng có thể thả nó ra hù dọa chúng một lúc, nhân cơ hội đó mình sẽ có thể tẩu thoát hay làm một điều gì đó ... “

Vấn Thiên đột nhiên nhớ đến một thứ, chàng vội hỏi

“Thu phục nó ư ? Bằng cách nào ? Cô có biết một pháp thuật tên gọi là Huyết ấn không ? “

Jenny gật đầu

“Cái này cũng dễ thi triển thôi mà. Chỉ cần anh lấy máu của mình vẽ đúng đồ hình của chú thuật đó là được “

Nói xong, Jenny nhặt một viên đá, vạch ra trên sàn nhà một đồ hình ma thuật trông giống như một ngôi sao nhiều cánh. Vấn Thiên lập tức ghi nhớ đồ hình đó, nhưng vẫn còn chút hoài nghi, liền lên tiếng hỏi

“Nếu như cô biết Huyết ấn, vì sao lại không thi triển nó với Nick và những cương thi khác ? Còn nữa, nếu Huyết ấn dễ thi triển như vậy, vì sao mục già đó lại không dùng nó với Leviathan ?”

Jenny cười khở

“Muốn thi triển Huyết ấn, một điều kiện tiên quyết là phải đánh bại được quái vật cần thu phục ... Cái này đâu phải dễ làm ... Tóm lại, khi quái vật đã bị đánh bại, tâm phục khẩu phục thật sự, mới có thể thi triển Huyết ấn mà thôi “

Vấn Thiên đã hiểu ra, liền nhanh chóng đến bên Leviathan, quệt máu đang chảy trên thân thể mình vẽ nên một đồ hình ma thuật y hệt như Jenny vừa chỉ dẫn. Vừa hoàn thành, đồ hình ma thuật liền sáng rực rồi biến mất, tâm linh Vấn Thiên cảm thấy xao động khác thường

Chàng vội hỏi

“Thế này là thế nào ? Đã thu phục được nó chưa ? “

Jenny hỏi lại

“Anh có cảm thấy linh hồn mình rung động khác thường không ?”

Vấn Thiên gật đầu, Jenny vui mừng reo lên

“Thành công rồi đó. Sinh mệnh của nó và anh đã kết nối với nhau, nó đã chấp nhận anh làm chủ nhân “

Vốn đã biết ít nhiều về Huyết ấn, Vấn Thiên không hỏi thêm gì nữa

Leviathan bỗng nhiên phát sinh dị biến. Xúc tu rụng mất, cơ thể khổng lồ của nó dần teo nhỏ lại, kích thước chỉ còn bằng nắm tay. Quả cầu bé xíu đó bay lơ lửng trong không trung, cạ sát vào người Vấn Thiên như một chú mèo con tò vò về thân thiện. Vấn Thiên vô cùng ngạc nhiên, không ngờ sinh vật khổng lồ xấu xí đó lại có thể biến thành thế này.

Jenny giải thích

“Leviathan cũng hao tổn gần hết năng lượng của nó nên mới thu nhỏ kích thước thành như vậy. Nó cũng có khả năng thay đổi kích thước tùy thích, rất thuận tiện “

Vấn Thiên cười nham nhở

“Tôi cũng có một pháp bảo có thể biến lớn thu nhỏ tùy ý đấy “

Jenny tỏ vẻ hiếu kì

“Là thứ gì vậy ? Có thể lấy ra cho tôi xem không ? “

Trước vẻ ngây thơ của cô ta, Vấn Thiên phải cố gắng lắm mới nhịn cười được, chàng nói

“Từ từ cô cũng sẽ được trông thấy thứ đó thôi mà “

Tên cương thi Nick đã hiểu từ lâu, không nhịn được, lăn ra cười rũ rượi. Jenny thấy thế liền ngấm ngấm một lúc, sau khi hiểu ra nét mặt cô ta lại trở nên đỏ hồng e thẹn, nhào vào Vấn Thiên đâm thùm thụp vào ngực chàng

“Đồ xấu xa ... Đồ bại ... Lúc nào cũng nghĩ đến mấy cái chuyện đó ... “

Đúng lúc đó, một vùng xoáy đen ngòm như một lỗ đen vũ trụ bỗng xuất hiện trên bầu trời, ngay đúng chỗ linh thể của Christie bị hủy diệt. Jenny vừa nhìn thấy liền mừng rỡ đến nhảy cẫng lên. Cô ta nói

“Đây chính là cánh cửa không gian dẫn ra khỏi Huyền giới. Thi ra linh thể của Christie chính là chìa khóa để mở cánh cửa đó. Chúng ta thoát rồi “

Nick liếc nhìn lên bầu trời, mặt méo xệch

“Cũng như không ... Chúng ta làm sao có thể bay được đến đó ... ”

Vấn Thiên cười xòa, chỉ vào Leviathan nói

“Nó có thể bay được đấy “

Leviathan như hiểu ý chủ nhân, nó biến lớn ra đủ để mang 3 người rồi cố ý mọc ra đúng 3 xúc tu để họ bám lấy, như những sợi dây an toàn. 3 người Vấn Thiên nhanh chóng leo lên Leviathan, con quái vật chậm chậm rời khỏi mặt đất. Nhưng tốc độ bay của Leviathan lại chậm chạp y hệt như rùa bò dưới mặt đất nên phải mất khá nhiều thời gian mới đến gần được lỗ đen đó. Vừa đến cách lỗ đen chừng chục mét, lỗ đen bỗng sinh ra một lực hút rất lớn, nuốt trọn tất cả vào trong. Không gian trở nên tối sầm lại, Vấn Thiên chỉ cảm thấy bị đảo lộn liên tục, khó chịu vô cùng

Không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, cuối cùng 3 người cũng rời khỏi lỗ đen, rơi tự do từ trên bầu trời xuống. Leviathan lại trở thành một tấm đệm thịt bảo vệ họ không bị tổn thương bởi cú ngã đó. Vấn Thiên nhanh chóng đứng dậy, nhìn quanh. Chàng lập tức nhận ra nơi này chính là quảng trường trung tâm thị trấn, nơi xuất phát ban đầu của chàng. 14 tên cương thi đang đứng tại đây, tạo thành một vòng tròn bao quanh Nina và 3 đặc vụ, dường như đây là cách mà chúng chọn để “bảo vệ” họ, đầu óc lũ cương thi thật là đơn giản

4 người đó đang ngồi thấp thòm chờ đợi thì bỗng nhiên thấy một vật hình cầu to lớn từ trên trời rơi xuống. Theo bản năng tò mò, họ liền đến xem rồi mừng rỡ khi nhìn thấy Vấn Thiên đã xuất hiện trở lại.

Nhất Long chỉ vào Leviathan hỏi

“Đây là con vật gì thế ? “

“Tôi bắt được nó trong Huyền giới” – Vần Thiên cười, đáp

Nhất Long lại hỏi

“Anh có tìm thấy 7 người đó không?”

Vần Thiên chỉ vào Leviathan đang nằm một đống dưới đất

“Có lẽ họ đã bị nó xoi tái mất rồi. Cũng không sao, tí nữa tôi sẽ làm thịt con quái vật này trước mặt các vị để trả thù cho những người đã bị nó sát hại”

Leviathan nghe thấy vậy, bèn hoảng hốt kêu lên bằng chất giọng ngây ngô của nó

“Đừng giết tôi... Chủ nhân... Tôi chỉ mới nuốt họ vào bụng thôi, định để dành sau này mới tiêu hóa... Họ vẫn chưa chết đâu...”

Vừa nói xong, Leviathan lại trở về kích thước khổng lồ ban đầu, miệng há to phát ra những tiếng ục ục như sắp sửa nôn ọe, rồi 7 đặc vụ ướt như chuột lột được phun ra từ cái miệng khổng lồ của nó. Sau khi phun người ra, Leviathan bỗng thu nhỏ kích thước, chỉ lớn bằng một quả bóng tennis, chậm rãi bay lơ lửng bên cạnh Vần Thiên

Vần Thiên cúi người xem xét một lượt 7 người vừa được Leviathan nôn ra, chàng nói

“Họ vẫn còn sống, chỉ là bị ngộp thở một tí thôi. Phải làm hô hấp nhân tạo cho họ gấp”

Nói đoạn chàng liền giành phần làm hô hấp nhân tạo cho 3 nữ nhân, còn 4 nam nhân còn lại để mặc cho Nhất Long ra sức cứu người. Mãi đến nửa giờ sau, 7 đặc vụ kia mới dần dần tỉnh lại.

Vần Thiên bắt lấy Leviathan bỏ vào túi áo, quay sang Jenny nói

“Con quái vật này thật lạ lùng. Không biết lúc nó thu nhỏ kích thước lại, nó đem những người đó bỏ vào đâu nhỉ?”

Jenny nói

“Nó có không gian riêng để giam giữ những tù nhân của nó. Đại loại anh cứ hình dung là không gian đó cũng giống như Huyền giới, nhưng nhỏ hơn rất nhiều.”

“Làm sao cô biết được?” – Vần Thiên hoài nghi hỏi

Jenny lấy ra một quyển sách dày, đưa cho Vần Thiên xem

“Trong sách nói như vậy”

Vần Thiên vội xua tay

“Đưa cho tôi cuốn sách này cũng như không. Tôi thật sự bó tay với kiểu chữ viết như giun bò rần lộn trong đó...”

Jenny cười, nói

“Đại thể là con vật này là một loại sinh vật lưỡng cư thích sống dưới đáy biển. Nó rất nhát gan... À, trong sách có viết, muốn Leviathan bay nhanh hơn phải cho nó uống rượu”

Vần Thiên nhún vai

“Tìm đâu ra rượu bây giờ...”

“Tôi có... Whisky được không?” – Nhất Long lấy trong người ra một chai nhỏ làm bằng kim loại đưa cho Vần Thiên

“Trong đây chỉ viết là rượu, chắc là loại gì cũng được” – Jenny nói

Vần Thiên gật đầu, nói

“Tốt rồi. Chúng ta có thể nhờ con quái vật này chở chúng ta bay qua vực thẳm đó. Vậy là có thể thoát khỏi nơi này rồi. Mau khởi hành thôi”

Tất cả mọi người nhìn nhau, gật đầu đồng ý. Họ nhanh chóng di chuyển, làn sương mù ma quái đã tan từ lâu nên việc định hướng rất dễ dàng, chỉ độ nửa giờ sau đã đến được con đường núi cheo leo bị sạt lở. Vần Thiên thả Leviathan ra, nó bèn biến trở lại hình dạng khổng lồ ban đầu, cũng không quên móc ra vài chục xúc tu để mọi người có thể bám lấy mà giữ thăng bằng.

Khi tất cả đã yên vị trên người Leviathan, Vần Thiên mở nắp chai rượu, đổ tất cả vào miệng nó. Leviathan uống rượu vào lập tức trở nên hưng phấn khác thường, rời khỏi mặt đất, bay qua vực thẳm với tốc độ chóng mặt. Sau khi bay qua vực thẳm, dường như vẫn còn phần khích, nó vẫn tiếp tục bay

lượn vòng vèo trên không với tốc độ kinh người, gần như chỉ di chuyển theo một hướng ngẫu nhiên, không hề có chủ định gì cả. Tất cả mọi người đều hoảng sợ, bám chặt vào những xúc tu của Leviathan, Ván Thiên cũng không biết làm cách nào để điều khiển nó, đành mặc kệ cho quái vật muốn bay đi đâu thì bay.

Kết quả là hôm sau, nhiều tờ báo cùng đăng tin “Vật thể bay không xác định – UFO xuất hiện ở Mexico “

Về phần Ván Thiên, Leviathan sau nhiều giờ bay lượn cuối cùng cũng dừng lại, đáp xuống đất, thu nhỏ kích thước trở lại. Nó nằm im, không cử động gì, có lẽ đã mệt mỏi thật sự. Ván Thiên nhận ra mình đã rời khỏi dãy núi Siera Madre tự lúc nào, thật may cho chàng, sau vài giờ đi bộ, cuối cùng chàng cũng đến được một thành phố nhỏ khá sầm uất. Cả nhóm đặc vụ đều xem Ván Thiên là ân nhân cứu mạng của mình nên chàng cũng không gặp khó khăn gì trong việc dàn xếp với họ về Nina. Trời đã tối sầm nên tất cả cùng quyết định sẽ tìm một khách sạn để thuê phòng nghỉ ngơi. Ngoài Ván Thiên ra, không ai có đủ chi một đồng trong túi cả, nghiêm nhiên chàng lại trở thành người chủ sự.

Ván Thiên quyết định thuê 3 phòng lớn. 2 phòng cho nhóm đặc vụ còn 1 phòng dành riêng cho chàng. Với thân phận của Nina và Jenny, họ không tiện ở cùng với những nữ đặc vụ, đành ở chung phòng với Ván Thiên.

Ván Thiên nhất thời không có hứng thú với 2 thiếu nữ, chàng lấy quả bóng Leviathan ra ngồi sấm soi hàng giờ liền, tỏ vẻ rất thích thú với vật nuôi mới của mình.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 41: Môi Họa Tiềm Ẩn

Ván Thiên ngắm nghía Leviathan chán chê, rồi bỏ nó trở lại vào túi

Chàng quay sang Nina và Jenny, lúc này họ đang nhỏ to thì thâm trò chuyện với nhau. Bắt gặp ánh mắt của Ván Thiên, 2 thiếu nữ đột nhiên im lặng, khép nép cúi đầu tỏ vẻ e thẹn

Ván Thiên cười, vỗ vai Nina nói

“Cô phải đi thôi. Để đến sáng mai biết đâu trong số những đặc vụ đó sẽ có người lên lút liên hệ với cảnh sát, thế là cô sẽ gặp rắc rối đấy. Ở nơi này tôi cũng không tiện ra tay cứu cô đâu “

Nina rùng mình, trong lòng lo lắng không yên. Đúng là cô ta đang nghĩ đến điều đó nhưng không ngờ lại bị Ván Thiên nói ra. Đối với thân phận của Ván Thiên, Nina không biết một chút gì, cũng không đoán ra nổi, cô ta im lặng dè dặt dùng ánh mắt nhìn Ván Thiên như muốn dò xét chàng, điệu bộ không giấu nổi vẻ hoài nghi

Ván Thiên dường như hiểu được tâm trạng của Nina, chàng lấy trong người ra một tấm bản đồ, một xấp USD khá dày, đưa cho cô ta, nói

“Tôi từng được huấn luyện chung với họ, nhưng chỉ một thời gian sau, tôi cảm thấy chán ngán nên đã tự ý bỏ học. Tôi không phải là đặc vụ của một chính phủ nào cả, chỉ là một kẻ thích phiêu lưu mạo hiểm mà thôi. Lúc này tôi cũng định sẽ thả cô ở đâu đó trên dãy núi Siera Madre để cô tự trở về căn cứ, nhưng con vật đó bay nhanh quá, nhất thời tôi không thể điều khiển được nó nữa ... Tổ chức của cô chắc chắn phải có những chi nhánh hoạt động bí mật ở bên ngoài. Bây giờ cô hãy tranh thủ đi ngay trong đêm nay, cố gắng trở về với tổ chức càng sớm càng tốt. Chắc là cô cũng biết nên xoay sở như thế nào rồi, đúng không ?”

Nina gật đầu, bắt chột hỏi

“Anh ... Không phải là đang tìm cách gạt tôi đấy chứ ?”

Ván Thiên cười khỏ

“Gạt cô để làm gì ... Tôi chỉ có hứng thú với bảo vật và mỹ nhân mà thôi. Ha ha ha ... Còn đối với mấy thứ như chính trị và chiến tranh thì tôi không quan tâm cho lắm “

Đã từng thấy thái độ của Ván Thiên trên dãy núi Siera Madre, Nina cũng phần nào tin lời chàng, nhưng vẫn e dè hỏi

“Thật ra ... Thân phận thật sự của anh là thế nào vậy ? “

Ván Thiên điềm nhiên nói

“Có lẽ Jenny đã nói cho cô biết rồi đấy, tôi chính là một hấp huyết quý. Ha ha ha , so với những hấp huyết quý thông thường thì tôi có hơi đặc biệt hơn một chút “

Nina nét mặt lộ vẻ kinh hoàng, toàn thân run rẩy. Vấn Thiên lại thúc giục

“Thôi, nhanh lên nào, tôi sẽ đưa cô rời khỏi khách sạn này “

Vấn Thiên nhanh chóng mở cửa phòng bước ra ngoài, Nina lặng lẽ đi theo chàng, không nói một lời. Vừa xuống đến đại sảnh của khách sạn, Vấn Thiên nhìn thấy Vương Nhất Long cùng Tuyết Ngọc, Bích Vân đang ngồi say mê bàn tán về một vấn đề gì đó, bèn kéo Nina nép sang một bên tránh không để cho họ nhìn thấy cô ta.

Vấn Thiên đặt tay lên vai Nina, nói

“Trong nhà vệ sinh ở tầng này, có mấy cái lỗ thông gió dẫn ra ngoài. Cô hãy vào đó rồi tìm cách leo qua lỗ thông gió ra bên ngoài sau đó tìm một chiếc taxi rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Tôi sẽ tìm cách đánh lạc hướng 3 người đó. Chúng ta tạm biệt ở đây nhé, hãy bảo trọng “

Nina đứng lặng yên một lúc, ngập ngừng nói

“Cảm ơn anh ...”

Vấn Thiên xua tay

“Không có gì đâu, tôi phải cảm ơn cô đã dẫn tôi đến thị trấn đó mới đúng. Xem như tôi nợ cô, nếu sau này còn có duyên gặp lại, nhất định tôi sẽ tìm cách báo đáp “

Vấn Thiên rời khỏi Nina, đi thẳng đến chỗ 3 đặc vụ đang ngồi, nở nụ cười tà dị trên môi, nói

“Xin chào. Bàn tán vấn đề gì mà hăng say thế ? Cho tôi tham gia với, được không nào ? “

Nhất Long kéo ghế mời Vấn Thiên ngồi, thẳng thắn nói

“Chúng tôi đang bàn tính về việc sau khi trở về sẽ ăn nói thế nào với chỉ huy ... Anh có ý kiến gì không ?”

Vấn Thiên nhắm mắt, vò đầu bứt tai làm vẻ đắm chiêu suy nghĩ. Đúng như dự tính của chàng, cả 3 đặc vụ khi nhìn thấy dáng vẻ đó liền tập trung tất cả sự chú ý của họ lên chàng. Đến khi chắc chắn là Nina đã lên vào nhà vệ sinh mà không bị ai trong số 3 đặc vụ nhìn thấy, Vấn Thiên bèn mở mắt ra nói

“Nghĩ ra rồi, tôi có một cách này “

“Sao ? Như thế nào ? “ – 3 đặc vụ nín thở, hồi hộp chờ đợi lời nói của Vấn Thiên

Vấn Thiên cố ý kéo 3 người chụm đầu lại, thì thầm

“Cứ nói với họ là các vị bị phiên quân bắt giữ ở thị trấn Anajiri. Hãy nói với họ thị trấn đó cũng là căn cứ bí mật của phiên quân. Chuyện này cũng gần với sự thật, các vị cũng từng bị khờ ở thị trấn Anajiri chứ còn gì nữa, cho nên các vị sẽ diễn đạt rất tự nhiên, chỉ huy cũng sẽ không nghi ngờ đâu. Sau đó hãy định vị cho họ biết vị trí của thị trấn để họ đem máy bay ném bom oanh tạc vào đó. Cái thị trấn quý quái đó cũng nên bị phá hủy đi cho rồi ... Nếu như chỉ huy bảo các vị dẫn quân cần quét thị trấn Anajiri thì cũng đừng ngại ngần, cứ thực hiện y lời họ. Trận pháp ma thuật ở đó đã bị tôi phá sạch sẽ rồi, các vị sẽ không gặp phải khó khăn gì đâu. Bọn cương thi và phù thủy hắc ám đương nhiên cũng sẽ không còn ở đó. Tóm lại, nếu như không tìm thấy tử thi hay dấu vết gì của phiên quân các vị có thể nói với chỉ huy là chúng đã rút đi toàn bộ. Nghĩ kĩ lại xem, khá là hợp logic đấy chứ, họ sẽ không nghi ngờ đâu “

Tuyết Ngọc thở dài nói

“Đành vậy thôi. Sự thật này quả thật quá hoang đường, không thể nói ra được ... Ai mà tin nổi kia chứ ...”

3 đặc vụ nhìn nhau gật đầu, trong lòng nhẹ nhõm như vừa trút đi gánh nặng. Vấn Thiên thấy thế cũng không khỏi tự phụ về sự thông minh của mình, chiếc mũi của chàng như phồng to lên một tí.

Bích Vân thề lười tở về kinh dị nói

“Trước đây tôi vốn không tin ma quỷ và phù thủy có thật ... Không ngờ ... Chuyện này thật hoang đường vô cùng ... Đến tận bây giờ tôi vẫn còn bị sốc ...”

Vấn Thiên cười lớn, vỗ nhẹ lên vai cô ta, nói

“Trên đời vẫn còn nhiều điều bí ẩn lắm, không sao khám phá hết được. Ha ha ha . Tôi lại là kẻ tò mò, thích đi khám phá những điều huyền bí đó. Nếu sau này thấy tôi ở đâu thì phải tránh cho thật xa đấy, nếu không các vị sẽ gặp phải những rắc rối còn lớn hơn thế này nhiều lần đấy “

Nhất Long mặt mày nhăn nhó nói

“Đường như anh rất thích tìm đến những chỗ ma quái, quý dị thì phải ...”

Vấn Thiên gật đầu

“Phải. Cảm giác đối mặt với sự nguy hiểm đem lại cho tôi sự hưng phấn tột độ. Tôi yêu thích cảm giác đó “

Bằng Huyết nhãn, Vấn Thiên biết được Nina sắp rời khỏi lỗ thông gió. Hành động này sẽ phát sinh ra một tiếng động có thể bị nghe thấy khá dễ dàng. 3 đặc vụ lại là những người đã được huấn luyện kĩ càng, Vấn Thiên sợ rằng họ sẽ phát hiện tiếng động đó và ra ngoài kiểm tra, bèn cố ý cười lớn

“Ha ha ha ha ...”

Cùng lúc, ở bên ngoài, Nina cũng vừa tiếp đất, tiếng động do cô ta phát ra bị tiếng cười hô hố của Vấn Thiên lấn át đi, 3 đặc vụ đã hoàn toàn bị đánh lạc hướng

Nhất Long tò mò hỏi

“Anh vừa nghĩ ra thứ gì khoái chí lắm hay sao lại cười lớn tiếng thế ? “

Vấn Thiên đưa ánh mắt gian tà liếc nhìn 2 nữ đặc vụ, miệng nói lớn

“Tôi nhớ rồi. Ở đây hình như có ai đó nợ tôi thứ gì đó thì phải. Ha ha ha ...”

Nét mặt Bích Vân và Tuyết Ngọc trở nên tái mét, Nhất Long cũng nhất thời không biết phải xử sự thế nào, đành im lặng. Mãi một lúc sau, Nhất Long mới lên tiếng

“Anh muốn chúng tôi trả ơn cứu mạng phải không ? “

Vấn Thiên vội xua tay, miệng vẫn cười khà ồ

“Lê ra thì anh nợ tôi một chén rượu, nhưng hiện tại tâm trạng tôi khá thoải mái nên tôi miễn nợ cho anh. Anh hãy về phòng ngủ một giấc lấy sức đi, đừng làm phiền tôi nữa nhé, tôi phải đòi nợ 2 cô gái này. Ha ha ha ...”

Tuyết Ngọc lo âu, kéo Bích Vân lại hỏi khê

“Chúng ta phải làm sao bây giờ ? “

Bích Vân thở dài

“Còn làm sao được nữa... Là do chúng ta tự hứa với hấn ... Theo quan sát của tôi, tu vi võ học của hấn cao hơn chúng ta nhiều, việc dùng vũ lực để quít nợ có vẻ không khả thi cho lắm ... Những đồng đội của chúng ta ai cũng mang ơn cứu mạng của hấn, chắc chắn là họ cũng sẽ không giúp đỡ chúng ta đâu ... Chỉ một chút là xong thôi mà ... Cố chịu đựng đi, đừng căng thẳng quá, loại việc này cũng khá thú vị đấy ... “

Vấn Thiên bằng đôi tai thính đã nghe trọn tất cả nhưng vẫn giả vờ không nghe rõ, hỏi

“Các cô thì thăm to nhỏ gì thế ? Nói lớn lên cho tôi nghe với nào “

Bích Vân quay sang Vấn Thiên, cố nở nụ cười, nói

“Được thôi. Chúng ta lên phòng của anh nào “

Vấn Thiên cười lớn, khoác vai 2 thiếu nữ nhanh chóng đi thẳng lên phòng. Cửa phòng vừa mở ra, Jenny đang ngồi đọc sách bỗng thấy Vấn Thiên đi cùng 2 nữ đặc vụ, cử chỉ ôm ấp rất thân mật. Đường như đã đoán ra việc sắp xảy ra, nét mặt Jenny dần ửng hồng, ngồi ngây ngốc một chỗ không biết phải nên làm gì.

Tuyết Ngọc nhìn thấy Jenny, trong lòng xấu hổ vô cùng, khê bảo Vấn Thiên

“Cô gái này ... “

Vấn Thiên cười gian, ngắt lời

“Mặc kệ cô ta, cứ để cô ta xem cũng chẳng hại gì đâu “

Trước đây Vấn Thiên luôn cho rằng loại việc nam nữ hoan ái vốn mang tính riêng tư, không nên để người khác trông thấy. Từ sau khi bắt đắ dĩ phải chung *ng với Dạ Lan trước mặt Sát thần, sau đó lại tác ái cùng Nina trước mắt 10 đặc vụ, chàng bỗng thay đổi quan điểm. Với quan điểm hiện tại của Vấn Thiên, hoan ái trước mặt người khác sẽ phát sinh ra một loại khoái cảm mới mẻ rất đặc biệt, dĩ nhiên là rất nên thử nếu như có cơ hội.

Y phục của Tuyết Ngọc và Bích Vân nhanh chóng được cởi sạch toàn bộ, vút tung tóe khắp phòng. Ván Thiên không thể không tự hào rằng trong lĩnh vực thoát y nữ nhân, chàng quả thật là nhất lưu cao thủ. Hiện tại, đôi bàn tay gian ác của chàng đang cùng lúc hưởng thụ sự đàn hồi mê người từ nhũ phong mềm mại của 2 thiếu nữ.

Bích Vân nằm bất động, không có bất cứ biểu hiện gì, Tuyết Ngọc lại sợ hãi nhắm chặt 2 mắt lại, toàn thân run rẩy không ngớt. Sau khi dạo chơi nơi đồi núi chán chê, đôi tay Ván Thiên lại chia nhau ra khám phá những địa phương khác trên thân thể 2 thiếu nữ, nụ cười gian tà đang tắt dần trên môi chàng, ánh mắt bỗng nhiên biểu lộ sự chán chường.

10 phút sau, Ván Thiên mạnh tay vỗ vào mông Tuyết Ngọc, nói

“Xong rồi đó. Cô mau mặc y phục rồi bước ra ngoài, trở về phòng của cô đi “

Tuyết Ngọc mở mắt ra, có vẻ ngạc nhiên

“Anh thật sự không muốn làm việc ấy với tôi sao ...”

Ván Thiên “hừ” một tiếng, nói

“Trông điệu bộ của cô kia , sợ hãi đến mức run như cây sậy. Thật đáng ghét quá đi. Làm việc này với cô tôi có cảm giác mình đang đi cưỡng gian một thiếu nữ trinh trắng. Mặc dù cưỡng gian cũng là một điều khá thú vị, nhưng hiện tại tôi muốn cô nguyện ý dâng hiến cho tôi hơn. Nếu không làm được điều đó thì đi ra ngoài đi. Xem như hết nợ “

Tuyết Ngọc luống cuống mặc lại y phục rồi chạy khỏi phòng như bị ma đuổi

Tuyết Ngọc vừa đi khỏi, Ván Thiên lại quay sang Bích Vân. Sau một hồi vuốt ve sờ soạng, chàng thờ dài tỏ vẻ không vui, nói

“Cô cũng đi về luôn đi. Thái độ bất cần đó tôi cũng không thích cho lắm. Nằm im bất động cứ như một xác chết ấy ... Không biết là điều gì đã khiến cô trở thành như vậy, hay là ai đó đã dạy cô phải làm như vậy... Nếu đó là cách cô chọn để đối phó với tôi thì cô thắng rồi đó. Cô không còn nợ tôi gì cả, mau rời khỏi căn phòng này đi “

Bích Vân ấp úng, cố gắng giải thích điều gì đó

“Không phải thế ... Tôi không cố ý ... Chỉ là ...”

Ván Thiên đứng dậy, gom tất cả y phục của Bích Vân lại, đưa cho cô ta, nói

“Lý do thì có nhiều lắm. Nhất thời nghĩ không ra thì đừng nghĩ làm gì. Mau mặc lại y phục rồi rời khỏi đây, tôi không muốn thấy mặt cô nữa “

Bích Vân nhanh chóng mặc lại y phục. Mặc y phục xong, cô ta lại phát hiện ra một điều, sau một lúc ngẩn ngừ mới bạo dạn lên tiếng hỏi

“Cô gái phiên quân của anh đi đâu rồi ?”

Ván Thiên hờ hững nói

“Cô ta có chân, muốn đi đâu thì đi, tôi làm sao quản được. Giao dịch giữa tôi và cô ta đã xong từ lâu, tôi cũng không có lý do gì để xen vào việc riêng của cô ta “

Bích Vân cứng họng, không nói nên lời, nhanh chóng bỏ ra khỏi phòng. Ván Thiên khép cửa lại, leo lên giường nằm, trong lòng thầm than thở

“Thật tức chết đi được ... Đúng là con nợ khó đòi mà ... Thôi mặc kệ, xem như mình làm công quả vậy ...”

Chợt nhìn thấy Jenny, tà ý trong lòng chàng lại nảy sinh. Sau nụ cười tà dị, thân ảnh Ván Thiên đột nhiên biến mất khỏi giường, sau đó xuất hiện sau lưng Jenny, ôm chặt người đẹp vào lòng, rồi nhanh chóng bế Jenny vào giường. Jenny thoáng giật mình nhưng sau đó nhanh chóng thả lỏng thân thể tận hưởng sự vuốt ve điêu luyện kích thích mà Ván Thiên đang thực hiện trên người cô, từ miệng lại phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ.

Ván Thiên bỗng nhớ ra một điều gì đó, nụ cười tà dị trên môi vụt tắt đi, nhưng vẫn tiếp tục ôm ấp Jenny một cách ôn nhu, dịu dàng, từ miệng khẽ phát ra một tiếng thờ dài. Bàn tay của Ván Thiên không biết từ lúc nào đã len lỏi qua lớp y phục, sờ sờ vuốt vuốt mà phía bên ngoài khe động huyền bí của thiếu nữ. Điều này lại càng kích thích Jenny hơn nữa, hơi thở của cô đã trở nên gấp gáp, thân thể run rẩy từng cơn theo những đợt tấn công bất ngờ lúc nhanh lúc chậm của Ván Thiên

Mãi một lúc lâu sau, Jenny đã rơi vào trạng thái mơ hồ, không còn tự chủ được nữa, bàn tay thon dài mềm mại dường như không còn ngại ngần gì nữa, hết tấn công bộ ngực cường tráng của Ván Thiên lại chuyển sang thăm hỏi vị tiểu huynh đệ đã sớm không biết an phận của chàng. Y phục trên người Jenny đã gần như được thoát quang hoàn toàn thể nhưng Ván Thiên mãi vẫn không chịu tiến hành công việc quan trọng nhất. Trong lòng Jenny cảm thấy hụt hẫng vô cùng, một cảm giác buồn tủi, mất mát nhanh chóng xâm chiếm trọn tâm hồn cô, từ đôi mắt đẹp, những giọt lệ long lanh như pha lê chực trào ra

Jenny nói bằng giọng nghẹn ngào

“Anh thật là đồ xấu xa ... Cứ trêu chọc người ta mãi như thế này sao ... Chẳng lẽ anh không muốn người ta nữa ...”

Vấn Thiên thì thào vào tai cô ta

“Vừa rồi ta chực nhớ ra trên người cô em có tồn tại một loại kịch độc ... Thật đáng tiếc mà ... Xem ra hôm nay thật là một ngày đầy xui xẻo đối với ta “

Jenny đã hiểu ra, nở nụ cười đầy dụ hoặc đẩy Vấn Thiên ngã nằm trên giường rồi đề lên người chàng, cuồng nhiệt hôn lên gương mặt và khuôn ngực cường tráng, rắn rỏi của chàng, miệng khẽ thì thầm

“Ngốc ạ, loại thuốc đó chỉ có tác dụng trong thời gian vài giờ mà thôi. Hiện giờ dược lực đã tiêu tan hoàn toàn từ lâu rồi, người ta cũng không có uống thêm nữa ...”

Vấn Thiên lấp lửng

“Thật vậy sao ... Theo nhận xét của ta, cô em không phải là xử nữ, đúng không vậy ? “

Jenny kinh ngạc, nhưng sau đó lại làm vẻ giận dữ, bỏ Vấn Thiên ra, nằm sang một bên. Một lúc sau cô ta mới ừ khẽ lên tiếng

“Phải ... Nguyên âm của xử nữ là một chất liệu rất tốt để tăng cường tu vi, mấy tên trưởng lão đó đòi nào lại chịu bỏ qua chứ ... Nói xem nào, thấy người ta không còn là xử nữ nên anh đã chán ghét người ta rồi, phải không ?”

Vấn Thiên nở nụ cười gian tà

“Hắc hắc ... Cô em không còn là xử nữ cũng là một việc hay đấy chứ, ta có thể nhiệt tình hơn một chút nữa. Ta cũng không quan tâm đến vấn đề trinh tiết cho lắm, miễn là nữ nhân động lòng với ta, nguyện ý cùng ta làm việc tốt là ta đã mãn nguyện rồi. He he he ...”

Jenny nhào vào lòng Vấn Thiên, đắm thềm thục vào ngực chàng

“Đồ dâm tặc xấu xa ... Cứ vờ vịt mãi ... Thật đáng ghét ... “

Bất chợt Jenny cảm thấy một dị vật to lớn, cứng rắn khác thường đã xâm nhập vào nơi riêng tư của mình, vội hét hoảng la lên

“Đồ xấu xa ... Người ta còn chưa chuẩn bị mà ... Chơi xấu ...”

Vấn Thiên nâng đòn bộ xinh đẹp của nữ nhân, chậm rãi di chuyển lên xuống để tiểu huynh đệ có thể xâm nhập trọn vẹn, giọng nói đầy tà ý

“Đã trèo lên người ta rồi mà còn nói chưa chuẩn bị, nghe có vô lý không chứ. Thôi nào, hãy chuẩn bị tận hưởng những khoái cảm tuyệt vời nhất đi. Ha ha ha ...”

Tiếng thờ gấp của nam nhân, tiếng rên rỉ thống khổ nhưng cũng không kém phần khoái lạc của nữ nhân, tiếng nhục thể va chạm vào nhau cùng hòa quyện tạo nên một bản giao hưởng phối phối xuân tình. Những âm thanh đó phát ra liên miên, không theo một quy luật nào cả suốt hàng giờ liền. Chiếc giường lớn như rung chuyển theo từng đợt thủy triều tình ái của 2 người đang nằm trên đó.

Jenny sau hàng giờ liền triền miên tác ái đã mệt lả, thờ không ra hồn, đành để mất thế chủ động. Đôi tay cô nhẹ nhàng ôm lấy tấm lưng trần của Vấn Thiên, để mặc cho Vấn Thiên cuồng loạn chinh phạt trên thân thể của mình. Dường như hiểu được tâm ý của người đẹp, sau khi đưa Jenny lên một đợt cao trào mới, Vấn Thiên liền dừng lại, đôi tay ma mãnh lại loạn động không ngừng vuốt ve thương thức thân thể kiều diễm đã ướt đầm mồ hôi của cô ta.

Vài phút sau, Jenny đã hồi phục được đôi chút khí lực, yêu kiều lên tiếng hỏi

“Anh đã phát tiết rồi phải không ? Đã cảm thấy thỏa mãn chưa vậy ?”

Vấn Thiên cười đáp

“Ta vẫn chưa phát tiết đâu cô em ạ. Ta vẫn còn có thể tiếp tục gấp đôi ... à không ... gấp ba lần thời gian lúc nãy đấy chứ. Nghỉ ngơi xong chưa vậy, chúng ta lại tiếp tục nào “

Jenny vừa nghe xong lập tức la hoảng

“Đồ quái vật ... Anh muốn giết chết người ta à ... Người ta đã mệt đến toàn thân rã rồi, không thể tiếp tục cùng anh được đâu ... “

Vấn Thiên thì thào

“Có lẽ đã lâu rồi cô ta chưa hoan ái với ai nên sức chịu đựng mới kém như vậy “

Nghĩ đoạn, chàng làm bộ thờ dài nói

“Người ta nói, khi tình dục của nam nhân đã được dẫn động, nếu không được phát tiết sẽ rất có hại cho sức khỏe ... Không chừng sau này lại có thể bị bất lực nữa ...”

Jenny lo lắng hỏi

“Vậy phải làm thế nào đây ?”

Vấn Thiên ghé sát vào tai Jenny thì thầm một hồi. Jenny xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, không ngừng vung tay đâm vào ngực chàng. Một lúc sau, Jenny dường như đã dịu lại, ấp ứng hỏi

“Không còn cách khác sao ? Phương pháp này ...”

Vấn Thiên lại giả vờ thờ dài

“Có thể dùng tay ... Nhưng hiệu quả chắc chắn sẽ thấp hơn rất nhiều ...”

Jenny e thẹn giấu mặt vào cổ Vấn Thiên, một lúc lâu sau mới bẽn lễn lên tiếng

“Thôi được ... Là vì người ta thích anh ... Người ta sẽ cố gắng thử một lần vậy ...”

Vấn Thiên gật đầu, nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể. Vài phút sau, chàng cảm thấy tiểu huynh đệ của mình như bị vây kín trong một không gian nóng ẩm, ẩm ướt. Rồi một vật mềm mại, thô nhám lại vụng về mơn man xung quanh tên tiểu huynh đệ cứng đầu đó làm Vấn Thiên cảm thấy sáng khoái vô cùng. Kiên trì được gần nửa giờ cuối cùng Vấn Thiên cũng phải rùng mình thét lên một tiếng đầy khoái cảm, đem tất cả dục vọng của nam nhân đang rực cháy trong lòng chàng phát tiết toàn bộ. Dịch thể trắng nhờn dính trên mặt Jenny tạo nên một vẻ dâm mị mê hoặc lòng người vô cùng.

Bên ngoài căn phòng của Vấn Thiên, Nhất Long đang lom khom lén lút quan sát tất cả mọi diễn biến qua lỗ khóa. 2 nữ đặc vụ Bích Vân và Tuyết Ngọc đang đứng cách anh ta không xa, cẩn thận canh chừng mọi động tĩnh để Nhất Long thực hiện công việc không mấy quang minh chính đại của anh ta. 2 thiếu nữ tỏ ra thận trọng, không muốn tận mắt chứng kiến những việc Vấn Thiên đang làm nên đã nhường Nhất Long quan sát qua lỗ khóa, về phần họ chỉ đóng tai lắng nghe lời tường thuật của anh ta. Cảnh tượng dâm uế đó làm Nhất Long cảm thấy trong người nóng bừng, trong lòng bứt rứt khó chịu không thể tả, thế nhưng vẫn cố gắng nín lại theo dõi Vấn Thiên một cách chăm chú.

Cuối cùng, Nhất Long đành rời khỏi lỗ khóa, thờ dài nói

“Về phòng thôi ... Có vẻ như anh ta sẽ không ngủ đâu, mà sẽ làm cái việc đó cho đến sáng ... À không ... Không chừng là cho đến tận trưa mai kia ...”

Bích Vân khẽ hỏi

“Con quái vật hình cầu và thanh kiếm tà ác, quái dị đó được hấn để ở đâu vậy ?”

Nhất Long lắc đầu

“Tôi không nhìn thấy ... Chắc là ở đâu đó trong phòng ... Tôi có linh cảm rằng những vật đó sẽ mang lại một tai họa không nhỏ cho thế giới ... Nhưng xem ra chúng ta không thể lấy trộm chúng từ tay anh ta được rồi ... Về thôi ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 42: Âm Toán

Trong phòng, đại chiến nam nữ đã dừng lại được một lúc

Nhìn thấy mái tóc ướt đầm mồ hôi và gương mặt dính đầy dịch thể trắng ***** của Jenny, Vấn Thiên bỗng nảy sinh cảm hứng muốn tiếp tục mấy hiệp nữa, bèn bắt thần xuất thủ mang thương nhập động. Nhưng chỉ sau chưa đến 10 phút chinh chiến, Jenny vội khẩn khoản van nài, từ đôi mắt dòng lệ lại tuôn rơi. Vấn Thiên vốn không nỡ nhìn nước mắt của nữ nhân, thế là đành bãi chiến. Chàng choàng tay ôm lấy thân thể Jenny, dịu dàng vuốt ve mái tóc và tấm lưng trần của người đẹp. Hạ thể 2 người vẫn tiếp tục liên thông như luyện tiếu những khoái cảm ái ân nồng nàn lúc ban nãy.

Dĩ nhiên với Huyết nhãn, Vấn Thiên không thể không biết việc mình bị Nhất Long nhìn trộm qua lỗ khóa, nhưng chàng vẫn vờ như không biết gì cả. Nương theo hành động của đối phương, tương kế tựu kế lấy gây ông đập lưng ông luôn là một biện pháp hay mà Vấn Thiên rất thích sử dụng.

Sau một hồi ôm ấp thân mật, Jenny nhẹ nhàng đặt đôi tay mềm mại lên hạ thể Vấn Thiên, kéo tên tiểu huynh đệ hoành tráng ra khỏi nhục động. Phát giác

hành động đó, Vần Thiên mỉm cười, bắt chước theo điệu bộ của Jenny, nói

“Không chịu đâu ... Chơi xấu ...”

Jenny bẽn lẽn lên tiếng

“Đã hứa tha cho người ta rồi thì phải tha cho trọn vẹn, còn để cái vật ấy ở trong nội thể của người ta để làm gì ...”

Vần Thiên cười, ma mãnh nói

“Cảm giác thân thể tương liên cũng không tệ đấy chứ. Hắc hắc, ta định để như vậy đến sáng mai kia. Yên tâm đi, ta sẽ không nhân lúc cô em ngủ mà bắt nạt đánh lén đâu “

Jenny đâm vào ngực Vần Thiên mấy cái, giọng nói có vẻ trách móc

“Anh đúng là cái đồ ma quỷ ... Đã làm cho người ta tiết thân đến 4 lần liên tục vậy mà vẫn còn muốn tiếp tục làm cái việc xấu xa ấy... Đã vậy sau này người ta sẽ mặc kệ, không đoái hoài gì đến anh nữa “

Vần Thiên cười thầm

“Dưới đôi tay thần sầu quỷ khốc của mình, cô ta dù có là thánh nữ cũng không thể làm nger được. He he he ... “

Đêm đã về khuya, nhưng Vần Thiên vẫn chưa muốn ngủ. Bằng Huyết nhãn, chàng phát hiện được 3 người đang theo dõi bên ngoài đã bỏ đi, nhưng sau đó lại có một người âm thầm quay trở lại, tiếp tục kiên trì giám sát chàng. Vần Thiên quyết tâm để kẻ lén lút đó phải khổ sở một phen, bèn tìm chuyện để kéo dài thời gian

Vần Thiên bất chợt quay sang Jenny đang cố gắng vui mình trong chăn, bắt chuyện

“Vi sao từ lúc tôi hạ được mục giả đáng ghét đó chúng ta không gặp phải dù chỉ một tên pháp sư triệu hồn nào nữa vậy ? Không lẽ bọn họ thật sự đã bỏ tay với chúng ta rồi chẳng ?”

Jenny thờ dãi

“Anh làm như pháp sư triệu hồn được đào tạo dễ dàng lắm vậy ... Ở trong Huyền giới, anh đã giết mất hơn trăm người rồi, trong đó lại có ít nhất 2 trưởng lão. Đây là một tổn thất rất lớn cho gia tộc Nervy, nhất thời họ sợ hãi, không dám truy sát chúng ta nữa ... Sau này anh phải cẩn thận đề phòng những thủ đoạn âm toán của họ “

Vần Thiên trầm ngâm không nói gì, lời ma kiếm được giấu ngay trên đầu giường ra cầm trên tay, vuốt ve ngắm nghía một hồi lâu tỏ vẻ thích thú. Từng đường nét gai góc của ma kiếm như tỏa ra một vẻ đẹp tà dị, bá đạo vô cùng. Càng nhìn ngắm ma kiếm, sự thích thú trong lòng Vần Thiên lại càng tăng thêm. Đến khi chàng quay sang Jenny một lần nữa thì cô ta dường như đã ngủ say, hơi thở trở nên điều hòa, đều đặn, trên nét mặt vẫn còn lưu lại vẻ hạnh phúc, thỏa mãn.

Vần Thiên nhún vai, độc thoại, cố ý nói đủ lớn để người bên ngoài nghe thấy

“Ngủ rồi sao ... Ai dà ... Chán thật ...”

Nói xong, Vần Thiên tắt đèn, nằm lãn ra giường, nhắm mắt lại, điều chỉnh hơi thở trở nên điều hòa giống hệt như Jenny. Một lúc sau lại chàng lại cố ý phát ra tiếng ngáy. Sau nửa giờ thận trọng quan sát, kẻ lén lút kia dường như đã tin là Vần Thiên đã ngủ thật, bèn lấy trong người ra một chiếc chìa khóa vạn năng, thực hiện những thao tác mở khóa một cách cẩn trọng

Vần Thiên nghĩ thầm

“Rõ ràng đây là một người đã được huấn luyện rất chuyên nghiệp, chắc chắn là một trong số những đặc vụ “

“Cách” một tiếng, rồi nắm nắm cửa nhẹ nhàng xoay. Cánh cửa hé mở ra, một bóng người nhanh chóng luồn vào trong phòng, cửa nhanh chóng được đóng lại, không một tiếng động. Bóng người nhanh chóng tiến lại bên chiếc giường nơi Vần Thiên đang nằm, bước chân rất êm, động tác linh hoạt vô cùng. Sau một hồi mò mẫm, cuối cùng người đó cũng tìm thấy ma kiếm đang được để khá hớ hênh trên đầu giường

Kẻ xâm nhập nhẹ nhàng dùng cả 2 tay giữ lấy thanh kiếm vì nó khá nặng, rồi chậm rãi ôm thanh kiếm vào lòng rón rén bước ra cửa phòng. Vần Thiên quyết định không đuổi theo ngay. Với Huyết nhãn và khả năng gia tăng tốc độ kinh hồn của chàng, việc bắt giữ kẻ xâm nhập dễ như trở bàn tay. Chàng muốn kiểm chứng một lần nữa về linh tính của thần binh. Nếu như thật sự có ý thức, thần binh không thể nào không phát hiện được mình đã bị lấy trộm và đương nhiên sẽ không dễ dàng để kẻ trộm thực hiện thành công mưu đồ của hắn.

Quả nhiên, vừa đi ra khỏi cửa, kẻ xâm nhập bỗng kêu khẽ một tiếng rồi ngã xuống nằm bất động. Vần Thiên chuyển thân, di chuyển đến bên kẻ xâm nhập chỉ trong nháy mắt, nhanh chóng đoạt lại ma kiếm rồi vác kẻ xâm phạm vào phòng. Chàng thận trọng đóng cửa lại, sau đó mang kẻ xâm nhập ném lên bộ salon rồi chậm rãi bật công tắc đèn.

Chân diện kẻ xâm nhập vừa hiện ra, Vần Thiên chau mày khẽ thốt lên

“Là cô ta sao ...”

Kẻ xâm nhập chính là Bích Vân. Sau khi Nhất Long và Tuyết Ngọc bỏ đi, cô ta cũng giả vờ quay về phòng nhưng sau đó lại lén lút trở lại kiên nhẫn theo dõi Vần Thiên. Bích Vân phán đoán rằng nhất định Vần Thiên không thể thức suốt đêm được, nhất định sẽ phải đi ngủ. Khi thấy đèn đã tắt, hơi thở của Vần Thiên đã trở nên điều hòa và nhất là sau khi nghe thấy tiếng ngáy giả vờ của Vần Thiên, Bích Vân mừng rỡ quyết định xâm nhập vào phòng đoạt lấy thứ binh khí tà ác cùng con quái vật hình cầu đó.

Sau khi đoạt được ma kiếm, Bích Vân chợt nhận ra là mình khó mà tìm được con quái vật hình cầu vì kích thước của nó quá nhỏ, đồ đạc trong phòng lại khá bừa bộn sau cuộc hoan ái của Vần Thiên. Cô ta quyết định đem ma kiếm đi giấu ở đâu đó trước, rồi gọi thêm người đến cùng hợp lực không chế Vần Thiên và Jenny, sau đó sẽ lục lọi khắp phòng để tìm con quái vật hình cầu. Nhưng chỉ vừa bước ra khỏi cửa, Bích Vân chỉ kịp cảm thấy một dòng điện cực mạnh từ ma kiếm phát ra làm toàn thân cô ta tê dại đi, sau đó tất cả đều trở nên tối đen như mực.

Một chất lỏng giá lạnh dội vào mặt làm Bích Vân tỉnh dậy, cô ta nhận ra tứ chi của mình đang bị cột chặt vào giường bằng những mảnh vải xé ra từ tấm trải giường, y phục toàn thân đã bị lột sạch toàn bộ.

Vần Thiên trần như nhộng đang cầm ma kiếm đứng bên giường, trên mặt là nụ cười tà dị quen thuộc. Jenny trên người chỉ mặc ít nội y đang ngồi cạnh Bích Vân, trên tay cầm một chiếc ly lớn. Chính là cô ta đã tạt nước làm Bích Vân tỉnh dậy.

Vần Thiên để ma kiếm sang một bên, lấy tấm chăn cuộn lại ném cho Jenny, nói

“Cảm ơn cô. Bây giờ phiền cô ra ghế salon ngủ nhé, nhớ đắp chăn kéo bị cảm đấy. Hắc hắc ...”

Jenny ôm chiếc chăn đi ra khỏi giường. Cô bỗng quay lại nhìn Vần Thiên, oán giận nói

“Người ta cái gì cũng đã cho anh hết rồi, anh vẫn còn xưng hô với người ta một cách hời hợt như vậy sao ...”

Vần Thiên tỏ vẻ biết lỗi

“Xin lỗi em yêu nhé. Từ ngày mai trở đi anh sẽ nói chuyện dịu dàng với em hơn nữa. Được không nào ?”

Jenny nở nụ cười tươi như hoa, leo lên ghế salon đắp chăn, cố dỗ giấc ngủ.

Vần Thiên quay sang đối diện với Bích Vân, nghiêm giọng hỏi

“Ai đã sai cô đến lấy trộm thanh kiếm của tôi ?”

Bích Vân cắn răng nói

“Chẳng ai cả. Tôi biết rằng đây là một tà vật nguy hiểm, muốn đoạt nó khỏi tay anh để thế giới này có thể thoát khỏi những tai họa mà nó sẽ mang đến sau này. Tất cả chỉ có thể thôi.”

Đã từng trải qua khóa huấn luyện đặc vụ, Vần Thiên biết rằng Bích Vân đã được huấn luyện rất bài bản về việc đối phó với sự tra khảo, sẽ không dễ dàng gì để có thể khiến cô ta phải cung khai sự thật. Nét mặt Vần Thiên bỗng nhiên trở nên tà dị khác thường, chàng quắc mắt nhìn Bích Vân, nói

“Không sao cả, tôi cũng không quan tâm nữa. Thân binh này là của tôi, nó đã nhận tôi làm chủ rồi, kẻ nào muốn chiếm đoạt nó từ tay tôi đều sẽ gặp kết cục không hay ho đâu. Hôm nay tôi phải dạy dỗ cô một bài học nhớ đời. Là do cô tự chuốc lấy đấy nhé. Hắc hắc ...”

Vần Thiên lục trong túi áo, mang Leviathan ra, thì thầm nói gì đó với nó một lúc rồi vung tay ném con quái vật lên người Bích Vân đang cố gắng vùng vẫy một cách tuyệt vọng trên giường

Bích Vân vừa mở miệng định nói điều gì đó bỗng cảm thấy trước ngực bị đè nặng, thì ra là Leviathan đã biến lớn ra một chút, lúc này đường kính của nó đã dài khoảng gần nửa mét. Cái miệng lớn của quái vật mở ra, nước dãi chảy ròng ròng cùng những chiếc răng nhọn lồm chồm trông thật đáng sợ

Vần Thiên mạnh miệng đe dọa

“Mau khai ra sự thật. Ai đã phái cô đến trộm kiếm ? Tổ chức của cô còn có những ai khác nữa ? Nếu không chịu khai tôi sẽ bảo con quái vật này cắn cô một phát, sẽ rất đau đớn đấy, lại còn để lại sẹo nữa”

Bích Vân vẫn im lặng, không nói một lời. Vần Thiên bực bội bèn phát tay ra hiệu cho Leviathan. Quái vật theo lời Vần Thiên dẫn dõ, mọc thêm vài xúc tu dài ngoằn như những ngọn roi da không ngừng vun vút đánh lên cơ thể trần trụi của Bích Vân một cách không thương tiếc. Những tiếng thét thống khổ vang lên không dứt.

Vần Thiên thăm suy đoán

"Chắc chắn thân phận của cô ta chính là nhân thủ của một thế lực nào đó tiềm phục trong nội bộ những đặc vụ của quân đội Mĩ. Quả thật không đơn giản chút nào ..."

Jenny đang định ngủ cũng bị tiếng thét của Bích Vân làm kinh động, cô ta nhồm dậy than thở

“Ồn ào chết đi được ấy ... Anh mau tìm thứ gì đó nhét vào miệng cô ta đi “

Vân Thiên cười khở

“Như thế còn gì là thú vị nữa, lẽ như cô ta có muốn khai ra lại phải mất công lấy giấy ra khỏi miệng cô ta ... À ... Cô ta la lớn như vậy nếu như bị ai đó nghe thấy sẽ không hay đâu. Em có cách gì giúp anh không ? “

Jenny cười tươi đáp

“Xung hô như vậy nghe được đấy. Em sẽ giúp anh bố trí một kết giới trong căn phòng này. Hi hi hi . Cô ta có gào thét lớn đến thế nào đi nữa cũng chẳng có ai nghe thấy đâu “

Nói đoạn, Jenny rời khỏi ghế salon, tìm giấy bút vẽ nên một phù chú sau đó đem dán trên cửa. Xong việc, cô ta đến ngồi cạnh Vân Thiên, nói

“Bây giờ căn phòng đã được cách âm, anh cứ việc tra tấn cô ta một cách thoải mái đi nhé. Hi hi hi “

Vân Thiên cười nham hiểm

“Còn không chịu đi ngủ sao ? Chẳng lẽ em lại muốn nữa rồi ?”

Jenny vội xua tay

“Làm sao mà ngủ được ... Tiếng động ồn ào quá, cô ta lại la hét inh ỏi, ai mà ngủ nổi kia chứ ... Em sẽ ngồi xem, nhưng đừng hòng *****ng đến em đấy nhé. Cấm anh đấy “

Tiếng roi quất vun vút lại tiếp tục vang lên trong căn phòng. Tiếng la hét của Bích Vân ngày càng nhỏ dần rồi im bật. Làn da trắng trẻo của Bích Vân đã hằn lên những vết roi đỏ ửng, rướm máu. Đôi ma thú của Vân Thiên cũng không chịu an phận, liên tục cầu véo, nhào nặn đôi nhũ phong mềm mại đàn hồi của thiếu nữ. Bích Vân dường như không còn sức lực để giãy dụa phản kháng hay là kêu gào chửi bới, đành cắn răng nằm bất động để mặc cho Vân Thiên tùy ý hoành hành trên cơ thể cô. Thình thoảng Vân Thiên lại bảo Leviathan dừng lại một lúc rồi mở miệng tra hỏi nhưng không hề nhận được bất cứ câu trả lời nào ngoài những lời mắng nhiếc, sỉ vả.

Trời đã tờ mờ sáng. Vân Thiên cũng cảm thấy thấm mệt. Trừ chỗ đang bị Leviathan nằm đè lên, cơ thể của Bích Vân gần như không còn một chỗ nào nguyên vẹn, trở nên trầy xước bầm dập trông rất thê thảm.

Vân Thiên nhăn nhó cười khở nói với Jenny

“Bỏ tay rồi ... Cô ta quả thật lì lợm vô cùng, dù thế nào đi nữa cũng không chịu khai ... Nếu tiếp tục tra tấn, e là cô ta sẽ chết mất thôi ... Thất bại rồi ...”

Jenny mỉm cười, nhắc nhở

“Anh cũng nên tìm cách rời khỏi nơi này. Cô ta vắng mặt cả đêm, chút nữa những người kia thức dậy chắc chắn là họ sẽ đi tìm cô ta đấy. Nếu như họ phát giác ra việc anh đã làm với cô ta, e là sẽ phát sinh không ít rắc rối “

Vân Thiên gật đầu

“Em hãy thay đồ, chuẩn bị thật nhanh nhé. Chúng ta sẽ lên đường ngay bây giờ “

Nói đoạn, chàng quay sang Bích Vân đang kiệt sức nằm im bất động, hỏi

“Cô có muốn nói điều gì với tôi không ? “

Bích Vân nghiêng răng, giận dữ nói

“Đồ độc ác, tàn nhẫn, nguoi không phải là người ...”

Jenny đang mặc y phục ở gần đó nghe thế liền phá lên cười

“Hi hi hi, không sai. Anh ta vốn là háp huyết quý mà, nào phải nhân loại giống như cô “

Bích Vân kinh sợ, lắp bắp thốt lên

“Háp huyết quý ... Thật sao ? “

Jenny lại nói

“Phải chi cô có mặt trong Huyền giới thì cô đã thấy cảnh anh ta hút máu người rồi. Cảnh tượng đó trông thật dễ sợ, nhưng từ người anh ta lại toát ra một vẻ đẹp tà dị, bá đạo vô cùng, tóm lại là rất thu hút ...”

Vấn Thiên nhanh chóng mặc lại y phục, gói ghém ma kiếm lại rồi bảo Leviathan thu nhỏ lại, cẩn thận bỏ nó vào túi. Chàng khoác vai Jenny, bước ra khỏi phòng. Khi vừa ra khỏi cửa, Vấn Thiên đột nhiên quay lại nói với Bích Vân

“Bảo cấp trên của cô từ bỏ ý định đoạt thần binh từ tay tôi đi nhé. Nếu vẫn còn giữ ý định đó e là họ sẽ gặp phải hậu quả không hay ho gì đâu”

Bích Vân tức giận chửi rủa

“Tên ma quỷ xấu xa khôn kiếp ... Nếu như có một ngày người rơi vào tay ta, ta sẽ cho người biết thế nào là sống dờ chết dờ ...”

Vấn Thiên không tỏ vẻ quan tâm cho lắm

“Cứ việc, nếu như có thể ... Ha ha ha ...”

Cánh cửa đóng sầm lại, Bích Vân vẫn tiếp tục lớn tiếng chửi rủa Vấn Thiên, tuy nhiên không ai nghe thấy cả.

Vừa ra khỏi khách sạn, Jenny chợt nhớ ra một việc, vội hỏi

“Lũ cương thi ... Anh để chúng ở đâu vậy ?”

Vấn Thiên trầm tư một lúc, nói

“Anh bảo họ tự chôn giấu mình dưới lòng đất ở ngoại ô thành phố. Ai dè ... Hình dáng của họ kinh dị như vậy, khắp người lại bốc mùi hôi thối, làm sao mang họ theo mà không bị người khác chú ý đây ... Em có biện pháp nào không ?”

Jenny tươi cười đáp

“Pháp sư triệu hồn nào cũng có ít nhất một không gian ma thuật đặc biệt chuyên dùng để bảo quản những tạo vật của họ. Khi cần thiết, họ sẽ triệu hồi những tạo vật đó từ không gian ma thuật ra để sử dụng. Chứ anh nghĩ xem, Jacob và Perry có đến mấy ngàn cương thi, làm cách nào họ có thể mang số cương thi đó vào Mexico mà không bị chú ý chứ ...”

Vấn Thiên thờ phào nhẹ nhõm

“Hay quá, bây giờ chúng ta sẽ đi tìm họ, đào họ lên. Sau đó em hãy giúp anh mang họ vào không gian ma thuật của em nhé”

Jenny gật đầu, Vấn Thiên lại vẫy một chiếc taxi đang đợi khách ở gần đó. Không lâu sau, họ đã rời khỏi thành phố

Phải đến mấy giờ sau nhóm đặc vụ mới phát hiện và giải thoát cho Bích Vân. Khi đó, Vấn Thiên và Jenny đã yên vị trên một chiếc máy bay của hàng không Mexico, chuẩn bị cất cánh.

Với tài miệng lưỡi của Vấn Thiên cũng như không ít tiền bạc mà chàng đã chi cho những nhân viên hải quan tham ô, họ nhanh chóng ghi nhận rằng ma kiếm chỉ là một vật trang trí nghệ thuật, nhanh chóng thu xếp cho nó được để ở khoang hành lý của máy bay. Còn về phần Leviathan, Vấn Thiên đã hóa trang nó thành một chiếc móc khóa hình dáng khá ngộ nghĩnh, vẫn mang theo bên người. 15 cương thi đã được Jenny thu vào không gian ma thuật của cô ta. Không ai có thể ngờ rằng không gian ma thuật đó lại chính là một vòng trang sức hình dáng khá tầm thường mà Jenny đang đeo trên cổ tay.

Máy bay cất cánh, Vấn Thiên trong người cảm thấy mệt mỏi uể oải, cặp mắt như dính lại với nhau. Chàng tự nhắc nhở mình rằng không thể nghỉ ngơi vào lúc này vì những kẻ muốn ám toán chàng để tranh đoạt thần binh căn bản là không biết nghỉ ngơi. Sau một lúc suy nghĩ, Vấn Thiên quyết tâm phải tìm một việc gì đó mà làm để xua tan cơn buồn ngủ. Nghĩ đến Jenny, khóe môi của chàng hơi nhếch lên, trong mắt lại xuất hiện vài tia tà ý.

Vấn Thiên dịu dàng ôm Jenny đang ngồi bên cạnh chàng vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà như tơ lụa, khẽ hỏi

“Em có dự định gì không?”

Jenny lắc đầu, thờ dãi nói

“Đương nhiên là không rồi ... Chỉ cách đây mấy ngày em vẫn là một nữ pháp sư ưu tú, có triển vọng. Không ngờ giờ đây em lại trở thành một phản đồ phải trốn chui trốn nhủi khắp nơi. Là tại anh đây ...”

Vấn Thiên cười khỏ, đề nghị

“Vậy thay vì làm việc cho gia tộc Neryy, em hãy làm việc cho anh nhé. Anh sẽ lo cho em chu toàn mọi việc ăn ở sinh hoạt, sẽ thường xuyên dẫn em đi mua sắm, dẫn em đến những nhà hàng nổi tiếng để thưởng thức cao lương mỹ vị. Thế nào, điều kiện của anh không tệ đấy chứ ?”

Jenny trong lòng đã ưng thuận nhưng vẫn giả vờ hoài nghi hỏi

“Anh muốn em làm việc gì cho anh ?”

Vấn Thiên ung dung nói

“Chăm sóc Leviathan và những cương thi đó. Đối với việc này anh hoàn toàn không có chút kiến thức nào cả, phải phiền đến em thôi “

Jenny lại hỏi

“Chỉ có như thế thôi sao ? Không định cho em một danh phận gì sao ? “

Vấn Thiên hơi nhăn mặt nói

“Danh phận à ... Em không cảm thấy là còn quá sớm để nói đến vấn đề đó sao ? Hãy đợi một thời gian nữa xem biểu hiện của em như thế nào rồi quyết định cũng chẳng muộn “

Vấn Thiên mỉm cười, tà ý lại thoáng hiện trong ánh mắt

“Còn việc kia thì đương nhiên chúng ta sẽ làm mỗi tuần ... à ... mỗi ngày ... à không ... bất cứ khi nào em muốn “

Jenny vùng nắm đấm dứ vào mặt Vấn Thiên

“Đồ bại hoại xấu xa ... Suốt ngày lúc nào cũng nghĩ đến cái việc đó ...”

Vấn Thiên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Jenny, cười một cách rất hồn nhiên. Jenny quyết tâm phải dạy dỗ tên nam nhân háo sắc này, bèn lên giọng kiêu ki nói

“Bây giờ người ta thích anh nên mới đi theo anh. Nếu sau này anh làm cho người ta chán ghét anh, người ta sẽ lập tức rời bỏ anh đấy, biết chưa nào “

Vấn Thiên gạt đầu, tỏ vẻ biết điều nhưng trong lòng lại thầm nghĩ

“Rời bỏ mình được mới lạ đó. Mà cũng không sao, cô ta bỏ đi rồi thì bắt quá mình lại tìm nữ nhân khác. Một nam nhân thông minh, đẹp trai như mình thì thiếu gì nữ nhân xinh đẹp phải chết mê chết mệt ...”

Vấn Thiên quyết định không trở về New York để tránh những rắc rối có thể xảy đến cho cha mẹ nuôi của mình.

Chàng đáp máy bay đến Los Angeles. Tại đó Kane có một biệt thự khá rộng rãi nằm ở vùng ngoại ô vắng vẻ. Kane cũng khá bận rộn với việc kinh doanh sòng bạc và theo đuổi nữ nhân nên rất ít khi đến đó. Trong quan niệm của anh ta, biệt thự đó chỉ là một món hàng bất động sản có thể bán đi bất cứ lúc nào nếu như có người trả giá hỏi. Vấn Thiên quyết định sử dụng biệt thự của Kane để làm nơi trú ngụ tạm thời trước khi bắt đầu một chuyến phiêu lưu mới.

Sau nhiều giờ bay liên tục, máy bay cuối cùng cũng hạ cánh

Vấn Thiên không mất nhiều thời gian với những thủ tục hành chính ở sân bay, chàng nhanh chóng hòa cùng dòng người đông như kiến đang nhộn nhịp rời khỏi sân bay. Thân bình được để trong một chiếc túi da khá dài được Vấn Thiên khoác hờ trên vai, tay kia chàng lại nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Jenny, trông điệu bộ hai người cứ như là một cặp tình nhân quấn quýt lấy nhau không rời.

Trong lòng Vấn Thiên bỗng dấy lên một cảm giác lo lắng bất an. Linh cảm như muốn báo trước cho chàng biết về một mối nguy hiểm đang sắp sửa xảy đến với chàng.

Linh cảm của Vấn Thiên trước nay chưa hề sai lần nào. Khi vừa ra khỏi khu vực phòng chờ của sân bay, một quả đạn HE đường kính 40 milimet từ đầu bắn đến, phát nổ cách chỗ Vấn Thiên đứng vài mét. Sau đó là hàng loạt tiếng nổ, những quả lựu đạn khói và lựu đạn gây choáng liên tục được ném đến, phát nổ xung quanh Vấn Thiên

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 43: Không Lời Từ Biệt

Tiếng la hét hoảng sợ vang vọng đến tận trời xanh

Hàng ngàn người chen lấn, xô đẩy, dẫm đạp lên nhau trong màn khói cay xè, cố gắng tẩu thoát khỏi hiện trường.

Trong thâm tâm ai cũng cho rằng đây là một vụ khủng bố, và dĩ nhiên là không ai muốn mình trở thành nạn nhân cả.

Làn khói tan bớt đi một chút, có thể nhìn thấy chỗ Vần Thiên và Jenny vừa đứng ban nãy chỉ còn lại một hố lõm đường kính hơn một mét do vụ nổ của quả đạn HE tạo nên, nhưng họ đã biến mất không thấy tung tích

Hàng chục người mặc y phục đen, thân mang giáp chống đạn, khuôn mặt được che kín bởi mặt nạ phòng độc trên tay cầm những khẩu tiểu liên hăm thành từ nhiều hướng khác nhau xông vào hiện trường, sục sạo khắp nơi, dáng vẻ trông rất khẩn trương. Dĩ nhiên mục tiêu của họ là Vần Thiên và ma kiếm.

Vần Thiên đang cúi người nấp sau dãy bàn tiếp tân, mắt nhắm nghiền, bằng Huyết nhãn chàng nhanh chóng xác định được những mục tiêu của mình. Bên cạnh chàng là Jenny đang run rẩy như cây sậy, mặt cắt không còn một giọt máu

Vần Thiên nhẹ nhàng vỗ về đôi vai Jenny, như muốn trấn an cô, miệng khẽ nói

“Em hãy nấp ở đây. Nếu cảm thấy cần thiết cứ triệu hồi cương thi để tự bảo vệ mình. Tất cả có khoảng mười tên, có lẽ anh chỉ cần vài phút để hạ gục họ, anh sẽ sớm trở lại với em thôi “

Jenny đáp lại chàng bằng ánh mắt tin tưởng, Vần Thiên lập tức chuyển thân, như một bóng u linh, chỉ chớp mắt đã mất dạng.

“Chúng ta có năm phút để tìm ra hắn” – Một trong số những kẻ tập kích nói qua bộ đàm

“Đã nhìn thấy mục tiêu, hắn đang ở hướng ba giờ ...” – Một giọng nói khác lại vang lên

Vài âm thanh không lớn lắm – tiếng súng nổ qua ống giảm thanh, tiếng vỏ đạn rơi xuống đất kêu leng keng. Âm thanh một vật sắc nhọn xuyên phá lớp chất liệu chống đạn đâm vào cơ thể người, rồi “phịch” một tiếng, một thân người ngã gục xuống, nằm bất động, đôi mắt vẫn mở trừng trừng. Về sự hãi đến cực độ không thể nào tiêu tan đi được trên gương mặt của tử thi đó.

Vần Thiên thoát ần thoát hiện giữa làn khói, di chuyển xung quanh những kẻ tập kích với tốc độ nhanh như thiểm điện. Vài kẻ tập kích cố gắng nổ súng nhưng động tác ngắm bắn đã bị Vần Thiên ghi nhận bằng đôi mắt tinh tường của chàng, trước khi kẻ đó kịp bóp cò, chàng đã rời khỏi vị trí mà những viên đạn sắp sửa được bắn tới.

Chỉ trong chưa đầy năm phút, 6 kẻ tập kích đã bỏ mạng, tử trạng đều như nhau, bị ma kiếm đâm xuyên qua cổ họng cắt đứt khí quản và động mạch chủ.

Vần Thiên đã tiêu hao gần hết thể lực lúc còn ở trong Huyền giới, hiện tại chàng chỉ khôi phục được đôi chút mà thôi. Chàng quyết định tốc chiến tốc thắng, nhưng khả năng đặc biệt tự tăng cường tốc độ lại nhanh chóng làm hao mòn số thể lực ít ỏi còn lại đó. Chỉ sau vài phút chàng đã cảm thấy hoa mắt, hơi thở trở nên nặng nhọc.

Bộ đàm của những kẻ tập kích lại réo vang

“Hắn đang nấp sau cây cột kia kìa “

“Số 4 và số 7 chia hai hướng tập kích “

“Rõ”

2 tiếng súng khô khốc vang lên, trước khi vỏ đạn kịp rơi xuống đất thì 2 tên tập kích đã trở thành 2 cái xác không hồn bị thùng lỗ giữa trán. Vần Thiên bằng một cú tung người lộn nhào ngoạn mục trên không trung đã ngắm rất chuẩn xác và khai hỏa trước khi 2 kẻ đó kịp phản ứng. 2 kẻ tập kích xấu số bị chết bởi chính vũ khí mà đồng đội của họ đã sử dụng. Trước khi tiếp đất, từ tay Vần Thiên lại lóe lên một đạo quang ảnh.

Một trong 2 tên tập kích còn lại kinh sợ nhìn chuỗi dao đang ló ra từ cổ họng tên kia rồi theo phản xạ đã được huấn luyện ném ra vài quả lựu đạn khói trước khi quay lưng rút lui. Vần Thiên nhanh chóng tìm chỗ nấp, vận dụng Huyết nhãn xác định vị trí của kẻ địch cuối cùng.

Trong làn khói mù mịt, một giọng nói vang lên, dù đã qua thiết bị bóp méo thanh âm nhưng vẫn không giấu nổi vẻ hoảng hốt, sợ sệt

“Mau hiện thân đi đồ khốn, xem ta có cái gì đây này. Nếu ngươi không chịu chui ra ta sẽ bắn chết ả “

“Vút” một tiếng, Vần Thiên đã xuất hiện trước mặt kẻ tập kích. Chàng nhận thấy hắn đang ôm chặt một nữ nhân trên tay như một lá chắn sống và nữ nhân xui xẻo đó lại chính là Jenny

“Cứu em ... Cứu em với ...” – Jenny sắc mặt tái xanh không ngừng kêu la

Vần Thiên định bước tới một bước nhưng kẻ tập kích vội la lên

“Không được cử động, nếu không ta sẽ bắn vỡ sọ ả này ngay “

Vần Thiên vẫn giữ vẻ điềm tĩnh nói

“Bắn ai là tùy ở ngươi, có lẽ là ngươi chỉ có cơ hội để bắn một phát mà thôi. “

Kẻ tập kích run rẩy, không giữ nổi bình tĩnh. Một phát súng vang lên, viên đạn chỉ sượt qua mặt Ván Thiên. Trong sát na đó chàng đã lạnh lùng đâm ma kiếm xuyên qua người cả kẻ xâm nhập lẫn Jenny, gây nên những vết thương chí tử. Hai thân người dần dần đổ gục xuống, nhưng vẫn chưa tuyệt mạng ngay, theo một phản xạ từ trong vô thức họ cố gắng hít thở những hơi cuối cùng của mình.

Jenny nhìn trừng trừng vào mắt Ván Thiên, giọng nói run rẩy

“Vì sao ... Vì sao ...”

Ván Thiên lạnh lùng đáp

“Còn giả vờ làm gì nữa. Ta đã sớm nhận ra ngươi không phải là Jenny rồi. Mặc dù ngươi cũng là một nữ nhân có thân hình khá giống cô ta, nhưng xui xẻo cho ngươi, ta lại là một kẻ có cặp mắt vô cùng tinh tường. Muốn tiêu diệt ta, chỉ bằng chục tên lính đánh thuê tầm thường đó, không có cửa đâu ... ”

Ván Thiên ngưng lại vài giây, rồi nói tiếp

"Ta đã nhận ra ngươi mới chính là sát thủ chân chính, là kẻ sẽ tự tay thực hiện nhiệm vụ kết liễu sinh mệnh của ta. Nếu như lục soát trong người ngươi, ta tin rằng ta sẽ tìm được một chiếc kim tiêm thuốc độc, hay một con dao găm sắc bén được giấu rất kĩ. Khi ta hạ tên lính đánh thuê đó, ngươi sẽ giả vờ nhào vào lòng ta, ôm ấp ta rồi nhân lúc ta không phòng bị mà ám toán. Ta nói có đúng không nào ? “

Gương mặt “Jenny” bỗng trở nên méo mó, biến dạng liên tục, cô ta cố gắng thu tất cả hơi tàn lên tiếng

“Khá lắm ... Ta đã sai lầm ... Ta đánh giá thấp ngươi ... Nói cho ta biết đi ... vì sao ngươi lại phát giác ra ? “

Ánh mắt Ván Thiên thoáng hiện vài tia tà ý

“Được, ta sẽ cho ngươi biết để ngươi khỏi phải làm quỷ hồ đồ. Bộ ngực của ngươi hơi to hơn Jenny thật một chút. Quan trọng nhất là điểm này: Jenny thật không có mặc áo ngực, bởi vậy khi vừa nhìn thấy ngươi ta đã nhận ra ngươi chính là kẻ giả dạng rồi “

Đương nhiên Ván Thiên không muốn để lộ cho ai biết về bí mật của Huyết nhân. Bằng sự thông minh của mình, chàng nhanh chóng tìm ra được không chỉ một lý do để giải thích, khiến kẻ giả dạng phải tâm phục khẩu phục

“Ta không cam tâm ...”

Nữ sát thủ chỉ kịp nói ra vài tiếng uất hận trước khi đoạn khí thân vong

Ván Thiên không quan tâm đến những nạn nhân của chàng, lập tức quay lại chỗ dãy bàn tiếp tân, nắm tay đỡ Jenny đang run rẩy dán mình sát đất mà ả nấp dậy rồi nhanh chóng dẫn cô rời khỏi sân bay. Lúc đi ngang qua từ thi của nữ sát thủ, chàng liếc mắt nhìn xuống rồi giật mình thốt lên

“Cái quái gì thế này ...”

Gương mặt của nữ sát thủ đã biến đổi trở nên giống y hệt gương mặt của Ván Thiên, không sai biệt lấy một điểm

Jenny giải thích

“Ả đó vốn là người của Linh Không phái, là đệ tử chân truyền của Vô Diện. Ả có khả năng tự biến đổi khuôn mặt của chính mình, giả dạng thành bất cứ ai. Vô Diện lợi hại hơn ả này rất nhiều lần, ngay cả kích thước cơ thể của hắn cũng có thể thay đổi, trở nên giống hệt với đối tượng mà hắn muốn giả dạng. Sau khi bị giết, ả sẽ mang hình dáng khuôn mặt của người đã ra tay giết ả, đó là lời nhảm nhí cuối cùng của ả với Vô Diện “

Ván Thiên hỏi

"Lại là Linh Không phái à ... Linh Không phái và gia tộc Nervy rút cục là quan hệ như thế nào vậy ? "

Jenny lắc đầu

"Em cũng không rõ. Dường như là một loại quan hệ hợp tác tạm thời thì phải. Thần binh được gia tộc Nervy chế tạo cho Linh Không phái, đổi lại, họ sẽ thực hiện một yêu cầu gì đó của gia tộc Nervy. Đối với thân phận của em, do em không phải là tôn tử của gia tộc đó, nên cũng không được cho biết nhiều"

Tiếng còi hự vang vọng lại từ xa, Ván Thiên đương nhiên là rất quen thuộc với thanh âm này, liền thúc giục

“Chúng ta phải rời khỏi nơi này thật nhanh. Cảnh sát đã đến rồi đó. Khi đi ngang qua họ, em đừng liếc nhìn hay tỏ vẻ gì đó sợ sệt, cứ hình dung trong đầu rằng em chỉ là một người vô tội bị kẹt giữa hiện trường, em sẽ đóng vai này để dàng thôi mà, đừng lo “

Với sự giúp đỡ của Ván Thiên, Jenny cuối cùng cũng đã rời khỏi sân bay trước khi cảnh sát ập đến. 2 người lập tức đón xe đến biệt thự của Kane. Ván Thiên quan sát bên ngoài một lúc rồi đến trước chiếc cũi chó trống không đặt ở trong khu vườn. Sau vài phút lục tìm, chàng phát hiện được một chiếc

chìa khóa được giấu rất kĩ trong cũi chó, liền lấy nó, mở cửa tiến vào biệt thự một cách ung dung

“Lão đâm tặc vẫn không bỏ nổi cái thói quen nhà quê này” – Văn Thiên nghĩ thầm

Jenny vỗ vai Văn Thiên, lo âu hỏi

“Tung tích của chúng ta đã bị lộ nhanh đến vậy sao ... “

Văn Thiên suy nghĩ một lúc, đáp

“Chắc là bọn chúng đã dò theo danh sách đăng ký ở sân bay để lần ra tung tích của chúng ta. Thời buổi công nghệ hiện đại mà ... Chỉ cần vài giây để gọi một cú điện thoại vệ tinh, hay là lên Inte gửi một thông điệp, thế là nhân thủ của bọn chúng đã đợi chúng ta ngay ở điểm đến, trong lúc chúng ta vẫn còn ngồi trên máy bay. ”

Jenny trong lòng càng thêm lo âu

“Bây giờ phải làm thế nào ? “

Văn Thiên mỉm cười

“Không sao đâu. Anh đã cẩn thận quan sát, không có ai theo đuôi chúng ta đến nơi này cả. Biệt thự này cũng là một nơi không bình thường, trước giờ anh chỉ sử dụng nó duy nhất lần này mà thôi. Chúng ta cứ ở lại đây vài ngày, chờ tình hình lắng xuống, sau đó sẽ quyết định tiếp “

New York, khu phố Halley

Trời đã về đêm, đường phố đã lên đèn

Cửa hiệu đồ cổ Ancient Treasure đã đóng cửa, sớm hơn thường lệ vài giờ

Cửa sau của cửa hiệu chỉ khép hờ

Bên trong , đang hiện diện 3 người, 1 nam 2 nữ

Max và Nguyệt Ánh nắm chặt tay nhau, ánh mắt lo âu nhìn về phía một nữ nhân mặc chiếc áo choàng dài màu đen tuyền. Trước mặt họ là một chiếc hộp sắt đã được mở hé ra, một thanh kiếm có lưỡi ánh lên màu tím nhạt có thể được nhìn thấy. Đó chính là binh khí của Lãnh diện tử thần – Khải Nguyên, nhưng chủ nhân của nó đã không dùng đến nó suốt hơn 20 năm trời

Không ai nói một câu nào cả, mãi thật lâu sau Nguyệt Ánh mới lên tiếng

“Khiết Nhã, trông cô không hề thay đổi chút nào cả “

Nữ nhân mặc áo choàng đen kéo chiếc mũ áo choàng xuống, để lộ gương mặt trắng trẻo, xinh tươi như hoa

“Em vốn là tử hoạt nhân mà, đương nhiên là không thể bị lão hóa rồi, phu quân của chị cũng thế mà “

Nguyệt Ánh than thở

“Sau hơn 20 năm mới tìm đến chúng tôi ... Không biết anh ta thật sự muốn gì ... “

Khiết Nhã mỉm cười

“Chút nữa chàng sẽ đến thôi mà, em cũng biết chàng đến tìm anh chị về việc gì nhưng em muốn để chàng tự nói với anh chị, như thế sẽ tốt hơn “

Một trận gió mạnh nổi lên, cánh cửa sau đang được khép hờ bỗng hé mở rồi đóng lại. Trong phòng bỗng xuất hiện một nam nhân cao lớn mái tóc bạc trắng, gương mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng, vô cảm. Nhân vật chính đã xuất hiện

“Vẫn là tác phong đó ... Cứ như ma quỷ ấy ... Lần nào cũng làm cho người ta phải giật mình ...”

Nguyệt Ánh cầu nhàu, trong lòng cũng thầm nề phục, sau hơn 20 năm tu vi của Khải Nguyên tăng tiến thế nào vẫn là một câu hỏi lớn khó mà trả lời được.

Khải Nguyên khẽ gật đầu chào Max và Nguyệt Ánh, sau đó lên tiếng

“Ta cảm ơn 2 người rất nhiều. Nhiệm vụ của 2 người đã kết thúc, ngay sáng sớm ngày mai 2 người hãy rời khỏi New York, tìm một nơi vắng vẻ mà ẩn cư. Ta không muốn 2 người tiếp tục dính dáng vào những ân oán phức tạp của cha con ta. Về phần Văn Thiên, nó đã trưởng thành rồi, có thể tự lo cho mình được, 2 người cứ yên tâm “

Nguyệt Ánh than thở

“Chỉ một câu cảm ơn là xong sao ...”

Khải Nguyên lạnh lùng nói

“Đương nhiên là không. 2 người còn có yêu cầu gì, cứ nói ra, ta quyết không từ chối. “

Max vội xua tay

“Không ... Chủ nhân, chúng tôi không có yêu cầu gì cả ... Về vật chất, căn bản là chúng tôi không thiếu thốn gì cả, chỉ là cô ấy có hơi buồn khi phải xa Vãn Thiên thôi ... Bản năng làm mẹ của người phụ nữ mà ...”

Khải Nguyên gật đầu

“Ta hiểu. Nhưng đây là lựa chọn tốt nhất cho cả Vãn Thiên và 2 người. Nên nhớ rằng hiện tại Vãn Thiên đã đắc tội với không ít thế lực và cường giả. Có thể nó sẽ đau lòng một chút, nhưng rồi sẽ sớm vượt qua được thôi. 2 người đều là những người tốt, ta chỉ muốn những điều tốt nhất cho 2 người thôi “

Nguyệt Ảnh thờ dài

“Chỉ cần cha con anh bớt đi gây họa một chút là thế giới này đã bình yên lắm rồi ...”

Khải Nguyên cúi đầu nói

“Thế giới này vốn là hỗn loạn, không hề có khái niệm bình yên. Bản chất của cường giả vốn là tranh đấu không ngừng để vươn đến những đỉnh cao mới, căn bản là không có sự bình yên “

Không khí trở nên trầm mặc, cả 4 người nhìn nhau không nói thêm câu nào. Những ánh mắt bản thân nó đã là một thứ ngôn ngữ không lời

Khải Nguyên bỗng lên tiếng

“Trong thâm tâm ta không xem 2 người là thuộc hạ hay nô bộc, mà chính là những người bạn hiếm hoi của ta “

Nói dứt lời, Khải Nguyên ôm chặt lấy Khiết Nhã, chỉ trong nháy mắt đã rời khỏi cửa hiệu, không thấy tăm tích, chiếc hộp và thanh kiếm cũng biến mất.

Cánh cửa dần dần khép lại theo quán tính, Max thờ dài nói với Nguyệt Ảnh

“Em quyết định thế nào ? “

Nguyệt Ảnh ánh mắt lộ vẻ u sầu nói

“Chúng ta sẽ làm theo như lời anh ta ... Không phải đợi đến ngày mai, mà chính là ngay bây giờ ... Em sống an nhàn đã hơn 20 năm nay, thật sự không muốn tham gia vào những cuộc tranh đấu của võ giả nữa ... Có thể làm như vậy là không phải đối với Vãn Thiên, nhưng thật sự đây là điều tốt nhất cho nó ... Em không muốn chúng ta trở thành gánh nặng cản bước trên con đường trở thành cường giả của Vãn Thiên ...”

Max gật đầu, nói

“Vậy, anh sẽ chờ em về nhà, sau đó chúng ta nhanh chóng thu dọn rồi đi ngay trong đêm “

Nguyệt Ảnh nhẹ nhàng nắm lấy tay Max, nói

“Không cần thiết ... Chỉ cần anh ở bên em, thế là đủ. Chúng ta chỉ cần mang theo một ít tiền để có thể đảm bảo cho sinh kế của chúng ta, phần còn lại cứ để lại cho Vãn Thiên, đó vốn là tài sản của cha nó, cũng là tài sản của nó ...”

Không lâu sau, 2 bóng người rời khỏi cửa hiệu Ancient Treasure, mất hút trong màn đêm

3 ngày sau, Vãn Thiên đọc được trên tờ báo buổi sáng một dòng tin làm chàng bàng hoàng, há hốc miệng sững sờ như trời trồng: “Một trận hỏa hoạn ở khu phố Halley – New York, cửa hiệu Ancient Treasure bị thiêu rụi hoàn toàn“

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 44: Huyết Thần

Kelly tỉnh lại, phát hiện thấy mình hoàn toàn lỏa thể, cơ thể cô cảm thấy rất đói và mệt

Cô đang bị nhốt trong 1 căn phòng kín, 4 bức tường của căn phòng lát đầy những tấm gương lớn, trông giống như là 1 phòng tập múa vậy. Giữa phòng có 1 cái bàn dài, trên đó để rất nhiều thức ăn thịt cá đủ món, trông rất hấp dẫn, lại có cả 1 chai rượu vang đỏ thượng hảo hạng. Trên trần, 1 ngọn đèn chùm đang tỏa ra 1 thứ ánh sáng ma quái

Kelly nhìn lại bóng mình trong gương, cô tìm thấy 2 vết đỏ mờ mờ trên cổ mình. Khấp người cô, những gân máu xanh xanh nổi lên chẳng chịt trông rất dễ sợ. Đó không phải 1 con ác mộng, con ma cà rồng đó là sự thật. Và quan trọng nhất là cô đã bị nó cắn.

Kelly cảm thấy đói khát cực độ, cô tiến lại chiếc bàn, bốc lấy 1 chiếc đùi gà đưa lên miệng cắn, rồi quơ lấy những thức ăn khác nhai rau rầu. Nhưng lạ thay, ăn nhiều như thế mà con đói vẫn không giảm, càng lúc càng còn cao hơn. Kelly lại cảm thấy khát, cô cầm chai rượu vang uống 1 hơi hết hơn nửa chai, con khát cũng không giảm đi, lại càng tăng thêm làm cho cô hòng cô khô khốc, đầu óc không còn suy nghĩ được gì nữa. Kelly hét lớn lên, hất đổ chiếc bàn, rồi cô lại điên cuồng đâm đầu vào những tấm gương đến chảy máu. Lần này mùi máu đối với Kelly không còn là 1 thứ mùi kinh tởm nữa, mà lại rất hấp dẫn, Kelly không biết tự lúc nào đã đưa làn môi của cô lên tấm gương vỡ, liếm láp những giọt máu của cô đọng trên đó 1 cách thèm thuồng

Cánh cửa mở ra, Kevin tiến vào. Trên tay hắn cầm 1 túi máu lớn. Hắn lạnh lùng nói

“Thấy chưa, giờ cô không thể dùng thức ăn của nhân loại để giải quyết cơn đói nữa rồi. Hãy dùng thứ này thử xem”

Kevin ném túi máu về phía Kelly, cô ta liền bắt lấy, nhanh chóng cắn rách túi, nuốt lấy nuốt để số máu tươi bên trong. Kevin lại lên tiếng

“Giờ thì cô giống như ta, cũng là 1 con ma cà rồng, nhưng khác ta 1 chút, cô chỉ là loại ma cà rồng bình thường, không thể ra ngoài ánh sáng mặt trời được. Nếu ra ngoài ánh sáng mặt trời, cơ thể cô sẽ bốc cháy thành than. Ta chính là chủ nhân của cô, cô là nô lệ của ta. Giờ ta sẽ đưa cô đến phòng thí nghiệm của ta, cô phải làm việc ở đó. Nếu làm không tốt ta sẽ bỏ đói cô”

Kelly rất căm tức nhưng khi nhìn thấy mặt Kevin, cô như bị 1 sức mạnh vô hình nào đó khống chế, ánh mắt lập tức ôn nhu trở lại. Cô đáp

“Vâng, thưa chủ nhân”

Kevin lại cười, vỗ tay 3 cái, cửa phòng lại mở ra, lão quản gia bước vào

Kevin nói

“Đưa cô ta đến viện nghiên cứu số 2. À, tam đại trưởng lão đã đến chưa?”

Quản gia cung kính đáp

“Thưa thiếu chủ, họ đã đến, đang đợi ở trong phòng làm việc của ngài”

Kevin gật đầu rồi ra khỏi phòng, đi về phòng làm việc của hắn. Trong phòng đã có 3 người đang ngồi đợi, 3 người này mặc áo choàng dài, trùm kín mặt trông rất thần bí.

Kevin khẽ gật đầu chào họ rồi lên tiếng hỏi

“Tế đàn đã chuẩn bị xong chưa?”

Cả 3 người cùng đồng thanh đáp

“Đã xây dựng xong, chỉ còn chờ thiếu chủ tìm đủ vật liệu về là có thể bắt đầu”

Kevin cười lớn tiếng

“Ha ha, vật liệu cũng chuẩn bị xong 1 phần, các vị đừng lo, chúng ta sẽ sớm tiến hành thôi.”

2 trong số 3 trưởng lão lên tiếng

“Bọn ta đã suy nghĩ rồi, bọn ta muốn 40% chứ không phải 30% như ngài đã đề nghị. Sao, ngài có chấp thuận không?”

Kevin cười đáp

“Hay là tỉ lệ 35 -35 -30 đi, 2 vị mỗi vị lấy 35 còn ta lấy 30, không đến nỗi quá tệ, phải không?”

2 trưởng lão suy nghĩ 1 lát rồi gật đầu đồng ý

Kevin lại dẫn dò 1 số việc liên quan đến tế đàn rồi bảo 2 trưởng lão ra ngoài, chỉ để 1 người ở lại. Khi 2 người kia vừa đi khỏi, Kevin liền ôm chầm lấy trưởng lão còn lại, từ từ tháo áo choàng ra. Không ngờ đó lại là 1 nữ nhân rất đẹp, cơ thể phát triển thành thực vô cùng, nữ nhân này cũng có đôi mắt đỏ. Nữ nhân ôm lấy Kevin vuốt ve rất tình tứ.

Nữ nhân trêu chọc Kevin

“Nghe con cũng thích cô khô à ?”

Kevin cười lớn, ôm chặt nữ nhân hơn, tay hấn lại chuyển hướng, mân mê bộ ngực đầy đặn của nữ nhân đó, hấn nói

“Cô khô như thế này ăn vẫn ngon hơn vô số cô non đấy chứ”

Ôm áp 1 hồi, Kevin nói lỏng vòng tay ra, miệng nói

“Máu của 21 trinh nữ nhân loại ta đã lấy được rồi, còn 4 loại máu thuần huyết cũng không khó kiếm lắm, đầu khí của 10 kẻ đã thắng trăm trận ta sẽ đoạt lấy từ chỗ Milena, nhưng có mấy thứ ta không hiểu đó là gì, nàng có thể giải thích cho ta không?”

Nữ nhân gật đầu, Kevin lại nói tiếp

“Đôi mắt của nhà thông thái, giọt máu của kẻ đã từng vượt qua cái chết, tóc của kẻ si tình ngàn năm và xương của tử thần, chúng thật ra là những thứ gì vậy ?”

Nữ nhân trầm ngâm 1 lúc rồi trả lời

“Nhà thông thái tức là kẻ biết được nhiều bí mật, Kỳ Lân tiên sinh ở thành phố Tự Do có thể xem là 1 trong số đó. Kẻ si tình ngàn năm, có thể là Milena, cô ta có thể sống được ngàn năm, hơn nữa, chúng ta đều biết Milena suốt cả trăm năm nay lại chỉ yêu 1 người, dù gặp vô số đối tượng tốt hơn vẫn không thay đổi, có thể cả đời cũng không quên được mối tình đó, thật xứng với 5 chữ kẻ si tình ngàn năm. ... “

Nữ nhân ngưng 1 lúc rồi lại nói tiếp

“Tử thần tức là kẻ mà bất cứ ai đối đầu với ông ta đều không thể sống sót, chính là Ruger, hơn 500 năm nay chưa ai có thể sống sót dưới tay ông ta cả. Thứ vật liệu này có lẽ chúng ta khó mà lấy nổi. Còn kẻ đã từng vượt qua cái chết thì đó chỉ là huyền thoại, không biết có thật không”

Kevin lại tò mò hỏi

“Huyền thoại thế nào, nàng có thể cho ta biết được không ?”

Nữ nhân thờ dãi

“Nghe đồn 1 số tu đạo gia phương Đông có thể vượt qua ranh giới của sinh tử, có thể cải tử hoàn sinh. Nhưng đó chỉ là truyền thuyết, cho dù đó là sự thật thì chúng ta cũng khó mà gặp được những người này, hơn nữa thực lực của họ rất đáng sợ, nghe nói có thể hủy thiên diệt địa, sát thần tru ma”

Kevin nghe xong lại cười

“Chỉ cần 1 giọt máu của kẻ đó mà thôi, đâu nhất thiết phải quyết đầu sinh tử với hấn. Còn về Ruger, ta đã có sắp xếp, nàng đừng lo, kế hoạch vẫn có thể tiến hành”

Kevin lại lấy trong áo ra 1 quyển sách, ngoài bìa sách có 3 chữ “Huyết kiếp thư”, hấn nhìn nữ nhân trước mặt nở nụ cười đắc ý. Họ lại nói chuyện 1 lúc rồi nữ nhân đó cũng từ biệt Kevin, hóa thành làn khói đen bay mất.

Chỉ còn 1 mình Kevin trong phòng, hấn nhìn Huyết kiếp thư trong tay, lại nở nụ cười gian ác, nói thầm

“Bọn thuần huyết đáng ghét, khi ta đã có sức mạnh của Huyết thần, các người sẽ biết thế nào là đau khổ”

Trên bờ cát trắng của đảo Ragas, dưới ánh trăng có 1 đôi tình nhân đang ôm nhau ngắm cảnh. Không ai khác, đó chính là Khải Nguyên và Milena

Khải Nguyên do dự rất lâu, cuối cùng cũng lấy hết can đảm hỏi Milena

“Nàng có thể cho ta biết ban ngày nàng đi đâu được không ?”

Milena nhìn thẳng vào mắt hấn ôn nhu nói

“Chàng cứ yên tâm, thiếp không bao giờ làm việc gì có lỗi với chàng đâu. Hiện giờ thiếp đang làm 1 việc cho gia tộc. Khi việc này hoàn thành thiếp sẽ từ bỏ tất cả để đi theo chàng đến tận chân trời góc biển”

Khải Nguyên lại chậm rãi hỏi

“Có phải việc liên quan đến Huyết kiếp thư không ?Hiện giờ nàng đang giữ nó phải không?”

Milena có vẻ hơi mất bình tĩnh, cô ta lại hỏi dồn dập

“Làm sao chàng biết được ?Chàng đã đi theo thiếp phải không ? Phải chăng chàng có ý nghi ngờ thiếp”

Khải Nguyên phân trần

“Ta vừa bắt được sát thủ của Huyết Sát, cô ta khai ra rằng bọn họ đến đây vì Huyết kiếp thư, ta chỉ hỏi lại nàng để xác nhận thôi.Vậy là nàng đang giữ Huyết kiếp thư, có thể cho ta xem được không ?”

Milena vắn lại

“Trước đây thiếp từng đưa Huyết kiếp thư cho chàng xem rồi mà “

Khải Nguyên hơi cứng họng, không ngờ lại há miệng mắc quai.Vậy là thứ công pháp mà Thiên Ma đã lợi dụng Milena để thu thập chính là Huyết kiếp thư.Nhưng trước mắt phải làm sao cho Milena không phát hiện ra hấn không phải là Thiên Ma.

Khải Nguyên liền chữa cháy

“Ngày đó ta vẫn còn 1 số chỗ chưa hiểu, trăm năm nay ta đã tham ngộ qua sinh tử, hy vọng khi đọc lại sẽ có thể lĩnh ngộ được những chỗ đó.Hy vọng nàng có thể cho ta xem lại.”

Milena gật đầu rồi hóa thành hắc khí bay mất, chừng 15 phút sau cô ta lại trở về đưa cho Khải Nguyên 1 cuốn sách cũ nát, có bìa màu đỏ, trên bìa sách viết những chữ ngoằn ngoèo mà Khải Nguyên đọc không được.Khải Nguyên liền đón lấy sách, mở ra xem

Xem được vài trang, hấn liền chết điếng, trong lòng chua chát.Huyết kiếp thư viết bằng 1 thứ ký tự rất lạ, Khải Nguyên không đọc được, thứ ký tự đó trông cứ như giun bò rần rợn, vừa giống ký tự Ả rập lại vừa giống ký tự La tinh.Khải Nguyên lại giả vờ như chăm chú đọc, thỉnh thoảng lại giờ sang 1 trang mới.Cùng may mà trong sách có 1 số hình vẽ, hấn bèn quan sát tỉ mỉ những hình vẽ đó, có vẻ như chúng là đồ hình của 1 loại ma thuật nào đó.Đến khi giờ đến trang cuối cùng của sách, Khải Nguyên cẩn thận gấp lại, đưa cho Milena

Milena hỏi hấn

“Chàng có ngộ ra được thêm gì không ?”

Khải Nguyên bình tĩnh bịa chuyện tiếp

“1 ít thôi.Loại ma thuật này có lẽ ta không sử dụng được.Nhưng uy lực của nó rất đáng sợ, nàng phải cẩn thận”

Milena nói

“Chàng không phải ma cà rồng làm sao có thể hấp thu sức mạnh từ Huyết thần được.Muốn triệu hồi Huyết thần phải tìm được nơi có thật nhiều âm khí để xây dựng tế đàn, còn phải có được 4 thánh vật của ma cà rồng và 7 loại tế vật nữa.Thiếp đang tìm cách lấy 1 trong 7 tế vật đó từ Đại hội quyền vương này, đó là đấu khí của 10 kẻ đã thắng trăm trận”

Khải Nguyên nghe mà không hiểu hết được, hấn lại hỏi

“Đấu khí vốn vô hình vô tướng, làm sao có thể lấy được ?”

Milena lại cười, nói

“Dĩ nhiên là phải dùng vật chứa đặc biệt rồi, đấu khí bản thân nó là 1 loại năng lượng do ý chí chiến đấu của các võ sĩ phát ra, đã là năng lượng thì luôn có biện pháp để thu thập được”

Milena lại ôm lấy Khải Nguyên, dịu dàng nói

“Cho dù sức mạnh của Huyết thần có lớn đến dường nào đi nữa, thiếp vẫn không cần.Thiếp chỉ cần có chàng mà thôi, sau khi thiếp làm xong việc này thiếp và chàng sẽ bỏ đi thật xa và chung sống cùng nhau mãi mãi.”

Khải Nguyên cũng vươn tay ôm lấy Milena, nhưng trong lòng hấn hiện ra vô số suy tư.Huyết thần thực sự lợi hại đến thế nào ?Bọn ma cà rồng UNC sau khi có được sức mạnh của Huyết thần, chúng sẽ làm gì ?Thiên Ma có thực sự hiểu được Huyết kiếp thư viết gì hay không ?Trong Huyết kiếp thư còn ẩn chứa bí mật gì khác nữa ?

Khải Nguyên rất muốn tìm Thiên Ma, hấn biết là ông ta đang ở đâu đó trên hòn đảo này.Nhưng tu vi của Thiên Ma cực cao, chỉ có ông ta tìm thấy Khải Nguyên chứ hấn không biết tìm Thiên Ma ở đâu.

Khải Nguyên ngừng suy nghĩ, nắm tay Milena nói

“Chúng ta về phòng đi”

Milena nét mặt hiện lên vẻ xấu hổ, khẽ gật đầu. Khải Nguyên bế cô ta trên tay, bước đi trở về phòng của hắn. Đêm đã khuya lắm rồi, tất cả mọi người đều đã ngủ say, không ai nhìn thấy Khải Nguyên và Milena cả. Chuyện gì đến cũng phải đến, cả căn phòng như rung chuyển nhẹ nhàng theo nhịp điệu tình ái của 2 người bên trong. Chỉ tội cho Thu Thủy nghe phải những âm thanh đó, cả đêm cứ mãi suy nghĩ vẫn vơ không ngủ được

Sáng hôm sau, Khải Nguyên dậy rất trễ. Milena đã đi rồi, có lẽ cô ta thấy hắn đang ngủ ngon nên không nỡ đánh thức để nói lời tạm biệt. Khải Nguyên. Khải Nguyên dẫn Thu Thủy đi ăn sáng rồi định đi xem các võ sĩ thi đấu. Nhưng đi được vài bước, hắn liền suy nghĩ lại. Hôm nay chỉ là ngày thứ 3, có lẽ chưa có gì đáng xem, đợi đến ngày thứ 6 xem các trận đấu vòng bán kết và chung kết mới có thể phát hiện được điều thú vị. Khải Nguyên chợt nhớ đến Thiên Ma, hắn cố ý đi vòng vòng xung quanh hòn đảo vừa đi vừa nghĩ thầm chửi rủa Thiên Ma. Hắn hy vọng biện pháp này có thể làm cho Thiên Ma lộ diện. Nhưng suốt 3 ngày liên tục, dù đã dùng đủ hết những từ ngữ tồi tệ nhất, Thiên Ma vẫn không chịu ra mặt. Khải Nguyên thì nghĩ nghĩ

“Da mặt lão này dày thật, đúng là sống mấy trăm năm có khác!”.

Cũng may mà có Milena gần gũi hàng đêm, nếu không chắc hắn đến chết vì tức mất thời

Hôm nay đã là ngày thứ 6 của Quyển vương đại hội, Khải Nguyên dự định sẽ không tìm Thiên Ma nữa, mà dành thời gian tập trung theo dõi trận bán kết và chung kết

Chắc chắn sẽ có nhiều điều thú vị

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 44: Trùng Phùng

Một gian đại sảnh rất lớn, những hàng cột u ám như cối âm

Những ngọn đuốc bập bùng một thứ lửa quái dị có màu lam nhạt

Mọi vật dường như không có dù chỉ một chút sinh khí

Thứ duy nhất đáng để mắt ở đây là một dãy những bậc thềm dẫn đến một bệ lớn, nơi đặt một bảo tọa bằng đá, dáng vẻ uy nghiêm như ngai vàng của một vị vương giả cổ đại. Chỉ có điều, bảo tọa hiện đang trống không, dường như đã lâu lắm rồi không hề có ai ngồi lên vị trí tối cao đó cả.

Trước bảo tọa, hiện diện một số người, đa số đều mang mặt nạ che kín khuôn mặt, trừ 2 người là gã khổng lồ 4 tay và một nam nhân gương mặt bị che khuất bởi bóng tối

Gã khổng lồ không chút ngại ngùng, liên tục mở miệng hỏi những câu có vẻ thừa thãi một cách ngu ngốc

“Chùng nào chúng ta mới ra tay vậy ? Gã đó sẽ trở về New York, đúng không ? “

Nam nhân không đeo mặt nạ không để ý đến những câu hỏi đó, hiện trên tay hắn đang cầm một chiếc mặt nạ, chính là chiếc mặt nạ từng được Hàn Băng sở hữu. Hắn lặng lẽ đến bên một nam nhân khác, đưa chiếc mặt nạ cho anh ta.

“Từ giờ trở đi, thân phận của ngươi sẽ là Hàn Băng “

“Rõ” – Một tiếng đáp đanh gọn

“Hắc Ám đã đến chưa ? “ – Một ai đó lên tiếng hỏi

“Đừng hỏi thừa như vậy. Hắc Ám luôn đến rất đúng hẹn, chỉ là hắn chưa muốn hiện thân thôi “

Nam nhân trao chiếc mặt nạ xong, liền vung tay phát ra một luồng. Luồng phong hùng hậu ập đến khoảng bóng tối phía sau một cây cột rồi biến mất tại đó. Một giọng nói lười biếng cất lên

“Vô Diện, ta vẫn còn thức mà, không cần phải làm vậy đâu “

Một bóng đen mang hình người xuất hiện, toàn bộ chương kinh đã bị hóa giải vô thanh vô tức, tu vi của kẻ này quả thật không tầm thường. Bóng đen ưỡ

oải đến cạnh Vô Diện, vươn vai phát ra vài tiếng ngáp rõ to

Hắc Ám nhìn lại một lượt tất cả nhân số đang có mặt ở đại sảnh, trầm ngâm nói

“Lần trước, trong Huyền giới, chúng ta đã cố ý để thằng nhóc đó chạy thoát. Vô Diện, phải chăng ông muốn ta đi tìm nó ngay bây giờ ? “

Vô Diện lắc đầu

“Chưa cần thiết. Nhất thời ta vẫn chưa nghĩ ra phương pháp để đối phó với kiếm hồn, cứ để thằng nhóc đó giữ kiếm một thời gian vậy. U Minh tuyệt địa cũng biết điều đó, chắc chắn bọn chúng cũng sẽ an bình bất động. Còn Thiên ngoại giáo, bọn giê rách đó thực lực chẳng đáng là gì, không thể nào làm ta bận tâm được.“

Hắc Ám ngồi bệt xuống đất

“Vậy lần này chắc chắn lại định giao cho bọn ta giết ai đó, đúng không ? “

Vô Diện nhếch mép cười

“Không sai, không chỉ một người. Ta triệu tập các người đến đây là để giao cho các người danh sách những nhiệm vụ sẽ phải hoàn thành. Vẫn nhớ nguyên tắc của chúng ta chứ, hay là ta sẽ phải nói lại một lần nữa ? “

“Không cần phí thời gian đâu” – Tất cả đồng thanh nói

Vô Diện tỏ vẻ hài lòng, lấy trong người ra những cuộn giấy da, lần lượt đưa cho từng người. Không một câu hỏi được đặt ra, tất cả nhân thủ sau khi tiếp nhận cuộn giấy đều lặng lẽ rời đi. Cuối cùng, trong đại sảnh chỉ còn lại 3 người gồm Vô Diện, gã khổng lồ và một nam nhân bí ẩn quần băng kín cả khuôn mặt, trông giống như một xác ướp Ai Cập cổ đại.

Vô Diện hướng về nam nhân mặt quần băng, hỏi

“Gerko, người có thể cho ta biết cảm nhận của riêng người về hắc cảnh ? “

Tên “xác ướp” trả lời bằng giọng khàn khàn

“Trong cơ thể hắc có tồn tại một linh hồn khác ... Một linh hồn màu đỏ ... Đó dường như là nguồn gốc của sức mạnh hủy diệt mà chúng ta đã chứng kiến ... “

Vô Diện xoa cằm, không nói năng gì, nhưng tên khổng lồ nghe vậy lại hỏi một cách rất ngớ ngẩn

“Thế vì sao lại phải ả đó chặn đường hắc ở sân bay ? “

Vô Diện lạnh lùng trả lời

“Nhiệm vụ mà ta đã giao cho ả đó chính là một nhiệm vụ tuyệt mệnh, nói cách khác, chính ả đã cố ý để cho tên hấp huyết quỷ đó giết chết. Mỗi sinh mệnh đều có một giá trị của nó, ta đã bỏ ra sinh mệnh của một đệ tử của ta, ta cũng thu về được khá nhiều thứ thú vị khác. “

Vô Diện nhìn thần sắc ngầy ngốc của gã khổng lồ một lúc, rồi nói tiếp

“Có thể phá được “Bất diệt linh thể” của dòng họ Nery, nguồn sức mạnh đó thật không đơn giản. Chừng nào chúng ta chưa hiểu rõ được nó là gì và chưa tìm ra cách để hóa giải nó, chúng ta sẽ không động chạm gì đến tên hấp huyết quỷ đó. Đây là lệnh của ta, tất cả đã rõ chưa ? “

Tên khổng lồ và gã quần băng trên mặt gât đầu lia lịa. Vô Diện tỏ vẻ hài lòng, vẫy tay ra hiệu cho 2 gã thuộc hạ theo hắc bước ra khỏi đại sảnh. Những ngọn đuốc mờ nhạt dần rồi tắt ngúm

Toàn bộ không gian lại chìm trong bóng tối

Lại nói về phần Ván Thiên, chỉ trong vòng chưa đến 12 giờ, Ván Thiên đã có mặt ở New York

Chàng để lại cho Jenny khá nhiều tiền và viết một bức thư cho Kane. Nội dung trong đó báo cho Kane biết rằng chàng sẽ sử dụng biệt thự của anh ta trong một thời gian và dặn dò Kane để mắt chăm sóc cho thiếu nữ - chính là Jenny đang ở trong ngôi biệt thự đó. Leviathan và 15 cường thi đều được Ván Thiên giao lại toàn bộ cho Jenny chăm sóc.

Sau nhiều giờ hành trình, bằng nhiều phương tiện khác nhau, cuối cùng Ván Thiên cũng trở về khu phố Halley

Khu phố Halley chỉ còn lại những ngôi nhà xám xịt, âm khói, những tàn tích còn lại sau trận hỏa hoạn

Hiện trường đã được phong tỏa bởi NYPD - cảnh sát New York, và họ cũng vừa hoàn tất công việc điều tra sơ bộ, thu thập chứng cứ của mình. Những nạn nhân của vụ hỏa hoạn đã được sơ tán đi nơi khác.

Vấn Thiên quyết định đợi đêm xuống mới xâm nhập qua hàng rào niêm phong, tiến vào khu phố Halley. Trong thời gian chờ đợi, chàng cố gắng tận dụng tối đa kĩ năng giao tiếp của mình nhưng vẫn không tìm hiểu được chút gì về tung tích của Max và Nguyệt Ánh – cha mẹ nuôi của chàng.

Đêm xuống, vầng trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng giữa tầng không, giữa những đám mây đen u ám

Những xác nhà cháy đen lại toát lên thêm vẻ tiêu điều, xơ xác. Vấn Thiên dựa theo kí ức của mình, mò mẫm tìm về chỗ từng là cửa hiệu đồ cổ Ancient Treasure.

Trước đó chàng đã trở về căn biệt thự của cha mẹ nuôi. Mọi vật gần như vẫn còn y nguyên như lúc trước, nhưng không gian trở nên rất trống vắng. Vấn Thiên không hề tìm thấy một người nào cả. Dạ Lan hiển nhiên đã rời đi ngay sau khi Vấn Thiên bắt đầu chuyến hành trình tranh đoạt thần binh, giờ đây cả Max và Nguyệt Ánh cũng biến mất không chút tung tích. Tâm trạng Vấn Thiên lo lắng đến rối bời, chàng cố gạt bỏ những suy đoán không hay ra khỏi đầu mình nhưng không sao làm được.

Sau hàng giờ lục tìm trong đồng tàn tích của cửa hiệu, Vấn Thiên trở ra, sắc mặt trở nên thâm trầm, trong lòng lại thêm lo âu. Chàng đã tìm thấy khá nhiều khối kim loại bị nung đến nóng chảy, biến dạng và không ít vết tích của máu, nhưng tuyệt nhiên không hề tìm thấy một dấu vết nào của cha mẹ nuôi.

Bỗng, Vấn Thiên cảm nhận thấy một khí tức lạnh lẽo, liền ngược mắt lên mái nhà đối diện rồi đứng ngây người ra như trời trồng. Một bóng người đã xuất hiện ở đó từ lúc nào, đã âm thầm quan sát Vấn Thiên khá lâu mà chàng vẫn không phát hiện ra được. Luồng khí tức băng lãnh được cổ ý phát ra như muốn báo cho Vấn Thiên biết về sự hiện diện của người đó.

Vấn Thiên nhận ra đó là một nam nhân cao lớn không kém gì chàng. Dưới ánh trăng, mái tóc bạc trắng tung bay theo gió kết hợp với những đường nét lạnh lùng trên khuôn mặt làm cho cả người anh ta như toát ra một vẻ gì đó cô độc, tịch mịch ...

Dáng vẻ đó không thể nhầm lẫn vào đâu được, Vấn Thiên khẽ thốt lên

“Lãnh Huyết ... không ... phụ thân ...”

Nam nhân đó chính là Khải Nguyên, chậm chậm gật đầu như xác nhận, rồi nhẹ nhàng tung người từ trên mái nhà xuống, tiếp đất không một tiếng động

Vấn Thiên nhào đến định ôm lấy Khải Nguyên, nhưng bóng dáng Khải Nguyên bỗng biến mất, chàng chỉ ôm vào một vùng hư không

Một giọng nói cất lên từ phía sau lưng Vấn Thiên

“Lúc con còn thơ dại, là lúc con cần sự có mặt của ta nhất, ta lại không ở bên con ... Giờ đây, ta tự cảm thấy mình không xứng đáng để ôm con nữa ... Thứ lỗi cho ta ...”

Vấn Thiên đứng lặng yên, đôi vai run rẩy từng cơn, vài giọt lệ trào ra trên khóe mắt

Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa lên đầu Vấn Thiên từ phía sau, giọng nói của Khải Nguyên lại vang lên

“Con đã trưởng thành rồi ... Cao lớn, rất có khí chất của một nam tử chân chính ...”

Vấn Thiên cố nén tiếng nấc nghẹn ngào chực phát ra từ cổ họng, nói

“Cha hiện thân gặp con chỉ để nói với con như thế thôi sao ...”

Khải Nguyên thờ dài

“Ta đã ở nơi này hơn một ngày rồi, ta biết con sẽ đến, ta muốn nói với con rất nhiều ... Nhưng khi gặp con, không hiểu sao ta lại không nói ra được gì cả. Trong đầu ta bỗng nhiên trống rỗng ...”

Một khoảng lặng rất dài, mãi thật lâu sau Khải Nguyên mới lên tiếng

“Trong quá khứ đã có những chuyện làm ta thương tâm. Một trong số đó chính là chuyện của mẹ con ... 20 năm qua ta đã giết không ít người, đánh bại không ít cường giả, nhưng vẫn không đủ can đảm để đối diện. Đường như số phận của ta là vậy ... Ta chỉ mang lại thương tổn cho những người mà ta yêu thương ... “

Vấn Thiên cúi mặt không biết nói gì, Khải Nguyên cố gắng phá vỡ sự yên lặng bằng cách thay đổi đề tài

“Con có muốn biết chuyện gì đã xảy ra với nơi này và cha mẹ nuôi của con không ? “

Vấn Thiên hơi giật mình, nhanh chóng gật đầu, Khải Nguyên lại tiếp lời

“Bọn Thiên ngoại giáo nửa người nửa máy đó đã gây ra chuyện này, dường như chúng đến đây tìm con ... Ta đã thay con giải quyết bọn chúng rồi, tất cả đã bị thiêu đốt thành tro bụi, những đồng sắt méo mó đó là tất cả những gì còn lại của chúng. Cha mẹ nuôi của con đã rời khỏi New York từ 3 ngày trước. Họ đều là những người tốt và dễ bị tổn thương, họ xứng đáng được sống một cuộc sống êm đềm và hạnh phúc. Thân phận thật sự của con đang dần bị lộ ra, ta không muốn những ân oán của ta và con làm tổn hại đến họ. “

Vấn Thiên quay mặt lại, hỏi

“Đó là mệnh lệnh của cha ? “

Khải Nguyên gật đầu

“Phải. Cách đây hơn 3 ngày, trước vụ hỏa hoạn, cha mẹ nuôi của con đã rời đi. Ta tin rằng họ đã tìm được một nơi chốn để có thể sống một cách an nhàn, không phải lo âu nghĩ ngợi. Ta cũng phải người bí mật bảo vệ cho họ, con đừng lo “

Vấn Thiên ưu tư nghĩ ngợi một lúc rồi thờ dài nói

“Con hiểu ... Cảm ơn cha ... Mặc dù trong lòng con rất buồn, nhưng quyết định của cha là đúng ... Đó có lẽ là điều tốt nhất có thể làm ...”

Vấn Thiên chậm chậm bước đến, chàng dừng lại cách Khải Nguyên một đoạn, nói

“Lúc ở trong Huyền giới, vô tình con biết được 1 bí mật. 20 năm nay, đã có ít nhất một kẻ giả dạng thành hình dáng của cha giết hại cao thủ của các môn phái, cố ý đổ tội cho cha. Kẻ đó chính là Vô Diện của Linh Không phái. Con không biết vì sao tên đó lại làm như vậy, nhưng sẽ cố gắng điều tra việc này cho ra lẽ “

Khải Nguyên cười nhạt

“Không cần thiết đâu ... Phân nửa số nạn nhân đó là do ta sát hại, ta cũng không phủ nhận điều đó. Vô Diện thật sự là một kẻ cực kì nguy hiểm, có lẽ con vẫn chưa đủ sức đối đầu với hắn đâu. Ân oán của ta, hãy cứ để ta giải quyết “

Vấn Thiên đột nhiên tỏ vẻ hơi rụt rè

“Có một thắc mắc trong lòng con ... Luồng chân khí màu đỏ cha đã chuyển vào thân thể con thật ra là thứ gì vậy ? Con có gặp 1 người, hắn ta gọi đó là sức mạnh của Huyết thần ... Con muốn biết thật ra việc đó là thế nào ... “

Khải Nguyên nghiêm trang nói

“Huyết thần vốn là vị cường giả mạnh nhất trong lịch sử hấp huyết quý. Sau khi chết đi, ông ta không muốn công phu tu luyện của mình bị lãng phí nên đã chuyển nó thành nội đan và lưu truyền cho các cường giả thuộc hoàng tộc hấp huyết quý. Con đã biết về cuộc chiến của ta và Thiên Ma, nên ta cũng không phải giải thích nhiều. Hơn 20 năm trước, sau khi Thiên Ma phi thăng bất thành, bị lôi kiếp thiêu đốt cả thể xác lẫn linh hồn, nội đan của hắn lại hòa nhập vào thân thể của ta. Có thể là vô tình, cũng có thể là hắn đã cố ý làm như vậy. Thiên Ma và ta vốn tu luyện cùng một phương pháp nên việc dung hòa nội đan của Thiên Ma cũng không khó khăn lắm đối với ta. Duy chỉ có sức mạnh của Huyết thần là ta không thể sử dụng một cách hiệu quả được. Con vốn có dòng máu hoàng tộc hấp huyết quý, ta tin rằng con có thể sử dụng nguồn sức mạnh đó tốt hơn ta, nên ta đã tìm cách đưa nó vào thân thể của con. Đó là món quà ta tặng cho con, mong rằng con có thể vững bước trên con đường mà mình đã chọn “

Vấn Thiên nhăn mặt, tỏ vẻ phiền não

“Con vẫn chưa sử dụng được sức mạnh đó ... Xem ra con thật là vô dụng, đã phụ sự kì vọng của cha mất rồi ... Chỉ có một lần ... Lần đó thần binh nhập vào thể xác của con, chính nó đã điều khiển thân thể của con sử dụng sức mạnh của Huyết thần đánh bại được bọn pháp sư triệu hồn gia tộc Nervy, nhờ vậy con mới có thể thoát được khỏi Huyền giới ... “

Khải Nguyên đến trước mặt Vấn Thiên, nhìn chăm chú vào chiếc hộp dài chàng đang mang trên lưng, hỏi

“Con có thể cho ta xem thần binh đó được chăng ? “

Vấn Thiên gật đầu, mau chóng tháo chiếc hộp ra rồi mở nó trước mặt Khải Nguyên.

Khải Nguyên thận trọng đưa tay lên xem xét ma kiếm, sắc mặt đột nhiên biến đổi trở nên rất nghiêm trọng. Khi Khải Nguyên vừa chạm tay vào ma kiếm, con mắt của quý trên ma kiếm bỗng bừng mở ra, ma kiếm rung động một cách dữ dội như muốn phản kháng lại. Khải Nguyên bất giác lui lại một bước, ma kiếm cũng rời khỏi hộp, bay lơ lửng trên không trung, phát ra một thứ ánh sáng gay gắt như lòng thù hận. Đột ngột, ma kiếm hóa thành một tia sáng đỏ rực, lao thẳng vào ngực Khải Nguyên đang kinh ngạc đến sững sờ.

Không hổ danh là một cường giả, Khải Nguyên nhanh tay xuất thủ kẹp chặt lưỡi kiếm trước khi nó kịp đâm vào ngực mình. Nhưng lực đạo vẫn quá mạnh, Khải Nguyên liên tục thoái lui, ma kiếm cũng đã cắm vào ngực hắn một đoạn khoảng vài phân.

Vấn Thiên kinh hoàng la lớn.

“Không ... Đó là cha của tôi ... Dừng lại ngay, cô không được làm như vậy ...”

Nói đoạn, chàng phóng đến với tốc độ kinh hồn của mình, tay nắm lấy chuôi kiếm cố sức kéo thanh kiếm ra. Nhưng thanh kiếm dường như không chịu nghe lời chàng, mặc khác lại muốn lợi dụng Vấn Thiên để hoàn thành mục đích của nó. Vấn Thiên cảm thấy cánh tay phải của mình như bị mất điều khiển, thay vì cố gắng khống chế ma kiếm, lại thuận theo thế, dùng hết toàn lực đâm kiếm vào ngực Khải Nguyên. Phút chốc, vết đâm đã trở nên sâu hơn. Khải Nguyên thần sắc biến đổi không ngừng, đôi tay rướm máu cố gắng nắm lấy lưỡi kiếm, rút nó ra khỏi ngực mình

Vấn Thiên trong lòng kinh hoàng, đã đưa ra một quyết định tối hậu. Chàng tập trung tất cả công lực của mình lên cánh tay còn lại, bàn tay nắm lại thành quyền đầu giáng mạnh xuống, quyết tâm bẻ gãy thanh ma kiếm bất trị.

Chịu một lực đạo vô cùng lớn và bất ngờ, ma kiếm rung lên, ánh sáng mà nó tỏa ra trở nên mạnh mẽ vô cùng, soi sáng toàn bộ khu phố Halley đổ nát. Vấn Thiên cắn răng, giáng thêm một quyền nữa. Một tiếng nổ lớn vang lên, một quả cầu ánh sáng khổng lồ xuất hiện, bao trùm lên tất cả mọi vật.

Cuối cùng, ánh sáng chói mắt đó cũng tắt hẳn

Nơi Khai Nguyên và Vấn Thiên đứng đã trở thành một hố sâu, rộng hàng chục mét do vụ nổ gây ra.

Khai Nguyên khòe miệng ứa máu, từ vết thương sâu trên ngực, máu phun ra thành vòi. Vết thương đó quả thật không nhẹ chút nào ...

Nhưng Khai Nguyên đã kinh qua nhiều trận huyết chiến, đã từng bị thương nặng hơn thế này nhiều lần, vốn không xem vết thương đó là vấn đề.

Vấn đề duy nhất làm Khai Nguyên lo lắng hiện tại là Vấn Thiên đã biến mất, cùng với ma kiếm.

Đôi vai rộng của Khai Nguyên run rẩy không ngừng

“Vấn Thiên ... Là ta đã làm hại con rồi ... Vì sao cuộc trừng phạt của cha con ta lại trở thành như vậy ... “

Một giọt nước trong suốt như pha lê lặng lẽ rơi xuống, thấm vào đất

Một quãng lửa lớn bay thẳng lên không trung, thanh âm của Khai Nguyên vang vọng trong không gian

“Không... Ta tin rằng con vẫn vô sự ... Linh tính bảo ta như thế ... Chúng ta có mối tương thông về huyết nhục mà ... Ta nhất định sẽ đi tìm con ... Đừng xảy ra chuyện gì nhé ... Vấn Thiên ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 45: Kẻ Mất Trí

Một năm sau, thành phố Praha – cộng hòa Séc

Giàu và nghèo Thế giới này luôn tồn tại hai thái cực như vậy

Ngoài những mái nhà sang trọng mang phong cách cổ điển, không thể không nói đến sự hiện diện của những khu phố lụp xụp tồi tàn

Và đằng sau thiên đường chính là địa ngục.

Trong một con hẻm tối tăm nhớp nhúa, 2 nam nhân che mặt vội vàng bằng những chiếc khăn vốn là khăn quàng cổ, đang chìa súng uy hiếp một thanh niên cao lớn mặc áo khoác da màu đen có mũ trùm sụp mặt

Một trong 2 nam nhân dí súng vào ngực thanh niên

“Đưa tiền hay là mất mạng “

Người thanh niên không tỏ vẻ sợ hãi, lẳng lặng lấy từ túi quần sau ra chiếc ví lép kẹp, quẳng xuống trước mũi gậy 2 nam nhân. Tên đang dí súng vào người thanh niên hất hàm ra hiệu, tên còn lại nhanh chóng nhặt lấy chiếc ví, mở ra xem xét rồi bỏ vào người.

Tên cầm súng lại tiếp tục nói

“Bỏ cái túi mi đang đeo sau lưng xuống “

Sắc mặt thanh niên tỏ vẻ nghiêm trọng

“Trong đó chẳng có gì có giá trị đâu. Tôi khuyên ông không nên động vào nó “

“Rắc” – tiếng đạn lên nòng. Tên cầm súng đe dọa

“Muốn ăn đạn à ? “

Chiếc túi da dài hơn một mét rơi xuống đất. Đây là loại túi chuyên dùng để đựng cần câu cá, nhưng vật bên trong lại không phải như vậy. Tên nam nhân kia vừa mới hé mở chiếc túi đã ngã người ra, bất động. Đồng bọn hắn thấy vậy liền giục

“Mau lên nào. Làm cái quái gì thế “

Chàng thanh niên thờ dãi

“Đã bảo rồi mà ...”

Nam nhân cầm súng vẫn hướng nòng súng về phía chàng thanh niên, hắn lui lại chạm nhẹ vào đồng bọn rồi giật bắn người khi thấy cái đầu của tên đồng bọn đã đứt lìa khỏi cổ tự lúc nào, theo quán tính lăn lông lốc xuống đất. Một vòi máu phun lên ướt đầm người tên nam nhân cầm súng.

Tên cầm súng run rẩy liếc nhìn chiếc túi, từ khoảng dây kéo bị mở hé, một tia sáng lạnh lẽo phát ra.

“Cái quái gì thế này ...”

Đó cũng là câu nói cuối cùng của tên cầm súng, chưa kịp dứt lời, đầu hắn đã rời khỏi cổ, lăn ra một đoạn khá xa trước khi dừng lại. Chàng thanh niên thông thả lục tìm lấy lại chiếc ví rồi kéo khóa chiếc túi trở lại, sau đó phóng thẳng vào sâu trong con hẻm, biến mất.

“Đã bảo đừng mở nó ra rồi ... “ – Chàng trai vừa chạy vừa lẩm bẩm

Dưới gầm một chiếc cầu ở ngoại ô, chàng thanh niên cao lớn đang ngồi bên bờ sông, thỉnh thoảng lại nhặt mấy hòn đá ném xuống nước.

Chiều dần xuống, người qua kẻ lại trên cầu cũng thưa dần

Đến khi trời vừa chập tối, chàng thanh niên bất thần đứng dậy, nắm lấy chiếc túi, vung tay ném mạnh nó rơi tõm xuống sông

“Đừng bao giờ trở lại nữa nhé, đồ phiên toái “

Tại một khách sạn sang trọng theo phong cách cổ điển tọa lạc tại trung tâm Praha, bên trong một căn phòng thượng hạng, một quang cảnh đầy xuân ý đang diễn ra

Một thiếu nữ châu Á lả lơi có khuôn mặt đẹp như thiên thần, bộ ngực phong mãn đầy đặn, chiếc eo thon và cặp chân dài đẹp mê người đang say mê nhún nhảy trên hạ thể một nam nhân tóc vàng thân hình lực lưỡng, cường tráng. Từ miệng nam nhân, những âm thanh khoái lạc hòa cùng tiếng rên rỉ của nữ nhân, tiếng nhục thể va chạm tạo nên một bản giao hưởng dâm uế vô cùng.

Nửa giờ sau, nam nhân kêu rên lên một tiếng sáng khoái, hạ thể xuất hạn mãnh liệt. Thiếu nữ dường như vẫn chưa muốn ngưng chiến, động tác nhấp nhô càng lúc càng cuồng loạn hơn. Đến khi kiên đỉnh hùng tráng của nam nhân trở nên mềm oặt, rời khỏi nhục động ướt đầm dịch thể, cô ta mới chịu ngừng lại, nở nụ cười đầy mê hoặc nhìn vào mắt nam nhân

Dưới cái nhìn đầy mỉa mai đó, khoái cảm mà nam nhân đang hưởng thụ bỗng tăng vọt. Anh ta cảm thấy bản thân tựa như bay bổng lên chín tầng mây, cảm giác này thực là phi thường mỹ diệu ... Thiếu nữ vuốt ve hạ thể nam nhân một lúc rồi rời khỏi người anh ta, nam nhân duỗi tay nằm thờ dốc, vẻ mặt thỏa mãn vô cùng.

Thờ hồng học một lúc, nam nhân nở nụ cười, đưa ngón cái lên hướng về thiếu nữ nói

“Băng Tâm, em thật đúng là một tiểu yêu quái “

Thiếu nữ tên gọi Băng Tâm nở nụ cười kiêu mị mê người

“Ivan, anh cũng thật là ngựa giống hiếm gặp, có thể bồi tiếp em được đến tận một giờ liên tục kia đấy “

Cửa phòng đột nhiên mở tung ra, một thanh niên có mái tóc bạch kim, khuôn mặt hốc hác lao vào. Hắn gào lớn

“Thì ra các người ở đây. Thằng khốn kiếp, dám làm điều đó với bạn gái của tao à “

Cùng với lời nói, một quyền đầu rắn chắc lao thẳng vào mặt Ivan. Ivan chỉ nhếch mép cười, nhẹ nhàng vung tay bắt lấy quyền đầu đó, rồi cười nhạt nhìn thanh niên tóc bạch kim đang khở sở gỡ tay ra. “Bốp” một tiếng, Ivan bất thần xuất cước đá văng thanh niên tóc bạch kim bay ra, đập lưng vào tường

Ivan cười đắc ý

“Ha ha ha ... Cô ấy không còn là bạn gái của mày nữa rồi. Mày là một kẻ yếu đuối vô dụng, có biết không hả “

Nam nhân tóc bạch kim lồm cồm bò dậy, miệng van nài

“Băng Tâm ... Hãy trở về với anh ... Anh có rất nhiều tiền, nhất định sẽ chăm sóc em thật chu đáo ... “

Băng Tâm phá lên cười, ngắt lời

“Tiền ư, trên đời chỉ có mình anh có sao ? Riêng tài khoản của em, tiêu xài mãi vẫn không biết hết là gì, cần gì phải dùng đến tiền của anh. Còn tình cảm ư, em chỉ có cảm tình với những nam nhân có thực lực mạnh mẽ, và nhất là phải có phong độ nam nhân chân chính. Nhìn lại anh đi, nếu em nhớ không nhầm, lần cuối cùng làm tình với anh, chỉ sau 5 phút là anh đã trở thành một đồng giẻ rách nằm lăn ra giường rồi. Đồ vô dụng như anh thì trên trái đất này đây rầy ra đó, em chẳng thèm “

Ivan phụ họa

“Peter, mày nghe rõ chưa hả, còn không mau xéo đi “

Nam nhân tóc bạch kim tên gọi Peter luồn tay vào trong áo rút ra một khẩu súng ngắn chĩa vào mặt Ivan định bóp cò, nhưng Ivan đã nhanh hơn, tiện tay vơ lấy chiếc bình hoa gần đó ném thẳng vào cổ tay hắn. Khẩu súng liền văng ra.

Băng Tâm nhặt lấy khẩu súng, mân mê trên tay, nở nụ cười tỏ vẻ khinh bỉ

“Đến mở khóa an toàn súng còn không biết nữa kia “

Vài tiếng đấm đá thành thịch vang lên, Peter văng ra khỏi phòng như điều đứt dây, đập mặt xuống sàn nhà. Cửa phòng nhanh chóng được đóng lại. Những thanh âm chế giễu, cười cợt vẫn còn vang lên một lúc sau mới dứt

Bên trong phòng, Băng Tâm ngồi cạnh Ivan, đưa tay vuốt ve khuôn ngực cường tráng của anh ta một lúc rồi nũng nịu nói

“Anh có thể đợi em vài phút không ? Em muốn đi tắm “

Ivan mỉm cười, gật đầu. Băng Tâm vẫn giữ nguyên tình trạng lửa thể chậm rãi bước vào phòng tắm, Ivan chăm chú nhìn theo từng bước chân của cô ta, ánh mắt lộ vẻ đắm đuối, mê mẩn.

Vào nhà tắm, Băng Tâm lập tức chốt cửa lại, mở vò sen rồi ngồi xếp bằng dưới sàn nhà, nhắm mắt ngưng thần vận công theo một khẩu quyết nào đó. Từ đỉnh đầu cô ta, một luồng khói trắng mỏng từ từ bốc lên, giữa hai chân mày thoáng hiện một luồng ánh sáng màu lam nhạt lúc ẩn lúc hiện.

Độ nửa giờ sau, Băng Tâm thu công đứng dậy. Cô ta ngắm thân thể hoàn mỹ của mình trong gương một lúc, rồi nở nụ cười có vẻ tự đắc

“Xem như là có thu hoạch. Mùi vị cũng không tệ “

Băng Tâm giữ nguyên thân hình trần trụi ướt đầm những nước ra khỏi phòng tắm, nhào vào lòng Ivan đang nằm đợi trên giường, một trận nam nữ chi chiến rất quyết liệt lại diễn ra

Bên ngoài khách sạn, ở v**** hè đối diện, một thanh niên tóc đen, khuôn mặt điển trai mang vẻ đẹp kết hợp từ tinh hoa của phương Đông và phương Tây đang biểu diễn một trò tung hứng với những quả táo xanh. Một chiếc nón được đặt ngựa cạnh anh ta, trong đó đã có vài đồng xu lẻ.

Một thiếu phụ đầy đặn bước đến gần thanh niên, vỗ vai anh ta. Thanh niên không tỏ vẻ ngạc nhiên cho lắm, thu lại những quả táo rồi mới liếc mắt nhìn thiếu phụ. Bà ta chỉ ra cho chàng thanh niên thấy một chiếc túi da dài hơn một mét đang để dựa hờ bên cạnh, nói

“Có người nhờ tôi chuyển vật này cho anh “

“Là ai ? “ – Thanh niên chau mày hỏi

Thiếu phụ đáp

“Một cô gái trẻ, rất xinh đẹp, mặc chiếc váy trắng. Cô ấy đứng ở bên kia kia ... Ủa ... Mới nãy vẫn còn thấy cô ta mà ... Chắc là cô ấy mới vừa rời đi thôi ... “

Chàng thanh niên ngắt lời

“Cảm ơn bà. Bà không cần phải tìm cô ấy nữa đâu. Chiếc túi này tôi sẽ nhận, bà hãy quay trở về đi “

Thiếu phụ liền bỏ đi. Đợi cho bà ta khuất dạng, thanh niên mới nhặt chiếc nón lên, xách chiếc túi lê bước đến ngồi lên một chiếc ghế đá gần đó, miệng lầm bầm than vãn

“Đồ khốn ... Vì sao mày cứ bám theo tao mãi thế ... Rốt cuộc, mày là thứ gì ? “

Một lão già ăn mặc lôi thôi, có vẻ như là một người sống lang thang đến gần thanh niên, tò mò hỏi

“Sev, cậu lại nói chuyện với vật đó nữa à ? “

Thanh niên gật đầu, lão già lại nói

“Thế, nó nói gì với cậu ? “

Thanh niên lăm bằm

“Tôi không mở túi ra, không cho nó cơ hội để nói. Cái vật khốn kiếp này chỉ trách móc tôi, hoặc là nói với tôi những chuyện mà tôi không thể hiểu nổi. Thật đáng ghét. Ông muốn biết nó nói gì thì tự đi mà hỏi nó “

Lão già không ngần ngại, lấy chiếc túi từ tay thanh niên, mở ra rồi lấy trong đó ra 2 khối tinh thể có màu hồng phách, cầm trên tay một lúc rồi bỏ lại chỗ cũ, kéo khóa lại. Ông ta thở dài nói

“Nó không nói gì với lão cả “

Thanh niên hờ hững gật đầu. Lão già chép miệng vài cái, than vãn

“Nó quá cùn để có thể là một loại binh khí, lại còn bị gãy nữa ... Tiếc thật ... “

Thanh niên nhìn xa xăm nói

“Ban đầu, tôi cho rằng nó là một vật trang trí, nhưng sau này mới dần ngộ ra không phải là thế ... Khi tôi tỉnh lại, đã thấy nó nằm bên cạnh, có lẽ nó có liên quan đến những kí ức mà tôi không thể nhớ nổi ... Nhưng tôi chẳng tìm ra được điều gì từ nó cả, lại dính phải không ít phiền phức ... Đây là lần thứ 7 tôi vứt nó đi mà sau đó nó vẫn tìm cách trở về bên tôi ... Thanh kiếm gãy khốn kiếp ... “

Vài phụ nữ vốn là những người sống gần đó vô tình đi ngang qua và nghe thấy câu chuyện của thanh niên và lão già, họ chụm lại, bắt đầu câu chuyện ngồi lê đôi mách

“Hai tên tâm thần lại lăm nhăm nữa rồi “

“Gã thanh niên đó đôi lúc chỉ hơi loạn trí thế thôi, chứ bình thường cậu ta được việc lắm đấy. Cái gì cũng biết làm cả, lại tỏ ra khá thông minh, tiếp thu nhanh nữa. Hôm nay chắc là không ai thuê mướn cậu ta làm gì cả nên cậu ta mới phải đi diễn trò để xin tiền đấy thôi “

“Tôi nghiệp cậu ta ... Hiền lành, điển trai thế mà bộ não lại có vấn đề ...”

“Không ai biết cậu ta từ đâu đến cả. Một buổi sáng nọ, cậu ta đột nhiên xuất hiện, dáng người ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, rõ là không bình thường một chút nào cả “

“Cậu ta chạy trốn rất tài tình đấy, đã tránh được tất cả những đợt truy quét người sống lang thang của chính quyền và cảnh sát. Chỉ thoát cái đã mất dạng, cứ như ảo thuật vậy “

“May mà gã đó không hành nghề trộm cắp ...”

Có một điều mà những người đàn bà đó không biết là đôi tai của Sev rất thính, anh ta đã nghe hết hầu như toàn bộ câu chuyện, nhưng không có bất cứ phản ứng nào cả.

Chiều tà dần xuống, Sev vẫn ngồi bất động trên băng ghế đá .

Từ lề đường đối diện, một thiếu nữ gọi cảm trong bộ trang phục mỏng bó sát chậm rãi băng qua đường

Gần đó, một chiếc Mercedes đời mới đã đậu sẵn từ rất lâu, như đang chờ đợi. Sau tay lái là một nam nhân khuôn mặt bầm tím, có mái tóc bạch kim. Vừa thấy bóng dáng thiếu nữ, nam nhân liền nghiêng răng khỏi động máy, phóng xe lao như bay tới.

Thiếu nữ dường như không thấy điều đó, vẫn ung dung rảo bước

Vài tiếng la hét thất thanh của người qua đường, bóng dáng của Sev đột nhiên mất dạng

Trước lúc chiếc xe kịp tông vào thiếu nữ, Sev bỗng xuất hiện, xô cô ta sang một bên rồi lăn tròn theo mui xe, lộn nhào vài vòng, tiếp đất nhẹ nhàng như không có gì. Chiếc xe theo quán tính đâm sầm vào một cột đèn cách đó vài chục mét, phần đầu xe bẹp dúm.

Không ai có thể tìm thấy Sev và thiếu nữ ở đâu cả, họ đã biến mất tựa như chưa hề tồn tại.

Cảnh sát nhanh chóng đến phong tỏa hiện trường. Chuyên gia pháp y nhanh chóng hoàn tất việc khám nghiệm tử thi bên trong chiếc xe. Cảnh sát lấy lời khai của những nhân chứng đã chứng kiến sự việc, cũng không quên gọi điện hỏi han những bạn bè của nạn nhân rồi kết luận

“Vài mảnh kính vỡ xuyên qua cổ họng và tim, chết ngay lập tức. Trong xe chỉ có một mình nạn nhân, trước khi gây ra tai nạn, người này ở trong trạng thái tâm lý không bình thường do bị người yêu của anh ta bỏ rơi. Đây chính là một vụ tự sát “

Nhưng họ không thể tìm được những mảnh kính đã xuyên qua người nạn nhân. Cảnh sát cho rằng những dấu vết đó đã bị đám đông hỗn loạn hủy đi mất.

Hồ sơ nhanh chóng được khép lại

Hiện trường nhanh chóng được thu dọn, một chiếc xe cứu thương mang thi thể của nạn nhân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 46: Không Thể Bị Giết

Lời Thiên Ma nói nào có thể xem thường.

Khải Nguyên tuy cũng muốn xem có chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng lại nghĩ đến Nhã Ca và các nữ nhân của hắn, nghĩ đến đứa con sắp ra đời của hắn. Sự liều lĩnh của Khải Nguyên liền biến mất. Nhưng hiện tại không có phương tiện nào để rời khỏi đảo Ragas cả. Trong lòng Khải Nguyên nóng như lửa đốt. Gia đình vẫn là 1 sợi dây vô hình trói buộc hắn

Khải Nguyên ngồi trên bãi biển ưu tư nghĩ ngợi. Đang chìm trong suy tư thì từ lúc nào, 2 bàn tay mát lạnh đã từ phía sau bịt lấy cặp mắt hắn, rồi người đó ôm lấy Khải Nguyên vào lòng. 2 cơ thể áp sát vào nhau, Khải Nguyên lập tức cảm nhận bộ ngực căng tràn sức sống quen thuộc. Không ai khác, chính là Milena

Khải Nguyên thả lỏng người, để Milena ôm ấp hắn 1 lúc rồi nói

“Hiện tại ta muốn rời khỏi hòn đảo này, nàng có biện pháp nào giúp ta không?”

Milena ngần ngừ trong chốc lát rồi hỏi hắn

“Chàng có việc gì cấp bách phải không? Đợi 1 ngày nữa không được sao?”

Khải Nguyên nói

“Ta đã xem nào nhiệt đủ rồi, ta còn 1 số việc vẫn chưa an tâm, phải trở về thu xếp, ta cũng muốn nàng đi theo ta, nàng có cách nào cùng ta rời khỏi đây không?”

Milena suy nghĩ 1 lúc rồi trả lời

“Dù sao việc của thiếp cũng đã làm xong rồi, phần còn lại thiếp có thể bàn giao cho người khác. Thôi được, để thiếp thu xếp mọi việc rồi khuya hôm nay sẽ đi cùng chàng. Khoảng 12 giờ đêm, chàng đến bãi biển phía tây, thiếp sẽ đợi chàng ở đó, sẽ có thuyền đưa chúng ta đi”

Rồi Milena lại hỏi

“Việc gì mà quan trọng đến như vậy, có phải là liên quan đến những nữ nhân khác của chàng không?”

Khải Nguyên đành thú thật

“Trước đây, trong lúc ký ức của ta còn mơ hồ, ta đã đến với 1 nữ nhân khác. Hiện giờ cô ấy đang mang đứa con của ta, ta sao có thể yên tâm được”

Milena ánh mắt thoáng có vẻ u buồn, thờ dãi nói

“Chàng là 1 cường giả thì đương nhiên phải có nhiều nữ nhân bên cạnh. Thiếp cũng chuẩn bị tâm lý cho việc này rồi. Thiếp đã chấp nhận chàng thì cũng phải chấp nhận những nữ nhân khác của chàng. Miễn là chàng và họ không đối xử tệ với thiếp”

Khải Nguyên cảm thấy có lỗi, hắn ngập ngừng nói với Milena

“Ta thật không tốt ... Là ta không phải với nàng ... Ta xin lỗi ...”

Milena không trách móc Khải Nguyên, chỉ dùng ánh mắt u uất đầy cảm xúc nhìn hắn 1 lúc lâu rồi sau đó chào tạm biệt hắn, bỏ đi. Khải Nguyên cũng ngồi lặng thinh trên bãi cát, rất lâu sau mới đứng dậy về phòng, bảo Thu Thủy chuẩn bị để tối nay lên đường

Ở trong phòng đến 8 giờ tối, tâm trạng của Khải Nguyên vẫn không khá lên chút nào. Trong lòng hắn còn rất nhiều ưu tư đè nặng. Khải Nguyên cảm giác hắn đã có lỗi với 1 người con gái nặng tình với mình, Khải Nguyên cũng thừa nhận là hắn đã yêu thích Milena, nhưng nếu đem cô ta về, hắn biết giải thích

ra sao với những người vợ của hắn, và còn tập quán hút máu của ma cà rồng nữa, liệu hắn và Milena có thể sống yên ổn giữa những con người khác của nhân loại. Rất nhiều câu hỏi được đặt ra, nhưng không có 1 câu trả lời nào. Khải Nguyên cảm thấy không chịu nổi nữa, hắn quyết định dẫn Thu Thủy ra quầy bar uống vài ly cho quên đi những ưu tư đó.

Khải Nguyên mua 1 chai rượu rồi chọt nãy ra 1 ý kiến. Hắn ôm Thu Thủy, dùng khinh công nhảy lên nóc nhà, vừa uống, rượu vừa ngấm quang cảnh đảo Ragas về đêm. Ngọn gió biển mát lạnh nhẹ nhàng mơn man khắp người Khải Nguyên làm cho hắn có cảm giác rất sảng khoái, Thu Thủy không biết từ lúc nào lại ôm lấy hắn, vòng tay của người đẹp như làm dịu bớt nỗi ưu tư trong lòng hắn. Khải Nguyên và Thu Thủy ở bên nhau hàng giờ liền, trông họ thật là tình tứ lãng mạn

Khải Nguyên bắt gặp lại nhìn về hướng bãi biển. Hắn phát hiện thấy hàng trăm bóng người đang chậm chạp tiến về phía khách sạn. Hắn cũng thấy những bóng người khác đang từ dưới cát chui lên. Thật là kỳ lạ, những người này là ai? Chắc chắn không phải những võ sĩ đang ở trên đảo Ragas rồi. Họ đã đến đây bằng cách nào, và mục đích của họ là gì? Khải Nguyên liền bỏ chai rượu sang 1 bên, tập trung quan sát. Thu Thủy cũng phát giác sự có mặt của những người lạ đó, cô cũng lặng im cùng Khải Nguyên theo dõi họ

Đến khi những kẻ xâm nhập đến cách Khải Nguyên vài chục mét, hắn có thể nhìn rõ mặt họ. Những người này toàn thân mặc giáp sắt, thứ giáp sắt của các hiệp sĩ thời trung cổ, che hết hơn phân nửa gương mặt. Những người này 1 tay cầm kiếm, 1 tay cầm trường thương sáng loá vung lên tấn công tất cả những sinh vật sống mà chúng gặp. Nhưng những võ sĩ đang có mặt ở đảo Ragas nào phải tay cầm trường, thế là 1 trận chiến ác liệt nổ ra. Từ bãi cát, càng lúc lại càng có nhiều giáp sĩ chui lên, quân số của chúng đã lên đến con số mấy ngàn người, gần như đứng chật cứng khắp cả hòn đảo

Nhưng những giáp sĩ tập kích này tựa hồ như không biết đau đớn là gì, hơn nữa lại mặc giáp sắt rất dày, quyền cước bình thường hoàn toàn không thể đã thương chúng. Mặc dù tốc độ di chuyển chậm, nhưng lực công kích của chúng khá cao, hơn nữa quân số lại rất đông, đối phó với bọn này thật không dễ dàng. Sự phân biệt đẳng cấp lập tức diễn ra, những võ sĩ công lực yếu nhanh chóng rơi vào thế bị động, những cao thủ thực sự vẫn chống trả quyết liệt, đánh ngã hết tên giáp sĩ này đến tên giáp sĩ khác, làm cho bọn giáp sĩ đó không tài nào tiến lại gần được.

Khá nhiều võ sĩ đã nhanh chân chạy vào nhà bếp lấy ra những con dao ngắn dài đủ loại làm vũ khí chiến đấu với bọn giáp sĩ. Mặc dù áo giáp của bọn này khá chắc chắn nhưng vẫn bị 1 số người đâm xuyên qua. Điều kỳ lạ là vết đâm chỉ chảy 1 ít máu rồi ngưng, sau đó bọn giáp sĩ bị đâm vẫn chiến đấu bình thường như không có gì xảy ra vậy.

Khải Nguyên nhìn thấy Độc Cô Phong đang tung 1 đám mây trùng độc về phía bọn giáp sĩ. Trùng độc theo kẽ hở của bộ giáp chui vào thân thể chúng, nhưng chỉ vài giây sau bọn trùng độc này lại hoảng loạn bỏ ra, Độc Cô Phong cũng tái mặt, hết lớn lên

“Chúng không phải là người!”

Tiếng hét ấy làm các võ sĩ khác kinh động 1 lúc, nhưng họ lập tức trấn tĩnh, tiếp tục chiến đấu với biển người giáp sĩ càng lúc càng tiến sát gần. 1 số võ sĩ chậm chân không lui kịp hoặc đang bị mắc kẹt ở những ngõ cụt liền bị biển người giáp sĩ đó nuốt chửng, hàng chục tên giáp sĩ sẽ lên người họ, thương và kiếm trong tay chúng liền đâm nát họ ra như tương

Khải Nguyên này giờ ngồi quan chiến cũng thấy ngứa ngáy tay chân, hắn liền thi triển chiêu Hủy thiên, hàng chục quang cầu cực mạnh như mưa sao băng từ trên trời rơi xuống giữa đám giáp sĩ. Những tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, bọn giáp sĩ ngã rạp xuống, có nhiều tên bị sức công phá của vụ nổ xé tan thành những mảnh vụn. Khải Nguyên lại thi triển Hủy thiên 1 lần nữa, chỉ chớp lát đã hạ gục hơn phân nửa số lượng giáp sĩ

Nhưng dị biến lại xảy ra, những giáp sĩ bị ngã lập tức đứng dậy như chưa có việc gì xảy ra. Kinh dị hơn nữa, mảnh vụn thi thể của những giáp sĩ bị nổ tan xác liền mọc ra nhiều xúc tu, tự bò đến lấp ghép lại thành hình dạng con người như cũ. Áo giáp của chúng đã vỡ tan, Khải Nguyên nhìn thấy những khuôn mặt trắng bệch vô hồn. Máu vẫn còn rỉ từ những vết thương của chúng, nhưng bọn chúng vẫn tiếp tục di chuyển bình thường. Những xúc tu quái dị đó như muôn vàn sợi chỉ khâu, nhanh chóng làm liền lại các vết thương, phút chốc bọn giáp sĩ đã hoàn toàn lành lặn

Khải Nguyên đứng trên nóc nhà chỉ còn biết há hốc mồm kêu to

“Cái quái gì thế này!”

Bọn giáp sĩ như hiểu được Khải Nguyên chính là nhân vật nguy hiểm đối với chúng, hàng trăm tên liền chuyển hướng, cố gắng leo lên nóc nhà nơi Khải Nguyên đang đứng. Khải Nguyên sợ hãi liền ôm Thu Thủy dùng khinh công nhảy lên 1 nóc nhà khác. Hắn cố gắng tránh né hy vọng Milena sẽ đến trợ lực, giúp hắn thoát ra khỏi hòn đảo địa ngục này. Bọn giáp sĩ cũng rất khôn ngoan, chỉ phút chốc đã chia nhau ra leo lên tất cả những nóc nhà còn lại. Khải Nguyên nhìn thấy thế cũng tái mặt hẳn.

Bỗng từ trên bầu trời, hàng chục hòa cầu như những ngôi sao băng rực cháy lao thẳng vào những giáp sĩ tụ tập bên dưới chỗ Khải Nguyên đứng. Bọn chúng liền bốc cháy, vùng vẫy 1 lúc rồi ngã xuống trở thành đồng than, áo giáp sắt cũng bị nung đỏ, thật là dễ sợ. Một người phi thân đến bên cạnh Khải Nguyên, chính là Kỳ Lân tiên sinh

Ông ta nói

“Không thể giết chúng bằng cách thông thường. Chỉ có cách thiêu đốt chúng ra tro mới giết được bọn này thôi. Người có thể tạo ra hỏa diễm quanh thân, sao không thử dùng ngọn lửa đó đốt cháy chúng xem sao”

Khải Nguyên như tỉnh mộng liền vận công tạo thành hỏa diễm bao bọc toàn thân rồi nhảy từ trên nóc nhà xuống, song quyền vung lên đâm xuyên qua người 2 tên giáp sĩ. Ngọn lửa trên quyền đầu liền bốc cháy, lập tức thiêu đốt thân thể 2 giáp sĩ này, Khải Nguyên lại đánh văng chúng ra, mặc cho chúng tự bốc cháy thành than, tiếp tục tấn công 2 giáp sĩ khác. Thu Thủy cũng nhảy xuống đến bên cạnh hắn, giúp hắn đánh ngã 1 số tên giáp sĩ.

Hàng trăm giáp sĩ đồng loạt nhảy ập vào Kỳ Lân tiên sinh, chỉ chớp mắt ông ta đã chìm dưới biển người đó. Khải Nguyên cũng thấy lo sợ, nhưng 1 quãng lửa lớn lập tức bốc lên, thiêu rụi toàn bộ số giáp sĩ liều lĩnh đó. Kỳ Lân tiên sinh bước ra từ đống lửa, quanh người hóa diễm rực cháy, sáng gấp bội phần hỏa diễm của Khải Nguyên. Đường như ông ta đã dùng hết thực lực của mình

Kỳ Lân tiên sinh đứng đầu lưng lại cùng Khải Nguyên chiến đấu. 2 người họ như những con rồng lửa, đi đến đâu là thiêu cháy lũ giáp sĩ đến đó. Nhưng bọn giáp sĩ quá đông, 1 lúc sau Kỳ Lân tiên sinh và Khải Nguyên hơi thở càng lúc càng nặng nhọc hơn, rõ ràng họ đã tiêu hao sức lực quá nhiều

Kỳ Lân tiên sinh nói khẽ

“Phương pháp này tuy có hiệu quả nhưng cực kỳ hao tổn công lực, không lâu nữa chúng ta sẽ không duy trì nổi đâu. Không thể để bọn chúng giết chúng ta.”

Khải Nguyên thở phì phò nói

“Chúng ta không giết chúng nữa, tìm cách chạy khỏi hòn đảo này thì tốt hơn. Hy vọng chúng không biết bơi”

Kỳ Lân tiên sinh gật đầu nói

“Trong người ta có mấy trái lựu đạn khói, có thể tạm thời che mắt chúng. Trong lúc chúng không nhìn thấy, ta và người mau chóng đến bãi biển phía tây. Ở nhà kho gần đó ta thấy có mấy chiếc canô, hy vọng có thể dùng được”

Nói rồi ông ta lấy trong áo ra 4 quả lựu đạn hình trụ, màu đen có sơn vạch xanh, ném ra ngay dưới chân Khải Nguyên. Từ những quả lựu đạn đó, khói xám tuôn ra mù mịt, phút chốc đã bao trùm lấy tất cả. Khải Nguyên nhanh chóng ôm Thu Thủy phi thân đi theo Kỳ Lân tiên sinh. Chỉ vài phút di chuyển với tốc độ nhanh nhất, họ đã bỏ xa bọn giáp sĩ vẫn còn đứng ngẩn người trong làn khói, không xác định được mục tiêu

Khải Nguyên và Kỳ Lân tiên sinh đến nhà kho, vung tay đập nát cánh cửa bị khóa. Trước mắt họ hiện ra 2 chiếc canô, 2 người cả mừng bèn dùng tất cả sức lực của họ nhanh chóng kéo lê canô ra biển. Thu Thủy cũng theo sát họ. Canô vừa đến sát mép nước thì một bóng người không biết từ đâu phóng ra chặn đường Khải Nguyên và Kỳ Lân tiên sinh. Đó cũng là 1 giáp sĩ, nhưng tên này mặc 1 bộ giáp sơn màu đen, sau lưng có sơn 1 ký hiệu kỳ lạ, khác hẳn với những giáp sĩ ban nãy

Kỳ Lân tiên sinh nhắc nhở

“Tên này chắc là thủ lĩnh của đám giáp sĩ đó. Xem ra không dễ hạ đâu. Chúng ta cứ để canô ở đây, phải dụ hắn ra xa 1 chút hãy hạ thủ, không thôi lại làm hỏng canô thì hết đường thoát”

Khải Nguyên lại gần Thu Thủy, thì thầm dặn dò

“Cô ở đây trông chừng canô nhé, nếu có ai muốn lấy canô cứ thẳng tay hạ sát. Có gì không ổn lập tức la lớn lên cho ta biết”

Thu Thủy gật đầu, Khải Nguyên và Kỳ Lân tiên sinh liền bỏ canô, quay đầu chạy thật nhanh. Giáp sĩ nọ cũng liền đuổi theo sát gót, quả là tốc độ đáng nể. Khi đã cách canô chừng 300 mét, Kỳ Lân tiên sinh ra hiệu cho Khải Nguyên rồi 2 người cùng quay lại tấn công giáp sĩ. Quyền đầu của Khải Nguyên đánh thẳng vào ngực giáp sĩ hất tung hắn ra. Giáp sĩ vừa đứng dậy thì 2 tay của Kỳ Lân tiên sinh cũng vẽ ra 1 đồ hình rực lửa trong không khí. Từ đồ hình đó 1 quãng lửa dài bay ra, hình dáng như 1 con sói, con sói lửa đó lập tức phóng như bay đến giáp sĩ.

1 tiếng nổ vang lên, trời đất như rung chuyển, quanh giáp sĩ ngọn lửa bốc cao đến tận mây, nhấn chìm hẳn tên này. Vài phút sau ngọn lửa từ từ tắt, chỗ giáp sĩ đứng đã biến thành 1 hố bom đường kính cả chục mét. Trong hố bom không thấy gì, dường như giáp sĩ đã bị thiêu đốt thành tro bụi.

Khải Nguyên cười ha hả

“Con sói lửa của ông thật lợi hại”

Kỳ Lân tiên sinh nhăn mặt

“Đó là hỏa kỳ lân, người nhìn sao lại thành sói vậy ...”

Rồi 2 người lại nhìn nhau cười ồ lên đắc ý. Khải Nguyên đang vui mừng thì lại nghe tiếng Thu Thủy la thất thanh

“Coi chừng sau lưng !”

Phía sau lưng Kỳ Lân tiên sinh, tên giáp sĩ nhanh chóng phóng từ dưới cát lên, xia 2 ngón tay bọc sắt của hắn vào mắt ông ta. Kỳ Lân tiên sinh thét lên đau đớn, cặp nhãn cầu của ông ta đã bị móc ra, từ 2 hốc mắt máu tuôn chảy như suối. Ông ta đau đớn lăn lộn trên cát. Động tác của giáp sĩ cực nhanh, Khải Nguyên không sao ứng cứu kịp. 1 đòn đắc thủ, giáp sĩ lại không truy kích mà dừng lại, bỏ cặp nhãn cầu trong tay vào 1 chiếc túi đen đeo bên hông.

Khải Nguyên vận công lực, quyền đầu rực lửa đánh thẳng vào đầu giáp sĩ. Nhưng tên này lại không tránh né. Quyền đầu đánh nát chiếc mũ của giáp sĩ, khuôn mặt giáp sĩ liền lộ ra, tay Khải Nguyên cũng nắm lấy khuôn mặt đó, hỏa diễm bùng cháy nhưng không sao thiêu đốt được khuôn mặt này.

Giáp sĩ vung chân đá văng Khải Nguyên ra, cất giọng lạnh lùng nói

“Ta không giống bọn chúng, ta vốn là 1 chiến binh hoàn mỹ, người dùng cách đó không được đâu, không ai có thể giết được ta”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 46: Yêu Nữ

Một ngõ hẻm tối tăm và nhộp nhúa, đây vốn là một trong những nơi Sev thường hay lui tới

Hiện tại, anh ta đang ở đó, cùng với thiếu nữ mà anh ta đã ra tay cứu thoát khỏi chiếc xe tử thần

“Chết rồi ... Hắn chết rồi ...” – Sev lầm bầm

“Ai chết ? “ – Thiếu nữ hỏi lại, giọng rất điềm tĩnh

Sev thở hắt một hơi

“Gã lái xe ... Hắn chết rồi ... “

Sev lôi chiếc túi dài đang đeo trên lưng ra, bực bội đá vào nó mấy cái

“Cái vật khốn kiếp này, mày lại mang phiền phức đến cho tao rồi ... “

Thiếu nữ lặng im, chỉ nở nụ cười đẹp mê người. Sev liên tục đi qua đi lại, vô đầu bứt tai tỏ vẻ bối rối.

“Này chàng trai ...” – Thiếu nữ bỗng lên tiếng

“Gi thế ...” – Sev cau nhàu

“Anh đã từng luyện võ phải không ? “ – Băng Tâm hỏi, ánh mắt mơ màng nhìn Sev

Sev vội xua tay

“Tôi không biết ... Tự nhiên tôi có thể sử dụng được những khả năng đó thôi ... Tôi không nhớ gì cả ...”

Nói chưa dứt lời, một đôi môi đỏ mọng, nóng bỏng lập tức ập vào đôi môi của Sev. Theo một phản xạ của bản năng, Sev nhanh chóng hưởng ứng, cùng thiếu nữ triển miên trong nụ hôn lãng mạn hiếm có đó. Từ chiếc túi, một tiếng động nhỏ vang lên, Sev giật mình vội buông thiếu nữ ra rồi bất ngờ xách chiếc túi chạy biến đi.

“Cái gã này thật quái lạ ... “ – Thiếu nữ cười khỏ

Một tuần sau, tại một biệt thự sang trọng ở trung tâm Praha

Trong phòng khách trang trí xa hoa, diễm lệ, Băng Tâm đang ngồi ung dung trên ghế salon, động tác rất tự nhiên, dĩ nhiên là vì cô ta chính là chủ nhân của nơi này. Quanh chỗ Băng Tâm ngồi, một toán gần chục nam nhân cao lớn, căn cốt bất phàm, mặc âu phục đen đang đứng khoanh tay rất nghiêm trang. Hiển nhiên họ đều là những cao thủ võ học - thuộc hạ của cô ta

Băng Tâm ra hiệu cho một nam nhân niên kỷ độ hơn 30, có vết sẹo dài trên mặt đến gần, hỏi

“Việc của gã Peter đó đã êm xuôi chưa ? “

Nam nhân gật đầu

“Cảnh sát đã kết thúc điều tra, họ cho rằng đó là một vụ tự sát. Hồ sơ đã được khép lại, vĩnh viễn. “

Băng Tâm nở nụ cười, ra hiệu cho toán thuộc hạ lui ra, chỉ để lại nam nhân có vết sẹo trên mặt

Băng Tâm thông thả lấy ấm trà đang để trên bàn, rót vào tách, lại hỏi

“Đã điều tra về tên lang thang đó đến đâu rồi ? “

Nam nhân mặt sọc lạnh lùng đáp

“Chúng tôi đã phái người cải trang thành những kẻ lang thang, theo dõi hắn liên tục cả ngày lẫn đêm. Theo như những báo cáo được gửi về, gã lang thang đó được gọi là Sev, có vẻ như hắn mắc phải chứng tâm thần phân liệt cấp độ nhẹ. Không ai biết nguồn gốc của tên này như thế nào, có lẽ hắn từ nơi khác chuyển đến. Những ngày qua, hắn không hề có một hành động bất thường nào cả “

Băng Tâm chau mày suy nghĩ chốc lát rồi quả quyết nói

“Tìm cách bắt giữ hắn cho ta, phải hành động thật bí mật, rõ chưa “

Nam nhân mặt sọc gật đầu

“Vâng. Hắn chỉ là một tên lang thang, sẽ không ai quan tâm đến sự biến mất của hắn đâu “

Băng Tâm lại dặn dò

“Tốt nhất là hạ mê dược vào thức ăn của hắn, phải làm thật khéo, đừng để hắn phát giác được “

Nam nhân mặt sọc rậm rạp gật đầu như một cái máy

Băng Tâm tươi cười, tỏ vẻ đắc ý. Nam nhân mặt sọc thối nắc

“Tiểu thư ... Tên lang thang đó có gì đâu mà tiểu thư lại quan tâm đến hắn như vậy ... “

Băng Tâm nói một cách cao ngạo

“Cái đồ ngốc nhà ngươi thì biết gì. Hôm nay tâm trạng ta cũng khá thoải mái nên ta sẽ nói cho ngươi biết, để ngươi được mở rộng tầm mắt. Tên lang thang đó thật sự là một cao thủ nhất lưu, công lực rất thâm hậu. Hôm đó, lúc hắn cứu ta, ta đã tận mắt chứng kiến thân pháp của hắn. Chỉ có thể nói là: nhanh đến không thể tưởng tượng nổi. Ta còn nhận ra được trên người hắn có kiếm khí nữa, chắc chắn tên đó là một kẻ tu luyện kiếm thuật thượng đẳng. “

Nam nhân mặt sọc giật mình

“Tiểu thư ... Không chừng hắn đang giả vờ ngây ngốc để dẫn dụ chúng ta vào bẫy ...”

Băng Tâm lắc đầu

“Ta không cho là vậy. Theo phán đoán của ta, tên này là một cao thủ mới xuất hiện, có tu vi bất phàm, nhưng đã đắc tội với ai đó và gặp nạn. Hắn may mắn sống sót và trốn thoát, nhưng lại bị mất đi trí nhớ, trở nên ngờ ngợ ngần ngừ và may mắn là công lực vẫn còn nguyên vẹn. Thật là một con mồi ngon mất, khó mà bỏ qua được. Dù gì đi nữa, ta vẫn tự tin rằng mình có thể thu thập được con mồi này “

Nam nhân mặt sọc tỏ vẻ hoài nghi

“Thật sự như vậy sao ? “

Băng Tâm gật đầu

“Theo quan sát của ta, thái độ của hắn không giống như là đang đóng kịch. Ta tin là như vậy “

Nam nhân mặt sọc mặt mày nhăn nhó, than thở

“Tiểu thư đừng quá tham lam... Cướp đoạt công lực của các cao thủ như vậy e là giới võ thuật sẽ để mắt đến chúng ta ... Sẽ không hay đâu ... Tôi không muốn việc đã xảy ra ở Thượng Hải sẽ lặp lại thêm lần nữa ... “

Băng Tâm quát mắt nhìn nam nhân mặt sọc, người này liền im bặt. Cô ta nói

“Ta tự biết mình phải làm gì, không đến lượt ngươi quản ta. “

Nam nhân rung mình, tỏ vẻ sợ hãi, sau đó cáo từ, bước ra khỏi phòng.

3 ngày sau ...

Nam nhân mặt sọc tìm gặp riêng Băng Tâm để trình báo một việc quan trọng

Khi hắn vừa đến cửa phòng, Băng Tâm liền lên tiếng

“Bắt được gã lang thang đó chưa vậy ?”

Nam nhân nhanh chóng bước đến bên cạnh Băng Tâm gật đầu nói khẽ

“Rồi, thừa tiểu thư. Tồn thất cũng không nhỏ ... 4 người của chúng ta đã vong mạng ...”

Băng Tâm tỏ vẻ kinh ngạc

“Không phải ta đã bảo các người đánh thuốc mê hắn rồi đợi đến khi hắn bất tỉnh nhân sự mới ra tay sao? Vậy vì sao lại có thể có thiệt hại về nhân mạng ?”

Nam nhân mặt sọc thờ dài

“Họ tò mò mở cái túi của tên đó ra, vài luồng kiếm khí liền xuất hiện, làm 2 người thiệt mạng ... 2 người kia cố gắng đóng cái túi đó lại, cũng bị kiếm khí giết chết ...”

Băng Tâm chau mày, lẩm bẩm

“Có lẽ trong đó là một pháp bảo rất lợi hại ... Có thể là bảo kiếm lắm chứ ...”

Cô ta lại hỏi tiếp

“Vậy, cái túi đó đâu rồi ?”

“Đang được để ở tầng hầm, cùng với chủ nhân của nó” – Nam nhân mặt sọc nói

Băng Tâm mở to mắt, thốt lên

“Làm sao các người có thể mang vật đó về được ? Chẳng phải hễ động vào nó là sẽ bị kiếm khí sát thương sao ...”

Nam nhân mặt sọc thật thà kể lại

“Sau khi sát thương 2 người xấu số đó, kiếm khí đột nhiên không phát ra nữa ... Tôi nhanh chóng kéo khóa lại rồi mang về... Thú thật, tôi vẫn chưa biết được bên trong đó đang chứa vật gì ...”

Băng Tâm gật đầu, phát tay ra hiệu cho nam nhân mặt sọc lui ra. Cô ta không tỏ ra vội vã, bỏ hàng giờ liền ngồi trang điểm, chải chuốt trước gương rồi mới bước ra khỏi phòng. Băng Tâm dạo bước qua vài dãy hành lang rồi tiến vào một gian phòng lớn được bố trí nhiều giá sách, có vẻ như là thư viện. Cô ta lấy một quyển sách dày có bìa màu xám nhạt ra khỏi giá sách, một cơ quan bí mật liền được phát động, giá sách xoay sang một bên để lộ một lối đi bí mật. Băng Tâm theo thông đạo bí mật đó, đi xuống tầng hầm

Dưới tầng hầm, một thanh niên cao lớn, thân thể cường tráng đang bị trói chặt trên một chiếc giường. Hiện tại anh ta vẫn đang mê man bất tỉnh. Thanh niên đó chính là Sev – kẻ lang thang mất trí nhớ. Xung quanh Sev là vài người mặc áo blouse trắng, đeo khẩu trang, có vẻ như là những bác sĩ hay là nhà nghiên cứu đang cẩn thận dùng một số thiết bị y khoa kiểm tra thân thể của anh ta. Chiếc túi xách dài hơn một mét dính đầy máu đang được để hờ hênh ở một góc phòng. Vừa thấy Băng Tâm, những bác sĩ vội dừng tay lại, cúi đầu chào cô ta một cách trang trọng

Băng Tâm bước đến bên Sev hỏi

“Đã kiểm tra xong chưa ? Thế nào ?”

Một bác sĩ đáp

“Đã kiểm tra sơ bộ, theo như kết quả xét nghiệm máu thì nam nhân này không mắc phải bệnh truyền nhiễm nào cả. Tuy nhiên, cấu tạo kinh mạch của hắn có nhiều điểm kì lạ, máu huyết trong người cũng có vài điểm bất thường ...”

Băng Tâm ngắt lời

“Chỉ cần hắn không mắc phải bệnh truyền nhiễm là đủ, phần còn lại cứ để ta giải quyết, các người hãy lui ra đi”

Những bác sĩ lục tục kéo nhau rời khỏi tầng hầm. Băng Tâm lại nói với theo

“Truyền lệnh của ta, bảo những người khác không được tiến vào tầng hầm này làm phiền ta”

Còn lại một mình, Băng Tâm nở nụ cười mê người, động tay vuốt ve thân thể của Sev một lúc rồi cời sạch toàn bộ y phục của anh ta. Dưới đôi tay và kĩ xảo miệng lưỡi điêu luyện của Băng Tâm, thanh nhục thương trên hạ thể của Sev nhanh chóng vuron cao ngạo ngẩng như một chiếc cột chống trời. Băng Tâm vung tay, gạt những dụng cụ y khoa đang để trên giường toàn bộ rơi xuống đất, sau đó tự mình thoát y rồi trèo lên thân thể Sev, tay cầm lấy thanh nhục thương cứng rắn đó, đè vào nhục động đã sớm ẩm ướt của cô ta.

Trong mơ hồ, Sev cảm nhận thấy những cảm giác đặc biệt khác thường, anh ta dần tỉnh lại, mở to đôi mắt đầy ngạc nhiên nhìn thiếu nữ đang say mê nhún

nhảy trên hạ thể của mình.

Băng Tâm đang nhắm mắt tận hưởng những khoái cảm của việc nam nữ hoan ái bỗng giật mình khi nghe thanh âm của Sev vang lên

“Nhức đầu quá ... Cô là ... Cô đang làm cái quái gì thế ? Đây là đâu ? Sao tôi lại ở đây ? ”

Sev cự mình, cố gắng vùng vẫy, nhưng vô ích, tay chân anh ta đã bị khóa chặt vào giường bằng hàng chục chiếc cùm làm bằng kim loại rất chắc chắn. Mặc dù Sev có thể lực hơn người, thế nhưng hiện tại dù có vùng vẫy cách mấy anh ta cũng không thể thoát khỏi những chiếc cùm đó.

Ánh mắt Băng Tâm bỗng lóe lên vài tia sáng độc ác, cô ta chậm rãi đặt tay lên giữa trán của Sev, gấp rút vận công theo một khẩu quyết nào đó, thân thể vẫn nhấp nhô theo những động tác hoan ái cuồng nhiệt.

Dường như cảm nhận thấy sự nguy hiểm đang đến với mình, biết rằng có giây dựa, vùng vẫy thế nào cũng vô ích, Sev xuống giọng van nài

“Xin hãy thả tôi ra ... Tôi và cô không hề quen biết nhau, tôi cũng không có làm gì đắc tội với cô cả ... Xin làm ơn thả tôi ra đi mà ...”

Băng Tâm nở nụ cười, vẻ tà ác hiện rõ trên khuôn mặt

“Người chính là một nam nhân cường tráng, hơn nữa lại mang trong mình một thân công lực rất thâm hậu. Ta khó mà bỏ qua được một con mồi như người. Cơ duyên này quả thật là hiếm gặp vô cùng “

Sev kinh hoàng hỏi

“Cô định làm gì tôi ? “

Băng Tâm cười đắc ý nói

“Biến công lực của người thành của ta, hay nói cách khác là cướp đoạt toàn bộ thành quả tu luyện của người. Nếu như sau đó người vẫn còn sống, ta sẽ sai người quảng người ra đường, để người tiếp tục làm một kẻ lang thang. Ha ha ha ... “

Từ nội thể của Băng Tâm bỗng xuất hiện một khoảng chân không phát sinh một hấp lực cường đại, đồng thời Sev cũng cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, rất khó chịu. Anh ta trở nên mất bình tĩnh, gào lớn

“Tôi không thể nhớ gì hết ... Tôi không biết mình đã đắc tội với cô thế nào, nhưng ám toán người khác như vậy thật đê tiện, bỉ ổi vô cùng. Cô đúng là yêu nữ độc ác “

Băng Tâm hồ hững nói

“Ta cũng không biết gì về những ân oán trong quá khứ của người cả. Cứ tiếp tục chửi rủa cho sướng miệng đi, kết quả vẫn như vậy thôi, gã ngốc à “

Mặc dù nói vậy nhưng một lúc sau Băng Tâm cảm thấy bức mình vì phải nghe những lời thóa mạ, vung tay điểm vào một huyệt đạo trên trán Sev, anh ta lập tức bất tỉnh nhân sự.

Trong lúc Sev đang hôn mê, chân khí trong người anh ta vẫn như nước vỡ bờ, ào ạt theo những điểm tiếp xúc tuôn đổ vào kinh mạch của Băng Tâm. Hấp lực từ nội thể của Băng Tâm càng lúc càng trở nên mãnh liệt hơn, từ những huyệt đạo quan trọng trên người cô ta, những luồng khí trắng mỏng manh như sợi tơ không ngừng bốc lên. Nét mặt Băng Tâm trở nên đầm chiêu, đây chính là thời khắc quan trọng nhất trong quá trình hấp thu công lực.

Đôi mắt của Sev bỗng mở ra, đồng tử vốn màu nâu đã chuyển hóa thành màu đỏ như máu, nhìn chăm chăm vào Băng Tâm làm cô ta nhất thời giật mình kinh hoàng. Đồng thời, từ thân thể Sev, một quang cầu đỏ rực, lớn bằng nắm tay thoát ra, biến hóa thành thân ảnh của một nam nhân dữ tợn như ác quỷ, hung hăng chụp lấy chiếc cổ nhỏ nhắn của Băng Tâm

Băng Tâm toàn thân run rẩy, không thốt lên nổi một lời. Ban đầu cô ta cho rằng đó chỉ là một ảo ảnh vô hại, nhưng sau đó cảm giác cổ họng bị bóp chặt, nghẹt thở và đau đớn đã làm cho cô ta nhận ra đó không chỉ là ảo ảnh, mà chính là một thực thể có khả năng sát thương. Khoảng chân không trong nội thể Băng Tâm bỗng dung biến mất, toàn bộ chân khí mà cô ta đã hấp thu từ Sev lập tức nghịch chuyển, quy hồi cổ chủ.

Đôi mắt của Băng Tâm như hoa lên, cô ta cố vùng vẫy, giãy dụa mong thoát khỏi bàn tay ác quỷ nhưng không thể. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ chân khí của Sev đã thoát khỏi kinh mạch của Băng Tâm, nhưng điều đáng sợ hơn thế là chân khí trong nội thể Băng Tâm lại theo dòng chảy đó, tiếp tục tuôn đổ vào kinh mạch của Sev. Băng Tâm kêu gào thảm thiết, nhưng vô ích, vì tạng hàm này được cách âm cực tốt, cũng như cô ta đã dặn dò thuộc hạ không được tự ý xuống đây làm phiền.

Chỉ trong vòng chưa đến nửa giờ, trong cơ thể Băng Tâm gần như không còn chút công lực nào, toàn bộ tu vi của cô ta đều mất sạch, toàn bộ được chuyển sang cho Sev.

Nam nhân ác quỷ cũng biến hóa trở lại thành quang cầu, chui vào nội thể của Sev. Tuy nhiên, Sev vẫn ở trong trạng thái bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn không hay biết một chút gì về sự việc vừa diễn ra.

Băng Tâm lão đảo rời khỏi cơ thể của Sev. Cô ta đảo mắt nhìn quanh, sau đó loạng choạng nhặt một con dao mổ đang để trên khay dụng cụ y khoa ở gần đó. Băng Tâm trừng mắt nhìn Sev đang nằm nhắm mắt, thờ ơ đều đều trên giường, nghiêng răng phần nộ nhằm thẳng vào động mạch cổ đâm tới.

Trước khi mũi dao kịp chạm vào cổ Sev, từ chiếc túi da dài hơn một mét đang để ở góc phòng, một luồng kiếm khí vô hình nhanh như lời điện phóng đến, nhằm vào cổ tay Băng Tâm. Cô ta hét lên một tiếng đau đớn, cổ tay đã bị kiếm khí đâm xuyên qua, máu tươi liền trào ra, con dao mổ rơi xuống sàn nhà.

Một vật gì đó làm bằng tinh thể có màu hổ phách xé toạc chiếc túi bay ra. Băng Tâm kinh hoàng nhận ra đó là một lưỡi kiếm đã bị gãy. Lưỡi kiếm bay lượn trong không trung với tốc độ cực nhanh rồi lao thẳng đến chỗ chiếc giường nơi Sev đang nằm, cắt đứt tất cả những xiềng xích đang trói buộc anh ta rồi dừng lại, lơ lửng cách cổ họng Băng Tâm chừng vài phân.

Băng Tâm chỉ còn biết kinh hoàng đứng sững như trời trồng, không dám động đậy, nhưng lưỡi kiếm vẫn lơ lửng trong không gian, dường như nó vẫn chưa muốn hạ thủ đối với cô ta.

Chừng nửa giờ sau, Sev tỉnh lại, anh ta lồm cồm ngồi dậy, liếc mắt quan sát xung quanh, trong lòng rất ngạc nhiên nhưng không biểu lộ ra nét mặt. Sev vung tay nắm lấy lưỡi kiếm đang bay lơ lửng, nói

“Dường như cô vừa cứu mạng tôi thì phải ... Dù sao cũng cảm ơn cô “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 47: Tái Lập Giao Ước

Ngôi biệt thự sang trọng đó bề ngoài trông có vẻ yên tĩnh

Nhưng bên trong, không khí lại rất căng thẳng, khiến người ta muốn nghẹt thở

Tại khoảng sân phía trước biệt thự, một thanh niên cao hơn 1m80; trang phục đơn giản, tuấn tú như một kẻ lang thang đang khống chế một thiếu nữ gần như lơ lửng bằng một vật nhọn. Đối lập với dáng vẻ nhếch nhác của người thanh niên này là gương mặt điển trai mang nét đẹp kết hợp từ tinh hoa của phương Đông và phương Tây mà anh ta đang sở hữu. Điều bộ của người thanh niên có vẻ rất lo lắng, khẩn trương, không hề giống một tay bắt cóc chuyên nghiệp chút nào

Thiếu nữ mà anh ta đang khống chế trong tay quả thật là một vật tuyệt thế, khiến cho mọi nam nhân trông thấy không thể tránh khỏi việc nảy sinh tà tâm. Nhưng lúc này, trông sắc mặt cô ta rất nhợt nhạt, hơi thở yếu ớt, không có lấy một chút sinh khí.

Bao vây quanh thanh niên là hàng chục vệ sĩ cao lớn, lăm lăm trên tay những khẩu súng ngắn chĩa về phía anh ta. Mặc dù là những vệ sĩ dày dạn kinh nghiệm, nhưng tuyệt nhiên không một người nào dám mạnh động, bởi vì thiếu nữ là một nhân vật rất quan trọng đối với họ. Trong tình huống này, chỉ cần một sai lầm nhỏ sẽ dẫn đến việc thiếu nữ bị thương tổn, tất cả những vệ sĩ đương nhiên là ý thức được điều đó.

Một nam nhân đeo kính râm nhưng vẫn không che giấu nổi vết sẹo dài trên khuôn mặt, lấy giọng hòa hoãn nói

“Hãy thả cô ấy ra. Anh muốn gì chúng tôi đều có thể đáp ứng “

Người thanh niên nói, giọng có vẻ hơi mất bình tĩnh

“Tôi không thể tin ai cả. Tôi cũng không muốn giữ cô ta lâu, khi đến được nơi an toàn tôi sẽ thả cô ta “

Người thanh niên liếc mắt quan sát xung quanh. Không khó khăn gì để anh ta có thể tìm thấy garage – nơi để xe hơi của biệt thự. Thanh niên ôm chặt thiếu nữ như một lá chắn sống, lùi dần đến chỗ garage rồi nhanh chóng ôm cô ta tiến đến một chiếc xe gần nhất.

Thanh niên hướng về những vệ sĩ, nói

“Mau đưa tôi chìa khóa xe “

Đám vệ sĩ nhìn nhau, nam nhân mặt sẹo gật đầu như muốn bảo họ hãy cứ làm theo lời anh ta. Một chùm chìa khóa lập tức được ném ra, thanh niên bắt gọn lấy. Chỉ trong chốc lát, anh ta đã mở được cửa xe và lôi thiếu nữ vào trong. Chiếc xe nổ máy, rời khỏi biệt thự trong vòng chưa đến một phút.

Những vệ sĩ nhanh chóng bước lên những chiếc xe khác, định nổ máy đuổi theo. Nhưng họ lại phát hiện ra một điều, chỉ còn biết nhìn nhau một cách khổ sở

“Chiếc xe này xẹp lốp rồi ... “

“Xe này cũng vậy ... “

“Từ chiếc xe hấn vừa lái đi, tất cả số xe còn lại đều bị thủng lốp ... Làm sao có thể như thế được ... “

“Lúc này tôi trông thấy một vật gì đó màu hổ phách bay lượn vòng vèo dưới gầm xe với tốc độ rất nhanh ... Có lẽ là do vật đó gây ra ... “

Nam nhân mặt sọc thờ dài

“Ôi chào ... Chắc chắn là vật ở trong cái túi đó rồi ... Nó thật ra là thứ quái quỷ gì vậy ... “

“Chúng ta làm sao bây giờ ?” – Một vệ sĩ lên tiếng hỏi

Nam nhân mặt sọc trầm tư suy nghĩ một lúc rồi nói

“Gọi điện báo cho lão gia biết ... Chúng ta cũng phải báo cho bà ấy biết nữa ... “

“Bà ấy ... “ – Tất cả vệ sĩ đồng thanh thốt lên, thanh âm có đôi chút kinh sợ

Nam nhân mặt sọc khò sở nói

“Không sai, chính là vị nữ sư phụ đó của tiểu thư ... Hy vọng bà ấy có thể giúp chúng ta cứu tiểu thư về ... “

Hơn một giờ sau, trên đường cao tốc, ngoại vi thành phố Praha

Một chiếc BMW màu đen bóng loáng đang phóng như bay, sau tay lái là người thanh niên và thiếu nữ - con tin của anh ta. Lúc này, trên người thiếu nữ đang khoác chiếc áo ngoài khá dơ bẩn của thanh niên, che đi phần nào xuân quan đang lộ rõ mồn một.

Thanh niên cẩn thận quan sát kính chiếu hậu một lúc rồi thở phào nhẹ nhõm

“May quá, không ai bám theo cả “

Anh ta nở nụ cười, đưa tay vỗ vào chiếc túi da dài hơn một mét đang ở bên cạnh, nói

“Cảm ơn cô một lần nữa nhé. Mặc dù đem lại cho tôi khá nhiều phiền toái, nhưng lần này xem ra cô cũng làm được một việc có ích rồi đó “

Thiếu nữ kinh ngạc, không kiềm chế nổi, thốt lên câu hỏi

“Anh đang nói chuyện với cái vật đó à ? “

Thanh niên quay sang nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh lùng

“Đương nhiên. Tôi và cô căn bản là không có chuyện gì để nói cả “

Thiếu nữ im lặng, cúi đầu. Từ đôi mắt của cô ta thỉnh thoảng lại chảy ra một giọt lệ trong vắt. Đôi lúc không tự chủ được, thiếu nữ lại khẽ nghiêng rặng, tỏ vẻ căm tức. Thanh niên và thiếu nữ này không thể là ai khác ngoài Sev và Băng Tâm. Sau khi tỉnh dậy, Sev nhanh chóng dùng thanh kiếm gãy không chế Băng Tâm rồi rời khỏi tầng hầm, sau đó tẩu thoát khỏi biệt thự và những vệ sĩ của Băng Tâm.

Trong lòng Băng Tâm dấy lên nhiều cảm xúc phức tạp. Lo âu, hồi hộp, kinh ngạc và phẫn nộ. Cô ta đã dùng vô số thủ đoạn cướp đoạt thành công tu vi của không ít cao thủ để tăng cường cho thực lực của bản thân vượt qua cảnh giới nhất lưu cao thủ và đang gấp gáp tiến vào ngưỡng cửa cường giả. Nhưng không ngờ tất cả thành quả bấy lâu nay lại mất đi chỉ trong phút chốc bởi một tên lang thang thân phận không rõ ràng. Và hiện tại cô ta lại bị tên lang thang đó bắt giữ làm con tin, an nguy của bản thân đều nằm trong tay hắn. Từ lúc bị Sev bắt giữ, Băng Tâm đã thóa mạ, nguyên rủa anh ta hàng ngàn lần, nhưng chỉ trong tâm tưởng, vì chỉ cần một động tác khẽ vung tay là Sev có thể lấy đi tính mạng của cô bất cứ lúc nào. Sau khi tẩu thoát thành công, Sev sẽ làm gì với cô ? Đó vẫn là một câu hỏi lớn mà Băng Tâm không thể giải đáp được.

Đôi lúc, Băng Tâm lại thờ dài, thầm trách mình đã quá tham lam và xem thường đối thủ. Nhưng ngộ ra điều đó lúc này còn có ích gì chẳng ... Tất cả đã quá muộn rồi ...

Sau một lúc thật lâu chìm trong suy tư, Băng Tâm ngược mắt lên và phát hiện ra Sev đang ngồi ngẩn người ra sau tay lái. Mọi động tác của anh ta giống như là những phản xạ vô thức, hiển nhiên là anh ta đã chìm sâu vào thế giới riêng tư của mình. Một ý định táo bạo lóe lên trong đầu Băng Tâm, cô nhẹ nhàng tháo dây an toàn ra, định bất ngờ tấn công Sev. Nhưng chưa kịp ra tay thì Băng Tâm bỗng suy nghĩ lại. Tu vi của Sev đã vốn không tầm thường, đó là chưa kể đến số công lực mà anh ta đã tiếp nhận được từ cô. Liệu với tình trạng võ công gần như bị phế hoàn toàn, cô có thể làm gì được anh ta, hay là sẽ tự làm hại chính bản thân mình ...

Băng Tâm bỗng nhìn thấy chiếc túi. Lúc này, nó đã được mở hé ra, mũi kiếm gãy đang lộ ra trước mắt cô. Đó chính là một vũ khí lợi hại. Nhưng theo lời kể của đám thuộc hạ và những gì đã tận mắt chứng kiến, thanh kiếm gãy đó lại là một vật ma quái rất đáng sợ, nó có ý thức và có thể tự hành động mà không cần đến chủ nhân. Liệu có thể dùng thanh kiếm này đối phó với chính chủ nhân của nó được chẳng ... Đó thật là một việc liều lĩnh vô cùng ...

Nhưng trong hoàn cảnh này, Băng Tâm không thể không liều lĩnh ...

Vừa chạm vào mũi kiếm, Băng Tâm cảm thấy tâm linh xao động khác thường, mọi vật xung quanh đều trở nên trắng xóa như tuyết. Cô biết mình vừa phạm thêm một sai lầm lớn, nhưng đã quá muộn để hối hận về điều đó.

Một lúc sau, khi đôi mắt đã quen với màu trắng của không gian xung quanh, Băng Tâm liền nhìn thấy 2 người. Một người chính là Sev, còn người kia lại là một thiếu nữ phương Tây đẹp tuyệt trần với mái tóc vàng dài chấm gót. Trước vẻ đẹp đó, mặc dù cũng là một nữ nhân mỹ lệ vô cùng nhưng Băng Tâm cũng không tránh khỏi ghen tị trong lòng. Làm sao trên đời này lại có thể có được một nữ nhân như thế ...

Thiếu nữ liếc nhìn Băng Tâm, dịu dàng lên tiếng

“Cô cũng là một nữ nhân khá xinh đẹp, ta không muốn giết cô, đừng ép ta phải ra tay “

Trong lòng Băng Tâm ám ức nghĩ thầm: “Chỉ là “khá xinh đẹp” thôi sao ...”; nhưng sau đó bỗng nhớ đến hoàn cảnh hiện tại của mình, cô giật mình, lui lại mấy bước

“Cô là ... Cô chính là thanh kiếm gãy đó ...” – thanh âm run rẩy của Băng Tâm

Nữ nhân nhìn Băng Tâm, gật nhẹ đầu. Băng Tâm hoảng sợ, vội thay đổi cách xưng hô, nói luôn một tràng dài

“Đây là đâu vậy ? Đại tì ... Tì định làm gì muội thế ? Xin hãy tha thứ cho muội, muội không biết rằng huyênh ấy lại là nam nhân của đại tì. Xin hãy đưa muội rời khỏi nơi này, ở đây muội cảm thấy rất sợ hãi. Muội hứa với tì sẽ không gây khó dễ gì cho nam nhân của tì đâu. Tì tì thật là khả ái, xin hãy tha thứ cho sai lầm của muội ...”

Thiếu nữ tóc vàng ngắt lời

“Nói nhiều quá rồi đấy “

Băng Tâm rùng mình, im bặt. Thiếu nữ tóc vàng quay sang Sev, tươi cười nói

“Công tử định xử lý nữ nhân này như thế nào đây ? Hiện giờ ả đã trở nên vô hại, công tử có thể làm bất cứ điều gì với ả tùy thích. Trước đây ả từng dùng nhiều loại linh dược hiếm có, máu huyết trong người ả cũng là loại cực phẩm khó tìm, công tử có muốn thưởng thức không ? “

Sev nghe thế vội xua tay

“Không đâu ... Tôi làm sao lại có thể uống máu người khác chứ ... Hành động đó thật là man rợ ... Tôi cũng không muốn làm hại cô ta, có lẽ là sau khi cảm thấy an toàn, tôi sẽ trả tự do cho cô ta “

Thiếu nữ sắc mặt hiện lên vẻ không vui, nói

“Xem ra công tử đã quên mất tất cả thật rồi ... Cũng tại công tử đấy, vì sao lại đối xử thô lỗ với thiếp như vậy ? Kẻ mà công tử muốn bảo vệ đã tẩm máu vô số đồng loại của chúng ta, chẳng lẽ công tử không nhận ra điều đó ? Dù đó là ai đi nữa, thiếp không thể tha thứ cho hắn được. Công tử làm cho thiếp thất vọng vô cùng, nếu không phải vì công tử là người duy nhất còn sống của hoàng tộc, e là thiếp đã rời bỏ công tử từ lâu rồi “

Băng Tâm càng nghe, đôi mắt càng mở to lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng cô ta lại thêm rối ren, chẳng thể hiểu nổi gã thanh niên lang thang này thật ra thân phận là như thế nào.

Sev nhăn nhó, tỏ vẻ phiền não

“Lại nói những thứ khó hiểu đó rồi ... Tôi thật sự không thể nhớ gì cả ... Tôi không nhớ ra được quan hệ giữa chúng ta là như thế nào, cũng không biết mình là ai ... Đã có chuyện gì xảy ra với tôi vậy ? Thân phận trước đây của tôi là như thế nào ? “

Thiếu nữ thở dài, suy nghĩ một lúc lâu rồi dè dặt nói

“Công tử chính là vị vương tử cuối cùng của hoàng tộc hấp huyết quý, cũng là người duy nhất kế thừa sức mạnh và di chí của Huyết thần. Giữa công tử và thiếp đã từng có một giao ước. Sau này, đối với một số việc, công tử sẽ phải làm theo ý của tiện thiếp. “

Sev ngắt người ra một lúc rồi hỏi lại

“Thân phận của cô như thế nào, tôi còn chưa biết thì làm sao có thể thực hiện cái giao ước gì đó được. Vả lại, hiện giờ tôi đã mất đi ký ức, làm sao tôi có thể tin được lời nói của cô, có gì xác minh đó là sự thật ? “

Thiếu nữ nhìn Sev bằng ánh mắt u buồn

“Thiếp từng là vị hôn thê của Huyết thần ... Nhưng cuộc hôn nhân đó đã không thành, cuối cùng đường ai nấy đi, nhưng trong lòng thiếp vẫn còn rất nặng tình. Sau đó, thiếp tìm ra một phương pháp tu luyện mới nhưng không thành công rồi chết đi ... À thôi, những chuyện không hay đó thiếp không muốn nhắc đến nữa. Công tử có thể gọi thiếp là Julie, đó là tên gọi lúc còn sống của thiếp. Những giao ước của chúng ta trong quá khứ công tử không nhớ được cũng không sao, ngay bây giờ chúng ta có thể thỏa thuận lại “

Sev chau mày hỏi

“Thỏa thuận à ? Vậy, tôi sẽ được gì trong cuộc giao dịch này ? “

Thiếu nữ kiên nhẫn nói

“Tiện thiếp có thể biến đổi công tử trở thành một cường giả tuyệt thế. Khi đó, công tử sẽ không còn phải e ngại về bất cứ đối thủ nào, không ai có thể ám toán công tử được cả, công tử có thể làm được bất cứ điều gì mà mình muốn, dĩ nhiên là tài phú, quyền lực cũng nằm trong tầm với của công tử, công tử cũng có thể hưởng thụ được vô số mỹ nữ của thế gian này nữa. Cuộc sống như thế cũng không khác tiền cảnh là mấy. “

Sev cười nhạt

“Nghe hấp dẫn đấy. Thế, cô muốn gì ở tôi ? Muốn tôi bán linh hồn cho cô à ? “

Thiếu nữ mỉm cười rất tự nhiên

“Tiện thiếp không cần linh hồn của công tử, chỉ cần công tử giúp đỡ tiện thiếp khôi phục lại hoàng tộc hấp huyết quý mà thôi ... “

“Bằng cách nào ? “ - Sev ngắt lời

Thiếu nữ tiến lại gần Sev, thì thầm một lúc, khuôn mặt Sev bỗng đỏ bừng như say rượu, xua tay liên tục nói

“Làm sao có thể như thế được ...”

Thiếu nữ dịu dàng nói

“Đồng ý hay không vẫn là lựa chọn của công tử thôi, tiện thiếp không muốn ép người. Sẵn đây, tiện thiếp cũng nói để công tử được biết, trước đây công tử đã từng chuốc oán với không ít thế lực hùng mạnh. Sự an nguy của công tử và thân nhân của công tử đều có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào “

Thái độ của Sev bỗng trở nên kiên quyết, anh ta nói rõ từng chữ một

“Chắc chắn là tôi sẽ suy nghĩ và cho cô một câu trả lời. Bây giờ, hãy đưa tôi ra khỏi không gian quỷ quái này, tôi yêu cầu cô đấy.”

Thiếu nữ bất thần xuất thủ xoa nhẹ lên đôi mắt của Sev, không gian trắng xóa bỗng biến mất, chỉ trong phút chốc Sev đã trở về với hiện thực. Một lúc sau, Băng Tâm cũng được phóng thích khỏi không gian đó, cô ta chỉ nhìn Sev bằng ánh mắt kinh dị, mấy lần định mở miệng nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Thời gian dần trôi, một ngày đã kết thúc ...

Đêm xuống, sau nhiều giờ hành trình cuối cùng Sev và Băng Tâm dừng lại ở một khu rừng thuộc ngoại vi địa phận Karlovy Vary. Bình xăng trong xe đã cạn sạch, không còn lấy dù chỉ một giọt.

Sev mở cửa, bước xuống xe nói

“Tôi trả tự do cho cô đấy, muốn đi đâu thì đi, tùy ý cô “

Băng Tâm cắn răng

“Ở một nơi hoang vu như thế này liệu tôi còn có thể đi đâu được, ngay cả phương tiện liên lạc cũng không có “

Sev vận lại

“Chiếc xe này là của đám vệ sĩ của cô chứ nào phải của tôi. Chắc là cô keo kiệt với họ quá nên họ không có tiền, mới đổ xăng ít như vậy, kết quả là bây giờ chúng ta bị kẹt lại tại đây “

Băng Tâm tức giận nói

“Nếu không phải là anh đã vứt bộ đàm cùng điện thoại vệ tinh trong xe đi, chắc là tôi cũng không đến nỗi phải khổ sở như thế đâu “

Sev lại cãi

“Trong tình huống đó, tôi không thể làm khác được. Tôi nào biết số máy móc đó là thứ gì, lỡ như đó lại là thiết bị theo dõi hay thứ gì đó không hay cho lắm thì tôi chắc chắn là sẽ gặp rắc rối “

Tranh cãi một hồi Sev dần đuối lý, bèn mặc kệ thiếu nữ, xách chiếc túi nhanh chóng rời khỏi chiếc xe, tiến vào rừng, chỉ ném lại một câu nói lửng lơ

“Tôi đi đây. Hy vọng cô không gặp phải bọn cướp đường hay là đám tặc hái hoa gì đó ... ”

Băng Tâm liền giẫy nảy, la hét inh ỏi

“Đồ vô lại, không được làm như thế. Anh không biết phép lịch sự sao, không được bỏ rơi một phụ nữ yếu đuối như tôi ở một chỗ như thế này “

Thanh âm của Sev vọng lại từ xa

“Nhớ lại xem cô đã định hại tôi như thế nào. Đối xử với cô như vậy là tốt lắm rồi đó, còn muốn gì nữa “

Màn đêm dần buông xuống, Băng Tâm chui rúc vào xe, co mình trên băng ghế sau nằm im thín thít. Những thanh âm của khu rừng ban đêm liên tục vang lên khiến cô rất sợ hãi. Nếu như trước đây, với tu vi của mình, Băng Tâm cũng không phải lo sợ cho lắm vì dù cho đó là dã thú hay kẻ cướp, cô đều có thể dư sức đối phó. Hiện giờ, với tình trạng mất sạch công lực, thân thể gần như kiệt sức sau một ngày hành trình không nghỉ ngơi, bất cứ thứ gì cũng có thể dễ dàng làm tổn thương Băng Tâm.

Tại Băng Tâm bỗng nghe thấy thanh âm của một chiếc trực thăng bay qua bầu trời. Cô định ra khỏi xe, la hét cầu cứu nhưng sau đó lại thôi. Bàn tính nhút nhát, e dè của một thiếu nữ không cho phép cô làm điều đó.

Tiếng chân người dẫm lên cỏ và lá khô nghe xào xạc. Băng Tâm giật mình, vội vã ra khỏi xe nhanh chóng chui vào một bụi cỏ cao, rậm rạp, dán mình sát đất, nín thở quan sát động tĩnh bên ngoài.

Một toán người trang bị vũ khí tối tân tiến lại chỗ chiếc xe. Họ quan sát một lúc rồi thì thầm trò chuyện cùng nhau

“Gã đó đã rời khỏi xe, chắc chắn là đã đi vào trong khu rừng này “

“Mau chia nhau ra truy đuổi, phải thật cẩn thận đấy, tốt nhất là nên mang kính hồng ngoại vào “

“Còn cô gái đó, nếu tìm thấy cô ta, phải xử lý như thế nào ? “

“Với thân phận của chúng ta, chắc chắn là không thể giao nộp cô ta cho chính quyền để lĩnh thưởng được. Mục tiêu chính của chúng ta vẫn là gã thanh niên đó, nếu gặp cô ta, cứ tặng cô ta một viên đạn vào trán cho nhanh gọn “

Một nam nhân chỉ trang bị khẩu súng ngắn, có vẻ như là chỉ huy của toán người có vũ trang đó nghiêm giọng nói

“Nữ nhân đó rất xinh đẹp. Nếu gặp phải cô ta, anh em tuyệt đối không được nương tay. Hành động của chúng ta lần này phải tuyệt đối bí mật. Bất cứ ai nhìn thấy chúng ta đều không được phép sống sót. Đã rõ chưa ? “

“Rõ” – Tất cả nhân thủ đồng thanh nói

Họ nhanh chóng chia ra thành nhiều tốp nhỏ, mỗi tốp gồm 2 hoặc 3 người, riêng tên chỉ huy lại đi một mình. Dường như đây là thói quen của hắn – một sát thủ chuyên nghiệp

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 48: Âm Đầu

Trên ngọn một cây đại thụ, Sev ngồi co ro, lặng lẽ dõi mắt quan sát bốn phương

Trong tay anh ta nắm chặt thanh kiếm gầy – vũ khí duy nhất của mình.

Một nhóm gồm hai người có vũ trang bỗng xuất hiện, tẩu xảo làm sao, một trong hai tên đó lại ngược mắt nhìn lên trời sau khi nghe thấy tiếng kêu của một con chim ăn đêm vô tình bay ngang qua.

2 khẩu súng trường quân dụng M4A1 có gắn bộ phận hãm thanh được giương lên, nhắm về phía ngọn cây

Với cự ly đó, những tay chuyên nghiệp này chỉ cần đúng 1 giây để nhắm mục tiêu và khai hỏa

Súng nổ, ánh lửa lóe lên trong màn đêm. Đồng thời, một bóng đen từ trên không phóng xuống, trên tay cầm 2 mảnh kiếm gầy nhằm vào cổ 2 người có vũ trang đâm tới. 2 kẻ này vô cùng kinh ngạc, không ngờ mục tiêu của họ lại liều lĩnh nhảy xuống từ độ cao hơn chục mét, tốc độ của người này quả thật rất nhanh ... Chỉ sau vài giây, 2 tay súng đã trở thành 2 cái xác không hồn, cổ họng bị đâm xuyên qua.

Sev kéo 2 xác chết giấu vào trong bụi rậm, đoạt lấy vũ khí của họ. Trước khi rời đi anh ta khẽ nói thầm 1 mình

“Xin lỗi ... Tôi không muốn ... Là do các người ép tôi ... “

Thình thoảng, ánh lửa lại lóe lên, tiếng súng trường giảm thanh vọng lại từ xa. Rồi khu rừng lại trở về với sự yên lặng vốn có của nó.

Lại nói về phần Băng Tâm, sau khi nghe thấy câu chuyện của những kẻ vũ trang, cô ta sợ đến chết khiếp

Với lịch duyệt giang hồ của mình, Băng Tâm nhận biết rằng đó là một nhóm lính đánh thuê – những kẻ giết người không gớm tay. Loại lính đánh thuê này so với sát thủ mà nói, độc ác hơn gấp nhiều lần. Sát thủ đa số thường sử dụng những vũ khí gọn nhẹ, ám toán đối thủ sau đó lảng lảng rời đi, thường là rất ít khi ra tay với những người khác ngoài mục tiêu. Nhưng lính đánh thuê thì khác, họ sử dụng vũ khí quân dụng hạng nặng, mở một cuộc tàn sát quy mô cho đến khi hạ sát được mục tiêu mới thôi. Và trong trận tàn sát đó, họ bắn hạ tất cả những người không phải là đồng đội của họ mà họ bắt gặp được.

Lính đánh thuê và sát thủ rất ít khi đi chung với nhau. Trường hợp này có hơi đặc biệt một chút, chỉ huy nhóm lính đánh thuê lại là một tay sát thủ chuyên nghiệp.

Bia rừng cây cối thưa thớt, địa hình bằng phẳng, không thích hợp để ẩn nấp cho lắm nên Băng Tâm quyết định liều lĩnh đi vào sâu trong khu rừng. Sinh lộ biết đâu lại có thể được tìm thấy trong vùng từ địa ...

Nhưng một lần nữa, Băng Tâm lại phạm phải sai lầm. Cô ta đã quên mất bây giờ mình chỉ là một thiếu nữ yếu ớt và hơn nữa, rất vụng về. Màn đêm tối đen như mực, chỉ có một thứ ánh sáng nhàn nhạt, mờ ảo của trăng sao, Băng Tâm gần như không nhìn thấy được gì, chỉ biết dò dẫm bước đi theo quán tính.

Băng Tâm vô ý vấp phải một chướng ngại vật, trượt chân ngã phịch xuống đất. Chưa kịp định thần, cô liền nghe thấy tiếng chân người hối hả chạy đến. Băng Tâm hoảng hốt, liền nhanh chóng nằm dãn người sát đất, đôi mắt nhắm nghiền, trong lòng thầm cầu trời khẩn Phật phù hộ cho lũ lính đánh thuê đó không phát hiện ra cô ta.

Vận xui của Băng Tâm vẫn chưa dứt, chỉ vài phút sau một mũi súng lạnh lẽo dí vào sát gáy cô ta. Băng Tâm giật mình, từ từ quay lại, lập tức nhìn thấy hai tên lính đánh thuê mặc đồ ngụy trang, vẽ mặt bằng một loại sơn đen

Băng Tâm như quên hết tất cả sự tôn nghiêm của một tiểu thư đài các, xuống giọng van xin

“Đừng giết tôi ... Cầu xin các anh đó ... Muốn làm gì tôi cũng được, nhưng xin đừng giết tôi ...”

Vừa nói, cô ta lại vừa động tay cời dần những chiếc cúc áo, bày ra một tư thế hết sức dụ hoặc. Câu dẫn nam nhân chính là sở trường của Băng Tâm, cô ta đang hy vọng điều này có thể cứu mạng mình được.

Hai tên lính đánh thuê không nói năng gì, lạnh lùng lên đạn, giương súng nhắm vào giữa trán Băng Tâm. Cô ta thấy thế, khiếp sợ đến nỗi không còn biết gì nữa, cứng đờ người ra, không thể cử động được dù chỉ một ngón tay. Hai tiếng động rất khẽ vang lên, rồi mọi vật trở nên yên lặng như tờ.

Mãi một lúc thật lâu sau Băng Tâm mới định thần trở lại. Chưa kịp mừng rỡ vì mình vẫn còn chưa chết, cô hoảng hốt giật mình khi nhìn thấy 2 tử thi đầm máu trước mặt, chính là 2 tên lính đánh thuê lúc này. Cả 2 đều bị đạn bắn xuyên qua đầu từ phía sau, tử huyệt đã bị vỡ nát, máu và não tủy tuôn ra trông rất ghê tởm.

Từ sau một góc cây gần đó, thân ảnh một nam nhân dần xuất hiện, thận trọng di chuyển tiến lại gần Băng Tâm rồi nhanh chóng bế cô lên, phóng đi như bay. Sau hơn nửa giờ di chuyển, họ đã vào sâu trong khu rừng. Nam nhân dừng lại, lắng tai nghe ngóng một lúc rồi bỏ Băng Tâm xuống. Dưới ánh trăng mờ ảo, Băng Tâm không mất nhiều thời gian để nhận ra nam nhân vừa cứu cô chính là Sev – gã lang thang. Trên tay Sev là một khẩu M4A1 giảm thanh vốn từng là vật sở hữu của một tên lính đánh thuê xấu số.

Khôi phục được một chút bình tĩnh, Băng Tâm lên giọng kiêu kì nói

“Đúng là anh vừa cứu mạng tôi, nhưng đừng tưởng là tôi sẽ biết ơn anh nhé. Nếu không phải tại anh chắc chắn là tôi sẽ không gặp rắc rối như thế này đâu ... “

Sev không tỏ ra tức giận với thái độ vô ơn đó, anh ta nhìn thẳng vào mắt Băng Tâm, khẽ nói

“Có thể chĩa súng vào cô và bóp cò, chắc chắn đó không phải là những vệ sĩ của cô rồi “

Băng Tâm “hừ” một tiếng, nói

“Đương nhiên là không phải rồi. Lúc ở bia rừng, tôi nhìn thấy bọn chúng đến đây trên một chiếc trực thăng. Theo những gì chúng nói với nhau, mục tiêu của chúng chính là anh đấy. Tôi chỉ là người vô tội bị vạ lây thôi “

Sev nghiêm giọng hỏi

“Cô đã nhìn thấy bọn chúng ? Tất cả có bao nhiêu tên vậy ? “

Băng Tâm lẩm nhẩm đếm rồi trả lời

“15 tên tất cả “

Sev gật đầu

“Vậy chỉ còn một tên nữa mà thôi. Hy vọng bọn chúng không có tiếp viện “

Băng Tâm kinh ngạc thốt lên

“Tất cả bọn còn lại đều bị anh hạ sao ? “

Sev xác nhận

“Tổng cộng tôi đã hạ được 14 tên. Tôi có một linh cảm rằng tên cuối cùng đó chính là kẻ lợi hại nhất trong bọn “

Sev không nói thêm gì, dẫn theo Băng Tâm tiếp tục di chuyển một cách thận trọng trong khu rừng. Chừng nửa giờ sau, họ phát hiện một ngôi nhà gỗ được xây dựng một cách sơ sài giữa những tàng cây. Sev thận trọng tiến đến, nín thở quan sát thật kĩ lưỡng rồi bắn vỡ ổ khóa, đẩy cửa bước vào nhà. Băng Tâm cũng theo sát gót anh ta.

Sev nhìn xung quanh một lượt, nói

“Ngôi nhà này có lẽ là do những người kiểm lâm dựng nên “

Đồ đạc trong ngôi nhà gỗ đều bám đầy bụi. Băng Tâm rào bước dạo một vòng rồi mừng rỡ chỉ cho Sev một vật cô ta vừa tìm thấy

“Anh xem kia, một can xăng nhỏ, trong đó chắc là cũng còn được vài lít xăng. Chúng ta gặp may rồi, chỉ cần đem nó về chỗ chiếc xe là có thể nổ máy, thoát khỏi cái nơi đáng nguyền rủa này “

Sev cười nhạt

“Thoát khỏi khu rừng này thì đúng, nhưng sau đó cô sẽ xuống địa ngục “

Băng Tâm bủi môi

“Anh đang dọa tôi đấy hả “

Sev phân tích

“Đơn giản thôi, chiếc xe đó là phương tiện tẩu thoát duy nhất của chúng ta, đối thủ của chúng ta cũng biết điều đó. Dĩ nhiên là một khi họ đã phát hiện ra nó thì họ không thể không bỏ một chút thời gian để làm điều gì đó nhằm chặn đường lui của chúng ta. Có thể là họ sẽ cài vào đó một quả bom, cũng có thể sẽ bố trí gần đó một tay bắn t** thiện xạ “

Băng Tâm ngăn người ra, những điều Sev nói không phải là không có lý, dường như vì quá sợ hãi và nôn nóng muốn rời khỏi khu rừng nên cô ta đã quên mất, không suy nghĩ đến điều đó.

“Thật vậy sao ... Vậy, chúng ta phải làm thế nào đây ? “ – Băng Tâm lo lắng hỏi

Sev bình tĩnh nói

“Chúng ta vẫn phải trở về chỗ chiếc xe. Dù sao, đó vẫn là lối thoát duy nhất của chúng ta. “

Bình minh sắp ló dạng, ở bìa rừng, chiếc BMW màu đen đã ướt đẫm bởi sương đêm

Từ một con đường mòn gần đó, Sev thong thả tiến lại gần chiếc xe. Khi còn cách chiếc xe chừng 10 mét, anh ta bỗng dừng lại, lớn tiếng hô lên

“Hiện thân đi nào anh bạn, tôi đã nhận ra sự có mặt của anh bạn rồi “

Cửa xe mở ra, một nam nhân trung niên gương mặt khắc khổ mặc quân phục rằn ri xuất hiện. Sev và nam nhân đó đứng lặng người nhìn nhau một lúc lâu, không ai nói với ai câu nào

Chân chừ một lúc, Sev quyết định lên tiếng trước

“Lữ đoàn Từ Chiến. Một đơn vị lính đánh thuê được thành lập bởi những cựu chiến binh hiếu chiến và khát máu. “

Nam nhân trung niên nhếch mép cười

“Kiến thức khá lắm. Những tên kia chính là nhân thủ của đơn vị đánh thuê đó. Nhưng ta thì không phải. Tên của ta là Nicolas, có người bỏ ra một số tiền

không nhỏ để thuê ta dẫn nhóm lính đánh thuê đó truy sát ngươi. “

Sev nở nụ cười, giọng nói như giễu cợt

“Tôi tưởng là ông sẽ phục kích ở đâu đó đấy chứ, không ngờ lại nấp ngay ở bên trong xe “

Nicolas nói

“Có thể hạ sát 14 tên lính tinh nhuệ của lữ đoàn Tử Chiến, ngươi thật là một kẻ không đơn giản. Xưa nay ta vẫn thích trực tiếp đối đầu với những mục tiêu khó diệt, không thích bắn lén cho lắm “

Sev cho rằng nam nhân tên gọi Nicolas này có lẽ biết 1 ít về quá khứ của mình, bèn tìm cách dò hỏi

“Cái mạng của tôi được giá bao nhiêu vậy ? Có thể cho tôi biết được chăng ? “

“50 triệu USD “ – Nicolas đáp ngay

Băng Tâm nấp ở một bụi cỏ gần đó nghe vậy cũng hơi kinh ngạc. Gã lang thang này thân phận thật ra là như thế nào, vì sao lại có người dám bỏ một khoản tiền lớn như vậy để trừ khử anh ta ...

“Ông biết gì về tôi ? “ – Sev lại hỏi

Nicolas rút ra một con dao găm sắc như nước, nhặt nhều đáp

“Vì sao lại phải nói cho ngươi biết chứ. Chút nữa xuống địa ngục mà hỏi Diêm vương ấy “

Sev có ý ném khẩu M4A1 giảm thanh vào bụi cỏ nơi Băng Tâm đang ẩn nấp, mở chiếc túi da, lấy ra đoạn kiếm gãy, tay phải nắm hờ nơi cán kiếm rồi lui lại một bước, đứng thủ thế.

Nicolas bất ngờ động thủ, phóng thẳng về phía Sev với một tốc độ rất nhanh. Băng Tâm chỉ nhìn thấy 2 bóng người lao vút qua nhau, không kịp thấy rõ động tác của họ. Cô mò tìm trong đám cỏ, nhẹ nhàng nhặt khẩu M4A1 lên, cầm chặt trong tay.

Sau đợt tấn công đầu tiên, cả 2 đối thủ đứng cách nhau vài mét, găm ghè nhìn nhau bằng ánh mắt đầy sát khí. Cả 2 đều bị thương. Sev bị đâm trúng bả vai bên trái, còn Nicolas trước ngực đã hiện ra một vết chém khá sâu. Máu tuôn ra thấm ướt cả áo, nhưng cả 2 đều rất bình tĩnh.

“Nhanh lắm. Thật thú vị “ – Nicolas liếm môi, đưa ngón cái lên tỏ ý khen ngợi

Sev mỉm cười

“Thân thủ của ông cũng rất khá. Quả thật là một sát thủ lành nghề “

Sau một tràng cười, 2 đối thủ lại lao vào nhau. 2 đạo quang ảnh lóe lên rồi tắt lịm. 2 bóng người tiếp tục bám sát nhau, trông cứ như đang khiêu vũ, một vũ điệu của tử thần. Máu từ những vết thương mới hình thành bắn ra, nhuộm đỏ những ngọn cỏ non non mơn mẫm trên mặt đất. Trải qua hơn 10 phút giao chiến quyết liệt, vẫn chưa ai có thể chiếm ưu thế so với đối thủ. Số vết thương trên người cả 2 càng lúc càng nhiều hơn nhưng đều không phải thương tích chí mạng, cả 2 đều chưa tìm được cơ hội để hạ sát chiêu lên đối thủ của mình.

Nicolas bất ngờ nắm được cổ tay cầm kiếm của Sev. Sev gặp nguy không loạn, quan sát thật kĩ rồi bất ngờ dùng song chỉ kẹp chặt mũi dao của Nicolas, khi nó còn cách ngực anh ta chưa đến một phân. Cả 2 lại bất ngờ xuất cước đá vào thân thể đối thủ, mượn lực đạo đó để thoát khỏi sự khống chế.

Vừa rời khỏi nhau, 2 đối thủ lui lại mấy bước, gờm gờm nhìn nhau, trên khuôn mặt bỗng nở nụ cười đầy sáng khoái.

Nicolas nói

“Xem ra không thể không dùng đến tuyệt kĩ để đối phó với ngươi rồi”

Sev hướng về phía Nicolas, hất hàm tỏ vẻ thách thức. Dao găm trên tay Nicolas bỗng lóe sáng, hóa thành một đạo quang ảnh tựa như măng xà uốn lượn đâm thẳng vào phần ngực bên trái của Sev. Sev bình tĩnh vùng đoạn kiếm gãy chống đỡ, lưỡi dao lập tức bị chặn lại, nhưng một luồng khí tức lạnh lẽo, sắc bén vẫn tiếp tục đi xuyên qua thân kiếm. Sev chỉ kịp theo phản xạ lách người sang bên rồi cảm thấy mạn sườn đau nhói. Một vết thương sâu hoắm hiện ra, máu phun như suối

“Đó là chiêu thức gì thế “ – Sev một tay bịt chặt miệng vết thương, lên tiếng hỏi

Nicolas cười đắc ý đáp

“Xuyên tâm đao khí – là một công phu ta học được từ những cao thủ phương Đông. Ngươi thật là một đối thủ hiếm gặp, đã khiến ta phải xuất ra tuyệt kĩ này “

Sev cảm thấy hơi chóng mặt, hoa mắt. Anh ta hiểu rằng mình đã mất đi khá nhiều máu, hiển nhiên là đã lâm vào thế hạ phong. Nicolas không bỏ lỡ thời

cơ, lại xuất chiêu một lần nữa, quyết tâm hạ gục đối thủ trong đợt tấn công này. Hắn cùng lúc phát ra 7 luồng đao khí, cũng là giới hạn lớn nhất có thể xuất chiêu. Mắt Nicolas nhìn thấy thân thể của Sev đã bị những luồng đao khí xuyên qua, nhưng hắn lại phát hiện ra là không có một giọt máu nào đổ ra cả.

Thân ảnh của Sev biến mất. Cùng lúc, Nicolas cảm thấy một vật nhọn lạnh lẽo đang chĩa vào cổ hắn.

“Ông thua rồi” – Sev khẽ nói

Nicolas trên trán đã ướt đầm mồ hôi, giọng nói run rẩy

“Không thể như vậy được ... Trên đời không thể có kẻ nào nhanh đến thế ... Ngươi chính là ma quỷ ... “

Nicolas liều mạng xoay người thật nhanh, đâm mũi dao vào Sev, nhưng chỉ đâm trúng vào khoảng không. Cổ tay hắn chợt đau nhói, con dao găm rơi xuống đất. Thanh kiếm gãy đã đâm xuyên qua cổ tay Nicolas mà hắn không hề hay biết gì cả. Nicolas hiểu rằng hắn đã thật sự bại trận, bèn buông xuôi tất cả, đứng sững như trời trồng chờ đợi đối thủ ra tay kết liễu. Nhưng Sev vẫn chần chừ, chưa hạ thủ tiêu diệt Nicolas ngay, hiển nhiên là anh ta có một chủ ý khác.

Sev gần giọng, nói

“Ai đã thuê ông ? Chi tiết về phi vụ này như thế nào ? Nếu nói ra điều đó, tôi sẽ tha cho ông “

Nicolas lấy trong người ra một máy PDA, ném xuống đất

“Những thông tin đó đều được lưu lại ở đây. Ngươi tự mà xem lấy “

Nói đoạn, Nicolas lấy từ trong thắt lưng ra một khẩu súng ngắn, đưa lên mắt ngắm nghía một lúc thật lâu. Nếu là người bình thường, e là Sev đã hạ thủ với Nicolas ngay khi hắn vừa chạm tay vào thắt lưng, nhưng với thân thủ quý dị của anh ta, thứ vũ khí nhỏ bé này dường như không hề đáng ngại một chút nào.

“Non xanh còn đó, lo gì thiếu cùi đốt. Không nhất thiết hề thất bại là phải tự sát đâu “ – Sev lên tiếng

Nicolas đưa khẩu súng lên thái dương, nhắm mắt lại, ngón tay dần xiết lại trên cò súng. Khuôn mặt hắn thảnh thơi lại co giật, như đang có một sự đấu tranh, giằng xé trong tư tưởng. Sev không nói gì, chỉ đứng sang một bên lặng lẽ quan sát. Sau nửa giờ đấu tranh trong tư tưởng, Nicolas mở mắt ra, giắt khẩu súng vào thắt lưng, thờ dãi nói

“Giết người khác thì dễ, tự xuống tay với mình mới khó lắm sao ... “

Nicolas tiến về phía Sev, nói bằng thanh âm rất nhỏ

“Không có bom trong xe đâu. Nhưng hãy cẩn thận kẻo bị bắn lên đó “

Nói xong, hắn rào bước về phía con đường lớn, nhanh chóng bỏ đi, chỉ trong chốc lát đã mất hút ở đằng xa.

Còn lại một mình, Sev cười lớn tiếng, hỏi như chế giễu

“Ngắm lâu như vậy mà vẫn chưa dám bóp cò sao ? Có cảm thấy môi tay không ? “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 49: Nhất Thể Song Hồn

Trong bụi cỏ rậm rạp, Băng Tâm giật mình đánh rơi khẩu M4A1 đang cầm trên tay

Đã chứng kiến không chỉ một lần thân pháp nhanh như điện của Sev, cô không đủ tự tin để bóp cò, mặc dù trong lòng rất căm ghét anh ta. Băng Tâm cố trấn tĩnh, tự nhủ rằng mình đã quyết định đúng. Hóa ra Sev đã biết được việc mình bị ngắm bắn, nhưng anh ta vẫn giả đồ như không hay biết gì, đến tận phút cuối mới ngửa bài, quả thật là một tay cáo già không đơn giản chút nào ...

Băng Tâm chui ra khỏi bụi cỏ, gượng gạo nở nụ cười

“Tôi chỉ muốn giúp anh hạ tên sát thủ dùng dao đó thôi ... Không có ý định hại anh đâu ... Thật đấy ... “

Sev trừng mắt nhìn cô ta

“Chẳng thà nói rằng cô ngắm bắn tôi thì còn có thể thông cảm được. Đây là cuộc tranh đấu công bình giữa võ giả với nhau, hành vi ám toán để tiện đó không thể chấp nhận được “

Sát khí bùng bùng từ đôi mắt của Sev làm Băng Tâm thật sự hoảng sợ. Cô lui lại mấy bước, cố gắng phân trần

“Nhưng với tình cảnh lúc đó, nếu như anh không đánh lại hấn, e là tôi cũng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng. Anh thử nghĩ xem, nếu anh ở vị trí của tôi, anh có làm như thế không ... “

Sev ngẫm nghĩ một lúc rồi xua tay, nói

“Thôi được ... Tôi hiểu ... Xem như chưa có gì xảy ra ... “

Sev quay lưng lại, quan sát con đường lớn một lúc rồi lấy trong người ra mấy hộp tiếp đạn, ném về phía Băng Tâm

“Cho cô này, bây giờ cô đã có vũ khí rồi đó, tự lo liệu lấy đi. Đã không ưa nhau thì không nên đi chung với nhau “

Băng Tâm im lặng, không nói tiếng nào. Sev cảm thấy ngạc nhiên, vội xoay người lại, nhanh chóng phát hiện ra cô ta đang đứng như trời trồng, miệng há hốc tỏ vẻ kinh hoàng

Chỉ có một giải thích duy nhất cho hiện tượng này, Sev nhanh chóng tìm ra được lời giải đó

“Julie ... Lại là cô ... Cô đang tính toán cái quái gì vậy ... “

Nói về Băng Tâm, khi Sev vừa quay lưng đi, cô ta bỗng nhìn thấy con mắt quý dị trên thanh kiếm gãy đột nhiên mở ra. Chưa kịp cảm thấy kinh hoàng, Băng Tâm đã bị hút vào thế giới trắng xóa đó một lần nữa. Julie đã đứng đợi sẵn ở đó từ lúc nào, về mặt thâm trầm khó đoán. Băng Tâm rùng mình, như cảm giác được một việc không hay sắp xảy đến với mình

Julie lên tiếng

“Tôi đã bảo cô rồi mà, việc cô bị mất hết công lực là do cô tự chuốc lấy, nếu cô còn mưu toan ám hại công tử, tôi sẽ không bỏ qua cho cô. Cô không nhớ sao ? “

Băng Tâm run rẩy, cố gắng biện minh

“Muội chỉ muốn giúp nam nhân của ti hạ gã sát thủ đó , chứ không hề có ý định bắn anh ta từ phía sau ... “

Julie quát lớn

“Câm miệng ! Miệng lưỡi cô rất xảo quyệt, nói láo với công tử thì được, riêng với ta, cô đừng hòng. Nói cho cô biết, ta có khả năng đọc được suy nghĩ trong đầu cô, không có gì mà ta lại không biết cả “

Băng Tâm sợ hãi, toàn thân run rẩy, đôi chân như mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất, miệng không ngớt van xin

“Đại ti, muội biết sai rồi ... Sau này muội không dám nữa ... Xin hãy tha mạng cho muội ... Muội cầu xin ti đó ... “

Julie phì cười trước điệu bộ của Băng Tâm, nói

“Lưu lại mạng sống của cô cũng được, nhưng cô phải làm theo một yêu cầu của ta. Thế nào ? Có đồng ý không ? “

Băng Tâm gật đầu lia lịa

“Muội đương nhiên là đồng ý. Mười yêu cầu muội cũng sẽ thực hiện. Chỉ cần ti không giết muội “

Julie nghiêm trang nói

“Mặc dù cô là kẻ tráo trở, nhưng xưa nay ta vốn không muốn để ai phải chịu thiệt thòi cả. Ta sẽ giúp cô giữ lại mạng sống, đồng thời sẽ tìm cách khôi phục công lực cho cô. Đổi lại, cô phải toàn tâm toàn ý làm theo điều kiện của ta. Có chấp nhận không ? “

Băng Tâm lại gật đầu như một cái máy, Julie cười nhạt, nói

“Ta muốn mượn của cô một thứ. Ta sẽ sử dụng nó trong một thời gian, không rõ là bao lâu “

Băng Tâm tò mò hỏi

“Là thứ gì vậy ? Đại tì, người có pháp lực thần thông quảng đại như thế vì sao lại cần gì đến một thứ gì đó của một kẻ yếu đuối như muội đây ? “

Julie chậm rãi nói

“Ta muốn mượn thân thể của cô “

“Á ! “ – Băng Tâm bất giác thét lên

Khi Băng Tâm khôi phục tri giác, liền phát hiện ra Sev đang nhìn chằm chằm vào mình bằng ánh mắt rất kỳ lạ. Theo thói quen, cô lập tức khép chân lại, đưa tay che lên trước bộ ngực gọi cảm, trông cứ như một thiếu nữ e thẹn.

Nhưng Sev lại không có cùng một suy nghĩ với Băng Tâm, anh ta hỏi

“Julie đã gọi cô vào không gian đó phải không ? Cô ta nói gì với cô vậy ? “

Băng Tâm giật mình, nhanh chóng trả lời

“Cô ta bảo tôi phải đi theo anh, cho đến khi nào cô ta bảo tôi rời khỏi anh thì thôi ... “

Sev chau mày, tỏ vẻ không vui

“Mặc kệ cô ta. Chút nữa cô cứ làm theo ý mình, tìm một phương tiện nào đó để quá giang mà trở về nhà. À, hay là tôi sẽ đưa cô đến một thị trấn, hay một thành phố nào đó ở gần đây nhất, sau đó sẽ thuê taxi đưa cô về nhà “

Băng Tâm lắc đầu, khổ sở nói

“Không được ... Nếu không làm theo lời cô ta, cô ta sẽ giết tôi ... “

Sev bật cười

“Ha ha ha ... Thôi thì thế này, tôi sẽ mang theo thanh kiếm, đi thật xa bằng đôi chân của mình, còn chiếc xe đó sẽ để lại cho cô, cô sẽ tự lái xe mà về. Như thế Julie sẽ không thể nào giết cô được “

Băng Tâm vẫn lắc đầu, nói

“Vô ích thôi ... Cô ta không còn ở trong thanh kiếm đó nữa mà đã nhập vào thân thể của tôi rồi ... Nếu tôi không đi cùng anh, cô ta sẽ giết tôi ... “

Sev không lấy làm ngạc nhiên cho lắm, vì trước đây Julie đã từng nhập vào thân thể người khác không ít lần để mang thanh kiếm gãy trả về cho anh ta.

Trong đầu Sev thầm nghĩ

“Cô ta đang làm cái quái gì vậy ... Ở trong thanh kiếm đó không được sao mà lại phải nhập vào thân xác người khác. Lại còn bắt cô ta đi theo mình nữa ... Julie ơi là Julie, cô muốn gì đây ... “

Đôi mắt Băng Tâm bỗng phát ra quang mang màu đỏ như máu, nhìn thẳng vào Sev nói

“Công tử. Tiệp thiếp không thích trú thân trong thanh kiếm đó nữa nên mới quyết định mượn tạm thân thể của nữ nhân này. Như thế sau này thiếp và công tử sẽ thuận tiện hơn trong việc giao tiếp với nhau. Thiếp biết công tử cũng không thích không gian của thiếp lắm ... “

Sev gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ

“Đó vẫn chỉ là một lý do thôi, còn nguyên nhân thật sự thế nào thì e là cô ta sẽ không nói ra cho mình biết đâu. Thôi kệ ... Tôi đâu hay tới đó vậy ... “

Julie lại lên tiếng

“Sau này, nếu không có việc gì cần thiết, thiếp sẽ không xuất hiện đâu. Công tử cứ yên tâm “

Sev vỗ tay vào nhau đánh “bốp” một tiếng, nói như reo lên

”Hiểu rồi. Cô chính là một linh hồn. Tôi từng nghe ai đó nói rằng linh hồn cũng là một loại năng lượng. Có vẻ như việc trú thân trong thanh kiếm gãy đó làm năng lượng của cô bị suy giảm nên cô mới phải tìm đến thân xác của một người đang sống. Có đúng không nào ? “

Julie thờ dãi

“Công tử quả thật rất thông minh ... Tiệp thiếp ra nông nổi này đều là do công tử làm hại đấy ... “

Nói đoạn, ánh sáng đỏ tỏa ra từ đôi mắt của Băng Tâm bỗng biến mất, hiển nhiên là Julie đã rời đi, trả lại quyền điều khiển cơ thể cho Băng Tâm. Sev

cũng nhận thấy điều đó, cũng không nói thêm gì, lẳng lặng nhặt chiếc PDA của Nicolas lên rồi dán mắt vào đó, thỉnh thoảng lại bấm phím một cách vội vã.

Sev đã dễ dàng tìm thấy một thông điệp lưu lại trên PDA, trong đó viết

“Cấp độ của nhiệm vụ : 10+

Tiền thưởng: 50 triệu USD

Mục tiêu: Lâm Văn Thiên – ngoại hiệu “Tà thần “ – tuổi 21 – giới tính: nam – quốc tịch Mĩ

Yêu cầu: hạ sát mục tiêu và mang chứng cứ tử vong về trung tâm

Tung tích của mục tiêu: 15:00 Praha – cộng hòa Séc, đang di chuyển về hướng Tây Bắc, dự kiến sẽ xuất hiện tại ngoại vi Karlovy Vary trong vài giờ tiếp theo.

Ghi chú: nếu đoạt được binh khí của mục tiêu - một thanh kiếm làm bằng tinh thể có màu hổ phách, sẽ được thưởng thêm 50 triệu USD nữa “

Đọc xong đoạn thông điệp, Sev trầm tư một lúc rồi lẩm bẩm đọc thoại

“Hóa ra tên gọi của mình là Lâm Văn Thiên, lại có ngoại hiệu là Tà thần gì đó ... 100 triệu USD thật sự là có sức hấp dẫn rất lớn, sau này mình sẽ gặp không ít phiền toái đây ... Tiếc thật, trong đây lại không có dữ liệu về kẻ đã phát động nhiệm vụ truy sát mình ... “

Trong lúc Sev đang suy nghĩ, Băng Tâm không nén nổi sự tò mò đã đến bên anh ta, lén lút giật lấy chiếc máy PDA. Vừa đọc xong nội dung đoạn thông điệp, cô ta giật mình, thốt lên

“Hóa ra anh chính là gã Tà thần đó ... Chẳng trách vì sao anh lại bị truy sát gắt gao đến như vậy ... “

Sev quay sang Băng Tâm, 2 tay nắm chặt lấy vai cô, hỏi một cách vội vã

“Mau nói cho tôi biết, cô biết được những gì về cái gã gọi là Tà thần đó ? “

Băng Tâm nhăn mặt

“Đau ... Bỏ tôi ra ... Tay anh cứng như sắt ấy ... Làm tôi đau muốn chết “

Sev vội buông cô ta ra, Băng Tâm dè dặt nói

“Tôi từng tham gia Thiên Cơ đại điển lần đó, đã từng trông thấy Tà thần ... Nhưng không nhìn rõ mặt, bởi vì xung quanh anh ta bị che phủ bởi một lớp hắc khí tà dị ... Đó quả thật là một kẻ rất đáng sợ ... Trong trận chiến ở Vô Danh trấn - nơi cử hành Thiên Cơ đại điển , Tà thần đã cướp đi sinh mạng của hàng ngàn cao thủ thuộc nhiều môn phái khác nhau. Tóm lại, anh đã đắc tội với không ít thế lực cả chính lẫn tà rồi ... “

Sev ngần ngừi ra một lúc, lại hỏi tiếp

“Cô đã từng giao thủ với Tà thần rồi à ? “

Băng Tâm lắc đầu nguây nguây

“Không ... Lúc đó tôi không có giao chiến với anh ... Tôi tham dự Thiên Cơ đại điển chủ yếu là muốn mua bí mật về thuật trụ nhan mà thôi ... Anh biết đấy, thời gian và sự lão hóa chính là kẻ thù lớn nhất của phụ nữ ... Với cục diện hỗn loạn lúc đó, tôi e sợ rằng việc giao chiến sẽ làm tổn hại đến nhan sắc của mình, nên đã quyết định án binh bất động không làm gì cả “

Lời nói của Băng Tâm cũng khá hợp lý, sự thật cũng gần như vậy, nên cô ta diễn đạt rất tự nhiên, Sev cũng tin tưởng phần nào, không hỏi thêm gì nữa.. Hiển nhiên là lẽ vật mà Băng Tâm định dâng cho Thiên Cơ lão nhân đã bị từ chối, cho nên lúc Thiên Cơ lão nhân hạ lệnh bắt sống Lãnh diện tử thần, Băng Tâm rất háo hức muốn lập công. Với bản tính xảo quyệt, ranh ma của mình, cô ta quyết định bảo lưu thực lực đợi đến giây phút tối hậu mới ra tay. Nhưng không ngờ vào đúng giây phút quan trọng đó, Tà thần lại xuất ra một chiêu thức với uy lực hủy thiên diệt địa, mở đường cho Tử thần chạy thoát, thế là cô ta xoi hỏng bống không. Đến tận bây giờ, chiêu thức uy mãnh đó vẫn còn in sâu ấn tượng trong tâm trí của Băng Tâm, khi biết gã lang thang Sev chính là Tà thần, trong lòng cô ta bất chợt sinh ra cảm giác ái ngại, sợ sệt, thái độ trở nên rụt rè, nhút nhát như một chú cừu non gặp phải sói.

Không lâu sau đó, chiếc BMW màu đen bỗng nổ máy, phóng đi với tốc độ nhanh trên xa lộ đầy bụi bặm

Hơn 1 tuần sau, ở 1 nơi nào đó tại Đông Âu

Trời đã về đêm, một đoàn tàu lửa đang chuyển bánh một cách đều đặn giữa cánh đồng tuyết rơi trắng xóa.

Trên một toa chở hàng ở gần cuối đoàn tàu, xuất hiện 2 người, dĩ nhiên họ là những hành khách trốn vé

Đó là một đôi nam thanh nữ tú trông khá xứng đôi , ăn mặc rất giản dị ...

Nam thanh niên dựa lưng vào một thùng gỗ, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều như đang ngủ say, còn thiếu nữ lại nhìn ra ngoài, ngắm những bông tuyết rơi, thỉnh thoảng lại cất tiếng thở dài náo nức

Chàng thanh niên này chính là Sev – gã lang thang, nhưng lúc này anh ta đã sử dụng lại thân phận thật của mình : Tà thần Lâm Vấn Thiên. Còn thiếu nữ không thể là ai khác ngoài Băng Tâm, người đồng hành bất đắc dĩ của chàng.

Mấy ngày gần đây Vấn Thiên rất thích ngủ. Hễ có cơ hội là chàng lại đặt lưng xuống, nhắm mắt rơi vào giấc mộng. Chính trong những giấc mộng đó, quá khứ của chàng dần hiện ra, như một đoạn phim chiếu chậm. Đây thật là những cơ hội tuyệt vời để Băng Tâm ra tay ám toán Vấn Thiên, thế nhưng cô ta đã từ bỏ ý định đó từ lâu, cũng như không dám suy nghĩ đến việc đó, dù chỉ trong thoáng chốc.

Từ lúc rời khỏi khu rừng, Vấn Thiên bị ám toán không ít lần bởi những tên sát thủ và lính đánh thuê tham tiền. Nhưng chàng vẫn sống sót, và dĩ nhiên là những kẻ truy sát chàng đều vong mạng. 100 triệu USD không phải dễ dàng mà có được ... Nhưng vẫn có vô số con thiếu thân vì món tiền này mà liều mạng.

Lữ đoàn Tử Chiến đã bị tiêu diệt sạch sẽ đến tên cuối cùng

38 sát thủ có cả nam lẫn nữ, đủ mọi độ tuổi, đã bỏ mạng dưới tay Vấn Thiên

Những sát thủ này không phải là những kẻ tay mơ mới ra nghề. Chỉ những sát thủ có thành tích nhất định mới có thể truy cập vào trang web của tổ chức trung gian, nơi nhiệm vụ truy sát Vấn Thiên được đăng tải. Thông tin của tổ chức trung gian đó quả thật lợi hại vô cùng, tin tức cập nhật hàng giờ, rất chính xác ...

Đa số tử thi được tìm thấy đều có cùng tử trạng giống nhau, chết vì một nhát kiếm chí mạng. Cũng có một vài tử thi khác tình trạng thê thảm hơn, bị cắn đứt động mạch cổ, thân thể khô héo, máu huyết không còn lấy đủ chỉ một giọt ...

Ngồi ngắm tuyết rơi mãi cũng chán, Băng Tâm quyết định lay tỉnh Vấn Thiên dậy, bắt chuyện với chàng. Đối với tính cách của cô ta, việc ngồi bẹp dí một chỗ suốt nhiều giờ liền thật là một cực hình không thể chịu nổi

Trong giấc ngủ sâu, gương mặt Vấn Thiên trở lại sắc thái nhu hòa vốn có, từng đường nét nam tính như tỏa ra một sự thu hút vô hình, Băng Tâm càng nhìn trong lòng càng cảm thấy hồi hộp, tim đập nhanh hơn. Bàn tay cô đặt trên ngực Vấn Thiên định lay tỉnh chàng bỗng chuyển sang nhẹ nhàng sờ sờ vuốt ve khuôn ngực nở nang, rắn chắc đó. Trong sâu thẳm trong tâm hồn Băng Tâm bỗng nảy sinh một mơ ước, một ngày nào đó sẽ được Vấn Thiên ôm chầm lấy bằng đôi tay ấm áp đó, được ôn nhu tựa vào bộ ngực cường tráng của chàng. Những ngày qua, Vấn Thiên đã hầu như bỏ qua toàn bộ những ân oán với Băng Tâm, chăm sóc và bảo vệ cô một cách chu toàn, tận tình, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Băng Tâm cũng hiểu rằng trong lòng cô đã nảy sinh hảo cảm với chàng trai này mất rồi ...

Giữa nam và nữ, khi thường xuyên ở gần và tiếp xúc với nhau luôn nảy sinh một sự thu hút, đó là điều không thể phủ nhận được ... Sự thu hút đó có thể phát triển thành một thứ tình cảm cao hơn mà người ta gọi là tình yêu, cũng có thể tắt ngúm như lửa bén vào rom ...

Giữa lúc đang đắm chìm trong suy tư, Băng Tâm bỗng giật mình khi phát hiện ra một bóng người đã xuất hiện tự lúc nào bên ô cửa của toa tàu, đang đứng lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của 2 người. Vấn Thiên vẫn ngủ say, dường như không hay biết gì cả.

Bỗng dưng, một tia chớp lóe lên trên bầu trời. Trong ánh sáng đó, Băng Tâm nhìn thấy khuôn mặt của người vừa xuất hiện.

Cô kinh ngạc, thốt lên

“Sư phụ ... Làm sao người có thể đến được nơi này ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 50: Tuyết Nguyệt

Người vừa xuất hiện là một nữ nhân niên kỉ độ chừng 30, dáng người cân đối, thon thả, có khuôn mặt của một giai nhân tuyệt sắc, không hề thua kém Băng Tâm một chút nào.

Nữ nhân chẳng nói chẳng rằng, tiến lại sát bên Vấn Thiên, chàng vẫn đang ngủ say dường như không hay biết gì cả.

Nữ nhân lạnh lùng vung chưởng lên, nhắm thẳng vào đầu Vấn Thiên đánh tới. Băng Tâm hoảng hốt, vội lao đến ôm chặt lấy nữ nhân, thái độ rất kiên

quyết

Sợ rằng sẽ làm tổn thương Băng Tâm, nữ nhân vội thu chiêu, chau mày hỏi khẽ

“Vì sao con lại ngăn cản ta ? “

Băng Tâm cúi đầu, ai oán nói

“Sư phụ ... Nếu người giết hấn, con sẽ chết ... Tuyệt đối không được phung hại đến hấn ... “

“Sao lại như thế ? “ – Nữ nhân hỏi

Băng Tâm vẫn cúi gằm mặt, không dám nhìn thẳng vào nữ nhân, thờ dãi nói

“Chuyện rất dài, cũng rất phức tạp ... Nam nhân này có quan hệ gì đó với một nữ quỷ hồn pháp lực rất cao minh ... Quỷ hồn đó đã nhập vào thân thể con, nếu như hấn xảy ra chuyện gì, e là con cũng sẽ không thể toàn mạng ... “

Nữ nhân “hừ” một tiếng, nói

“Vô lý, trên đời nào có ma quỷ gì. Ta không tin “

“Bà nên tin” – Băng Tâm bỗng lên tiếng, giọng điệu khác hẳn lúc này

Cô ta từ từ ngẩng mặt lên, từ đôi mắt phát ra một thứ ánh sáng đỏ quỷ dị. Nữ nhân thấy thế cũng không tránh khỏi kinh hoảng trong lòng, liền lui lại một bước.

Julie ở trong thân thể Băng Tâm lại lên tiếng

“Thiên Hoa cung hữu hộ pháp – Nhưộc Thủy , ta có lời vấn an bà. Ta cần mượn thể xác của nữ nhân này một thời gian, khi xong việc sẽ rời khỏi cô ta. Ta sẽ không để cho cô ta bị tổn thương gì đâu, bà cứ yên tâm “

Nhưộc Thủy bất thần đánh ra một chưởng cực nhanh nhằm thẳng vào ngực Vãn Thiên vẫn đang ngáy đều đều. Động tác này quả thật rất nhanh, tưởng như trên đời này không ai có thể chống đỡ hoặc tránh né kịp.

Chưởng tâm của Nhưộc Thủy nhói đau, bàn tay đã bị một thứ gì đó đâm xuyên qua, máu tươi từng giọt nhỏ xuống sàn toa xe. Phần mũi của ma kiếm không biết từ lúc nào đã đâm xuyên qua tay Nhưộc Thủy trước khi một chưởng của bà ta kịp đánh trúng Vãn Thiên. Thân ảnh của Vãn Thiên đột nhiên biến mất, Nhưộc Thủy trong lòng bàng hoàng, kinh sợ, hầu như không thể tin vào mắt mình

“Ma quỷ ... “ – Nhưộc Thủy nghiêng răng nhin đau, thốt lên

Một giọng nam nhân cất lên như châm chọc

“Ám toán người khác lúc đang ngủ, hành vi đó nên gọi thể nào mới phải đây ... “

Một vật sắc lạnh đặt lên sau gáy Nhưộc Thủy, bà ta vội thi triển khinh công, chỉ trong nháy mắt di chuyển về phía trước vài mét, tránh xa tầm ảnh hưởng của thứ binh khí đó. Vãn Thiên vẫn đứng yên tại chỗ với nụ cười tà dị trên môi, tay cầm đoạn kiếm gãy chỉ thẳng vào mặt Nhưộc Thủy như thách thức

Trong cơ thể của Băng Tâm, Julie lại lên tiếng

“Hóa ra công tử chỉ giả vờ ngủ ... Khá lắm, đã không làm cho tiện thiếp phải thất vọng ... Hi hi hi ... “

Sau tiếng cười, ánh sáng đỏ từ đôi mắt Băng Tâm vụt tắt. Băng Tâm chỉ mất vài giây để hiểu được tình hình hiện tại, cô vội đến đứng giữa Nhưộc Thủy và Vãn Thiên, giọng nói nhỏ nhẹ

“Sư phụ ... Xin người hãy trở về, đừng can thiệp vào chuyện này ... Đệ tử có thể tự lo liệu được ... “

Một tay đã bị thương, Nhưộc Thủy hiểu rằng việc đối đầu với Vãn Thiên trong lúc này chính là hạ sách, bèn kéo Băng Tâm sang một bên, thì thầm vào tai cô ta

“Nam nhân đó thật sự là thể nào vậy ? Đã có việc gì xảy ra với con ? “

Băng Tâm thờ dãi, khẽ đáp

“Nam nhân này chính là Tà thần Lâm Vãn Thiên đã đại náo Thiên cơ đại điển, sát hại hơn ngàn cao thủ của cả chính phái lẫn tà phái ... Sau đó, vì một nguyên nhân gì đó, hấn đã mất đi trí nhớ, trở thành một kẻ lang thang vô tình lưu lạc đến địa phương của con ... Con làm tưởng hấn ta là một món mồi ngon, nên đã dùng mê dược bắt hấn về, định cướp đoạt công lực của hấn ... Nhưng dị biến đã phát sinh, trong cơ thể hấn lại có tồn tại một khối năng lượng ma quái có màu đỏ, đó là chưa kể đến quỷ hồn của một nữ nhân luôn theo sát hấn như hình với bóng ... Kết quả là toàn bộ tu vi của con đều bị mất về tay hấn, sau đó lại còn bị quỷ hồn khống chế bắt phải đi theo hấn ... “

Nét mặt Nhục Thủy vẫn thâm trầm, nhưng ánh mắt lại hiện lên vài tia kinh dị

“Thật vậy sao ... Quả thật là không đơn giản chút nào. Nhất thời ta cũng đành bó tay, không thể giúp được con rồi “

Băng Tâm cúi đầu, nói

“Có lẽ trên đời này thật sự có quả báo ... Là do con đã quá tham lam và khinh suất ... Công lực không phải do tự thân mình tu luyện được rồi cũng sẽ phải mất đi ... Của thiên lại trả địa ... “

Băng Tâm bỗng ôm chầm lấy Nhục Thủy, từ đôi mắt cô, chảy ra đôi dòng lệ trong suốt, cô xúc động nói

“Sư phụ ... Con cảm ơn sư phụ đã quan tâm đến con ... Nhưng với tình cảnh này, e là sư phụ không thể giúp đỡ gì được cho con, nếu không muốn nói rằng con sẽ làm liên lụy đến sư phụ ... Nữ quý đó đã hứa rằng một thời gian nữa cô ta sẽ giúp con khôi phục công lực và trả tự do cho con, con chỉ còn biết hy vọng vào điều đó ... “

Nhục Thủy than thở

“Lời nói đó có thể tin được sao ... “

Băng Tâm gật đầu, đôi vai khẽ run

“Pháp lực của nữ quý đó rất lợi hại, có thể khống chế hồn phách chúng ta chỉ trong nháy mắt ... Chắc là cô ta không có lý do gì để lừa gạt con ... Sư phụ cứ yên tâm, con vẫn ổn ... Nam nhân này đối xử với con cũng khá tốt ... “

Nhục Thủy nhìn thẳng vào mắt Băng Tâm, hỏi

“Nói cho ta biết, phải chăng con đã thật sự thích hấn rồi ? “

Băng Tâm hơi đỏ mặt, khẽ gật đầu

“Dáng vẻ của hấn trông cũng dễ nhìn ... Hấn cũng có nhiều điểm tốt ... Cũng gần giống với mẫu người mà con hằng mơ ước ... Chi là ... Chi là, hấn vốn không phải là người ... “

Nhục Thủy hơi rùng mình

“Ta từng nghe nói rằng Tà thần Lâm Văn Thiên chính là một tên hấp huyết quý khát máu, một sinh vật rất đáng sợ “

Băng Tâm liền trấn an

“Chắc là hấn sẽ không hại con đâu. Nếu muốn hại con, hấn đã làm từ lâu rồi ... “

Sư đồ Băng Tâm và Nhục Thủy tiếp tục thì thầm hàng giờ liền, giọng nói càng lúc càng nhỏ dần , trong lúc đó Văn Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, ở tư thế sẵn sàng cho một cuộc giao tranh, nếu như điều đó xảy ra. Sư đồ đối thoại cuối cùng cũng kết thúc, Nhục Thủy liếc nhìn Văn Thiên, “hừ” một tiếng rồi bước thẳng đến chỗ ô cửa toa tàu.

Bà ta bỗng quay lại, nói

“Ngươi phải nhớ chăm sóc Tâm nhi thật cẩn thận. Nếu nó có việc gì, ta sẽ tìm ngươi để tính sổ “

Nói đoạn, Nhục Thủy thi triển khinh công, phóng khỏi toa tàu, mất dạng trong màn đêm. Văn Thiên đặt thanh kiếm gãy sang một bên, tiến lại gần Băng Tâm. Nhìn thấy vẻ lo lắng bất an trên khuôn mặt Băng Tâm, chàng nhẹ nhàng vỗ về trấn an cô ta một lúc, sau đó dè dặt hỏi

“Có gì không ổn sao ? “

Băng Tâm giật mình, đáp nhanh

“Không có gì ... Chỉ là chút việc nhà của tôi ... Không sao đâu ... “

Đoàn tàu vẫn tiếp tục chuyển bánh. Vài giờ sau, 2 bóng người phóng ra khỏi một toa tàu, biến mất trong màn đêm

Tuyết đã ngừng rơi ...

Vạn vật chìm trong mùa đông lạnh lẽo, đang chờ đợi mùa xuân đến mang theo sự hồi sinh

Trong cánh đồng băng tuyết trắng xóa, có thể nhìn thấy bóng dáng của hai người. Một thiếu nữ xinh đẹp, sắc mặt đã trở nên xanh xám vì lạnh đang được một nam nhân cao lớn dìu đi. Đi thêm được vài cây số, thiếu nữ bỗng ngã gục xuống đất, nam nhân vội bế cô ta lên rồi bất ngờ hóa thành một bóng đen di chuyển với tốc độ nhanh như quỷ mị, không để lại bất cứ dấu chân nào trên tuyết. Họ chính là những người đã nhảy khỏi chuyến tàu hỏa vài giờ trước:

Vấn Thiên và Băng Tâm

Trước mặt Vấn Thiên, một khối kiến trúc đồ sộ được bao quanh bởi lớp hàng rào thép gai khá cao dần hiện ra. Với một lớp hàng rào thép gai dĩ nhiên nào có thể cản bước Vấn Thiên được. Chỉ bằng vài động tác vung tay, ma kiếm đã cắt hàng rào kẽm gai, tạo thành một lỗ hổng khá lớn. Vấn Thiên nhanh chóng bế Băng Tâm đi qua lớp hàng rào đó, rồi phá cửa tiến vào tòa nhà.

Tòa nhà này đã bị bỏ hoang ít nhất cũng phải đến chục năm. Những cánh cửa xiêu vẹo, những đoạn hành lang bám đầy bụi, và những căn phòng ẩm mốc, tất cả góp phần tạo nên sự tiêu điều, hoang phế của khung cảnh. Rảo bước qua vài căn phòng, Vấn Thiên tìm thấy một chiếc giường sắt rỉ sét, chàng liền cởi áo khoác ngoài trải lên rồi đặt Băng Tâm nằm trên chiếc giường đó.

Tình trạng của Băng Tâm đã trở nên tệ hơn. Cuộc bộ hàng chục cây số liên giữa mùa đông lạnh cắt da cắt thịt, một môi đến kiệt sức và cái lạnh hầu như đã đánh gục hoàn toàn thiếu nữ vốn là một thiên kim tiểu thư đã quen với cảnh chăn ấm nệm êm, tiện nghi đầy đủ này. Nếu như vẫn còn công lực, có lẽ Băng Tâm cũng không đến nỗi nào, nhưng hiện tại cô ta đã mất sạch toàn bộ võ công, còn yếu đuối hơn cả một thiếu nữ thông thường.

Điều Băng Tâm cần nhất bây giờ là được sưởi ấm, thế nhưng trong tòa nhà bỏ hoang này không hề có lò sưởi, cũng chẳng có lấy một mảnh gỗ hay bất cứ thứ gì để mà đốt lên một ngọn lửa ... Vấn Thiên đắn đo suy nghĩ một lúc rồi leo lên giường nằm, choàng tay ôm chặt lấy Băng Tâm. Chàng quyết định sẽ dùng thân nhiệt của mình để sưởi ấm cho thiếu nữ đang chết dần chết mòn vì lạnh này.

Mãi một lúc thật lâu sau Băng Tâm mới tỉnh lại. Cảm giác êm ái, ấm áp làm cô cảm thấy ngạc nhiên, rồi sau đó lại càng ngạc nhiên hơn nữa khi phát hiện mình đang nằm trong vòng tay của Vấn Thiên, gương mặt đang tựa trên khuôn ngực nở nang, nóng ấm của chàng. Bất chợt, ánh mắt hai người gặp nhau rồi họ cứ thế mà ôm nhau và nhìn nhau, không nói một câu nào. Một cách vô thức, môi chạm vào môi, cả hai quán lấy nhau trong một nụ hôn miền man, bất tận ...

Giữa nam và nữ, khi ở gần nhau, luôn phát sinh một sự thu hút ...

Băng Tâm không phải là một thực nữ e ấp, giữ kẽ; cũng như Vấn Thiên cũng vốn không phải là loại quân tử của những câu chuyện thời xa xưa ở phương Đông ...

Trong nụ hôn say đắm, đôi tay của cả hai người lần mò trên thân thể lẫn nhau, y phục cứ thế mà rời khỏi họ. Rồi không ai bảo ai, cả hai lao vào nhau hoan ái một cách cuồng nhiệt, như người sắp chết khát gặp được dòng suối trong mát. Những chiếc chân giường rỉ sét kêu cọt kẹt, rung lên từng hồi, tưởng như sắp sửa gãy đến nơi. Đôi nam nữ tựa như không mấy chú ý đến điều đó, thân thể họ vẫn nhịp nhàng nhấp nhô theo những đợt sóng của tình ái và khoái cảm, những thanh âm đầy lạc thú cứ thế tuôn ra, không chút e ngại.

Mười ngón tay Băng Tâm bấu chặt vào tấm lưng trần của Vấn Thiên, miệng rên rỉ một cách mê loạn

“Nhanh một chút ... Mạnh nữa vào ... Không được ngừng lại ... “

Nghe những lời nói đầy dục tình đó, Vấn Thiên càng trở nên cuồng dã hơn, cứ sau một lúc lại bố trí Băng Tâm sang một tư thế khác, thanh nhục thương vẫn triển miên ra vào nơi nhục động đã thấm đẫm xuân lộ của thiếu nữ

Không thể nhớ nổi mình đã thét lên bao nhiêu lần sau khi đạt đến cao trào, tâm hồn Băng Tâm như bay bổng sang một thế giới khác, nhưng thân thể đã rời cuối cùng cũng mang cô về với thực tại

Băng Tâm cố thu hết sức tàn, dùng cả tay lẫn chân bám chặt vào người Vấn Thiên, miệng khê thì thào vào tai chàng

“Đủ rồi ... Không muốn nữa đâu ... Chết mất thôi ... “

Vấn Thiên cuối cùng cũng dừng lại, ôm chặt Băng Tâm vào lòng, vuốt ve mái tóc óng mượt của cô một cách vô thức

Con mê tình dần tan đi, Vấn Thiên định buông Băng Tâm ra nhưng cô vẫn kiên quyết ôm chặt lấy chàng, như không muốn tách rời. Trong lòng Băng Tâm trào dâng nhiều cảm xúc phức tạp, đôi mắt khẽ nhắm lại. Lúc này cô chỉ muốn ngủ thiếp đi để không phải suy nghĩ về bất cứ thứ gì.

Cơ thể nhạy cảm của Băng Tâm bỗng cảm nhận thấy một cảm giác khác lạ. Nguyên nhân là vì thanh nhục thương của Vấn Thiên đang để trong nội thể cô bỗng trở nên cứng rắn hơn, kích thích cũng tăng thêm một ít, đang lấp đầy nơi mật động riêng tư của thiếu nữ. Băng Tâm mặt đỏ bừng như say rượu, vội mờ mắt ra, đôi tay đầm liên tục vào lưng Vấn Thiên, miệng hét lớn

“Anh định giết người ta đây à ... “

Vấn Thiên cười khỏ

“Lúc này tôi cũng định buông cô ra, nhưng cô lại ôm chặt tôi như thế nên tôi cũng không nỡ ... “

Từ đôi mắt Băng Tâm, lệ bỗng tuôn rơi như mưa

“Anh thật là đồ ma quỷ tham lam, cái gì của người ta anh cũng chiếm hết rồi ... Công lực của người ta, cả thân thể của người ta nữa ... Anh thật độc ác vô cùng ... Đồ xấu xa ... “

Những lời này quả thật vô lý cực kì, thế nhưng một thiếu nữ đang làm nũng không thể không nói những điều vô lý

Vấn Thiên liền vận lại

“Toàn bộ đều do cô chủ động đấy chứ ... Nghĩ kĩ lại xem, có đúng thế không nào “

“Bốp” một tiếng, Băng Tâm hung hăng tát thẳng vào má Vấn Thiên một cách không thương tiếc, miệng nói

“Đồ máu lạnh ... Vô tình ... Tàn nhẫn ... “

Vấn Thiên dờ khóc dờ cười, chẳng biết nên làm thế nào. Chàng đẩy Băng Tâm ra, lấy áo khoác đắp cho cô rồi định quay lưng bước đi, nhưng Băng Tâm đã nhào đến, ôm chặt Vấn Thiên, giọng nói ngọt ngào vô cùng

“Đồ ngốc ! Anh không thể nhường nhịn em một chút sao ... “

Vấn Thiên định mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi. Đã từng chứng kiến sự tráo trở của Băng Tâm, liệu chàng có thể tin được vào những lời đường mật đó ...

Như biết được những suy nghĩ trong đầu Vấn Thiên, Băng Tâm bỗng gục mặt xuống, òa lên khóc nức nở

“Em biết ... Có lẽ anh ghét em, bởi vì em đã từng muốn hại anh ... Có lẽ ấn tượng trong lòng anh về em là một ma nữ độc ác, thâm độc ... Nhưng em biết rằng em đã phải lòng anh mất rồi, đó là sự thật ... Đừng ghét bỏ em, hãy cho em một cơ hội, em sẽ chứng minh tình cảm chân thành của mình cho anh thấy ... Xin anh hãy cho em một cơ hội “

Vấn Thiên nhẹ nhàng nâng gương mặt của Băng Tâm lên, nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa, nói

“Được rồi ... Đừng khóc nữa ... “

Trong lòng chàng lại than thầm

“Cô ta đang định giờ trò gì thế nhỉ ... Thôi kệ, tới đâu hay tới đó, miễn là cô ta không khóc nữa ... Quả thật mình không thích nhìn thấy nước mắt, nghe thấy tiếng khóc của nữ nhân một chút nào ... “

Vỗ về một lúc, Băng Tâm cuối cùng cũng nín khóc, Vấn Thiên lại dùng tay lau đi ngấn lệ trên gương mặt cô. Chàng chợt nhận ra rằng gương mặt Băng Tâm trông rất khả ái, từng đường nét thanh tú kết hợp cùng đôi mắt đẹp như tỏa ra một loại mị lực mà nam nhân khó cưỡng lại được. Trong lòng Vấn Thiên chợt nảy sinh một ý nghĩ, chàng muốn nữ nhân này sẽ trở thành nữ nhân của mình. Vấn Thiên bất giác giật mình, vội ngoảnh mặt đi, nhìn ra cửa sổ, cố gắng gạt suy nghĩ vẩn vơ đó ra khỏi đầu

Bên ngoài cửa sổ, vầng trăng tròn vành vạnh chiếu rọi một thứ ánh sáng nhàn nhạt, dịu dàng làm cho mọi vật như lấp lánh ánh bạc.

Đêm lại xuống một lần nữa ...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 51: Thế Giới Ngầm

Trên chiếc giường sắt, một đôi nam nữ đang ngồi dựa vào nhau, hướng về phía cửa sổ ngắm trăng

Trông họ thật giống một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết. Có lẽ khi trông thấy cảnh tượng này, không ai có thể ngờ rằng trước đó họ đã từng là oan gia của nhau.

Băng Tâm nhìn Vấn Thiên, trách móc

“Tại anh đó, tự đứng lại nhảy khỏi chuyến tàu đó. Nếu như vẫn còn ở lại, chắc hẳn bây giờ chúng ta đã đến được sân ga tiếp theo rồi, chắc chắn có thể tìm được một nơi ấm áp để nghỉ ngơi, biết đâu bây giờ lại đang ngồi ăn một món gì đó thật nóng, thật ngon miệng ... “

Vấn Thiên m**** mai

“Cũng có thể là đang chạy vắt giò lên cổ để thoát khỏi những sát thủ, hoặc là lại đang kịch chiến với cái bọn tham tiền, hám danh đó. Sự phụ của cô có

thể tìm đến đó, chắc chắn là đám sát thủ đang đợi chúng ta ở nhà ga tiếp theo. Phải làm một việc gì đó thật bất thường, ngoài dự liệu của chúng, như thế mới may ra có thể thoát khỏi sự truy đuổi gắt gao của bọn chúng”

Băng Tâm trêu chọc

“Hóa ra Tà thần Lâm Vãn Thiên cũng sợ bị sát thủ truy sát”

Vãn Thiên chậm rãi phân tích

“Những sát thủ có tu vi tầm thường đã sớm bỏ cuộc rồi. Giờ chỉ còn lại những tên cáo già dày dạn kinh nghiệm, thực lực vượt trội mà thôi. Những kẻ ấy vốn không dễ đối phó, nếu như chỉ có một mình tôi thì không sao. Đẳng này ...”

Băng Tâm hơi giật mình, quyết định đổi đề tài, bèn làm giọng giận dỗi nói

“Anh không thể xưng hô dịu dàng với em một chút sao ?”

Vãn Thiên vẫn im lặng, không nói gì vẫn tiếp tục ngắm nhìn vầng trăng. Nét mặt chàng không chút biến đổi, nhưng đôi mắt lại như muốn nói lên một điều gì đó. Kí ức cũ dần trở lại với Vãn Thiên, trong đầu chàng thoáng hiện ra hình ảnh của một nữ nhân xinh đẹp, thế nhưng Vãn Thiên không thể nhớ nổi người ấy là ai. Trong lòng chàng tràn ngập một cảm giác nhớ nhung da diết. Bỗng nhiên, Vãn Thiên cảm thấy mình có lỗi với nữ nhân đó, chỉ còn biết ôm đầu tự trách chính mình.

Trông thấy những biểu hiện của Vãn Thiên, Băng Tâm bèn lên tiếng

“Anh đang nhớ đến một ai đó phải không ? Chắc là trước đây anh đã từng yêu thương một nữ nhân nào đó ?”

Vãn Thiên chỉ liếc nhìn Băng Tâm, không mở miệng nói tiếng nào. Băng Tâm lại tiếp tục

“Không sao cả, với em điều đó không quan trọng. Em đã từng trải qua nhiều nam nhân, nhưng không hề nhớ nhưng một ai cả. Nhưng em biết rằng từ giờ trở đi, anh chính là nam nhân duy nhất của em”

Vãn Thiên hơi giật mình

“Nam nhân duy nhất ...”

Băng Tâm ôn nhu gạt đầu, ánh mắt đắm đuối đầy mị lực nhìn Vãn Thiên không chớp mắt

“Cô ấy cũng từng nói như thế ...” – Vãn Thiên thở dài

Trong lòng Băng Tâm cảm thấy chua xót, một giọt lệ rơi ra từ đôi mắt đẹp, lăn dài trên gò má

“Dù anh đã có nữ nhân khác rồi nhưng em vẫn sẽ yêu thích anh ... Hy vọng sau này anh có thể nhớ đến em như đã từng nhớ đến nữ nhân đó ...”

Trước giờ Băng Tâm luôn thành công trong việc câu dẫn nam nhân, và hiện tại cô ta đã hạ quyết tâm quyến rũ Vãn Thiên cho bằng được. Thái độ vô tình lạnh nhạt của chàng lại càng làm cho Băng Tâm cảm thấy hứng thú, lại càng quyết tâm hơn nữa. Nếu như một thực nữ chinh phục nam nhân bằng sự đoan trang, thủy mị, dịu dàng của mình thì một đám nữ như Băng Tâm lại quyết định dùng thân thể gợi cảm và những giây phút hoan ái tiêu hồn để đoạt được nam nhân mà mình muốn.

Nếu như đó là một cái bẫy thì e là người sập bẫy không phải là Vãn Thiên mà lại chính là Băng Tâm.

Chỉ không lâu sau đó, Băng Tâm lại động thân, bày ra những tư thế đầy dụ hoặc, bàn tay ngọc ngà không ngừng vuốt ve khiêu khích cơ thể cường tráng và vị tiểu huynh đệ dũng mãnh của Vãn Thiên. Vãn Thiên trong lòng cũng không khách khí, quyết tâm trừng phạt thiếu nữ dâm đẳng này một trận ra trò. Thế là nam nữ đại chiến lại tiếp diễn.

Đến lúc gần sáng, hai người đã thấm mệt, quyết định ngưng chiến. Băng Tâm nằm bẹp trên giường, ánh mắt mơ màng nhìn Vãn Thiên, vẻ thỏa mãn ngập tràn trên khuôn mặt. Vãn Thiên lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ mông lung, tựa như đang nhớ đến một điều gì đó trong quá khứ

Sau một lúc thờ dốc, Băng Tâm yêu kiều nói

“Anh đúng là đồ nham quý, đã làm cho người ta không còn một chút khí lực nào cả, đến cử động một ngón tay cũng không thể ...”

Vãn Thiên nét mặt đầy vẻ ưu tư

“Cô ấy cũng giống như vậy ... Nhu cầu tình dục của cô ấy rất cao, giống như cô ... à không ... giống như em vậy. Mỗi lần gần gũi nhau, cô ấy cũng đều tận lực hoan ái hàng mấy giờ liền, đến khi kiệt sức mới chịu thôi ... Thân thể cô ấy cũng giống em, rất nhạy cảm, không cần mất nhiều thời gian để khởi động”

Băng Tâm nhăn mặt, quát lớn

“Cấm anh đấy. Khi đang ở bên em, anh tuyệt đối không được phép nghĩ đến nữ nhân khác. Nếu không thì ... “

“Thì sao ... “ - Vãn Thiên vận lại

Băng Tâm ghen lời, không biết nói gì, bèn nhào vào lòng Vãn Thiên, hung hăng cắn mạnh vào bắp tay chàng đến chảy máu. Vãn Thiên thấy vậy không tránh khỏi phải phì cười, chàng nhận ra rằng lúc này Băng Tâm trông cũng không đến nỗi đáng ghét. Thật sự mà nói, tính cách hồn nhiên, thoải mái của cô ta cũng có không ít điểm khả ái. Nếu như cô ta không từng bày mưu hãm hại Vãn Thiên thì chắc hẳn là trong lòng chàng cũng phải có không ít hảo cảm đối với cô ta.

Băng Tâm đang làm nũng bỗng giật mình khi nghe Vãn Thiên khẽ lên tiếng, giọng điệu rất nghiêm túc

“Có người đến ... Đang ở bên ngoài ... “

Băng Tâm sợ sệt, vội hỏi

“Lại là sát thủ à ? Có tất cả bao nhiêu tên ? “

Vãn Thiên đặt tay lên vai Băng Tâm, trấn an

“Chưa biết nữa, phải đi xem xét mới rõ được. Tất cả có 2 tên mà thôi. Tạm thời em cứ ở lại căn phòng này, đừng đi đâu cả nhé. Anh sẽ quay lại, nhanh thôi mà “

Vãn Thiên nhanh chóng mặc lại y phục, rời khỏi căn phòng. Băng Tâm run rẩy nép sát vào một góc phòng, trong lòng thầm cầu trời khấn Phật phù hộ cho sự an toàn của chính mình

Ở bên ngoài, những kẻ lạ mặt dường như không hay biết gì về sự có mặt của Vãn Thiên và Băng Tâm. Họ gồm có 2 người, hiện đang đào một cái hố khá lớn trên mặt tuyết, gần đó là một chiếc xe đẩy được phủ kín bởi một tấm bạt màu trắng đã ố vàng, dơ dáy.

Bằng thân pháp quý dị của mình, Vãn Thiên đã tiếp cận 2 kẻ đó. Chàng nấp vào một góc tường, hô hấp rất nhẹ nhàng, không hề phát ra bất cứ tiếng động nào. 2 người lạ mặt mang khẩu trang che kín mặt mũi, trước ngực đeo một chiếc tạp dề khá dài, trên đó lốm đốm những vết màu nâu sậm, dường như là vết máu đã khô. Hành vi của họ trông rất khả nghi, rõ ràng đây là những kẻ không lương thiện tí nào ...

Tiền hạ thủ vi cường, Vãn Thiên quyết định ra tay trước, khống chế 2 kẻ lạ mặt. Chàng lấy trong người ra một khẩu súng ngắn, nhảy khỏi chỗ nấp, chĩa súng vào họ, lên đạn rồi đồng dặc lên tiếng

“Đứng im ! Không được cử động. Nếu không tôi sẽ bắn “

2 kẻ lạ mặt liếc nhìn khẩu súng Vãn Thiên đang cầm trên tay, không tỏ vẻ ái ngại chút nào. Họ bỗng chuyển thân, phóng về phía chàng với tốc độ cực nhanh, những cây xẻng trên tay vung lên, nhắm vào đầu Vãn Thiên mà tập kích.

Vãn Thiên bình tĩnh ném khẩu súng đi, rút thanh kiếm gãy ra, nhanh chóng tránh né đòn tấn công của những kẻ lạ mặt. Không ai có thể thấy rõ động tác của 3 người, chỉ thấy 3 bóng đen thoát ần thoát hiện, đeo bám nhau rất sát. Những thanh âm loảng xoảng liên tục vang lên, trên lớp tuyết trắng bỗng hiện ra vài vết máu đỏ tươi

Vãn Thiên liên tục công kích, ép một tên bị mặt thoái lui đến sát tường, rồi nhanh như chớp đâm thanh kiếm vào ngực hắn. Tên bị mặt động tác cực nhanh, vội buông cây xẻng ra, dùng cả 2 tay kẹp chặt mũi kiếm vào giữa. Vãn Thiên ra sức đâm tới, kẻ bị mặt cũng dùng toàn lực chặn lại, mồ hôi tuôn đổ ướt đầm trán. Mũi kiếm dần tiến đến sát ngực tên bị mặt, một giọt máu đã chảy ra từ đó.

Kẻ bị mặt kia thấy đồng bọn gặp nguy, vội hét lớn

“Dừng tay ! Cùng là đồng loại với nhau, không nên tàn sát lẫn nhau như vậy, có gì từ từ nói ... “

Nhìn thấy đôi mắt đỏ của kẻ bị mặt, một câu nói chột vang lên trong đầu Vãn Thiên

“Hấp huyết quỷ thuần chủng có đôi mắt đỏ như máu. Bọn chúng còn có khả năng tự tăng cường tốc độ của chính mình. Rất nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi“

Vãn Thiên thu kiếm về, lui lại một bước, hỏi

“Các người là hấp huyết quỷ à ? Hấp huyết quỷ thuần chủng có phải không ? “

Kẻ bị mặt sứt chết về tay Vãn Thiên liếc nhìn chàng, nói

“Ngươi cũng là hấp huyết quỷ thì phải ... Không có đôi mắt đỏ ... Chính là hấp huyết quỷ lai tạp “

Vãn Thiên nhếch mép cười

“Phải đó. Ta là hấp huyết quỷ tạp chủng. Phải chăng trong thế giới của hấp huyết quỷ cũng có sự phân biệt giữa thuần chủng và tạp chủng ? “

Kẻ bịt mặt thờ dài

“Trước đây mấy chục năm thì có ... Nhưng từ khi tứ đại gia tộc diệt vong, hấp huyết quý liên tục bị nhân loại truy sát, sự phân biệt đó cũng dần mất đi ... Giờ đây chỉ có sự phân biệt giữa hấp huyết quý và nhân loại, không có sự phân hóa nội bộ giữa thuần chủng và lai tạp nữa ... “

Vấn Thiên chỉ tay vào chiếc xe đẩy, tò mò hỏi

“Cái gì đang ở trong đó vậy ? “

Tên hấp huyết quý đứng gần đó đáp

“Chẳng có gì đâu, chỉ là mấy con bò sữa đó mà. Mùa đông năm nay quả thật là rất lạnh, vài con bò sữa thể chất yếu đuối bị chết đi. Chúng tôi đem xác chúng đi chôn, để lâu mấy cái xác đó sẽ bốc mùi, rất ô uế “

Vấn Thiên vẫn còn tò mò, bèn đi đến chỗ chiếc xe đẩy, giờ tám bật lên xem. Đập vào mắt chàng là tử thi của 3 người, tất cả đều gầy còm, nước da xanh xao, dường như bị thiếu máu trầm trọng. Chàng liền hiểu ra, “con bò sữa” là một từ bọn hấp huyết quý thường dùng để chỉ những người thuộc nhân loại bị chúng bắt được, giam cầm để lấy máu của họ mà sử dụng. Có vẻ như những nạn nhân đó đã bị lấy đi quá nhiều máu, thể chất suy kiệt, không thể chịu đựng được cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông mà chết đi.

Vấn Thiên trong lòng lấy làm ghê tởm, nhưng vẫn giúp 2 tên hấp huyết quý đào hố rồi đem 3 tử thi bỏ vào đó, lấp đất lại. Xong việc, chàng quay sang một tên, hỏi

“Các người trú ẩn trong tòa nhà bỏ hoang đó à ? “

Tên hấp huyết quý rung mình, ánh mắt lộ vẻ kinh dị

“Ai mà dám chứ ... Lỡ gặp phải tên Tử thần đó là toi mạng cả đám ... Đó là chưa kể đến đạo quân chuyên đi săn tìm hấp huyết quý của tên đó ... Mặc dù gần đây, bọn chúng rất ít khi xuất hiện, nhưng không thể không thận trọng được ... Ai mà biết được điều gì có thể xảy ra ... “

Tên hấp huyết quý lại nói tiếp

“Nghe đâu, tên Tử thần đó là ... “

Đồng bọn hắn vội ngắt lời

“Im ngay ! Muốn nói thì đợi lúc trở về cứ địa hắn nói. “

Tên hấp huyết quý nhìn Vấn Thiên, giọng nói có vẻ thân thiện

“Đã là đồng loại với nhau, xin mời anh đến cứ địa của chúng tôi chơi một chuyến. Nơi đó rất kín đáo, sẽ an toàn hơn rất nhiều so với ở trên này “

Vấn Thiên ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu đồng ý

“Được thôi. Nhưng tôi còn có một người bạn đồng hành, hiện đang ở trong tòa nhà đó. Để tôi vào đó gọi người ấy ra rồi tất cả chúng ta sẽ cùng đi “

Nói đoạn, chàng liền bỏ đi, trở vào trong tòa nhà. Trong lúc đợi Vấn Thiên trở lại, 2 tên hấp huyết quý dùng xẻng cẩn thận xóa hết những dấu tích của hành động đào hố chôn người, thỉnh thoảng lại len lén quan sát từ phía với về lo âu, rụt rè.

Vấn Thiên vừa vào trong căn phòng, Băng Tâm đã nhào đến ôm lấy chàng, giọng nói đầy sợ sệt

“Anh đã giải quyết xong bọn chúng chưa ? “

Vấn Thiên mỉm cười

“Có tin vui đây, chúng ta sẽ có một nơi trú ẩn rất an toàn, những sát thủ sẽ không bao giờ tìm ra, cũng như không thể nào đến nơi đó được. Chỉ có điều ... “

“Thế nào ? “ – Băng Tâm hỏi, thái độ rất khẩn trương

Vấn Thiên nói khẽ

“Khi đến đó, em phải nói ít một chút. Tốt nhất là không nên nói gì cả. Mọi việc hãy cứ để anh lo liệu “

Ít phút sau, Vấn Thiên dẫn theo Băng Tâm ra khỏi tòa nhà. Băng Tâm đi bên cạnh Vấn Thiên, mặt cúi gằm xuống, bước chân có hơi run rẩy. Một tên hấp huyết quý thấy vậy bèn hỏi

“Cô ta cũng là hấp huyết quý lai tạp à ? Dường như cô ta không được khỏe cho lắm thì phải “

Vấn Thiên cười khòà lấp

“Ừ, đúng vậy. Cô ta hơi e thẹn một chút, cũng hơi ít nói. Thôi, chúng ta lên đường đi nào “

Không ai bảo ai, tất cả nhanh chóng khởi hành. 2 tên hấp huyết quỷ dẫn Vấn Thiên và Băng Tâm đến một nhà kho nhỏ cách đó chừng trăm mét rồi thận trọng nhìn quanh trước khi mở cửa bước vào. Một tên hấp huyết quỷ nhanh nhẹn bấm nút một cơ quan được giấu kĩ trong tường, một bảng điện tử liền hiện ra. Tên hấp huyết quỷ đặt tay lên bảng điện tử, sau đó bấm một dãy số khá dài, sàn nhà liền tách ra, để lộ một miệng hầm bí mật. Sau khi tất cả mọi người đã tiến vào, miệng hầm nhanh chóng khép lại.

Đường hầm bí mật rất dài, phải đến hàng mấy cây số, tối tăm không có lấy một chút ánh sáng. Cứ sau một đoạn hành lang lại đến một thang máy đi xuống, tất cả được bảo vệ bằng nhiều lớp cửa sắt dày với khóa mã số điện tử và thiết bị nhận diện vân tay. Sau vài giờ đi giữa bóng tối, Vấn Thiên và Băng Tâm đang đứng trước một cánh cửa lớn làm bằng hợp kim dày hơn một mét.

Một tên hấp huyết quỷ loay hoay bấm mã số mở cửa, tên còn lại nói với Vấn Thiên

“Đằng sau cánh cửa này là cứ địa của chúng tôi. Chúng tôi gọi nó là Địa giới, là thế giới ngầm dưới lòng đất, thế giới của hấp huyết quỷ “

Mỗi lần nghe đến chữ “hấp huyết quỷ” là Băng Tâm lại run lên từng cơn. Vấn Thiên chỉ còn biết cười khò, đưa tay vỗ về trấn an cô ta.

Sau hơn 10 phút loay hoay với ít nhất 3 chiếc khóa điện tử, cuối cùng tên hấp huyết quỷ cũng hoàn tất việc nhập mã số mở cửa. Cánh cửa sắt khổng lồ hé mở từng chút một, một khối kiến trúc ngầm đồ sộ dần lộ ra.

Tất cả gồm có nhiều tầng, nhiều phân khu khác nhau với những bức tường thép lạnh lẽo và ánh sáng mờ nhạt của những ngọn đèn huỳnh quang đặt trên cao. Khung cảnh rất u ám tối tăm, hấp huyết quỷ căn bản là không thích ánh sáng cho lắm ...

2 tên hấp huyết quỷ lại dẫn Vấn Thiên và Băng Tâm đi qua nhiều thông đạo lớn nhỏ khác nhau, tiến sâu vào trung tâm Địa giới. Trên đường đi, Vấn Thiên đã gặp qua không ít hấp huyết quỷ, đa số đều có đôi mắt đỏ. Hấp huyết quỷ lai tạp số lượng thật sự rất ít, đó dường như là minh chứng cho ân oán sâu đậm giữa 2 chủng tộc: hấp huyết quỷ và nhân loại.

Vấn Thiên và Băng Tâm được đưa vào trong một căn phòng lớn, trong đó bố trí nhiều chiếc ghế bành mang phong cách châu Âu cổ điển. Trước khi rời đi, 2 tên hấp huyết quỷ căn dặn chàng

“Cứ ngồi đợi ở đây. Chút nữa đại diện của các trưởng lão sẽ đến gặp anh. Thông cảm nhé, họ già rồi, đi đứng cũng không được nhanh nhẹn cho lắm “

Vấn Thiên không phải đợi lâu, khoảng nửa giờ sau, cánh cửa mở ra, một lão hấp huyết quỷ có đôi mắt đỏ, thân hình gầy còm, làn da nhăn nheo chống gậy bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 52: Hội Ngộ Cổ Nhân

Vấn Thiên tươi cười thân thiện, hướng về phía lão hấp huyết quỷ cung kính cúi chào

“Kính chào trưởng lão, chúc người luôn mạnh khỏe, sống lâu trăm tuổi “

Lão hấp huyết quỷ bật cười

“Ha ha ha, anh bạn trẻ thật khéo đùa. Nói thật, lão đây đã sống hơn ngàn năm rồi. Lão sống đã quá lâu, cũng không còn tham sống như trước nữa, cuộc sống đối với lão mà nói, thật là nhàm chán và vô vị ... “

Vấn Thiên lại lên tiếng

“Trông trưởng lão vẫn còn tráng kiện lắm kia mà. Vì sao người lại bi quan như thế ? “

Lão hấp huyết quỷ nét mặt sa sầm, nói

“Cứ phải trốn chui trốn nhủi dưới lòng đất như thế này thì còn gì là cuộc sống nữa. Nói thật với anh bạn trẻ, nhiều khi lão cũng rất muốn ra ngoài liêu

mạng với đám nhân loại đó, rồi ra sao thì ra. Nhưng than ôi, lực bất tòng tâm ... “

Lão hấp huyết quý nhìn Vắn Thiên từ đầu đến chân, hỏi

“Anh bạn trẻ tên gọi là gì ? Năm nay được bao nhiêu tuổi rồi ? “

Vắn Thiên nhanh nhẩu trả lời

“Hậu bối gọi là Lâm Vắn Thiên, năm nay chỉ mới 21 tuổi mà thôi “

Lão hấp huyết quý tự giới thiệu

“Lão đây tên gọi là Deckar, thời trai trẻ được người ta đặt cho biệt danh là Deckar khát máu, nhưng thời đại của lão đã qua lâu, lâu lắm rồi. Những thanh niên trai trẻ như anh bạn mới chính là hy vọng của nòi giống chúng ta “

Lão hấp huyết quý Deckar ngưng lại, chép miệng vài tiếng tỏ vẻ tiếc nuối rồi lại hỏi tiếp

“Chẳng hay thân thể của anh bạn trẻ như thế nào ? Quê quán ở đâu ? Phụ thân hay mẫu thân của anh bạn trẻ là hấp huyết quý vậy ? Thuộc về gia tộc nào, chi phái nào ? “

Vắn Thiên không còn nhớ chút gì về thân thể của mình, bèn bịa chuyện

“Hậu bối chính là một cô nhi, lớn lên trong cô nhi viện, không hề biết cha mẹ mình là ai cả. Càng lớn lên, hậu bối càng trở nên hung dữ, khát máu nên đã bị cô nhi viện đuổi đi vào năm 7 tuổi. Từ đó hậu bối sống lang thang nay đây mai đó cho đến tận bây giờ “

Deckar chỉ vào Băng Tâm, hỏi

“Thế còn cô gái này ? “

Vắn Thiên nhanh trí đáp

“Chính là nữ nhân của hậu bối. Tính tình cô ấy khá nhút nhát, rụt rè, cũng ít nói nữa, nhưng nhìn chung vẫn là một nữ nhân tốt, không có gì đáng phàn nàn cả “

Nghe được những lời nói của Vắn Thiên, Băng Tâm thẹn đến đỏ bừng cả mặt, rất muốn nhào ra ôm hôn chàng nhưng lại không dám, chỉ có thể cúi gằm mặt để che giấu sự bối rối của mình.

Deckar chăm chú nhìn Băng Tâm một lúc rồi quay sang Vắn Thiên, lạnh lùng nói

“Anh bạn trẻ, lão biết rằng nữ nhân này không phải là đồng loại của chúng ta. Lão không phải là kẻ không hiểu chuyện nhưng nguyên tắc vẫn là nguyên tắc, không một ai trong nhân loại được phép tiến nhập vào Địa giới. Nữ nhân này sẽ bị giam chung với lũ bò sữa cho đến khi cô ta chết. Anh bạn trẻ, nên cân nhắc thiệt hơn, chớ để tư tình nam nữ ảnh hưởng đến đại cục của nòi giống chúng ta “

Vắn Thiên rung mình, bối rối không nghĩ ra được biện pháp gì. Hạ gục lão hấp huyết quý này không phải là không làm được, nhưng vẫn còn hàng ngàn hấp huyết quý khác đang ở bên ngoài, đó là chưa kể đến những lớp cửa sắt cực kì kiên cố, cho dù có mọc cánh cũng khó mà thoát được ra ngoài. Xem ra tìm đến Địa giới quả thật là một quyết định sai lầm, chẳng thà cứ ở trên mặt đất, đối phó với lũ sát thủ dù sao vẫn dễ hơn ...

Trong lúc Vắn Thiên đang lúng túng, từ đôi mắt Băng Tâm lại phát ra quang mang đỏ rực, giọng nói của cô trở nên lạnh lùng

“Deckar Warmount, là người sao ? Ta biết ngươi từ lúc ngươi còn quần tã cơ đấy. Nếu ta không lầm thì trên móng ngươi có một cái bớt đỏ lớn bằng bàn tay, đúng không nào ? “

Deckar giật mình, há hốc miệng tỏ vẻ kinh ngạc cực độ. Mãi thật lâu sau lão mới định thần lại, hỏi

“Ngươi là ai ? Làm sao ngươi lại biết ta ? “

Vắn Thiên hiểu rằng Julie đã hiện thân can thiệp, bèn thờ phào nhẹ nhõm. Julie cười một tràng dài, nói

“Ngươi từng biết đến một người được gọi là nữ công tước Julie Norian chứ ? Năm ngươi 14 tuổi, chính vị nữ quý tộc này đã đích thân dạy ngươi cười ngửa đấy. Nếu như ngươi quên việc đó thì nên cắt quách cái đầu của ngươi đi cho rồi vì trong đó chỉ toàn bã đậu mà thôi “

Deckar càng kinh ngạc hơn nữa. Lão vò đầu bứt tai ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi lên tiếng

“Đúng là ta từng gặp công nương Julie, nhưng bà ấy đã chết cách đây rất lâu rồi kia mà “

Julie thờ dài

“Đúng vậy. Bây giờ ta chỉ là một linh hồn đang kí sinh trong thân xác của nữ nhân đó. Hãy tiến lại gần đây, ta có rất nhiều việc muốn nói riêng cùng ngươi

“

Deckar dè dặt chống gậy lê từng bước tiến đến gần bên Julie. Hai người thì thầm trò chuyện hàng giờ liền. Ván Thiên cố dỏng tai nghe ngóng nhưng chỉ nghe tiếng được tiếng mất, rút cục là vẫn không hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

Cuộc đối thoại vừa kết thúc, Deckar bước đến chỗ Ván Thiên với tốc độ nhanh nhất mà lão có thể, quỳ mọp xuống trước mặt chàng, cung kính nói

“Kính chào công tử. Xin thứ lỗi cho lão đã thất lễ, không biết công tử lại là người của hoàng tộc. Lão đây thuộc về một gia tộc chư hầu của gia tộc Urlan, đã từng là thuộc hạ của mẫu thân công tử. “

Ván Thiên vội đỡ Deckar dậy, ôn tồn nói

“Hiện tại hậu bối muốn ở lại nơi này một thời gian ... Ai dà ... Thế giới trên đó thật lắm phiền phức ... “

Deckar gật đầu, nói

“Công tử có thể ở lại đây bao lâu tùy thích. Lão sẽ thu xếp cho công tử một chỗ ở yên tĩnh và đầy đủ tiện nghi, cũng sẽ sai người đưa cho công tử mã số để mở những cánh cửa điện tử. Công tử có thể tùy ý xuất nhập bất cứ lúc nào. “

Deckar nói xong, vội cáo từ, bước ra ngoài, ánh sáng đỏ từ đôi mắt Băng Tâm cũng tắt hẳn. Ít lâu sau, 2 nam nhân hấp huyết quý bước vào, cung kính mời Ván Thiên và Băng Tâm đi theo họ.

2 người được dẫn đi qua nhiều đoạn hành lang, sau đó đi thang máy xuống một tầng hầm nằm khá sâu trong lòng đất. Tầng hầm này được ngăn ra thành nhiều phòng rộng với đầy đủ tiện nghi, nếu không muốn nói là rất xa hoa, không hề thua kém so với khách sạn 5 sao thượng hạng một chút nào.

Ván Thiên chọn một căn phòng nằm gần thang máy cho mình, rồi chỉ vào căn phòng bên cạnh bảo Băng Tâm

“Đây sẽ là phòng của em “

Băng Tâm lắc đầu nguầy nguậy

“Không chịu. Em muốn ở cùng anh ... “

Nói đoạn cô ta bạo dạn bước vào phòng, leo lên giường nằm một cách rất tự nhiên. Ván Thiên chỉ còn biết cười khổ, quay sang nói vài câu khách sáo với 2 nam nhân hấp huyết quý dẫn đường rồi chia tay họ, vào phòng, đóng cửa lại.

Ván Thiên tìm một chiếc ghế, ngồi xuống, nhìn khắp căn phòng sau đó khẽ cằn nhằn

“Không thể tìm được những ngọn đèn nào sáng hơn một tí sao ... Cái loại đèn đóm tối tù mù này, chỗ nào cũng sử dụng nó cả ... Chẳng biết cái tên biến thái nào đã thiết kế hệ thống chiếu sáng này “

Băng Tâm mỉm cười, đôi mắt mơ màng nhìn Ván Thiên

“Loại ánh sáng này cũng có cái hay của nó. Trông rất lãng mạn, anh không thấy thế sao “

Ván Thiên chăm chọc

“Rất thích hợp với đám nữ để tiến hành cái việc nam nữ ấy “

Băng Tâm hồn nhiên nói

“Thú thật, em thích tiến hành hoan ái ở những nơi có ánh sáng đầy đủ hơn, để cho nam nhân của em có thể ngắm nhìn thân thể tuyệt mỹ của em một cách trọn vẹn. Nhưng ánh sáng mờ ảo thế này cũng không phải là không tốt, giống như trang phục nửa kín nửa hở vậy, sẽ khơi gợi sự tò mò, muốn khám phá. Tóm lại là khá thú vị “

Ván Thiên cười khổ, trong lòng thầm mắng

“Đúng là đám nữ, đánh chết cũng không chữa ... “

Bất chợt, chàng lại nghĩ đến tương lai. Những sát thủ liệu có thể buông tha cho chàng một khi họ không thể tìm thấy chàng trong một thời gian dài chăng ? Kẻ nào đang đứng trong bóng tối, muốn mượn tay những sát thủ để ám toán chàng ? Chàng sẽ phải làm gì đây, không lẽ cứ sống chui rúc trong bóng tối của Địa giới suốt đời ... Thanh kiếm gậy đó thật ra là vật như thế nào, và từ đâu chàng có được nó, phải chăng nó là nguyên nhân của mọi tai họa xảy đến với chàng ...

Rất nhiều câu hỏi được đặt ra, nhưng vẫn chưa có câu trả lời

Câu trả lời có thể ở xa tận chân mây, cũng có thể gần ngay trước mắt. Đoạn quá khứ bị mất của Ván Thiên có thể sẽ là câu trả lời mà chàng đang tìm kiếm lúc này. Ván Thiên tin rằng rồi sẽ có một ngày, những kí ức đó sẽ trở lại với chàng, chàng hy vọng cái ngày đó sẽ đến sớm một chút. Không ít người

đã bị mất trí nhớ hàng chục năm, thậm chí là suốt đời ...

Vấn Thiên tự vỗ vào đầu mình mấy cái rồi quay sang Băng Tâm, định bắt chuyện với cô để gạt bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Nhưng Băng Tâm đã nhắm mắt, rơi vào giấc ngủ tự lúc nào. Trong lúc ngủ say, những đường nét thanh tú trên khuôn mặt Băng Tâm như ánh lên một vẻ đẹp dịu dàng, nhưng cũng rất mỏng manh, như đang cần sự che chở, bảo vệ ... Vấn Thiên rón rén leo lên giường, đặt lên đôi môi đỏ mọng của Băng Tâm một nụ hôn dịu dàng, sau đó ôm chầm lấy thân thể ngọc ngà của thiếu nữ, nhắm mắt lại. Giấc ngủ nhanh chóng đến với chàng ...

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi ...

Đã bao lâu ? Vấn Thiên không biết, cũng như không muốn biết

Ở thế giới dưới lòng đất này ngày cũng như đêm, căn bản là không thể phân biệt được. Cứ 24 giờ thì lại tính là một ngày, chỉ thế thôi ...

Chiếc đồng hồ duy nhất trong phòng đã bị thất lạc sau một trận ân ái đảo điên giữa Vấn Thiên và Băng Tâm. Có lẽ nó đã bị rơi ở đâu đó dưới gầm giường, Vấn Thiên cũng không muốn đi tìm.

Có đôi lần, Vấn Thiên cũng thử ra khỏi căn phòng của chàng, tìm cách tiếp xúc với những cư dân khác. Nhưng vừa thấy chàng xuất hiện, bọn họ lập tức tụ tập nhau lại, nhìn chàng bằng đủ loại ánh mắt kì lạ, xì xầm bàn tán mãi không thôi. Vấn Thiên đương nhiên là chẳng thích điều này tí nào, liền trở về phòng, hầu như không hề bước chân ra ngoài một lần nào nữa.

Với tình cảnh như thế này mà nói, đôi khi Vấn Thiên có cảm giác như mình đang bị giam giữ. Địa giới chẳng khác nào một nhà tù khổng lồ. Chàng dần tập cho mình làm quen với tình cảnh hiện tại. Ngồi mãi một chỗ quả thật là nhàm chán vô cùng. Nhưng so với việc bị vô số sát thủ truy đuổi cả ngày lẫn đêm, trong lòng luôn phải lo âu, hồi hộp thì sự nhàm chán đó cũng chẳng đáng là gì.

Băng Tâm không phải là loại người có thể ngồi yên một chỗ trong thời gian dài, cô ta lại không dám ra ngoài vì sợ sẽ xảy ra chuyện không hay với những cư dân hấp huyết quý. Cô liên tục lúi ra đủ thứ chuyện trên trời dưới đất để tán dóc với Vấn Thiên mà giết thời gian, sau đó không tránh khỏi phải suy tsoa khen ngợi kiến văn uyên bác của chàng. Nhưng nói mãi rồi cũng hết chuyện, Băng Tâm bèn đem chuyện về những nam nhân mà cô từng trải qua kể hết cho Vấn Thiên nghe. Để đáp lại, chàng cũng không hề giấu giếm, đem tất cả những mối tình mà chàng có thể nhớ lại một cách mơ hồ ra thuật lại một lượt cho Băng Tâm. Mỗi lần kể xong một câu chuyện, Vấn Thiên lại ngồi trầm tư hàng giờ, trong lòng cảm thấy day dứt, dằn vặt khó tả.

Một đôi nam nữ phong lưu ở gần nhau suốt khoảng thời gian dài, dĩ nhiên là không thể nào chỉ trò chuyện với nhau được ... Tần suất hoạt động nam nữ của họ tăng dần. Có một ngày nọ, họ chỉ làm 2 việc duy nhất là hoan ái với nhau rồi ngủ, sau khi thức dậy lại tiếp tục hoan ái ...

Ban đầu, Vấn Thiên cũng hơi e ngại Băng Tâm sẽ giữ quý kẻ một lần nữa để cướp đoạt công lực của chàng, nhưng sau đó chàng dần nhận ra rằng cô ta căn bản là không có khả năng, cũng như không đủ can đảm để thực hiện điều đó một lần nữa. Những gì Băng Tâm muốn đơn thuần chỉ là khoái cảm, để thỏa mãn dục vọng mãnh liệt trong lòng cô ta

Những cuộc mây mưa ân ái triền miên như một sợi dây vô hình kết nối Vấn Thiên và Băng Tâm lại gần nhau hơn. Càng lúc, họ càng cảm thấy quyến luyến nhau hơn nữa, tựa như người này chính là một phần không thể thiếu được trong cuộc sống của người kia vậy.

Đến một ngày, sau bữa ăn thứ 2 trong ngày chừng 1 giờ, Vấn Thiên chủ động ôm Băng Tâm lên giường, động tay trêu đùa trên thân thể tuyệt mỹ của cô. Một tay chàng nhào nặn đôi nhũ phong căng tròn của Băng Tâm, tay kia lại liên tục hoành hành ở nơi riêng tư của thiếu nữ. Thân thể của Băng Tâm quả thật rất nhạy cảm, Vấn Thiên vừa trêu đùa được vài phút, cô đã rơi vào trạng thái ý loạn tình mê, từ miệng không ngớt phát ra những tiếng rên rỉ yêu kiều, nơi riêng tư dần trở nên ẩm ướt

Vấn Thiên tay vẫn tiếp tục loạn động, miệng nói

“Xem này, hình như bộ ngực của em lại lớn hơn trước một tí rồi, quả thật là hàng thượng phẩm“

Ánh mắt Băng Tâm lộ ra vẻ đắc ý

“Thì người ta vốn rất tự hào về vòng ngực của mình mà, không thua gì bọn nữ nhân phương Tây đâu nhé. Hơn nữa, ngày nào cũng bị anh xoa bóp một cách không thương tiếc như thế, nó không to ra mới lạ đó ...“

Một điều gì đó thoáng hiện ra trong tâm trí Vấn Thiên, chàng vội hỏi

“Băng Tâm này, có phải em chính là Thuần âm nữ không ?“

Băng Tâm không tỏ ra ngạc nhiên cho lắm

“Em đoán không sai mà, trước đây chắc chắn là anh đã từng tu luyện qua hoặc đã từng tham khảo qua thuật song tu rồi. Những lúc ân ái cùng nhau, em cảm nhận thấy chân khí trong người anh có sự vận hành. Thế nhưng những luồng chân khí đó lại di chuyển rất hỗn loạn, lúc thuận lúc nghịch, em cũng không đoán ra nổi thứ công pháp song tu mà anh từng luyện tên gọi là gì. Có nhiều lần em định hỏi anh, nhưng sau đó lại bị anh làm cho mê mẩn không biết gì nữa, thế là quên mất ...“

Sự kích thích từ ma thủ của Vấn Thiên làm Băng Tâm bất chợt ngưng lại. Phải cố gắng lắm, Băng Tâm mới có thể vừa rên rỉ vừa nói

“Phải ... Em chính là Thuần âm chi nữ ... Chỉ có Thuần âm chi nữ mới có thể tu luyện được bí thuật của Thiên Hoa cung ... Á ...“

Cùng với tiếng thét của Băng Tâm, một lượng lớn xuân lộ tuôn trào ra làm cho bàn tay Văn Thiên ướt đầm. Thân thể Băng Tâm như mềm nhũn ra, cô ngượng ngùng trách móc

“Đồ xấu xa ... Trêu đùa gì mà ác thế, làm cho người ta phải tiết thân ... Bàn tay đáng ghét ... “

Chưa kịp dứt lời, một vật thô dài cứng rắn đã xâm nhập vào mật động của Băng Tâm, chuyển động liên tục hết vào lại ra, làm cho Băng Tâm không thể thốt lên được một lời nào khác ngoài những tiếng rên rỉ đầy khoái cảm.

Hai người say mê tác ái đến mức không còn biết gì nữa. Sau vài hiệp giao chiến, dục hóa trong lòng Văn Thiên mới hạ bớt một ít, chàng dần dần nhận ra một âm thanh chói tai đang réo òi bên ngoài, nghe như tiếng còi báo động.

Một linh cảm không hay xuất hiện trong tâm trí Văn Thiên, chàng vội mặc lại quần áo rồi bảo Băng Tâm

“Em hãy ở yên trong phòng, khóa cửa lại. Hình như có chuyện không ổn vừa xảy ra, anh phải đi xem thế nào “

Văn Thiên với tay cầm lấy thanh kiếm gãy, khép cửa phòng bước ra hành lang rồi tiến vào thang máy, bấm nút lên tầng trên. Trong lúc thang máy chuyển động, những mùi hương quen thuộc phảng phất trước mũi chàng. Đã từng kinh qua nhiều trận ác chiến, Văn Thiên không thể không nhận ra được chúng, mùi của máu và mùi cháy khét của thuốc súng ... Lẽ nào những sát thủ lại có thể lần theo chàng xuống dưới thế giới ngầm này ... Lẽ nào họ có thể vượt qua được hàng ngàn hấp huyết quý thân thủ nhanh như điện và thềm khát vô cùng máu tươi của nhân loại đó ...

Cửa thang máy mở ra, một đoạn hành lang tối tăm hiện ra trước mắt Văn Thiên. Trong bóng tối, chàng vẫn có thể nhận ra bóng dáng của những thi thể đang nằm sòng soài dọc theo đoạn hành lang. Văn Thiên thận trọng tiến đến trước một thi thể, cúi xuống xem xét. Đó là thi thể của một hấp huyết quý, trên người hẳn thủng lỗ chỗ bởi những phát đạn súng máy, một vài đầu đạn sáng lóa ánh bạc vẫn còn kẹt lại ở vài chỗ ...

Những thi thể còn lại đều là thi thể của hấp huyết quý ...

Đi thêm vài trăm mét nữa, Văn Thiên tìm thấy một lỗ thông gió. Tấm lưới thép chặn bên ngoài lỗ thông gió đã bị xé toang ra, một người cao lớn có thể dễ dàng chui qua. Chàng hiểu rằng hiển nhiên là những kẻ xâm nhập đã đi vào bằng lối này và hiện đang ở đâu đó trong khu vực lân cận.

Theo một phản xạ vô thức, Văn Thiên nhắm mắt lại, những bóng người màu đỏ nhợt nhạt chợt hiện ra trong khoảng tối tăm của ý thức. Chỉ trong vòng chưa đến một phút, chàng đã có thể xác định được vị trí của những kẻ xâm nhập. Tất cả gồm có 16 tên, đang di chuyển trên một đoạn hành lang ở hướng Tây.

Văn Thiên tận dụng tối đa tốc độ nhanh như điện của mình vượt qua những đoạn hành lang trống trải, nấp sau những chướng ngại vật mà chàng tìm thấy, dần dần bắt kịp nhóm người xâm nhập.

Khi chỉ còn cách những kẻ xâm nhập một khúc quanh, chàng bỗng nảy ra một sáng kiến, bèn tung người lên, bám chặt vào trần nhà rồi dán chặt người vào đó, nhẹ nhàng di chuyển như một con thằn lằn tiếp cận những kẻ xâm nhập.

Những kẻ xâm nhập toàn bộ đều mặc y phục đen, được trang bị giáp bảo hộ bằng chất liệu kevlar khá dày, đầu đội nón sắt gắn liền với thiết bị tản nhiệt, trên tay họ cầm đủ loại súng ống tối tân, đó là chưa kể đến những vũ khí lạnh sáng lóa đang đeo trên vai họ.

Khi Văn Thiên còn cách nhóm người đó khoảng chừng vài mét, họ bất ngờ đồng loạt quay lưng lại, bắn xối xả vào chàng. Trong sát na sinh tử, Văn Thiên đã kịp thời buông tay, rơi tự do xuống, nhưng vẫn dính phải vài viên đạn vào vai. Chàng quyết định tốc chiến tốc thắng, bèn rút kiếm ra, lao vào nhóm người xâm nhập bằng tốc độ kinh người của mình.

Vài tiếng thét đau đớn phát ra, trong nhát kiếm đầu tiên của mình, Văn Thiên đã chém ngã 4 tên xâm nhập.

Tất cả những kẻ xâm nhập dường như đã được huấn luyện rất có bài bản, bằng động tác cực nhanh, họ vội cất súng, rút ra từ sau lưng những thanh đao kiếm sáng lóa, triển khai thế trận bao vây Văn Thiên vào giữa.

Trừ một người đang đứng ngoài vòng chiến, 11 nhân thủ còn lại bất thần xuất thủ, kẻ đâm người chém với tốc độ rất nhanh và uy lực dũng mãnh tựa sư tử. Nhóm người này phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, đao kiếm loang loáng vung lên, tạo thành trận pháp liên hoàn khiến Văn Thiên phải vất vả chống đỡ, không có lấy một cơ hội để phản công.

Nam nhân đang đứng sau lưng nhóm người bao vây Văn Thiên lấy ra một quả pháo sáng, đốt lên rồi ném đến bên cạnh chàng. Ánh sáng xanh lam bùng lên, chiếu rọi rõ như ban ngày.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt của Văn Thiên, nam nhân đó rung mình kinh ngạc, vội hét lớn

“Thằng khốn nạn ... Sao lại là cháu kia chứ ... Tất cả mau dừng tay, không được đánh nữa “

11 cao thủ đồng loạt thu chiêu, nhảy lùi về phía sau. Nam nhân bỏ chiếc mũ sắt ra, để lộ gương mặt điển trai mang đậm khí chất công tử thế gia. Anh ta tiến lại gần Văn Thiên, nhìn chàng từ đầu đến chân, nói

“Cháu làm cái quái gì ở nơi này thế ? Suýt nữa thì bọn ta đã sát thương cháu rồi, có biết không hả ... “

Một đoạn kí ức mơ hồ hiện lên trong đầu Vần Thiên, chàng thốt lên

“Lão dâm tặc ... “

Hai nam nhân ôm lấy nhau, nhảy cẫng lên, trông y hệt như 2 đứa trẻ ...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 53: Ác Quỷ Hồi Sinh

Không ai có thể ngờ, một nam nhân có tướng mạo như một vị công tử tuấn tú phong lưu lại chính là chỉ huy của nhóm cao thủ đã tiến hành cuộc đột kích vào Địa giới

Vừa nhìn thấy nam nhân đó, một cảm giác thân thiết trào dâng trong lòng Vần Thiên. Trong tâm trí chàng lại hiện ra nhiều hình ảnh, Vần Thiên thấy mình và vị công tử đó đang ngồi ăn uống rất vui vẻ sau đó lại dắt tay nhau bước cao bước thấp ngất ngưỡng trên con đường đồng người qua lại, luôn mồm trêu ghẹo những thiếu nữ trẻ đẹp. Bất giác, từ miệng chàng, 3 tiếng “lão dâm tặc” được thốt lên một cách vô thức, nhưng khổ thay, chàng vẫn không nhớ nổi tên họ của gã công tử đó ...

Công tử này chính là Kane Deviance, anh ruột của Max Deviance – cha nuôi của Vần Thiên. Trong việc kinh doanh sòng bạc và khu vui chơi giải trí, Kane tỏ ra rất khôn ngoan, nhạy bén nắm bắt thị hiếu của khách hàng nên lợi nhuận thu vào không biết bao nhiêu mà kể. Anh ta đã dày công dùng nhiều mưu ma quỷ kế thu phục những nhóm xã hội đen ở San Diego về quy phục làm thủ hạ dưới trướng, cũng như mua chuộc cảnh sát, đã gần như nắm toàn bộ quyền kiểm soát thành phố. Quả thật là một kẻ ranh ma, không đơn giản chút nào ...

Kane lại tuyển chọn trong số những nhân thủ xã hội đen và cảnh sát đặc nhiệm những người ưu tú nhất, huấn luyện cho họ rất kĩ càng, cũng như trang bị cho họ vũ khí và phương tiện hiện đại, nhằm hai mục đích. Một là bảo vệ cơ ngơi của anh ta, hai là tạo nên một đội quân tinh nhuệ chuyên tìm và diệt hấp huyết quỷ. Trong cuộc đời của Kane, ngoài tài phú và nữ nhân xinh đẹp ra, sở thích duy nhất còn lại của anh ta là chiến đấu tiêu diệt hấp huyết quỷ ...

Khải Nguyên đương nhiên không thể không biết việc này, nhưng cũng không hề có ý kiến gì. Cuộc tranh đoạt quyền lực trong nội bộ thế giới hấp huyết quỷ là nguyên nhân chính của bi kịch giữa Khải Nguyên và Milena. Sâu tận đáy lòng, Khải Nguyên rất căm hận hấp huyết quỷ, nhưng dĩ nhiên vẫn có một ngoại lệ chính là Vần Thiên

Đội quân đặc nhiệm chuyên tìm diệt hấp huyết quỷ được Kane đặt tên là Sát Quỷ biệt đội, từ khi thành lập đến giờ đã kinh qua vài trăm trận chiến lớn nhỏ, hạ sát hàng ngàn hấp huyết quỷ trên toàn thế giới. Mặc dù đa số nhân loại không tin vào sự tồn tại của hấp huyết quỷ, thế nhưng chính phủ và cơ quan tình báo các nước đều biết và công nhận điều này. Sát Quỷ biệt đội chính là sự lựa chọn tốt nhất của họ để giải quyết những vấn đề có liên quan đến hấp huyết quỷ, dĩ nhiên là với cái giá không hề rẻ chút nào. Một cách vô tình hay cố ý, Kane lại thu về những khoản tiền khổng lồ, hẵn đầu tư toàn bộ số tiền đó để trang bị cho Sát Quỷ biệt đội những trang thiết bị không thua kém gì lực lượng SAS của Anh quốc hay là GIGN của Pháp

Hôm nay, Kane đột ngột nhận được một lời đề nghị hỗ trợ từ chính phủ của Gruzia, một nước Đông Âu. Chỉ trong vòng chưa đến 10 giờ anh ta và một số thành viên tinh nhuệ của Sát Quỷ biệt đội đã có mặt. Họ chỉ mất thêm khoảng một giờ nữa để tìm ra một lỗ thông gió được giấu khá kĩ lưỡng trong một hốc đá. Kane không do dự, lập tức dẫn đầu toán nhân thủ tinh nhuệ gồm 15 người tiến vào hang quỷ. Và anh ta đã gặp lại Vần Thiên trong tình huống dở khóc dở cười đó.

Tay bắt mặt mừng một lúc, Vần Thiên bèn hỏi

“Vi sao lão dâm tặc lại tìm đến nơi này ? Lão định làm gì ? “

Kane cười khò

“Chính phủ Gruzia liên lạc với ta, bảo rằng họ vừa tìm thấy dấu vết của một hang ổ hấp huyết quỷ, thế là ta liền đến ... Cái hang quỷ này quả thật lớn hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của ta, nhất thời ta cũng không biết nên xử lý thế nào nữa ... Muốn giải quyết được nó e là chi phí hao tổn sẽ không ít đâu, Gruzia lại là một quốc gia không mấy giàu có ... Ai dà, thật là khó xử ... “

Vần Thiên mỉm cười

“Vây, cháu khuyên lão dâm tặc nên lập tức trở về thì hơn. Cứ tùy tiện để lại một ít chất nổ rồi sau đó để cho đám người của chính phủ nghe thấy một vụ nổ lớn, thế là xong. Trong cứ địa này có ít nhất là năm ngàn hấp huyết quỷ đấy, đó là chưa kể một số trưởng lão và nhân vật quan trọng, tu vi của họ không tầm thường đâu “

Kane bỗng nở nụ cười, khuôn mặt hiện lên vẻ tàn ác

“Không sao, ta sẽ điều động toàn bộ nhân thủ trong biệt đội của ta, cũng sẽ liên lạc yêu cầu sự chi viện của các đội đặc nhiệm khác nữa. Đây sẽ thật sự là một trận chiến rất hoành tráng, vô tiền khoáng hậu. Cháu nên theo ta rời khỏi nơi này, đao kiếm vốn vô tình, mũi tên hòn đạn không có mắt đâu. “

Vấn Thiên nhìn thẳng vào mắt Kane, nghiêm giọng nói rõ từng chữ

“Bạo lực không phải là giải pháp tuyệt đối đâu. Hấp huyết quý cũng có đủ thất tình lục cảm như con người, vì sao họ lại không thể có được quyền sinh tồn như nhân loại chứ ? Những ân oán giữa hấp huyết quý và nhân loại vốn dĩ có thể thương lượng được, có thể tìm ra được một giải pháp hòa giải, cháu tin là vậy. Lão dame, hãy trở về và đừng can thiệp vào việc này nữa, đó là yêu cầu của cháu. Còn nếu muốn dẫn quân can quét thế giới ngầm này, phải bước qua xác cháu trước đã. “

Bàn tay Vấn Thiên nắm chặt thanh kiếm gầy, những đường gân xanh nổi lên. Thấy thái độ kiên quyết đó, Kane thở dài, chấp tay sau lưng ra về sầm sập, nói

“Thôi được ... Ta sẽ rút quân ... Chia tay lần này, không biết đến khi nào ta mới có thể gặp lại cháu đây ... Có thể để cho ta ôm cháu một lần nữa được chăng ?“

Vấn Thiên gật đầu, Kane chậm rãi tiến lại gần chàng, ánh mắt chứa chan nhiều cảm xúc phức tạp, hai nam nhân lại ôm chặt nhau một lần nữa.

Đột nhiên, Vấn Thiên cảm thấy sau gáy hơi nhói đau như bị kiến cắn, mọi vật xung quanh bỗng trở nên méo mó, quay cuồng hỗn loạn. Trước khi mê man ngất đi không còn biết gì nữa, chàng nghe thấy tiếng nói rất khế của Kane

“Xin lỗi Vấn Thiên ... Tiêu diệt hấp huyết quý chính là sứ mệnh của gia tộc Deviance ... Cha và em ta đã không thể tiếp tục được sứ mệnh đó, chỉ còn lại một mình ta mà thôi ... Ta đánh có lỗi với cháu ... “

8 giờ đồng hồ sau, trên cánh đồng tuyết đã mọc lên hàng hà sa số những lều bạt

Những lều bạt này được bố trí thành nhiều cụm, mỗi cụm mang một ký hiệu của một đội đặc nhiệm. Những cái tên đã vang danh khắp địa cầu như SAS, SEAL, GIGN, GSG 9, ... đều có thể được tìm thấy, đó là chưa kể đến một sư đoàn quân đội chính phủ Gruzia đã có mặt trước đó không lâu.

Xe bọc thép xếp hàng dài nối đuôi nhau, vài chục chiếc trực thăng liên tục thay nhau hạ cánh, cất cánh mang theo vào trận địa những binh sĩ vũ trang đến tận răng, thân sắc ai cũng lộ vẻ nghiêm trọng

Cuộc đại chiến giữa nhân loại và hấp huyết quý đã mở màn.

Ở trong căn lều lớn nhất, ngổn ngang vô số những thiết bị thông tin liên lạc thuộc loại tối tân nhất

Kane và các chỉ huy của những đội đặc nhiệm đang dõi mắt quan sát và điều khiển trận chiến qua những màn hình tinh thể lỏng kích thước lớn.

Cho đến hiện tại, liên quân nhân loại đã hạ sát được hơn 500 hấp huyết quý, và họ cũng phải trả một cái giá không rẻ chút nào, hơn ngàn binh sĩ đã bị tử thương. Cuộc chiến diễn ra vô cùng khốc liệt, hai bên giành nhau từng đoạn hành lang, từng khúc quanh, ngã rẽ. Liên quân nhân loại đã làm chủ tình hình ở hai tầng trên cùng của Địa giới, nhưng họ đang thực sự cảm thấy khó khăn ở những tầng tiếp theo, nếu không muốn nói là không thể tiến thêm dù chỉ 1 bước

Vũ khí của liên quân nhân loại đều là những loại súng ống tối tân nhất, và vô số những thiết bị hỗ trợ hiện đại khác. Trái lại, hấp huyết quý đa số sử dụng vũ khí lạnh và những bộ phận cơ thể như răng nanh, móng vuốt, nhưng với ưu thế về tốc độ, họ vẫn tỏ ra không dễ bị khuất phục một chút nào.

Địa giới vốn từng là một căn cứ bí mật được thiết kế vào thời chiến tranh lạnh, rất kiên cố, có thể chịu đựng được sức công phá của bom hạt nhân. Sau nhiều biến động về chính trị và quân sự ở Nga, người ta đã hầu như quên đi sự có mặt của căn cứ này, và những hấp huyết quý đã nhanh chóng chiếm đóng, biến nơi này thành cứ địa riêng của họ và đặt tên cho cứ địa đó là Địa giới. Họ cũng bỏ ra không ít nhân lực và tài lực cải tạo căn cứ ngầm đó trở thành một thành trì thép bất khả xâm phạm

Đang lúc Kane đang theo dõi qua màn hình chiến sự ở một đoạn hành lang trong Địa giới, một thiếu nữ mặc quân phục của Sát Quý biệt đội bước vào, đến sát bên cạnh anh ta, thì thầm

“Thưa chỉ huy, hóa chất đã được vận chuyển đến đủ số “

Kane vui mừng, nói

“Tốt lắm, chúng ta sẽ tung ra chủ bài của mình. Chỉ một đợt tấn công nữa thôi, cái hang quý này sẽ bị xóa sổ, cùng với tất cả những tên hấp huyết quý đang ở trong đó. Ha ha ha ...”

Kane nháy mắt với một thủ hạ, trên một màn hình lớn, một bản sơ đồ lập tức hiện ra

Những sĩ quan chỉ huy khác đang xôn xao bàn tán bỗng im bặt, tất cả cùng hướng về bản sơ đồ đó

Kane dùng một que thép, chỉ vào bản sơ đồ, giảng giải cụ thể từng chút một, sau đó đồng dục nói

“Các vị hãy hình dung bọn hấp huyết quý chính là những con chuột chũi đang chui rúc dưới hang. Vấn đề là cái hang đó quá sâu và cũng quá vững chắc, khó mà đánh sập được. Cũng như, những con chuột chũi đó lại có tốc độ nhanh hơn chúng ta gấp nhiều lần. Nhưng, hiện tại tình hình đã thay đổi, những ưu thế đó của bọn chúng sẽ không còn nữa. Cách tốt nhất để bắt được chuột chũi trong hang chính là đổ nước vào, để cho chúng phải chết ngộp trong đó, hoặc là phải chui ra để rồi bị bắn thủng lỗ chỗ như một miếng phô mai”

Kane ngưng lại, cười một tràng dài đầy đắc ý rồi tiếp

“Tôi sẽ đổ xuống cái hang đó theo hệ thống thông gió một loại hóa chất rất lợi hại. Hóa chất này không hề gây hại gì cho con người, nhưng sẽ hủy hoại những tế bào máu của hấp huyết quý. Có lẽ là chúng sẽ không chết ngay, nhưng tốc độ và sức mạnh công kích của chúng sẽ bị suy giảm nghiêm trọng, trở nên yếu ớt vô cùng. Đến lúc đó, chúng ta sẽ mở một đợt tổng công kích toàn lực, tặng cho chúng những viên đạn bạc để tiễn chúng về địa ngục, nơi duy nhất mà chúng xứng đáng được ở. Ha ha ha ...”

Đôi mắt của những sĩ quan đặc nhiệm trở nên sáng rỡ. Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng hàng giờ, kế hoạch đã trở nên hoàn thiện và được tất cả thống nhất sẽ cùng thực thi. Kế hoạch đó được Kane đặt cho một cái tên là “Ngày phán xét”

Những thùng chứa đặc biệt được nhân thủ của Sát Quỷ biệt đội cẩn thận vận chuyển đến hệ thống thông gió. Sau khi được kích hoạt bởi những cơ quan điều khiển từ xa, một chất khí có màu tím nhạt ồ ạt tràn ra, phút chốc đã tràn ngập khắp những đường ống thông gió. Đó chính là chất độc đặc biệt của gia tộc Deviance, đã được Kane điều chế thành công cách đây không lâu

Kane quan sát cảnh tượng đó từ đầu chí cuối, anh ta nhếch mép cười, bảo nữ thuộc hạ

“Cô hãy đến căn lầu mang mã số J-11, nhiệm vụ của cô là phải canh giữ nam nhân đó, không cho phép hắn đi đâu cả. Hãy cẩn thận, vì người đó chính là một tay chuyên nghiệp, dày dặn kinh nghiệm. Cô được phép sử dụng thuốc mê và mọi loại xiềng xích, tuy nhiên, không được làm tổn thương đến hắn, dù chỉ một sợi tóc. Đã rõ chưa ?”

“Rõ” – nữ thuộc hạ đáp một tiếng gọn lỏn, chuyển thân bỏ đi

Kane và những sĩ quan chia nhau ra đốc thúc nhân thủ của mình chuẩn bị sẵn sàng. Đợt tổng công kích sắp sửa bắt đầu ...

Một chiếc khăn mát lạnh dịu dàng lau trên khuôn mặt đã đánh thức Vần Thiên khỏi cơn mê. Đầu óc chàng vẫn còn khá mơ hồ và đau như búa bổ, đây chính là di chứng của loại thuốc mê mà Kane đã sử dụng.

Vần Thiên mở mắt ra, nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp đang ân cần chăm sóc cho mình. Phát hiện ánh mắt của chàng, thiếu nữ tỏ ra hơi e thẹn, khuôn mặt thoáng hồng lên đôi chút. Vần Thiên cố gắng ngồi dậy, chàng nhận ra rằng đôi tay của mình đã bị công lại bằng một cặp công số 8 sáng loáng và tẻ hơn nữa, toàn thân Vần Thiên lại bị cột chặt vào giường bằng những sợi dây da rất chắc. Vần Thiên không mất nhiều thời gian để hồi tưởng lại những gì đã xảy ra.

Chàng thở dài, lẩm bầm

“Chính là lão dân tộc đã làm điều này ... Cuộc tấn công chắc chắn đã bắt đầu rồi ... Mình phải làm gì đây ...”

Bất giác, Vần Thiên liếc nhìn thiếu nữ đã chăm sóc chàng lúc này, khuôn mặt cô ta trông khá quen thuộc. Chàng đoán rằng thiếu nữ này chính là một người mà chàng đã từng quen biết trước đây, liền tìm cách bắt chuyện với cô ta

Vần Thiên bắt đầu bằng những câu có vẻ ngờ ngẩn

“Đây là đâu vậy ... A ... Nhức đầu quá ... Vì sao tôi lại ở đây ? Dường như trước đây tôi từng gặp cô rồi thì phải ... Trông cô quen lắm ... Ôi chào ... Cái đầu của tôi ...”

Thiếu nữ tỏ vẻ lo lắng

“Em là Jenny đây, anh không nhớ sao ... Có lẽ là do Johnny đã dùng thuốc mê quá liều với anh nên anh mới bị mất trí nhớ như vậy ... Hừ, cái gã này thật là đáng ghét. Bây giờ anh cảm thấy thế nào ? Có ổn không ? Để em lấy thứ gì đó cho anh uống nhé”

Vần Thiên cười khò

“Tốt nhất là em hãy mở trời cho anh. Tay chân anh đã tê rần hết rồi đây này”

Jenny lắc đầu, thờ dài

“Em không có chìa khóa ... Nếu cố gắng tìm cách phá chiếc còng đó, hay là cắt đứt dây trời, e là sẽ làm tổn thương đến anh ... Em không muốn cũng như không thể ...”

Vài hình ảnh bỗng hiện lên trong đầu Vần Thiên, chàng bèn nói luôn một hơi

“A ... Nhớ ra rồi ... Dường như lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở một nơi tối tăm, u ám, ngập tràn cảm giác chết chóc. Sau đó em lại còn sai khiến

những tử thi tấn công anh nữa ... “

Jenny ngất lòi, giọng nói hơi chua chát

“Nhưng những cương thi đó đã làm phản, chống lại em. Cuối cùng, em bị anh khống chế, phải đưa anh vào Huyền giới, cũng vì thế mà em trở thành một tội đồ bị gia tộc Nervy tuyên án tử hình. Về phần anh, anh đã chiếm đoạt thành công thần binh của gia tộc Nervy, mang em ra khỏi Huyền giới, rồi sau đó lại gở trò với em ... Thật đáng ghét mà ... Anh đưa em đến căn biệt thự của gã Johny đó, rồi bỏ rơi em tại đó, biến đi đâu mất suốt thời gian cả một năm rưỡi nay. Thật là một kẻ vô trách nhiệm mà ... “

Vấn Thiên như tỉnh ngộ

“Ồ ... Nếu như những điều cô ta nói đều là thật thì mình chỉ bị mất trí nhớ cách đây khoảng hơn một năm mà thôi. Thần binh mà cô ta nói đến có lẽ là thanh kiếm gãy đó ... “

Jenny vẫn cầu nhàu, trách móc mãi không thôi. Vấn Thiên đành đợi cho cô ta dịu bớt đôi chút rồi hỏi

“Thần binh đó có phải là một thanh kiếm hình dáng ma quái, làm từ một loại tinh thể có màu hổ phách không ?”

Jenny gật đầu, nói

"Đúng vậy. Lúc người ta tìm thấy anh, cũng có nhìn thấy thứ vũ khí đó, nhưng vì quá vội vã, cũng như không biết được nó là thứ gì, họ đã bỏ nó lại dưới căn cứ ngầm đó "

Vấn Thiên thờ dài

“Nó đã bị gãy cách đây khá lâu rồi ... Có lẽ đã từng có chuyện không hay xảy đến với anh sau khi anh rời khỏi em không lâu. Hiện tại, anh không nhớ được gì cả ... “

Jenny gạt mình, từ đôi mắt cô một giọt lệ lặng lẽ rơi ra, cô ôm chặt lấy Vấn Thiên, xúc động nói

“Em đã trách lầm anh rồi, xin lỗi anh ... Trong lúc anh gặp khó khăn hoạn nạn, em lại đi trách móc anh như vậy, thật là không phải chút nào ... Mà cũng tại anh đấy, nếu như anh không phải là một kẻ trăng hoa, chắc là người ta cũng không đến nỗi hiểu lầm anh như vậy ... “

Nhưng Vấn Thiên không có tâm tư để tiếp thu những lời nói dịu dàng đầy cảm xúc đó. Trong lòng chàng nóng như lửa đốt, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này để trở về Địa giới, vì chàng có một linh cảm rất xấu rằng một trận gió tanh mưa máu sắp sửa xảy ra.

“Tĩnh lại nhanh đến như vậy sao ... Quả thật là quái lạ ... “ – Giọng nói đầy ngạc nhiên của một nữ nhân

Vấn Thiên cố gắng ngược cổ lên nhìn, liền thấy một thiếu nữ trẻ trung, xinh đẹp, khoảng độ 16, 17 tuổi, thân hình cân đối, thon thả đang tiến về phía chàng. Thiếu nữ đến bên cạnh Vấn Thiên, ung dung lấy trong túi áo chống đạn ra một lọ thuốc, rồi đổ vài viên vào lòng bàn tay.

Phản nào đoán được hành động tiếp theo của thiếu nữ, Vấn Thiên la lớn

“Đó là thứ gì ? Cô định làm gì với tôi vậy ? “

Thiếu nữ mỉm cười

“Chỉ là thuốc an thần thôi. Uống nó vào anh sẽ ngủ rất ngon. Đến khi mọi việc kết thúc, anh sẽ được trả tự do, yên tâm đi nào “

Tầng sâu nhất của Địa giới cách mặt đất hàng ngàn mét, chỉ gồm một đoạn hành lang và một gian phòng rất lớn được ngăn cách bởi một lớp cửa sắt kiên cố dày cả mét.

Vài chục tinh anh hấp huyết quý giáp trụ đầy đủ, đang đứng trong đoạn hành lang, thần sắc có vẻ căng thẳng. Trong ánh mắt của từng người hiện rõ sự quyết tâm, sẵn sàng liều chết để bảo vệ mục tiêu.

Trong căn phòng, hai mảnh vỡ của thanh ma kiếm đã được gắn hờ với nhau, đang để trong một vũng chất lỏng đặc sệt có màu đen thẫm. Deckar và một trưởng lão khác đang đứng cạnh vũng chất lỏng, trên tay cầm một mồi lửa nhỏ. Cách đó không xa là Băng Tâm với đôi mắt phát sáng đỏ rực, hiển nhiên là Julie đã chiếm quyền điều khiển cơ thể cô ta

Jenny hướng về phía Deckar, nói

“Đến lúc rồi đó, hãy tiến hành đi “

Deckar gật đầu, vung tay ném mồi lửa vào vũng chất lỏng. Hai trưởng lão nhanh như chớp lập tức thoái lui ra xa để tránh ngọn lửa vừa bùng lên một cách dữ dội. Khói đen bốc lên mù mịt, cùng một mùi hôi thối khó ngửi tràn ngập khắp căn phòng.

Vũng chất lỏng dần co lại, thu nhỏ kích thước. Ở giữa ngọn lửa, một hình thù quái dị trông như một bàn tay bông mọc lên từ bề mặt chất lỏng đang cháy, rồi một thân người dần hiện ra, trông như một ma thần đang hồi sinh từ địa ngục. Lúc thân người đã hiện ra một cách đầy đủ, Jenny hóa thân thành một

đạo hồng quang, thoát ra từ đôi mắt của Băng Tâm, bay đến giữa trung tâm ngọn lửa rồi biến mất tại đó.

Khi ngọn lửa tắt hẳn, một ác quỷ cao lớn với đôi cánh rộng và thân hình phủ đầy vảy xuất hiện, tay nắm chặt ma kiếm. Hai mảnh ma kiếm đã được gắn lại với nhau, trông hoàn mĩ như chưa từng bị gãy. Có thể nhận thấy trước ngực ác quỷ là một cặp nhũ phong to tròn, hiển nhiên đây chính là một nữ quỷ.

Deckar dè dặt lê từng bước đến gần nữ quỷ, bạo dạn nhìn vào đôi mắt đỏ rực, hỏi

“Có phải công nương Julie đấy không ? “

Nữ quỷ cười lớn, để lộ hàm răng sắc nhọn và cái miệng đỏ lôm như máu

“Không phải ta thì có thể là ai được. Cuối cùng ta đã vượt qua ải quan trọng nhất, tham ngộ qua sinh tử. Nói cách khác, thần công mà ta tu luyện ngàn năm nay cuối cùng đã đại thành rồi. Ha ha ha ... “

Hai trưởng lão quỷ mọp sát đất, đồng thanh nói

"Xin chúc mừng công nương "

Từ lúc Julie rời khỏi cơ thể Băng Tâm, cô ta đã hoàn toàn khôi phục được ý thức. Băng Tâm mở to đôi mắt đầy vẻ kinh hoàng nhìn nữ quỷ Julie, toàn thân cô run như cây sậy, miệng cứng lại không nói nên lời

Julie vỗ đôi cánh rộng trông như cánh dơi, bay lượn xung quanh căn phòng rồi đáp xuống bên cạnh Băng Tâm, nói

“Yên tâm đi cô bé, ta vốn rất thủ tín, sẽ không làm hại cô đâu. Dù sao cũng phải cảm ơn cô đã cho ta mượn cơ thể một thời gian. Đợi sau khi ta tiêu diệt lũ nhân loại to gan đó rồi, ta sẽ đưa cô rời khỏi nơi này, sau đó cô có thể trở về nhà, đoàn tụ cùng với gia đình của mình “

Băng Tâm rất muốn nói

“Thế còn công lực của tôi thì sao ? Chẳng phải bà đã hứa là sẽ giúp tôi khôi phục công lực rồi kia mà ... “

Nhưng căn bản là cô ta quá sợ hãi, không dám lên tiếng

Julie lại cười, nói

“Có thể tha mạng cho cô, xem như là ta đã đối xử tốt với cô lắm rồi. Còn về chuyện khôi phục lại công lực, nếu như sau này ta cảm thấy có hứng thú, sẽ tìm biện pháp để giúp cô. Thế nhé, giao ước của chúng ta xem như đã kết thúc. “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 54: Bại Tẩu

Cánh đồng tuyết đã nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Những tiếng súng nổ vang rền liên tục phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm

Đèn pha chiếu sáng rực cả bầu trời, hàng ngàn quân nhân đặc nhiệm đang xả đạn một cách cuồng loạn, vẻ kinh hoàng hiện rõ trên từng khuôn mặt, từng đôi mắt

Chỉ nửa giờ trước đó, liên quân nhân loại tấn công với khí thế như chẻ tre, loại khỏi vòng chiến ít nhất hai ngàn hấp huyết quỷ và hoàn toàn nắm quyền kiểm soát 4 tầng tiếp theo của Địa giới. Bỗng, một bóng đen tay cầm một bình khí kì lạ từ đâu xuất hiện, lướt qua người những binh lính đặc nhiệm. Họ không kịp cảm thấy gì, chỉ cảm thấy nhói đau ở những bộ vị hiểm yếu trên người, rồi một chất lỏng phun trào ra từ những vết thương, từng người một thi nhau ngã xuống, trở thành những tử thi đầm máu.

Trước khi tử vong, một sĩ quan đặc nhiệm đã vô tình bấm phải nút kích nổ trên thiết bị điều khiển từ xa. Những túi chất nổ C4 mà liên quân nhân loại đã mang theo, dày công xếp đặt khắp tất cả những thông đạo với ý đồ triệt để hủy diệt hang ổ hấp huyết quỷ đã phát nổ sớm hơn dự tính. Hàng loạt tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất rung chuyển dữ dội, tất cả thông đạo đều sụp đổ, Địa giới hoàn toàn bị chôn vùi trong lòng đất, cùng với hàng ngàn binh lính nhân loại đã chết hoặc đang rên la tuyệt vọng trong vũng máu.

Nhưng sinh vật bí ẩn với tốc độ nhanh không thể tưởng, đã thoát khỏi Địa giới trước khi những thông đạo hoàn toàn sụp đổ. Nhìn thấy những lều bạt và nhân thủ của liên quân, sinh vật này gào lên một tiếng phẫn nộ, lao xuống từ trên không trung tấn công điên cuồng. Máu lại đỏ, thấm ướt bề mặt tuyết trắng xóa, gió thổi từng cơn mang theo mùi tanh của sự chết chóc.

Sinh vật này toàn thân được bao phủ bởi lớp vảy cứng, có đôi mắt đỏ rực như máu, cùng với hàm răng và bộ móng vuốt sắc bén tựa như có thể đâm thủng bất cứ thứ gì, đó là chưa kể đến thanh kiếm hình dáng ma quái mà nó đang cầm bằng một tay. Quả thật là một ác quỷ, hay nói chính xác hơn là một nữ ác quỷ, bởi vì nó sở hữu một đôi gò bồng đảo tròn trịa không hề thua kém bất cứ thiếu nữ nào của nhân loại. Đôi nhũ phong đó không ngừng nhấp nhô theo những chuyển động bay lượn của nữ quỷ, thế nhưng không ai có tâm tư để mà thưởng thức điều đó cả.

Súng đạn của nhân loại căn bản là không thể bắn xuyên qua cơ thể rắn chắc với lớp vảy dày của nữ quỷ. Với tốc độ nhanh đến nỗi không ai nhìn thấy kịp, sức mạnh như dời non lấp bể, cũng như khả năng di chuyển trên không trung, nữ quỷ đã nhanh chóng chiếm ưu thế, mà kiếm và quỷ trảo loang loảng vung lên, hoa máu bay đầy trời, tiếng gào thét thê lương vang vọng khắp nơi...

Chỉ trong vòng một giờ giao chiến, ác quỷ đã sát thương hàng ngàn người, hủy diệt hàng trăm xe bọc thép và trực thăng các loại. Một cảm giác bất lực và tuyệt vọng dâng lên trong lòng mỗi con người, họ chỉ còn biết nhắm mắt một cách vu vơ vào ác quỷ, như là sự chống trả cuối cùng, vì không cam tâm bỏ tay chò chết. Trong lòng ai nấy đều thầm cầu nguyện một điều kì diệu có thể xảy ra.

Vài nữ quân nhân trốn chui trốn nhui vào những lều bạt, cuộn mình lại, lấy đôi tay che mắt, không dám đối diện với thực tại. Mặc dù đã từng không ít lần biểu hiện cho người khác thấy sự kiên cường, gan dạ của mình, nhưng giờ đây, trước một ác quỷ, hiện thân của cái chết, họ lại trở về với chính bản chất thật sự của mình...

Những sĩ quan chỉ huy nấp kĩ sau lưng nhân thủ của mình, liên tục la hét gọi cứu viện bằng bộ đàm. Nhưng trong lòng họ tự hiểu rằng điều đó chẳng giúp ích gì, khi viện quân đến nơi, không chừng họ chỉ còn lại là những cái xác méo mó, và cũng có thể số viện quân đó lại trở thành nạn nhân tiếp theo của ác quỷ...

Kane Deviance đứng giữa đám đông nhân thủ của Sát Quỷ biệt đội, trên tay nắm chặt một thanh kiếm bạc, cặp mắt tròn tròn kinh hãi, miệng liên tục lẩm bẩm

“Thứ quái gì thế này... Không thể tin được... Vì sao nó lại có thể xuất hiện kia chứ... Truyền thuyết đó không lẽ lại là sự thật sao... Một Huyết thần thứ hai...”

Một nữ thuộc hạ thân hình thon thả, với khuôn mặt tái mét đến gần Kane, hỏi anh ta

“Chúng ta phải làm gì với cái gã đó bây giờ?”

Khuôn mặt Kane thoáng biến đổi, anh ta liền đáp

“Mang hắn đến đây... Nếu ta đoán không nhầm, nam nhân đó có liên hệ với ác quỷ đang tấn công chúng ta... Hy vọng rằng dựa vào mối quan hệ giữa ta và hắn, hắn có thể làm được điều gì đó có ích cho chúng ta...”

Nữ quân nhân than thở

“Hắn đang mê man bất tỉnh... Tên đó rất lẩm nhảm, lại luôn nói ra những lời thô bỉ, vô lại, tôi không thể chịu đựng nổi thế là bèn cho hắn uống mấy viên thuốc ngủ...”

Kane thốt lên một tiếng đầy cảm thán

“Ồi chao... Cô hại chết chúng ta rồi...”

Kane lật đật chạy về phía căn lều đang giam giữ Ván Thiên. Nhưng rủi thay, động tác hấp tấp của anh ta lại bị nữ quỷ trông thấy, thế là Kane lập tức trở thành mục tiêu cho đợt tấn công tiếp theo, thanh kiếm làm từ tinh thể màu hổ phách được vung lên, chém thẳng vào cổ anh ta.

Không hổ danh là một tay săn quỷ dày dặn kinh nghiệm, Kane kịp thời lách sang một bên tránh được sát chiêu của nữ quỷ, thế nhưng kiếm phong hùng hậu quét qua người vẫn làm cho anh ta bị một vết thương không nhẹ nơi mạn sườn, đồng thời xé toạc lớp vảy bạt của một căn lều gần đó, để lộ ra một nam nhân đang mê man bất tỉnh, bị trói chặt trên giường. Người này chính là Ván Thiên.

Vừa nhìn thấy Ván Thiên, ánh mắt nữ quỷ lập tức có biến đổi, cô ta bay đến, cắt đứt dây trói rồi ôm xóc chàng lên, vỗ cánh phóng thẳng lên bầu trời. Từ khắp người nữ quỷ, hắc khí tà dị ồ ạt tuôn ra, tạo thành một quả cầu bao quanh Ván Thiên, giữ chàng lơ lửng trong không trung.

Sau khi bố trí xong cho Ván Thiên, ánh mắt đỏ rực của nữ quỷ nhìn thẳng vào Kane, giọng nói đầy phẫn nộ vang lên

“Kane Deviance, hôm nay ta nhất định sẽ tiễn ngươi xuống địa ngục...”

“Muốn lấy mạng ta à? Đến đây nào...” – Kane mạnh mẽ nói

Nữ quỷ gào lên một tiếng đầy phẫn nộ, bỏ nhào xuống từ trên cao, mà kiếm bỗng tỏa sáng rực rỡ đâm thẳng vào ngực Kane. Biết rằng có tránh né cũng vô ích, Kane quyết định liều mạng một phen, từ khắp người anh ta tỏa ra một thứ ánh sáng trắng chói mắt, tay vung kiếm chuẩn bị tiếp chiêu. Đây chính là Thánh quang kiếm pháp - tuyệt học lợi hại nhất của gia tộc Deviance mà bấy lâu nay Kane đã hầu như không phải sử dụng đến kể từ sau trận khổ

chiến với Ruger Ulan.

Một tiếng nổ lớn vang lên, hoa lửa và tàn tro bay đầy trời, nữ quý bị hất văng ra xa, lộn nhào nhiều vòng trên không trung. Một nam nhân cao lớn tay cầm thanh kiếm màu tím nhạt xuất hiện, đứng trước mặt Kane, chính người này đã thay Kane tiếp lấy sát chiêu uy lực cực lớn của nữ quý

“Chủ nhân ...” – Kane bắt giác khẽ thốt lên

Người vừa xuất hiện – Khai Nguyên vung tay đẩy Kane lui về phía sau rồi hóa thành một quầng lửa thừa thắng truy kích. Vô số bóng kiếm rực lửa như một trận mưa sao băng xuất hiện giữa bầu trời đêm. Những tiếng nổ long trời lở đất, mọi vật bùng sáng lên cứ như ban ngày, rồi một bóng đen với đôi cánh rộng văng ra như điều đứt dây, lún sâu vào mặt đất.

Nữ quý loạng choạng chống kiếm đứng dậy, trước ngực cô ta bị đâm thủng một lỗ xuyên từ trước ra sau, máu huyết tuôn chảy như suối. Ý thức được rằng đây là một đối thủ không đơn giản, cô ta quyết định đào tẩu, bắt thần võ cánh bay lên không trung, ôm theo Văn Thiên bên hông, phóng đi như một mũi tên.

Khai Nguyên nhất thời không nghĩ đến điều gì khác, lập tức truy đuổi. Nhưng thân ảnh nữ quý bỗng lay động rồi chỉ trong phút chốc phân thân ra thành hàng chục bóng quý bay đi tứ tán. Khai Nguyên hơi bất ngờ, cố gắng định thần rồi đuổi theo sát gót một trong số những bóng quý đó. Chỉ trong chớp mắt, đã không thấy bóng dáng của Khai Nguyên và nữ quý đâu cả, hiển nhiên là họ đã rời đi rất xa

Trời đã gần sáng ...

Trên cánh đồng tuyết, những người còn sống sót đang hối hả thu dọn những tử thi, băng bó và sơ cứu cho những người bị thương. Nét kinh hoàng vẫn chưa biến mất khỏi khuôn mặt họ.

Từ chân trời, một chấm đen nhỏ hiện ra. Chấm đen trở nên lớn dần, cho đến khi hiện ra rõ ràng thành một bóng người đang ngự không phi hành. Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đồng loạt ngước mắt nhìn lên trời với vẻ ngạc nhiên cực độ. Dưới ánh bình minh, mái tóc bạc trắng tung bay theo gió, ánh mắt ngạo mạn, khuôn mặt vô cảm cùng khí thế bất phàm của Khai Nguyên làm hấn trông cứ như một vị thần vừa bước ra từ trong truyền thuyết

Mặc dù trong số những chỉ huy đặc nhiệm có vài người đã từng biết đến Lãnh diện tử thần, từng tham gia một số chiến dịch truy bắt ma thần này, thế nhưng trong tình cảnh hiện tại, họ chỉ còn biết án binh bất động. Ngay cả nữ ác quý có đôi cánh dơi đó cũng có thể khiến cho họ lâm vào tình cảnh khốn đốn, nếu không muốn nói là bó tay chờ chết, thì nói chi đến kẻ đã hạ gục nữ quý đó chỉ với vài chiêu ... Những vị chỉ huy đó đều là người ân oán phân minh, biết suy nghĩ thiệt hơn ...

Khai Nguyên đáp xuống bên cạnh Kane, lên tiếng hỏi

“Thương tích thế nào rồi ? “

Kane vội đáp

“Chỉ là chút vết thương ngoài da, hiện tại đã cầm máu được. Tóm lại là không sao cả, thưa chủ nhân “

Khai Nguyên gật đầu, không nói thêm gì. Kane rụt rè hỏi

“Thế còn con quý cái đó ? Chủ nhân, người không đuổi kịp nó sao ? “

Khai Nguyên thờ dãi

“Nó đã sử dụng nguy kế với ta ... Là thuật phân thân ... Ta quá sơ suất, đã mắc lừa nó ...”

Khai Nguyên bất ngờ xuất thủ tát thẳng vào mặt Kane, làm anh ta ngã lún quay ra đất. Hấn tức giận nói

“Chẳng phải ta đã từng dặn dò rất kĩ rồi sao, muốn làm gì với bọn hấp huyết quý cũng được, tuyệt đối không được điều chế chất độc đó. Kane, anh xem lời nói của ta là đồ bỏ à ? “

Kane lồm cồm bò dậy, run rẩy phân trần

“Chủ nhân, không phải thế ... Chỉ là vì tình huống quá cấp bách ... Thật sự tôi không muốn làm trái ý chủ nhân ... “

Khai Nguyên quắc mắt ném lại cho Kane một cái nhìn đầy hàm ý rồi quay lưng bước đến chỗ nhân thủ của đội đặc nhiệm SEAL đang tập trung. Hấn lấy giấy bút, viết vội vài dòng rồi gấp lại đưa cho một sĩ quan, nói

“Chuyển cái này lại cho Martin Ba “

Nói xong, Khai Nguyên lại hóa thành một quầng lửa bay lên không trung, chỉ trong giây phút đã mất dạng ...

Lại nói về Văn Thiên, sau nhiều giờ ngủ li bì cuối cùng chàng cũng đã thức dậy.

Văn Thiên cảm thấy trong người khá mệt mỏi, uể oải, bèn theo thói quen vươn vai một cái. Chàng lại ngạc nhiên hơn nữa khi phát hiện ra tay chân mình

đã có thể cử động tự do.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy ... Minh đang ở đâu vậy nè ...” – Vần Thiên nhìn quanh, tỏ vẻ ngạc nhiên, tự nói 1 mình

“Đầu đó trên dãy Himalayas “ – giọng nói của một nữ nhân vang lên từ phía sau lưng Vần Thiên

Theo thói quen, Vần Thiên lập tức quay lại rồi giật mình khi nhìn thấy nữ quỷ đang ngồi dựa lưng vào một tảng đá. Từ vết thương trước ngực cô ta thỉnh thoảng, một dòng máu lại rỉ ra, sắc đỏ trên đôi mắt nữ quỷ đã nhạt đi rất nhiều, trông cô ta có vẻ yếu ớt, không có lấy dù chỉ một chút sức lực để mà cử động.

Vần Thiên chợt nhìn thấy một vật bên cạnh nữ quỷ, đó chính là thanh kiếm làm từ tinh thể có màu hổ phách, một vật rất quen thuộc với chàng. Nhưng lúc này, thanh kiếm đã trở lại tình trạng hoàn hảo, tựa như không thể tìm thấy một dấu vết gì chứng tỏ rằng nó đã từng bị gãy làm đôi. Đầu óc minh mẫn tuyệt vời của Vần Thiên lập tức làm việc, kết nối các chi tiết lại với nhau, và cuối cùng chàng đã có một đáp án về thân phận của nữ ác quỷ trông có vẻ đáng sợ đó

“Julie , là cô đấy phải không ? “ – Vần Thiên bất giác thốt lên

Nữ quỷ yếu ớt gật đầu, đôi cánh rộng dần dần thu nhỏ kích thước lại rồi biến mất, lớp vảy cứng trên cơ thể cũng lặn đi, để lộ một làn da trắng trẻo, mịn màng, nhưng hơi tái xanh. Chỉ trong phút chốc, khuôn mặt tuyệt mỹ của Julie đã hiện ra trước mắt Vần Thiên. Lúc này, trên người cô ta không hề có lấy dù chỉ một mảnh vảy, để lộ ra hầu hết những đường cong đầy dụ hoặc. Trước cảnh tượng đó, tên tiểu huynh đệ của Vần Thiên dĩ nhiên là không thể chịu an phận, đã lén lút dựng lều biểu tình từ lúc nào ...

Bất gặp ánh mắt háo sắc của Vần Thiên, cơ thể Julie như run lên từng cơn, vội theo bản năng khép chặt đôi chân lại, giọng nói có vẻ nặng nề

“Đừng ... Xin công tử đừng làm như vậy ... Tien thiếp đang bị trọng thương ... Nếu công tử làm việc ấy với tien thiếp, e là tien thiếp sẽ chết mất thôi ... “

Chợt nhớ đến hình ảnh nữ quỷ đáng sợ, Vần Thiên bỗng giật mình, quay mặt đi chỗ khác. Chàng vỗ vào đầu mình mấy cái, nhủ thầm trong bụng

“Hình dạng thật sự của cô ta chính là một con quỷ rất gớm ghiếc ... Minh làm sao có thể làm cái việc ấy với cô ta được chứ ... Quên đi ... Thân thể tuyệt đẹp đó chỉ là ảo giác mà thôi ... Tuyệt đối không thể để những ảo giác này đánh lừa mình ... “

Vần Thiên cúi áo, khoác lên mình Julie, tỏ vẻ quan tâm hỏi

“Cô cảm thấy thế nào ? Đã có chuyện gì xảy ra ? Kẻ nào đã đã thương cô vậy ? “

Đôi mắt Julie hiện lên vài tia giận dữ, cô ta nói bằng giọng đầy phẫn nộ

“Chính là gã đó , kẻ được gọi là Lãnh diện tử thần , kẻ đã từng sát hại rất nhiều đồng loại của chúng ta. Không ngờ, hắn lại đến ... “

Vần Thiên lo âu hỏi

"Cuộc tấn công đó đã kết thúc chưa ? Tình trạng của Địa giới thế nào rồi ? "

Julie đáp, giọng nói có vẻ chua chát

"Xem như đã kết thúc rồi. Những đồng loại của chúng ta ở Địa giới phần lớn đã bị tử thương hoặc trúng độc. Toàn bộ thống đạo đã bị phá hủy, xem như là căn cứ đó đã hoàn toàn bị chôn vùi. Nhưng không sao, lúc ta rời đi, ta cảm nhận được là những người sống sót đã tự đưa mình vào trạng thái ngủ đông. Họ có thể duy trì được sự sống trong vòng hàng chục, hoặc hàng trăm năm. Sau này, khi có cơ hội, chúng ta sẽ tìm cách trở lại nơi đó, cứu họ lên "

Julie ngưng lại một lúc, liếc nhìn Vần Thiên, trách móc

"Toàn bộ đều do chàng gây ra đấy. Nếu không phải vì chàng là người duy nhất còn lại của hoàng tộc, e là ta sẽ không để yên cho chàng đâu "

Vần Thiên bực bội, cãi lại

“Tôi đã làm gì kia chứ ? Chính cô đã lôi tôi vào hết rắc rối này đến rắc rối khác thì có “

Thiếu nữ quắc mắt nhìn Vần Thiên , lớn tiếng nói

“Chính là chàng đã bẻ gãy thanh kiếm, khiến cho một phần năng lượng của ta bị thất thoát. Nếu không phải là vì chàng, lúc đó ta đã có thể hạ thủ gã Tử thần đó rồi , đầu đến nỗi phải thất bại thảm như vậy. Còn nữa, với tu vi của chàng, dư sức để tiêu diệt tất cả lũ xâm nhập đó, nhưng chàng lại nhân nhượng với chúng, để rồi bị chúng bắt đi. Nếu như bọn xâm nhập đó đều bị tiêu diệt, chắc chắn là cuộc tấn công sẽ không thể xảy ra được. Nếu không xem giao ước giữa chúng ta ra gì thì ít ra chàng cũng phải nghĩ đến những đồng loại của chúng ta chứ “

Cãi cọ một lúc lâu, Vần Thiên dần đuối lý, chàng nói một cách m** mai

“Giữa chúng ta chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Hiện tại, căn bản là tôi không thích và không muốn làm theo những yêu cầu của cô nữa. Đã không ưa nhau thì không nên đi chung đường. Xin cáo từ “

Nói đoạn, Vần Thiên quay lưng bỏ đi. Julie rất muốn ngăn cản nhưng thương tích của cô ta quá thật rất nặng, không thể làm gì được, đành nghiêng răng cắn tức nhìn theo đến khi Vần Thiên đã khuất dạng. Bất chợt, Julie ho một tràng dài rồi thổ huyết không ngớt

Tình trạng của Julie càng lúc càng trở nên tồi tệ hơn, cô ta lảo đảo luôn miệng

“Máu tím nhạt ... Là chất độc đó sao ... Ta đã nhiễm phải chất độc đó rồi ... Làm sao bây giờ ... “

Đôi mắt Julie mở to, lộ vẻ kinh hoàng. Cảnh vật như mờ nhạt đi rồi quay cuồng trong mắt cô ta. Julie lại phun ra một ngụm máu trời ngất đi.

Vần Thiên vẫn chưa bỏ đi hẳn, trông thấy cảnh tượng đó, chàng cảm thấy không nhẫn tâm bỏ rơi Julie, bèn trở lại bế cô ta lên rồi thở dài độc thoại

“Dù sao cô ấy cũng đã từng cứu mình mấy lần ... Cũng không nên cạn tài ráo máng như vậy ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 55: Cứu Mĩ, Đoạt Mĩ

Vần Thiên đưa tay bắt mạch cho Julie, nét mặt chàng càng lúc càng sa sầm lại, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa lo lắng. Mạch đập của Julie càng lúc càng trở nên yếu hơn, khắp người cô ta nóng hầm hập như phát sốt, từng giọt mồ hôi rịn ra từ làn da mềm mại, rõ ràng đây là một thực thể thật sự, chứ không phải linh thể - vốn chỉ là ảo ảnh.

Bất giác, Vần Thiên lảo đảo độc thoại

“Đây đúng là một thể xác hoàn chỉnh ... Cô ta đã thật sự hồi sinh ... Nhưng mình vẫn chưa biết được cơ thể cô ta được cấu tạo như thế nào ... Làm sao tìm ra biện pháp để giúp cô ta đây ...”

Bầu trời bỗng tối sầm lại

Một trận mưa lớn, tưởng như có thể rửa trôi vạn vật, bầu trời đầy mây đen u ám, sấm chớp thi nhau nổ rền vang như đạn pháo ...

Trong một thạch động âm u, chỉ có chút ánh sáng thiên nhiên hắt vào từ bên ngoài, nhưng vẫn đủ để trông thấy một thiếu nữ đang nằm gổ đầu trên bắp đùi của một thanh niên cao lớn

Vần Thiên nhẹ nhàng lau khô những giọt mồ hôi trên trán Julie, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô ta bằng ánh mắt lo âu

Vết thương trước ngực Julie đã không còn chảy máu nữa, thế nhưng tình trạng của cô ta càng lúc càng trở nên tồi tệ hơn. Thân nhiệt vẫn tăng vọt, máu huyết trong người Julie như sôi sục lên rồi dần bốc hơi, chắc chắn chỉ trong vòng vài giờ nữa, cô ta sẽ chỉ còn lại là một cái xác khô.

Dựa theo những gì Julie đã nói trước khi hôn mê, Vần Thiên đoán rằng cô ta đã trúng phải một loại kịch độc. Từ miệng Jenny, chàng đã từng nghe nói đến chất độc của gia tộc Deviance chỉ có tác dụng với hấp huyết quý, một linh cảm bảo Vần Thiên rằng chất độc mà Julie nhiễm phải chính là loại độc này.

Nếu như chất độc đó không gây hại cho nhân loại, vậy thì đối với một hấp huyết quý lai tạp, nó sẽ có tác động như thế nào ... Chưa ai từng kiểm chứng qua điều đó cả...

Vần Thiên suy nghĩ hồi lâu rồi cắn răng quyết định thực hiện một giải pháp liều lĩnh.

Chàng dùng ma kiếm tự rạch trên cổ tay của mình một đường khá sâu rồi làm tương tự như vậy với Julie, sau đó áp sát 2 vết cắt lại với nhau. Động mạch trên cổ tay Vần Thiên bỗng mọc dài ra rồi len theo vết cắt, kết nối với động mạch của Julie thành một thể. Khả năng điều khiển huyết mạch trong cơ thể chính là một trong những công năng đặc dị của hấp huyết quý. Chưa ai từng dạy Vần Thiên điều này trước đây, nhưng trong lúc nguy cấp, với ngộ tính phi thường của mình, bản năng của Vần Thiên đã tự tìm ra công pháp đó.

Vần Thiên nhắm mắt vận công. Máu huyết trong cơ thể chàng được chân khí dẫn động, theo huyết mạch đã được kết nối chuyển sang cơ thể Julie. Chỉ trong vòng vài phút sau, tuần hoàn huyết lưu của cả hai đã hòa nhập lại thành một. Vần Thiên lại tăng cường chân khí, gia tăng tốc độ tuần hoàn máu huyết, chàng kiên nhẫn thực hiện việc này liên tục. Ngoài trời, mưa dần tạnh, ánh mặt trời tỏa sáng chói chang, rồi, mặt trời dần khuất bóng, nhường

chỗ cho màn đêm sâu thẳm, huyền bí.

Theo thời gian, thân nhiệt của Julie đã hạ xuống khá nhiều, đã gần như trở về trạng thái ổn định. Vấn Thiên cảm thấy mệt mỏi, đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, nhưng một cách vô thức, cơ thể chàng vẫn liên tục vận công tiếp tục thực hiện quá trình trao đổi tuần hoàn huyết dịch. Độc chất trong cơ thể của Julie đang được các cơ quan nội tạng của Vấn Thiên hấp thu và bài tiết ra ngoài theo mồ hôi thoát ra từ những lỗ chân lông. Nói cách khác, chất kịch độc trong cơ thể cô ta đang được tiêu trừ dần dần, nhưng quá trình này cũng cần đến khá nhiều thời gian ...

Vấn Thiên bất chợt tỉnh giấc, chàng liền phát hiện ra Julie đã tỉnh dậy từ trước đó, đang nhìn chàng với ánh mắt long lanh, đầy hàm ý. Cổ tay hai người vẫn được cột chặt với nhau, việc trao đổi tuần hoàn huyết lưu vẫn tiếp tục

Im lặng một lúc lâu, Julie chợt lên tiếng

“Độc chất trong cơ thể ta đã được tiêu trừ phần lớn rồi. Đúng là chàng đã cứu ta, nhưng đừng nghĩ là ta sẽ mắc nợ chàng vì điều đó nhé, mọi việc đều do chàng gây ra, đây vốn là trách nhiệm của chàng “

Vấn Thiên trong lòng cảm thấy không vui nghĩ thầm

“Thật là quá đáng mà ... Không cảm ơn mình thì thôi, có cần phải nói như thế không ... “

Julie hỏi một cách hoà nghi

“Là ai đã chỉ dẫn cho chàng phương pháp giải độc đó ? “

Vấn Thiên trả lời với giọng không mấy thân thiện

“Chẳng ai cả, là do tôi tự nghĩ ra. Tôi từng nghe nói rằng chất độc đó đối với con người chỉ là một tạp chất vô hại. Một nửa dòng máu đang chảy trong người tôi là của nhân loại, có lẽ tôi và họ cũng có chút ít điểm tương đồng, nên tôi đã quyết định đem huyết mạch của chúng ta kết hợp làm một, để cơ thể của tôi lọc bớt độc chất trong máu huyết của cô. Xem ra, cô cũng thật là may mắn đó, một cách xảo hợp, chúng ta lại có cùng nhóm máu nên quá trình giải độc đã được tiến hành một cách thuận lợi “

Julie lại hỏi

“Thật là một sự liều lĩnh ... Nếu như cơ thể chúng ta không tương thích, hoặc là một sự cố gì đó xảy ra thì sao ? “

Vấn Thiên cười nhạt

“Nếu như cảm thấy có gì đó không ổn, tôi sẽ lập tức bỏ mặc cô ngay. Chẳng dại gì phải liều mạng vì một người như cô cả. Độc chất đã phân tán đều khắp trong huyết dịch của cô rồi thì hàm lượng chắc chắn cũng sẽ bị giảm đi, nếu như nhiễm phải một ít, có lẽ cũng không thành vấn đề đối với tôi “

Julie dờ người ra không biết nói gì. Vấn Thiên đợi thêm một lúc nữa, đến khi cảm thấy tình trạng của Julie đã ổn định, chàng bèn tháo dài băng, tách rời động mạch trên cổ tay của hai người ra, sau đó cẩn thận xé áo băng bó vết thương lại. Vấn Thiên vừa đứng dậy, toan rời đi thì Julie vội lên tiếng

“Không được ! Hiện tại công lực của ta đã tiêu thất gần hết rồi, không có khả năng tự bảo vệ cho mình. Chàng không được bỏ đi lúc này ... Đồ vô trách nhiệm ... “

Vấn Thiên cau mày

“Rắc rối quá ... Tôi chỉ định đi ra ngoài xem xét khu vực xung quanh một chút thôi. Cô cứ ở yên trong này, nếu xảy ra chuyện gì cứ la lớn lên cho tôi biết, tôi sẽ lập tức trở về tiếp ứng trong thời gian nhanh nhất “

Julie gắng gượng đứng dậy, ôm chặt Vấn Thiên, nói

“Nếu muốn đi xem xét tình hình bên ngoài thì sáng mai chàng đưa ta cùng đi cũng được mà ... Ta xin chàng đó, đừng rời bỏ ta lúc này ... Ta chỉ vừa hồi sinh không lâu, thật sự ta rất sợ sẽ phải chết đi một lần nữa ... “

Vấn Thiên cười m**** mai

“Không ngờ cô lại sợ chết đến như vậy. Cô đã từng chết một lần rồi thì chết thêm một lần nữa đã làm sao chứ, rồi cô cũng sẽ hồi sinh lại thôi “

Julie buồn bã lắc đầu

“Không đâu ... Nếu phải chết đi một lần nữa, nguyên thần của ta sẽ hoàn toàn tiêu tan, vĩnh viễn không thể trở lại dương thế nữa ... Sẽ rất thê thảm ... “

Nhìn thấy vẻ khổ sở, đáng thương của Julie, Vấn Thiên cũng không nhẫn tâm bỏ đi. Chàng ngồi bệt xuống, vỗ về trấn an cô ta một lúc lâu. Đôi tay Julie ôm chặt lấy Vấn Thiên một cách vô thức, kiên quyết dù thế nào cũng không rời ra. Vào lúc này, đối với cô ta, Vấn Thiên chính là chiếc phao cứu sinh duy nhất.

Cơ thể hai người tiếp xúc một cách mật thiết với nhau, một làn hương thơm dịu dịu lan tỏa lên mũi Vấn Thiên, làm chàng cảm thấy ngáy ngất khó tả.

Ngoài manh áo được Ván Thiên mặc cho, Julie hoàn toàn không mặc dù chỉ một chút y phục, hiển nhiên là xuân quang phơi phới trên người cô ta đều lộ rõ mồn một. Hơn nữa những đường cong chết người đó lại cạ sát vào ngực Ván Thiên, làm cho dục hỏa trong lòng chàng bỗng bùng cháy mãnh liệt.

Một cách vô thức, Ván Thiên như quên bẵng đi mất hình dạng ác quỷ đáng sợ của Julie, tả thủ của chàng len lén đưa lên sau lưng người đẹp, nhẹ nhàng vuốt ve suối tóc vàng rực óng ả như tơ lụa, rồi dần chuyển hướng đến chiếc cổ trắng ngần, tấm lưng thon thả tuyệt mỹ.

Julie không thể không biết việc mình bị Ván Thiên chiếm tiện nghi, thế nhưng cô ta không nói lấy nửa lời, cũng không có bất cứ hành động vùng vẫy hay kháng cự nào cả. Đến khi cảm nhận thấy một bàn tay to lớn, rắn rỏi đang nhào nặn đôi nhũ phong của mình một cách tham lam, cô ta mới khẽ thốt lên

“Đồ háo sắc ... Thừa nước ***** thả câu, thật là một kẻ tồi tệ ... “

Một thời gian dài sống chung với Băng Tâm, cùng cô ta phong hoa tuyết nguyệt đã tạo nên một thói quen cho Ván Thiên, chỉ cần ở gần thân thể gọi cảm của một thiếu nữ thì đôi tay của chàng lại loạn động theo một phản xạ vô thức. Nghe thấy tiếng trách mắng của Julie, Ván Thiên giật mình, định chỉ động tác trong giây lát, nhưng sau đó lại hoành hành một cách thô bạo hơn. Trong lòng chàng thầm nghĩ

“Xem như là trả đũa cho những rắc rối mà cô ta đã gây ra. Là do cô ta tự chuốc lấy, he he he ... “

Ván Thiên nhẹ nhàng nhấc Julie lên, đặt cô ngồi trong lòng chàng, một vật cứng rắn, ngang ngạnh liền xâm phạm nhục đồn kiều diễm của thiếu nữ. Đồng thời, vài ngón tay ma quái lại xuất chiêu, vờn quanh quanh thăm cò mọt mà trước động khẩu bí ẩn rồi lặng lẽ xâm nhập vào, lướt quanh bề mặt nhục động một cách điêu luyện. Tiếng mắng chửi từ miệng Julie càng lúc càng nhỏ dần, thay vào đó là những thanh âm rên rỉ đầy mê hoặc

Julie cố gắng nghiêng răng tập trung tinh thần, hỏi một câu có vẻ thừa thãi

“Tại sao ... Tại sao lại đối xử với ta như vậy ? “

Ván Thiên gục mặt xuống, tham lam hôn lên chiếc cổ ngọc ngà của Julie, mãi một lúc sau mới nở nụ cười gian tà, trả lời

“Người đẹp, chẳng phải nàng muốn mượn giống của ta để gây dựng lại hoàng tộc hấp huyết quý gì đó sao ... Chẳng cần phải tìm đâu cho xa xôi cả, chẳng phải nàng cũng chính là một nữ hấp huyết quý thuần chủng rất ưu tú sao, lại còn xinh đẹp, khả ái nữa ... Nếu như tìm một nữ hấp huyết quý khác thì chẳng còn gì là thú vị nữa, chỉ bằng nàng hãy tự mình sinh ra đứa con thuần chủng đó đi. Ha ha ha ... “

Julie rên rỉ

“Ta không muốn ... Mau thả ta ra ... “

Ván Thiên vẫn giữ nụ cười tà dị trên môi, rút tay ra khỏi mặt động của Julie, đưa lên trước mặt cô ta, nói

“Nhìn xem, đây là thứ gì ? Cái nơi đó sắp ngập lụt đến nơi mà còn nói không muốn được sao. Vô lý “

Chàng lại loạn động thêm một lúc nữa, Julie không thể duy trì nổi, liền rơi vào trạng thái ý loạn tình mê. Ván Thiên không bỏ lỡ dù chỉ một giây, nhanh chóng đặt cô ta nằm sang một bên rồi đứng dậy thực hiện vài động tác quen thuộc, tiểu cự long hung mãnh cuối cùng đã được phóng thích khỏi cái lều vải ngọt ngào. Vừa được tự do, tiểu long vội vàng dạo bước làm quen với động khẩu, nơi nó sắp sửa thám hiểm, chiếc đầu tròn thắm đẫm xuân thủy trở nên bóng nhẫy.

Cùng với tiếng thét đầy đau đớn, Julie đã vĩnh viễn rời bỏ thân phận xử nữ đã giữ gìn suốt ngàn năm, chân chính trở thành một nữ nhân thật sự. Hạ thân Ván Thiên ban đầu chuyển động chậm rãi, sau đó dần tăng tốc. Thanh âm rên rỉ chuyển dần từ sắc thái thống khổ sang một sắc thái khác thập phần phóng dăng. Nhục thương ma sát mãnh liệt với nhục động, cảm giác bị chèn ép trong không gian chật chội và ẩm ướt mang đến cho Ván Thiên vô số khoái cảm tiêu hồn, động tác càng lúc càng cuồng dã hơn nữa, vào tận gốc, ra tận ngọn. Tiếng nhục thể va chạm vào nhau, tiếng thở gấp cùng tiếng rên rỉ của nữ nhân cùng phối hợp với nhau tạo nên một bản giao hưởng xuân sắc vô hạn. Khung cảnh trở nên dâm mị vô cùng.

Sau khi thực hiện vài trăm đợt công kích, Ván Thiên bỗng nghe văng vẳng bên tai tiếng thét của nữ nhân, một lượng lớn xuân dịch nóng ẩm ồ ạt tuôn ra. Với kinh nghiệm dày dặn của mình, chàng tiếp tục tấn công mạnh mẽ thêm khoảng chục lượt nữa rồi đem toàn bộ tinh hoa của nam nhân phát tiết vào nơi sâu nhất của mặt động, đồng thời nhắm mắt tận hưởng luồng khoái cảm mỹ diệu nhất.

Julie đã thật sự kiệt sức, toàn thân mềm rũ, hơi thở ngắt quãng. Đôi mắt cô ta chợt nhắm lại, môi run rẩy như muốn nói điều gì đó mà không thốt lên lời. Ván Thiên ghé sát tai vào đôi môi đó, phải khó khăn lắm chàng mới có thể nghe được tiếng thì thầm rất khẽ của Julie

“Nặng quá ... Đùng đề lên người ta nữa ... Rất khó chịu ... “

Ván Thiên ôm lấy thân thể của Julie, xoay người đặt cô ta nằm lên trên, hạ thể hai người vẫn gắn liền với nhau, thanh nhục thương vẫn giữ được phần lớn sắc thái uy phong vốn có. Một ý tưởng lóe sáng trong đầu Ván Thiên, chàng liền thì thầm vào tai Julie

“Tư thế này cũng không tệ đâu. Chúng ta thử xem nhé “

Không đợi người đẹp trả lời, đôi tay mạnh mẽ của Ván Thiên lập tức đặt lên eo hông thon thả của cô, điều khiển thân thể tuyệt mỹ nhấp nhô lên xuống không ngừng. Julie rất muốn phản đối nhưng vừa mở miệng ra, từ miệng cô lại tuôn trào những thanh âm rên rỉ, cuối cùng đành phó mặc cho Ván Thiên muốn làm gì thì làm. Đợt cao trào thứ hai đến rất nhanh, Julie ngã rũ rượi vào ngực Ván Thiên, toàn thân vô lực, không thể cử động dù chỉ một ngón tay.

Nhìn thấy tình trạng của Julie, Ván Thiên biết rằng cô ta không thể tiếp thu hoan ái một lần nữa, bèn choàng tay ôm lấy tấm lưng trần vẫn còn ướt đầm mồ hôi của người đẹp, chỉ ít phút sau chàng đã ngủ thiếp đi.

Rất lâu sau, một thứ chất lỏng ấm áp nhẹ nhàng rơi lên mặt Ván Thiên, lăn theo gò má chảy dài xuống môi chàng mang đến một hương vị mằn mặn khá đặc biệt, làm Ván Thiên chợt bừng tỉnh. Chàng liền nhận ra Julie đang nhìn mình với ánh mắt long lanh ẩn chứa nhiều cảm xúc phức tạp, và từ đôi mắt đẹp đó, một dòng lệ đang tuôn rơi. Dục hòa trong lòng Ván Thiên đã giảm đi rất nhiều, chàng bắt gặp lại những việc vừa xảy ra, trong lòng cảm thấy một cảm giác áy náy, khó xử không thể tả.

Ván Thiên nói một cách chẳng đầu vào đầu

“Trời đã sáng rồi kia à ... Đêm qua cô ngủ có ngon không ? “

Julie liếc mắt nhìn sang hướng khác, giọng lạnh lạnh

“Ta không ngủ được. “

Đôi tay của cô ta bỗng vung lên, vừa tát vào mặt Ván Thiên, vừa đâm thùm thụp vào ngực chàng, Julie gào lớn

“Đồ xấu xa ... Vì sao lại đối xử với ta như vậy ? “

Ván Thiên đưa tay lên đỡ, khổ sở nói

“Là lỗi của cô đấy ... Lúc đầu tôi đã định bỏ đi rồi, chính là cô đã giữ tôi lại ... Còn nữa, cô cũng thừa biết tính háo sắc của tôi rồi, thế mà lại ôm tôi như thế ... Trên người cô hầu như chẳng mặc gì , thân thể cô lại xinh đẹp, gọi cảm như thế, thử hỏi làm sao tôi có thể nhịn được đây ... Ai dè ... “

Luôn luôn tìm ra lý do để biện minh cho hành động của mình, bản lĩnh vô lại của Ván Thiên quả thật rất cao, và dĩ nhiên là da mặt chàng cũng không hề mỏng tí nào. Trước thái độ đó, Julie tức giận, nghiến răng, trừng mắt nhìn Ván Thiên làm chàng cũng cảm thấy hơi chột dạ.

Ván Thiên xua tay, lấy giọng hòa hoãn nói

“Thôi ... Xem như tôi chưa nói gì ... Thật ra việc này, cả hai chúng ta đều có lỗi cả, chứ không phải chỉ mình cô ... Có gì thì từ từ nói, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt sắc như dao đó nữa ... Thật là dễ sợ quá đi ... “

Không khí trở nên trầm lắng một cách đáng ngại, không ai nói với ai một câu nào. Ván Thiên trong lòng thầm kêu khổ, quyết định đánh bài chuẩn. Chàng len lén mặc lại y phục, liếc nhìn Julie, sau đó rón rén bước đi về phía cửa động. Hành động đó dĩ nhiên là không thể qua mắt được Julie

“Đứng lại cho ta “ – Julie quát lên

Ván Thiên chỉ còn biết cười khổ

“Cô không đói bụng sao ? Có thể cô không đói, nhưng tôi thì đói rồi đó. Tôi định ra ngoài tìm chút gì đó để bỏ vào bụng, rồi sẽ trở lại thôi mà “

“Sẽ lặn mất tăm luôn thì có “ – Julie nở một nụ cười chua chát

Bị đi guốc trong bụng, Ván Thiên đành bó tay. Chàng quay mặt đi, tránh đối diện trực tiếp với ánh mắt của Julie

“Vậy, cô muốn gì đây ? Nói thẳng ra xem nào ... “

Con giận của Julie vẫn chưa dịu đi tí nào, cô ta nói

“Muốn chàng có trách nhiệm hơn một chút, đối với ta cũng như đối với chủng tộc của chúng ta “

“Cụ thể là như thế nào ? “ – Trong lòng Ván Thiên không vui, hỏi

Julie bước đến trước mặt Ván Thiên , nhìn thẳng vào mắt chàng

“Trình tiết của ta là do một tay chàng hủy hoại, ta bắt buộc chàng phải cho ta một danh phận, không thể lơ lửng lơ lơ như thế mãi được. Còn nữa, sau này chàng nhất định phải làm theo lời ta, trở thành một vị đế vương, người sẽ thống nhất thế giới hấp huyết quý, sẽ mang nhân loại trả về đúng vị trí nô lệ của chúng “

Ván Thiên nhăn nhó

“Điều kiện đầu tiên thì cũng không khó cho lắm, nhưng e là điều kiện thứ hai thì tôi không thể thực hiện được. Vốn là tôi không hề có dã tâm đó “

Đã đi theo Ván Thiên khá lâu, Julie cũng hiểu tính cách của chàng, cô ta nghĩ thầm

“Gã này thật sự rất cứng đầu, hơn nữa lại còn là một kẻ vô sỉ, mặt dày vô đối. Phải biết cương biết nhu đúng lúc mới được. Tạm thời ta không nên nhắc đến việc của hoàng tộc hấp huyết quý trước mặt gã, cứ đi theo gã một thời gian sau đó sẽ tìm cách để bắt gã phải làm theo ý ta “

Cô ta liền làm ra vẻ ôn nhu, nhìn Văn Thiên, nói

“Chúng ta hãy quyết định như vậy đi, từ giờ ta sẽ chính thức là thê tử của chàng. Còn việc tranh bá thiên hạ, tạm thời ta sẽ không nhắc đến nữa, nhưng nếu chàng có hoài bão đó, cứ nói thẳng với ta, ta nhất định sẽ có biện pháp để giúp chàng”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 56: Gặp Lại Huyền Vũ

Julie vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm túc, ánh mắt nhìn thẳng vào Văn Thiên, nói

“Ta muốn chàng hứa với ta ba việc”

Văn Thiên theo thói quen, nói

“Ba mươi việc cũng được ...”

Nói chưa dứt câu, chàng liền cảm thấy mình đã bị hớ, liền chèo chống

“Nhưng nàng phải nói cụ thể ta biết đó là việc gì. Ta không thể hứa trước một cách hồ đồ được”

Julie nói

“Việc thứ nhất, chàng phải để ta làm chính thất của chàng. Việc thứ hai, ngoài ta ra, chàng có thể lấy thêm bất cứ nữ nhân hấp huyết quý nào về làm thê thiếp cũng được, nhưng tuyệt đối không được chung chạ với nữ nhân thuộc nhân loại. Việc cuối cùng, sau này dù ta có trở thành hình dạng như thế nào chàng cũng tuyệt đối không được bỏ rơi ta”

Văn Thiên tỏ vẻ khó xử

“Đối với điều kiện thứ hai của nàng, e là có hơi khó cho ta ... Ta vốn không phải là kẻ vô tình bạc nghĩa ... Trước đây ta đã từng trải qua vài mối tình với nữ nhân của nhân loại, thật sự ta không muốn bỏ rơi họ. Ta chỉ hứa với nàng sẽ không tìm thêm nữ nhân mới từ nhân loại thôi, còn việc bỏ rơi những nữ nhân đã cùng ta trải qua một đoạn nhân duyên, chắc chắn là ta không thể làm như vậy được ...”

Julie cau gắt

“Chàng trả giá với ta đây à ?”

Văn Thiên gật đầu, mặt dày mày dạn nói tiếp

“Việc thứ nhất ta có thể hứa cùng nàng. Còn việc thứ ba ... Theo ta thì nàng nên giữ nguyên hình dáng này, sẽ đẹp hơn là biến thành thú mà quý đáng sợ đó ... À không ... Khi cần thiết, nàng có thể biến thành gì cũng được, nhưng lúc bình thường ở bên ta, nhất định nàng phải trở về hình dáng này.”

Julie ngẫm nghĩ một lúc rồi miễn cưỡng gật đầu

“Thôi được. Xem như đã thỏa thuận xong. Chàng hứa với ta điều gì thì phải tự mình nhớ lấy mà làm cho đúng, nếu không thì đừng trách ta độc ác”

Văn Thiên trong lòng ngao ngán nghĩ thầm

“Xem ra mình sẽ còn gặp không ít rắc rối với nữ nhân này ... Ai dà ... Số mình thật là khổ ...”

Bất chợt, Văn Thiên bỗng nhớ đến Băng Tâm, trong lòng chàng lo lắng không yên, liền hỏi

“Thế còn Băng Tâm thì sao ? Cô ta có phải là cũng bị chôn vùi dưới lòng đất cùng với những cư dân của Địa giới ?”

Julie “hừ” một tiếng, điệu bộ rõ ràng là đang bực tức mà phải cố gắng kìm nén

“Nữ nhân của chàng vẫn vô sự. Nửa giờ trước khi vụ nổ chôn vùi Địa giới xảy ra, ta đã sai người mang ả ra khỏi hiện trường, theo một thông đạo bí mật

mà đạo quân nhân loại hỗn tạp đó vẫn chưa tìm thấy. Có lẽ giờ này ả đã bình yên trở về nhà rồi cũng nên. Nhưng, thông đạo mà ta đã nói đến có lẽ cũng bị sụp đổ do dư chấn của vụ nổ mất rồi. Sau này e là chúng ta sẽ phải bỏ ra không ít công sức mới có thể trở lại Địa giới. “

Vấn Thiên thở dài

“Là ta đã làm hại đến những cư dân ở Địa giới ... Sau này nhất định ta sẽ tìm ra phương pháp để cứu họ ra khỏi đó “

Nghe được câu nói của Vấn Thiên, sự tức giận trong lòng Julie như dịu đi đôi chút. Cô ta nở nụ cười, làm giọng nũng nịu nói

“Cách thạch động này vài dặm về hướng Bắc có một dòng suối rất trong. Ta muốn đến đó để tắm rửa, không biết chàng có thể đưa ta đi hay không ? Toàn thân ta giờ đã dính đầy bụi đất dơ bẩn, đó là chưa kể đến cái thứ dịch thể nhớp nháp mà chàng đã bơm vào trong nơi đó của ta nữa, tóm lại là ta cảm thấy rất khó chịu. Vì sao chàng cứ nhất định phải làm cái việc ấy ở một nơi như thế này kia chứ ...”

Vấn Thiên nhanh nhẩu gạt đầu

“Ta đồng ý, ta sẽ đưa nàng đi ngay bây giờ “

Bên dòng suối, cây cỏ xanh tươi mơn mẫm, quang cảnh thơ mộng đến mê người

Dưới làn nước trong mát đó, Julie đang tận hưởng sự sảng khoái của việc tẩy rửa thân thể

Vấn Thiên ngồi trên một tảng đá bên bờ suối, mãi mê ngắm nhìn người đẹp tắm, tâm hồn chàng như mê mẩn, còn vị tiểu huynh đệ quái ác của chàng dĩ nhiên là nào có thể cam chịu an phận được ...

“Ừm” một tiếng, Vấn Thiên trên người không một mảnh vải nhảy xuống nước, chàng bơi lại gần Julie, nở nụ cười nham nhở tự giải thích cho hành động của mình

“Thân thể của ta cũng không sạch sẽ cho lắm, ta cũng muốn tắm tấp đôi chút “

Julie liếc xéo Vấn Thiên, chẳng nói chẳng rằng. Một lúc sau, từ thân thể cô truyền lại những cảm giác nhột nhạt khó tả, hiển nhiên tất cả đều do đôi tay đang loạn động của Vấn Thiên gây ra

“Chàng làm gì thế ? “ – Julie bức bối hỏi

“Giúp nàng tắm rửa “ – Vấn Thiên đáp, nét mặt vẫn tỉnh như không

Toàn thân Julie chợt run bắn như bị điện giật, cô ta trừng mắt nhìn Vấn Thiên, hét lớn

“Không được ! Ta cấm chàng đấy, đồ dân tộc. Chàng vừa làm cái việc đó với ta hai lần trong thạch động, giờ lại muốn tiếp tục nữa sao ... Nói cho chàng biết, ta không phải là loại nữ nhân ham muốn tình dục như cái ả Băng Tâm đó đâu nhé. Thật sự ta không hề thích việc đó chút nào, nếu không muốn nói là rất chán ghét ... “

Vấn Thiên xua tay, phân trần

“Không phải như vậy... Ta chỉ muốn giúp nàng tắm rửa cho sạch sẽ thôi ... Thân thể nàng trắng đẹp như thế, ta chỉ muốn vuốt ve, nâng niu một chút mà thôi, ta nào có ý định đó ... “

Julie cười, tỏ vẻ khinh bạc

“Chứ không phải chàng định sẽ kích thích để cho ta trở nên động tình, rồi chiếm hữu ta một lần nữa ở dưới nước. Tiến hành hoan ái dưới nước thật sự là một việc thú vị lắm a, tiếc là ta không thích và sẽ không để cho chàng thực hiện ý đồ đó “

Vấn Thiên giật mình, nghĩ thầm

“Làm sao cô ta có thể biết được ... Cứ như là đang đi guốc trong bụng mình ấy ... “

Julie nghiêm giọng nói

“Phải, ta có khả năng đi guốc trong bụng chàng. Ta có thể đọc được suy nghĩ trong đầu chàng đấy. Đừng nghĩ đến lừa gạt ta giống như là đã từng làm với những nữ nhân ngu ngốc kia “

Vấn Thiên chỉ còn biết than khổ trong lòng

“Không ngờ cô ta lại có khả năng đó ... Phen này thì toi thật rồi ... “

“Hãy ôm ta đi. Chỉ ôm thôi, không được loạn động tay chân. “ – Julie bỗng lên tiếng

Vấn Thiên liền làm theo lời Julie, choàng tay ôm lấy cô ta vào lòng, chàng lại nghĩ

“Thật là kì quặc ... Cô ta vừa mới xua đuổi mình kia mà ... “

Julie nói khẽ

“Ta biết mình sẽ phải ở bên chàng trong một thời gian dài. Dù sao đi nữa ta cũng phải tập cho mình để có thể chấp nhận chàng. Hiểu chưa hả đồ ngu ngốc háo sắc ... “

Vấn Thiên không có khả năng đọc suy nghĩ người khác, đương nhiên chàng không hề biết rằng lúc này trong lòng Julie lại đang nhớ đến một hình bóng khác. Chàng cũng không nhìn thấy một giọt nước mắt trong suốt đã rơi ra từ khóe mắt Julie, lặng lẽ hòa tan vào dòng suối, biến mất ...

Bất giác, Vấn Thiên lại làm một việc mà Julie không hề yêu cầu. Chàng nhẹ nhàng đặt đôi môi của mình tiếp xúc với đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của Julie, sau đó hôn cô ta một cách say đắm, nồng nàn. Julie toàn thân như mềm rũ vô lực, không hề có bất cứ biểu hiện phản kháng gì, nhưng trong tâm trí cô ta lại đầy rẫy những suy nghĩ vô cùng phức tạp ...

Mãi mê thưởng thức hương diễm, Vấn Thiên không hề hay biết rằng nhất cử nhất động của chàng và Julie đều bị một người vóc dáng thon thả, mặc áo choàng dài có mũ trùm đầu che khuất gương mặt theo dõi. Người này đang ngồi trên một cành cây lớn, cách chỗ Vấn Thiên không xa. Đôi vai của kẻ theo dõi rung động từng hồi, ánh mắt long lên tỏ vẻ rất tức giận ...

Julie bỗng cảm nhận thấy một luồng sát khí đang tiến đến chỗ cô ta từ phía sau với tốc độ rất nhanh.

Với tu vi lúc trước của mình, Julie có thể dễ dàng tránh né và phản đòn, nếu không muốn nói là chỉ cần không quá 1 chiêu để hạ sát kẻ tập kích nọ. Nhưng hiện tại, cô ta vừa thoát khỏi tay tử thần, công lực hầu như đã bị chất độc của gia tộc Deviance làm cho tiêu thất toàn bộ, lại còn bị Vấn Thiên ôm chặt trong tay, không thể cử động. Julie chỉ còn biết thâm than khổ, xem ra phen này cô ta không thể tránh khỏi việc bị tổn thương rồi ...

Kẻ tập kích còn cách Julie chưa đầy một mét thì mặt nước đang phẳng lặng đột nhiên dâng lên thành một bức tường nước, chặn ngay thế công kích của người đó. Chưa kịp định thần, một cột nước lại bắn lên, mang theo kinh khí cực mạnh, kẻ tập kích rơi tõm xuống suối.

Vấn Thiên bỏ Julie ra, bơi đến chỗ kẻ tập kích, hung hăng xách hất lên. Chiếc mũ trùm đầu vừa tuột ra, gương mặt của người đó hiện ra trước mắt Vấn Thiên, chàng bỗng đứng ngây người ra như tượng gỗ, mọi động tác liền đình chỉ.

Người vừa tập kích chính là một nữ nhân xinh tươi như hoa, bộ y phục bó sát thân thể như tôn lên một vẻ quyền rũ vô cùng, nhưng ánh mắt của cô ta lại ngập tràn sự phẫn nộ. Nếu để ý kĩ, có thể nhận ra trên đôi khóe mắt của nữ nhân vừa xuất hiện đang tuôn trào ra hai dòng lệ trong vắt như pha lê.

Càng nhìn gương mặt đó, một cảm giác thân thiết lại dâng lên trong lòng Vấn Thiên. Chàng lập tức suy đoán rằng đây chính là một nữ nhân mà mình từng quen biết trước khi bị mất trí nhớ và có lẽ hai người đã từng trải qua một đoạn tình duyên nào đó. Trong lòng Vấn Thiên bỗng nhói lên, tựa như một cảm giác day dứt, có lỗi ...

Nữ nhân bất thần xuất thủ, năm ngón tay mang theo trào kinh sắc bén như dao nhằm vào cổ Vấn Thiên tập kích. Mặc dù tâm trí có hơi rối loạn nhưng Vấn Thiên vẫn kịp phản xạ, nghiêng đầu tránh né, sau đó vận nội công chế trụ một số huyết đạo trọng yếu của đối phương, khiến cho nữ nhân không thể cử động được

Cảm thấy đã ổn, Vấn Thiên nhẹ nhàng buông nữ nhân ra, trầm giọng hỏi

“Vì sao nàng lại tấn công chúng ta ? “

Nữ nhân giận dữ, nói luôn một hơi, giọng đầy vẻ trách móc, u oán

“Đồ vô tình, bội bạc ... Hãy nhớ lại xem, chàng đã từng nói gì, hứa gì với ta. Chàng đã từng hứa rằng sẽ luôn quan tâm đến ta, chăm sóc và thương yêu ta trọn cả cuộc đời này, thế mà sau đó chàng lại bỏ rơi ta, không nói lấy một lời giải thích. Rồi giờ đây, ta lại bắt gặp chàng đang ôm ấp thân mật một nữ nhân khác trong vòng tay, thử hỏi làm sao ta có thể nuốt trôi cơn giận này đây ... “

Vấn Thiên thở dài, đôi mắt như đang nhìn về một phía xa xăm

“Xin lỗi nàng ... Hiện tại đầu óc của ta đang rất mơ hồ ... “

Julie đã sớm khôi phục lại sự bình tĩnh. Cô ta cười m**** mai, nói

“Huyền Vũ, cô nhầm rồi ! Hắn không phải là một kẻ vô tình đâu, mà trái lại, rất là nặng tình, có trách nhiệm đối với cô đó. Ta chỉ ước ao hắn thật sự có thể đối xử với ta một cách có trách nhiệm hơn chút nữa... Chi bằng phân nửa như đã từng đối với cô, là đủ rồi ...”

Trong lòng Vấn Thiên bất chợt rung động. Cái tên Huyền Vũ quả thật là đã khơi gợi lại một số kí ức mơ hồ trong tận sâu thẳm đáy lòng chàng. Chàng đứng ngây ngốc không động đậy, cố gắng để hồi tưởng lại một cách rất khổ sở

Nữ nhân được Julie gọi là Huyền Vũ vẫn chưa nguôi cơn giận

“Hừ ! Cá bè một lứa ... Cô đương nhiên là phải bênh vực cho nam nhân của mình rồi ... “

Julie vẫn giữ nụ cười trên môi, điềm tĩnh nói

“Để cứu cô ra khỏi U Minh tuyệt địa, hần đã làm một việc vô cùng liều lĩnh là ra tay chiếm đoạt thần binh của gia tộc Nervy và Linh Không phái. Vì việc đó mà hần đã chuốc oán với hầu hết những bang phái lớn mạnh trên thế giới và cho đến tận bây giờ hần vẫn còn bị người ta truy sát. Sau đó, vì không biết cách sử dụng thần binh, nên hần đã bị nó phản phệ, kết quả là bị mất đi trí nhớ, trở nên hơi ngớ ngẩn một chút ... Hừ ... Nhưng bản tính háo sắc của hần vẫn không hề bị mất đi chút nào ... “

Huyền Vũ khinh khinh nói

“Xem ra, cô biết rất nhiều ... Nhưng lời nói của cô liệu ta có thể tin tưởng được chăng ? “

Julie gật đầu, chậm rãi bước đến bên Huyền Vũ, 2 nữ nhân thì thầm nhỏ to hàng giờ liền. Ván Thiên cũng định tiến lại gần để lắng nghe câu chuyện đó, nhưng Julie lại liếc nhìn chàng bằng ánh mắt tỏ vẻ không đồng ý, thế là chàng đành lê bước ra xa khỏi hai nữ nhân rồi ngồi trầm ngâm trên một phiến đá bên bờ suối. Vô số suy nghĩ miên man hiện ra trong đầu Ván Thiên. Khuôn mặt chàng lại trở về với dáng vẻ ngơ ngẩn, tựa như một kẻ mất hồn

Đang chìm trong suy tư, Ván Thiên chợt cảm thấy choáng váng, cơ thể chàng như nóng bừng lên, chân khí bỗng dừng chuyển động một cách hỗn loạn. Chàng hoảng hốt vội vàng vận công để tự điều hòa những luồng chân khí đó nhưng vô hiệu. Cơ thể của Ván Thiên tựa hồ như không còn tuân theo sự điều khiển của chàng nữa.

Đôi mắt Ván Thiên dần chuyển thành màu đỏ, từ khắp người chàng kinh mạch bỗng hiện rõ mồn một. Một cảm giác đau đớn khó chịu không thể tả làm Ván Thiên không nhìn được, thét lên một tiếng lớn rồi nằm lăn lộn, trông rất khổ sở. Trong đầu chàng chỉ còn một suy nghĩ duy nhất

“Tẩu hỏa nhập ma ... Lê nào mình lại bị như vậy một lần nữa ... Vì sao kia chứ ... “

Huyền Vũ và Julie nhanh chóng phát hiện tình trạng của Ván Thiên. Họ vội vàng chạy đến bên chàng với vẻ lo lắng

Với kinh nghiệm của mình, Julie nhanh chóng đoán ra nguyên nhân của sự việc, liền vung tay điểm vào một loạt đại huyệt làm Ván Thiên hôn mê bất tỉnh. Julie quay sang Huyền Vũ, hỏi

“Huyền Vũ này, liệu muội có thể tìm cho ta một chỗ nào đó yên tĩnh một chút được không ? “

Huyền Vũ nhìn Ván Thiên, lo âu hỏi

“Chàng bị làm sao vậy ? Có nguy hiểm đến tính mạng không ? “

Julie thở dài

“Loại độc được mà gã này đã hấp thu từ cơ thể của ta dường như là không gây hại đến hần, nhưng nguyên khí của Huyết thần trong người hần lại phản ứng kịch liệt với loại độc đó, cho nên mới dẫn đến tình trạng như thế này...”

Huyền Vũ càng thêm lo lắng

"Liệu có cách nào có thể giúp được chàng không ? "

Julie liền trấn an

"Biện pháp thì đương nhiên là có. Nhưng ta cần một chỗ yên tĩnh để giúp hần có thể luyện hóa được nguồn sức mạnh đó. Quá trình luyện hóa này phải cần đến rất nhiều thời gian, cũng như sự tập trung cao độ. Nếu như bị ai đó quấy rầy, e là quá trình sẽ gián đoạn, hậu quả sẽ rất thê thảm, chỉ có thể nói là vạn kiếp bất phục “

Huyền Vũ gật đầu

“Muội hiểu rồi ... Cách đây không xa là cứ địa của Thiên Hoa cung, nơi đó có khá nhiều mật thất ... Chúng ta có thể ở trong một trong những mật thất đó, nếu không có chuyện gì bất thường xảy ra chắc là sẽ không có ai đến làm phiền chúng ta đâu ... “

Julie nói

“Cũng được. Chúng ta mau đưa hần đến nơi đó “

Hai nữ nhân một trái một phải dìu Ván Thiên rời khỏi hiện trường

Trên đời, phúc và họa vốn là những việc không thể lường được

Nếu là phúc thì không phải là họa, ngược lại, nếu là họa thì e là chẳng thể tránh được

Gặp họa lớn mà không chết, thì nhất định sau này sẽ được những cơ duyên hiếm gặp

Q.2 - Chương 57: Thiên Hoa Cung

Trên đỉnh một ngọn núi nằm trong dãy Himalayas tọa lạc một tòa lâu đài đồ sộ, tráng lệ vô cùng. Chủ nhân của nơi này chắc chắn là đã bỏ ra vô số tài lực và nhân lực để xây dựng nên nó.

Trước cổng cơ ngơi đó có chạm khắc 3 chữ nổi, đường nét rất tinh tế: Thiên Hoa cung.

Cũng như U Minh tuyệt địa, Thiên Hoa cung chính là một môn phái thần bí ở Tây Tạng.

Mặc dù mang danh tự mỹ miều, nhưng lịch sử của Thiên Hoa cung lại được ví như một trang giấy hoen ố, trong đó đầy rẫy phản bội và thù hận, tất cả đều bắt nguồn từ vị tổ sư của U Minh tuyệt địa.

Vào khoảng thời gian cuối thế kỉ 16, đầu thế kỉ 17, tại Luru Sa trấn – một thị trấn khá sầm uất ở Trung Hoa đại lục, một đứa trẻ được sinh ra và được đặt cho một cái tên khá kì lạ là Vô Minh. Không ai có thể ngờ rằng sau này đứa trẻ đó lại có thể trở thành một ma đầu giết người không gớm tay, một kẻ gây ra gió tanh mưa máu khiến người người đều căm phẫn.

Giống như danh tự của mình, Vô Minh có một thân thể không rõ ràng, hắn được sinh ra trong kĩ viện, mẹ là kĩ nữ, không rõ cha mình là ai. Với thân thể như vậy, Vô Minh hầu như trải qua tuổi thơ trong sự khinh thường, miệt thị của những người xung quanh. Hắn thường xuyên bị sai bảo phải làm đủ thứ công việc tạp dịch cực nhọc, lớn lên bằng thứ cơm thừa canh cặn còn thua cả thức ăn của một con chó.

Năm 10 tuổi, nhìn thấy một đĩa trái cây tươi ngon trong phòng của mục tử bà – chủ kĩ viện, Vô Minh liều lĩnh bước theo tiếng gọi của cái dạ dày đói meo bước vào căn phòng đó. Bởi sự hiếu kì, vốn là bản tính của con người, Vô Minh lục lạo khắp căn phòng và tìm thấy trong một chiếc tủ nhỏ những nén bạc nặng trĩu, những xấp ngân phiếu dày cộm, hắn liền vớ lấy, nhét lấy nhét để vào ngực áo, với hy vọng sẽ thoát khỏi kiếp sống nghèo hèn, bắt đầu một cuộc đời mới tươi sáng hơn.

Vận xui của Vô Minh vẫn chưa dứt, mục tử bà bước vào phòng và nhìn thấy hành vi trộm cắp của hắn. Mục lập tức đóng cửa, khóa trái lại, rồi tặng cho Vô Minh một trận đòn thừa sống thiếu chết. Trong lúc lẫn lộn đau đớn vì đòn roi, hắn vô tình chụp được một cây trâm dài. Vô Minh lúc đó không thể suy nghĩ được gì cả, đến khi định thần lại thì hắn nhìn thấy mục tử bà chỉ còn là một tử thi chết bởi một vết đâm chí mạng xuyên qua yết hầu.

Vô Minh hoảng sợ, chỉ kịp thu nhặt một ít tài vật, sau đó ba chân bốn cẳng chạy trốn khỏi Luru Sa trấn. Hắn lưu lạc khắp nơi, nếm trải qua không ít khó khăn, cuối cùng đến được Tung Sơn và được một vị sư của Thiếu Lâm Tự thu nhận vào lòng từ bi. Tương như Vô Minh có thể yên phận trở thành một tăng lữ của Thiếu Lâm Tự ...

Trong những năm tháng sống ở Thiếu Lâm Tự, Vô Minh cư xử rất hòa nhã, làm việc chăm chỉ, rất được lòng những vị trưởng bối. Với căn cốt bất phàm, ngộ tính phi thường trời sinh, hắn tiếp thu các môn võ công được truyền thụ rất nhanh, đến năm 16 tuổi đã được xem như là 1 trong số 10 đệ tử có tiềm năng nhất của Thiếu Lâm phái.

Nhưng tham vọng vô biên của Vô Minh mới chỉ bắt đầu, hắn tìm cách len vào Tầng Kinh Các, và tìm được rất nhiều thư điển, bí tịch võ công ở đó. Những loại võ công khác nhau đều có tính tương sinh, tương khắc, Vô Minh không phải là không biết điều đó nhưng hắn vẫn liều lĩnh tu luyện nhiều môn công phu tuyệt kĩ một lúc với hy vọng sau này mình sẽ trở thành một cao thủ tuyệt đỉnh, không ai dám coi thường.

Vào một đêm không trăng sao, Vô Minh bị tẩu hỏa nhập ma, chân khí trong người hắn chuyển động hỗn loạn, kinh mạch như căng phồng lên, tưởng như cơ thể hắn sắp sửa nổ tung mà chết rất thê thảm. Nhưng trong sát na sinh tử, Vô Minh quyết định nghịch chuyển một số đoạn khẩu quyết, và nhờ vậy hắn đã thoát khỏi bàn tay của thần chết.

Gặp họa lớn không chết, với ngộ tính của mình, Vô Minh lại sáng tạo ra một môn công phu độc đáo, hắn gọi đó là Nghịch Thiên quyết. Càng tu luyện Nghịch Thiên quyết, tà tâm của Vô Minh càng trở dậy như nước vỡ bờ, hắn dần dần tiến sâu vào ma đạo.

Năm 23 tuổi, Vô Minh bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm Tự, hắn quyết định bắt đầu con đường hành tẩu giang hồ của mình.

Chỉ trong một đêm, toàn bộ Luru Sa trấn bị thảm sát, thủ phạm chính là Vô Minh, ngay cả người mẹ đã sinh ra hắn cũng bỏ mạng dưới bàn tay đầm máu của kẻ đã mất hết nhân tính đó. Trong vòng 5 năm, Vô Minh gây ra vô số gió tanh mưa máu, huyết sát hàng trăm nhân sĩ có danh tiếng trong giới tu luyện võ thuật. Ác danh của Vô Minh nổi lên như cồn, các môn phái chính đạo quyết định nhóm họp lại, tạm thời bỏ qua mọi mâu thuẫn, tranh chấp cùng liên thủ để tiêu diệt ma đầu điên cuồng đó.

Mãnh hổ nan địch quần hồ, Vô Minh thân mang thương tích, đào tẩu sang Tây Tạng. Cơ duyên xảo hợp đưa hắn đến một thung lũng rộng lớn hầu như bị cô lập với thế giới bên ngoài bởi những ngọn núi cao, nơi đó chính là U Minh tuyệt địa sau này. Với diện mạo anh tuấn và khí phách bất phàm, Vô Minh

nhanh chóng chiếm được trái tim của Tuyết Thiên Hoa – một thiếu nữ tài sắc song toàn, con gái của vị lãnh chúa đang cai trị U Minh tuyệt địa lúc đó. Một thời gian sau, một hôn lễ long trọng diễn ra ...

Nhưng dã tâm của Vô Minh hiển nhiên là không thể dừng lại, hắn âm thầm cấu kết với một số tộc trưởng, mưu toan sát hại nhạc phụ, tiếm quyền đoạt vị. Cuộc chính biến diễn ra chỉ trong vòng một đêm, kết quả thành công mỹ mãn. Vốn là kẻ nhẫn tâm, Vô Minh không thể không biết đến câu “nhỏ cò tận gốc”, nhưng hắn lại biết được một bí mật là phụ thân của Tuyết Thiên Hoa đã từng chôn giấu một bảo tàng ở đâu đó trên dãy Himalayas.

Để chiếm đoạt bảo tàng đó, Vô Minh không sát hại Tuyết Thiên Hoa, hắn quyết định giam cầm nữ nhân này để tìm cách tra hỏi. Nhưng người tính không bằng trời tính, một đêm nọ Tuyết Thiên Hoa lại được một nhóm nữ thuộc hạ trung thành cứu thoát

Đào tẩu khỏi U Minh tuyệt địa, Tuyết Thiên Hoa trong lòng ôm hận, quyết tâm báo phục. Bà ta tập hợp những nữ thù hạ trung thành, đào bảo tàng lên, rồi nhờ đó xây dựng nên một cơ ngơi vững chắc và đặt tên cho nơi đó là Thiên Hoa cung.

Tuyết Thiên Hoa cũng bỏ ra không ít tâm huyết sáng tạo nên những tuyệt học đặc trưng chỉ dành riêng cho nữ nhân tu luyện, cũng như chiêu dụ môn hạ. Với tâm lý oán hận nam nhân của bà ta, đệ tử của Thiên Hoa cung toàn bộ đều là nữ nhân, và tệ hơn thế nữa, nam nhân không thể toàn mạng khi bước vào địa phận của Thiên Hoa cung. Tâm lý oán ghét nam nhân đó được các đời Thiên Hoa cung chủ lưu truyền lại cho nhau, hàng mấy trăm năm vẫn không hề thay đổi.

Giữa Thiên Hoa cung và U Minh tuyệt địa cũng đã xảy ra không ít cuộc giao tranh, nhưng đều bất phân thắng bại. Cuối cùng Vô Minh đành nhượng bộ, kí kết một giao ước không xâm phạm lẫn nhau với Tuyết Thiên Hoa để có thể toàn tâm toàn trí đối phó với nhân sĩ chính phái Trung Nguyên.

Đệ tử của U Minh tuyệt địa cũng rất tôn trọng giao ước của tổ sư, không hề đặt chân đến lãnh thổ của Thiên Hoa cung. Dĩ nhiên, khi bất cứ một giao ước nào được lập nên thì cũng sẽ có những kẻ vi phạm. Những đệ tử U Minh tuyệt địa cố ý xâm phạm lãnh địa Thiên Hoa cung đều một đi không trở lại, điều đó càng đào sâu thêm hố sâu ngăn cách giữa Thiên Hoa cung và U Minh tuyệt địa. Hai môn phái này vốn xem nhau như cái gai trong mắt.

Công phu tu luyện của Thiên Hoa cung phân hóa thành hai chi phái hoàn toàn đối lập với nhau. Chi phái đầu tiên được gọi là Ngọc Nữ tông, chi chuyên tâm tu luyện các loại công phu dành cho nữ nhân. Những nữ nhân thuộc chi phái này hầu như cả đời đều chỉ ở trong Thiên Hoa cung tu luyện, không hề bước lấy dù chỉ nửa bước chân ra thế giới bên ngoài.

Chi phái còn lại gọi là Song Tu tông, chuyên tu luyện song tu thuật, hay chính xác hơn là Thái Dương Bội Âm chi thuật, môn hạ của chi phái này đa số không ở trong Thiên Hoa cung mà thường xuyên hành tẩu giang hồ, dùng sắc đẹp làm cạm bẫy để chiếm đoạt tu vi của cao thủ võ học trên toàn thế giới.

Bằng Tâm cũng có thể tính là một đệ tử thuộc chi phái này. Ác danh của Thiên Hoa cung hầu hết là do Song Tu tông mang lại, tuy nhiên, do nằm ở địa thế hiểm yếu và bí mật, cũng như các nữ đệ tử Song Tu tông đều rất cẩn trọng khi hành động nên Thiên Hoa cung hầu như không bị nhân sĩ thuộc giới võ thuật thế giới tập kích ...

Lại nói về phần Huyền Vũ. Sau khi được đưa ra khỏi Thiên Cơ lâu, cô ta bị U Linh tư tế - Yul giam giữ tại một ngục thất tối tăm của U Minh tuyệt địa.

Sau thất bại thảm hại ở Huyền giới, Yul phần nộ vô cùng, giận cá chém thớt, bèn đem Huyền Vũ ra hành quyết. Vào thời khắc sinh tử, Thanh Long đã liều mình cướp pháp trường, giải thoát cho Huyền Vũ, một trận kịch chiến đã xảy ra. Trong lúc đánh nhau hỗn loạn, Huyền Vũ thừa cơ trốn thoát được nhưng sau đó lại bị lạc sang địa phận của Thiên Hoa cung và bị người của Thiên Hoa cung bắt giữ.

Thấy Huyền Vũ cũng là một nữ nhân khá xinh đẹp, sau khi biết được câu chuyện của cô ta, Thiên Hoa cung chủ quyết định tha chết cho Huyền Vũ và nhận cô ta làm thị nữ. Thế là Huyền Vũ trở thành nhân thủ của Thiên Hoa cung, nhưng thân phận của cô ta rất thấp kém, thậm chí không bằng được một đệ tử bình thường của Thiên Hoa cung.

Sau hơn một năm trời làm việc tận tụy và chăm chỉ trong Thiên Hoa cung, Huyền Vũ mới được Thiên Hoa cung chủ cấp cho quyền tự do đi lại, và ngay trong chuyến tham quan đầu tiên của mình ở địa phận lân cận Thiên Hoa cung, cô đã gặp lại Ván Thiên – nam nhân đầu tiên của mình ...

Ba tháng trôi qua nhanh như chớp mắt ...

Toàn thể Thiên Hoa cung trở nên xôn xao vì sự mất tích kì lạ của 3 nữ đệ tử. Tất cả họ đều là những thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp thuộc Ngọc Nữ tông ...

Ngọc Nữ tông chủ và Thiên Hoa cung tả hữu hộ pháp đã xuất lĩnh nhân thủ tìm kiếm, nhưng tuyệt nhiên họ không hề phát hiện được bất cứ dấu vết gì, 3 thiếu nữ đó cứ như là đã bốc hơi một cách bí ẩn vậy ...

Chỉ duy nhất một người biết rõ tung tích của 3 thiếu nữ đó, một thị nữ của Thiên Hoa cung – Huyền Vũ. Và cô ta sẽ không bao giờ nói ra điều đó cho bất cứ ai ...

Một đêm khuya nọ, Huyền Vũ lén lút xuống mật thất nơi cô đã an bài cho Ván Thiên và Julie ở lại để dưỡng thương và tại nơi đó cô đã tận mắt nhìn thấy một sự việc rất khủng khiếp

Một thiếu nữ xinh đẹp đang nằm bất động trên sàn, trên chiếc cổ trắng ngần của cô ta đã xuất hiện một vết thương sâu và Julie đang say sưa hút lấy dòng máu tươi vẫn còn ấm từ vết thương ấy. Ván Thiên ngồi xếp bằng gần đó, đôi mắt nhắm nghiền, dĩ nhiên là chàng không hề hay biết gì về những việc đang xảy ra xung quanh. Trông thấy cảnh tượng đó, Huyền Vũ sợ hãi đến tột cùng, toàn thân cứng đờ như đá.

Thiếu nữ xinh đẹp chỉ còn lại là một cái xác khô héo, không còn chút máu huyết nào.

Julie ngẩng đầu lên nhìn Huyền Vũ bằng đôi mắt đỏ rực

“Ta biết, dù sớm hay muộn gì rồi thì muội cũng sẽ phải trông thấy cảnh tượng này ... “

Huyền Vũ kinh sợ, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Julie, nhỏ giọng hỏi

“Đại tì, phải chăng người cũng là hấp huyết quý giống như chàng ? “

Julie đưa tay chùi những vết máu còn vương trên đôi môi, đáp

“Phải. Nhưng ta và gã này vốn là hai loại hấp huyết quý khác nhau. Ta là hấp huyết quý thuần chủng, còn hắn thì là loại tạp chủng. Hấp huyết quý tạp chủng thì ta thấy qua nhiều rồi, nhưng tên này lại là một trường hợp rất đặc biệt ... Có lẽ là do một nửa dòng máu nhân loại trong cơ thể hắn ...”

Huyền Vũ tò mò hỏi

“Đặc biệt như thế nào ? “

Julie liếc mắt sang Văn Thiên, nói

“Theo quan sát của ta, hắn căn bản là không cần phải hút máu người để tồn tại như những hấp huyết quý khác, bởi vậy hắn không mắc phải nhược điểm nguy hiểm chết người nhất của hấp huyết quý ... Một cách nào đó, tuy hắn không phải là một hấp huyết quý thuần chủng, nhưng lại chính là hấp huyết quý hoàn hảo nhất từ xưa đến nay, ngay cả Huyết thần cũng không được như vậy ... “

Huyền Vũ lại càng thêm tò mò

“Huyết thần là ai ? Nhược điểm nguy hiểm nhất của hấp huyết quý là thế nào ? “

Julie cau gắt

“Hỏi nhiều quá rồi đấy “

Huyền Vũ hoảng sợ, liền im bặt, không dám nói thêm gì. Julie chỉ vào tờ thi của thiếu nữ, nói

“Hãy giúp ta tìm một nơi nào đó để giấu cái xác này. “

Huyền Vũ định nói điều gì đó, nhưng lại do dự. Julie thấy vậy, bèn nở một nụ cười tà ác, xé một mảnh vải trên áo của tờ thi rồi chấm máu viết lên đó vài hàng chữ. Xong việc, cô ta đưa mảnh vải cho Huyền Vũ, nói

“Dù sao muội cũng chỉ là một thị nữ thân phận thấp kém trong Thiên Hoa cung, thế thì lo lắng cho sự an nguy của bọn người đó làm gì, họ đối xử với muội cũng có tốt đẹp gì cho lắm đâu. Muội cứ tìm những loại dược thảo mà ta đã ghi lại trên mảnh vải này, để ở gần tờ thi đó, sẽ ngăn chặn được mùi thối rữa lan tỏa ra ngoài. Còn nơi để cất giấu tờ thi, chắc là ta không cần phải chỉ cho muội, phải không nào ? “

Huyền Vũ sợ sệt, gật đầu như một cái máy. Cô ta bước ra khỏi mật thất, nhìn trước ngó sau thật cẩn thận, sau đó trở lại mang thi thể của thiếu nữ đi. Julie khẽ vung tay, cửa mật thất lại khép lại một lần nữa.

Cứ đều đặn mỗi tháng một lần, Julie lại lén lút ra khỏi mật thất, bắt một thiếu nữ trẻ đẹp về hút cạn máu huyết, và Huyền Vũ lại phải khổ sở xử lý những tờ thi đó. Văn Thiên vẫn giữ nguyên trạng thái bất động, không rõ là đã tỉnh lại hay chưa ...

Đến ngày thứ 100 kể từ khi Julie và Văn Thiên bước vào mật thất của Thiên Hoa cung, dị biến đã phát sinh

Cơ thể của Văn Thiên bất chợt nóng bừng lên, thân nhiệt chàng tăng dần

Vài giờ sau, từ khắp những cơ bắp, kinh mạch trên người Văn Thiên bỗng phát ra những tia hồng quang nhàn nhạt. Cường độ của nguồn sáng càng lúc càng tăng lên, rồi chuyển hóa thành một mạng lưới dày đặc những tia lửa điện nhỏ li ti như sợi tóc bao quanh người chàng.

Trải qua đúng 24 giờ, những tia lửa điện đó đột nhiên biến mất, Văn Thiên mở mắt ra, sự tỉnh anh hiện rõ trên nhãn thần, trông chàng cứ như vừa thoát thai chuyển cốt vậy.

Julie đã quan sát cảnh tượng đó từ đầu đến cuối, dòng lệ tuôn dài từ đôi mắt đẹp. Khi Văn Thiên vừa khôi phục tri giác, Julie nhào đến ôm lấy chàng, xúc động nói

“Phu quân, cuối cùng chàng cũng đã tỉnh dậy. Ta biết mà, chàng chính là người được chọn để tiếp nhận sức mạnh của Huyết thần. Sau hàng ngàn năm, cuối cùng tâm nguyện của ông ấy cũng đã được hoàn thành rồi “

Văn Thiên thở dài

“Sức mạnh càng lớn, kẻ thù lại càng nhiều, số chuyện làm cho mình phải đau đầu cũng không ít. Ai cũng thích trở thành cường giả cả, nào ai hiểu được sự đau khổ mà những cường giả phải gánh chịu suốt cuộc đời ... “

Vấn Thiên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Julie, chàng bắt chợt thốt lên

“Ồ ... Tu vi của nàng cũng đã phục hồi trở lại rồi “

Julie gật đầu, ánh mắt ngập tràn sự vui mừng

“Từ giờ chúng ta chính là hai cao thủ tuyệt đỉnh của thế giới hấp huyết quý. Bọn nhân loại tầm thường đó không thể nào làm khó chúng ta được nữa “

Vấn Thiên than thở

“Nàng không biết câu “thiên ngoại hữu thiên” sao ... Trong nhân loại cũng còn không ít cường giả có tu vi rất đáng sợ ... Nếu không phải bất đắc dĩ, tốt nhất chúng ta đừng nên gây chuyện ... ”

Vấn Thiên liếc nhìn xung quanh, sau đó nhặt thanh ma kiếm đang cắm gần bên chàng lên, ngắm nghía một lúc lâu rồi nói

“Giờ thì nó chỉ còn là một thanh kiếm bình thường, không phải là thần binh có linh tính nữa “

Julie cãi lại

“Dù đã mất đi linh tính nhưng đây vẫn là thần binh. Nó được tôi luyện nên từ chính cốt nhục nguyên thủy của ta mà ra, sau này chàng phải giữ gìn thần binh thật cẩn thận, tuyệt đối không được làm hư hại nó một lần nữa “

Vấn Thiên tò mò hỏi

“Vậy thân thể hiện tại của nàng thật ra là thể nào ? “

Julie nở nụ cười bí hiểm

“Đây vốn là bí mật của ta, không thể nói cho chàng biết được. Mỗi nữ nhân đều phải giữ những bí mật riêng của mình, như thể mới thú vị, phải không nào “

Vấn Thiên miễn cưỡng gật đầu, Julie trong lòng cao hứng, nói tiếp

“Cũng như một cường giả phải có danh xưng của mình , mỗi thần binh đều phải có tên gọi riêng của nó. Từ lúc thần binh này xuất thế đến giờ, nó vẫn chưa được đặt tên, chàng hãy đặt cho nó một cái tên nhé “

Vấn Thiên trầm ngâm suy nghĩ một lúc, nói

“Thần binh này được tạo thành từ thi thể của nàng, xuất thế trong vùng tử địa, hay là chúng ta hãy gọi nó là “Tử Vong” đi “

Julie mỉm cười, có vẻ tán đồng

“Cái tên hay đấy, thanh kiếm này được sinh ra để mang lại cái chết cho những kẻ chống lại nó. “

Cửa mật thất bỗng mở ra, Huyền Vũ lướt vào như một cơn gió, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại. Nhìn thấy Vấn Thiên đã hoàn toàn tỉnh lại, Huyền Vũ mừng rỡ đến nỗi đứng ngây ngốc ra đó, cặp mắt long lanh như sắp sửa rơi lệ. Vấn Thiên không hổ danh là một tay hảo sắc bậc nhất, liền tranh thủ cơ hội ôm Huyền Vũ vào lòng, đôi tay ma mãnh tranh thủ loạn động trên cơ thể xinh tươi đầy vẻ quyến rũ của cô

Vấn Thiên thì thầm vào tai Huyền Vũ, giọng nói ngọt như mật

“Vũ nhi, ta xin lỗi nàng, chắc là bấy lâu nay nàng đã phải chịu khá nhiều ủy khuất ... Đều là do ta không tốt ... “

Huyền Vũ xúc động, nhìn Vấn Thiên không chớp mắt

“Chàng đã thật sự nhớ lại được về thiếp rồi sao ... “

Ngay đúng lúc đó, trong đầu Huyền Vũ vang lên giọng nói của một nữ nhân

“Đoạn kí ức về muội vốn là vô thưởng vô phạt, ta có thể trả lại cho hấn “

Huyền Vũ thoáng giật mình, nhưng Vấn Thiên không mấy may để ý đến chi tiết đó bởi vì chỉ ít lâu sau, dưới đôi ma thủ của chàng, Huyền Vũ không thể nhịn nổi đã phải phát ra những thanh âm rên rỉ đầy xuân ý.

Julie bỗng lên tiếng

“Kịch vui để sau này đóng tiếp cũng được mà. Chúng ta sắp sửa có việc phải làm rồi đây “

Vấn Thiên và Huyền Vũ vội buông nhau ra, khuôn mặt Huyền Vũ đỏ bừng như say rượu, vội vã chỉnh đốn lại y phục một cách gấp gáp, vụng về.

Julie cười nhạt, bắt ngờ đưa tay lên bắn ra một luồng kinh lực vào bức tường đối diện cô ta. Một tiếng động nhỏ vang lên, nghe như tiếng chân người, rồi bức tường đột nhiên dời sang một bên, để lộ một thông đạo tối tăm, sâu hun hút. Trong lòng Huyền Vũ vô cùng ngạc nhiên, cô ta không hề biết đến sự có mặt của thông đạo và cánh cửa bí mật này trước đây ...

Julie nhìn về phía thông đạo, nói bằng giọng lạnh nhạt

“Tránh được rồi à, xem ra tu vi của ngươi cũng không đến nỗi tệ”

Từ khoảng bóng tối trong thông đạo vang lên giọng của một nữ nhân

“Có thể cách sơn đả ngu, tu vi của ngươi cũng có thể xem là cao thủ nhất lưu “

Một bóng người xuất hiện, chậm rãi bước vào mặt thất.

“Nam nhân này ... Ồ ... Là ngươi đấy à ... Người xưa nói: oan gia ngõ hẹp, quả thật không sai ... “

Vấn Thiên bỗng thốt lên

“Thiên Hoa cung tá hộ pháp Nhưộc Thủy ... “

“Chính là ta” – Người vừa đến xác nhận

Vấn Thiên cười gằn, nói bằng giọng rất đỗi tự tin

“Cách đây hơn nửa năm, ta và bà căn bản là đánh ngang tay nhau. Hiện giờ ta lại có thêm một trợ thủ đắc lực nữa, không biết bà có thể tự phán đoán xem xác suất mình sẽ thắng là bao nhiêu phần trăm chăng ? “

Nhưộc Thủy nở nụ cười hiểm hóc

“Chẳng có phần trăm nào cả, nhưng xác suất các ngươi có thể rời khỏi nơi này cũng sẽ là con số không. Chắc chắn là ta sẽ bỏ mạng dưới tay các ngươi, nhưng trận chiến giữa chúng ta sẽ làm kinh động đến toàn thể Thiên Hoa cung. Khi ấy, Thiên Hoa cung chủ sẽ xuất hiện, lại còn có thêm nhị đại tông chủ và thập đại cao thủ của Thiên Hoa cung, à, sẽ là thiếu sót rất lớn nếu không kể đến cung chủ tiền nhiệm. Mặc dù bà ấy đang bế quan, nhưng một khi có chuyện hay ho như thế này xảy ra, chắc chắn là bà ấy không thể bỏ qua được “

Julie vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh

“Nếu như thật sự muốn làm khó bọn ta thì ngươi đã chạy đi báo động từ lâu rồi. Tốt nhất là chúng ta nên chơi bài ngựa với nhau, hãy nói cho ta biết, ngươi thật sự muốn điều gì ở bọn ta “

Nhưộc Thủy vẫn giữ nụ cười trên môi

“Ta có phần khâm phục cô đấy, quả thật là một nữ nhân rất thông minh. Giọng điệu này nghe quen lắm, theo như ta suy đoán cô chính là linh hồn đã kí sinh trong thể xác của Băng Tâm, phải không nào. Chúc mừng cô, cuối cùng thì cô cũng đã tìm được một thể xác cho mình rồi ... “

Julie thô lỗ ngắt lời

“Thời gian vốn là thứ không nên lãng phí. Hãy nói cho ta biết, bà muốn gì ? “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 58: Dã Tâm Của Nhưộc Thủy

Ánh mắt Nhưộc Thủy bỗng trở nên tàn độc:

“Tinh mạng của một người.”

“Là ai ? “ – Vần Thiên buột miệng hỏi:

“Thiên Hoa cung chủ đương nhiệm “ – Nhược Thủy nói rõ từng chữ một

Julie không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, mỉm cười nói:

“Xem ra tả hộ pháp của Thiên Hoa cung thật sự có dã tâm không nhỏ ... “.

Nhược Thủy nói bằng giọng lạnh tanh:

“Nam nhân có thể có dã tâm được, vì sao nữ nhân lại không thể “.

Vần Thiên cười xòa, choàng tay ôm lấy Julie vào lòng, nói

“Bà quên mất một điều rồi, nữ nhân của ta vốn không phải là kẻ tầm thường, cô ấy cũng biết chút ít pháp thuật đấy. Nếu như bây giờ cô ấy thi triển một kết giới phong tỏa toàn bộ không gian xung quanh nơi này, khi đó sẽ không có một tiếng động nào có thể lọt ra ngoài, chẳng phải là chúng ta có thể hạ sát bà rồi ung dung rời đi hay sao “.

Sắc mặt Nhược Thủy hơi tái đi, nhưng bà ta vẫn bình thản nói:

“Thế thì người và ả nữ nhân phương Tây này có thể tẩu thoát đấy. Nhưng chắc chắn là người không thể mang Huyền Vũ theo cùng người được rồi. Cung chủ là một kẻ lắm mưu ma quỷ kế, đề đề phòng hạ nhân tạo phản, bà ta đã cho tất cả thị nữ của Thiên Hoa cung phục dụng một loại thuốc gọi là Thất Sắc Thất Hoa tán, hàng tháng đều phát cho họ loại biệt dược ngăn chặn độc tính phát tác. Nếu không có loại biệt dược đó, kẻ bị trúng phải Thất Sắc Thất Hoa tán sẽ bị độc tính công tâm, chết rất thê thảm ... “.

Vần Thiên định nói điều gì đó, nhưng Nhược Thủy đã nhanh chóng cướp lời:

“Thất Sắc Thất Hoa tán được điều chế từ phần của 7 loại hoa độc khác nhau, mỗi loại phần hoa lại có 7 cách phối trí phân lượng, cho dù người có biết được tên của 7 loại hoa độc đó thì cũng không thể nào điều chế nổi giải dược đâu. Nếu như có gì đó sơ suất , giải dược sẽ biến thành thuốc dẫn, người bị trúng độc sẽ chết ngay tức khắc. Đối với loại độc dược này, e là ngoài cung chủ ra chỉ có ta là người duy nhất biết cách điều chế thuốc giải mà thôi “.

Julie nói khẽ đủ để Vần Thiên nghe thấy:

“Những lời bà ta nói chính là sự thật ... “.

Vần Thiên thờ dài , không biết nói gì, trong lòng chàng cảm thấy khá khó chịu. Nhược Thủy lại nói tiếp.

“Ta là người tuyệt đối thủ tín, khi các người hạ sát được Thiên Hoa cung chủ, ta sẽ lập tức đưa giải dược cho các người. Còn biện pháp để tiếp cận cung chủ, ta sẽ bố trí đầu vào đấy, chắc chắn các người sẽ dễ dàng đắc thủ “.

Vần Thiên nét mặt trầm tư, nói:

“Thoì được, ta sẽ làm theo yêu cầu của bà, nhưng nếu như có gì gian trá, đừng trách sao biển xanh nước mặn nhé “.

Huyền Vũ đôi mắt đã nhắm lệ tự lúc nào ôm chặt lấy Vần Thiên nói bằng giọng chua xót

“Đều là do thiếp không tốt, đã liên lụy đến chàng ... “

Vần Thiên cố nén tiếng thở dài, khẽ an ủi:

“Nàng là nữ nhân đầu tiên của ta ... Lỗi là ở ta, là do ta đã không thể bảo vệ cho nàng ... Hãy yên tâm, nhất định ta sẽ giải thoát nàng khỏi sự khống chế của Thất Sắc Thất Hoa tán, rồi chúng ta sẽ rời khỏi nơi này ... “

Julie bất giác quay mặt đi hướng khác, cổ giấu giọt lệ vừa trào ra, khóe mắt cảm thấy cay cay ...

Nhược Thủy bỏ đi đâu đó trong vòng vài phút rồi một lần nữa xuất hiện trong mặt thất, bà ta ném một túi vải lớn đến trước mặt Julie rồi nói với Vần Thiên

“Vài ngày nữa các người sẽ có cơ hội đối mặt với cung chủ.. Nơi trú ẩn này sắp sửa bị bại lộ, người của cung chủ đã phát hiện ra những tử thi mà các người đã cất giấu. Còn bây giờ các người hãy mặc những bộ y phục này vào rồi mau chóng theo ta “.

Trong túi vải là những bộ áo choàng đen rộng thùng thình, có mũ sụp che kín khuôn mặt. Vần Thiên, Julie và Huyền Vũ lập tức khoác lên người thứ trang phục đó rồi bước theo Nhược Thủy đi xuyên qua rất nhiều hành lang và thông lộ quanh co, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng rộng có cánh cửa được trang trí khá cầu kì.

Nhược Thủy mở cửa, ra hiệu cho 3 người bước vào. Trong phòng khá tối tăm, nhưng bàn ghế giường tủ đều là những vật dụng thuộc hàng thượng lưu, quý giá.

Nhược Thủy mỉm cười, nói

“Đây là phòng của ta. Hiển nhiên là nhân thù của Thiên Hoa cung sẽ không thể ngờ rằng các người đang lẩn trốn tại nơi này, cũng không ai dám tự tiện bước vào căn phòng này cả “.

Nhược Thủy xoay người bỏ đi, đóng sầm cửa lại. Vần Thiên thần thờ ngồi trên một chiếc ghế, trong đầu chàng ngổn ngang những suy nghĩ, tính toán cho các tình huống có thể sẽ phải đối mặt.

Một lúc lâu sau, Vần Thiên đứng dậy, thở hắt ra một hơi, tự nhủ với mình

“Chuyện này quả thật là có không ít điều ám muội ... Càng nghĩ càng rối rắm thêm ... Mình chẳng biết gì về cái tổ chức gọi là Thiên Hoa cung này cả ... “.

Nhớ đến hai mỹ nhân tuyệt đẹp đang ở cạnh mình, Vần Thiên nở nụ cười tà dị

“Suy nghĩ nhiều chỉ thêm mệt óc, hương diễm ôn nhu đang ở trước mắt, tội gì lại không tranh thủ hưởng thụ kia chứ, xem như đó là một hình thức thư giãn để đầu óc có thể sáng suốt hơn ... “.

Nhìn sang xung quanh, Vần Thiên phát hiện Huyền Vũ đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, Julie có lẽ vẫn còn thức, nhưng cô ta đang ngồi bất động, đôi mắt nhắm nghiền, tựa như đang luyện công một cách chăm chú.

Đôi ma thủ vừa chạm vào nhũ phong đầy gợi cảm, Julie vội mở mắt ra, gắt gỏng

“Không được ! Ta không cho phép chàng “.

“Đã lâu lắm rồi chúng ta chưa làm việc này mà ... “ – Vần Thiên cười khở.

Julie xua tay:

“Ta cảm thấy rất mệt mỏi. Thời gian qua, ta cũng hao tâm tổn sức không ít vì chàng, phải để ta nghỉ ngơi chứ “.

Vần Thiên chép miệng tiếc nuối, quay sang nhìn Huyền Vũ, nhưng Julie lại ngăn cản

“Nếu như chàng hoan ái với cô ta, độc chất Thất Sắc Thất Hoa tán sẽ lập tức phát tác, làm cô ta vong mạng ngay, thậm chí còn có thể lan truyền sang cơ thể chàng đấy “.

“Thật vậy sao ... “ – Vần Thiên thốt lên.

Julie gật đầu:

“Ta đã đọc được điều đó trong kí ức của Nhược Thủy, chắc chắn đó là sự thật “

Vần Thiên thất vọng, nằm lãn ra giường, vắt tay lên trán trầm nghĩ:

“Thật tức chết mất thôi ... Món ngon trước mắt vậy mà chỉ có thể nhìn ... “.

Thời gian qua như đưa trôi, trực giác báo cho Vần Thiên biết rằng đã nhiều ngày trôi qua.

Suốt quãng thời gian đó, Vần Thiên hầu như chỉ ở trong phòng, không hề ra ngoài, Nhược Thủy cũng chỉ đến một vài lần, lần nào bà ta cũng bảo rằng thời cơ chưa đến.

Trong phòng có rất nhiều thức ăn được dự trữ sẵn, thế nhưng Vần Thiên không phải là mẫu người có thể chấp nhận được việc ngồi yên một chỗ trong thời gian dài. Mặc dù ở cạnh 2 mỹ nhân, thế nhưng chàng đành phải nín tiếng thờ dài tiếc nuối, Julie căn bản không hề thích thú với việc nam nữ hoan ái, còn Huyền Vũ thân trúng kịch độc, luôn tránh né việc tiếp xúc thân mật với Vần Thiên, vì cô e sợ rằng hai người sẽ không thể khống chế được chính mình dẫn đến việc chuốc họa vào thân ...

Trong lòng Vần Thiên buồn chán vô cùng, sau một lúc nằm lãn qua lãn lại trên giường cố dỗ giấc ngủ nhưng chẳng thành, một ý nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu Vần Thiên.

“Hay là mình ra ngoài xem xét khu vực xung quanh một chút vậy. Biết đâu sẽ khám phá được điều gì đó hữu ích ... “.

Nghĩ đoạn, chàng nhẹ nhàng trở mình đứng dậy, rón rén bước đến mở cửa.

Vần Thiên lẩn mò đi dọc theo những đoạn hành lang tối tăm, vừa đi vừa cẩn thận quan sát, nghe ngóng. Đôi lúc chàng cũng gặp phải nhân thù của Thiên Hoa cung, nhưng với tốc độ kinh người của mình, Vần Thiên luôn kịp thời ẩn nấp trước khi những người đó kịp phát hiện ra chàng. Cách bố trí của Thiên Hoa cung quả thật rất phức tạp, nhưng Vần Thiên vẫn cố gắng ghi nhớ tất cả những đoạn đường chàng đã đi qua, chàng định bụng sau khi trở về sẽ đem tất cả vẽ lại thành một bức địa đồ để Julie có thể tham khảo.

Vượt qua một khúc quanh, Vần Thiên lọt vào một đoạn hành lang dài, đèn đuốc thấp sáng trưng. Đang quan sát xung quanh, chàng bỗng nghe tiếng của vài nữ nhân vọng lại từ xa, liền phóng vút lên trần nhà, bám chắc vào một ngọn đèn chùm, dõi mắt nhìn xuống dưới.

Hai thiếu nữ mặc trang phục thị nữ của Thiên Hoa cung tay bưng bê hai khay lớn, một khay để đầy những loại cao lương mỹ tửu còn khay kia thì để một số thứ gì đó được che phủ bằng một mảnh lụa đỏ, tiến vào hành lang rồi đi ngang qua chỗ Vần Thiên đang nấp.

Một người bỗng dừng lại than thở với người kia:

“Tính khí của cung chủ dạo này rất khác thường, người thường hay nổi giận vô cớ ... Quỳnh Vân, muội phải chú ý một chút, nếu không cẩn thận sẽ bị trách phạt rất nặng nề”.

Thiếu nữ tên gọi Quỳnh Vân sợ sệt nói, giọng trong trẻo như tiếng chuông ngân

“Vâng, muội biết ... Muội rất lo lắng, hôm nay cung chủ gọi muội đến phục thị người tầy trần ...”.

Cung nữ kia vội ngắt lời:

“Ta nói cho muội biết, chút nữa dù cung chủ có ban ra mệnh lệnh kì quặc đến thế nào, muội cũng phải tươi cười mà tuân theo, chỉ như thế may ra mới có thể bảo toàn được tính mạng ...”.

Quỳnh Vân gật đầu liên tục, hai thị nữ lại tiếp tục đi dọc theo đoạn hành lang. Vần Thiên nghe xong đoạn đối thoại, trong lòng liền nảy sinh sự hiếu kì, chàng thầm nghĩ

“Hay là mình cứ tìm cách bám theo họ đến chỗ vị cung chủ đó xem sao ... Nếu như thuận tiện sẽ ra tay hạ thủ, thế là hoàn thành nhiệm vụ, còn nếu như không thể ra tay, cứ xem như đây là một chuyến đi trinh sát, chắc cũng không đến nỗi lỗ vốn ...”.

Hai thị nữ không may phát hiện rằng mình đã bị bám theo sát gót, họ vẫn tiếp tục di chuyển, vừa đi vừa thì thầm trò chuyện cùng nhau về những vụ mất tích bí ẩn xảy ra trong thời gian gần đây. Vần Thiên chỉ thoáng nghe đã đoán ra thủ phạm của những vụ việc này chính là Julie, chàng than thầm trong lòng:

“Tập quán hút máu người của háp huyết quỷ thật sự không thể thay đổi được sao ...”

Nhìn thấy hai thị nữ đã đi đến cuối đoạn hành lang, Vần Thiên liền định thần lại, chuyên tâm bám vào trần nhà, di chuyển như một con thằn lằn theo sát họ.

Đến trước một cánh cổng lớn, hai thị nữ dừng bước, một người đưa tay phát động một cơ quan, cánh cổng chậm chạp mở ra. Vần Thiên phóng từ trần nhà xuống, với tốc độ nhanh đến nỗi không để lại lưu ảnh, lướt qua hai thị nữ, thoát cái đã mắt dạng.

Quỳnh Vân bất giác thốt lên:

“Đường như có cái gì đó vừa mới di chuyển ngang qua chúng ta thì phải”

Thị nữ kia liếc mắt nhìn quanh, nói:

“Không có gì đâu, chắc đó chỉ là một con gió, đằng sau cánh cửa này là không gian ngoài trời mà ...”.

Quả thật như vậy, một khu vườn rộng rãi, cây cối xum xuê, hoa cỏ tươi tốt hiện ra trước mắt Vần Thiên, chàng nhanh chóng leo lên một cây đại thụ, ẩn mình sau những phiến lá quan sát bốn phía xung quanh.

Ở giữa khu vườn là một suối nước nóng lộ thiên đã được bàn tay con người kiến tạo thành một hồ tắm lát đá cẩm thạch rất đẹp. Trong làn nước nghi ngút khói, ẩn hiện nửa thân trên trắng bạch của một nữ tử tuyệt sắc, nhìn thấy cảnh tượng đó Vần Thiên không tránh khỏi phải thốt lên trong lòng

“Quả thật là hàng thượng phẩm ...”.

Hai thị nữ đặt những chiếc khay lên một phiến đá bằng phẳng bên thành hồ. Nữ nhân đang ngâm mình trong nước nóng bỗng ra lệnh:

“Hong Tụ, mau lui ra. Còn Quỳnh Vân, hãy thoát y rồi xuống đây cùng ta, à, nhớ mang theo chiếc khay đó”.

“Vâng thưa cung chủ” – hai thị nữ đồng thanh trả lời, Vần Thiên trong lòng thầm tiếc, không ngờ kẻ mà chàng phải hạ sát lại là một người đẹp sắc nước hương trời như thế.

Thị nữ kia vội vã rời đi, Quỳnh Vân run rẩy tuân lệnh, một thân thể ngọc ngà, cân đối tuyệt mỹ lập tức bày ra trước mắt Vần Thiên, vị tiểu huynh đệ của chàng không thể không phản ứng, đã mạnh mẽ nhô cao, đội đứng quân lên như thể một tốp lều.

Khi tấm lụa phủ trên chiếc khay được Thiên Hoa cung chủ gỡ ra, Vần Thiên ngồi trên cây suýt nữa phải “ò” lên một tiếng, không ngờ trong đó lại là những loại dâm cụ chuyên dụng của nữ nhân, tất cả đều làm bằng chất liệu thượng hạng, được thiết kế đặc biệt để đem lại khoái cảm tối đa.

Những cảnh tượng diễn ra tiếp theo làm cho Vần Thiên suýt nữa ngã lộn cổ, cầm đầu xuống đất. Chàng rùng mình, thầm nghĩ trong lòng

“Không ngờ Thiên Hoa cung chủ lại là một ả biến thái đồng tính ... Tiếc thật ... Người đẹp thế kia mà lại ...”.

Cánh cổng lớn đã được cơ quan tự động khép lại từ lúc nào, một con ruồi cũng không vào lọt.

Hiển nhiên là những thanh âm bên ngoài cũng không thể nào truyền đến được.

Thiên Hoa cung vốn là cấm địa nam nhân không thể lai vãng, thế nhưng lúc này, tại một nơi khác trong Thiên Hoa cung, đã xuất hiện một đám đông hơn trăm người, trong đó đa phần là nam giới.

Xung quanh họ, ngổn ngang những thi thể đầm máu, phần lớn trong số đó là thi thể của nữ đệ tử Thiên Hoa cung.

Một lão già thân thể gầy còm như khúc củi khô đang kịch chiến với hai nữ nhân, mặc dù một đầu hai nhưng rõ ràng lão già vẫn đang chiếm ưu thế áp đảo so với đôi thủ. Một đám nhân thủ của Thiên Hoa cung đang đứng đằng xa, vừa giao chiến với những kẻ xâm nhập vừa hồi hộp liếc mắt theo dõi cuộc chiến của hai nữ nhân và lão già đó.

Cặp nhãn thần tinh anh của lão già như sáng lên, lão nói bằng chất giọng tà ác

“Nhị vị tông chủ, nếu không thi triển tuyệt học của mình ra e là chỉ ít phút nữa thôi các vị sẽ mất mạng đây”.

Hai nữ nhân lui lại một bước, hét lên một tiếng rồi cùng vung chưởng xông đến. Chưởng tâm của một người ẩn hiện khí tức màu xanh lam, còn người kia toàn thân như phát ra một thứ ánh sáng trắng tinh khiết.

Lão già cười gằn, ưỡn ngực ra tiếp lấy sát chiêu của hai nữ nhân. Tả thủ khô héo của lão vung lên, trào thế sắc bén vô cùng đâm thẳng vào người nữ nhân phát ra luồng sáng trắng, còn hữu thủ lại vung lên tạo thành chưởng thế đánh vào đầu nữ nhân kia. Động tác của lão vô cùng nhanh, mọi người xung quanh chỉ thấy thủ ảnh chập chờn như bóng u linh, hai tiếng thét thê lương vang lên, hai nữ nhân văng ra như điều đứt dây, máu huyết bắn ra tung tóe, rõ ràng là đã trúng phải những thương tích chí mạng.

Lão già chậm rãi bước đến gần một trong hai nữ nhân, nói

“Ngọc Nữ bất hoại thể không phải là không có điểm yếu. Mặc dù tử huyết đó thay đổi vị trí liên tục nhưng vẫn không phải là không thể nắm bắt được.”.

Không đợi nữ nhân nọ kịp trả lời, lão già đã vung trào đâm xuyên qua đầu cô ta, nữ nhân xối máu lập tức vong mạng.

Lão già hướng về phía nữ nhân còn lại, nói:

“Song Tu tông chủ, Thuần Âm chưởng của ngươi đối với Nghịch Thiên quyết của ta chỉ là đồ phế vật không hơn không kém mà thôi. Tu vi của ngươi quả thật rất cao, nhưng công lực đa phần lại là cướp đoạt từ kẻ khác nên vốn không thuần, gặp phải công lực tu luyện hơn trăm năm của ta chỉ có thể ví như châu chấu đá xe”.

Song Tu tông chủ kinh hoàng thốt lên:

“Thiên Tà lão tổ của U Minh tuyệt địa ...”.

Lão già gật đầu:

“Đó là danh hiệu mà bọn hậu bối đặt cho ta mà thôi, danh tự của ta vốn gọi là Vô Minh. Nếu như gặp được cung chủ tiền nhiệm của các ngươi, chắc là bà ta sẽ biết ta là ai đấy. Thôi, giờ ngươi hãy xuống âm phủ trước, tí nữa gặp lại cung chủ tiền nhiệm ở đó rồi hỏi luôn một thể nhé”.

Vừa nói xong, từ bàn tay Thiên Tà lão tổ, một luồng chỉ kinh hùng hậu phát ra, Song Tu tông chủ chỉ còn lại là một tử thi không đầu máu me đầm đìa trông rất thảm.

Dị biến bỗng phát sinh, đệ tử của Thiên Hoa cung đột nhiên quay sang tàn sát lẫn nhau, thủ đoạn rất tàn độc, có thể nói là nhất chiêu sát tử. Tất cả những nạn nhân đều không đề phòng, thế nên chỉ trong chớp mắt đã vong mạng.

Nhược Thủy nở nụ cười âm hiểm, những ngón tay thon dài vẫn còn nắm chặt chuôi dao, lưỡi dao cắm ngập vào ngực một nữ nhân xinh đẹp đứng cạnh bà ta.

“Nhược Thủy ... Hóa ra kẻ phản phúc chính là ngươi ...” – Nữ nhân bị đâm nghiêng răng tức giận nói.

Nhược Thủy lạnh lùng rút dao ra, đẩy nạn nhân của bà ta ngã xuống đất, nói

“Nhược Mộng, người không vì mình trời tru đất diệt ... Thứ lỗi cho ta nhé ...”.

Chiến trường nhanh chóng được thu dọn, những tử thi được xếp lại thành một đống lớn.

Nhược Thủy sau một hồi thi thảm to nhỏ trao đổi cùng Thiên Tà lão tổ, cuối cùng đã đi đến sự thống nhất.

Thiên Tà lão tổ cười ha hả nói:

“Đợi sau khi ta tính sổ với hai ả cung chủ rồi, Thiên Hoa cung này nhất định sẽ giao cho người cai quản “

Nhược Thủy lẳng lẳng gật đầu.

Một bóng người phóng vụt ra từ đồng tử thi, lúi vào một đoạn hành lang tối tăm. Nhược Thủy thấy vậy chỉ nhếch mép cười

“Ta quên mất, trái tim của ả Nhược Mộng này vốn nằm bên phải ... Chắc chắn là với lòng trung thành của mình, ả sẽ tìm cách bảo vệ cho cung chủ. Cũng không sao, đại cuộc đã định rồi, để xem ả cung chủ thôi tha đó có thể làm được những gì. Ha ha ha ...“

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 59: Đại Chiến Cung Chủ

Trên cành cây, Vãn Thiên vẫn dán mắt theo dõi hành động âm uế cực độ của hai nữ nhân dưới nước

Đôi tay của Thiên Hoa cung chủ vốc một ít nước trong hồ lên, cứ chỉ rất hồn nhiên, cứ như trẻ con đang đùa nghịch. Cô ta bất ngờ hất số nước đó về phía Vãn Thiên, từng tia nước mang theo kinh lực hùng hậu như những mũi khoan sắc nhọn xé gió lao đến

Cành cây khẽ lay động, bóng dáng Vãn Thiên đã biến mất trước khi sát chiêu ập đến

Thiên Hoa cung chủ phát tay ra hiệu cho Quỳnh Vân tránh sang một bên sau đó bước lên khỏi hồ tắm. Từng hạt nước đọng trên những đường cong tuyệt nữ như tỏa sáng long lanh, tô điểm thêm một vẻ đẹp mê hồn cho tấm thân lửa thể ấy.

Thiên Hoa cung chủ nở nụ cười tươi như hoa, giọng nói dịu dàng

“Đã bị phát hiện rồi, còn không mau hiện thân ra đây “

Vãn Thiên cười khở, nhảy từ trên một tàng cây khác xuống, đứng đối diện với Thiên Hoa cung chủ. Chàng cũng phải ngầm công nhận rằng vị cung chủ này thật sự sở hữu một thân hình tuyệt đẹp, như phong nhô cao, eo hông thon thả, làn da trắng hồng đến mê người. Sở hữu khuôn mặt của một tuyệt thế giai nhân, tương như Thiên Hoa cung chủ chính là một tuyệt thế vũ vật được sinh ra để mê hoặc tất cả nam nhân trên thiên hạ ...

Thiên Hoa cung chủ ngắm nhìn Vãn Thiên từ đầu đến chân, tỏ vẻ hơi ngạc nhiên

“Tà thân Lâm Vãn Thiên ... Xem ra hôm nay ta thật là vinh hạnh ... Á ... Gã xấu xa ... “

Khi ánh mắt cung chủ quét qua hạ thân Vãn Thiên, không thể không để ý đến túp lều do vị tiểu huynh đệ của chàng dựng nên, đó cũng là nguyên nhân cô ta phải đỏ mặt thốt lên ba chữ “Gã xấu xa “ đó

Vãn Thiên giờ giọng gian tà nói

“Ta vốn là nam nhân chân chính mà, nếu như trông thấy cô mà không phát sinh biến cố gì thì e là cái vật đó của ta đã bị hỏng mất rồi ... “

Chàng bỗng thay đổi thái độ, nghiêm giọng hỏi

“Trước nay ta chưa từng gặp qua cô, làm sao cô lại có thể nhận ra được ta ? “

Thiên Hoa cung chủ điềm nhiên nói

“Có không ít đệ tử của Thiên Hoa cung đang hành tẩu trong giang hồ, trong số đó cũng có khá nhiều người chọn chức nghiệp sát thủ. Tính mạng của Tà thân Lâm Vãn Thiên đang được treo giá rất cao, chỉ xếp sau Lãnh diện Tử thân mà thôi “

Đôi mắt Vãn Thiên lóe lên vài tia sát khí

“Đúng vậy đó, chẳng hay cung chủ có hứng thú lấy mạng ta không nhỉ ? “

Thiên Hoa cung chủ lắc đầu

“Có thể tránh được sát chiêu của ta, xem ra Tà thần cũng không phải là một món ăn dễ nuốt. Nếu như giao chiến với ngươi, e là ta sẽ phải chịu không ít tổn thương, nhan sắc cũng kém đi đôi chút, ta không thích điều này tí nào “

Thiên Hoa cung chủ lại cười, bày ra một tư thế đầy dụ hoặc

“Chẳng hay Tà thần đến Thiên Hoa cung của ta là vì việc chi ? Ta không tin rằng ngươi đến chỉ vì muốn lén lút xem trộm thân thể của ta lúc ta đang tắm rửa “

Bàn tay Vắn Thiên nắm chặt lại, chàng nói rõ từng chữ một

“Có một người muốn lấy tính mạng của cung chủ, ta chính là sát thủ được giao cho nhiệm vụ đó “

Ánh mắt Thiên Hoa cung chủ bỗng thay đổi

“Xem ra hôm nay chúng ta không thể tránh khỏi việc giao chiến với nhau rồi ... “

Vắn Thiên nói

“Có thể tránh được. Nếu như cung chủ chịu giao cho ta một thứ, đó là phương pháp giải trừ Thất Sắc Thất Hoa tán “

Ánh mắt Thiên Hoa cung chủ lộ ra vài tia hung quang

“Sao ngươi không nói rằng ta nên giao lại toàn bộ Thiên Hoa cung cho ngươi luôn đi, như thế còn dễ nghe hơn. Tà thần, đừng ép người quá đáng “

Vắn Thiên nhún mày

“Xem ra cuộc chiến giữa chúng ta khó thể tránh được rồi ... “

Thiên Hoa cung chủ bất ngờ xuất thủ, vung chưởng đánh thẳng vào Vắn Thiên. Vắn Thiên không may chậm trễ liền tránh sang một bên rồi nhanh chóng phản kích. Bóng dáng Thiên Hoa cung chủ như một chiếc lá lay động, chàng chỉ đánh trúng một vùng hư không

“Chậm quá “ – Thiên Hoa cung chủ cười chế giễu

“Chát” một tiếng, trên gò má trắng hồng của cô ta hiện rõ một dấu bàn tay đỏ ửng, khóe miệng rướm máu

Thiên Hoa cung chủ gầm lên một tiếng phẫn nộ, thân ảnh bỗng lay động rồi hóa thành hàng chục phân thân vây quanh Vắn Thiên, không ngừng tập kích chàng. Vắn Thiên không dám khinh địch, vội sử dụng thân pháp nhanh nhất tránh né rồi nhắm mắt, sử dụng Huyết nhãn.

Quỳnh Vân vẫn chưa kịp mặc lại y phục kinh hải nắp sau một tảng đá lớn. Cô ta chỉ trông thấy vô số bóng người như quỷ mị chập chờn lúc ẩn lúc hiện, không thể nhìn rõ được song phương đã xuất thủ như thế nào

Chỉ trong ít phút, Vắn Thiên đã xác định được chân thân của Thiên Hoa cung chủ, chàng liên tục tập kích bằng quyền cước, ép cô ta lui sát đến một tảng đá bên bờ hồ.

Một luồng khí tức sắc bén ập đến bên cổ Vắn Thiên, chàng vội cúi người tránh né, vài lọn tóc bị cắt đứt tung bay trong gió.

Thiên Hoa cung chủ không biết đã lấy đâu ra những dải lụa dài và mảnh, đang tập trung kinh lực vào những dải lụa đó khiến cho chúng trở nên sắc bén như những lưỡi kiếm, đó chính là binh khí đặc ý nhất của cô ta

Những dải lụa mềm mại linh hoạt vô cùng, Vắn Thiên khở sở chống đỡ, tay chân đã bị trúng phải nhiều vết thương rướm máu. Chàng nhảy một bước dài, lui về phía sau hàng chục mét rồi theo thói quen mò tay ra sau lưng như thể tìm kiếm thứ binh khí quen thuộc của mình, Từ Vong kiếm

Vắn Thiên bỗng giật mình

“Chết rồi ... Vốn mình chỉ định đi dạo thám một chuyến, nên đã không mang theo nó ... “

Trước mắt Vắn Thiên, những dải lụa uốn lượn như linh xà, ập đến từ bốn phương tám hướng. Chàng vội vàng tránh né rồi bỗng cảm thấy trước ngực nhói đau, một dòng máu nóng phun trào như suối.

Trong thời khắc nguy hiểm, Vắn Thiên cố giữ bình tĩnh, vận công ngưng tụ máu huyết của mình vừa bắn ra lại thành một thanh huyết kiếm. Huyết kiếm xuyên qua những dải lụa, nhằm vào chiếc cổ trắng ngần của Thiên Hoa cung chủ mà tập kích với tốc độ xé gió.

Thiên Hoa cung chủ chỉ kịp theo phản xạ nghiêng người sang một bên, bả vai cô ta cảm thấy đau đớn như tê dại, hiển nhiên là đã bị huyết kiếm đâm xuyên qua

Chưa kịp định thần, Thiên Hoa cung chủ bỗng cảm thấy một khí tức kinh người đang xuất hiện phía trên đầu mình, liền ngược mắt nhìn lên, nét mặt cô ta chợt tái đi thấy rõ. Vắn Thiên sau một chiêu đắc thủ đã thừa cơ thoát khỏi những dải lụa, phóng mình lên không trung, máu huyết tuôn ra từ những vết

thương trên mình chàng ngưng tụ lại thành vô số huyết kiếm lớn nhỏ, một trận mưa kiếm ập xuống đầu Thiên Hoa cung chủ

Uy lực kinh hồn của chiêu thức làm Quỳnh Vân sợ hãi, nhắm chặt mắt lại. Mãi một lúc sau cô mới dần hé mở đôi mắt, nhìn thấy Ván Thiên và Thiên Hoa cung chủ đang đứng quay lưng về phía nhau, người này chỉ cách người kia một khoảng độ chừng vài sải tay

“Chiêu này ... tên gọi ... là gì vậy ? “ – Thiên Hoa cung chủ lên tiếng, giọng đứt quãng

Ván Thiên lạnh lùng đáp

“Thiên địa hữu huyết ! “

Trên thân thể trắng như bạch ngọc của Thiên Hoa cung chủ dần hiện ra nhiều vết chém ngang dọc, cô ta lao đảo ngã xuống nhưng vẫn gắng gượng nói bằng chút hơi tàn

“Tên hay lắm ... Chiêu thức lại càng hay hơn ... “

Ván Thiên tựa như đứng không nổi, quỳ xuống đất, đôi mắt chàng hầu như đã tràn ngập một màu sắc đỏ rực như máu

“Cô kia ... Mau chạy đi ... Rời khỏi nơi này ...” – Ván Thiên hướng về phía Quỳnh Vân, run rẩy nói

Nếu như Quỳnh Vân có thể chạy trốn thì cô ta đã rời khỏi nơi này từ lúc nào rồi. Cánh cổng đã khép lại, Quỳnh Vân lại không biết vị trí cơ quan dùng để mở cửa, cũng như cô ta đã quá sợ hãi đến nỗi tay chân cứng đờ lại, không thể cử động được.

Chỉ trong chốc lát, sắc đỏ đã xâm thực hoàn toàn đôi mắt của Ván Thiên, chàng há miệng ra, gầm lên một tiếng như tiếng dã thú gào thét, những chiếc răng nanh nhọn hoắt hiện rõ mồn một. Trong trạng thái hung tính bộc phát, mùi máu chính là thứ duy nhất có thể cuốn hút Ván Thiên, chàng nhào đến nằm đè lên người Thiên Hoa cung chủ, chiếc lưỡi tham lam không ngừng liếm láp số huyết dịch đang rỉ ra từ những vết thương.

Tiếng thét hãi hùng của nữ nhân vang vọng khắp khu vườn

Một lúc sau, cánh cổng dẫn vào khu vườn đột nhiên hé mở, một bóng người mảnh mai tay ôm chặt lấy ngực trái bước vào, dáng đi của người này lao đảo, xiêu vẹo, tưởng như có thể gục ngã bất cứ lúc nào. Người vừa đến chính là Nhược Mộng, cô ta đã theo lối thông đạo bí mật đào thoát khỏi tay Nhược Thủy và nhân thủ của U Minh tuyệt địa rồi không quản thương tích trên mình cố gắng lê bước đến đây để báo tin cho cung chủ.

Khu vườn xinh đẹp đã bị hủy hoại hầu như toàn bộ, cây cối gãy đổ, huyết tích vương vãi khắp nơi

“Cung chủ ...” - Nhược Mộng rùng mình thốt lên

Một tiếng thét thống khổ của nữ nhân vang vọng vào tai Nhược Mộng, cô ta liền theo thanh âm đó mà tìm tới rồi đứng ngậy người khi chứng kiến việc đang xảy ra.

Một nam nhân cao lớn đang quỳ giữa đôi chân ngọc thon dài của một thiếu nữ toàn thân đầm máu, hạ thể của họ dính chặt với nhau thành một khối, đang rung động dữ dội. Nếu đổi lại là Nhược Thủy, có lẽ là bà ta sẽ lập tức nhận ra tiếng thét vừa phát ra chính là thanh âm của nữ nhân sau khi đạt cao trào, nhưng Nhược Mộng vốn là một xử nữ thuần khiết, dĩ nhiên là không thể biết được điều đó.

Khuôn mặt tái xanh của thiếu nữ hiện rõ từng chút một, không thể nhắm lẩn vào đâu được, đó chính là Thiên Hoa cung chủ, và hiển nhiên nam nhân cao lớn kia có thể là ai khác ngoài Ván Thiên ...

“Á ...” – Nhược Mộng bắt giắc thét lên một tiếng kinh dị

Tiếng thét đó làm cho Ván Thiên bừng tỉnh, chàng vội buông Thiên Hoa cung chủ ra. Ván Thiên hồi hã mặc lại y phục, nhìn Nhược Mộng trần trối, định giải thích gì đó nhưng lại thôi.

Nhược Mộng lui lại mấy bước, hỏi

“Ngươi là ai ? Ngươi đã làm gì cung chủ ? “

Ván Thiên lúng túng thấy rõ

“Ta gọi là Lâm Ván Thiên ... Vừa rồi chỉ là chút hiểu lầm ... Ta thật sự không có ác ý ... “

Thiên Hoa cung chủ ngược mắt nhìn Nhược Mộng, thanh âm mỏng manh như tơ

“Đừng để ý đến hắn ... Nhược Mộng, vì sao ngươi lại thụ thương vậy ? Việc gì đã xảy ra ? “

Nhược Mộng gạt Ván Thiên sang một bên, nhào đến chỗ Thiên Hoa cung chủ, yếu ớt nói

“Cung chủ ... U Minh tuyệt địa đã bất ngờ tập kích chúng ta ... Người chỉ huy cuộc tấn công này chính là Thiên Tà lão tổ, một kẻ rất đáng sợ ... Nhược Thủy đã phản bội, nhệ vị tông chủ đều đã thiệt mạng ... “

Thiên Hoa cung chủ khẽ sờ than thở

“Ý trời ... Quả thật là ý trời ... Xem ra Thiên Hoa cung không tránh khỏi số kiếp rồi ... “

Vấn Thiên bỗng lên tiếng

“Non xanh còn đó lo gì thiếu củi đốt ... Lùi một bước trời cao biển rộng ... Chi bằng bây giờ chúng ta hãy tạm lánh đi để bảo toàn tính mạng rồi sau này sẽ tính tiếp “

Nhược Mộng tỏ vẻ tuyệt vọng

“Ta đã bị trọng thương, tình trạng của cung chủ cũng không khá hơn ta là mấy, liệu còn có thể đi đâu được “

Thiên Hoa cung chủ gắng gượng ngồi dậy

“Nhược Mộng ... Hãy đỡ ta dậy ... Có lẽ chúng ta vẫn còn một nơi trú ẩn ... Đó chính là hy vọng cuối cùng của chúng ta ... “

Nhược Mộng cố gắng dìu Thiên Hoa cung chủ đứng dậy, nhưng vì thân mang trọng thương nên vừa đi được vài bước, hai người lại loạng chạng ngã lảo ra đất. Từng là những nữ nhân thét ra lửa nhưng lúc này trông bộ dạng của họ yếu đuối và đáng thương hơn bao giờ hết. Vấn Thiên thấy vậy cũng không tránh khỏi phải chạnh lòng, chàng bước đến bên họ, định đỡ hai nữ nhân dậy.

Đôi tay Vấn Thiên vừa đưa ra, Thiên Hoa cung chủ liền gạt đi

“Ta không cần người giúp ... Quỳnh Vân, còn không mau đến giúp ta ... “

Quỳnh Vân đã mặc lại được chút ít y phục, như bưng tỉnh khỏi cơn mê, vội vàng tiến lại. Nhưng Quỳnh Vân vốn chỉ là một thiếu nữ yếu ớt, cũng chẳng thể giúp được gì hơn, bộ dạng lóng ngóng của cô ta trông buồn cười vô cùng ...

Vấn Thiên thở dài, bế xốc Thiên Hoa cung chủ lên, quay sang bảo Quỳnh Vân

“Cô hãy sang giúp Nhược Mộng đi. Chúng ta phải rời khỏi nơi này thật nhanh, trước khi nhân thủ của U Minh tuyệt địa tìm đến “

Thiên Hoa cung chủ gãy giữa, vùng vẫy liên tục

“Bỏ ta xuống ... Thả ta ra ... Ta có chết cũng không cần người giúp ... “

Vấn Thiên nghiêm giọng nói

“Bỏ mặc nữ nhân trong lúc nguy khốn không phải là tác phong của ta “

Nhược Mộng cũng khuyên giải

“Cung chủ ... Đại cuộc làm trọng ... Xin đừng câu nệ tiểu tiết ... “

Thiên Hoa cung chủ nói luôn một hơi

“Qua khỏi cánh cổng đó, đi hết đoạn hành lang rồi tìm trên tường một ngọn đuốc làm bằng đồng thau, gạt nó sang một bên rồi vào thông đạo được mở ra đó “

Vấn Thiên bế Thiên Hoa cung chủ, Quỳnh Vân dìu Nhược Mộng rời khỏi khu vườn, di chuyển theo lộ trình được Thiên Hoa cung chủ hướng dẫn. Ngọn đuốc vừa được xoay sang một bên, sàn nhà dưới chân Vấn Thiên đột ngột biến mất, cả bốn người rơi vào một căn hầm tối như mực, thoang thoảng mùi ẩm thấp

Quỳnh Vân và Nhược Mộng tỏ ra rất đau đớn sau cú ngã bất ngờ đó, luôn miệng rên xiết. Còn Thiên Hoa cung chủ may mắn ngã đè lên người Vấn Thiên, được chàng làm tấm đệm thịt đỡ cho nên không bị thêm thương tích.

Hai cơ thể lại một lần nữa tiếp xúc thân mật, trong lòng Thiên Hoa cung chủ bỗng dấy lên nhiều cảm xúc phức tạp. Cô ta chợt nhận ra rằng mình cảm thấy rất thoải mái khi nằm trong khuôn ngực nở nang, ấm áp của nam nhân đó. Những đau đớn do thương tích như tiêu biến đi, một cảm giác rạo rực không thể gọi tên được dần dần xâm chiếm tâm trí của Thiên Hoa cung chủ, khiến đầu óc cô ta trở nên mụ mẫm đi.

Thiên Hoa cung chủ vẫn chỉ là một nữ nhân trẻ tuổi, chưa từng trải qua một nam nhân nào ...

Một suy nghĩ như ánh chớp bất ngờ hiện ra trong đầu cô ta

“Ta thích hắn, ta muốn có hắn ở bên ta ... “

Một chút lý trí chợt trở về, Thiên Hoa cung chủ trong lòng mâu thuẫn vô cùng, khẽ thốt lên

“Biến thái ... Thật là biến thái ... “

“Gi thế ? “ – Vãn Thiên tò mò hỏi

Thiên Hoa cung chủ rùng mình, tay chân vung vẩy, tìm cách che giấu sự lúng túng. Bất chợt , cô ta nắm phải một vật thô dài , nóng ẩm và cứng rắn tựa sắt, liền trả lời một cách e ấp, xấu hổ

“Cái vật này của ngươi ... Nó thật là đồ biến thái ... “

“Nếu như nó không như vậy thì ta mới là kẻ biến thái đó. Hắc hắc ... “ – Vãn Thiên cười gian

Thiên Hoa cung chủ tức tối đấm đá liên tục vào Vãn Thiên, miệng gào lớn

“Ngươi ... Chính là ngươi đã cưỡng gian ta ... Đồ dân tộc xấu xa ... Chết đi ... “

Nhưng quyền cước mà cô ta xuất ra lại nhẹ như lông hồng, rõ ràng chẳng hề có một chút khí lực. Vãn Thiên làm vẻ khổ não giải thích

“Nếu như lúc đó ta không làm như vậy thì e là cô và Quỳnh Vân đã mất mạng rồi đó ... Cô nên biết rằng ta vốn là hấp huyết quý, mỗi khi bị thương hay mất máu quá nhiều thì hung tính của ta sẽ nổi lên, ta sẽ phải giết người để hút máu ... May mà lúc ấy ta đã kịp thời nghĩ ra biện pháp, dùng tình dục để trấn áp hung tính, nếu chậm trễ chút nữa chắc chắn là bây giờ cô chỉ còn lại là một tử thi cổ họng bị cắn nát, trong người không còn lấy một giọt máu ...”

“Thà ngươi giết ta đi còn hơn ... “ – Thiên Hoa cung chủ gào khóc, ngắt lời Vãn Thiên

Trong đầu Vãn Thiên bỗng hiện ra vài kí ức mơ hồ, chàng liền nói

“Sinh mạng là thứ quan trọng nhất trên đời, không gì có thể so sánh được. Tình huống đó thật là bất đắc dĩ , ta thật sự không muốn làm tổn thương đến cô ... “

Thiên Hoa cung chủ hậm hực mắng

“Nam nhân các người thật là đồ hèn hạ, chỉ giỏi đổ thừa cho tình huống và hoàn cảnh, chẳng có chút dũng khí dám đối diện với sự thật“

Vãn Thiên cảm thấy hơi bức bối, cãi lại

“Phải, ta chính là dân tộc, chính ta đã cưỡng gian cô đó. Còn cô nữa, có phải trinh nữ thánh khiết gì đâu mà lại lớn lối như thế. Nói cho cô biết, những gì cô và Quỳnh Vân đã làm, ta đều chứng kiến toàn bộ “

Thiên Hoa cung chủ cảm thấy nghẹn lời, khóc rống lên như một đứa trẻ. Vãn Thiên định nói tiếp điều gì đó, nhưng Nhục Mộng vội cản lại, kéo chàng sang một bên, hỏi khẽ

“Có phải là ngươi đã tiến hành việc nam nữ giao hợp đó với cung chủ ? “

Vãn Thiên gạt đầu, Nhục Mộng thấy vậy liền thở dài tỏ vẻ oán thán

“Công phu mà cung chủ tu luyện chính là Ngọc Nữ tâm pháp, một khi bị phá thân sẽ mất sạch toàn bộ công lực, tu vi đó sẽ chuyển sang nam nhân đã làm cái việc ấy ... Ngươi thử nghĩ xem, với tình trạng như vậy mà lại nghe thấy những lời vô tình đó của ngươi, thử hỏi xem cung chủ có đau lòng không chứ ... “

“Thật vậy sao ? “ - Vãn Thiên gạt mình, hỏi một câu có vẻ ngớ ngẩn

Nhục Mộng xác nhận

“Đúng vậy. Ta cũng tu luyện cùng một môn công phu đó, ta hiểu rõ hơn ai hết ... “

Vãn Thiên liếc mắt nhìn Thiên Hoa cung chủ, khẽ nói

“Nhưng ... Nhưng chắc chắn là cô ta đã làm cái việc tự thỏa mãn ấy không ít lần ... Như thế thì trình tiết của cô ta cũng đâu còn nữa ... Chẳng lẽ làm thế lại không bị mất công lực sao ? “

Nhục Mộng lắc đầu

“Không bị ... Chỉ khi mệnh căn của nam nhân tiến nhập vào nội thể nữ nhân tu luyện Ngọc Nữ tâm pháp thì điều đó mới xảy ra mà thôi ... Một cách nào đó mà nói, Thiên Hoa cung đã bị hủy đi trong tay ngươi rồi đó ...”

Vãn Thiên thở dài, tỏ vẻ sầu não

“Vậy sao ... Trách nhiệm ... Ta biết rồi, ta phải có trách nhiệm với việc này ... “

Một thanh âm the thé truyền lại từ đằng xa

“Kẻ nào dám to gan đến đây làm ồn thế ? “

Nhược Mộng và Thiên Hoa cung chủ rùng mình, tỏ vẻ kinh sợ đồng thanh thốt lên

“Cung chủ tiền nhiệm ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 60: Đồng Quy Vu Tận

Giọng nói the thé lại vang lên

“Ngọc Diệp, là người đấy à ? “

Vấn Thiên cố gắng định vị người đã phát ra thanh âm ấy, nhưng ngay cả khi dùng đến Huyết nhãn, chàng vẫn không thể phát hiện ra được vị trí của người đó

“Vâng, thưa tổ mẫu” - Thiên Hoa cung chủ run rẩy đáp

Tiền nhiệm cung chủ im lặng một lúc rồi lại lên tiếng

“Ta có nghe tiếng của nam nhân thì phải ... “

Thiên Hoa cung chủ đương nhiệm— Ngọc Diệp vội vã hỏi đáp

“Hắn được gọi là Lâm Vấn Thiên, tự xưng là Tà thần, vốn không phải là nam nhân bình thường, mà chính là hấp huyết quý ...”

“Hấp huyết quý ? “ – Giọng nói của tiền nhiệm cung chủ lộ ra vẻ kinh ngạc

“Đúng vậy, thưa tổ mẫu “ – Ngọc Diệp xác nhận

Những biến cố vừa xảy ra lập tức được Nhược Mộng kể lại, rõ ràng, rành mạch, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào

Một ngọn nến bùng bùng cháy gần chỗ Vấn Thiên đang đứng, tỏa ra một thứ ánh sáng mờ nhạt

Vấn Thiên bỗng cảm thấy lạnh lạnh sau gáy, một bàn tay khô héo đã đặt lên cổ chàng từ lúc nào. Trong lòng kinh hãi, Vấn Thiên vội thi triển thân pháp quý dị chỉ trong chớp mắt đã quay lại rồi thoái lui về sau hàng chục mét. Trước mắt chàng là một hình người chỉ còn lại da bọc xương, đôi mắt rực sáng một thứ quang mang quý dị, mái tóc dài bạc trắng rối tung bao quanh thân thể tạo nên một vẻ kinh dị khó tả.

“Quả thật là hấp huyết quý ... “ – Cung chủ tiền nhiệm trầm tư nói

“Cuong thi ! “ – Vấn Thiên bắt giác thốt lên

Cung chủ tiền nhiệm thờ dài

“Tiểu tử, nhãn quang khá lắm ... Chắc là ngươi không thể ngờ rằng ta đã từng là một mỹ nữ tuyệt sắc có tên gọi là Tuyết Thiên Hoa ... Tuổi nguyệt thật vô tình ... Cách đây chừng vài năm, ta không thể duy trì sinh mệnh của mình thêm được nữa nhưng vẫn chưa hoàn thành tâm nguyện, nên phải tự biến mình thành cái thứ sinh vật sống không ra sống, chết chẳng ra chết này ... “

Vấn Thiên lặng im, dùng ánh mắt dò xét nhất cử nhất động của nữ cương thi, chàng ngấm ngấm vận công thủ thế sẵn để đề phòng cho một trận kịch chiến rất có thể sẽ xảy ra.

Nhưng Tuyết Thiên Hoa chẳng may có chút ý định sát thương Vấn Thiên, chỉ lăm bầm than thờ

“Than ôi ... “Hấp huyết nhất hiện, Thiên Hoa tiêu vong” ... Lời tiên tri đó đã trở thành sự thật rồi ... Quả thật là số kiếp khó tránh ... Trời cao, vì sao lại

đối xử phũ phàng với ta như vậy ...”

Vấn Thiên tò mò hỏi

“Là thầy tướng số nào đã phán như vậy ? Thật là hay quá đi, nhất định ta sẽ tìm gã đó để hỏi một số chuyện mới được “

Tuyết Thiên Hoa cười một tràng dài, đáp

“Xuống địa ngục mà tìm ấy. Tiểu tử, sao mi hồ đồ quá vậy, chính tay mi đã hạ sát lão, quên rồi sao ? “

Vấn Thiên cười khổ

“Tôi quên thật rồi ... Hình như cách đây khoảng một năm rưỡi, tôi đã gặp phải một tai họa nào đó dẫn đến mất trí nhớ, quả thật là không còn nhớ gì cả “

Đôi mắt của Tuyết Thiên Hoa như nhìn về đâu đó xa xăm

“Người đó tự xưng là Thiên Cơ lão nhân, 15 năm trước đây, ta đã tìm đến lão. Thật may mắn cho ta là thứ mà lão cần chính là một thứ ta đang có nhưng vốn không xem trọng cho lắm. Lão quan sát thiên tượng, tính toán 3 đêm liền rồi phán cho ta lời tiên tri đó. Đến hôm nay thì nó đã ứng nghiệm rồi, người chính là con hấp huyết quỷ mà lời tiên tri đã nhắc đến ...”

Vấn Thiên nhăn nhó phân trần

“Kẻ hủy diệt Thiên Hoa cung của bà chính là Thiên Tà lão tổ và U Minh tuyệt địa. Tôi chỉ là một kẻ bị số phận vô tình đưa đẩy đến đây mà thôi ... “

Ngọc Diệp lăm lét nhìn Tuyết Thiên Hoa, ngập ngừng nói

“Tổ mẫu ... Chính là hán đã cưỡng gian con ... “

Tuyết Thiên Hoa ngăm nhìn Vấn Thiên từ đầu đến chân, gật gù nói

“Thuần Dương chi nam, quả thật rất hiếm gặp ... Người có biết không, khắp thiên hạ này sợ rằng không tìm ra được đến 10 kẻ giống như người đâu ...”

Vấn Thiên hơi mất kiên nhẫn

“Này cương thi lão bà, rút cục thì bà có định đánh nhau với tôi không vậy ? Làm ơn ngửa bài đi , cứ úp úp mở mở hoài thật là đáng ghét lắm đó ...”

Ngọc Diệp, Nhược Mộng và Quỳnh Vân nghe xong câu nói bất kính đó của Vấn Thiên, tay chân như bủn rủn. Nếu như lúc này cuộc chiến giữa Vấn Thiên và Tuyết Thiên Hoa xảy ra chắc chắn là họ sẽ không tránh khỏi việc bị vạ lây. Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết mà ...

Tuyết Thiên Hoa xua tay, nói

“Ta rất muốn giáo huấn ngươi, nhưng không phải bây giờ “

Bà ta hướng về phía Ngọc Diệp, nghiêm giọng nói

“Ngọc Diệp, Nhược Mộng, Quỳnh Vân, từ giờ các ngươi không còn là người của Thiên Hoa cung nữa. Riêng Ngọc Diệp, ta chính thức tuyên bố gả ngươi cho nam nhân này “

“Hả ?! Là tôi sao ... “ – Vấn Thiên há hốc mồm kêu lên

“Ngoài ngươi ra ở đây đâu còn nam nhân nào khác “ - Tuyết Thiên Hoa cười nhạt

“Nhưng ...” – Ngọc Diệp định nói gì đó

Tuyết Thiên Hoa quát mắt nhìn cô ta, quát lớn

“Dám không tuân theo lời ta sao ? “

Ngọc Diệp run sợ, tưởng như không đứng vững nổi, Tuyết Thiên Hoa bỗng biến mất rồi lại xuất hiện bên cạnh cô ta, lạnh lùng vung tay. Một thanh âm sầm sứ đồ vỡ vang lên, toàn thân Ngọc Diệp bị bao trùm bởi vô số những sợi tơ rất mảnh. Một chiếc kén lớn mang hình người dần hiện ra. Nhược Mộng và Quỳnh Vân rất muốn đến ứng cứu cho Ngọc Diệp nhưng bất gặp cặp nhân thần sáng rực như ma quỷ của Tuyết Thiên Hoa, họ trở nên sợ sệt, không dám hó hé dù chỉ một chút.

Tuyết Thiên Hoa nhìn thẳng vào mắt Vấn Thiên, quả quyết nói

“Lâm Vấn Thiên, cơ ngơi Thiên Hoa cung này ta giao lại toàn bộ cho ngươi đấy. Nếu như không bị hủy diệt, toàn bộ sẽ thuộc về sở hữu của ngươi “

Miệng Vấn Thiên há to hết cỡ, kinh ngạc đến mức không nói nên lời

Tuyết Thiên Hoa quay người, định rời đi nhưng Vãn Thiên vội gọi giật lại

“Khoan đi đã ... Tôi có điều muốn hỏi bà ...”

Tuyết Thiên Hoa cười rộ lên một tràng dài

“Vi sao ta lại đối xử tốt với ngươi như vậy chứ gì. Nói cho ngươi biết, sau khi từ giả Thiên Cơ lão nhân, ta đã gặp phụ thân của ngươi. Ta và gã đánh nhau bất phân thắng bại, rồi cùng ngồi lại đàm đạo hàng mấy ngày liền, nhờ đó mà ta đã ngộ ra được không ít. Xem như là ta đã trả xong cho hần món nợ ân tình đó, ta vốn là người không thích mắc nợ ai cả. Hiểu chưa hả tiểu tử ngốc ...”

“Phụ thân của ta ... Bà có nhận nhầm người không đó ? “ – Vãn Thiên trong lòng dấy lên vô số hoài nghi

Tuyết Thiên Hoa lui vào khoảng bóng tối rồi biến mất trong đó, thanh âm của bà ta vang vọng lại từ xa

“Không nhầm đâu. Ta đã sống hàng mấy trăm năm rồi, sao có thể nhầm lẫn được kia chứ “

Quỳnh Vân đánh bạo vỗ vai Vãn Thiên, thức tỉnh chàng khỏi dòng suy nghĩ miên man bất tận

“Này ... Mau đến cứu người đi chứ ... “

“Cứu ai ? “ – Vãn Thiên hỏi một cách ngây ngô

Nhược Mộng chỉ tay về phía chiếc kén

“Hãy cứu cung chủ trước, ta chẳng qua chỉ bị chút thương tích, mất đi một ít máu, vẫn có thể cầm cự được một lúc nữa “

“Không cần thiết, cô ta không sao đâu” - Vãn Thiên xua tay

“Vi sao anh lại khẳng định như thế ? “ – Quỳnh Vân tò mò hỏi

Vãn Thiên chậm rãi nói

“Ta vốn là hấp huyết quỷ, hai thứ mà ta cảm nhận rõ nhất là sát khí và mùi của máu. Vừa rồi, lúc mụ cương thi đó xuất thủ, ta không hề cảm nhận thấy một chút sát khí nào, ta tin rằng đó chính là một thủ thuật gì đó để trị thương mà thôi. ”

Vãn Thiên tiến lại bên cạnh Nhược Mộng, tỏ vẻ ân cần

“Để ta xem xét vết thương của cô “

Nhược Mộng gương mặt ửng hồng, xua tay liên tục

“Không được ... “

Nhưng căn bản là cô ta thân mang trọng thương, không thể ngăn cản Vãn Thiên được. Chỉ trong nháy mắt những chiếc cúc áo đã được cởi ra, một bộ ngực đầy đặn gợi cảm hiện ra trước mắt Vãn Thiên. Chàng cố gắng kiềm chế tà tâm trong lòng, lấy trong người ra một chiếc lọ nhỏ, đổ chất bột trong đó lên vết thương rồi xé áo băng bó lại. Một chiếc áo chưa đủ để băng bó vết thương, Vãn Thiên bèn xé luôn chiếc áo của Nhược Mộng. Hoàn thành xong những việc đó, đôi mắt chàng bất chợt nhìn chăm chăm vào Nhược Mộng, nét mặt trở nên ngậy dại

Khuôn mặt của Nhược Mộng đỏ bừng như say rượu, ngồi co ro dựa lưng sát tường, đôi tay vung về che đậy những phần thịt da trắng như tuyết đang lộ rõ mồn một trước đôi mắt háo sắc của Vãn Thiên.

Linh cảm của một xử nữ báo cho Nhược Mộng biết suy nghĩ của Vãn Thiên, cô ta lắc đầu liên tục, khổ sở nói

“Không được ... Ta đã gần 50 tuổi rồi, chẳng còn trẻ trung gì nữa đâu ... Ngọc Nữ tâm pháp tuy có thể bảo dưỡng được nhan sắc, thế nhưng một khi bị phá thân, sự lão hóa sẽ đến với tốc độ phi mã, ta sẽ sớm trở thành một bà lão người khô đét, da dẻ nhăn nhúm ... “

Nhớ đến hình ảnh của Tuyết Thiên Hoa, Vãn Thiên cảm thấy ớn lạnh sống lưng

“Thế còn cung chủ của cô, năm nay cô ta bao nhiêu tuổi rồi ? “

Nhược Mộng khẽ nói

“Cung chủ năm nay chỉ khoảng 27, 28 tuổi mà thôi, có thể trở thành thê tử của ngươi được, nhưng ta thì không ... “

Phát hiện ánh mắt hau háu của Vãn Thiên đang nhìn mình, Quỳnh Vân cố ý đánh lạc hướng sự háo sắc của chàng bằng cách hỏi một câu vu vơ

“Thật không thể hiểu nổi ... Vi sao cung chủ tiền nhiệm lại hành động như vậy ? “

Vấn Thiên thở hắt ra một hơi

“Bà ấy rất yêu thương các người đây, có biết không ... “

Quỳnh Vân hỏi vặn lại

“Yêu thương chúng tôi ... Thế thì vì sao lại đuổi chúng tôi ra khỏi sư môn ? Còn nữa, vì sao tổ mẫu lại đem Ngọc Diệp cung chủ gả cho anh ? “

Vấn Thiên chậm rãi phân tích

“Đuổi các người ra khỏi sư môn, để nếu như bà ấy thất bại trong cuộc chiến với U Minh tuyệt địa, các người có thể an tâm sống ẩn dật mà không phải canh cánh trong lòng chuyện báo phục ... Thủ hận là thứ luôn làm cho con người ta mệt mỏi và đau khổ ... Còn việc gả Ngọc Diệp cho ta , dĩ nhiên là trình tiết và công lực của cô ấy đều do ta đoạt đi, ta phải có trách nhiệm với cô ấy, nhưng nhất thời tâm lý của cô ấy vẫn chưa thể chấp nhận ta được ... Có lẽ cương thi lão bà đó muốn cho cô ta một động lực ... “

Quỳnh Vân tỏ vẻ không vừa ý, cầu nhàu

“Đừng gọi cung chủ tiền nhiệm như vậy nữa ...”

Căn hầm bỗng rung chuyển dữ dội, những tiếng nổ đinh tai nhức óc, thanh âm của sự đổ vỡ vang vọng khắp nơi. Vấn Thiên chau mày, nói

“Chắc chắn là cương thi lão bà ... à quên ... cung chủ tiền nhiệm đang giao chiến với nhân thủ của U Minh tuyệt địa ... “

“Chúng ta phải làm thế nào ? “ – Nhược Mộng và Quỳnh Vân đồng thời hướng về phía Vấn Thiên hỏi

Vấn Thiên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói

“Có thể sát hại hai vị tông chủ chỉ trong nháy mắt, tu vi của Thiên Tà lão tổ đó rất cao, chúng ta vốn không phải là đối thủ. Nếu như cứ cố tình đi theo, e rằng chỉ làm vướng bận tay chân cung chủ tiền nhiệm mà thôi ... Chi bằng cứ ở lại đây nghe ngóng một lúc rồi tùy cơ ứng biến vậy “

.....

Cuộc chiến giữa Tuyệt Thiên Hoa và Thiên Tà lão tổ kéo dài suốt từ trong Thiên Hoa cung cho đến khu vực lân cận

Những bức tường đá vỡ nát, cây cối gãy đổ, những hồ trứng sâu thẳm vẫn còn bốc lên nghi ngút trên mặt đất đều là chứng nhân cho cuộc chiến kinh thiên động địa đó. Cả hai đều là những tuyệt thế cường giả, có hơn trăm năm tu vi, mang trong lòng mối hận thù không thể hóa giải được ...

Chiến trường hiện tại của hai người chính là một bãi đất trống, đã từng là một phần của khu rừng rậm cây cối um tùm

Trước cơn bão bao giờ cũng có một khoảng lặng ...

Thiên Tà lão tổ y phục rách nát, trên ngực vẫn còn hằn rõ vài vết hõm sâu, khoe miệng vẫn còn vương lại một ít huyết tích. Rõ ràng lão đã bị nội thương không nhẹ, nhưng cặp mắt vẫn sáng quắc và tinh anh, chiến ý vẫn rực cháy

Tuyệt Thiên Hoa chỉ còn lại một cánh tay, toàn thân không một mảnh vải, hiện rõ nguyên hình là một cương thi xương xẩu với nước da xanh xám trông rất đáng sợ. Đôi mắt ngang dọc vô số tia máu, từng sợi tóc dài bạc trắng tung bay theo gió như tô điểm thêm vẻ khủng bố cho bà ta, trông cứ như một oan hồn đói mạng vừa trở về từ địa ngục.

Nhân thủ của U Minh tuyệt địa, Nhược Thủy và thuộc hạ của bà ta chỉ dám đứng từ khoảng cách rất xa quan sát cuộc chiến. Vài từ thì của những kẻ xấu số bị vạ lây vẫn nằm trên mặt đất.

Tuyệt Thiên Hoa nhặt cánh tay gãy lên, ngẫm nghĩ một lúc rồi ném đi. Bà ta đưa cánh tay còn lại lên ngang mặt, thực hiện vài động tác đơn giản , bình thần nói

“Vô Minh, xem ra ngươi không thể tiêu diệt được ta rồi “

Thiên Tà lão tổ không hề bỏ phí một giây nào, không ngừng vận công trị thương, miệng nở nụ cười độc ác

“Ta có chút ngạc nhiên đó, không ngờ chỉ sau hai mươi năm không gặp, bà đã biến hóa thành cái thứ ma quỷ này. Bà đừng đắc ý vội, mọi chiêu thức của bà ta vẫn có thể hóa giải được. Nếu ta đoán không nhầm, với tình trạng như thế này, công lực của bà sẽ tăng tiến vượt trội, nhưng một khi bị tiêu hao đi sẽ vô phương khôi phục lại. Chính là bà đã tự đào mồ chôn mình rồi đó “

Tuyệt Thiên Hoa cười rộ lên một tràng dài

“Ha ha ha ... Quả nhiên sự tinh tường của ngươi không hề kém đi chút nào. Ta đã chuẩn bị một lễ vật đặc biệt để mừng cho cuộc hội ngộ của chúng ta, bảo đảm sẽ không để ngươi phải thất vọng “

Thiên Tà lão tổ ung dung nói

“Thật hân hạnh cho ta ... Để đáp lễ, ta đã chuẩn bị sẵn đến những hai lễ vật dành riêng cho bà đấy “

Lão ta cười gằn, lộ rõ hàm răng trắng nhon

“Lễ vật đầu tiên ... “

Nói chưa dứt lời, bàn tay của lão bỗng vuron thẳng ra rồi từ từ nắm lại. Một tiếng la thảm truyền lại từ phía đám đông khán giả đang hồi hộp quan chiến. Trước ngực Nhược Thủy bỗng hiện ra một lỗ thủng xuyên từ trước ra sau, máu phun thành vòi. Trông thấy thảm cảnh đó, thuộc hạ của bà ta kinh hãi đến mức toàn thân như mềm nhũn ra, ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám

“Tính mạng của kẻ phản bội. Ta rất thích thứ này, cảm ơn người nhé “ - Tuyết Thiên Hoa vui vẻ nói

“Tại sao ... “ – Nhược Thủy nghiêng răng hỏi

Thiên Tà lão tổ lạnh lùng nói

“Người đã có thể phản bội lại Thiên Hoa cung thì một ngày nào đó chắc chắn là người cũng có thể phản bội lại chúng ta. Nhỏ cò tận gốc, tiên hạ thủ vi cường, ta sống đến ngần này tuổi dĩ nhiên là phải biết điều đó nên đã ẩn tàng sẵn một ít kiếm khí trong người người, chỉ cần nhẹ nhàng vung tay phát động là có thể đắc thủ. Hãy dùng chút sức tàn của mình mà vận công phong bế huyết mạch để cầm máu đi, như thế người sẽ sống thêm được nửa canh giờ nữa, có thể nhìn thấy kết cục của trận chiến vô tiền khoáng hậu này, có chết đi cũng được nhắm mắt “

“Lễ vật thứ hai ... “ – Thiên Tà lão tổ hướng về phía nhân thủ của mình phát tay ra hiệu

Toàn bộ cao thủ của U Minh tuyệt địa phối hợp với nhau cực kì ăn ý, chỉ trong chớp mắt đã triển khai trận thế, tay người này nắm chặt lấy tay người kia, liên kết lại thành một khối

Thiên Tà lão tổ phi thân vào vòng tròn nằm ở trung tâm trận đồ, đôi tay đặt lên đầu hai cao thủ đứng gần lão nhất. Dị biến bỗng xảy ra, toàn bộ nhân thủ U Minh tuyệt địa run rẩy dữ dội, kinh mạch trên người hiện rõ mồn một, da thịt họ dần khô quắt lại, những luồng khí tức kì dị không ngừng thoát ra rồi như sóng vỗ bờ truyền về trung tâm của trận đồ, tạo thành một quả cầu khí tức ngũ sắc bao quanh Thiên Tà lão tổ.

Đôi tay của Thiên Tà lão tổ không ngừng xoay vòng, quả cầu ngũ sắc được bắn ra với tốc độ xé gió, bay thẳng đến chỗ Tuyết Thiên Hoa. Mọi vật nằm trên quỹ đạo của quả cầu đó đều tan rã thành bụi, mặt đất bị xói tung lên thành một rãnh dài, sâu hoắm

Điều kì lạ là Tuyết Thiên Hoa không hề né tránh, lại nở một nụ cười mãn nguyện, từ những đại huyết trên người bà ta, những làn khói xanh lục mỏng manh như sợi tơ không ngừng bốc lên. Chỉ trong nháy mắt, quả cầu ngũ sắc đã nuốt trọn Tuyết Thiên Hoa vào trong đó, rồi quả cầu dừng lại, lơ lửng trong không trung, không ngừng thay đổi hình dạng, hết phình to ra lại co rút lại.

Quả cầu sau một lúc biến đổi không ngừng bỗng bay nhanh về phía Thiên Tà lão tổ, lão ta thấy vậy rùng mình, khẽ kêu lên

“Không ổn ... Á tiện nhân này muốn đồng quy vu tận với ta ... “

Thiên Tà lão tổ toan thi triển thân pháp bỏ chạy nhưng chiếc đôi của lão lại không tuân theo lệnh lão nữa, chúng dính chặt vào nhau như thể bị trói lại bằng một thứ gì đó rất chắc, lão có vùng vẫy cách mấy cũng không thể bứt dứt được

Thiên Tà lão tổ theo phản xạ cúi đầu xuống nhìn, lão như chết trân khi phát hiện thấy cánh tay gãy của Tuyết Thiên Hoa đã tự động bò đến chỗ lão từ lúc nào, đang kẹp chặt lấy đôi chân của lão, khóa cứng chúng lại bằng một lực đạo mạnh mẽ vô cùng. Thiên Tà lão tổ lập tức hiểu ra đây chính là lễ vật mà Tuyết Thiên Hoa đã nói đến, lão cảm thấy mình như một tảng ngọc, mọi hành động đều bị bà ta đoán trước được ...

“Tiện nhân khôn kiếp ... “

Một vụ nổ long trời lở đất, cát bay đá chạy, bụi mịt mù. Dư chấn làm cho cả ngọn núi nơi Thiên Hoa cung tọa lạc rung chuyển dữ dội.

Thiên Hoa cung vẫn đứng vững sau vụ nổ, nhưng đã bị hư hại khá nhiều

Chiến trường chỉ còn lại một hố trũng sâu đường kính vài trăm mét, tất cả mọi sinh linh trong tầm ảnh hưởng của vụ nổ đều tan thành cát bụi

Toàn bộ nhân thủ của U Minh tuyệt địa chỉ còn lại là những tử thi khô héo

Nhược Thủy vẫn còn sống, nhưng bà ta đang hấp hối, ở bên bờ vực của cái chết

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 61: Tàn Cuộc

Tại một hoa viên thuộc địa phận bên trong Thiên Hoa cung ...

Một vật gì đó rơi thẳng từ trên trời xuống, lăn lông lốc dưới mặt đất, đó chính là một cơ thể người không toàn vẹn. Người này chỉ còn lại một nửa thân trên và một cánh tay, lớp da trên đầu đã bị tróc đi gần như toàn bộ, trông rất kinh tởm, nhưng vài sợi tóc dài bạc trắng còn hiện diện trên mảng da đầu còn lại có thể giúp người ta nhận diện ra đó chính là Tuyết Thiên Hoa

“Ta đã thắng rồi ... Cuối cùng thì ta cũng đã thật sự tiêu diệt được hắn ... Ha ha ha ...” – Tuyết Thiên Hoa cười rộ lên từng hồi, thanh âm the thé vang vọng khắp nơi

“Bà không thắng ...” – Giọng nói của một nữ nhân cất lên

Một bóng người như quỷ mị lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Tuyết Thiên Hoa. Đó là một nữ nhân phương Tây tuyệt đẹp với mái tóc dài vàng rực, tay cầm một thanh kiếm có hình dáng ma quái

Người vừa đến chính là Julie, cô ta đã lặng lẽ quan sát cuộc chiến từ xa, ngay từ khi nó vừa bắt đầu không lâu

Tuyết Thiên Hoa trụ trên mặt đất bằng cánh tay duy nhất còn lại, liếc nhìn Julie

“Đôi mắt đỏ, tốc độ nhanh như bóng u linh ... Chỉ có thể là hấp huyết quỷ ... Lại là một con hấp huyết quỷ nữa. ...”

Julie gật đầu như xác nhận

“Đúng vậy. Có lẽ ta mới chính là con quỷ mà lời tiên tri đã nói đến. Một cách nào đó mà nói thì Lâm Vãn Thiên không thể được tính là hấp huyết quỷ, trong người hắn có một nửa dòng máu của nhân loại ... Ta chính là người đã đưa hắn đến nơi này, tất cả chỉ là một sự tình cờ được số phận xếp đặt ...”

Tuyết Thiên Hoa vô cùng ngạc nhiên, Julie lại nói tiếp

“Ta có thể đọc được ý nghĩ và kí ức của kẻ khác, chúng ta có thể lược bỏ những đoạn đối thoại không cần thiết. Căn bản là bà cũng không còn nhiều thời gian nữa ...”

Tuyết Thiên Hoa thở dài

“Phải ... Ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi, vì sao ngươi lại bảo rằng ta không phải là kẻ chiến thắng ? Chính mắt ta đã trông thấy thân xác của gã khổng lồ tan thành từng mảnh vụn trước mắt ta ...”

Julie ngắt lời

“Nếu như danh tự của lão già đó vốn gọi là Vô Minh thì vì sao trong số cao thủ của U Minh tuyệt địa lại có một kẻ khác có danh hiệu là Vô Minh kiếm khách ? Trong U Minh tuyệt địa, lão già đó có quyền lực còn vượt trội hơn cả U Minh đại đế, lẽ nào lão lại không biết đến hay là không có hành động gì cả đối với kẻ đó ? Đối với những cường giả, họ vốn có sự tự cao riêng của mình, không đời nào chấp nhận được việc có một kẻ khác sử dụng cùng một danh xưng với họ ...”

Tuyết Thiên Hoa nghi hoặc hỏi

“Ý ngươi là sao ? ...”

Julie nói

“Chỉ có một lời giải thích là cái kẻ được gọi là Vô Minh kiếm khách đó chính là một “thân xác thứ hai” của Thiên Tà lão tổ. Trên đời có một pháp thuật gọi là “Di Hồn hoán thể đại pháp”, trong số các cao thủ đã thành danh của U Minh tuyệt địa cũng có ít nhất một kẻ có khả năng thi triển pháp thuật ấy ...”

Tuyết Thiên Hoa nở nụ cười chua chát

“Vậy là ta chỉ tiêu diệt được một thể xác già nua mà gã khổng lồ kia đó muốn vứt bỏ ...”

“Không sai ...” - Julie gật đầu

Tuyết Thiên Hoa ngửa mặt lên trời, gào lớn

“Trời cao ... Vì sao lại đối xử với ta như vậy ? Trên đời này chẳng lẽ không có chút thiên đạo nào sao ? ...”

Julie lạnh lùng nói

“Công lý và thiên đạo vốn là những thứ không tồn tại trên đời này. Thứ duy nhất đáng tin tưởng chính là thực lực của bản thân mà thôi “

Toàn thân Tuyết Thiên Hoa run rẩy, bà ta nở một nụ cười méo xệch

“Dù sao cũng phải cảm ơn ngươi ... Ít ra thì ta cũng biết được sự thật ... Không phải làm quỷ hồ đồ ... “

Tuyết Thiên Hoa không thể duy trì lâu hơn được nữa, toàn thân bà ta vỡ vụn ra thành một đồng bụi có màu xám xịt. Một trận gió lớn nổi lên, cuốn số bụi đó vào không trung bất tận, trên mặt đất chẳng còn lại gì.

Trở lại chỗ từng là bãi chiến trường giữa Tuyết Thiên Hoa và Thiên Tà lão tổ ...

Những thuộc hạ của Nhược Thủy toàn bộ đã bỏ chạy tán loạn từ lúc cuộc chiến vừa bắt đầu, những thanh âm truyền lại từ cuộc chiến giữa hai tuyệt thế cường giả đã làm cho tâm thần họ hoảng loạn đến cực độ

Nhược Thủy gắng gượng bò đến bên hố trứng do vụ nổ tạo thành, bà ta nhìn xuống dưới đáy hố, nghiêng răng lắm bầm

“Tuyết Thiên Hoa, Thiên Tà lão tổ, xuống địa ngục đi, bọn khốn nạn các ngươi ...”

Giọng nói của một nam nhân bỗng vang lên sau lưng Nhược Thủy

“Nhược Thủy, vì sao bà lại làm phản ? “

Nhược Thủy quay lại nhìn, khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Vãn Thiên, bà ta “hừ” một tiếng

“Ra là ngươi ... Tên háp huyết quỷ này ... Suýt nữa là ngươi đã dọa chết ta rồi đó ... “

Vãn Thiên đỡ bà ta dậy, nét mặt trầm xuống

“Thương tích nặng quá ... Tâm mạch đã bị tổn thương nghiêm trọng ... Mất máu rất nhiều ... “

Nhược Thủy thờ dãi

“Không cần ngươi nói ta cũng biết rằng với tình trạng này cho dù thần tiên tái thế cũng khó cứu ... Lâm Vãn Thiên, việc ta giao cho ngươi làm ngươi đã hoàn thành chưa ? “

Vãn Thiên chau mày, đáp

“Tôi đã giao chiến với Thiên Hoa cung chủ đương nhiệm – Ngọc Diệp, nhưng không giết cô ta ... Hiện giờ cô ta đã trở thành nữ nhân của tôi ...”

Nhược Thủy nở nụ cười độc ác

“Tuyết Thiên Hoa chiến tử, Ngọc Diệp bị phá thân, mất sạch công lực, nhị đại tông chủ đều thiệt mạng, ả Nhược Mộng cũng đã mang trọng thương ... Xem như Thiên Hoa cung đã thật sự bị hủy diệt rồi. Ha ha ha ... “

Nhược Thủy cười như điên dại, Vãn Thiên thấy vậy, liền hỏi

“Bà thật sự căm ghét Thiên Hoa cung đến như vậy sao ? “

Ánh mắt Nhược Thủy bỗng ngập tràn sự oán hận

“Ta đã phục vụ cho Thiên Hoa cung hơn nửa đời người, đổi lại được gì ... Một thân phận hộ pháp thấp kém ... Con tiện nhân Ngọc Diệp đó có gì hơn ta được kia chứ ? Nhược Mộng và hai ả tông chủ kia cuối cùng chỉ là những kẻ thất bại dưới tay ta mà thôi ... “

Vãn Thiên nói bằng giọng đầy cảm thán

“Hóa ra là vì sự ganh tị nhỏ nhen vốn có của nữ nhân “

Nhược Thủy lắc đầu

“Không phải là như vậy ... Đối với những ganh ghét nhỏ nhặt đó mà nói thì thật sự ta có thể bỏ qua được. Điều làm ta oán hận nhất chính là việc con gái của ta đã bị mẹ già Tuyết Thiên Hoa đó mang đi, như một món hàng, để trao đổi lấy lợi tiên tri với vãn kia ... Tuyết Thiên Hoa ... Ngươi đã bắt nhân thi đừng trách ta bất nghĩa ... “

Vãn Thiên bắt ngừng hỏi

“Con gái của bà cũng là Thuần Âm chi nữ giống như Băng Tâm phải không ? Có phải là cô ta đã được Tuyết Thiên Hoa giao cho Thiên Cơ lão nhân ? “

Nhược Thủy rung mình, mở to đôi mắt nhìn Vãn Thiên

“Ngươi thật sự biết được tung tích của nó sao ? Thiên Cơ lâu vốn hành sự rất cẩn mật kia mà, ngay cả ta đã bỏ ra 15 năm trời ròng rã tìm kiếm cũng không có chút thu hoạch gì ... “

Trong đầu Vãn Thiên hiện ra vô số luồng suy nghĩ. Thuần Âm chi nữ ... Thiên Cơ lâu ... Những kí ức mơ hồ về một nữ nhân bỗng hiện rõ trong đầu chàng, những mắt xích nhanh chóng được ghép lại với nhau, Vãn Thiên thốt lên

“Dạ Lan ... “

Nhược Thủy trở nên mất bình tĩnh, bà ta bấu chặt vào vai Vãn Thiên

“Ta đã đặt tên cho nó là Dạ Lan ... Ta sinh ra nó vào một đêm tối tăm, không trăng sao, trong phòng thoang thoảng một mùi thơm của những cành lan được cắm trong bình thủy tinh ... Nói mau, con ta đang ở đâu ? “

Vãn Thiên lắc đầu, buồn bã đáp

“Tôi cũng không rõ ... Cô ấy đã từng là nữ nhân của tôi, nhưng sau đó lại bỏ rơi tôi mà đi ... Những gì tôi biết được là Thiên Cơ lão nhân đã thu nhận Dạ Lan làm truyền nhân, đối xử với cô ta rất tốt. Sau đó, lão ta tìm cách bắt giữ tôi, muốn chiếm đoạt cơ thể của tôi, nhưng gian kế bất thành dẫn đến vong mạng. Dạ Lan đi theo tôi một thời gian, rồi lẳng lặng rời đi, chỉ để lại vài dòng từ biệt ... Từ đó tôi vẫn chưa gặp lại cô ấy lần nào cả ... “

Sự xúc động cực độ làm máu huyết từ vết thương của Nhược Thủy càng lúc càng chảy ra nhiều hơn, hơi thở của bà ta trở nên yếu dần. Nhược Thủy vẫn giữ chặt lấy Vãn Thiên, giọng nói trở nên yếu ớt

“Ta thỉnh cầu ngươi, hãy tìm lại Dạ Lan và giúp ta chăm sóc nó ... Hãy hứa với ta, ta cầu xin ngươi đó ... “

Vãn Thiên thở dài, gật đầu

“Tôi sẽ đi tìm Dạ Lan về và chăm sóc cho cô ấy thật tốt. Bà cứ yên tâm ... “

Nhược Thủy cố thu hết hơi tàn, nói

“Nếu ngươi gặp được Dạ Lan, hãy nói với nó rằng ta xin lỗi ... “

Vãn Thiên nắm chặt bàn tay xanh xao của Nhược Thủy như một lời hứa chắc như đinh đóng cột, lời hứa của một nam tử đại trượng phu, một cường giả ...

Nhược Thủy vẫn cố gắng gượng nói tiếp

“Trong thư viện của Thiên Hoa cung, có một chiếc bàn làm từ đá cẩm thạch, trên đó có để một chiếc nghiên mực, hãy xoay chiếc nghiên đó sang trái 3 vòng rồi lại xoay sang phải 1 vòng, sau đó ấn mạnh xuống, một ngăn tủ bí mật sẽ được mở ra. Trong đó có chứa tư liệu về độc dược đã được sử dụng để không chế các thị nữ, ngươi có thể chiếu theo đó để phối chế giải dược ... “

Ánh mắt Vãn Thiên nhìn Nhược Thủy như tỏ vẻ cảm kích, bà ta ngưng lại một lúc, ho nhẹ lên một tràng như xé phổi, mạch đập yếu ớt, tựa như sắp tắt hẳn ...

Nhược Thủy thều thào nói bằng thanh âm rất nhỏ

“Tâm nhi đang ở xứ Wales ... Phụ mẫu Tâm nhi muốn gả nó cho một đại phú gia ... Ngươi nên đến đó tìm nó và đưa nó đi ... Tập đoàn Socom ... “

Thanh âm của Nhược Thủy nhỏ dần rồi ngưng hẳn, toàn thân bà ta dần trở nên giá lạnh. Vãn Thiên nhẹ nhàng vuốt đôi mắt vẫn còn mở trừng trừng, giọng nói như có chút buồn bã

“Thăm kịch ở Thiên Hoa cung này đều khởi nguồn từ bà, nhưng một cách nào đó mà nói, bà lại là một kẻ đáng thương, rất đáng thương ... Hãy yên nghỉ đi, nếu có kiếp sau, hy vọng rằng những điều tốt đẹp sẽ đến với bà ... “

6 giờ sau cuộc tập kích của U Minh tuyệt địa, tại một căn phòng rộng lớn, bày trí xa hoa trong Thiên Hoa cung ...

Đối với Ngọc Diệp, đây chẳng phải là một nơi xa lạ gì, căn phòng này vốn là đại sảnh của Thiên Hoa cung, là nơi cung chủ và các nhân vật đặc biệt xử lý những sự việc trọng yếu. Hiện tại, Ngọc Diệp vẫn đang ngồi trên bảo tọa của cung chủ, nhưng dưới một hình dạng khác, khắp người được bao bọc bởi chiếc kén lớn

Julie và Vãn Thiên đang đứng cách bảo tọa không xa.

Julie quay mặt đi hướng khác, cố ý không đoái hoài gì đến Vãn Thiên, từ miệng cô ta thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng hậm hừ khe khẽ, thái độ biểu lộ một sự bức dọc, không hài lòng ...

Vấn Thiên sau mấy lần định mở miệng nhưng lại thôi, cuối cùng cũng ngáp ngừng lên tiếng

“Biến cố vừa xảy ra chắc chắn là không qua khỏi đôi mắt của nàng ... Ta lấy làm lạ là vì sao nàng lại hầu như không hề có bất cứ hành động nào cả ... “

Nét mặt Julie sa sầm, cau có nói

“Chàng đã vi phạm giao ước của chúng ta, đã vậy lại còn trách móc ta nữa à ... Dù sao thì cho đến hiện tại chàng vẫn bình an vô sự, chỉ bị chút thương tích nhỏ nhoi chẳng đáng là bao, ta vốn không thích can thiệp vào chuyện của người khác ... “

Vấn Thiên nhún vai, tỏ vẻ ngán ngẩm

“Nàng muốn nói đến việc của Ngọc Diệp đấy à ... Việc này thật sự là bất đắc dĩ ... Nàng đang ghen đấy phải không ? “

Julie “hừ” một tiếng lớn, đứng khoanh tay, ngoảnh mặt đi hướng khác. Vấn Thiên vắt óc suy nghĩ cố tìm biện pháp để dỗ dành cô ta, nhưng chưa nghĩ đâu vào đâu thì cánh cửa lớn đã mở ra, 2 nữ nhân liền tiến vào, là Nhục Mộ và Quỳnh Vân ...

Quỳnh Vân cúi chào Vấn Thiên, cung kính nói

“Đã thu xếp ổn thỏa, thi thể của Nhục Thủy hộ pháp, nhị đại tông chủ cùng các môn hạ đã từ trận đều đã được mai táng một cách chu đáo “

Vấn Thiên trầm ngâm hỏi

“Tổng cộng còn tất cả bao nhiêu người sống sót ? “

Nhục Mộ liền đáp

“Ngọc Nữ tông còn lại tất cả 50 người sống sót, tất cả phân đồ đều đã bị bắt giữ “

Vấn Thiên tỏ vẻ quan tâm, hỏi

“Việc bắt giữ họ diễn ra êm xuôi chứ ? Có vấp phải sự kháng cự nào không ? “

Nhục Mộ lắc đầu

“Không hề ... Tất cả đều là do Nhục Thủy xúi giục, chứ không phải là chủ tâm của họ, khi bà ta chết đi, họ như rần mất đầu, rất sợ hãi và hoảng loạn ... “

Vấn Thiên suy nghĩ một lúc rồi nói

“Hãy tha cho họ, bảo họ muốn đi đâu thì đi ... Nếu như có người không có chỗ để đi, cứ để họ ở lại, nhưng phải cử người giám sát thật cẩn trọng “

Vấn Thiên chuyển mình, định rời khỏi đại sảnh

“Chức cung chủ này tôi cũng không có hứng thú cho lắm ... Nhục Mộ, cô và Ngọc Diệp ai trở thành cung chủ cũng được cả, tôi có việc quan trọng phải làm, xin cáo từ ... “

Nhục Mộ đứng chắn trước mặt Vấn Thiên, nhấn mạnh về kiên quyết

“Không được ! Việc này vốn là di nguyện của tổ mẫu ... Hơn nữa, Thiên Hoa cung rơi vào tình trạng như thế này cũng có phần trách nhiệm của người, người không thể phui tay mà ra đi như vậy được ... “

Julie nhếch mép cười, giọng nói như m**** mai

“Nhục Mộ, cô không nhận ra sao, gã này vốn là một tay háo sắc hạng nặng, được trở thành người có quyền lực nhất Thiên Hoa cung, nắm trong tay vô số mỹ nữ, hân cao hứng còn không kịp nữa, chỉ là giả vờ từ chối mà thôi. Chiêu này gọi là “muốn ăn gấp bỏ cho người” đấy “

Julie kéo Vấn Thiên sang một bên, nói khẽ vào tai chàng

“Đừng quên rằng ở thế giới bên ngoài tính mạng của chàng đang được treo giá rất cao đấy nhé. Hãy cứ tiếp nhận chức vụ cung chủ đó, rồi nhân cơ hội này mà kiến tạo thế lực của riêng mình, để có thể thuận tiện hơn trong việc đối phó với những biến cố sẽ phát sinh sau này “

Vấn Thiên xoa cằm, gãi đầu suy nghĩ một lúc lâu, đồng ý nói

“Thôi được. Tôi chấp nhận ... Nhục Mộ, mọi việc trong Thiên Hoa cung này tạm thời sẽ do cô và Julie xử lý. À còn nữa, cái tên “Thiên Hoa cung” này đã gắn liền với những đoạn cổ sự không hay cho lắm, tôi quyết định sẽ đổi tên nơi này, từ giờ sẽ gọi là “Huyết Cung”. Hiện giờ tôi có việc phải làm, sẽ rời khỏi nơi này một thời gian, sau khi trở lại tôi sẽ chính thức đăng cơ, tiếp nhận địa vị cung chủ ... “

Julie hậm hực nói

“Cái gì mà việc quan trọng kia chứ, lại đi tìm nữ nhân nữa thì có ...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 62: Phong Vân Khởi Phát

Vân Thiên cười khổ

“Đi tìm Băng Tâm chỉ là một phần nhỏ của chuyến đi này mà thôi. Ta quyết định phải tìm cho ra kẻ giấu mặt đã phát động nhiệm vụ truy sát ta, đồng thời sẽ cho giới sát thủ một bài học, để bọn họ không dám *****ng đến ta nữa ... À, lúc Nhượng Thủy hấp hối, bà ta đã thỉnh cầu ta một việc và ta cũng đã nhận lời ... Nếu có thể, ta sẽ thực hiện việc đó, xem như một công đổi ba chuyện ...”

Julie nhếch mép cười

“Nói đi nói lại thì vẫn là đi tìm nữ nhân mà thôi. Không phải Băng Tâm thì cũng là ả Dạ Lan nào đó ... Ta mặc kệ chàng đấy, muốn làm gì thì làm, nhưng hễ chàng chung *****ng với nữ nhân của nhân loại thì đừng hòng chạm vào thân thể ta, nhớ cho rõ đấy”

Vân Thiên cố ý nghĩ thâm trong đầu

“Để rồi xem ... Rồi có lúc nàng sẽ phải van xin ta “động chạm” đến thân thể của nàng đấy ...”

Quả nhiên, Julie liền đọc được ý nghĩ ấy, cô ta quắc mắt liếc nhìn Vân Thiên rồi bực bội rời khỏi đại sảnh. Vân Thiên trông theo, miệng nở một nụ cười tà dị đầy thâm ý.

Thanh âm trong trẻo của một nữ nhân vang lên bên tai Vân Thiên

“Quý hạo sắc ... Trông bộ dạng cười cợt của người thật đáng ghét”

Vân Thiên liền quay người nhìn lại, chiếc kén lớn đã mở ra từ lúc nào, thân thể trắng trẻo của Ngọc Diệp đang ẩn hiện sau những sợi tơ mỏng manh. Bất giác, đôi mắt Vân Thiên mở to ra, miệng há hốc, đứng ngây người như trời trồng

“Quý hạo sắc, nhìn còn chưa chán sao ?” – Thanh âm của Ngọc Diệp như có chút hờn dỗi

Vân Thiên động thân, chỉ trong nháy mắt đã đến bên cạnh, ôm chặt Ngọc Diệp vào lòng, đôi tay không ngừng mon man ve vuốt làn da mịn màng của người đẹp, miệng khẽ nói

“Thật là kì diệu, những vết thương đã lành lặn hoàn toàn rồi, không hề để lại chút dấu vết nào cả. Nàng đẹp quá ...”

Ngọc Diệp thờ dãi

“Trong suốt thời gian trị thương ta đã suy nghĩ rất nhiều rồi, chàng chính là nam nhân đầu tiên mà ta đã tiếp xúc, cũng là nam nhân duy nhất để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng ta ... Một cách thành thật mà nói, ta biết rằng có lẽ mình đã thích chàng mất rồi ... Lại thật đấy, mọi việc diễn ra rất nhanh, ta cứ như là bị ma ám vậy ... Cũng có thể là vì bản chất của ta chính là một nữ nhân phóng đảng ...”

Vân Thiên nhìn vào mắt Ngọc Diệp, tự hào nói

“Bởi vì bản thân ta sở hữu một sức hấp dẫn tuyệt đối. Ha ha ha ...”

Ngọc Diệp nghiêm nét mặt, nói

“Bây giờ ta có thể thích chàng thì sau này ta cũng có thể ghét chàng, hận chàng. Chàng nhớ cho rõ đấy. Ta cấm chàng động đến những nữ nhân khác của Thiên Hoa cung, cho dù họ có chủ động hay không đi nữa ...”

Vân Thiên ngán ngẩm, cố gắng chuyển đề tài

“Để ta nói lại cho nàng biết về những sự việc đã xảy ra trong lúc nàng đang trị thương ...”

Ngọc Diệp ngắt lời

“Không cần thiết, lúc chàng và mấy người kia nói chuyện, ta đều nghe rõ tất cả. Bây giờ chàng chính là cung chủ, còn ta sẽ ở bên cạnh chàng với tư cách là cung chủ phụ nhân, sau này chúng ta sẽ đồng tâm dốc sức xây dựng Thiên Hoa cung ... à không ... Huyết Cung ... trở thành một môn phái vững mạnh, không ai dám xâm phạm đến “

Vấn Thiên trong lòng càng thêm ngao ngán, quyết định tung chiêu cuối cùng. Chàng kề sát bên tai Ngọc Diệp, thì thầm

“Những thứ dâm cụ vô tri, lạnh lẽo đó sao có thể bằng một nam nhân chân chính là ta đây được. Thật tiếc cho nàng là lần đầu tiên của nàng lại trôi qua một cách hơi hồ đồ, ta quyết định sẽ đền bù cho nàng ngay bây giờ “

Nhược Mộng và Quỳnh Vân không ai bảo ai, lẳng lặng rời khỏi. Trong gian đại sảnh rộng lớn bỗng tràn ngập xuân ý miên man, Vấn Thiên không ngừng hôn hít , loạn động lên khắp cơ thể tuyệt mỹ của Ngọc Diệp, những thanh âm đầy khoái lạc của nữ nhân vang lên ...

Ngọc Diệp cố gắng lên tiếng

“Chúng ta nên đi tìm một căn phòng có giường nệm ấm êm, ở đây e là có hơi bất tiện ... “

Vấn Thiên liền đồng ý, chàng bế Ngọc Diệp lên, phóng như bay rời khỏi đại sảnh

Một ngày trôi qua, màn đêm buông xuống, vầng trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng giữa bầu trời

Một cánh đồng hoang, cỏ cao ngập đầu người, nằm ở ngoại ô thành phố San Diego

Một thiếu nữ mảnh mai đang đứng bất động, y phục trắng thướt tha tung bay theo gió, tay cô ta cầm một thanh cổ kiếm khá nặng chỉ thẳng về phía trước, lưỡi kiếm sáng như gương, phản chiếu ánh sáng trắng bạc của vầng trăng một cách rực rỡ

Thiếu nữ bất thần tung người về phía trước, nhẹ nhàng bạt kiếm

Những ngọn cỏ xung quanh cô ta bỗng đứt đôi, tung bay đầy trời, như vô số mũi kiếm sắc bén đâm thẳng vào một thân cây gần đó. Thiếu nữ thu kiếm, không gian xung quanh lại trở về với vẻ yên tĩnh vốn có

Thân cây cao lớn bỗng đổ gục xuống, hóa thành nhiều đoạn gỗ đều tăm tắp

“Làm tốt lắm” – thanh âm trầm mang sắc thái lạnh lẽo như băng của một nam nhân vang lên

Bên cạnh thiếu nữ xuất hiện một nam nhân cao lớn, mái tóc đen dài lòa xòa che phủ phân nửa gương mặt, toàn thân người này mặc hắc y, như toát ra một vẻ lãnh đạm rất đáng sợ

Thiếu nữ chính là Hàn Yên Thùy, còn nam nhân không thể là ai khác, chính là một cao thủ bí ẩn mà Yên Thùy đã quen biết, cô ta gọi người này là Lãnh Huyết

Yên Thùy nhìn Lãnh Huyết bằng đôi mắt long lanh, giọng nói có chút nũng nịu

“Anh không biết giúp người ta lau mồ hôi sao ? “

“Cô đâu có đổ giọt mồ hôi nào đâu “ – Lãnh Huyết nói

Yên Thùy tỏ ra giận dữ

“Chẳng có một chút dịu dàng, lịch thiệp nào cả ... Nếu như anh mà đi của gái, cảm chắc đến 99 phần trăm là thất bại rồi đó “

Lãnh Huyết lại nói

“Ta đã có ít nhất là 2 thê tử rồi, đâu cần phải kiếm thêm nữa “

“Có quý mới tin được “ – Yên Thùy trề môi, trêu chọc

“Không tin thì thôi “ – Lãnh Huyết quay lưng đi

“Khoan đã ... “ – Yên Thùy gọi giật lại

Lãnh Huyết đứng im bất động, không hề quay lại, Yên Thùy ngập ngừng nói

“Nếu có thể , hãy thử với tôi vài chiêu ... Có được không ? “

Lãnh Huyết lắc đầu

“Võ công mà ta tu luyện chỉ dùng để giết người, không thể tùy tiện mà đem ra đùa giỡn được “

Yên Thùy áp ứng

“Chỉ thử một chút thôi mà ... Anh cứ dùng 5 hay 3 phần công lực của mình cũng được ... Có sao đâu ... “

Lãnh Huyết lạnh lùng nói

“Tu vi của cô đã đạt đến mức độ sơ thành của cảnh giới “Tâm, kiếm hợp nhất”, ta biết chắc như vậy, khỏi cần thử “

Lãnh Huyết lại cất bước, toan bỏ đi, nhưng Yên Thùy đã phóng đến, giữ anh ta lại

“Đừng đi vội ... Tôi vẫn còn có vài điều cần anh chỉ giáo ... “

“Nói nhanh đi “ – Lãnh Huyết buông một câu gọn lỏn

Yên Thùy nhăn mặt, tỏ vẻ không vui, nhưng liền đổi sang vẻ ôn hòa hỏi

“Với tu vi của tôi, liệu có thể đánh bại được Lâm Vấn Thiên hay không ? “

Lãnh Huyết mỉm cười

“Không ngoài dự đoán của ta. Hơn một năm nay tu vi của cô tăng lên khá nhiều, nhưng chưa chắc gì Vấn Thiên vẫn dậm chân tại chỗ. Ngộ tính của cậu ta rất cao, hơn nữa lại có thêm một số tiềm năng và dị năng mà nhân loại như cô không có được. Theo suy đoán của ta, cao lắm thì cô cũng có thể đánh hòa với cậu ta, chưa thể thắng nổi đâu “

Yên Thùy cảm thấy trong cổ nghèn nghẹn, cô ta tỏ vẻ buồn bực, nói

“Biết ngay mà ... Chắc chắn là anh có không ít hảo cảm với Vấn Thiên, nên mới luôn đánh giá cao hắn như vậy ... “

Lãnh Huyết lạnh nhạt nói

“Thực tế luôn luôn là câu trả lời tốt nhất. Nếu cô gặp lại Lâm Vấn Thiên, cứ thử giao thủ với cậu ta xem sao “

Yên Thùy tỏ vẻ thất vọng

“Có quý mới biết hắn hiện đang ở đâu ... Sau lần đại náo Thiên Cơ lâu, Lâm Vấn Thiên đã kết oán với rất nhiều môn phái. Tôi được biết rằng có một ai đó đang treo thưởng cho tính mạng của hắn, tiền thưởng đã lên đến 300 triệu USD, chỉ xếp sau Lãnh diện tử thần mà thôi. Chắc chắn là suốt quãng đời còn lại, hắn sẽ phải trốn chui trốn nhủi như một con chuột cống ... Quái lạ ... Đầu mất rồi ... “

Trong lúc Yên Thùy mãi mê nói, Lãnh Huyết đã bỏ đi như một con gió. Yên Thùy đảo mắt nhìn quanh nhưng không phát hiện được tung tích của anh ta đâu cả, cô dậm chân, bực bội thốt lên

“Cái gã mặt lạnh này ... “

Gió từ đâu đến và sẽ đi về đâu, chẳng ai có thể biết được

Trên sân thượng tòa cao ốc El Maniel – tòa nhà cao tầng cao nhất thành phố San Diego, một con gió thổi qua mang theo bóng dáng đơn độc của một nam nhân. Người này chỉ liếc nhìn sơ qua xung quanh rồi ung dung bước đến, nằm duỗi chân có vẻ rất thoải mái trên một tấm panel mặt trời, đôi mắt như dán chặt vào vầng trăng tròn trên bầu trời, khuôn mặt lạnh tanh không chút biểu cảm.

Những áng mây đen che khuất vầng trăng, rồi gió lại thổi mây bay đi, vầng trăng lại tỏa thứ ánh sáng màu bạc quen thuộc của nó ...

“Thì ra là ở đây ! Tìm thấy rồi nhé “ – Giọng nói có vẻ nghịch ngợm của một thiếu nữ

Nam nhân vẫn nằm bất động, tựa như không hề nghe thấy. Bóng dáng thướt tha của một thiếu nữ mặc y phục trắng nhanh chóng xuất hiện bên cạnh anh ta.

“Yên Thùy, làm sao cô lại có thể tìm đến đây ? “ – Nam nhân hỏi, giọng điệu có vẻ thờ ơ

Yên Thùy vung vẩy đôi tay trước mắt Lãnh Huyết, như muốn thu hút sự chú ý của anh ta

“Có gì khó đâu, đêm nay trăng tròn, anh lại có sở thích ngắm trăng, cũng giống như tôi vậy. Với cá tính cao ngạo của anh, chắc chắn anh sẽ chọn vị trí cao nhất để mà hưởng thụ cái thú vui đó. Chịu khó suy nghĩ một chút là đoán ra ngay ấy mà. Quả nhiên là tôi đã đoán không sai, anh thử nói xem tôi có giỏi không nào “

Lãnh Huyết gật đầu, ánh mắt thoáng hiện lên sự hài lòng

“Giời ... Chỉ mất chưa đến một giờ để đến đây, có thể qua mặt hàng chục bảo vệ ở tầng trệt, thân pháp của cô cũng tăng tiến đáng kể rồi đó. Nhưng cô phạm phải một sai lầm, không nên liều lĩnh sử dụng thang máy như vậy, nếu như có ai đó đi ngang qua, họ sẽ phát hiện ra ngay “

Yên Thùy ngẩng cao đầu, tỏ vẻ tự tin

“Tôi chỉ mất chưa đến 2 phút để xử lý bằng mạch điều khiển thang máy, cho dù thang máy đang chuyển động nhưng bảng điện tử sẽ không hiển thị gì cả. Tòa nhà này được cách âm rất tốt, sẽ không có ai nghe thấy tiếng động cơ thang máy đâu ... “

Lãnh Huyết lại trở lại với vẻ lạnh lùng như một tảng băng, chẳng nói chẳng rằng. Yên Thùy độc thoại mãi cũng chán, bèn bạo dạn nằm ngay bên cạnh anh ta, cùng ngược mắt lên ngắm nhìn vầng trăng trên bầu trời

Nếu có ai đó nhìn thấy, có lẽ sẽ cho rằng họ là một cặp tình nhân tâm đầu ý hợp ...

“Nhắm mắt lại đi, tôi muốn thử phản xạ của anh một tí “ – Yên Thùy bỗng lên tiếng

Lãnh Huyết cười nhạt

“Lại là trò này ... Lần nào gặp cô cũng vậy, cô không cảm thấy chán sao ? “

Nói đoạn, anh ta nhắm mắt lại, ung dung khẽ nhịp đôi chân. Thái độ này thật cao ngạo vô cùng, cũng có thể là vì trước nay khi chơi trò “thử phản xạ” này, Lãnh Huyết luôn là người chiến thắng ...

Mãi một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, Lãnh Huyết bất giác giật mình, thầm nghĩ

“Có gian kế ... Ta đã sơ suất hồi ... “

Cảm giác ướt át chợt truyền lại từ đôi môi, Lãnh Huyết vội mở mắt ra, nhìn thấy ngay khuôn mặt của Yên Thùy đang dán sát vào khuôn mặt của anh ta, vụng về thực hiện một nụ hôn. Đôi tay Lãnh Huyết bất thần xuất thủ, tưởng như sẽ đẩy Yên Thùy ra, nhưng động tác vừa thực hiện được nửa chừng lập tức ngừng lại, chỉ trong chớp mắt đã hồi thủ như chưa có gì xảy ra cả.

Sau một nụ hôn dài, hai người lặng lẽ nhìn nhau, từ ánh mắt của họ như hiện lên nhiều cảm xúc phức tạp, khó diễn tả. Mãi một lúc sau, Lãnh Huyết nhẹ nhàng đẩy Yên Thùy ra, nói bằng giọng vô cảm

“Cô quả thật là rất thông minh ... Nhưng dường như cô chọn sai đối tượng rồi thì phải “

Yên Thùy tươi cười, khẽ lên tiếng

“Không sai đâu, anh đã mạo hiểm cứu tôi khỏi Thiên Cơ lâu, suốt hơn một năm nay đã chi điểm võ công cho tôi không ít, đây xem như là đền đáp một chút lòng biết ơn của tôi mà thôi, không có ý gì khác cả “

Lãnh Huyết định nói điều gì đó, nhưng Yên Thùy nhanh hơn, đã liến thoắng cướp lời

“Anh chính là một cao thủ tuyệt thế, hiển nhiên là những giác quan cũng nhạy bén hơn người thường rất nhiều. Riêng hôm nay, là do tâm trạng của anh không tốt, đầu óc suy nghĩ mông lung nên mới bất cẩn như thế mà thôi. Sau này anh phải thật sự cẩn trọng hơn nữa ... Có lẽ trong quá khứ anh đã gặp phải không ít chuyện bi thương, buồn thảm, nhưng không nên như thế này mãi, vẫn còn rất nhiều điều tốt đẹp đang chờ đợi anh trong tương lai mà ... “

Lãnh Huyết đứng dậy, chấp tay sau lưng, lăm lăm

“Ân oán chỉ khiến con người ta thêm một mối, thù hận như một gánh nặng trong lòng ... Nếu có thể trút bỏ đi tất cả chẳng phải sẽ có thể sống tốt hơn sao ... Tha thứ và bỏ qua là những việc khó làm nhất trên thế gian này ... “

Đôi vai Yên Thùy run lên từng cơn, giọng nói như nghẹn lại

“Trả thù cho gia đình chính là mục đích sống duy nhất của tôi ... Chỉ khi trút bỏ gánh nặng đó tôi mới có thể sống một cách thanh thản được ... Nếu anh thật sự tôn trọng tôi thì đừng bao giờ nói những lời như vậy một lần nữa ... “

Yên Thùy lặng lẽ thi triển khinh công, chuyển sang nóc một tòa nhà khác, chỉ vài phút sau đã mất dạng trong màn đêm. Lãnh Huyết rảo bước đến gần một tấm biển quảng cáo, nhìn thẳng vào khoảng bóng tối phía sau tấm biển đó, thanh âm tuy nhỏ nhưng rất nghiêm trang

“Ra mặt đi. “

Một nam nhân trung niên có đôi mắt đỏ xuất hiện ngay trước mặt Lãnh Huyết, vòng tay cúi chào rất trịnh trọng

“Tham kiến chủ nhân “

Lãnh Huyết đặt tay lên vai nam nhân, nói

“Bất tất phải đa lễ. Cô gái đó đã đi xa rồi, có việc gì muốn nói cứ thoải mái mà trình bày. “

Nam nhân cung kính nói

“Thưa chủ nhân, theo tin tức mới nhất tôi vừa nhận được, Thiên Ngoại giáo đang muốn bành trướng thế lực bằng một cuộc hôn nhân với Trần gia. Lễ đính hôn sẽ được tiến hành trong tuần tới, tại Anh quốc. Xin chủ nhân cho chỉ thị ... “

Lãnh Huyết nhú mày suy nghĩ trong thoáng chốc rồi hạ lệnh

“3 ngày nữa, hãy tập kích viện nghiên cứu bí mật của Thiên Ngoại giáo tại Bắc Phi. Còn nữa, phải cử người theo dõi thật sát nhất cử nhất động trong buổi lễ đính hôn đó, xảy ra việc gì phải lập tức thông báo cho ta rõ “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 63: Tân Nương Chạy Trốn

Chuyến bay CN 173 khởi hành từ Trung Hoa đi Anh quốc, phi hành đoàn không ngờ rằng họ đã mang theo một vị khách không mời ...

Trước khi phi cơ cất cánh 1 giờ, một nhân viên xếp dỡ hành lý đột nhiên lảo bẫm

“Có cái gì vừa vụt qua mặt mình ấy nhỉ ... Có lẽ mình làm việc mệt quá nên hoa mắt rồi chăng ... “

Khoang hành lý của máy bay được đóng lại, từ trong khoảng tối đen ẩn hiện một đôi mắt sáng rực

Vấn Thiên đã đột nhập thành công vào khoang hành lý máy bay ...

Sau hơn một ngày trời tận hưởng hương diễm ôn nhu bên cạnh Ngọc Diệp, Vấn Thiên rời khỏi Thiên Hoa cung. Julie cố ý tránh mặt không đưa tiễn chàng, nhưng đó lại dường như là chủ ý đã định sẵn của Vấn Thiên ...

Trong đầu chàng hiện diện những suy tính riêng của mình

“Suy nghĩ của con người chia làm ba phần gọi là: tiềm thức, vô thức và ý thức ... Theo như suy đoán của mình thì Julie chỉ có khả năng đọc được suy nghĩ và ký ức của người khác, nếu như những tính toán, dự định đó được đưa vào trong hai tầng suy nghĩ kia thì cô ta sẽ không đọc được ... Mình nghi ngờ rằng chính Julie đã sử dụng một pháp thuật nào đó để phong tỏa một phần ký ức của mình, cô ta không muốn mình nhớ ra đoạn ký ức đó, chắc chắn là để phục vụ cho mưu tính riêng của cô ta. Tạm thời mình cần phải lánh xa khỏi Julie, tìm cách khôi phục số ký ức đã mất, rồi mới có thể tính toán để đối phó với cô ta được ... “

Chuyến bay CN 173 cuối cùng đã hạ cánh an toàn ...

Tại một căn phòng nhỏ của một khách sạn hạng trung ở gần sân bay, một nữ nhân khá diễm lệ đang ngồi trên ghế salon. Dáng vẻ cô ta tựa như đang chờ đợi một ai đó.

Cánh cửa sổ đang khép hờ bỗng mở tung ra, Vấn Thiên như một làn gió đột ngột xuất hiện. Chàng đến trước mặt nữ nhân, đưa cho cô ta xem một thẻ bài làm bằng bạch kim.

Nữ nhân vội đứng dậy, cúi chào

“Song Tu tông môn hạ - Tú Văn khấu kiến cung chủ “

Vấn Thiên xua tay

“Không cần lễ nghi rườm rà như thế đâu ... Những việc mà bốn tọa dận dò cô đã thu xếp xong chưa “

Tú Văn khẽ gật đầu, tiện tay lấy chiếc túi xách gần đó trao cho Vấn Thiên

“Đã chuẩn bị xong xuôi, thẻ tín dụng cùng những thông tin cần thiết đều ở trong chiếc túi này “

“Tốt lắm “ – Vấn Thiên tỏ vẻ hài lòng

Tú Văn nhẹ nhàng đặt tay lên vai Văn Thiên, nở nụ cười quyến rũ

“Xin cung chủ dừng bước, người vừa trải qua một chuyến hành trình dài, hẳn là đã mệt mỏi một ... Hãy để thuộc hạ phục thị cung chủ nghỉ ngơi vài ngày, rồi sau đó sẽ lên đường”

Văn Thiên nở nụ cười gian tà, vuốt nhẹ đôi bờ vai mảnh mai của cô ta

“Chỉ một mình cô e là chưa đủ để bồi tiếp ta đâu”

Tú Văn mân mê bộ ngực cường tráng của Văn Thiên, giọng nói đầy dụ hoặc

“Cung chủ chưa thử làm sao mà biết được ...”

Trong đầu Văn Thiên thầm nghĩ

“Cũng như Nhục Thủy, những đệ tử Song Tu tông như cô ta quả nhiên là có vấn đề ... Sau này nhất định mình phải bỏ chút thời gian để chỉnh đốn lại mới được, có thể sẽ phải sử dụng đến vài biện pháp mạnh ...”

Văn Thiên cười nhạt, lắc đầu

“Ta không có nhiều thời gian cho lắm. Hãy chuẩn bị cho ta một phương tiện đi lại, chúng ta sẽ khởi hành ngay bây giờ. Đích thân cô phải đưa ta đến địa điểm đó”

Pembrokeshire, xứ Wales ...

Ánh tà dương phản chiếu trên những đám mây trên bầu trời một thứ ánh sáng đỏ quạch

Trên một vách núi bên bờ biển, tọa lạc một khối kiến trúc được xây dựng theo phong cách cổ điển, trông nguy nga tráng lệ không kém gì một cung điện thời xa xưa

Khối kiến trúc này gồm 4 tòa nhà lớn bố trí theo 4 hướng chính, nối liền với nhau bằng những lối đi lát đá cẩm thạch thượng hạng, người qua kẻ lại nhộn nhịp như trảy hội

Lễ đính hôn giữa Trần Băng Tâm và trưởng tử của giáo chủ Thiên Ngoại giáo sẽ diễn ra tại nơi này. Những nhân vật quan trọng của Trần gia và Thiên ngoại giáo đều quy tụ về nơi đây, an ninh được siết chặt đến tối đa...

Trong bãi đỗ xe của biệt thự, rất nhiều chiếc xe hơi thuộc hàng xa xỉ đậu nối đuôi nhau thành những hàng dài

Vài chục vệ sĩ thân hình cao lớn mặc âu phục đen tuyền từ đầu đến chân, trang bị tiểu liên hạng nhẹ, tay dắt theo những con chó berger hung dữ đã được huấn luyện kỹ càng liên tục tuần tra cả ngày lẫn đêm

Trên những vị trí cao, những tay bắn t***t thiện xạ được nguy trang cẩn thận sử dụng những thiết bị quang học chuyên dụng không ngừng theo dõi mọi động tĩnh diễn ra xung quanh và sẵn sàng nổ đạn nếu phát hiện kẻ đột nhập.

Hàng trăm nhân thủ của Thiên Ngoại giáo mặc áo choàng rộng để che giấu những chi tiết sắt thép trên người họ, luôn túc trực quanh một trong bốn tòa biệt thự để bảo vệ những nhân vật quan trọng của họ.

Tương tự trong phạm vi bán kính 2 kilomet xung quanh nơi sẽ diễn ra lễ đính hôn quan trọng đó, một con ruồi cũng không thể bay qua lọt

Một chiếc xe hơi trông có vẻ tầm thường chợt dừng lại ở ngã rẽ từ đường cái vào con đường độc đạo dài hàng mấy cây số – lối đi duy nhất dẫn đến khu biệt thự.

Tú Văn ngồi sau tay lái quay lại nói với Văn Thiên - hành khách của cô ta

“Xin lỗi, thuộc hạ chỉ có thể đưa cung chủ đến đây mà thôi. Đây là khu vực riêng tư, có rất nhiều vệ sĩ tinh nhuệ và cao thủ võ học bảo vệ ...”

Văn Thiên tỏ vẻ thông cảm, đẩy cửa xe bước ra ngoài

“Ta hiểu. Cô hãy rời khỏi nơi này ngay lập tức. Nếu có gì cần thiết ta sẽ liên lạc với cô”

Những tia nắng cuối cùng cũng tắt hẳn, chiếc xe cũng đã rời đi

Một nam nhân Tây phương khá cao mặc bộ vest đuôi tôm, cổ đeo chiếc nơ đen lén lút chui vào một bụi cây rậm rạp ở khoảng sân sau của một ngôi biệt thự.

Anh ta lăm lét nhìn nhó xung quanh một cách rất cẩn thận, lấy trong người ra một bao thuốc lá, rút ra một điếu rồi châm lửa

Vừa rít xong một hơi, người này bỗng thấy sau gáy đau nhói, rồi tất cả trước mặt anh ta như mờ đi

Khi tỉnh dậy, anh ta phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng dơ dáy, bốc mùi ẩm thấp, toàn thân trần như nhộng chỉ còn lại duy nhất chiếc quần đùi. Ở quanh chỗ nam nhân đang ngồi là một vũng chất lỏng lạnh giá, chính thứ này đã làm cho anh ta tỉnh dậy.

Hiển nhiên là nam nhân hiểu ra ngay anh ta đã bị ai đó đánh ngất và cũng chính kẻ đó đã cuồn mắt bộ y phục của anh ta, cũng như mang anh ta đến cái nơi quỷ quái này ... Và kẻ đó đang đứng cách anh ta không xa, đáng vẻ rất ung dung cứ như một tay chuyên nghiệp

“Hãy cho ta biết, Băng Tâm tiểu thư đang ở đâu ? “ – Một thanh âm đầy nam tính cất lên

“Ngươi là ai ? Ngươi định làm gì ? “ – Nam nhân khiếp sợ lê mình về phía sau

Kề lạ mặt bật công tắc, một ngọn bóng đèn tròn chột sáng lên, một thứ ánh sáng vàng vọt

Nam nhân giật mình, run như cây sậy

“Ngươi chính là kẻ đó ... Kẻ đã bắt cóc tiểu thư ... “

Vấn Thiên vung vẩy Tử Vong kiếm đang cầm trên tay, đôi mắt như phát ra một luồng sát khí lạnh lẽo

“Ta khuyên ngươi hãy mau nói ra điều ta muốn biết, trước khi ta thật sự cảm thấy nổi giận “

Nam nhân lắp bắp, mãi không thành lời. Vấn Thiên cười nhạt, bắt thần xuất thủ, Tử Vong kiếm hóa thành một đạo quang mang màu hổ phách đâm thẳng vào cổ họng anh ta. Trước khi mũi kiếm chạm mực tiêu, chàng cố ý lắc nhẹ cổ tay, thanh kiếm liền lệch sang một bên, cắm ngập vào bức tường phía sau lưng nam nhân, lưỡi kiếm sắc bén và lạnh lẽo nhẹ nhàng tiếp xúc trên da cổ của anh ta.

Nam nhân khốn khổ kinh hoàng đến cực độ, đứng quần đã ướt đầm tự lúc nào, anh ta vội nói

“Đừng giết tôi ... Tôi chỉ là một kẻ hạ nhân mà thôi ... Tiểu thư đang ở tòa nhà phía Bắc, phòng của cô ấy nằm ở tầng 4 của tòa nhà ... Là căn phòng rộng nhất, rất dễ nhận ra ... “

Vấn Thiên thu kiếm về, quay lưng bỏ đi, chỉ ném lại cho nam nhân nọ một câu nói

“Nếu ta là ngươi, ta sẽ lập tức chuồn khỏi nơi này và không quay trở lại ngôi biệt thự của Trần gia nữa. Dù gì đi nữa, tính mạng của chính mình vẫn là thứ quan trọng nhất trên đời “

Bình minh vừa ló dạng không lâu ...

Một nam nhân mặc y phục người hầu, tay bưng bê một chiếc khay bạc được đẩy kín, chậm rãi bước dọc theo đoạn hành lang dài rồi dừng lại trước một cánh cửa đôi làm bằng gỗ sồi, đánh vecni bóng loáng trông rất sang trọng

Tiếng gõ cửa vang lên, giọng nói đầy bức dọc của một thiếu nữ vọng lại từ căn phòng

“Có việc gì thế ? “

Không có một tiếng trả lời nào, nhưng tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên, thanh âm có vẻ như còn lớn hơn ban nãy một chút

Vài phút sau, cánh cửa đôi mở toang ra, một thiếu nữ mặc bộ váy ngủ mỏng manh xuất hiện, quát lớn

“Đồ hạ nhân ngu ngốc, muốn chết à ... Á ... “

Không còn một thanh âm nào nữa, cánh cửa đôi đã khép chặt lại, trên hành lang cũng không còn một bóng người nào

Trên một chiếc giường lớn, một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, môi lưỡi của họ đang triền miên trong một nụ hôn nóng bỏng và rạo rực khát khao.

Băng Tâm bỗng đẩy Vấn Thiên ra, nhào đến nằm đè lên người chàng, đôi tay vung lên đâm thùm thụp vào khuôn ngực rắn rỏi

“Đồ xấu xa ... Mãi đến giờ mới chịu xuất hiện ... Làm em cứ tưởng là anh đã lặn mất tăm luôn rồi đấy chứ ... “

Vấn Thiên cười khỏ, định lên tiếng giải thích nhưng Băng Tâm đã nhanh nhẩu cướp lời

“Không cần nói gì cả, lý lẽ vốn là vô tận. Chỉ cần biết là anh đã phạm lỗi và anh sắp sửa bị trừng phạt “

“Trừng phạt như thế nào ? “ – Vấn Thiên tò mò hỏi

Băng Tâm nở nụ cười, ánh mắt đắm đuối nhìn Vấn Thiên

“Em sẽ cưỡng gian anh, để cho anh thấy sự lợi hại của em “

Vấn Thiên nhăn mặt

“Không nên ... Bây giờ mới chỉ là sáng sớm thôi mà ... Còn nữa, lỡ như có ai đó bước vào căn phòng này thì sao...”

Băng Tâm khẽ động thân, chiếc áo ngủ mỏng manh trượt dài theo đôi cánh tay trắng muốt rồi rơi xuống. Một tòa thiên nhiên đầy dụ hoặc được che đậy sơ sài bằng một ít nội y liền hiện ra

“Đã là cường gian thì sáng hay tối có gì quan trọng kia chứ. Sẽ chẳng có ai dám tự tiện bước vào đây đâu, anh đừng lo. Nếu như có người muốn vào phòng, họ sẽ phải gõ cửa, anh có thừa thời gian để tìm cho mình một chỗ trốn. Chui vào trong tủ áo chẳng hạn ...”

Không để cho Vấn Thiên kịp trả lời, đôi môi đỏ mọng của Băng Tâm lập tức quấn lấy đôi môi của chàng, đôi nhũ phong no tròn không ngừng cọ sát vào khuôn ngực rắn rỏi một cách rất kích tình

“Dâm nữ vẫn là dâm nữ ...” – Vấn Thiên khở sở thảm nghĩ

Chỉ sau vài động tác nhanh như chớp, tên tiểu huynh đệ của chàng đã được phóng thích, liền hùng dũng vươn cao như cột trụ chống trời. Đôi tay mềm mại của Băng Tâm liền tóm lấy tên tiểu huynh đệ đó mà vuốt ve một phen, giọng nói như hờn dỗi

“Đã lâu rồi không gặp, thanh nhục côn xấu xa này chắc chắn là đã làm hại không biết bao nhiêu thiếu nữ ...”

Một cảm giác nóng ẩm, ẩm ướt, Vấn Thiên cảm nhận thấy tên tiểu huynh đệ của mình đang được một vật mềm mại, nham nhám chăm sóc kĩ lưỡng từng li từng tí, khoái cảm tiêu hồn làm chàng suýt nữa phải rên lên thành tiếng. Một cách vô tình hay cố ý, nhục đồn nữ lệ của Băng Tâm lại nhô lên một cách đầy khiêu khích trước mặt Vấn Thiên, đôi tay và chiếc lưỡi ma thuật của chàng lại có dịp hoành hành trên vùng cấm địa của thiếu nữ. Hai người không ngừng tập kích lẫn nhau, những thanh âm rên rỉ kích động phát ra liên miên không dứt

Băng Tâm dường như không thể chịu đựng thêm dù chỉ một phút. Những thứ nội y nhỏ bé đã rời khỏi người cô ta tự lúc nào, thân thể ngọc ngà tuyệt mỹ uốn éo không ngừng, đôi tay mềm mại nhẹ nhàng dẫn đường cho tên tiểu huynh đệ dũng mãnh của Vấn Thiên tiến vào quan ái đã ướt đầm xuân thủy. Dưới sự phối hợp rất ăn ý của Vấn Thiên, Băng Tâm giống như một nữ kĩ sĩ, điên cuồng nhún nhảy, đôi ngọc nhũ phong mãi không ngừng nhấp nhô, đáng vẻ gọi tình vô cùng ...

Những động tác này thật sự mà nói, làm tiêu hao thể lực rất nhiều. Sau một lúc cuồng dã, Băng Tâm đã thấm mệt, ngã người vào lòng Vấn Thiên, thì thầm bằng giọng đầy xuân tình

“Người ta đã mệt nhừ ra rồi, hãy giúp em hoàn thành phần còn lại nhé ...”

Vấn Thiên chỉ đợi có thể, nhanh nhẹn lật người lại, quỹ giữa đôi chân thon dài của người đẹp mà tập kích như cuồng phong vũ bão. Những tư thế hoan ái được thay đổi liên tục, cao trào nối đuôi nhau đến như những ngọn sóng triều, hết đợt này lại đến đợt khác. Băng Tâm dường như mê man, hoàn toàn chìm đắm trong khoái cảm cực độ. Cô không thể nhớ được mình đã tiết thân bao nhiêu lần, chỉ biết rằng tâm linh của mình như bay bổng vào một cõi hư vô vừa thật vừa ảo, cùng với loại cảm giác mỹ diệu tuyệt vời đó

Thời gian đã là giữa trưa, đại chiến nam nữ cũng vừa kết thúc cách đó không lâu

Vấn Thiên ngồi dựa lưng vào thành giường, miệng nở nụ cười, ánh mắt ôn nhu nhìn nữ nhân đang nằm trong lòng chàng, hạ thể của họ vẫn còn liên kết với nhau thành một khối, dĩ nhiên là vì Băng Tâm vẫn còn luyến tiếc những dư âm của cuộc ái ân cuồng nhiệt vừa trải qua ban nãy.

Bất giác, từ đôi mắt đẹp của Băng Tâm, một giọt lệ trong suốt tuôn ra, chảy dài trên sống mũi cao thanh tú

Cô vòng tay ôm chặt tấm lưng trần của Vấn Thiên, run rẩy nói

“Anh có thể đáp ứng một điều thỉnh cầu của em không?”

Vấn Thiên cũng đoán ra phần nào, nhưng lại cố ý trêu đùa

“Xem em kìa, đã mệt đến thở không ra hơi rồi ... Thế nào, vẫn còn muốn nữa phải không?”

Băng Tâm quắc mắt nhìn Vấn Thiên, hung hăng cắn vào bả vai chàng, Vấn Thiên chỉ còn biết nhăn nhó cười khổ

“Đau quá ... Lần sau khi cùng em hoan ái, anh nhất định sẽ lấy dây trói chặt em lại ...”

Đôi mắt Băng Tâm bỗng trở nên đầm đãi, mơ màng

“Cũng là một ý hay, lần sau chúng ta sẽ thử một phen xem sao. Thôi, trở lại vấn đề chính đi. Em muốn anh mang theo em cùng anh rời khỏi nơi này. Chúng ta sẽ chạy trốn càng xa càng tốt, đến một nơi không ai có thể tìm thấy chúng ta ...”

Vấn Thiên ấp a ấp úng

“Việc này ... Công lực của em đã không còn ... E là sẽ không dễ đâu ...”

Băng Tâm "hừ" một tiếng, tỏ vẻ trách móc

"Võ công của em bị mất đi, tất cả đều do anh mà ra. Với tu vi lúc trước của em, em đã có thể tự mình bỏ trốn một cách dễ dàng rồi "

Băng Tâm lại nhìn thẳng vào mắt Văn Thiên, giọng nói có vẻ kiên quyết

"Em không muốn chấp nhận cuộc hôn nhân này. Em thà chết chứ không thể lấy một kẻ nửa người nửa máy như cái tên đó được. Mỗi lần đến gần hắn, nghe thấy tiếng bíp bíp từ những thiết bị điện tử trong người hắn, em lại cảm thấy toét lợm. Nếu anh không đồng ý mang em đi, em sẽ chết cho anh xem ... "

Văn Thiên vội đỡ dành

"Chắc chắn là anh sẽ mang em rời khỏi nơi này, anh đã hứa với Nhược Thủy – sư phụ của em rồi Nhưng anh cần chút thời gian để có thể tính toán thật chu đáo. Anh không muốn em chịu bất cứ tổn thương nào cả ... "

Băng Tâm nắm chặt bàn tay Văn Thiên, vội vã hỏi

"Sư phụ có đi cùng với anh không ? Hiện giờ người đang ở đâu ? "

Văn Thiên lắc đầu, thở dài

"Bà ấy đã không còn trên đời này nữa ... U Minh tuyệt địa vừa thực hiện một cuộc đột kích quy mô lớn vào Thiên Hoa cung, sư phụ của em đã tử nạn. Lúc anh gặp được bà ấy, bà ấy đang hấp hối, nhưng vẫn lo lắng cho em, bà ấy bảo anh đến tìm em, chăm sóc cho em ... "

Những giọt nước mắt tuôn tràn như mưa trên khuôn mặt Băng Tâm, tiếng khóc nức nở vang khắp căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 64: Lễ Đính Hôn Sóng Gió

Tòa biệt thự ở phía Nam, nơi được bảo vệ bởi hàng trăm cao thủ Thiên Ngoại giáo

Trong một căn phòng, một thiếu niên dáng người không mấy cao lớn đang ngồi trầm ngâm trước một chiếc hộp sắt có màu đen bóng, hình dáng gai góc trông rất bí ẩn. Thiếu niên này chính là Gabriel Cedric – trưởng tử của Victor Cedric – giáo chủ Thiên Ngoại giáo

Cánh cửa đột ngột mở ra, Gabriel đứng dậy trình trọng cúi chào

"Phụ thân ... Người đã đến ... "

Victor ra dấu bảo Gabriel ngồi xuống, tiến đến cầm lấy chiếc hộp

"Có gì không ổn với vật này à ? "

Gabriel gật đầu

"Vâng, thưa phụ thân. Đêm hôm qua và rạng sáng hôm nay, chiếc hộp bỗng rung động một cách rất kì lạ. Dường như là nó đang phản ứng với một thứ gì đó vừa xuất hiện trong khu vực lân cận "

Victor xoay chiếc hộp sắt vài vòng, ngắm nghía một cách cẩn thận

"Con đã tìm ra được nguyên nhân chưa ? "

Gabriel cúi đầu, tỏ vẻ áy náy

"Nhi tử vô dụng ... Con đã huy động một số nhân thủ bí mật tìm kiếm, nhưng vẫn chưa có kết quả gì "

Victor vỗ vai con trai, an ủi

“Không sao cả ... Nếu như mọi bí ẩn trên đời này đều có thể được giải thích một cách dễ dàng thì còn gì là thú vị nữa. Theo suy đoán của ta, có vẻ như một nhân vật nào đó vừa xuất hiện tại nơi này, hẳn có liên quan đến những bí mật mà chúng ta vẫn chưa giải đáp được. Hiện tại, những việc cần làm là phải bố trí thật chu đáo để có thể tóm gọn kẻ đó ngay khi hắn vừa xuất hiện “

Gabriel dè dặt nói

“Phụ thân, theo ý con, chúng ta nên huy động đến thập nhị dị nhân ... “

Victor liền tán đồng

“Dường bình ngàn ngày, dụng binh một giờ. Ta tin rằng kẻ bí ẩn này có liên hệ với vụ tấn công phá hủy cơ sở nghiên cứu bí mật của giáo phái chúng ta tại Bắc Phi. Có vẻ như mục đích chính của hắn là muốn phá hoại việc liên kết giữa chúng ta và Trần gia. Ta nhất định sẽ phải tìm cho ra hắn và bắt hắn trả giá cho điều đó để cho hắn sáng mắt ra rằng Thiên Ngoại giáo không phải là một đối thủ dễ chơi “

Victor ngưng lại, lấy trong người ra một bọc gấm nhỏ đưa cho Gabriel

“Ta trao cho con quyền điều khiển chiến hạm Deadly Shark, con hãy ra lệnh cho chiến hạm di chuyển đến ngoài khơi vùng biển Ireland. Thập nhị dị nhân đang ở trên chiến hạm Deadly Shark, khi xảy ra chuyện, họ sẽ chỉ mất một ít thời gian để đến nơi này. Dù sao đây cũng là lễ đính hôn của con và thiên kim của Trần gia, mang theo quá nhiều nhân thủ đến cũng không tiện cho lắm. Con hiểu ý ta chứ ... “

Gabriel gật đầu liên tục

“Con hiểu, thưa phụ thân. Xin hãy cứ tin tưởng ở con, nhất định người sẽ không phải thất vọng “

Dưới độ sâu hàng mấy trăm mét ngoài biển khơi, một chiếc tàu ngầm nguyên tử loại lớn được ngụy trang rất kĩ đang dán sát mình xuống lớp cát của đáy biển

Kane Deviance ngồi trong phòng điều khiển, đôi mắt không ngừng giám sát công việc của những thủ hạ đang tất bật bên những bảng điện tử. Bên cạnh anh ta là một nữ phượng Tây có mái tóc đen đang khép hờ đôi mắt, tựa như đang thiêu thiêu ngủ ...

Một thiếu nữ dáng người cân đối, mặc quân phục đặc nhiệm bó sát thân thể bước vào, cúi chào Kane rồi lên tiếng

“15 cường thi đã đổ bộ thành công. Chúng đang giấu mình dưới bãi cát, khi có lệnh sẽ lập tức xuất phát “

Kane hỏi gặng lại

“Trong quá trình đổ bộ có xảy ra sự cố gì không ? “

Thiếu nữ lắc đầu

“Không, thưa chỉ huy. Những cường thi đó không hề có thân nhiệt hay dấu hiệu nào của sự sống, những cảm biến do Thiên Ngoại giáo lắp đặt không thể phát hiện ra được “

Nữ nhân ngồi bên cạnh Kane bỗng lên tiếng hỏi

“Thế còn Leviathan thì sao ? “

Thiếu nữ liền trả lời

“Leviathan đang ở trong khoang đặc biệt. Nó được cho ăn uống rất đầy đủ, tôi cũng để sẵn mấy thùng rượu ở đó, nhưng chỉ khi đến giờ D mới đem ra cho nó uống ... “

Một thuộc hạ của Kane quay lại, hỏi bằng giọng tò mò

“Chỉ huy, có thể cho tôi biết giờ D trong kế hoạch đã nói đến là khi nào không ? “

Kane nhún vai

“Ta cũng không biết ... Khi nào chủ nhân liên lạc báo chúng ta hành động thì chúng ta sẽ hành động thôi ... Việc của các người là cứ chuẩn bị sẵn sàng, đừng hỏi thêm gì nữa “

Trong căn phòng bày trí xa hoa lộng lẫy, Vần Thiên nằm trên giường, vắt tay lên trán, dường như chàng đang tập trung cao độ để suy nghĩ về một vấn đề gì đó

Vần Thiên đã ở trong căn phòng này hơn 24 giờ ...

Băng Tâm ngồi cạnh Vần Thiên, không mặc gì khác ngoài một chiếc áo ngủ mỏng manh, tỏ vẻ nôn nóng hỏi

“Anh đang suy nghĩ về điều gì thế ? “

Vấn Thiên cười gian tà, nói

“Anh đang suy nghĩ chút nữa sẽ thu thập em bằng tư thế nào đây. He he he ... “

Băng Tâm tỏ vẻ nóng giận, nhặt một chiếc gối ném vào mặt Vấn Thiên

“Đến lúc này rồi mà vẫn còn đùa được ... Nói cho anh biết, hiện tại là cơ hội tốt nhất để đưa em đi đấy ... Chỉ 2 ngày nữa là lễ đính hôn sẽ bắt đầu, sau đó người của Thiên ngoại giáo sẽ đưa em về tông đàn bí mật của họ, hôn lễ sẽ được tổ chức tại đó ... Tông đàn của Thiên Ngoại giáo được bảo vệ rất nghiêm ngặt, chỉ ít cũng gấp mấy lần ở nơi này ... Đến lúc đó, mọi việc sẽ càng trở nên khó khăn hơn ... “

Vấn Thiên lấy giọng hòa hoãn nói

“Anh đã liên hệ với một số người quen biết, vào lúc cử hành lễ đính hôn sẽ gây náo loạn một trận, rồi chúng ta sẽ nhân dịp đó mà trốn thoát ra ngoài ... Vừa rồi anh đã bí mật quan sát một lượt xung quanh, có khá nhiều cao thủ tu vi bất phàm từ cả Trần gia và Thiên Ngoại giáo ... Nếu như trực tiếp đối đầu với họ sẽ thật là một điều thất sách ... “

Băng Tâm lo âu nói

“Hay là anh cứ làm như lần trước, giả vờ bắt cóc em rồi mang em đi ... Chắc chắn là những cao thủ đó sẽ không dám để em chịu tổn thương đâu ... “

Vấn Thiên lắc đầu, mặt mày nhăn nhó

“Không dễ như vậy đâu ... Tình huống lúc đó và lúc này hoàn toàn khác nhau ... Anh cảm nhận được trong số nhân thủ của Thiên Ngoại giáo, có ít nhất 2 người có tu vi ngang với anh ... Nếu như chỉ có một mình anh thì còn có thể trốn thoát được, để mang em rời khỏi nơi này, e là sẽ khó khăn đấy ... “

Trong đầu Vấn Thiên thầm nghĩ

“Thật ra cũng không đến nỗi nào ... Nếu sử dụng sức mạnh của Huyết Thần, cơ hội có thể tẩu thoát được cũng là khá nhiều đấy chứ. Nhưng nếu làm như thế thì Julie sẽ cảm nhận được, và lại, nguồn sức mạnh đó mình vẫn chưa có thể hoàn toàn kiểm soát được, cũng không nên sử dụng bừa bãi. Trước nay mỗi khi sử dụng đến sức mạnh của Huyết thần, hung tính của mình đều bộc phát, lý trí mất đi, không thể xử lý tình huống một cách khôn khéo được ... Dù gì đi nữa, mình linh cảm rằng trong buổi lễ đính hôn sắp tới sẽ xảy ra một biến cố không nhỏ. Mình muốn tận mắt chứng kiến biến cố đó ... Ai dà, thật là khó tìm ra một biện pháp lưỡng toàn ... Hy vọng rằng Tú Văn và đám môn hạ Song Tu tông sẽ hành động theo đúng kế hoạch ... “

Từ hạ thể truyền lại một cảm giác khác lạ, Vấn Thiên chợt bừng tỉnh

“Băng Tâm, em đang làm cái quái gì thế ? “

Đôi tay Băng Tâm vẫn chuyên tâm chăm sóc cho tiểu huynh đệ của Vấn Thiên, giọng nói đầy dụ hoặc

“Có lẽ sau khi làm việc này, đầu óc của anh sẽ sáng suốt hơn ... “

“Nhưng chúng ta vừa mới làm việc đó cách đây chưa đầy 2 giờ mà “ – Vấn Thiên cố tìm cách thoái thác

Băng Tâm nằm đè lên người chàng, đôi mắt rừng rực lửa tình

“Thì đã làm sao. Đừng làm bộ làm tịch với em nữa, chẳng phải vừa nãy anh đã bảo rằng sẽ thu thập em sao ... “

2 ngày trôi qua nhanh tựa như chớp mắt

Trời vừa chập tối, đèn đuốc trong khu biệt thự đã được thắp sáng trưng như ban ngày.

Vành đai an ninh đã được thắt chặt đến tối đa

Trong gian đại sảnh rộng mênh mông, bày ra nhiều bàn tiệc với đủ thứ cao lương mỹ tửu thuộc hàng thượng lưu. Những vị khách mời cả nam lẫn nữ, ăn mặc vô cùng xa hoa, quý phái, đi lại nườm nượp như mắc cửi, luồng miệng tuôn ra những câu nói trịnh trọng, khách sáo.

Trên một lễ đài cao, hoàn toàn tách biệt với phía dưới, hai dãy bàn phủ khăn trắng muốt được xếp đặt song song với nhau. Ngồi tại đó là những nhân vật chính của buổi lễ đính hôn, đại diện của Trần gia và gia tộc Cedric

Băng Tâm ngồi cạnh một thiếu phụ trung niên. Cô mặc bộ váy dạ hội màu trắng tinh khiết, khuôn mặt được trang điểm vô cùng điểm lệ nhưng vẫn không giấu nổi đôi mắt thất thần đang nhìn về phía đám đông bên dưới như thể muốn tìm một hình bóng nào đó.

Cách đó chưa đầy 24 giờ, Vấn Thiên đột ngột biến mất, chỉ để lại cho cô một mảnh giấy ghi vội vài dòng

“Anh phải đi thu xếp một số việc. Đừng lo lắng, mọi việc sẽ ổn thôi. Em sẽ là cô dâu của riêng anh, không một ai khác ngoài anh có thể mang em đi “

Đến tận bây giờ Băng Tâm vẫn giữ mảnh giấy đó trong lòng bàn tay. Năm ngón tay ngọc ngà nắm chặt lại, siết chặt mảnh giấy như muốn tìm một chỗ dựa tinh thần. Băng Tâm nói thầm trong lòng

“Vấn Thiên ... Anh nhất định phải đến và mang em đi ... Nếu không em sẽ hận anh suốt cả cuộc đời ... “

Một vệ sĩ nét mặt lộ vẻ lo lắng xăm xăm rẽ đám đông quan khách, bước đến bên dãy bàn của Trần gia, rồi cúi người xuống thì thầm vào tai một nam nhân trung niên bề vệ trong bộ lễ phục sang trọng

“Ông chủ ... Bên ngoài đang có một nhóm người gây rối ... Họ đều là nữ nhân, tự xưng mình là người của Thiên Hoa cung gì đó, yêu cầu chúng ta phải dừng buổi lễ đính hôn này lại ... Họ nói là Băng Tâm tiểu thư chính là môn hạ của họ, việc hôn sự của cô ấy nhất định phải thông qua họ ... “

Gia chủ của Trần gia nghiêm mặt khẽ nói

“Còn không mau đuổi họ đi. Nếu họ vẫn không chịu đi, hãy sử dụng biện pháp mạnh cho ta. Hãy nhớ lấy, trừ trường hợp bất khả kháng, tuyệt đối không được nể sủng “

Vệ sĩ nọ tỏ vẻ khó xử

“Họ đều là cao thủ võ học có thực lực hơn người ... Lúc tôi rời đi, họ đã hạ đo ván hàng chục vệ sĩ, chắc là bây giờ đang tìm cách vượt qua hàng rào phòng thủ phía bên ngoài của chúng ta ... “

Nét mặt gia chủ Trần gia sa sầm lại, ông ta khẽ phát tay ra hiệu, 4 nam nhân mặc y phục trắng đang ngồi bên một bàn tiệc ở gần lễ đài liền đứng dậy, quảy quả bước ra ngoài.

Băng Tâm nghe được hầu hết đoạn đối thoại đó, trong lòng cô thấp thỏm không yên, nửa lo nửa mừng ...

Gia chủ Trần gia bước đến bên dãy bàn của gia tộc Cedric, tươi cười nói

“Giờ tốt đã đến. Chúng ta hãy bắt đầu nghi lễ. “

Những ngọn đèn cao áp bất ngờ chiếu rọi xuống lễ đài những luồng ánh sáng chói lóa, tiếng nhạc vang lên rộn rã, một nam nhân điển trai, chải chuốt rất tươm tất, mặc bộ vest trắng trông đom đống vô cùng bước đến giữa hai dãy bàn, miệng oang oang nói qua micro

“Kính thưa quý vị quan khách, hôm chúng ta có mặt ở nơi đây là để làm chứng cho mối lương duyên của tiểu thư Trần gia – cô Trần Băng Tâm và trưởng tử của gia tộc Cedric – quý ngài Gabriel Cedric. Thay mặt những vị trưởng bối của hai gia tộc, tôi xin tuyên bố, lễ trao nhẫn đính hôn bắt đầu “

Băng Tâm được thiếu phụ ngồi bên cạnh cô ta dìu đến chính giữa lễ đài, ngay bên dưới luồng sáng của ngọn đèn pha lớn nhất. Victor cũng dẫn Gabriel đến đứng đối diện với Băng Tâm. Từ phía quan khách những tràng vỗ tay vang rền như sấm nổ

Bỗng một tiếng thét đầy phẫn nộ vang lên

“Yêu nữ ! Chính là ngươi ! Hôm nay ngươi có chạy đằng trời cũng không thoát “

Mọi cặp mắt đều đổ dồn vào người vừa lên tiếng. Kẻ này liền hung hăng rẽ đám đông đến trước lễ đài. Tất cả mọi người đều nhận ra đây là một nam nhân to con, cạo đầu trọc lóc, mặc y phục hoa hòe cầu kỳ, ngực áo cổ ý phanh ra để lộ những hình xăm rồng phượng chi chít.

Tiếng một ai đó khẽ thốt lên

“Hắc Báo - đường chủ phân đường Thượng Hải của Long Hồ hội – tổ chức xã hội đen khét tiếng ở Trung Hoa ... “

Hàng chục thành viên Long Hồ hội nhất tề xô ghế đứng dậy, bàn tay nắm lại thành nắm đấm, từ hai chiếc nhẫn to tướng mà họ đeo trên ngón trỏ và ngón giữa bỗng mọc ra hai chiếc gai nhọn hoắt.

Mặc dù Trần gia đã có trù bị trước, sử dụng máy quét kim loại để rà soát và thu giữ vũ khí mà những vị khách mời có thể sẽ mang theo, thế nhưng họ không thể ngờ đến thứ vũ khí độc đáo này. Tất cả thành viên Long Hồ hội có mặt tại hiện trường đều là những cao thủ quyền thuật thuộc hàng nhất lưu, và với thứ vũ khí trang bị trên quyền đầu đó, không ai dám chắc là mình sẽ toàn mạng sau khi trúng phải một quyền của họ ...

Hắc Báo chỉ thẳng vào mặt Băng Tâm, gào lớn

“Ta đã nhận ra à này. Á từng là tình nhân của đệ đệ ta – phó đường chủ phân đường Thượng Hải. Chính á đã dùng bàng môn tà thuật để cướp đoạt công lực của đệ đệ ta, biến hắn thành một phế nhân. Hôm nay ta phải thay mặt đệ đệ đòi lại công đạo, kẻ nào cản ta đều xem như là kẻ thù của Long Hồ hội “

Băng Tâm nét mặt tái hắc đi, bất giác lui lại phía sau một bước. Gia chủ Trần gia vội lấy giọng hòa hoãn nói

“Có lẽ đường chủ đã nhận nhầm người rồi. Xưa nay Tâm nhi đều ở trong khuê phòng, không rời lấy nửa bước. Hơn nữa, nó không hề biết chút võ công nào cả. Chuyện này chắc chắn là có ẩn tình ... “

Một nam nhân mặc trang phục đạo sĩ, đôi mắt ti hí trông rất nham hiểm bước đến gần Hắc Báo, ôn tồn lên tiếng

“Tại hạ chính là Lục Vân đạo nhân của Thái Cực giáo. Thật đáng xấu hổ, vài đệ tử của bản giáo cũng đã bị yêu nữ dùng thủ đoạn mê hoặc, tước đoạt thành quả tu luyện. Tại hạ xin nói một câu công bằng, nếu như quý thiên kim quả thật là hoàng hoa khuê nữ như lời Trần gia chủ vừa nói thì chắc chắn là cô ấy vẫn còn trinh tiết. Chỉ bằng chúng ta hãy làm một cuộc kiểm nghiệm, nếu như tiểu thư của Trần gia quả thật vẫn còn là xử nữ thì xem như bọn tại hạ đã sai, sẽ nhận lỗi trước mặt tất cả quan khách và cam chịu mọi yêu cầu bồi thường của Trần gia. Còn nếu như quý tiểu thư không phải là xử nữ, bọn tại hạ xin mạn phép mời cô ấy đi một chuyến để gặp những nạn nhân, nhằm xác định rõ chân tướng của sự việc này. Thế nào, gia chủ có đồng ý không ? “

Vô số lời xì xào bàn tán vang lên, gia chủ Trần gia nét mặt vẫn bất biến nhưng trong lòng khinh khinh cười thầm. Hơn ai hết, ông ta là người biết rõ nhất những việc hoang đường mà con gái mình đã làm, để chuẩn bị cho cuộc hôn nhân này, ông ta đã bỏ ra một khoản tiền không nhỏ để thuê những bác sĩ phụ khoa giỏi nhất cấy ghép một lớp màng trinh tiết cho Băng Tâm. Cuộc phẫu thuật thành công mỹ mãn, cho dù là kẻ lão luyện tình trường cũng khó lòng phát hiện được Băng Tâm chính là một xử nữ giả tạo ...

Nhưng Băng Tâm lại là người sợ hãi hơn ai hết. Trải qua mấy ngày hoan ái phong cuồng cùng Vân Thiên, thành quả của cuộc phẫu thuật đó đã tiêu ma tự lúc nào rồi ...

Gia chủ Trần gia hoàn toàn không biết điều đó, ông ta đồng ý tuyên bố

“Được, ta chấp thuận yêu cầu của các vị. Nhưng ai sẽ là người tiến hành cuộc kiểm nghiệm đó ? “

Hắc Báo chỉ tay vào một nữ nhân ăn mặc khiêu gợi ngồi cùng bàn với hắn ta

“Nữ nhân này chính là chủ nhân của một thanh lâu hạng nhất tại Hongkong, hãy để cô ta và phu nhân của ngài cùng tiến hành việc đó, nếu cần cứ dùng camera ghi hình lại để tránh những điều gian trá. “

Băng Tâm sợ đến toát mồ hôi hột, nhưng đúng lúc đó, biến cố đã xảy ra

Một đốm lửa nhỏ lóe lên trong màn đêm, thanh âm xé gió của một đầu đạn ...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 65: Kẻ Giả Mạo

Victor Cedric khẽ vung tay, đầu đạn đã được bắt gọn một cách dễ dàng

Từ một chót canh gác, những tiếng súng chất chứa vang lên liên hồi, đạn vãi như mưa vào lễ đài

Một nam nhân đeo kính râm, khuôn mặt có vết sẹo dài thẳng thốt kêu lên

“Hồng rồi ... Thích khách đã hạ được vài người bắn t** của chúng ta và đang chiếm giữ những vị trí đó ... “

Những vệ sĩ của Trần gia tất cả đều là những kẻ dày dạn kinh nghiệm, từ sau khi phát súng đầu tiên được nổ ra, họ đã nhanh nhẹn lao vào khu vực lễ đài, tự biến mình thành lá chắn sống để yểm hộ yếu nhân rút lui an toàn

Không ít vệ sĩ đã liều lĩnh nổ súng bắn trả lại những kẻ tập kích, thế nhưng tiểu liên hạng nhẹ không thể nào đấu lại được súng trường bắn t** quân dụng, nhất là với cự ly xa và những trở ngại do màn đêm mang lại ...

Nhân thủ Thiên Ngoại giáo tập trung lại tạo thành một vòng tròn bao quanh Victor và Gabriel, chậm rãi bảo hộ hai người này rút lui về phía sau.

Victor nhìn sang vị thông gia của mình, cười khẩy

“Đó mới chỉ là bắt đầu thôi ông bạn già ạ. “

Gia chủ Trần gia im lặng gật đầu. Cùng là những nhân vật cộm cán, họ đã kinh qua không ít cuộc tập kích và ám sát, hiển nhiên là đều có những tính toán và chủ trương riêng của mình ...

Toàn bộ quan khách hầu như vứt bỏ sạch sẽ sự tôn nghiêm vốn có của họ, xô bàn đập ghế, chen lấn, giẫm đạp lên nhau mà tháo chạy. Quang cảnh trở nên hỗn loạn vô cùng, tiếng người la hét, gào khóc ỉn ỏi ...

Một số quan khách nhanh chân chạy đến chỗ bãi đỗ xe, chui vào trong xe của họ. Nhưng khi chìa khóa khởi động vừa được xoay, những chiếc xe đó bỗng phát nổ, tạo thành những quả cầu lửa sáng rực, tàn lửa bay đầy trời

Vài quãng lửa với cột khói dài sau đuôi không biết từ đâu bay lại, tiếng một ai đó hét lớn

“Tên lửa chống tăng đây ! “

Chỉ trong nháy mắt, bãi đỗ xe đã biến thành biển lửa mênh mông, những xác người nằm đen bị ngọn lửa tham lam nuốt lấy, một mùi cháy khét kinh tởm theo gió lan tỏa đi khắp nơi. Tất cả phương tiện đi lại đều bị thiêu rụi.

Những người đang ở trong khu biệt thự bất chợt cảm thấy mình như cá đang nằm trong rọ. Đường thoát thân duy nhất của họ đã bị cắt đứt ...

Một tiếng nổ long trời lở đất lại vang lên

Tất cả đèn đóm trong khu biệt thự đều tắt ngúm, bóng đêm đen tối như một tấm màn khổng lồ bao trùm lên vạn vật, càng làm cho nỗi kinh hoàng, tuyệt vọng trong lòng những người sống sót tăng lên đến cực độ

Từ vách núi sát cạnh bờ biển, hơn chục bóng người đáng đi xiêu vẹo xuất hiện, những khẩu súng máy 6 nòng với dây đạn dài lê thê quét sát đất nhả đạn một cách điên cuồng vào bất cứ mục tiêu di động nào nằm trong tầm quan sát của họ. Trông phong cách tấn công của những kẻ này không hề giống với sát thủ chuyên nghiệp một tí nào cả.

Những vệ sĩ của Trần gia dĩ nhiên là không thể làm gì, những loạt đạn tiểu liên được bắn ra một cách rất chuẩn xác. Thế nhưng điều đó chỉ làm những kẻ tấn công khựng lại đôi chút, hầu như không hề gây ra chút sát thương nào lên họ cả.

Victor không tỏ ra ngạc nhiên chút nào, ông ta nói

“Trông chúng không giống người máy cho lắm ... Chỉ có một lời giải thích duy nhất, bọn này chính là một thứ được gọi là cương thi – những xác chết đội mồ sống lại trong truyền thuyết. Có lẽ là chúng đã phục sẵn ở đây từ trước mà chúng ta không hề phát giác ra ... Không biết là kẻ nào đang đứng đằng sau bọn chúng, không lẽ lại là gia tộc pháp sư triệu hồn đó ... Quả thật là rắc rối ... “

Chỉ một cái phát tay ra hiệu từ Victor, 15 nhân thủ Thiên Ngoại giáo liền xông lên, lao vào đám đông cương thi

Những cương thi vội buông súng, rút từ sau lưng ra những thanh đao kiếm sắc bén như nước, điên cuồng chống trả. Cuộc chiến diễn ra một cách ngang ngửa, bất phân thắng bại. Bọn cương thi trông có vẻ lù khù, ngu ngốc thế nhưng lại tránh né và phản đòn vô cùng linh hoạt, còn hơn hẳn những cao thủ nhất lưu. Thế nhưng đối thủ của chúng cũng không phải tay vừa, luôn kịp thời dùng những chi tiết kim loại trên thân thể chống đỡ và phản kích lại với uy lực kinh người.

Có thể nói không sai rằng đây chính là cuộc chiến giữa những kẻ bất tử ...

Gia chủ Trần gia liền hạ lệnh cho một vệ sĩ mặc y phục trắng

“Hộ tống tiểu thư vào mật thất ... “

Vệ sĩ nọ gật đầu, nắm tay Băng Tâm, lôi cô ta đi qua một cánh cửa gần đó. Băng Tâm trong lòng vẫn còn khiếp sợ đến lú lẫn, không hề phản ứng gì, mặc kệ cho người vệ sĩ đó muốn dẫn cô ta đi đâu thì đi. Mãi một lúc lâu, sau khi đi qua nhiều đoạn hành lang, cảm thấy có điều gì đó bất thường, cô mới lên tiếng

“Đây ... Người đưa ta đi đâu vậy ? Mật thất nằm ở gần cầu thang phía Tây kia mà ... “

Tên vệ sĩ không quay lưng lại, cất tiếng cười tà dị

“Hắc hắc ... Ta sẽ mang cô em rời khỏi nơi này, tìm một nơi yên tĩnh không ai quấy rầy để cường gian cô em. Thế nào, có sợ không ? “

Băng Tâm kinh ngạc trong giây lát rồi nhào đến, ôm chặt lấy tấm lưng rộng của người vệ sĩ

“Vấn Thiên ... Gã dám tác xấu xa ... Cuối cùng thì anh cũng đã xuất hiện ... “

“Tên vệ sĩ” quay lưng lại, tháo lớp mặt nạ dịch dung ra, lộ nguyên hình là Vấn Thiên với nét cười gian tà quen thuộc

“Anh đã chuẩn bị sẵn y phục thay đổi cùng mặt nạ dị dung cho em rồi. Chúng ta sẽ hóa trang thành một hình dáng khác rồi ung dung rời khỏi đây, quý không biết, thần cũng chẳng hay. Ha ha ha ... “

Vấn Thiên dẫn Băng Tâm qua vài đoạn hành lang rồi phá cửa bước vào một căn phòng nhỏ. Chàng xới tung một chậu cây cảnh đặt trong phòng, lôi ra một chiếc túi đưa cho Băng Tâm, miệng lên tiếng thúc giục

“Nhanh lên nào, tân nương của anh “

Nhiều cảm xúc phức tạp dấy lên trong lòng Băng Tâm, động tác của cô trở nên lóng ngóng, vụng về vô cùng. Vần Thiên thấy vậy, liền không khách sáo, bắt thần xuất thủ xé nát bộ váy dạ hội mà Băng Tâm đang mặc, sau đó nhanh nhẹn lấy y phục trong túi ra mặc cho cô, cũng không quên thăm hỏi những đường cong cực kì gợi cảm đang lộ ra mồn một trước mắt

Cả người Băng Tâm như mềm nhũn ra, miệng lẩm bẩm

“Thật thô lỗ ... Nhưng cũng rất nam tính, rất mạnh mẽ ... “

Vần Thiên mau chóng hoàn tất công việc của mình, vỗ nhẹ lên vai Băng Tâm, như muốn nhắc nhở

“Nhanh lên nào, đừng chần chừ nữa. “

Băng Tâm sực nhớ ra một việc, liền lên tiếng hỏi

“Cuộc tấn công này ... Toàn bộ đều là kế hoạch của anh, có phải không ? “

Vần Thiên xua tay

“Không phải ... Nhưng anh đã dự liệu từ trước là nó sẽ xảy ra, chỉ tiếc là vẫn chưa biết được ai là kẻ đứng sau vụ việc này, cũng như động cơ thật sự của kẻ đó là gì ... Cũng không quan trọng, chẳng phải mục đích của chúng ta chính là rời khỏi nơi này sao ... “

Băng Tâm nắm chặt tay Vần Thiên, ánh mắt trở nên thất thần

“Đúng vậy ... Nhưng em đang rất lo lắng cho phụ thân ... “

Vần Thiên xoa cằm

“Theo như anh đoán, mục tiêu chính của cuộc tấn công này là giáo chủ Thiên Ngoại giáo và con trai của ông ta. Cha em sẽ không sao đâu. Anh sẽ đưa em đến chỗ người của anh đợi sẵn bên ngoài rồi sẽ trở lại bảo vệ cho cha em, em đừng lo ... “

Đạn súng trường và tên lửa chống tăng vẫn tiếp tục bắn vào khu biệt thự một cách không thương tiếc

Toàn bộ mấy trăm vệ sĩ của Trần gia đã lui về bảo vệ căn biệt thự nơi gia chủ của họ đang ẩn nấp, hoặc là đang co mình sau những chướng ngại vật để tránh đạn. Có vài người trông thấy một nam nhân rậm râu đang dìu một thiếu phụ tư sắc tâm thường thận trọng di chuyển. Cho rằng đó là hai trong số những quan khách đang cố gắng liều lĩnh tháo chạy, họ liền mặc kệ hai người này.

Vần Thiên hầu như không gặp phải chút khó khăn gì, chàng đưa Băng Tâm men theo vách núi xuống đến bờ biển rồi thi triển thân pháp nhanh như bóng quỷ bé cô đến chỗ một chiếc tàu đánh cá nhỏ đèn đuốc tắt tối om ở cách đó vài cây số.

Trên chiếc tàu đánh cá, có vài người đã đợi sẵn từ lúc nào. Toàn bộ đều là nữ nhân, một trong số đó chính là Tú Vần, khi vừa thấy Vần Thiên, cô ta liền lên tiếng

“Cung chủ, xin cho biết nhiệm vụ tiếp theo của chúng tôi “

Vần Thiên đặt Băng Tâm xuống khoang tàu, tỏ vẻ khẩn trương

“Nổ máy, di chuyển dọc theo bờ biển, tránh khỏi vùng chiến sự càng xa càng tốt. Ta có việc phải đi, sẽ trở lại trong thời gian ngắn thôi. Nếu xảy ra chuyện gì cứ tùy cơ ứng biến ... “

Nói đoạn, chàng lại phóng mình vào màn đêm, di chuyển về phía khu biệt thự của Trần gia với tốc độ nhanh nhất. Nhưng chỉ mới đi được một đoạn chưa đến một cây số, Vần Thiên bỗng nhìn thấy vài đạo hàn quang kì dị vụt qua trước trán, liền ngừng lại, cúi người đảo mắt nhìn quanh.

Vài chiếc kim châm nhỏ như sợi tóc đang cắm vào lớp cát trước mặt chàng, phản chiếu lại một thứ ánh sáng xanh biếc khác thường. Với kinh nghiệm của mình, Vần Thiên không thể không nhận ra đó chính là độc châm – một loại ám khí khá lợi hại.

Chỉ trong nháy mắt, Vần Thiên đã xác định được kẻ đánh lên bằng Huyết nhãn, chàng rút từ sau lưng ra Tử Vong kiếm, nhanh như chớp đâm thẳng mũi kiếm về phía kẻ đó, kiếm khí lừng lẹ xé gió lao đến.

Một bóng người uyển chuyển lộn nhào vài vòng trong không trung tránh né kiếm khí rồi đáp xuống trước mặt Vần Thiên. Dưới ánh sáng mờ nhạt của trăng sao, chàng nhận ra đó là một nữ nhân trẻ trung có gương mặt xinh tươi như hoa, khoác chiếc áo choàng đen dài che kín toàn thân. Gương mặt nữ nhân đó trông khá quen thuộc, thế nhưng nhất thời Vần Thiên không nhớ ra được cô ta là ai cũng như mình đã từng có quan hệ gì với cô ta trước đây

Chàng hạ kiếm xuống, hướng về phía nữ nhân nói

“Tôi biết cô không có ý định tấn công tôi. Xin hãy nhường đường ... “

Nữ nhân nhìn chăm chú vào Vấn Thiên, nói

“Chàng trai trẻ, thật bất ngờ khi gặp cậu ở đây ... Rất tiếc là ta phải nói với cậu, cậu nên quay trở lại. Có những việc cậu không nên dính dáng vào, có hiểu không ? “

Vấn Thiên nắm chặt chuôi kiếm, giọng kiên quyết

“Tôi không muốn đánh nhau với cô ... Mau tránh sang một bên ... “

Nữ nhân thở dài

“Tuổi trẻ quả thật háo thắng và ngông cuồng ... Ta cũng không muốn đánh nhau với cậu chút nào. Hay là thế này, chúng ta sẽ chơi một trò chơi nhé, nếu cậu thắng được ta, ta sẽ không cản đường cậu nữa. Còn nếu cậu thua, cậu sẽ phải quay về. Có đồng ý không nào ? “

Vấn Thiên tò mò hỏi

“Trò chơi như thế nào ? “

Nữ nhân nở nụ cười tươi tắn

“Rất đơn giản và nhanh gọn, ta sẽ đứng yên tại chỗ, không tránh né cũng như chống đỡ. Nếu trong vòng 3 chiêu cậu đã thương được ta thì xem như ta thua, còn ngược lại thì cậu thua. Có chơi không nào ? “

“Chắc chắn là có nguy kẻ gì đây” - Vấn Thiên trầm nghĩ trong đầu, nhưng vẫn mạnh mẽ nói

“Được, tôi đồng ý. Bắt đầu ngay nhé “

Vừa dứt lời, chàng liền xuất thủ, đánh ra một quyền nhanh như chớp vào giữa ngực nữ nhân. Quyền đầu chạm vào cơ thể cô ta cứ như đám phải bị bông, nữ nhân vẫn đứng vững, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Vấn Thiên không tránh khỏi phải kinh ngạc đến sững sờ, thậm chí thốt lên trong lòng

“Không thể nào ... Cho dù là cao thủ nhất lưu trúng phải chiêu này chỉ ít cũng phải bị chút nội thương ... “

Nghĩ đoạn, chàng lại đánh ra một quyền toàn lực, tình trạng tương tự lại xảy ra. Nữ nhân vẫn giữ nụ cười tươi trên khuôn mặt, giọng nói như trêu chọc

“Hai chiêu đã qua rồi đấy, chỉ còn một chiêu nữa mà thôi “

Vấn Thiên rung mình, lui về phía sau vài bước, vùng kiếm tung mình lên không trung, toàn lực chém xuống một chiêu “Thiên địa hữu huyết” vốn là chiêu thức đặc ý nhất của chàng

Lưỡi kiếm chém rách một mảng áo choàng, rồi dừng lại trên đôi vai gầy trắng trẻo của nữ nhân. Vấn Thiên hoàn toàn không thể tin vào mắt mình, đối thủ của chàng vẫn không mấy may suy sụp, cho dù chỉ là một chút rách da chảy máu cũng không ...

“Cậu thua rồi “ – Nữ nhân vùng tay, gạt Vấn Thiên về phía sau, nói

Vấn Thiên đứng thần thò, chống kiếm xuống đất, cố gắng vận dụng đầu óc thông minh linh hoạt của mình, thế nhưng mãi vẫn không tìm ra một lời giải thích nào cả. Chàng đành cho rằng đó chính là một công phu hộ thể cực kì lợi hại nào đó mà mình vẫn chưa biết đến, rất có thể thứ công phu đó đã bị thất truyền từ rất lâu rồi ...

Nữ nhân vỗ vai Vấn Thiên, như muốn an ủi

“Đừng buồn. Năm xưa thân phụ của cậu cũng phải mất đến hàng giờ mới tìm ra được biện pháp phá giải ma thuật hộ thể của ta. Chỉ với giới hạn 3 chiêu, quả thật là có hơi khó cho cậu ... “

Vấn Thiên thu kiếm về, trầm tư nói

“Cô biết về phụ thân của tôi ư ? Có thể nói cho tôi biết một chút về ông ấy có được không ? “

Nữ nhân mở miệng, toan nói gì đó thì từ phía khu biệt thự của Trần gia, một cột lửa khổng lồ bốc lên, ánh sáng soi rõ khắp phạm vi bán kính hàng mấy cây số xung quanh đó. Thấy vậy, nữ nhân vội vã phóng đi, chỉ chớp mắt đã mất dạng, để lại Vấn Thiên đứng trơ trọi trên bãi cát

Với sự hiếu kì vốn có của mình, Vấn Thiên lập tức cất bước di chuyển về phía khu biệt thự. Nhưng chỉ vừa đi được một đoạn khoảng chừng vài trăm mét, chàng bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, quay cuồng rồi ngã nhào xuống bãi cát, hôn mê bất tỉnh không còn biết gì nữa.

Trước khi hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ hồ, Vấn Thiên nghe thấy giọng nói khe khẽ rất dịu dàng của một nữ nhân

“Đứa trẻ này thật là ... Tính cách của nó giống cha nó như đúc ... “

Từ phía con đường độc đạo dưới chân núi, hàng trăm xe bọc thép đổ xuống rất nhiều người bị mặt, trong mặc y phục đen tuyền, ngoài là áo chống đạn

dây, vũ trang đến tận răng

Trên bầu trời, thanh âm vùn vụt phát ra từ những cánh quạt đang mạnh mẽ rẽ gió, hàng chục trực thăng Apache xuất hiện, ánh đèn pha soi rọi rõ cả một vùng.

Tuy nhiên nhân số đông đảo này chỉ tiến hành phong tỏa con đường độc đạo, vẫn chưa có ý định xuất kích

Trong khu biệt thự của Trần gia, tiếng súng đã ngưng hẳn

Những tay bắn t** đã trở thành những tử thi đầm máu, trên thân thể hiện rõ một vết chém chí mạng, nội tạng hầu như đổ ra ngoài. Toàn bộ những vị trí phóng rocket cũng đã bị vô hiệu hóa, có vẻ như Trần gia và Thiên Ngoại giáo đã lấy lại quyền kiểm soát tình hình

Một chiếc trực thăng bên ngoài được gia cường bằng những lớp thép và kính chống đạn đang đậu trên khoảng sân giữa 4 ngôi biệt thự, động cơ vẫn chạy, cánh quạt vẫn đang quay nhẹ nhàng

Bên cạnh chiếc trực thăng là hai sinh vật dạng người cao hơn 2 mét, với đôi tay dài chấm đất. Chúng mặc một loại y phục đặc biệt có nhiều ống dẫn nối giữa những phần của cơ thể, khuôn mặt được giấu sau chiếc mũ sắt hình dáng quái dị, trên đầu ngón tay là bộ móng vuốt dài, sắc nhọn vẫn còn vương lại chút ít máu thịt của những nạn nhân

Những sinh vật này được gọi là thập nhị dị nhân của Thiên Ngoại giáo ...

Bên trong ngôi biệt thự, Victor ung dung nói với gia chủ Trần gia

“Thập nhị dị nhân đã giải quyết xong những kẻ tập kích kẻ cả lũ cường thi đó ... À ... Hình như có một tên cường thi đã nhảy xuống biển trốn thoát được ... Nhưng cũng không sao, chúng ta sẽ lên trực thăng bay đến chiến hạm Deadly Shark của tôi đang neo đậu ngoài khơi, tên cường thi ngu ngốc đó chẳng thể làm gì được chúng ta đâu “

2 vệ sĩ của Trần gia hấp tấp chạy đến

“Ông chủ, tiểu thư muốn gặp ngài ... Cô ấy bảo là có việc riêng cần trao đổi với ông chủ “

“Đợi tôi vài phút nhé “ – Gia chủ Trần gia nói, đoạn quay người bước đi theo 2 tên vệ sĩ

2 tên vệ sĩ nhanh nhẹn dẫn gia chủ Trần gia đến mật thất, không quên đóng cửa lại sau khi ông ta đã hoàn toàn bước vào. Trong căn phòng không mấy rộng rãi đó, Băng Tâm đang ngồi co mình trong một góc, đáng vẻ trông rất hốt hoảng

Vừa thấy gia chủ Trần gia, cô ta vội nhào đến, ôm chặt ông ta trong vòng tay

“Cha ... Con sợ quá ... “

“Không sao đâu Tâm nhi, mọi việc đã kết thúc rồi ... “ – Gia chủ Trần gia nở nụ cười đầy ý

Nói chưa dứt lời, gia chủ Trần gia bỗng cảm thấy một cảm giác khác thường, liền theo phản xạ đẩy Băng Tâm ra, nhưng đôi tay của cô ta bỗng trở nên cứng như sắt thép, khóa chặt ông ta tại chỗ. Khoảng không gian phía sau lưng Băng Tâm bỗng lay động, rồi một luồng chất lỏng màu xanh nhạt từ đó phun thẳng vào mặt gia chủ Trần gia

Tiếng thét hãi hùng vang lên, nhưng căn mật thất này được cách âm cực tốt, không ai ở bên ngoài có thể nghe thấy gì

Không lâu sau đó, 2 vệ sĩ đẩy cửa bước vào. Một tên đá tử thi không đầu của gia chủ Trần gia sang một bên, tỏ vẻ hãi hùng nói

“Gerko, làm tốt lắm, bây giờ hãy hủy thi diệt tích đi “

Từ khoảng không phía trước tên vệ sĩ vừa lên tiếng liền hiện ra một người quái dị quần băng che kín toàn thân. Tên này phun ra từ miệng một lượng lớn chất lỏng màu xanh nhạt vào thi thể không đầu, những tiếng lèo xèo vang lên, chỉ trong nháy mắt thi thể đã tan thành khói, chẳng còn lại chút gì.

Khuôn mặt và thân hình của tên vệ sĩ thứ hai bỗng thay đổi liên tục như một khối đất sét được người ta nhào nặn. Cuối cùng, hóa thành gia chủ Trần gia, không sai biệt dù chỉ một đường nét nhỏ nhất.

“Vô Diện đại nhân, trông đã giống chưa ? “ – gia chủ Trần gia giả mạo lên tiếng hỏi

“Giống lắm. Từ giờ thân phận của các người là Băng Tâm tiểu thư và gia chủ Trần gia, hãy theo kế hoạch mà hành động. Tuyệt đối không được phạm dù chỉ một sai lầm nhỏ “

Q.2 - Chương 66

Gia chủ Trần gia dắt tay con gái mình trở lại bên cạnh Victor Cedric, miệng nở nụ cười khách sáo

“Xin thứ lỗi, đã bắt các vị phải đợi lâu “

Victor Cedric cười xòa

“Chỉ khoảng 10 phút thôi, cũng không lâu lắm. Mời hai vị lên trực thăng, chúng ta lập tức khởi hành “

Gia chủ Trần gia và Băng Tâm cùng một số cao thủ tinh nhuệ được 2 tên dị nhân hộ tống vào trong máy bay. Máy bay vừa cất cánh cũng là lúc toán nhân thủ bị mặt phát động cuộc tấn công quy mô lớn vào khu biệt thự.

Hàng trăm vệ sĩ của Trần gia bị bỏ rơi lại hiện trường. Tuy ngoài miệng nói là họ đang thực hiện sứ mệnh đoạn hậu để yểm trợ yếu nhân rút lui nhưng trong lòng tất cả đều hiểu rằng mình là những con tốt thí bị vứt lại một cách không thương tiếc. Ấu đó cũng là một quy luật nghiệt ngã của cuộc đời

Cuộc tập kích thứ hai diễn ra trong vòng nửa giờ, phần thắng nghiêng về những người bị mặt với số lượng và trang bị áp đảo. Hơn phân nửa số vệ sĩ của Trần gia sau khi chứng kiến đồng bọn bị bắn hạ một cách thê thảm đã mất hết ý chí chiến đấu, tự mình buông súng đầu hàng. Những vị khách mời mặt mày xanh lét, run rẩy vì sợ hãi nhanh chóng được lôi ra từ những vị trí ẩn nấp của họ trong khu biệt thự, nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy một nhân vật quan trọng nào của Trần gia và Thiên Ngoại giáo cả.

Martin Ba bước xuống từ một chiếc trực thăng Apache, vài người bị mặt lập tức chạy đến báo cáo tình hình với ông ta.

Martin lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, khi vừa nghe tín hiệu trả lời từ đầu dây bên kia, ông ta vội nói

“Mục tiêu đã tẩu thoát, có lẽ chúng đi về phía hải phận Ireland. Phần còn lại là của anh đấy “

Giọng của Kane Deviance vang lên

“Rõ rồi. Tôi đang đợi chúng đến “

Martin bỏ điện thoại vào túi áo, nhìn những tù binh vừa bắt được, nở nụ cười đắc ý

“Chắc chắn trong số này sẽ có không ít những nhân vật xã hội đen cộm cán. Xem ra lần này ta đã lập được một công trạng không nhỏ. Dù sao cũng phải cảm ơn người, Lãnh diện tử thần ... “

Cách khu biệt thự hàng chục cây số về phía Bắc, trên một dãy núi sát bờ biển, một trận chiến ác liệt đang diễn ra

Diệp Khải Nguyên đã sử dụng lại thân phận Lãnh diện tử thần của mình, hiện đang cầm kiếm ác chiến với một nam nhân bí ẩn mặc chiến giáp bằng kim loại sơn đầy những họa tiết đỏ rực như lửa, khuôn mặt được che khuất sau chiếc nón sắt kín mít chỉ chừa lại hai hốc mắt tối om

Vũ khí của người này là một đoạn xích sắt dài vài mét, một đầu được nối với một mũi giáo 4 ngạnh sắc nhọn vô cùng. Đây quả thật là một binh khí kì dị và bá đạo ...

Từ binh khí của hai đối thủ, hỏa diễm rừng rực cháy sáng, màu sắc khác nhau một chút. Hỏa diễm do Khải Nguyên phát ra có màu đỏ rực, còn của nam nhân bí ẩn lại là một màu vàng vọt, không mấy tươi sáng ...

Xung quanh nơi Khải Nguyên và nam nhân bí ẩn giao chiến, không khí nóng bức, cây cỏ khô héo, những sinh vật vô tình đi ngang qua đều bị thiêu đốt thành tro bụi ...

Đoạn xích sắt dài lê thê tưởng như vô cùng nặng nề và vướng víu nhưng ở trong tay nam nhân bí ẩn lại trở thành một vũ khí lợi hại vô cùng, lúc hóa thành trường thương dùng mãnh, lúc lại trở thành thuẫn tiên linh hoạt tấn công từ đủ mọi góc độ bất ngờ.

Khải Nguyên tỏ ra không hề e ngại hỏa diễm nóng rực trên binh khí của đối thủ, bất thần tung ra một hư chiêu rồi thừa cơ nắm lấy sợi xích, thuận theo đó đâm thẳng một kiếm vào giữa ngực nam nhân bí ẩn

“Phập” một tiếng, lưỡi kiếm xuyên suốt từ trước ra sau, thế nhưng không hề có dù chỉ một giọt máu đỏ ra. Nam nhân bí ẩn bình thản gạt mạnh sợi xích, Khải Nguyên vội buông tay ra nhưng hồ khẩu vẫn bị những ngạnh sắc của mũi giáo rạch đứt vài đường rướm máu.

Những vết cắt chỉ trong chớp mắt đã liền lại, tựa như chưa hề xảy ra việc gì ...

Nam nhân bí ẩn liền thừa cơ phản kích, sợi xích lay động liên tục, rồi hóa thành một tấm lưới lửa ập vào Khải Nguyên. Đất đá bị cày nát thành những vết nứt ngang dọc rõ sâu, nhưng bóng dáng của Khải Nguyên đã biến mất, chẳng thấy đâu cả. Rồi hắn bất ngờ xuất hiện trước mặt nam nhân bí ẩn, lạnh lùng đâm ra một kiếm cực nhanh vào một khe hở vốn là hốc mắt của chiếc mũ sắt. Đây quả thật là một sát chiêu chí tử, tưởng như trên đời không ai có thể sống sót sau nhất kiếm này ...

Nam nhân bí ẩn ngã vật ra sau, nằm bất động nhưng Khải Nguyên không hề biểu lộ ra dáng vẻ của kẻ chiến thắng, mà trái lại, thần sắc của hắn trở nên nghiêm trọng hơn nữa, bàn tay siết chặt như thể muốn bóp nát chuỗi kiếm.

Một điều không ai có thể tưởng tượng nổi đã xảy ra, nam nhân bí ẩn lồm cồm ngồi dậy, điệu bộ rất tự nhiên, không hề tỏ ra đau đớn chút nào

“Lần thứ 17 “ – Khải Nguyên lẩm bẩm

“Tiếp tục đi chứ ... “ – Thanh âm khàn khàn đầy vẻ thách thức vang lên sau chiếc mũ sắt

Khải Nguyên bỗng thu kiếm về, bỏ vào chiếc bao kiếm đeo sau lưng, đoạn xua tay nói

“Không cần thiết phải tiếp tục tranh phong. Căn bản là công lực của ngươi vẫn chưa đủ để đã thương được ta, cũng như hiện tại ta cũng chưa thể nghĩ ra biện pháp nào để tiêu diệt ngươi “

Nam nhân thần bí cười rộ lên một tràng, thanh âm the thé tựa tiếng ma kêu quỷ gào

“Danh xưng của ta gọi là Bất Diệt. Trên đời này, ngoại trừ “người ấy” ra, chẳng kẻ nào có thể giết được ta cả “

Khải Nguyên nở nụ cười đầy ẩn ý

“Ta biết ... Ta cũng biết rằng ngươi là người của Linh Không phái, là kẻ được phái đến để cản đường ta ... Thậm chí ta cũng biết được ngươi thật sự chính là thứ gì “

Bất Diệt tỏ vẻ ngạc nhiên

“Thật sao ? Nói thử ra xem nào “

Khải Nguyên chậm rãi nói bằng thanh âm lạnh lùng

“Một oán niệm u uất và cực kì nặng nề ... Có thể xem như ngươi là một hồn ma ... nhưng không ... ngươi đặc biệt hơn chúng ... Ngươi là một thực thể hoàn chỉnh, có khả năng trực tiếp sát thương, nhưng ta vẫn chưa biết được trạng thái tồn tại đó thật ra là như thế nào ... Trên đời quả thật vẫn còn có rất nhiều bí ẩn chưa thể giải đáp được ... “

Bất Diệt đứng lặng người, không nói gì, thân ảnh của Khải Nguyên nhạt dần rồi hóa thành tàn tro bay tứ tán, hiển nhiên là chân thân của hắn đã rời khỏi hiện trường được một lúc.

Chính xác là Khải Nguyên đã lẳng lặng bỏ đi sau khi thực hiện sát chiêu thứ 17 bất thành ...

“Một kẻ rất thú vị ... “ – Bất Diệt lẩm bẩm trong cổ họng

Ngoài khơi hải phận Ireland, chiếc tàu ngầm nguyên tử tối tân của Kane Deviance đã trồi lên khỏi mặt nước, hiện đang áp sát vào chiến hạm Deadly Shark

Những khẩu pháo hạng nặng trên chiến hạm Deadly Shark đã chĩa về phía chiếc tàu ngầm từ lúc nó mới vừa xuất hiện, thế nhưng chưa một phát súng nào được bắn ra cả. Là bậc thầy trong lĩnh vực khoa học quân sự, Victor Cedric hiểu rằng chiếc tàu ngầm này chính là một quả bom nguyên tử khổng lồ, nếu như nó nổ tung thì cả ông ta và tất cả những người có mặt trên chiến hạm Deadly Shark nặng thì sẽ phải tan thành tro bụi, còn nhẹ nhất thì chiến hạm sẽ bị dư chấn đánh chìm, họ sẽ phải khốn đốn giữa biển khơi bao la nhiễm đầy chất phóng xạ bị rò rỉ.

Nhưng Kane Deviance vẫn không nóng vội động thủ, anh ta hạ lệnh cho thủ hạ điều khiển tàu ngầm cặp sát theo chiến hạm với mục đích dường như là câu giờ cho một mưu toan nào đó ...

Một quang lửa lớn tựa như một ngôi sao băng rực cháy rơi xuống từ bầu trời rồi hóa thành một nam nhân tóc bạc đứng trước mặt Victor Cedric

“T – 17 thì ra là ngươi, người quen cũ. Vẫn khỏe chứ ? “ - Victor nhìn Khải Nguyên, giọng có vẻ giễu cợt

Thập nhị dị nhân không ai bảo ai, lẳng lặng bày trí đội hình bao vây Khải Nguyên vào giữa

Khải Nguyên thâm trầm nói

“Đừng gọi ta bằng cái tên đó. Ông thừa biết rằng ta đến đây vì mục đích gì “

Victor cười nham hiểm

“Đoạt lại chiếc hộp Pandora phải không ? Chính phủ Mĩ đã chi cho người bao nhiêu thế ? Hay là họ đã hứa sẽ đáp ứng cho người một điều kiện gì đó ? Người thật là một kẻ tráo trở, lần đó người đã nói rằng nếu như ta có thể đoạt được chiếc hộp Pandora từ tay người và U Minh tuyệt địa thì nó sẽ trở thành vật sở hữu của ta kia mà ...”

Khải Nguyên quắc mắt nhìn Victor, giọng nói lạnh lạnh

“Theo ta nghĩ, kẻ tráo trở chính là kẻ thừa nước ****c thả câu, nhân lúc hai bên lưỡng bại câu thương mà lén lút ám toán ... Không sao cả, thắng làm vua, thua làm giặc, tráo trở có thể được che đậy bằng một từ gọi là ‘mưu trí’. Có đúng thế không nào ? “

Victor gật gù

“Chính xác như thế, người quả thật rất hiểu ý ta. Muốn thành đại sự thì đương nhiên là phải bất chấp thủ đoạn “

Trên khuôn mặt lạnh lẽo của Khải Nguyên nở ra một nụ cười vô hồn

“Ban đầu ta định đoạt lấy chiếc hộp Pandora từ tay người, nhưng đã có một số việc xảy ra làm cho ta phải suy nghĩ lại. Chẳng những ta sẽ không quan tâm đến chiếc hộp đó nữa mà ta sẽ cho không người một vật rất có giá trị. Vật này được gọi là “Chìa khóa của địa ngục”, chắc chắn là người biết nó dùng để làm gì ... “

Nói đoạn, Khải Nguyên lấy trong người ra một mảnh sắt có hình dáng giống như một văn tự cổ xưa, ném về phía Victor, lớn tiếng ra lệnh

“Tất cả rút lui “

Chiếc tàu ngầm lặng lẽ chìm xuống mặt nước, Khải Nguyên đợi thêm chừng nửa giờ để chắc chắn là Kane Deviance đã rời khỏi phạm vi tác xạ của chiến hạm rồi hóa thành một quãng lửa cháy rực bay đi mất dạng

Khi Ván Thiên mở mắt tỉnh dậy, trời đã xế trưa

Tiếng sóng vỗ rì rào xung quanh, một mùi hôi tanh thoang thoảng, chàng nhận ra mình đang nằm trên khoang của một chiếc tàu đánh cá.

Chiếc tàu này đang chậm chạp di chuyển trên đại dương mênh mông ...

Khi Ván Thiên bước vào buồng lái, chàng nhìn thấy hai nữ nhân. Nghe động, họ vội vã quay lại rồi thốt lên gần như cùng một lúc

“Cung chủ ... Người đã tỉnh lại rồi ... “

“Ván Thiên, cuối cùng thì anh cũng đã tỉnh lại. Anh làm em lo quá ... “

Hai nữ nhân này, một người là Băng Tâm, người kia chính là Tú Văn ...

Ván Thiên xoa đầu, cố nhớ lại những việc đã xảy ra, nhưng tất cả vẫn là một khoảng mơ hồ. Chàng hướng về phía Tú Văn, hỏi

“Đã có chuyện gì xảy ra ? Vì sao ta lại ở đây ? Những người khác đâu cả rồi ? “

Tú Văn liền trả lời

“Những tỉ muội khác đã rút lui bằng đường bộ, hiện vẫn chưa nhận được tin tức của họ ... Vì chiếc thuyền này hơi nhỏ cho nên sẽ hơi bất tiện nếu như tất cả cùng sử dụng phương tiện này ... Đêm qua, có một nữ nhân mang cung chủ đến chỗ bọn thuộc hạ, lúc đó cung chủ đã mê mẩn bất tỉnh. Người này chỉ nói vài câu rồi bỏ đi, thân pháp rất nhanh, bọn thuộc hạ mãi lo cho cung chủ nên nhất thời sơ suất, không kịp đuổi theo ...”

Ván Thiên ngẫm nghĩ một lúc, hỏi

“Có phải đó là một thiếu nữ trẻ tuổi mặc áo choàng màu đen không ? “

Tú Văn lắc đầu

“Không phải ... Người này có khuôn mặt mang những đường nét của chủng tộc châu Á, nhưng lại có đôi mắt màu xanh, cô ta mặc y phục bó sát toàn thân, khá giống với trang phục của binh lính đặc nhiệm ... “

“Nữ nhân đó đã nói những gì ? “ – Ván Thiên lại hỏi

Tú Văn nhăn trán, cố hồi tưởng lại

“Nữ nhân đó bảo chúng tôi đưa cung chủ rời khỏi hiện trường ... Cô ta còn nói một câu khá khó hiểu, nó gần như không nhớ được cụ thể nội dung, chỉ nhớ đại ý là khuyên chủ nhân đừng nên can thiệp vào việc gì đó của Linh Không phải ... “

Ván Thiên không nói thêm gì nữa, chậm rãi bước ra ngoài boong tàu, ngồi nghĩ ngợi mông lung. Chàng linh cảm rằng đêm hôm qua đã có một sự kiện lớn xảy ra. Trước lúc cuộc tập kích bắt đầu, chàng đã cảm nhận thấy khí tức của một vài cường giả thoảng ẩn thoảng hiện bên trong khu biệt thự, thế nhưng

mãi vẫn không thể tìm được vị trí chính xác của những cường giả đó. Liệu những cao thủ có hành vi lên lút đó có quan hệ gì với những người đã tiến hành cuộc đột kích bằng súng ống? Mục đích thật sự của họ là gì?

“Chắc chắn là không chỉ có một thế lực ...” – Vãn Thiên lẩm bẩm

Vãn Thiên quyết định gạt bỏ những suy tư đó sang một bên để tập trung suy nghĩ về một vấn đề khác: những dự định cho tương lai.

“Nữ nhân mà mình đã gặp lúc bị Sát Quỷ biệt đội bắt giữ, cô ta tên gọi là Jenny thì phải... Có vẻ như cô ta là một pháp sư hắc ám có thực lực. Có lẽ mình nên đi tìm cô ta thử xem sao, biết đâu cô ta lại biết được chút manh mối gì đó về thứ tà thuật mà Julie đã sử dụng để phong tỏa kí ức của mình... À, vẫn còn một người nữa, con gái của Nhục Mộng – Dạ Lan, cô ta dường như cũng biết một ít về quá khứ của mình... Nhưng nhất thời mình vẫn chưa biết được là phải bắt đầu tìm kiếm cô ta từ đâu...”

Một đôi tay mềm mại lặng lẽ ôm chặt lấy Vãn Thiên từ phía sau, một mùi hương nữ nhân quen thuộc xộc vào mũi chàng.

Vãn Thiên mỉm cười, nhẹ nhàng ngả người về phía sau, chàng cảm nhận thấy một cảm giác đàn hồi, ấm áp từ khuôn ngực rất đỗi phong mãn của nữ nhân. Gió mát, nắng vàng, biển xanh và một nữ tử ở bên cạnh, còn gì tuyệt vời bằng, việc gì lại phải nghĩ đến những thứ rối rắm đó cho nặng đầu...

“Bộ ngực của em thật tuyệt...” – Vãn Thiên nhắm mắt, giọng nói có vẻ mơ màng

Băng Tâm hơi đỏ mặt, đẩy Vãn Thiên ra, tỏ vẻ giận dữ

“Đồ bại hoại xấu xa... Đầu óc lúc nào cũng nghĩ đến những việc không đúng đắn đó... Nói cho em biết đi, ngoài những ham muốn tình dục ra, trong lòng anh có còn chút tình cảm nào khác dành cho em không?”

Vãn Thiên ngồi dậy, ôm Băng Tâm vào lòng, giọng nói ngọt như mật

“Không biết nữa... Anh chỉ biết rằng mình muốn được ở bên cạnh em suốt cuộc đời này, muốn quan tâm chăm sóc cho em thật chu đáo, và quan trọng nhất là muốn cùng em làm một việc mà cả hai chúng ta đều thích...”

Trong lòng Băng Tâm dâng tràn nhiều cảm xúc khó tả, cô ngượng ngập mãi không nói nên lời, bèn hé mở đôi môi xinh, hàm răng trắng bóng như ngọc cắn mạnh vào bả vai Vãn Thiên đau nhói. Vãn Thiên thoáng giật mình, trong đầu nảy sinh một ý nghĩ xấu xa, chàng đè Băng Tâm xuống, nhanh như chớp cởi bỏ những chiếc cúc áo, để lộ đôi nhũ phong no tròn phập phồng theo từng hơi thở của nữ nhân.

Ánh mắt Vãn Thiên chột lóe sáng, đôi ma thủ không ngừng xoa nắn một bên nhũ phong đầy gợi cảm, miệng mở hờ, đặt lên trên vị trí nhạy cảm nhất của bên nhũ phong còn lại, giọng nói đầy tà ý

“Dám cắn anh à, anh sẽ trả đũa lại em... Ở vị trí này nhé...”

Băng Tâm kinh hoàng, vùng vẫy liên tục

“Đừng... Không được... Hàm răng của anh nhọn lắm, sẽ làm em bị thương mất... Thả em ra...”

Đã từng thấy Vãn Thiên cắn đứt cổ họng những sát thủ truy sát chàng để hút máu, Băng Tâm không thể không lo ngại rằng trong lúc cao hứng, mất kiểm soát chàng có thể sẽ làm tổn thương đến đường cong kiêu hãnh nhất của cô.

Chiếc lưỡi tham lam của Vãn Thiên không ngừng dạo quanh khu vực đồi núi trắng đẹp mon mọn, giọng nói ngập tràn dục vọng cất lên

“Chúng ta sẽ động phòng với nhau ngay bây giờ và ngay tại nơi này nhé, tân nương của anh...”

Không một lời đáp, Băng Tâm cuồng nhiệt quấn lấy Vãn Thiên, hai thân thể như hòa vào làm một, chuyển động với tiết tấu càng lúc càng nhanh dần.

Trong lúc đắm chìm trong biển sâu tình ái, cả hai không hề biết rằng đã có một biến cố xảy ra. Động cơ của chiếc tàu đánh cá bỗng kêu lên lục khục một lúc rồi tắt hẳn...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 67: Tu Viện Bí Ẩn

Mây tan mưa tạnh, Băng Tâm nằm nghỉ ngơi trong vòng tay của Vãn Thiên, cả người mềm rũ vô lực, đến động đậy một ngón tay cũng chẳng buồn.

Hoàn toàn ngược lại so với Băng Tâm, Vãn Thiên vẫn không hề tỏ ra mệt mỏi chút nào, mà trái lại thần thái lại sáng thêm vẻ tinh anh, sung mãn.

Bất giác, ánh mắt của hai người chạm vào nhau rồi cùng dừng lại một lúc thật lâu, phát hiện thấy một chút u uất trong đôi mắt của Băng Tâm, Vãn Thiên khẽ hỏi

“Em làm sao thế ? Trong lòng cảm thấy không vui ư ? “

Băng Tâm cúi mặt xuống, cổ gấu sự buồn bã trong đôi mắt

“Em hỏi thật, ngoài em ra, anh đã có không ít nữ nhân khác, có đúng thế không ? “

Vãn Thiên thành thật trả lời

“Nữ nhân đầu tiên của anh tên là Huyền Vũ, một trong tứ linh của U Minh tuyệt địa ... Những việc xảy ra sau đó thì anh nhất thời chưa nhớ rõ được ... Chỉ biết là dường như anh đã trải qua một đoạn tình duyên với một nữ pháp sư hắc ám tên là Jenny ... À ... còn về phần nữ nhân tên gọi là Dạ Lan mà có lần anh đã nói với em, sư phụ em trước khi chết đã nói rằng Dạ Lan chính là đứa con gái bị thất lạc của bà ấy ... “

Sắc diện Băng Tâm bỗng biến đổi, cô nắm chặt đôi tay Vãn Thiên, khẩn trương nói

“Thật vậy sao ? Thế bây giờ cô ấy đang ở đâu ? “

Vãn Thiên thở dài

“Anh không biết ... Dạ Lan đã rời bỏ anh cách đây cũng khá lâu rồi ... “

Đôi vai Băng Tâm bỗng run lên nhẹ nhẹ, giọng nói đầy xúc động

“Trên đời này, có lẽ sư phụ là người yêu thương và đối xử với em tốt nhất. Sinh mệnh của con người thật mong manh, sư phụ đã lìa khỏi trần gian này mà vẫn chưa được gặp lại đứa con duy nhất của mình ... Tìm được nhi nữ bị thất lạc của sư phụ, quan tâm chăm sóc cho cô ấy thật tốt, đó là những việc duy nhất em có thể làm được để báo đáp mối ân tình của sư phụ đã dành cho em ... Còn anh nữa, đã cùng với người ta trải qua một đoạn nhân duyên thì phải có trách nhiệm ... Anh nhất định phải ... “

Vãn Thiên mặt mày nhăn nhó, ngắt lời

“Được rồi ... Anh hiểu mình phải làm gì mà ... “

Nhưng trong lòng chàng lại nghĩ

“Dạy cho cô ta thứ công phu độc địa đó, thế thì có gì là tốt kia chứ ... “

Đôi mắt Băng Tâm long lanh ngấn lệ, nhìn mông lung như đang hồi tưởng lại một điều gì đó từ quá khứ

“Sau khi sinh ra em không lâu, mẹ em mắc phải bạo bệnh, từ trần ... Cha em là một người đàn ông vô tâm, không hề đoái hoài gì đến em dù chỉ một chút mà chỉ chuyên tâm đi tìm người nối dõi cho gia tộc ... Về tiền bạc thì ông ấy chu cấp cho em không thiếu, nhưng thứ mà em cần nhất là tình yêu thương thì không có, dù chỉ một chút ... Cũng bởi vì vậy mà em nhanh chóng sa ngã vào con đường hoang đường, trác táng ... Năm vừa tròn 16 tuổi, em bị một nhóm nam nhân vốn là những công tử ăn chơi lăm tiền nhiều của chuốc rượu say rồi cướp đi sự trong trắng ... Sau khi tỉnh dậy và biết rõ mọi sự việc, em đã kêu khóc rất nhiều, lại còn dọa sẽ tố cáo họ ra tòa, thế là họ quyết định hạ sát em để diệt khẩu. Họ mang em đến bờ sông, buộc em vào một tảng đá, định quăng xuống sông, nhưng ông trời vẫn chưa để cho em chết, lúc đó sư phụ vô tình đi ngang qua và người đã cứu sống em, cũng như giặt sạch toàn bộ bợn lòng lang dạ sói đó ... Sư phụ đối xử với em rất tốt, yêu thương và quan tâm chăm sóc cho em như thể con gái ruột của bà ấy ... Em chỉ ở cùng sư phụ 2 năm, sau đó người phải trở về Thiên Hoa cung ... “

Băng Tâm ngưng lại một lúc, chuyển ánh mắt nhìn thẳng vào Vãn Thiên

“Còn lại một mình, em quyết tâm tu luyện bí thuật mà sư phụ đã để lại để trở thành một nữ cường giả, để cho nam nhân trong thiên hạ biết rằng nữ giới không phải chỉ là cái bóng của họ ... Nhưng trên đời này thật sự là có báo ứng, tu vi không phải do tự thân mình luyện nên thì sớm muộn rồi cũng sẽ mất đi ... Em đã gặp phải anh, bị anh lấy mất thành quả tu luyện, lại còn bị anh bắt đi ... Quảng thời gian đó, ban đầu thì em rất oán ghét anh, nhưng sau khi ở gần anh một thời gian, mọi thứ đã thay đổi ... Đến khi phải rời xa anh, em nhận ra rằng mình rất quyến luyến anh, bất luận là đang làm việc gì em cũng đều nghĩ về anh ... Em hiểu, anh chính là người mà số phận đã chọn cho em, người sẽ mang đến hạnh phúc cho em ... “

Giọng nói của Băng Tâm nhỏ dần rồi nghẹn lại, cô òa lên khóc nức nở. Vãn Thiên nhất thời cũng không biết mình nên nói gì, những lời đường mật chuyên dùng để dụ dỗ nữ nhân có vẻ như không có tác dụng lắm trong hoàn cảnh này, chàng giang rộng vòng tay, ôm lấy Băng Tâm vào lòng, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, ánh mắt ôn nhu, triu mến như một lời hứa hẹn chắc chắn.

Hai người cứ thế mà ôm chặt lấy nhau, như thể trên đời không có thứ gì có thể chia cách họ. Mãi một lúc sau, nhận ra rằng Băng Tâm đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, Vãn Thiên nhẹ nhàng đặt cô nằm lên giường, sau đó quyết định đến buồng lái để trao đổi một số việc với Tú Vãn

Vừa đặt chân vào buồng lái, chàng liền cảm thấy có gì đó không ổn. Phía sau bánh lái chẳng hề có ai cả, tiếng nổ động cơ cũng đã tắt hẳn. Con tàu đã trôi tự do trên biển được một lúc ...

Vài phút sau, một nắp hầm trên sàn tàu bật mở, Tú Văn lồm cồm chui ra, mặt mũi lấm lem, tay chân dính đầy dầu máy và cặn bẩn. Vừa nhìn thấy Văn Thiên, Tú Văn hồi hả lên tiếng

“Cung chủ ... Không ổn rồi, động cơ đã bị hỏng, thuộc hạ đã cố gắng sửa chữa, nhưng không làm được ... Thuộc hạ thật là vô dụng ... “

Văn Thiên khẽ lắc đầu, ôn tồn nói

“Không phải lỗi của cô ... Nữ nhân vốn là không rành rẽ cho lắm về máy móc mà ... “

Nói đoạn, chàng liền chui xuống hầm máy, rồi hơn một giờ sau lại chui lên buồng lái, khắp người lấm lem dầu không kém gì Tú Văn lúc này. Nhìn thấy vẻ lo lắng trên khuôn mặt Tú Văn, Văn Thiên nhún vai, nói

“Bỏ tay rồi ... Cô mua chiếc tàu này từ ai vậy ? “

Tú Văn ấp úng

“Thuộc hạ không mua , mà trộm nó từ một bến tàu ... Kinh phí hoạt động của bọn thuộc hạ quả thật là rất eo hẹp ...”

Văn Thiên mỉm cười, gõ nhẹ vào đầu Tú Văn, nói

“Ngốc à, đi ăn trộm thì cũng phải biết chọn đúng đối tượng chứ. Ta đoán chắc là cái chỗ mà cô đã trộm lấy chiếc tàu này không phải là một bến tàu, mà là một xưởng sửa chữa tàu biển, và cô đã lấy đúng phải một chiếc tàu hỏng đang được sửa chữa rồi. Cho nên việc gặp sự cố giữa đường cũng không có gì là lạ cả “

Tú Văn cúi đầu, tỏ vẻ biết lỗi

“Thuộc hạ ngu ngốc ... Xin cung chủ trách phạt ... “

Văn Thiên cười ha hả

“Phạt gì mà phạt chứ, chẳng lẽ lại đem cô đi bán vào thanh lâu, hay là lột trần cô ra mà đánh vào mông. Nói cho ta biết, chúng ta còn cách đất liền bao xa ? “

Tú Văn e dè nói

“Khoảng độ vài hải lý thì phải ... Có thể là 4, hay 5 hải lý gì đó ... “

Văn Thiên liền quyết định

“Tạm thời cứ trôi dạt trên biển như thế này, khoảng độ 1 ngày nữa nếu không thấy tàu thuyền nào đi ngang qua, có thể chúng ta sẽ phải tìm một cách nào đó để bơi vào bờ “

Nhưng mãi đến khi đêm xuống, vẫn không có một chiếc tàu nào đi ngang qua cả. Văn Thiên thất vọng bèn trở lại khoang tàu, leo lên giường nằm, định chợp mắt một lúc. Vừa đặt lưng xuống giường, chàng bỗng nghe thấy tiếng gọi thất thanh của Tú Văn vọng lại từ buồng tàu

“Cung chủ ... Dưới biển có rất nhiều cá mập ... “

“Mặc kệ chúng “ – Văn Thiên lười nhác lên tiếng

Tú Văn lại hồi hả nói

“Cung chủ mau ra xem ... Có điều gì đó không ổn thì phải ... Những con cá mập này đang rất kích động ... “

Văn Thiên vội chụp lấy Tử Vong kiếm, loáng cái đã xuất hiện trên boong tàu, nhìn chăm chú theo hướng Tú Văn vừa chỉ. Trên mặt biển xuất hiện hàng trăm con cá mập trắng lớn nhỏ, đáng vẻ của chúng trông rất khản trương, như thể đang trốn tránh một mối nguy hiểm từ dưới đáy biển

Một con cá mập lớn phóng vọt khỏi mặt biển, nhưng nhanh chóng bị tóm gọn bởi một thứ gì đó trông tựa như xúc tu của một con bạch tuộc khổng lồ. Con cá mập xấu số vùng vẫy trong tuyệt vọng trước khi bị lôi tuốt xuống đáy biển, mất tích. Lần lượt hàng chục con cá mập khác nối đuôi nhau chịu chung số phận, bị vùi bạch tuộc quấn lấy, nhấn chìm trong làn nước tối tăm, lạnh giá

Cách chiếc tàu chừng vài chục mét, mặt biển bỗng nổi lên vô số bóng khí, thanh âm ừng ực không ngừng phát ra, như thể tiếng thở mạnh của một quái vật khổng lồ.

Một sinh vật hình cầu, đường kính hàng chục mét với những xúc tu dài lê thê ngoe nguẩy liên tục trôi lên khỏi mặt nước. Cưỡi trên đầu sinh vật đó là một bóng người quái dị gầy khẳng khiu như cây tre.

Tú Văn sợ chết khiếp, đôi chân như mềm nhũn ra, ngã ngồi trên sàn tàu. Trái lại, Vần Thiên không hề tỏ vẻ sợ hãi chút nào, chàng cảm thấy tâm linh thoáng xao động, sinh vật lạ chẳng những không mang đến cảm giác đe dọa mà trái lại, có vẻ gì đó khá quen thuộc đối với chàng ...

Vần Thiên bắt giác thốt lên một câu vừa hiện ra từ trong sâu thẳm tiềm thức của chàng

“Leviathan, một sinh vật lưỡng cư huyền bí hình cầu, toàn thân có vảy dày bao bọc, thích sống dưới đáy biển, tính cách tham ăn, nhát gan ... “

Leviathan nhanh chóng rẽ nước bơi đến bên cạnh chiếc tàu đánh cá, cái miệng rộng của nó hé mở , phát ra một thanh âm non nớt như trẻ con

“Chủ nhân, cuối cùng thì tôi cũng gặp lại người ...”

Bóng người trên đầu Leviathan cũng phóng vọt đến bên cạnh Vần Thiên, quỳ xuống cung kính nói

“Chủ nhân ... Bấy lâu nay người bỏ đi đâu vậy ? Thuộc hạ rất lo lắng cho người ... “

Đây quả thật là một quái nhân, cao hơn 2 mét, thân thể khô héo chỉ còn da bọc xương. Vần Thiên không hề cảm thấy chút dấu hiệu của sự sống nào từ người này, hiển nhiên là vì hắn ta chính là một cương thi ...

Tú Văn kinh hãi, hết nhìn hai quái vật vừa xuất hiện lại liếc mắt sang Vần Thiên. Cô tự hỏi rằng không biết vị cung chủ tân nhiệm này thân phận thật sự là như thế nào mà lại được những sinh vật khủng khiếp đó gọi là chủ nhân ...

Cố nhân gặp lại, những đoạn cố sự lập tức được kể ra. Vần Thiên biết được quái nhân trước mặt chàng tên gọi là Nick, vốn là một cương thi đã từng được chàng thu nhận làm thuộc hạ ở thị trấn Anajiri. Một vài kí ức tái hiện lại trong đầu Vần Thiên, nhưng dường như tất cả vẫn còn khá mơ hồ ...

Lại nói về quái vật hình cầu, ban đầu Kane Deviance quyết định dùng Leviathan để đối phó với chiến hạm Deadly Shark. Nhưng vừa được thả ra, con quái vật đã nhanh chóng biến mất sau làn nước, trong sự ngỡ ngàng cực độ của Kane và Jenny. Bơi lượn thỏa thích một lúc lâu, Leviathan tình cờ trông thấy Nick đang trôi dạt lênh đênh, vốn bị nhốt chung trong cùng một không gian ma thuật, cả hai không hề xa lạ gì với nhau, lập tức bắt tay hợp tác cùng nhau. Do bị bỏ đói lâu ngày, Leviathan theo tiếng gọi của cái dạ dày rỗng không, đuổi theo xoi tái đàn cá mập, rồi tình cờ gặp lại Vần Thiên – chủ nhân thật sự của nó ...

Vần Thiên mừng rỡ ra mặt, quay sang đỡ Tú Văn đứng dậy, miệng nói

“Hãy mau gọi Băng Tâm dậy, chúng ta đã có phương tiện để trở về đất liền rồi “

Tú Văn nghi hoặc nhìn Leviathan, hỏi

“Phương tiện ... Chẳng lẽ lại chính là con quái vật này ? “

Vần Thiên mỉm cười, gật đầu

“Phải, nếu ta nhớ không nhầm thì con vật này di chuyển trên cạn và trong không trung chậm còn hơn cả rùa, nhưng ở dưới nước thì tốc độ còn hơn cả tàu cao tốc đấy “

Ít phút sau, Tú Văn dắt tay Băng Tâm rụt rè bước ra boong tàu, Vần Thiên không tỏ ra e ngại phóng thẳng lên người Leviathan, tay bám lấy một xúc tu dài của nó. Leviathan rất hiểu ý chủ nhân, liền dùng xúc tu nhắc bổng 3 người đang ở trên boong tàu, đặt họ lên mình nó, những xúc tu quấn ngang eo hông họ chặt chẽ như những sợi dây an toàn

Vần Thiên vỗ về Leviathan, hạ lệnh

“Đưa ta vào đất liền đi nào “

Tiếng la hét thất thanh của hai nữ nhân vang lên, Leviathan lướt đi như xé gió, theo một phương hướng mà nó đã định sẵn từ trước. Vốn là một sinh vật đã sống hàng ngàn năm, việc định hướng đối với nó chẳng hề có chút khó khăn gì, chưa đến nửa giờ sau, bờ biển lởm chởm đá đã hiện ra trước mắt tất cả

Khi vừa đặt chân lên bãi biển, Băng Tâm và Tú Văn chỉ đi được vài bước lão đảo rồi khụy xuống, nôn thốc nôn tháo tất cả những gì đang có trong bụng ra. Nick và Vần Thiên vẫn vô sự, chàng vỗ nhẹ vào đầu Leviathan, tỏ vẻ hài lòng, quái vật bỗng thu nhỏ kích thước chỉ còn lớn bằng một quả bóng tennis, chậm chạp bay lên khỏi mặt đất rồi đáp xuống trong lòng bàn tay của Vần Thiên.

Vần Thiên ngắm nghía Leviathan một lúc, sau đó bỏ nó vào trong người , hướng về phía Nick, lên tiếng

“Ta đi trước quan sát xung quanh xem thế nào, anh bạn hãy đợi ta ở đây nhé, nhớ bảo vệ 2 nữ nhân này thật chu đáo “

Nói đoạn, chàng quay lưng phóng vọt vào màn đêm.

Sau đó khoảng một giờ, Vần Thiên trở lại, ném cho Nick một chiếc áo khoác dài có mũ trùm đầu, nói

“Anh bạn hãy tạm thời mặc thứ này vào , hình dáng của anh bạn có hơi đặc biệt một chút, sẽ rất dễ bị người ta chú ý ... Cách đây chừng 5 hay 6 cây số gì đó có một thị trấn nhỏ, chúng ta sẽ khởi hành đi đến đó “

Đó là một thị trấn nhỏ thuộc địa phận Ireland, trông có vẻ nghèo nàn với chừng năm chục nóc nhà, cư dân ở đây toàn bộ đều thuộc chủng tộc châu Âu, đa phần sống bằng nghề đánh cá.

Khi 4 người Vấn Thiên đến, những cư dân bản địa chỉ liếc mắt nhìn sơ qua rồi trở về với công việc mà họ đang làm dở dang, hoàn toàn không biểu lộ bất cứ thái độ nào cả.

“Thật chẳng hiểu khách chút nào ... “ – Vấn Thiên rút ra nhận xét

Một nam nhân độ tuổi khoảng chừng ngoài 40, miệng ngậm tẩu thuốc, tình cờ nghe thấy câu nói của chàng, liền lạnh nhạt lên tiếng

“Trông các anh có vẻ giống như là dân nhập cư bất hợp pháp từ châu Á thì phải. Cũng chẳng sao, các anh sẽ có tất cả những gì mình muốn, miễn là có đủ tiền để chi trả cho những thứ đó “

Vấn Thiên cố tạo ra vẻ thân thiện, dốc túi lấy ra một nắm tiền mặt và một chiếc thẻ tín dụng. Nam nhân trung niên liếc nhìn sơ qua chiếc thẻ tín dụng mà Vấn Thiên đang cầm, nói

“Thẻ tín dụng của Anh quốc, có thể sử dụng tại đây nhưng phải trả thêm chút ít gọi là “phí chuyển đổi “ “

“Là thẻ nào ? “ – Vấn Thiên tò mò hỏi

Nam nhân trung niên cười đáp

“Trong thị trấn có một ngân hàng nhỏ, nó mở cửa từ 9 giờ sáng cho đến 5 giờ chiều, nếu như anh bạn rút ra 1000ro thì họ chỉ đưa cho anh bạn 900ro mà thôi. 100ro được tính là phí dịch vụ chuyển đổi “

Vấn Thiên nét mặt vẫn tươi cười thân thiện nhưng trong lòng thầm mắng

“Cư dân Ireland thật là những kẻ khó ưa ... Chửi cha cái tổ tiên Celtic của chúng mày, quân cướp cạn ... “

Tú Vãn kéo áo Vấn Thiên, nói nhỏ vào tai chàng

“Trong thẻ cũng chỉ còn khoảng 1000ro mà thôi ... Thuộc hạ xin lỗi, thưa cung chủ ...”

Vấn Thiên thở dài

“Không sao ... Cũng đủ để sống được một thời gian ... Chúng ta sẽ ở lại thị trấn này vài ngày rồi tính tiếp ... “

Đồng hồ chỉ 3 giờ sáng, vẫn chưa đến giờ ngân hàng mở cửa, Vấn Thiên quyết định đi tìm một nơi trú thân tạm thời. Chàng cố ý chọn một motel trông có vẻ tồi tàn vì biết rằng ở những nơi như thế này, việc kiểm tra giấy tờ tùy thân của khách vắng lại là điều hoàn toàn không xảy ra. Để lại Nick trong căn phòng trọ vì cho rằng ngoại hình của hắn không thích hợp để lộ diện trước nhiều người, Vấn Thiên dẫn theo Băng Tâm và Tú Vãn xuống nhà hàng nhỏ bày trí sơ sài của motel để ăn uống một chút cho lại sức, lúc này sắc mặt của 2 người đó trông xanh mướt như tàu lá ...

Trong lúc chờ đợi thức ăn được dọn ra, chàng liếc nhìn vu vơ qua cửa sổ, lập tức để mắt đến một khối kiến trúc có vẻ cổ kính và u ám tọa lạc trên một ngọn đồi ở phía đối diện

“Nơi đó thật ra là thế nào nhỉ “ – Vấn Thiên chau mày, lẩm bẩm

Một nam nhân nồng nặc mùi rượu, chiếc mũi đỏ gay ngồi gần đó vô tình nghe thấy, liền bước đến bên chàng, nói bằng giọng lè nhè

“Tôi có thể cho anh biết ... Hic ... Nhưng anh phải mua cho tôi một ly whisky lớn nhé ... “

Vấn Thiên gọi 2 ly whisky lớn, đưa một ly cho nam nhân mũi đỏ, còn ly của mình chàng chỉ nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt xuống bàn.

Nam nhân mũi đỏ nốc một hơi cạn sạch, nở nụ cười ngớ ngẩn nói

“Đó là một tu viện ... Tu viện thánh Patricia ... Những nữ tu sống trong đó đều thuộc một dòng tu kín, hầu như không hề bước ra ngoài lấy nửa bước ... Những nhu yếu phẩm của tu viện đều đặt hàng để người ta mang lại ... “

Con sâu rượu mặt dày mày dạn nhón tay lấy ly rượu của Vấn Thiên, nốc sạch rồi khề khà bước ra ngoài, vừa đi vừa hát một bài dân ca Ireland bằng chất giọng bết nhè

Vấn Thiên ngồi quay mặt về phía tu viện hồi lâu, bỗng đứng dậy, đến bên Tú Vãn, dúm một vật gì đó vào tay cô, nói khề

“Toàn bộ mọi việc ở đây ta giao lại cho cô đấy, hãy thu xếp thật chu đáo. Ta có việc phải đi, sẽ trở lại trong thời gian sớm nhất có thể “

Chàng vừa trông thấy một bóng người di chuyển một cách lén lút bên hông tu viện, với tốc độ nhanh như ma quỷ, chỉ một cái nhún chân nhẹ nhàng đã phóng qua hàng rào cao đến gần 3 mét. Tất cả những việc đó diễn ra trong vòng chưa đến 3 giây, hiển nhiên là những người bình thường không thể nào thấy kịp, và cho dù có lơ nhìn thấy, họ cũng đều tưởng mình đã gặp phải ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 68: Cố Sự

“Là hấp huyết quý, nhưng thành quả tu luyện chưa cao lắm, chắc là kẻ này chỉ mới sống được khoảng 100 ... à không ... 50 năm trở lại mà thôi” – Sau khi dùng Huyết nhân cẩn thận đánh giá đối tượng, Văn Thiên rút ra nhận xét

Nếu xét về niên kỉ thì Văn Thiên vẫn thua kém so với kẻ mà chàng đang lén lút bám theo. Nhưng bản thân đã trải qua không ít biến cố khó khăn, đã đối mặt không ít lần với hiểm nguy cũng như đã từng gặp được một số cơ duyên kì diệu, chàng vẫn có thể tự tin rằng mình đủ khả năng để đối phó với những việc tồi tệ nhất có thể xảy ra.

Thích một mình phiêu lưu mạo hiểm vốn là bản tính cố hữu của Văn Thiên.

Cảm giác trực tiếp đối đầu với nguy hiểm mang đến cho chàng một loại kích thích khoái cảm không thể tả, Văn Thiên không thể thừa nhận rằng mình rất yêu thích loại cảm giác đó.

Chàng không ngừng tự nhắc nhở mình

“Dù gì đi nữa mình vẫn còn nguồn sức mạnh của Huyết thần mà ... Tuy nhiên, thứ này không nên lạm dụng bừa bãi, chỉ trong trường hợp bất khả kháng mới phải đem ra sử dụng ...”

Dưới ánh sáng mờ nhạt hắt lại từ xa, Văn Thiên nhận thấy kẻ mà chàng đang theo dõi mặc một bộ áo choàng tu sĩ đã ngả màu, dựa theo vóc dáng và điệu bộ thì chắc chắn đến 9 phần 10 đó là một nữ nhân ...

Nữ tu sĩ bí ẩn đi vòng ra sau những dãy nhà cổ kính, rồi dừng lại trước một ngôi nhà mái vòm, dường như là nhà mồ của tu viện – nơi lưu giữ những bình tro cốt của những nữ tu đã qua đời. Người này cẩn thận quan sát kĩ càng xung quanh trước khi đẩy cửa bước vào.

Khi Văn Thiên tiến vào nhà mồ, ngoài những dãy bình gốm lớn nhỏ được đặt trên những chiếc kệ dọc theo 4 bức tường, thứ duy nhất đập vào mắt chàng là một bức tượng được điêu khắc rất công phu trên đá cẩm thạch, nữ tu sĩ bí ẩn đã biến mất ...

Vốn từng là một tay trộm cổ vật chuyên nghiệp, chàng không gặp nhiều khó khăn trong việc xác định vị trí của cơ quan bí mật

“Bức tượng chúa Jesus bị đóng đinh trên thập tự giá này thoạt trông không có gì đặc biệt, nhưng nếu quan sát kĩ sẽ nhận ra vòng gai mà ông ta đang đội trên đầu được bố trí không cân đối cho lắm ...”

Vài viên gạch lát sàn nhà trước mặt bức tượng bỗng dời sang một bên, để lộ một miệng hầm tối om

“Thật là một nơi trú ẩn tốt cho hấp huyết quý, họ thích bóng tối và sự yên tĩnh ...”

Đường hầm chật hẹp dài vài chục mét dẫn đến một căn phòng ảm thấp và tối tăm. Thứ ánh sáng duy nhất ở đây đến từ vài ngọn đèn huỳnh quang mờ nhạt trên trần nhà, trong phòng bày trí vài dãy bàn dài làm từ thép không rỉ, trên đó đặt ngổn ngang những chai lọ, ống nghiệm đủ loại. Ở một góc phòng là một chiếc giường sắt chấn nệm trắng tinh, sạch sẽ, nữ tu sĩ bí ẩn đang ngồi bên cạnh một người đang nằm co rúm trong đồng chấn nệm đó

Nữ tu sĩ lấy trong người ra một vật, đưa cho người đang nằm trên giường nói

“Chủ nhân ... Người cảm thấy như thế nào rồi? Hãy xem tôi mang đến cho người thứ gì đây này ... Những túi máu tươi, tôi lấy cấp chúng từ bệnh viện, vẫn còn mới và thuộc nhóm máu hiếm mà người rất thích dùng ...”

Một thanh âm khàn **c cất lên

“Ngươi còn đem đến đây một vị khách không mời nữa đấy, có biết không hả đồ nô bộc ngu ngốc ...”

Vị “chủ nhân” gắng gượng ngồi dậy, gất lên

“Đã đến đây rồi thì ra mặt đi nào “

Trong sự ngạc nhiên của nữ tu sĩ, Vần Thiên xuất hiện từ trong bóng tối, nhanh chóng bước đến, vừa đi vừa lên tiếng như muốn trấn an

“Đừng sợ ... Tôi cũng như các vị, chúng ta đều là hấp huyết quý cả mà ... “

Vừa trông thấy hình dáng của vị “chủ nhân”, Vần Thiên bỗng rung mình, đó là một nữ nhân sắc mặt tái nhợt, thiếu mất đôi tay. Chẳng không thể không thừa nhận rằng đó đã từng là khuôn mặt của một nữ nhân hiếm có. Linh cảm bảo Vần Thiên rằng dường như chàng đã từng gặp qua người này trước khi bị mất trí nhớ ...

Nếu Nick có mặt tại đây, hẳn chắc chắn sẽ nhận ra đây chính là Yul – một nữ hấp huyết quý đã từng là quân sư của gia tộc Urlan ...

“Oan gia ngõ hẹp , cổ nhân nói chẳng sai ... “ – Vừa nhận ra Vần Thiên, Yul than thở

Nữ tu sĩ cũng phản ứng mãnh liệt khi nhìn thấy khuôn mặt của Vần Thiên, mũ áo choàng rơi ra, để lộ mái tóc màu nâu đỏ rối tung và một khuôn mặt mang vẻ đẹp phóng khoáng của phương Tây

Vần Thiên không nén nổi tò mò, hỏi một hơi mấy câu

“Bà thật sự biết tôi à ? Trông mặt bà cũng hơi quen đó nhưng nhất thời tôi không nhớ rõ bà là ai ... Quan hệ giữa chúng ta trước đây là như thế nào vậy ? Bà đang bị làm sao thế ? Bệnh ư ? Không ... Hấp huyết quý chúng ta hầu như có thể đề kháng được với tất cả bệnh tật của nhân loại mà ... Ai đã làm cho bà ra nông nổi này ? “

Yul tỏ ra mất bình tĩnh, hét lớn

“Thằng ranh con ... Muốn làm gì ta thì cứ việc, đâu cần phải làm trò như vậy ...Đừng nói với ta là ngươi bị té đập đầu vào đâu đó, hay là làm tình quá độ dẫn đến mất trí nhớ nhé ... “

Ánh mắt của nữ tu sĩ đã dán chặt vào Vần Thiên từ lúc chàng mới xuất hiện, đôi tay khẽ động như toan làm một điều gì đó, nhưng Yul đã lên tiếng ngăn cản

“Kelly, ngươi không phải là đối thủ của tên này đâu, đừng động thủ, nếu cố gắng chỉ hy sinh vô ích mà thôi ... “

Vần Thiên vẫn bình tĩnh như chưa có gì xảy ra, gãi đầu làm vẻ khổ sở nói

“Đúng là tôi có hơi háo sắc, nhưng làm tình nhiều quá bị mất trí nhớ thì quả thật là tôi mới nghe thấy lần đầu đấy ... Tôi cũng chẳng nhớ rõ nữa, hình như việc tôi bị mất trí nhớ có liên quan đến thanh kiếm này thì phải ...”

Vừa nói chàng vừa lấy Tử Vong kiếm đang đeo sau lưng, mở lớp vải bọc ra, cố ý để cho Yul trông thấy

Yul liếc nhìn thanh kiếm rồi cười rộ lên

“Ha ha ha ... Quả báo ... Từ đầu ta đã nhận ra rằng kiếm hồn đó không phải là thứ dễ bị khuất phục mà ...”

Vần Thiên thờ dài

“Kiếm hồn đã hóa thành hình người ... Là một nữ nhân ... à không ... nữ hấp huyết quý rất xinh đẹp, nhưng cũng rất hung dữ ... Cô ta mang đến cho tôi không ít rắc rối ... “

Chàng tỉ mỉ mô tả hình dáng của Julie cho Yul biết, bà ta nghe xong, trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, nói

“Đó rất có thể là nữ công tước Julie Norian trong truyền thuyết ... Bà ta là một nữ pháp sư tu luyện thuật hóa thân rất lợi hại, nhưng đã mất tích một cách đột ngột vào thời trung cổ ... “

Cảm nhận thấy ác cảm đối với mình đã bớt đi đôi chút, Vần Thiên dè dặt nói

“Này ... Chuyện cũ tạm thời bỏ sang một bên nhé, được không nào ... Hãy nói cho tôi biết, có phải bà đã trúng phải độc dược của gia tộc Deviance không ? Là ai đã hạ độc bà ? “

Yul nghiêng răng, đôi mắt long lên một cách giận dữ

“Tên khốn Vô Minh ... Ta đã giúp hẩn thi triển ”Di hồn hoá thân đại pháp”, hẩn lại trả ơn cho ta như thế, tiêm độc dược vào huyết mạch của kẻ mà ta sắp sửa hút máu ... Ta vừa hút một ít máu đã cảm thấy có gì đó không ổn, bèn cố gắng thoát thân, chạy đến đây, nhưng không ngờ lại gặp tên oan gia là ngươi ... Xem ra số ta thật sự đã tận ... “

Nữ tu sĩ cố gắng an ủi

“Chủ nhân, trông người này có vẻ không có ác ý cho lắm, chắc là hẩn sẽ không làm hại chúng ta đâu. Tất cả rồi sẽ ổn thôi, tôi sẽ cố gắng hóa giải độc

chất đó cho người “

Yul nở nụ cười chua chát

“Kelly, cảm ơn người ... Nhưng độc chất của gia tộc Deviance từ xưa đến nay vốn là vô phương hóa giải, có thể cầm cự đến bây giờ cũng đã là một kì tích rồi ... Nếu như tên oan gia này không giết ta thì vài ngày nữa ta cũng sẽ tận số thôi ... “

Vân Thiên bỗng lên tiếng

“Ai bảo là độc dược của gia tộc Deviance không thể giải trừ được. Julie cũng từng trúng phải chất độc đó một lần, chính tôi đã giải độc cho cô ta đấy “

Nói chưa dứt câu, chàng bỗng cảm thấy sống lưng ớn lạnh, lần đó tuy rằng có thể giải độc cho Julie, nhưng Vân Thiên vẫn bị tác dụng phụ của độc dược làm cho hôn mê suốt hàng tháng trời ...

“Nữ nhân này biết khá nhiều việc liên quan đến mình, phải tìm cách để bà ta nói ra toàn bộ mới được” – Vân Thiên trầm nghĩ

Chàng liền điềm tỉnh nói

“Oán thù nên côi, không nên buộc ... Tôi không biết rằng giữa tôi và bà đã có những ân oán gì, nhưng dù sao chúng ta cũng là đồng loại, cũng nên giúp đỡ lẫn nhau, có hiểu lầm gì thì cũng nên cố gắng bỏ qua cho nhau ... “

Yul thờ dãi

“Giữa ta và người có lẽ cũng chẳng có ân oán gì cả ... Về việc tranh đoạt thần binh, người có bản lĩnh thì người đoạt được, đơn giản là thế thôi, cũng dễ chấp nhận ... Nhưng khuôn mặt người trông rất giống cha người - tên khốn kiếp đó ... Mỗi lần nhìn thấy người, cảm giác oán hận trong lòng ta lại dâng trào lên ... Cái này gọi là: đời cha ăn mặn, đời con khát nước ... “

Cảm thấy đã gần đạt được mục đích của mình, Vân Thiên lại hỏi tiếp

“Cha tôi đã làm gì bà ? Vì sao bà lại oán hận ông ấy đến thế ? “

Lúc nóng giận, mắt bình tĩnh nhất cũng là lúc con người ta thường hay nói thật ...

“Hắn đã giết chết nam nhân mà ta yêu thương, lại còn phế đi đôi tay của ta. Mỗi hận này ta vĩnh viễn không thể quên được “

Kelly vội kéo Vân Thiên ra xa, nói khẽ

“Đừng làm cho chủ nhân kích động thêm nữa, như thế độc chất sẽ phát tán rất nhanh ... Ta biết người muốn điều gì và ta sẽ nói cho người tất cả những gì ta biết, miễn là người không làm hại đến ta và chủ nhân ... “

Vân Thiên làm vẻ hòa hoãn, nói

"Yên tâm đi, chúng ta vốn là đồng loại mà. Tôi vẫn thích đối thoại hơn là động thủ như một kẻ hồ đồ ... "

Chàng lại liếc nhìn Kelly, hỏi

“Cô và nữ hấp huyết quý đó có quan hệ như thế nào vậy ? “

Kelly cúi mặt, nói

“Ta chỉ là một hấp huyết quý hạ đẳng, là nô bộc của Yul ... Căn bản là ta không có nơi nào để nương dựa cả, vả lại, bà ấy đối xử với ta cũng không tệ, hơn nữa chúng ta lại có chung một kẻ thù ... “

Vân Thiên hỏi dồn dập

“Là cha của tôi phải không ? Ông ta là người như thế nào ? Vì sao ngay cả cô cũng oán hận ông ta ? “

Kelly trở nên trầm mặc khó tả

“Ta không biết phải bắt đầu như thế nào ... Ân oán vay trả vốn là một vòng tuần hoàn bất tận ... Hơn 20 năm ở trong bóng tối, ta đã suy nghĩ rất nhiều ... Thật sự, có nhiều lúc ta cũng rất muốn gạt bỏ tất cả sang một bên ... “

Kelly ngưng lại một lúc rồi nói tiếp

“Tên gọi ban đầu của cha người là T – 17, hắn vốn là một vũ khí sinh học của tập đoàn Uraln, được tạo nên bởi Anna Britz – mẹ của ta, William Wallace và nhiều nhà khoa học khác. Vừa được tạo ra không lâu, hắn đã trốn khỏi căn cứ thí nghiệm, xâm nhập vào xã hội loài người với cái tên Diệp Khải Nguyên, kiếm sống bằng nghề đấu võ đài ngoài vòng pháp luật, nói cách khác là giết người, đúng như bản tính hiếu chiến vốn được cài đặt sẵn trong tiềm thức của hắn. ... Lẩn trốn được 6 năm, T – 17 bị phát hiện và biệt đội Delta đã được cử đến để tiêu diệt hắn, vì người ta nhận thấy rằng hắn quá

nguy hiểm và không thể kiểm soát được. Nhưng hắn đã giết tất cả, biệt đội Delta, mẹ của ta, William Wallace, rồi liên kết với một tổ chức khủng bố tấn công và hủy diệt Khu vực 51 – nơi hắn đã được tạo ra. Sau đó, T – 17 lại dính dáng vào cuộc tranh đoạt quyền lực giữa những đại gia tộc của thế giới hấp huyết quý. Bắt tay với một cường giả bí ẩn được mệnh danh là Thiên Ma, hắn lần lượt giết chết Ruger Urlan – gia chủ gia tộc Urlan, Kevin Urlan – thiếu gia của gia tộc Urlan, cũng là nam nhân mà chủ nhân của ta đã yêu thương tha thiết, rồi sau đó là thẩm sát toàn bộ tứ đại gia tộc ... Nhưng một chuyện không ai có thể ngờ đã xảy ra, Milena Urlan – đại tiểu thư của gia tộc Urlan lại phải lòng với T – 17, cô ta đã mang thai và sinh ra một đứa bé, chính là ngươi ... Sau khi ngươi được sinh ra không lâu, Milena Urlan đã qua đời ...”

Những câu chuyện của quá khứ tuôn ra như nước vỡ bờ, sự đau thương ngập tràn trong đôi mắt và giọng nói của Kelly, toàn thân cô ta run lên từng hồi, tựa như đứng không vững nữa. Ván Thiên diu Kelly ngồi vào một chiếc ghế, cẩn thận lắng nghe, không bỏ sót dù chỉ một chữ

Sau khi kể xong câu chuyện, Kelly ngồi bất động, đầu gục xuống, tựa hồ như đã hoàn toàn suy sụp

Ván Thiên thần thờ nói

“Thật vậy sao ? Không ngờ mọi chuyện lại phức tạp đến như vậy ... “

Kelly gạt đầu, ánh mắt trở nên u ám

“Phải ... Hắn đã sát hại những người thân mà ta thương yêu nhất, khiến ta không còn được thấy ánh sáng nữa ... Ta hận hắn đến tận xương tủy ... Nhưng trong 20 năm qua, ta cũng đã suy nghĩ rất nhiều ... Không có nhân thì làm sao có quả ... Nếu như những người ấy không cố tình dòn hắn vào đường cùng, có lẽ hắn cũng không phải làm như vậy ... Nghiệt ngã và tàn khốc, cuộc đời này vốn là vậy ... “

Ván Thiên đứng dậy, ánh mắt hiện ra vẻ kiên quyết

“Lấy oán báo oán thì ân oán còn mãi ... Tôi quyết định sẽ tìm cách thu xếp thật chu đáo cho hai người, để sau này hai người có thể sống một cách bình yên ... Tha thứ và quên đi vốn là những việc rất khó làm, thế nhưng tôi vẫn hy vọng là hai người sẽ làm được ... Trước mắt, tôi sẽ tìm cách giải độc cho Yul ...”

Kelly bỗng ngược nhìn Ván Thiên, hỏi

“Ngươi nói rằng đã từng giải độc cho nữ nhân tên gọi là Julie đó ? Ngươi làm như thế nào vậy ? “

Ván Thiên dè dặt thuật lại từ đầu chí cuối phương pháp giải độc mà chàng đã từng làm cho Julie, Kelly chau mày suy nghĩ hàng giờ, cuối cùng lại đưa ra một đề nghị

“Có thể để ta lấy mẫu máu của ngươi được không ? “

“Không thành vấn đề, nhưng để làm gì ? “ – Ván Thiên hỏi lại

Kelly chạy vội đến bên một chiếc tủ, lấy ra một ống tiêm loại lớn, nói

“Ta nghi ngờ rằng trong máu của ngươi có một loại kháng thể có thể chống lại độc chất của gia tộc Deviance. Nhưng thật hư như thế nào thì phải làm xét nghiệm mới rõ được “

Khi Ván Thiên rời khỏi tu viện, trời đã về chiều

Liếc nhìn về phía nhà hàng, không nhìn thấy bóng dáng của Tú Vãn và Băng Tâm, chàng bèn đi một mạch lên căn phòng mà mình đã thuê vào hôm qua, cẩn thận quan sát một lúc rồi dùng chìa khóa riêng nhẹ nhàng mở cửa.

Băng Tâm và Tú Vãn đang ngồi trên giường, nhỏ to thì thầm về một vấn đề gì đó nhưng khi vừa thấy Ván Thiên, họ liền im bật, cúi đầu xuống tỏ vẻ ngượng ngập.

Giữa người sống và cương thi luôn luôn có khoảng cách, Nick vốn biết thân phận của mình nên đã cam chịu ngồi co ro ở một góc phòng, khuất xa tầm mắt của hai nữ nhân, trông bộ dạng của hắn thật là khổ sở.

“Nick, tôi có việc cần hỏi anh bạn “ – Ván Thiên đến sát bên tên cương thi, khẽ nói

“Việc gì thế thưa chủ nhân ? “ – Nick ngược đôi mắt mờ **c của hắn lên nhìn Ván Thiên

Ván Thiên theo thói quen liếc nhìn xung quanh rồi mới lên tiếng hỏi

“Những biến cố đã xảy ra với gia tộc Urlan, gia tộc đó đã bị diệt vong như thế nào, anh bạn có biết việc này không ? “

Nick gạt đầu

“Có chứ, thưa chủ nhân. Sau khi tiểu thư Milena qua đời một thời gian tôi mới bị người ta giết chết mà , những việc đã xảy ra trước đó tôi đều biết rõ toàn bộ “

Vấn Thiên nghiêm trang nói

“Hãy kể lại một lượt tất cả những gì anh bạn biết về gia tộc Uraln cho tôi nghe “

Nick giật mình

“Sao chủ nhân lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này ? Câu chuyện đó thật sự cũng không hay cho lắm ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 69: Nhất Tiến Song Điêu

Tại một vùng đất cằn cỗi nằm gần biên giới Mexico – Mĩ

Một thị trấn nhỏ với những ngôi nhà nhuộm màu cát bụi, gọi cho người ta nhớ đến những bộ phim cao bồi rất nổi tiếng trong thập niên 50 – 60 của thế kỉ 20

Mặt đất và những bức tường nhuộm màu đỏ của máu, hàng trăm tử thi nằm rải rác khắp nơi ...

Cửa kính của văn phòng cảnh sát trưởng đã vỡ tan, một vài giọt máu vẫn chưa khô còn đọng lại trên đó, tử thi của một người đàn ông trung niên mặc sắc phục cảnh sát được ghim chặt vào mặt bàn bởi một mũi lao, đôi tay của tử thi vẫn đang với tới chiếc điện thoại cũ kĩ, nhưng ông ta không bao giờ có thể thực hiện cuộc gọi xin cứu viện đó ...

Cư dân của thị trấn nhỏ này hầu như ai cũng sở hữu ít nhất một khẩu súng, thế nhưng súng ngắn và súng săn có vẻ như không mấy may hiệu quả đối với những kẻ vừa xuất hiện.

Vào lúc sáng sớm tinh mơ, một chiếc xe tải nhỏ xuất hiện trong thị trấn, hàng chục người mang mặt nạ, mặc y phục đen tuyền như màn đêm xuất hiện, chẳng nói chẳng rằng, chia nhau ra sục sạo khắp thị trấn, lạnh lùng vung những thứ binh khí quái dị trên tay hạ sát tất cả những người mà họ bắt gặp.

Những kẻ khát máu này hiện tại đang tập trung trước một ngôi nhà gỗ hai tầng có vẻ tồi tàn, binh khí vẫn nắm chặt trên tay, thế nhưng lại án binh bất động, cùng hướng về phía một quái nhân quần băng khắp người như thể đang đợi chỉ thị từ người đó.

Hiển nhiên đây chính là nhân thủ của Linh Không phái, còn quái nhân không thể là ai khác ngoại trừ Gerko – kẻ đã sát hại gia chủ Trần gia, sau đó hủy thi diệt tích.

Gerko nhìn thấy vẻ nóng nảy của lũ thuộc hạ bèn há miệng cười lớn để lộ hàm răng nhọn hoắt

“Đừng vội vã làm gì, chỉ ít lâu nữa thôi, tinh thần lực của ả sẽ suy giảm, đến lúc đó chúng ta sẽ đồng loạt tiến vào “

Trước đó không lâu, ít nhất 4 thuộc hạ của Gerko đã phá cửa xông vào nhà, thế nhưng chỉ vừa bước qua khỏi cánh cửa, những kẻ đó đột nhiên phát cuồng, tự đâm chém tàn sát lẫn nhau để rồi gục xuống, trở thành những tử thi đầm máu.

Một tên thuộc hạ táo bạo đưa ra ý kiến

“Gerko đại nhân, hay là chúng ta hãy phóng hỏa đốt ngôi nhà đó, chắc chắn ả khốn kiếp đó sẽ phải chui ra thôi “

Gerko liền gạt đi

“Không được. Vô Diện đã dặn là phải bắt sống và không được làm ả đó bị tổn thương “

Từ một ô cửa sổ, một làn khói đen bỗng tuôn ra, đôi mắt Gerko mở to, lộ rõ con ngươi màu xanh lục với đồng tử hình bầu dục tựa như một loài dã thú

“Cái gì thế này ... Chẳng lẽ ả đó muốn tự sát ... “ – Đám thuộc hạ la hoảng

Gerko rùng mình, nhanh chóng lui ra xa, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn và lũ thuộc hạ của hắn đã chìm trong làn khói đen dày đặc.

Gerko bất ngờ xuất thủ, vung tay chụp lấy một tên thuộc hạ, vặn gãy cổ tên này rồi phóng mình đến bên hai tên khác, lạnh lùng đâm xuyên qua ngực chúng bằng đôi tay của hắn. Khi làn khói đen tan đi, trên mặt đất chỉ còn lại những tử thi, thân ảnh của Gerko đã biến mất từ lúc nào.

Bên trong ngôi nhà, bỗng vang lên tiếng loảng xoảng của cửa kính bị vỡ, sau đó là tiếng thét hãi hùng của một nữ nhân.

Trong một căn phòng ở tầng 2, một thiếu nữ phượng Đông đang đứng ngây người như trời trồng, từ trong khoảng không bỗng hiện ra một đôi tay xiết chặt lấy chiếc cổ nhỏ nhắn của cô ta. Lốp băng quần trên đôi tay đó đã bị tuột ra một ít, để lộ những chiếc vảy nhỏ li ti và bộ móng vuốt bén nhọn

Từ khoảng không lại hiện ra một cái miệng rộng với hàm răng lởm chởm

“Tà thuật không chế người khác của ngươi quả thật là lợi hại, nhưng đối với ta lại không có tác dụng. Căn bản là bởi vì ta không phải là con người giống như bọn chúng. Ha ha ha ... Đến giờ thì ta đã hiểu vì sao Vô Diện đại nhân lại cử ta đi thực hiện nhiệm vụ này rồi!”

Thiếu nữ vùng vẫy kịch liệt

“Muốn giết thì cứ giết, ta tuyệt đối sẽ không làm theo yêu cầu của các ngươi!”

Từ cái miệng đầy kinh tởm của Gerko, chiếc lưỡi dài thè ra, vờn quanh khuôn mặt xinh đẹp đã tái xanh vì sợ hãi của thiếu nữ

“Trách nhiệm của ta chỉ là bắt ngươi về, còn thu phục ngươi như thế nào, đó là việc của Vô Diện đại nhân. Chao ôi, làn da thật là đẹp, trắng và mịn màng vô cùng ...”

Một tay vẫn kẹp cổ thiếu nữ, bàn tay xấu xí kia của Gerko lại lần mò xuống dưới bộ ngực đầy kiêu hãnh, không ngừng xoa nắn, nhào nặn. Thiếu nữ tội nghiệp bỗng rũ người ra, tựa như đã ngất đi

Gerko hoảng hốt, vội buông thiếu nữ ra, đặt cô ta nằm xuống sàn nhà rồi hiện thân, cẩn thận bắt mạch cho cô ta

“May quá, vẫn chưa chết, chắc chỉ là sợ quá nên ngất đi thôi!”

Đôi mắt thiếu nữ bỗng mở ra, bất ngờ thúc gối vào hạ bộ tên quái nhân, thế nhưng hắn vẫn bình chân như vại, miệng ngoác rộng ra thành một nụ cười rất kinh tởm

“Hắc hắc ... Thật là xảo trá, nhưng chiêu này không có tác dụng đối với ta, cô em ngu ngốc à!”

Một tay xách cổ thiếu nữ lên, Gerko gầm gừ đe dọa

“Khôn hồn thì đừng cố gắng chống cự nữa, nếu không ta sẽ phải đánh cô ngất đi đấy!”

Gerko kéo xềnh xệch thiếu nữ đến chỗ chiếc xe tải, hung hăng ném cô ta vào thùng xe rồi khóa cửa lại, chiếc xe nổ máy, phóng như bay rời khỏi thị trấn

Chiếc xe tải chạy hàng giờ đồng hồ qua những vùng đất cằn cỗi rồi dừng lại trên một ngọn đồi mọc đầy cây xương rồng gai góc. Gerko mở cửa bước ra, đảo mắt nhìn quanh, lầm bầm

“Lạ thật ... Lẽ ra bọn họ phải đợi ta ở nơi này mới đúng ...”

Một thanh âm man rợ cất lên

“Những kẻ đó đã đợi ngươi, nhưng hiện tại chúng không thể gặp ngươi nữa rồi!”

Một nam nhân cao gầy mặc giáp đen, mái tóc dài đỏ rực như lửa, tay cầm một thanh kiếm quái dị trông giống như cánh tay của ác quỷ đã xuất hiện đằng sau lưng Gerko tự lúc nào

Gerko rùng mình, tung người ra xa, hỏi

“Quý Thủ ... Thì ra là ngươi ... Ngươi muốn gì?”

Kiểm khách dừng đứng vuốt nhẹ thanh kiếm của mình

“Cô gái đó. Ngoài khả năng tàng hình và tâm thần chứa đầy độc tố ra, ngươi chỉ là một tên vũ phu có chút sức mạnh cơ bắp mà thôi. Hy vọng là ngươi đủ thông minh để tự hiểu hậu quả của việc đối địch với ta!”

Đôi mắt của Gerko đảo qua đảo lại liên tục, hắn hét lên một tiếng, từ thân thể bắn ra những hạt chất lỏng li ti có màu xanh nhạt, tạo thành một đám sương mù dày đặc

Kiểm khách nhìn làn sương độc đang tiến về phía mình, cười khinh khinh

“Chỉ là trò trẻ con!”

Kiểm rời khỏi vỏ, kiếm chiêu lăng lệ tựa như muốn bura trời rạch đất, làn sương mù chứa đầy độc tố nhanh chóng bị đánh tan. Kiểm khách vẫn đứng ung dung, nhưng thanh kiếm quái dị của anh ta đã biến mất

Từ trong khoảng không, bỗng hiện ra một đoạn dây dài sẫm màu quấn chặt quanh cổ kiếm khách. Đó chính là chiếc lưới của Gerko, nước bọt chứa đầy độc chất ăn mòn đang lan theo chiếc lưới đó, với tốc độ rất nhanh

Một đạo quang ảnh u ám lóe lên, chiếc lưới dài đã bị cắt đứt, một chất lỏng bầy nhầy và hôi thối phun ra như suối từ khoảng không. Một thân ảnh hiện ra, tách làm đôi trước khi đổ gục xuống. Gerko đầu một nơi, mình một nẻo, cặp mắt vẫn mở to, vừa ngạc nhiên vừa kinh hoàng đến cực độ.

Kiếm khách đến phía sau chiếc xe tải, vung kiếm lên, chỉ một nhát chém nhẹ, cửa thùng xe đã mở toang ra, bóng dáng co ro, khiếp sợ của thiếu nữ có thể được trông thấy

Thiếu nữ tròn mắt nhìn kiếm khách

“Sát Thần ... Là anh sao ... Làm sao anh lại có thể đến đây ... “

Kiếm khách nắm tay, dìu cô ta ra khỏi thùng xe, nói

“Đừng hỏi nhiều, cũng đừng gọi ta là “anh”. Chúng ta mau đi thôi “

“Đi đâu ? “ – Thiếu nữ hỏi

Kiếm khách xoa cằm, làm vẻ ưu tư

“Đến chỗ Lâm Vấn Thiên – nam nhân của cô. Đó chính là nơi an toàn nhất cho cô“

Thiếu nữ ngoan ngoãn đi theo kiếm khách, nhưng vừa đi được một đoạn không xa, cô ta bỗng dừng lại, hỏi

“Khoan đã ... Cho tôi hỏi ... Tên quái vật đó ... Anh đã từng gặp hắn trước đây à ? “

Kiếm khách thở dài

“Phải ... Ta từng bị giam chung với hắn trong một thời gian dài ... Chuyện này dài lắm, để từ từ ta kể vậy “

Lại nói về Vấn Thiên, sau cuộc trò chuyện với Nick, chàng nằm dài trên giường, tay ôm ấp Băng Tâm, trong đầu trầm nghĩ

“Cũng chẳng có gì mới ... Thế mà lại dám bảo là “biết tất cả” ... Bỏ tay với tên cường thi này “

Nick hiện tại không có mặt trong phòng, hắn đã tự chôn mình dưới ba tấc đất, cách khách sạn một đoạn không xa. Tất cả đều là chủ ý của Nick, bởi vì hắn cảm thấy không thoải mái khi ở chung chỗ với những người sống như Tú Văn và Băng Tâm, mặt khác, chôn vùi dưới lòng đất lại là một cách bảo quản cương thi khá tốt ...

Bị ôm ấp một lúc lâu, Băng Tâm vui mặt vào vai Vấn Thiên, bẽn lẽn nói

“Anh lại muốn nữa rồi phải không ? Xem kia, cái vật ấy của anh đang tỏ ra rất căng thẳng ... Nhưng em phải nhắc cho anh nhớ, ngoài chúng ta ra, ở đây vẫn còn một người khác đấy “

Vấn Thiên nở nụ cười gian tà, cắn nhẹ vào vành tai Băng Tâm, trêu chọc

“Thì đã làm sao ... Dâm nữ như em mà cũng biết ngại ngùng à ... “

Mười đầu ngón tay Băng Tâm cấu mạnh vào vai Vấn Thiên, cô tức tối nói

“Cảm không được gọi em là dâm nữ ... Mặc dù trước đây em đã từng quan hệ với khá nhiều nam nhân, nhưng chưa bao giờ làm cái việc đó trước mặt người khác cả ... “

Vấn Thiên ngắt lời

“Thử một lần xem sao, chắc chắn là sẽ rất thú vị. Chúng ta cứ làm việc của chúng ta, đừng quan tâm đến Tú Văn. Cô ta có chân mà, nếu cô ta không thích xem thì có thể bỏ ra ngoài “

Dưới đôi tay thoăn thoắt của Vấn Thiên, chỉ trong vòng chưa đến 10 giây, y phục của chàng và Băng Tâm đã được thoát quang toàn bộ, hiện đang nằm rải rác khắp nơi trong phòng. Hai cơ thể quấn chặt lấy nhau bằng những động tác cuồng dã, mãnh liệt, tiếng rên rỉ vừa thống khổ vừa khoái lạc vang lên khắp căn phòng.

Mây mưa triền miên một thời gian dài, trải qua nhiều đợt cao trào nối tiếp nhau, Băng Tâm đã thấm mệt, cả người như mềm nhũn ra. Thấy Vấn Thiên lại định tiếp tục với một tư thế khác, cô vận vẹo thân thể, xua tay phản đối

“Em không được rồi ... Không thể tiếp tục đáp ứng cho anh nữa đâu ... “

Vấn Thiên bất ngờ tấn công, đem tiểu huynh đệ cắm sâu vào mặt động đã ướt đầm xuân thủy

“Cố gắng tí nữa nào, anh vẫn chưa lên đến điểm cực hạn mà “

Băng Tâm bám chặt vào người Vấn Thiên bằng cả tay lẫn chân, như thể ngăn cản không cho chàng tiếp tục chuyển động

“Nhưng em đã đến đỉnh điểm rồi ... Thật sự em rất muốn giúp anh, nhưng không thể ... Nếu như cưỡng ép nữ nhân hoạt động tình dục quá độ, họ có thể sẽ sinh ra chứng lãnh cảm, sẽ chán ghét nam nhân của mình ... Anh có nhiều nữ nhân như thế, chẳng lẽ lại không biết việc này sao ... “

Một đôi tay mát lạnh ôm lấy Vấn Thiên từ phía sau, chàng cảm giác được sự đàn hồi đến từ một đôi nhũ phong mềm mơn. Tú Vãn đã cời bỏ sạch sẽ toàn bộ y phục từ lúc nào, đang nhìn Vấn Thiên bằng đôi mắt rừng rực ham muốn nhục cảm

“Cung chủ, nếu như cô ấy đã không thể tiếp tục, hãy để thuộc hạ giúp đỡ cung chủ đạt được ý nguyện của mình “

Chỉ đợi có thế, Vấn Thiên hung hăng đè Tú Vãn xuống, cuồng dã tác chiến bằng những động tác vô cùng mạnh mẽ

Băng Tâm mắng khê

“Hừ ... Hóa ra đây lại là kẻ “nhất tiễn hạ song điêu”. Thật là một tên siêu cấp dâm tặc “

“Em vừa nói gì thế “ – Vấn Thiên bỗng quay sang Băng Tâm, hỏi

Băng Tâm xua tay, lấy tấm chăn che đậy thân thể trần trụi của mình lại

“Không có gì cả ... Em đi ngủ đây ... “

Bên ngoài, trời đã tối sầm lại từ lúc nào, nhìn Tú Vãn và Băng Tâm cuộn mình say ngủ như những chú mèo con, Vấn Thiên nở nụ cười thỏa mãn, nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho họ rồi mặc y phục lại, bước ra khỏi phòng. Chàng xuống nhà hàng, mua một số thức ăn nhanh, mang về phòng để sẵn trên bàn trước khi rời đi một lần nữa

Vấn Thiên giả vờ đi dạo xung quanh tu viện để quan sát thật kỹ lưỡng rồi phóng mình qua bức tường cao, tiến thẳng về phía nhà mồ. Chỉ vài phút sau, chàng đã xuất hiện ở dưới mặt đất.

Vừa nhìn thấy Vấn Thiên, Kelly vội vàng chạy đến, nói

“May quá ... Ta cũng đang định đi tìm ngươi, nhưng không biết phải tìm ở đâu ... “

“Lại cần máu của tôi phải không ? “ – Vấn Thiên cười, hỏi

Kelly gật đầu

“Đúng vậy, trong máu của ngươi quả thật là có chứa kháng thể có thể chống lại chất độc của gia tộc Deviance, thật là kì diệu. Nhất thời ta không có đủ thiết bị để tổng hợp kháng thể nên đã thử cho chủ nhân uống tất cả số máu của ngươi mà ta đã lấy, tình trạng của người có vẻ khỏi sắc hơn “

Trong lúc Kelly thực hiện những thao tác lấy máu, Vấn Thiên hướng tầm mắt của mình về phía chiếc giường nơi Yul đang nằm. Giữa kháng thể và độc tố sẽ nảy sinh phản ứng triệt tiêu lẫn nhau, nhưng quá trình này thật sự không dễ chịu chút nào, hơn ai hết, chàng là người biết rõ điều đó nhất

Khuôn mặt Yul ướt đầm mồ hôi, đôi mắt nhắm nghiền, thân thể thỉnh thoảng lại run lên từng cơn, lúc này bà ta đã mất đi hẳn vẻ hung hăng, dữ tợn vốn có mà trái lại trông rất yếu đuối, đáng thương

Từ đôi môi đang mấp máy của Yul bỗng phát ra vài thanh âm rất khẽ

“Kevin ... Trong lòng chàng thật sự có từng nghĩ đến ta chăng ... Trong trái tim chàng liệu có chỗ nào để dành cho ta ... Vì sao lại im lặng như vậy, hãy trả lời ta đi chứ ... “

Trong trạng thái mê sảng, quá khứ sẽ trở về với con người, và họ sẽ thấy lại những người mà họ luôn ngày đêm mong nhớ, Yul cũng không phải là ngoại lệ ...

Vấn Thiên trầm nghĩ

“Thật là tội nghiệp cho Yul ... Bà ta thật sự là một kẻ rất nặng tình ... Chắc là giờ đây bà ta đang cảm thấy rất đau khổ ... “

Trong đầu chàng bỗng nảy sinh ra một ý nghĩ

”Mặc dù đang hôn mê, nhưng không chừng bà ta vẫn có thể nghe thấy những gì mình nói, hay là mình cứ thử đóng vai Kevin xem sao, một mặt có thể biết được thêm về những câu chuyện của quá khứ, mặt khác, có thể an ủi được bà ta, cũng xem như là mình đã làm một việc tốt. Hà hà ... Như thế này cũng có thể gọi là “nhất tiễn hạ song điêu “ ... “

Nghĩ đoạn, chàng liền rút dây truyền máu ra khỏi tay, đến sát bên Yul, thi triển tuyệt kỹ nói lời đường mật của mình

“Bất luận là như thế nào, ta vẫn luôn nhớ đến nàng, trong trái tim ta, hình bóng của nàng là một bộ phận không thể thiếu vắng được ... Ta yêu nàng nhiều lắm, nàng có biết không ... “

Nét mặt Yul biến đổi liên tục, giọng nói đượm đầy vẻ chua chát

“Ta biết chàng không thành thật, nhưng không hiểu sao ta vẫn thích nghe những lời nói dối đó, chúng thật ngọt ngào ... Ta biết rằng chàng vẫn chưa quên được Veronica ... Bao năm qua, vì chàng, ta đã làm rất nhiều việc, thế nhưng trong lòng chàng, vị trí của ta vẫn không quan trọng bằng nữ nhân đã chết đó ... Vì sao chứ ? Vì sao ... “

Đôi mắt đang nhắm nghiền của Yul bỗng hé mở ra

“Là người sao ... Tiểu tử, vì sao lại là người ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 70: Trị Liệu

Vấn Thiên cúi đầu

“Xin lỗi ... Tôi cho rằng làm như thế sẽ khiến bà cảm thấy tốt hơn ... “

Từ miệng Yul nở ra một nụ cười hiếm hoi

“Tiểu tử, ta không trách người ... Tuy rằng miệng người hay nói những lời vô lại, hành sự cũng khá mưu mô, xảo quyệt, nhưng thật ra tâm địa lại tương đối thiện lương ...”

Vấn Thiên dè dặt hỏi

“Có thể cho tôi biết về nữ nhân tên gọi là Veronica đó được không ? “

Những kí ức đã muốn lãng quên từ lâu bỗng hiện lại trong tâm trí Yul

“Cô ta là một nữ cường giả đã chết vào thời trung cổ, sau đó được triệu hồi trở lại bởi ma thuật hắc ám của gia tộc Nery. Đó là nữ nhân đầu tiên mà Kevin đã tiếp xúc, cũng là nữ nhân mà chàng mãi mãi không quên được. Ta ghen tị với cô ta, ta ước chi Kevin có thể yêu thương ta được như vậy ... Trong khi thi hành nhiệm vụ cho Kevin, thu thập những nguyên liệu cần thiết để triệu hồi Huyết thần, Veronica đã bị T – 17 – cha của người giết chết. Kevin rất căm hận hân về điều đó, để trả thù cho Veronica, chàng đã dùng đủ mọi cách để bắt cóc và sát hại một trong số những nữ nhân của T – 17. Nhưng không ngờ điều này lại làm cho T – 17 phát cuồng, gây ra một cuộc huyết sát vô cùng thảm khốc. Tuy Kevin đã thành công trong việc triệu hồi và chiếm đoạt sức mạnh của Huyết thần, nhưng phút cuối một kẻ đề tiện đã xuất hiện, hân thừa cơ tranh nhau, làm ngư ông đắc lợi, sát hại Kevin cũng như phé đi đôi tay của ta ... “

Vấn Thiên vỗ tay đánh “bốp” một tiếng, ngắt lời

“Kẻ đó chính là Thiên Ma phải không ? “

Yul gật đầu

“Chính là hân ... Tên ma quỷ lẽ ra phải nên chết đi từ mấy trăm năm trước đó ... “

Vấn Thiên hít sâu một hơi, mạnh dạn nói

“Như vậy, bà chẳng có lý do nào để hận cha tôi cả. Người mà bà yêu thương là do Thiên Ma giết hại kia mà, đôi tay của bà cũng là do hân phé đi, vì sao lại không dồn hết sự thù oán của bà vào hân, mà lại đổ lên đầu cha tôi kia chứ “

Yul trở nên rất bình tĩnh, quát lớn

“Nếu không có sự xuất hiện của T – 17, mọi chuyện đã không như vậy ... Nếu không có sự giúp đỡ của T – 17, Thiên Ma không thể nào đơn độc sát

hại Kevin được ... Hung thủ chính là Thiên Ma đã mất tích hơn 20 năm nay rồi, chỉ còn lại tên đồng phạm T – 17 mà thôi, ta làm sao có thể không hận hắn được chứ “

Vấn Thiên bắt bẻ lại

“Theo tôi nghĩ, cha tôi chắc chắn là không có lý do gì phải tham dự vào cuộc tranh đoạt quyền lực của hấp huyết quý cả. Có lẽ chính là Kevin của bà đã lôi cha tôi vào cuộc chiến đó. Sự việc này chắc chắn còn có rất nhiều ẩn tình chưa được nói ra, tôi không biết rõ lắm, nhưng tôi tin rằng bà là người biết rõ hơn ai hết. Hãy suy nghĩ thật kỹ càng và thật khách quan đi. Cái chết của Kevin chính là do ông ta tự chuốc lấy, ông ta đã bị chính những tham vọng của mình giết chết ... Nhân tham tài tử, điều tham thực vong mà ... “

Những lời của Vấn Thiên như xoáy sâu vào nội tâm bất ổn của Yul, đôi môi bà ta máy động liên tục, nhưng mãi không nói lên được lời nào. Không khí trong căn mật thất dường như đặc sệt lại đến nghẹt thở.

Mãi đến hàng giờ sau, Yul mới có thể lên tiếng

“Tiểu tử ... Hãy trở về đi ... Chúng ta sẽ không nói đến việc này nữa ... Cảm ơn vì máu của người, xem như ta nợ người một mạng ... “

Kelly cũng vội vàng phụ họa

“Chàng trai trẻ, hãy trở về đi, chủ nhân cần được nghỉ ngơi một cách yên tĩnh “

“Đuổi thì đi ... Dù sao mình cũng chẳng thích tranh cãi với nữ nhân chút nào “ – Vấn Thiên trầm nghĩ

Chàng quay lưng bước đi, nhưng vẫn cố tình nói với lại một câu

“Nếu có thời gian và tâm trạng của bà đã bình tĩnh trở lại, hãy cố gắng suy nghĩ về những điều tôi đã nói “

Một vật gì đó được ném về phía Vấn Thiên, nhưng chàng đã nhanh nhẹn tránh được, lúc đang đi trong địa đạo chàng vẫn nghe văng vẳng tiếng chai lọ đổ vỡ loảng xoảng vọng lại từ căn mật thất

Ra khỏi tu viện, Vấn Thiên quyết định dạo quanh thị trấn một vòng, vừa đi chàng vừa khẽ độc thoại

“Thật là phức tạp ... Ân oán tình thù, huyết hận vô biên, làm sao mới có thể chấm dứt được đây ... “

Trong lòng tràn ngập nhiều cảm xúc nặng nề, Vấn Thiên chậm rãi trở về khách sạn. Chàng bỗng nảy ra một chủ ý, bèn cố tình không vào phòng bằng lối cửa chính, mà leo lên ống thoát nước, rồi nhẹ nhàng phóng qua cửa sổ, nhanh như một làn gió và không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Trong phòng, Băng Tâm và Tú Vãn đã thức dậy, nhưng vẫn lười biếng nằm dài trên giường, họ đang nhỏ to trò chuyện cùng nhau, thỉnh thoảng lại bật lên những tiếng cười khúc khích.

Đôi tay Băng Tâm lướt nhẹ trên làn da của Tú Vãn

“Tú Vãn tí, thân thể của tí thật là xinh đẹp, gọi cảm ... “

Tú Vãn cười, đáp lại

“Tâm muội còn đẹp hơn ta gấp bội phần đấy chứ, bộ ngực của muội trông thật mê người, nếu ta là nam nhân, e rằng ta cũng không thể nhịn được rồi ... Hi hi hi ... “

Băng Tâm tinh nghịch véo nhẹ eo hông Tú Vãn, trêu chọc

“Tí thật to gan , dám câu dẫn chủ chủ nữa kia đấy “

Tú Vãn nhăn mặt, trông rất đáng yêu

“Ta nghe nói rằng chủ chủ vốn là Thuần Dương chi nam, nên cũng muốn thử xem sao ... Không ngờ người lại có thể lực bền bỉ đến kinh người như vậy, làm ta mệt đến nổi thở chẳng ra hơi ... Thật sự mà nói, nữ nhân chúng ta cũng không cần gì khác ngoài một nam nhân có thể bảo bọc, che chở cho mình, có thể mang lại cho mình những khoái cảm vô bờ bến ... “

Vấn Thiên nghe được câu nói đó, trong lòng cảm thấy thích thú, bất giác bật cười thành tiếng. Băng Tâm nghe động vội nhồm dậy, vừa thấy Vấn Thiên, sắc mặt cô bỗng trở nên đỏ ửng, tiện tay quơ lấy chiếc gối gần đó ném về phía chàng, miệng mắng yêu

“Đồ xấu xa ... Thì ra là anh giả vờ bỏ đi, nhưng lại lén lút nấp ở đây để nghe trộm ... “

Vấn Thiên cười lớn, thoát cái đã biến mất rồi xuất hiện bên cạnh Băng Tâm, ôm chặt lấy cô

“Cái này gọi là tiếp thu ý kiến, để sau này có thể phục vụ nương tử của anh được tốt hơn. Ha ha ha ... “

Trong lòng chàng cảm thấy thoải mái, dễ chịu hơn một chút. Hương điểm ôn nhu chính là một liệu pháp tuyệt vời để gạt đi những suy tư trĩu nặng sang một bên

Tú Văn cũng ôm chầm lấy Văn Thiên, mơ màng nói

“Giờ thì thuộc hạ đã tin rồi, thật sự là một mình thuộc hạ chẳng thể nào đáp ứng nỗi cho cung chủ ... Thuộc hạ tự biết thân phận mình thấp kém, chẳng dám mở miệng xin cung chủ ban cho một danh phận, chỉ mong có thể được cùng cung chủ tận hưởng lạc thú nhân sinh, như thế là thuộc hạ đã mãn nguyện rồi ...”

Văn Thiên choàng tay ôm cả hai người đẹp vào lòng, nói

“Cái gì mà danh với chả phận chứ. Hai người đều là nữ nhân của ta, trong lòng ta, địa vị của mọi người đều ngang nhau”

Băng Tâm bỗng hỏi

“Thế còn Julie thì sao ?”

Câu hỏi này vô tình lại chạm đến điều Văn Thiên luôn trăn trở trong lòng, chàng cố nén tiếng thở dài, nói

“Cũng không có gì khác biệt ... Nữ nhân đó thật sự rất ngang bướng, nhưng ta tin rằng sẽ tìm được biện pháp để thuần phục cô ta”

Những ngày sau đó, mỗi ngày Văn Thiên đều bỏ ra chút thời gian xuống mật thất của tu viện để thăm Yul

Ngày đầu tiên, vừa bước vào mật thất, một chiếc chai thủy tinh bay vụt vào mặt chàng

Ngày thứ hai, Yul giả vờ ngủ say, không màng đến sự có mặt của Văn Thiên

Ngày thứ ba, Yul ở trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo, nhưng Văn Thiên chỉ cố gắng tán gẫu với bà ta về đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, quan điểm nhân sinh ... Chàng nhận lại được rất ít câu trả lời từ Yul ...

.....

Đến ngày thứ 20, Yul đột nhiên chủ động đưa ra một đề nghị

“Tiểu tử, có thể đưa ta ra bờ biển đi dạo được không ?”

Văn Thiên suy nghĩ nhanh trong giây lát rồi gật đầu đồng ý.

Bờ biển không được đẹp như những câu chuyện lãng mạn từng miêu tả, vô số mảnh đá nhọn lôm chôm có thể khiến đôi bàn chân bị chảy máu bất cứ lúc nào, sóng vỗ mạnh từng cơn ì ầm, như phát tiết tất cả sự thịnh nộ của đại dương

Văn Thiên than thở

“Thời tiết chẳng đẹp tí nào, nơi đây cũng chẳng phải là một nơi tốt để ngắm cảnh”

Yul ngồi trên một tảng đá thần thờ nói

“Đúng vậy ... Cũng như cuộc đời, luôn đầy rẫy sóng gió, không bao giờ là một bờ biển với con sóng êm dịu, rì rào, ánh nắng rực rỡ và bãi cát vàng chạy dài đến vô tận ...”

Văn Thiên lặng im, không biết nói gì, trong lòng chàng thầm cảm thông cho những nỗi đau mà Yul đã phải chịu đựng suốt thời gian qua. Mãi thật lâu sau chàng mới cố gắng nói

“Hạnh phúc hay đau khổ đều là do chúng ta mà thôi ... Nếu thật sự có thể tha thứ và bỏ qua, mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều ...”

Nhưng trong lòng cả hai đều tự hiểu rằng tha thứ và bỏ qua chính là những việc khó làm nhất trên thế giới này.

Sau một khoảng lặng dài, Yul bỗng lên tiếng

“Người có biết không, thời gian hạnh phúc nhất của cha mẹ người có lẽ là lúc họ cùng bị lạc trên một hoang đảo. Chỉ có nửa năm thôi, thật là ngắn ngủi ... Hạnh phúc là một thứ gì đó rất mong manh, dễ vỡ, chỉ khi mất đi rồi người ta mới biết là mình đã từng sở hữu nó ...”

Văn Thiên đáng vẻ trầm tư, hỏi

“Cha và mẹ tôi đã đến với nhau như thế nào vậy, bà có thể cho tôi biết không ?”

Yul thở dài

“Đó là một câu chuyện rất éo le ... Ban đầu Milena - mẹ người làm tuồng T – 17 là Thiên Ma – một mối tình đơn phương suốt hàng trăm năm của cô ta, nên đã bám chặt lấy T – 17 như hình với bóng. Trước đó T – 17 đã giao đấu với Milena một trận và thảm bại dưới tay cô ta nên hẳn đã liều lĩnh giả mạo Thiên Ma để có thể thoát chết. Thế nhưng trải qua một số khó khăn và hoạn nạn, tình cảm giữa hai người đã phát sinh và càng lúc càng trở nên sâu đậm hơn, họ đã thật sự quyến luyến lẫn nhau ... Rất nhiều biến cố đã phát sinh, cuối cùng cha và mẹ người đã chia tay nhau, Milena sinh hạ ra người trong sự cô độc, rồi sau đó không lâu, lại bị chính Thiên Ma giết chết ... Người chính là kết quả của mối nghiệt duyên đó ... “

Trở về sau cuộc gặp gỡ với Yul, Vấn Thiên như một người mất hồn, chậm rãi lê từng bước lên phòng

Chàng đang đứng trước cửa phòng suy nghĩ mông lung thì cửa bỗng mở ra, Băng Tâm xuất hiện kéo Vấn Thiên ra xa, nói khẽ

“Vừa rồi, có một đôi nam nữ tự tiện xông vào phòng ... Họ tự xưng là người quen cũ của anh rồi ngấm nhiên ngồi đợi ... Nữ nhân có vẻ như không biết võ công, còn nam nhân thì trái ngược lại, tỏa ra một khí tức rất đáng sợ, khiến em và Tú Văn chết khiếp, chẳng dám làm gì ... “

Vấn Thiên vỗ về, trấn an Băng Tâm

“Đừng sợ ... Để anh gặp họ xem sao ... Em hãy yên tâm, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Nếu muốn tập kích anh, chẳng bao giờ họ lại công khai như vậy “

Vừa nhìn thấy khuôn mặt của đôi nam nữ, Vấn Thiên đứng ngây người như trời trồng cả nửa ngày trời, mãi mới thốt lên

“Tên biến thái ... “

Nam nhân có mái tóc dài đỏ rực nhe răng cười

“Không phải nói nhiều. Chuyện của người ta đều biết rõ cả, ta mang đến cho người người mà người muốn tìm kiếm, và đó cũng chính là thuốc trị bệnh mất trí nhớ của người. Hãy nhìn xem ai đây này, chính là Dạ Lan của người đó “

Một cảm giác nhớ nhung da diết bỗng dâng trào trong lòng Vấn Thiên, chàng nhào đến, ôm lấy nữ nhân lạ mặt vào lòng, siết chặt lấy cô ta trong vòng tay

Dạ Lan khẽ vùng vẫy, nhưng vô hiệu, cô cố gắng thì thầm vào tai Vấn Thiên

“Bỏ thiếp ra nào ... Sau này chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội mà ... Thiếp sẽ không bỏ đi nữa đâu, thiếp hứa với chàng đấy ... Chàng không biết rằng mình đã trúng phải một tà thuật rất nguy hiểm sao, nếu không lập tức giải trừ, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng ... “

Vấn Thiên rung mình

“Thật vậy sao ... Ta tưởng rằng thứ tà thuật đó chỉ tạm thời làm ta không nhớ được một phần kí ức thôi chứ ... “

Dạ Lan tỏ vẻ nghiêm trọng, nói

“Không đơn giản như thế đâu ... Đây là một lời nguyền từ thời cổ xưa, nó sẽ xóa đi một đoạn kí ức của chàng, rồi thay vào đó bằng một kí ức giả khác, theo sự sắp đặt của kẻ đã trù ếm chàng ... Hiện tại, giai đoạn thứ hai của lời nguyền vẫn chưa hoàn thành, chúng ta vẫn có thể tìm được biện pháp để giải trừ. Không được chậm trễ thêm một giây phút nào nữa, phải bắt đầu ngay bây giờ ... “

Vài giọt mồ hôi đã tuôn ra trên trán Vấn Thiên

“Quá trình giải trừ lời nguyền này có lâu không ? Liệu có thể phát sinh biến cố nguy hiểm nào không ? “

Dạ Lan lắc đầu

“Thiếp không rõ, nhưng sẽ cố gắng hết sức ... Tất cả còn tùy thuộc vào ý chí và sức mạnh tinh thần của chàng “

Dạ Lan ngưng lại một lúc rồi nhấn mạnh

“Chàng phải thật sự tin tưởng và làm theo mọi yêu cầu của thiếp. Thế nào, có đồng ý không ? “

Mặc dù vẫn còn rất mơ hồ, nhưng Vấn Thiên cảm thấy từ nữ nhân vừa xuất hiện này toát ra một sự thân thiết, quen thuộc, cũng như một cảm giác tin tưởng tuyệt đối, bèn mạnh dạn nói

“Được, ta đồng ý. Chúng ta hãy tiến hành ngay bây giờ đi “

Không lâu sau đó, trong căn phòng chỉ còn lại Vấn Thiên và Dạ Lan, trong trạng thái hoàn toàn lơ đãng. Dạ Lan đang ngồi lên mình Vấn Thiên, đôi tay đặt trên bộ ngực nở nang cường tráng của chàng

Vấn Thiên tỏ vẻ hoài nghi

“Vi sao phải đuổi Băng Tâm và Tú Văn ra ngoài ? À ... còn nữa ... liệu pháp của nàng sao trông giống thuật song tu quá vậy ? “

Nét mặt Dạ Lan trở nên đỏ hồng, cô bẽn lẽn nói

“Hiện tại chúng ta đang ở trong tình trạng này, sao có thể để người khác trông thấy được ... Xấu hổ lắm ... Đầu tiên chúng ta phải hòa quyện vào nhau về thể xác, sau đó sẽ kết hợp tinh thần lại làm một, thiếp sẽ tiến vào không gian ý thức của chàng, cố gắng phá bỏ lời nguyên đó ... “

Dạ Lan nhìn thẳng vào mắt Văn Thiên, tỏ vẻ áy náy nói

“Nếu như có chuyện gì đó không hay xảy ra, chàng có hận thiếp không ? “

“Không ! Ta tuyệt đối không oán hận nàng, chỉ trách số ta xui xẻo mà thôi ... “ – Văn Thiên quả quyết nói

Dạ Lan vội bịt miệng chàng lại

“Không nên nói gở , cái miệng có linh tính ... Chàng phải nhớ lời thiếp, phải tập trung tinh thần cao độ, giữ vững ý chí kiên định, cho dù nhìn thấy bất cứ thứ gì cũng không được để tâm linh xao động “

Dạ Lan khẽ nhắm đôi mắt lại, rồi đột ngột mở mắt ra, la hoảng lên

“Chàng đang làm cái quái gì thế ... “

Văn Thiên cười nhăn nhơ

“Dù gọi nó là song tu, hay cái gì đi nữa, đây vẫn là việc nam nữ hoan ái, đầu tiên phải khởi động ... “

Mặt Dạ Lan đã đỏ bừng lên như gấc chín, cô khẽ nhúc nhúc đồn lên, vịn vịn thân thể như hưởng ứng những động tác từ đôi ma thủ không lương thiện của Văn Thiên

“Chàng đúng là đồ quỷ háo sắc xấu xa ... “

Từ lạch nước mùa xuân ở giữa đôi chân của Dạ Lan, xuân thủy đã tuôn trào lai láng, cô vội thúc giục

“Đừng trêu chọc thiếp nữa ... Chúng ta hãy bắt đầu ngay đi ... “

“Được thôi, như ý nàng mong muốn “ – Văn Thiên cười nói

Vừa dứt câu, thanh nhục thương cứng rắn đã tiến đến, rất chuẩn xác lấp đầy vào khoảng không gian trống rỗng của xuân động. Một tiếng rên rỉ yêu kiều phát ra, rồi tất cả lại chìm vào im lặng. Thân thể Dạ Lan và Văn Thiên liên tục nhấp nhô thực hiện những động tác hoan ái, thể nhưng đôi mắt của họ lại đỏ dần như người mất hồn

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 71: Người Thừa Kế

Văn Thiên thấy mình đang ở trong một nơi tối đen như mực, bốn bề yên tĩnh vô cùng

Một luồng sáng từ đâu đó chiếu lại, giúp chàng trông rõ hơn quang cảnh xung quanh

Xung quanh Văn Thiên là vô số tấm gương lớn nhỏ khác nhau được bố trí hỗn độn, không theo một trật tự nào cả.

Có thể nói đây là một ma trận được tạo ra bởi những tấm gương

Bóng dáng Văn Thiên dần hiện ra trong những mặt gương, nhìn vào một trong số những tấm gương đó, chàng lập tức hiểu ra

“Đây chính là kí ức của mình, những hình ảnh trong gương chính là những việc đã diễn ra với mình trong quá khứ “

Văn Thiên chợt thấy trong những tấm gương hình ảnh của mình thuở ấu thơ bên Max và Nguyệt Ánh, rồi những sự việc diễn ra trong học viện Marshall, trận ác chiến ở Vô Danh trấn, biến cố ở Huyền giới ... Chàng như một người mất hồn, rào bước đến trước tấm gương này rồi lại chuyển sang tấm gương khác, như thể tìm kiếm một thứ gì đó vô cùng quan trọng ...

Quá khứ của chàng, quá khứ đã mất ...

Một cảm giác xao động trong tâm hồn, Văn Thiên bỗng nhìn về một hướng, trong tấm gương đối diện là hình ảnh chàng đang đứng cạnh một nam nhân cao lớn có mái tóc bạc trắng và khuôn mặt rất giống chàng.

“Phụ thân ... Là người sao ... “

Máu ... Đỏ tươi như vừa trào ra từ động mạch sau một vết cắt ... Nhanh chóng bao phủ trên mặt gương ... Những hình ảnh trong gương bỗng nhạt dần rồi biến mất. Tất cả chỉ còn lại sắc đỏ của máu.

Một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng nắm lấy tay Văn Thiên, giọng nói của Dạ Lan vang lên

“Đây chính là không gian ý thức của chàng. Chúng ta đang tồn tại dưới dạng những ý niệm, mặc dù chỉ là một ảo cảnh, nhưng những việc xảy ra ở đây sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến chàng ... Có thể khôi phục được kí ức hay không, đều là do những cố gắng của chàng “

Văn Thiên thở dài

“Ta đã hiểu ... Giờ chúng ta phải làm như thế nào mới có thể giải trừ được lời nguyền đó “

Dạ Lan nắm chặt tay Văn Thiên, kéo chàng đi

“Chúng ta sẽ phải tìm kiếm và đánh bại hóa thân của Julie ở trong không gian này. Chàng phải tiêu diệt cho bằng được hóa thân đó, tuyệt đối không được nương tay “

Dạ Lan nắm tay dẫn Văn Thiên đi trong mê cung của những tấm gương, thỉnh thoảng cô lại vung tay đập vỡ một vài tấm gương, nói

“Đây chính là kí ức giả tạo mà Julie đã tạo ra, chàng có thể nhận ra những tấm gương đó được làm bằng loại kính khác với những tấm gương mà chàng đã thấy. “

Văn Thiên bỗng kêu lên

“Đằng kia kia ... Ở đó có rất nhiều những tấm gương kí ức giả ... “

Nói đoạn chàng nắm tay Dạ Lan, kéo cô chạy như bay đến trước một hàng dài những tấm gương hình vuông có màu đỏ thẫm tựa như màu máu đã khô, mặt gương không mấy trong sáng.

“Đừng vậy, phải đập vỡ toàn bộ những tấm gương đó “ – Dạ Lan xác nhận

Văn Thiên vận công đập vỡ một tấm gương, những mảnh kính vỡ bắn tung tóe, tựa như vô số mũi kiếm sắc bén, phá nát một dãy dài những tấm gương kí ức giả. Dạ Lan vừa vung tay định đập vỡ một tấm gương thì từ trong tấm gương đó, một bàn tay ác quỷ với những móng vuốt sắc nhọn hiện ra, nắm chặt lấy cổ tay cô

Văn Thiên xoay người, ném ra một mảnh gương, đập vỡ tấm gương mà quái trước mặt Dạ Lan

Những thanh âm đồ vỡ vang lên không ngừng, xen lẫn trong đó là giọng nói không mấy êm ái của một thiếu nữ

“Công tử ... Người đã làm ta thất vọng rất nhiều ... “

Văn Thiên liền gất lại

“Bỏ cái lối xưng hô đó đi, mau hiện thân, nói cho ta biết, cô muốn gì ... “

Những tấm gương đỏ thẫm đồng loạt hiện ra hình ảnh khuôn mặt cau có của Julie, thanh âm của cô ta lại vang lên

“Muốn chàng thật sự đối diện với chính mình, thực hiện trọn vẹn trách nhiệm của mình là dẫn dắt chủng tộc hấp huyết quý của chúng ta chinh phục nhân loại, trở thành bá chủ của địa cầu này “

Văn Thiên nổi giận, quát lớn

“Đó là điều cô muốn chứ không phải là điều ta muốn. Điều mà ta thật sự mong muốn là hấp huyết quý và nhân loại có thể chung sống hòa bình. Chúng ta có quyền được sống, quyền được tự do, họ cũng vậy ... Chiến tranh đã kéo dài suốt hàng ngàn năm, cô vẫn còn cho là chưa đủ sao ? “

Một tấm gương màu đỏ thẫm mang hình ảnh của Julie bỗng hiện ra trước mặt Văn Thiên, đôi mắt trong gương như lóe lên những tia phẫn nộ

“Nếu đã như vậy, ta buộc phải sử dụng biện pháp mạnh với chàng rồi. Đừng trách ta, tất cả đều là do chàng tự chuốc lấy, vì sao lại ngoan cố không chịu hợp tác với ta ngay từ đầu kia chứ ... “

Vấn Thiên trầm tư nói

“Từ lần đầu tiên gặp cô, tôi đã linh cảm rằng trận chiến này thật sự không thể tránh khỏi rồi”

Trên tất cả những tấm gương trong không gian ý thức của Vấn Thiên bỗng hiện ra những chú văn kì dị được viết bằng máu, chàng bỗng cảm thấy khó chịu vô cùng, đầu đau như búa bổ, tất cả trước mắt tựa như đang quay cuồng. Vấn Thiên quỵ xuống, hai tay ôm lấy đầu, khuôn mặt nhăn nhó tỏ vẻ vô cùng khổ sở

Trong đầu chàng không ngừng vang lên giọng nói của Julie

“Nhân loại chỉ là những sinh vật hạ cấp, chúng phải được trả về vị trí nô lệ của mình. Kẻ đó không phải là cha người mà chính là kẻ thù của người, hắn đã giết mẹ người và tất cả những người thân của người, người phải dùng máu của hắn để trả lại sự công bằng cho những oan hồn đó ...”

Dạ Lan ôm chặt lấy Vấn Thiên, toàn thân cô phát ra một thứ ánh sáng thánh khiết, miệng lầm nhảm đọc chú ngữ. Vấn Thiên cảm thấy khá hơn đôi chút, những cảm giác khó chịu cũng giảm đi phần nào.

Dạ Lan ngưng lại nhìn Vấn Thiên, nói rõ từng chữ một

“Chàng phải thật sự kiên định, tập trung tinh thần cao độ. Tất cả những gì chàng nghe và thấy đều chỉ là những ảo giác giả tạo, không được để chúng đánh lừa, không được yếu lòng, bỏ cuộc ... Hãy cố gắng lên nào, đập vỡ tất cả những tấm gương đó ...”

Nhưng Vấn Thiên lại dường như không nghe thấy gì, tất cả trước mắt chàng như mờ dần, rồi chỉ trong thoáng chốc, chàng cảm thấy mình đang ở trong một không gian khác.

Từ dưới chân Vấn Thiên truyền lại cảm giác sền sệt, tanh hôi của một chất lỏng ...

Máu ... Rất nhiều máu ... Ngập đến mắt cá chân ...

Vô số tử thi nằm xếp chồng lên nhau thành một ngọn đồi lớn, những đôi mắt đỏ đầy oán hận vẫn mở trừng trừng.

Một tiếng khóc vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng của không gian. Tiếng khóc của trẻ sơ sinh, phát từ ra đỉnh ngọn đồi tử thi

Vấn Thiên hồi hải trào qua những xác chết, cố gắng leo lên đỉnh đồi. Đập vào mắt chàng là hình ảnh một nam nhân tay cầm thanh kiếm bạc đầm máu đang đứng quay lưng về phía chàng, cách nam nhân đó không xa là một thiếu phụ xinh đẹp có đôi mắt đỏ, trên tay đang bế một đứa trẻ chừng vài tháng tuổi

Thiếu phụ không ngừng van xin

“Tha cho thiếp ... Xin chàng đừng giết thiếp, thiếp thật sự yêu thương chàng mà ... Đây là con của thiếp và chàng, xin đừng để đứa trẻ đó phải mất mẹ ...”

Nam nhân lạnh lùng vùng kiếm lên

“Đứng, đây là con của chúng ta. Nhưng sự thật là ta không hề yêu thương người, dù chỉ một chút. Hãy xem lại mình đi, người chỉ là một con quỷ hút máu gớm ghiếc. Nói thật cho người biết, ta chỉ lợi dụng người mà thôi, giờ thì vỡ kịch đó đã hạ màn rồi, hãy chấp nhận số phận của mình đi”

Nam nhân bật kiếm, một đạo quang mang lóe lên, chiếc đầu của thiếu phụ lia khỏi cổ, lăn lông lốc đến dưới chân Vấn Thiên. Chàng đứng sững như trời trồng, chân tay đột nhiên cứng đờ lại như đã hóa đá.

Nam nhân cười rộ lên một tràng đầy man rợ, tiến đến trước mặt Vấn Thiên. Lưỡi kiếm mang theo một thứ ánh sáng lạnh lẽo dí sát vào cổ chàng

“Cũng như mẹ người, người chỉ là một sinh vật đáng nguyên rủa, không đáng được sống”

Vấn Thiên cố gắng mở miệng ra, thanh âm như nghẹn lại

“Không ... Ta không tin ... Chỉ là ảo giác ... Ta không tin ...”

Thanh kiếm được vùng lên, chém vào cổ Vấn Thiên, rồi đột nhiên tất cả những hình ảnh trước mắt chàng như vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Một luồng sáng đỏ rực, chói lóa cả mắt từ một tấm gương tỏa ra, bao trùm lên tất cả mọi vật trong không gian ý thức

Mãi một lúc lâu sau, Vấn Thiên mới có thể nhìn rõ những vật xung quanh chàng

Người đầu tiên chàng nhìn thấy là Dạ Lan, cô vẫn ôm chặt lấy chàng, thần sắc lộ vẻ mệt mỏi, kiệt sức ...

Những tấm gương đã trở lại đáng vẻ ban đầu của chúng, trong sáng, không một chút gợn bẩn

Tấm gương chứa hình ảnh của Julie trước mặt Vấn Thiên đang rạn nứt

“Ta không cam tâm ... Vì sao chàng lại đối xử với ta như vậy ... Tất cả những gì ta làm đều là vì chàng kia mà ... Vì sao chứ ... Vì sao ... “

Đó cũng là những lời nói cuối cùng của Julie, trước khi tan biến hoàn toàn

“Chúng ta đã thắng rồi à ? “ – Vần Thiên bỗng lên tiếng hỏi

Dạ Lan thờ dài

“Không ... Cô ta đã thua, nhưng chúng ta không thắng ... Nữ nhân tên gọi là Julie đó quả thật là rất lợi hại, lẽ ra chàng còn phải chịu nhiều đau đớn, khổ sở hơn nữa, nhưng vừa rồi đã có một người hiện thân ra giúp chàng ... “

“Là ai ? “ – Vần Thiên vội hỏi

“Huyết thần ... “ – Dạ Lan mãi mới thốt ra được 2 chữ, giọng rất khẽ, tựa như đang rất sợ hãi

Dạ Lan lại mở miệng định nói một điều gì đó, nhưng không kịp, thân ảnh cô đột ngột biến mất trước mắt Vần Thiên, tựa như một làn khói.

Vần Thiên trong lòng kinh ngạc, tự nói thầm một mình

“Thế này là thế nào ... Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy ? “

Không gian xung quanh Vần Thiên bỗng dừng tối sầm lại, những tấm gương kì ức bỗng biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện. Trước mặt chàng bỗng xuất hiện một đốm sáng màu đỏ, đốm sáng đó lớn dần lên, rồi hóa thành một hình người với đôi mắt sáng rực như ma quỷ. Đó là một nam nhân cao lớn với gương mặt rất dữ tợn, nhưng lúc này ông ta lại nhìn Vần Thiên bằng một ánh mắt rất đỗi ôn hòa

“Linh hồn của Huyết thần ... “ – Vần Thiên bất giác thốt lên

“Không sai, chính là ta “ – Nam nhân xác nhận

Không để Vần Thiên kịp hỏi thêm câu nào, nam nhân vội lên tiếng

“Mặc dù trước đây đã từng có giao tình khá tốt với Julie, nhưng ta không thể để cô ta điều khiển hậu nhân của ta như vậy được ... Hơn nữa, ngươi có một sứ mệnh rất quan trọng cần phải hoàn thành. “

Vần Thiên chau mày

“Lại là giọng điệu đó, không khác Julie là mấy ... Có phải lại là là sứ mệnh dẫn dắt chủng tộc hấp huyết quý thôn tính toàn bộ nhân loại, trở thành bá chủ của địa cầu ... “

Huyết thần nghiêm trang nói

“Định mệnh đã chọn ngươi làm Người dẫn đường, kẻ sẽ dẫn dắt chủng tộc hấp huyết quý ra khỏi sự tối tăm. Ngươi có quyền chọn lựa con đường riêng của ngươi, không phải là con đường mà Julie đã vạch sẵn, ta muốn như vậy ... Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng ta gặp ngươi, ta trao lại cho ngươi tất cả sức mạnh của ta và hy vọng là ngươi sẽ có sự chọn lựa sáng suốt của mình “

Thân ảnh của Huyết thần mờ nhạt dần, ánh sáng xung quanh cơ thể ông ta dần tắt hẳn

“Trước đây, thông qua nghi thức được ghi chép trong Huyết kiếp thư, ta mong rằng hậu nhân của ta có thể đoàn kết và cùng đồng tâm hiệp lực phò tá người sẽ thừa kế sức mạnh của ta ... Nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược, bọn ngu ngốc đó đã tàn sát lẫn nhau một cách không thương tiếc, khiến cho giờ đây chủng tộc hấp huyết quý đang ở bên bờ vực của sự suy vong ... Sau nhiều năm lưu lạc, cuối cùng sức mạnh của ta lại thuộc về ngươi, tẩu xảo làm sao, ngươi cũng là kẻ cuối cùng mang dòng máu hoàng tộc ... Chỉ có một lời giải thích duy nhất, ngươi chính là kẻ mà định mệnh đã lựa chọn ... “

Vần Thiên vội vã hỏi

“Tôi sẽ phải làm gì ? Phải bắt đầu từ nơi nào đây ? “

Trước khi hoàn toàn biến mất, Huyết thần chỉ lưu lại một câu nói

“Vùng đất băng giá ở cực bắc ... Chiếc hộp Pandora sẽ được mở ra tại đó ... “

Khi Vần Thiên tỉnh lại, chàng nhận ra xung quanh mình là Sát thần Băng Tâm và Tú Vần đều không hện mà cùng hướng ánh mắt nhìn mình với vẻ kinh ngạc cực độ. Dạ Lan nằm bất động trên người Vần Thiên, hơi thở của cô mong manh như một sợi chỉ tơ, hạ thể của hai người vẫn liên kết với nhau rất chặt chẽ.

Sát thần là người đầu tiên lên tiếng

“Có thể làm cái việc này 4 ngày 4 đêm liên tục, người quả thật là một con quái vật ... “

Tử Văn và Băng Tâm cùng hướng ánh mắt nhìn Văn Thiên với vẻ ngưỡng mộ, nhưng khi vừa bắt gặp cái nhìn đáp trả của chàng, họ bèn lên cúi mặt xuống, da mặt dần ửng hồng

Dạ Lan gắng gượng cử động vài ngón tay cào nhẹ vào cổ Văn Thiên

“Còn không chịu buông thiếp ra ... Thiếp sắp chết rồi ... “

Băng Tâm không kìm nén nổi sự tò mò

“Hoạt động tình dục lâu như vậy nhưng vì sao hai người lại cứ im lặng như người câm ấy nhỉ ? Một tiếng rên rỉ cũng chẳng có ... “

Sát thần vung tay gõ vào đầu Băng Tâm, làm cô ta kêu lên oai oái

“Đau ... Cái tên này ... Thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả ... “

Sát thần cười nhạt

“Ngốc vừa thôi chứ, lúc ấy họ đều đang ở trong trạng thái vô thức, dĩ nhiên là trước khi có thể khôi phục ý thức trở lại, họ sẽ không ngừng lặp đi lặp lại như một cái máy động tác mà họ đã thực hiện trước khi rơi vào trạng thái đó “

Nghe đoạn đối thoại giữa Băng Tâm và Sát thần, Dạ Lan xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một kẽ nứt nào đó dưới sàn nhà mà chui vào. Cô vui đầu vào vai Văn Thiên, tỏ vẻ giận dỗi nói

“Thiếp sẽ không để cho chàng đến gần thiếp trong một tháng ... Chắc chắn là thế ... “

Từ lúc vừa tỉnh lại, Văn Thiên cảm thấy đầu óc của mình mình mẫn vô cùng, những đoạn kí ức hỗn loạn đã sắp xếp lại thành một thể hoàn chỉnh, tất cả kí ức đã mất đều được phục hồi. Điều này làm Văn Thiên mừng rỡ vô cùng, nhất thời sung sướng đến nỗi không hề hay biết gì về những việc xảy ra xung quanh chàng. Chàng bất ngờ buông Dạ Lan ra, rời khỏi giường, nhảy cẫng lên khắp căn phòng như một đứa trẻ, không hề chú ý đến tình trạng hoàn toàn lỏa thể của mình.

Cả 4 người trong phòng đều tròn mắt nhìn Văn Thiên, tỏ vẻ khó hiểu.

Nhảy nhót chán chê, Văn Thiên quay lại nhìn tất cả mọi người, đồng dục nói

“Chúng ta hãy trở về Huyết cung. “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 72: Hỉ Nhật Chi Sầu

Một vùng hoang mạc thuộc địa phận Syria, đất đai nứt nẻ, cằn cỗi, từng cơn gió thổi tung cát bụi bay mù mịt ...

Một nam nhân dáng vẻ cô độc, mệt mỏi đang kéo lê thanh kiếm, bước từng bước nặng nhọc. Vài giọt máu rơi ra theo những bước chân của anh ta, để lại trên mặt đất xám xịt những cánh hoa đỏ tươi.

Thương thế của Khải Nguyên thật không nhẹ chút nào, nhưng sắc mặt hắn vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng vô cảm vốn có, không hề biểu lộ ra một chút đau đớn nào. Mái tóc bạc trắng tung bay theo gió lại càng tô điểm thêm cho hắn vẻ âm trầm, bi thương đến tột cùng

Trông Khải Nguyên không khác gì một tử thi, mặc dù hắn vẫn đang còn sống

Trước mặt Khải Nguyên dần hiện ra một ngôi làng với những ngôi nhà gỗ đồ nát, xiêu vẹo. Những cư dân vẫn còn run rẩy vì sợ hãi tụ họp lại thành một đám đông trước một ngôi nhà còn tương đối nguyên vẹn. Họ nhanh chóng dạt sang một bên để nhường đường cho Khải Nguyên tiến vào ngôi nhà đó. Hắn vừa bước lên bậc thềm, cánh cửa liền mở ra một cách vội vã

Kane Deviance chạy ào đến bên cạnh Khải Nguyên, hấp tấp nói

“Chủ nhân ... Người đã bị thương rồi, để tôi gọi Khiết Nhã trị thương cho người ... “

Khải Nguyên lắc đầu

“Chỉ là chút thương tích nhỏ nhoi. Đừng tỏ ra chộn rộn như vậy, ta không thích thế đâu “

Nói đoạn, hần lách người sang một bên, lướt vào ngôi nhà, đóng sầm cửa lại. Trong phòng khách bày trí sơ sài của ngôi nhà, một nam nhân trung niên với mái tóc đã lốm đốm bạc đang ngồi trên chiếc ghế gỗ, neho mắt hướng cái nhìn vô định về phía cửa sổ, thỉnh thoảng lại bật lên tiếng thở dài. Đối lập với vẻ mặt già nua của người này là một thân thể tráng kiện với những cơ bắp rắn chắc, nhưng bàn tay phải của ông ta đã bị cụt mất mấy ngón ...

Vừa thấy Khải Nguyên, trung niên vội vàng đứng dậy nghênh tiếp hần

Khải Nguyên cúi đầu, mái tóc bạc trắng rủ xuống, che khuất hoàn toàn khuôn mặt hần

“Xin lỗi Omah, cuộc chiến của tôi đã phá hỏng nơi cư trú của mọi người ... Tôi sẽ cho người đến sửa sang và xây dựng lại nơi đây, trong thời gian ngắn nhất có thể “

Nam nhân trung niên chính là Omah Raziel – một người quen cũ của Khải Nguyên, ông ta chớp đôi mắt, tỏ vẻ ưu tư

“Nhà cửa bị hư hỏng đối với chúng tôi chỉ là chuyện nhỏ mà thôi ... Tôi không tin lắm vào ma quỷ, thế nhưng bây giờ bắt buộc phải tin ... Tôi đã mất tổng cộng là 17 thuộc hạ, vì con quỷ đó, mặc dù chưa nhìn thấy nó, nhưng tôi tin là nó đang tồn tại ... “

Đằng sau mớ tóc bạc, đôi mắt Khải Nguyên chột sáng lên

“Đã có chuyện gì xảy ra với nơi này vậy ? “

Omah rung mình

“Trước đây, vùng đất này là một nơi rất bình yên, mọi người sống rất chan hòa với nhau ... Nhưng rồi ma quỷ ... Chúng đã tìm đến ... 15 năm trước, con quỷ đó xuất hiện, nó đã sát hại không ít cư dân của vùng đất này ... Không ai biết mặt mũi ác quỷ ra sao, những người đã nhìn thấy nó đều không có cơ hội trở về ... Từng người, từng người một bị mất tích, rồi sau đó, người ta tìm được những mảnh thi thể đầm máu của họ bị ném vương vãi khắp nơi trong những hẻm núi ... Trong một số đêm thanh vắng, từ đâu đó vọng lại tiếng gào khóc rất rùng rợn ... Cư dân ở đây không muốn rời xa mảnh đất của tổ tiên, nhưng cũng không muốn trở thành nạn nhân của con quỷ đó ... Một số người vì quá sợ hãi đã rời bỏ ngôi làng, chẳng bao giờ trở lại nữa ... Những kẻ khôn khéo ở lại luôn sống trong sợ hãi và nỗi tuyệt vọng đến cùng cực ... “

Omah ngưng lại một lúc, dùng ánh mắt thăm dò Khải Nguyên hồi lâu, rồi nói tiếp

“Tôi muốn xây dựng nơi này thành một căn cứ chiến lược, nên đã dẫn người của mình đến đây. Ban đầu, tôi cho rằng ma quỷ chỉ là chuyện hoang đường và không tin lời những người dân địa phương cho lắm ... Đến một ngày, vài thuộc hạ của tôi mất tích, sau đó chúng tôi đã tìm thấy tử thi của họ, chết rất thê thảm, bị xé thành từng mảnh ... Tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng những tử thi đó, không hề có bất cứ dấu vết nào của thuốc nổ, hay những thứ đại loại như thế ... Anh nghĩ thử xem, còn cách nào khác để giải thích đây ... “

Khải Nguyên đặt tay lên vai Omah, nói chắc như đinh đóng cột

“Yên tâm. Tôi cảm thấy rất có hứng thú với câu chuyện này. Tôi nhất định sẽ giúp anh diệt trừ ác quỷ, sau đó sẽ xây dựng lại căn cứ của anh “

Mãi đến hàng giờ sau, Omah mới rời khỏi ngôi nhà, ông ta lao vào giữa đám đông, mừng rỡ nói tíu tít không ngừng bằng thứ ngôn ngữ Ả rập của mình. Tất cả những người đang có mặt tại hiện trường ôm chầm lấy nhau, trên nét mặt hiện rõ sự hân hoan khó tả.

Kane Deviance được gọi vào nhà, sau đó nhanh chóng trở ra. Anh ta lấy trong người ra một chiếc điện thoại vệ tinh, rồi loay hoay trò chuyện qua điện thoại, nét mặt trông rất căng thẳng

Tại một căn phòng trong ngôi nhà, Khiết Nhã mặc chiếc áo choàng đen quen thuộc, đang bận rộn giúp Khải Nguyên trị thương bằng dị năng đặc biệt của cô. Vốn có khả năng tự phục hồi cực nhanh, lại thêm phương pháp trị liệu của Khiết Nhã, những vết cắt trên người Khải Nguyên nhanh chóng liền lại, như thể chưa có gì xảy ra.

Khiết Nhã dịu dàng vuốt ve bộ ngực rắn rỏi của Khải Nguyên, giọng có vẻ đau xót

“Lại là tên khốn kiếp đánh mãi không chết đó phải không ? “

Khải Nguyên gật đầu

“Không sai. Chính là Bất Diệt. Đây là lần thứ 38 ta đấu với hần, tu vi của hần tiến bộ rất rõ rệt, ta cảm nhận được như vậy. “

Khiết Nhã lo lắng nói

“Đó là một kẻ rất đáng sợ, nhất thời chàng vẫn chưa hiểu rõ về hần và tìm ra biện pháp để đánh bại hần, vì sao lại không tránh đi mà cứ liên tục nhận lời đánh nhau với hần như vậy ? “

Khỏe môi Khai Nguyên bỗng nở ra một nụ cười

“Quyết đấu chính là biện pháp tốt nhất để tìm hiểu. Ngoại trừ lần đầu tiên ra, những lần sau này Bất Diệt tìm đến thách đấu với ta chỉ đơn giản là vì hấn cảm thấy ta là một đối thủ thú vị, không phải là vì Linh Không phải hay một kẻ nào cả. Có lẽ việc quyết đấu với ta chính là thứ duy nhất trên đời này mang đến cho hấn cảm giác đang tồn tại”

Khiết Nhã tò mò hỏi

“Vì sao lại có thể khẳng định như vậy? Chẳng lẽ dùng Nguyên thần vấn đọc suy nghĩ của hấn phải không?”

Khai Nguyên xua tay

“Ta không đọc được gì cả, hấn là một thực thể rất đặc biệt... Nhưng qua biểu hiện của hấn, ta tin chắc như vậy”

Khiết Nhã nhăn mặt, cau gắt

“Chàng thật là liều lĩnh... Có biết rằng thiếp rất lo lắng cho chàng không...”

Khai Nguyên bỗng choàng tay ôm chặt Khiết Nhã vào lòng, hôn lên gò má đỏ hồng của cô một cách dịu dàng

“Nhã nhi của ta, cảm ơn nàng... Bấy lâu nay, nàng đã khổ nhọc vì ta rất nhiều...”

Một giọt lệ chảy ra từ đôi mắt đẹp của Khiết Nhã, cô xúc động nói

“Phu quân, đây vốn là trách nhiệm của thiếp mà, chàng đừng khách sáo như vậy... Có thể nhìn thấy chàng luôn được khỏe mạnh, sống vui vẻ, thiếp đã cảm thấy mãn nguyện rồi...”

Vài tia bi thương bỗng lóe lên trong đôi mắt Khai Nguyên, hiểu rằng mình đã lỡ lời, Khiết Nhã im lặng, cúi đầu tỏ vẻ biết lỗi. Mãi một lúc lâu sau, cô mới mạnh dạn lên tiếng

“Thiếp biết rằng mình không thể thay thế vị trí của Nhã Ca tì trong trái tim chàng. Thiếp và Thủy nhi sẽ cố gắng nhiều hơn nữa, mong sao chàng có thể quên đi sự thương tâm đó, có thể sống thật thoải mái, bình yên...”

Khai Nguyên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mượt của Khiết Nhã, giọng nói có vẻ trầm lắng

“Nhã nhi, ta biết nàng và Thủy nhi không vui với quyết định của ta... Thời gian vừa qua, chắc là hai nàng đã phải chịu đựng rất nhiều... Là một người mẹ, còn gì đau khổ hơn là phải xa cách đứa con mà mình đã dứt ruột sinh ra, không được nuôi dưỡng và chăm sóc nó một cách trọn vẹn...”

Lệ tuôn trào ướt đầm gương mặt xinh đẹp của Khiết Nhã, nhưng cô vẫn cố gắng kìm nén để không bật lên tiếng khóc

“Thiếp hiểu và thiếp tôn trọng quyết định của chàng... Thủy nhi cũng vậy... Con đường mà chàng đã đi qua đầy rẫy đau khổ, thương tổn và hận thù, chàng không muốn nhi tử của mình bị cuốn vào vòng xoáy đó... Thiếp hiểu...”

Khai Nguyên thờ dãi

“Vấn Thiên... Hiện tại nó vẫn đang bước đi trên con đường trở thành một cường giả... Có lẽ đó là định mệnh chẳng... Ta có lỗi với Vấn Thiên, rất nhiều, rất nhiều...”

Khiết Nhã áp ứng, nói mãi không thành lời, Khai Nguyên nhẹ nhàng áp khuôn mặt của hấn sát vào khuôn mặt của cô, khẽ nói bằng thanh âm sâu thẳm

“Có lẽ ta vốn không phải là con người... Nếu như là một con người, có lẽ ta không phải là một người mạnh mẽ... Mặc dù thiên hạ gọi ta là cường giả, mặc dù đôi tay ta dính đầy máu của những kẻ được gọi là cường giả, nhưng trong thâm tâm ta biết rõ chính mình hơn ai hết. Ta chỉ là một kẻ yếu đuối, rất yếu đuối mà thôi...”

Tiếng gõ cửa bỗng vang lên, phá vỡ khoảnh khắc riêng tư của Khai Nguyên và Khiết Nhã, giọng nói hỏi hả của Kane

“Chủ nhân... Tôi có tin khẩn cấp cần bẩm báo với ngài”

Khai Nguyên chau mày

“Cửa không khóa, cứ vào đi. Có việc gì thế?”

Kane lật đật bước vào, suýt tí nữa thì vấp phải ngạch cửa ngã lăn quay

“Lâm Vấn Thiên đã đổi tên lại thành Diệp Vấn Thiên, không biết bằng cách nào mà nó lại trở thành cung chủ của Thiên Hoa cung – một tổ chức bí ẩn ở Tây Tạng... Đại lễ đăng cơ sẽ diễn ra sau 3 ngày nữa...”

Khải Nguyên ngồi thần thờ một lúc lâu, nói

“Ta đã suy nghĩ kĩ càng rồi. Ta sẽ không tham dự buổi lễ đó. Kane, anh hãy lui ra đi. “

Kane tỏ vẻ chán chừ, áp a áp ứng mãi mới nói được vài câu

“Sau đại lễ đăng cơ sẽ đến hôn lễ của Vần Thiên ... Chủ nhân ... Dù sao đó cũng là trưởng nam của người mà ... “

Khải Nguyên lắc đầu

“Ta sẽ không đến. Kane, anh theo ta đã lâu chắc là cũng phần nào hiểu được tính cách của ta, đừng cố thuyết phục ta nữa, hãy lui ra lo việc mà ta đã giao phó cho anh đi “

Kane bước ra khỏi phòng, Khải Nguyên ngồi bất động, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ lãnh đạm, nhưng ánh mắt biến đổi liên tục. Khiết Nhã ở bên cạnh cố gắng nói một điều gì đó, nhưng Khải Nguyên tựa như không hề nghe thấy gì cả, một lần nữa hắn lại chìm vào thế giới riêng tư của hắn ...

Huyết cung, hay đã từng là Thiên Hoa cung đã được tu sửa lại, khắp treo đèn kết hoa trông lộng lẫy vô cùng

Trước khi Vần Thiên trở về, Julie đã lẳng lặng rời đi, chẳng để lại dù chỉ một dòng từ biệt

Vần Thiên không có bất cứ phản ứng nào trước việc này, vì nó vốn nằm trong dự liệu của chàng.

Dưới sự sắp đặt của Nhược Mộng và Ngọc Diệp, đại lễ đăng cơ của Vần Thiên đã được chuẩn bị sẵn sàng, những đệ tử của Song Tu tông đang phân tán khắp nơi cũng tụ hội về để tham dự sự kiện trọng đại đó. Mặc dù Tuyết Thiên Hoa đã chết, nhưng di nguyện của bà ta vẫn được toàn thể nhân thủ của Thiên Hoa cung tôn trọng. Vần Thiên không hề gặp phải bất cứ sự phản đối nào.

Ngoài những đệ tử và thị nữ của Thiên Hoa cung ra, trong đại lễ đăng cơ của Vần Thiên có rất ít khách mời. Sát thần, Kelly và Yul chính là những vị khách hiếm hoi tham dự buổi lễ đó.

Ngồi trên bảo tọa của cung chủ, trong đại sảnh rực rỡ đèn hoa, bên tai không ngừng vang lên vô số lời chúc tụng, thế nhưng Vần Thiên có vẻ không được tập trung cho lắm, chàng luôn liếc nhìn ra cửa, rồi lại thờ dãi não nề ...

Khải Nguyên – cha chàng đã không xuất hiện, cũng không gửi bất cứ thông điệp nào đến cho chàng ...

Sau nghi thức đăng cơ, hôn lễ của Vần Thiên và 4 vị nương tử của chàng: Huyền Vũ, Dạ Lan, Băng Tâm và Ngọc Diệp liền diễn ra.

Đề 4 nữ nhân cùng chung sống hòa thuận với nhau, Vần Thiên đã phải hao tâm tổn trí không ít. Chàng hiểu rõ cá tính của từng người và vận dụng tối đa trí thông minh tuyệt vời cũng như bản lĩnh miệng lưỡi của mình, lúc thì nói cứng, lúc lại mềm mỏng tuôn ra những lời đường mật, sau cùng đã thành công mãi mãi

Trong suốt thời gian diễn ra nghi lễ kết hôn, Vần Thiên ngoài mặt tươi cười hạnh phúc, nhưng đôi lúc lại không giấu nổi vẻ thất thần, buồn bã. Điều này không qua khỏi cặp mắt tinh tế của Dạ Lan.

Thế gian không có buổi tiệc nào không tàn ...

Trong gian đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại Vần Thiên và 4 nữ nhân của chàng

Sau một lúc ôm ấp thân mật, Vần Thiên cười bảo

“Các nàng hãy trở về phòng chuẩn bị thật sẵn sàng vào, đêm nay sẽ là đêm động phòng của chúng ta “

Mặc dù trước đây đã từng cùng Vần Thiên mây mưa hoan ái nồng nhiệt không ít lần, nhưng 4 thiếu nữ vẫn đỏ mặt tỏ vẻ thẹn thùng, lủi lút kẻ trước người sau rời khỏi đại sảnh.

Còn lại một mình, Vần Thiên ngã người nằm dài trên bảo tọa của cung chủ, tay ôm lấy mặt, đáng vẻ ủ rũ, thần thờ ...

Một chiếc khăn mát lạnh chạm nhẹ vào chàng, giọng nói dịu dàng của Tú Vần vang lên bên tai

“Cung chủ ... Đường như người đã quá chén rồi thì phải ... “

Vần Thiên thờ dãi

“Không phải ... Chỉ là trong lòng ta vẫn còn một số việc khiến ta phải lo nghĩ, ưu tư mà thôi ... “

Tú Vần dịu dàng lau mặt cho Vần Thiên, cố gắng an ủi

“Cung chủ hãy lạc quan lên, mọi chuyện rồi sẽ trở nên tốt đẹp thôi mà. Thế gian này vốn là vậy, sau một đêm tối tăm sẽ là bình minh rạng rỡ ... “

Vấn Thiên bất thần xuất thủ nắm chặt tay Tú Văn, kéo cô ngã vào lòng chàng

“Hãy nói cho ta biết, vì sao nàng lại từ chối lời đề nghị của ta ? Thật lòng ta muốn cho nàng một danh phận, muốn nàng cũng được bình đẳng với những nữ nhân khác của ta “

Tú Văn cúi mặt, khẽ đáp

“Nô gia tự biết thân phận mình thấp kém, không xứng đáng với cung chủ. Miệng lưỡi thế gian đôi khi còn đáng sợ hơn những thứ đao kiếm sắc bén nhất trên đời ... Nô gia sẽ cố gắng làm việc thật tốt, hoàn thành tất cả những nhiệm vụ mà cung chủ giao cho để rồi sau đó cung chủ có thể danh chính ngôn thuận ban cho nô gia một danh phận ... Cung chủ đừng lo, trong thời gian đó, bất cứ khi nào cung chủ muốn nô gia, nô gia đều có thể đáp ứng cho người mà ”

Vấn Thiên hôn lên khuôn mặt Tú Văn, ôn nhu nói

“Ta hiểu và ta tôn trọng quyết định của nàng ... Nàng thật sự là một nữ nhân tốt ... “

Tú Văn nhẹ nhàng nhắc nhở

“Dù sao đêm nay cũng là đêm động phòng của cung chủ và các vị phu nhân mà ... Cung chủ nên trở về với họ, sau này chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian kia mà ... “

Vấn Thiên cũng tự hiểu rằng hương diễm ôn nhu chính là một liệu pháp rất hữu hiệu để giải tỏa những ưu tư, phiền muộn trong lòng, liền cáo từ Tú Văn, trở về phòng tân hôn của mình.

Nhìn 4 thiếu nữ e ấp trong những chiếc áo ngủ gọi cảm bằng lụa mỏng, Vấn Thiên nở nụ cười gian tà quen thuộc

“Xin lỗi các vị nương tử của ta, đã bắt các vị phải đợi lâu, ai sẽ là người đầu tiên nào ? “

Huyền Vũ, Băng Tâm và Ngọc Diệp đồng loạt chỉ về phía Dạ Lan. Băng Tâm nhanh nhẩu lên tiếng

“Bọn em đã hội ý với nhau và cùng quyết định Dạ Lan sẽ là người đầu tiên, bởi vì anh và cô ấy mới vừa gặp lại nhau sau một thời gian dài xa cách mà. Anh và Dạ Lan có thể làm cái việc ấy với nhau cả đêm cũng được ... “

Dạ Lan xấu hổ ngắt lời

“Tâm tí ... Muội không chịu nổi cả đêm đâu ... “

Băng Tâm liền trêu chọc

“Một đêm thì không được, nhưng cả 4 ngày 4 đêm liên tục thì không thành vấn đề phải không nào “

Khuôn mặt Dạ Lan càng lúc càng đỏ bừng lên, Vấn Thiên vội đỡ lời

“Lại ăn nói linh tinh rồi ... Đợi đấy, anh nhất định sẽ giáo huấn em một trận ra trò “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 73: Cuộc Chơi Tay Ba

Những áng mây lơ lửng giữa tầng không, ánh nắng không quá chói chang, khí trời tương đối mát mẻ

Trên đỉnh một tòa tháp cao, Vấn Thiên nằm vắt chân chữ ngũ, đôi mắt nhắm hờ tựa như đang thiêu thiêu ngủ

“Chàng đang có tâm sự phải không ? “ – Một giọng nữ dịu dàng cất lên

Vấn Thiên vội mở mắt ra, khẽ cằn nhằn

“Dạ Lan, nàng không biết võ công, vì sao lại liều lĩnh trèo lên nơi này như vậy, nhờ trượt chân ngã thì sao ... “

Dạ Lan mỉm cười

“Chàng thật là ngốc, ở căn phòng ngay bên dưới có một chiếc thang dẫn đến nơi này, dĩ nhiên là thiếp chẳng dại gì mà leo trèo trên những vách tường cheo leo như chàng”

Về mặt Vắn Thiên như thộn ra đôi chút, chàng choàng tay ôm Dạ Lan vào lòng, thì thầm

“Nàng còn nhớ không, lần đó đang đêm nàng cũng leo lên mái nhà để ngắm sao, rồi sau đó ta đã bảo nàng sử dụng dị năng để thăm dò thần binh, kết cục là ... kết cục là lần đầu tiên của chúng ta đấy. Bây giờ nghĩ lại ta vẫn còn cảm thấy thú vị. He he he ...”

Dạ Lan xấu hổ, nét mặt ửng hồng, dúi nắm đấm vào mặt Vắn Thiên

“Đồ xấu xa, lại còn cố tình nhắc lại việc đó nữa, làm người ta ngượng chết mất thôi”

Cô ngưng lại một lúc, rồi thở dài nói tiếp

“Thật sự mà nói, chàng là một nam nhân tuần tú, từ chàng tỏa ra một khí chất rất đặc biệt ... Nó như thế nào nhỉ ... Có lẽ là hơi gian tà một chút, nhưng cũng rất là thu hút ... Khi ở bên chàng, thiếp cảm thấy rất an tâm. Một chỗ dựa vững chắc, thiếp chỉ cần có thế ... Trong thời gian xa cách chàng, trong lòng thiếp vô cùng mâu thuẫn và đau khổ, nhưng rồi cuối cùng thiếp cũng nhận ra rằng mình không thể sống thiếu chàng được ... Trong giây phút cận kề cái chết, người duy nhất mà thiếp nghĩ đến chính là chàng ... Bởi vậy thiếp mới trở về bên chàng, hy vọng là sau này chàng có thể đối xử tốt với thiếp, không ruồng bỏ và lạnh nhạt với thiếp ...”

Vắn Thiên liền giờ ngay tuyệt kĩ miệng lưỡi của mình

“Nàng biết không, chỉ sau khi nàng rời bỏ ta không lâu, ta đã đoạt được thần binh, nhưng lại bị mất trí nhớ. Trong quãng thời gian đó, mặc dù không thể nhớ được nàng là ai, nhưng từ sâu thẳm đáy lòng, ta cảm nhận được một cảm giác thương nhớ da diết không thể nào nguôi được. Giờ đây, được gặp lại nàng, ta rất vui mừng, ta nhận ra rằng nàng chính là một phần quan trọng không thể thiếu vắng được trong cuộc đời ta ...”

Dạ Lan “hừ” nhẹ một tiếng, ngắt lời

“Bớt hoa ngôn xảo ngữ đi một chút ... Nói cho thiếp biết, có phải chàng vẫn đang phiền muộn về phụ thân của chàng ?”

Vắn Thiên hít một hơi dài, nói một mạch như thể muốn phát tiết tất cả cảm xúc của mình

“Phải ... Mặc dù ta đã tự lý giải được nguyên nhân vì sao ông ấy lại hành động như vậy, thế nhưng ta vẫn cảm thấy không vui vì điều đó. Mặc dù ta biết ông ấy lo lắng cho ta, không muốn ta dính dáng vào những ân oán đã chất cao như núi của ông ấy, nhưng liệu ông ấy có hiểu được rằng hành động như vậy sẽ làm ta cảm thấy đau lòng không ... Vì sao lại xuất hiện trước mặt ta dưới một thân phận giả, vì sao lại tránh né ta, ông ấy có còn xem ta là con của ông ấy nữa không ...”

Dạ Lan ưu tư nói

“Thiếp hiểu ... Hành động thay đổi tên họ của chàng chỉ là bước đầu, thiếp còn biết được chàng định sẽ công bố thân phận thật sự của mình ra cho cả thế giới này biết ... Mục đích chủ yếu vẫn là buộc phụ thân chàng phải ra mặt ... Thiếp khuyên chàng hãy suy nghĩ thật cẩn thận, cân nhắc thiệt hơn trước khi quyết định bất cứ việc gì. Bây giờ, mọi hành động của chàng đều ảnh hưởng rất lớn đến không ít người, chàng hãy nhớ điều đó ...”

Nét mặt Vắn Thiên bỗng biến sắc, trở nên nghiêm trọng

“Ta vừa cảm nhận được một khí tức đáng sợ ... Có một ai đó vừa xuất hiện tại Huyết cung, là cao thủ, tuyệt thế cao thủ”

Chàng nhắm mắt, vận dụng Huyết nhãn dò xét hồi lâu rồi quay sang căn dặn Dạ Lan

“Kẻ này đã lén lút đột nhập vào Huyết cung, một nhóm nhân thủ đã phát hiện ra hấn thế nhưng vẫn chưa xảy ra bất cứ xung đột nào cả, cứ như là hấn cố ý để bị phát hiện ra vậy ... Chắc chắn là hấn đến với mục đích khác, không phải là để tập kích chúng ta. Ta sẽ đến đó xem sao, nàng hãy về phòng của mình đợi ta trở về nhé”

Nói đoạn, chàng động thân thì triển khinh công rời khỏi ngọn tháp, chỉ loáng cái đã biến mất như một bóng ma.

Trong một thông đạo không mấy sáng sủa, hàng chục nữ nhân đang bao vây một nam nhân trung niên vào giữa. Nam nhân này mặc trang phục rất giản dị, trông giống hệt như một người dân sơn cước, nhưng cốt cách bất phàm, từ đôi mắt lại ẩn hiện ánh tinh quang, rõ ràng là một kẻ không đơn giản chút nào

Nam nhân trung niên liếc nhìn những kẻ bao vây mình, điềm đạm nói

“Ta muốn gặp chủ chủ của các vị, xin làm phiền các vị thông báo lại với anh ta”

Một thiếu nữ nóng nảy nói

“Người tướng mình là ai kia chứ ... Cung chủ đầu phải là người mà người có thể tùy tiện muốn gặp là gặp được. Hãy mau ngoan ngoãn chịu trói và khai ra thân phận thật, cũng như mục đích của người “

Nam nhân làm vẻ bí hiểm nói

“Khi gã Văn Thiên đó gặp ta, hẳn sẽ lập tức nhận ra ta ngay thôi “

Thiếu nữ nóng tính nọ liền xuất thủ, nhưng chỉ đánh vào một vùng hư không, nam nhân trung niên chỉ trong chớp mắt đã vòng ra sau lưng cô ta mà cô ta vẫn chưa hề hay biết gì.

Thiếu nữ bất giác rung mình, đứng im không dám cử động, rõ ràng là trung niên bí ẩn đó có thể lấy mạng cô ta bất cứ lúc nào, nhưng ông ta đã không ra tay

Thiếu nữ bỗng cảm thấy đôi chân mình rơi vào một khoảng không, cảnh vật xung quanh thay đổi vùn vụt đến hoa cả mắt. Khi định thần lại cô ta mới nhận ra được mình đang ở trong vòng tay của Văn Thiên và chính chàng đã đưa cô ra khỏi phạm vi công kích của nam nhân trung niên đáng sợ. Tất cả diễn ra rất nhanh, chỉ trong thời gian ngắn ngủi của một cái chớp mắt ...

Tất cả nhân thủ của Huyết cung đều có cùng một suy nghĩ

“Tốc độ của cung chủ cũng nhanh chẳng kém gì gã đó ... Thật là lợi hại ... “

Quan sát kĩ càng nam nhân trung niên từ đầu đến chân, Văn Thiên ra hiệu cho những thiếu nữ rút lui ra phía sau lưng chàng, rồi xoa cằm nói

“Ta đã nhận ra ông là ai, dường như ông đến đây không phải là để tìm ta đánh nhau thì phải “

Nam nhân trung niên cười khanh khách

“Ha ha ha ... Lâm ... à không ... Diệp cung chủ nói quả thật là không sai, ta đến đây với thiện chí muốn giới thiệu cho cung chủ một phi vụ làm ăn rất béo bở “

Văn Thiên sa sầm nét mặt, kẻ vừa xuất hiện chính là nam nhân đã đoạt kiếm của chàng ở trong Huyền giới, một kẻ có tu vi rất đáng sợ ... Mặc dù không biết rõ được thân phận kẻ này, nhưng với sự thông minh vốn có, Văn Thiên cũng có những suy đoán riêng của chàng. Chỉ sau vài giây nghĩ ngợi, chàng liền cúi người làm động tác thi lễ, nói

“Không mấy khi được U Minh đại đế đại giá quang lâm, chẳng hay người muốn thực hiện giao dịch gì với tại hạ ? “

Nam nhân trung niên cười lớn

“Ha ha ha ... Diệp cung chủ quả thật có nhãn quang rất tinh tế. Có lẽ chúng ta cũng không cần phải vòng vo, ta biết rằng một trong những mối lo ngại của cung chủ chính là U Minh tuyệt địa, vậy cung chủ nghĩ như thế nào nếu như ta muốn cùng cung chủ kí kết một hòa ước không xâm phạm lẫn nhau “

Văn Thiên bĩu môi

“Trò trẻ con ... Trước đây Thiên Hoa cung và U Minh tuyệt địa cũng đã từng kí hòa ước, thế nhưng các người vẫn dẫn quân sang đột kích đấy thôi. Giờ thử hỏi làm sao ta có thể tin được lời nói của các người chứ “

U Minh đại đế vẫn giữ vẻ bình tĩnh

“Cung chủ nên biết rằng, về danh nghĩa, ta là người đứng đầu U Minh tuyệt địa. Thế nhưng sự thật là ta cũng chỉ là một tên thuộc hạ không hơn không kém, người nắm thực quyền vẫn chính là Thiên Tà lão tổ - Vô Minh ... Không chỉ riêng mình ta, các đời thủ lĩnh trước đây của U Minh tuyệt địa cũng vậy, chúng ta chỉ là những con cờ trong bàn tay lão ... Để xác thực việc này, cung chủ có thể hỏi U linh tư tế, ta biết rằng bà ta hiện đang ở trong tay cung chủ ... Thật sự mà nói, chúng ta, những cư dân từ đời này sang đời khác ở U Minh tuyệt địa, mới xứng đáng là kẻ nắm quyền quyết định tương lai của vùng đất này, cũng như chính mình. Vô Minh chỉ là ngoại nhân, chúng ta không phục ... Trước đây, đã từng có không ít cuộc đảo chính, thế nhưng tất cả đều đã thất bại ... “

Văn Thiên liền ngắt lời

“Nói đến đấy đủ rồi, ta đã hiểu ông muốn gì ... Hãy cho ta một thời gian để suy nghĩ, ta nhất định sẽ cho ông câu trả lời. Còn bây giờ, ông hãy trở về đi “

U Minh đại đế nhìn thẳng vào mắt Văn Thiên

“Xin cung chủ cho biết cụ thể thời gian ... 3 ngày có được không ? “

Văn Thiên phất tay, hờ hững nói

“Có lẽ là vừa đủ. 3 ngày sau ta sẽ cho ông câu trả lời. Không tiễn, xin thứ lỗi “

U Minh đại đế lập tức rời đi, cũng nhanh như cái cách mà ông ta đã xuất hiện, như một con gió ...

Vấn Thiên quay về phía những nữ thuộc hạ của chàng, ra lệnh

“Hãy đi tìm Ngọc Diệp phu nhân, Dạ Lan phu nhân và Yul, bảo họ đến đại sảnh gặp ta “

Vài giờ sau, trong gian đại sảnh cửa đóng kín mít, Vấn Thiên và 3 nữ nhân đang thì thầm bàn bạc cùng nhau, nét mặt lộ vẻ căng thẳng.

Yul vừa kể xong một câu chuyện dài, bà ta ngưng lại một chút để lấy hơi, kết luận

“Ta đã phục vụ cho U Minh tuyệt địa gần 20 năm, ta tin rằng những gì mình biết là chính xác. Chỉ trong hơn 300 năm lịch sử, U Minh tuyệt địa đã có đến 20 đời thủ lĩnh và trải qua ít nhất gần ấy cuộc nội loạn. Những gì U Minh đại đế nói đều là sự thật, lão già khốn kiếp Vô Minh đó dường như không được lòng thuộc hạ cho lắm ... “

Vấn Thiên mỉm cười

“Hóa ra đây lại là một cuộc chơi tay ba, thú vị thật “

Yul nghiêm giọng

“Trai cò tranh nhau ngư ông hưởng lợi. Thế nhưng ai là trai, cò, ai là ngư ông vẫn chưa thể biết được ngay đâu. Trong kè có kè, trong bầy có bầy, chỉ cần một sơ suất nhỏ là rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục “

Đó là những lời thật lòng của bà ta, đã kinh qua biến cố của Kevin Urgan, hơn ai hết bà ta là người hiểu rõ câu “trao cò tranh nhau ngư ông hưởng lợi” này nhất. Dường như đây là một nỗi ám ảnh mà Yul không thể quên được

Vấn Thiên không ngăn ngại, lập tức quyết định

“Ta nhất định sẽ tham gia cuộc chơi này “

Ngọc Diệp đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Vấn Thiên, nhãn thần lộ vẻ kiên quyết

“Ta phản đối, chàng không thể làm như thế. Chúng ta sẽ không hợp tác với U Minh tuyệt địa, cho dù thế nào đi nữa. Đây chính là một âm mưu phức tạp, chàng là người biết rõ điều đó hơn ai hết, không thể liều lĩnh như vậy được. Ta biết ta không nói lại chàng nhưng ta vẫn phản đối đến cùng, một khi ta còn sống, chàng đừng hòng dẫn dụ chỉ một người của Thiên Hoa cung tham gia vào cái mà chàng gọi là “cuộc chơi thú vị” đó “

Vấn Thiên không khách khí, lớn tiếng nói

“Này, hãy nhớ lại xem, hiện giờ nơi này là Huyết cung, không phải là Thiên Hoa cung nữa, ta là cung chủ chứ không phải là nàng. Nếu như vẫn kiên quyết phản đối, nàng có thể tập trung tất cả những người ủng hộ mình và mang họ rời khỏi Huyết cung của ta. Ta chỉ cần những cao thủ tinh nhuệ và trung thành, một nhóm nhỏ cũng đủ làm nên chuyện, chứ không hề cần một số đông hỗn tạp, bất trị và vô dụng. Trước đây có vẻ như là nàng cũng không được lòng thuộc hạ cho lắm, ta sẽ chống mắt chờ xem khi nàng ly khai, sẽ có bao nhiêu nhân thủ đi theo nàng “

Ngọc Diệp đứng sững như trời trồng cả nửa ngày trời, đôi dòng lệ chảy dài trên khuôn mặt. Rồi, cô ta ôm mặt, chạy nhanh ra khỏi đại sảnh, đóng sầm cửa lại. Tuy Ngọc Diệp đã rời đi nhưng tiếng khóc rầm rức vẫn văng vẳng bên tai Vấn Thiên, chàng bất giác bật lên tiếng thở dài

Dạ Lan nắm tay Vấn Thiên, dịu dàng nói

“Dù sao đi nữa chàng cũng không nên làm như vậy, mau đuổi theo khuyên giải Ngọc Diệp tí ti đi ... “

Vấn Thiên vẫn còn bực bội, “hừ” một tiếng, nói

“Mặc kệ cô ta, đi được thì cứ đi, ta không giữ ... Cũng như Julie, nữ nhân này cũng muốn ta phải toàn tâm toàn ý nghe lời cô ta, mọi sự đều phải làm theo ý cô ta ... Cô ta nghĩ mình là ai kia chứ ... “

Chàng ôm Dạ Lan vào lòng, nói khẽ vào tai cô

“Hãy giúp ta một việc ... Ta biết rằng trong Huyết cung của chúng ta có gian tế của U Minh tuyệt địa cài vào. Nàng hãy giúp ta tìm ra kẻ đó. Việc này rất quan trọng ... “

Khoảng nửa giờ sau, Dạ Lan lặng lẽ rời khỏi đại sảnh, trong đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại Yul và Vấn Thiên.

Sau một hồi lâu im lặng Yul bỗng lên tiếng

“Tiểu tử, có biết vì sao ta lại đồng ý giúp đỡ ngươi không ? “

Vấn Thiên lại thờ dài, lắc đầu

“Con người vốn là sinh vật phức tạp nhất thế giới ... Tôi cũng không dám chắc là mình có thể đoán được ... “

Yul chậm rãi nói

“Thứ nhất, ta mắc nợ người một mạng, mặc dù là nữ nhân nhưng ta vẫn là kẻ ân oán phân minh, đã chịu ơn của người thì nhất phải định báo đáp. Nhưng nếu chỉ như thế thì vẫn chưa đủ, thế giới hấp huyết quý suy vong, một phần lớn là do lỗi của ta, người chính là truyền nhân duy nhất của Huyết thần, giúp đỡ người chính là cách duy nhất để ta có thể thoát khỏi sự dày vò của lương tâm mà ta đã chịu đựng hơn 20 năm nay ... Người có biết không, hoàn cảnh bây giờ của người rất giống với Kevin trước đây, nhưng người may mắn hơn chàng rất nhiều ... Người là người, cha người là cha người, ta sẽ giúp đỡ người hết mình nhưng giữa ta và cha người vẫn là mối thù không đội trời chung. Người hãy nhớ rõ như vậy ... “

Vấn Thiên ngán ngẩm trầm nghĩ trong lòng

“Quả thật người xưa nói chẳng sai, quyền lực càng cao, trách nhiệm càng nhiều, số chuyện làm mình phải đau đầu cũng chẳng ít ... Ân oán vay trả đến bao giờ mới kết thúc đây ... “

Nghĩ đoạn, chàng quay sang nói với Yul

“Ta hiểu, ta cảm ơn bà rất nhiều. Bây giờ bà hãy lui về nghỉ ngơi đi, ta còn phải đến chỗ Ngọc Diệp, cố gắng tìm biện pháp để đỡ dành cô ta ... “

Yul nở nụ cười đầy ngụ ý

“Không cần nói ra ta cũng biết được biện pháp mà người sẽ sử dụng. Tiểu quý háo sắc, người nên nhớ điều này, nữ nhân rất dễ bị tổn thương, sau này đừng đối xử một cách thô lỗ, lạnh lùng với cô ta như thế nữa “

Vấn Thiên gật đầu, nhanh chóng chuyển thân rồi đi

Ngọc Diệp vẫn sử dụng căn phòng trước đây của mình, cũng là căn phòng rộng nhất trong Huyết cung. Lúc này, cô ta đang nằm trên giường, vùi mặt vào những chiếc gối lớn, lệ tuôn trào ra ướt đầm áo gối và tấm trải giường. Sau hàng giờ khóc tưởng như khô cạn hết nước mắt, cô đã ngủ thiếp đi.

Một bàn tay ấm áp ân cần vuốt ve mái tóc mềm như nhung lụa của Ngọc Diệp, nhẹ nhàng lau khô đi ngấn lệ vẫn còn vương trên khóe mắt cô. Không biết bằng cách nào, Vấn Thiên đã xuất hiện trong căn phòng của Ngọc Diệp, chăm sóc cho cô bằng những động tác rất đỗi ôn nhu

Nữ nhân luôn có một linh tính rất đặc biệt, Ngọc Diệp bừng tỉnh, hung hăng gạt tay Vấn Thiên ra, nhưng chàng vẫn kiên quyết không chịu bỏ cuộc, ôm chặt lấy cô vào lòng.

Ngọc Diệp nói trong tiếng khóc râm rút

“Ta không cần, đồ nam nhân giả dối, đừng đóng kịch nữa ... “

Vấn Thiên buông tay ra, thở dài

“Tất cả những gì ta làm đều xuất phát từ tấm lòng của ta, không hề có một chút giả dối ... Ta biết là mình đã sai, đã cư xử không đúng với nàng, ta thật lòng biết lỗi và mong nàng có thể tha thứ cho ta ... Nếu như nàng đã chán ghét ta như vậy, ta sẽ lập tức rời đi, trả lại toàn bộ cơ ngơi này cho nàng ... Miễn cưỡng không mang đến hạnh phúc ... “

Ngọc Diệp lại càng khóc to hơn

“Đồ xấu xa, vô tình, máu lạnh ... Thế còn công lực của ta, sự trong trắng của ta, sự tổn thương vô hình mà ta đã phải chịu đựng, chàng lấy gì để trả lại cho ta đây ? “

Vấn Thiên nở nụ cười mà mãnh

“Đúng là khó xử thật ... Vậy thì ta lấy thân đền đáp nhé ... “

Ngọc Diệp chỉ kịp thấy vô số thủ ảnh loang loáng trước mắt. Khi định thần lại, cô nhận ra mình đang trong trạng thái lơ đãng hoàn toàn, bị khóa cứng trong gong kim thép của Vấn Thiên – cũng đang ở trong trạng thái tương tự. Những lời mắng nhiếc, giận dữ chưa kịp tuôn ra khỏi đôi môi xinh đẹp đã bị thay thế bằng những tiếng rên rỉ đầy kích thích.

Một trận hoan ái cuồng nhiệt liền diễn ra, sau những giây phút khởi động Vấn Thiên nhường quyền chủ động lại cho Ngọc Diệp, để cô trào lên người chàng, mặc sức phát tiết cơn giận của mình. Sau hàng giờ điên cuồng nhún nhảy, vận vẹo thân thể, Ngọc Diệp toàn thân mềm rũ, vô lực ngã vào khuôn ngực rắn chắc của Vấn Thiên, nặng nhọc thở từng hơi, tựa như đã hoàn toàn kiệt sức

Vấn Thiên liền tranh thủ cơ hội, rót vào tai Ngọc Diệp những lời ngon ngọt hơn mật, sau đó lại cặn kẽ phân tích kế hoạch của chàng với lập luận vô cùng chặt chẽ. Chỉ trong vòng nửa giờ, một chiến lược vô cùng tỉ mỉ đã được vạch ra.

Ngọc Diệp có vẻ như đã bị thuyết phục

“Một kế hoạch rất tài tình, nhưng cũng khá là mạo hiểm ... “

Vấn Thiên nghiêm túc nói

“Trong tình hình hiện tại, chúng ta bắt buộc phải mạo hiểm ... Tất cả chỉ mới là khởi đầu ... “

Ngọc Diệp định nói gì đó, nhưng bỗng nhấn mặt, từ miệng không ngừng phát ra những thanh âm vừa thống khổ vừa thỏa mãn, thì ra là Vấn Thiên lại bắt đầu một đợt tấn công mới trên thân thể cô

Phải khó khăn lắm Ngọc Diệp mới có thể thốt ra được vài câu

“Là ai ... Là ai đã bày cho chàng phương pháp làm hòa xấu xa đó ? “

Vấn Thiên cười nhếch nhếch, ưỡn người mang tiểu huynh đệ thực hiện một đợt tấn công mạnh mẽ vào xuân động

“Chẳng ai cả, là ta tự nghĩ ra đấy. Xem ra, đây thật là một phương pháp rất hiệu quả ... Ha ha ha ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 74: Một Thế Giới Khác

Sa mạc nắng cháy, từng cơn gió mang theo cái nóng như thiêu đốt

Phế tích của một đô thị cổ xưa ẩn hiện sau những đụn cát, toát lên nét điêu tàn đến thê lương

Nơi đây đã từng là kinh đô của một đế chế hùng mạnh, nhưng đó đã là chuyện của hàng ngàn năm về trước ...

Giữa ánh nắng chói chang như thiêu đốt, một bóng người cô độc bước đi xuyên qua những khối kiến trúc đổ nát.

Người đó chính là Khải Nguyên, hiện tại đối với hắn, sự khắc nghiệt của khí hậu sa mạc không phải là một vấn đề đáng để bận tâm. Hắn vẫn bước từng bước mạnh mẽ trong biển cát ngập đến tận đầu gối, hơi thở điều hòa, nét mặt không hề biểu lộ dù chỉ đôi chút mệt mỏi

Độc hành là một thói quen của Khải Nguyên, hay nói chính xác hơn, đã trở thành bản chất của hắn

Hắn đã truy đuổi sinh vật đó 3 ngày 3 đêm liền không ngừng nghỉ, kể từ khi phát hiện ra nó

Trong một đêm thanh vắng trước đó 3 ngày, một sinh vật kì dị đã chui lên từ cát, lặng lẽ đâm đôi tay đầy móng vuốt của nó xuyên qua ngực 2 thuộc hạ của Omaha, rồi hai quả tim vẫn còn đập ra nuốt chửng, rồi mạng thi thể của họ phóng như bay đến một hẻm núi

Là một kẻ từng vào sinh ra tử trên chiến trường vô số lần, Khải Nguyên lập tức nhận ra những dấu hiệu của tử vong, ngay khi điều đó vừa xảy ra. Hắn lập tức đuổi theo quái vật, xuyên qua núi non trùng điệp, sa mạc nắng cháy, và cuối cùng, những dấu vết đưa hắn đến với khu phế tích này.

Trước mắt Khải Nguyên hiện ra một lăng mộ hoang phế, đằng sau cánh cổng đá đã vỡ nát là một khoảng tối tăm chết chóc, mùi tử thi thối rữa xộc vào mũi khiến người ta phải buồn nôn.

Nhặt một viên đá lớn bằng nắm tay trên mặt đất, Khải Nguyên nắm chặt nó trong lòng bàn tay rồi ngưng tụ hỏa kình. Hắn bỗng xuất thủ, viên đá lao đi, rực cháy như một thiên thạch, bay vào lăng mộ hoang phế

Một tiếng nổ vang lên, bụi bay mù mịt, lăng mộ hoang phế chỉ còn lại là một đống gạch vụn

Lớp cát ở phía trước lăng mộ vừa bị phá hủy bỗng dùn lên, một thứ gì đó lao thẳng vào Khải Nguyên với tốc độ rất nhanh.

Khải Nguyên đợi đến khi sinh vật bí ẩn đã tiếp cận mình, đột ngột tung mình lên không trung, lộn nhào vài vòng, rút kiếm ra đâm thẳng xuống đất, một tiếng thét đau đớn vang lên, xen lẫn với tiếng gầm rú phẫn nộ của một loài dã thú.

Một chất lỏng trào ra, đen thẫm, đặc sệt, và hôi tanh như nước cống. Đó chính là máu của quái vật ...

Một sinh vật dạng người chui lên từ lớp cát dày đặc, tay bị chặt lấy vết thương đang rỉ máu trên vai. Sinh vật này có đủ tứ chi như loài người, nhưng lại có thêm một cái đuôi dài như một loài bò sát, khắp người được bao phủ bởi lớp vảy dày đen bóng, nó đã được ai đó mặc cho một ít giáp trụ sơ sài, chỉ bao gồm kính hộ tâm, cầu vai và vài miếng giáp che chắn cho bắp đùi.

Khải Nguyên cảm thấy hơi buồn cười, mặc dù sinh vật trước mắt hắn trông có vẻ rất hung dữ và đáng sợ.

Trong mắt Khai Nguyên, đây là một tác phẩm ngu ngốc được tạo nên bằng cách gắn cái đầu của một con rồng phương Tây vào thân thể đồ sộ cơ bắp cuộn cuộn của một con dã nhân khổng lồ, sau đó thêm vào cái đuôi cá sấu to tướng và lớp vảy rắn xấu xí. Nếu như thần linh có thật, đây chắc hẳn phải là kiệt tác của một vị thần có bộ não bé tí, tựa như bộ não của một sinh vật hạ đẳng.

Tay nắm hờ chuỗi kiếm, Khai Nguyên tỏ vẻ dửng dưng nhìn quái vật, nói

“Này, tên quái vật xấu xí, có lẽ ngươi chính là một trong những kẻ đã đến thế giới này từ “lỗ hồng” đó. Nếu ta đoán không lầm thì ngươi thuộc về Xà tộc thì phải. Ta nói thế có đúng không nào ? “

Quái vật lắc lư cái đầu, gầm gừ

“Ta chính là là loài rồng tối cao, không phải thứ rắn độc hạ cấp đó. Ta có một cái tên, gọi là Nergal, chứ không phải là “quái vật xấu xí”. Ta đã nhận ra ngươi, ngươi chính là một trong hai kẻ đã mở “cánh cổng” đó ... “

Khai Nguyên liền ngắt lời

“Thế giới này không phải là nơi thích hợp dành cho ngươi. Ngươi có 2 lựa chọn, hoặc là trở về “nơi đó”, hoặc là xuống địa ngục, hãy quyết định đi “

Nergal cười gằn

“Lựa chọn của ta là: tiêu diệt ngươi “

Nói đoạn, quái vật ngửa cổ ra, phun một luồng lửa thẳng vào mặt Khai Nguyên. Khai Nguyên không hề né tránh, toàn thân hắn bốc cháy như một ngọn đuốc, ngọn lửa dần bốc cao, nhấn chìm hắn vào trong đó.

Một đạo quang ảnh lóe lên từ cổ họng của Nergal, trong lúc quái vật mãi mê phun lửa, thanh kiếm của Khai Nguyên đã đâm xuyên qua yết hầu nó. Những tiếng khùng khục không ngừng phát ra, ngọn lửa của Nergal tắt lịm đi, từ lỗ thủng bị kiếm đâm xuyên qua, khói đen dày đặc tỏa ra mịt mù

Bị đá thương, quái vật gầm lên một tiếng phẫn nộ, đôi tay với những móng vuốt sắc bén điên cuồng tấn công Khai Nguyên, như thể muốn xé nát hắn ra thành trăm mảnh. Khai Nguyên bị trúng đòn, văng ra xa, hắn trượt dài trên mặt đất hàng chục mét trước khi có thể dừng lại, trên ngực hiện ra vài vết cắt sâu, rướm máu

Biết rằng đây là một đối thủ không đơn giản, Khai Nguyên quyết định sử dụng toàn bộ công lực của hắn. Một tiếng nổ long trời lở đất, một cột lửa cao đến tận mây xanh hiện ra ngay nơi Khai Nguyên vừa đứng, rồi hóa thành một con rồng lửa dũng mãnh tập kích Nergal từ trên không. Quái vật cũng tỏ ra không hề thua kém, toàn thân phát ra hỏa diễm, lập tức phóng người lên không trung nghênh tiếp

Cuộc chiến ác liệt giữa hai sinh vật của lửa diễn ra trên không trung, dư chấn cây xói nát bấy mặt đất, phá hủy toàn bộ những kiến trúc cổ xưa rệu rã của khu phế tích.

Mãi đến hàng giờ sau, cuộc chiến giữa người và quái vật vẫn chưa kết thúc. Trên thân thể cả hai đối thủ nhuộm đầy máu tươi trào ra từ hàng trăm vết thương lớn nhỏ, thế nhưng vẫn chưa ai có được cơ hội để dứt điểm đối phương cả. Phương pháp chiến đấu của cả hai giống hệt như nhau, tấn công điên cuồng, tựa như không hề biết đau đớn, mệt mỏi là gì ...

Khai Nguyên với ngộ tính và sự thông minh vốn có, cũng như kinh nghiệm đúc kết từ vô số trận chiến, đã rút ra được kết luận về đối thủ của hắn

“Con quái vật này tựa như không hề biết võ công, nó tấn công loạn xạ, không theo bất cứ phương pháp nào cả, chủ yếu dựa vào sức mạnh thể chất kinh người là chính ... Thế nhưng tốc độ của nó quả thật rất nhanh, đeo bám vô cùng gắt gao ... Nếu như có thể thoát khỏi nó, chỉ trong vòng khoảng 3 giây, ta sẽ có thể tung ra chiêu quyết định, kết thúc trận đấu này “

Mượn đà từ một cú đâm móc hiểm hóc của Nergal, Khai Nguyên tung mình bay lên cao hơn, rồi lao xuống, chém ra một kiếm với uy lực bài sơn đảo hải vào đầu quái vật. Hỏa kinh rung rục từ người và kiếm trông xa tựa như một ngôi sao băng của ngày tận thế. Đây chính là chiêu “Thiên địa hữu huyết” mà Khai Nguyên từng truyền thụ cho Văn Thiên, được thi triển bằng toàn bộ công lực của một tuyệt thế cường giả.

Nergal vội vã tiếp chiêu, đôi tay phủ đầy hừng hực bị nung đến nóng đỏ lên, trông như một tảng nham thạch. Lực đạo vô cùng mạnh mẽ của kiếm chiêu khiến đẩy lui quái vật đến sát đất, dư kinh làm cho mặt đất xung quanh bị cây xói thành một hố lớn

Khai Nguyên cũng phải công nhận rằng đôi tay của quái vật cứng rắn phi thường, có thể tiếp một chiêu toàn lực của hắn mà chẳng mấy may suy yếu. Hắn lập tức biến chiêu, nhảy lùi về phía sau rồi đâm ra một kiếm cực nhanh nhắm thẳng vào tâm kinh hộ tâm trên người Nergal.

Mũi kiếm chạm vào hộ tâm kinh, thế nhưng vẫn không thể đâm xuyên qua. Quái vật thừa cơ giáng trả một đòn cực mạnh vào lưng Khai Nguyên, khiến hắn văng sang một bên

Khai Nguyên cắn răng đâm kiếm xuống đất, sát khí tràn ngập trong ánh mắt, hỏa kinh bạo phát, toàn bộ dồn vào thanh kiếm. Hắn rút kiếm lên bằng một động tác vô cùng mạnh mẽ, cát đá trên mặt đất bị nung chảy ra, hóa thành vô số kiếm ảnh rực lửa. Cùng với hỏa kinh rực cháy, Khai Nguyên phóng mình vào không trung, trông như một con phượng hoàng lửa vỗ cánh, một trận mưa kiếm ập vào đầu Nergal.

Quái vật vùng vẫy đôi tay, chống đỡ vô cùng khổ sở, hỏa diễm dày đặc do Khai Nguyên tạo ra khiến nó không thể trông thấy gì cả. Trong lúc Nergal

vẫn chưa kịp định thần, thanh kiếm của Khải Nguyên lại một lần nữa đâm vào hộ tâm kính trước ngực nó.

Khải Nguyên cũng phải trả giá đắt, cái đuôi gai góc của Nergal đập thẳng vào ngực hắn, hắn văng ra xa, lộn vòng trong không trung, miệng thò ra một búng máu tươi.

Nergal gầm rú dữ dội, đôi tay đầy móng vuốt vung lên, lập tức truy kích. Nhưng chỉ vừa đi được vài bước, từ hộ tâm kính bỗng phát ra những thanh âm nứt gãy, hàng chục vết nứt lan rộng ra trên bề mặt, rồi vỡ tan thành nhiều mảnh vụn. Phần ngực của Nergal lộ ra, trên đó là một vết thương rộng, trái tim còn đang đập của quái vật có thể được nhìn thấy, đây chính là điểm yếu chí mạng của nó.

Nergal biết rằng nó đã trúng kế của Khải Nguyên, thế nhưng đã quá trễ, thanh kiếm rực lửa, dừng mãi tựa như thần long đã cắm vào trái tim nó.

Nergal đổ gục xuống dưới chân Khải Nguyên, tay chân đầy móng vuốt và cái đuôi to tướng vẫn loạn động một lúc trước khi ngưng hẳn. Quái vật đang giãy chết ...

Khải Nguyên bước đến gần Nergal, nét mặt hắn như sa sầm lại đôi chút khi nhận ra rằng quái vật vẫn chưa thật sự tuyệt mạng.

Một bóng người xuất hiện, đến bên cạnh Khải Nguyên, khi nhận ra thân ảnh xinh đẹp của Khiết Nhã, sự căng thẳng trên khuôn mặt hắn như dịu đi đôi chút.

Tình trạng của Khải Nguyên lúc này trông chẳng hay ho chút nào, quần áo bị cháy gần hết, da thịt đầy những vết thương sâu hoắm do móng vuốt và cái đuôi gai góc của quái vật gây ra

Khiết Nhã dịu dàng nói

“Phu quân, chàng lại bị thương nữa rồi ... Để thiếp trị thương cho chàng nhé ... “

Khải Nguyên lắc đầu

“Chưa phải lúc đâu, ta cảm nhận được sự hiện diện của một kẻ, đó là Bất Diệt “

Khiết Nhã mặt mũi biến sắc, Khải Nguyên nhẹ nhàng đẩy cô ra phía sau lưng hắn, quát lớn

“Thập thò mãi làm gì, mau hiện thân cho ta “

Một thứ gì đó bay vụt ra từ một đồng gạch vụn cách chỗ Khải Nguyên đang đứng vài chục mét, Bất Diệt xuất hiện. Hắn vẫn mặc bộ giáp quen thuộc, trong hốc mắt tối om của chiếc mũ sắt lóe lên một đôi mắt rực sáng về tà dị.

Bất Diệt liếc nhìn thân xác đồ sộ của quái vật, uể oải đáp

“Hành động của ta xưa nay vốn quang minh chính đại, không hề lén lút ... Lúc này ta đứng trên một cây cột, đường đường chính chính quan sát cuộc chiến của các ngươi, nhưng một lúc sau, cây cột đó bị sụp đổ, thế là ta bị một đồng gạch đá đè lên ... “

Bất Diệt ngưng nói, dùng mũi chân đá vào mặt Nergal rồi quay sang Khải Nguyên nói tiếp

“Yên tâm đi ... Hôm nay ta sẽ không khiêu chiến với ngươi ... Ta sẽ đợi ngươi phục hồi hoàn toàn ... Có thể đánh bại con rồng này, tu vi của ngươi quả thật rất ấn tượng, xứng đáng để làm đối thủ của ta ... “

Khải Nguyên cúi xuống, nắm lấy chuỗi kiếm

“Nó vẫn chưa chết hẳn, ta sẽ hóa kiếp cho nó ... “

Bất Diệt vội la lớn

“Không được ... “

Đã quá trễ, Khải Nguyên lạnh lùng vận công, kinh lực từ mũi kiếm chấn nát trái tim đang đập từng nhịp yếu ớt của Nergal. Dị biến liền phát sinh, thi thể của Nergal hóa thành một vũng chất lỏng đặc sệt, ngập đến mắt cá chân Khải Nguyên, thân thể hắn như chìm dần vào vũng chất lỏng đó

Bất Diệt than thở

“Ta đã cảnh cáo ngươi rồi, vì sao lại không nghe lời ta chứ ... Trái tim của con rồng đó chính là chìa khóa để mở ra một “cánh cổng”, là một lối đi một chiều, nó sẽ hút ngươi vào “nơi đó”, tuy nhiên, những kẻ bị giam giữ ở “nơi đó” sẽ không thể ra ngoài bằng “cánh cổng” này được ...”

Khải Nguyên đã bị chìm nửa người vào vũng chất lỏng đen đặc, hắn cố gắng vùng vẫy, tìm cách thoát ra, nhưng lại càng bị chìm nhanh hơn. Vũng chất lỏng đen đặc này tựa như một lỗ đen không đáy, tỏa ra hấp lực vô cùng cường đại, tưởng như trên đời không có kẻ nào có thể chống lại được. Khiết Nhã hốt hoảng, cố gắng nắm tay Khải Nguyên, muốn kéo hắn ra khỏi vũng nước đen, thế nhưng những cố gắng của cô hoàn toàn không có kết quả ...

Khải Nguyên đắm chìm ngập sâu vào mặt đất, dùng cả hai tay bám chặt lấy chuỗi kiếm. Hấp lực từ vũng nước đen bỗng trở nên mạnh hơn, thanh kiếm

dịch chuyển từng chút một, để lại một rãnh dài và sâu, tất cả những cố gắng của Khai Nguyên chỉ kéo dài được thêm một chút thời gian, trước khi hắn hoàn toàn bị hút vào vùng lầy tối tăm đó ...

Bất Diệt sau vài lần cố gắng kéo Khai Nguyên lên nhưng không thành, hắn quyết định bỏ cuộc, đứng khoanh tay nói

“Thời gian còn lại của ngươi không nhiều lắm, có nguyện vọng gì thì hãy mau nói ra đi “

Khai Nguyên bỗng nhìn thẳng vào mắt Khiết Nhã, cái nhìn hàm chứa vô số cảm xúc phức tạp

“Đừng cố gắng nữa. Hãy ghi nhớ thật kĩ lời ta nói ...Nàng hãy đến Huyết cung, nói cho Ván Thiên biết câu chuyện của ba ngàn năm trước, ta tin rằng nó sẽ tự biết được cần phải làm gì ... Hãy chăm sóc cho những nhi tử của ta thật tốt ... “

Khiết Nhã òa lên khóc nức nở

“Không ... Thiếp sẽ không bỏ chàng đâu ... Thiếp nhất định phải đi cùng chàng, cho dù nơi đó là địa ngục ... “

Khai Nguyên bắt ngừng vung tay, hất Khiết Nhã văng về phía sau

“Đừng dại dột như vậy ... Hãy yên tâm, ta sẽ không chết đâu, nhất định ta sẽ trở về ... “

Đó cũng là những lời nói cuối cùng của Khai Nguyên trước khi chìm hẳn vào vùng nước đen. Thứ chất lỏng quái dị đó nhanh chóng khô cạn, hoàn toàn biến mất như thể chưa từng xuất hiện

Bất Diệt quay lưng bỏ đi, chỉ ném lại một câu nói

“Ta tin rằng hắn có thể thoát ra được khỏi “nơi đó” ... Ta sẽ chờ đợi cho đến khi hắn trở về ... “

.

Một buổi chiều mưa rơi tầm tã ...

Trên con đường lớn lát đá bằng phẳng, lối đi chính dẫn đến Huyết cung, một bóng người nhỏ nhắn khoác chiếc áo choàng đen lầm lũi bước đi trong màn mưa lạnh lẽo

Đó là một nữ nhân rất diễm lệ, thế nhưng khuôn mặt đó đã ướt đầm, không rõ là vì mưa hay vì lệ ... Đôi vai cô thỉnh thoảng lại run rẩy từng cơn ...

Vừa đến cổng Huyết cung, hai thiếu nữ bỗng từ đâu xuất hiện trước mặt nữ nhân mặc áo choàng

“Xin lỗi, khu vực phía trước không phải là nơi có thể tùy tiện đi lại, xin hãy lập tức quay về “

Nữ nhân cúi mặt, thanh âm run rẩy

“Ta biết, nơi đây chính là địa phận của Huyết cung, hãy lập tức thông báo cho Ván Thiên cung chủ rằng ta muốn gặp hắn, là việc vô cùng hệ trọng ... “

Một trong hai thiếu nữ - nhân thủ của Huyết cung lên tiếng

“Xin hãy để lại ám ký“

Nữ nhân lắc đầu

“Không có ám ký, hãy bảo với Ván Thiên rằng Nhã Nhi muốn gặp hắn ... “

Hai thiếu nữ chụm đầu lại, thì thầm với nhau

“Là một nữ nhân xinh đẹp, có lẽ chính là một nữ nhân vẫn còn đang lưu lạc của cung chủ ... “

“Không chừng cô ta đang mang cốt nhục của cung chủ đấy, trông cái điệu bộ đó kia ... “

“Thật là một nam nhân háo sắc, có đến những 4 vị phu nhân, thế vẫn chưa đủ sao ... “

Một thanh âm nam nhân bỗng vang lên

“Hai người nói xấu gì ta đấy ? “

Hai nữ nhân thủ của Huyết cung giật mình, xua tay liên tục

“Chỉ là chút chuyện phiếm ... Xin cung chủ thứ tội ... “

Vấn Thiên vừa ra ngoài, bí mật gặp gỡ U Minh đại đế, sau hàng giờ trao đổi, đôi bên đã đi đến sự thống nhất. Tẩu xảo làm sao, chàng lại chọn trở về bằng lối đi chính, chứ không phải một mật đạo nào cả ...

Mặc dù trời mưa nặng hạt thế nhưng toàn thân Vấn Thiên vẫn khô ráo, trên người chàng như ẩn hiện một khí tức đặc biệt, những hạt mưa không thể đi xuyên qua được. Hiển nhiên là tu vi của Vấn Thiên đã tăng tiến vượt bậc so với trước đây ...

Nhìn sang nữ nhân mặc áo choàng đen, Vấn Thiên không tránh khỏi phải ngạc nhiên thốt lên

“Nhã Nhi tí tí ... à không ... phải gọi là ... “

Nữ nhân vừa xuất hiện chính là Khiết Nhã, cô ta vội ngắt lời Vấn Thiên

“Bây giờ không phải là lúc để đùa giỡn nữa ... Ta có một việc rất quan trọng cần nói riêng với ngươi “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 1: Bằng Hữu Mới

Khải Nguyên cảm giác được mình đang rơi tự do trong một vực thẳm tối đen như mực, sâu không thấy đáy

Những chuyện cũ như hiện về trước mắt hắn, ánh mắt hắn lại hiện lên vẻ bi thương cực độ ...

Hắn nhớ đến Nhã Ca và Milena những người phụ nữ đã để lại trong trái tim hắn những vết thương không thể chữa lành ...

Hắn nhớ đến Vấn Thiên, đứa con trai mà hắn đã không dám đối diện suốt hơn 20 năm trời ...

Nhã Ca và Milena, tất cả chỉ còn lại sự thương tiếc, hối hận, và nỗi ám ảnh luôn day vò trong tâm hồn không thể làm gì để bù đắp những lỗi lầm được nữa ...

Có đôi lúc, trong đầu Khải Nguyên chợt hiện ra ý nghĩ muốn buông xuôi tất cả, để mặc cho cái chết tìm đến với hắn, như một sự giải thoát.

Hắn cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, bằng cách không ngừng tự lặp đi lặp lại với chính mình

“Không ... Ta không thể buông xuôi ... Ta không thể chết ... Vẫn còn có Nhã nhi, Thủy nhi, Vấn Thiên và những nhi tử khác của ta, những người thân của ta ... Ta không thể bỏ mặc họ được ... Ta phải sống ... Ta phải trở về, về bên họ ... “

Một luồng ánh sáng chói lóa chợt hiện ra, bao trùm lấy Khải Nguyên. Đôi mắt đã quen với bóng đêm chợt nhắm lại theo một phản xạ của bản năng, hắn biết mình đã đến cuối con đường, sắp sửa rơi vào một thế giới khác ...

Khải Nguyên cảm nhận được tiếng gió rít bên tai, và một vài thanh âm không rõ ràng, nghe như tiếng rên rỉ oán than ... Cuộc chiến quyết liệt với Nergal khiến hắn hầu như không còn một chút sức lực để xoay sở tiếp đất, hắn đành phó mặc tất cả cho số phận ...

Một tiếng động lớn vang lên, bụi bay mù mịt

Khải Nguyên không hề cảm thấy đau đớn, mà trái lại, rất êm ái, dễ chịu ...

Hé mở đôi mắt ra, dần dần làm quen với ánh sáng xung quanh, hắn nhận ra mình đang nằm đè lên một người. Song thủ chạm phải một vùng núi non đầy đàn tính, hắn nhận ra đó là một nữ nhân trẻ tuổi. Khi có thể nhìn rõ khuôn mặt của thiếu nữ đó, Khải Nguyên bỗng ngỡ người ra như tượng gỗ

Một khuôn mặt mà hắn vẫn ngày đêm mong nhớ, một khuôn mặt tưởng như chỉ có thể gặp lại trong giấc mơ

Khuôn mặt mang nét đẹp dịu dàng, thánh khiết của Nhã Ca ...

Bất giác, Khải Nguyên bất chấp những đau đớn đến từ cơ thể đầy thương tích, ôm chặt lấy thiếu nữ mà hắn đang nằm đè lên vào lòng, từ khóe mắt hắn chảy ra những giọt lệ, sống mũi cảm thấy cay cay ... Môi chạm môi, một nụ hôn dài và sâu lắng, như thể hiện tất cả sự thương nhớ không nguôi suốt hơn 20 năm trời ...

Cảm giác đau nhói, lạnh lẽo đến thấu xương đưa Khải Nguyên trở về với thực tại. Thiếu nữ nọ bất thần xuất thủ, đánh một chưởng vào lưng hắn, chân khí băng lãnh từ chưởng tâm của cô ta truyền đi khắp kinh mạch, khiến cho Khải Nguyên cảm thấy khó chịu vô cùng. Sau một chiêu đắc thủ, thiếu nữ uốn người, hát Khải Nguyên văng ra xa, đoạn, đứng dậy phui sạch bụi đất bám đầy trên y phục

Khải Nguyên gắng gượng ngồi dậy, máu huyết trong người hắn tựa hồ như đã ngưng kết lại, không còn lưu chuyển nữa, có cảm giác như sắp sửa đông cứng lại thành băng. Khải Nguyên cảm nhận được rằng kinh mạch của hắn đang dần dần bị đóng băng, hàn kinh không ngừng lan tỏa khắp thân thể, và khi thứ kinh khí âm hiểm này đi đến tâm mạch, hắn sẽ lập tức tử vong.

Trước đây, trong trận chiến với Veronica, hắn đã từng nếm trải qua cảm giác không mấy dễ chịu này. Không thể phủ nhận rằng những cao thủ mang dị năng công lực băng hệ chính là khắc tinh của Khải Nguyên ...

Cảm nhận được nguy hiểm chí mạng đang cận kề, toàn bộ tiềm năng của Khải Nguyên liền bộc phát, từ khối nội đan trong người hắn, một luồng nhiệt khí liên tục tỏa ra, hóa giải tình trạng đóng băng. Quá trình này chỉ diễn ra trong vòng vài giây, thế nhưng đã khiến cho Khải Nguyên hoàn toàn kiệt sức. Mọi vật trước mắt hắn không ngừng chớp chớp nháy múa, tay chân bủn rủn, toàn thân vô lực. Mặc dù vẫn chưa mất đi ý thức, nhưng trong lúc này, ngay cả một đứa trẻ cũng có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của hắn.

Thiếu nữ băng giá chậm rãi đưa tay lên trước mặt, ngưng tụ hơi nước trong không khí lại thành một thanh đoản kiếm sắc nhọn. Cô ta lao đến, đâm thanh băng kiếm thẳng vào Khải Nguyên, động tác cực nhanh, nhắm thẳng vào ngực trái của hắn – vị trí của quả tim – một tử huyết cơ bản của nhân loại ...

Mũi kiếm băng giá chạm vào khuôn ngực rắn rỏi của Khải Nguyên, một dòng máu mỏng như sợi tơ trào ra. Trong sát na cuối cùng, thiếu nữ băng giá lại bất ngờ thu chiêu, chỉ để lại trên ngực Khải Nguyên một vết thương nhỏ như bị kim đâm, chứ không hề đâm xuyên qua, như dự tính ban đầu của cô ta.

Khải Nguyên hướng ánh mắt ngạc nhiên về phía thiếu nữ băng giá, như muốn hỏi:

“Vì sao lại tha cho ta ? “

Tựa như hiểu được thắc mắc trong lòng hắn, thiếu nữ băng giá thu kiếm về, lạnh lùng hỏi ngược lại:

“Vì sao lại không chống đỡ, cũng không tránh né ? Ngươi thật sự muốn chết à ? Thật là một kẻ kì quái ... “

Khải Nguyên không trả lời, chậm chạp quay lưng bước đi.

Thiếu nữ băng giá dậm chân tức tối, chỉ trong chớp mắt đã biến mất rồi xuất hiện trước mặt Khải Nguyên, chĩa mũi kiếm vào cổ hắn.

“Tên kia, ngươi bị câm à ? Hay là đầu óc có vấn đề ? Mau đứng lại, nói cho rõ ràng, nếu không ta sẽ giết ngươi “

Khải Nguyên ung dung ngửa cổ ra, như muốn nói:

“Muốn giết thì cứ giết, tùy ý cô ... “

Hai người cứ thế đứng bất động hàng nửa ngày trời, cánh tay cầm kiếm của thiếu nữ băng giá thỉnh thoảng lại run rẩy, khóe mắt co giật, tựa như muốn biểu hiện những cảm xúc rất phức tạp.

Băng kiếm bỗng tan thành hơi nước, biến mất, thiếu nữ băng giá thở dài, nói:

“Ngươi hãy đi đi, đừng xuất hiện trước mặt ta một lần nữa ... “

Nói đoạn, thân ảnh cô ta khẽ lay động rồi biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Khí trời rất oi bức, nếu như có một cái nhiệt kế, chắc chắn là vạch thủy ngân sẽ chỉ một con số nào đó lớn hơn 40.

Trước vách núi thẳng đứng, lộ ra một miệng hang vừa đủ rộng để một người đi vào.

Kì lạ hơn nữa, hang động này lại được bao phủ bởi một lớp băng dày vài tấc ...

Trái ngược với cái nóng khiến người ta muốn phát điên ở bên ngoài, bên trong hang động lại rất lạnh lẽo, có thể ví von không sai rằng hang động này giống như ngăn đá của một cái tủ lạnh khổng lồ ...

Nơi đây chính là “nhà” của thiếu nữ băng giá, hay chính xác hơn, là nơi trú ẩn yêu thích nhất của cô ta.

Một nam nhân cao lớn, trên người chỉ còn lại chút y phục tả toại, cháy sém nặng nhọc bước từng bước vào hang động, đi thẳng đến nơi tận cùng rồi ngồi lên một tảng băng bằng phẳng, động tác rất tự nhiên, không hề biểu lộ dù chỉ một chút e ngại.

Mái tóc bạc trắng, khuôn mặt vô cảm, chỉ có thể là Khải Nguyên ...

Thiếu nữ băng giá đang nằm trên chiếc giường băng của cô ta, đôi mắt nhắm hờ. Vừa cảm nhận được sự xuất hiện của kẻ lạ mặt, cô ta liền bừng tỉnh, vung tay toan động thủ.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt của Khải Nguyên, thiếu nữ băng giá “hừ” một tiếng lớn, cúi kính nói:

“Lại là ngươi đấy à ... Làm sao ngươi có thể tìm đến đây ? À ... ta quên mất, ngươi bị câm ... Để ta đoán nhé, có phải ngươi đã đi loay quanh một lúc

rồi tình cờ phát hiện hang động đặc biệt này chẳng ? Nếu đúng, hãy gật đầu xác nhận ... “

Khải Nguyên vẫn ngồi bất động, mục quang dán chặt vào thiếu nữ băng giá không rời.

Thiếu nữ không hề chú ý đến điều đó, cô ta độc thoại một mình

“Bỏ tay rồi ... Hình như tên này vừa bị cầm lại vừa bị điếc ... Hắn là ai nhỉ ? Ta chưa từng nhìn thấy hắn trước đây ... Có lẽ là một kẻ mới đến ... Thật đặc biệt, đã lâu lắm rồi chẳng có kẻ nào đến nơi này cả ... Thôi mặc kệ, hắn có vẻ không nguy hiểm, ta luôn tin vào trực giác của chính mình ... “

Thiếu nữ băng giá lại bỏ ra cả ngày trời hoa tay múa chân trước mặt Khải Nguyên, như thể muốn dùng các động tác diễn tả đề “nói chuyện” với hắn. Thế nhưng Khải Nguyên vẫn bất động như một bức tượng, thậm chí đến chớp mắt cũng chẳng buồn ...

Thiếu nữ băng giá vò đầu bứt tai, tỏ vẻ cáu giận, lệ chảy thành dòng trên đôi mắt, đôi tay vung lên, đánh liên tục vào Khải Nguyên

“Đồ người gỗ vô dụng ... Ta ghét ngươi ... Vì sao ngươi lại lặng im như vậy Vì sao ... “

Vừa đánh được mấy cái, cô ta đột ngột thu tay về, thẳng thốt kêu lên

“Trên người ngươi có thứ quái quỷ gì thế ? Là loi điện à ? Làm cho tay của ta tê rần cả lên rồi này ... “

Khải Nguyên bỗng cười phá lên một cách rất tự nhiên, thiếu nữ băng giá dứ nắm đấm trước mặt hắn

“Có gì đáng cười kia chứ ? Gã cầm này, ngươi bị điên à ? “

Khải Nguyên chậm rãi nói rõ từng chữ một

“Ta không bị cầm ... “

Thiếu nữ băng giá hỏi vặn lại

“Thế vì sao lại chẳng nói gì cả ? Lỡ như ta giận quá mất khôn, giết ngươi đi thì sao ? “

Khải Nguyên bình thản nói

“Trúng một chương âm hàn lạnh lẽo của cô, cái lưỡi trong miệng ta cứng đờ lại, mãi đến bây giờ mới nói được “

Sự thật hiển nhiên không phải là như vậy, thế nhưng những cảm xúc phức tạp trong lòng Khải Nguyên nào có thể để cho người khác biết được, thế nên hắn bèn dùng sự thông minh vốn có để tìm ra một lý do có vẻ hợp lý

Hắn ngưng lại vài giây, quan sát nét mặt của thiếu nữ băng giá, rồi nói tiếp

“Ta tin rằng cô sẽ không giết ta ... “

Thiếu nữ băng giá chau mày hỏi

“Vì sao ngươi lại dám chắc là ta sẽ không làm hại ngươi ? “

Khải Nguyên ung dung đáp

“Cô đã có một cơ hội tuyệt vời để giết ta, nhưng cô đã không làm như thế “

Thiếu nữ băng giá ưu tư nói

“Trong thế giới này, con người có thể sát hại lẫn nhau mà không cần một lý do nào cả ... Đúng là ta đã từng có ý định hạ sát ngươi, nhưng một thứ gì đó trong ta đã ngăn cản ta lại ... Ta quả thật không thể lý giải nổi, khi nhìn thấy ngươi, trong lòng ta bỗng hiện ra một cảm giác rất thân thiết ... Thật là kì lạ ... “

Khải Nguyên nhìn thiếu nữ băng giá bằng ánh mắt ẩn chứa nhiều cảm xúc phức tạp

“Ta cũng cảm thấy như vậy ... Cô quả thật rất đặc biệt đối với ta ... Ta sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì gây tổn thương đến cô ... “

Thiếu nữ băng giá trầm tư suy nghĩ hồi lâu, rồi bỗng vỗ tay đánh “bốp” một tiếng, như vừa phát hiện được một điều gì đó rất thú vị

“Có lẽ đó là tình bằng hữu, một thứ mà ta đã từng nghe nói đến, nhưng không biết cụ thể nó là như thế nào ... Hay là ngươi hãy ở lại đây, làm bạn với ta nhé, ta sẽ chia sẻ với ngươi những gì ta có, nếu như gặp cường địch, chúng ta sẽ cùng hiệp lực chống trả, hoặc là cùng nhau trốn chạy ... Ý ngươi thế nào ? “

Khải Nguyên cười khỏ, thầm nghĩ

“Cô gái này thật sự rất đơn thuần ... “

Nghĩ đoạn, hắn liền gạt đầu

“Chú ý không tệ, ta đồng ý “

Thiếu nữ cúi người, làm một động tác khách sáo, nói

“Chào mừng đến với Vô Thiên luyện ngục, ta không có tên, những người khác gọi ta là Băng Vân, ngươi cũng có thể gọi ta như vậy. Tên của ngươi là gì ? “

Khải Nguyên ngồi trầm ngâm một lúc, rồi nói

“Điệp Khải Nguyên, cô có thể gọi ta như vậy ... “

Vội về tò mò, khác hẳn với tác phong thường ngày của hắn, Khải Nguyên đưa ra một loạt câu hỏi

“Cô đã sống ở nơi này được bao lâu rồi ? Cô biết những gì về Vô Thiên luyện ngục ? Trước khi đến nơi này, cô đã ở đâu ? Vì sao cô lại đến đây ? “

Băng Vân thờ dài

“Ta không rõ nữa, chỉ biết là ta đã ở đây từ rất lâu rồi ... Ngươi có tin không, thật sự ta không nhớ một chút gì về quá khứ của mình, cũng chẳng biết vì sao mình lại đến nơi này ... Ta cũng không biết quá nhiều về nơi này, chỉ đủ để có thể tồn tại ... Đại khái, thế giới này là nơi giam giữ những kẻ đã phạm những tội ác không thể tha thứ ... Những cư dân ở nơi đây là những kẻ cực kì hung ác và nguy hiểm, thế nhưng họ cũng có những nguyên tắc riêng của mình ... Thôi, không nói nữa, từ từ rồi ngươi sẽ biết “

Tại gian đại sảnh của Huyết cung, đèn đuốc thấp sáng rực, những cánh cửa lớn được đóng chặt lại.

Toàn bộ nhân thủ đều hiểu rõ rằng cung chủ của họ đang tiếp kiến một nhân vật rất quan trọng, và nếu không có lệnh của Ván Thiên, không ai được phép tiến vào gian phòng đó ...

Khiết Nhã tỏ vẻ khẩn trương, chẳng màng đến việc y phục trên người đang ướt đẫm, vội hỏi

“Ván Thiên, ngươi vẫn còn giữ vật mà cha ngươi đã đưa cho ngươi trước khi rời khỏi học viện Marshall chứ ? “

Ván Thiên cố ý đùa giỡn, bèn làm ra vẻ khổ sở nói

“Sợi dây chuyền có viên tinh thể xấu xí đó phải không ? Nhã nương, con làm mất nó rồi ... Có lẽ nó đã bị rơi ra ở đâu đó trong thời gian con bị sát thủ truy sát ... “

Khiết Nhã bàng hoàng

“Mất rồi sao ... Chẳng phải là cha ngươi đã dặn ngươi giữ gìn vật đó thật cẩn thận sao ... Ngươi có biết đó là vật gì không ? Vì sao lại bất cẩn như vậy ? “

Ván Thiên cười nhăn nhó, tiện tay lấy trong người ra một viên thủy tinh màu xám nhạt, để lên bàn

“Đùa tí thôi mà ... Nó vẫn còn đây ... Vật này thật ra là thứ gì mà quan trọng thế ? “

Khiết Nhã ôm ngực, thở phào nhẹ nhõm

“May quá ... Ta nói cho ngươi biết, vật này gọi là pha lê kí ức ... Trên đó lưu lại những lời dặn dò của cha ngươi, ông ấy đã làm ra thứ này, để đề phòng vạn nhất có chuyện không hay xảy ra ... Không ngờ hôm nay ... “

Giọng nói của Khiết Nhã dần nheo lại, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Ván Thiên cảm thấy như sét đánh ngang tai, mọi vật trước mắt nhất thời nhòa đi, chàng phải cố gắng lắm mới có thể lên tiếng

“Phụ thân đã xảy ra chuyện rồi sao ... Nhã nương, hãy nói cho con biết tất cả đi “

Khiết Nhã chưa kịp trả lời thì từ trên xà nhà, một giọng nói vang lên

“Đề ta nói cho ngươi biết vậy. Về chuyện của cha ngươi, có lẽ ta còn biết nhiều hơn là nữ nhân này “

Khiết Nhã theo thói quen ngược mắt lên nhìn, rồi kinh hãi thốt lên

“Bất Diệt ... Tên trời đánh không chết ... “

Bất Diệt buông tay, rơi phịch xuống trước mặt Vắn Thiên. Hắn chẳng buồn ngồi dậy, nói

“Chính là ta đây, ta đã lên đi theo cô ngay sau khi cô vừa rời khỏi khu phế tích. Yên tâm, ta không có ác ý gì đâu ... Chỉ là cuộc sống của ta quá nhàm chán, ta muốn làm chút gì đó để thay đổi ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 2: Xà Nhân

Vắn Thiên trong lòng kinh hoàng, nam nhân mặc bộ giáp sắt trông có vẻ nặng nề này không ngờ lại có thể lén lút đi theo Khiết Nhã suốt một đoạn đường dài, sau đó lại bám theo chàng đột nhập vào đại sảnh mà không hề bị phát hiện. Quả thật là một cao thủ có thực lực không thể tưởng tượng nổi ...

Nếu như Bất Diệt có ác ý muốn ám toán Vắn Thiên, e là chàng sẽ thật sự gặp nguy khốn, nếu không muốn nói là hoàn toàn bó tay ...

Dường như đoán được suy nghĩ trong đầu Vắn Thiên, Bất Diệt vẫn nằm duỗi chân thoải mái trên sàn nhà, nói

“Ngươi vốn là hấp huyết quỷ, ta biết ... Huyết nhãn của hấp huyết quỷ chỉ có thể phát hiện ra những sinh vật sống, có máu huyết lưu thông trong người. Ta chẳng những không “sống”, mà trong người cũng chẳng hề có dù chỉ một giọt huyết dịch, hiển nhiên là ngươi không thể nào phát hiện ra ta rồi “

Vắn Thiên có vẻ mất bình tĩnh, túm lấy Bất Diệt, xách lên, hỏi

“Hãy mau nói ra, chuyện gì đã xảy ra với cha của ta ? Ngươi đã làm gì ông ấy ? “

Bất Diệt lắc đầu nguầy nguậy

“Ta và hắn chỉ giao thủ một cách hữu nghị mà thôi ... Cách đây vài ngày, hắn đánh chết một sinh vật đến từ “nơi đó” rồi vô tình bị “cánh cổng” hút vào ... Là do hắn tự chuốc lấy, ta đã lên tiếng cảnh báo, nhưng không kịp ... “

Khiết Nhã gật đầu, thờ dãi, sau đó kể ra toàn bộ biến cố đã phát sinh trong khu phế tích cho Vắn Thiên nghe. Sau khi câu chuyện kết thúc, bầu không khí bên trong đại sảnh trở nên rất căng thẳng ...

Trong lòng Vắn Thiên ngổn ngang hàng trăm cảm xúc phức tạp, chàng hít một hơi dài, cố gắng lấy lại bình tĩnh, nói với Khiết Nhã

“Nhã nương, cái vật gọi là pha lê kí ức này sử dụng làm sao vậy ? “

Khiết Nhã trả lời bằng giọng buồn bã

“Pha lê kí ức chỉ có thể sử dụng được một lần ... Đập vỡ nó ra, sau đó nhỏ máu của ngươi lên những mảnh vỡ đó ... “

Vắn Thiên cẩn thận làm theo, khi giọt máu đỏ tươi từ đầu ngón tay của chàng vừa chạm vào những mảnh pha lê vỡ, một tia sáng trắng chợt hiện ra, rồi hóa thành thân ảnh mập tròn, hư ảo của Khái Nguyên

Nhìn thấy hình ảnh đó, từ đôi mắt của Vắn Thiên, vài giọt lệ chực trào ra ...

Giọng nói của Khái Nguyên vang lên một cách đều đặn

“Vũ trụ này vốn có những nguyên tắc và giới hạn của nó ...

Khi một cá thể nào đó có năng lượng vượt quá giới hạn, sự cân bằng sẽ bị phá vỡ ...

Để duy trì sự cân bằng, những cá thể đột biến đó sẽ được đưa đến một không gian khác ... Lý thuyết không gian thứ nguyên song song, ta tin rằng con đã từng nghe qua điều này trước đây ... Đó cũng là lời giải thích cho hiện tượng mà người ta gọi là “bạch nhật phi thăng”

Rất ít người có duyên may tận mắt chứng kiến một tu luyện giả nào đó phá không phi thăng, ta là một trong số đó ...

Có vô số không gian thứ nguyên, mỗi không gian là một thế giới hoàn chỉnh, với những tạo vật của nó ...

Trong những không gian đó, có một nơi gọi là “Vô Thiên luyện ngục”, cũng là nơi đáng sợ nhất

Cách đây hơn 20 năm, ta và Thiên Ma đã vô tình mở ra “cánh cổng” dẫn đến Vô Thiên luyện ngục, một số sinh vật đã chớp lấy thời cơ mà thoát ra khỏi không gian đó, trật tự của vũ trụ đã bị đảo lộn ...

Có những sinh vật hình dáng quái gở, ghê tởm, thế nhưng chúng không đáng sợ cho lắm, vì đó là những kẻ cực kì ngu ngốc và tham lam, chỉ biết chém giết mù quáng để thỏa mãn con khát máu của mình

Những kẻ đáng sợ nhất chính là những sinh vật dạng người, tất cả đều có tu vi thâm tàng bất lộ, cũng như những tuyệt học đặc dị của mình. Chúng luôn nung nấu trong lòng âm mưu giải thoát cho vị chúa tể của chúng, một kẻ đã từng làm mưa làm gió trên địa cầu, sau đó bị phong ấn trong Vô Thiên luyện ngục cách đây 3000 năm ...

Trong kinh thánh đã ghi chép lại về cuộc nổi loạn của Lucifer, và trận đại hồng thủy diệt thế, trong truyền thuyết phương Đông cũng có đề cập đến cuộc chiến kinh thiên động địa giữa Huyền Viên hoàng đế và Xi Vương ma vương ... Hai sự kiện này chính là một, là lịch sử đã mất của nhân loại, cũng chính là sự khởi đầu của biến cố diệt thế lần thứ 2 sắp sửa diễn ra ...

Suốt hơn 20 năm qua, ta đã tiêu diệt không ít sinh vật đến từ Vô Thiên luyện ngục, thế nhưng vẫn chưa thể tiêu diệt được kẻ thù nguy hiểm nhất.

Người ta gọi hắn là Vô Diện - thủ lĩnh của cái gọi là Linh Không phái, cũng như tên gọi, hắn không có diện mạo thật sự, có thể hóa thân thành bất cứ ai mà hắn muốn ... Điểm đáng sợ nhất của Vô Diện là khả năng sao chép tu vi của người khác, nói cho dễ hiểu hơn, chỉ cần nhìn qua một lần, hắn có thể bắt chước y hệt chiêu thức của người khác, với uy lực không hề thua kém ... Đây là một kẻ lắm mưu ma quỷ kế, hắn luôn thoát khỏi tay ta, cũng như gián tiếp phản công lại ta bằng vô số âm mưu theo kiểu “mượn dao giết người”

Sau hơn 20 năm điều tra liên tục, ta cũng hiểu rõ được phần nào âm mưu của Vô Diện ... Một khi kẻ được gọi là Thiên Đế - chủ nhân của Vô Diện được giải thoát, hắn sẽ mang đến sự hủy diệt, cho tất cả ...

Để có thể mở được “cánh cổng” để cho Thiên Đế đi qua, Vô Diện phải chiến thắng tất cả những người mà ta tạm gọi là “cai ngục” – những kẻ mang tu vi tương đương chỉ có thần thánh mới có được ...

Ta đã gắng một cái bẫy lớn để chờ hắn vào, một kế hoạch vô cùng liều lĩnh, nếu như thất bại, tất cả sẽ kết thúc, sinh mệnh của ta, cũng như cả vũ trụ này ...

Trong ngày mà chiếc hộp Pandora được mở ra, Vô Diện chắc chắn sẽ phải xuất hiện tại nơi đó. Đây là thời cơ tốt nhất để hạ thủ hắn, đặt dấu chấm hết cho giấc mộng tự do của Thiên Đế.

Ta sẽ giao cho gia tộc Cedric chiếc hộp Pandora và “chìa khóa của địa ngục” ...

“Chìa khóa của địa ngục” chứa đựng những bí mật về nơi trú ẩn của các trưởng lão gia tộc Nervy, chỉ có những kẻ đó mới có thể thi triển trận pháp, khai mở chiếc hộp Pandora ... Ta đã không thể tìm ra được lời giải cho câu đố đó, nhưng Victor Cedric thì có thể ...

Con đã biết toàn bộ câu chuyện, ta tin rằng con sẽ có lựa chọn và con đường riêng của mình ...

Ta luôn tôn trọng điều đó ... Ta chúc phúc cho con và những thế tử của con ... “

Hư ảnh Khải Nguyên chợt tan biến, những mảnh pha lê vỡ cũng hóa thành tro bụi ...

Cánh cửa lớn bỗng mở toang ra, Sát thần xám xám bước vào đại sảnh. Vừa nhìn thấy Bất Diệt đang lười biếng nằm dài trên sàn nhà, hắn liền cảm thán kêu lên

“Cái tên khốn kiếp này ... Ngươi vẫn chưa chết ư ... “

Bất Diệt lười nhác đáp lại

“Ta cũng muốn chết lắm chứ ... Thế nhưng người có thể giết được ta lại không chịu giết ta, còn những kẻ không thể giết được ta, dù có đánh ta thế nào, ta cũng không chết ... “

Hốc mắt của chiếc nón sắt bỗng lóe lên một đốm sáng nhỏ

“Này, tiểu tử, để ta nói cho ngươi biết, gã tóc đỏ trông có vẻ biến thái này thật ra là ... “

Sát thần chỉ trong chớp mắt đã phóng đến bên cạnh Bất Diệt, hung hăng xách hắn lên, hét lớn

“Ta cấm ngươi đấy ... Đừng quên là ta cũng biết những bí mật chẳng hay ho gì của ngươi ... “

Bộ dạng cãi vã của hai tên quái dị Sát thần và Bất Diệt trông rất buồn cười, thế nhưng Ván Thiên không có tâm tư để thưởng thức điều đó. Chàng nghiêm giọng lên tiếng

“Đủ rồi đấy ! Tối nhất là chúng ta nên chơi bài ngựa với nhau. “

Sát thần và Bất Diệt cùng buông nhau ra, một sự im lặng đáng sợ

Vấn Thiên lại nói

“Sát thần, ta cảm ơn ngươi đã cứu Dạ Lan và mang cô ấy về bên ta. Nhưng ta cũng biết rằng trên đời này không ai cho không ai một thứ gì cả. Vì sao ngươi lại làm như thế ? Ngươi cần điều gì ở ta ? “

Ánh mắt Sát thần bỗng bùng lên những tia phản nộ

“Ta và Vô Diện vốn là hai kẻ không thể đội trời chung ... Ta rất muốn tiêu diệt hần, xóa sổ cái gọi là Linh Không phái, thế nhưng thực lực của ta lại không đủ. Ta cần những người đồng minh, và ta cảm thấy rằng ngươi và cha ngươi thật sự là những kẻ xứng đáng để hợp tác với ta “

Vấn Thiên lại hỏi

“Có vẻ như ngươi rất căm ghét Vô Diện. Hần đã làm gì khiến cho ngươi oán hận hần đến thế “

Sát thần nghiêng răng, đôi mắt hần lên những tia máu

“Vô Diện ... Hần thật sự là một con quỷ ... Thủ đoạn đê tiện và tàn nhẫn vô cùng ... Ta không thể bỏ qua cho hần được ... “

Sát thần lớn tiếng chửi rủa hàng giờ liền, Vấn Thiên chưa bao giờ thấy tên biến thái này bị kích động như vậy, nhất thời cũng không muốn hỏi thêm nữa. Chàng bèn quay sang Bất Diệt

Tựa như biết trước được câu hỏi của Vấn Thiên, Bất Diệt uể oải lên tiếng

“Đã từ rất lâu rồi, cuộc sống của ta là một chuỗi dài vô nghĩa và trống rỗng ... Ta không phải là thù hạ của Vô Diện, ngay cả Thiên Đế cũng không thể sai khiến ta nổi, ta chỉ làm những gì mình thích, miễn là điều đó mang lại cho ta chút gì đó thú vị, để giảm bớt sự tịch mịch trong lòng ta ... “

Vấn Thiên trong lòng khổ sở thầm nghĩ

“Cả 2 tên đều như nhau, là những kẻ quái đản, khó dò ... Có vẻ như lúc này, chúng muốn hợp tác với mình thì phải, thôi thì mình cũng liều lĩnh thử xem sao ... Là phúc thì không phải là họa, nếu là họa thì có tránh cũng chẳng thoát ... Dù sao đi nữa, mình cũng nên cẩn thận một tí thì hơn ... “

Bất Diệt có vẻ chăm chọc

“Này tiểu tử, nghỉ ngơi luôn làm cho con người ta cảm thấy mệt mỏi và bất an, ngươi có nghĩ như vậy không ... “

Vấn Thiên lặng im không nói gì, mãi một lúc sau chàng bèn dẫn Khiết Nhã rời khỏi đại sảnh

Lại nói về Khai Nguyên, hần đã cũng chẳng biết mình đã ở lại Vô Thiên luyện ngục được bao lâu rồi

Trong Vô Thiên luyện ngục, thật khó mà định nghĩa khái niệm ngày và đêm, những khối tinh cầu kì lạ lơ lửng trên bầu trời, tỏa ra thứ ánh sáng duy nhất, soi rọi cho vạn vật.

Có đôi lúc, tất cả số tinh cầu, cùng ngừng việc chiếu sáng lại, thế là màn đêm bất tận kéo đến, cũng có khi chỉ một số tinh cầu trở nên tối tăm, thế giới bí ẩn của Vô Thiên luyện ngục lại rơi vào cảnh tranh tối tranh sáng. ...

Những việc này diễn ra không theo bất cứ quy luật nào cả, tựa như là những tinh cầu phát sáng đó là những sinh vật có ý thức và chúng tự quyết định công việc của mình một cách ngẫu hứng vậy ...

Vừa nhận lời làm “bằng hữu” của Băng Vân không lâu, những tinh cầu đột nhiên ngừng chiếu sáng, bóng tối bao trùm lên tất cả.

Khi đôi mắt đã quen với bóng tối, Khai Nguyên nhận ra rằng nét mặt của Băng Vân đã trở nên nghiêm trọng khác thường

Vội về khẩn trương, Băng Vân giải thích tất cả cho Vấn Thiên. Có vẻ như cô ta vẫn chưa thể sử dụng ngôn ngữ để diễn đạt một cách rành mạch, câu chuyện rời rạc, không đầu không đuôi, Khai Nguyên phải vận dụng đến sự thông minh phi thường của hần để ghép những chi tiết lại thành một thể hoàn chỉnh

Khi bóng đêm kéo đến, những sinh vật đang ngủ say trong những vực sâu không đáy sẽ tỉnh dậy, và bắt đầu công việc yêu thích của chúng – săn mồi

Những sinh vật đó có hình dáng tương tự như loài người, nhưng toàn thân được bao phủ bởi vô số những vảy xù xì như vảy rắn, có đôi đồng tử hình bầu dục, màu xanh lục, và chiếc lưỡi dài lê thê ...

Gerko cũng có hình dạng tương tự như vậy, hần chính là một trong những sinh vật được gọi là Xà nhân.

Trong Vô Thiên luyện ngục, Xà nhân là những kẻ duy nhất có thể cảm nhận được bóng đêm sẽ kéo dài bao lâu, nhưng chúng cũng là những sinh vật man rợ, hầu như không thể thương lượng được ...

Ngoài sức mạnh cơ bắp, sự nhanh nhẹn khiến đối thủ phải khó chịu và những chất kịch độc ăn mòn trong cơ thể, khả năng nguy hiểm nhất của Xà nhân là thuật ẩn thân, có thể tùy ý thi triển mọi lúc mọi nơi.

Có thể nói không sai rằng chúng chính là những sát thủ thầm lặng, với một quân số khổng lồ lên đến hàng trăm vạn tên ...

Xà nhân cực kì dị ứng với ánh sáng, đó là lý do Gerko luôn quần băng khắp người để ngăn chặn những tia sáng mặt trời tiếp xúc với thân thể của hắn.

Đã từng tiêu diệt một vài tên Xà nhân, Khải Nguyên cũng không lấy làm ngỡ về sự xuất hiện của những sinh vật này ...

Bằng khả năng cảm nhận sinh mệnh, hắn có thể dễ dàng phát hiện ra Xà nhân, thế nhưng hiện tại công lực của hắn chỉ mới khôi phục lại một ít sau khi bị sử dụng đến cạn kiệt trong trận ác chiến với Nergal, hắn cũng không dám chắc là mình có thể đối phó nổi với sự tập kích đồng loạt của một số đồng Xà nhân ...

Băng Vân lập tức thi triển dị năng của cô ta, tạo thành một bức tường băng dày bịt kín cửa hang. Nhưng bọn Xà nhân ranh ma sau nhiều lần thất bại đã tìm ra một biện pháp khác để đột nhập vào “ngôi nhà băng giá”, chúng dùng chính chất độc ăn mòn của mình, khoét vách núi tạo thành một thông đạo hẹp, trở đến trần hang động nơi Băng Vân và Khải Nguyên đang trú ẩn

Băng Vân hầu như không phát hiện ra việc này, cho đến khi chiếc lưới dài bọc mùi kinh tởm của một tên Xà nhân quấn chặt vào cổ cô ta. Trần hang động thủng lỗ chỗ như tổ ong, hàng trăm tên Xà nhân khác đã lặng lẽ tiếp cận Băng Vân và Khải Nguyên, trong trạng thái vô hình, thân thể trong suốt ...

Thanh kiếm quen thuộc của Khải Nguyên được hắn tìm thấy ở cách chỗ hắn rơi xuống vài trăm mét, vẫn luôn ở bên cạnh hắn như hình với bóng ...

Một nhát kiếm cực nhanh, cắt đứt chiếc lưới dài, cũng như cái đầu của tên Xà nhân liều lĩnh. Ôm chặt lấy Băng Vân, Khải Nguyên kéo cô ta tránh khỏi thứ chất lỏng chết người phun trào ra như suối từ cái xác không đầu của quái vật. Khi Xà nhân bị thương tổn, độc chất trong người chúng sẽ bắn ra tung tóe, tựa như một quả bom. Chỉ cần dính phải, dù chỉ vài giọt độc dịch đó, vết thương sẽ không ngừng lở loét, da thịt rửa tan ra, cho đến khi nạn nhân chỉ còn lại là một vùng nước vàng hôi tanh ...

Đối phó với hàng trăm quả bom di động, trong một căn phòng kín, là điều tưởng như không thể làm được ...

Sau khi tận mắt chứng kiến, Khải Nguyên mới hiểu vì sao người ta gọi thiếu nữ băng giá đó là Băng Vân

Tập trung toàn bộ công lực của mình, Băng Vân ngưng tụ hơi nước lại thành một lớp mây mù dày đặc, lạnh lẽo, phủ kín khắp hang động. Mồ hôi đổ ra như tắm, kinh mạch hiện rõ mồn một, cô ta vận động dị năng của mình nhanh chóng hạ thấp nhiệt độ xung quanh xuống, đến điểm cực hạn.

Khải Nguyên hầu như không bị ảnh hưởng gì nghiêm trọng, Băng Vân đã cố ý không để cho làn mây mù băng giá chạm vào hắn, thế nhưng tay chân hắn vẫn cảm thấy tê cóng do ảnh hưởng của cái lạnh xung quanh

Hàng trăm tượng băng xuất hiện rải rác khắp hang động, những lỗ thủng trên trần nhanh chóng được bịt kín lại ...

Một trận cuồng phong lạnh lẽo nổi lên, tất cả tượng băng đều bị cuốn vào một góc, sau đó vỡ tan thành vô số mảnh vụn

Một chiêu thức thật đáng sợ, tuy nhiên cũng hao tổn rất nhiều công lực của Băng Vân. Thế nhưng Băng Vân vẫn cố gắng duy trì kết giới băng giá để bảo vệ cho Khải Nguyên, bằng hữu mới và cũng là bằng hữu duy nhất của cô

Màn đêm kéo dài tưởng như bất tận, thời gian chậm chạp trôi qua ...

Trước khi ngã gục vì kiệt sức, Băng Vân vẫn cố nói với Khải Nguyên

“Ta không thể duy trì được nữa rồi ... Hãy tìm cách thoát thân đi ... Đừng cố gắng mang ta theo, làm như thế ngươi sẽ khó mà chạy thoát được ... “

Những tinh cầu lơ lửng trên bầu trời bỗng bùng sáng trở lại

Khải Nguyên ôm thân thể bất động của Băng Vân, ngồi dựa vào vách núi, thở từng hơi nặng nhọc

Đôi tay hắn rướm máu, hầu như không thể tìm được dù chỉ một mẩu da còn nguyên vẹn, khắp người đầy rẫy những vết thương, cả cũ lẫn mới ...

Băng Vân vẫn còn sống, tuy đang bất tỉnh nhân sự nhưng không hề chịu bất cứ tổn thương nào, ngoại trừ một phần da cổ bị chiếc lưới của tên Xà nhân tập kích có hơi phồng rộp lên đôi chút

Khải Nguyên cầm lấy thanh kiếm của hắn, tự rạch một đường lên ngực trái, rồi đem số máu nóng vừa trào ra, bôi vào vết thương của Băng Vân. Kì lạ thay, những chỗ sưng phồng liền biến mất, làn da của thiếu nữ lại trở về với sự mịn màng vốn có.

Đôi môi khô của Khải Nguyên mấp máy, những thanh âm rất nhỏ

“Có lẽ nàng không phải là Nhã Ca, nhưng nàng mang hình ảnh của cô ấy ... Chỉ cần ta còn sống, ta nhất định sẽ không để cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương đến nàng, cho dù đó là ai đi nữa ... Ta nhất định sẽ tìm cách đưa nàng rời khỏi cái nơi bị nguyền rủa này ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 3: Cấn Vào Môi

Băng Vân hé mở đôi mắt đen huyền xinh đẹp, tỉnh dậy

Cô nhìn thấy Khải Nguyên đang ở bên cạnh mình, ngồi dựa lưng vào vách đá, đầu gục xuống, bất động ...

Đôi mắt hần nhắm nghiền, sắc mặt xanh xám, toàn thân đầy thương tích.

Băng Vân trong lòng vô cùng lo lắng, đưa tay lên mũi Khải Nguyên kiểm tra hơi thở của hắn, cô lại càng hoảng hốt hơn khi phát hiện ra rằng Khải Nguyên đã ngưng thở từ lúc nào, thân thể lạnh giá, không có lấy một chút dấu hiệu của sự sống ...

Từ đôi mắt của Băng Vân, dòng lệ chợt tuôn trào ra một cách không thể kiểm soát, cô luống cuống tìm cách lay gọi Khải Nguyên tỉnh dậy, thế nhưng mọi cố gắng đều không hiệu quả, hắn vẫn ngồi im lìm, bất động.

Băng Vân quỳ trước mặt Khải Nguyên, khóc nức nở, trong suốt thời gian dài đằng đẵng sống trong Vô Thiên luyện ngục, chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực như lúc này, một cảm giác kì lạ xâm chiếm lấy tâm hồn cô, đau đớn, xót xa, như thể bị kim châm, như thể bị xát muối vào một vết thương còn đang rỉ máu

Ôm chặt Khải Nguyên vào lòng, giọng nói của Băng Vân hòa trong tiếng nấc nghẹn ngào

“Là ta đã hại ngươi ... Đồ ngốc, vì sao lại không nghe lời ta, vì sao lại không chạy đi ... Ngươi có biết rằng ta sẽ rất đau lòng không ... “

Đôi tay dính đầy máu của Khải Nguyên bỗng vươn ra, ghì chặt Băng Vân vào lòng, bất giác, khuôn mặt hai người kề sát nhau, hai ánh mắt như hòa làm một, mỗi tìm lấy mỗi, quấn quít trong một nụ hôn tưởng như dài bất tận, tựa như quên hết tất cả trên đời ...

Mãi một lúc lâu sau, Băng Vân cự mình, vùng vẫy rời khỏi vòng tay của Khải Nguyên, giọng nói có vẻ giận dữ

“Đồ xấu xa ... Thì ra là ngươi giả chết để lừa ta “

Khải Nguyên cười khổ

“Không phải giả chết đâu, suýt tí nữa là ta chết thật rồi đó ... Ta bị bọn quái vật đó cắn trúng, độc tính lan đến tâm mạch, nên cơ thể mới tạm thời rơi vào trạng thái chết giả để ngăn ngừa chất độc phát tán, cũng như giải trừ nó ... “

Nhẹ nhàng lấy ngón tay lau đi ngấn lệ trên mặt Băng Vân, hắn gượng cười nói

“Dù nàng có bảo ta bỏ rơi nàng, ta cũng không thể làm như vậy. Nàng sẽ không phải cô độc trong cái thế giới đáng sợ này nữa, luôn có ta ở bên cạnh nàng, che chở và bảo vệ nàng, không để cho bất cứ kẻ nào làm nàng bị tổn thương. Nhất định là như vậy ... Ta sẽ tìm cách đưa nàng rời khỏi nơi đây ... Ta hứa đấy ... “

Trong lòng Băng Vân chợt dấy lên những cảm xúc ngọt ngào khó tả, những giọt lệ vẫn tiếp tục lăn dài trên gò má

“Vì sao ngươi lại đối xử tốt với ta như vậy ? Chúng ta đã biết gì về nhau đâu ... “

Khải Nguyên thần thờ, ánh mắt như mộng lung, vô định

“Nàng rất giống một người ... Một người thân của ta ... “

Nhưng đáng tiếc là đầu óc Băng Vân thật sự rất đơn giản, cô ta thậm chí không hề nghĩ đến việc sẽ hỏi Khải Nguyên về câu chuyện về “người thân” của hắn ...

Như vừa phát hiện ra điều gì đó, Băng Vân ngưng khóc, giương đôi mắt đầy ngạc nhiên nhìn Khải Nguyên

“Ngươi vừa gọi ta là gì ? Cách xưng hô đó ở thế giới của ngươi có ý nghĩa như thế nào ? “

Đôi môi Khải Nguyên mấp máy một lúc, như thể định nói điều gì đó, nhưng rồi cuối cùng hắn lại im lặng. Băng Vân vẫn chăm chú nhìn Khải Nguyên, nói

“Không sao cả, người cứ tiếp tục xưng hô như vậy đi, ta cảm thấy cái cách xưng hô đó cũng hay hay ... À, còn nữa, có vẻ như người rất thích ôm ta thì phải, cũng như cần vào môi ta nữa ... “

Khải Nguyên suýt nữa ngã ngửa về phía sau

“Cần vào môi ... “

Băng Tâm nở nụ cười hồn nhiên

“Ban đầu ta tưởng là người định ăn thịt ta, hay là giờ trò gì đó để hấp thu năng lượng của ta, nhưng mãi đến gần đây ta mới nhận ra rằng hành động của người chẳng làm tổn hại gì đến ta cả. Có phải ở thế giới của người, đó là một trò chơi mà người ta yêu thích chẳng ? “

Khải Nguyên thờ dãi

“Đó không chỉ đơn giản là một trò chơi ... Phức tạp lắm ... Sau này ta sẽ từ từ giải thích cho nàng hiểu ... “

Như thế sợ bị Băng Vân hỏi thêm về “trò chơi cần môi”, Khải Nguyên liền tìm cách đổi đề tài

“Ở Vô Thiên luyện ngục này thật sự tồn tại những kẻ có khả năng hấp thu công lực của người khác à ? “

Băng Vân rung mình, gật đầu

“Ta từng biết đến một kẻ như vậy ... Đó là một tên thích làm về bí ẩn, luôn giấu mình sau bộ giáp sắt ... Ta tình cờ trông thấy khuôn mặt thật của hắn ... Rất đáng sợ ... Một cái đầu lâu với hốc mắt rực lửa ... Ta từng thấy hắn làm như thế với một nạn nhân của hắn, nạn nhân xấu số đó bị hút cạn năng lượng cũng như sinh mệnh, trở thành một cái xác khô quắt ... Thật là may mắn cho chúng ta, trước đây ít lâu, một cái lỗ đen đột ngột xuất hiện trên bầu trời, hắn chui vào đó và không thấy trở lại nữa ... “

Ngưng lại đôi chút, Băng Vân liếc nhìn Khải Nguyên, nói tiếp

“Ta từng cho rằng bị cần vào môi như thế sẽ rất đau đớn, nhưng khi người cần vào môi ta, ta không cảm thấy đau, mà trái lại, một cảm giác rất lạ, ta không thể diễn tả ... Tim ta đập nhanh, cảm thấy rất hồi hộp ... Hay là người thử cần ta lại một lần nữa xem sao, ta rất tò mò, muốn được cảm nhận lại thứ cảm giác đó ... “

Khải Nguyên xua tay, cười khò

“Không phải lúc nào cũng làm như thế được đâu ... Hiện tại chúng ta đều bị thương và mệt mỏi, để khi khác vậy nhé ... “

Băng Vân đứng dậy, quan sát xung quanh một lượt, thờ dãi nãy nê

“Hàng động của ta không thể sử dụng được nữa rồi ... Bọn xà nhân đã đào hàng trăm đường hầm, lỗ chỗ như tổ ong ... Ta dám chắc rằng đang có hàng ngàn, hàng vạn tên xà nhân ẩn nấp đâu đó quanh đây, rình rập chúng ta và chờ bóng đêm đến để ra tay ... Cả hai chúng ta hiện tại đều bị thương và không đủ sức chống trả ... Chúng ta đành phải tạm lánh đi đến một nơi khác vậy ... Nhưng việc này sẽ không dễ dàng đâu ... “

“Vì sao ? “ – Khải Nguyên tò mò hỏi

Băng Vân chậm rãi giải thích

“Mỗi ngọn núi, cánh đồng, hang động, ... ở Vô Thiên luyện ngục đều có chủ nhân của nó. Họ đều là những kẻ có thực lực và sở hữu những tuyệt học đặc trưng vô cùng lợi hại ... Hầu như tất cả đều là kẻ ích kỉ và độc đoán, cũng như hiếu chiến, khát máu vô cùng ... Nếu như chúng ta đi nhầm vào lãnh địa của họ và bị phát hiện, họ sẽ không nương tay với chúng ta đâu ... Với tình trạng hiện giờ, nếu giao chiến với những kẻ đó, e là chúng ta sẽ cầm chắc cái chết ... “

Tựa như đoán được Khải Nguyên định nói điều gì, Băng Vân nhanh nhẩu cướp lời

“Từ lúc đến đây, ta đã phải đi lang thang rất lâu, khổ chiến không ít trận ... Chủ nhân trước đây của hang động này là Quỷ Thủ, sau khi đánh với ta hàng chục trận bất phân thắng bại, hắn đã đồng ý để ta ở chung với hắn ... Khi cái lỗ đen đó xuất hiện, hắn cũng bỏ đi, và không quay về nữa, thế là ta độc chiếm nơi này. “

Băng Vân vò đầu bứt tai suy nghĩ cả ngày trời, cuối cùng cũng nhớ ra một điều gì đó, liền vỗ vai Khải Nguyên, nói với hắn

“À đúng rồi ... Chúng ta có thể có một nơi ở rất tốt ... Có lẽ người biết nhiều thứ hơn ta, hãy giải thích cho ta hiểu: trở thành vợ của một người là như thế nào ? Ta sẽ phải làm gì nếu trở thành vợ của một ai đó ? “

Nét mặt Khải Nguyên bỗng sa sầm lại

“Là ai đã nói với nàng câu đó vậy ? “

Băng Vân hồn nhiên nói

“Là Phán Quan – một kẻ có địa vị rất cao ở Vô Thiên luyện ngục. Trước khi ngươi đến đây ít lâu, hắn đã sai sứ giả đến, nói với ta rằng hắn muốn ta trở thành vợ hắn. Nhất thời, ta vẫn chưa hiểu điều đó nghĩa là như thế nào nên đã từ chối và đuổi tên sứ giả đó về “

Khải Nguyên lại trở về với vẻ lạnh lùng, im lìm như lúc ban đầu. Băng Vân vẫn kiên trì bám lấy hắn, sau rất nhiều thời gian, cuối cùng cô cũng nhận được một câu trả lời

“Làm vợ của một nam nhân có nghĩa là nàng sẽ phải ở chung với người đó, yêu thương và chia sẻ cuộc sống với anh ta, cùng anh ta sinh ra những đứa con và nuôi dạy chúng ... “

Băng Vân hồn nhiên hỏi

“Sinh con cho nam nhân đó ư , ta phải làm thế nào để sinh con cho anh ta ? “

Lần này thì Khải Nguyên ngã ngửa thật sự ...

Biết rằng nếu cứ mãi im lặng chỉ kích thích thêm sự tò mò của Băng Vân, hắn liền gượng gạo nói

“Việc này còn phức tạp hơn cả “cấn vào môi” nữa ... À ... Hành động đó không phải gọi là “cấn vào môi” mà gọi là “hôn”. Khi nào nàng có thể thật sự hiểu được tình yêu là gì và có thể thực hiện một nụ hôn bằng cả tình yêu của mình, lúc đó nàng sẽ tự tìm được lời giải đáp cho câu hỏi của nàng “

Băng Vân bĩu môi

“Ngươi thật là ... Mới đến đây không lâu mà đã bắt chước theo bọn họ làm về bí ẩn rồi ... Thật đáng ghét ... “

Khải Nguyên cố gắng đứng dậy, động tác hơi loạng choạng, Băng Vân giương cặp mắt đầy lo lắng nhìn hắn

“Thương tích của ngươi thế nào rồi ? Có tự đi được không ? Hay là để ta dìu ngươi đi nhé ... “

Khải Nguyên lắc đầu

“Không đáng ngại, chất độc đã được giải trừ ... Cơ thể ta có khả năng tự phục hồi rất nhanh, rồi nàng sẽ thấy ... “

Một trận gió lạ bỗng nổi lên, Băng Vân giật mình, chau mày, nắm chặt tay Khải Nguyên, nói

“Chúng ta phải đi ngay thôi ... Ta cảm nhận được rằng có ai đó đang đến ... Thực lực của kẻ này cũng không đơn giản đâu ... Chúng ta phải nhanh chóng tìm một chỗ để ẩn nấp ... “

Khải Nguyên theo thói quen nắm chặt lấy thanh kiếm của hắn, buột miệng hỏi

“Là kẻ nào thế ? “

Băng Vân lo âu thở dài

“Ta đã từng nói với ngươi, ở Vô Thiên luyện ngục này, người ta có thể tàn sát lẫn nhau mà không cần bất cứ lý do nào cả ... Những ai có thực lực thấp kém đã sớm vong mạng cả rồi, những người có thể sống sót đến bây giờ đều là kẻ có tu vi rất đáng sợ ... Những cư dân của Vô Thiên luyện ngục mỗi người hùng cứ một phương, họ rất ít khi quyết đấu với nhau đến cùng. Bởi vì sau đó, dù là thắng hay bại thì cũng phải mang thương tích nặng nề, công lực suy giảm, những kẻ khác sẽ lập tức tranh thủ cơ hội mà nhất chiêu đắc thủ, mở mạng lãnh thổ cho riêng mình ... “

Băng Vân ngưng lại đôi chút, nín thở nghe ngóng rồi hấp tấp nói

“Mỗi khi bóng đêm kéo đến, một số người không may mắn sẽ phải đối đầu với một số lượng đông đảo những tên xà nhân đói khát và điên cuồng ... Khi ánh sáng trở lại, xà nhân rút lui, đó cũng là lúc những con quỷ khát máu bắt đầu chuyển đi săn của chúng, con mồi là những người đã bị tổn thương sau trận chiến với xà nhân. Chúng giết họ và xâm chiếm lãnh thổ của họ ... “

Khải Nguyên nở nụ cười lạnh

“Thú vị đấy ... Nhưng nàng quên mất một điều, đôi khi thợ săn lại trở thành con mồi đấy ... “

Nói đoạn, hắn chống kiếm xuống đất, đứng bất động, mắt nhắm nghiền.

Dĩ nhiên là Băng Vân không hề biết rằng Khải Nguyên đang vận dụng công phu đặc biệt của hắn, cô lập tức bước đến, thận trọng đưa tay lên thăm dò. Vừa chạm vào người Khải Nguyên, Băng Vân bỗng giật nảy người, vội vã rút tay lại

“Lại là dòng điện đó ... Tên này quả thật quái dị ... “

Sau hơn 20 năm, Tâm nhãn của Khải Nguyên đã phát triển thành Thiên nhãn, với tầm quan sát xa hơn, cũng như có thể đánh giá chính xác đối thủ hơn

lúc trước rất nhiều. Chỉ sau vài phút, hần mở mắt ra, nói với Băng Vân

“Tất cả có hơn 10 tên, chúng đang ở cách chúng ta vài cây số. Với tốc độ di chuyển đó, chúng sẽ đến trong vòng vài phút nữa thôi ... “

Băng Vân tỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi lại

“Cây số là gì ? Một phút là bao lâu ? “

Khải Nguyên thầm than khổ, bèn không trả lời mà bắt thần ôm ngang hông Băng Vân, chạy như bay đến bờ vực phía trước hang động, rồi dậm chân, phóng xuống vực. Sau một lúc rơi tự do, hần đáp chân vào vách núi để thay đổi quỹ đạo rồi vùng kiếm cắm vào vách núi để ngưng chuyển động rơi tự do lại. Lúc này, hai người đang ở ngay bên dưới một mỏm đá nhô ra từ vách vực thẳm, dĩ nhiên là từ trên nhìn xuống sẽ không phát hiện được họ

Khải Nguyên khẽ nói

“Thờ nhẹ thôi, cũng đừng vận động công lực, bám chặt vào ta và giữ im lặng ... “

Sau trận chiến với xà nhân, y phục trên người Băng Vân dĩ nhiên là không thể lành lặn được, những đường cong mê người lộ rõ mồn một. Tiếp xúc với thân thể gợi cảm của Băng Vân, Khải Nguyên trong lòng sáng khoái vô cùng, thế nhưng hần cũng phải vắt vả lắm mới có thể gạt bỏ tạp niệm sang một bên, để có thể tập trung tinh thần một cách cao độ ...

Trong lòng Băng Vân cũng dâng trào lên những cảm xúc xao xuyến, rạo rực khó tả, những xúc cảm vô cùng lạ lẫm mà trước giờ cô vẫn chưa hề biết đến. Băng Vân ngây người ra như tượng gỗ, đôi tay ôm chặt lấy Khải Nguyên một cách vô thức, cô vùi đầu vào ngực Khải Nguyên, hít thở mùi hương nam tính phát ra từ thân thể hần, đôi bàn tay như mất tự chủ, nhẹ nhàng vuốt ve Khải Nguyên một cách dịu dàng

Trước hang động của Băng Vân bỗng xuất hiện hai tên quái nhân thân hình đồ sộ, cao đến gần 3 mét. Nếu Khải Nguyên có mặt ở đây, hần chắc chắn sẽ nhận ra những quái nhân này có hình dáng rất giống với Nergal, và dĩ nhiên là thuộc về cái gọi là Long tộc. Long tộc quái nhân đảo mắt tìm kiếm khắp nơi, sau đó khịt mũi đánh hơi rồi đi đến trước bờ vực

Một tên gầm gừ nói

”Dấu vết đến đây tự nhiên biến mất, chắc là chúng đã bị rơi xuống vực rồi “

Tên Long tộc còn lại thề lười

“Ta chẳng đại gì lại nhảy xuống đó đâu ... Đi tìm con mồi khác vậy ... “

Từ sau lưng hai quái nhân không gian bỗng xao động như mặt hồ phẳng lặng bị ném một viên đá nhỏ vào, rồi bất ngờ hiện ra hàng chục người mang mặt nạ, tay cầm những vũ khí hình dáng gai góc, ma quái. Trên y phục đen tuyền như màn đêm của họ có in những kí tự ngoằn ngoèo khác nhau, dường như là một loại cổ ngữ của một thời đại đã bị lãng quên.

Tất cả diễn ra rất nhanh, những binh khí sắc bén loang loáng vùng lên, hai cái đầu rời khỏi cổ, miệng vẫn há hốc như thể không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình, cùng với hai thân xác khổng lồ rơi xuống vực, máu phun thành những vệt dài

Một tên đeo mặt nạ, kí tự cổ ngữ in trên áo có màu đỏ, khác hẳn với những tên còn lại, có vẻ như là chỉ huy của toán người đeo mặt nạ này lên tiếng

“Có vẻ như Băng Vân đã bị xà nhân tập kích, ả đã bị xoi tái, hoặc là đã rơi xuống vực sâu không đáy ... Chúng ta đã đến trễ rồi ... “

Những tên còn lại xôn xao

“Phải làm sao bây giờ ... “

“Biết ăn nói thế nào với Phán Quan đại nhân đây ... “

Tên chỉ huy trấn an

“Không sao ... Chúng ta sẽ đến Khô Cốt hoang nguyên, đảo một vòng cố gắng tìm bắt một nữ khác ... Nếu như không tìm thấy ai, ta sẽ trở về tìm 3 vị phu nhân, nhờ họ nói giúp một tiếng ... Chắc là cũng không đến nỗi phải mất mạng đâu ... “

Bàn bạc một hồi, những người đeo mặt nạ vội vã rút đi, biến mất vô thanh vô tức, giống như cái cách mà họ đã xuất hiện.

Khải Nguyên không vội trở lên, mà cố ý kiên nhẫn chờ đợi hàng nửa ngày trời. Việc chờ đợi này đối với hần không hề có chút khổ sở, mà trái lại, dễ chịu vô cùng. Có một mùi hương sắc nước hương trời ở bên cạnh, nhất là trong trạng thái thân mật như thế này, mọi cảm giác mệt mỏi, đau đớn trong người Khải Nguyên tựa như tiêu biến đi mất ...

Băng Vân chột nháy mắt, rên lên một tiếng khe khẽ, cô vùi đầu vào cổ Khải Nguyên, ghé miệng vào tai hần hỏi nhỏ

“Ngoài thanh kiếm đó ra người còn có thứ binh khí gì nữa vậy ? Nó rất cứng rắn, vừa rồi đã đâm phải ta, rất khó chịu ... “

Khải Nguyên lại càng ôm chặt Băng Vân hơn nữa, cắn nhẹ vào vành tai nhỏ nhắn, xinh xắn của cô

“Câu hỏi vừa rồi của nàng - làm sao để sinh con cho một nam nhân ấy ... Nàng có muốn biết câu trả lời không ? “

Băng Vân gật đầu, ngược ánh mắt nghi hoặc nhìn Khải Nguyên. Hắn bất thần rút kiếm ra khỏi vách núi rồi ôm Băng Vân bay vút lên, chỉ chớp mắt đã rời khỏi vực thẳm

Mở to đôi mắt vì kinh ngạc, Băng Vân nói

“Không ngờ người lại có thể ngự không phi hành ... Thật là lợi hại ... “

Khải Nguyên nhoẻn miệng cười, nhìn thẳng vào mắt Băng Vân bằng ánh mắt đắm đuối, nói

“Ta còn nhiều khả năng khác lợi hại hơn nữa. Ta sẽ cho nàng biết hai bí mật, bí mật về thứ “vũ khí” của ta mà nàng đã chạm phải lúc này, bí mật thứ hai cũng chính là câu hỏi của nàng, làm sao để sinh con cho một nam nhân ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4: Đột Nhập

Băng Vân nằm trên chiếc giường băng lạnh lẽo trong hang động vốn là nơi cô thường thường nằm ngủ, nhưng hôm nay, trên chiếc giường đó lại xuất hiện thêm một người, một nam nhân cao lớn, tóc bạc trắng ...

Khải Nguyên cuồng loạn hôn lên đôi môi Băng Vân, song thủ không ngừng thám hiểm những đường cong đầy nữ tính.

Ban đầu, Băng Vân luôn miệng hỏi những câu rất ngớ ngẩn, đại loại như “Người đang làm gì thế”, hoặc là “Hành động đó có ý nghĩa như thế nào”, nhưng càng về sau, cô hầu như không thể nói trọn vẹn dù chỉ một lời, mỗi lần mở miệng ra lại vô thức phát ra những thanh âm rên rỉ, càng kích thích dục vọng trong lòng Khải Nguyên nhiều hơn nữa ...

Y phục trên thân thể hai người từng món một rời khỏi họ, nằm rải rác khắp nơi trong hang động ...

Nhục thương bách chiến bách thắng của Khải Nguyên đã ở trong tư thế sẵn sàng xung trận, chỉ cần một động tác nhấp người nhẹ nhàng của hắn, từ nay, trong vũ trụ sẽ vĩnh viễn mất đi một xử nữ trong trắng ...

Trên khóe mắt đã nhắm nghiền của Băng Vân bỗng chảy ra một giọt lệ nóng hổi, lăn dài trên gò má, rơi vào đôi môi của Khải Nguyên, vị mặn chát ...

Khải Nguyên như bùng tỉnh khỏi cơn mê tình, mọi động tác liền đình chỉ lại. Hắn lăn qua một bên, nhẹ nhàng ôm lấy Băng Vân vào lòng, vỗ về bờ vai đang run rẩy từng hồi của cô, ánh mắt xao động liên tục, như thể muốn diễn tả những cảm xúc vô cùng phức tạp trong lòng ...

Sau một lúc nằm co ro trong lòng Khải Nguyên, Băng Vân bạo dạn mở mắt ra, khẽ hỏi

“Này ... Vì sao người lại ngưng lại ? Ta đã làm điều gì không đúng rồi phải không ? “

Khải Nguyên thờ dãi

“Không ... Xin lỗi nàng ... Là ta đã sai ... “

Băng Vân không hiểu gì cả, giọng có vẻ ngờ ngác

“Người nào có làm sai điều gì đâu ... Mặc dù không thể diễn tả được cảm giác đó, nhưng ta cảm thấy rất thoải mái ... Quả thật là kì diệu, trước giờ ta chưa từng biết đến loại cảm giác thú vị như thế ... “

Khải Nguyên buông Băng Vân ra, nằm vắt tay lên trán, tựa như đang suy tư.

Băng Vân liếc nhìn hắn một lúc lâu, rụt rè lên tiếng

“Người không muốn tiếp tục nữa sao ? Ta cảm thấy có chút nuối tiếc, nhưng ta vẫn tôn trọng ý kiến của người. Sau này, người nhất định phải giải thích rõ ràng cho ta về trò chơi này nhé, nhất thời ta vẫn chưa hiểu gì cả, không thể phối hợp tốt với người được, có lẽ thái độ vụng về của ta đã làm người thất

vọng và cảm thấy chán ... Có phải thế không ? “

Ánh mắt Khải Nguyên bỗng lóe lên vài tia sáng lạnh lẽo, nhưng hắn vẫn nằm im lìm bất động, không nói năng gì.

Một luồng gió lạ thổi đến từ cửa hang, mang theo thân ảnh của một nam nhân đeo mặt nạ, kí tự cổ ngữ in sau áo có màu xanh lam

Nhìn thấy tình trạng của Khải Nguyên và Băng Vân, nam nhân này giật dử quá lớn

“Tên khốn kiếp ... Ngươi dám phồng tay trên của Phán Quan đại nhân à ... Xuống địa ngục đi ... “

Nói vừa dứt lời, song chương mang theo kinh lực ngàn cân đã ập đến trước ngực Khải Nguyên, Băng Vân kinh hoàng vội ôm hắn lăn qua một bên, lập tức tránh né. Chiếc giường bằng gỗ tan tành ...

Khải Nguyên không hề tỏ ra lo sợ, mà trái lại, miệng hắn nở ra một nụ cười đầy ẩn ý, hắn nhanh chóng nhặt thanh kiếm lên, toàn lực tấn công nam nhân đeo mặt nạ

Nam nhân đeo mặt nạ cười rộ lên một tràng dài, dùng một bàn tay nghênh tiếp kiếm chiêu lăng lệ đến từ Khải Nguyên. Chỉ trong nháy mắt, Hận Huyết kiếm đã bị bắt gọn trong bàn tay ấy ...

Khải Nguyên bất ngờ thực hiện một động tác nằm ngoài dự liệu của nam nhân đeo mặt nạ. Hắn buông kiếm, nhanh như chớp lao đến, khóa chặt nam nhân này trong đôi tay cứng rắn như thép của mình.

Nam nhân đeo mặt nạ cười nhạt, đoạn, vận công, tạo nên một bức tường chân khí bao quanh thân thể. Khải Nguyên cảm thấy nội tạng nhộn nhạo khác thường, không kiềm chế nổi, phun ra một búng máu tươi

Nam nhân đeo mặt nạ nhỏ một bãi nước bọt, tỏ ý khinh thường

“Trò trẻ con, đúng là ngươi có thể lực hơn người, nhưng chỉ như thế thì chưa đủ để chế ngự ta. Chỉ trong chớp lát nữa thôi, nội tạng của ngươi sẽ vỡ nát mà chết “

Cái miệng đầy máu của Khải Nguyên mở ra, thanh âm ghê rợn như tiếng từ thần đòi mạng

“Đôi khi thợ săn lại trở thành con mồi ... “

Nam nhân đeo mặt nạ rung mình, nhưng đã quá trễ, ánh mắt gã đã đối diện trực tiếp với ánh mắt của Khải Nguyên.

Đôi mắt của Khải Nguyên tựa như bùng cháy mạnh mẽ, phát ra một luồng sáng rực rỡ, chiếu thẳng vào mắt nam nhân đeo mặt nạ. Ánh sáng chói lòa ngập tràn hang động lạnh lẽo, sau đó đột ngột tắt đi.

Nam nhân đeo mặt nạ toàn thân mềm rũ, đôi mắt chỉ còn lại một màu xám xịt như tro tàn. Khải Nguyên buông tay ra, ném thân xác bất động của đối thủ rơi phịch xuống đất

Băng Vân miệng há hốc vì kinh ngạc

“Hắn chết rồi sao ... Ngươi vừa sử dụng chiêu thức gì thế ? “

Khải Nguyên gật đầu

“Phải, hắn đã chết, toàn thân không chút tổn thương, nhưng nguyên thần bị thiêu đốt thành tro bụi. Đây là chiêu thức tối hậu của ta, cũng là chiêu mà ta không bao giờ muốn dùng đến ... “

Năm xưa, Thiên Ma đã từng thi triển sát chiêu này hai lần, cứu Khải Nguyên khỏi lực lượng Delta và những "người anh em" của hắn ở Khu vực 51

Những đoạn cổ sự về Thiên Ma bỗng hiện về trong tâm trí Khải Nguyên, tâm trạng hắn lại càng trở nên phức tạp hơn bao giờ hết ...

Nhanh chóng định thần, trở về với thực tại, Khải Nguyên lột sạch y phục của kẻ xấu số, đoạn, vận hóa kinh thiêu đốt xác hắn cho đến khi chỉ còn lại tro tàn. Xong việc, hắn quay sang nói với Băng Vân

“Mặc y phục lại đi, ta vừa nghĩ ra một ý kiến rất hay “

Băng Vân máy móc làm theo lời Khải Nguyên, cô tò mò hỏi

“Ngươi định sẽ làm gì ? “

Khải Nguyên gật đầu

“Tên vừa bị ta giết chính là phó chỉ huy của đám người ban nãy ... Những kẻ mang mặt nạ này chính là thuộc hạ của Phán Quan. Ta sẽ tìm cách giết thêm một tên nữa để lấy y phục cho nàng. Chúng ta sẽ trà trộn vào số thủ hạ của Phán Quan, và trú thân trong cứ địa của chúng “

Nét mặt Băng Vân hơi tái đi đôi chút

“Thật liêu lĩnh ... Lỡ như chúng ta bị phát hiện thì sao ? “

Khải Nguyên nói chắc như đinh đóng cột

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất ... Bọn chúng không thể ngờ rằng chúng ta đang ẩn náu ngay tại cứ địa của bọn chúng đâu, vả lại, ta tự tin rằng mình đủ thông minh để đối phó với những tình huống có thể xảy ra. Nàng hãy tin tưởng và làm theo lời ta, nhất định ta sẽ bảo vệ nàng thật chu đáo, không để nàng phải chịu bất cứ tổn thương nào. “

Trước khi thiêu đốt nguyên thần của tên mang mặt nạ, Khải Nguyên đã sử dụng Nguyên thần vận cấp tốc đọc toàn bộ kí ức của gã đó. Và dĩ nhiên là hắn không hề muốn tiết lộ cho ai biết về công năng đặc dị này

Băng Vân hướng ánh mắt nhu hòa nhìn Khải Nguyên

“Ta tin ngươi ... Chúng ta hãy quyết định như vậy đi ... “

Một đêm không trăng sao, tại một dãy núi hiểm trở, vách đá dựng đứng ở Tây Tạng

Vượt qua dãy núi này, người ta sẽ thấy một thung lũng âm u, chính là U Minh tuyệt địa ...

Bình thường, tại dãy núi này, hầu như không có người qua lại, thế nhưng hiện tại đã xuất hiện một đám đông khoảng gần trăm người, tất cả đều mặc hắc y, che mặt, đa phần trong số đó là nữ nhân ...

Đêm nay chính là thời khắc mà Ván Thiên đã chọn để thực hiện cuộc đột kích vào U Minh tuyệt địa, với mục tiêu chính là diệt trừ Thiên Tà lão tổ Vô Minh

3 ngày trước, U Minh đại đế đã đích thân giao cho chàng bản đồ chi tiết về cách bố trí của U Minh tuyệt địa. Sau khi tiếp nhận tấm bản đồ đó, Ván Thiên đã triệu tập Huyền Vũ và Yul, để xác thực lại một lần nữa, trước khi vạch ra một kế hoạch tác chiến vô cùng táo bạo.

Ngọc Diệp, Nhục Mộng và toàn bộ nhân thủ Huyết cung đều đồng ý với kế hoạch của Ván Thiên. Tất cả những nữ nhân này đều bị ảnh hưởng nặng nề bởi ân oán hàng trăm năm giữa Thiên Hoa cung và U Minh tuyệt địa ...

Ván Thiên mặc bộ trang phục dạ hành đen tuyền, nghiêm trang dặn dò những thuộc hạ của chàng

“Đi theo con đường mòn này, các người sẽ gặp lối vào của một địa đạo, đó cũng là thông đạo bí mật để đi vào U Minh tuyệt địa. Sau khi xâm nhập vào U Minh tuyệt địa, tất cả nhất định phải làm theo đúng kế hoạch của ta, tuyệt đối không được tự tiện hành động. Những võ sĩ của U Minh tuyệt địa hợp tác với chúng ta đều mang ám kí đặc biệt mà ta đã phổ biến cho các người, phải phối hợp thật ăn ý với họ, tránh việc nhầm lẫn dẫn đến hiểu lầm đáng tiếc. “

Quay sang một nữ nhân che mặt đứng gần đó, Ván Thiên ra lệnh

“Nhục Mộng, số nhân thủ này ta giao lại cho bà toàn quyền chỉ huy. Ta và Sát thần sẽ theo một lối đi bí mật khác trực tiếp tiến vào Tinh Tú điện – nơi ở của Thiên Tà lão tổ. Sau khi vô hiệu hóa được những thủ hạ trung thành của lão ta, bà hãy dẫn người đến đó để tiếp ứng cho ta “

Nhục Mộng lập tức tuân lệnh, dẫn toàn bộ nhân thủ của Huyết cung rời đi. Chỉ ít phút sau, tại hiện trường chỉ còn lại Ván Thiên và Sát thần

Sát thần mân mê thanh kiếm quái dị của hắn một lúc, như sức nhớ ra điều gì đó, hắn liền lên tiếng

“Sao ngươi lại không gọi Bất Diệt theo cùng ? Ta nghĩ rằng hắn sẽ thích những chuyện giống như thế này “

Ván Thiên nhún vai

“Thôi ... Cái tên quái đản đó ... Ta thật sự không muốn dính dáng đến hắn ... “

Từ trên một vách đá cheo leo, một bóng người phóng vút đến trước mặt Ván Thiên và Sát thần. Người vừa đến chính là U Minh đại đế, ông ta nở nụ cười, sáng khoái lên tiếng

“Cung chủ đến rất đúng hẹn, chúng ta đi thôi nào ... “

Chỉ sau vài phút trao đổi, U Minh đại đế liền rời đi, Ván Thiên và Sát thần bám theo sát gót. Sát thần bỗng quay sang Ván Thiên, đôi tay hắn ra dấu theo một thứ ám hiệu nào đó mà chỉ có hắn và Ván Thiên biết – một cách thức trao đổi bí mật

“Cẩn trọng tối đa, đề phòng gian kế “

Ván Thiên nhếch mép cười, thâm nghĩ

“Tên này quả thật là giống đàn bà quá đi ... Đầu cần người phải nói, điều này ta tự biết ... Ta đã cố ý để lại phân nửa nhân lực tinh nhuệ để phòng thủ Huyết cung ... Nếu như thật sự có gian trá thì số nhân thủ đó cùng với Nick và Leviathan chắc là cũng có thể cầm cự được cho đến lúc ta quay về ... “

Vượt qua vài ngọn núi, đến một thác nước thẳng đứng, cao hàng trăm mét, U Minh đại đế tung người nhảy xuống. Ván Thiên nhìn sang bên cạnh thấy tên biến thái Sát thần có chút ngẩn ngại, bèn tóm lấy hắn, phóng thẳng xuống thác nước.

U Minh đại đế chỉ vào dòng nước đang ào ào tuôn đổ từ trên cao xuống, nói

“Phía dưới thác nước này là một thủy động thông đến một hồ nước trong Tinh Tú điện. Thông đạo này khá dài, cũng như hơi hẹp, nếu như muốn bơi qua là phải mất đến nửa giờ, nhưng với tu vi của các người, việc bế khí trong thời gian đó chắc cũng không thành vấn đề, phải không nào “

Nói đoạn, ông ta trầm mình xuống, biến mất trong làn nước. Ván Thiên và Sát thần nhìn nhau, sau đó liền hít một hơi dài, lặn xuống đáy nước ...

Trở lại Vô Thiên luyện ngục ...

Nhóm người mang mặt nạ lầm lũi di chuyển trong một vùng hoang sơn lùm chòm đá nhọn, cước bộ của họ rất nhanh, dường như không hề bị ảnh hưởng chút nào bởi địa hình khắc nghiệt đó cả ...

Những thuộc hạ của Phán Quan vừa trở về sau chuyến săn người, và dĩ nhiên là họ chẳng bắt được ai cả ...

Khô Cốt hoang nguyên không phải là một hoang mạc bình thường, trên mặt đất xám xịt là vô số xương cốt đã hóa thạch của những loài ác thú khổng lồ. Tất cả, một cách vô tình hay cố ý, trở thành một mê hồn trận, và dĩ nhiên là việc truy bắt một ai đó đang lẫn trốn tại khu vực này là điều không khả thi chút nào ...

Tâm trạng của tất cả những người mang mặt nạ trở nên nặng nề, họ luôn canh cánh trong lòng nỗi lo sợ bị chủ nhân trách phạt, không một ai phát hiện ra điều bộ kị lỵ của hai người đang đi ở cuối đoàn ...

Hai người này cố ý tách biệt một đoạn khá xa so với những người khác. Một người – là người có thân hình cao lớn, văn bình thân di chuyển, nhưng người kia – thân hình thấp bé hơn, có vẻ lo âu, sợ sệt, chốc chốc lại lén lút liếc mắt ngang dọc, như thể một tên trộm sợ bị người ta phát hiện vậy ...

Trước mặt đoàn người dần hiện ra một tòa thành cổ quái, lầu các cao vút như thể chọc đến tận mây xanh ...

Đi qua cây cầu đá bám đầy rong rêu bắc qua đường hào sâu hun hút, nước đen như mực bao quanh tòa thành, tên chỉ huy đưa cho toán người giữ cổng xem một thẻ bài làm từ ngọc thạch, trên đó có khắc hình một cái đầu lâu ma quái với cặp sừng dài, nhọn hoắt

Nhận ra người quen, những tên gác cửa lập tức để cho tất cả vào thành mà không hề hỏi han gì

Tên chỉ huy dẫn đoàn người đến một khoảng sân rộng, hắn dừng lại, suy tư hồi lâu, thờ dài nói

“Tất cả hãy về phòng nghỉ ngơi đi ... Đây là xui xẻo ngoài ý muốn, chứ không phải lỗi của chúng ta ... Để một mình ta đi bẩm báo với đại nhân cũng được “

Không ai bảo ai, tất cả lục tục giải tán

Sau lớp mặt nạ dày cộm, Khải Nguyên cười thầm, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Băng Vân, dẫn cô qua nhiều đoạn hành lang tối tăm, âm thấp, rồi dừng lại trước một căn phòng có cánh cửa sắt rỉ sét

“Từ bây giờ, căn phòng này sẽ là nơi trú ẩn của chúng ta. Tạm thời chúng ta sẽ ở đây dưỡng thương, chờ khi phục hồi hoàn toàn sẽ rời đi để tìm kiếm cho mình một chốn dung thân khác ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 5: Không Thể Giết ...

Đối với U Minh tuyệt địa, đêm nay là một đêm đầy biến động

Lửa cháy khắp nơi, soi rõ quang cảnh như ban ngày.

Tiếng binh khí va chạm nhau, tiếng người la hét vang dội

Những thủ hạ trung thành với Thiên Tà lão tổ Vô Minh hầu như không kịp trở tay, chỉ còn biết bị động chống đỡ hoặc là liều chết tháo chạy đến Tinh Tú điện – nơi cư trú của thủ lĩnh của họ.

Hàng trăm nhân thủ tinh nhuệ của Huyết cung hợp tác cùng những võ sĩ trung thành với U Minh đại đế nhanh chóng làm chủ tình hình, loại khỏi vòng chiến nhiều cao thủ của đối phương, cũng như chiếm lĩnh những vị trí quan trọng.

Hoảng loạn và kinh sợ, nhiều thủ hạ của Thiên Tà lão tổ đã buông vũ khí đầu hàng, thế nhưng những thủ hạ thân tín đã từng đi theo Thiên Tà lão tổ nhiều năm dường như vẫn chưa từ bỏ hy vọng của mình, họ đều tin rằng lão có thể lật ngược được thế cờ vào phút chót, giống như những gì đã xảy ra trong những vụ tạo phản trước đây.

Sau cuộc đột kích vào Thiên Hoa cung, Thiên Tà lão tổ không trở về U Minh tuyệt địa, sau đó U Linh tư tế cũng biến mất một cách bí ẩn. Một thời gian sau, Thiên Tà lão tổ lặng lẽ quay trở về Tinh Tú điện, trên người luôn trùm áo choàng đen kín mít và hầu như không hề tiếp xúc với ai cả. Có nhiều giả thiết được đặt ra, thế nhưng chẳng ai có thể xác thực thật hư thế nào, người ta chỉ biết rằng tính khí của Thiên Tà lão tổ vô cùng thất thường, và lão ta có thể đột ngột hạ sát bất cứ ai mà chẳng cần lý do nào cả.

“Kẻ phản bội đều phải chết ... Không cần và không được phép hỏi, cứ thực hiện cho thật tốt những mệnh lệnh đã được ban ra thì sẽ được sống và được thưởng xứng đáng ...” – tất cả thuộc hạ của Thiên Tà lão tổ đều luôn khắc cốt ghi tâm điều đó.

Tinh Tú điện xưa nay vốn là cấm địa, không thể tự tiện bước vào, thế nhưng trong hoàn cảnh khắp nơi đều là tử địa thì những thuộc hạ của Thiên Tà lão tổ không thể có lựa chọn khác.

Vừa qua khỏi những bậc thềm cao và cánh cổng sắt nặng nề, họ lập tức nghe thấy những thanh âm đinh tai nhức óc – thanh âm của cuộc chiến giữa những tuyệt thế cao thủ.

Một hắc y nhân trùm áo choàng che kín toàn thân đang kịch chiến với hai kiếm khách và một cao thủ nội công. Người này không thể là ai khác, chính là Thiên Tà lão tổ - Vô Minh, trong cơ thể mới của lão ...

Trải qua một lần trùng sinh, Nghịch Thiên quyết tu vi của Vô Minh đã tiến vào một cảnh giới mới, nếu không muốn nói là một đỉnh cao mới ...

Thanh kiếm mà Sát thần sử dụng vốn có tên gọi là Quỷ Thủ, một trong những thần binh của Vô Thiên luyện ngục, Tử Vong kiếm của Vãn Thiên cũng là một thần binh có uy lực không kém.

Tu vi của U Minh đại đế lại càng không thể xem thường. Ở Huyền giới, ông ta đã từng dễ dàng đoạt kiếm trong tay Vãn Thiên, tựa như là thuận tay lấy một món đồ trong túi vậy. Mặc dù trong thời gian qua, tu vi của Vãn Thiên đã tăng tiến rất nhiều, thế nhưng chàng vẫn không thể không e dè trước con người này.

Bị 3 đại cao thủ liên thủ tấn công, Vô Minh vẫn giữ thế áp đảo, điều đó lại càng cổ vũ tinh thần cho những thuộc hạ của lão nhiều hơn nữa. Tuy nhiên, họ chỉ dám đứng đằng xa theo dõi cuộc chiến không may mắn can dự vào.

Hầu như không có nơi nào trong Tinh Tú điện là còn nguyên vẹn, quả thật đây là một trận chiến vô cùng khốc liệt, ngay cả những kẻ đang quan chiến cũng cảm thấy trong người khí huyết nhộn nhạo, đôi chân run rẩy, không thể đứng vững được.

Vô Minh hoàn toàn không sử dụng binh khí, đối với tuyệt thế cao thủ, dù chỉ là cành cây ngọn cỏ nhỏ nhoi, hay cát bụi đang bay trong không khí cũng có thể trở thành vũ khí đoạt mệnh ...

Lớp không khí quanh người Vô Minh bị công lực hùng hậu của lão chuyển hóa thành một bức tường phòng ngự tương tự như không thể phá vỡ, những chiêu thức tấn công của 3 đại cao thủ hoàn toàn không thể đánh xuyên qua bức tường này, và dĩ nhiên là từ đầu trận chiến đến giờ, Vô Minh không hề bị dù chỉ đôi chút thương tổn nhỏ nhoi.

Vô Minh gọi công pháp này là Nghịch Thiên chiến giáp và lão tự tin rằng trên đời không có bất cứ thứ gì có thể đã thương lão được ...

Mười đầu ngón tay Vô Minh thoăn thoắt chuyển động, cách không truyền chân khí vào những vật thể xung quanh lão. Từ mảnh gạch vỡ cho đến chiếc lá rơi, tất cả đều lơ lửng xoay vần trong không khí, mang theo kinh lực sắc bén vô song, trở thành những lưỡi kiếm vô cùng lợi hại, có sát thương đối thủ từ đủ mọi phương vị.

U Minh đại đế đột ngột nhảy lui ra sau, nháy mắt ra hiệu

Vãn Thiên liếc mình tung người lên không trung, bỏ xuống một nhát kiếm vô cùng mạnh mẽ, máu huyết rơi ra từ những vết thương trên người chàng hóa thành những lưỡi huyết kiếm bay thẳng vào Vô Minh, đây chính là chiêu “Thiên địa hữu huyết” mà chàng rất tâm đắc.

Sát thần xoay tròn, hóa thành một con ốc, kiếm ánh loang loáng như ánh chớp

U Minh đại đế tập trung công lực vào đôi tay, từ những đầu ngón tay như phát ra quang mang rực rỡ, trào thế mang theo một uy lực tương tự như có thể dời non lấp bể.

Những tiếng nổ lớn vang lên, cát bụi mịt mù, hai lưỡi kiếm của Vãn Thiên và Sát thần, cũng như song trảo của U Minh đại đế đều dừng lại cách người Vô

Mình khoảng vài phân, không thể nào tiến thêm được nữa. Trên những cánh tay rấn ròi, những đường gân hiện rõ mồn một ...

Vô Minh hét lớn một tiếng, đôi tay vung lên, cát bụi xung quanh lão bỗng ngưng tụ thành 3 lưỡi kiếm bắn thẳng vào ngực 3 đại cao thủ. Theo phản xạ tự nhiên, cả 3 người đều quyết định thu chiêu, nhưng đôi tay của họ tựa như bị hút chặt vào bức tường chân khí, lực bất tòng tâm ...

3 thân người văng ra như điều đứt dây, máu phun ra thành vòi từ những vết thương rộng ...

Lão đảo chống kiếm đứng dậy, Vãn Thiên và Sát thần ho khan vài tiếng, nhổ ra từ miệng những búng máu tươi.

Tình trạng của U Minh đại đế cũng không khá hơn, một mảnh đá nhọn đã xuyên qua bả vai ông ta, cánh tay mặt hầu như đã bị phế bỏ hoàn toàn.

“Không sao chứ ?” – Sát thần nhìn hai đồng đội của hắn, lên tiếng hỏi

“Chưa chết ...” – U Minh đại đế cắn răng, vừa điểm huyết cảm máu vừa nói

Vãn Thiên bỗng gật gù

“Hiểu rồi ... Đến giờ thì ta đã hiểu ...”

“Điều gì ?” – Cả Sát thần và U Minh đại đế cùng hướng ánh mắt về phía chàng

Vãn Thiên nở nụ cười méo xệch

“U Minh đại đế ... Hóa ra là ông muốn đoạt thần binh để đối phó với cái gã này ...”

Sát thần liền cau có

“Tên ngốc này ... Thật là vớ vẩn ...”

U Minh đại đế lê bước đến bên cạnh Vãn Thiên, nhìn thẳng vào mắt chàng, giọng nói trở nên trầm lại

“Phải ... Người có ngạc nhiên không, ta không hề có tham vọng sẽ phát dương quang đại U Minh tuyệt địa, hay là tiêu diệt Thiên Hoa cung ... Điều mà ta mong muốn duy nhất là tự do, ta muốn người của U Minh tuyệt địa có thể như những cánh chim trời, tự quyết định con đường và số phận của mình, không còn phải làm thuộc hạ hay nô bộc của cái tên ngoại nhân đáng nguyền rủa đó nữa. Ta muốn kết thúc cuộc chiến vô nghĩa đã kéo dài hàng trăm năm, để cho tất cả mọi người có thể sống hòa hợp với nhau ...”

Vô Minh cười một tràng dài, lớn tiếng ngắt lời

“Ha ha ha ... Chết đến nơi rồi mà còn ảo tưởng ...”

Nói đoạn, từ đôi tay lão bắn ra hàng chục đạo kiếm khí vào những vị trí hiểm yếu chí mạng trên người đối thủ. 3 người Vãn Thiên liên tục thoái lui, khổ sở chống đỡ, khi vừa định thần lại, họ chẳng nhìn thấy bóng dáng của Vô Minh ở đâu cả. Trong lòng tất cả đột nhiên dấy lên những linh cảm xấu

Một quả cầu sáng rực từ trên không trung lao xuống, bức tường chân khí trên người Vô Minh đã chuyển hóa thành một thực thể mang năng lượng cường đại, tựa như ngôi sao băng của ngày tận thế.

Ánh sáng chói mắt bao trùm tất cả, Tinh Tú điện trở thành bình địa ...

Một nam nhân cõi trần, phô bày cơ bắp rấn ròi và những chú văn ma quái xâm đầy trên thân thể, đôi mắt phát ra ánh tinh quang, giọng cười ngạo nghễ lan theo gió, tựa như một ma thần đến từ địa ngục ...

Đây chính là hình dáng thật sự luôn ẩn sau lớp áo choàng của Vô Minh, với dáng vẻ của kẻ chiến thắng ...

Một đám mây đỏ rực như máu bỗng lao xuống từ trên bầu trời. Ẩn hiện giữa đám mây đó là thân thể của U Minh đại đế, kinh mạch hiện rõ mồn một, căng phồng như thể sắp vỡ tung ra ...

Chiêu thức tối hậu, cũng là chiêu thức tuyệt mệnh của U Minh đại đế ...

Thân thể U Minh đại đế bỗng nổ tung, máu thịt tung bay đầy trời, ngưng tụ lại thành một lưỡi huyết kiếm khổng lồ chém xuống đầu Vô Minh ...

Vô Minh không dám xem thường, liền tập trung toàn bộ công lực, quả cầu chân khí hộ thể phát ra ánh sáng rực rỡ.

Huyết kiếm chạm vào quả cầu đó, rồi dừng lại rất lâu, bàn chân Vô Minh lún dần xuống mặt đất, hiển nhiên là lão đang vật và chống đỡ với một lực công kích vô cùng cường đại.

Bề mặt quả cầu chân khí dần rạn nứt, huyết kiếm cũng tan biến dần dần ...

Ngay đúng lúc huyết kiếm vừa tiêu biến, từ dưới lòng đất bỗng lóe lên một đạo quang ảnh. Từ Vong kiếm được bao quanh bởi lôi điện đỏ rực như máu

đâm thẳng vào vết nứt trên quả cầu chân khí.

Bầu trời tối sầm lại, sầm chớp nổi lên, những tia lửa điện đỏ rực tựa như muốn xé nát bầu trời

Từ Vong kiếm đã đâm xuyên qua quả cầu chân khí, và đôi tay của Vô Minh, cắm ngập vào giữa lồng ngực lão ...

Từ sau lưng Vô Minh, Sát thần phóng ra từ trong lòng đất, kiếm quang u ám chém thẳng vào cổ Vô Minh, động tác vô cùng lạnh lùng ...

Một bóng người bỗng hiện ra sau lưng Vô Minh, thay lão đỡ lấy chiêu thức đoạt mệnh của Sát thần.

Bộ giáp sắt quen thuộc của Bất Diệt ...

Thần công đã bị phá, công lực hao cạn, lại thêm sự xuất hiện của một kẻ không rõ thân phận, trong đầu Vô Minh chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất.

Chạy trốn ... Non xanh còn đó lo gì thiếu củi đốt ... Muốn báo phục thì điều kiện tiên quyết là phải giữ được mạng sống của chính mình ...

Đánh ra một quyền hất văng Vắn Thiên ra xa, nhỏ thanh kiếm đang cắm trên ngực ra, Vô Minh lập tức lao đi như tên bắn, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng ...

Vắn Thiên và Sát thần toàn thân vô lực ngã lăn ra đất. Sát thần vẫn còn tỉnh táo, thể nhưng Vắn Thiên đã rơi vào trạng thái hôn mê, hậu quả của việc sử dụng đến toàn bộ nguồn sức mạnh của Huyết thần ...

Hướng ánh mắt đầy căm ghét về phía Bất Diệt, Sát thần nói trong thờ hồng hộc

“Tên trời đánh không chết ... Vì sao ngươi lại làm như vậy ? “

Bất Diệt xoa xoa tay lên vết kiếm chém trên bộ giáp

“Không thể giết hẳn được ... Đổi tên tiểu tử kia tính lại, ta sẽ nói cho cả hai ngươi biết. Ta rất ghét phải nói một chuyện đến hai lần “

Sát thần vẫn không chịu thôi, luôn miệng lớn tiếng mắng chửi. Bất Diệt dĩ nhiên là không chịu an phận, một trận cãi và kịch liệt liên xảy ra.

Trong lúc Sát thần và Bất Diệt đang mải mê tranh cãi, từ một tháp canh cách Tinh Tú điện khá xa, một bóng người phóng ra, di chuyển với tốc độ cực nhanh, ánh sáng của kim loại lóe lên, nhắm thẳng vào ngực Vắn Thiên đang nằm bất động dưới đất.

Trong căn phòng tối tăm, âm thấp, hầu như không có một khái niệm về thời gian đã trôi qua ...

Khải Nguyên và Băng Vân ngồi xếp bằng, dựa lưng sát vào nhau, tranh thủ từng giây phút bình lặng hiếm hoi để hồi phục.

Một cách chậm chạp, nhưng đều đặn, những tế bào đặc biệt trong người Khải Nguyên vẫn cần mẫn thực hiện công việc giải trừ chất độc của xà nhân, công lực của hắn cũng đã hồi phục hơn phân nửa.

Một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng rộng của Khải Nguyên từ phía sau, trong lòng hắn bỗng dấy lên những rung động kì lạ, những cảm xúc tưởng như đã không bao giờ có thể xuất hiện trở lại ...

“Ngài đang làm gì thế ? “ – Khải Nguyên khẽ gắt

Băng Vân trả lời một cách ngây thơ

“Bất chúc lại những động tác của ngươi lúc ở trong hang động. Ta biết, có lẽ do ta vùng vằng, đã làm ngươi chán ghét nên ngươi mới không chịu tiếp tục thực hiện cái việc đó với ta. Ta sẽ cố gắng nhiều hơn nữa, nhất định sẽ khá hơn ... Mặc dù vẫn chưa trọn vẹn, nhưng cảm giác lúc đó rất tuyệt vời, ta muốn tìm lại nó ... “

Khải Nguyên nhất thời cứng họng, chẳng biết nên nói gì, hắn cũng không nỡ gạt tay Băng Vân ra, bèn ngồi im chịu trận.

Bất chợt chạm vào một vật thể đặc biệt, Băng Vân hồ hởi reo lên

“Là thứ vũ khí bí mật của ngươi thì phải ... Thật là ngộ nghĩnh, ta tự hỏi làm sao có thể tấn công đối thủ với cái thứ này đây ... “

Trong đầu Khải Nguyên bỗng nảy ra một ý nghĩ xấu xa

“Quả thật là cô ta chẳng biết gì cả, một chút kiến thức cơ bản về sinh lý con người cũng không. Mặc kệ cô ta có phải là Nhã Ca hay không, hãy cứ chiếm đoạt cô ta trước đã. Bị rơi vào Vô Thiên luyện ngục này, sống nay chết mai còn chưa biết, hưởng thụ được thì hãy cứ hưởng thụ đi, tội gì lại làm khổ mình ... “

Ôm chặt Băng Vân vào lòng, Khải Nguyên hôn ngấu nghiêng lên đôi môi ướt át, nóng bỏng, hai người chìm vào thế giới riêng tư của họ, không may hay biết gì về những việc đang xảy ra xung quanh.

Mùi ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, dịu nhẹ, lẫn trong mùi u hương tỏa ra từ cơ thể Băng Vân, một kí ức cũ bỗng trở về với Khai Nguyên

“Là thứ gì thế này ... Chẳng lẽ lại là ... “

Tất cả hình ảnh trước mắt Khai Nguyên bỗng chập chờn dao động, trước khi trở nên quay cuồng một cách không thể kiểm soát. Rồi, tất cả chỉ còn lại một màu đen huyền, sâu thẳm ...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 6: Tử Thần Chi Nhãn ...

Mãi rất lâu sau, Khai Nguyên mới tỉnh lại ...

Cố gắng cử động tay chân, nhưng không thể, hắn phát hiện ra mình đã bị xích chặt vào một bức tường lớn, xám xịt, với những vết máu khô nâu sẫm rải rác khắp nơi.

Nơi đang giam giữ Khai Nguyên trông giống như phần sân thượng lộ thiên của một kiến trúc khá cao, dựa vào rong rêu bám trên hắn đoán rằng kiến trúc này đã được xây dựng từ lâu, rất lâu rồi ...

Trong đầu hắn liên nghĩ

“Có lẽ là một cao thủ nào đó đã đến bên cạnh ta rồi ra tay hạ thủ, thế mà ta vẫn không mảy may hay biết gì cả ... Tu vi của những cư dân Vô Thiên luyện ngục quả thật vô cùng đáng sợ ...”

Nhìn sang xung quanh, một cảm giác lo lắng bỗng hiện ra trong lòng Khai Nguyên

“Băng Vân đâu ... Chẳng lẽ người của cái gã gọi là Phán Quan đó đã bắt cô ta đi rồi sao ... Chúng sẽ làm gì cô ta ? Tệ thật ... Phải mau nghĩ cách thoát khỏi nơi đây ... “

Khai Nguyên nghiêng rặng, cố vận dụng toàn bộ sức lực để vùng vẫy, bứt đứt những sợi xích. Nhưng sau mấy giờ đồng hồ cố gắng, cổ tay hiện rõ những vết hằn đỏ ửng, hắn nhận ra rằng mình hoàn toàn bất lực.

Hắn liên nghĩ ngay đến dị năng của mình, đôi tay ngàn ngạt phát ra hỏa diễm nóng rực, thế nhưng những sợi xích sắt vẫn không suy suyễn, một chút nóng lên cũng không ...

Quắc mắt nhìn về một hướng, từ cổ họng Khai Nguyên bỗng phát ra những tiếng gầm gừ không mấy thân thiện

“Đồ khốn ... Ra mặt đi, ta biết là ngươi đang ở đó ... “

Một thân ảnh mảnh mai bay vút đến trước mặt hắn, giọng cười khanh khách của một nữ nhân

“Ha ha ha ... Muốn bẻ gãy những sợi xích đó à, đừng nằm mơ giữa ban ngày “

Người vừa xuất hiện là một nữ nhân, thân hình cân đối, gọi cảm, làn da trắng hồng, mịn màng ẩn hiện sau lớp chiến giáp kim loại. Trên tay cô ta luôn cầm chiếc quạt làm từ thép trắng bóng loáng, có khắc nhiều hoa văn tinh xảo, và đó dường như cũng là binh khí của cô ta ...

Khác hẳn với bộ giáp của Bất Diệt, giáp trụ của nữ nhân này trông y hệt như một thứ nội y làm từ kim loại sẫm màu, chỉ vừa vặn che đậy những phương vị kín đáo của nữ giới, xuân quang phơi phới lộ rõ ra ngoài.

Mặc dù khuôn mặt giấu sau chiếc mặt nạ sắt, thế nhưng đôi mắt đen huyền của nữ nhân đó quả thật là một đôi mắt đẹp và sắc sảo hiếm có ...

Tuy là một tay hảo sắc hạng nặng, nhưng trong tình huống này Khai Nguyên chẳng còn tâm trí để thưởng thức nét đẹp đầy dụ hoặc của nữ cao thủ bí ẩn. Nộ khí bùng bùng, hắn nghiêng rặng tức tối, hỏi

“Đây là nơi nào ? Ngươi là ai ? Ngươi đã giờ thủ đoạn gì để ám toán ta ? “

Nữ nhân nhìn hắn không chớp mắt, đáp

“Nơi đây gọi là Vong Hồn tháp, cách Cẩm thành khoảng hơn trăm dặm. Những người khác gọi ta là Thiên Hương, lúc ấy ta có việc phải đến Cẩm thành, vô tình lại phát hiện ra người và ả Băng Vân đó đang lén lút đột nhập. Ta liền nghĩ ra một ý hay, đi theo và bắt trọn cả hai. Hiện giờ các người là tù binh của ta, ta có toàn quyền xử lý các người theo ý ta. Ha ha ha ...”

Ngưng lại một lúc, nữ nhân che mặt – Thiên Hương phe phẩy chiếc quạt, nói

“Ả Băng Vân trông cũng khá xinh đẹp đấy chứ. Nhất thời ta cũng chưa nghĩ ra rằng mình nên làm gì với ả”

Khải Nguyên mặt bình tĩnh, luôn miệng la hét, mắng chửi mãi không thôi ...

“Đồ con diêm hạ tiện, có giỏi thì thả ta ra, chúng ta đấu với nhau một trận ra trò xem nào ... Chỉ giỏi ám toán người khác ... Cái thứ như người dù có ra đứng đường với giá 1 USD 1 đêm ta cũng chả thèm đếm xỉa ...”

Những tràng cười khanh khách vẫn tiếp tục vọng ra sau chiếc mặt nạ, đến khi Khải Nguyên chửi bới chán chê, im lặng, Thiên Hương mới lấy trong chiếc túi nhỏ đeo ngang thắt lưng ra một lọ thuốc nước, nói

“Có thả người ra cũng vô ích thôi, tu vi của người vẫn chưa đạt đến Phi thăng chi cảnh, chẳng chịu nổi một chiêu của ta đâu. Thời gian nhàn rỗi của ta cũng khá nhiều, thế nên ta đã dày công nghiên cứu và phối chế ra vài loại thuốc, nhưng khổ thay, lại thiếu vật thí nghiệm ...”

Nghe đến 3 chữ “vật thí nghiệm”, Khải Nguyên cảm thấy sống lưng ớn lạnh. Từ lúc mới được tạo ra, hắn đã là một vật thí nghiệm của người khác, phải trải qua không ít đấu tranh, trả giá bằng máu và sự đau khổ của chính mình mới có thể thoát khỏi thân phận đó, thế mà giờ đây, hắn lại sắp sửa trở thành vật thí nghiệm một lần nữa ...

Thiên Hương nói không sai, cô ta quả thật có sức mạnh không thể tưởng, chỉ vài động tác trông có vẻ nhẹ nhàng đã mở rộng xương hàm vốn đã cố ý cắn chặt lại của Khải Nguyên, đem số thuốc nước trong lọ toàn bộ dốc vào miệng hắn.

“Ngao nào, bé con, đến giờ uống thuốc rồi ...”

Xong việc, cô ta ném chiếc lọ rỗng đi, phui tay, nói

“Tạm biệt nhé, ta đi đây. Hy vọng đến khi ta trở lại người vẫn chưa chết. Ta không thích những vật thí nghiệm của ta chết đi một cách nhanh chóng và dễ dàng đâu ...”

Thân ảnh của Thiên Hương càng lúc càng xa dần. Trong mắt Khải Nguyên, những hình ảnh bỗng trở nên méo mó một cách kì lạ, toàn thân hắn dần nóng bừng lên như lửa đốt, mồ hôi vã ra như tắm, bóng nhẩy cả tấm lưng trần

“Là thuốc gì thế này? Độc được chăng? Đúng là cơ thể ta có khả năng tự giải độc, nhưng chỉ ở một mức độ nào đó thôi ... Xem ra phen này thì nguy thật rồi ...”

Miệng cảm thấy khô khốc, đắng ngắt một cách khác thường, Khải Nguyên bắt giặc lăm bằm

“Không xong rồi ... Chẳng lẽ ta lại phải chết ở nơi này thật sao ...”

Đầu hắn bỗng nhức buốt khó tả, tựa như có hàng vạn sinh vật nhỏ li ti đang thi nhau cắn xé. Tai lại nghe thấy tiếng bước chân, mặc dù cặp mắt đã mờ đi rất nhiều, nhưng Khải Nguyên vẫn có thể nhìn thấy Thiên Hương trên vai vác theo vật gì đó đang tiến đến chỗ hắn

Một tràng cười lại vang lên

“Nhận ra à này chứ? Tinh nhân của người đây này. Ta đã nghĩ ra rồi, ta sẽ tìm biện pháp để hấp thu công lực của ả, trước khi đem ả trao đổi cho một ai đó, lấy một vài thứ thú vị... Bây giờ thì cứ đem ả giam chung với người, để các người hàn huyên với nhau lần cuối. Ha ha ha ...”

Ném Băng Vân đến gần chỗ Khải Nguyên, chỉ vài cái phất tay của Thiên Hương, những sợi xích sắt đã trói chặt Băng Vân vào bức tường. Nở nụ cười đắc ý, Thiên Hương nhanh chóng rời đi.

Băng Vân cố quay đầu sang phía Khải Nguyên, lo âu hỏi hắn

“Người làm sao thế này? Nữ nhân đó đã làm gì người”

Khải Nguyên không trả lời. Cặp mắt hắn đã trở nên mờ đục, thất thần, toàn thân run lẩy bẩy, nét mặt nhăn nhó tỏ vẻ thống khổ vô cùng.

.....

Vật bằng kim loại đó là một đôi giày ống, cao đến tận đầu gối, mũi nhọn như một lưỡi dao, xung quanh được khảm lên vô số gai nhọn tua tủa ...

Kẻ ám toán ra tay rất nhanh, tương như đầu của Ván Thiên sẽ lập tức vỡ nát dưới một cước chí mạng ấy ...

Thiết hài còn cách đầu Ván Thiên chừng vài tấc bỗng dừng lại, một sợi xích sắt đã quấn chặt bắp chân của kẻ ám toán, gã này bị giật văng ra, đập mạnh vào mặt đất, từ miệng rỉ ra một dòng máu tươi.

Bất Diệt lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng

“Nhân lúc người ta sa cơ thất thế mà ra tay hạ sát, thừa nước đục thả câu ... Ta ghét loại người này ... “

Kẻ ám toán đã hiện nguyên hình là một nam nhân khoảng 30 tuổi, khuôn mặt khá điển trai. Người này nghiêng răng nói

“Được làm vua, thua làm giặc ... Chớ nói nhiều, muốn giết thì cứ giết đi ... “

Bất Diệt xoa cằm

“Cá đã nằm trên thớt, không cần vội ... Cứ đợi tên tiểu tử ấy tỉnh lại rồi giao cho hắn xử lý vậy ... “

Tàn cục nhanh chóng được thu dọn ... Những kẻ trung thành với Vô Minh như rắn mất đầu trước sự thất bại của thủ lĩnh, đầu hàng vô điều kiện

Sau vài giờ hôn mê, cuối cùng Vấn Thiên cũng tỉnh lại.

Chàng phát hiện ra mình đang nằm trong một khoảng sân rộng, Bất Diệt và Sát thần đang một trái một phải ở bên cạnh, còn xung quanh là một số lượng đông đảo người của U Minh tuyệt địa, từ những chỉ huy cao cấp cho đến kẻ hạ nhân tầm thường ...

“Chuyện gì thế này ? “ – Vấn Thiên bất giác hỏi

Sát thần nhe răng cười

“He he he ... Chúc mừng ... Một kiếm đánh bại Thiên Tà lão tổ, giờ thì trong lòng họ, ngươi đã trở thành người hùng ... à không ... là 1 vị thánh sống thì đúng hơn “

Vấn Thiên chống tay đứng dậy, số đông nhân thủ của U Minh tuyệt địa cũng đồng loạt cúi đầu tỏ vẻ kính phục. Chàng hít một hơi dài, lớn tiếng nói

“Từ giờ, tất cả mọi người đã được tự do, hãy sống thật thoải mái và chan hòa với nhau, gạt bỏ những ân oán của quá khứ sang một bên “

Tiếng reo hò vang dội đất trời ...

Đến khi Thiên Hương trở lại, cô ta nhìn thấy Khải Nguyên bất động, đầu gục xuống, mái tóc bạc trắng lòa xòa rũ xuống che kín cả khuôn mặt, da dẻ trên người hắn đã chuyển sang màu xanh xám ...

Thiên Hương hồ hững dửng mũi quạt xia vào người Khải Nguyên, hỏi

“Đây tên kia, chết rồi à ? “

Không một câu trả lời ...

Không tránh khỏi sự tò mò, Thiên Hương liền động tay kiểm tra. Cô ta nhận thấy toàn thân Khải Nguyên đã lạnh giá, cơ bắp căng cứng lại, rõ ràng là đã trải qua một thời gian dài vô cùng thống khổ ...

Thứ mà Thiên Hương đã điều chế ra dĩ nhiên là độc dược, và lúc này cô ta rất muốn trông thấy nét mặt đau đớn của nạn nhân của mình, bèn vén mái tóc của Khải Nguyên lên, nhưng cô ta lại trông thấy một thứ mà cả đời cô ta không thể quên đi được ...

Một đôi mắt sáng rực tựa như ngọn lửa, đôi mắt của tử thần ...

Toàn thân Thiên Hương tựa như cứng đờ, nỗi kinh hoàng tội độ xâm chiếm trọn cả tâm hồn cô ta

Những sợi xích bỗng rời khỏi Khải Nguyên và Băng Vân, kêu leng keng trên sàn, chỉ trong nháy mắt họ đã được tự do

Băng Vân mở to đôi mắt, cô ta hoàn toàn không hiểu những gì đang diễn ra, vài lần mở miệng toan hỏi gì đó, nhưng lại thôi ...

Vứt bỏ tất cả y phục đang mặc trên người xuống đất, đôi tay nổi đầy gân guốc của Khải Nguyên mạnh mẽ gỡ sạch tất cả giáp trụ trên người Thiên Hương, đến khi thân thể trần truồng, căng tràn sức sống đó hoàn toàn lộ rõ mồn một trước mặt hắn

Tựa như hiểu được chuyện gì sắp xảy đến với mình, cơ thể Thiên Hương trở nên run rẩy, như một chú cừ non đứng trước mãnh thú hung bạo.

Tách đôi chân ngọc thon dài của Thiên Hương ra, Khải Nguyên nằm đè lên người cô ta, hung hăng cắn thanh nhục thương cự đại vào nơi riêng tư của nữ nhân, động tác vô cùng cuồng dã, vui hoa dập liễu một cách không thương tiếc. Đôi mắt Thiên Hương mở to, ngập tràn kinh hoàng và uất hận, trước khi nhắm lại, từ khóe mắt bất giác ứa ra những giọt lệ trong vắt ...

Không một tiếng la hét, hay rên rỉ, chỉ có âm thanh của nhục thể va chạm mạnh mẽ vào nhau, cũng như những tiếng thờ gấp của Khải Nguyên. Chân khí trong người hắn lưu chuyển liên tục, theo khẩu quyết của một loại song tu công pháp mà Khiết Nhã đã từng dạy cho hắn ...

Băng Vân dán chặt mắt vào cảnh tượng đang diễn ra trước mặt cô, trong lòng bất giác dấy lên một cảm giác rạo rức trước nay chưa hề có, đôi tay như mất tự chủ, một cách vô thức lần mò đến những vị trí nhạy cảm trên người ...

Sắc mặt Khai Nguyên biến đổi liên tục, từ màu xanh xám như một tử thi dần chuyển sang sắc thái hồng hào, khỏe mạnh. Hắn cong người thực hiện một đợt tấn công mạnh mẽ, rồi nằm phục trên người Thiên Hương, hạ thể run nhè nhẹ, một luồng dịch thể nóng ẩm phun trào vào nơi sâu nhất của nhục động ...

Vài phút sau, Khai Nguyên đứng dậy, nhanh chóng mặc lại y phục, rồi tiến đến, vỗ vai Băng Vân đang đứng sững người như trời trồng

“Đừng chần chừ nữa, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. “

Không đợi Băng Vân trả lời, hắn ôm chặt cô vào lòng, sau đó phóng người lên không trung. Bàn tay Khai Nguyên xòe rộng ra rồi từ từ nắm lại, một vật gì đó phá tường bay vụt ra, rồi yên vị trên bàn tay hắn, binh khí của Khai Nguyên – Hận Huyết kiếm ...

Một tay cầm kiếm, tay kia ôm Băng Vân, Khai Nguyên hóa thành một quang lửa, bay vụt đi với tốc độ rất nhanh. Sau nhiều giờ ngự không phi hành, hắn dừng lại ở Khô Cốt hoang nguyên.

Chui vào trong một hộp sọ khổng lồ, Khai Nguyên tìm thấy một địa đạo hẹp, hắn liền dẫn Băng Vân vào.

Phía sau lớp cát khô khốc là một tầng đá dày với vô số hang động thiên nhiên ăn thông chằng chịt với nhau. Đây chính là lý do chính khiến việc truy bắt một ai đó đang ẩn náu tại Khô Cốt hoang nguyên trở thành bất khả thi ...

Sau một lúc mò mẫm trong bóng tối, Khai Nguyên và Băng Vân đến được một chỗ rộng rãi hơn, hai người quyết định dừng lại để nghỉ ngơi đôi chút.

Khai Nguyên dựa người vào vách đá, mắt nhắm lại, dùng Thiên nhãn cẩn thận quan sát xung quanh. Đã kinh qua việc bị ám toán ở Vô Thiên luyện ngục, hắn luôn tự nhắc mình phải tuyệt đối cẩn thận, không được phép phạm sai lầm lần thứ hai. Đến khi đã cảm thấy an tâm rằng trong bán kính quan sát của Thiên nhãn không có sự xuất hiện của kẻ lạ mặt, hắn mới mở mắt ra.

Cùng lúc, Khai Nguyên cảm nhận thấy một vật sắc nhọn lạnh lẽo đang kề sát cổ hắn, hắn liền phát hiện ra Băng Vân tay cầm đoản kiếm ngưng tụ từ băng giá, đang nhìn chằm chằm vào hắn bằng ánh mắt rất khó hiểu

“Nàng làm gì thế ? “ – Hắn liền hỏi

Băng Vân dán chặt mục quang vào Khai Nguyên, giọng nói đầy ngờ vực

“Ta đã thấy vũ khí bí mật của ngươi, nó rất lợi hại, đã làm cho nữ nhân đó chết đi sống lại ... Nói cho ta biết, ngươi có ý đồ gì với ta. Nếu ta nhớ không lầm, ngươi đã từng có ý định sử dụng thứ vũ khí đó với ta ... Ta đối tốt với ngươi như vậy, vì sao ngươi lại định hãm hại ta ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 7: Lời Tiên Tri

Khai Nguyên trong lòng trầm than khổ ...

Đầu óc Băng Vân quả thật rất đơn giản, trong quan niệm của cô ta, “vũ khí” là thứ dùng để sát thương kẻ khác, kiến thức mà cô ta biết về những sinh hoạt của con người gần như chỉ là một con số không to tướng ...

Không biết nên nói gì vào lúc này, hắn lại chọn giải pháp quen thuộc, im lìm như một khúc gỗ.

Thanh kiếm băng giá bỗng tan thành hơi nước, Băng Vân ngồi trầm tư nghĩ ngợi, mãi một lúc sau cô ta mới lên tiếng

“Lạ thật ... Từ khi gặp ngươi, ta cảm thấy một cảm giác rất kì lạ. Khi ở bên ngươi, ta cảm thấy rất an tâm, không hề lo sợ gì cả. Ta tin vào linh cảm của mình, chắc là ngươi sẽ không làm gì gây tổn hại đến ta. Nếu như ngươi thật sự có ý đồ đó thì việc gì ngươi lại liều mình cứu ta khỏi đám xà nhân kia chứ ... Nghĩ thật kì lạ, ban đầu bộ dạng nữ nhân đó trông đau đớn, thống khổ vô cùng, nhưng sau đó cô ta lại thay đổi, có vẻ như là rất thoải mái, tận hưởng ... Nhức đầu quá, thôi ta không nghĩ nữa ... “

Khai Nguyên trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hắn suy tí nữa thì ngã ngửa khi nghe Băng Vân nói

“Ta nhất định sẽ phải tìm hiểu thêm về “vũ khí” của ngươi. Có lẽ, ta sẽ thử để ngươi tấn công ta bằng thứ đó xem sao ...”

Khải Nguyên bèn cố gắng để chuyển đề tài

“Tu vi của nàng cũng không tệ, nếu không muốn nói là còn cao hơn ta đôi chút ... Vì sao nàng cũng bị nữ nhân đó khống chế? Cô ta là ai? Một thuộc hạ của gã Phán Quan đó à?”

Băng Vân lắc đầu

“Ta chưa từng nhìn thấy cô ta trước đây ... Lúc đó ta cảm thấy mí mắt nặng trĩu, không thể điều khiển được chính mình nữa, thế là ngủ thiếp đi ... Khi ta tỉnh dậy, cô ta đã trói ta lại bằng sợi dây xích đó rồi, ta cố dùng hết sức nhưng vẫn không thể thoát ra được”

Khải Nguyên gật gù, tựa như đã hiểu ra một điều gì đó

“Theo nhận xét của ta, nữ nhân đó có một dị năng có thể khống chế người khác bằng sức mạnh tinh thần của mình. Có lẽ cũng giống như thuật thôi miên, nhưng lợi hại hơn rất nhiều, chẳng những có thể khống chế sinh vật sống, mà ngay cả những thứ vô tri cũng bị ảnh hưởng ... Nhưng nếu làm cho cô ta sợ hãi, mất tập trung, năng lực đó sẽ mất đi ... May mà ta đã nhanh trí nhận ra vấn đề và tìm được đối sách thích hợp, nếu không e là ...”

4 chữ “đối sách thích hợp” của hắn thoát nghe rất đơn giản, nhưng sự thật thì không như vậy ... Giả chết để đánh lừa Thiên Hương, tập trung toàn bộ oán niệm vào ánh mắt tạo nên “Tử thần chi nhãn”, và sau khi Thiên Hương đã mắc bẫy, cường bạo sử dụng song tu công pháp để chuyển chất độc trong người vào cơ thể cô ta ...

Một kế hoạch vô cùng táo bạo, nằm ngoài tất cả mọi dự liệu, Khải Nguyên luôn tự tin vào sự thông minh của mình

Khải Nguyên ngồi bệt xuống đất, dòng suy nghĩ bất giác kéo đến trong đầu

“Ta có thể làm gì trong cái thế giới đáng sợ này? Trốn chui trốn nhui như một con chuột chũi chẳng ... Đến khi nào thì cánh cổng không gian lại mở ra một lần nữa? Liệu ta có thể trở về được chẳng? Băng Vân thật sự là ai? Cô ta đến Vô Thiên luyện ngục vào lúc nào? Vì sao cô ta lại trông giống Nhã Ca đến như vậy? Một sự trùng hợp chẳng ...”

Một bàn tay mát lạnh vỗ nhẹ lên vai Khải Nguyên, ngắt ngang dòng suy tư của hắn

“Lại đây xem này, ta vừa phát hiện ra thứ gì đó ... Trông giống như một lối đi, lại còn có những bậc thang nữa ...”

Khải Nguyên lẳng lặng đi theo Băng Vân chui vào một thông lộ hẹp. Con đường càng lúc càng lớn dần, hắn có thể cảm nhận được vài luồng khí lưu đang chuyển động. Ít lâu sau, họ đã đứng trước một lỗ hổng to tướng, bị che phủ bởi những rễ cây khô quắt, chẳng chịt ...

Dùng mũi kiểm gạt những rễ cây sang một bên, Khải Nguyên nhận xét

“Phải ... Có vẻ như đây là một công trình được tạo nên bởi con người ... Nhưng đã lâu lắm rồi, không có ai lui tới nơi đây cả. Chúng ta cứ thử đi vào xem sao ...”

Ngưng tụ công lực tạo thành một ngọn lửa trên bàn tay, như ngọn đuốc soi đường, Khải Nguyên nắm tay Băng Vân thận trọng bước đi trên những bậc thang được đục khoét vào vách đá. Con đường rất dài, tương như bất tận, phía trước tối tăm và sâu hun hút, không thấy lối ra ...

Đến khi bàn chân không còn cảm nhận được những bậc thang, họ mới biết là mình đã đi đến cuối con đường. Ngọn lửa trên tay Khải Nguyên bùng cháy sáng hơn, soi rõ quang cảnh xung quanh. Hắn thấy mình đang ở trong một hang động hùng vĩ, với vô số móm thạch nhũ tạo nên những hình thù gai góc, quái dị.

Thứ duy nhất đáng lưu ý trong hang động là một bộ giáp sắt bị xích chặt vào một trụ đá nhọn không lồ, trên trụ đá đó được vẽ rất nhiều chú văn ma thuật, bằng một thứ mực có màu đỏ như máu ...

Chạm tay vào sợi dây xích, Khải Nguyên bỗng rung mình, hắn cảm giác như sợi dây xích đó đang chuyển động, càng lúc càng xiết chặt hơn. Quanh bộ giáp, những vết hằn in rõ lên trụ đá, càng củng cố thêm cho giả thiết của Khải Nguyên ...

Nếu Ván Thiên có mặt tại đây, chàng sẽ lập tức nhận ra bộ giáp sắt này cũng giống như chiến giáp của các hiệp sĩ châu Âu thời trung cổ, bao bọc toàn bộ thân thể, không có lấy một chỗ hở. Không thể không nhận thấy rằng phần đầu của bộ giáp đã biến đi đâu mất ...

Trong ngực áo Khải Nguyên rung động dữ dội, hắn liền đưa tay vào, lấy ra chiếc mặt nạ sắt đen đúa có hình dáng giống như khô lâu. Đây vốn là vật bất ly thân, luôn hiện diện trên mặt Khải Nguyên suốt mười mấy năm trời, hắn chỉ mới cởi bỏ nó ra cách đây không lâu, sau trận chiến ở Vô Danh trấn ...

Chiếc mặt nạ bỗng rời khỏi tay Khải Nguyên, bay nhanh đến bên bộ giáp rồi dính chặt lại tại phần cổ. Bộ giáp sắt đã trở thành một thể hoàn chỉnh, không ngừng tỏa ra một thứ ánh sáng chói lọi, đẹp mắt ...

Đứng ngẩn ngơ nhìn bộ giáp sắt bị xích, Khải Nguyên lâm bầm

“Ta vốn biết rằng vật này thuộc về nơi đây, và nó có một linh tính nào đó ... Không phải ngẫu nhiên mà nó lại tìm đến với ta, có vẻ như việc ta bị rơi vào không gian này không phải là một sự rủi ro, mà là do ai đó đã sắp đặt ...”

Mặt đất dưới chân Khai Nguyên và Băng Vân bỗng rung động dữ dội. Làn sóng chấn động làm cho những cột thạch nhũ ở trên trần hang phát ra vô vàn âm thanh nứt gãy, trước khi đổ sụp xuống đầu họ. Là những cao thủ bất phàm, cả hai dễ dàng tránh khỏi, nhưng trong lòng họ lại dấy lên một sự lo lắng

“Chấn động này sẽ thu hút sự chú ý của những kẻ khác ... Chắc chắn là họ sẽ nhanh chóng tìm đến đây ... Phải tìm một chỗ để tạm lánh đi ... Nhưng ở đâu bây giờ ... “

Không thể nghĩ ra giải pháp nào hay hơn, hai người tự vùi mình dưới đồng thạch nhũ gãy đổ, tự phong bế khí tức trong người, nằm im lìm bất động, hồi hộp chờ đợi.

Không lâu sau khi trận địa chấn vừa chấm dứt, những tiếng động ồn ào truyền đến từ lối vào thạch động

Qua một khe hở, Khai Nguyên nhìn thấy hình dáng của những kẻ vừa xuất hiện. Vóc người bọn này tựa tựa như nhau, rất cao lớn, phải đến hơn 2 mét là ít, tất cả đều cời trần, để lộ cơ bắp cuộn cuộn trên tấm thân đồ sộ. Những gã khổng lồ này đều cạo trọc đầu, chỉ chừa lại một chòm tóc buộc lên thành đuôi ngựa dài, khuôn mặt được che kín bởi những chiếc mặt nạ sắt, chỉ để lộ ra cặp mắt đỏ ngầu, hung ác. Cả bọn đều sử dụng cùng một thứ vũ khí, những cây rìu chiến to lớn có lưỡi hình bán nguyệt ...

Chia nhau ra, đứng vây quanh bộ giáp bị xích, những gã khổng lồ trò chuyện lớn tiếng với nhau bằng một thứ ngôn ngữ kì lạ mà Khai Nguyên không hiểu được.

Cơ thể Băng Vân bỗng run rẩy một cách khác thường, cặp mắt trở nên đỏ dần, thất thần, cô vô tình gây ra tiếng động, thế là những gã khổng lồ lập tức chú ý đến điều đó ...

Cuộc hỗn chiến lập tức xảy ra, trong bóng tối ... Ánh lửa sáng rực nhiều lần lóe lên rồi vụt tắt, những tiếng gầm rú của bọn khổng lồ, tiếng kim loại va chạm với nhau, tiếng đấm đá huỳnh huých, tiếng một chất lỏng trào ra, thấm xuống mặt đất ...

Công lực của Khai Nguyên vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, trong cơ thể hắn vẫn còn một dư lượng chất độc của xà nhân và Thiên Hương chưa hóa giải được. Hơi thở của hắn càng lúc càng trở nên nặng nề hơn ...

Bọn khổng lồ có thể lực và sức chịu đựng vô cùng kinh dị, tưởng như không biết mệt mỏi, đau đớn là gì. Lốp cơ nhục rần rỗi của những gã này hấp thu một phần uy lực chiêu thức của Khai Nguyên, và hắn phải tránh né vô cùng khổ sở với những nhát chém cực nhanh, với uy lực tưởng như có thể phá núi lấp biển

Cố gắng đưa kiếm chống đỡ nhát 3 chém chí mạng cùng lúc, Khai Nguyên bị hất văng ra, đập lưng vào vách đá, hở khẩu tóe máu ... Cố đưa mắt nhìn về phía Băng Vân, hắn thấy cô ta đang ngồi ôm đầu, thân thể co giật từng hồi, rất thống khổ, đôi mắt trắng dã, thất thần ...

“Chuyện gì đã xảy ra ... “

Một câu hỏi lớn không có lời đáp

Hàng chục đôi mắt dữ tợn như mắt dã thú đã xuất hiện ngay gần bên Khai Nguyên, hắn biết rằng mình đã bị những gã khổng lồ bao vây.

Những lưỡi rìu nặng nề vung lên, Khai Nguyên lăn tròn dưới đất, tránh né vô cùng khổ sở. Chưa kịp định thần, hắn cảm thấy trước ngực nặng trĩu, mắt nỏ đom đóm, một chất lỏng ấm nóng, mẩn mẩn trào ra từ khoe miệng.

Một tên khổng lồ đã đâm trúng ngực Khai Nguyên ... Hắn lập tức trở thành một quả banh thịt không còn sức phản kháng, bị bọn khổng lồ đá qua đá lại giữa những đôi chân to như chân voi ...

.....

Khai Nguyên không thể ngờ rằng mình vẫn còn có thể tỉnh dậy

Cảm giác đau đớn, như thể xương cốt trong người đều đã gãy vụn, hắn biết rằng mình vẫn còn sống

Một ý nghĩ chợt hiện ra

“Bọn dã nhân đó không thể tự nhiên buông tha cho ta được. Chắc chắn là có ai đó đã cứu ta. Nhưng đó là ai ? Trong Vô Thiên luyện ngục tàn nhẫn vô nhân này mà cũng có kẻ chịu ra tay cứu giúp người khác à ... Không chừng, tránh vô đưa lại gặp vô dùa ... “

Nghiến răng chịu đau, gắng gượng ngồi dậy, xung quanh Khai Nguyên là bóng tối dày đặc, mờ mịt trong bóng tối một hồi, hắn đoán rằng mình đang nằm trong một cái ổ được lót bằng một thứ gì đó tựa như dây leo, hay rễ cây đã khô. Chợt nghĩ đến Băng Vân, cảm giác lo lắng, bất an tràn ngập trong lòng Khai Nguyên, nhưng với cơ thể đau đớn, rã rời, đầy rẫy thương tích, liệu hắn có thể làm gì đây ...

Khai Nguyên bỗng nhìn thấy một đốm sáng leo lét ở đằng xa. Đốm sáng đó càng lúc càng lớn dần, cho đến khi hiện rõ thành bóng dáng của một người, một thiếu nữ, trên tay cầm một viên tinh thạch phát sáng màu xanh lam ...

Nhìn Khai Nguyên bằng ánh mắt thân thiện, thiếu nữ lên tiếng

“Tĩnh rồi à ... Nhanh thật ... Ngươi quả thật là một kẻ không bình thường ... “

Khải Nguyên mở miệng, toan nói gì đó, nhưng thiếu nữ đã nhanh nhẹn cướp lời

“Nữ nhân đồng hành với ngươi cũng đang ở đây. Nhưng tiếc là bây giờ cô ta không thể ra gặp ngươi được “

Khải Nguyên hơi mất bình tĩnh, tóm lấy đôi vai thiếu nữ, gặng hỏi

“Mau nói cho ta biết, cô ấy đang ở đâu ? Có chuyện gì đã xảy ra ... “

Thiếu nữ cự mình, thoát khỏi đôi tay của Khải Nguyên, đưa ngón tay chỉ về một hướng

“Đằng kia kia ... Ngươi tự mình nhìn thì sẽ rõ ... “

Trông theo hướng thiếu nữ chỉ, Khải Nguyên bỗng giật mình, hần thồ lỗ giật lấy viên tinh thạch phát sáng trên tay thiếu nữ rồi bất chấp tất cả đau đớn của cơ thể chạy đến ...

Trước mặt hắn là Băng Vân, với đôi mắt nhắm nghiền, được bao bọc trong một khối băng lớn, lạnh lẽo ...

“Chuyện gì đã xảy ra ... “ – Khải Nguyên chạy đến bên thiếu nữ, một lần nữa thồ lỗ tóm lấy cô ta, hỏi

Thiếu nữ khò sở vùng vẫy

“Thả ta ra nào ... Ta thật sự chẳng biết gì cả ... Người đã đem bọn ngươi về là người khác, không phải là ta ... “

Những đốm sáng xanh lam lóe lên ở đằng xa, càng lúc càng nhiều dần, di chuyển về phía Khải Nguyên. Vàng trán rộng của hắn nhăn lại đôi chút, đôi tay càng giữ chặt lấy thiếu nữ hơn, trong đầu hắn bỗng nảy ý định bắt giữ cô ta làm con tin, hoặc dùng cô ta như một lá chắn sống, nếu như có xung đột xảy ra.

Chỉ trong phút chốc, Khải Nguyên đã bị vây quanh bởi vài chục người cơ thể rắn rỏi, ăn mặc rách rưới, thần sắc họ lộ ra vẻ cương nghị, trầm lặng, trên tay là những viên tinh thạch phát sáng ...

Một giọng nam hòa nhã vang lên

“Này, nếu ta là ngươi, ta sẽ lập tức thả cô gái này ra. Ngươi nghĩ thử xem, bọn ta đã mang ngươi về, lúc ngươi vẫn còn hôn mê bất tỉnh, chúng ta căn bản là không biết gì về nhau, nếu muốn hại ngươi thì bọn ta đã làm từ lâu rồi, chẳng việc gì phải đợi đến bây giờ ... “

Đôi tay Khải Nguyên nói lỏng ra đôi chút, hần dè dặt hỏi

“Các người là ai ? Vì sao lại cứu ta ? “

Người đã nói chuyện với Khải Nguyên rẽ đám đông đến trước mặt hắn. Khải Nguyên nhận ra đó là một thanh niên trẻ trung, trên mặt có một vết bớt đen rộng, phủ kín gần phân nửa gương mặt

Người thanh niên này nói bằng giọng thân thiện với Khải Nguyên

“Tên của ta là Rei. Bọn ta không biết đến ngươi trước đây, nhưng đã tận mắt chứng kiến ngươi đánh nhau kịch liệt với bọn thủ hạ của Phán Quan. Bọn ta nghĩ rằng ngươi có thể trở thành đồng minh của bọn ta, và thế là bọn ta cứu ngươi. Chính cái gã Phán Quan đó là kẻ đã khiến bọn ta phải sống chui rúc dưới lòng đất, không còn được nhìn thấy ánh sáng nữa. Bọn ta hận hắn đến thấu xương ... “

Khải Nguyên cẩn thận quan sát những người đứng xung quanh hắn một hồi, trước khi buông tay, thả thiếu nữ ra.

Thân phận của Rei quả thật không đơn giản, chỉ một cái phất tay của anh ta, tất cả mọi người lập tức rời đi

Rei ngấm ngấm tạng băng chứa Băng Vân bên trong, thờ dài

“Đây là nữ nhân của ngươi phải không ? “

Khải Nguyên tần ngần một lúc rồi mạnh dạn gật đầu, Rei nói tiếp

“Lúc ta phát hiện ra cô ta thì cô ta đã như thế này rồi ... Chắc chắn không phải do bọn cự nhân đó gây ra, chúng căn bản là không có công lực bằng hệ ... Chỉ có một cách giải thích duy nhất, là cô ta đã tự đưa mình vào trạng thái đó, giống như giấc ngủ đông của loài gấu, để giải trừ một số trạng thái bất lợi cho cơ thể. Nữ nhân đó quả thật là một sinh vật rất đặc biệt ... Ai dà ... “

Đặt tay lên vai Khải Nguyên, ánh mắt Rei bỗng biến đổi

“Ngươi không phải là cư dân của Vô Thiên luyện ngục, ta nhận ra điều đó. Hãy nói cho ta biết, ngươi từ đâu đến, và vì sao lại đến nơi này “

Khải Nguyên dè dặt đem tất cả biến cố phát sinh kể lại một lượt cho Rei, nghe xong, nét mặt anh ta có vẻ đắm chiêu

“Cách đây một thời gian, cái mặt nạ đó đột nhiên biến mất, rồi nó lại quay trở về ... Có vẻ như người chính là kẻ đã được nhắc đến trong lời tiên tri đó ... Lời tiên tri từ ngàn năm trước ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 8: Hợp Tác Với Kẻ Nguy Hiểm

Tò mò vốn là bản năng của con người ...

“Lời tiên tri ... Như thế nào ? “ – Khải Nguyên ngập ngừng hỏi

Rei ngược mắt, nhìn về phía bóng tối bất tận

“Ngài đã nói: Một kẻ không thuộc về Vô Thiên luyện ngục, mang trong mình dòng máu của thần thánh, nhân loại và ác quỷ sẽ được dẫn đường, theo tiếng gọi của ta, đến nơi đây. Hẳn là “Kẻ thanh lọc”, kẻ sẽ xóa sổ tất cả dòng giống của sự thối nát, phản bội và những kẻ không sạch sẽ, mở đường cho sự trở lại của ta “

Khải Nguyên lại bật ra một câu hỏi khác

“Người ấy ... Người đã nói ra lời tiên tri đó là ai ? “

Giọng nói của Rei lộ ra sự tôn sùng tuyệt đối

“Vị chân chủ của cả vũ trụ này ... Ta gọi Ngài là Thiên Đế ... Hàng ngàn năm trước, Ngài không may mắc phải gian kế, bị thất trận và bị đưa đến Vô Thiên luyện ngục cùng với đạo quân của Ngài. Khi vừa đến nơi đây, Ngài đã tháo giáp trụ và binh khí của mình, xích chúng lại và dùng máu của chính mình ghi lên xung quanh những dòng chữ, thể hiện ý chí ngất trời của mình: “Ta sẽ trở lại. Sẽ ngồi trên ngai vàng của mình ở ngọn núi cao nhất, trên cả những vì sao. Ta sẽ xé toạc cả bầu trời và nhuộm đỏ bằng máu của nhân loại. Chỉ có một vị chúa tể duy nhất, một đẳng tối cao duy nhất, chính là ta “ ... Ngài cho xây dựng nên Cẩm thành và bế quan ở đó suốt hơn ngàn năm, để chữa trị thương tích và tu luyện. Thời gian dần trôi, Ngài không xuất hiện trở lại, lòng người dần thay đổi ... Một số kẻ trở nên thờ ơ, lãnh đạm, số khác quay sang chém giết lẫn nhau như một niềm vui, tệ hơn thế, một số kẻ lại nung nấu dã tâm, muốn thay thế Ngài trở thành độc tôn bá chủ ... Chúng phao tin đồn rằng Thiên Đế đã chết và sẽ không thể tái lâm một lần nữa, dùng vô số thủ đoạn để dụ hàng và sát hại những người không chịu ngả về phía chúng ... “

Ngưng lại, thở dài một hơi náo nức, Rei nói tiếp

“Có lẽ, ta là người duy nhất vẫn còn trung thành với Thiên Đế ... Vất vả, khổ sở thoát khỏi sự truy sát của những kẻ phản bội, ta tìm về nơi Ngài đã phong ấn giáp trụ, ẩn cư tại đây để bảo vệ những vật dụng của Ngài, chờ đợi ngày đó, ngày Ngài sẽ trở lại ... Ta cũng chiêu dụ được một số thuộc hạ, nhưng khó nổi, bọn họ lại là những kẻ yếu đuối, chỉ biết trốn chui trốn nhủi cầu sinh dưới lòng đất ... Một ngày kia, ta nhìn thấy chiếc mặt nạ của Ngài đã biến mất, ta mừng rỡ vô cùng, vì tin rằng nó sẽ dẫn đường cho Kẻ thanh lọc đến ... Nhưng sau khi thấy người, nghe câu chuyện của người, trong lòng ta thất vọng tràn trề ... “

Túm lấy cổ Khải Nguyên, nhắc nhở hắn lên bằng một tay, Rei nói như gào lên

“Vì sao người lại yếu như thế kia chứ ... Chỉ có mấy tên cự nhân mà cũng đánh không lại, suýt tí nữa mất mạng ... Khốn kiếp ... Cái mặt nạ ngu ngốc đó, chắc là nó điên rồi nên mới chọn người ... “

Khải Nguyên chỉ còn biết cười khò

“Ta cũng đâu muốn đến nơi đây ... Ai chà ... Mấy chục năm tu vi của ta chỉ ví như hạt cát bỏ biển so với các người thôi ... Còn sống được đến tận bây giờ đã là may mắn rồi đó ... “

Đôi mắt Rei bỗng rực sáng

“Cái gì ... Mấy chục năm tu vi ư ? Có nghĩa là ... “

Khải Nguyên ngắt lời

“Năm nay ta 27 tuổi, có thể xem như bắt đầu luyện công từ năm 6 tuổi đến giờ ... Ở thế giới của nhân loại, cũng có thể liệt vào hàng cao thủ có đẳng cấp ... “

Rei vội vàng bỏ Khải Nguyên xuống, nói như reo lên

“Hay thật ... Ta đã hiểu rồi ... Có lẽ là cái mặt nạ đó đã không chọn nhầm ... “

Nói chưa dứt lời, Rei đột ngột nắm lấy cổ tay Khải Nguyên, nhìn thẳng vào mắt hắn. Từ đôi mắt anh ta phát ra một luồng sáng chiếu thẳng vào giữa đồng tử mắt Khải Nguyên. Thoáng chút giật mình theo phản xạ tự nhiên, hắn nhanh chóng trấn tĩnh lại, vì hiểu rằng Rei đang muốn kiểm tra tu vi của mình.

Cảm thấy giống như có một luồng điện đang di chuyển khắp nơi trong người mình, Khải Nguyên nhất thời đứng trơ ra như tượng gỗ.

Luồng sáng từ đôi mắt của Rei vụt tắt, anh ta lắc đầu, thở dài

“Tình trạng hiện tại của ngươi rất tệ ... Nguyên thần bị tổn thương nặng nề, xương cốt nứt gãy nhiều chỗ ... Tuy nhiên, đó vẫn chưa phải là mối nguy hại lớn nhất, trong cơ thể ngươi, ta phát hiện thấy sự tồn tại của một khối năng lượng tinh thuần có màu hồng nhạt, số năng lượng này không ngừng xung đột với chân khí và nội đan của ngươi. Điều này quả thật không ổn chút nào ...”

Khải Nguyên lại tỏ ra mất kiên nhẫn

“Bớt nhiều lời một chút đi ... Nói cho ta biết, hậu quả sẽ như thế nào ? “

Rei nhìn hắn với vẻ lo ngại

“Nhẹ thì mất đi toàn bộ tu vi, trở thành kẻ vô dụng, nặng thì bạo thể, tức là cơ thể tự nổ tung mà chết “

Thần thái tỏ vẻ nghiêm trọng, Rei lại nói tiếp

“Nói cho ta biết, khối nội đan trong người ngươi là từ đâu ra ? Chỉ với mấy chục năm tu luyện, ta không tin rằng ngươi lại có thể có được một lượng chân nguyên hùng hậu như vậy. Cũng như kể rõ cho ta biết những việc đã xảy ra với ngươi từ khi bị rơi vào Vô Thiên luyện ngục đến giờ. Hãy thành thật với ta, ta nhất định sẽ tìm được biện pháp giúp ngươi “

Khải Nguyên toát mồ hôi hột. Hơn ai hết, hắn là người hiểu rõ chính mình nhất, và dĩ nhiên là những điều người thanh niên bí ẩn này nói đều là sự thật. Sau khi thoát khỏi Vong Hồn tháp, hắn cảm thấy cơ thể càng lúc càng không ổn, chân khí lưu chuyển loạn xạ, cảm giác khó chịu vô cùng. Đó cũng là lý do khiến hắn bại trận dưới tay những gã khổng lồ trong thời gian nhanh đến như vậy ...

Hít một hơi dài, Khải Nguyên chậm rãi nói

“Khối nội đan đó vốn là của một kẻ đã chết, hắn đã dạy ta công phu độc môn của hắn, nhưng ta không muốn gọi hắn là sư phụ. Sau khi phi thăng bất thành, người này bị lôi kiếp thiêu đốt cả nguyên thần lẫn thể xác, còn nội đan của hắn, không biết là vô tình hay cố ý lại rơi vào người ta ... Thế nhưng, ta cũng chỉ sử dụng được một phần lực lượng của nội đan đó, chứ không phải là toàn bộ ... Còn về chuyện ở Vô Thiên luyện ngục, có lẽ cũng không có gì đáng nói, ta đã gặp qua bọn xà nhân, bị chúng cắn trúng, sau đó lại phải dùng đến chiêu thức cấm kị để tiêu diệt một tên thủ hạ của Phán Quan, rồi lại bị một nữ nhân gọi là Thiên Hương bắt giữ, cho uống thuốc độc ... Ta nhanh trí nghĩ ra nguy cơ khổng lồ chế được ả, sau đó sử dụng song tu công pháp trên cơ thể ả để tự giải độc cho mình ... Sau đó, ta rơi vào hệ thống hang động này, và gặp phải mấy tên to xác đó, bị chúng đánh, việc này thì ngươi đã thấy rồi đó ... “

Rei liền hỏi lại

“Cấm chiêu ư ? Chiêu thức ấy như thế nào ? “

Khải Nguyên lại mất không ít thời gian để giảng giải cho anh ta hiểu về Từ thần chi nhãn. Nghe xong, Rei vỗ tay đánh “bốp”, như đã hiểu ra vấn đề

“Cấm chiêu mà ngươi nói đến chính là “Diệt hồn pháp nhãn” – một chiêu thức được Thiên Đế sáng tạo ra. Không hiểu bằng cách nào mà nó vẫn còn có thể lưu lạc trong nhân gian, và lại được phạm nhân tu luyện thành ... Diệt hồn pháp nhãn là một chiêu hại người, hại mình, một con dao hai lưỡi thật sự. Để khống chế và thiêu đốt nguyên thần kẻ khác, ngươi sẽ phải mất đi một lượng không nhỏ nguyên thần của chính mình. Còn về khối năng lượng màu hồng, đó vốn là một phần tu vi của Thiên Hương, bị ngươi hấp thu trong quá trình cưỡng ép cô ta song tu với ngươi. Vì Thiên Hương không biết công pháp song tu mà ngươi sử dụng, cũng như không nguyện ý làm việc ấy với ngươi nên song tu chỉ thuật mới bị biến thái thành thuật thái bổ. Công pháp mà hai ngươi tu luyện lại khác nhau, thế nên mới dẫn đến tình trạng này ... “

Đôi tay Rei vung lên, vô số thủ ảnh loang lổ trước mặt Khải Nguyên như sao sa, chỉ trong chớp mắt, tất cả yếu huyệt trên người hắn đã bị chế trụ. Trước khi lại rơi vào trạng thái hôn mê, Khải Nguyên nghe văng vẳng bên tai giọng nói của Rei

“Với tình trạng hiện giờ, không sớm thì muộn, ngươi sẽ chết, hoặc là trở thành một phế nhân. Ta không thể để điều đó xảy ra. Xin lỗi, cả ta và ngươi đều không có lựa chọn khác ... Hãy tin ở ta, trong thời gian ngắn nhất ta sẽ trị thương cho ngươi, cũng như biến ngươi thành một chiến binh bất bại. “

.....

Sâu thăm trong lòng đất, một hồ dung nham nóng rực tọa lạc trong một hang động vô cùng rộng lớn ...

Giữa lớp dung nham nóng đỏ đang sôi sùng sục, lơ lửng một tảng đá lớn có khắc nhiều chú văn không ngừng phát ra những tia sáng ngũ sắc.

Tảng đá này giống hệt như một quả trứng, ban đầu nó không có mặt trong hồ dung nham, thế nhưng nó đã xuất hiện, và tồn tại trong đó một thời gian rất dài, không ai rõ là bao lâu ...

Càng lúc, ánh sáng phát ra càng trở nên rực rỡ, quả trứng đá dần trở nên trong suốt, có thể lơ mơ nhìn thấy một thân người đang nằm co ro bên trong, với tư thế của một bào thai trong bụng mẹ ...

Đỉnh điểm của sự biến hóa là một vụ nổ kinh thiên động địa, chôn vùi toàn bộ hang động ...

Mặt đất ở Khô Cốt hoang nguyên rung động dữ dội, cát bụi tung bay mù mịt, những bộ xương khô không lồ đồng loạt nứt gãy, đổ sụp xuống ...

Dung nham lan theo những hang động tự nhiên, chảy tràn ra và phun trào lên mặt đất, khắp nơi trở nên nóng bức như thiêu đốt, Khô Cốt hoang nguyên nhanh chóng trở thành một biển nham thạch rộng mênh mông.

Biến cố vừa xảy ra dĩ nhiên là không thể không thu hút sự chú ý của những cao thủ ẩn tàng trong Vô Thiên luyện ngục.

Một bóng người, rồi hai bóng người, ... hàng trăm người tập trung trên những vị trí cao, dõi mắt nhìn xuống dòng dung nham, trong ánh mắt họ biểu lộ nhiều sắc thái phức tạp khác nhau của cảm xúc.

Toàn bộ những người này đều mặc y phục, giáp trụ đen tuyền, khuôn mặt bị che bởi những chiếc mặt nạ có hình dáng khác nhau. Hiển nhiên, tất cả đều là thuộc hạ của Phán Quan ...

Dòng dung nham bỗng biến đổi liên tục, một cột dung nham khổng lồ bất ngờ phóng thẳng lên không trung, mang theo thân ảnh của một người, một nam nhân trần trụi, mái tóc bạc trắng và ánh mắt lạnh lùng vô cảm. Tựa như phượng hoàng hồi sinh từ đồng tro tàn, sự xuất hiện của Khai Nguyên khiến tất cả thủ hạ của Phán Quan nhất thời chết trân vì kinh ngạc ...

Đều là những cao thủ mang tu vi bất phàm, bọn thuộc hạ của Phán Quan nhanh chóng trấn tĩnh, thi nhau phóng vọt lên không trung, đao kiếm loang loáng vung lên, chiêu thức vô cùng uy mãnh.

Những đạo quang ảnh lóe lên, tưởng như Khai Nguyên sẽ bị chém nát ra như tương, nhưng tất cả binh khí đều dừng lại trên cơ thể rắn chắc của hắn, không thể tiến thêm dù chỉ một phân. Đáng sợ hơn nữa, tất cả những binh khí này nhanh chóng trở nên nóng đỏ, thân hình Khai Nguyên xoay vòng với tốc độ cực nhanh, không ai có thể thấy gì khác ngoài một con lốc lửa cuộn cuộn trên không trung ...

Vô số mảnh vụn cháy ngùn ngụt văng ra tứ phía, mảnh vụn thi thể của những kẻ xấu số ...

Những thuộc hạ của Phán Quan còn sống sót kinh hoàng, lập tức tháo chạy. Từ trung tâm của con lốc, một quầng sáng đỏ rực bắn ra, hóa thành một con hỏa long cháy rực, nhanh chóng truy đuổi, lướt qua những kẻ đang chạy trốn đó, tất cả hầu như chẳng còn lại gì ngoại trừ những vụn tàn tro vẫn chưa tắt hẳn và mùi cháy khét kinh tởm ...

Con lốc lửa biến mất, Khai Nguyên lơ lửng trên không trung, dường như hắn vẫn chưa tin lắm rằng đây là sự thật, và hắn đã thoát thai hoá cốt, hiện đang sở hữu một sức mạnh vô cùng khủng bố.

Một bóng người xuất hiện bên cạnh Khai Nguyên, khuôn mặt điển trai với vết bớt đen rộng của Rei ...

“Biểu hiện tốt lắm, nhưng đừng vội mừng, đây chỉ là những tay sai hạng bét của Phán Quan, những kẻ lẽ ra phải chết từ rất lâu rồi!”

Khai Nguyên xoay người lại, đối diện trực tiếp với Rei

“Thành thật với nhau vẫn là điều tốt nhất. Ta biết rằng trên đời này không ai cho không ai thứ gì. Ngươi đã cứu mạng ta, sau đó lại giúp ta cải biến sức mạnh của mình. Hãy nói cho ta biết, ngươi cần điều gì ở ta? Muốn ta thay ngươi giết chết cái kẻ gọi là Phán Quan đó à?”

Rei lắc đầu

“Đừng quá tự đắc như vậy. Với tu vi hiện tại, ngươi có thể đối phó với đa số cao thủ trong Vô Thiên luyện ngục, nhưng vẫn chưa phải là tất cả. Đối với thực lực Phán Quan mà nói, ngươi chưa đủ khả năng đánh ngang sức với hắn đâu, nói chi đến chuyện giết hắn, đó là chưa kể đến ... À thôi, ta khuyên ngươi nên tránh đối đầu với kẻ đó thì hơn ... Ta cần ngươi đột nhập vào Cẩm thành - sào huyệt của Phán Quan, sau đó tìm ra cánh cửa dẫn đến nơi Thiên Đế đang bế quan, bước vào đó ... Nếu như ngươi có thể toàn mạng trở ra, hãy quay về, kể cho ta biết những gì ngươi đã nhìn thấy ở đó ...”

Sắc mặt Khai Nguyên vẫn giữ vẻ thâm trầm, nghiêm trọng

“Ta có một điểm vẫn chưa rõ ...”

Rei nở nụ cười bí hiểm

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì ... Chắc là ngươi đang hoài nghi rằng, thực lực thật sự của ta hùng mạnh đến cỡ nào, và vì sao ta lại phải cần đến sự giúp đỡ

của ngươi. Câu trả lời của ta là: ta có những lý do riêng của ta, và ta không nhất thiết phải cho ngươi biết, biết nhiều quá không tốt đâu ... “

Khải Nguyên tỏ vẻ dửng dưng

“Ngươi không sợ rằng ta sẽ phản bội ngươi sao ? Có thể, ta sẽ hợp tác với Phán Quan, hoặc đơn giản hơn là tìm một nơi nào đó để trốn mất tăm, không thực hiện yêu cầu của ngươi ... “

Trái ngược với dự đoán của hắn, Rei vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh đến đáng sợ

“Ta có thừa khả năng để hủy diệt ngươi, thế nhưng ta không thích dùng vũ lực để đe dọa kẻ khác, ép họ phải làm việc cho ta. Hãy giúp ta hoàn thành công việc này, ta sẽ cho ngươi biết 2 bí mật. Bí mật về cái gọi là Ngục hóa bất diệt thân, và quan trọng nhất, bí mật về thân thể của Băng Vân. Tin ta đi, trong Vô Thiên luyện ngục này, ta là người duy nhất biết được điều đó “

Khải Nguyên thoáng rung mình

“Ngươi ... Ngươi cũng có khả năng sử dụng Nguyên thần à ? “

Rei chấp tay sau lưng

“Cũng như Diệt hồn pháp nhãn, Nguyên thần vẫn cũng là một tà thuật hại người, hại mình. Ta không có hứng thú với thứ đó. Ta cảm thấy mình không phải là kẻ ngốc, hiển nhiên là ta có thể tự mình suy đoán được “

Một bóng người cao lớn ngự không phi hành đến chỗ Rei và Khải Nguyên. Người này chẳng nói chẳng rằng, dùng cả 2 tay đưa cho Rei một vật kích thước khá lớn, được bao bọc bằng một lớp vải trắng đã ố vàng. Rei tiện tay đưa vật đó cho Khải Nguyên, chẳng hề liếc mắt nhìn lại dù chỉ một lần.

Giờ lớp vải ra, trước mắt Khải Nguyên là một thanh cự kiếm nặng nề được chạm trổ nhiều hoa văn lạ mắt, làm từ một loại thép đen đã lên nước xanh bóng. Thanh kiếm này trông có vẻ không được sắc bén cho lắm, màu sắc u ám như toát lên một oán niệm bi thương bất tận.

“Cái gì thế này ? “ – Khải Nguyên buột miệng hỏi

Rei liếc nhìn thanh cự kiếm, ánh mắt long lanh, tựa như tỏa ra vô vàn làn sóng cảm xúc

“Binh khí này gọi là Thiên Sát, vốn từng là một trong những vũ khí tùy thân của Thiên Đế ... Trong lúc ngươi bất tỉnh, một tên cự nhân đã bẻ gãy thanh kiếm của ngươi, nay ta cho ngươi mượn tạm thứ này, hy vọng là ngươi có thể phát huy được uy lực thật sự của nó ... À không ... Chỉ một phần thôi cũng là khá lắm rồi ... “

Rời khỏi Khô Cốt hoang nguyên, tâm trạng Khải Nguyên trở nên nặng nề. Một lần nữa, hắn lại dính vào rắc rối, một rắc rối không nhỏ ... Hắn biết rằng Rei không phải đơn giản, và cũng khó thể đoán biết được mục đích thật sự của anh ta. Tất cả mới chỉ là bắt đầu ...

Khải Nguyên nói thầm, tự trấn an

“Đây không phải lần đầu tiên ta hợp tác với một kẻ nguy hiểm ... “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.